

Cửu U Long Giới

Contents

Cửu U Long Giới	10
1. Chương 1: Tên Là Bạch Khởi	11
2. Chương 2:	12
3. Chương 3: Giao Dịch Cùng Ma Quỷ	14
4. Chương 4: Lễ Vật Của Cửu U	16
5. Chương 5: Lăng Thiên Đấu Quyết	17
6. Chương 6: Đấu Giả	19
7. Chương 7: Cá Chết Lưới Rách (thượng)	20
8. Chương 8: Cá Chết Lưới Rách (hạ)	22
9. Chương 9: Thịt Ở Trên Thớt	24
10. Chương 10: Lật Ngược Tình Thế	26
11. Chương 11: Lật Ngược Tình Thế (hạ)	28
12. Chương 12: Tu Di Huyền Cảnh	29
13. Chương 13: Khai Mở Chín Đại Huyệt Đạo	31
14. Chương 14: Ba Nhiệm Vụ Lớn Không Thể Hoàn Thành	32
15. Chương 15: Phụ Tử Luận Đàm (thượng)	34
16. Chương 16: Phụ Tử Luận Đàm (hạ)	36
17. Chương 17: Vô Cùng Hung Hiểm	37
18. Chương 18: Huyết Thống	39
19. Chương 19: Liệt Sơn Quyền	41
20. Chương 20: Gia Tộc Luận Võ	42
21. Chương 21: Nổi Tiếng (1)	44
22. Chương 22: Nổi Tiếng (2)	45
23. Chương 23: Nổi Tiếng (3)	47
24. Chương 24: Nổi Tiếng (4)	49
25. Chương 25: Lão Già Thần Bí Ở Giảng Võ Đường	50
26. Chương 26: Lăng Thiên Đấu Quyết	52
27. Chương 27: Ý Nghĩa Chân Chính Của Đấu Khí	54
28. Chương 28: Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (thượng)	55
29. Chương 29: Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (hạ)	56
30. Chương 30: Tế Tự Và Dược Sư	58
31. Chương 31: ta Muốn Mạnh Hơn	60
32. Chương 32: Điều Khắc	62
33. Chương 33: Nỗi Khổ Của Cửu U	63
34. Chương 34: Đạp Vân Bộ	65
35. Chương 35: Cướp Đoạt Của Phú Hào	67
36. Chương 36: Phát Tài Rồi	69
37. Chương 37: Đề Thăng Cực Hạn	70
38. Chương 38: Bạch Ngọc Đường Trở Về	72
39. Chương 39: Nữ Thái Sơn	74
40. Chương 40: Tốt Lắm!	76

41. Chương 41: Ngụy Cơ Đến	77
42. Chương 42: Chém Giết	79
43. Chương 43: Ý Tưởng Bất Ngờ	81
44. Chương 44: Người Không Biết Vô Sĩ Là Gì	83
45. Chương 45: Bạch Sắc Tiểu Cầu	84
46. Chương 46: Khiếu Thiên	86
47. Chương 47: Lại Lịch Trị Giá Mười Vạn Điểm Giao Dịch	88
48. Chương 48: Mục Tiêu Khu Vực Tam Cấp Ma Thú	89
49. Chương 49: Đại Lực Hùng Lang	91
50. Chương 50: Đột Phá Lục Tinh Đấu Sư	93
51. Chương 51: Tắt Sắt Nhiệm Vụ	95
52. Chương 52: Độc Cô Chiến Thiên (thượng)	96
53. Chương 53: Độc Cô Chiến Thiên (hạ)	98
54. Chương 54: Liệt Diễm Hồ	100
55. Chương 55: Giết Chết Liệt Diễm Hồ	101
56. Chương 56: Đả Kích	103
57. Chương 57: Âm Mưu Của An Đức Lỗ	105
58. Chương 58: Hẹn Ước	106
59. Chương 59: Quyết Định Của Lão Gia Tử, Giết!!!	108
60. Chương 60: A Bỏ	109
61. Chương 61: Xác Chết La Liệt Tam Lí Đình (thượng)	111
62. Chương 62: Xác Chết La Liệt Tam Lí Đình (hạ)	113
63. Chương 63: Tư Kiêu Kiệt	115
64. Chương 64: Vương Đô Ước Chiến	116
65. Chương 65: Tước Vị	118
66. Chương 66: Cự Tuyệt	120
67. Chương 67: Thượng Thiện Nhược Thủy	121
68. Chương 68: Bị Tập Kích Trong Đêm (thượng)	123
69. Chương 69: Bị Tập Kích Trong Đêm (hạ)	125
70. Chương 70: Nghi Vấn Trùng Trùng	127
71. Chương 71: Mân Côi Thành	128
72. Chương 72: Kế Mẫu Xinh Đẹp	129
73. Chương 73: Thông Suốt	131
74. Chương 74: Áo Tướng Mỹ Diện	133
75. Chương 75: Nô Tì Tiểu Lan Thẻ Chết Trung Thành	134
76. Chương 76: Thân Phận Của Mã Tháp Sa	136
77. Chương 77: Tên Mập Tà Ác	138
78. Chương 78: Năm Tay Cứng Mới Là Đạo Lý (thượng)	140
79. Chương 79: Năm Tay Cứng Mới Là Đạo Lý (hạ)	142
80. Chương 80: Mã Tháp Sa Phẫn Nộ	145
81. Chương 81: Bối Tác Tư	147
82. Chương 82: Thần Quỷ Chờ Đến Gần, Độc Cô Chiến Thiên	149
83. Chương 83: Tuyệt Thế Dâm Côn Lý Tầm Hoan	152
84. Chương 84: Lần Đầu Tiên Tứ Thiên Vương Hội Họp	154
85. Chương 85: Tinh Linh Xạ Thủ Cao Cấp	156
86. Chương 86: Lễ Vật Đặc Biệt	158
87. Chương 87: Bằng Hữu	161
88. Chương 88: Giao Dịch Lỗ Vốn	163
89. Chương 89: U Đại Sư	166
90. Chương 90: Cửu U Ma Quỷ	168
91. Chương 91: Á Lí Đáng Thương	170
92. Chương 92: Gia Nhạc Phúc	173
93. Chương 93: Biến Thành Kẻ Ngốc	175
94. Chương 94: Quý Tộc Sống Sốt	177

95. Chương 95: Chỉ Mong... Bọn Chúng Đừng Quá Đáng	180
96. Chương 96: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lí (thượng)	183
97. Chương 97: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lí (hạ) (1)	185
98. Chương 97: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lí (hạ) (2)	186
99. Chương 98: Cách Nghĩ Của Bạch Kinh Thiên	188
100. Chương 99: Chấn Động Từ Hoàng Cung Mang Lại	191
101. Chương 100: Nhất Đẳng Thế Tập Nam Tước	193
102. Chương 101: Bách Hoa Viện Trong Mân Côi Thành	196
103. Chương 102: Hai Kẻ Đáng Yêu	198
104. Chương 103: Một Đêm Mộng Xuân	201
105. Chương 104: Tiền Phi Nghĩa Từ Trên Trời Rơi Xuống	203
106. Chương 105: Tác Dụng Phụ Của Huyết Thống	206
107. Chương 106: Thiên Sứ Đoạ Lạc	210
108. Chương 107: Liên Tiếp Thăng Bốn Cấp	212
109. Chương 108: Không Cần Dùng Kiếm	214
110. Chương 109: Nếu Ta Thua, Suốt Đời Làm Nô	215
111. Chương 110: Vùng Đất Hỗn Loạn	219
112. Chương 111: Huyết Lang Đạo Đoàn	221
113. Chương 112	224
114. Chương 113	226
115. Chương 114: Đấu Vương Sư Tộc Tân Ba Đạt	229
116. Chương 115: Hoàng Tử Thú Nhân Rất Ngốc, Rất Ngây Thơ	231
117. Chương 116: Ta Là Sự Lựa Chọn Thích Hợp Nhất	234
118. Chương 117: Bí Mật Của Vương Quốc Thú Nhân	236
119. Chương 118: Hắc Y Quân Thành Lập	239
120. Chương 119: Một Minh Trên Huyết Lang Phong	241
121. Chương 120: Thu Phục Huyết Lang Đạo Đoàn	243
122. Chương 121: Tài Phú Của Huyết Lang Đạo Đoàn	245
123. Chương 122: Đấu Linh	247
124. Chương 123: Ma Thần Đại Hắc Thiên	250
125. Chương 124: Kết Nghĩa Huynh Đệ Cùng Ma Thần	253
126. Chương 125: Tửu Quán	255
127. Chương 126: Thần Quỷ Chi Trí Vạn Lí Vân	258
128. Chương 127: Đức Hắc Lan Thương Đoàn	260
129. Chương 128: Oán Niệm A, Oán Niệm	263
130. Chương 129: Chặn Giết	265
131. Chương 130: Thân Hãm Tuyệt Địa	268
132. Chương 131: Tử Vong Khâu Linh	270
133. Chương 132: Thái Thần	273
134. Chương 133: Hoàng Kim Thái Thần Tập Lạc Tư	275
135. Chương 134: Máu Của Hoàng Kim Thái Thần	277
136. Chương 135: Sát Thần Trở Lại	280
137. Chương 136	282
138. Chương 137: Ký Sự Ba Đạt Nhĩ Tiểu Thành (thượng)	285
139. Chương 138: Ký Sự Ba Đạt Nhĩ Tiểu Thành (hạ)	287
140. Chương 139: Trở Lại Vương Đô	290
141. Chương 140: Một Tiểu Binh Trong Cẩm Vệ Quân	292
142. Chương 141: Ta Là Tiểu Đội Trưởng	294
143. Chương 142: Ba Kẻ Biến Thái Xông Vào Quân Đoàn	297
144. Chương 143: Chủ Nhân Xin Hãy Nhận Ta!	299
145. Chương 144: Gặp Lại Bách Hoa Viện	302
146. Chương 145: Dự Khuyết (dự Bị) Thánh Nữ	304
147. Chương 146: Nếu Không Thì Phải Chết	307
148. Chương 147: Tâm Tư Phức Tạp	309

149. Chương 148:	A Lý Gặp Nạn	312
150. Chương 149:	Gọi Trợ Thủ	314
151. Chương 150:	Phong Vân Khởi Dừng	317
152. Chương 151:	Ra Khỏi Cửa Là Giết	319
153. Chương 152:	Bí Mật	322
154. Chương 153:	Đêm Đổ Máu Tại Vương Đô Ba Mươi Ba Năm Trước	324
155. Chương 154:	Uy Hiếp Là Vô Dụng	326
156. Chương 155:	Nỗi Phiền Muộn Của Đỗ Tân Gia Tộc	329
157. Chương 156:	Doạ Dẫm Bất Chết	332
158. Chương 157:	Cửu Tinh Đấu Tông	334
159. Chương 158:	Bổ Nhiệm Quan Chỉ Huy Binh Đoàn	337
160. Chương 159:	Phụ Tử Đàm Thoại	340
161. Chương 160:	Tửu Quỷ Uông Hải	343
162. Chương 161:	Quyền Lợi Cửa Thượng Cấp Tửu Quỷ Dành Cho	345
163. Chương 162:	Huyền Vũ	348
164. Chương 163:	Sống Trên Thân Chó Ròi	351
165. Chương 164:	Sứ Đoàn Của An Đức Lỗ	354
166. Chương 165:	Thanh Niên Cao Thủ Bại Tận Vương Đô	357
167. Chương 166:	Ta Tới Rồi	359
168. Chương 167:	Một Kiếm Phân Thây	362
169. Chương 168:	Suy Tính Của Lý Tự Minh	365
170. Chương 169:	Cuộc Chiến Đấu Vương	367
171. Chương 170:	Sự Thất Bại Của Đấu Vương Tư Kiêu Kiệt	370
172. Chương 171:	Thương Nhân Số Một	373
173. Chương 172:	Mẫu Dạ Xoa	376
174. Chương 173:	Tính Toán Trong Lòng	378
175. Chương 174:	Ba Kẻ Kỳ Lạ	381
176. Chương 175:	Lý Linh	384
177. Chương 176:	Mục Tiêu Là Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn	387
178. Chương 177:	Sự Kiện Giải Cứu Tiểu Thư Quý Tộc	390
179. Chương 178:	Tiêu Diệt Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (thượng)	393
180. Chương 179:	Tiêu Diệt Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (hạ)	395
181. Chương 180:	Cuộc Nói Chuyện Trong Vương Cung	398
182. Chương 181:	Nhập Quân (1)	401
183. Chương 181:	Nhập Quân (2)	403
184. Chương 182:	Chiến Tranh Nổi Lên	406
185. Chương 183:	Binh Đến Gia Lăng Quan	410
186. Chương 184:	Cứu Nguy Tướng Quân A Bốn	415
187. Chương 185:	Chấp Chưởng Quân Quyền	418
188. Chương 185:	Chấp Chưởng Quân Quyền (2)	421
189. Chương 186:	Tài Phú Của Huy Hoàng Đế Quốc Quân	423
190. Chương 187:	Biến Lửa Địa Ngục	427
191. Chương 188:	Huyết Chiến Gia Lăng Quan	431
192. Chương 189:	Tập Kích Doanh Trại	436
193. Chương 190:	Thiết Huyết Quân Đoàn	440
194. Chương 191:	Trưng Binh Bạch Vân Thành	445
195. Chương 192:	Làm Nhục Binh Sĩ Của Ta Giết Không Tha	449
196. Chương 193:	Cáo Trạng Của Tổng Đốc	453
197. Chương 194:	Gây Chuyện Với Huỳnh Đệ Của Ta? Tìm Chết Đi	458
198. Chương 195:	Sông La Nạp	463
199. Chương 196:	Nước Ngập Ba Quân	467
200. Chương 197:	Tập Kích Ngàn Dặm	471
201. Chương 198:	Giết Chết An Đức Liệt	476
202. Chương 199:	Thất Tinh Đấu Hoàng Lưu Dịch Tư	480

203. Chương 200:	Thăng Chức Bắc Phương Nguyên Soái	485
204. Chương 201:	Đế Quốc Quật Khởi	489
205. Chương 202:	Tiến Cung Diện Thánh	491
206. Chương 203:	Hoàng Đế Khiến Người Ta Không Biết Phải Nói Gì (1)	496
207. Chương 203:	Hoàng Đế Khiến Người Ta Không Biết Phải Nói Gì (2)	498
208. Chương 204:	Phần Tử Cường Thế (1)	501
209. Chương 204:	Phần Tử Cường Thế (2)	502
210. Chương 205:	Tấn Cấp Tứ Tinh Đầu Vương (1)	505
211. Chương 205:	Tấn Cấp Tứ Tinh Đầu Vương (2)	507
212. Chương 206:	Sự Rung Động Của Tân Ba Đạt	509
213. Chương 207:	Bàn Tay Gây Tội Ác Phái Sau Bức Màn (1)	511
214. Chương 207:	Bàn Tay Gây Tội Ác Phái Sau Bức Màn (2)	514
215. Chương 208:	Gia Lam Quốc Rút Quân	516
216. Chương 209:	Mặt Người Dạ Thú	519
217. Chương 210		523
218. Chương 211		526
219. Chương 212		530
220. Chương 213		533
221. Chương 214		536
222. Chương 215:	Thái Tử Lý Dũng	539
223. Chương 216:	Phá Bỏ Thể Diện	542
224. Chương 217:	Mượn Sức Của Hắc Âm Thần Điện	545
225. Chương 218:	Độc Cô Danh Dương Bá Đạo	549
226. Chương 219:	Đấu Hoàng Đọ Sức Đấu Hoàng	552
227. Chương 220:	Nhà Dâu Tìm Đến Tận Cửa	556
228. Chương 221:	Linh Nhi (1)	559
229. Chương 221:	Linh Nhi (2)	561
230. Chương 222:	Nói Chuyện Với A Lý (1)	563
231. Chương 222:	Nói Chuyện Với A Lý (2)	566
232. Chương 223:	Trên Triều Đình (1)	568
233. Chương 223:	Trên Triều Đình (2)	570
234. Chương 224:	Hoàng Đế Chấp Nhận Tương Lai (1)	572
235. Chương 224:	Hoàng Đế Chấp Nhận Tương Lai (2)	574
236. Chương 225:	Thiên Long Hoàng Tử Triệu Vô Cực (1)	576
237. Chương 225:	Thiên Long Hoàng Tử Triệu Vô Cực (2)	578
238. Chương 226:	Bàn Chuyện Đại Sự (1)	581
239. Chương 226:	Bàn Chuyện Đại Sự (2)	583
240. Chương 227:	Hai Gã Phần Nộ (1)	585
241. Chương 227:	Hai Gã Phần Nộ (2)	587
242. Chương 228:	Người Gây Sự (1)	589
243. Chương 228:	Người Gây Sự (2)	591
244. Chương 229:	Chuyển Biến Thành Kịch Vui (1)	593
245. Chương 229:	Chuyển Biến Thành Kịch Vui (2)	596
246. Chương 230:	Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc (1)	598
247. Chương 230:	Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc (2)	600
248. Chương 231:	Thể Chuyển Sinh Của Ma Thần (1)	602
249. Chương 231:	Thể Chuyển Sinh Của Ma Thần (2)	604
250. Chương 232:	Thỉnh Cầu Của Huyền Vũ (1)	607
251. Chương 232:	Thỉnh Cầu Của Huyền Vũ (2)	609
252. Chương 233:	Xung Đột Chính Diện Với Giáo Đình (1)	611
253. Chương 233:	Xung Đột Chính Diện Với Giáo Đình (2)	613
254. Chương 234:	Phục Kích Lên Vào (1)	615
255. Chương 234:	Phục Kích Lên Vào (2)	618
256. Chương 235:	Làm Khách Của Lam Linh Uy Nhĩ Gia Tộc (1)	620

257. Chương 235: Làm Khách Của Lam Linh Uy Nhĩ Gia Tộc (2)	622
258. Chương 236: Sự Bất Đắc Dĩ Của Triệu Vô Cực (1)	624
259. Chương 236: Sự Bất Đắc Dĩ Của Triệu Vô Cực (2)	626
260. Chương 237: Cơn Thịnh Nộ Của Lý Tự Minh	629
261. Chương 238: Nam Giang Đạo Tuần Sát Sứ (1)	631
262. Chương 238: Nam Giang Đạo Tuần Sát Sứ (2)	634
263. Chương 239: Khảo Hạch Đăng Cấp (1)	636
264. Chương 239: Khảo Hạch Đăng Cấp (2)	638
265. Chương 240: Thần Thánh Cự Long (1)	640
266. Chương 240: Thần Thánh Cự Long (2)	643
267. Chương 241: Gã Tửu Quỷ Trong Thương Đội (1)	645
268. Chương 241: Gã Tửu Quỷ Trong Thương Đội (2)	647
269. Chương 242: Cao Thủ, Cao Thủ, Cao Cao Thủ (1)	649
270. Chương 242: Cao Thủ, Cao Thủ, Cao Cao Thủ (2)	651
271. Chương 243: Âm Mưu Động Trời (1)	654
272. Chương 243: Âm Mưu Động Trời (2)	656
273. Chương 244: Cao Thủ Đại La Phái (1)	658
274. Chương 244: Cao Thủ Đại La Phái (2)	660
275. Chương 245: N Thiên Cừu (1)	662
276. Chương 245: N Thiên Cừu (2)	664
277. Chương 246: Hợp Tác Với Đại La Phái (1)	666
278. Chương 246: Hợp Tác Với Đại La Phái (2)	669
279. Chương 247: Đi Tới Tổng Đốc Phủ (1)	671
280. Chương 247: Đi Tới Tổng Đốc Phủ (2)	673
281. Chương 248: Vô Tình Trở Mặt (1)	675
282. Chương 248: Vô Tình Trở Mặt (2)	677
283. Chương 249: Suy Đoán (1)	680
284. Chương 249: Suy Đoán (2)	682
285. Chương 250: Các Vị Tổng Đốc Của Phương Nam (1)	684
286. Chương 250: Các Vị Tổng Đốc Của Phương Nam (2)	686
287. Chương 251: Truy Đuổi Tổng Đốc Du Lâm (1)	689
288. Chương 251: Truy Đuổi Tổng Đốc Du Lâm (2)	691
289. Chương 252: Lấy Đầu Tướng Giữa Vạn Quân (1)	693
290. Chương 252: Lấy Đầu Tướng Giữa Vạn Quân (2)	695
291. Chương 253: Gió Thổi Mạnh, Mây Tung Bay (1)	697
292. Chương 253: Gió Thổi Mạnh, Mây Tung Bay (2)	699
293. Chương 254: Hôn Quân Vô Đạo (1)	701
294. Chương 254: Hôn Quân Vô Đạo (2)	703
295. Chương 255: Tạo Phản (1)	705
296. Chương 255: Tạo Phản (2)	707
297. Chương 256: Lập Địa Phong Vương (1)	709
298. Chương 256: Lập Địa Phong Vương (2)	711
299. Chương 257: Trận Chiến Tranh Đoạt (1)	713
300. Chương 257: Trận Chiến Tranh Đoạt (2)	716
301. Chương 258: Âm Mưu Soán Ngôi (1)	718
302. Chương 258: Âm Mưu Soán Ngôi (2)	720
303. Chương 259: Pháp Lan (1)	722
304. Chương 259: Pháp Lan (2)	724
305. Chương 260: Dung Nham Thành (1)	726
306. Chương 260: Dung Nham Thành (2)	729
307. Chương 261: Thù Đánh (1)	731
308. Chương 261: Thù Đánh (2)	733
309. Chương 262: Văn Minh Địa Tinh (1)	735
310. Chương 262: Văn Minh Địa Tinh (2)	737

311. Chương 263: Thất Đại Phong Ấn	739
312. Chương 264: Cương Thiết Thái Thần Khủng Bổ (1)	742
313. Chương 264: Cương Thiết Thái Thần Khủng Bổ (2)	744
314. Chương 265: Dung Nham Chi Tâm (1)	746
315. Chương 265: Dung Nham Chi Tâm (2)	749
316. Chương 266: Mặt Nhật Thủ Vệ (1)	751
317. Chương 266: Mặt Nhật Thủ Vệ (2)	753
318. Chương 267: Hoả Hệ Ma Pháp Sư (1)	755
319. Chương 267: Hoả Hệ Ma Pháp Sư (2)	757
320. Chương 268: Hội Nghị Của Tam Đại Trưởng Lão (1)	759
321. Chương 268: Hội Nghị Của Tam Đại Trưởng Lão (2)	761
322. Chương 269: Khai Thiên Thần Quyền (1)	763
323. Chương 269: Khai Thiên Thần Quyền (2)	766
324. Chương 270: Đấu Đế Cao Thủ (1)	768
325. Chương 270: Đấu Đế Cao Thủ (2)	770
326. Chương 271: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (thượng) (1)	772
327. Chương 271: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (thượng) (2)	774
328. Chương 272: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (hạ) (1)	777
329. Chương 272: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (hạ) (2)	779
330. Chương 273: Bá Chủ Đầm Lầy, Cửu Đầu Xà (1)	781
331. Chương 273: Bá Chủ Đầm Lầy, Cửu Đầu Xà (2)	783
332. Chương 274: Ma Lang Kinh Khủng (1)	785
333. Chương 274: Ma Lang Kinh Khủng (2)	787
334. Chương 275: Cuồng Phong Sơn Cốc (1)	789
335. Chương 275: Cuồng Phong Sơn Cốc (2)	791
336. Chương 276: Hắc Âm Tứ Tộc (1)	793
337. Chương 276: Hắc Âm Tứ Tộc (2)	795
338. Chương 277: Hắc Ti Đình (1)	797
339. Chương 277: Hắc Ti Đình (2)	799
340. Chương 278: Hắc Âm Thống Lĩnh Thần Bí (1)	801
341. Chương 278: Hắc Âm Thống Lĩnh Thần Bí (2)	803
342. Chương 279: Ma Tung (1)	805
343. Chương 279: Ma Tung (2)	808
344. Chương 280: Huyết Tộc (1)	810
345. Chương 280: Huyết Tộc (2)	812
346. Chương 281: Tinh Linh Nữ Vương (1)	814
347. Chương 281: Tinh Linh Nữ Vương (2)	816
348. Chương 282: Đại Giao Dịch	818
349. Chương 283: Ba Trăm Cao Thủ	822
350. Chương 284: Khói Lửa Phương Bắc	826
351. Chương 285: Liệt Hoả Phần Thiên (thượng)	830
352. Chương 286: Liệt Hoả Phần Thiên (hạ) (1)	834
353. Chương 286: Liệt Hoả Phần Thiên (hạ) (2)	836
354. Chương 287: Bí Mật Của Sơn Bản Long Nhất (1)	838
355. Chương 287: Bí Mật Của Sơn Bản Long Nhất (2)	840
356. Chương 288: Mượn Dao Giết Người (1)	843
357. Chương 288: Mượn Dao Giết Người (2)	845
358. Chương 289: Mục Tiêu Của Bạch Khởi (1)	847
359. Chương 289: Mục Tiêu Của Bạch Khởi (2)	850
360. Chương 290: Hành Động Lạ Của Thú Nhân (1)	852
361. Chương 290: Hành Động Lạ Của Thú Nhân (2)	854
362. Chương 291: Ma Thú Bạo Động (1)	856
363. Chương 291: Ma Thú Bạo Động (2)	858
364. Chương 292: Song Đầu Hoàng Đô (1)	860

365. Chương 292: Song Đầu Hoàng Đô (2)	863
366. Chương 293: Thượng Cổ Bát Đại Hoàng Tộc (1)	865
367. Chương 293: Thượng Cổ Bát Đại Hoàng Tộc (2)	867
368. Chương 294: Đấu Thánh (1)	869
369. Chương 294: Đấu Thánh (2)	871
370. Chương 295: Trường Sinh Cổ Thụ (1)	874
371. Chương 295: Trường Sinh Cổ Thụ (2)	876
372. Chương 296: Bạch Khởi Vào Kinh (1)	878
373. Chương 296: Bạch Khởi Vào Kinh (2)	880
374. Chương 297: Trời Tạo Nghiệt Có Thể Sống, Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống (1)	882
375. Chương 297: Trời Tạo Nghiệt Có Thể Sống, Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống (2)	884
376. Chương 298: Hoàng Cực Tông (1)	886
377. Chương 298: Hoàng Cực Tông (2)	889
378. Chương 299: Âm Mưu Động Trời (1)	891
379. Chương 299: Âm Mưu Động Trời (2)	893
380. Chương 300: Quần Ma Loạn Vũ (1)	895
381. Chương 300: Quần Ma Loạn Vũ (2)	897
382. Chương 301: Lộ Da Hồ Dữ (1)	899
383. Chương 301: Lộ Da Hồ Dữ (2)	901
384. Chương 302: Con Kiến Phiền Phúc (1)	903
385. Chương 302: Con Kiến Phiền Phúc (2)	906
386. Chương 303: Há Miệng Nuốt Voi (1)	908
387. Chương 303: Há Miệng Nuốt Voi (2)	910
388. Chương 304: Khánh Điển Thịnh Thế (1)	912
389. Chương 304: Khánh Điển Thịnh Thế (2)	914
390. Chương 305: Tình Thế Xoay Chuyển (1)	916
391. Chương 305: Tình Thế Xoay Chuyển (2)	918
392. Chương 306: Thần Uy Vô Địch (1)	921
393. Chương 306: Thần Uy Vô Địch (2)	923
394. Chương 307: Gió Tanh Mưa Máu (1)	925
395. Chương 307: Gió Tanh Mưa Máu (2)	928
396. Chương 308: Thịnh Cầu Cửa Đức Hắc Lan (1)	930
397. Chương 308: Thịnh Cầu Cửa Đức Hắc Lan (2)	932
398. Chương 309: Lợi Ích Quốc Gia (1)	934
399. Chương 309: Lợi Ích Quốc Gia (2)	936
400. Chương 310: Hoàng Cực Lệnh (1)	939
401. Chương 310: Hoàng Cực Lệnh (2)	941
402. Chương 311: Giáo Hoàng Điện (1)	943
403. Chương 311: Giáo Hoàng Điện (2)	945
404. Chương 312: Tâm Nguyên Ngàn Năm (1)	948
405. Chương 312: Tâm Nguyên Ngàn Năm (2)	950
406. Chương 313: Siêu Cấp Khôi Phục Thể (1)	952
407. Chương 313: Siêu Cấp Khôi Phục Thể (2)	954
408. Chương 314: Thiên Kiếm Sơn Phương Bắc (1)	957
409. Chương 314: Thiên Kiếm Sơn Phương Bắc (2)	959
410. Chương 315: Phất Tay Giết Đấu Đế (1)	961
411. Chương 315: Phất Tay Giết Đấu Đế (2)	963
412. Chương 316: Hành Thích Vua (1)	966
413. Chương 316: Hành Thích Vua (2)	968
414. Chương 317: Vô Cực (1)	970
415. Chương 317: Vô Cực (2)	973
416. Chương 317: Con Trai Của Hải Thần (1)	975
417. Chương 318: Con Trai Của Hải Thần (2)	977
418. Chương 319: Thịnh Cầu Cửa Con Trai Của Hải Thần (1)	980

419. Chương 319:	Thỉnh Cầu Của Con Trai Của Hải Thần (2).	982
420. Chương 320:	Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp (1)	984
421. Chương 320:	Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp (2)	986
422. Chương 321:	Băng Phong Thành (1)	989
423. Chương 321:	Băng Phong Thành (2)	991
424. Chương 322:	Hàn Tổ Thiên (1)	993
425. Chương 322:	Hàn Tổ Thiên (2)	996
426. Chương 323:	Thái Tử Lưu Lạc (1)	998
427. Chương 323:	Thái Tử Lưu Lạc (2)	1000
428. Chương 324:	Độc Cô Cầu Bại (1)	1003
429. Chương 324:	Độc Cô Cầu Bại (2)	1005
430. Chương 325:	Tứ Đại Đấu Thánh (1)	1007
431. Chương 325:	Tứ Đại Đấu Thánh (2)	1010
432. Chương 326:	Uy Lực Của Kiếm Ma (1)	1012
433. Chương 326:	Uy Lực Của Kiếm Ma (2)	1015
434. Chương 327:	Trần Đông Vương Hàn Cửu Không (1)	1017
435. Chương 327:	Trần Đông Vương Hàn Cửu Không (2)	1019
436. Chương 328:	Hóa Huyết Thần Dao (1)	1022
437. Chương 328:	Hóa Huyết Thần Dao (2)	1025
438. Chương 329:	Yêu Cầu Của Hoàng Kim Thái Thần (1)	1027
439. Chương 329:	Yêu Cầu Của Hoàng Kim Thái Thần (2)	1029
440. Chương 330:	Dọa Nạt Hải Tộc (1)	1032
441. Chương 330:	Dọa Nạt Hải Tộc (2)	1034
442. Chương 331:	Thôn Thiên Thực Địa Lại Hiển Uy (1)	1037
443. Chương 331:	Thôn Thiên Thực Địa Lại Hiển Uy (2)	1039
444. Chương 332:	Di Thư Của Bất Diệt Đại Đế (1)	1042
445. Chương 332:	Di Thư Của Bất Diệt Đại Đế (2)	1044
446. Chương 333:	Thiên Long Lão Tổ (1)	1046
447. Chương 333:	Thiên Long Lão Tổ (2)	1049
448. Chương 334:	Cuồng Phong Thiên Hàng (1)	1051
449. Chương 334:	Cuồng Phong Thiên Hàng (2)	1053
450. Chương 335:	Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (thượng) (1)	1056
451. Chương 335:	Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (thượng) (2)	1058
452. Chương 336:	Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (hạ) (1)	1060
453. Chương 336:	Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (hạ) (2)	1062
454. Chương 337:	Hoàng Kim Bể Mông Vương (1)	1065
455. Chương 337:	Hoàng Kim Bể Mông Vương (2)	1067
456. Chương 338:	Nói Chuyện Với Hắc Ám Giáo Hoàng (1)	1069
457. Chương 338:	Nói Chuyện Với Hắc Ám Giáo Hoàng (2)	1072
458. Chương 339:	Tối Trung Ương Đại Lục (1)	1074
459. Chương 339:	Tối Trung Ương Đại Lục (2)	1076
460. Chương 340:	Khiêu Chiến (1)	1078
461. Chương 340:	Khiêu Chiến (2)	1081
462. Chương 341:	Sát Thần Tóc Bạc (1)	1083
463. Chương 341:	Sát Thần Tóc Bạc (2)	1085
464. Chương 342:	Uy Chấn Thiên Hạ (1)	1088
465. Chương 342:	Uy Chấn Thiên Hạ (2)	1090
466. Chương 343:	Uy Chấn Thiên Hạ (trung) (1)	1092
467. Chương 343:	Uy Chấn Thiên Hạ (trung) (2)	1095
468. Chương 344:	Uy Chấn Thiên Hạ (hạ) (1)	1097
469. Chương 344:	Uy Chấn Thiên Hạ (hạ) (2)	1099
470. Chương 345:	Bi Ai Của Quang Minh Hoàng Đế (1)	1102
471. Chương 345:	Bi Ai Của Quang Minh Hoàng Đế (2)	1104
472. Chương 346:	Vụ Bất Cốc Kinh Thiên (1)	1106

473. Chương 346: Vụ Bắt Cóc Kinh Thiên (2)	1108
474. Chương 347: Bộ Xương Khô Cướp Đường (1)	1111
475. Chương 347: Bộ Xương Khô Cướp Đường (2)	1113
476. Chương 348: Pháp Sư Tuyệt Sắc (1)	1116
477. Chương 348: Pháp Sư Tuyệt Sắc (2)	1118
478. Chương 349: Vạn Niên Hấp Huyết Quỷ (1)	1120
479. Chương 349: Vạn Niên Hấp Huyết Quỷ (2)	1123
480. Chương 350: Chiến Thần Vô Song (1)	1125
481. Chương 350: Chiến Thần Vô Song (2)	1127
482. Chương 351: Âm Mưu Của Chiến Thần (1)	1129
483. Chương 351: Âm Mưu Của Chiến Thần (2)	1131
484. Chương 352: Thiên Long Chi Vương (1)	1134
485. Chương 352: Thiên Long Chi Vương (2)	1136
486. Chương 353: Long Uy Chấn Thiên (1)	1138
487. Chương 353: Long Uy Chấn Thiên (2)	1140
488. Chương 354: Vung Đao Với Đồ Long (1)	1143
489. Chương 354: Vung Đao Với Đồ Long (2)	1145
490. Chương 355: Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương (1)	1148
491. Chương 355: Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương (2)	1150
492. Chương 356: Đại Lễ Nhường Ngôi Ngoài Ý Muốn (1)	1152
493. Chương 356: Đại Lễ Nhường Ngôi Ngoài Ý Muốn (2)	1155
494. Chương 357: Đánh Bại Long Vương, Chiến Thần (1)	1157
495. Chương 357: Đánh Bại Long Vương, Chiến Thần (2)	1160
496. Chương 358: Cực Lạc Tịnh Thổ (1)	1162
497. Chương 358: Cực Lạc Tịnh Thổ (2)	1164
498. Chương 359: Phong Vân Nổi Dậy (1)	1166
499. Chương 359: Phong Vân Nổi Dậy (2)	1169
500. Chương 360: Thánh Vực Đại Chiến (thượng) (1)	1171
501. Chương 360: Thánh Vực Đại Chiến (thượng) (2)	1173
502. Chương 361: Thánh Vực Đại Chiến (hạ) (1)	1176
503. Chương 361: Thánh Vực Đại Chiến (hạ) (2)	1178
504. Chương 362: Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể (1)	1180
505. Chương 362: Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể (2)	1183
506. Chương 363: Hoàng Hôn Của Chư Thần (1)	1185
507. Chương 363: Hoàng Hôn Của Chư Thần (2)	1187
508. Chương 364: Đại Kết Cục (1)	1190
509. Chương 364: Đại Kết Cục (2)	1192

Cửu U Long Giới

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp, Dị giới Một thanh niên thế kỷ XXI tình cờ mua được chi

1. Chương 1: Tên Là Bạch Khởi

Vào một ngày hè đẹp trời, ánh nắng hiền hòa sưởi ấm vạn vật, một phong cảnh độc đáo lạ thường, tại khu nhà vắng vẻ, trong một căn phòng hơi cũ nát ở một xóm nhỏ hẻo lánh, một thanh niên sắc mặt nhợt nhạt lờ lờ cử động cánh tay bệnh tật yếu ớt, eo lả của mình, bật cười khổ não, rồi quay sang chiếc gương bên cạnh ngắm mái tóc dài bạc trắng và khuôn mặt khô ngô tuần tú nhưng trắng bệch và có vẻ yếu bệnh của mình, miệng bỗng hé nở một nụ cười gương gạo, xoa nhẹ khuôn mặt hơi hốc hác, người thanh niên lẩm bẩm: “Tướng mạo cũng được đấy chứ. Có điều... cơ thể này thật là... hừ...”

Nói rồi thở dài. Người thanh niên này vốn là sinh viên danh dự của nơi nào đó thuộc Trung Quốc thế kỷ 21, tên thật của hắn không nhắc đến nữa, hiện tại tên hắn là Bạch Khởi, là tên của chủ nhân của cái cơ thể này trước đây....

Bạch Khởi vốn có thể coi là một thanh niên “5 tốt” thế hệ mới thế kỷ 21, cuộc sống rực rỡ như hoa, suốt ngày chìm đắm trong vô vàn ảo tưởng, tưởng tượng rằng ngày nào đó mình cũng có thể vượt thời gian một chuyến như một số câu chuyện, sau đó xả được cơn tức vì “bị cấm sùng”, có thể chinh phục khắp nơi, vô số mỹ nữ hò hét kéo đến. Nhưng mà tiếc là sự thật đi ngược với mong đợi, Bạch Khởi đã vượt thời gian, nhưng kết quả không tốt đẹp như hắn tưởng tượng....

Chủ nhân trước đây của cơ thể này, cũng chính là Bạch Khởi trước đây, cơ thể vô cùng gầy yếu, hình như là con riêng của chủ khu nhà này, địa vị không cao, cuộc sống túng bần, ốm đau bệnh tật liên miên, tướng mạo rất đẹp, đáng tiếc là cánh tay trói gà không chặt. Bạch Khởi không giữ lại tất cả ký ức của người chủ trước, chỉ lưu lại một phần rất nhỏ, ví dụ tên của người này là Bạch Khởi, cái tên rất hoành tráng, giống tên của đệ nhất sát thủ thời Chiến quốc Hoa Hạ, đáng tiếc là tính cách quá nhu nhược, có thể xếp vào hàng ai cũng bắt nạt được, trong ký ức của người chủ này, ngoài những lời xỉ nhục nhạo báng của người khác, hầu như chẳng có gì nữa cả, trước đó, hình như anh chàng tội nghiệp này đã đắc tội với ai đó nên bị người ta đẩy vào góc tường, đầu đập vào đó, thế là dẫn đến kết cục bất hạnh... Chẳng hiểu thần sui quý khiến thế nào mà Bạch Khởi hiện tại lại đến đây thừa kế cơ thể của hắn....

“Ôi... Bạch Khởi... Cái tên rất hay!... Cái tên hoành tráng biết bao, nếu là ở thời Hoa Hạ thì chắc chắn ai cũng biết đến cái tên này, nói ra có thể làm trẻ con ngừng khóc, đáng tiếc là ở đây thì nó chẳng là gì cả... Hắn tội nghiệp quá... Đã bị người ta bắt nạt đến chết rồi. Ôi, người sống trong hoàn cảnh này quả là uất ức quá...” Bạch Khởi đứng trước gương ngắm mình trong gương, buồn rầu than thở, mặc niệm người chủ trước, lời lẽ vô tình hơi có chút khinh bỉ chủ nhân trước đây của cơ thể này.

Tuy nhiên Bạch Khởi nhanh chóng nhớ ra một vấn đề khá nghiêm trọng, đó là hiện tại hắn đang thừa kế cơ thể này, tình hình có vẻ cũng chẳng khá hơn người chủ trước là mấy! Hắn chẳng phải là cao thủ võ lâm có võ công tuyệt thế có thể tùy tiện cầm thú gì đó một hơi giết cả đồng người, hoặc là có ma lực vô biên vì trước đây ăn rất nhiều khoai lang... Hiện tại dường như hắn chẳng có gì khác người chủ trước... Nghĩ đến đây, Bạch Khởi vốn đã chán nản vô vọng, càng ừ ừ, ừ ừ oải hơn....

“Ta XX con mẹ người chứ, đều do đồ khốn nhà người hại hết, đồ rác rưởi, ông mày sẽ diệt người trước...” Bạch Khởi tâm trạng chán nản, bỗng nhiên nổi giận đùng đùng, giơ tay trái lên, chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái lớn tiếng chửi rủa, nói rồi muốn tháo cái nhẫn đó ra... Nhưng đáng tiếc là mặc cho Bạch Khởi cố gắng thế nào, chiếc nhẫn vẫn cứ nằm im ở đó, chiếc nhẫn màu đen ấy dường như đã nối liền thành một khối với ngón tay Bạch Khởi, không thể nào rút ra được....

Bạch Khởi trút giận lên chiếc nhẫn này không phải là không có lý do gì, sở dĩ Bạch Khởi đến được nơi này, nguyên nhân không gì khác, chính là vì chiếc nhẫn màu đen này... Chiếc nhẫn màu đen tuyền, sáng lấp lánh, phía trên có hoa văn là chín con rồng đen uốn lượn quanh nhau, con nào cũng nhe nanh giơ vuốt trông rất sống động, cực kỳ hấp dẫn.

Nhớ lại lúc đó, khi nhìn thấy chiếc nhẫn này ở quán hàng rong Bạch Khởi cảm thấy hứng thú, liền bỏ ra 50 đồng để mua nó, rồi phấn khởi đeo vào tay, song vô cùng đáng tiếc là sau khi Bạch Khởi đeo chiếc nhẫn vào

bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, khi tỉnh lại thì đã nằm trong căn phòng này, nhập vào thân xác này rồi... Vì vậy Bạch Khởi trút giận lên chiếc nhẫn không phải hoàn toàn không có lí do.

“Ta XX con mẹ ngươi chứ, chiếc nhẫn rác rưởi nhà ngươi, ngươi cho ta nhập vào thân xác Bạch Khởi thật còn được, ít ra còn có thể lưu danh sử sách, đằng này lại cho ta nhập vào thân xác của tên công tử bột trời gà không chặt, bệnh tật triền miên, có thể tiêu tùng bất cứ lúc nào này, nhà ngươi có ý gì đây?!” Bạch Khởi dùng hết sức lực toàn thân cũng không rút được chiếc nhẫn ra, vì thế cứ ngồi trên chiếc giường tồi tàn trong phòng nhìn chiếc nhẫn mà lẩm bẩm chửi rủa, lẩm nhảm như một kẻ điên.

Ầm ỉ chán rồi, chửi rửa mệt rồi, cuối cùng Bạch Khởi cũng phải ngừng nghĩ, nét mặt bản thân nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn đen trên ngón áp út của mình, gượng cười khổ não, sau đó bình tĩnh lại, não bắt đầu vận hành, ngẫm nghĩ về hoàn cảnh hiện tại của mình....

Không nghi ngờ gì nữa, Bạch Khởi hiện tại chẳng biết cái gì ngoài biết hắn đã xuyên không gian vượt thời gian và tên người chủ cơ thể này là Bạch Khởi. Nơi đây là đâu, ngôi nhà hắn đang ở là của ai, rốt cuộc hắn có thân thể thế nào, thế giới này ra sao... Bạch Khởi không biết gì cả... Song vẫn ý thức được rằng nếu hắn không nghĩ ra cách hoặc hành động gì đó, e rằng số mệnh hắn cũng chẳng khá khẩm gì hơn người chủ trước....

Bạch Khởi sắp xếp lại mạch suy nghĩ hồi lâu, từ môi trường sống và cảnh ngộ của người chủ trước không khó nhận ra rằng địa vị của hắn không cao, hơn nữa Bạch Khởi không hiểu rõ hắn, khó tránh khỏi sơ suất gì đó, nếu bị người khác phát hiện ra, hậu quả thế nào cũng khó nói trước, vì vậy Bạch Khởi quyết định việc đầu tiên là phải ẩn nấp, hạn chế tiếp xúc với người khác, cố gắng giữ tính cách nhu nhược của người chủ trước, không để người khác nhận ra, sau đó quan trọng nhất và cũng là cách thông thường nhất là giả vờ mất trí nhớ, cố gắng không để người khác nghi ngờ hắn, sau đó mới tìm hiểu thế giới này, rồi lại nghĩ sách lược khác.

Bạch Khởi kiếp trước cũng không phải kẻ ngu dốt, nếu không chắc chắn không thể học tiến sĩ khi chỉ mới 22 tuổi, tuy là tiến sĩ y khoa, chuyên về các bệnh phụ nữ, song dù sao cũng là một tiến sĩ phải không? Chỉ ít điều đó chứng tỏ rằng đầu óc Bạch Khởi thông minh nhường nào, còn về chuyên ngành và phương hướng sở trường này thì hoàn toàn là sở thích cá nhân của hắn, không liên quan gì đến chỉ số IQ. Ước mơ hồi nhỏ của Bạch Khởi là được duyệt hết các thân thể của mỹ nữ trong thiên hạ. Đối chiếu với mục tiêu này thì không còn ngành nghề nào tốt hơn nghề bác sĩ phụ khoa. Vì vậy, Bạch Khởi mới chọn chuyên ngành này.

Sau khi suy xét kỹ sự việc mà mình phải đối mặt và phục hồi tâm lí, Bạch Khởi bình tĩnh lại, ngồi đó hít thở sâu, nhìn khuôn mặt bệnh tật với mái tóc bạc trắng nhưng cực kì tuấn tú trong gương, lẩm bẩm: “Tướng mạo được đấy chứ, tuy sức khỏe không tốt, song có thể tập luyện dần dần cải thiện được... Ừm... Dù thế nào... bắt đầu từ hôm nay ta sẽ không có bất cứ quan hệ gì với quá khứ nữa... Tên ta từ nay về sau chỉ là Bạch Khởi... Những việc dĩ vãng chỉ như khói mây bay qua, bây giờ... việc ta cần phải làm là... thay đổi cuộc đời ta... thay đổi cuộc đời Bạch Khởi ta!”

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

2. Chương 2:

“Bạch Khởi. Bạch Khởi. Đồ khốn kiếp nhà ngươi, ngươi lăn ra đây cho ta!” Đúng lúc đó, ngoài cửa có tiếng gào thét, kèm theo âm thanh có vẻ lồng lộn, tức tối vọng lại, tiếp đó “rầm” một tiếng cửa phòng của Bạch Khởi bị đập tung ra, một thiếu niên xấu xí, thân hình to béo xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Thiếu niên này cũng không lớn, chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, chạc tuổi Bạch Khởi hiện tại, mặc bộ đồ gấm kiểu Trung Hoa, mái tóc dài màu đỏ rực, trông rất ngông cuồng, tuy ít tuổi nhưng râu quai nón hai bên cực rậm. Hắn bước từng bước dài, hùng hổ xông vào. Theo sau hắn là bốn nam thiếu niên mặc bộ đồ màu xám trông như gia đình, tất cả đều vênh váo hống hách, đồng loạt tiến vào.

“Ngươi là ai? Đến đây làm gì?” Bạch Khởi cau mày, nói với vẻ khó chịu. Dù sao việc bị người khác vô duyên vô cớ đá văng cửa cũng không phải là chuyện vui vẻ gì! Bạch Khởi cũng vậy. Song về mặt khó chịu của hắn chỉ vụt thoáng qua, sau đó là vẻ mặt ngờ ngác, tỏ vẻ thực sự không nhớ chút gì cả.

“Cái gì! Người lại không nhận ra ta? Xem ra lần trước ta giáo huấn người còn chưa đủ hả? Nghe nói người sắp chết đến nơi rồi, bây giờ xem ra người chưa đến nỗi nào... Hừm... Nhưng mà người lại dám giả vờ không quen biết ta hả? Người đâu... Đánh cho ta. Đánh tới khi hần nhận ra ta thì thôi.” Thanh niên béo phệ đó nghe xong câu nói này nổi giận ùng ùng quát tháo, thậm chí không để Bạch Khởi giải thích bất cứ cái gì, cứ thế ra lệnh cho thủ hạ của hần vây đánh Bạch Khởi rất thô bạo.

Nói thật là Bạch Khởi không phải là người luôn nhẫn nhục chịu đựng, có lúc hần rất hăng máu.... Lúc còn đi học hần đã từng gây thù oán với bọn côn đồ trong xã hội, sau khi bị bọn chúng đánh cho một trận tơi bời, một mình hần cầm dao đuổi đánh 17 người bọn chúng chạy tán loạn khắp Bắc Kinh, khiến bọn chúng sợ đến mức không còn dám xuất hiện trước mặt hần nữa. Từ đó có thể thấy được tính cách của hần, theo lời hần nói, cho dù phải chết... cũng phải chết có tôn nghiêm... Đàn ông sống chỉ vì một cái thể diện, vì hai chữ tôn nghiêm, hai chữ này tuyệt đối không thể để mất, dù chết cũng vậy....

Nhưng Bạch Khởi hiện tại không phải không muốn phản kháng mà là có phản kháng cũng không có tác dụng gì. Cơ thể gầy còm ốm yếu của hần, ngay cả đi lại vài bước cũng nghiêng ngã muốn đổ, chứ nói gì đến đấu đá độ sức với người ta. Vì thế, chưa kịp phản kháng đã bị chúng ấn chặt xuống đất, tấn cho một trận đấm đá loạn xạ. Hần đau đớn nằm bẹp trên nền nhà, không nhúc nhích nổi....

“Ấy... Tên tiểu tử này lại không thêm hé răng xin tha mạng hả? Không giống nó bình thường.... Lẽ nào lần trước bị ta đánh cho đỡ dần thật? Thôi, thôi. Ăn hiếp một kẻ dần dộng cũng không phải là tác phong của ta. Ừm... Hơn nữa cũng không thể đánh chết nó được... Đánh chết hần, ta cũng không biết ăn nói thế nào. Về thôi. Lần sau bọn ta lại đến...” Tên béo đứng đó nhìn Bạch Khởi bị đánh, không thêm nói gì, thậm chí còn không thêm cầu xin hần tha mạng, chỉ khư khư ôm đầu, đây không phải là phong thái trước đây của Bạch Khởi, nếu là hần trước đây thì đã sợ hãi và quỳ gối xin tha mạng từ lâu rồi, vì vậy nghĩ một lúc và cảm thấy có thể tên này bị đánh đỡ dần rồi, như lời của được sư khám bệnh cho hần nói, có thể hần sẽ mất trí nhớ hoặc trở nên đỡ dần, bây giờ xem ra không sai chút nào. Nghĩ đến đây hần chẳng buồn ức hiếp Bạch Khởi nữa, hướng hồ hần cũng biết thân thể của Bạch Khởi mềm nhũn ra thế rồi, nếu đánh tiếp chỉ sợ sẽ chết người. Bình thường hần cũng thích tấn cho Bạch Khởi một trận tơi bời, song vẫn giữ chừng mực, không để Bạch Khởi bị đánh chết, tuy Bạch Khởi địa vị không cao, tư chất lại kém, song suy cho cùng cũng đường đệ của hần, nếu bị hần đánh chết thì hần sống cũng không yên. Vì thế hần quyết định tạm thời tha cho Bạch Khởi, lúc khác sẽ tính sổ với Bạch Khởi sau.

Nói xong hần dẫn mấy tên gia đình đi khỏi. Trong căn phòng trống trải chỉ còn trơ lại mình Bạch Khởi mặc bộ đồ cũ nát, trầy xước khắp người, thở không ra hơi, quỳ rạp trên nền nhà, bên mép ứa máu tươi.

Nhìn về phía thanh niên rời đi, trong mắt Bạch Khởi lóe lên tia nhìn sắc lạnh, hần quệt mép, rồi vất vả bò dậy, khập khiễng đi ra đóng cửa phòng lại....

“Ha ha... Thế nào? Mùi vị bị người khác ức hiếp không dễ chịu chút nào hả?” Lúc Bạch Khởi vừa đóng cửa phòng lại, bỗng có tiếng nói vang lên bên tai hần, tiếng nói êm ái nhưng thâm trầm, giọng điệu đầy vẻ đùa cợt, làm hần giật mình, vội vàng nhìn xung quanh, nhưng xung quanh chẳng có gì cả, ngoài cái bàn cũ nát thì chỉ còn một chiếc giường gỗ mục.

“Ai... Là kẻ nào?” Bạch Khởi hỏi nhỏ trong tiềm thức, vừa nói vừa đưa mắt tìm kiếm khắp phòng, song không thu được gì cả.

“Hắc hắc tiểu tử, người nhìn cái gì vậy? Ta ở trên tay của người...” Tiếng nói lại vang lên bên tai Bạch Khởi.

Trên tay? Bạch Khởi vô thức giơ tay lên, thấy chiếc nhẫn trên tay hần lúc này đang nhấp nháy ánh sáng kì quái.

“Là người? Nhẫn?” Bạch Khởi chần chừ dò hỏi.

“Ha ha... Đúng thế, là ta... Có điều ta không gọi là nhẫn, tên đầy đủ của ta là ... Nếu muốn, người có thể gọi ta là Cửu U... hoặc Long Giới... Hà hà. Thế nào? Mùi vị bị người ta ức hiếp có dễ chịu không?” Chiếc nhẫn tiếp tục lóe lên quang mang, âm thanh trầm thấp lại vang lên bên tai Bạch Khởi.

“Người là cái quái quỷ gì thế, việc gì đến người? Nếu không phải vì người, ta lại có thể đến nơi quái quỷ này mà chẳng rõ đầu cua tai nheo thế nào chắc? Rốt cuộc người muốn làm gì?” Bạch Khởi đứng đó, ngữ

khí bất thiện. Dù là ai đi nữa, đang có tiền đồ tốt đẹp mà vô duyên vô cớ bị đưa đến nơi này, bị tráo đổi thân xác, lại còn chịu đủ mọi tủi nhục, thì làm sao mà vui vẻ được.

“Ta? Ừm... Người... Ta đã nói rồi, ta là , người có thể gọi ta là Cửu U, hoặc có thể gọi ta là Long Giới... Ừm... Còn nơi này hả? Đây là Thiên n đại lục... một thế giới tràn ngập đấu khí và ma pháp. Ừm. Không, có thể nói đây là một thế giới tràn ngập đấu khí, vì năng lượng ma pháp ở đây đã được phong ấn, giống như cái mà người tưởng tượng trước kia, đây là một thế giới khác biệt, và người đã xuyên việt... Hắc hắc.... và không thể quay về được nữa...” Cửu U cười sảng sặc, thấp giọng nói, giọng điệu đầy bồn chồn và gian xảo.

Bạch Khởi nghe xong câu này, vừa định chửi rửa thì âm thanh của Cửu U lại vang lên bên tai hắn: “Tiểu tử, người vẫn chưa trả lời ta, cảm giác bị người ta ức hiếp dễ chịu không?”

“Nói như cứt ấy! Theo người thì thế nào? Tất nhiên là không dễ chịu rồi.” Bạch Khởi không thèm suy nghĩ liền nói.

“Như vậy... Người muốn có sức mạnh không? Có sức mạnh mà người khác cả đời cũng khó tưởng tượng nổi, có sức mạnh đủ để khiến người đứng được trên đỉnh cao của thế giới này không?” Tiếng nói đầy mê hoặc của Cửu U lại vang lên bên tai Bạch Khởi, giống như một ác ma đang dụ dỗ con người tiến vào con đường lầm lỗi

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

3. Chương 3: Giao Dịch Cùng Ma Quỷ

“Phí lời. Tất nhiên là muốn rồi... Nhưng mà... người có khả năng này không?” Bạch Khởi ngồi trong phòng, ngập ngừng hỏi, giọng nói lạnh lùng đó vang lên trong phòng. Tuy hắn đã cố gắng kìm chế bản thân, song từ giọng nói đó vẫn có thể cảm nhận thấy sự nóng lòng mong đợi.

Nói thật là Bạch Khởi hi vọng có được sức mạnh, hắn hi vọng thay đổi được cảnh ngộ bị động hiện tại của mình. Dù sao thì khi số phận mình bị kẻ khác nắm giữ, có thể tiêu tùng bất cứ lúc nào đâu có dễ chịu, hơn nữa Bạch Khởi hiện tại không không phải tuýp người nhẫn nhục chịu đựng như trước, máu kiên cường và lòng tự tôn khiến hắn không thể chịu đựng được cuộc sống hiện tại. Mà để thay đổi mọi thứ, cách duy nhất chính là sức mạnh... Bản thân có đủ sức mạnh mới có thể đảm bảo cho mình tiếp tục sống được trong môi trường xa lạ này.

Cho nên... Bạch Khởi động tâm rồi, song hắn vẫn cố giữ kiên nhẫn, việc này không hấp tấp được. Tuy hắn mới bước ra khỏi ghế nhà trường, song tiếp xúc với xã hội cũng không ít, nên hắn không dễ gì tin một người hay một vật, cho dù nó vừa lập một kì tích sinh động ngay trước mắt hắn, đó là đưa hắn từ một thế giới vào một thế giới khác.

“Tất nhiên. Đừng nghi ngờ sức mạnh của ta, tiểu tử ạ. Ta có đủ thực lực để khiến người có được sức mạnh mà người muốn, kể cả là khả năng chống chọi với thiên thần.” Tiếng của Cửu U lại vọng ra, song trong giọng điệu đã lộ ra vẻ kiêu ngạo, ngông cuồng, dường như trong mắt Cửu U, các thiên thần tối cao kia cũng chỉ tầm thường thôi.

Nghe xong câu này, Bạch Khởi trầm mặc, trầm mặc rất lâu rồi mới tiếp tục lên tiếng: “Thế... ta phải mất cái gì?”

Trên đời không bao giờ có miếng ngon đưa đến tận miệng mà không mất gì. Điều này từ nhỏ Bạch Khởi đã hiểu rồi. Hắn không tin hề tin cái âm thanh âm trầm đáng sợ này, một gã giống như ác ma dụ dỗ người trần lại có thể vô duyên vô cớ tặng cho hắn thứ hắn muốn, vô duyên vô cớ giúp đỡ hắn à...

“Hắc hắc.... Tiểu tử, có biết tại sao ta chọn người không? Vì tiểu tử người lòng dạ đen tối, lại rất thông minh. Ha ha, ta thích kiểu người như người. Xem ra người có vẻ không tin ta, đã vậy thì chúng ta nên làm một vụ trao đổi đi. Người nghĩ thế nào?” Tiếng Cửu U lại vang lên, xuyên thẳng vào đầu óc Bạch Khởi, không ngừng xoáy quanh tai Bạch Khởi.

“Khụ... Ta lòng dạ đen tối?” Bạch Khởi nghe xong câu này, bất giác nhếch mép cười gượng. Thực ra bụng dạ hắn hình như không trong sáng, lương thiện lắm thật. Tuy hắn là một tiến sĩ, song cả ngày trong đầu

chỉ toàn mơ mộng hão huyền rằng được YY, ngồi mát mà có cả giang sơn, trong tay có cả hậu cung với 3000 giai nhân, ngoài ra tâm tưởng tuyệt đối không được coi là người đứng đắn. Điểm này Bạch Khởi tự mình hiểu hơn ai hết. Nhưng nếu nói hắn là người xấu thì đánh chết hắn cũng không thừa nhận. Như lời hắn nói thì hắn là người trong sáng như tờ giấy trắng, tuy rằng... Những lời lẽ thế này đã từng khiến Bạch Khởi vui tươi đón nhận vô vàn ánh mắt khinh bỉ.

“Trao đổi thế nào, thử nói xem...” Bạch Khởi ngập ngừng hỏi, có vẻ không nghi ngờ nữa, kì thực trong lòng đã ra quyết định, chỉ cần yêu cầu của đối phương không quá hà khắc thì hắn sẽ tuyệt đối không do dự, đồng ý ngay. Hiện tại hắn hầu như không có lựa chọn nào khác, muốn sống sót trong thế giới nguy hiểm rình rập này, có lúc buộc phải từ bỏ một số thứ...

“Ừm... Thế này nhé, người có thể coi ta là chiếc máy tính trong thế giới của các người, chúng ta cùng chơi một trò chơi, tất nhiên trò chơi này hết sức nguy hiểm và không dễ chút nào, trong trò chơi này người có thể tiêu từng bất cứ lúc nào. Ta giao nhiệm vụ cho người, người phải hoàn thành hoặc lấy vật gì đó của thế giới này trao đổi với ta, giành được đủ điểm trao đổi từ phía ta, sau đó có thể trao đổi với ta bất cứ thứ gì... nhớ là bất cứ thứ gì, bao gồm cả bí kíp công pháp đấu khí, tăng cường tố chất cơ thể, vàng bạc châu báu, mỹ nữ, binh lực, vũ khí, thậm chí người có thể đổi mẫu hạm và các công pháp trong truyền thuyết ở thế giới của các người, ví dụ các loại bí kíp kiểu như “Cửu âm chân kinh”, “Hàng long thập bát chương”, thậm chí các đồ cao cấp hơn nữa. Chỉ cần là đồ người có thể nghĩ ra, chỗ ta đều có thể dùng điểm trao đổi để trao đổi. Còn việc người cần làm là cố gắng hết sức giành được điểm trao đổi bằng cách hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho người hoặc là lấy đồ vật gì đó đến trao đổi với ta...vàng bạc châu báu, mỹ nữ, giang sơn, binh lực, vũ khí, cả linh hồn con người ta cũng lấy, chỉ là điểm số khác nhau thôi... Thế nào, cách trao đổi này người hài lòng không?” Tiếng Cửu U lại vang vọng bên tai Bạch Khởi.

Không thể phủ nhận cách trao đổi này thật sự hấp dẫn. Bạch Khởi nghe xong tim đập thình thịch, ngần ngại một chút rồi hỏi nhỏ: “Vậy người có thể cho ta biết tình hình thế giới này không? Ta muốn biết...”

“Đương nhiên là có thể... Ừm... Nói thế nào nhỉ. Thế giới này gọi là Đại lục Thiên n, diện tích đại lục tương đương với diện tích mặt đất của 3000 hành tinh Trái đất, cả đại lục nối liền với nhau, xung quanh có không ít hải đảo, chẳng bao lâu sau nơi đây đầy rẫy nguyên tố ma pháp thâm hậu, không khác gì thế giới kiếm và ma pháp trong sách ở Trái đất các người. Ở đây có các loại chủng tộc thần bí, ví dụ Cự Long, Thái Thần, Tinh Linh, Người lùn, Địa Tinh... có các ma pháp sư thần bí, còn có cả các chiến sĩ, kị sĩ vạm vỡ chuyên để đấu khí. Nhưng 10 vạn năm trước nơi đây bùng nổ một cuộc chiến tranh, từ đó trở đi các nguyên tố ma pháp biến mất sạch khỏi thế giới này, con người trên thế giới này, thậm chí cả các chủng tộc đều phải tìm kiếm lực lượng hùng mạnh, lực lượng ** hùng mạnh, đây là sức mạnh đấu khí mà tất cả những người tu luyện đấu khí đều được gọi là đấu giả. Vì vậy đại lục Thiên n còn có một biệt danh, gọi là đại lục Đấu Khí...” Có vẻ như không có cái gì Cửu U không biết, vấn đề vừa được đưa ra nó liền trả lời tức khắc, có lẽ những vấn đề này đối với nó đều là những thứ không quan trọng.

“Thế à? Đại lục Thiên n? Đấu giả? Ừm... Có thể cho ta biết ở đây phân cấp sức mạnh như thế nào không? Cả hoàn cảnh hiện tại của ta nữa...” Trong mắt Bạch Khởi lóe lên ánh sáng khác lạ, trong đó xen lẫn nỗi sợ hãi và sự hưng phấn, rất khó hiểu.

“Tất nhiên, đây chẳng phải vấn đề gì khó trả lời... Ừm... Thế giới này phân cấp thực bằng cửu tinh, có cửu giai, mỗi giai đều có cửu tinh phân cấp thực lực, gọi tắt là cửu giai cửu tinh. Cửu giai lần lượt phân chia đó là đấu giả, đấu sĩ, đấu sư, đại đấu sư, đấu linh, đấu tông, đấu vương, đấu hoàng, đấu đế, mỗi tầng lớp đều chia làm cửu tinh... Để được liệt vào hàng có đẳng cấp vô cùng khó khăn, về cơ bản có thể nói các nhân vật cấp đại đấu sư đều được gọi là cao thủ, còn cấp đấu linh, đấu tông đều được gọi là bá chủ một phương, sức mạnh của mỗi cấp phía sau đều có biến đổi long trời lở đất, cao thủ cấp đấu hoàng đã có thể nói là có khả năng dời núi lấp biển, đương nhiên... Ta chưa từng gặp, chỉ là tìm hiểu cơ qua thể, tuy kiến thức của ta sâu rộng, song ừm... người biết rằng ta không thuộc về nơi này nên chưa từng tận mắt chứng kiến là điều dễ hiểu thôi.” Tiếng Cửu U đều đều vang lên bên tai Bạch Khởi, từ từ kể hết mọi thứ nó biết cho hắn.

Nghe xong, Bạch Khởi lại im lặng, nhìn bầu trời xanh trong và ánh nắng sắp tắt ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, cái giọng ừ đột lại vang lên trong phòng: “Cửu U... Ta nghĩ... cuộc giao dịch của chúng ta có thể thực hiện.”

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

4. Chương 4: Lễ Vật Của Cửu U

Thực sự là Bạch Khởi không biết đồng ý giao dịch với Cửu U là đúng hay sai. Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, dù là hắn kiếp trước cũng thế mà thôi, tiểu nhân vật có cách sống của tiểu nhân vật, bọn họ chỉ phấn đấu vì sinh tồn. Tuy không biết lựa chọn của mình có đúng không, song Bạch Khởi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng tiến về phía trước, nếu không thứ đang chờ đợi hắn chỉ có thể là cái chết. Vì vậy tuy trong lòng có chút không muốn, song vẫn phải đồng ý vụ giao dịch này, vì ngoài cách này hắn không có sự lựa chọn nào khác.

“Khà khà khà... Tốt, tiểu tử, ngươi rất thông minh, ta không cần phí lời, ta rất thích điểm này, đã thế, ta tặng trước cho ngươi một ít chỗ tốt...” Tiếng cười của Cửu U vang lên bên tai Bạch Khởi, rõ ràng nó rất vui, còn rốt cục là tại sao thì Bạch Khởi cũng không rõ.

Bạch Khởi nhận định, trong cuộc giao dịch giữa hắn và Cửu U, hắn phải lấy đồ đổi với nó, thậm chí hoàn thành tất cả nhiệm vụ nó giao mới có thể giành được lợi ích, xem ra rất công bằng, thực chất là hắn chiếm hết tiện nghi, nhưng nhìn điệu bộ của Cửu U có vẻ nó rất vui, nó vui như thế khiến Bạch Khởi cảm thấy bồn chồn.

Song tuy vẫn nghi ngờ nhưng Bạch Khởi không nói gì nữa, sắc mặt trở lại bình thường. Nghe Cửu U nói, Bạch Khởi vừa hưng phấn vừa cảm thấy khó hiểu, hắn hơi cau mày lại, thấp giọng nói: “Chỗ tốt? Chỗ tốt gì?”

“Cơ thể này của ngươi vốn thiên tư tuyệt hảo, đáng tiếc là bên trong có khiếm khuyết, kinh mạch không đủ, nên nhiều năm nay ngay cả một chút đấu khí cơ bản nhất cũng không thể tích tụ, thậm chí không bằng cả một người bình thường. Ta muốn cho ngươi chỗ tốt đó là cải tạo lại cơ thể của ngươi đồng thời giao cho ngươi phương pháp ngưng tụ đấu khí, tất nhiên là phương pháp cấp rất thấp, đó là chương cơ sở “Lăng thiên đấu quyết” của Bạch gia, chủ nhân trước của cơ thể này cũng biết cái này... Song đáng tiếc là không tu luyện được...” Tiếng Cửu U lại vang lên bên tai Bạch Khởi.

Im lặng một lát, Bạch Khởi dò hỏi: “Ta phải mất gì?”

“Hề hề... Yên tâm. Lần này là miễn phí...” Cửu U nói nhỏ bên tai Bạch Khởi, phảng phất nhìn thấu tâm tư của Bạch Khởi vậy.

Nói xong, một đạo hồng quang xuất hiện từ trên ngón áp út của Bạch Khởi, trong nháy mắt hồng quang xuyên thẳng vào cơ thể Bạch Khởi, một lát sau, trong đầu Bạch Khởi xuất hiện thêm rất nhiều thứ, hình như là một bộ công pháp, cũng không có gì tối nghĩa khó hiểu, chỉ là trong giây lát thì Bạch Khởi khó mà lĩnh ngộ được.

Khi Bạch Khởi đang định lý giải ý nghĩa trong đó thì cảm thấy đau nhói bên trong cơ thể, một lát sau hắn hét lên thảm thiết và ngất xỉu. Khi hắn tỉnh lại thì thấy cơ thể mình tuy vẫn hơi yếu ớt nhưng so với trước thì không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần, đặc biệt rõ rệt là hơi thở nhịp nhàng hơn nhiều, không còn cảm giác hít thở khó nhọc trước đó.

Giơ cánh tay lên, Bạch Khởi rõ ràng cảm thấy bản thân có lực hơn trước, tuy vẫn chưa đạt được đến tiêu chuẩn của một người bình thường, có điều sự eo lá nhiều năm không dễ gì thay đổi được, Bạch Khởi được như hiện tại là rất tuyệt vời rồi. Chỉ cần cơ thể không có khiếm khuyết, khí lực sẽ có thể rèn luyện được, việc này chỉ cần nỗ lực một thời gian thôi.

“Hô... Cửu U, ta cảm thấy cơ thể tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần rồi, tuy vẫn hơi yếu, song có thể điều chỉnh, hơn nữa còn có một quyển công pháp mà, rất tuyệt, cảm ơn...” Bạch Khởi tràn đầy hưng phấn giơ tay lên nói, cả người hắn đều ngây ngất trong cơ thể mới, không chú ý đến ánh sáng đen vụt qua trên tay hắn.

“Không có gì. Đây chỉ là chút lòng thành thôi. Tiểu tử Bạch Khởi, sau này ngươi sẽ hiểu sức mạnh của ta. Ha ha ha... Chỉ cần ngươi trả cho ta đủ điểm trao đổi, ta có thể cho ngươi nhiều thứ tốt hơn nữa, có thể khiến sức mạnh của ngươi tăng lên hàng trăm lần.” Tiếng cười của Cửu U vang lên trong căn phòng cũ nát. May mà nơi xó xỉnh này không có ai khác, nếu không Bạch Khởi lại phải lo lắng không biết tiếng của gã này có gây rắc rối gì đó cho hắn không.

“Cửu U... hãy cho ta biết, ta phải làm thế nào mới có thể giành được điểm giao dịch, có khoảng bao nhiêu phương pháp trao đổi? Trao đổi thế nào?” Sau khi Bạch Khởi thích ứng với cơ thể hắc, hứng phấn cũng đã chìm xuống thì hắc cất tiếng hỏi.

“Điểm giao dịch à? Ừm... Có rất nhiều rất nhiều phương pháp... Ví dụ, tiền vàng, dùng tiền có thể đổi đủ điểm giao dịch ở chỗ ta, song số tiền cũng nhiều tới mức kinh người, người phải biết 1 đồng tiền vàng chỉ có thể đổi được 1 điểm ở chỗ ta, mà 1 đồng tiền vàng có thể đổi 100 đồng tiền bạc, một đồng tiền bạc có thể đổi 110 đồng tiền đồng, thông thường 80 đồng tiền đồng là đủ cho một gia đình bình thường ba người ăn uống trong một tháng. Hề hề... muốn đổi đủ điểm ở chỗ ta bằng tiền vàng... Ừm... phải nói đây là việc vô cùng khó, tất nhiên ta sẽ mua linh hồn với giá cao, linh hồn của một người có thể đổi mười điểm, cách đổi rất đơn giản, chỉ cần người giết chết người đó, ta sẽ tự động tiếp nhận linh hồn đó luôn, người giết càng nhiều người, ta càng nhận được nhiều linh hồn, còn người cũng giành được càng nhiều điểm, như thế sẽ giành được cái mà người muốn...” Tiếng Cửu U lại vang lên, vẫn thần bí khó dò như cũ.

Lúc mới nghe Cửu U nói, Bạch Khởi chỉ thấy tên này quá tham lam, nhưng nghe câu phía sau của Cửu U, tìm Bạch Khởi bỗng nhiên đập thành thịch. Tuy biết rằng gã này tuyệt đối không được xếp vào hàng lương thiện, song thứ mà nó muốn khiến Bạch Khởi kinh hãi.

“Không đến mức vạn bất đắc dĩ thì cứ cố gắng không dựa dẫm vào gã này là tốt nhất...” Không biết tại sao trong lòng Bạch Khởi lại trào lên suy nghĩ kì lạ này, trong lòng Bạch Khởi, Cửu U tuyệt đối không được xếp vào hàng lương thiện.

Lúc Bạch Khởi đang suy nghĩ thì tiếng Cửu U lại vang lên bên tai, có điều lần này giọng nó trở nên lạnh nhạt, hầu như không hề có chút tình cảm nào: “Nhiệm vụ đầu tiên... Truy giết Bạch Thắng, không giới hạn thời gian, không hạn chế phương pháp, thành công sẽ được thưởng 3000 điểm, gợi ý, thế giới ảo Tu Di... Nếu không thành công sẽ mãi mãi không thể giành được sự giúp đỡ của Cửu U nữa, cũng không thể đổi bất cứ vật phẩm gì...”

Tiếp đó trong đầu Bạch Khởi hiện lên hình ảnh của Bạch Thắng, chính là tên béo vừa đánh hắc trọng thương, còn có bọn tùy tùng đó nữa, trong đó có cả mấy tên đã đâm đá hắc.

[/SPOILER]

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

5. Chương 5: Lăng Thiên Đấu Quyết

“Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào, đã thế thì đừng trách ta thủ đoạn vô tình.” Bạch Khởi bất giác nhếch mép cười nhạt, đứng ở đó lăm bắm một mình, hai tay cũng tự nhiên nắm chặt vào nhau.

Nhiệm vụ này không cho Bạch Khởi chọn lựa, chỗ dựa lớn nhất bây giờ của hắc chính là , nếu không có nó, hắc có thể khẳng định rằng hắc chẳng còn sống được bao lâu nữa trong thế giới này. Công dụng lớn nhất của là có thể trao đổi bất cứ cái gì hắc muốn, nhưng việc này có một tiền đề, đó là hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên mà nó giao, cũng chính là truy sát Bạch Thắng.

Rõ ràng nhiệm vụ này không dễ hoàn thành, chí ít là Bạch Khởi không chắc chắn hoàn thành được nhiệm vụ này trong thời gian ngắn. Không biết sức mạnh của tên Bạch Thắng này thế nào, nhưng mà muốn tiến vào thế giới đầy rẫy các cao thủ tung hoành đấu khí này, cho dù là công tử bột như Bạch Thắng cũng cần phải có chút bản lĩnh. So với hắc, thân thủ hai người vẫn kém xa. Tuy bây giờ hắc đang dần hồi phục, nhưng vẫn rất gầy yếu. Nếu Bạch Thắng có chút bản lĩnh thì hắc hoàn toàn không phải là đối thủ.

Hơn nữa gã này đi đến đâu hình như đều có tùy tùng đi theo vây quanh. Muốn giết gã chắc chắn không phải chuyện dễ. Cho dù có cơ hội giết chết gã thì cũng còn chuyện rắc rối hơn, Bạch Khởi phải nghĩ đến hậu quả sau khi giết gã. Một gia tộc lớn như thế mà không có vài cao thủ mới là lạ. Mà địa vị của hắc trong gia tộc rõ ràng là kém Bạch Thắng một trời một vực, nếu để mọi người biết hắc giết Bạch Thắng, e rằng hắc sẽ bị người ta đem ra ngũ mã phanh thây ngay lập tức, đến lúc đó ở đó, có 3000 điểm giao dịch cũng không thể níu giữ được tính mạng. Dù thế nào thì bây giờ hắc cũng còn quá yếu.

Sau một hồi trầm ngâm, Bạch Khởi nghĩ hẳn nên tự tập luyện cho tốt đã, điều quan trọng đối với hắn bây giờ là điều chỉnh lại thân thể, không cần yêu cầu mạnh mẽ quá mức, nhưng chí ít phải có đủ sức lực để tự bảo vệ mình. Ngoài ra cố gắng tìm hiểu về gia tộc, tìm hiểu thế giới này. Như thế mới dễ ra tay, mới có thể tìm được cơ hội tuyệt nhất. Tất nhiên Bạch Khởi phải cố gắng tu luyện tốt chương “Lăng thiên đấu quyết” đó, đây mới là điều căn bản để hắn có chỗ đứng trước mắt. Nếu ngay cả “Lăng thiên đấu quyết” cũng không tu luyện được thì nói gì cũng uống công thôi.

Bạch Khởi từng có một mơ ước là một ngày nào đó hắn có thể leo lên đỉnh cao của thế giới. Hiện tại ước mơ này vẫn như cũ chưa hề tan biến, trái lại càng tiến gần hơn. Bạch Khởi có một mong muốn là một ngày nào đó hắn có thể đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này, cảm nhận ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Tất nhiên tiền đề là Bạch Khởi phải thoát được khỏi này trước đã, cái đồ vật này làm Bạch Khởi không thoải mái, tuy nó mang đến nhiều lợi ích cho hắn, chẳng bao lâu nữa tương lai nó sẽ cho hắn nhiều thứ hơn nữa, song hắn vẫn kiêng kỵ nó mà không rõ tại sao...

Cái khác không nói, chỉ mỗi lúc hắc sắc quang mang lóe lên lúc ẩn lúc hiện ấy, cả tiếng nói lạnh tanh đầy mê hoặc ấy đã khiến người ta run bần bật, thực sự khiến người ta khó có thể coi nó là thần khí lương thiện chính nghĩa, mà chỉ coi nó như pháp bảo gian tà trong tay ác ma... Người bình thường đều sẽ không thích nó, dù có thể họ không tách rời khỏi vật này được...

“Bây giờ cứ rèn luyện thân thể trước đã...” Đầu tiên Bạch Khởi tự đặt ra một nhiệm vụ, đó là nghiêm túc rèn luyện thân thể của mình. Nhưng mà cơ thể này quá mềm yếu, không thích hợp với vận động mạnh, Bạch Khởi chỉ mới làm mấy chục cái chống đẩy đơn giản đã thở hổn hển, sau khi làm thêm mấy động tác khác nữa thì người đầm mồ hôi, thở hồng hộc.

Lau mồ hôi trên trán, Bạch Khởi bắt giác cười khổ não. Cơ thể này mềm yếu quá mức tưởng tượng, song hắn không nản chí, tập luyện không phải là việc một sớm một chiều, nó cần một quá trình lâu dài, và quá trình này rõ ràng là dài đằng đặc, kế hoạch bước đầu ít nhất cần mấy tháng, hắn đã sẵn sàng làm thế này rồi.

Lau xong mồ hôi, Bạch Khởi khoanh chân ngồi trên chiếc giường đơn giản chỉ bằng một tấm phản gỗ cũ nát dựng thành của mình, tĩnh lặng nhắm mắt lại, chậm chậm lĩnh hội những thứ trong đầu hắn, “Đấu chi đạo, tổn hữu dư nhi bổ bất túc. Đấu chi đạo.”

Một loạt những thứ tối nghĩa khó hiểu, song vẫn còn may, ngoài mấy câu đầu ra, các câu khác Bạch Khởi có thể hiểu được. Đó là phương thức tập luyện và phương thức vận dụng cơ bản của đấu khí. Như trên đã nói, đấu khí là một loại năng lượng ly khai giữa trời đất, con người tiếp nhận nó bằng phương pháp của mình, sau khi vào cơ thể con người, rèn luyện thân thể người bằng phương pháp thế này, tăng cường khả năng, tốc độ phản ứng của con người... Quá trình này là quá trình tích lũy nguyên thủy của đấu khí bằng cách hấp thu sức mạnh đấu khí vào cơ thể cho nó không ngừng ngấm vào thân thể mình, đây chính là quá trình tập luyện và hấp thu đấu khí.

Đấu giả sơ cấp hoàn toàn không có khả năng vận dụng đấu khí tác chiến, chỉ có khả năng hấp thu đấu khí vào cơ thể, không ngừng tăng cường độ mạnh, sức mạnh và tốc độ cơ thể mình. Khi hấp thu năng lượng, đấu giả phải dẫn thông chín huyết đạo trong cơ thể mình, chín huyết đạo này được gọi là Cửu đại huyết đạo, đó là bách hội, ngọc chẩm, thiên trung, tả hữu kiên tinh, linh thai, khí hải, mệnh môn, khí hải. Cửu đại huyết đạo này, cứ dẫn thông một huyết đạo tương đương với tăng lên một tầng lớp. Muốn được thành đấu giả, điều kiện tiên quyết đầu tiên là hấp thu đấu khí dẫn thông huyết bách hội, chỉ có như vậy mới có thể bước vào hàng đấu giả.

Sau khi dẫn thông huyết bách hội thì được gọi là nhất tinh đấu giả, sau đó cứ dẫn thông thêm một huyết đạo thì được thăng một cấp đấu giả. Sau khi đột phá chín tinh thì có thể tích tụ sức mạnh bản thân hình thành biến đấu khí ở đan điền, lúc này có thể thăng cấp rồi. Và sau đó những miêu tả về cảnh giới, chương cơ bản “Lăng thiên đấu quyết” này không nói thêm một chữ nào, song Bạch Khởi cũng hiểu rằng một chương cơ bản ngắn gọn chỉ để tập luyện cơ sở, làm sao có những miêu tả về thứ đẳng cấp cao ấy chứ?

Bạch Khởi không nản chí, ít nhất thì hiện tại cái này là đủ dùng rồi, chí ít thì hắn không cho rằng người bình thường phải mất khoảng mười năm mới có thể hoàn thành như sách nói. Phần cơ sở quan trọng nhất hắn có thể vào cái là nắm bắt xong, mà nếu trong thời gian dài như thế hắn không có cách giết chết Bạch

Thắng, giành được các phần thưởng Cửu U đưa ra, từ đó đổi các pháp quyết cao hơn nữa ở chỗ nó... thì hắc chết cũng không đáng tiếc.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

6. Chương 6: Đấu Giả

Lăng thiên đấu quyết, nói một cách nghiêm khắc, cũng không phải thuộc loại công pháp quá mức tinh thâm cao siêu, trong toàn bộ Thiên n đại lục mà nói chỉ có thể coi là hạng thứ ba, dù sao chủ nhân của nó, Bạch gia tại đại lục cũng chẳng là gì, chẳng qua là so với công pháp trong học viện đại lục mà nói cũng được xem như hiếm thấy. Trong tứ cấp của Thiên địa huyền hoàng, đỉnh cao của công pháp cấp Huyền Tự cũng được coi là không tệ rồi.

Bạch Khởi dựa theo chỉ dẫn của Lăng Thiên Đấu Quyết, ngồi xếp bằng trên giường tập trung tinh thần, chìm vào thế giới của chính mình, sau một lát Bạch Khởi cảm thấy xung quanh có một vòng tròn dày đặc đang xoay quanh mình và tràn ngập sức mạnh đấu khí của trời đất, dần dần hắc đưa sức mạnh đấu khí hòa hợp vào cơ thể, dựa theo phương pháp được nói trong sách, từ từ khéo léo tiến vào cơ thể của mình.

Sau đó theo ý mình bắt đầu trùng kích vào bách hội huyết, thực ra làm như vậy là một việc tương đối nguy hiểm, bởi vì huyết đạo của cơ thể rất yếu, nó giống như bình thủy tinh, đẹp mà không bền, trong Thiên n đại lục, hầu hết mọi người trùng kích huyết đạo đều cần phải trải qua một thời kỳ thai nghén, mà đây cũng là lúc tốn nhiều thời gian nhất, nhưng trải qua một hai năm, thậm chí ba đến năm năm, sau khi dần dần hút được đấu khí vào cơ thể mình, kinh mạch của cơ thể sẽ trở nên rắn chắc hơn rất nhiều, huyết đạo cũng sẽ theo đó mà kiên cố hơn một chút, mà đây là thời kỳ tốt nhất để trùng kích vào huyết đạo đầu tiên.

Có điều, đáng tiếc là Bạch Khởi là người ngoại lai, không biết chút gì về điều này, vì vậy trong thời khắc cảm thấy sức mạnh đấu khí tồn tại và thâm nhập vào cơ thể, Bạch Khởi lại bắt đầu tác động mạnh vào huyết đạo của mình, đành phải nói sự việc này khá liều lĩnh, nếu như trường bối của Bạch Khởi có mặt ở đó, nhất định sẽ mắng cho hắc ta một trận, và toát mồ hôi vì hắc ta, bởi vì hành động liều lĩnh như vậy một khi thất bại, kinh mạch sẽ bị cắt đứt, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì sẽ chết vì cơ thể bị nổ tung.

Kể không biết thì không biết sợ, cái tên tiểu tử Bạch Khởi này cũng thật to gan khi dám làm chuyện như vậy, nhưng cũng may là kinh mạch của Bạch Khởi được Cửu U trợ giúp cải tạo khôi thông, tuy rằng có lẽ trong mắt của Cửu U đây chẳng qua chỉ là một đĩa thức ăn nhỏ, thậm chí còn có ý phóng thủy để Bạch Khởi làm một điều tồi nhất, nhưng Cửu U tồn tại ra sao? Đẳng cấp của hắc tạm thời không có cách nào đánh giá, cái mà hắc ta làm ra cho dù là hạng thứ phẩm, tính linh hoạt và tính cứng cỏi cũng rất khác thường, chỉ ít cũng không thể yếu hơn một học đồ đấu giả có thời gian rèn luyện kinh mạch cơ thể trong ba năm, vì vậy Bạch Khởi làm như vậy mặc dù là liều lĩnh nhưng trong chốc lát lại khiến cho hắc thành công.

Đúng vậy, thành công rồi, Bạch Khởi lại có thể thành công rồi, ngay đến hắc cũng không ngờ rằng mình lại đột phá được một cách nhẹ nhàng như vậy, chỉ là cảm thấy hơi nhói trong cơ thể giống như sau khi bị kiến cắn, mình đã đột phá được rồi, thành quả như vậy là hoàn toàn ngoài dự tính của Bạch Khởi, có điều đấu khí di chuyển thông qua bách hội huyết, không ngừng di chuyển trong cơ thể, chạy qua lại giữa các kinh mạch, bị tám huyết lớn khác ngăn cản, sau khi lọc qua tầng tầng chỉ có trên dưới một phần trăm năng lượng hấp thụ tiến vào đan điền, Bạch Khởi biết chính mình đã đột phá được rồi, lại đột phá được ngay trong lần tu luyện đầu tiên tiến vào tầng lớp đấu giả, trở thành một nhất tinh đấu giả thực sự...

Tuy nhiên nhất tinh đấu giả không có gì khác so với người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là một người bình thường cường tráng một chút mà thôi, có điều ý nghĩa lại không giống nhau, trong Thiên n đại lục có hàng tỷ người, số lượng lớn đến cực điểm, nhưng số người có thể trở thành đấu giả người người tôn kính ngưỡng mộ không đến một trăm triệu vạn, tỷ lệ chọn lọc một phần trăm cho thấy sự cao quý của đấu giả.

Nếu người bình thường một khi đã phá được trở ngại của huyết đạo bách hội đầu tiên và trở thành nhất tinh đấu giả, vậy thì sau này coi như đã nhìn thấy một con đường thênh thang, tuy rằng có lẽ bởi vì rất nhiều nguyên nhân thành tựu có hạn, nhưng chỉ ít bọn họ đã có được điều kiện cơ bản để theo đuổi sức mạnh, tài phú và quyền lợi, chỉ có trước tiên trở thành một đấu giả thì mới có tư cách để tiếp tục phấn

đầu..., vì vậy tại Thiên n đại lục đối với những người trẻ tuổi mà nói, trở thành một đầu giả tuyệt đối quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Sau khi Bạch Khởi đột phá tiến vào nhất tinh, bắt đầu tiếp tục chuyển vận đầu khí, nhưng có một điều đáng tiếc là mặc dù khi mới vận chuyển không có trở ngại, không ngừng có năng lượng tiến vào cùng lúc, nhưng tốc độ và số lượng lại thấp đến kinh ngạc, Bạch Khởi đã luyện tập cả một đêm, khi cảm thấy vô cùng mệt mỏi mới dừng chuyển vận đầu khí...

Thở phào một hơi, lúc Bạch Khởi mở to mắt thì trời đã sáng, nhìn một chút bên ngoài, mặt trời mới mọc đã gay gắt, Bạch Khởi than thầm trong lòng, đứng lên, sau khi tìm một chút đồ ăn trong phòng bèn bắt đầu kế hoạch, kế hoạch rèn luyện của mình...

Tuy rằng không hiểu rõ về thân phận của mình, nhưng Bạch Khởi lại biết một điều gì đó, bản thân từ trước đến giờ chưa từng phải lao động, nhưng hàng ngày vẫn có người đem thức ăn đến, tuy rằng chỉ là cái bánh mì đen bình dân, còn có cả những thứ như cháo suông, nhưng chỉ ít mỗi lần cũng có thể khiến cho Bạch Khởi no bụng, vì vậy Bạch Khởi cơ bản không có gì phải lo lắng, có thể quang minh chính đại trốn tránh không làm việc, sau đó bắt đầu rèn luyện thân thể mình, ngưng luyện đầu khí, chờ đợi cơ hội để lý giải thế giới này, sau đó tìm thời gian đi tiêu diệt Bạch Thắng.

Bốn việc này dường như trở thành toàn bộ cuộc sống của Bạch Khởi, trong suốt mấy tháng liên tiếp, Bạch Khởi ban ngày thì rèn luyện cơ thể, ban đêm thì ngưng luyện đầu khí, đồng thời mỗi ngày khi có người đưa đồ ăn, thức uống đến, Bạch Khởi luôn đi tới nhẹ nhàng hỏi vài câu, ám chỉ muốn hiểu rõ thế giới này.

Người đừng nói Bạch Khởi thực sự không biết gì, ví dụ như chủ nhân của cơ thể này trước kia cũng chính là mình trước kia, thực ra không phải là tính cách nhút nhát mà cơ bản chính là một tên ngốc, mỗi ngày đều bị đánh, mà mẹ hắn đã sớm qua đời, cha hắn hàng năm ở bên ngoài, có người nói là ở trong quân, hơn nữa còn là một vị tướng lĩnh, còn về bản thân từ nhỏ đã là một kẻ ngu dốt bẩm sinh, đến năm mười lăm tuổi mà vẫn như một đứa trẻ lên ba, vì vậy rất nhiều người thích ức hiếp hắn, đặc biệt là tam đường huynh Bạch Thắng địa vị không cao, không tu luyện được gì, nhưng lại có một người cha tốt.

Còn nữa, Bạch Khởi hiểu ra rằng nơi mà hắn đang sống, Bạch gia, Liễu thành Bạch gia, một dòng họ quý tộc phải kể đến đầu tiên ở Liễu Thành, lệ thuộc vào vương quốc Ba Phật Lợi Á, tại vương quốc này tuy không được coi là nhân vật đứng đầu nhưng ít nhất tại Liễu Thành cũng được coi là một thế lực không nhỏ trong toàn bộ các tỉnh tây bắc vương quốc này, nói đến Bạch gia, không ít người sẽ phải kính nể ba phần.

Đương nhiên Bạch Khởi còn biết rất nhiều tin tức có ích khác, còn có một số tin lạ ở đại lục, nhưng ở đây không nói tỉ mỉ hết được, hơn nữa những thứ khác một kẻ nô bộc đưa cơm cũng không thể biết quá nhiều, vì vậy Bạch Khởi cũng không hỏi thêm gì nữa, hỏi quá nhiều lại làm cho người khác sinh nghi.

Ngoài ra trong khoảng thời gian này Bạch Khởi còn có được một số thu hoạch khác, ví dụ như cơ thể của Bạch Khởi tốt lên rất nhiều, mặc dù nhìn bên ngoài không rõ lắm, nhưng Bạch Khởi luyện tập ở trong phòng so với trước càng thêm trắng nõn vài phần, hơn nữa cơ thể rõ ràng sinh ra rất nhiều cơ bắp, tuy rằng so với kiếp trước có chút kém cỏi, nhưng có thể nói là ít nhất cũng không kém hơn thể lực của một người bình thường, dù sao cơ thể của Bạch Khởi suy nhược, không thể thực hiện những động tác quá mạnh, nếu không sẽ không tốt, về việc rèn luyện đầu khí, ba tháng... Bạch Khởi đột phá được Nhị Tinh, tiến vào hàng ngũ đầu giả nhị tinh, tuy không mạnh, nhưng dù sao cũng coi như rời khỏi hàng ngũ nhân vật thấp nhất trong đầu giả.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

7. Chương 7: Cá Chết Lưỡi Rách (thượng)

Một ... hai ... Một ... hai ... ~” trong chớp mắt ba tháng đã trôi qua, xuân qua hạ đến, trong ngày hè nóng bức, mọi người trong đại viện ở Bạch gia đều trốn trong phòng không chịu ra khỏi cửa, thời tiết nóng nực ra ngoài đi lại một chút mồ hôi đã ra đầm đìa, nhưng trong những ngày như vậy, trong một căn phòng nhỏ cũ kỹ ở góc sân Bạch Gia, một thanh niên tuấn tú với mái tóc màu bạc, lúc nào cũng hai tay chống xuống đất, không ngừng làm những động tác nâng lên nâng xuống giống nhau, những giọt mồ hôi hột không ngừng rơi xuống từ trên cơ thể, Bạch Khởi lúc này tuy hai tay đã bắt đầu run run nhưng vẫn không dừng lại, cắn răng

không ngừng lặp lại động tác, những cơ bắp nổi lên trên cơ thể không ngừng co duỗi, đem đến cho người ta cảm giác chấn động về thị giác.

“Hô~~ ba trăm cái đã hết mức rồi, bây giờ cơ thể này chống đỡ tới đa liên tục ba trăm cái đã không thể tiếp tục được nữa, nhưng vẫn tốt, ba tháng này cũng coi như không uống phí...”

Thở phào một cái, Bạch Khởi đứng dậy, ngồi trên mép giường thở hổn hển nói, khi nói cũng không quên lau mồ hôi trên trán.

“ Ba Tháng rồi...vẫn chưa có một chút manh mối nào, tuy thân phận ta dường như có chút đặc biệt, những người đó hẳn là không dám tùy tiện làm điều gì, nếu không người cha mà ta chưa từng gặp mặt sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, nhưng nếu như ta thật sự giết cái tên Bạch Thắng đó, bọn chúng muốn ta tự tìm đường chết cũng không khó, bọn chúng lúc nào cũng có thể nghĩ ra trên dưới mười cách giết ta, ai bảo... Ta trước đây là một kẻ ngu ngốc chứ? Nếu như một kẻ ngốc ra khỏi cửa, không cẩn thận sẽ ngã chết, hay chết đuối, hay bị người ta đánh chết, hoặc là mất tích, không có cách nào tìm được, tất cả đều có khả năng xảy ra, nếu như bọn chúng dùng phương pháp này khi ta còn nhỏ, e rằng người cha của ta khi trở về cùng không thể làm gì bọn chúng? Ôi...vẫn phải suy nghĩ kĩ.....” Bạch Khởi thở dài một hơi, ý nghĩ lại bắt đầu lung lay, bắt đầu nghĩ cách tiêu diệt Bạch Thắng.

Thời gian ba tháng này nhàn hạ rồi rảnh, Bạch Khởi luôn không ngừng ở trong phòng nghĩ cách làm thế nào để đối phó tên Bạch thắng kia, làm thế nào để giết chết hắn ta mà thần không biết quỷ không hay, hoặc là tiêu diệt hắn ta bằng cách nào đó khác, sau đó sẽ không khiến cho bản thân bị liên lụy, nhưng đã suy nghĩ ba tháng rồi, Bạch Khởi vẫn không nghĩ ra cách gì.

Mà trong thời gian này, Bạch Khởi lại bị Bạch Thắng đánh đập, sỉ nhục mấy lần nữa, tuy rằng Bạch Khởi cắn răng giả vờ ngăn ngó, liên tiếp bị đánh mà cố gắng gượng nhưng sự phẫn uất trong lòng đã đạt đến một mức độ nhất định, nếu như vẫn chưa tìm được cách phù hợp, e rằng Bạch Khởi đã không thể kiềm chế nổi bản thân mà xông lên, một tay đánh chết cái tên Bạch Thắng hỗn đản đó.

“Người đâu, hãy lôi tên Bạch Khởi khôn kiếp ra cho lão gia, tâm trạng ta hôm nay không tốt, hai tên Bạch Cảnh Long, Bạch Cảnh Thăng lại dám coi thường lão gia ta, bọn chúng là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một ngũ tinh đấu giả. Có gì tài giỏi chứ? nếu như thật sự lợi hại, mười tám tuổi đã sớm trở thành đấu sĩ rồi, ngũ tinh đấu giả là cái thá gì? tự cho mình là giỏi, ngay cả những tên đó cũng không bằng, có gì là uy phong chứ? Phi~” Bạch Thắng vừa chửi bới ở đó , vừa ra lệnh cho tay sai lôi Bạch Khởi ra.

Bạch Gia tuy không lớn nhưng số người cũng không ít, chỉ cần nắm quyền là có thể sở hữu ba căn nhà, trong đó bao gồm cả căn nhà của cha Bạch Khởi, còn có cả căn nhà của bọn Bạch Thắng, và căn nhà của Bạch Cảnh Long, Bạch Cảnh thăng, hai người mà Bạch Thắng vừa mắng nhiếc, có thể nói tất cả quyền lực của Bạch gia dường như đều nằm trong ba căn nhà này, bằng chi(các nhánh hệ) khác tuy số người đông nhưng lại không thể làm chủ, chỉ có thể trở thành phần phụ của tam gia.

Mà trong ba nhà này, căn phòng của Bạch Thắng cũng chính là căn phòng của cha Bạch Thắng, Bạch Thanh Hoa, là một trưởng lão của gia tộc, mà ông Bạch Thắng chính là đại trưởng lão của hội trưởng lão gia tộc, nắm trong tay một nửa quyền lực của gia tộc Bạch thị, ngoài ra cha của Bạch Cảnh Long, Bạch Cảnh Thăng, Bạch Thanh Vân lại là tộc trưởng của gia tộc, nắm giữ một phần quyền lực khác, còn về phần cha Bạch Khởi tuy không có quyền lực gì trong gia tộc, nhưng dù sao cũng lãnh binh ở bên ngoài, địa vị phi phàm, trong gia tộc cũng có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh, Bạch gia hiện nay có thể nói là tam túc đỉnh lập(thế chân vạc)

Có điều Bạch Khởi trước đây là một kẻ ngốc, cha của Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên, có thể nói cơ bản không có người nổi nghiệp, hơn nữa cầm kiếm lãnh binh bên ngoài, đã được phong tước vị, là một tử tước quý tộc thực sự, đi khắp nơi bên ngoài Bạch gia và cũng không tham gia vào những tranh đấu gia tộc, dù sao gia chủ của Bạch gia cũng chẳng qua chỉ là một tử tước mà thôi, cơ bản không được Bạch Kinh Thiên hiện nay để mắt tới, vì vậy ông ta không tham gia vào tranh đấu, mà cuộc tranh đấu giữa Bạch Thanh vân Và Bạch Thanh Hoa càng thêm rõ ràng hơn, giữa hai nhà có thể nói là như nước với lửa.

Bởi vậy hai tên Bạch Cảnh Long, Bạch Cảnh Thăng thường xuyên gây phiền phức cho Bạch Thắng, Tên Bạch Thắng này hay ăn lười làm, không chịu tu luyện, vì vậy chỉ tu luyện được cấp thấp nhất, tuy bị Bạch Thanh Hoa tìm được cao nhân hộ pháp, cũng coi như gia nhập vào hàng ngũ đấu giả, nhưng đã nhiều năm

như vậy mà vẫn dừng lại ở cấp nhất tinh đầu giả, có hay không có chẳng khác gì nhau, vì vậy thường xuyên bị ăn hiếp.

Mà tên Bạch Thắng này khi bị ăn hiếp thì không có nơi nào trút giận, luôn thích tìm đến Bạch Khởi để phát tiết một trận, tuy rằng hắn cũng có thể tìm các anh em họ hàng không có quyền thế, tu luyện không cao, không được gia tộc coi trọng để xả giận, có điều tên Bạch Thắng này có lúc lại có chút tâm lý kỳ quái, có lẽ là bởi vì thân phận của Bạch Khởi khá đặc biệt, vì vậy hắn luôn thích đến ức hiếp Bạch Khởi để xoa dịu tâm trạng bị tổn thương của mình, bởi vậy cứ ba đến năm ngày chỉ cần bị người ta ăn hiếp là hắn lại đến tìm tên ngốc Bạch Khởi để trút giận, có thể nói chính vì hắn, cuộc sống của Bạch Khởi mới gian khổ vô cùng.

Nói thật Bạch Kinh thiên cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc cần phải chăm sóc tốt con trai mình, lúc ông ta sắp đi cũng tìm vài người vú nuôi, còn có cả hộ vệ bảo vệ con trai mình, chỉ là Bạch Kinh Thiên vừa xuất chinh đã mười năm, những người hộ vệ từ rất sớm người thì chết, người thì bỏ đi vì rất nhiều lý do, các vú nuôi cũng không còn một ai ở lại, nếu không thì cuộc sống của Bạch Khởi cũng không đến mức rơi vào tình cảnh này.

Nghe thấy tiếng la lớn của Bạch Thắng ngoài cửa, Bạch Khởi bỗng nhú mày, trong mắt hiện lên một vẻ lãnh đạm, trong lòng lửa giận ngập trời, bản thân Bạch Khởi cũng không phải là người dễ tính, tuy nhiều lúc có vẻ hòa nhã thân thiện, khuôn mặt tươi cười chào đón mọi người, nhưng anh chàng này là điển hình của người không thích uống rượu mời mà lại thích uống rượu phạt, Bạch Thắng đối xử với hắn như vậy, trong lòng sớm đã nảy sinh nỗi căm giận ngút trời, lúc này lại thấy đối phương đến gây phiền phức cho mình mà lại còn không có nguyên do, chỉ để chút giận, Bạch Khởi cảm thấy mình như đang nổ tung, suýt nữa không kiềm chế nổi liều mạng với Bạch Thắng.

Nhưng cũng may lý trí của Bạch Khởi vẫn còn tồn tại, lý trí hắn ta nói với hắn không được làm như vậy, vì vậy Bạch Khởi tuy hai tay đã nắm chặt nhưng vẫn giả ngây giả dại, mặc cho Bạch Thắng lôi mình ra ngoài, sau đó tương gia với toàn gia đình mình, mà Bạch Khởi chỉ che chắn đầu mình để không bị thương tích.

Vốn dĩ Bạch Thắng bình thường mà nói đều đánh đập Bạch Khởi một trận là xong, không thể làm gì quá đáng, dù sao thân phận của Bạch Khởi không giống hắn, cha của Bạch Khởi xuất chinh mười năm không trở về, nhưng xét cho cùng cũng là người có thân phận, dù sao giờ đây là tử tước của một vương quốc, hắn ta cũng không thật sự muốn biến Bạch Khởi trở thành một kẻ tốt xấu, huống chi, trong lòng hắn vẫn còn một nỗi băn khoăn....chính là vì chuyện đó....cũng không thể làm gì Bạch Khởi, lần này rõ ràng là Bạch Thắng chịu ức không nhẹ, sau khi thấy tôi tớ động thủ, trong lòng vẫn không giải được hận, mà tự mình đi tới, còn cầm cả một chiếc mộc côn thô to bằng cánh tay đánh vào Bạch Khởi.

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

8. Chương 8: Cá Chết Lưỡi Rách (hạ)

“Choang” một tiếng, hậu quả của tiếng vang thanh thúy đó, chiếc gậy gỗ thô to bằng miệng bát tàn nhẫn nện vào đầu Bạch Khởi, sau đó cắt đứt theo tiếng kêu, có thể thấy lần này Bạch Thắng đã dùng lực rất mạnh, sau một lát, những giọt máu đỏ tươi chảy xuôi xuống từ đầu Bạch Khởi, trong nháy mắt, mái tóc bạc của Bạch Khởi biến thành màu đỏ máu, trên mặt cũng nhuộm đầy máu.

Hơn nữa Bạch Thắng nhìn thấy cảnh tượng như vậy lại không dừng tay mà gơ tay cầm những đồ vật khác tiếp tục đánh, khiến cho những tên hộ vệ xung quanh sợ hãi bỏ chạy mà quên mất việc phải ngăn Bạch Thắng lại, tên Bạch Thắng lại cầm một cây gậy khác tiếp tục đánh mạnh vào Bạch Khởi, xem ra đang muốn đánh chết tươi, Bạch Khởi, cũng không biết cái tên Bạch Thắng này bị Bạch Cảnh Long và Bạch Cảnh Thăng kích thích như thế nào mà lại có thể dám làm những chuyện như thế này.

Lúc này đã hoàn toàn làm cho Bạch Khởi tức giận, trong lòng cắn răng chịu đựng nghĩ: “Bạch Thắng, người đã không cho ta con đường sống, vậy thì ta sẽ liều mạng với người, cùng lắm thì cá chết lưỡi rách.”(*)

Bạch Khởi cũng không phải là loại nhút nhát, vốn dĩ chính là loại tinh lực đang mạnh, nhưng vì cuộc sống bất ngờ này, để bảo vệ tính mạng nhỏ bé của mình, Bạch Khởi luôn phải nhẫn nại, có điều sự tức giận của Bạch Khởi không hề mất đi, trái lại lại từ từ tích tụ lại, mà hôm nay bị Bạch Thắng đánh bạt mạng như

vậy, ngọn lửa phần uất trong lòng Bạch Khởi lại cháy lên như núi lửa phun trào, trào lên đột ngột, uy lực kinh người mà không thể ngăn lại được.

Chỉ thấy Bạch Khởi đột nhiên ôm lấy Bạch Thắng, không nói thêm lời nào, tay cầm lấy cây gỗ đã bị Bạch Thắng làm gãy thành hai nửa ở cạnh đó, trực tiếp dùng đầu nhọn đâm vào bụng Bạch Thắng, một phát xuyên qua người Bạch Thắng, trong nháy mắt máu tươi như suối phun ra từ cơ thể Bạch Thắng, tất cả ruột và nội tạng đều bị lôi ra ngoài, một màn cảnh tượng lúc này trông vô cùng kinh khủng.

Tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt, không biết phải làm gì mà chỉ đứng nhìn toàn bộ sự việc, những kẻ tội đồ đó không thể nào ngờ được cái tên gốc Bạch Khởi thường ngày nhút nhát lại có thể trực tiếp giết chết Bạch Thắng, hơn nữa thủ đoạn lại tàn nhẫn đầm máu đến như vậy, trong lúc nhất thời đều sửng sốt đứng đó, không biết nên làm thế nào cho phải.

Sau một lát, trong sân vang lên một tiếng hô lớn: “ Không xong rồi...Thiếu gia Bạch Thắng bị Bạch Khởi giết chết rồi...!! Không xong rồi!! Thiếu gia Bạch Thắng bị Bạch Khởi giết chết rồi...”

Cũng không biết là ai hô lên tiếng đầu tiên, ngay sau đó những tên tội đồ bên cạnh Bạch Thắng bắt đầu hét lên, sau một lát âm thanh đã truyền đi khắp Bạch gia đại viện, trong nháy mắt tất cả mọi người sửng sốt dừng công việc đang làm lại.

Còn Bạch Thanh Hoa và cha của mình, Bạch Hải Lam thì đang ở trong phòng tu luyện đấu khí, suy đi xét lại làm thế nào để đối phó với kẻ luôn đối đầu, Bạch Thanh Vân, cũng cùng lúc đó từ trong phòng xông ra, sau khi hai người ra ngoài, hai mắt nhìn nhau, sau đó tức giận xông về phía âm thanh truyền đến, Bạch Thắng đối với người khác mà nói là một kẻ ăn chơi trác táng chết chưa hết tội, thế nhưng đối với hai người này mà nói lại quan trọng hơn bất cứ thứ gì, dòng dõi duy nhất của nhà mình, lại bị người ta giết chết, làm sao mà họ không phẫn nộ, làm sao mà không sôi ruột?

Bất quá cũng cùng lúc đó, vài đạo thân ảnh khác cũng từ khắp phương hướng lần lượt xông vào sân nơi Bạch Khởi đang ở, có thể nói trong nháy mắt Bạch Khởi đã kinh động đến tất cả các cao thủ và các nhân vật lớn của Bạch gia, nguyên nhân là, tên gốc trong lòng mọi người ở Bạch gia lại có thể giết chết Bạch Thắng...cháu nội của đại trưởng lão.....

Mà Bạch Khởi lúc này lại không có tâm trạng để ý tới những việc này bởi vì bên tai Bạch Khởi đã vang lên một âm thanh khác, âm thanh lạnh lùng đó của Cửu U đang vang lên bên tai Bạch Khởi: “ Nhiệm vụ hoàn thành, đánh chết Bạch Thắng, thu được ba nghìn điểm giao dịch, mở ra Tu Di ảo ảnh...”

Mặc dù tò mò muốn biết Tu Di ảo ảnh là thứ gì nhưng Bạch Khởi chưa kịp nhìn, cũng không kịp hiểu rõ chuyện gì, từ xa truyền đến một tiếng hét lớn: “Tiểu tử chết đi.”

Bạch Khởi nhìn thấy một ông lão râu tóc bạc phơ, tướng mạo hung dữ, thân thể mập mạp, có ba phần giống với Bạch Thắng, từ xa xông tới, nhảy lên, trên tay lóe lên ánh sáng màu vàng sẫm hướng về phía Bạch Khởi, ngoài tốc độ ra, không chừa chút dư địa để bản thân phản kháng, khí thế và sức mạnh cuồng bạo khiến Bạch Khởi kinh hãi.

Bạch Khởi muốn né tránh, muốn phản kháng, nhưng lúc động thủ lại phát hiện mình không có một chút sức lực phản kháng, muốn chống đối nhưng không có dũng khí, muốn chạy trốn nhưng cơ thể lại không nghe theo mình, có lẽ ngày tận cùng của thế giới sắp đến, trong thời khắc Bạch Khởi sắp phải chịu chết bỗng nhiên có một bóng dáng hiện ra, một đạo quang mang thổ hoàng sắc phóng ra từ không trung, cùng với trưởng lão tiếp xúc với nhau, người động thủ là một người trung niên mặt hình chữ Quốc, khoảng hơn bốn mươi tuổi, sau khi hai người giao đấu một trận thì cùng lùi lại, sau đó lùi về phía sau vài bước mới từ từ hiện rõ thân hình.

“ Bạch Thanh Vân, ngươi có ý gì! Hãy tránh ra cho ta ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Bạch Hải Lam vẻ mặt sát khí nhìn gia chủ Bạch Thanh Vân đang chặn trước mặt mình quát tránh đường, ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không có, dám gọi thẳng tên không một chút tôn kính, rõ ràng hắn ta đã tới ranh giới của sự phát cuồng.

Xét cho cùng Bạch Hải Lam, Bạch Thanh Hoa hao tâm tổn sức để tranh giành quyền lợi là vì cái gì? Không phải là vì Bạch Thắng, là vì có thể đem đến cho đứa cháu nội không mấy triển vọng của mình cái gia sản duy nhất của dòng họ tranh đoạt tài sản Bạch gia sao, còn có cả cái tước vị làm người ta khao khát phải

không? Nhưng bây giờ tất cả đã bị hủy hoại, hủy hoại trong tay của tên gốc Bạch Khởi....Điều này sao có thể làm cho Bạch Hải Lam không phát cuồng, không tức giận?

“Đại trưởng lão....sự việc vẫn chưa được làm rõ, sao ngài có thể một mình động thủ? Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, sao ngài có thể tùy tiện động thủ? Ta thân là tộc trưởng không thể để ngài làm bừa, việc Bạch Khởi giết chết Bạch Thắng rốt cuộc là như thế nào chúng ta đều không rõ, hơn nữa Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một tên gốc, làm sao có thể giết chết Bạch Thắng? e rằng đại trưởng lão hiểu lầm rồi...huống chi... Kinh Thiên đường đệ viễn chinh bên ngoài vì thống binh vương quốc, bây giờ đệ ấy không ở nhà, nếu như ngài giết chết con trai độc nhất của đệ ấy, e rằng không dễ bề ăn nói, ngài nên biết Kinh Thiên đường đệ hiện đang có thể lực, là phó quân đoàn trưởng của hai mươi một quân đoàn, hơn nữa nghe nói sắp được thăng chức, lúc này nếu như ngài giết độc tử(đứa con duy nhất) của đệ ấy...Chỉ sợ...” Bạch Thanh Vân nghe tiếng hét của Bạch Hải Lam, sắc mặt thoảng biến, sau đó nói với giọng từ chối cho ý kiến, lúc nói lời này còn mập mờ kể ra một vài mối qua hệ lợi hại khiến cho sắc mặt Bạch Hải Lam theo đó mà biến đổi.

Sắc mặt Bạch Hải Lam âm tình bất định, một lát sau, một mảng xám xịt, hai mắt phát ra quang mang lạnh lẽo nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, sau đó lại nhìn sang vẻ mặt đắc ý của Bạch Thanh Vân, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói: “Vậy người muốn thế nào? Lẽ nào muốn ta tha cho cái loài tạp chủng này? Thắng Nhi là cháu trai duy nhất của ta...độc đinh (duy nhất) của nhà ta.”

m thanh không lớn, nhưng sự ngừng ngắt nhanh chậm lại rất hữu lực, quang mang phát ra trong mắt giống như độc xà nhìn đăm đăm Bạch Khởi, khiến cho Bạch Khởi có cảm giác không rét mà run.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

9. Chương 9: Thịt Ở Trên Thốt

“A, Ít nhất, việc này phải được thông qua sự bàn bạc của nghị sự đường trong gia tộc, phải thông qua quyết định chung của hội trưởng lão và tộc trưởng, sau khi tìm hiểu rõ tình hình mới có thể đưa ra quyết định, ngài thấy có phải không? Đại trưởng lão...” Bạch Thanh Vân nói như vậy bằng một giọng điệu kỳ quái với Bạch Hải Lam đang đứng trước mặt, trong giọng nói ẩn hàm một điều gì đó, có lẽ chỉ có hai người mới biết.

“Được.....Ta sẽ cùng thương nghị với người.....” Bạch Hải Lam nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi, ông ta đã hiểu ý của Bạch Thanh Vân, ngay lập tức biến sắc, vẻ mặt âm trầm nói như vậy, lúc nói đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “Thương nghị”, sau khi nói xong, Bạch Hải Lam rời khỏi trước, còn Bạch Thanh Vân theo sát sau đó.

Hai người đó đã đi làm gì, Bạch Khởi không biết, tất cả mọi người đều không biết, có điều trong lòng Bạch Khởi đã có một chút suy đoán, có lẽ hai người họ đã đi làm một sự trao đổi gì đó bí mật, mà điều kiện trao đổi rất đơn giản, đó chính là cái mạng của hắn, Bạch Thanh Vân không hề để ý đến sự sống chết của hắn, còn Bạch Hải Lam lại muốn cái đầu của hắn, hai người chẳng qua chỉ giống như thương nhân đi mặc cả mà thôi, nghĩ đến đây trong lòng Bạch Khởi dấy nên một nỗi bi ai.

Ngoài bi thương ra, trong lòng Bạch Khởi còn có một cổ lửa giận, Bạch Khởi với cơn lửa giận ngập trời trong khi bị mọi người trong gia tộc đưa đến nghị sự đường, trong lòng không ngừng gào thét: “ Nếu như ta có lực lượng.....nếu như ta có lực lượng thì tốt biết mấy! Nếu như ta có sức mạnh, bọn chúng làm sao dám đối xử với ta như vậy sao? Nếu như ta có sức mạnh, ta có thể phản kháng hết mình, nếu như ta có sức mạnh, ai có thể làm gì được ta chứ?”

Trong lòng Bạch Khởi không ngừng gào thét, hắn chưa từng khát vọng có được sức mạnh như hôm nay, đúng vậy, bây giờ Bạch Khởi vô cùng khát vọng có được sức mạnh, bởi vì trong lúc này Bạch Khởi đột nhiên cảm thấy nếu như bản thân có sức mạnh khiến cho kẻ khác kinh sợ, thì đó chính là một việc vô cùng tốt đẹp? Nhưng đáng tiếc đây chỉ là một mộng tưởng, một ước mơ mà thôi....

Tình hình hiện nay như cá nằm trên thớt, Bạch Khởi chỉ có thể mặc cho người ta chà đạp mà không có chút sức lực phản kháng, chỉ có thể bị mấy người hộ vệ cấp đầu sĩ của gia tộc kẹp ở giữa mà không có chút khả năng phản kháng để đi tới nghị sự đường của gia tộc.

Bạch Khởi đứng ở trung tâm nghị sự đường của gia tộc, lặng lẽ đứng ở đó, vết máu trên mặt đã khô, Bạch Khởi đứng ở đó dưới sự giám sát của mấy người hộ vệ, không chút nhúc nhích, vẻ mặt lãnh đạm nhìn những thứ trước mặt, nhìn đại sảnh tràn ngập mùi mực nát, hẳn bây giờ chỉ có thể đứng ở đó, chờ đợi người khác quyết định số phận của chính mình mà không có cách nào phản kháng, chỉ có thể đứng ở đó lặng lẽ chờ đợi.

Sau một lát, khoảng mười vị trưởng lão và nghi trượng của gia tộc lần lượt từ ngoài bước vào, sau đó vào chỗ ngồi của mình, mỗi người ngồi đó giống như lão tăng nhập định, không cần phải nhiều lời nữa, cũng có số ít kẻ đứng đó chụm đầu ghé tai, xì xào bàn tán cái gì đó, còn có một vài người dùng ánh mắt trên tức nhìn về phía Bạch Khởi, đồng thời trong ánh mắt đó còn có vẻ thương hại khiến cho tâm trạng Bạch Khởi càng thêm trầm xuống.

“Ôi.....Bạch Khởi thiếu gia, lần này.....lão nô sẽ cố gắng giúp người một tay.... nhưng nghe nói đại trưởng lão và gia chủ đã có sự trao đổi, người chết, Cảnh Long thiếu gia sẽ kế thừa vị trí gia chủ, Cảnh Thăng thiếu gia sẽ kế thừa tước vị của Kinh Thiên lão gia.....E rằng tôi....” Một giọng nói già nua đang vang lên bên tai Bạch Khởi, một nghi trượng gia tộc mặc áo màu xám đi đến, khoảng chừng trên dưới tám mươi tuổi, đi đến bên cạnh Bạch Khởi thấp giọng nói vậy, nhưng nói được một nửa đã không nói thêm gì nữa, có lẽ cho rằng nói những điều này với một tên gốc thật là thừa.

Nhưng ông ta không biết những câu nói ngắn gọn của ông ta lại gợi lên trong lòng Bạch Khởi một cổ chấn động, tuy biết rằng Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam đang có những thủ đoạn bí mật, một chút giao dịch đề tiện, nhưng lại không ngờ rằng sự trao đổi lại như vậy, lại là cái chết của chính hắn, sau đó để cho con trai của Bạch Thanh Vân kế thừa tước vị của cha hắn, thứ lẽ ra vốn thuộc về hắn.

Còn về việc ăn nói thế nào với cha hắn thì cũng chẳng khó khăn gì, bản thân không may bị chết, Bạch gia có thể dùng rất nhiều phương pháp để làm ra quyết định như vậy, thậm chí sau khi giết chết hắn, nói như vậy với cha hắn, e rằng ông ấy cũng không biết, dù sao muốn giết chết một tên gốc mà không để người ta biết thực sự có rất nhiều cách, đặc biệt là trong Bạch gia, sau khi hai người phối hợp, có thể một tay che cả bầu trời

Lúc này Bạch Khởi phẫn nộ, hắn oán hận, hắn muốn phản kháng, bất quá hắn biết rằng bản thân không thể, bởi vì làm vậy hắn chỉ chết nhanh hơn mà thôi....

“Ha ha ha ~” một trận cười sang sảng từ bên ngoài truyền đến, Bạch Thanh Vân vẻ mặt tươi cười và Bạch Hải Lam, khuôn mặt âm trầm với nụ cười nhạt và ánh mắt tàn nhẫn cùng bước ra khỏi phòng, nhìn đáng sợ hai người sợ rằng đã có một cuộc giao dịch mờ ám, bây giờ bước ra chính là để đối phó với Bạch Khởi.

Nhìn ánh mắt hai người, nhìn sắc mặt các vị trưởng lão và nghi trượng xung quanh, Bạch Khởi biết số phận của mình dường như đã được người ta quyết định rồi, mà bản thân lại không có chút sức lực phản kháng, sự thèm khát của Bạch Khởi lúc này với sức mạnh có thể nói là lên tới tột đỉnh, Bạch Khởi thề với trời..... “Nếu như Bạch Khởi ta lần này không chết, ta nhất định sẽ dùng hết sức mạnh mình có để leo lên đỉnh của thế giới này, ta không muốn để số phận của mình nằm trong tay người khác nữa.”

“Bạch Khởi..... Người biết tội chưa?” Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam cùng ngồi trên hai chiếc ghế gỗ đồ dài ở chính giữa Bạch Gia nghị sự đường, sau đó thấy Bạch Thanh Vân đang ngồi ở đó không còn giữ vẻ mặt tươi cười, vẻ mặt âm trầm nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt thấp giọng quát, cùng lúc đó, Bạch Hải Lam đang ngồi đó uống trà, trên khóe miệng cười nhạt, tàn nhẫn nhìn Bạch Khởi, phảng phất như đang nhìn một người chết.

Đối với việc này, Bạch Khởi không nói lời nào, cũng không trả lời, chỉ lặng lẽ đứng ở đó, hai mắt nhìn chăm chú nhìn hai người đứng trước mặt, hai người này dường như có quan hệ huyết thống với mình, trong lòng hận là không thể lập tức giết chết hai người bọn họ, đương nhiên trước tiên Bạch Khởi phải có năng lực này mới được.

Thấy Bạch Khởi không nói gì, dường như Bạch Thanh Vân ý thức được, bản thân giống như đang cùng với một thằng gốc tranh chấp, hỏi những điều này với một kẻ ngu đường như là quá dư thừa, bổi rỗi cười một chút, sau đó Bạch Thanh Vân không còn cười nữa, vẻ mặt xám xịt ngồi ở vị trí trung gian vừa đập bàn, quát lớn: “Người đâu.....Bạch Khởi dám giết đồng tộc, tội không thể tha, xử theo gia pháp, loạn côn đánh chết!”

Nói xong nhìn một vòng người chung quanh, sau đó thấp giọng nói: “ Các vị, Bạch Khởi phải bị trừng phạt đúng tội, có điều đợi Kinh Thiên đường đệ trở về, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ta nghĩ trong lòng các vị cũng nên có chừng mực! Người nhà các vị có lẽ đều ở Liễu Thành, các vị không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho người nhà a.....!”

m thanh không lớn nhưng lại rất có sức chấn nhiếp, khiến cho tất cả mọi người lần lượt ngậm miệng lại gật đầu lia lịa, ngay cả lão già kia, người vừa nói sẽ giúp Bạch Khởi một tay cũng như vậy, vừa nhắc người lên chưa kịp đứng dậy lại chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống, bất đắc dĩ liếc nhìn Bạch Khởi, ánh mắt lộ vẻ bất lực, ông ấy có thể không lo cho mình nhưng không thể không lo cho gia quyến.....

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

10. Chương 10: Lật Ngược Tình Thế

Nhìn biểu tình trầm mặc của mọi người xung quanh, Bạch Khởi thờ ơ lạnh nhạt nhìn, phảng phất như không thèm đếm xỉa đến, đứng đó lẳng lặng nhìn những hộ vệ của gia tộc từ bên ngoài xông vào, trong nháy mắt bao vây mình, sau đó không nói lời nào ấn Bạch Khởi ngã xuống đất, hai hán tử cao bảy thước, cầm thiết côn màu đen từ ngoài chậm rãi đi vào, ý định làm gì trong lòng những người có mặt tại đây đều rõ, mọi người nhìn nhau không biết nói gì, lão nô ban đầu nói muốn giúp Bạch Khởi lại càng bất lực cúi đầu xuống.

“Dừng tay! ~” đúng lúc này bỗng nhiên có một tiếng hét từ bên ngoài truyền vào, sau một lát, binh sĩ thành đội thân mang chiến giáp từ bên ngoài xông vào, trong nháy mắt bao vây chặt Bạch gia nghị sự đường này, “Xoát xoát xoát” vài tiếng, sau khi những âm thanh kim thiết sắc nhọn vang lên, hơn mười lưỡi kiếm hướng về phía tất cả mọi người trong phòng, vài binh sĩ trong nháy mắt đã cứu Bạch Khởi ra khỏi vòng vây ở giữa, chặt chẽ bảo vệ Bạch Khởi, ngừng mắt nhìn xung quanh, người nào ánh mắt cũng lạnh lùng, sát khí tung hoành, không khó nhìn ra những binh sĩ này đều là những người từng trải trên chiến trường.

Một lát sau, một người đàn ông tóc vàng mặc áo giáp màu bạc và có năm phần giống với Bạch Khởi, nam tử tóc vàng tướng mạo tuấn dật dẫn theo một ông lão quần áo tả tơi, còn có hơn mười binh sĩ thân mang giáp trụ, tay cầm binh khí tiến vào, sau khi bước vào đứng ở vị trí chính giữa, thần sắc bình tĩnh ngữ khí lạnh lùng nói: “ Xin hỏi tộc trưởng, Khởi nhi nhà chúng ta đã phạm tội gì mà lại bị người dùng hình phạt loạn côn đánh chết.”

Một câu nói khiến cho Bạch Khởi biết được thân phận của người vừa đến, chính là người cha xuất chinh mười năm không ở nhà đó, lúc này Bạch Khởi không nói gì, chỉ đứng đó lẳng lặng quan sát tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt, bởi vì hắn biết không cần mình nói nhiều thì người cha đó của mình tự nhiên sẽ làm chủ cho mình.

Nhìn thấy Bạch Kinh Thiên trong nháy mắt xông vào phủ Bạch gia như thần binh giáng xuống, còn cứu Bạch Khởi ra, tất cả mọi người trong Bạch gia nghị sự đường này trong lúc nhất thời đều không phản ứng lại, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, từng người nhìn nhau không biết nên nói gì mới phải, lúc này Bạch Thanh Vân đang ngồi ở đó vẻ mặt bối rối không biết nên nói gì, còn một bên là Bạch Hải Lam sắc mặt trở nên âm trầm không gì sánh được, nụ cười nhạt trên mặt hồi nãy cũng biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó ngoài vẻ bất lực còn có cả nỗi oán hận không cam lòng.

Sắc mặt Bạch Hải Lam không ngừng biến đổi, sau một lát dường như hắn đưa ra một quyết định gì đó, ngồi đó bình tĩnh quan sát Bạch Kinh Thiên ở trước mặt, cố gắng giữ giọng điệu bình thản, ôn hòa nói: “Bạch Kinh Thiên, tuy ngươi hiện đang lãnh binh ở ngoài, cũng đạt được tước vị rồi, nhưng ngươi đừng quên đây là nghị sự đường của Bạch gia, hơn nữa ngươi vẫn là người của Bạch gia, đứa con trai đó của ngươi phạm vào gia pháp, về lí nên loạn côn đánh chết, ngươi cũng không nên dựa vào việc thống binh ở bên ngoài mà có thể coi rẻ tông pháp của Bạch gia.”

“Hừm.....Xin lỗi, ta sửa lại một chút, bây giờ ta là vương quốc bá tước, một tháng trước ta đã được thăng nhiệm quân đoàn trưởng, quốc vương bệ hạ đặc biệt bổ nhiệm ta làm quân đoàn trưởng để đô cầm vệ quân, sắc phong tước vị bá tước.....” Bạch Kinh Thiên lạnh lùng hừm một tiếng, cũng không nói đúng sai gì chỉ

thốt ra những lời như vậy, lời này vừa xuất, sắc mặt tất cả mọi người ngay lập tức biến đổi, trong đó bao gồm cả Bạch Thanh Vân, người đang ngồi ở đó vốn dĩ đã chuẩn bị để tọa sơn quan hổ đấu.

Trong quý tộc, tước vị vô cùng quan trọng, tước vị đại biểu cho sức mạnh, đại biểu cho thực lực, đồng thời đại biểu cho địa vị, tuy rằng là bá tước và tử tước của Bạch gia chẳng qua chỉ cách nhau một bậc, nhưng địa vị lại cách nhau mười vạn tám nghìn dặm, Bạch Kinh Thiên nói ra bây giờ mình đã sở hữu tước vị bá tước, kỳ thực đã biểu thị rất nhiều điều.

Một người con trai của bá tước, luận tội theo một tử tước ư? Đáp án hiển nhiên là không rồi, cho dù Bạch Kinh Thiên xuất thân từ Bạch gia, nhưng rõ ràng bây giờ ông ấy đã không còn là người mà Bạch gia có thể kiểm soát, thế giới này mọi người rất coi trọng dòng tộc, mệnh lệnh của dòng tộc lớn hơn tất cả, nhưng điều kiện trước tiên là cá nhân dựa vào dòng tộc để sinh tồn, rõ ràng tình hình hiện nay không còn như vậy, Bạch gia đã mất hết khả năng ngăn chặn Bạch Kinh Thiên, bây giờ lại muốn lợi dụng sức mạnh của dòng tộc trước mặt ông ta, tăng thêm áp lực cho ông ta quả sự là người si nói mộng.

Trong nháy mắt tư tưởng của tất cả mọi người đều bắt đầu lung lay, còn lúc này một câu nói của Bạch Kinh Thiên càng tăng thêm sự kinh hãi, chỉ thấy Bạch Kinh Thiên vẻ mặt từ ái liếc nhìn Bạch Khởi đứng ở đó, sau khi chế ngự được đại đường, lạnh giọng nói rằng: “Các vị đã nói là phải xử theo tông pháp của Bạch gia, vậy thì ta cũng không thể nói gì hơn, có điều..... Bắt đầu từ hôm nay hai cha con ta sẽ rời khỏi Bạch gia, tự xây dựng con đường của mình, từ nay trở đi không có chút quan hệ nào với Bạch gia, hai bên không còn nợ gì nhau, Bạch gia các vị cũng không có quyền can dự đến việc nhà ta, hai cha con ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt với Bạch gia.”

“Xôn xao~” tất cả mọi người đều không ngờ sự việc lại phát triển đến nước này, ai cũng không ngờ Bạch Kinh Thiên từ bên ngoài vinh quy trở về, trong nháy mắt đã trở thành trụ cột của Bạch gia, sẽ đưa Bạch gia bước lên tầm cao mới, vậy mà bây giờ lại tuyên bố trước mặt mọi người sẽ rời khỏi gia tộc, điều này đối với Bạch gia mà nói thật sự là việc không thể chấp nhận được, ai cũng không ngờ sự tình lại thành ra như thế này.

“Bá tước đại nhân, xin ngài hãy nghĩ kĩ~~ xin ngài hãy lấy đại nghiệp dòng tộc làm trọng.” cũng không biết ai là người đầu tiên nói ra lời này, xung quanh, các vị trưởng lão trong gia tộc vốn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, còn có cả các nghi trượng lần lượt đứng lên khuyên ngăn Bạch Kinh Thiên, Bạch gia..... không thể mất đi Bạch Kinh Thiên làm trụ cột được.

Thấy tình hình như vậy, Bạch Hải Lam và Bạch Thanh Vân thoáng liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự lo lắng trong mắt đối phương, có điều lúc này tuy rằng hai người có ý muốn nói nhưng nhất thời lại không có cách nào ngăn mọi người lại.....

Trong lúc hai người đang lo lắng, liền nghe thấy Bạch Kinh thiên hừ lạnh một tiếng, lại làm khó dễ lần nữa nói: “Hừm.....để ta lấy đại nghiệp dòng tộc làm trọng? Ha ha..... thật đáng cười, Bạch Kinh Thiên ta sinh ra là bàng chi đệ tử(đệ tử nhánh hệ) có bản lĩnh gì chứ, xuất thân phải chịu sự đối xử lạnh nhạt, ta có được ngày hôm nay đều do một tay ta dốc sức mà thành, ta xuất chinh mười năm, có những chiến công hiển hách vì đất nước, làm rạng rỡ dòng tộc, nhưng.....Các người đối xử với ta như thế nào? Con trai ta, đứa con trai duy nhất của ta, những năm qua nhận được đãi ngộ gì của Bạch gia, các người cho rằng ta không biết ư? Các người tưởng rằng ta hoàn toàn không biết gì sao? Vốn dĩ ta đã không định tính toán những chuyện này với các người, nhưng các người lại còn muốn giết nó, các người dựa vào cái gì? Ai nói cho ta biết, các người ai có cái quyền này.”

“Đây....Đây không phải là quyết định của chúng ta.....” Một trưởng lão nghe những lời này khúm núm nói.

“Không phải là quyết định của các người? Được.....Vậy thì ta sẽ tìm kẻ quyết định để tính sổ.....” Bạch Kinh Thiên cười nhạt nói.

Vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn về phía hai kẻ Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam đang ngồi ngay ngắn ở vị trí trung ương, trong mắt lóe lên sự lạnh lùng, chẳng nói đúng sai nhìn Bạch Hải Lam thấp giọng nói: “Là người muốn giết con trai ta? Chính là vì nó đã giết thẳng cháu nội phệ vật của người phải không? Là bởi vì hấn phản kháng tự bảo vệ bản thân sao?”

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

11. Chương 11: Lật Ngược Tình Thế (hạ)

Bạch Kinh Thiên không để ý đến Bạch Hải Lam, lập tức hướng mắt về phía Bạch gia gia chủ Bạch Thanh Vân đang ngồi bên kia, lạnh lùng nói: “Bạch Thanh Vân người....Người vì hai thằng phế tử của người, vì để một trong chúng nó kế thừa ngai vị của ta? Hừm....người si nói mộng, nói cho người biết, tước vị này ta thả cho một người bên ven đường cũng không đến lượt cho hai đứa con của người....Người đừng si tâm vọng tưởng....”

Nói xong không để ý đến sắc mặt u ám của Bạch Thanh Vân, trong nháy mắt rút cây trường kiếm bên hông ra, lạnh lùng chỉ về phía hai người đứng trước mặt, giọng bình thản không đổi nói: “Hai người các người đã là đại đầu sỏ, cùng lên một lượt đi, để ta xem xem các người có bao nhiêu tài năng, mà dám đụng đến con trai của Bạch Kinh Thiên này.

Một câu nói đã khiến tình huống trở nên giương cung bạt kiếm, trong nhà vốn đã có chút băng lãnh, thoáng chốc nhiệt độ đã giảm xuống thêm mấy phần.

Hai người Bạch Hải Lam và Bạch Thanh Vân nhìn nhau, đều thấy được một sự khủng hoảng và kinh hãi trong mắt đối phương, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì, Bạch Hải Lam lấy hết dũng khí nhìn Bạch Kinh Thiên đang đứng trước mặt lạnh lùng nói: “Bạch Kinh Thiên người muốn làm gì....Nói như thế nào đi nữa hai ta cũng là người của Bạch Gia, một người là trưởng lão gia tộc, một người là gia chủ Bạch Gia, ngay cả khi người phá cửa đi ra, đoạn tuyệt quan hệ với Bạch Gia, nhưng người vẫn là người của Bạch Gia, chẳng lẽ người còn muốn tiêu diệt tổ tông để thiên hạ khinh thường sao?”

“Hừm....ta đương nhiên sẽ không....Nhưng...Nếu hai người không phải là người của Bạch Gia....Ta có thể giết các người...” Bạch Kinh Thiên lạnh nhạt Hừm nói từng tiếng từng một.

Sau khi ánh mắt lạnh băng nhìn quanh bốn phía một vòng, mắt hướng về phía hai vị trưởng lão đang đứng ở đó bình tĩnh theo dõi hắn, lạnh nhạt nói: “Muốn Bạch Kinh Thiên ta trở về Bạch Gia, thì phải đem hai người này trục xuất khỏi Bạch Gia...”

Một câu nói khiến phòng nghị sự lặng phất như tờ, hiển nhiên tất cả mọi người đang suy nghĩ về lời nói của Bạch Kinh Thiên, cân nhắc lợi hại. Sau một lát có không ít người ngẩng đầu lên, đương nhiên là họ đã có quyết đoán, giữa Bạch Kinh Thiên với Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam, Bạch Kinh Thiên đương nhiên càng có hữu dụng hơn....

Sau một hồi suy nghĩ hai vị trưởng lão Bạch Gia trong lúc đó bỗng nhiên cao giọng nói: “Bá tước đại nhân....Không gia chủ...Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam tội không thể dung tha, lòng dạ độc ác, theo qui định của gia tộc, ta xin đại diện hội trưởng lão, phế đi chức vụ của đại trưởng lão Bạch Hải Lam và vị trí gia chủ của Bạch Thanh Vân, đem hai người họ trục xuất khỏi Bạch Gia, từ nay về sau hai người họ với Bạch Gia chúng ta không còn quan hệ gì nữa.

Câu nói của hai vị trưởng lão như đẩy hai người họ vào vực thẳm của cái chết. Sau lời nói của trưởng lão, lập tức có nhiều tiếng tán thành, tuy có không ít người vì nhiều mối quan hệ chia làm hai phe Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam, nhưng trước mặt là việc lựa chọn lợi ích cho gia tộc, họ đương nhiên chọn Bạch Kinh Thiên. Bởi vì chỉ có Bạch Kinh Thiên mới có thể đem lại cho Bạch Gia ở Liễu thành tương lai tốt đẹp hơn, dù sao năm nay Bạch Kinh Thiên chỉ mới bốn mươi tuổi mà đã có thể một tay đốc sức dựng nên cơ nghiệp như bây giờ. Hiện nay đã trở thành Bá tước vương quốc, ngoài ra còn là thống lĩnh cấm vệ quân Đế Đô, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng.

Hai người Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, mấy năm nay Bạch Gia tuy không bị hủy trong tay bọn họ nhưng cũng không hề phát triển, càng ngày càng đi xuống, cho nên hội trưởng lão suy nghĩ chốc lát đã chọn Bạch Kinh Thiên, dù sao ân oán và lợi ích cá nhân ở trước mặt lợi ích dòng họ đều không đáng để nhắc đến, Bạch Kinh Thiên quả nhiên có thể đem lại cho dòng họ lợi ích khổng lồ, cho nên họ đã lựa chọn việc từ bỏ hai người, dù sao nguyên tắc lấy lợi ích dòng họ làm trọng, nguyên tắc lợi ích dòng họ lớn hơn trời từ nhỏ họ đã được truyền bá và bây giờ đã được khắc sâu trong tâm trí bọn họ rồi.

Đối với chuyện này, khóe miệng Bạch Kinh Thiên lộ ra một nụ cười thỏa mãn, tiếp đó nhìn về phía hai người trước mặt, ngữ khí lạnh lùng mang chút giễu cợt nói: “Bây giờ, hai người các người còn gì để nói.”

Hai người Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam lúc này đang đối diện với cái chết, suy sụp ngồi đó không biết nên nói gì, cuối cùng, Bạch Hải Lam ánh mắt hiện lên một tia hung ác, đột nhiên kinh khí bạo khởi, trong thoáng chốc trên người lóe lên thổ hoàng quang sắc, nhìn Kinh Thiên đang đứng trước mặt lạnh lùng nói: “Bạch Kinh Thiên, ngươi đã không cho hai ta con đường sống, vậy lão đây sẽ liều mạng với ngươi...”

Nói chưa dứt lời đã xông lên, Bạch Thanh Vân ngồi yên do dự một hồi cũng xông lên, trực tiếp xông đến Bạch Kinh Thiên, hai người từ trái phải hai bên công kích Bạch Kinh Thiên, hai đạo thổ hoàng quang mang thâm thúy mà nhẹ nhàng từ hai bên trực tiếp công kích thân trên và hạ thân của Bạch Kinh Thiên.

“Hắc...Hai tên phế vật ...” Đối với công kích của hai người Bạch Kinh Thiên dường như cũng không để tâm đến, cười một tiếng lạnh lùng thốt, trong thoáng chốc, trường kiếm trong tay vung lên, phát ra một đường hào quang chói lọi, những ánh sáng màu xanh như gào thét mà ra, trực tiếp đánh bay hai người bọn họ.

“Đấu linh ~ đấu linh cường giả!” Trong khoảng khắc Bạch Kinh Thiên ra tay, bọn trưởng lão ở xung quanh kinh hãi la lên, đấu linh cường giả, Bạch Gia đã nhiều năm không xuất hiện dạng nhân vật như thế này rồi, huống gì Bạch Kinh Thiên năm nay chỉ có bốn mươi tuổi, xem bộ dạng chỉ ít là đấu linh cường giả cấp năm, dù sao ánh sáng đấu khí màu xanh đặc biệt của đấu linh cường giả cũng không phải ai ngẫu nhiên mà có thể ngẫu tạo được.

“Ầm ầm ~ ầm ầm ~” Sau hai tiếng nổ, hai người Bạch Thanh Vân và Bạch Hải Lam thoáng chốc đã bay ra ngoài, bắn xa mấy thước đánh vào cánh cửa, rơi xuống mặt đất. Sau đó thổ mấy ngụm huyết, nằm ở đó. Mấy tên binh sĩ thoáng chốc chạy tới, khi hai người muốn đứng dậy, lưỡi dao sắc bén lạnh băng đã kề lên ngay trên cổ bọn họ.

“Phế vật Bạch Hải Lam và Bạch Thanh Vân, phế bỏ tu vi của bọn chúng và người nhà, tịch thu tất cả tiền tài trực xuất khỏi Liễu Thành, ta phải để bọn họ cả đời làm hành khất, chịu đủ mọi nhục nhã để họ nếm thử những oan ức mà Khởi Nhi của ta phải chịu.” Bạch Kinh Thiên lạnh lùng nói. Vài tên trưởng lão thức thời lập tức xông lên chấp hành, phế bỏ tu vi của hai người bọn họ, sau đó khuôn viên Bạch Gia vang lên từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Đối với mọi chuyện, Bạch Khởi chỉ lạnh lùng quan sát, nhưng trong lòng có lại chút kinh hỷ khi có địa vị, trong chốc lát Bạch Khởi đã lật ngược tình thế, Bạch Kinh Thiên phế bỏ Bạch Hải Lam và Bạch Thanh Vân, đem hai người bọn họ trực xuất khỏi gia tộc, Bạch Khởi thoáng chốc trở thành người kế vị của gia tộc, đại thiếu gia của Bạch Gia, toàn bộ quá trình này chỉ phát sinh trong vòng mấy phút.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

12. Chương 12: Tu Di Huyền Cảnh

“Nhi tử...Con không sao chứ...” Sau khi sử lý một số chuyện của gia tộc, Bạch Kinh Thiên đi đến bên cạnh Bạch Khởi, vỗ nhẹ nhàng lên vai Bạch Khởi, thâm tình nói, bất quá dường như lập tức nhớ ra điều gì, ánh mắt có chút buồn bã.

Bạch Kinh Thiên cảm thấy mình không nên hỏi cái này, con mình từ khi sinh ra trí lực đã có vấn đề, mình hỏi cái này giống như làm việc gì đó rất dư thừa, ngược lại khơi dậy chuyện đau lòng của bản thân, nói thật, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi trước mặt, trong lòng Bạch Kinh Thiên ít nhiều có chút bi thương, dù sao mình phần đầu cả đời, con trai lại trở thành thế này, sự nghiệp mà mình để lại không ai kế thừa, cảm giác này tương đối không dễ chịu chút nào....

“Phụ thân...con không sao...” Bạch Khởi thấp giọng nói, tuy rằng Bạch Khởi gọi tiếng phụ thân nhưng vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, giọng nói quan tâm và mọi hành động cử chỉ vì con ban nãy của Bạch Kinh Thiên đã khiến Bạch Khởi cảm động, hẳn cảm thấy mình gọi tiếng phụ thân cũng không oan uổng, chỉ là có chút không phù hợp lắm.

“Uhm.....A! Con nói cái gì? Con gọi ta là gì?” Bạch Kinh Thiên không ý thức uhm một tiếng, lập tức phát hiện tình hình có chút không đúng, lấy lại tinh thần, vô cùng kích động nắm lấy tay Bạch Khởi la lên, biểu tình trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

“Ta vừa nói là...Phụ thân con không sao....Ta bây giờ đã hồi phục lại bình thường rồi, Bạch Khởi sau khi nghe xong những lời này cười với Bạch Kinh Thiên, thấp giọng nói. Không chỉ Bạch Kinh Thiên đứng sững người ở đó mà ngay cả các trưởng lão gia tộc và các nghi trượng cũng đều sững người. Nếu không tận mắt nhìn thấy chuyện này chắc cũng không ai dám tin một thằng ngốc trong ấn tượng của mình lại có thể nói chuyện, lại còn có biểu hiện bình thường như thế...

“Từ khi nào? Bạch Kinh Thiên phức tạp nhìn thoáng qua Bạch Khởi, phân vân nói, vừa nói mắt vừa liếc phần cổ Bạch Khởi, sau khi thấy trên cổ Bạch Khởi có vết xẹo hình tam giác mới thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là lúc này ông có chút hoài nghi người đứng trước mặt mình rốt cuộc có phải là thằng con ngốc của mình không....

“Mấy năm trước rồi... Mấy năm trước ta gặp một cao nhân, ông ấy đã trị khỏi bệnh cho ta, nhưng mấy năm nay cha không có ở nhà....ta cũng không dám biểu lộ ra ngoài...” Bạch Khởi đứng đó bịa ra những lời nói dối, suy cho cùng mấy năm nay không ai để tâm đến hắn, trong gia tộc hung hiểm vô lường, mình nói như vậy Bạch Kinh Thiên cũng không thể nghi ngờ.

Nghe xong những lời này sắc mặt Bạch Kinh Thiên hơi đổi, sau khi thở dài một tiếng vỗ vai Bạch Khởi, có chút xót xa nói: “Con trai... là ta không tốt.... ta không chăm sóc tốt cho con...., phụ thân xin lỗi con.....”

Nghĩ đến con trai mình không dễ gì hồi phục lại bình thường, nhưng tuổi còn nhỏ đã phải ở trong nhà vô chịu mọi hung hiểm, trải qua cuộc sống ngày tháng nơm nớp lo sợ. Để bảo vệ chính mình không thể không tiếp tục giả ngây giả dại, đợi mình trở về, Bạch Kinh Thiên tâm trạng buồn bã đau khổ.

“Không có gì.... Chẳng phải mọi chuyện đã qua rồi sao?” Bạch Khởi cười nói.

“Phải.... Mọi chuyện đã qua rồi.....Qua cả rồi....” Bạch Kinh Thiên xúc động nói, vừa nói với Bạch Khởi vừa chỉ ông lão áo quần tả tơi đứng bên cạnh mình nói: “Khởi Nhi, đây là lão Mã, là nô bộc của Bạch Gia chúng ta, từ lúc thơ ấu đã luôn chăm sóc cho ta, mấy năm nay con ở Bạch Gia lão cũng ở đây, chỉ là không có cơ hội đi thăm con, lần này cũng là do ông ấy mật báo cho ta, nếu không bây giờ ta còn đang ở trong Thành Chủ Phủ, suýt chút đã khiến tính mạng của con bị kẻ gian hãm hại, lại đây, con hãy lại đây cảm tạ lão Mã...”

“Cám ơn lão Mã.... Đại ân của lão Mã, Bạch Khởi suốt đời không quên....” Bạch Khởi nghe xong những lời này mới hiểu ra, tại sao Bạch Kinh Thiên đột nhiên ở thời điểm này trở về trùng hợp như vậy, mọi sự trùng hợp này là do có người mật báo a, nghĩ đến đây, Bạch Khởi tự nhiên thấy mình mang ơn lão Mã, nếu không phải vị lão nhân gia này luôn chú ý tin tức của mình, đồng thời chạy đi mật báo cho Bạch kinh Thiên vừa mới vào thành, chỉ sợ mình đã chết dưới loạn côn.

“Thiếu gia ngài quá lời rồi, mấy năm nay lão nô không chăm sóc tốt cho người, để người chịu nhiều thiệt thòi như vậy, tội thật đáng chết vạn lần.” Lão Mã đứng ở đó nghe xong những lời này thấp giọng nức nở nói.

“Được rồi.... Không nói những chuyện này nữa.... Người đâu.... Đưa thiếu gia về phòng nghỉ ngơi, ta có chút chuyện cần phải xử lý.” Bạch Kinh Thiên lúc này thu liễm cảm tình lại, thấp giọng quát. Sau đó dặn dò người đưa Bạch Khởi đi, tự mình ở lại xử lý chuyện gia tộc.

Đối với việc này Bạch Khởi cũng không nhiều lời, liền rời khỏi nơi này, hắn biết hiện giờ Bạch Kinh Thiên còn có rất nhiều việc phải làm, gia tộc e rằng phải thay máu một lần... Nhưng những chuyện này Bạch Khởi cũng không để ý và cũng không quan tâm, bởi vì hắn biết cho dù như thế nào, việc này không đến phiên mình hao tâm, ắt hẳn Bạch Kinh Thiên sẽ xử lý rất tốt chuyện này.

Địa vị bất đồng, thân phận bất đồng, hoàn cảnh tự nhiên cũng bất đồng,Bạch Khởi tuy được đưa về phòng, nhưng không phải là căn phòng nhỏ cũ nát của mình, mà là nơi ở trước đây của Bạch Hải Lam, khuôn viên đẹp đẽ, gian phòng rộng rãi, dụng cụ bằng gỗ lim, còn có chăn mềm bằng tơ lụa, ngọc khí vàng bạc, để đầy phòng, khiến Bạch Khởi có cảm giác xuất thân trong hoàng cung.

Không chỉ có vậy, cùng theo Bạch Khởi rời khỏi nghị sự đường của gia tộc, trong khoảng thời gian mười phút ngắn ngủi đã điều đi những người hầu trước kia ở đây, đổi thành một nhóm người mới, mười tên người hầu, năm tên gia đình, năm nữ nô, đứng trong phòng cung cung kính chào đón chủ nhân mới của họ, tân thiếu gia của Bạch Gia -Bạch Khởi.

Đối với việc này Bạch Khởi cũng không nói nhiều, để cho toàn bộ bọn họ đứng ở ngoài hầu, không có lệnh của mình không được tiến vào, Bạch khởi một mình đi vào trong phòng, khóa cửa phòng lại, người ở bên ngoài cho rằng thiếu gia tám phần mười còn chút chưa thích ứng được, tính cách có chút quái gở, họ cũng không để ý nhiều.

Bạch Khởi ngồi trong phòng, lẳng lặng nhìn trong tay, thấp giọng nói: “Cửu U, nhiệm vụ thứ nhất của ta đã hoàn thành rồi, thưởng 3000 giao dịch điểm, điều này ta biết, nhưng Tu Di ảo cảnh đó là cái gì vậy?”

“Hắc hắc hắc.....Tu Di ảo cảnh? Người sẽ biết ngay thôi.....” Giọng cười âm trầm của Cửu U vang lên bên tai Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi vô cùng khó chịu.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

13. Chương 13: Khai Mở Chín Đại Huyệt Đạo

Trên cột điêu khắc long phụng, cái nào cũng rất sống động, còn có vô số vật thiên kì bách quái, Bạch Khởi nghe còn chưa nghe qua, trên cột lóe ra đầy đặc hắc sắc quang mang, mặc dù từ đá cẩm thạch điêu khắc mà thành, nhưng khoảng khắc này lại vô cùng âm u, trong cột màu lại trắng phát ra hắc sắc quang mang càng làm cho tâm trạng con người trầm xuống.

Ở giữa có một vật tựa như băng phong thần trên truyền hình, một khối đá lớn hình tròn lơ lửng giữa không trung, và vị trí chính giữa là một bậc thang, đều là do dùng bạch ngọc xây nên, chậm chậm thông lên khối đá tròn trên trời. Trên khối đá tròn có khắc bốn chữ lớn, phát ra kim sắc quang mang: “Tu di ảo cảnh”

Trong lúc Bạch Khởi nhìn thấy bốn chữ này, một luồng hắc khí từ từ ngưng tụ trước mặt Bạch Khởi, thoáng chốc một thân ảnh xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, một người tướng mạo yêu dị, có vẻ tương đối tuấn mỹ nhưng lại khiến cho người khác cảm giác vô cùng u ám, thanh niên tà ác xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Mỉm cười nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt.

Điều này làm Bạch Khởi càng giật mình vội vã tránh ra, về mặt đề phòng nhìn thanh niên trước mặt kinh hãi nói: “Người là ai.... tại sao lại ở đây?”

“Hắc hắc....Tiểu tử ta bất quá chỉ thay đổi hình dạng khác, người đã không nhận ra ta?” Người thanh niên nghe thấy, mỉm cười nham hiểm nói với Bạch Khởi.

“Người là Cửu U?” Bạch Khởi có chút không dám chắc khi hỏi như vậy, dù sao một chiếc nhẫn đột nhiên biến hóa trước mặt người, loại cảm giác này quả thật khiến người ta có chút khó mà tin tưởng được.

“Chúc mừng người, đáp đúng rồi, nhưng không có phần thưởng.....Tiểu tử đây chính là Tu Di ảo cảnh, có thể nói đây là trong thế giới của Cửu U ta, những gì người xem được ở đây đều nằm ở bên trong của ta. Và nguyên nhân thế giới này tồn tại là vì để cho người có thể thuận tiện hơn trong việc trao đổi vật phẩm, được rồi không nói những thứ này nữa, theo ta lên....” Tính tình và khí chất của Cửu U biến hóa vô lường, trong lúc này lại tỏ ra hiền lành, khí chất tà ác vừa nãy biến mất vô hình vô tung tích, thay vào đó là một bộ mặt hiền lành, hắc khí xung quanh đá cẩm thạch cũng biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là một loại ánh sáng nhu hòa.

Nói xong Cửu U dẫn đầu bước lên thêm đá, Bạch Khởi đi theo phía sau, sau một lát hai người đã đến trước một tảng đá lớn, trên tảng đá xuất hiện mấy liệt biểu, xem ra trông giống như màn hình vi tính vậy, một cái điểm nhỏ trên khối đá hình tròn cũng xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, giống như chuột và bàn phím vi tính, hơn nữa còn là màn hình cảm ứng.

Cửu U đứng bên cạnh Bạch Khởi phân vân nói rằng: “Tiểu tử, bây giờ người đã có 3000 điểm giao dịch, người có thể xem các thứ ở đây, người muốn món nào, có thể đem điểm thưởng để đổi trao đổi, có thể đổi ngay bây giờ.”

Bạch Khởi cũng không tự mình thao tác gì, chỉ nhìn thoáng qua Cửu U, sau đó phân vân hỏi: “Ta muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của ta, không biết có cách nào không?”

“Có...đương nhiên có... hắc hắc...ta đã nói qua, chỉ cần người muốn, ta đều có, phương pháp nâng cao năng lực của người phải không? Được, ta lập tức sẽ kiếm cho người...” Nói xong Cửu U vung tay một cái, thoáng chốc một cái liệt biểu xuất hiện trước mặt của Bạch Khởi.

Sau đó Cửu U quay người hướng Bạch Khởi đang đứng trước mặt , giọng điệu kỳ quái nói: “Tiểu tử, giao dịch điểm của người không đủ, những đồ phù hợp với tình hình của người tuy đều có, nhưng chỗ này ta xem ra đều chỉ là đồng rác... Uh... Bây giờ người có ba lựa chọn, thưởng 3000 điểm.... Ta có thể trực tiếp nâng năng lực của người đến Thất tinh đấu sĩ, không có tác dụng phụ, hoặc là ta cho người thần đơn nâng cao thực lực, nhưng cần phải có thời gian để dùng, thời gian đại khái là khoảng một tháng, người mới có thể hoàn toàn luyện thành, nhưng do đơn được tương đối tiện nghi, cho nên có thể nâng cao thực lực của người đến bát tinh, nhưng khuyết điểm là tuy rằng đơn được này tính an toàn rất cao, nhưng hao tổn thời gian tương đối dài, và nếu như xài không tốt hoặc hấp thụ không tốt, như vậy e rằng thực lực nâng cao của người sẽ không còn như trước.... Còn có một lựa chọn... Đó chính là khiến chín đại huyết đạo hoàn toàn mở ra, người không cần tiếp tục đột phá, coi như đem trạng thái thân thể đạo của người trực tiếp điều chỉnh đến trình độ Cửu tinh đấu sĩ. Nhưng khuyết điểm là người cần một lượng lớn thời gian để hội tụ đấu khí, quá trình này đại khái cần nửa năm, người chọn cái nào?”

Nói thật , sự lựa chọn này rất gian nan, cái thứ nhất không nghi ngờ là an toàn nhất, cũng là tốc độ nhanh nhất, nhưng chỉ đạt được trình độ thất tinh, cái thứ hai cũng rất nhanh, càng có thể nâng lên Bát tinh, nhưng hiển nhiên cái này lại mạo hiểm. Riêng cái thứ ba, tốn thời gian dài nhất,nhưng lợi ích cũng nhiều nhất, nhưng Bạch Khởi cũng có thể thấy được bên trong ẩn chứa một chút mạo hiểm, dù sao chín đại huyết đạo hoàn toàn khai mở, lượng đấu khí hấp thụ sẽ là tương đối khổng lồ, nếu thân thể mình có thể chịu đựng thì tốt,nếu không thể chịu đựng, như vậy e rằng tương đối mạo hiểm, một chút không cẩn thận sẽ khiến cho kinh mạch đứt đoạn, hoặc bạo thể mà chết, đó cũng là điều có khả năng, dù sao chín đại huyết đạo của mình bị Cửu U khai mở ra sẽ đạt đến trình độ Cửu tinh đấu sĩ, nhưng khả năng chịu đựng của kinh mạch và thân thể, vốn không hề đạt đến tiêu chuẩn này.

Cho nên Bạch Khởi có chút do dự, chỉ thấy Bạch Khởi cau mày, suy tư một hồi vẫn không có một câu kết luận nào, sau khi suy tư Bạch Khởi hỏi Cửu U: “Cửu U.... Còn phương pháp nào khác có thể nâng thực lực không?”

“Đương nhiên, ta có thể gia tăng tốc độ phản ứng của người, gia tăng cường độ chịu đựng của người, gia tăng tốc độ thần kinh của người, và lực tinh thần, đây đều là phương pháp gia tăng thực lực của người, nhưng tin ta , đây tuyệt đối không tốt bằng ba điều trước...” Cửu U giọng bình thản nói, trong lúc nói chuyện vẫn tràn đầy tự tin.

Nghe xong những lời đó Bạch Khởi gật gật đầu , cuối cùng do dự một lát, cắn răng một cái, quay sang nói với Cửu U: “Ta chọn cái thứ ba.”

“Ha ha.... tốt” Đối với điều này Cửu U cười rất sáng khoái. Tiếp theo Bạch Khởi cảm thấy thân mình bị một luồng ánh sáng chiếu xạ, thoáng chốc thân thể bản thân dường như nhẹ nhàng hơn rất nhiều, vận chuyển một chút đấu khí, Bạch Khởi phát hiện luồng khí vận chuyển trong cơ thể mình bắt đầu thông suốt không hề có trở ngại nào trực tiếp đi vào trong đan điền. Điều này khiến Bạch Khởi rất là vui mừng.Hắn biết Cửu U đã thực hiện yêu cầu của mình, chín đại huyết đạo của thân thể mình đã mở ra hoàn toàn rồi.

“A.... Cảm giác này rất tốt...” Bạch khởi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, lại mở mắt ra nhìn Cửu U đang đứng trước mặt, phân vân hỏi: “Cửu U... Có thể cho ta ở lại xem thêm một lúc không?”

“Đương nhiên...”m thanh Cửu U lập tức vang lên, sau khi âm thanh hạ xuống thì hắn cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

14. Chương 14: Ba Nhiệm Vụ Lớn Không Thể Hoàn Thành

Khi Cửu U rời khỏi đây, Bạch Khởi một mình thao tác khối đá tròn trước mặt, nói thật, vật này thao tác vốn không khó giống như tiếp xúc với màn hình vi tính, thao tác này không làm khó được Bạch Khởi.Sau khi Cửu U rời khỏi thì Bạch Khởi bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ khối đá.

Trên màn hình của khối đá xuất hiện vô số danh sách, phân biệt là: huyết thống...công pháp, vũ khí, pháp bảo, khoa học kỹ thuật, ma pháp, thần quái, nhiệm vụ có nhiều hạn mục chọn lựa.

Bạch Khởi mở huyết thống xem qua một chút, nhưng không xem còn tốt hơn, xem xong càng hoảng sợ, trên đó có vô số huyết thống có thể thay thế, giống như Cửu U từng nói chỉ cần muốn đạt được, đều có thể đạt được, chỉ là có giao dịch điểm không mà thôi, mở danh sách huyết thống, Bạch Khởi xem thấy một loạt huyết thống, sau đó khối đá dường như tự chọn lựa, thoáng chốc mắt khác hiện ra một loạt, trên đó viết những người thích hợp sử dụng huyết thống.

Bạch Khởi xem xong, bắt giác nuốt một ngụm nước bọt, hần phát hiện trên kia liệt kê có mấy loại huyết thống phù hợp với mình, phân biệt là: Thượng đế huyết thống đánh giá cấp SS, cần mười bốn cánh của sáng lập thiên sứ huyết thống hoán đổi, cần ba tỷ giao dịch điểm, mặt dưới còn một loạt danh sách dường như là tiến giai liệt biểu, thiên sứ hai cánh, thiên sứ bốn cánh, thiên sứ sáu cánh, thiên sứ tám cánh, thiên sứ mười cánh, thiên sứ mười hai cánh, thiên sứ mười bốn cánh, thượng đế.

“Tổ vu huyết thống đánh giá SS cấp...Cần đại vu huyết thống, cần 5 tỷ giao dịch điểm, bảng liệt kê là: vu nhân, vu sư, đại vu sư, vu thần, thượng cổ vu tộc, thượng cổ vu sư, đại vu, tổ vu.”

“Tam thanh huyết thống...”, ...v....v... Mấy huyết thống phân chia, mỗi một cái đến cuối cùng đều là kinh thiên địa quỷ thần khiếp, nhưng yêu cầu huyết thống cấp thấp nhất cũng là hai mươi vạn, giao dịch điểm cần dùng khiến người khác chết khiếp, hơn nữa mỗi lần nâng cấp cần giao dịch điểm nhiều hơn gấp bội. Bạch Khởi đoán nếu mình tích đủ 20 vạn giao dịch điểm, Bạch Khởi đoán mình ít nhiều cũng có thể trở thành cao thủ, không cần vì vật này mà liều mạng, cho nên Bạch Khởi chỉ giản lược xem lướt qua.

Sau đó bắt đầu xem những thứ khác, một lát sau xuất hiện trước mắt Bạch khởi là khu vực mật tịch công pháp, những vật xuất hiện ở đây ví dụ như là: Cửu âm chân kinh, Cửu dương thần công, Thiên Địa m dương Đại Bi phú,... những vật đại loại như vậy khiến cho Bạch Khởi thấy mà thèm, nhưng mỗi một cái đều quá xa xỉ, chỉ ít đều là mấy vạn, mấy cái này hiển nhiên đều không phù hợp với yêu cầu của Bạch Khởi, chỉ ít hiện tại là như vậy.

Tiếp theo những vật xuất hiện trước mắt Bạch khởi lúc này càng khiến Bạch khởi há hốc mồm không biết nên nói gì, Bởi vì dưới đây một trong các liệt biểu công pháp xuất hiện, tu chân pháp quyết...Điều này khiến cho Bạch Khởi thèm thường không gì sánh bằng, xem không hết những hoán đổi điểm hơn mười vạn trăm vạn đang chuyển động, hơn nữa chỉ là hoán đổi công pháp, Bạch khởi vì vậy mà từ bỏ.

Bạch Khởi xem sơ qua một lượt những món đồ ở đây xong, sau khi thấy thần binh lợi khí và ma pháp sáng lạn thì quyết định không xem tiếp nữa. Bởi vì có lúc những món đồ tốt trước mắt mà không thể đạt được thì thật là đau khổ. Bạch Khởi bây giờ chính là bị vây ở trạng thái này. Bởi vậy, Bạch Khởi chỉ nhìn một chút những thứ khiến mình vui vẻ thoải mái sau đó không xem tiếp nữa.

Không phải Bạch Khởi không muốn xem, mà là Bạch Khởi sợ rằng nếu mình tiếp tục xem sẽ chịu không nổi, bởi vì những vật này thật sự mê người.

Sau khi từ bỏ những thứ đã xem, Bạch Khởi phát hiện mục cuối cùng của bảng liệt kê nhiệm vụ, cho nên mở ra coi, điểm khác của bảng liệt kê trước là nhét đầy đồ, ở đây chỉ có ba điều nhiệm vụ...

Trên đó viết rõ ràng là, ba điều không bị hạn chế bởi nhiệm vụ, bất kì người nào cũng có thể thử hoàn thành...

Bạch Khởi xem tiếp phía dưới, nhiệm vụ thứ nhất, thành lập đế quốc cấp SS..., tạo ra một người thống nhất đế quốc Thiên n Đại Lục, thống trị toàn bộ Thiên n Đại Lục, thưởng cho huyết thống đại vu, thân thể đại vu và một tỷ giao dịch điểm.

Bạch Khởi xem xong trợn trắng con mắt, trực tiếp cho pass(qua)... nhiệm vụ này mình có thể hoàn thành mới là lạ a...Đương nhiên trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, nhưng muốn thống nhất Thiên n Đại Lục ngoại trừ có lòng dũng cảm tuyệt đối và thực lực khiến người khác phải phần nộ, còn cần lượng lớn tài phú và nhân tài, đồng thời cũng cần sự cố gắng trăm năm, thậm chí cả ngàn năm. Bạch khởi không cho rằng mình có năng lực và tâm tư này, cho nên sau khi xem xong trực tiếp bỏ qua.

Nhưng khi mắt Bạch Khởi xem đến điều thứ hai thì miệng có chút sùi bọt mép, trên đó viết, nhiệm vụ thứ

hai hủ diệt chư thần cấp SS+ (cấp SS trở lên). Các tín ngưỡng về nhiệm vụ hủ diệt Thiên n Đại Lục...tàn sát Chư Thần đang say ngủ.....Thưởng cho huyết mạch thượng đế, thân thể thiên sứ mười bốn cánh... và hai tỷ giao dịch điểm.....

Đối với chuyện này Bạch Khởi hoàn toàn cho rằng đây thật sự là chuyện nực cười. Tuy rằng truyền thuyết Thiên n Đại Lục nói là có sự tồn tại của Chư Thần, nhưng đó không biết là chuyện của bao nhiêu vạn năm trước rồi, vốn không thể tìm ra tung tích, nếu như là kiếm được, dựa vào sức lực của Bạch Khởi đừng nói là tàn sát bọn họ, chỉ sợ còn không thể làm tổn thương nổi một cọng tóc, hơn nữa tín ngưỡng Thiên n Đại Lục đã thâm nhập sâu trong lòng mỗi người, muốn hủ diệt tất cả tín ngưỡng, rõ ràng là người si nói mộng.

Sau khi bỏ qua lần nữa, ánh mắt Bạch Khởi hướng về một nhân vật cuối cùng, nhưng sau khi xem xong, Bạch Khởi suýt chút nữa trực tiếp té xỉu. Bởi vì trên đó ghi: “Điều thứ ba, diệt sạch sinh linh nhiệm vụ cấp SSS, tàn sát toàn bộ sinh mệnh của Thiên n Đại Lục, giết toàn bộ các vật còn sống...thưởng huyết mạch Bàn Cổ, thân thể tam thanh, thưởng 10 tỷ giao dịch điểm.

Ngoài ba nhiệm vụ này, Bạch Khởi không còn thấy bất cứ một cái gì khác.... Đối với việc này, Bạch Khởi trợn mắt, muốn gọi Cửu U đưa mình rời khỏi nơi quỷ quái này. Nhưng khi Bạch Khởi nghĩ đến đây, ánh sáng trắng lóe lên, Bạch Khởi quả nhiên trở về trong gian phòng mình của mình.

Cùng lúc đó âm thanh Cửu U lại vang đến bên tai Bạch Khởi: “Trong vòng ba tháng tu luyện đến Cửu tinh đấu sĩ, không hạn chế phương pháp, thời gian vô hạn, thành công thưởng năm ngàn giao dịch điểm, nhiệm vụ cấp C bảo thạch một viên, không thành công, sẽ không thể tiếp tục nhiệm vụ nào, hệ thống nhiệm vụ bảo thạch sẽ đóng vĩnh viễn.”

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

15. Chương 15: Phụ Tử Luận Đàm (thượng)

Nghe xong lời này khoe miệng Bạch Khởi có chút ưu sầu, co giật liên hồi, sau đó đứng đó tự làm bầm mắng rằng: “Tên vương bát đần Cửu U vừa này ở tu di ảo cảnh đã nói với ta để đả thông chín đại huyết đạo chỉ ít cần nửa năm mới có thể gia nhập vào Cửu tinh đấu sĩ, ngoài ra còn cần có thiên phú nhất định, bây giờ cho mình kì hạn ba tháng để hoàn thành nhiệm vụ này, mẹ nó, tên hỗn đản này người chơi ta à.

“Hắc hắc...ta không có a... Nhiệm vụ này nói khó không khó nói dễ cũng không dễ, bất quá tiểu tử à, ta tin người, người nhất định sẽ thành công, hơn nữa Tu di ảo cảnh đã mở, người đại khái có thể dùng các phương pháp khác để đổi điểm giao dịch mà. Như vậy, có thể dùng trình độ nhất định gia tăng quá trình tu luyện. Còn nhiệm vụ.... Uhm, ta cũng không phải là người không thấu tình đạt lý. Nếu người muốn hoàn thành ta sẽ đổi cho người cái khác như thế nào? ví dụ:...tiêu diệt 10 vạn quái thú?” Giọng nói vô cùng u ám của Cửu U lại vang lên, rõ ràng ngữ khí còn mang theo chút vô lại, những lời nói như vậy, đặc biệt là câu cuối cùng, thật không biết xấu hổ.

Trong khi hần ta nói ra những lời này, Bạch Khởi trong thoáng chốc đã đem tên gia hỏa thần thần bí bí này vào danh sách những người cần bắt, vô sỉ hạ lưu, 10 vạn quái thú? Nói chơi kiểu gì vậy. Tuy rằng sự hiểu biết của Bạch Khởi bây giờ đối với Thiên n đại lục vẫn còn rất ít ỏi, nhưng cũng biết cho dù là quái thú cấp một, nếu không có trình độ chiến đấu thì đó thuần túy là đi tìm cái chết, những con quái thú đánh với Bạch Khởi bây giờ không khác gì thái rau, huống hồ....10 vạn quái thú? 10 vạn quái thú đứng ở đó cho Bạch Khởi giết, chỉ sợ là giết đến mỏi cả tay mất thôi.

Cho nên khi Cửu U nói ra những lời này, Bạch Khởi đã xếp hần vào danh sách những người cần bắt, về phần cần bắt bao nhiêu, Uhm... Còn phải quan sát đã, nhưng Bạch Khởi đánh giá lão già này tuyệt đối có thể trở thành người cần bắt nhất trong số những người cần bắt.

“Còn nói không có, vậy người nói cho ta biết... Ta phải làm sao mới có thể trong vòng ba tháng gia nhập hàng ngũ của Cửu Tinh Đấu Sĩ.” Bạch Khởi đứng ở đó tức giận nói.

“Điều này à, quá đơn giản. Một ngày mười hai canh giờ, người dành một canh giờ ăn, uống cho đến việc ngủ, hai canh giờ cho việc luyện tập thân thể, thời gian còn lại toàn bộ dùng cho tu luyện là được rồi, ta bảo đảm, nếu như người làm theo lời ta, người nhất định có thể đột phá được.... Nhiệm vụ này chẳng qua chỉ

là mưa bụi mà thôi, lão nhân gia ta đây chỉ muốn người tốt, tìm ta luôn hướng về người nên mới giao cho người nhiệm vụ đơn giản. Người không cảm kích ta thì thôi còn mắng ta... Ai... đau lòng quá... đau lòng...” Con người tên Cửu U này rõ ràng thuộc loại người đứng nói mà không biết lắng nghe, luôn nói những lời mất tai.

Trong khi hắn ta nói ra những điều này, trán Bạch Khởi đã có chút nổi gân xanh, rõ ràng là tức giận không ít, ngồi bất chèo chân, cũng không để ý tới lão già vô liêm sỉ nữa, bắt đầu chuyên tâm tu luyện, bây giờ Bạch Khởi cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ trông vào lão già Cửu U lương tâm phát thiện mà cho mình thêm thời gian là điều không thể, cho nên Bạch Khởi chỉ có thể không ngừng phấn đấu.

Vấn đề lớn của Bạch Khởi trên cơ bản đã khắc phục, chín đại huyết đạo đã thông suốt, tốc độ tu luyện kinh người. Nhưng nếu như vậy, kinh mạch của Bạch Khởi vẫn yếu như cũ. Điều này cần có một thời gian nhất định để điều dưỡng, không ngừng gia cố kinh mạch và thân thể. Như vậy mới hoàn toàn chịu đựng được năng lượng đấu khí khổng lồ do việc chín đại huyết đạo đã được đả thông gây ra.

Cho nên hiện nay thời gian tu luyện mỗi ngày nhiều nhất của Bạch Khởi là năm canh giờ, vận chuyển khí trong kinh mạch trong vòng mười tám chu thiên đã là cực hạn rồi.

“Hô~~” Khi Bạch Khởi thở ra một hơi dài từ cái giường lớn mềm mại bước xuống, trời đã chạng vạng tối, bầu trời một mảnh u ám, ánh sáng của mặt trăng đã che lấp mặt trời đi, bầu trời bị bóng đen vô tận xâm chiếm, dùng ánh sáng êm dịu soi sáng xuống mặt đất, bầu trời đầy sao như những vệ binh cùng bảo vệ xung quanh mặt trăng, cùng phát ra những tia sáng mờ nhạt.

Sau khi vận chuyển được mười tám chu thiên, Bạch Khởi cảm thấy tinh thần sảng khoái, thân thể khỏe lên mấy phần, đặc biệt là đấu khí ẩn chứa trong đấu khí hải rõ ràng gia tăng không ít. Điều này khiến cho Bạch Khởi tâm trạng sảng khoái chuẩn bị đứng lên kiểm chút gì lấp đầy bụng, sau đó bắt đầu rèn luyện những nơi cơ thể còn yếu. Thế nhưng lúc này bỗng có âm thanh bên ngoài vang lên. Khiến Bạch Khởi không thể không tạm ngừng suy nghĩ của mình.

“Khởi Nhi còn chưa ra sao?” Giọng uy nghiêm của Bạch Kinh Thiên từ ngoài cửa vọng vào, âm thanh to trầm đầy trung khí, không hổ danh là đấu linh cường giả có kinh nghiệm lâu năm trên sa trường. Chỉ nghe âm thanh đã khiến cho người ta cảm thấy uy nghiêm.

“Khải bẩm gia chủ, thiếu gia còn chưa ra, từ lúc buổi sáng hôm qua đi vào đến giờ vẫn chưa tỉnh, chắc là còn đang ngủ, nhưng thiếu gia có dặn dò chúng tiểu nhân, không được làm phiền, cho nên chúng tôi không dám vào xem thiếu gia...” Một người nô bộc ở trong khuôn viên Bạch Khởi ngữ khí vô cùng cung kính, có chút run rẩy hồi đáp.

“Vậy sao.... Ai, đứa trẻ này chắc là cảm thấy sợ hãi... đều là do ta đây làm cha không tốt. Mở cửa ra để ta vào...” Bạch Kinh Thiên nghe xong lời này thần sắc buồn bã thở ra một tiếng dài, giọng tự trách mà bi thương nói, nói xong bước vào trong căn phòng, tiếng bước chân lập tức truyền đến tai Bạch Khởi.

“Cạch” Một âm thanh chói tai truyền đến, Bạch Khởi mở cửa lớn, vừa lúc Bạch Kinh Thiên đi vào.

“Phụ thân. để người lo lắng rồi.....ta chỉ ngủ một lúc...” Bạch Khởi thấp giọng nói.

“Tốt.....Tốt.....không sao.....Không sao..... A a a, Khởi Nhi à... Lại đây. Vào phòng đi, hai phụ tử chúng ta đại khái hơn mười năm chưa từng gặp mặt rồi, bây giờ con ta đã trưởng thành rồi, hôm nay phụ tử chúng ta phải từ từ trò chuyện một chút....” Bạch Kinh Thiên nghe xong lời Bạch Khởi đầu tiên là mừng rỡ, đại khái là còn chưa thích ứng với việc thăng con ngu ngốc bỗng trở lại thành một người bình thường nho nhã lễ độ. Nhưng đã phản ứng lại rất nhanh, vượt vượt chồm rầu trước ngực, cười tùm tùm nói, vừa nói một tay kéo Bạch Khởi đi vào phòng.

Một chân bước vào phòng, Bạch Kinh Thiên như vừa mới nghĩ ra điều gì, quay người nói với những người đi sau: “Đi, đi xuống bếp chuẩn bị rượu thịt cho ta và Khởi Nhi, hôm nay ta phải trò chuyện với con trai ta.”

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

16. Chương 16: Phụ Tử Luận Đàm (hạ)

“Đến đây, đến đây, Khởi nhi, con ngồi..... ngồi xuống, để cha ngắm con một chút....” Bạch Kinh Thiên rõ ràng rất thương yêu đứa con trai này của mình, bất luận đứa con trai này có phải là kẻ ngốc hay không, ông ấy đều yêu thương như cũ, bởi vì đây là cốt nhục duy nhất của ông, là mạng sống của Bạch Kinh Thiên.

Vừa nói, Bạch Kinh Thiên vừa ấn Bạch Khởi ngồi xuống, đứng đối diện với Bạch Khởi, vẻ mặt tươi cười nhìn Bạch Khởi, nhìn một hồi lâu. Bạch Khởi bị nhìn trong lòng có chút sợ hãi.

“Được rồi, người cha riêng này của ta cũng không phải là một kẻ đồng tính a.....” Cái tên Bạch Khởi có ý nghĩ dơ bẩn này trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ cổ quái.

Không..... không..... không thể nói như vậy, theo cách nói của Bạch Khởi, mình là điển hình thanh niên thế kỉ hai mốt, thần tượng trong lòng sinh viên ba tốt, là bạch mã hoàng tử cao quý trong mắt vô số thiếu nữ, tâm hồn thuần khiết như hoa Bách Hợp, hai chữ dơ bẩn không hề phù hợp với mình, nhưng sự thật thì..... Uhm..... Mọi người đều biết.....

“Được được, không hổ là con trai ta, được rồi, đừng nói đến chuyện khác chỉ nhìn dáng vẻ này, tương lai đến để đô, con tuyệt đối sẽ là đối tượng để các tiểu thư quý tộc tranh đoạt cùng nhau.....” Bạch Kinh Thiên rõ ràng rất hài lòng với ngoại hình của con trai mình, đương nhiên dáng vẻ của Bạch Khởi thật sự không tệ.

Đúng lúc này các nô bộc rất nhanh đã đưa rượu và thức ăn lên, sau đó từ từ bày lên mặt bàn, sau đó lui xuống, lúc đi đóng kín cửa lại, ẩm thực của Thiên n Đại Lục so với thế giới Bạch Khởi sống trước đây không hề thua kém, ngoài vài món ăn tinh xảo còn có một hũ rượu lâu năm, hai cha con ngồi đối diện nhau lại càng có ý vị.

Sau khi tất cả mọi người đều đi ra, Bạch Kinh thiên cầm hũ rượu rót cho Bạch Khởi một chén đầy, và cũng rót cho mình một chén, sau đó nhìn Bạch Khởi, thở dài một hơi nói với Bạch Khởi: “Con trai..... những năm qua con rất hận cha phải không? Ta xuất chinh bên ngoài mười năm không trở về, khiến con phải chịu đủ ầm ức Ài.....”

Vừa nói vừa thở dài một hơi, uống cạn chén rượu nhạt.

“Hận? Không..... Không hận, ta biết phụ thân những năm qua ở bên ngoài dốc sức đánh trận cũng là vì ta, muốn cho ta sau này không phải lo lắng về cơm ăn áo mặc, dù sao ta trước đây.....” Bạch Khởi chưa nói hết lời rồi dừng lại một chút, có điều tuy chưa nói ra nhưng ý tứ trong đó xem ra Bạch Kinh Thiên cũng đã hiểu.

Sau khi dừng một chút, Bạch Khởi tiếp tục nói: “Sở dĩ con không hận phụ thân là vì con biết phụ thân đều muốn tốt cho con, còn về mấy năm qua, tuy phải sống có chút chờ đợi lo lắng, nhưng con cảm thấy đây chưa chắc không phải là một việc tốt.”

“Hả? Việc tốt? Sao lại nói như vậy?” Bạch Kinh Thiên nghe câu trước của Bạch Khởi rõ ràng thở dài một hơi, nhưng nghe câu sau bất giác lại nhíu mày, hiển nhiên vị tướng quân chinh chiến bên ngoài này vẫn chưa hiểu ý mà Bạch Khởi nói.

“Hài nhi nếu không trải qua nhiều cực khổ như vậy, nếu như không phải sống trong hoàn cảnh cả ngày chờ đợi lo lắng, sao có thể học được cách che dấu bản thân? Sao có thể hiểu đạo lý không trải qua mưa gió làm sao thấy cầu vồng? Có những lúc chịu khổ một chút cũng chưa chắc đều là chuyện xấu.....” Bạch Khởi ngồi đó nhẹ nhàng cười một tiếng nói như vậy.

Trầm ngâm một lát, Bạch Kinh Thiên đột nhiên nở nụ cười, nhìn Bạch Khởi trước mặt nói: “Hay..... Hay lắm..... Không trải qua mưa gió làm sao thấy cầu vồng? Hay! Không hổ là con trai ta.”

Sau khi cười, giọng nói Bạch Kinh Thiên thay đổi: “Khởi nhi, con cũng biết cha đã được phong thống lĩnh để đô cấm vệ quân, quốc vương bệ hạ ân chuẩn cho cha nghỉ ngơi một tháng, vì vậy đích thân cha về nhà xem một chút, mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi đây..... A..... Con.....hay là theo cha cùng đi?”

“Điều này.... Phụ Thân, ta thấy hay để hai năm nữa thì tốt hơn, ta bây giờ vẫn không thành võ không xong, hơn nữa tuổi ta còn trẻ, thân thể yếu nhược, thực sự không thích hợp đi xa tới để đô, chỉ bằng..... đợi năm

sau sau khi ta trưởng thành mười sáu tuổi hãy vào đế đô, cha thấy như vậy có được không?” Bạch Khởi trầm ngâm một lát, sau khi suy nghĩ đã trả lời như vậy.

Nói thật Bạch Khởi cũng muốn tìm hiểu một chút Thiên n Đại Lục rộng lớn này, tìm hiểu một chút thủ đô Mân Côi thành của vương quốc Ba Phạt Lợi Á đẹp như nhân gian tiên cảnh theo lời các nô bộc thường ngày vẫn nói, nhưng Bạch Khởi biết bây giờ chưa phải lúc, dù sao Bạch Khởi còn có nhiệm vụ trong người mà tên Cửu U biến thái giao cho mình, khiến cho Bạch Khởi không thể có chút thư giãn, không để lỡ một giây phút nào, viễn hành đế đô ít nhiều cũng có vẻ không hiện thực lắm.

Huống chi, Bạch Khởi cũng là người có biết mình biết người, Thiên n Đại Lục này lấy võ làm gốc, tuy rằng giết người bừa bãi là bị cấm, người có thân phận quý tộc càng giống như có thêm một cái ô dù bảo vệ, không thể giết chết, bằng không chính là khiêu chiến quốc gia, sẽ phải chịu sự truy sát của quốc gia.....

Có điều thế giới này kẻ mạnh vô số, một số kẻ mạnh cơ bản vượt xa pháp luật, hơn nữa thế giới này không cấm những loại như quyết đấu, bên ngoài có thể nói là nguy hiểm vô cùng, Bạch Khởi có lẽ không muốn ra đi khi không hề có chút năng lực tự bảo vệ mình, ngộ nhỡ có sơ xuất không phải là điều mà Bạch Khởi muốn thấy.

“A..... Như vậy hả, vậy cũng được, cha bây giờ cũng là bá tước rồi, hơn nữa vẫn là cha truyền con nối, dựa theo pháp luật vương đô, sang năm khi con tròn mười sáu tuổi sẽ có thể đi vào đế đô, sau đó nhận phong tước vị huân tước, đợi cha bách niên chung lão sẽ kế thừa tước vị của cha, năm sau hãy đi cũng không muộn..... Có điều..... Ở nhà con phải biết tự chăm sóc bản thân, vài ngày nữa sau khi cha đi, cha sẽ để lại một đội vệ binh nghe con sai bảo, những người này đều là những tinh nhuệ trong quân đã theo cha thân chinh bách trận, mỗi một người đều là cấp đầu sĩ, trong đó có hai đầu sư, giữ lại cho con sau này có lúc dùng đến.” Bạch Kinh Thiên sau khi ngồi đó trầm ngâm một lúc rồi nói như vậy.

Lập tức giao cho Bạch Khởi một đội nhân mã, hai mươi đầu sĩ, hai đầu sư, tuy chẳng phải cao thủ gì nhưng hàng ngày bảo vệ Bạch Khởi cũng là dư sức quá rồi.

“Vậy..... đa tạ phụ thân.” Bạch Khởi cũng không từ chối ý tốt của Bạch Kinh Thiên, đứng lên chấp tay nói, vừa nói vừa nâng chén rượu gơ lên kính ý với Bạch Kinh Thiên, sau đó uống một hơi cạn hết.

“Ha ha ha..... Tốt... Tốt..... nào nào nào..... hai cha con ta hôm nay thức trắng đêm nói chuyện.” Bạch Kinh Thiên nhìn thấy bộ dáng của Bạch Khởi vui mừng nói như vậy, thậm chí trong lòng con trai mình cuối cùng đã trưởng thành rồi, sau đó kéo Bạch Khởi nói chuyện suốt đêm, khi biết Bạch Khởi mệt rồi mới tràn ngập niềm hân hoan trong lòng rời khỏi đó.

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

17. Chương 17: Vô Cùng Hung Hiểm

Một ... hai ... Một ... hai” trong một gian phòng rộng lớn, một thanh niên thân hình cũng không phải là cao lớn đang không ngừng đó làm những động tác chống đẩy đơn giản nhất, trên vai đeo mấy bao cát, lúc này toàn thân hắn đầm đìa mồ hôi, không ngừng thở hổn hển, mồ hôi theo da chảy xuôi xuống nền đá phiến, thấm đẫm một khoảng đất lớn.

Người thanh niên này không phải ai khác, đó chính là Bạch Khởi, thời gian trôi qua như nước chảy, một đi không trở lại, trong nháy mắt đã qua ba tháng rồi, thời gian ba tháng này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, Bạch Khởi trong khoảng thời gian này đã bỏ ra không ít nỗ lực.

Không nói đến chuyện khác, mỗi ngày kiên trì luyện tập thể năng ít nhất hai tiếng, tất cả kẻ dưới đều lo lắng, mỗi ngày hơn trăm cái chống đẩy, hơn trăm cái uốn người về phía trước, còn chạy xa hàng km, cùng với cử tạ, nhảy ếch, .v.v., những kỹ thuật tập thể hình hiện đại hóa, còn có cả phương pháp rèn luyện gần như tự mình ngược đãi, khiến cho người ta nhìn thấy có chút không thể lý giải được.

Dù sao trên thế giới này tuy các cao thủ tu luyện đấu khí cũng sẽ rèn luyện thể năng, nhưng đại đa số có những thời gian họ đều tình nguyện tu luyện đấu khí nhiều hơn một chút, dù sao trên Thiên n đại lục ma pháp đã xuống dốc, đấu khí mới là tiền vốn hoành hành, cái gọi là tu luyện ngược đãi căn bản không đáng nhắc tới.

Thời gian còn lại Bạch Khởi đều dùng vào việc vận chuyển đấu khí, Bạch Khởi hiện nay đã trải qua ba tháng kiên trì không mệt mỏi vận chuyển đấu khí, đã có thể thành thạo vận dụng đấu khí và đưa chúng thông qua chín huyết đạo lớn tiến vào trong đan điền đấu khí hải, tuy vì điều này Bạch Khởi đã trải qua vài lần nguy hiểm, thậm chí có lần thiếu chút nữa là gân mạch đứt đoạn, nhưng tất cả đều xứng đáng, chỉ ít thời gian ba tháng này đã chứng minh sự nỗ lực của Bạch Khởi là không uổng phí.

Khác không nói, Bạch Khởi hiện nay đã có thể thuận lợi nắm giữ đấu khí, và còn tiến vào hàng ngũ bát tinh đấu giả, hơn nữa thuộc vào trạng thái đỉnh cao, có lẽ không bao lâu nữa là đã có thể tiến vào hàng ngũ cửu tinh đấu giả thật sự, còn về luyện tập ngược đãi... hiệu quả rõ rệt nhất chính là toàn thân cơ bắp, tuy không hiển lộ ra quá nhiều nhưng lại rất chắc chắn mạnh mẽ, Bạch Khởi khi cởi bỏ y phục tuyệt đối là mẫu hình đàn ông hiện đại tiêu chuẩn.

Sau khi trải qua một trận tập luyện, Bạch Khởi xoay người từ trên mặt đất đứng dậy, sau đó uống một ngụm nước, ngồi xếp bằng bắt đầu vận chuyển đấu khí, đây là bài tập mà Bạch Khởi hàng ngày phải trải qua, mỗi ngày Bạch Khởi đều làm như vậy, mỗi ngày lên đến mấy canh giờ vận chuyển đấu khí khiến cho Bạch Khởi hút được lượng lớn đấu khí cùng lúc, còn nuôi dưỡng kinh mạch, đương nhiên mỗi lần Bạch Khởi đều không ngừng tự mình đột phá, mà khi tự mình đột phá sự đau đớn kèm theo vô cùng lớn.

“A..... bây giờ chỉ còn ba ngày nữa là đã ba tháng rồi, nhưng ta hiện nay vẫn dừng lại ở đỉnh của bát tinh đấu giả, không thể đột phá, điều này thật là.....” Bạch Khởi ngồi đó có chút phiền muộn nghĩ.

Nghĩ đến đây Bạch Khởi hạ quyết tâm, ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện đấu khí, Bạch Khởi không có tài năng gì đặc biệt, cũng không có chỗ dựa đặc biệt nào hoặc là thần kỳ pháp bảo huyền ảo hay là tư chất hơn người gì, thứ duy nhất hắn có chính là tính cách kiên nhẫn vững chí và thần kỳ, mà nhiệm vụ trong không còn nghi ngờ gì là một thứ rất quan trọng, nếu như không thể sản sinh ra nhiệm vụ, vậy chỉ dựa vào thứ khác đổi điểm giao dịch hiển nhiên là không hiện thực, bởi vậy, vì thứ duy nhất của mình, thứ có thể dựa dẫm vào, Bạch Khởi phải quyết chí tự cường, bí quá hóa liều một lần.

“ Hôm nay Ta phải đột phá cửu tinh, ta đã có thể vận chuyển chín mươi chín chu thiên, lập tức có thể lên đến một trăm linh tám chu thiên, chỉ cần ta có thể vận chuyển một trăm linh tám chu thiên, ta sẽ có thể đột phá tiến vào cửu tinh đấu giả..... bất luận thế nào nhất định phải làm được.” Trong lòng Bạch Khởi nghĩ như vậy.

Nghĩ đến liền làm, đây là phong cách của Bạch Khởi, vì vậy cũng không do dự nhiều, Bạch Khởi liền bắt đầu ngồi xếp bằng vận chuyển bản cơ cở ‘Lăng thiên đấu quyết’ , tiến hành giai đoạn chạy nước rút cuối cùng.

Tuy nói hiện nay Bạch Kinh Thiên đã là Bạch gia gia chủ, có điều là một bách niên thể gia (gia tộc hàng trăm năm), Bạch gia cũng có quy củ của Bạch gia, các vị trưởng lão có thể vì sự phát triển của Bạch gia mà vứt bỏ gia chủ trước đây, Bạch Thanh Vân, còn có cả đại trưởng lão Bạch Hải Lam, nhưng quy củ của gia tộc lại không thể vì một người mà thay đổi, bởi vậy thứ mà Bạch Khởi hiện đang nắm trong tay chẳng qua cũng chỉ là bản cơ sở ‘Lăng thiên đấu quyết’ , muốn đạt được công pháp cao cấp hơn chỉ có thể đem bản pháp quyết cơ sở này tu luyện đến đỉnh cao bước vào hàng ngũ đấu sĩ mới được.

Vận chuyển đấu khí, cảm nhận sức mạnh đấu khí xung quanh không ngừng tiến vào, Bạch Khởi bắt đầu điên cuồng vận chuyển năng lượng đấu khí, dùng tinh thần lực dẫn dắt đấu khí không ngừng chuyển động trong cơ thể, thông qua chín huyết đạo lớn hình thành một chu thiên, sau đó lại từ đan điền đi ra, dần dần hấp thụ năng lượng đấu khí tiến vào cơ thể, không ngừng vận chuyển.

Mỗi một lần vận chuyển đều mang theo một chút năng lượng tiến vào đấu khí hải của Bạch Khởi, tuy tổng lượng đấu khí trong cơ thể Bạch Khởi không nhiều nhưng lại cũng không ít, không ngừng vận chuyển, sau khi Bạch Khởi vận chuyển chín mươi chín chu thiên thì đã có chút mệt mỏi nhưng không rõ ràng lắm mà thôi.

Bạch Khởi sớm có chuẩn bị, cho nên sẽ không vì điều đó mà từ bỏ, bắt đầu tiếp tục vận chuyển, một trăm chu thiên thoáng có chút đau đớn nhưng Bạch Khởi sớm đã quen, không vì điều đó mà lơ đãng vận chuyển, một trăm linh một chu thiên, một trăm linh hai chu thiên, một trăm linh ba chu thiên, cứ thế vận chuyển..... cho đến một trăm linh sáu chu thiên, Bạch Khởi dường như đã đến cực hạn, toàn thân uể oải.

Nếu như là người khác e là sớm đã bỏ cuộc, có điều con người Bạch Khởi này là như vậy, Phạm Hoành so với người khác còn cố chấp hơn, chỉ sợ bát mã mới đen Lạp Bố trở về, hôm nay hắn đã quyết định phải đột phá được trong thời gian cuối cùng, tự nhiên không thể vì thế mà từ bỏ, tuy kinh mạch đau đớn vô cùng nhưng Bạch Khởi cắn răng vẫn tiếp tục vận chuyển, vận chuyển đến một trăm linh bảy chu thiên.....

Lúc này cơ thể Bạch Khởi giống như bị dao cắt, bên ngoài tuy không rõ nhưng huyết quản kinh mạch bên trong cơ thể đã có vết tích bị xé rách, những giọt máu tươi từ khoe miệng Bạch Khởi chảy xuôi ra, nếu như là người khác e là sớm đã bỏ cuộc vội vã chữa trị, nhưng Bạch Khởi..... lại không làm như vậy mà tiếp tục vận chuyển đấu khí.

Nếu như Bạch Kinh Thiên ở đây nhất định đã bị Bạch Khởi dọa chết, dù sao làm như vậy hậu quả tương đối nghiêm trọng, nhẹ thì toàn thân kinh mạch đứt đoạn trở thành phế nhân, nặng thì bạo thể mà chết, tu luyện đấu khí chính là tiến hành theo trình tự, từ từ mà làm, mà Bạch Khởi làm như vậy hiển nhiên là đang tìm đến cái chết.

Nhưng bản thân Bạch Khởi lại không có chút tự giác, vẫn ở đó kiên trì không ngừng tiến hành giằng co giai đoạn cuối cùng, mạnh mẽ hấp thụ năng lượng đấu khí thể giới bên ngoài, tiến hành vận chuyển một trăm linh tám chu thiên, hắn lúc này có thể nói là tính mệnh như chuông treo mảnh chỉ, ở giữa sự sống và cái chết .

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

18. Chương 18: Huyết Thống

Sự đau đớn kịch liệt bao trùm lên thân xác và tinh thần Bạch Khởi, Bạch Khởi cảm thấy mỗi một chỗ da thịt, mỗi một huyết quản trên cơ thể mình đều đau đớn khó chịu giống như bị kim châm, Bạch Khởi loáng thoáng cảm thấy kinh mạch của mình hình như đã xuất hiện tình trạng tổn hại.

Nhưng ngay lập tức sắp thành công rồi, Bạch Khởi không thể dễ dàng từ bỏ, tuy thời gian vẫn còn ba ngày nhưng có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của mình, Bạch Khởi không thể bỏ cuộc , vì vậy cắn răng, hạ quyết tâm tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Đấu khí cuồng bạo tiến vào trong cơ thể Bạch Khởi, bắt đầu xoay tròn điên cuồng, không ngừng hội tụ tại bộ phận đan điền, đồng thời làm tổn thương kinh mạch Bạch Khởi, khiến cho Bạch Khởi cảm thấy cơ thể mình khó chịu giống như bị dao cắt, nhưng cũng may Bạch Khởi dựa vào nghị lực kiên cường vẫn luôn kiên trì, biết việc vận chuyển một trăm linh tám chu thiên hoàn tất.

Sau khi vận chuyển hoàn tất Bạch Khởi trong nháy mắt cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, cả cơ thể giống như thoát thai hoá cốt, đấu khí tràn đầy trong đan điền, tinh thần chấn hưng, không biết tốt hơn hồi này gấp bao nhiêu lần, bất tỉnh đầu giả tuy chỉ kém cửu tinh đầu giả một cấp nhưng lại có sự khác biệt như trời đất.

Bất tỉnh đầu giả chính là nuôi dưỡng kinh mạch, thu nạp đấu khí, tăng cường sức khỏe, nhưng cửu tinh đầu giả lại là ngưỡng cửa tăng lên cấp đấu sĩ, sự đột phá từ bất tỉnh đến cửu tinh là một trong những cửa ải khó nhất mà đầu giả phải vượt qua, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, trong vài tháng đã có thể thành công ngưng kết khí toàn trong đấu khí hải, sau đó tăng cấp lên hàng ngũ đấu sĩ.

Tuy lúc đó vẫn nguy hiểm nhưng đại đa số cửu tinh đầu giả đều có thể thành công sung sướng, dưới sự so sánh ngược lại bất tỉnh tăng cấp lên cửu tinh khó khăn hơn một chút, bởi vì quá trình này cần hao phí số lượng lớn thời gian để nuôi dưỡng kinh mạch, nếu không sẽ đều có nguy hiểm bạo thể mà chết.

Cái gọi là kẻ không biết thì sẽ không sợ, Bạch Khởi hiện nay là như vậy, lại dựa vào nghị lực và kinh mạch vốn dĩ mạnh mẽ hơn người bình thường đã đem lại sự thành công để tiến vào hàng ngũ cửu tinh đầu giả, trong đó nguy hiểm hắn không cần phải bàn cãi nữa.....

“ Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng cho năm nghìn điểm giao dịch, một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp C.” Trong giây phút Bạch Khởi đột phá, Bạch Khởi thở phào một hơi đứng dậy liền nghe thấy giọng nói vô cùng đặc biệt mà có vẻ thoáng chút lạnh lùng của Cửu U bên tai.

“Nhiệm vụ bảo thạch? Đó là làm cái gì?” Nói thật Bạch Khởi không hề biết gì về nhiệm vụ bảo thạch kỳ lạ này, tuy rằng tự nói lảm bảm nhưng Bạch Khởi tin rằng lão Cửu U đó có thể nghe thấy.

“Cái này à..... ồ..... người cần biết, có những thứ điều kiện biến đổi tương đối hà khắc, ví dụ như huyết thống..... huyết thống tốt có thể khiến thực lực của người tăng lên gấp bội, mà sự biến đổi huyết thống này lại tương đối nghiêm ngặt, ví dụ như huyết thống thượng đế mà người nhìn thấy trước đây, ngoài điểm giao dịch vốn dĩ yêu cầu, còn cần một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp S, cho dù là huyết thống thiên thần cấp thấp nhất cũng cần một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp C mới có thể đổi.” Cửu U hiển nhiên là rất có sự nhẫn nại, đối với nghi vấn của Bạch Khởi, ông ta cũng không trốn tránh, trực tiếp nói ra.

“Vậy tại sao trước đây ta không nhìn thấy?” Bạch Khởi có chút khó chịu nói.

“Ha ha..... Cái này.... Cái này..... Đó là bởi vì người trước đây chưa hoàn thành nhiệm vụ bảo thạch, vì vậy không thể nhìn thấy, bây giờ người nhìn thấy cũng chưa muộn mà..... đúng rồi, tiểu tử..... Có muốn đổi một huyết thống không? Người hiện đang có một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp C, còn có năm nghìn điểm giao dịch, có thể đổi một huyết thống địa tinh đó.....” Giọng nói của Cửu U thâm trầm, vang lên bên tai Bạch Khởi.

Ta X cái huyết thống địa tinh gì đó. Bạch Khởi nghe xong lời nói đó liền mắng chửi, địa tinh chủng tổng hiếm có ở Thiên n đại lục, đã có một thời gian họ cũng có văn minh huy hoàng, không thể phủ nhận được, địa tinh có trí tuệ rất cao, đối với luyện kim thuật và máy móc có thiên phú được trời ưu đãi, nhưng nhóm người này lại giống như chuột hôi, cả ngày sống dưới đất, hơn nữa tướng mạo ngay đến thú nhân cũng không bằng, nếu như thực sự có huyết thống như vậy, Bạch Khởi thà đập đầu vào tường mà chết còn hơn.

Bạch Khởi há mồm muốn mắng to một chút Cửu U, cái lão già dịch không biết đã sống bao nhiêu năm này, nhưng lập tức suy nghĩ đến sự ỷ lại của mình đối với Cửu U, vẫn tạm thời bỏ qua, nhưng trong lòng lập tức lần lượt hỏi thăm một chút tất cả họ hàng nữ tính tổ tông mười tám đời của Cửu U.

Bạch Khởi nghĩ gì Cửu U không hề biết, có điều tâm tình của Bạch Khởi thì Cửu U lại có thể cảm giác được, cười ha ha, trầm giọng nói với Bạch Khởi: “Ta nói, tiểu tử này, ta chỉ nói đùa thôi..... nói đùa.....ồ..... nếu như người không thích huyết thống địa tinh đó thì thôi vậy..... thế nào, người hiện đang có năm nghìn điểm giao dịch, còn có một viên bảo thạch nhiệm vụ, có cần đổi thứ khác không? Ồ. Những thứ này có thể giúp người tăng lên nhị tinh thậm chí tam tinh đấu sĩ cơ.....”

“Không Ta nghĩ, hay là thôi vậy, trước mắt, ta cần củng cố một chút tu vi của mình, nếu như có thể, ta cũng không muốn mượn ngoại lực quá mức, hơn nữa..... Ta muốn giữ lại một chút điểm số, đổi một huyết thống, người cũng đã nói qua, cái thứ huyết thống có lẽ là thứ tốt.....” Sau khi Bạch Khởi suy tư một lát nói như vậy.

Dù sao là một người xuyên việt, Bạch Khởi vẫn có chút trí tuệ, những thứ mà dưới tác dụng ngoại lực đạt được cố nhiên là tốt, nhưng so với những nỗ lực vất vả của mình dù sao cũng không bằng, đây là lý giải của Bạch Khởi, cho nên cũng không cần thiết lắm, Bạch Khởi lại không muốn dựa dẫm quá nhiều vào Cửu U để tăng thêm năng lực, huyết thống là một lựa chọn không tệ, dù sao cái thứ huyết thống tốt đến mức làm cho người ta chảy nước miếng, cái khác không nói, chỉ một huyết thống thiên thần hai cánh cấp thấp đã khiến cho Bạch Khởi thêm muốn chết.

Tuy không thể lập tức làm cho thực lực của Bạch Khởi được tăng lên, nhưng có được huyết thống này Bạch Khởi đã có được lực lượng nguyên tố ánh sáng không kém hơn giáo hoàng, nếu như không phải sức mạnh ma pháp trên thế giới này đã biến mất, Bạch Khởi tuyệt đối có thể trở thành quang minh thánh ma đạo hợp cách, cho dù hiện nay đấu khí thống trị đại lục, nhưng nếu có huyết thống thiên thần, tốc độ tu luyện của Bạch Khởi ít nhất có thể nhanh hơn gấp đôi người bình thường.....

Gấp đôi là khái niệm gì? Người ta tu luyện mười hai canh giờ, Bạch Khởi chỉ cần tu luyện sáu canh, còn thừa ra sáu canh..... có thể nói một ngày tu luyện của Bạch Khởi bằng hai ngày của người khác, từ từ thực lực của Bạch Khởi tăng lên chỉ cần nghĩ là có thể biết được.

Bởi vậy Bạch Khởi đối với huyết thống.....Có ham muốn phải có được, tuy lập tức trở thành tam tinh đấu sĩ rất hấp dẫn, có điều so với huyết thống cao quý mà nói.....lại có vẻ không đáng nhắc tới.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

19. Chương 19: Liệt Sơn Quyền

Hắc hắc. Tiểu tử. . . . cái tên tiểu tử này thật sự không thể tính sổ, nghe lão già này nói một câu, tiểu tử người bây giờ tốt nhất vẫn nên tìm một loại đấu kỹ để luyện tập, người cần biết, trên thế giới này ngoài phương pháp tu luyện đấu khí ưu tú, đấu khí hùng hậu ra, còn có một thứ không thể thiếu được, đó chính là đấu kỹ, chỉ có đấu kỹ hoàn mỹ mới có thể khiến thực lực của người hoàn toàn phát huy, thậm chí phát huy vượt ngoài khả năng, vì vậy đấu kỹ không thể thiếu được, người hiện nay đã là cửu tinh đấu giả rồi, đã có thể đơn giản vận dụng đấu kỹ, tuy không thể thông qua đấu kỹ phát huy toàn bộ sức mạnh, nhưng nếu có đấu kỹ, chỉ ít có thể phát huy tám mươi phần trăm sức mạnh, đợi người đến trình độ đấu sĩ sẽ càng lợi hại hơn, phát huy một trăm phần trăm sức mạnh, thậm chí nhiều hơn, vì vậy tiểu tử a, đấu kỹ không thể thiếu được.....”

“Tuy nhiên, người cũng nghĩ không sai, huyết thống quả thực là một thứ tốt, nhưng người cũng biết rằng trước hết người cần có một đấu kỹ phù hợp, điều này mới là căn bản, người có thể càng an tâm hơn để lưu lại điểm giao dịch, sau này đạt được huyết thống.....” Giọng nói của Cửu U bên tai Bạch Khởi không ngừng vang lên, đem đến cho người ta cảm giác như người tiếp thị sản phẩm của hậu thế, nói lời nhai không thôi.

“Như vậy ư? Vậy thì ... Cần bao nhiêu điểm giao dịch?” Bạch Khởi lúc này suy nghĩ có chút dao động, không thể nghi ngờ, lời đề nghị này của Cửu U rất hấp dẫn, Bạch Khởi nghĩ, nếu yêu cầu của Cửu U không quá đáng, Bạch Khởi có thể suy nghĩ một chút.

“Hắc hắc, cái này à..... Cái này cần phải xem người cần mặt hàng như thế nào..... Ồ, đấu kỹ tốt nhất, năm mươi vạn điểm giao dịch, cộng thêm một bảo thạch nhiệm vụ cấp A, trạng thái tốt nhất có thể vận chuyển năm trăm phần trăm sức mạnh, tuyệt đối rất uy mãnh..... còn về cái thấp nhất..... ồ, 1000 điểm giao dịch, có thể phát huy sáu mươi phần trăm sức mạnh của người sử dụng.....” Giọng nói của Cửu U giống như một tên gian thương, nghe Bạch Khởi hỏi, tinh thần lập tức tỉnh táo, tràn đầy hưng phấn quảng cáo với Bạch Khởi như vậy.

“1000? Một quyển đấu kỹ bỏ đi mà cần 1000 điểm giao dịch của ta? Ta nghĩ hay là thôi vậy, đắt quá không thể mua, đồ rác rưởi đó ta không cần, trái lại ta nghĩ đợi một chút ta vẫn có thể đạt được đấu kỹ giống như vậy, đến lúc đó hãy nói.” Bạch Khởi nghe xong câu nói đó lập tức trợn mắt trắng dã, nói thật Bạch Khởi bây giờ chẳng khác gì một lão già hám của, nghe thấy ba chữ “điểm giao dịch” hai mắt liền phát sáng.

“Ồ..... Tiểu tử,có lẽ người hiểu rõ, người phải biết, đấu kỹ có lợi cho người, người thật sự không muốn sao?” Không biết tại sao, Cửu U nghe thấy Bạch Khởi không muốn lập tức lo lắng, ngữ khí đó, cảm giác đó giống như muốn lập tức lừa Bạch Khởi dùng hết điểm giao dịch vậy.

Không thể nghi ngờ, thái độ như vậy của Cửu U khiến trong lòng Bạch Khởi càng kiên định cách nghĩ của mình, lắc đầu, khẳng định nói: “Không cần..... nói không cần là không cần...”

“Ồ tiểu tử..... Như vậy đi..... ở đây ta có một quyển địa cấp đấu kỹ, Liệt sơn quyền vốn dĩ yêu cầu, hai vạn điểm giao dịch, cộng thêm hai viên bảo thạch cấp C mới có thể đổi lấy, bây giờ coi như lấy rẻ người một chút, 5000 điểm giao dịch, một bảo thạch cấp C ta sẽ giao thứ này cho người?” Cửu U nhìn thấy thái độ kiên định của Bạch Khởi đập tức có chút lo lắng, vội vàng nói vậy với Bạch Khởi.

Loại cảm giác này giống như một tên gian thương sợ khách hàng chạy mất..... cần nhiệt tình bao nhiêu thì nhiệt tình bấy nhiêu.

“Ồ~ rẻ vậy sao?” Bạch Khởi nghe xong lời này dùng một chút rồi hỏi.

“Đương nhiên, tiểu tử, nói cho người biết, ta đây ngâm đấng nuốt cay như vậy, chỉ có một lần, lần sau không có nữa đâu, ta nói thật, người nhất định phải tin tưởng ta, Liệt sơn quyền này tuyệt đối là một thứ tốt.” Giọng nói của Cửu U lại lần nữa vang bên tai Bạch Khởi, có vẻ tương đối cấp thiết.

Điều làm cho Bạch Khởi không hiểu là Cửu U thần bí này sao lại thúc giục mình như vậy, giống như muốn mình mau dùng hết số điểm thưởng, tuy có chút không hiểu nhưng bất luận thế nào, Bạch Khởi nghe xong câu nói đó quả là có chút động lòng.

Có điều động lòng thì động lòng, Bạch Khởi cũng không nhiều lời, trầm mặc hồi lâu không nói chuyện, Bạch Khởi bên này không lo lắng, Cửu U bên kia lại bắt đầu sốt ruột rồi, cấp thiết thúc giục Bạch Khởi nói: “Tiểu tử, nói cho người, Liệt sơn quyền của ta là một thứ tốt, rất lợi hại, lúc Liệt sơn quyền đại thành phối hợp với đấu khí có thể một tay phá núi, đây là một đấu kỹ tuyệt vời, ta nói cho người biết, kẻ khác muốn có cũng không có được..... Người không nên bỏ lỡ cơ hội..... hơn nữa người chỉ cần đối lập tức có thể hiểu ra sự ảo diệu trong đó, lập tức luyện thành, đúng là một việc tốt à, đừng do dự nữa, ta.....”

“Người nói địa cấp? Địa cấp nghĩa là gì?” Bạch Khởi không đầu không đuôi hỏi một câu như vậy, cắt đứt lời Cửu U.

Điều này khiến cho ngữ khí của Cửu U đình trệ lại, sau đó vội nói: “Địa cấp? tiểu tử, nói cho người biết, đấu kỹ được chia thành bốn cấp Thiên Địa Huyền Hoàng, địa cấp đứng hàng thứ hai, trên Thiên địa lục này người có địa cấp đấu kỹ không nhiều, ngay cả người cha riêng đó của người cũng chỉ dùng đấu kỹ Huyền giai cao cấp mà thôi, so với người còn thua xa, người cần biết sự chênh lệch uy lực giữa tứ cấp đấu kỹ Thiên Địa Huyền Hoàng không phải là chút xíu, càng đến cấp cao sự chênh lệch uy lực giữa chúng lại càng lớn, đấu kỹ địa cấp, tu luyện đến đại thành, nếu cùng là cao thủ cấp đấu vương, người có thể lợi hại hơn hẳn mười lần, người nói thứ này có tốt không?”

Nghe xong lời này Bạch Khởi dừng lại một chút, hai mắt phát sáng, thì thào tự nói: “Mười lần?..... Được..... Ta muốn rồi.....”

“Ha ha ha, tốt, không được hối hận.” Cửu U sau khi nghe xong lời này cười ha ha, không đợi Bạch Khởi phản ứng lại liền nói như vậy.

Một giây sau Bạch Khởi cảm thấy trong đầu mình dường như xuất hiện thêm rất nhiều thứ, cánh tay khẽ vẫy, Bạch Khởi cảm thấy cơ thể mình hình như rất thích ứng, tâm tùy ý động, trong nháy mắt vận Liệt sơn quyền, đánh lên bức tường bên cạnh.

“Ầm ầm~” Đó không phải là bức tường chắc chắn, không ngờ bị Bạch Khởi vận đủ đấu khí nhất quyền đánh ra một lỗ thủng, điều này có lẽ khiến cho Bạch Khởi lập tức choáng váng, ngây ngốc đứng đó, không biết làm sao cho phải

Hết hàng của ngày hum nay

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

20. Chương 20: Gia Tộc Luận Võ

Sau khi dần quen thuộc với một trận Liệt sơn quyền, Bạch Khởi đi ra khỏi phòng, đúng lúc đó nghe thấy có tiếng âm ĩ bên ngoài, Bạch Khởi liền sững sốt, lập tức chạy tới, lại phát hiện ra không ít nô bộc đang vội vàng gấp gáp chạy ra ngoài, ngay lập tức Bạch Khởi liền kéo một người nô bộc lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao các người lại hỗn loạn như vậy?”

Nô bộc đó đầu tiên là sững sốt, sau khi nhìn thấy đó là Bạch Khởi, liền cung kính vội phần đáp: “Thiếu tộc trưởng, là các trưởng lão đang chủ trì gia tộc luận võ, mọi người đều vội vã, vì thế mới hỗn loạn như vậy.”

“Gia tộc luận võ?” Bạch Khởi nhíu mày không nói gì thêm, Bạch Khởi đối với việc này thực sự không hề biết gì.

Có điều người nô bộc đó cũng biết rất hiểu ý, dù sao Bạch Khởi trước đây ở Bạch gia tuy là một trong những thiếu gia nhưng địa vị lại rất thấp hèn, thậm chí ngay cả đến tư cách ra khỏi sân của mình cũng không có, hơn nữa cũng không dám đi ra, về việc của gia tộc tự nhiên lại càng không biết, điểm này hẳn cũng có thể hiểu được, do đó sau khi nhìn thấy sắc mặt Bạch Khởi, nô bộc đó vội vàng cung kính nói: “Đúng vậy, thiếu tộc trưởng, Bạch gia ta từ khi thành lập hơn trăm năm đã có quy tắc này, mỗi năm một lần đấu lớn, chỉ cho phép những người dưới hai mươi tuổi tham gia, bất luận là trực hệ chi thứ nào, chỉ có ba người đạt được tư cách tiến vào giảng võ đường của gia tộc, tộc nhân tiến vào cửu tinh đấu giả, càng có thể đạt được công pháp cao cấp hơn, để tu luyện, có thể nói là thịnh hội quan trọng nhất hàng năm của Bạch gia, thiếu tộc trưởng trước đây không thường xuyên ra ngoài cho nên cũng không biết.”

“Ồ.... Như vậy a..... Vậy được.....Người dẫn ta qua đó.....” Bạch Khởi sau khi nghe xong lời đó, trầm ngâm một chút rồi nói.

Nói thật, người bên ngoài nhìn vào, kể cả Bạch Kinh Thiên cũng cho rằng Bạch Khởi tuy đã hồi phục trí lực, bắt quả chưa từng nghĩ Bạch Khởi lại biết tu luyện đấu khí, bởi vậy việc này Bạch Kinh Thiên khi sắp đi cũng không nói gì cho Bạch Khởi, nhưng Bạch Khởi lại biết bản thân hiện nay đã sắp tới điểm giới hạn, đã bước vào hàng ngũ cửu tinh đấu giả, muốn tiến thêm một bước, ngoài việc cần tu luyện và hấp thụ đấu khí ra, điều quan trọng hơn là đạt được một quyển công pháp đấu khí cao cấp hơn.

Tuy ở chỗ Cửu U, Bạch Khởi có thể có được công pháp đấu khí cao cấp hơn, thậm chí đó là những thứ đã không còn xuất bản nữa, nhưng Bạch Khởi lại luyện tiếu những điểm giao dịch đó, nó thực tế còn hơn vàng bạc thật, cần biết một kim tệ có thể đổi một điểm giao dịch, năm nghìn điểm giao dịch chính là năm nghìn kim tệ..... năm nghìn kim tệ là khái niệm gì?

Tại Thiên n đại lục, một con chiến mã thượng hảo hạng cũng chỉ hai kim tệ mà thôi, một kim tệ đủ cho một gia đình bình thường tiêu dùng trong một năm, năm nghìn kim tệ bằng với thu nhập một năm của một tiểu gia tộc, có thể thấy điểm giao dịch này thật quý giá, bởi vậy Bạch Khởi không nỡ.

Mà cuộc thi đấu luận võ gia tộc này hiển nhiên là sự lựa chọn rất tốt, huống chi Bạch Khởi cũng có một dự định khác.....

Bạch Khởi hiểu rõ tuy bây giờ sự cung kính của tất cả mọi người đối với mình đã tăng lên, nhưng đó lại không phải vì mình giành được sự tôn trọng của họ, mà là bởi vì mình có một người cha tốt, một người cha khiến bọn họ phải cúi đầu trước mình, thiếu tộc trưởng, cái tên gọi này, chỉ là hữu danh vô thực, bản thân muốn đứng vững ở Bạch gia, cần phải tạo dựng thanh thế cho mình, mà muốn tạo dựng thanh thế cho mình, việc đầu tiên cần làm chính là thay đổi hình tượng mình trước đây, không phải nghi ngờ, luận võ gia tộc chính là một sự lựa chọn tốt nhất.

“Vâng.....” Người nô bộc không hiểu Bạch Khởi tại sao lại có hứng thú với luận võ gia tộc, nhưng dù sao Bạch Khởi bây giờ đã không còn là hèn trước đây, mà bất kỳ ai cũng có thể ức hiếp, Bạch Khởi hiện nay đường đường là thiếu tộc trưởng, hèn ta cũng không dám có chút chậm trễ, bởi vậy nghe xong Bạch Khởi nói chỉ do dự một chút liền lập tức dẫn Bạch Khởi đến giáo trường gia tộc.

Khi Bạch Khởi và tên nô bộc đó xuyên qua những đình thai lầu các, hoa viên trang trí tinh mỹ và hành lang hẹp dài, ở trong một giáo trường sau trạch viện của gia tộc, giờ này khắc này trong giáo trường vuông vức mấy ngàn mét vuông đã đông nghịt người, chỉ thứ trực hệ của Bạch gia, cộng thêm người hầu, trưởng lão, nghi trượng gia tộc, rải rác tổng cộng hai ba nghìn người bao vây kín giáo trường này.

Các gia tộc trưởng lão lúc này người nào cũng ngồi xa xa trên đài cao, người nào cũng thần sắc thần nhiên, đôi lúc lại nhìn một cách tán thưởng, vị trí trung ương là lôi đài bằng đá cao trên dưới ba thước được phủ màu đỏ thẫm, mà trên lôi đài có một hàng trụ thủy tinh, thủy tinh trụ lấp lánh, bên trên xếp một nghìn viên bảo thạch màu trắng, thoạt nhìn có vẻ giản dị tự nhiên.

Còn các tử đệ trẻ tuổi của Bạch gia lúc này từng người xếp hàng, lần lượt bước lên lôi đài, từng người đưa tay đặt lên thủy tinh trụ, phóng xuất ngập đấu khí, sau một lát, viên bảo thạch vốn dĩ màu trắng đó lại sáng lên, lóe lên hồng sắc quang mang.

Bạch Khởi nhìn kỹ từng người đi lên, mà mỗi một người dựa theo mạnh yếu khác nhau, số viên bảo thạch màu trắng trên trụ thủy tinh phát sáng cũng có sự khác biệt, nhưng không ai ngoại lệ, toàn bộ đều dưới tám trăm.

Lúc này, một thanh niên tướng mạo khá khôi ngô đi lên, quần áo giản dị, dáng người cao lớn, má bên trái có một vết sẹo. Khi anh ta bước lên, những người xung quanh nhanh chóng bàn tán xôn xao..... “ Nhìn kìa..... là Bạch Phá Thiên.....”

“Đúng vậy..... Bạch Phá Thiên..... năm ngoái hắn đã là thất tinh đấu giả rồi, bây giờ e là càng lợi hại hơn.....chưa biết chừng hiện nay đã là bát tinh đấu giả rồi, trong bàng hệ chúng ta kẻ lợi hại nhất chính là hắn, nghe nói năm nay hắn mới chỉ mười bảy.....” Những người xung quanh thấp giọng nghị luận, nghe trong lời nói đủ biết là đệ tử bàng hệ.

“Hắc hắc, đúng vậy..... chàng trai này thật lợi hại..... chà chà trước đây lợi hại nhất Bạch gia chính là hai huynh đệ Bạch Cảnh Long, Bạch Cảnh Thăng, có điều hai tên này tuy lợi hại nhưng mười tám tuổi mới đạt đến bát tinh đấu giả, hơn nữa nghe nói bởi vì gia chủ trước đây đã cho họ không ít được liệu trân quý, mới danh sư chỉ đạo mới đến được bát tinh đấu giả, so với Bạch Phá Thiên..... bọn họ chẳng là gì cả.....” Lại có người nói.

Nghe những lời này Bạch Khởi bất giác chú ý đến đệ tử bàng hệ gia tộc tên Bạch Phá Thiên này, lẳng lặng nhìn hắn bước lên cao đài, đưa tay đặt trên trụ thủy tinh, sau một lát một tia hồng quang lóe sáng, mấy trăm viên bảo thạch sáng lên.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

21. Chương 21: Nổi Tiếng (1)

“Tám trăm năm mươi ba mai.” Bạch khởi rõ ràng nhìn thấy ngọc thạch trên vách tường nổi lên tám trăm năm mươi ba mai, với tiêu chí trước mắt này đối với Bạch Phá Thiên - bàng chi đệ tử của Bạch gia, có thực lực bát tinh đấu giả.

Có thể mười bảy tuổi mà thực lực đạt đến bát tinh đấu giả cũng không phải là chuyện rất đáng kiêu ngạo, tại nơi mà thiên tài đông đảo như trên Thiên n đại lục, nơi mà người ưu tú chỗ nào cũng có, bất quá tại Liễu Thành, tuyệt đối hiện nay là thiên tài số một số hai, đặc biệt đối phương chính một người thuộc bàng chi đệ tử, cái này biểu thị Bạch Phá Thiên có tiềm năng rất lớn, địa vị của mình được đề cao không ít, dù sao trước đó hắn cũng không phải là trọng điểm quan tâm của gia tộc, thành tựu hắn như vậy đủ để biểu thị thiên phú của hắn hơn người cùng với sự vất vả cần cù nỗ lực.

Thủy tinh trụ trên ngọc thạch phát sáng trong một khoảng thời gian, trong khoảng không truyền đến từng đợt kinh hô và tán thán, ngồi ở trên đài cao, các trưởng lão cũng đều ghé mắt, cả đám hài lòng nhìn người trước mặt, hiện nay đệ tử trong gia tộc dưới hai mươi tuổi, Bạch Phá Thiên không thể nghi ngờ là thập phần ưu tú.

“A. Không tệ, tên tiểu gia hỏa này, ta xem lần này rất có thể tiến nhập giảng võ đường.” Bạch gia đại trưởng lão, vuốt ve chòm râu trước ngực vẻ mặt rất hài lòng thấp giọng nói, các trưởng lão đều gật đầu, tất cả đều tỏ vẻ rất vừa ý.

Tuy rằng thanh niên ưu tú này của Bạch gia thuộc về bàng chi đệ tử, bất quá đối với gia tộc mà nói bất kể là bàng chi hay là trực hệ, đều không quan trọng, quan trọng là ... Bạch Phá Thiên rất ưu tú, mà không lâu sau trong tương lai có thể trở thành một gã đấu sĩ chân chính, tương lai cũng có khả năng trở thành một gã đại đấu sư, thậm chí là cấp bậc đấu linh cường giả như Bạch Kinh Thiên. Đó là mong muốn của Bạch gia.

Sau Bạch Kinh Thiên, hầu như không còn chuyện gì xảy ra nữa, Bạch Khởi vẫn lẳng lặng ở nơi đó quan sát, ngoại trừ một gã đã hai mươi tuổi tên là Bạch Bản là người thanh niên đạt cửu tinh đấu giả ra, không có ai vượt qua bát tinh đấu giả, điều này làm cho Bạch Khởi nhũn mày, bởi vì lực lượng của Bạch gia trong mắt Bạch Khởi xem ra có chút yếu kém.

Kỳ thực Bạch Khởi cũng không biết, Bạch gia như vậy đã không tệ rồi, Liễu Thành tam đại gia tộc đấu sĩ, thậm chí cũng như vậy, dù sao đại đa số đấu sĩ đều tấn cấp lúc hai mươi tuổi, mà trước hai mươi tuổi tấn cấp mọi người đều xưng là thiên tài, dù sao tất cả đều không phải có vận khí và bản lĩnh lớn như Bạch Khởi, trở thành đấu giả có cấp độ cửu tinh đấu giả mà chỉ trong mấy tháng, người bình thường đều cần hơn mười năm tu luyện mới có thể chính thức tấn cấp vào hàng ngũ đấu giả, dù sao đây mới là cơ sở của một đấu giả, đây là thời kì rất quan trọng, cũng là làm mất nhiều thời gian nhất.

“Uhm. Còn có người nào muốn thử hay không? Nếu như không. Ta sẽ tuyên bố.” Đại trưởng lão Bạch Văn Long đứng lên, cao giọng nói.

Bất quá nói còn chưa xong chợt nghe có người tiếp lời nói: “Chờ một chút. Còn có ta.”

Nói xong, Bạch Khởi tung mình nhảy lên, trực tiếp nhảy lên lôi đài, thấy Bạch Khởi mọi người đều sửng sốt, đều khó hiểu nhìn Bạch Khởi, ngay cả các trưởng lão và nghị trưởng cũng tràn đầy ngạc nhiên, bọn họ

không rõ lúc này Bạch Khởi lên đây là muốn làm gì. không phải bị điên sao? Dù sao trước đó tất cả mọi người đều biết Bạch Khởi là một thẳng ngực, căn bản là sẽ không có đầu khí.

Bất giác mọi người phía dưới bắt đầu lộn xộn nghị luận, nhìn về phía Bạch Khởi với ánh mắt tràn ngập phức tạp, có vô cùng kinh ngạc, có giật mình, có châm chọc, đủ mọi trạng thái.

“Thiếu Thiếu tộc trưởng? Ngài muốn.” Bạch Vân Long nhìn Bạch Khởi có chút sững sờ cũng không có phản ứng nhiều mà hơi chần chờ, giọng nói có chút khách khí.

Nói thật khi luận thân phận, đại trưởng lão tịnh không thua kém tộc trưởng, bất quá Bạch Kinh Thiên tộc trưởng này có chút đặc biệt, có thể nói là dùng vũ lực đoạt quyền, hơn nữa Bạch gia dựa vào Bạch Kinh Thiên, mọi người trong gia tộc đều biết đại trưởng lão đều đối với vương đô đương quyền Bạch Kinh Thiên rất kính nể, nên đối với Bạch Khởi cũng lễ nhượng ba phần, nói cách khác, nếu chỉ bằng vào danh tiếng và thực lực của Bạch Khởi, Bạch Vân Long nhất định sẽ không nói chuyện cùng hắn, cho dù là thiếu tộc trưởng cũng không ngoại lệ.

“Gia tộc luận vô quy định, dưới hai mươi tuổi đệ tử trong gia tộc đều có thể tham gia. Đại trưởng lão ta nói không sai chứ?” Bạch Khởi nhìn thoáng qua Bạch Vân Long thấp giọng nói.

“A. Không sai. Thế nhưng.” Bạch Vân Long gật đầu nói, vừa định nói tiếp thì đã bị Bạch Khởi cướp lời.

Chỉ thấy Bạch Khởi tiếp tục nói rằng: “Không nhưng nhị gì cả, ta năm nay mười lăm tuổi, ta nghĩ mình cũng có tư cách tham gia trắc thí.”

Tuy rằng muốn nói gì nhưng bất quá cuối cùng Bạch Vân Long vẫn nhẫn nại, dù sao Bạch Khởi nói cũng hợp tình hợp lý, hơn nữa hắn sợ dĩ muốn nói chẳng qua là không muốn Bạch Khởi mất mặt thôi, thế nhưng Bạch Khởi nếu chính mình đã nói như vậy, hắn tự nhiên cũng không có lý do gì ngăn cản, nếu như Bạch Khởi làm trò cười cho thiên hạ, cũng không phải Bạch Vân Long hắn mất mặt.

“Xôn xao ~” Bạch Khởi vừa nói xong lời này, phía dưới một trận ồ lên, đại đa số người đều cho rằng Bạch Khởi là một đứa ngốc, chạy đến đây là để mất mặt chuốc lấy xấu hổ, không ít tộc nhân đều chờ xem vị “Thiếu tộc trưởng” mất mặt xấu hổ, mà cũng có một số ít người, cho rằng chịu nhục mấy năm khiến Bạch Khởi dũng cảm đứng lên nhất định là có chỗ dựa, bởi vậy đám người này nhân thần đều ngưng trọng thêm vài phần.

Bạch Khởi không nói gì, hắn đã sớm đem tất cả biểu tình của những người chung quanh thu vào tầm mắt, khẽ cười một tiếng, cũng không nói nhiều, trực tiếp đi tới thủy tinh trụ trước mặt, bỗng nhiên chỉ thấy bắt đầu phát lực, quán chú đầu khí tiến vào trong thủy tinh trụ.

Một lát sau dưới ánh mắt mọi người, trên thủy tinh trụ bạch sắc ngọc thạch bắt đầu lóe lên hồng sắc quang mang. “Xoát xoát xoát ~” hầu như toàn bộ ngọc thạch đều sáng lên, chỉ có một số ít bộ phận vẫn duy trì nguyên trạng.

“Ôi trời ơi ~ Chín trăm lẻ bảy mai. Chín trăm lẻ bảy! Cứu tinh đầu giả!” Mọi người ở đây đều sững sờ, ngạc nhiên, cũng không biết là ai giật mình rống lên, tiếp theo, toàn bộ đều ồ lên. Tất cả mọi người đều mang theo ánh mắt khó tin nhìn về phía Bạch Khởi, nhìn về phía hồng quang ở thủy tinh trụ, ai cũng không dám tin những thứ trước mắt đều là sự thật.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

22. Chương 22: Nổi Tiếng (2)

“Sao lại có khả năng! Điều này sao có thể. Bạch Khởi như thế nào có thể là cứu tinh đầu giả? Không có khả năng. Mười lăm tuổi là cứu tinh đầu giả làm sao có thể chứ? Đây là một tên ngu ngốc mà! ?” Các trưởng lão ngồi ở trên đài cao toàn bộ đều đứng lên, trong đó một người đứng ở nơi đó thấp giọng thì thào tự nói.

Kỳ thực không riêng gì hắn giật mình vạn phần, những người khác cũng như vậy, chỉ là cũng không nói gì ra mà thôi, ai cũng không dám tin tưởng. Kẻ ngu ngốc Bạch Khởi của Bạch Gia, vậy mà lại là một người

thâm tàng bất lộ là cửu tinh đấu giả chứ? Tuy rằng cửu tinh đấu giả cũng không phải là lợi hại gì, thậm chí còn chưa bước vào trong hàng ngũ đấu sĩ, bất cứ ai trong bọn họ cũng đều rất dễ dàng bị đánh bại, thế nhưng vấn đề ở chỗ Bạch Khởi năm nay chỉ có mười lăm tuổi.

Mười lăm tuổi là cửu tinh đấu giả, tại toàn bộ Ba Phạt Lợi Á Vương Quốc, hay thậm chí toàn bộ Thiên n đại lục đều có thể xưng là thiên tài số một, dù sao nuôi dưỡng kinh mạch là một quá trình rất dài. Người bình thường ở độ tuổi này rất khó đạt được tiêu chuẩn, cho dù là có ngoại lực tác dụng tương trợ.

“A. Xem ra trước đây chúng ta quả là có mắt mà như mù. Bạch gia không ngờ còn có nhân vật khó lường như vậy.” Đại trưởng lão Bạch Vân Long thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Bạch Khởi, chậm rãi nói, cũng nhìn không ra hẳn rốt cuộc là làm như thế nào.

Nghe xong lời này, toàn bộ Bạch gia trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ không nói gì, bọn họ biết, Bạch Khởi này sợ rằng không đơn giản, còn nhỏ tuổi mà đã biết ẩn nhẫn, tâm tư thâm trầm, hơn nữa còn được thiên phú, mười lăm tuổi tự học tới cửu tinh đấu giả, tương lai sau này tiền đồ khó mà hạn lượng.

Nghĩ tới đây ánh mắt bọn họ đều bừng sáng, liếc nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương đều có suy nghĩ giống mình, bọn họ nghĩ rằng Bạch gia sau này sẽ vinh quang, sợ là chỉ có thể dựa vào một người đã từng bị bọn họ không thèm quan tâm, khinh thường “Kẻ ngu ngốc” Bạch Khởi.

“A. Ta tuyên bố. Ngày hôm nay gia tộc luận võ sơ khảo ~ thiếu tộc trưởng Bạch Khởi đứng thứ nhất.” Bạch Vân Long hít sâu một hơi, hô lớn.

Ngay lập tức trong giáo trường vốn đang ồn ào đã trở nên lặng ngắt như tờ, lát truyền đến một trận hoan hô kịch liệt, dù sao Bạch Khởi trong Bạch gia hiện đã là thiếu tộc trưởng, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai cũng là Bạch gia tân tộc trưởng, hôm nay hẳn bày ra thực lực, chiếm được đa số tán thành, tộc nhân Bạch gia ở phía sau đã chấp nhận Bạch Khởi. Mặc kệ như thế nào, chí ít thiên phú tu luyện của Bạch Khởi tại Liễu Thành đã là đứng đầu, chỉ riêng điều ấy đã đủ cho bọn họ kiêu ngạo.

“Uhm ~ phía dưới. gia tộc luận võ chính thức bắt đầu. Phàm là đệ tử dưới hai mươi tuổi trong gia tộc đều có khả năng tham gia, xếp trong ba hạng đầu được tiến nhập gia tộc giảng võ đường, có thể lựa chọn một quyển đấu khí công pháp cùng với một quyển chiến kĩ.” Chờ hoan hô qua đi, Bạch Vân Long đứng ở trên đài cao lần thứ hai cổ sức nói lớn, mặc dù giáo trường không nhỏ, nhưng bất quá tốt xấu Bạch Vân Long cũng là một tam tinh đại đấu sư, bản lĩnh tất nhiên phải có, thanh âm chuẩn xác không chút nhầm lẫn truyền vào trong tai mỗi người.

Những lời này làm cho ánh mắt của những đệ tử trong gia tộc sáng ngời, gia tộc giảng võ đường là thánh địa của gia tộc, là địa phương quan trọng nhất trong gia tộc, thường ngày các trưởng lão có nhiệm vụ quan trọng là thủ vệ ở giảng võ đường, mà ở gần giảng võ đường cũng là đệ tử tinh nhuệ của Bạch gia, bên trong cất kỹ đấu khí công pháp cùng đấu kĩ của Bạch gia trăm năm nay, một ngày ở bên trong cũng đã thu hoạch được chút lợi ích không nhỏ rồi....

Bất quá, ngay lập tức ánh mắt bọn họ đều trở nên ảm đạm lại, cả đám nhìn nhau một chút, đứng ở nơi đó là Bạch Phá Thiên, Bạch Khởi, cùng với Bạch Bán lớn tuổi nhất trong ba người, bọn họ biết lần này bọn họ sợ là đến ngay một cơ hội cũng không có, ba chương ngại vật trước mặt này, bọn họ đã không còn trông mong gì cả, ba người tranh đoạt lần này đều đủ tư cách, nên họ chỉ có thể buồn bã rời đi, đợi sang năm sẽ tỷ thí lại.

Dù sao Bạch gia cũng đã quy định, suốt cuộc đời mỗi một người chỉ có thể thông qua luận võ gia tộc để tiến nhập giảng võ đường một lần, nói cách khác đám người Bạch Khởi năm nay thắng lợi, như vậy sang năm sẽ không có tư cách tiếp tục tham gia.

Tất cả mọi người đều sáng suốt rời đi, chỉ để lại ba người đám Bạch Khởi, trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí có chút trầm lắng, ba người bọn Bạch Khởi đều đứng dậy, sau đó nhìn quanh bốn phía, tất nhiên không ai nguyện ý tiến lên khiêu chiến.

Khoảng chừng một lúc sau, Bạch Vân Long nhìn một lúc rồi cao giọng nói rằng: “Lẽ nào không ai nguyện ý khiêu chiến với ba người này? Nếu như vậy ta tuyên bố, Bạch Khởi, Bạch Phá Thiên, Bạch Bán, ba người đều tiến nhập gia tộc giảng võ đường. . . .

Vừa dứt lời, bên cạnh Bạch Khởi, thanh âm Bạch Phá Thiên vang lên, chỉ thấy Bạch Phá Thiên lắc mình một cái đứng dậy, chắn trước mặt Bạch Bản, lạnh lùng quan sát Bạch Bản, sau đó nhìn Bạch Vân Long chấp tay nói rằng: “Đại trưởng lão chậm đã, hãy để ta nói ra suy nghĩ của mình.”

“Ô? Người muốn nói cái gì?” Bạch Vân Long nghe xong lời này cũng không bắt mẫn, nên không từ chối hỏi.

“Đại trưởng lão. . . . Ta nghe người ta nói, “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị”, mặc kệ người khác tham gia hay không tham gia, lần này gia tộc luận võ, tuyệt đối phải phân ra một người thắng bại. . . . Cho nên ta nghĩ ta sẽ khiêu chiến Bạch Bản.” Bạch Phá Thiên đứng dậy cao giọng nói.

Bất tinh đấu giả cùng cửu tinh đấu giả thực lực trong đó chênh lệch cũng không lớn, cho nên Bạch Phá Thiên mới dám nói ra những lời như vậy, cũng giống như khiêu chiến với Bạch Khởi và Bạch Bản, hai gã cửu tinh đấu giả, bằng không hẳn cũng sẽ không ngu ngốc đứng ra xuất khẩu cuồng ngôn, bất tinh đấu giả thật giống như một người cường tráng không gì sánh được, cửu tinh đấu giả cùng hắn so sánh bất quá hơn được về một chút đấu khí, con đường thành thang chỉ hơn một chút mà thôi.

Trong lúc Bạch Phá Thiên đang nói, bên tai Bạch Khởi lần thứ hai vang lên thanh âm của Cửu U: “Đoạt được danh hiệu gia tộc luận võ đệ nhất, thưởng cho giao dịch ba nghìn điểm, thất bại khấu trừ ba nghìn

Nghe xong lời này, Bạch Khởi trong lòng thầm mắng Cửu U vô sỉ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lập tức đứng dậy, nhẹ giọng nói rằng: “Ta cũng nghĩ như vậy, không thể không quyết đấu một phen.”

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

23. Chương 23: Nổi Tiếng (3)

Hai người Bạch khởi và Bạch Phá Thiên đều nói như vậy, mà Bạch Bản lại là người có tuổi lớn nhất. Hai người này đã nói vậy tự nhiên không thể không đứng ra, không hề do dự, đối với chính mình rất tự tin nên nhìn Bạch Vân Long đứng dậy, cao giọng nói rằng: “Khởi bẩm đại trưởng lão, ta cũng nghĩ như vậy, nên phân định thứ hạng là tốt nhất”.

“Tốt, các người đều muốn như vậy thì cứ dựa theo quy củ gia tộc, rút thăm quyết định.” Bạch Vân Long cũng không cản trở, nghe xong lời này trái lại còn hứng thú, cười ha hả.

Một lát sau ba cái thăm được đưa đến trước mặt đám người Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng không có động thủ trước mà chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, hai người bọn họ cũng không khách khí, một người cầm lấy một thẻ, nhìn thoáng qua Bạch Phá Thiên trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, mà Bạch Bản thoáng có chút vui mừng và thất vọng, Bạch Khởi cũng không do dự, chậm rãi cầm lấy một cái thăm, cúi đầu nhìn mặt trên viết chữ “Chiến”

“Là người sao? Không nên do dự, chúng ta lên lôi đài nào. . . .” Bạch Khởi cầm trong tay que thăm nên Bạch Phá Thiên nhìn thấy rất rõ ràng chữ ở phía trên, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Bạch Phá Thiên lạnh lùng nói.

“Tốt. . . .” Bạch Phá Thiên cũng không nói nhiều, thân thể cao lớn khỏe mạnh, tung mình nhảy lên hai tay bám tường trực tiếp xông tới lôi đài, mà Bạch Khởi cũng theo sát, sau đó lộn ngược ra sau, vững vàng hạ trên lôi đài.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói lời dư thừa, Bạch Vân Long ra lệnh một tiếng, hai người bắt đầu giao chiến.

Đầu tiên chỉ thấy Bạch Phá Thiên hét lớn một tiếng, trực tiếp vọt tới, sau đó một nắm tay như thiết chùy đánh thẳng tới Bạch Khởi, mà bên này Bạch Khởi cũng hơi sửng sốt, lập tức trong nháy mắt tránh ra, không nói hai lời lập tức sử dụng Liệt sơn quyền, đánh ra liên tục, Liệt sơn quyền có chín cấp, bạch khởi tuy rằng chỉ có thể vận dụng và phát huy lực lượng đệ nhất cấp, bất quá lực lượng ẩn chứa trong cơ thể cũng đến sáu mươi phần trăm.

Tuy nhiên, phải biết rằng, đấu khí tu luyện không phải đột phá từ hàng đấu giả tiến nhập hàng đấu sĩ thì căn bản không có khả năng dùng ngoại phương can thiệp, càng thêm không có khả năng vận dụng đấu khí

đánh địch nhân, Bạch Phá Thiên tuy rằng được xem là một người rất nổi bật, thế nhưng đụng độ với Bạch Khởi có thể vận dụng địa cấp đấu kỹ, mạnh mẽ sử dụng ngoại lực thì quả là đụng phải sắt rồi.

“Ầm ầm” Hai người Bạch Khởi cùng Bạch Phá Thiên, lưỡng quyền giao tranh, trên nắm tay Bạch Khởi hiện lên một mảnh hồng quang, trong nháy mắt phát ra một tiếng nổ, Bạch Phá Thiên thân thể cao to hai thước lại bay ngược ra ngoài, sau đó rơi trên mặt đất, đập trên mặt đất làm tạo nên một trận bụi mù mịt làm cho mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Xôn xao ~” ở phía dưới vừa ồ lên, vừa ngồi xuống chuẩn bị thưởng thức một hồi long hổ đại chiến Bạch gia các trưởng lão, lần thứ hai nhin không được đứng lên.

Đấu kỹ, trời đất, hắc thế nào có đấu kỹ.” Lần này Bạch Vân Long cũng nhin không được, trong nháy mắt đứng lên, vẻ mặt giật mình ngạc nhiên nói.

Phải biết rằng, phương pháp vận dụng đấu kỹ tuy rằng lộn xộn, chủng loại đa dạng, bất quá cũng không phải tùy tiện, một số nơi có đấu kỹ tốt nhất, đồng dạng đối với cấp bậc đấu khí công pháp mà nói không kém chút nào, mà Bạch Khởi vừa sử dụng rõ ràng là một loại đấu kỹ cao cấp, dù sao chỉ có cao cấp đấu kỹ mới có thể khiến cho Bạch Khởi với tu vi đấu giả mà có thể mạnh mẽ vận dụng đấu khí lực lượng.

Mà toàn bộ Bạch gia cũng chỉ có gia truyền đấu kỹ huyền cấp thượng phẩm là cao nhất, cuồng viêm thần quyền,. Thế nhưng hiện giờ Bạch Khởi sử dụng ra đấu kỹ kia làm cho bọn họ hoảng sợ không thôi? Vô cùng kích động.

Trong đầu mọi người ở Bạch gia đều tự giác xuất hiện một người: “Lẽ nào Bạch Phá Thiên lại làm trái với quy định gia tộc, cất riêng đấu kỹ truyền cho con của hắn?”

“Đây không phải Cuồng viêm thần quyền, cuồng viêm thần Quyền là hỏa thuộc tính, cái này không phải.” Một trưởng lão trong gia tộc lập tức phán đoán, mọi người thở dài một hơi, nếu như hiện tại Bạch Phá Thiên làm trái với gia quy, bọn họ chỉ là môn nhân quả thật cũng không dám nói cái gì.

“Hắn là từ đâu có cao cấp đấu kỹ? Các người xem chúng ta có muốn hay không?” Một gã trưởng lão, thấp giọng nói trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc khó có thể kiềm chế sự tham lam, dù sao đấu kỹ cao cấp, đối với một đấu giả mà nói, mê hoặc mà ngay cả hoàng kim và mỹ nữ cũng không thể so sánh.

“Hừm ~ người nếu như có ý định đó chắc chắn sẽ bị Bạch Phá Thiên ở vương đô dùng cấm vệ quân của vương quốc truy sát, nếu như người có bản lĩnh bắt Bạch Khởi, nếu như người còn sống đem đấu kỹ từ Bạch gia đi ra ngoài, vậy người phải. Bất quá đừng trách ta không nhắc nhở người, Bạch Khởi có thể có cao cấp đấu kỹ, hiển nhiên không phải do Bạch Phá Thiên đưa cho. Người cho hắn đấu kỹ có thân phận gì, có bao nhiêu lợi hại, bản thân người tự mình suy nghĩ kỹ đi.” Bạch Vân Long nghe xong lời này, lập tức hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng quay sang bên cạnh nói, tên trưởng lão bị nói như thế sợ đến nỗi chỉ biết khúm núm “Vâng” một tiếng rồi đầu xuống, cũng không dám nói thêm nữa câu nào, bởi vì hắn biết, chính lời nói vừa rồi đã khiến Bạch Vân Long phẫn nộ, nếu như nói tiếp, sợ là chính đầu mình cũng sẽ không còn trên cổ nữa.

Các trưởng lão cùng Bạch Vân Long ở chung cũng không phải một hai ngày, tất cả mọi người đều biết Bạch Vân Long là người như thế nào, vị này giữ chức đại trưởng lão, không chỉ khôn ngoan mà hơn nữa đối với Bạch gia còn trung thành và toàn tâm toàn ý, phàm là uy hiếp đối với lợi ích của Bạch gia, lợi ích của người nhà Bạch gia, cho dù phải liều mạng hắn nhất định cũng sẽ giết kẻ đó.

“Ai. Xem ra Bạch Khởi thiếu tộc trưởng có cao nhân chỉ điểm a, hơn nữa người này thân phận hẳn không tầm thường, cao cấp đấu kỹ cũng tùy tiện đưa ra, cũng không biết là vị tiền bối cao nhân nào. Xem ra chúng ta sau này phải cẩn thận hầu hạ vị thiếu tộc trưởng này rồi.” Một trưởng lão lớn tuổi đang ngồi yếu ớt nói, trong nháy mắt đã chuyển hướng trọng tâm câu chuyện.

“Đúng vậy. Nếu như có thể tùy tiện xuất ra một quyền cao cấp đấu kỹ. Bạch gia chúng ta. Đắc tội không nổi a. Ai. Bất quá mặc kệ như thế nào, vị thiếu tộc trưởng này thủy chung vẫn là người của Bạch gia chúng ta. Chỉ là. Trận này quyết đấu ngày hôm nay. Sợ là có người không mong muốn.” Một trưởng lão tóc hoa râm, vuốt ve chòm râu tuyết trắng, không nhanh không chậm cảm thán nói, nói xong uống một ngụm trà, trên mặt lộ ra nét tươi cười, nhìn dáng dấp hẳn, phảng phất cũng không có gì mất hứng, trái lại còn vui mừng.

24. Chương 24: Nổi Tiếng (4)

Các trưởng lão ở đây nhẹ giọng thảo luận, mặt khác, các tộc nhân của Bạch gia đã la hét ầm ĩ, bọn họ thấy Bạch Khởi quá lợi hại, thấy được tương lai của Bạch gia trong thời gian tới, nên ra sức thoả thích hò hét phát tiết ra sự hưng phấn trong lòng.

Trong khi mọi người còn đang hò hét thì hai người Bạch Khởi cùng Bạch Bản đã đều đi lên lôi đài, hai người song song bước trên lôi đài, bốn mắt nhìn nhau một lúc, xung quanh trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, ngừng lại hô hấp, quang cảnh thật khó có thể tưởng tượng được.

“Người rất lợi hại. . . . Thiếu tộc trưởng. . . .Uhm. Bắt quá người cũng không phải là đối thủ của ta.” Bạch Bản hiển nhiên rất tự tin, vừa rồi hắn quan sát thấy Bạch Khởi sử dụng đấu kĩ, bất quá với kiến thức của hắn rất khó nhìn ra cao cấp đấu kĩ cùng với đấu kĩ cấp thấp khác nhau rất xa, bất quá hắn nghĩ như vậy cũng có nguyên nhân.

Bạch Bản dựa vào phụ thân, đã từng là thành viên của gia tộc trực hệ rất gan dạ, tuy rằng phụ thân hắn bởi vì cùng kẻ thù bên ngoài của gia tộc tranh đấu mà chết, bất quá khi hắn sắp chết trong đã từng truyền thụ cho Bạch Bản đấu kĩ hạng nhất, Phong thổ hoàng cấp trung phẩm đấu kĩ, Bạch Bản đã khổ luyện mấy năm nay, nên đối với chính bản thân mình rất tự tin.

“Phải? Có đúng hay không là đối thủ, so tài thử mới biết được.” Bạch Khởi hiển nhiên không thèm để ý, cười đầy thâm ý, ngữ khí hòa nhã nói.

Cả hai người cùng lúc xông lên, giao thủ cùng nhau, chiêu thức tuy hỗn loạn nhưng uy lực mười phần, sau một lát truyền đến một trận gió thổi, hai người phát huy tạo nên từng trận gió thổi phần phật.

“Ha. Các người đoán ai sẽ thắng?” Dừng ánh mắt thâm thúy nhìn hai người từ xa, ngồi ở vị trí trung ương chính là đại trưởng lão Bạch Vân Long đang hỏi khế các vị trưởng lão khác.

“Ta xem, là Bạch Bản, theo như ta biết, lúc phụ thân Bạch Bản sắp chết đã ở bên ngoài chiếm được một quyền hoàng cấp đấu kĩ giao cho hắn, nếu hắn một mực khổ luyện, tuy rằng thiếu tộc trưởng sở hữu cao cấp đấu kĩ trong người, bất quá ta nghĩ rằng mới tu luyện không lâu, hiển nhiên sẽ ở vào thế yếu, hơn nữa Bạch Bản đấu khí tu vi cao hơn một ít, bởi vậy theo ta, lần này hắn nắm chắc.” Một trưởng lão trầm ngâm sau đó phát biểu ý nghĩ của chính mình.

“Ta thấy không hẳn là vậy, ta nghĩ thiếu tộc trưởng tuyệt không giống như vậy, phía sau hắn có cao nhân chỉ điểm, hướng chỉ, thiếu tộc trưởng vừa sử dụng là cao cấp đấu kĩ gì chúng ta cũng đều không thấy rõ, sợ là không đơn giản a, Bạch Bản quá mức tự tin sợ là kết quả sẽ không được như mong muốn, ta nghĩ mong muốn càng lớn thất vọng càng lớn, ngược lại thiếu tộc trưởng, vinh nhục không sợ hãi, tâm bình khí hòa, nhìn như bình thản, bất quá làm cho người ta nghĩ mọi việc hắn đều có định liệu trước a. Ta nghĩ lần này thiếu tộc trưởng tất thắng.” Hiển nhiên các trưởng lão ý kiến cũng không thống nhất, một vị trưởng lão lập tức phát biểu phản bác lại.

“Như vậy a ~ ta xem chúng ta rất nhanh sẽ biết ai mạnh ai yếu.” Bạch Vân Long nghe xong lời này, cầm lấy một chén trà trên bàn , uống một ngụm sau đó nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi tình hình của lôi đài.

Chỉ thấy lúc này trên lôi đài, Bạch Khởi cùng Bạch Bản hai người tương giao một quyền sau đó cấp tốc lui ra phía sau, lúc này Bạch Bản trong nháy mắt tung thân lên, một cước hướng về phía Bạch Khởi, mang theo vài đạo tàn ảnh cùng với một tia quang mang thoáng lờ mờ lao thẳng tới đầu vai Bạch Khởi.

Mà Bạch Khởi cũng không tỏ ra yếu kém, lui về phía sau nửa bước, hai chân chấm đất, phát tay, trong nháy mắt, Bạch Khởi vận dụng đấu khí cùng với lực lượng toàn thân đánh ra một quyền “Liệt sơn quyền” quyền ảnh gào thét, lao thẳng tới Bạch Bản.

“Ầm ầm ~” tiếng nổ qua đi, Bạch Khởi lui về phía sau ba bước, mới đứng vững thân hình, khóe miệng xuất hiện một tia máu tươi, mà mặt khác Bạch Bản bay ngược ra ngoài, đã bay ra xa đến mấy thước cự ly, nặng

nề rơi trên mặt đất.

Lúc này, ai mạnh ai yếu vừa xem đã hiểu ngay.

“Ta thua. . . .” Bạch Bán gian nan từ dưới lồi dài chậm rãi đứng lên, sau đó nhìn Bạch Khởi thật sâu, có chút sa sút tinh thần cúi đầu xuống, thấp giọng nói.

Khi thanh âm Bạch Bán nhỏ xuống trong nháy mắt toàn bộ Bạch gia trong giáo trường truyền đến một trận hoan hô. . . .” Thiếu tộc trưởng muôn năm. . . . Thiếu tộc trưởng muôn năm ~”

Nhiều người hoa hô cùng một lúc, thanh âm như sấm dậy nhưng tuyệt không có chút hư tình giả ý, đối với người của Bạch gia, bọn họ phát ra từ nội tâm vì Bạch Khởi mà hoan hô, bởi vì Bạch Khởi cường đại, là đại biểu cho Bạch gia trong thời gian sau này, tuổi nhỏ như vậy mà có thiên phú như thế, tương lai sau này khó mà hạn lượng được.

Thấy Bạch Khởi lúc này, bọn họ như phải phát thấy được mười năm, hai mươi năm sau của Bạch Khởi, nếu mười năm hai mươi năm sau Bạch Khởi vẫn như cũ, bảo trì thiên phú hiện tại, nhất định có thể trở thành một gã cường giả hợp cách, nhất định có thể thống lĩnh Bạch gia, đi tới huy hoàng, đối với những người thuộc Bạch gia mà nói, Bạch gia bọn họ sống tốt rồi. . . . Bạch gia trong thời gian tới tự nhiên mỹ hảo, bởi vậy bọn họ vui vẻ. . . . Bọn họ hò hét, bởi vì bọn họ thấy được Bạch gia trong thời gian tới.

Khi Bạch gia đệ tử hò hét thì song song các trưởng lão cũng hưng phấn đứng lên, thần tình rất vui sướng, khi Bạch Bán thất vọng cúi đầu, trong ánh mắt xuất hiện tia buồn bã, thanh âm Cửu U vang lên bên tai bạch khởi: “Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng cho ba nghìn điểm giao dịch. . . .”

Trước biểu tình cao hứng bừng bừng của mọi người, thắng lợi của chính mình, hiển nhiên là thắng lợi cùng phần thưởng càng khiến cho Bạch Khởi vui vẻ, càng làm cho hắn động lòng hơn, bởi vì hắn đã biết, tất cả vinh quang, tất cả hạnh phúc đều phải dựa trên thực lực, đặc biệt tại nơi nguy hiểm như dị giới này càng phải cẩn thận.

“Uhm. . . . Xem ra. . . . Bạch gia ta có người kế nghiệp rồi. . . .” nhìn biểu tình Bạch Khởi hồ hững làm cho các trưởng lão càng cảm thấy Bạch Khởi vinh nhục không chút sợ hãi, có thể gánh vác đại cuộc, Bạch Vân Long lời vừa nói ra, Bạch gia trưởng lão đều gật đầu tán thành, nếu so sánh với Bạch gia tinh anh là Bạch Bán thì so với Bạch Khởi, Bạch Bán cũng không sánh bằng.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

25. Chương 25: Lão Già Thần Bí Ở Giảng Võ Đường

Đạt được hạng nhất luận võ gia tộc, Bạch Khởi tự nhiên đạt được tư cách mà được tiến nhập gia tộc giảng võ đường, đương nhiên ngoại trừ Bạch Khởi còn có hai người Bạch Phá Thiên cùng với Bạch Bán, tuy rằng hai người trước sau đều thua trong tay Bạch Khởi, bất quá theo quy củ bọn họ vẫn có tư cách tiến vào giảng võ đường.

Đứng ở ngoài cửa, gia tộc hộ vệ nghiêm trang đứng ở ngoài giảng võ đường, cả đám đứng yên ngay ngắn, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, nơi đám người Bạch Khởi, đại trưởng lão Bạch Vân Long mang theo chín vị trưởng lão, ngạo nghễ đứng sừng sững trước mặt đám người Bạch Khởi.

“Các người phải nhớ kỹ, quy củ của gia tộc, tiến nhập giảng võ đường, mỗi người không được vượt quá một canh giờ, sau một canh giờ phải lập tức đi ra, bất luận các người làm bất cứ chuyện gì, tất nhiên là được phép sao thư tịch, bất quá mỗi người chỉ được phép sao chép một quyển đấu kỹ cùng một quyển đấu khí công pháp, còn lại có thể xem nhưng không được sao chép, người nào vi phạm liền trục xuất ra khỏi gia tộc, phê bỏ tu vi, tuyệt không dung tha, đã rõ chưa?” Đứng ở trước mặt đám Bạch Khởi, Bạch Vân Long cao giọng nói, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, làm cho mọi người sợ hãi, không ai nghĩ vị đại trưởng lão này đang nói giỡn, trong đó cũng bao gồm cả Bạch Khởi.

“Vâng ~” ba người đồng thanh hô lớn.

“Tốt, hiện giờ, lập tức đi vào, nhớ kỹ, thời gian của các người không nhiều lắm.” Bạch Vân Long không có nhiều lời, trực tiếp hạ mệnh lệnh, tiếp theo Bạch Vân và Bạch Phá Thiên Bạch Khởi trực tiếp đi vào, trong nháy mắt đã tiến vào giảng võ đường.

Giảng võ đường của Bạch gia, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, rộng khoảng mười mẫu, bên trong cất kỹ vô số điển tịch của Bạch gia, còn có lịch đại tiền bối cùng với truyện ký Bạch gia, những bản ghi chép tu luyện tâm đắc, cùng với binh khí, đủ thứ đủ loại, toàn bộ giảng võ nội đường có thể nói như là một đồ thư quán, cũng có thể nói là căn cơ, là chỗ hạch tâm của Bạch gia, là nơi quan trọng nhất của Bạch gia, đấu khí công pháp cùng điển tịch đều cất giữ bên trong, bởi vậy có thể nói, mỗi người tiến nhập đều phải trải qua xét duyệt nghiêm ngặt, thậm chí tộc trưởng cùng các trưởng lão đều không ngoại lệ.

Đám người Bạch Khởi tiến nhập giảng võ đường, mới phát hiện tất cả các phòng đều không giống nhau, toàn bộ giảng võ nội đường đều đầy đủ và thư tịch các loại đều vô cùng phong phú, rực rỡ muôn màu, làm mọi người hoa cả mắt, ba người tiến nhập vào rồi trong nháy mắt phân tán ra, đều tự mình tìm kiếm.

Nhìn hai người trước mặt bắt đầu tìm kiếm, Bạch Khởi một mình đi vào giảng võ đường, không nhanh không chậm, mang theo chỉ bút, lẳng lặng hướng phía bên trong đi đến, tỉ mỉ quan sát mỗi một chỗ của giảng võ đường, Bạch Khởi phát hiện giảng võ đường nhìn như bình thường, bất quá hình như ẩn chứa cái gì đó, không chỉ cảm thấy áp lực mà còn pha lẫn chút thần bí.

Bạch Khởi hướng phía bên trong đi, càng đi càng kinh hãi, tuy rằng xung quanh trước sau như một rất an tĩnh, bất quá Bạch Khởi lại cảm thấy rất hào hứng

Thư tịch rực rỡ muôn màu xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi, là những bản chép tay của các gia tộc tiền bối, là đấu khí công pháp hoặc đấu kỹ, thế nhưng Bạch Khởi cũng không có sót ruột đi lấy, trái lại vẫn hướng phía trước đi tiếp, hướng phía trong giảng võ đường ở chỗ sâu trong bóng tối suốt năm không gặp ánh sáng mặt trời, không biết vì sao, Bạch Khởi trong lòng luôn luôn có một loại cảm giác, hẩn cảm giác, ở sâu trong giảng võ đường như có vật gì thôi thúc chính mình lại đó kêu gọi mình phải đi vào trong đó.

Bạch Khởi chậm rãi đi vào chỗ sâu bên trong giảng võ đường, tại nơi tối tăm trong góc phòng Bạch Khởi phát hiện một lão giả tóc bạc, tướng mạo phổ thông, nhưng rất hiền lành, râu tóc bạc trắng trên gương mặt già nua tràn đầy nếp nhăn, nhưng trong ánh mắt tràn ngập trí tuệ, hẩn ở bên cạnh ngọn nến, khi Bạch Khởi đến hẩn cũng không có đứng dậy, chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia lật xem trong tay một quyển sách cổ cũ nát.

Nhìn lão giả trước mặt Bạch Khởi sững sờ , trong một lúc cũng không có động tác gì, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, mà khi Bạch Khởi sững sờ trong nháy mắt thì thanh âm lão giả trong tai Bạch Khởi vang lên: “Nơi này là chỗ sâu nhất của giảng võ đường, mặc dù đều cũ nát, bất quá gia tộc cao cấp điển tịch đều ở chỗ này, nếu như người thích thì nhanh đi tìm, thời gian của người cũng không còn nhiều.

Lời này làm Bạch Khởi quay đầu, nhìn thoáng qua vẻ mặt đạm mạc của lão giả, chỉ thấy lão giả nhìn chính mình liếc mắt nói như thế lại tiếp tục cúi xuống nhìn tiếp quyển sách cũ nát, cũng không để ý tới chính mình, Bạch Khởi giật mình sau đó dựa vào lời nói của lão giả ánh mắt chuyển hướng về những thư tịch bên cạnh.

“Sư tử đấu khí”, “Nham tương đấu khí”, “Lăng nguyên đấu khí”, “Khai bì thủ”, “Nham tương quyền”,.... đủ loại thư tịch xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, tuy rằng mặt trên đã đầy bụi, bất quá chữ viết vẫn rất rõ ràng, hiển nhiên không vết tích vẫn chưa bị phơi pha, chỉ là thời gian lâu quá không ai động qua mà thôi.

Bạch Khởi tùy tiện cầm một quyển, sau đó lau trên mặt bụi, lật xem vài tờ sau đó buông xuống, hầu như chỉ một động tác Bạch Khởi đã làm lại mấy mươi lần, thế nhưng mỗi một quyển sách đều lật xem vài tờ lại buông xuống, động tác như vậy hiển nhiên khiến cho lão giả chú ý.

“Người thanh niên , đừng tham quá mà loạn, vội vàng như thế là tối kỵ, người ở trong đệ tử của Bạch gia chắc cũng có địa vị, lão phu nói với người một câu như thế nghe hay không nghe tùy người.” Lão giả ngừng đầu lên, nhìn thoáng qua đồng thư tịch bên cạnh Bạch Khởi, liếc mắt nhàn nhạt nói như thế, nói xong lần thứ hai lại cúi đầu đọc tiếp.

Bạch Khởi nhìn lão giả liếc mắt, ngạo nghễ nói rằng: “Ta không phải là tham, chỉ là những thứ ... này ta cảm thấy không thích hợp ta thà thiếu chứ không ầu, nếu như không có một quyển thích hợp ta tình nguyện

không lấy.”

“Ô? Thà thiếu không ầu? Ha ha, tiểu tử, lời này ngươi nói rất hay, ta thích nghe, bắt quá ngươi đừng có tự cao. Thư tịch ở đây nhiều như vậy là đều Bạch gia tổ tiên lưu lại, tuy rằng khả năng so ra thì còn kém một ít danh gia vọng tộc cất giữ, nhưng bắt quá đối với ngươi thì xem như đã đủ rồi, ngươi nói như thế, làm cho ta cảm thấy hứng thú. Như quyển “Nham tương đấu khí”, là một loại hỏa diễm đấu khí, là Hoàng cấp thượng phẩm, đấu khí trong đó có chứa hỏa diễm, đấu sĩ khi vận dụng tự nhiên sẽ hiển hiện, đấu khí có hỏa diễm lực phá hoại kinh người, ngươi lẽ nào nhìn chướng mắt?” lão giả nghe xong lời này đầu tiên là sững sốt, lập tức nở nụ cười, đứng lên đi tới bên cạnh Bạch Khởi, tiện tay cầm một quyển sách, quay sang Bạch Khởi nói.

“Không.” Bạch Khởi lắc đầu, hiển nhiên nếu nói chướng mắt thì hơi quá, bắt quá hiện tại có Cửu U - một siêu cấp đối trá, thì Bạch Khởi quả thật nhìn mấy quyển này đúng là chướng mắt.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

26. Chương 26: Lăng Thiên Đấu Quyết

“Nhìn thấy chướng mắt? Cũng đúng, ngươi đã có tầm nhìn cao như vậy thì những thứ này ngươi xem cũng chướng mắt mà thôi. Vậy còn cuốn Mãnh hổ đấu quyết, điều đáng sợ nhất của lực công kích trong Bạch gia cũng chính là quyển này, tốc độ tu hành kinh người, đứng hàng huyền cấp trung phẩm, uy lực vô cùng, tốc độ tu luyện là nhanh nhất. Ta xem ngươi cũng gần mười năm mười sáu tuổi rồi, với tư chất của ngươi, nếu siêng năng tu luyện, thì không đến mười năm nhất định có thể tiến vào hàng ngũ đại đấu sư, trong vòng hai mươi năm có thể trở thành đấu linh cường giả...tiền đồ rực rỡ.” Lão giả nhìn thấy phản ứng của Bạch Khởi, mỉm cười, cầm cuốn sách mà mình vừa mới đọc đưa cho Bạch Khởi và nói.

Nhìn thoáng qua quyển Mãnh hổ đấu quyết trong tay, Bạch Khởi quả thật có chút động lòng, nhưng nghe xong câu nói kế tiếp lại lắc đầu, Bạch Khởi nghĩ thứ này mặc dù tốt nhưng không phù hợp với bản thân, dù sao một cuốn đấu quyết đối với một người chiến đấu mà nói đó là điều vô cùng quan trọng, trong một ngày muốn tu luyện hay muốn thay đổi đó là điều khó khăn vô cùng. Cho nên khi lựa chọn tiền giai đấu khí công pháp cần phải đặc biệt chú ý là: nhất định phải phù hợp với bản thân, mà cuốn sách này mặc dù không tồi nhưng mãi mãi không thể đạt tới yêu cầu của Bạch Khởi, hai mươi năm trở thành Đấu linh cường giả? Cấp bậc này mặc dù có chút lợi hại nhưng Bạch khởi vẫn còn xem thường.

Có lão Cửu U ở đây, Bạch Khởi đã quyết định, đặt chất lượng hơn số lượng, thà không có chứ không chọn bừa, Bạch Khởi thà chịu khó nỗ lực, thông qua phương pháp khác, từ nơi nào của Cửu U đổi lấy một cuốn đấu quyết phù hợp với mình, một cuốn đấu quyết thật sự có tiền đồ.

“Tiền bối, ta thấy hay là thôi vậy...Ta đã nói rồi chất lượng hơn số lượng, tuy cuốn đấu quyết này không tồi nhưng nếu chỉ có như vậy mà thôi thì ta tình nguyện không cần...”Bạch khởi bình tĩnh nói, không một chút tự cao tự đại, trái lại mà bình thản như nước, nhưng sự quật cường và kiên trì trong ánh mắt thì ai cũng thấy rõ ràng.

“Ồ! Thật sự không tốt sao? Ha ha, hảo tiểu tử, ngông cuồng, giống ta hồi trẻ, đã như vậy, ở đây ta có một quyển đấu quyết không biết ngươi có dám luyện không!” Lão giả nghe xong lời này đầu tiên là sững sốt, lập tức cười ha hả vỗ mặt Bạch khởi cao giọng nói.

“Lợi hại không?” Bạch Khởi chỉ hỏi một câu

“Lợi hại, đương nhiên lợi hại rồi, nếu ngươi có thể lý giải thấu triệt, thông hiểu đạo lý trong đó thì tiền đồ của ngươi sẽ vô cùng rộng mở. Thế nhưng nếu ngươi không có khả năng vậy thì cuốn đấu quyết này, nhà ngươi tối đa cũng chỉ tương đương với đấu quyết tam lưu hoàng cấp hạ phẩm. Ngươi sợ không có tiền đồ phía trước sao. Ngươi có dám không!?” Lão giả nghe xong những lời này cười khoát trá sau đó nhìn mặt Bạch khởi mà hỏi. Sau khi nói xong trong ánh mắt hiện lên một tia tinh quang.

“Dám...Sao lại không dám chứ?” Bạch Khởi không một chút do dự, liền nói. Bạch Khởi dám nói như vậy là có nguyên nhân cả. Bởi vì Bạch khởi có Cửu U hậu thuẫn chẳng khác gì có hậu phương vững chắc, nếu như thực sự không thể lĩnh ngộ được, còn có Cửu U , nhiều nhất cũng chỉ tốn ít điểm giao dịch mà thôi, huống

gì con người Bạch Khởi đối với bản thân có thể nói là vô cùng tự tin, hần tin tưởng chỉ cần người khác có thể làm được thì hần cũng có thể làm được... Cho nên hần mới không mấy may do dự, mặc dù nếu không thành công thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Ha ha~~Được, Ta thấy thích ngươi rồi đó, Bạch gia đã rất nhiều năm không có người nào như ngươi, cầm lấy.....” Lão giả sau khi nghe xong những lời này chợt cười ha ha nói, rồi lấy từ trong tay ra một cuốn cổ thư đưa cho Bạch Khởi.

Lúc đưa cho còn nói: “Sau này có vấn đề gì không hiểu thì cứ đến tìm ta. Khó mà có được một tiểu bối giống ta hồi trai trẻ như ngươi, Ta rất thích. Sau khi ra ngoài nếu có người hỏi ngươi cuốn sách này từ đâu mà có, ngươi cứ nói với họ rằng là lão tử đưa cho ngươi, nếu ai không phục thì cứ để họ đến tìm ta....”

Nói xong không để ý tới Bạch Khởi mà xoay người bỏ đi một cách tự nhiên, chỉ còn lại Bạch Khởi đang đứng ở đó. Ngắm nhìn cuốn sách cổ trong tay, trên có viết bốn chữ lớn Lãng thiên đấu quyết.

Người Bạch gia đối với Lãng thiên đấu quyết của Bạch gia không có gì là xa lạ. Được biết trước đây, Bạch gia không thuộc vương quốc Ba Phạt Lợi Á mà đến từ một vùng xa xôi trên đại lục, theo truyền thuyết kể lại rằng Tổ tiên của Bạch gia từng là một vị Đấu giả rất giỏi, cụ thể là ai thì cũng không rõ nữa vì thời gian đã quá lâu rồi. Mà ngày nay người khai sáng ra Bạch gia ở Liễu thành là một vị đã từng là cửu tinh đại đấu sư trong khoảng hơn một trăm tám mươi năm trước đã khai sáng ra Bạch gia phát triển như ngày hôm nay. Có người nói rằng vị đấu sĩ đó đã từ trong Lãng thiên đấu quyết lĩnh ngộ ra điều gì đó nên mới có được thành tích như vậy.

Nhưng Lãng thiên đấu quyết phức tạp khó hiểu, người bình thường xem khó mà hiểu được, không phải nói quá, cho dù là tổ tiên của Bạch gia ở Liễu thành cũng vậy mà thôi, ông ta chỉ lĩnh ngộ được chút ít phần da lông bên ngoài mà thôi. Sau này nếu có chỉnh lý đấu khí khác bất kể thế nào. Ông ta chỉnh lý một vài thứ như bản cơ sở Lãng thiên đấu quyết, mà mọi người đều có thể tu luyện được. Thứ đó so với trúc cơ công pháp thì cao hơn một bậc....

Nhưng khi Bạch gia bắt đầu tu luyện đến Cửu tinh đấu giả, có thể tu luyện tiến giai đấu khí, hầu như đại đa số mọi người đều từ bỏ tu luyện Lãng thiên đấu quyết vì khó có thể hiểu thấu được mà chuyển sang cái khác, lâu sau đó Lãng thiên đấu quyết bị lãng quên, ít ai còn được nhắc đến Lãng thiên đấu quyết nữa. Không ngờ nó lại ở đây, trong tay lão già đó.

Điều này khiến Bạch Khởi có chút nghi hoặc, nghi ngờ thân phận của lão giả này, nhưng Bạch khởi không suy hỏi điều gì mà chỉ nhìn theo lão giả đang dần bỏ đi, sưng sốt một lát. Sau đó Bạch Khởi đi tìm một cuốn Thân pháp đấu kĩ. Sao chép lại một bản rồi rời khỏi Giảng võ đường.

Sự kiểm tra bên ngoài rất nghiêm ngặt, ba người gần như đã bị lột hết quần áo để kiểm tra một lượt. Như sợ bọn họ sẽ làm điều gì đó, dù sao thì một gia tộc như Bạch gia có quy củ riêng mấy trăm năm, khiến cho gia tộc đó tồn tại đến ngày hôm nay, không dễ gì phá vỡ được, chắc hẳn là mọi người đều không ai vi phạm quy củ, vậy thì tốt rồi.

Bạch Vân long đã kiểm tra Bạch khởi rồi nhưng khi nhìn thấy Lãng thiên đấu quyết ở trong tay Bạch khởi thì sắc mặt đột nhiên thay đổi. Thấp giọng nói nhỏ vào tai Bạch Khởi “Ngươi đã gặp lão già đó rồi sao?”

Bạch Khởi không biết lão già đó là ai, nhưng nghĩ tới thân phận của lão già kia, vô thực gật đầu một cái

Nghe xong những lời này Bạch Vân Long nhìn Bạch khởi có chút kỳ dị, liền đưa tay ra giúp Bạch khởi giấu cuốn Lãng thiên đấu quyết, sau đó thấp giọng nói “Đi đi, việc ở đây ta khắc biết xử lý, có thể được lão già đó chỉ dạy là phúc phận của ngươi, ngươi cần phải nắm lấy...”

Nói xong cũng không để ý đến Bạch Khởi liền xoay người rời khỏi đây. Trưởng lão sau khi lăm bắm một hồi thì nhẹ nhàng bước vào trong giảng võ đường. làm mọi người một trận, làm tất cả mọi người đều vô cùng mờ mịt.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

27. Chương 27: Ý Nghĩa Chân Chính Của Đấu Khí

Chớp mắt thời gian một tháng đã trôi qua, Bạch Khởi từ những lời của Cửu U mà tu luyện, một tháng này Bạch Khởi giống như điên cuồng. Tập trung tu luyện thân thể. Thực lực của thân thể đã nâng lên rất cao, đã phá vỡ những hạn chế của đấu giả. Thực sự đóng kết đấu khí hải trong đan điền, bước vào hàng ngũ đấu sĩ, mặc dù chỉ là nhất tinh đấu sĩ, nhưng trong quá trình tu luyện từ cửu tinh đấu giả đến nhất tinh đấu sĩ, Bạch khởi rõ ràng là đã phá vỡ những quy luật thông thường, có những bước tiến nhanh đến đáng sợ chỉ trong một thời gian ngắn.

Thư giãn gân cốt một chút, Bạch Khởi đi ra phía nơi mà mình đang ở, tiện tay vẫy gọi tên nô bộc đang cung kính đứng ở phía xa, tên nô bộc đó lập tức chạy lại, cúi đầu hành lễ trước Bạch Khởi rồi cung kính nói: “Thiếu gia có gì cần dặn ạ?”

“Dẫn ta ra ngoài đi bộ chút...Lâu rồi ta không ra ngoài.” Bạch khởi bình thản nói. Nói thực Bạch Khởi đến nơi này đã mấy tháng rồi, mà vẫn chưa hề rời khỏi đại viện của Bạch gia đến một bước, nên hoàn toàn không biết một chút gì về Liễu thành - nơi mình đang ở, lần này vừa đột phá giới hạn của đấu giả, bước vào hàng ngũ đấu sĩ nên tâm tình Bạch Khởi mới cảm thấy tốt hơn, tự nhiên nảy sinh trong đầu ý nghĩ muốn đi ra ngoài thư giãn.

Nhưng Thiếu gia, có cần thông báo qua không, đội trưởng Kiệt lý Sâm?” Tên nô bộc cẩn thận khẽ hỏi Bạch Khởi, không dám có chút bất kính.

“Không cần, đúng rồi...ngươi tên gì nhỉ?” Bạch khởi nghe xong bình thản nói.

“Thưa thiếu gia, tiểu nhân tên A Bố.” Tên hầu đó rõ ràng là rất cung kính. Dù sao thì ở cái thế giới này chủ nhân có quyền sinh quyền sát đối với nô bộc của mình. Chủ nhân có chút không vui giết chết nô bộc cũng là điều bình thường. Do đó A Bố không dám có chút bất kính. Sợ làm Bạch Khởi bất mãn, liên lụy bản thân.

“A Bố?...Ờ...Được, hôm nay ngươi cùng ta ra ngoài chơi một chút” Bạch khởi nghe xong những lời này liền gật đầu và nói.

Mười mấy phút sau Bạch Khởi và A Bố cùng đi ra khỏi đại viện của Bạch gia. Ra đến bên ngoài cửa bạch gia. Trên những con đường ồn ào náo động, vừa bước ra khỏi phủ, Bạch Khởi liền nhìn thấy ngay một con phố phồn hoa.

Lúc này trên phố rất đông đúc, với những âm thanh náo nhiệt, dọc hai bên đường lát đá đều là những người buôn bán nhỏ, những cửa tiệm hai bên đông nghịt khách, người đi đường nhìn ngó hai bên, thì thoảng lại dừng bước...

Bạch khởi thật không ngờ, trong tưởng tượng hẳn cứ nghĩ đây là một nơi lạc hậu chứ đâu náo nhiệt thế này, nhìn những dòng người đông đúc, Trái tim hẳn như rộn ràng hẳn lên, Liễu thành, một thành thị nhỏ ở biên giới của vương quốc Ba Phạt Lợi Á lại náo nhiệt đến vậy, còn những thành phố lớn hơn thì sẽ thế nào?

Bạch khởi và A bố cùng nhau đi vào con phố để thể nghiệm sự náo nhiệt, ồn ào. Nếm những món ăn vặt đủ màu sắc và hương vị. Ngắm nhìn những người đủ loại màu da, tóc đủ loại màu sắc khác nhau đi lại trên đường khiến Bạch Khởi tâm tình rất thoải mái.

“Bịch bịch bịch~~ tránh ra. bọn dân đen này tránh ra cho ta!!” Đúng lúc này, con đường huyền náo bỗng vang đến tiếng vó ngựa và tiếng của tên cưỡi ngựa, những người xung quanh đều vội vàng nhường đường, một đội hắc giáp kỵ sĩ từ xa chạy đến, trong tay cầm mã tiên (roi đánh ngựa), khua vội vàng người qua đường....

“Cứu cứu cứu tôi với~~” một ông lão tầm sáu mươi tuổi trên người đầy vết thương chạy ở phía trước Hắc giáp kỵ sĩ, người gây gò, y phục thì rách nát, dựa vào bộ y phục bên ngoài có thể thấy trên thân thể đầy ồm yếu ấy mang đầy vết thương, lúc ông ta chạy đến đã túm được y phục của Bạch Khởi hô hoán.

Bạch khởi chưa kịp phản ứng gì thì ông lão đã nhả từ trong miệng ra một cái chìa khóa màu đen và sau đó vội vàng nhét vào tay Bạch Khởi một cách bí mật, người ngoài nhìn vào không thể phát hiện được mà chỉ có thể thấy rằng ông ta đang cầu cứu Bạch khởi mà thôi.

“Hí~~” ngay tức khắc, một kỵ sĩ mặc áo đen trong tay cầm trường thương đâm vào vai ông lão khiến máu tươi chảy ra làm bắn cả vào người Bạch khởi.

“Bắt lấy hắn!” tên kỵ sĩ áo đen chỉ tay ra lệnh, lạnh lùng nói. Nói xong lập tức mấy tên thủ hạ phía sau tiến tới bắt và trói ông lão lại.

“Đứng lại! Các ngươi là ai? mà dám cả gan hại người trên đường!” Bạch khởi ngay lúc này có chút chướng mắt, mặc dù lúc này bớt một việc là bớt đi một phiền phức, nhưng Bạch khởi vì không thể nhịn được việc này nên mới can thiệp vào. Thấy ánh mắt tuyệt vọng và những vết thương trên người ông lão, Bạch khởi vô cùng tức giận, nhịn không được quát.

Những lời nói này của Bạch Khởi khiến tên kỵ sĩ áo đen đầu tiên là sững sờ, lập tức cười phá lên, một người thanh niên trạc hai bảy tuổi ngồi trên con Hắc sắc tuần mã cười lạnh một tiếng rồi không nói gì, mà chuẩn bị đưa ông lão kia đi.

Nhưng Bạch Khởi lập tức đứng chặn phía trước mặt bọn chúng, âm trầm nhìn mười mấy tên kỵ sĩ áo đen, lạnh lùng nói: “Mặc kệ các ngươi là ai, hãy mau thả người, các ngươi dám hành hung người ngay trên đường phố mà không xem vương pháp ra gì sao? Nếu các ngươi không chịu thả người thì ta sẽ báo với thành vệ quân (quân bảo vệ thành).”

“Thành vệ quân ư? Ha ha ha... thành vệ quân của Liễu thành mà dám quản việc của đoàn kỵ sĩ áo đen sao? Ha ha ha, thật nực cười! tiểu tử, ngươi hãy mau tránh đường, bằng không... ta sẽ giết ngươi!” Tên cầm đầu ngồi trên con Hắc sắc tuần mã cười ha ha đối với những lời Bạch Khởi nói chẳng thèm quan tâm, nói đến câu sau, thì đã có chút sát khí.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

28. Chương 28: Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (thượng)

Chớp mắt thời gian một tháng đã trôi qua, Bạch Khởi từ những lời của Cửu U mà tu luyện, một tháng này Bạch Khởi giống như điên cuồng. Tập trung tu luyện thân thể. Thực lực của thân thể đã nâng lên rất cao, đã phá vỡ những hạn chế của đấu giả. Thực sự đóng kết đấu khí hải trong đan điền, bước vào hàng ngũ đấu sĩ, mặc dù chỉ là nhất tinh đấu sĩ, nhưng trong quá trình tu luyện từ cửu tinh đấu giả đến nhất tinh đấu sĩ, Bạch khởi rõ ràng là đã phá vỡ những quy luật thông thường, có những bước tiến nhanh đến đáng sợ chỉ trong một thời gian ngắn.

Thư giãn gân cốt một chút, Bạch Khởi đi ra phía nơi mà mình đang ở, tiện tay vẫy gọi tên nô bộc đang cung kính đứng ở phía xa, tên nô bộc đó lập tức chạy lại, cúi đầu hành lễ trước Bạch Khởi rồi cung kính nói: “Thiếu gia có gì cần dặn ạ?”

“Dẫn ta ra ngoài đi bộ chút... Lâu rồi ta không ra ngoài.” Bạch khởi bình thản nói. Nói thực Bạch Khởi đến nơi này đã mấy tháng rồi, mà vẫn chưa hề rời khỏi đại viện của Bạch gia đến một bước, nên hoàn toàn không biết một chút gì về Liễu thành - nơi mình đang ở, lần này vừa đột phá giới hạn của đấu giả, bước vào hàng ngũ đấu sĩ nên tâm tình Bạch Khởi mới cảm thấy tốt hơn, tự nhiên nảy sinh trong đầu ý nghĩ muốn đi ra ngoài thư giãn.

Nhưng Thiếu gia, có cần thông báo qua không, đội trưởng Kiệt lý Sâm?” Tên nô bộc cẩn thận khẽ hỏi Bạch Khởi, không dám có chút bất kính.

“Không cần, đúng rồi... người tên gì nhỉ?” Bạch khởi nghe xong bình thản nói.

“Thưa thiếu gia, tiểu nhân tên A Bố.” Tên hầu đó rõ ràng là rất cung kính. Dù sao thì ở cái thế giới này chủ nhân có quyền sinh quyền sát đối với nô bộc của mình. Chủ nhân có chút không vui giết chết nô bộc cũng là điều bình thường. Do đó A Bố không dám có chút bất kính. Sợ làm Bạch Khởi bất mãn, liên lụy bản thân.

“A Bố?...ừ...Được, hôm nay người cùng ta ra ngoài chơi một chút” Bạch khởi nghe xong những lời này liền gật đầu và nói.

Mười mấy phút sau Bạch Khởi và A Bố cùng đi ra khỏi đại viện của Bạch gia. Ra đến bên ngoài cửa bạch gia. Trên những con đường ồn ào náo động, vừa bước ra khỏi phủ, Bạch Khởi liền nhìn thấy ngay một con phố phồn hoa.

Lúc này trên phố rất đông đúc, với những âm thanh náo nhiệt, dọc hai bên đường lát đá đều là những người buôn bán nhỏ, những cửa tiệm hai bên đông nghịt khách, người đi đường nhìn ngó hai bên, thì thoảng lại dừng bước...

Bạch khởi thật không ngờ, trong tưởng tượng hẳn cứ nghĩ đây là một nơi lạc hậu chứ đâu náo nhiệt thế này, nhìn những dòng người đông đúc, Trái tim hẳn như rộn ràng hẳn lên, Liều thành, một thành thị nhỏ nhỏ ở biên giới của vương quốc Ba Phạt Lợi Á lại náo nhiệt đến vậy, còn những thành phố lớn hơn thì sẽ thế nào?

Bạch khởi và A bố cùng nhau đi vào con phố để thể nghiệm sự náo nhiệt, ồn ào. Ném những món ăn vặt đủ màu sắc và hương vị. Ngắm nhìn những người đủ loại màu da, tóc đủ loại màu sắc khác nhau đi lại trên đường khiến Bạch Khởi tâm tình rất thoải mái.

“Bịch bịch bịch~~ tránh ra. bọn dân đen này tránh ra cho ta!!” Đúng lúc này, con đường huyền náo bỗng vang đến tiếng vó ngựa và tiếng của tên cười ngựa, những người xung quanh đều vội vàng nhường đường, một đội hắc giáp kỵ sĩ từ xa chạy đến, trong tay cầm mã tiên (roi đánh ngựa), khua vội vàng người qua đường....

“Cứu cứu cứu tôi với~~” một ông lão tầm sáu mươi tuổi trên người đầy vết thương chạy ở phía trước Hắc giáp kỵ sĩ, người gầy gò, y phục thì rách nát, dựa vào bộ y phục bên ngoài có thể thấy trên thân thể gầy ốm yếu ấy mang đầy vết thương, lúc ông ta chạy đến đã túm được y phục của Bạch Khởi hô hoán.

Bạch khởi chưa kịp phản ứng gì thì ông lão đã nhả từ trong miệng ra một cái chìa khóa màu đen và sau đó vội vàng nhét vào tay Bạch Khởi một cách bí mật, người ngoài nhìn vào không thể phát hiện được mà chỉ có thể thấy rằng ông ta đang cầu cứu Bạch khởi mà thôi.

“Hí~~” ngay tức khắc, một kỵ sĩ mặc áo đen trong tay cầm trường thương đâm vào vai ông lão khiến máu tươi chảy ra làm bắn cả vào người Bạch khởi.

“Bắt lấy hắn!” tên kỵ sĩ áo đen chỉ tay ra lệnh, lạnh lùng nói. Nói xong lập tức mấy tên thủ hạ phía sau tiến tới bắt và trói ông lão lại.

“Đứng lại! Các ngươi là ai? mà dám cả gan hại người trên đường!” Bạch khởi ngay lúc này có chút chướng mắt, mặc dù lúc này bớt một việc là bớt đi một phiền phức, nhưng Bạch khởi vì không thể nhận được việc này nên mới can thiệp vào. Thấy ánh mắt tuyệt vọng và những vết thương trên người ông lão, Bạch khởi vô cùng tức giận, nhận không được quát.

Những lời nói này của Bạch Khởi khiến tên kỵ sĩ áo đen đầu tiên là sững sốt, lập tức cười phá lên, một người thanh niên trạc hai bảy tuổi ngồi trên con Hắc sắc tuần mã cười lạnh một tiếng rồi không nói gì, mà chuẩn bị đưa ông lão kia đi.

Nhưng Bạch Khởi lập tức đứng chặn phía trước mặt bọn chúng, âm trầm nhìn mười mấy tên kỵ sĩ áo đen, lạnh lùng nói: “Mặc kệ các ngươi là ai, hãy mau thả người, các ngươi dám hành hung người ngay trên đường phố mà không xem vương pháp ra gì sao? Nếu các ngươi không chịu thả người thì ta sẽ báo với thành vệ quân (quân bảo vệ thành).”

“Thành vệ quân ư? Ha ha ha...thành vệ quân của Liều thành mà dám quản việc của đoàn kỵ sĩ áo đen sao? Ha ha ha, thật nực cười! tiểu tử, ngươi hãy mau tránh đường, bằng không...ta sẽ giết ngươi!” Tên cầm đầu ngồi trên con Hắc sắc tuần mã cười ha ha đối với những lời Bạch Khởi nói chẳng thèm quan tâm, nói đến câu sau, thì đã có chút sát khí.

29. Chương 29: Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (hạ)

“Hắc y kỵ sĩ đoàn? Trời đất. Là Hắc y kỵ sĩ đoàn...” Sau khi người thanh niên đó xưng danh, thì tất cả mọi người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc, Hắc y kỵ sĩ đoàn, ở Vương quốc Ba phạt Lợi Á này nổi tiếng là hung ác. Trực thuộc vệ quân của đại công tước An Đức Liệt, ở trong vương quốc Ba phạt Lợi Á này vô cùng

bá đạo, mỗi một người đều có trình độ từ Đấu sĩ hay Đấu sư trở lên, mặc dù quân số không đông nhưng lại có uy lực khủng khiếp. hơn nữa hành xử quái đản. Giết người vô số, nổi tiếng hung ác.

Cho nên sau khi bọn chúng nói ra danh tiếng của mình, mọi người xung quanh đều lùi lại vài bước, nhìn về mặt kinh khủng của mười mấy tên Hắc y kỵ sĩ, không dám tiến lên, sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt từng người.

“Thiếu...Thiếu gia... Tránh ra đi....Họ...Bọn họ là Hắc y kỵ sĩ đoàn của đại công tước An Đức Liệt ...Chúng ta đắc tội không nổi. Bọn họ chính là ác ma giết người không chớp mắt..” A bố run run bước tới phía sau Bạch khởi mà nói nhỏ, qua đó có thể thấy được hắn đang rất sợ hãi và bàng hoàng.

“Hắc y kỵ sĩ đoàn??” Hiển nhiên cái tên này đối với Bạch khởi mà nói thì rất xa lạ, không biết nên đã đắc tội với Hắc y kỵ sĩ đoàn, nhưng những hành vi của họ khiến Bạch khởi phần nộ vô cùng nên đã đứng dậy.

Có thể Bạch khởi cư xử thiếu suy nghĩ, nhưng nam nhi ở trên đời nếu phải sống cuộc sống bất lực thì thà chết đi còn hơn, giữa đường gặp chuyện bất bình có người giúp, chuyện bất bình có người quản, rõ ràng Bạch Khởi là người rất quan tâm việc của người khác, bởi vậy, lúc này hắn mới đứng ra một cách vô tư hoặc có thể nói là có chút ngây thơ, nhưng đây là tính cách vốn có của Bạch khởi.

Huống chi, những cái này không phải là điều quan trọng nhất, trong tâm trí, tiềm thức của Bạch khởi vang lên lời thúc giục hãy cứu lấy người này. Bởi vì trong lòng của Bạch khởi có một cảm giác rằng, Nếu như thực sự cứu người này, mình có khi sẽ gặp được chỗ tốt. Người này sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời mình.

Bạch khởi đời trước có thể không phải là người đại từ đại bi, hoặc thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, hắn là vậy, không có lợi thì không làm, là loại người mà việc không liên quan thì tránh xa, nói khó nghe chút là vì tư lợi. Đương nhiên là chưa tới nông nổi đó, nhưng tuyệt đối không phải là loại nhiệt huyết tiểu cường (máu anh hùng rơm), dễ dàng vì một người không quen mà ra tay. Bạch Khởi làm như thế có thể nói là có mục đích, là bởi vì trái tim của hắn mách bảo rằng cứu người này là đúng.

Nhưng đáng tiếc. Bạch Khởi đã quên một điều đó là sự khác biệt về thực lực hai bên....

“Mặc kệ các người là ai!! Các người hãy mau thả người ra.” Bạch khởi đứng đó trầm giọng nói, ngữ khí kiên định vô cùng

“Muốn chết!” Tên kỵ sĩ sau khi nghe xong những lời đó liền lạnh lùng thốt, rút trường thương trong tay lao thẳng về phía Bạch khởi. Bạch khởi chưa kịp phản ứng gì thì thấy trên người đối phương phát ra một vầng thổ hoàng sắc, một phát trúng người. Lập tức Bạch Khởi cảm thấy đau nhói, máu phun ra ào ạt.

Cơ thể mềm nhũn của Bạch khởi ngã xuống đất, nhưng may mắn là đối phương không ra tay lấy mạng, nhưng cũng khiến Bạch khởi bị trọng thương, cả người ngã xuống trên mặt đất. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy A Bố tối xầm mặt mũi lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Nhưng vẫn lao ra, đỡ Bạch khởi. Sau đó run run nói: “Dừng...Dừng tay, Lão gia nhà chúng ta là Bạch Kinh Thiên thống lĩnh cấm vệ quân vương đô...Đây là thiếu gia nhà chúng ta....”

Nghe xong những lời này tên hắc y kỵ sĩ đó liền thu vũ khí trong tay lại, nhìn thoáng qua Bạch khởi, sau đó cười lạnh và nói với Bạch khởi: “Không ngờ người lại là con trai của Bạch kinh thiên? Ha ha. Nhưng cho dù là Bạch kinh thiên bọn ta cũng không quan tâm, nhưng lần này ta nể mặt hắn mà không giết người, tiểu tử hãy nhớ, về sau đừng để ta nhìn thấy người, nếu không lần sau sẽ không có may mắn như vậy nữa đâu...”

Nói xong quay sang bên bọn thủ hạ quát lớn “Chúng ta đi!”

Nói rồi thúc ngựa đi khỏi nơi đây. Mà lúc này Bạch khởi nằm trên đất nhưng vẫn chưa bắt tỉnh. Đúng toàn lực nói với tên thủ lĩnh đó: “Người là ai! Người hãy nhớ kỹ, ta nhất định sẽ đánh bại người!”

“Ha ha ha...được..ta đợi người...tiểu tử, người nhớ rõ ta là An Đức Lỗ của hắc y kỵ sĩ đoàn!”giọng nói kiêu ngạo từ phía xa vọng tới rồi sau đó nhỏ dần, đoàn ngựa của đối phương đã đi xa rồi, chỉ còn lại bụi mù mà thôi.

“Hừm~” Bạch khởi vô cùng phần nộ, không cam tâm, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hắc giáp kỵ sĩ. Hắn thề rằng nhất định sẽ báo thù chuyện hôm nay .

Mình trước mặt đối phương dĩ nhiên không hề có sức phản kháng. Thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, nên bị đối phương đánh ngã. Điều này khiến cho trong tâm bạch Khởi vốn đã có chút tự mãn bỗng cảm thấy sỉ nhục, muốn có cách trở lên mạnh mẽ nhanh chóng. Đối mặt với người muốn cứu, mà bản thân lại không có đủ sức lại để người khác mang đi, điều này càng khiến Bạch khởi thêm phần nộ không cam lòng.

Dính một quyền. ngã xuống đất, nhưng lại tác động đến vết thương, khiến máu của Bạch khởi chảy ra nhanh. Chỉ chốc lát Bạch khởi chỉ vì mất máu quá mà đã ngất đi. Nhưng trong đầu vẫn còn vang lên giọng nói của tên nô bộc A Bô: “Người đâu...nhanh lại cứu thiếu gia chúng tôi đi.... nhanh lên, nhanh giúp với. thiếu gia nhà chúng tôi là Bạch gia thiếu tộc trưởng!!”

Sau đó A Bô đã nói thêm điều gì đó mà Bạch Khởi không thể nào biết được, chỉ có điều Bạch Khởi không còn ý thức được gì nữa, cứ như thế ngất đi.....

Nhưng trước khi hôn mê một khắc, Bạch khởi vẫn tức giận gào thét trong lòng: “Hắc y kỵ sĩ đoàn...An Đức Lỗ...thù hôm nay. Bạch Khởi ta lần sau sẽ trả gấp bội”.

Thế nhưng Bạch Khởi lại không biết rằng, muốn hoàn thành được việc này có biết bao khó khăn, trước hết không nhắc đến thân phận của An Đức Lỗ và thực lực đằng sau hắn, thống suất bảy tỉnh tây bắc vương quốc Ba Phật Lợi Á, nếu như bỏ đi cái thân phận công tước của An Đức Lỗ, thì vị đại đấu sư trẻ tuổi này căn bản Bạch Khởi không thể so sánh được.

Mặc dù An Đức Lỗ chỉ là một tam tinh đại đấu sư, nhưng là tam tinh đại đấu sư dù sao cũng là đại đấu sư, hơn Bạch khởi hai cấp, sự chênh lệch giữa hai người như là một con kiến với một con voi, nếu không có cơ hội kỳ ngộ hoặc là thiên phú hơn người, Bạch khởi muốn chiến thắng An Đức Lỗ, cơ bản là điều không thể.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

30. Chương 30: Tề Tự Và Dược Sư

Mông lung, Bạch khởi từ thế giới u ám từ từ tỉnh lại, ngay lúc này hắn ta có thể cảm giác được sự đau đớn từ thể xác, hồi phục ý thức hắn ta có thể nghe rõ ràng được lời của mọi người xung quanh, nhưng đáng buồn là muốn cử động một chút nhưng dùng hết sức cũng không thể nhúc nhích được chút nào. Muốn mở mắt ra nhưng chợt phát hiện mí mắt nặng ngàn cân, dù thế nào cũng không thể hé mở mắt được. .

Bên tai truyền đến những âm thanh quen thuộc, là Bạch vân long đại trưởng lão. Có thể nghe thấy âm thanh lo lắng của Bạch Vân Long lúc này, trong phòng vang lên: “Sâm Cách dược sư...Thuốc của ngài rốt cuộc có tác dụng không vậy? làm sao bây giờ vẫn chưa thấy tỉnh lại? đã ba ngày trôi qua rồi...”

“Cái này...Ai....Ta cũng không biết được, hắn bị thương nặng như vậy, lại thêm mất nhiều máu nữa, ta đã cố hết sức rồi, ngài cũng biết cả Liễu thành này chỉ có ta là dược sư giỏi nhất, thế nhưng ta vẫn không thể khiến hắn tỉnh lại được. Nếu...nếu thực sự không được. Ta chỉ có thể chờ Tề Tự của quang minh thần điện tới đây thôi...Quang minh ma pháp của bọn họ, ta nghĩ là sẽ có công hiệu, dù sao ngài cũng biết đấy...Người của quang minh thần điện. Chữa trị ngoại thương tốt hơn ta nhiều...” một giọng nói đầy mệt mỏi cứ vang vọng bên tai.

Nhưng lời của ông ta cứ vang lên trong lòng Bạch khởi! Quang minh thần điện? Trời, làm sao mà trên thế gian này lại có một thứ như vậy chứ? Quang minh ma pháp? lão Cửu U không phải nói đã nói rằng Thiên n đại lực chính là một đại lực lấy đấu khí là chính sao? Nguyên tổ ma pháp sớm đã bị phong ấn cách đây mấy ngàn năm rồi sao, làm sao lại xuất hiện được chứ? Việc này...Rốt cuộc là thế nào? Lẽ nào lão già Cửu U lại lừa mình sao? Hay mình nghe nhầm?

Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng bạch khởi bỗng rộn ràng hẳn lên, hắn cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, làm sao thế gian này lại xuất hiện ma pháp?

“Ồ...cũng chỉ có thể như vậy thôi...Đây là thiếu tộc trưởng của bạch gia chúng ta... là con con trai duy nhất của gia đình, nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn, chúng ta biết làm sao để duy trì hương hỏa, Hắc y kỵ sĩ đoàn

đáng chết, sao lại nở hạ độc thủ với người kế thừa của bạch gia như vậy, tuy rằng chúng ta không được tính là cái gì nhưng dù gì hiện nay tộc trưởng chúng ta cũng là thống suất của vương đô cấm vệ quân, không nề mặt tâng cũng phải xem mặt phật chứ. Tên này sao dám làm thế chứ...xem gia An Đức Lỗ này càng ngày càng quá quắt...” Bạch Vân Long thở dài một tiếng, khi nói những lời này tràn đầy mệt mỏi, mặc dù Bạch Khởi không nhìn thấy hình dáng, nhưng từ giọng điệu có thể tưởng tượng được thần sắc của ông ta mệt mỏi và bất lực bao nhiêu.

“Việc này, không phải là việc chúng ta thảo luận. Tự nhiên quốc vương bệ hạ và các quý tộc vương quốc quan tâm. Chúng ta đợi tể tự quang minh thần điện tới đi.” Được sư nghe xong những lời này thở dài rồi nói. sau đó hai người liền rơi vào trầm lặng, nửa câu cũng không nói, mà Bạch khởi cũng cảm thấy mệt mỏi rồi lâm vào giấc ngủ say.

Không biết qua bao lâu, Bạch Khởi cảm giác thân thể của chính mình có chút ngứa, lần thứ hai tỉnh dậy, hần cảm giác được thân thể của chính mình đang hồi phục với tốc độ nhanh chóng, những đau đớn trên cơ thể bắt đầu đỡ dần mà cảm thấy bản thân có năng lượng bao quanh, toàn thân cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu.

Khoảng chừng mấy phút sau. Bạch khởi từ từ mở mắt ra. Lúc này hần mới phát hiện ra mọi người đều đang đứng ở đó. Các trưởng lão trong gia tộc, nô bộc A Bô, còn có hai lão già nữa, một người mặc áo vải thô, trên tay tràn đầy vết chai, mang theo một ít vị thuốc đông y, còn một người nhìn có vẻ còn trẻ, nước da đẹp, tuy rằng tóc đã hoa râm, nhưng khiến mọi người có một cảm giác rất bình dị. Mà hơn nữa người đó còn làm cho mọi rất thoải mái với bầu không khí ấm áp, khiến mọi người có cảm giác gần gũi, một thân mặc y phục bạch sắc tơ lụa, càng có vẻ cao quý không gì sánh được.

Sau khi đưa mắt nhìn qua Bạch khởi phán định thân phận của hai người, một là được sư, còn một là tể tự. Bạch khởi biết chút ít về được sư, là y giả của Thiên n đại lục, đại diện cho việc trị thương. Còn Tể Tự, Bạch khởi trước đây không hề biết, đối với ma pháp quang minh của đối phương thì đây là lần đầu bạch khởi nghe thấy. Gây cho Bạch khởi chấn động lớn cũng chính là vị tể tự này.

Bởi vì Bạch khởi phát hiện vết thương đã hồi phục lại toàn bộ, mặc dù cơ thể vẫn còn yếu ớt, thế nhưng đã bớt đau hơn rất nhiều, kỳ tích như vậy khiến Bạch Khởi kinh ngạc vô cùng.

“ Tỉnh rồi...tỉnh rồi. Thiếu gia cuối cùng cũng tỉnh rồi...ông trời phù hộ...thiếu gia cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, quang minh thần vĩ đại à, sự từ bi của ngài đã soi sáng khắp nơi.” Nô bộc A Bô là người đầu tiên kêu lên sau khi nhìn thấy Bạch khởi tỉnh dậy. Hần lúc này cũng đã quên mất thân phận của mình, vui vẻ khoa chân múa tay.

Việc này cũng không thể trách tội hần được. Dù sao bây giờ tâm trạng của mọi người cũng rất vui mừng, Bạch Vân Long vượt đầu rồi cười ha ha, quay sang cảm ơn Tể Tự và được sư ở bên cạnh, sau đó an ủi Bạch Khởi hai câu rồi tiến bước hai người.

“Tể tự...Tại sao lại vậy chứ? Tại sao cái thứ ma pháp đó vẫn còn tồn tại chứ? Cửu U không phải đã từng nói rằng không còn ma pháp nữa sao?nhưng....Mình rõ ràng vừa nghe thấy mà....” Sau khi mọi người đều đã đi ra, Bạch khởi nằm trên giường thì thào nói.

“Ha ha, Ta cũng không nói là ma pháp đã không còn nữa, ta chỉ nói là nguyên tố ma pháp đã bị phong ấn rồi thôi, ma pháp đã không chỉ bị thất truyền, mà nghề ma pháp sư cũng đã không còn nữa, thế giới này lấy đấu khí làm chính. Cửu U vĩ đại như ta làm sao có thể nói láo được chứ? Tất cả việc này đều là thật...” Bạch khởi vừa dứt lời, tiếng Cửu U vang lên.

“Vậy làm sao vẫn còn Ma pháp sư? Không phải, là Tể Tự. Cái mà Tể Tự sử dụng lại là ma pháp. Vì sao nó vẫn còn tồn tại?” Bạch Khởi lần thứ hai đặt câu hỏi.

“Không có gì mà vì sao hết, nguyên tố ma pháp bị phong ấn là thực, ma pháp sư tiêu vong, văn minh ma pháp cổ huy hoàng ngoài một chút vết tích bên ngoài ra thì những thứ khác đều bị tiêu vong đây cũng là thực tế. Nhưng ta không hề nói ma pháp tuyệt tích rồi, những Tể Tự này, đều thuộc Quang minh thần điện. Ma pháp của họ không phải từ họ mà ra, mà là từ quang minh thần, thông qua tín ngưỡng trung thành, từ quang minh thần đó có được lực lượng của quang minh thần. Đây được gọi là lực lượng quang minh thần cũng chính là cái mà được gọi là ma pháp. Nghiêm khắc mà nói bọn họ không phải là những pháp sư chân

chính, bởi vì những pháp sư chân chính thì dựa vào sức mạnh của bản thân với nguyên tố ma pháp để điều khiển ma pháp. Không như bọn họ chỉ dựa vào Thần minh. nếu như đã không có thần minh chiếu cố, thì những tên Tể Tự quang minh này trong nháy mắt sẽ biến thành phế nhân. bởi vậy ta nói thế giới này ma pháp văn minh đã bị hủy diệt, ma pháp nguyên tố bị phong ấn rồi.” Cửu U Giải thích với Bạch khởi.

“Thật sự có thần thánh tồn tại sao?” Bạch khởi kinh ngạc hỏi

“Đương nhiên... Nhưng...” Nhưng câu trả lời mà Bạch khởi nhận được lại là câu trả lời không rõ ràng của Cửu U.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

31. Chương 31:ta Muốn Mạnh Hơn

“Bất quá thế nào?” Bạch Khởi chịu không được hỏi, tuy biết tên Cửu U này đang khoe khoang kiến thức của hắn, muốn mình hỏi hắn mới cố ý kéo dài giọng, nhưng về vấn đề này Bạch Khởi thực sự rất hiếu kỳ.

Lòng người dù ít dù nhiều đều có chút tâm trạng kính nể với thần minh trong truyền thuyết, Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, tuy hắn không tin ngưỡng thần minh nhưng trong lòng lại ít nhiều có chút sợ hãi với những sự vật chưa biết.

“Bất quá..... Chư thần đã ngủ say, cuộc chiến các chư thần mấy vạn năm trước đã diễn ra tại Thiên n Đại Lục, vô số thần ma theo đó mà ngã xuống, các chủ thần mạnh mẽ cũng vì sức mạnh tiêu hao quá độ sớm đã rơi vào trong an nghỉ, người hoàn toàn có thể cho rằng bọn họ không tồn tại, còn về phần sức mạnh họ cho nhân gian vay mượn chẳng qua chỉ là quy luật tín ngưỡng dưới sự chế định của các chư thần mà thôi, càng có tín ngưỡng kiên định, càng có thể thu được sức mạnh, nó gần giống với sự giao dịch giữa ta và người, bởi vậy người không cần vì cái gọi là chư thần mà lo lắng điều gì, hướng chi.... Theo ta họ chẳng qua chỉ là nhóm người tương đối lợi hại mà thôi, không phải là không thể chiến thắng, nếu không lúc đầu sẽ không có nhiều thần ma ngã xuống như vậy.” Cửu U ngạo mạn nói, nhưng Bạch Khởi lại không chú ý đến ngoại trừ lúc Cửu U nhắc đến chư thần, trong giọng nói mơ hồ có chút coi thường.....

“Vậy ư? Hóa ra là như vậy.... Vậy ngoài Tể Tự của quang minh thần điện..... còn có ai khác có thể sử dụng ma pháp không?” Lời nói của Cửu U khiến cho Bạch Khởi thở phào một cái, nhưng lại lần nữa không nhận được hỏi một câu như vậy.

“Có, đương nhiên là có, ví dụ như Hắc Ám thần điện đã mai danh ẩn tích, còn có những kẻ bán linh hồn cho thần minh duy nhất còn sống, minh thần của vong linh pháp sư gây cho người ta sợ hãi, họ đều thuộc về loại người này, nhưng số lượng thưa thớt đến đáng thương, hơn nữa Hắc Ám thần điện sớm đã không biết ẩn náu ở nơi nào, còn về những vong linh pháp sư đó? Ha ha, những con chuột hôi đó vừa xuất hiện lập tức sẽ bị cả loài người trên thế giới này truy sát, ngoại trừ cái chết, bọn chúng sẽ không đến thế giới bên ngoài, vì vậy ta có thể khẳng định với người, thế giới này vẫn là đấu khí làm chủ, hơn nữa những tên còn lưu lại đối mặt với đấu giả cao cấp mạnh mẽ vẫn chỉ có thể cúi đầu xưng thần, vì vậy không cần nghĩ nhiều như thế, chuyên tâm tu luyện đấu khí của người là được rồi.....” Cửu U thần nhiên cười nói.

Bạch Khởi không nói gì bởi vì hắn lại nghĩ đến lời nói của An Đức Lỗ, tên kị sĩ áo đen đó khi rời khỏi, sắc mặt trở nên xám xịt, không còn chút sức lực đánh trả, thiếu chút nữa bị người ta giết chết, người mình muốn cứu nguy bị ép mang đi, kết quả này Bạch Khởi không thể tiếp nhận.

“Cửu U.... ta muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ với tốc độ nhanh nhất, người có phương pháp gì?” Bạch Khởi nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt bắn ra một tia lệ mang, giọng điệu trầm thấp nói.

“Phương pháp? Đương nhiên có, điểm giao dịch mà, nếu như người không có, thì ta sẽ chỉ cho người một con đường, bốn đại gia miễn phí tặng người một túi thuốc độc mạnh, chỉ cần người bỏ vào nguồn nước của Liễu Thành, trong nháy mắt có thể hạ độc chết tất cả mọi người ở Liễu thành, ồ..... Liễu thành nghe nói có

hai ba mươi vạn người, người có thể đổi ba trăm vạn điểm giao dịch, bốn đại gia lại khuyến mại cho người một chút, chỉ cần người hạ độc toàn bộ hai ba trăm vạn người, đem linh hồn của họ giao cho ta, ồ..... Ta đây trực tiếp giúp người thăng lên cửu tinh đầu linh, không phải, đến cấp đầu tông, đến lúc đó người muốn giết chết tên tiểu kỵ binh đó không cần đến một phút? Thế nào? Có cần suy nghĩ một chút không?” Giọng nói của Cửu U trong nháy mắt vang lên, mang theo sự mê hoặc, làm cho Bạch Khởi dấy lên một sự cảm động thật lớn.

Nhưng lời của lão ta nói ra khiến cho Bạch Khởi toàn thân bắt gặp lạnh toát, phát run lên, thiếu chút nữa chịu không nổi lấy từ trên tay quăng đi thật xa, lời nói của Cửu U cố nhiên có sức mê hoặc nhưng cách làm này..... khiến cho Bạch Khởi không có cách nào chấp nhận. Nếu như nói vì sức mạnh mà hạ độc chết toàn bộ người ở Liễu Thành, thì Bạch Khởi bất luận thế nào cũng không làm được.

“ Có cách nào khác không?” Bạch Khởi nhin không được nuốt một ngụm nước bọt tiếp tục hỏi.

Nghe thấy Bạch Khởi không chọn dùng cách của mình, Cửu U có vẻ mất hứng, uể oải trả lời một câu: “Cách khác ư? Cách khác ta không biết, hay là người đi hỏi lão già đó đi....”

Nói xong liền biến mất vô tung vô ảnh, nhưng bên tai Bạch Khởi giọng nói lạnh lùng đó của Cửu U vẫn vang lên: “Nhiệm vụ cấp B, nội trong hai năm đánh chết tên kỵ binh áo đen An Đức Lỗ, thành công dành được điểm thưởng ba vạn, một viên bảo thạch cấp B, thất bại, trừ đi tất cả điểm thưởng..... mãi mãi không được tiếp tục bất kỳ một nhiệm vụ nào, yêu cầu, chính diện đánh chết.....”

Sau khi nghe thấy âm thanh này xuất hiện Bạch Khởi thiếu chút nữa từ trên giường nhảy lên mắng chửi, tuy hẳn rất muốn giết chết An Đức Lỗ nhưng quân tử báo thù mười năm không muộn, Bạch Khởi cũng không có ý định một lần mà thành, lập tức giết chết An Đức Lỗ, huống hồ còn phải chính diện đánh chết? Nhưng phần thưởng nhiệm vụ của Cửu U thực sự rất mê hoặc, một khi thành công lập tức có thể đổi một huyết thống mà mình muốn, nhưng thất bại cũng rất phiền phức, suốt đời không được thực hiện bất kỳ một nhiệm vụ nào, chỉ điểm này, đủ sức phong kín một nửa, đây là điều khiến cho Bạch Khởi không có cách nào chấp nhận được.

Thời gian hai năm, khiến cho một tên nhất tinh đầu sỹ trong thời gian hai năm trở thành một cao thủ có thể chính diện tiêu diệt một đại đầu sư, điều này..... hiển nhiên không phải là một khó khăn bình thường.

Không do dự, Bạch Khởi cũng không chờ đợi Cửu U thay đổi chủ ý, đứng lên, mặc y phục, một khắc cũng không để lỡ, Bạch Khởi kéo cái thân thể vẫn vô cùng suy yếu của mình, hướng về phía giảng võ đường gia tộc phía xa xa mà đi....

Thủ vệ của giảng võ đường hình như đã được người khác nhắc nhở không được ngăn cản Bạch Khởi, lúc Bạch Khởi đến nơi này không hề có ai ngăn cản, thậm chí ngay tiếng hét rằng cũng không có, liền để cho Bạch Khởi đi vào giảng võ đường, lao thẳng tới góc phòng u ám chỗ sâu nhất của giảng võ đường.

Đúng như Bạch Khởi nghĩ, trong cái góc phòng u ám đó, trên cái bàn có chút sứt mẻ vẫn đặt vài ngọn nến, lão giả thân bí đó vẫn ngồi ở chỗ kia, lặng lẽ đọc sách, khi Bạch Khởi đến, giọng nói của lão giả lại vang lên bên tai Bạch Khởi: “ Người đến rồi à? Có chuyện gì không? Có phải là thứ ta đưa cho người xem không hiểu?

“Không.... Không phải..... Ta đến tìm ông là có chuyện khác muốn thỉnh cầu người.” Bạch Khởi trầm giọng nói.

“Bộp” Nghe xong lời này, lão giả đóng quyển sách trên tay lại, đứng lên, ánh mắt tràn đầy sự minh mẫn nhìn Bạch Khởi, không tỏ rõ thái độ gì nói: “Ồ? Chuyện gì?”

“Ta muốn trở nên mạnh mẽ, mau chóng trở nên mạnh mẽ, ta muốn trong vòng hai năm đánh bại được một đại đầu sư, vì vậy ta đến xin ông giúp đỡ, bởi vì chỉ có ông mới có thể giúp ta.” Giọng nói Bạch Khởi ngữ khí đầy sự kiên quyết nói với lão giả trước mặt.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

32. Chương 32: Điều Khắc

“Trong hai năm muốn đánh bại một đại đấu sư? Điều này sao có thể? Tiểu tử, tuy ta thừa nhận tư chất của ngươi không tệ, đáng với hai chữ thiên tài, nhưng muốn trong vòng hai năm đánh bại một đại đấu sư? Ha ha kẻ si nói mộng mà thôi.” Lão giả nghe xong khẽ cười một tiếng, không chút biểu tình, nhưng ánh mắt đó lại không ngừng nhấp nháy, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Trên đời không có việc khó chỉ sợ người không có lòng.” Bạch Khởi ngữ khí kiên định thốt lên một câu châm ngôn của Hoa Hạ.

“Trên đời không có việc khó chỉ sợ người không có lòng, ha ha, tốt..... có cốt khí không chịu khuất phục, giống ta hồi trẻ, ha ha ha, ta thích, được lắm..... Tiểu tử, ngươi đã nói như vậy, vậy ta sẽ nhận lời ngươi, thực ra cái ngươi nói, không nhất định là không làm được, có điều..... sự vất vả và nguy hiểm trong đó, e là ngươi sẽ không chịu được..... hơn nữa lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng, ngươi có thực sự muốn thử không?” Lão giả sau khi nghe xong lời này cất tiếng cười to, sau đó nghiêm túc nói với Bạch Khởi.

“Bất luận thế nào ta cũng muốn thử, khổ đến đâu, mệt đến đâu ta cũng muốn thử.” Bạch Khởi khẳng định.

“Ha ha, tốt, chỉ cần ngươi không sợ, ta cũng sẽ có cách đạt thành yêu cầu của ngươi, tiểu tử, lão phu tên là Bạch Ngọc Đường, luận theo vai vế cũng đáng để ngươi kêu một tiếng lão tổ tông, sau này ngươi sẽ tu hành theo ta, chỉ cần ngươi làm theo yêu cầu của ta, trong vòng hai năm đánh bại một tên đại đấu sư cũng không thành vấn đề.” Bạch Ngọc Đường vuốt râu cười ha ha nói với Bạch Khởi trước mặt.

“Vậy..... xin lão tổ tông chỉ dạy, ta bây giờ nên làm gì?” Sớm đã biết đối phương là trưởng bối của Bạch gia, chỉ là không ngờ vai vế lại cao như vậy, chẳng trách đám người Bạch Vân Long cũng không dám nhúng tay vào chuyện của ông ấy, nhưng điều này càng kiên định thêm lòng tin của Bạch Khởi, chỉ ít hần biết người trước mặt mình là một cao thủ, một cao thủ phi thường mà mình khó có thể đạt được, so với người cha riêng Bạch Kinh Thiên của mình còn lợi hại hơn nhiều.

“Làm gì ư? Ồ..... Cái này cho ngươi, thứ này là một thứ tốt, gọi là trọng lực hoàn, di vật lưu lại của văn minh ma pháp thượng cổ, rất quý giá, mang theo nó có thể điều tiết trọng lực, hiện tại trọng lực gấp ba, bắt đầu từ hôm nay, bất luận là ngươi ăn cơm, đi ngủ hay cả đi vệ sinh đều cần phải mang theo cho ta, ngoài ra, mỗi ngày ngươi phải duy trì mười canh giờ trở lên để tu luyện đấu khí, thiếu một phút cũng không được.....” Bạch Ngọc Đường lúc này lạnh mặt lại, dáng vẻ như một thầy giáo nghiêm khắc, đưa một vòng sắt đen như mực giao cho Bạch Khởi, để Bạch Khởi mang vào.

Vòng sắt này nặng khoảng một cân nhưng khi Bạch Khởi đeo nó lên, trong nháy mắt cảm thấy như mình đang chịu một áp lực mấy trăm cân, tựa hồ cả người mình bị đè nặng xuống, hơi thở bất giác cũng trở nên nặng nhọc.

“Ha ha..... thế nào, không dễ chịu phải không? Đây mới chỉ là bắt đầu, bây giờ chúng ta sẽ huấn luyện thực sự, đi thôi, lão phu cũng rất lâu rồi chưa ra ngoài hoạt động, cùng ta đi ra, bây giờ chạy một vòng cho nóng người là được rồi.....” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nói, nói xong liền đi tới, khi ông ta từ bên Bạch Khởi đi ra, Bạch Khởi một chút cũng không phản ứng lại, chỉ là phát hiện sau một giây Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện sau lưng mình.

Sững sờ, Bạch Khởi lập tức theo sát bước chân Bạch Ngọc Đường, bước nhanh cùng đi ra ngoài, nhưng bước đi khiến cho cơ thể và tinh thần Bạch Khởi đều cảm thấy uể oải, dù sao thứ nặng mấy trăm cân đặt lên người mình, cảm giác đó thật không dễ chịu.

“Tiểu tử chậm quá, lẽ nào ngươi không thể đi nhanh một chút hay sao? Sao lại ủy mị giống nữ nhân quá vậy? Lão phu không muốn một đệ tử như vậy.” Bạch Khởi vừa bước được vài bước, phía trước đã truyền đến giọng nói ngạo mạn của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Khởi nghe xong lời này bắt đầu chạy chậm, đuổi theo Bạch Ngọc Đường, hai người một trước một sau chạy ra ngoài Liễu thành, nhưng Bạch Ngọc Đường vô cùng nhẹ nhàng, vừa đi vừa nghỉ, thoạt nhìn giống như không phải đang huấn luyện Bạch Khởi mà là đang ngắm cảnh, nhưng bên này Bạch Khởi đã mệt muốn chết, từng bước từng bước kiên trì không ngừng chạy, nếu không phải ý chí Bạch Khởi đủ kiên định, e là Bạch Khởi bây giờ đã ngã xuống đất rồi.

“Tiểu tử. Vận chuyển đầu khí, vận chuyển dưới chân, như vậy có thể tăng lên tốc độ và sức lực của đôi bàn chân, thật không ngờ tiểu tử ngươi một tháng đã trở thành nhất tinh đầu giả, vốn tưởng ngươi thiên phú hơn người, sao ngay thứ nhỏ nhất này cũng không thể? Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, lão phu lát nữa trở về còn có chuyện muốn dạy ngươi, nếu muộn, kẻ bỏ lỡ chính là ngươi.” Bạch Ngọc Đường, ngồi trên tảng đá lớn trước mặt Bạch Khởi khoảng chừng trăm thước quay lại phía Bạch Khởi quát lớn.

Nghe xong lời này Bạch Khởi trong lòng khẽ động, bắt đầu không ngừng vận chuyển đầu khí của mình, dưới sự vận chuyển này, Bạch Khởi lại cảm thấy dưới chân mình nhẹ đi rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn một chút, hiệu quả rất rõ ràng, điều này khiến Bạch Khởi vui mừng quá đỗi, bắt đầu liều mạng vận chuyển đầu khí, sau đó đi về phía trước, cuối cùng đã trải qua khoảng ba canh giờ, Bạch Khởi đã mệt muốn chết, chạy xong đoạn đường Bạch Ngọc Đường yêu cầu.

Khi Bạch Khởi theo chân Bạch Ngọc Đường đi vào Bạch Gia đại viện, sau khi Bạch Khởi bước vào giảng võ đường, không nói lời nào bèn nằm xuống hồ nước bên cạnh giảng võ đường bắt đầu uống nước, nói thật Bạch Khởi thực sự quá mệt rồi, vận động mạnh trong thời gian dài đã làm cho Bạch Khởi mất nước quá nhiều.

“Ừc ực ~” Sau khi Bạch Khởi uống nước, Bạch Ngọc Đường cầm một tảng đá tròn đi ra, tảng đá không lớn lắm. cao khoảng một thước, xem ra ít nhất cũng mấy trăm cân, “Ầm” một tiếng Bạch Ngọc Đường đặt tảng đá đó trước mặt Bạch Khởi.

“Lão tổ tông, đây là.” Bạch khởi có chút chần chừ nhìn Bạch Ngọc Đường không biết ông ta đang định làm gì.

“Điều khắc, ngày hôm nay ta sẽ dạy ngươi điều khắc, sau đó ban ngày ta sẽ sắp xếp huấn luyện ngươi, buổi tối ngươi dùng đầu khí tu luyện thay vì ngủ, và sau mỗi lần tu luyện kết thúc, ta sẽ dạy ngươi điều khắc.” Bạch Ngọc Đường lạnh giọng nói, không giống trước đây, hình tượng lão giả vẻ mặt ôn hoà mà Bạch Khởi nhìn thấy lúc này có vẻ rất nghiêm khắc.

“Điều khắc? Nhưng cái ta muốn là nâng cao thực lực, người dạy ta điều khắc có phải là.....” Bạch khởi nghe xong lời này, ngạc nhiên hỏi, hiển nhiên trong lòng không tình nguyện với sắp xếp của Bạch Ngọc Đường, chỉ là không dám nói rõ mà thôi.

“Thế nào? Không đồng ý sao? Hừm, nông cạn, nếu điều khắc thực sự vô dụng, ta lại khiến ngươi lãng phí thời gian ở đây sao? Nói cho ngươi biết, sở dĩ cho ngươi học điều khắc chẳng qua chỉ là để rèn luyện trình độ nắm bắt sức mạnh và vận dụng sức mạnh của ngươi mà thôi, có lúc vận dụng sức mạnh cũng là một thực lực tiềm tàng, nếu giữa đấu kỹ của cao thủ đồng cấp đối quyết (chiến đấu), vận dụng sức mạnh chính là chìa khóa của quyết thắng.” Bạch Ngọc Đường tức giận phùng râu trợn mắt nói.

“Vâng.... Ta biết rồi, lão tổ tông.” Bạch Khởi nghe xong lời này vui lòng phục tùng nói, cũng không từ chối nữa, cùng Bạch Ngọc Đường bắt đầu sự nghiệp điều khắc của mình.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

33. Chương 33: Nỗi Khổ Của Cửu U

Trong nháy mắt thu qua đông đến, các cành cây ven đường trơ trụi. chất đầy tuyết, cả Liễu thành khoác lên mình một chiếc áo màu bạc trông rất đẹp mắt, người đi lại trên đường người nào cũng mặc những bộ trang phục mùa đông dày cộp, còn lúc này, trong Bạch gia đại viện, một thiếu niên mười năm tuổi, thân trên để trần, hai cánh tay chống trên đất không ngừng nhấp nhô lên xuống, cơ thể rắn chắc làm cho người ta sợ hãi, kèm theo sự nhấp nhô của cơ thể, không ngừng chuyển động.

Người này không phải là ai khác, đó chính là Bạch Khởi, trong chớp mắt Bạch Khởi đã cùng Bạch Ngọc Đường tu luyện được tròn bốn tháng rồi, bây giờ đã từ mùa thu bước vào mùa đông, việc huấn luyện của Bạch Khởi một ngày cũng không ngừng nghỉ, trái lại còn không ngừng tăng lên, vòng trọng lực vốn có trọng lực ba lần nay đã tăng lên trọng lực năm lần, huấn luyện hàng ngày từ việc chạy bộ đơn giản biến thành

vô số các huấn luyện thể lực phức tạp, còn có cả tu luyện đấu kỹ, đương nhiên việc huấn luyện quan trọng nhất chính là so chiêu với Bạch Ngọc Đường.

Nhưng so chiêu như vậy hầu như không có sự hồi hộp, mỗi lần đều là Bạch Khởi bị đánh thành đầu heo mà kết thúc, dù sao khoảng cách chênh lệch giữa hai người vô cùng rõ rệt, giống như khoảng cách biển sâu không thể vượt qua, nhưng về điểm tốt của Bạch Khởi thì không cần nói cũng biết, thực lực của Bạch Ngọc Đường, Bạch Khởi hiện nay cũng không rõ, nhưng chí ít là một đấu linh cao cấp, thậm chí có khi còn lợi hại hơn, so chiêu với cao thủ như vậy, có bao nhiêu điểm tốt không cần nói cũng biết, Bạch Khởi hầu như mỗi ngày đều trải qua sự trưởng thành với tốc độ chóng mặt.

Bạch Khởi bây giờ đã là một cửu tinh đấu sĩ hợp cách rồi, khoảng cách với đấu sư chỉ kém một bước, có điều muốn đột phá lại không dễ như vậy, dù sao sự chênh lệch giữa đấu sư và đấu sĩ tuy chỉ có một cấp nhưng vô số đấu giả đều bị giữ chặt ở đây, không có cách nào tiến lên nửa bước, muốn đột phá mà không có một cơ duyên và khổ luyện nhất định là không có khả năng.

“Ta nói này..... tiểu tử, ngươi đã tròn bốn tháng không cung cấp cho ta bất kỳ một điểm giao dịch nào rồi, trời ạ, bốn tháng, tiểu tử, ngươi biết không? Ngươi đã bốn tháng không cung cấp cho ta bất cứ một điểm giao dịch nào rồi! Tuy rằng lão già đó chỉ dạy ngươi cũng không tệ, nhưng so với ta cũng chẳng là cái thá gì, tiểu tử, nghe ta, bây giờ hãy đi ra ngoài kiếm ít điểm thưởng về đây, bất luận là ngươi dùng kim tệ đổi hay bảo thạch đổi, hoặc là đi giết vài người cũng tốt, mau đi kiếm chút điểm thưởng đi, nếu không đến lúc đó ngươi làm sao có thể đánh bại được tên khốn kiếp An Đức Lỗ chết tiệt đó?” Trong lúc Bạch Khởi không ngừng rèn luyện bản thân, giọng nói tràn ngập u oán của Cửu U một lần nữa vang lên bên tai Bạch Khởi.

Đây đã là lần thứ ‘n’ Cửu U lải nhải trong bốn tháng qua rồi, hắn không ngừng thúc giục Bạch Khởi đi kiếm điểm giao dịch, nhưng mỗi lần Bạch Khởi đều mặc kệ, làm cho Cửu U càng ngày càng tức giận, càng ngày càng gấp gáp.

“Ngươi còn không biết xấu hổ mà lải nhải ư? Đây không phải là cái nhiệm vụ chết tiệt ngươi giao cho ta ư? Ngươi tưởng rằng ta sung sướng sao? Hừm, bây giờ ngươi đến đây thúc giục ta ư? Điểm giao dịch.... điểm giao dịch! Ngươi chỉ biết điểm giao dịch, ngươi tưởng ta không muốn kiếm một chút sao, nhưng ta không có cách nào cả..... Ta bây giờ cũng kiếm không được, với thân phận của ta tạm thời không thể rời khỏi Liễu thành, nhưng trong Liễu thành này ta kiếm đâu ra điểm giao dịch cho ngươi? Lẽ nào bắt ta nghe theo lời ngươi, hạ độc chết tất cả mọi người ở Liễu Thành? Nói cho ngươi biết, điều này ta làm không được.” Bạch Khởi nghe xong lời nói đó thở phà phì quá.

“Ngươi tưởng ta muốn à, già đó..... hừm..... ta cũng không cố ý giao cho ngươi nhiệm vụ này, có điều nếu đã giao rồi thì ngươi không thể hủy bỏ, tiểu tử ngươi chỉ cần nghe theo lời ta, nhanh chóng kiếm chút điểm giao dịch về đây, muốn nâng cao thực lực còn không phải là quá đơn giản hay sao? Cứ sống ở đây một đến chết à, ngươi xem ngươi đi, bây giờ đã không tệ rồi, lão già đó không phải là nói sự vận dụng sức mạnh của ngươi đã rất tốt rồi, hắn đã không còn gì để dạy ngươi rồi, điều khắc đó chỉ có thể dựa vào sự luyện tập không ngừng của ngươi, còn về huấn luyện những thứ khác, thứ gì dùng để nâng cao thực lực, tiểu tử nghe ta..... đừng lãng phí thời gian nữa, tốc độ như vậy quá chậm rồi, ngươi vẫn nên kiếm chút điểm giao dịch về, như vậy nâng lên rất nhanh a! Hơn nữa, ta có thể đảm bảo tuyệt đối không có bất kỳ một tác dụng phụ nào, ngươi cũng không phải là không biết.” Cửu U nghe xong lời Bạch Khởi, sốt ruột nói, khó khăn lắm mới thấy Bạch Khởi nói chuyện với mình, có chút dao động, Cửu U sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này?

“Ngươi nói không sai, gần đây ta đã gặp phải trở ngại rồi, hơn nữa lão tổ tông cũng đã nói với ta, lĩnh vực điều khắc ông ấy đã không còn gì hay để dạy ta nữa rồi, còn lại chỉ là dựa vào sự rèn luyện vụng về của ta, nhưng ngươi bảo ta giao cho ngươi một số điểm giao dịch ư? Ta nên làm thế nào? Tiền ư? Nhưng ta là một kẻ nghèo hèn..... Giết người ư? Cũng không phải là không thể, nhưng ta tuyệt đối không giết hại người vô tội, huống chi phải giết bao nhiêu người mới có thể nâng cao thực lực? Đây căn bản chính là một cái hang không đáy.....” Bạch Khởi rất bất mãn trả lời.

“Con mẹ nó..... tiểu tử, ngươi đúng là đầu heo, ngươi không có tiền không có nghĩa là người khác không có, ngươi có thể lấy từ chỗ kẻ khác.” Cửu U nghe xong lời này lập tức tuôn ra những lời thô tục, rất không hài lòng nói với Bạch Khởi.

“Nói đơn giản, một kim tệ đổi một điểm giao dịch, ta cần kiếm về bao nhiêu kim tệ? hai nghìn, hay ba

ng nghìn? Ba nghìn kim tệ đủ cho hai nghìn người trên dưới của Bạch gia ăn uống trong một tháng, người bảo ta cướp số tiền này ở đâu.” Bạch Khởi thở phì phì đáp, trong lòng vô cùng oán hận và coi thường Cửu U, lão già này đúng là đứng nói mà không biết đau lưng (ý bảo: không làm thì sao biết khó khăn trong đó).

“Tên ngu ngốc nhà ngươi, ta không bảo ngươi hạ thủ với Bạch gia, Liễu thành này tuy không giàu có, nhưng kẻ có tiền không chỉ một mình nhà ngươi, lão tử miễn phí cung cấp cho ngươi một chút thông tin tình báo, tây thành có một nhà phú hộ, nhà họ có không ít tiền, tài sản ở trong phòng gia chủ của nhà đó ở sân sau, cụ thể có bao nhiêu ta cũng không biết, nhưng dù thế nào cũng không ít, gã đó là kẻ có tiền, dù sao hắn cũng là hội trưởng thương hội Liễu thành, tuy không lớn bằng Bạch gia, nhưng ta nghĩ tiền hắn cũng không ít.....” Cửu U sau khi nghe xong lời nói đó lập tức nói với Bạch Khởi như vậy.

“Ngươi từ đâu mà biết những thứ này?” Bạch Khởi nghe xong lời này nhú mày bất giác nói như vậy.

“Lời vô ích, ta là ai? Ta là vĩ đại, hừm, việc ta muốn biết có ai có thể giấu được? Tiểu tử ngươi có muốn biết lão già cha ngươi cả đời đã ngủ với bao nhiêu đàn bà, mỗi lần dùng động tác gì, kiên trì vài phút Lão tử cũng biết, chỉ cần ngươi trả đủ điểm giao dịch, ta sẽ nói cho ngươi.” Cửu U đắc ý nói, hiển nhiên đang khoe khoang năng lực trước mặt Bạch Khởi.

“Nhưng ngươi biết hay không, thân là một hội trưởng thương hội, nhà của hắn có bao nhiêu cao thủ? Quá lợi hại không dám nói, nhưng chí ít có tám, mười đấu sĩ, chưa biết chừng còn có cả đấu sư, ngươi nói với trình độ này của ta, ta có thể đối phó với mấy người? Không bị phát hiện còn may, một khi bị phát hiện, phải làm thế nào?” Bạch Khởi tức giận nói, khi nói không nhịn được bắt đầu trợn mắt. Lão Cửu U này chỉ biết oán giận mình, hơn nữa còn cấp cho mình toàn rắc rối, cơ bản không suy nghĩ một chút vấn đề thực tế.

“Ngươi.....” Trong lúc Cửu U đang nghĩ phải nói cái gì nữa, lời của hắn đã bị người ta cắt đứt, Bạch Ngọc Đường không biết từ lúc nào đã từ ngoài bước ra, đứng xa khoảng vài thước nhìn Bạch Khởi, vẫy tay với Bạch khởi nói: “Bạch Khởi tiểu tử, ngươi lại đây, ta có chuyện tìm ngươi.....”

“Vâng.... Lão tổ tông.” Bạch Khởi không nói thêm gì lập tức gạt đầu, trực tiếp chạy tới, dù sao đối với Bạch Ngọc Đường đó là sự tôn trọng phát ra từ trong lòng Bạch Khởi, tuy ông ấy hàng ngày nghiêm khắc với mình, nhưng Bạch Khởi Bạch Khởi biết đó là vì muốn tốt cho mình, tất cả đều vì khiến mình mau chóng nâng cao thực lực, nên bắt dĩ mới phải làm vậy.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

34. Chương 34: Đạp Vân Bộ

Theo Bạch Ngọc Đường cùng vào trong phòng, dọc đường Bạch Khởi không nói thêm lời nào, khi đến gian phòng có chút u ám tọa lạc sâu trong giảng võ đường của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường dừng bước xoay người lại nhìn Bạch Khởi trước mặt, một lát mới mở miệng nói: “Bạch Khởi à, ngươi đã theo ta tu hành bốn tháng rồi nhỉ.....”

“Vâng. Đã tròn bốn tháng rồi.” Bạch Khởi trầm giọng đáp, trong lòng bắt đầu suy đoán Bạch Ngọc Đường có chút khác biệt so với ngày thường, rốt cuộc đang định làm gì.

Lẽ nào định tăng thêm độ khó việc tu luyện cho mình? Không phải chứ, nếu Bạch Ngọc Đường muốn tăng thêm độ khó cho mình hoàn toàn không cần phải làm ra vẻ thần bí như vậy mà trực tiếp nói một câu là được rồi, hay là có chuyện gì dặn dò mình? Ồ..... Cái này rất có khả năng.....

“Ồ bốn tháng rồi, đã bốn tháng rồi à, ừm.... Bạch Khởi, ngươi thật không tệ, nhiều năm như vậy rồi, lão phu đã sống chín mươi bảy năm rồi, chín mươi bảy năm qua, ngươi là một thanh niên có thiên phú nhất và khắc khổ nhất mà ta từng gặp, không thể không nói rằng, thời gian bốn tháng này, ngươi từ nhất tinh đấu sĩ nhảy lên tới đỉnh cao của cửu tinh đấu sĩ, tạo ra một kỳ tích, nhưng..... đây chẳng qua chỉ là..... Ngươi biết không? Khoảng cách này với mục tiêu ngươi muốn đạt đến còn rất xa.....” Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cầm lấy chén trà bằng gốm trên mặt bàn gỗ lim uống cạn trà lạnh trong đó, ngữ khí tuy bình thản nhưng lại kèm theo chút thâm trầm và ngưng trọng.

“Vâng, ta cũng biết không đủ, hy vọng lão tổ tông chỉ giáo.” Bạch Khởi nghe xong lời này, tán thành nói, hẳn cũng hiểu hiện nay thực lực của mình nâng cao đã đủ nhanh, nhưng khoảng cách chênh lệch với đại đấu sư không phải nhỏ, Bạch Khởi bây giờ đứng phải An Đức Lỗ vẫn chỉ có một kết cục, đó chính là bị giết chết, không chút sức lực phản kháng, bị người ta một chiêu giết chết.

“Uhm, người biết là tốt rồi, ta chỉ sợ người tự mãn, người đã biết, lời thừa ta không nói nhiều, tu luyện đấu khí không phải cứ đóng cửa tu luyện, không ngừng chiến đấu, không ngừng tiêu hao mới có thể không ngừng trưởng thành, bởi vậy qua vài ngày nữa ta sẽ dẫn người ra ngoài, rèn luyện người một chút, nhưng lần này e là thực sự có mối lo lắng về tính mệnh, người lúc nào cũng có thể chết, người..... đồng ý đi không?” Bạch Ngọc Đường ngữ khí thâm trầm nói.

“Ta đồng ý, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của lão tổ tông.” Bạch Khởi không do dự, trực tiếp trả lời, trong ánh mắt hiện ra sự kiên nghị.

“Ừm.... cho người, quyền đấu quyết này tên là ‘Đạp vân bộ’ đấu quyết thân pháp địa cấp hạ phẩm, là đấu quyết bình sinh ta đặc ý nhất, lúc quan trọng có thể bảo vệ tính mạng người, cái khác, ta cũng không có thứ gì tốt, nếu người thích có thể ở giảng võ đường này tùy ý chọn lựa, nhưng đấu kỹ cao nhất của Bạch gia cũng chỉ là Huyền cấp thượng phẩm, không có gì phù hợp người, ta cũng không khuyến khích người sử dụng, khoảng thời gian này người hãy ở nhà tu luyện cho tốt..... lão phu cũng nên ra ngoài đi lại một chút, vì tiểu tử người, ta sẽ mặt dày ra ngoài một chuyến, đi đến chỗ một lão bằng hữu giúp người mượn về quyền đấu kỹ địa cấp thượng phẩm, thời gian này người phải khổ luyện quyền ‘Đạp vân bộ’ này của ta, nếu có gì không hiểu, đợi ta trở về.....” Bạch Ngọc Đường trầm giọng nói, vừa nói vừa đưa tay lấy từ trong ngực một quyển trục bọc bằng tơ lụa giao cho Bạch Khởi.

Bạch Khởi cũng nghiêm túc, cẩn thận cất vào trong ngực, sau đó thấp giọng nói: “Vậy con xin đa tạ lão tổ tông”

“Không cần cảm tạ ta, cả đời này lão phu cũng không có cống hiến gì cho Bạch gia, năm đó ta thề tuyệt đối không nhúng tay vào việc của Bạch gia, trừ phi Bạch gia diệt vong, nếu không lão phu tuyệt đối không xuất thủ vì Bạch Gia, bây giờ đã trải qua sáu mươi năm rồi, già rồi, già rồi, nghĩ lại lão phu thấy đời này thật có lỗi với người cha của ta đã chết vì Bạch gia ngày đó, hôm nay đã đến tuổi này rồi, ta cũng nên vì gia tộc làm chút chuyện gì đó, ta chỉ hy vọng nếu tương lai có một ngày ta chết, người hãy chăm lo cho Bạch gia thật tốt.” Bạch Ngọc Đường thần sắc buồn bã nói, hai mắt bất giác nhìn về phía bầu trời xanh xa xa, dường như đã rơi vào trong hồi ức xa xưa.

“Lão tổ tông yên tâm, ta cũng là người của Bạch gia, tự nhiên không thể khiến cho Bạch gia có gì sơ xuất, ai muốn bắt lợi với Bạch gia, thì phải bước qua xác Bạch Khởi này!” Bạch Khởi nghe xong lời nói đó, trầm giọng nói, không có chút ý tứ đùa giỡn.

Con người Bạch Khởi khi ở kiếp trước luôn có vẻ mặt tươi cười, so với bây giờ lạc quan hơn nhiều, thường ngày nói nói cười cười, nhưng có một điểm, Con người Bạch Khởi lời hứa ngàn vàng, phàm là những việc đã đồng ý thì sẽ đi hoàn thành, cho dù vì điều đó phải trả giá nhiều đến đâu cũng không oán không hận, lần này hẳn đã đồng ý với Bạch Ngọc Đường tự nhiên sẽ nói lời giữ lời.

“Ừm~~ Tốt.... Người đi đi, ta còn chuẩn bị một chút, khoảng hai tháng mới có thể trở về, thời gian này người phải luyện tập cho tốt ‘Đạp vân bộ’, đợi ta trở về chúng ta sẽ xuất phát.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hài lòng nói, nói xong liền phất tay bảo Bạch Khởi đi.

Bạch Khởi cũng không nói nhiều, cầm lấy quyển trục rồi đi ra.

Khi chân Bạch Khởi vừa bước qua cổng, giọng nói hưng phấn của Cửu U lại vang bên tai Bạch Khởi: “Ha ha, tiểu tử, đúng là trời giúp ta, ‘Đạp vân bộ’ này là một thân pháp đấu kỹ không tệ, người phải luyện thành, cái khác không nói, đi tìm tên mập có tiền đó, tự nhiên không là vấn đề, ha ha, vấn đề lần này giải quyết rồi.....chúng ta ngày mai sẽ đi âm trộm của gã đó.....”

Với điều này Bạch Khởi trợn mắt coi khinh, trong lòng coi thường Cửu U một chút, sau đó bước nhanh ra, thấp giọng nói: “Nói thật dễ nghe, ta vừa lấy được thứ này, xem vẫn chưa xem, người đã bảo ta đi ăn cắp đồ? Người tưởng ta là thần ư, nhìn một lần là cái gì cũng biết sao?”

“Tiểu tử ngốc, Người có mười kim tệ không?” Cửu U dáng vẻ trẻ hư không thể dạy, thở phì phì nói, nếu Bạch Khởi có thể nhìn thấy dáng vẻ của Cửu U, cái đầu tiên chắc chắn sẽ nhìn thấy là một cặp bạch nhãn thật to.

“Mười kim tệ? Có.... Làm gì?” Bạch Khởi ngạc nhiên nói, tuy mười kim tệ không ít nhưng thân là thiếu chủ Bạch gia, đường đường là con trai bá tước Bạch Kinh Thiên, mười kim tệ đương nhiên có, khi Bạch Kinh Thiên rời khỏi Bạch gia đã giao đủ cho Bạch Khởi một trăm kim tệ, hơn nữa Bạch gia mỗi tháng còn cấp cho Bạch Khởi năm kim tệ tiền dùng trong một tháng, thực sự đã không ít rồi.

“Tốt, hôm nay lão tử xuất huyết một chút, đưa mười kim tệ cho ta, ta giúp người lãnh ngộ tinh hoa trọng yếu của toàn bộ ‘Đạp vân bộ’, đảm bảo người trong một ngày có thể luyện thành.” Cửu U dáng vẻ miễn cưỡng nói giống như phải bỏ thứ mình yêu thích vậy.

“Thật ư?” Lời Cửu U khiến cho ánh mắt Bạch Khởi sáng lên.

“Đương nhiên, lẽ nào là giả? Nói cho tiểu tử ngươi biết, nếu không phải vì giúp người mau chóng luyện thành ‘Đạp vân bộ’ này, sau đó chúng ta cùng đi ăn trộm.....không.....là vì mượn ít tiền tiêu, ta sẽ không làm cuộc mua bán thua lỗ như vậy.” Cửu U sau khi nghe xong lời đó bất mãn nói, dáng vẻ ta phải chịu thiệt thòi.

“Được.... cứ quyết định như vậy.” Bạch Khởi không do dự liền đồng ý, lời vô ích, chuyện tốt như vậy, chỉ có tên ngốc mới không đồng ý, dù sao một quyển ‘Đạp vân bộ’ nếu muốn mình tự lĩnh ngộ luyện tập, ít nhất cũng cần một hai tháng, mà thời gian một hai tháng đủ để Bạch Khởi làm được rất nhiều việc, Bạch Khởi không có nhiều thời gian để lãng phí, huống chi, cái giá mà Cửu U muốn chỉ có mười kim tệ mà thôi, số tiền này đối với Bạch Khởi mà nói tuy không ít, nhưng cũng không phải là nhiều, bất luận nói thế nào, cuộc mua bán này, nhìn thế nào đều là Bạch Khởi có lợi.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

35. Chương 35: Cướp Đoạt Của Phú Hào

Tinh hoa trọng yếu của Đạp vân bộ chính là chuyển vận đầu khí toàn thân xuống hai chân, đẩy nhanh tốc độ và thân pháp của mình, cảnh giới cao nhất có thể đạp tuyết vô ngân, bước đi như bay, hạ xuống đất không tiếng động, có thể nói là lai vô ảnh, khứ vô tung, giống như đi trên mây không lưu lại bất kỳ vết tích nào.

Có được sự giúp đỡ của Cửu U, Bạch Khởi với số tiền mười kim tệ đổi lấy sự lý giải và nắm chắc tinh yếu của Đạp vân bộ, nhưng trong một ngày đã luyện thành tuyệt kỹ của Bạch Ngọc Đường, tuy vẫn có chút mới lạ nhưng tốt xấu cũng có thể dùng, khiếm khuyết của Bạch Khởi chẳng qua chỉ là cần tăng cường khổ luyện và trình tự tu vi mà thôi.

Vận khí thân pháp, Bạch Khởi vừa nhảy lên, chân chạm đất lại có thể nhảy cao mấy thước, nhảy lên xà nhà, hơn nữa không phát ra một tiếng động nào, vững vàng rơi trên bức tường xây bằng gạch đá, đứng ở trên cao nhìn xuống, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười.

“Ha ha, tiểu tử, thành công rồi, đi.... Bây giờ chúng ta lập tức đi ăn trộm.....không.....là đi đến nhà cái gã ở tây thành mượn ít tiền...” Trong lúc Bạch Khởi tiếp đất, giọng nói hưng phấn của Cửu U theo đó truyền đến, hiển nhiên lúc này Cửu U rất vui mừng, suýt nữa ôm lấy Bạch Khởi hôn một cái.

Trợn mắt nhìn Cửu U một cái, Bạch Khởi không nói nhiều, thay một bộ dạ hành y cố ý tìm bịt kín mặt, sau đó lúc trăng đã lặn, xoay người rời đi, bay lên đầu tường Bạch gia, nhẹ nhàng lặn trốn mà đi.

Cao thủ đầu khí phải tu luyện đến cấp đầu tinh mới có thể sản sinh ra ngũ cảm, cảm giác tình hình bốn bề xung quanh trong một phạm vi nhất định, nhưng dưới đầu linh ngoài tai thính mắt tinh ra không có năng lực nhận biết đặc thù nào, mà Bạch Ngọc Đường, cao thủ trên cấp đầu linh duy nhất của Bạch gia đã rời khỏi, bây giờ Bạch gia trên dưới đã không còn ai có thể phát hiện ra Bạch Khởi đang lặn trốn trong đêm tối. T

Bước nhanh vài bước, một khí thể từ dưới chân Bạch Khởi dâng lên, dưới tác dụng của đầu khí, Bạch Khởi nhanh chóng bước ra Bạch gia đại viện, dưới sự chỉ dẫn của Cửu U hướng về phía thành tây mà đi.

Phạm Nhĩ Đề, thương nhân đã từng vân du bốn phương, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, dùng đầu óc khôn khéo của mình trong ba mươi năm tạo ra số tài sản lớn như vậy, tuy không bằng các nhà đại phú tích lũy từ đời này sang đời khác, danh bất hư truyền, nhưng tại vùng đất Dương thành lại là một nhà giàu có số một, mười năm trước hắn đã định cư ở Liễu thành, là một thương nhân ngoại lai, không ngờ trong mười năm đã nhảy vọt trở thành hội trưởng thương hội ở Liễu thành, không thể không nói rằng Phạm Nhĩ Đề tuyệt đối là một thương nhân thành công.

Phạm Nhĩ Đề nay đã gần năm mươi tuổi, đại đa số việc kinh doanh đã buông tay giao cho các con trai của mình, còn bản thân lại toàn tâm toàn ý lao vào hưởng lạc, theo suy nghĩ của Phạm Nhĩ Đề, đến cái tuổi này của mình rồi, nếu không hưởng thụ nhiều hơn thì sẽ muộn.

Nghĩ đến tiểu thiếp mà mình mới mua, Phạm Nhĩ Đề trong lòng như lửa đốt, khuôn mặt lộ ra một tia dâm đãng, sai nô bộc đưa tiểu thiếp đó đến chính phòng.

Chính phòng này nằm ở giải đất trung ương trong phủ đệ của Phạm Nhĩ Đề, bên trong cất giữ tất cả tiền tích góp trong những năm qua của Phạm Nhĩ Đề, tuy đại bộ phận tiền bạc Phạm Nhĩ Đề nỗ lực cả đời kiếm được đều dùng vào hoạt động thương nghiệp, nhưng kim tệ tích trữ trong gian phòng mật thất này vẫn là một con số rất khách quan, ngoài ra còn có các thứ đồ khác như đồ cổ, những thứ này..... Có lẽ đều là mạng sống của Phạm Nhĩ Đề, bởi vậy cho dù là trong lúc hắn đang vui vẻ với các tiểu thiếp cũng phải ở lại trong phòng này.

Sau một lát, tiểu thiếp của Phạm Nhĩ Đề đã được đưa tới, Phạm Nhĩ Đề không chịu nổi, phát tay đuổi bọn nô bộc nói: “Các người ra cả đi, không được đến gần gian phòng này.”

Sau khi nô bộc rời khỏi, vội vàng đẩy tiểu thiếp với mái tóc vàng xinh đẹp của mình nằm xuống giường, về mặt hưng phấn nói: “Bảo bối.....đến đây nào..... ha ha .”

Tiểu thiếp truyền ra một tiếng rên rỉ mềm mại, hai người quấn lấy nhau, vừa định phát sinh chuyện gì đó, phía sau lưng hắn đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng pha chút trêu chọc vang lên: ‘Bảo bối của người đến hay không ta không biết, có điều ta biết, bây giờ ta đến rồi.’

Lời này khiến cho Phạm Nhĩ Đề đang gửi gắm tình cảm vào tiểu thiếp, thân thể cứng đờ, trong nháy mắt đứng thẳng tắp như lò xo, xoay người lại về mặt hoảng sợ nhìn kẻ áo đen sau lưng mình run rẩy nói: “Người.... Người là ai? Người muốn làm gì?”

Khi nói lời này, những giọt mồ hôi hột từ trên trán Phạm Nhĩ Đề chảy xuôi xuống gương mặt có vẻ mập mạp của hắn, còn tiểu thiếp của Phạm Nhĩ Đề sớm đã khiếp sợ, cuộn mình trên giường, không dám có chút động tác gì, thậm chí ngay cả quần áo xộc xệch của mình cũng quên sửa sang lại.

“Ta là ai người không cần biết, ta chỉ cần tiền, nếu người thông minh, hãy đem tất cả tiền của người giao cho ta là được, nếu người không thông minh, hừm.... hậu quả người đã biết rồi đấy.” Giọng nói của Bạch Khởi vang lên trong căn phòng không lớn lắm, còn có vẻ hơi khàn khàn.

“ Tiền? Tiền, người cần tiền.... được.....được ta cho người....” Nghe thấy đối phương chỉ cần tiền, ngay lập tức Phạm Nhĩ Đề thở phào một cái, nói xong mở cái tủ bên cạnh ra, do dự một chút lấy ra từ bên trong một bọc tiền vàng sáng lấp lánh, xem ra có khoảng mấy trăm kim tệ.

Không nghi ngờ gì, đây tuyệt đối là một con số không nhỏ, nhìn dáng vẻ đau lòng của Phạm Nhĩ Đề là biết, mấy trăm kim tệ đủ cho một nhà ba người sống một cuộc sống giàu có suốt đời.

Có điều để giữ lấy cái đầu của mình, đưa cho tên cao thủ không biết tại sao lại xuất hiện trong phòng mình và còn có khả năng lấy đầu của mình bất kỳ lúc nào này, Phạm Nhĩ Đề do dự một chút nhưng vẫn lấy ra tất cả số kim tệ trong ngăn kéo.

Nhìn thấy số kim tệ này, Bạch Khởi nhú mày một chút, tuy rằng số kim tệ này không ít nhưng rõ ràng so với kỳ vọng của Bạch Khởi thì khoảng cách vẫn còn rất xa, hắn đường đường là thiếu tộc trưởng của Bạch gia, là con trai bá tước Bạch Kinh Thiên, mặt dày theo Cửu U làm cái chuyện trộm gà bắt chó, cướp đoạt trong đêm này, nếu như chỉ lấy được mấy trăm kim tệ thì thật là không đáng.

“Chỉ có chừng này?” Bạch Khởi rõ ràng có chút không hài lòng nói, giọng nói cũng âm trầm hơn vài phần.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

36. Chương 36: Phát Tài Rồi

“Điều này thì...Tiểu nhân chỉ có bấy nhiêu tiền thôi. Đại nhân à, ngài biết nhà tiểu nhân nhìn bề ngoài thì có vẻ giàu có chứ thực ra mấy năm nay buôn bán ế ẩm, tiểu nhân cũng chẳng có bao nhiêu tiền...” . Phàm Nhĩ Đề đảo mắt, bộ dạng đáng thương cầu khẩn Bạch Khởi

“Vậy sao? Xem ra ta đành phải nhẫn tâm một lần vậy”. Bạch Khởi nghe xong nheo mắt lại, hàn quang từ trong mắt bắn ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn Phàm Nhĩ Đề. Một luồng sát khí bức người tràn ngập khắp căn phòng.

“Đại nhân, tôi thật sự không có...xin ngài hãy tin tôi...” Tuy rằng cảm nhận được sát khí của Bạch Khởi, Phàm Nhĩ Đề vẫn một mực như cũ, khuôn mặt sầm sập nói với Bạch Khởi. Đối với một thương nhân, nhất là một thương nhân nổi tiếng keo kiệt mà nói, tiền bạc đôi khi còn quan trọng hơn sinh mạng.

“Vậy sao? Nếu ngươi không thành thật thì đừng trách ta. Ta sẽ chặt từng ngón tay của ngươi, đến lúc đó xem ngươi có nói không... Hừ. Người hầu và vệ sĩ của ngươi đều ở ngoài sân, khoảng cách xa như vậy bọn chúng không thể nghe thấy đâu. Tốt cục ngươi có muốn chịu sự thống khổ này hay không, tự mình xem xét đi”

Trước khi đến, Bạch Khởi đã thu thập một vài thông tin về tên hội trưởng thương hội của Liễu Thành - Phàm Nhĩ Đề này. Hắn cũng là một nhân vật có máu mặt ở Liễu Thành. Hắn chẳng có thực lực gì, nhưng lại là một cao thủ trong giới kinh doanh. Ở Liễu Thành hắn có đến vài trăm cửa hiệu, còn có quan hệ làm ăn mật thiết với nhiều thương nhân ở các nơi, có thể nói là phú hào một phương. Hắn còn chiêu mộ rất nhiều cao thủ giang hồ, lợi hại nhất là hai vệ sĩ- hai đầu sư cửu tinh. Ở Liễu Thành , ngoài Bạch gia và phủ thành chủ thì thế lực của Phàm Nhĩ Đề là lớn nhất. hắn thuộc loại điển hình của việc vì tiền không từ thủ đoạn. Mấy năm nay không biết bao nhiêu gia đình đã vì hắn mà tan cửa nát nhà. Vì thế Bạch Khởi chẳng có chút thiện cảm nào với loại người này. Lần này đến cướp của nhà hắn, thậm chí làm hại hắn hay giết chết hắn, Bạch Khởi cũng chẳng cảm thấy có chút tội lỗi nào.

“ Ta...Ta...” Nghe những lời của Bạch Khởi , Phàm Nhĩ Đề có chút do dự, nhìn Bạch Khởi miệng nói không ngừng, hắn càng thấy hối hận. Nếu không phải vì không để cho thủ hạ nghe thấy âm thanh hắn và tiểu thiếp ân ái mà đuổi chúng ra ngoài thì đâu đến nỗi lâm vào hoàn cảnh này.

Phàm Nhĩ Đề lúc này vô cùng hối hận, nhưng hối hận cũng chẳng được gì, trên đời làm gì có thuốc chữa hối hận.

Trong lúc Phàm Nhĩ Đề đang chần chừ thì có tiếng của Cửu U vang lên bên tai: “ Tiểu tử, phí lời với hắn làm gì, giết hắn đi rồi ta sẽ chỉ chỗ giấu tiền cho ngươi”.

Bạch Khởi nghe xong lặng người một lúc, rồi ngay lập tức rút thanh đoản đao đeo ở thắt lưng. Không nói nhiều lời, Bạch Khởi tiến về phía trước vài bước, vung một tay lên. Tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết. May mà Bạch Khởi sớm đã nhét vật gì đó vào miệng Phàm Nhĩ Đề, nếu không thì tiếng kêu đó chắc chắn sẽ có người nghe thấy.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, Bạch Khởi giết chết Phàm Nhĩ Đề xong, trong nháy mắt liền chạy đến trước mặt tiểu thiếp của hắn, bịt miệng cô ta lại, sau đó một đao giết chết nữ tử mỹ lệ mới hai mươi tuổi xuân.

Thật ra cô gái này chẳng làm gì sai, nhưng vì không để người khác tìm ra dấu vết nào, Bạch Khởi đành phải động thủ. Tuy đây không phải là ý định ban đầu của Bạch Khởi nhưng dù sao cũng đã làm rồi, có trách thì chỉ trách cô ta xui xẻo mà thôi.

“Ha ha, tiểu tử làm tốt lắm, ngươi có tiền đồ đấy. Quả nhiên không uổng công theo ta lâu như vậy, ta rất thích...” Cửu U phản kích nói trong lúc mặt Bạch Khởi sắc mặt có chút trắng bệch vì một lúc đã giết chết hai mạng người.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Bạch Khởi giết người, cảm giác thật khó diễn tả. Tuy rằng đối phương là kẻ đáng chết nhưng trong lòng Bạch Khởi vẫn có gì đó phức tạp khó nói. Nếu như không phải lời của Cửu U làm Bạch Khởi giết mình tỉnh lại, không biết hắn còn lặng người đến lúc nào.

Bạch Khởi trong lòng thầm khinh thường Cửu U, quát khê: “Đừng phí lời nữa, đồ ở đâu?”

“Này, đừng kích động thế, giữ sức đi, dùng Liệt Sơn quyền đi, đồ ở ngay dưới cái giường này” Cửu U không hề chần chừ, khác với bình thường hay lẩm lờ. Hắn cũng hiểu lúc này không phải lúc tán gẫu. Hắn chỉ ngay nơi mà Phạm Nhĩ Đề hay giấu bảo vật- chiếc giường trông như giường của người Đông Bắc

Nghe xong Bạch Khởi cũng không chút do dự, lùi ra sau nửa bước, tập trung khí lực vào tay, trong nháy mắt tung ra Liệt Sơn quyền, nắm đấm lóe ra hỏa hồng quang sắc, một quyền đâm vào bức vách đá của chiếc giường.

“Ầm ầm”. Sau âm thanh chấn động đó bức vách đổ sập xuống. Trong nháy mắt, một đồng kim tệ và đá quý lấp lánh hiện lên trước mắt Bạch Khởi, đây 2 hòm to sụ, chưa hết còn có hàng trăm bảo vật, một thanh bảo kiếm treo ở trên hòm, bên trên còn giắt đầy ngọc quý.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Bạch Khởi lặng người, suýt chút nữa chảy nước miếng. Chỉ ít chỗ này cũng có đến trên vạn đồng vàng, lại còn bao nhiêu thứ quý giá thế này, giá trị ít nhất cũng phải đến hơn hai vạn kim tệ. Nghĩ đến đây mắt Bạch Khởi sáng rực lên.

Tất nhiên Bạch Khởi không phải là kẻ hám tiền. Cùng lúc nhìn thấy những đồng tiền vàng này, hắn cũng thấy được vô vàn những cơ hội mua bán, nhìn thấy thực lực của mình sẽ không ngừng lớn mạnh, đó mới là thứ Bạch Khởi muốn có.

Nhưng Bạch Khởi lại có chút lo lắng, lí do rất đơn giản, vì nhiều thứ như vậy, hắn làm sao có thể mang đi. Lẽ nào mang từng chút từng chút một, hay là lấy một ít, còn lại thì bỏ hết. Tất nhiên Bạch Khởi không bao giờ muốn thế.

Cũng may Cửu U dường như đọc được tâm sự của Bạch Khởi: “Tiểu tử, đừng có chờ người ra đẩy nữa. Lão tử còn có một chức năng nữa là nhãn không gian, chỉ cần người niệm chú, trừ những phế phẩm, cò lại tất cả đều có thể nhét vào. Đừng ngăn người ra đẩy nữa, nếu không có người tới ta cũng chẳng cứu nổi người đâu”

“Ồ” Bạch Khởi ngay lập tức bỏ hết bảo vật và kim tệ vào trong chiếc nhãn, sau đó rời khỏi phòng, tung mình một cái đã không còn dấu tích trong nhà của Phạm Nhĩ Đề, hòa mình vào màn đêm đen dày đặc.

Lúc Bạch Khởi rời khỏi nhà của Phạm Nhĩ Đề thì nghe thấy tiếng gào thét trong nhà hắn, sau đó là đèn đuốc sáng rực, tất cả mọi người đều hoảng hốt thét lên: “Không hay rồi...không hay rồi...Lão gia bị giết rồi”

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

37. Chương 37: Đề Thăng Cực Hạn

“Cửu U, lần này chúng ta kiếm được bao nhiêu vậy.” Về đến sân lớn của Bạch gia, vào trong phòng mình, Bạch Khởi thay bộ quần áo dạ hành đang mặc rồi nói một cách đầy phần khích.

Có thể không phần khích được sao? Lần này kiếm được hơn vạn kim tệ, là người thì đều phần khích đến khó tả. Bạch Khởi cũng không phải ngoại lệ

“ Bao nhiêu đây? Ồ... hai vạn một nghìn ba trăm kim tệ, còn có một ít châu bảo quý giá, xem ra chất lượng cũng không tồi, thanh trường kiếm này người giữ, còn lại châu báu ta giữ. Cộng cả năm nghìn kim tệ vào tổng cộng có hai vạn sáu nghìn ba trăm kim tệ...Tiểu tử à, lần này người thu hoạch lớn rồi.” m thanh phần khích của Cửu U vang lên bên tai Bạch Khởi, hơn hai vạn sáu nghìn kim tệ quả thật không phải một tài sản nhỏ. Cho dù đối với một gia tộc lớn như Bạch gia thì đây cũng là thu nhập của gia tộc trong cả một năm.

“Hai vạn sáu nghìn ba trăm? Ừm, Cửu U đưa cho ta một nghìn ba trăm kim tệ, còn lại đều đổi thành điểm giao dịch.” Bạch Khởi bình tĩnh lại, nghĩ một lúc rồi nói như vậy. Bạch Khởi vốn định đổi toàn bộ, nhưng nghĩ kĩ lại, bây giờ đang ở giới khác, tình hình bên ngoài chưa rõ, cũng nên để bên mình chút tiền phòng khi cần, vì vậy mới giữ lại một nghìn ba trăm kim tệ.

“Được, không thành vấn đề.” Hiển nhiên tâm trạng Cửu U lúc này rất tốt nên cũng không nhiều lời, trực tiếp đổi cho Bạch Khởi.

“Mở Tu Di ảo cảnh” Dứt lời trước mặt Bạch Khởi một vầng sáng trắng hiện lên, một lần nữa hắt lại đi vào trong Tu Di ảo cảnh, nhưng lần này thạch trụ đen sì đã biến thành đá hoa cương trắng. Khắp nơi tràn đầy tiên khí, cứ như tiên cảnh giữa nhân gian, hoàn toàn khác với quang cảnh lúc đầu Bạch Khởi thấy. Nhưng vẫn còn một điểm giống, đó là hòn đá lớn đang bay lơ lửng giữa không trung.

Đây không phải là lần đầu tiên đến ảo cảnh Tu Di nên Bạch Khởi cũng không thấy quá hào hứng. Anh nhẹ nhàng bước lên bậc cao, chỉ tay một cái, một bản danh sách hiện ra trước mắt. Đúng như Bạch Khởi đã nghĩ, toàn bộ huyết thống đều cần đến bảo thạch. Nhưng hiện nay Bạch Khởi chỉ có điểm giao dịch, một viên bảo thạch cũng không có, vì thế chỉ biết thở ngắn than dài mà thôi.

Tiếp đó Bạch Khởi bắt đầu tìm vật phù hợp để đột phá. Đúng lúc đó, một vầng sáng lóe lên bên cạnh hắn, khuôn mặt Cửu U xuất hiện trước mắt Bạch Khởi, cười nói với hắn: “Tiểu tử, tìm vật thể nào rồi? Ha ha, không cần phiền phức thế, đúng thật là, người không phải muốn đột phá sao... làm gì mà phải phiền phức thế, chỉ cần một câu thôi...”

“Năm nghìn điểm giao dịch, thế nào?”

Không cần đến bảo thạch của người, chỉ cần một số lẻ trong hai vạn của người. Ta giúp người đột phá tầng đầu sĩ tiến vào giai đoạn đầu sư, thế nào hả?” Cửu U nói với bộ dạng khúm núm, giống như một tên thương nhân đang nịnh hót nói.

“Vậy thì...Nếu như hai vạn năm nghìn điểm của ta đều đổi thì sao? Người có thể thăng cho ta đến bậc nào vậy?” Bạch Khởi nghe những lời của Cửu U xong liền thăm dò một lúc, sau đó ngẩng đầu xem Cửu U trả lời thế nào.

“Hai vạn năm nghìn điểm ah...hai vạn năm nghìn điểm, để ta tính xem, nhất tinh năm nghìn, nhị tinh sáu nghìn, tam tinh bảy nghìn, tứ tinh tám nghìn..., ồ...hai vạn năm nghìn điểm, ta đủ để giúp người thăng đến mức đầu sư tam tinh. Ai, hài tử đáng thương, nếu người có thêm một nghìn, ta có thể thăng người lên thành một đầu sư tứ tinh chính hiệu, thật đáng tiếc, người lại không có.” Cửu U vỗ vai Bạch Khởi mặt đầy thương tiếc. Nhưng bộ dạng hắn như vậy lại khiến cho người ta cảm thấy có chút giả tạo.

“Đầu sư tam tinh? Ồ... Thế cũng không tồi... Còn lại bảy nghìn điểm, ta giữ lại cũng tốt chứ sao...”. Bạch Khởi nói đầy tự tin, không thêm để ý đến Cửu U.

“Giữ lại? Không thể được! Tiểu tử, người làm sao có thể giữ lại nhưng thứ đó được? Người chẳng phải sắp cùng cái tên Bạch Ngọc Đường đó đi xa sao? Hắn chẳng phải đã nói, chuyến đi này của người một phần sống chín phần chết, lẽ nào người không muốn chuẩn bị gì hay sao? Bảy nghìn điểm giao dịch đó, tuy chẳng làm được việc khác nhưng lại đủ để người đổi lấy hai viên Cửu Chuyển hồi sinh đan. Người phải nghĩ cho kĩ, hai viên Cửu chuyển hồi sinh đan, vật quý như vậy, chỉ cần người ăn vào, cho dù bị thương nặng đến mấy cũng có thể hồi phục. Người đã muốn đi, lại nguy hiểm như vậy, sao có thể không phòng bị được?” Cửu U nghe thấy Bạch Khởi muốn giữ lại bảy nghìn điểm giao dịch, liền như một con mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên.

Phản ứng của Cửu U làm Bạch Khởi bất ngờ, hắn lặng người một lúc. Lời của Cửu U cũng có lí, hắn gật đầu, có thể coi như đồng ý với ý kiến của Cửu U.

Cửu U dường như sợ Bạch Khởi đổi ý, ngay lập tức hứng thú nói: “Ha ha, tiểu tử, coi như người thông minh. Nói cho người biết, nghe lời ta không sai đâu, Cửu U vĩ đại là ai chứ? Kẻ tin ta sẽ bắt tử... ha ha... Người đã nói như thế thì cứ quyết vậy đi”

Hai viên đơn dược màu vàng trông như móng tay nhanh chóng đặt vào lòng bàn tay của Bạch Khởi. Động tác nhanh như cuồng phong, làm Bạch Khởi không kịp nói gì, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ chất lượng

của viên đơn dược này.

Nhưng hắc cũng chẳng kịp nghĩ kĩ, ngay lập tức một chùm sáng lớn từ trên trời chiếu xuống. Cửu U nhảy sang một bên, chùm sáng bao quanh Bạch Khởi, qua một lúc mới dần biến mất.

Lúc đầu Bạch Khởi còn thấy kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng đắm chìm trong cảm giác tuyệt diệu. Bạch Khởi chưa hề hít thuốc phiện, nhưng hắn có thể khẳng định cảm giác lúc này còn dễ chịu hơn là hít thuốc. Tuy cảm giác tuyệt diệu rất ngắn ngủi nhưng cũng làm con người ta cả đời không thể quên. Đó là sự gột rửa tâm linh và thể xác, cảm giác bay bổng như tiên.

Ngay sau khi chùm sáng biến mất, Bạch Khởi cảm nhận được ngay sự khác biệt hoàn toàn trong cơ thể mình.

Nội lực tràn trề, thân thể cường tráng, cảm giác như cơ thể tràn đầy sức mạnh tột cùng. Đúng như Cửu U đã hứa, hắn đã bước vào hàng ngũ đấu sư tam tinh.

Từ lúc đến Thiên n đại lục đến nay, Bạch Khởi chính là người nhanh nhất chuyển từ đấu sĩ cửu tinh sang đấu sư tam tinh... Nếu truyền ra ngoài, chắc hẳn có thể tưởng tượng được sẽ chấn động như thế nào.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

38. Chương 38: Bạch Ngọc Đường Trở Về

Mùa đông đến, tuyết rơi dày đặc, trắng xóa cả mặt đất, lạnh đến thấu xương. Những người đi trên phố đều co mình lại, run rẩy bầy, bước nhanh chân qua những chỗ mà không ai muốn dừng chân lại này. Thế mà trong những ngày đó, Bạch Khởi vẫn cùng Cửu U tiến hành những hoạt động đánh cướp vô sỉ này.

Hai người chuyên ra tay với những giàu có mà bất nhân. Tuy rằng về sau chắc không còn kẻ nào có thể so với Phạm Nhi Đề, nhưng lần này cái thu được lại rất lớn, ngoài 2 trăm kim tệ ra, quan trọng hơn là Bạch Khởi đã vào đến hàng ngũ đấu sư tứ tinh.

Thời gian này thu hoạch của Bạch Khởi không chỉ như vậy, trong một tháng này Đạp Vân Bộ và Liệt Sơn Quyền đã bắt đầu luyện đến mức thành thực. Đạp Vân Bộ tuy chưa thể đạt đến mức đạp tuyết vô ngân nhưng trên tuyết cũng chỉ để lại vết chân rất nhàn nhạt mà thôi

Còn về Liệt Sơn quyền, Bạch Khởi đã luyện đến mức có thể xuất chiêu bất cứ lúc nào, uy lực khiến chính bản thân hắn cũng bất ngờ.

Tất nhiên Bạch Khởi cũng không quên phải không ngừng luyện tập. Chiếc vòng trọng lực mà trước khi đi Bạch Ngọc Đường đã giao cho hắn, bây giờ đã được tăng lên gấp mười lần. Việc khổ luyện mỗi ngày không hề nhỏ chút nào.

Hôm đó, Bạch Khởi ngồi trong phòng, tay cầm một thanh đoản đao được chạm trổ tinh vi, trước mặt là một hòn đá khá to. Hắn tập trung tinh thần nhìn hòn đá một cách kĩ lưỡng. thanh đoản đao trong tay múa nhanh thoăn thoắt, loáng một cái vụn đá đã bắn tung tóe khắp phòng.

Bạch Khởi không quên lời của Bạch Ngọc Đường – cường giả đối với lực lượng phải biết nắm bắt. Đối với một cao thủ, ngoài việc có kĩ thuật thì việc nắm chắc sức mạnh cũng không kém phần quan trọng. Vì thế Bạch Khởi ngày ngày mỗi lúc rảnh rỗi đều lặng lẽ ngồi trong phòng khổ luyện kĩ thuật điêu khắc vốn đã rất thuần thục.

“Thiếu tộc trưởng, lão gia đã về, mời ngài qua đó một lát.” Đúng lúc đó một tiếng nói già nua cắt ngang động tác của Bạch Khởi.

Bạch Khởi bỏ đao xuống, đứng lên, hạ thấp giọng nói: “Đa tạ đại trưởng lão. Ta sẽ đến ngay.”

“Được” Bạch Vân Long đứng ngoài cũng không nhiều lời, chỉ đáp lại một tiếng rồi lui. Thân phận của Bạch Khởi vốn đã cao quý - con trai của Bạch Kinh Thiên, tất nhiên rất được các trưởng lão coi trọng. Bây giờ

Bạch Khởi còn là đệ tử chân truyền của Bạch Ngọc Đường, càng khiến Bạch Vân Long kính nể. Dù sao cũng không thể xem thường bối phận và thực lực của Bạch Ngọc Đường ở đây được.

Bạch Khởi thu dọn lại phòng rồi bước ra ngoài cửa, đi qua những đình đài lầu gác được trạm trổ tinh xảo, bước tới giảng võ đường của gia tộc. Không gặp phải bất cứ chướng ngại nào, bước vào nơi sâu nhất trong giảng võ đường.

“Người đến rồi à? Mấy tháng nay luyện tập thế nào rồi?” Lúc đó Bạch Ngọc Đường đang ngồi trong giảng võ đường, tay cầm một cuốn sách đọc rất chăm chú. Nghe tiếng bước chân của Bạch Khởi liền bỏ sách xuống, quay người lại nhìn Bạch Khởi mỉm cười.

Hai tháng không gặp Bạch ngọc Đường, nét già nua trên khuôn mặt nay càng hiện rõ. Dưới mái tóc bạc phơ lộ ra ánh mắt đầy mệt mỏi. Hai tháng nay chắc chắn chẳng dễ dàng gì với Bạch Ngọc Đường.....

Thời khắc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, Bạch Khởi trong lòng thấy có chút chua xót, suýt chút nữa đã rơi nước mắt. Cũng may Bạch Khởi là người kiên cường, tuy xúc động muốn khóc nhưng vẫn kìm lại được, hần mỉm cười đáp lời : “Đa tạ lão tổ tông đã quan tâm, mấy tháng nay thu hoạch cũng không tồi”

Đang nói bỗng nhiên đầu khí màu cam trên người Bạch Khởi phát ra, tuy không mạnh lắm nhưng cũng đủ chứng tỏ thân phận đầu sư tứ tinh của mình.

“Đầu sư tứ tinh! Sao có thể như vậy? Mấy tháng qua người đã làm gì?” Bạch Ngọc Đường đang mỉm cười bỗng kinh ngạc, nắm lấy tay Bạch Khởi hỏi như vậy.

Ông làm sao dám tin, chỉ vẻn vẹn có hai tháng mà Bạch Khởi đã đột phá từ đầu sĩ lên đến đầu sư... Nếu nói Bạch Khởi bước vào hàng ngũ đầu sư trong hai tháng là thiên tài với tốc độ tu luyện cực nhanh, thì việc hần từ đầu sĩ cửu tinh lên đến đầu sư tứ tinh đã không thể dùng hai chữ “Thiên tài” để hình dung nữa. Nếu bắt buộc phải tìm một từ để hình dung Bạch Khởi, Bạch Ngọc Đường nghĩ đi nghĩ lại chỉ nghĩ được hai chữ “Biến thái”.

Cũng chưa chắc “Biến thái” đã đủ để hình dung Bạch Khởi, có lẽ phải gọi là “Quái vật” mới thích hợp.

Hỏi dồn Bạch Khởi một hồi, Bạch Ngọc Đường cảm giác như đã phát hiện ra người ngoài hành tinh. Nếu không phải ông vẫn tin vào mắt mình, nói không chừng ông đã bắt đầu nghi ngờ lúc này mình bị hoa mắt.

“Tiểu tử, rốt cuộc hai tháng nay người đã làm gì, hay là gặp được kì duyên gì? Sao có thể thăng cấp nhanh đến vậy? Cứ với đà này hai năm sau đừng nói thăng lên đại đầu sĩ, đến đầu linh cũng không là vấn đề”. Bạch Ngọc Đường đầy ngạc nhiên thốt. Trên đời này rất khó có việc gì có thể làm ông già trăm tuổi này kinh ngạc đến vậy. Thế mà sự việc lần này lại nằm trong số đó.

Nói rồi Bạch Ngọc Đường kéo tay Bạch Khởi nói: “Nào, qua đây, ngồi xuống nói cho ta biết, những ngày ta đi rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có tiến triển như vậy?”

“ Cái đó...” Thật ra lời của Bạch Ngọc Đường đã làm khó Bạch Khởi, Cửu U chính là bí mật lớn nhất của Bạch Khởi. Hần không định nói bí mật này cho bất cứ ai, vì nó quá kinh thiên động địa, cho dù là Bạch Ngọc Đường hần cũng không muốn tiết lộ. Bí mật này càng ít người biết càng tốt.

Nhưng quả thật tốc độ thăng cấp này có chút khủng khiếp. Nếu không giải thích gì chỉ e rằng không ổn. Nhưng rốt cục nên nói thế nào đây? Bạch Khởi có chút lo lắng.

Bạch Khởi ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường, nhấc tách trà bên cạnh lên nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút: “Lão tổ tông, ta cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, ta vẫn làm theo những gì người nói... Đúng là thời gian này thực lực tăng rất nhanh, nhưng ta cũng không rõ là chuyện gì nữa”

“Vậy ư? Sao có thể như vậy chứ? Thế thời gian vừa qua người có ăn thứ gì đó không? Liệu có lúc nào đó người ăn phải thiên tài địa bảo mà người không biết không?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói.

Lời của Bạch Ngọc Đường làm Bạch Khởi bỗng lóe lên một ý nghĩ. Mắt hần sáng rực lên, vỗ đầu một cái ra vẻ đại ngộ, nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “ Lão tổ tông ... ta nhớ ra rồi...”

“A? nhớ ra cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường nghe được lời đó bỗng thốt lên đầy hào hứng. Nếu đúng là do Bạch Khởi ăn được thuốc tiên hoặc phát hiện được phương pháp mới đẩy nhanh tốc độ thăng cấp thì có thể

mở rộng nó ở Bạch gia. Nếu gia tộc thêm được nhiều cao thủ, vậy thì thế lực chắc chắn sẽ tăng thêm bội phần. Đến lúc đó cho dù mình có thật sự ra đi cũng không phải lo lắng cho gia tộc nữa

“Chuyện này. Trước đây vài ngày, người mới đi, có một hôm ta ra ngoài, trên đường gặp một lão ăn mày. Con rủ lòng thương cho lão một kim tệ, nhưng lão nói không đủ, ta lại cho lão thêm một kim tệ nữa, rồi đi về nhà...Tối hôm đó, lão ăn mày đột nhiên tới phòng của ta. Ta cũng không biết sao lão lại tìm được ta. Trước mặt lão ta không có chút sức mạnh nào. Sau đó lão nhét vào miệng ta một viên thuốc rồi bỏ đi. Lúc đầu ta còn tưởng là thuốc độc nhưng sau đó không thấy gì bất thường, ta cũng quên bém chuyện hôm đó. Bây giờ nghĩ lại thấy đúng là việc tu luyện bắt đầu tiến triển mạnh...có lẽ...”. Bạch Khởi thêu dệt nên một câu chuyện không có thật, chưa nói hết đã đủ khiến Bạch Ngọc Đường tha hồ tưởng tượng rồi.

Nghe xong lời này, mắt Bạch Ngọc Đường như sáng lóe lên, nhưng rồi ông bỗng trầm tư. Ông cũng không nói nhiều, bàn tay già nua khẽ vờ vờ chén trà. Nửa giây sau ông đặt chén trà xuống, nhìn chăm chăm Bạch Khởi, rồi than một tiếng: “Ta vốn tưởng là cách gì đó có thể dùng cho đệ tử Bạch gia, không ngờ lại như vậy, Ai... Nhưng Bạch Khởi à, ta nghĩ lão ăn mày người giúp có lẽ là một cao nhân. Người nên biết trong thiên hạ này, cao thủ nhiều như mây trên trời. Những người con đã gặp chỉ như mặt trên của một tảng băng, phần dưới mới là thực. Có một số người tính tình cổ quái, nhưng võ công lại thâm sâu vô cùng. Bất quá, Bạch Khởi à, người người giúp có lẽ là một trong số đó.Ta nghĩ thứ mà ông ta bắt người nuốt là một viên thần dược do cao nhân luyện đan từ thời cổ truyền lại. Nó giúp ích rất lớn cho việc tu hành củangười, vì thế mà con mới có thể tiến bộ vượt bậc trong một thời gian ngắn như vậy.

“Chỉ là may mắn thôi mà...” Bạch Khởi khiêm tốn nói.

“Ha ha ...Có những lúc may mắn cũng là một loại sức mạnh, người không phải khiêm tốn . Dù nói thế nào, hai tháng nay người cũng đã không làm ta thất vọng, mà không... Người khiến ta rất hài lòng, cũng không phí công lão già này vì người chạy đôn chạy đáo, mặt dày cầu cạnh lão bằng hữu của ta truyền lại món tuyệt kĩ được hẩn cất giấu rất kỹ....” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng khoát tay, mỉm cười vuốt ve chòm râu, thỏa mãn nói với Bạch Khởi.

Cửu U Long

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

39. Chương 39: Nữ Thái Sơn

“Đầu quyết?” Nghe thấy hai từ đó, hai mắt Bạch Khởi rực sáng, cứ như một kẻ bị đói khát lâu ngày nhìn thấy thức ăn, nước miếng gần như sắp rớt cả ra rồi. Lời của Bạch Ngọc Đường chính là mong muốn tha thiết bấy lâu nay của Bạch Khởi tăng cường lực lượng của mình.

Tu vi của Bạch Ngọc Đường ra sao Bạch Khởi cũng không biết, nhưng có thể đoán rằng vị lão tổ tông gần trăm tuổi này nhất định lợi hại hơn người cha riêng của hắn rất nhiều. Có thể kết giao với Bạch Ngọc Đường, tu vi của lão bằng hữu này có thể tưởng tượng được. Tuyệt học bí truyền của ông ta thì không nói cũng biết lợi hại thế nào.

Nhìn bộ dạng của Bạch Khởi, Bạch Ngọc Đường cũng không tức giận, ông mỉm cười nhìn Bạch Khởi, sau đó rút từ trong tay ra một cuộn vải, trên quyển trục viết bốn chữ thiếp vàng “Bất bại kiếm quyết”.

“Tên hay quá” Bạch Khởi nhìn thấy quyển trục, đặt trong tay, bất giác tán thưởng. Chỉ nhìn tên thôi cũng biết cái vật này chắc chắn không tồi rồi, nếu không làm sao có cái tên kiêu ngạo như vậy chứ.

“Ha ha, đầu chỉ tên hay, đó chính là tính mạng, là tuyệt kĩ nổi tiếng của cái lão tiểu tử đó. Bất bại kiếm quyết đó là do tổ tiên của ông bạn già ta truyền lại, nghe nói từng là tuyệt kiếm thượng phẩm thiên cấp. Chỉ tiếc là ba thức phía sau đã bị thất lạc. Cho đến nay ‘Bất bại kiếm quyết’ đã mất đi ba thức có uy lực lớn nhất, chỉ còn là địa cấp trung đoạn mà thôi, nếu không thì cho dù ta có nói đứt lưỡi hắn cũng không cho ta đâu”. Bạch Ngọc Đường vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, vẻ mặt đầy tự hào nói.

“Đa tạ lão tổ tông...” Bạch Khởi chấp tay cảm tạ Bạch Ngọc Đường. Đây là lời cảm tạ từ tận đáy lòng, vì Bạch Ngọc Đường đã vì hắn mà bỏn ba một chuyện dài, thậm chí không màng sĩ diện đi tìm đầu quyết phù hợp cho mình.

“Đừng tạ ơn ta vội, cuốn ‘Bất bại kiếm quyết’ đó đâu phải cho không, người ta có điều kiện đó”. Bạch Ngọc Đường xua tay, khẽ cười nói.

Bạch Khởi vừa mới nhắc chén trà định uống, nghe xong bỗng lặng người, trầm ngâm một lát “Điều kiện gì vậy?”

Vừa nói vừa nhấp môi uống một ngụm trà.

“Điều kiện gì ư? Cái lão tiểu tử đó có một cô cháu gái bảo bối, từ nhỏ mồ côi cha mẹ nên luôn ở bên cạnh ông. Ta nói qua tình hình của ngươi cho hắn, thế là hắn liền nói cuốn ‘Bất bại kiếm quyết’ xem như của hồi môn của cháu gái hắn, người làm cháu rể hắn thì cuốn kiếm phổ này đương nhiên sẽ là của ngươi, thế nên lão phu đã thay ngươi đồng ý rồi”

“Phụt...” Bạch Khởi đang uống trà nghe thấy thế liền phun hết nước ra, ho khan hai tiếng rồi đặt tách trà xuống. Hắn nhìn Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt dần ra không hiểu chuyện gì “Lão tổ tông, người nói gì vậy? hôn...hôn sự?”

“Uhm...ngươi tưởng thế nào, tưởng rằng người ta cho không ngươi à, ta và lão bạn già đó tuy rằng giao tình rất tốt nhưng chẳng có đạo lý nào người ta cho không tuyệt nghệ gia truyền bao giờ cả.” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn hắn, bộ dáng như đứa trẻ khó dạy vậy.

Thật ra, kể cả kiếp trước lẫn kiếp này Bạch Khởi đều chưa từng yêu đương. Tuy kiếp trước đã từng động lòng với một vài cô nương xinh đẹp yêu kiều, nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng phù hợp để theo đuổi, vì thế vẫn không cách nào tạm biệt cuộc sống độc thân của mình.

Trong mấy tháng ở kiếp này, Bạch Khởi chỉ toàn tâm toàn lực theo đuổi võ công, ngày nào cũng luyện công đến điên cuồng, chẳng có thời gian nghĩ đến mấy chuyện nam nữ. Cũng không phải Bạch Khởi không muốn, chỉ là hắn cảm thấy sức mình chưa thể bảo vệ được người con gái mình yêu, cho nên hắn cũng không nghĩ đến chuyện này.

Bạch Khởi chưa từng nghĩ tới sự việc lại thành ra thế này, lão tổ tông Bạch Ngọc Đường đi một chuyến bỗng nhiên tìm cho mình một lão bà...

Hơn thế nữa lão bà này còn kèm theo một cuốn tuyệt kỹ địa cấp trung phẩm. Nhưng của hồi môn càng hậu hĩnh Bạch Khởi càng thấy lo lắng.

Còn về vì sao lại lo lắng? Chuyện đó không hỏi cũng biết. Nếu là một nữ nhân xinh đẹp, chắc hẳn rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi xếp hàng theo đuổi. Cho dù người ta không cho thứ gì làm của hồi môn có lẽ cũng không ít người tình nguyện kết thân.

Thế mà của hồi môn của nữ nhân này lại hậu hĩnh như vậy, Bạch Khởi có chút không dám tiếp nhận. Trong đầu Bạch Khởi hiện lên hình ảnh một cô gái thân cao tám thước, mặt đầy lông lá, trông giống người vượn, giống như vượn ở người Thái Sơn. Nghĩ đến đây Bạch Khởi lạnh cả người, sắc mặt biến đổi khó coi như Trương Phi, còn khó chịu hơn so với nuốt phải con ruồi.

Trong một lúc Bạch Khởi không biết nên làm thế nào. Hay là đồng ý, nhưng chịu sao nổi nữ Thái Sơn đó. Hay từ chối vậy, bí kíp võ công đến tay rồi lại không cánh mà bay? Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Thế nào? Tiểu tử ngươi không muốn ư?” Thấy sắc mặt của Bạch Khởi, Bạch Ngọc Đường liền hỏi.

“Cái này...không có ...” Bạch Khởi cắn răng nói. Lúc nói những lời này trong lòng đã tự quyết: “Nếu cô nương đó thật sự tướng mạo giống như người vượn Thái Sơn thì cho dù chết cũng không lấy, nhưng quyền bí kíp đó nhất định phải có, cùng lắm đến lúc đó bồi thường gấp mười lần là được chứ gì”.

“Ha ha ha... Được... Không hổ là con cháu Bạch gia, biết nên lựa chọn thế nào... Đợi sau này ngươi công thành danh toại, muốn có nữ nhân nào mà không được chứ? Cái ngươi buộc phải làm là để cái danh chính thất cho nữ nhân đó mà thôi, việc trao đổi lần này ngươi đã lời to rồi”

Lão tổ tông không nói thì thôi, nói như vậy Bạch Khởi bắt gặp lại tướng tượng ra hình ảnh của nữ Thái Sơn đó. Nghĩ đến đây Bạch Khởi lạnh cả người, suýt chút nữa không nhịn được nôn khan một cái... Nếu không phải trước mặt lão tổ tông, không chừng Bạch Khởi đã chìm vào ảo tưởng của mình, nôn thóc nôn tháo ra rồi.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

40. Chương 40: Tốt Lắm!

Thời gian như thoi đưa, thoát cái đã hơn 1 tháng trôi qua. Trong một tháng đó, ngoài việc luyện công cơ bản, Bạch Khởi vui đầu vào “Bất bại kiếm quyết”. Dù gì thì cuốn “Bất bại kiếm quyết này” cũng là cái vốn để Bạch Khởi xây dựng tương lai cho mình, làm sao không dồn hết tâm huyết được.

Bạch Khởi vốn đã có “Đạp Vân Bộ” và “Liệt Sơn quyền”, tuy rất lợi hại nhưng “Đạp Vân Bộ” chỉ là võ công dùng để chạy trốn. muốn ẩn mình trốn tránh thì đây là võ công số một, nhưng nếu dùng để chiến đấu thì vẫn còn nhiều hạn chế. Còn về “Liệt Sơn Quyền”, đúng như Cửu U đã nói, uy lực cực lớn. Đợi đến lúc đấu khí của Bạch Khởi đạt đến mức tinh thâm, nói không chừng có thể san núi xẻ rừng. Nhưng cho dù “Liệt Sơn quyền” có lợi hại thế nào, chỉ cần một ngày cơ thể của Bạch Khởi chưa đạt đến mức mình đồng da sắt thì không thể quá phụ thuộc vào nó.

Dù sao “liệt sơn quyền” cũng là võ công chân tay, làm sao có thể đọ với binh khí? Nếu là cao thủ đấu với kẻ yếu hơn, có thể tay không đoạt đao, nhưng nếu hai bên võ công ngang nhau, một bên dùng binh khí một bên dùng nắm đấm, ai thắng ai bại không cần nói cũng biết”.

Vì thế Bạch Khởi vô cùng coi trọng “Bất bại kiếm quyết”. Tuy rằng Cửu U có thể giúp hắn lĩnh ngộ tinh hoa trong đó, nhưng với tên gia hỏa này không có tiền thì không xong. Nay Bạch Ngọc Đường đã quay về, Bạch Khởi không dám dùng “Đạp Vân Bộ” đã học để đi cướp của nữa. Hơn nữa bây giờ người trong Liễu Thành vẫn còn hoang mang, những gia đình phú quý lắm tiền trong thành đều bị cướp sạch rồi, những nhà giàu khác lại càng thận trọng hơn, đến ăn ngủ đi tiêu cũng mang theo vệ sĩ. Bạch Khởi có muốn cũng chẳng ra tay được.

Không còn phương pháp phát tài đó nữa, Bạch Khởi tất nhiên không có điểm giao dịch. Điểm giao dịch của hắn hiện nay là một quả trứng vịt lớn. Bạch Khởi đã từng hỏi Cửu U liệu có thể cho nợ không, nhưng câu trả lời lại là ...đừng có mơ!

Vì thế Bạch Khởi cũng không nghĩ đến nó nữa. Bây giờ toàn tâm toàn ý luyện tập, cũng may có Bạch Ngọc Đường bên cạnh chỉ dẫn, đến nay, ba chiêu đầu của “Bất bại kiếm quyết” đã lĩnh ngộ được rồi, tuy rằng không khỏi có chút lạ lẫm, thế nhưng quả thật là đã nắm vững được rồi.

Bạch Khởi đứng trong giảng võ đường lớn của Bạch gia. Trong tiết trời mùa xuân ấm áp, Bạch Khởi một mình chậm trở tăng đá. Thanh bảo kiếm đưa nhanh như gió, phát ra những tiếng gió vù vù. Trong nháy mắt một tia sáng màu cam vụt lóe lên. Hòn đá to bằng cái cối xay ở cách Bạch Khởi ba mét đã bị chém đứt đôi.

“Ha ha ha...hay lắm, Bạch Khởi à, chiêu thứ nhất này của “Bất bại kiếm quyết” ngươi đánh không tồi đâu, độ thuần đã đến ba phần rồi, cứ khổ luyện thế này sớm muộn cũng thành công thôi...” Ngay khi Bạch Khởi thu chiêu, một tiếng cười sáng khoáy vang lên bên tai hắn. Một lão nhân râu tóc bạc phơ đi đến, trên người khoác áo dài màu xanh, đứng cách Bạch Khởi chừng trăm mét nói.

“Đó là do lão tổ tông chỉ dẫn mới được thế.” Bạch Khởi cung kính đáp.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười xua xua tay nói: “Thôi được rồi, ngươi không cần phải nịnh bợ ta. Đạo này ngươi luyện tập rất tốt, Đạp Vân Bộ ngày càng thành thực, Bất Bại Kiếm quyết cũng có chút thành tích, đấu khí ngày càng mạnh, ta rất hài lòng. Ngươi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta phải lên đường rồi”

“Lên đường? Đi đâu vậy?” Bạch Khởi lặng người một lát, vô thức hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn Bạch Khởi, thu lại nụ cười, nói một cách nghiêm túc: “Hoàn Hoàn sơn mạch, đó là mục tiêu lần này của chúng ta. Một đấu sĩ mà chỉ biết đóng cửa luyện tập, thì dù có là thiên tài cũng chẳng làm nên thành tích gì. Ngươi phải có sự cọ sát mới trưởng thành được. Đấu sư mạnh thật sự là do tổn hao tâm huyết, đổ bao nhiêu mồ hôi, không ngừng cọ sát mà thành. Cho nên lần này ngươi nên có sự chuẩn bị tâm lý. Chuyến đi này chỉ e một phần sống chín phần chết, mà ta lại không thể giúp ngươi được”

“Lão tổ, người cứ về đi, ta lập tức bảo A Bố chuẩn bị hành lí, sớm mai sẽ xuất phát”. Bạch Khởi đầy hưng phấn, tuy Bạch Ngọc Đường không dưới một lần nhấn mạnh sự nguy hiểm của chuyến đi này, Nhưng Bạch Khởi chẳng hề lo lắng, trái lại còn vô cùng mong đợi.

Bạch Khởi bình tĩnh như vậy, ngoài lí do bản thân tự tin và muốn chứng tỏ võ công của mình, còn là vì hẳn đã có hai viên Cửu Chuyển hồi sinh đan đổi được từ chỗ Cửu U. Bạch Khởi bây giờ bỗng nhiên có cảm giác, một kiếm trong tay đi khắp thiên hạ, đương nhiên có Cửu U thì lại càng như tiểu cường không biết sống chết là gì.

“Uhm, vậy người đi đi..., cho ta một ngày thu dọn, sáng sớm mai, lúc mặt trời mọc, ta sẽ đợi người ở cửa lớn.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, phát tay ra hiệu cho Bạch Khởi rời khỏi.

Bạch Khởi vừa quay người đi, bước ra sân sau, bỗng như nhớ ra gì đó, khẽ nói: “Cửu U, người có đó không? người có biết Hoành Đoạn sơn mạch là nơi như thế nào không?”

Những lời này nếu để Bạch Ngọc Đường nghe thấy không biết ông sẽ có cảm giác như thế nào, có khi sẽ kích động đến ói máu. Ông vốn cho rằng Bạch Khởi hứng thú như thế là vì không sợ nguy hiểm, dám dùng cảm liều mình, đến một nơi như Hoành Đoạn sơn mạch mà cũng không sợ. Thì ra cái tên tiểu tử này vốn chẳng biết Hoành Đoạn sơn mạch là thứ gì nữa...

Lát sau, Cửu U xuất hiện, nói với ngữ khí ta phục người rồi: “Tiểu tử thôi, người đến đại lúc Thiên n này hơn nửa năm rồi mà không xem lịch sử của nơi này sao? Đến Hoành Đoạn sơn mạch cũng không biết nữa?”

“Ta thật sự không biết mà? Nó nổi tiếng lắm sao?” Bạch Khởi mơ hồ đáp lại. Nếu để người khác nghe thấy chắc hẳn sẽ lườm Bạch Khởi một cái. Nhưng Cửu U biết Bạch Khởi cũng không để ý, vì cho dù hắn có lườm hắn thì Bạch Khởi cũng chẳng nhìn thấy.

“Đương nhiên...Hoành Đoạn sơn mạch là một nhánh núi của Sâm La tuyệt vực, là nhánh phía Đông, biên giới xa nhất của đại lục, cách đế quốc Gia Lam ngàn dặm. Đó là vùng biên cương của nước Ba Phật Lợi Á, một trong những nơi nguy hiểm nhất của vương quốc. Trong núi có rất nhiều ma thú, tuy không được xếp vào loại đẳng cấp cao, nhưng người bình thường cũng không thể tùy tiện ra vào. Tầm cỡ như người vào đó bao nhiêu thì sẽ chết bấy nhiêu...”

“Ồ... Hóa ra vậy... Xem ra phải chuẩn bị kĩ rồi”. Bạch Khởi gật đầu, sắc mặt trầm xuống vài phần. Tuy lời của Cửu U không lọt tai, nhưng Bạch Khởi biết, cái tên gia hỏa này bình thường sẽ không gạt mình. E rằng Hoành Đoạn sơn mạch quả như lời hắn nói.

Cửu U vừa định gật đầu thì lời của Bạch Khởi làm cho hắn chưa kịp nói tiếp đã thu lại: “Cái ...Sâm La tuyệt vực đó là cái gì?”

“Người! Hay lắm...” Cửu U nghiêng răng nặn ra được vài từ rồi không thèm để ý đến cái tên không biết trời cao đất dày kia nữa.

Thấy Cửu U không phản ứng, Bạch Khởi đành nhún vai, rồi bỏ đi, quyết tâm có cơ hội sẽ tìm người hiểu biết lịch sử của đại lục chỉ giáo, nếu không cái gì cũng không biết sẽ bị người ta chế giễu mất.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

41. Chương 41: Nguy Cơ Đến

Sáng sớm hôm sau, ánh dương quang chiếu khắp nơi làm xuất hiện cảnh xuân tươi đẹp, ven đường hoa tươi nở rộ, giọt sương màu ngà sữa đọng ở trên nhánh cây, tí tách ~ chậm rãi rơi xuống, làm bắn tung bọt nước nhẹ nhẹ, trên cửa thành cao năm trượng, những hòn đá màu xám xếp thành một cây cầu lớn, hai người Bạch Khởi và Bạch Ngọc Đường sóng vai nhau mà đi, dưới ánh nắng chiếu rọi, hai người hướng phía tây của Liễu Thành mà đi.

Nửa tháng sau, hai người đã đến nơi, cả hai đứng trên một bãi đất, nhìn về phương trời, thì thấy xa xa là dãy núi nhấp nhô, núi non trùng điệp, từng bách đứng ngạo nghễ, chim yến bay hàng đàn, thỉnh thoảng ở phía xa lại truyền đến những tiếng gầm rú, làm một đàn chim hoảng loạn bay lên.

Bạch Ngọc Đường đứng trên sườn núi chấp tay, nhìn về phương trời xa, sau một lát chỉ vào một nơi có mây lượn lờ quanh núi, rồi quay lại phía Bạch Khởi nói: “Phía trước là Hoành Đoạn sơn mạch, ta cho người ba tháng, trong ba tháng thời gian, người ở bên trong phải lấy được một ma hạch cấp ba, năm mươi một ma hạch cấp hai, hai trăm mười một ma hạch cấp một, nhớ kỹ nếu như có việc gì khiến người chậm trễ, ta sẽ chờ người nửa tháng, nếu như nửa tháng người còn không đi ra ta sẽ ly khai khỏi đây, trở lại Bạch gia, bởi vì điều đó chứng minh rằng người đã chết.”

Lời này khiến Bạch Khởi thầm rùng mình, thần sắc ngưng trọng gật đầu, sau đó cũng không nói nhiều, bắt đầu cất bước, hướng về phía phương xa của Hoành Đoạn sơn mạch mà đi.

Nhìn bóng lưng Bạch Khởi đi xa, Bạch Ngọc Đường thần sắc có chút phức tạp, một lát sau thấy Bạch Khởi trước mắt mình đã biến mất, Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi xoay người rời đi.

Mà cùng lúc đó, Ba Phật Lợi Á Vương quốc ở tây bắc, Thanh Phòng thành là một tòa thành tráng lệ rộng hơn nghìn mẫu, ở một nơi nguy nga lộng lẫy, ở trong một gian phòng rộng rãi sáng sủa, một người mặc y phục rất đẹp và sang trọng, thân thể hơi béo, trong ánh mắt để lộ ra một tia tinh quang, người trung niên nam tử đang ngồi ngay ngắn trên một cái ghế làm từ vàng ròng nguyên chất, trong tay cầm một chén rượu, bên cạnh là hai gã có phong thái nổi bật hơn người, còn có một thiếu nữ luôn rót rượu cho hắn.

Người trung niên nam tử nâng ly rượu ngon lên uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn về phía một người thanh niên đang quỳ gối trước mặt vóc dáng mảnh khảnh, ngữ khí bình thản mà nói: “An Đức Lỗ, lão già kia còn không chịu khai ra chìa khóa và địa đồ ở đâu sao?”

“Đúng vậy, Công Tước đại nhân, chúng ta đã dùng hình gấp đôi, thế nhưng lão già kia một chữ cũng không chịu khai.” An Đức Lỗ quỳ trên mặt, cúi đầu thấp đầu nói rõ ràng mỗi một câu một chữ không dám có chút qua loa, thậm chí bản thân hắn là tam tinh đại đấu sư nhưng đối với người trước mặt này, ngay cả ngẩng mặt lên cũng không dám.

“Dùng hình gấp đôi? Hắn làm bằm, các người phải cẩn thận không được để lão già kia chết, tài bảo trước đây của Huy Hoàng đế quốc đều nằm trong tay của lão già này, một khi hắn chết, toàn bộ tài sản của dư nghiệt Huy Hoàng đế quốc dùng để phục quốc chỉ sợ sẽ vĩnh viễn sẽ mai một mất thôi.” Trung niên kia nghe xong lời này hừ lạnh hai tiếng bình thản nói.

Tuy rằng giọng nói của hắn bình thản đến cực điểm, tuy nhiên lại mang theo một áp lực vô hình làm cho người là An Đức Lỗ đang quỳ trên mặt đất, trán đã bắt đầu xuất hiện mồ hôi hột, không dám nhiều lời, chỉ lẳng lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của người kia.

Dùng một chút người trung niên nói rằng: “Lần trước ta lừa lão già kia cho hắn uống rượu độc để làm mất đi một thân tu vi, đồng thời dùng cao thủ tăng tăng mai phục hắn, vậy mà hắn còn có thể giết một tên cường tinh đầu lĩnh, làm trọng thương một gã nhất tinh đầu vương, đồng thời giết chết mười mấy tên cao thủ, rồi lẩn trốn tới Liễu thành, thiếu chút nữa là hắn có thể chạy ra khỏi Ba Phật Lợi Á Vương quốc, lão già này thực quả thật khó đối phó, cũng may mà các người nhanh trí, tại vùng phụ cận của Liễu thành phát hiện ra hắn, đồng thời bắt hắn trở về cho ta, nói cách khác suýt nữa thịt dâng tới miệng đã bay mất. . . . An Đức Lỗ. Người có công a ~~ bất quá. cái chìa khóa mà lão già đó nhất định mang theo bên người, lão già kia hẳn là sẽ không không giữ chữ tín, thế nó ở đâu. . . . ?”

An Đức Lỗ nghe xong lời này nhất thời sợ đến sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất trước mặt người trung niên, khóc nức nở nói: “Thức thức, thức thức, ta thực sự không có lấy vật đó, người nhất định phải tin tưởng ta a.”

Xem ra An Đức Lỗ lúc này vô cùng hoảng sợ, rất kinh hoảng, ắt hẳn cũng sẽ không dám giả dối trước mặt của trung niên nhân này, ngay cả xưng hô cũng đã thay đổi.

“Tin tưởng người? Ha ha, ta đương nhiên tin tưởng người, nói như thế nào người cũng là con trai duy nhất của đại ca ta, không phải sao? An Đức Lỗ à.... Bất quá..... Người giải thích làm sao cho ta chuyện này? Lão già này toàn thân trên dưới mỗi một thốn da thịt đều đã tìm qua, thế nhưng lại không tìm ra được chìa

khóa để mở bảo tàng, thế rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Người trung niên mỉm cười, lập tức đứng thẳng lên, từ trên cao, một đôi mắt như độc xà nhìn chăm chăm An Đức Lỗ trước mặt, dường như bất cứ lúc nào đều có khả năng uy hiếp đến An Đức Lỗ.

“Chuyện này” An Đức Lỗ nghe xong lời này, lập tức sắc mặt trắng bệch, thân thể đang quỳ không ngớt run rẩy, không biết nên nói sao cho phải, bỗng nhiên An Đức Lỗ trong đầu tinh quang chợt lóe, hình ảnh của Bạch Khởi xuất hiện trong đầu An Đức Lỗ.....

“Ta biết rồi..... Ta biết rồi..... Ta nghĩ..... Thứ đó hẳn là khi ở Liễu thành đã bị lão già kia giao cho người khác!” Nghĩ đến đây, An Đức Lỗ nhất thời đại ngộ.

“A? Giao cho ai?” Trung niên nhân mập mạp đang ngồi trên ghế, nghe xong lời này, bộ râu cá trê khê rung, tinh quang trong mắt chợt lóe, trong nháy mắt đứng lên, đi tới trước mặt An Đức Lỗ nắm lấy cổ tay hắn kích động nói.

“Ồ.... Ở Liễu thành, trong tay một tên tiểu tử, tiểu tử kia..... Hình như là người của Bạch gia ở Liễu thành.... là con của Vương đô cấm vệ quân thống lĩnh Bạch Kinh Thiên!” An Đức Lỗ nghĩ lại một chút, rồi khẳng định, nói xong lời này trong ánh mắt liền hiện lên một tia hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi, phảng phất như hận không thể ngay lập tức đi bắt Bạch Khởi mà ăn tươi nuốt sống.

“Như vậy a , ồ..... Nếu là con của Bạch Kinh Thiên thì quả thật có chút phiền phức..... Muốn ra tay hạ thủ với hắn thì phải còn dè chừng ở Vương đô, thế nhưng hiện nay ta còn chưa chuẩn bị ổn thỏa..... Uhm.... An Đức Lỗ, bây giờ, ngươi lập tức thống lĩnh ba trăm hắc y kỵ sĩ cho ta, sau đó đến Liễu thành, nghĩ biện pháp bắt giữ tên tiểu tử kia, nhớ kỹ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không nên cùng với Bạch gia đối đầu, cũng không được làm bại lộ thân phận chúng ta.” Nghe xong lời này, vị trung niên hơi béo kia, suy nghĩ một lát rồi nói.

“Vâng! Thúc thúc, không..... Công tước đại nhân..... Chỉ có điều.... Ta sợ..... Nếu có gì sơ suất Ngài....” An Đức Lỗ nghe ôm quyền nói, bất quá nói xong lời này còn sợ cái gì đó, bởi vậy trên mặt lộ vẻ khó xử, hắn biết vị thúc thúc này trong tay có rất nhiều cao thủ.

“Biểu rồi..... Ngươi cứ yên tâm quay về đi..... Ta sẽ phái hai gã thất tinh đấu linh theo ngươi.....” Người trung niên nghe xong gật đầu, híp mắt thấp giọng nói , phất tay, trên mặt hiện lên một tia sốt ruột, An Đức Lỗ nhìn thấy biểu tình của hắn, lập tức không dám nhiều lời, lĩnh mệnh cung kính lui ra ngoài.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

42. Chương 42: Chém Giết

Không nói bên kia đã hoang mang rối loạn, An Đức Lỗ đang mang theo ba trăm hắc y kỵ sĩ và hai gã đấu linh cấp cao thủ đi nghìn dặm hướng về phía tây bắc để vào bên trong Thanh Phong thành, bên này Bạch Khởi cũng đã đi vào bên trong khu vực Hoành Đoạn sơn mạch.

Hoành Đoạn sơn mạch này có hung danh rất lớn, nửa tháng trôi qua, Bạch Khởi đã xem qua về lịch sử đại lục này, đối với Hoành Đoạn sơn mạch này tự nhiên cũng có chút lý giải, Hoành Đoạn sơn mạch này là một trong bốn đại tuyệt vực, là nơi xa xôi mà quỷ thần khó lường, là một giải đất xa xôi sát biên giới, ở chỗ này cũng có không ít ma thú, tuy rằng những ma thú này đẳng cấp cũng không cao, thế nhưng cũng cực kỳ kinh khủng.

Phải biết rằng, ở thời đại thượng cổ ma pháp, ma pháp sư cần rất nhiều ma hạch để đề thăng tu vi và chế tác ma pháp khí cụ, ma hạch trong khoảng thời gian ngắn có giá trị gấp trăm lần, vô số mạo hiểm giả chen chúc giành giật nhau, tàn sát ma thú, tuy chưa tàn sát hết ma thú, mà trải qua mấy vạn năm, ma pháp văn minh xuống dốc, ma pháp nguyên tố bị chư thần phong ấn, nhu cầu về ma hạch đối với ma pháp sư nhân loại đã hạ thấp xuống cực điểm, ngoại trừ một ít thế lực đặc thù cùng với một số đặc thù được liệu mới cần ma hạch, ma hạch căn bản là không còn nhiều tác dụng.

Mà bản thân ma thú lại có năng lực ma pháp và rất hung mãnh dị thường, không ai nguyện ý trêu chọc bọn chúng, giết chết bọn chúng cũng không mang lại được gì mà lại còn có khả năng bị bọn ma thú hung hãn này tàn sát, có ai lại nguyện để bản thân gặp nguy hiểm chứ? Ngoài trừ khổ tu giả ra, không có ai ở cùng ma thú sống trong Hoành Đoạn sơn mạch này, ở khu vực xa xôi hiểm trở này, bởi vì đó là một loại hành động rất không sáng suốt, điều đó làm cho ma thú ở nơi này nhanh chóng gia tăng số lượng, nên khu vực này bây giờ càng cực kỳ nguy hiểm.

“Cửu U, người nói, vì sao chư thần lại liên thủ phong ấn ma pháp nguyên tố, thế nhưng những ma thú này lại không bị ảnh hưởng chút nào?” Đang đi sát biên giới của Hoành Đoạn sơn mạch này, Bạch Khởi trong lòng có nghi hoặc, nên trực tiếp hỏi thẳng Cửu U những nghi vấn của chính bản thân mình.

“Thực ra cũng không có gì khó hiểu, người nghĩ rằng ma thú không có bị ảnh hưởng ư? Chư thần liên thủ phong ấn ma pháp nguyên tố, trên thế giới này quả thực ma pháp nguyên tố điều bị biến mất, toàn bộ phong ấn đều do chư thần thành lập không có khả năng bị phá giải, các ma thú đương nhiên cũng không ngoại lệ, thế nhưng trước khi chư thần ngủ say thì lưới phong ấn bị hở một ít, giúp cho các ma thú trực tiếp hấp thụ thiên địa trong đó mà sản sinh, rất thừa thớt và hỗn tạp, nhân loại không còn khả năng sử dụng năng lực ma pháp nguyên tố, còn các ma thú chỉ có thể sử dụng ma pháp của chính mình, bất quá không giống như thời kỳ thượng cổ ma pháp văn minh, các ma thú phát tay là có thể sử dụng cấm chú ma pháp kinh khủng có thể hủy diệt cả mười nghìn dặm, nhưng ma thú hôm nay, cho dù là đỉnh cấp ma thú cũng không có năng lực này, ta có thể khẳng định nói cho người biết, so với thời kì thượng cổ ma pháp văn minh.... Các ma thú này chỉ ít bị suy yếu mất bảy thành lực lượng, còn đỉnh cấp ma thú này thì bị suy nhược tới chín thành lực lượng, một thời từng xưng bá đại lục huy hoàng có thể sử dụng cấm chú ma pháp, nhưng hôm nay các ma thú cường đại đã tiêu vong....” Cửu U như một đại học sĩ giải thích mọi việc một cách rõ ràng.

“Thì ra là thế.” Bạch Khởi nghe xong lời này thì gật đầu, trong mắt tinh quang chợt lóe và trong lòng dâng lên một cảm giác khó hiểu, bất giác trong đầu Bạch Khởi lại xuất hiện một vài hình ảnh đỉnh cấp ma thú thi triển ra ma pháp cấm chú đủ để hủy thiên diệt địa, ngay cả nhật nguyệt cũng ảm đạm vô sắc, làm cho người ta mê mẩn ngây ngất.

“Sưu sưu” Bỗng nhiên có một động tĩnh rất nhỏ vang lên bên tai Bạch Khởi, trong rừng rậm kế bên Bạch Khởi có một bóng đen với tốc độ cực nhanh, quả thực khiến người khác lú lẫm, đang tìm cách hướng về phía Bạch Khởi, Bạch Khởi trong nháy mắt đã có phản ứng, thân thể lập tức khê động, thanh trường kiếm xuất hiện ngay lập tức trong tay Bạch Khởi, Bạch Khởi quan sát bốn phía xung quanh đề phòng.

“Gào.o.o..” Một con Liệt Báo đang theo dõi Bạch Khởi từ phía sau bỗng nhiên vọt ra, thân thể dài hơn hai thước lao thẳng tới Bạch Khởi, trong nháy mắt mở miệng ra, một trái hỏa cầu từ trong miệng Liệt Báo phun ra.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi không dám chậm trễ, đầu khí màu cam trong nháy mắt bao phủ toàn thân, nhằm vào hỏa cầu mà công kích, “Ầm”, một tiếng nổ phát ra, hỏa cầu ngay lập tức vỡ vụn, tia lửa tóe ra khắp nơi, cùng lúc đó con báo dài hơn hai thước, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Bạch Khởi.

“Sưu” Ngay lập tức Liệt Báo dùng móng vuốt xé rách da trên vai phải Bạch Khởi, ngay lập tức trên vai Bạch Khởi máu chảy đầm đìa, nhìn vô cùng thê thảm.

Liệt Báo, là ma thú cấp hai Liệt Vân Báo, ở Hoành Đoạn sơn mạch này phải nói là cực kỳ lợi hại, có thể nói, nếu là ma thú bình thường thì còn đối phó được, bất quá bây giờ thì Liệt Vân Báo là ma thú cấp hai nên cũng tạo ra uy hiếp không nhỏ đối với Bạch Khởi, ma thú cấp hai tương đương với nhân loại là đấu sư cấp cao thủ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, móng vuốt như tinh thiết cứng rắn, ngoài ra còn có thể sử dụng ma pháp hỏa cầu, nếu là một vài đấu sư mới thăng cấp lên sẽ rất dễ dàng chết trong móng vuốt của nó.

Nơi này là sát biên giới Hoành Đoạn sơn mạch, lẽ ra chỉ có một ít dã thú bình thường, hoặc là ma thú cấp một, ma thú cấp hai hẳn là phải ở sâu bên trong, thế nhưng không biết vì sao lại gặp phải Liệt Vân Báo này ở đây.

Phải biết rằng ma thú cũng có quy củ của ma thú, mỗi một ma thú đều có một khu vực sinh hoạt cố định cũng chính là địa bàn của nó, ma thú sẽ không đi ra khỏi địa bàn của mình, không biết vì sao Liệt Vân Báo lại xuất hiện đây, Bạch Khởi thật là không may mắn, vừa mới tiến vào Hoành Đoạn sơn mạch đã phải gặp ngay nhị cấp ma thú lợi hại này rồi.

Bất chấp cơn đau đớn trên vai, để cho đầu khí bao phủ toàn thân, trường kiếm dọc theo cánh tay nhanh chóng được Bạch Khởi bắt lấy, kiếm quang chợt lóe, ngay lập tức sử dụng “Đạp vân bộ”, sau đó thi triển “Bất bại kiếm quyết” đánh về phía Liệt Vân Báo.

Một người một báo ở sát biên giới Hoành Đoạn sơn mạch tiến hành chém giết, Liệt Vân Báo động tác nhanh như chớp, trời sinh tính tình hung mãnh, mà Bạch Khởi lại có Đạp Vân Bộ trợ giúp, tốc độ cũng không thua Liệt Vân Báo bao nhiêu, lợi trảo của Liệt Vân Báo nhanh chóng bị trường kiếm được quán nhập đầu khí, chế trụ kín mọi góc độ.

Một người một thú kiếm qua trao lại, thực ra thực lực của Bạch Khởi vượt trội hơn so với Liệt Vân Báo, mặc dù Liệt Vân Báo cũng là ma thú cấp hai, thế nhưng bản thân thực lực cũng là ma thú cấp hai hạ đẳng, không phải mạnh lắm, mà Bạch Khởi lại là tứ tinh đấu sư, đã có dấu hiệu đột phá, nghiêm nhiên đã là đấu sư trung phẩm, tu vi lại có ba loại địa cấp đấu kỹ phụ trợ, đối phó với Liệt Vân Báo quả thật không có vấn đề, chỉ có điều kinh nghiệm chiến đấu của Bạch Khởi không nhiều, mới lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, làm cho Bạch Khởi có chút trở tay không kịp, bởi vậy mới có thể để cho Liệt Vân Báo làm bản thân bị thương, bất quá khi hai bên đối chiến, rõ ràng Bạch Khởi đã dần chiếm được thượng phong.

Cửu U Long

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

43. Chương 43: Ý Tưởng Bất Ngờ

Mất thấy Bạch Khởi dần chiếm được thượng phong thì Liệt Vân Báo bên này cũng bắt đầu cảm thấy sốt ruột, cùng Bạch Khởi giao chiến thêm một lát rồi Liệt Vân Báo nhảy lên trên ngọn cây cao năm thước, quay về phía Bạch Khởi rống lên một tiếng, sau đó phun ra một quả cầu đỏ rực, so với hỏa cầu lúc trước đánh lên Bạch Khởi thì hỏa cầu này dày đặc và mạnh mẽ hơn rất nhiều, hỏa cầu vừa xuất hiện lập tức lao thẳng tới Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh trước mặt như vậy, Bạch Khởi không có tiếp đòn giống như lúc trước mà là lắc mình né tránh, tránh thoát khỏi hỏa cầu, Bạch Khởi đứng sau cây đại thụ bắt đầu nứt gãy vì bị một đoàn liệt hỏa bám vào thân cây mà cháy rụi, Bạch Khởi bên này vừa tránh thoát khỏi công kích của Liệt Vân Báo ngay lập tức trường kiếm trong tay không do dự đã thi triển ra kiếm chiêu, một đạo quang mang màu cam bắn ra cao đến hai thước, nhằm thẳng tới trước mặt Liệt Vân Báo, Liệt Vân Báo trúng chiêu, lớp da như bị lột mất, máu trên người không ngừng chảy ra.

Liệt Vân Báo rống lên một tiếng, vẻ mặt lúc này vô cùng hung ác, cố gắng tránh thoát công kích của Bạch Khởi một lần nữa, nhưng thật bất ngờ là không có chạy trốn mà trái lại còn nhe răng nhếch miệng hướng phía Bạch Khởi lao tới, hiển nhiên là muốn cùng nhau “cá chết lưới rách”.

Bạch khởi cũng không dám đắc ý, liền chuyển thân, dùng kiếm chặn thế công của Liệt Vân Báo, ngay lập tức, tay trái thi triển “Liệt Sơn quyền”, đầu khí màu cam bao phủ lấy nắm tay của Bạch Khởi đánh vào ngực của Liệt Vân Báo, “Bịch” một âm thanh trầm đục vang lên, ngực của Liệt Vân Báo sau khi bị Bạch Khởi đánh đã bị nát bấy, huyết nhục văng tung tóe khắp nơi, toàn bộ thân thể bay ngược ra ngoài, rơi trên mặt đất, rên rỉ một tiếng đã về châu diêm vương.

“Hộc hộc ~ hộc hộc ~” Bạch Khởi sau khi tiêu diệt Liệt Vân Báo, đứng từ xa nhìn về phía thi thể của Liệt Vân Báo, không ngừng thở hổn hển, đây là lần đầu tiên Bạch Khởi chân chính chiến đấu, Bạch Khởi lần này trong chiến đấu đã học được rất nhiều điều, song cũng cảm nhận được việc chém giết rất tàn khốc, sau khi Liệt Vân Báo chết thì Bạch Khởi đứng thở hổn hển, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có làm gì tiếp nữa. Đúng lúc này thì.

“Tên tiểu tử ngu ngốc, ngươi là heo à, còn không mau nhanh đem vật kia đưa cho lão tử? Ở chỗ này đã lưu lại máu tanh, một lúc sau những con ma thú chết tiệt khác chen chúc tới thì tên tiểu tử như ngươi chết chắc, tuy rằng ngươi có chết hay không đối với ta cũng không có ý nghĩa, thế nhưng ngươi cũng đừng liên lụy đến lão tử ta a.” Bạch Khởi đang đứng thở hổn hển, còn Cửu U thì sốt ruột nhin không được bắt đầu chửi ầm lên.

Trong Hoành Đoạn sơn mạch này, nơi nơi đều là ma thú, tuy rằng những ma thú này bình thường sẽ không đi ra khỏi khu vực của Hoành Đoạn sơn mạch, dường như là bọn chúng bị lực lượng gì đó ước thúc nên sẽ không đi ra, thế nhưng bây giờ Bạch Khởi đã ở sâu trong Hoành Đoạn sơn mạch thì tình cảnh đã khác trước, máu tanh.... rất là hấp dẫn đối với dã thú, ma thú khi ngửi thấy mùi máu tươi sẽ tự giác hướng về phía này mà tới, bởi vì mùi máu tanh ở Hoành Đoạn sơn mạch là đại biểu của lương thực, bởi vì con gì chết ở đây cũng đều trở thành lương thực hết, mục đích sống duy nhất của dã thú ở đây đó là đầy đủ lương thực, nhưng lương thực cũng ít nên càng làm ma thú hấp dẫn đến đây thêm.

“Hả... a” sau khi nghe Cửu U nói xong thì Bạch Khởi rất sửng sốt, ngay lập tức vội vàng gạt đầu, lập tức chạy tới bên xác của Liệt Vân Báo sử dụng kiếm để khoét trên não bộ của Liệt Vân Báo lấy ra một khối tinh hạch bằng móng tay cái, trong lòng mặc niệm một lát, sau đó đem tinh hạch cùng thi thể của Liệt Vân Báo cùng nhau thu vào trong .

Làm xong việc này rồi thì Bạch Khởi cũng đơn giản băng bó cho bản thân một chút, dùng thuốc bột xức lên trên vết thương sau đó dùng vải trắng bao lại, toàn bộ quá trình diễn ra không tới một phút đồng hồ, khi hoàn thành xong mọi việc thì Bạch Khởi ngay lập tức sử dụng “Đạp vân bộ” hướng về phía sâu trong rừng rậm mà đi.

Sau khi Bạch Khởi ly khai được một lát, thì có rất nhiều ma thú nghe mùi máu đã tới, Bạch Khởi từ xa nghe được những tiếng rống của ma thú mà trong lòng hồi hộp không ngớt.

Bạch khởi đi vào sâu bên trong của Hoành Đoạn sơn mạch, mỗi ngày giết chết năm con ma thú cấp một, đó là những con ma thú sống riêng rẽ , tuy rằng những ... con ma thú cấp một này cũng có chút là lợi hại, bất quá nếu so với Liệt Vân Báo thì quả thực không chịu nổi một đòn, Bạch Khởi giết chết Liệt Vân báo tuy rằng bị thương một chút, chỉ có điều để đối phó với những ma thú cấp một thì cũng không thành vấn đề.

Khi trời đã bắt đầu sẩm tối, Bạch Khởi liền đi tìm cho mình một cái hang rồi dùng tảng đá chặn lại ở cửa hang, ở trong hang đốt lửa lên sao đó lấy thi thể của Liệt Vân Báo ra, xẻ thịt rồi xiên vào, sau đó rải lên ít muối cùng gia vị rồi nướng lên, kể từ khi bắt đầu đi tới Dị giới thì đây là lần đầu tiên hắn ăn cơm dã ngoại.

Hiển nhiên là rèn luyện một thời gian dài trong sơn lâm, cho nên lúc này ăn thịt của Liệt Vân Báo hắn cảm thấy rất ngon, cho nên lần này Bạch Khởi ăn rất nhiều, mà quả thực Bạch Khởi đã không hề khách khí mà ăn đến gần hết cả cái bắp đùi của Liệt Vân Báo....

Ăn xong được một lúc thì Bạch Khởi lại bắt đầu tu luyện, lần này ra ngoài, Bạch Khởi tuy rằng không có điều chỉnh gì nhiều “Trọng Lực Hoàn”, bất quá trạng thái trọng lực cũng đã được điều chỉnh đến gấp đôi, dù sao Bạch Khởi đang ở Hoành Đoạn sơn mạch cửu tử nhất sinh này, cũng không dám làm càn, chỉ có điều để rèn luyện nên Bạch Khởi cứ như cũ mà làm, trong Hoành Đoạn sơn mạch mà sinh tồn, vốn rất dễ dàng làm tiêu hao thể lực và đầu khí, hơn nữa Bạch Khởi dùng Trọng lực hoàn như vậy càng tiêu hao nhiều hơn.

Bất quá tiêu hao như vậy rất xứng đáng, Bạch Khởi khôi phục lại cũng nhanh hơn, mỗi lần tiêu hao Bạch Khởi phải tìm nơi bí mật để tiến hành tu luyện để mà khôi phục lại, điều này làm cho tốc độ tu luyện đầu khí của Bạch Khởi nhanh hơn bình thường rất nhiều rất nhiều, nói đơn giản một chút là tu luyện lần này nếu so với bình thường thì nhanh hơn gấp ba lần, điều này làm cho Bạch Khởi kinh hãi, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Dùng việc tu luyện thay cho việc ngủ, Bạch Khởi đã nhập vào trạng thái tu luyện, hừng đông ngày hôm sau, ánh nắng gắt gao chiếu rọi khắp nơi, lúc này Bạch Khởi cũng chậm rãi kết thúc việc tu luyện, cử động một chút cho gân cốt thư giãn rồi sau đó từ trong hang đi ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, Bạch Khởi bỗng nhiên trong lòng khẽ động, nhớ tới một việc, bèn thấp giọng hỏi: “Được rồi, Cửu U, lúc trước không phải ngươi nói, bất luận là cái gì chỉ cần là có giá trị đều có thể từ nơi người đối diện giao dịch phải không? Kể cả ma hạch và thú hồn?”

“A a, tiểu tử thôi, mới sáng sớm mà không để cho lão tử ta ngủ ngon, không sai, ta đúng là có nói qua lời này, thế nào, ngươi có ma hạch và thú hồn muốn đổi thành điểm giao dịch hả?” một lát sau thanh âm của Cửu U lười biếng vang lên bên tai Bạch Khởi, giọng điệu như chưa tỉnh ngủ của Cửu U đối với Bạch Khởi có vẻ rất bất mãn vì bị đánh thức bất ngờ.

“VẬY..... Chỉ có điều..... Không biết người có thể trả bao nhiêu?” Bạch khởi nghe xong lời này gật đầu một cái khẳng định nói.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

44. Chương 44: Người Không Biết Vô Sĩ Là Gì

“Ma hạch? Thứ quý đó ta cũng không dùng để làm gì, a, nếu như người có, ta khuyên người nên dùng để đổi lấy kim tệ, bất quá..... Có điều này ta phải nhắc cho người biết, bây giờ không phải là thời kì thượng cổ mà pháp văn minh, mà ma hạch cũng không còn quan trọng nữa, rất ít người yêu thích thứ này, thật chẳng đáng bao nhiêu tiền, chỗ đổi điểm giao dịch của ta, ngay cả một điểm cũng không đến..... Ta mới không cần..... Trừ phi là ma hạch của cao cấp ma thú hoặc cũng gần như vậy, thế nhưng..... Không phải ta khinh thường tiểu tử người, cao cấp ma thú? Người nếu chạm mặt thì ngay cả bỏ chạy còn không kịp, làm sao mà giết được bọn chúng để lấy ma hạch mà hoán đổi điểm giao dịch.” Cửu U nghe xong lời của Bạch Khởi liền khinh thường nói.

Dừng lại một chút, Cửu U lần thứ hai lại mở miệng nói: “Về phần giá của hồn thú..... Người không cần phải lo lắng, có thể cân nhắc một chút, bất quá người cũng không nên hy vọng quá nhiều, khi người vừa giết chết ma thú ta đều có thể tự động hấp thụ thú hồn, ma thú cấp một ta cho người một điểm giao dịch điểm, cấp hai là năm điểm, cấp ba là năm mươi điểm, ma thú cấp bốn là một trăm điểm..... Ngũ cấp ma thú..... Ách..... Xin lỗi ta không nên nói với người về ma thú cấp năm, ma thú cấp bốn ta cũng không nên nói sớm, mấy loại đó tùy ý đều có thể giết người.”

Không thể nghĩ ngờ rằng những lời này của Cửu U lần thứ hai đã kích Bạch Khởi, bất quá hiểu rõ ràng tính nết kỳ quái của Cửu U, Bạch Khởi cũng không thèm để ý, trái lại Bạch Khởi lưu ý lại là một việc khác.....

“Sao lại rẻ như vậy? Người không phải nói hồn phách đều rất quý sao?” Cửu U có thể tự động hấp thụ hồn phách sau khi chết là chuyện mà Bạch Khởi cũng biết, bất quá Bạch Khởi bất ngờ chính là giá cả lại rẻ đến như vậy..

“Đương nhiên là như vậy, thế nhưng ta thứ ta nói chính là của nhân loại, nhân loại là linh hồn hoàn mỹ nhất, bởi vì nhân loại sở hữu suy nghĩ và cảm giác, nhân loại sở hữu hỉ nộ ái ố là tình cảm của mình, do đó mà hồn phách nhân loại rất đáng giá, mỗi một hồn phách có thể đổi được mười điểm giao dịch, thế nhưng những ma thú lại không giống như vậy, bọn nó căn bản không có trí tuệ, nhiều nhất cũng chỉ là dã thú mà thôi, linh hồn của chúng không hoàn mỹ, căn bản đổi không được bao nhiêu điểm giao dịch, chỉ cần là cao cấp ma thú, đã sống lâu năm và tiến hóa mới có thể có trí tuệ giống nhân loại, linh hồn của bọn chúng rất đáng giá, mà ma thú muốn giống như vậy đều là thất, bát cấp, rất ít khi xuất hiện trước mặt nhân loại, ta dựa theo phương thức mỗi cấp tăng dần, cho người biết điểm giao dịch, tứ cấp ma thú ta cho người một trăm điểm, tiểu tử người như vậy mà còn nói là ít? Thật là một tên tham lam mà” Cửu U ai oán trả lời lại Bạch Khởi.

“Ách..... Thế nhưng..... Như vậy thì quá thấp.....” Bạch khởi dừng một chút, nói.

“Như vậy mà còn thấp, nếu như người không muốn giao dịch thì thôi vậy, lần này lão tử ta cũng không có gấp.....” Lần này Cửu U không giống như những lần vội vã trước, không thăm dò hay trả giá với Bạch Khởi nữa mà lần này lại không gấp gáp giao dịch. Cửu U nói xong ngay lập tức biến mất, mặc cho Bạch Khởi có nói như thế nào cũng kiên quyết không chịu ra.

Bất đắc dĩ Bạch Khởi đành đi sâu vào phía trong của Hoành Đoạn sơn mạch, con rận dù cho có nhỏ thì cũng có thịt, Bạch Khởi cũng sẽ không thấy ít mà bỏ qua, hắn đã quyết định trên đường đi chỉ cần bản thân gặp phải ma thú thì sẽ chém giết hết toàn bộ, không có ngoại lệ, nói như thế nào thì mấy thứ này đều là giao dịch điểm hết, đạo lý “tích tiểu thành đại” này Bạch Khởi hoàn toàn hiểu rõ, Bạch Khởi cũng không có tham lam, dù sao năng lực của mình, Bạch Khởi vẫn hiểu rất rõ.....

“Giết chết ma thú cấp bốn, bất kể phương pháp, thời gian trong ba tháng..... Thường, tu vi đề thăng thêm tam tinh, một viên bảo thạch cấp B..... Thất bại, khấu trừ, tam tinh tu vi, đó là những nhiệm vụ chủng loại có thể lựa chọn hoặc từ bỏ, chọn loại nào thì hãy trả lời.....” Bạch Khởi đứng dậy vừa chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Cửu U.

Đánh chết ma thú cấp bốn? Đối với tình huống hiện nay Bạch Khởi hiển nhiên là không có khả năng, ma thú cấp bốn ở trong Hoành Đoạn sơn mạch đã là ma thú cấp cao rồi, còn ma thú cấp năm thì ở sâu trong Hoành Đoạn sơn mạch, ở Hoành Đoạn sơn mạch tuy rằng có ngàn vạn ma thú, thế nhưng để đạt được tới ma thú cấp bốn cũng không nhiều lắm, ngay cả ở đây nếu muốn tìm được một con ma thú cấp bốn thôi thì cũng đã không dễ dàng gì rồi chứ đừng nói tới khả năng là đánh chết ma thú cấp bốn.

Đánh chết ma thú cấp bốn..... Thì ít nhất cần nhân loại cấp đấu linh mới có khả năng làm được, cho dù là cửu tinh đại đấu sư nếu không có trong tay địa cấp đấu kĩ cao siêu, thì đối phó với ma thú cấp bốn sợ cũng phải dùng hết toàn lực trong một chiêu mới có thể giết được đối phương, tuy nhiên, nếu như gặp phải ma thú cấp bốn mạnh mẽ, xuất sắc thì ngay cả cửu tinh đại đấu sư cũng chỉ có thể chạy trốn, trừ phi thất tinh đấu linh trở lên mới có thể tiêu diệt được, còn lại thì không khả năng giết được ma thú cấp bốn.

Với khả năng của Bạch Khởi đừng nói là giết chết ma thú cấp bốn? Mà ngay cả bắt cứ một con ma thú cấp ba nào thì cũng đã có thể tùy tiện giết chết được Bạch Khởi rồi.

Cho nên lời nói của Cửu U đã khiến cho Bạch Khởi sửng sốt, lập tức ngừng bước và suy nghĩ, thế nhưng Bạch Khởi còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, thậm chí chưa kịp nói, thì đã nghe Cửu U mở miệng, lần này âm thanh không còn lạnh lùng nữa, mà lại có vẻ cợt nhả nói: “Một, hai, ba..... Tiểu tử, ngươi không hủy bỏ, được rồi, sự việc coi như đã định....”

Chờ cho Cửu U nói xong thì lúc này Bạch Khởi mới có phản ứng, nhưng mà thật đáng tiếc lúc này Bạch Khởi có hối hận thì cũng đã chậm rồi, tuy rằng phần thưởng của Cửu U rất là mê người, thế nhưng hình phạt còn nghiêm trọng hơn, hơn nữa nhiệm vụ này Bạch Khởi căn bản là không có khả năng hoàn thành, bây giờ Bạch Khởi một chút lòng tin cũng không có, cho nên dù phần thưởng có cao tới đâu Bạch Khởi cũng sẽ không đáp ứng, thế nhưng..... Ai có thể ngờ rằng Cửu U lại vô sỉ đến như thế lợi dụng lúc Bạch Khởi đang muốn từ chối thì Cửu U đã nói ra như vậy làm cho Bạch Khởi dù muốn đổi ý cũng không có khả năng.

Dù sao Bạch Khởi cùng Cửu U ở chung trong một năm nên Bạch Khởi đối với Cửu U cũng có hiểu biết một chút, thường ngày bất luận thế nào Cửu U làm việc gì cũng đều thương lượng, nhất là trong việc trả giá các loại vật phẩm, cho nên rất dễ dàng thương lượng, thế nhưng nếu là nhiệm vụ thì tiếng nói của Cửu U rất lạnh lùng và như vậy tất nhiên sẽ không có thương lượng, bởi vậy Bạch Khởi cũng biết là sẽ không có khả năng thay đổi được cái nhiệm vụ này.

Bất quá Cửu U này thật là..... Tốc độ quả thật quá nhanh, trước sau không đến một giây, làm Bạch Khởi chưa suy nghĩ được gì, đều là do Cửu U tự mình sắp đặt, Bạch Khởi trên trán nổi đầy gân xanh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với Cửu U: “Cửu U ngươi là tên hỗn đản..... ngươi.....ngươi là một kẻ vô sỉ!”

“Ha ha..... Ngươi nói rất đúng, ta rất là vô sỉ, bất quá lão tử căn bản không phải người..... Cho nên ta vô sỉ, thì ngươi có thể làm gì.....” Cửu U không chút xấu hổ nói như vậy, làm cho Bạch Khởi không thể nói gì được, chỉ có thể cắn hận chửi thầm trong lòng.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

45. Chương 45: Bạch Sắc Tiểu Cầu

Không để ý tới lời nói và việc làm vô sỉ của Cửu U nữa, Bạch Khởi nhảy từ đồng loạn thạch trên sườn núi xuống rồi từ đó đi thẳng vào sâu bên trong rừng rậm.

Trên đường đi ở ven đường Bạch Khởi đã giết chết bốn năm con ma thú cấp một có ý định đánh lén Bạch Khởi, hấn cứ đi vào sâu bên trong rừng rậm, đối với Bạch Khởi mà nói, chỉ cần ma thú cấp một không tập hợp lại thành đàn mà công kích hấn thì hấn đều có thể ứng phó được, mà ma thú cấp một đối với Bạch Khởi bây giờ đã không còn tính khiêu chiến nữa, muốn rèn luyện bản thân, cũng chỉ có thể đi tìm ma thú có thực lực tương đương hoặc là có thực lực cao hơn chính mình một bậc, như vậy mới có thể tiến bộ được. Do đó dù có giết hay không giết ma thú cấp một giờ đây đã không còn quan trọng nữa.

Mà ma thú cấp hai thì đa số là đều sinh sống ở nơi sâu thẳm trong rừng rậm của Hoành Đoạn sơn mạch, còn ở khu vực phía ngoài thì rất ít, Liệt Vân Báo chính là một ngoại lệ trong số đó, vì phần lớn muốn gặp

ma thú cấp hai thì đều phải đi vào sâu trong Hoành Đoạn sơn mạch. Nơi nào có điều kiện sinh sống thì đa phần đều có khí tức của bọn chúng.

“Gào...Gào...” lúc Bạch Khởi đang đi, ngay ở chỗ sâu bên trong rừng rậm truyền đến một tiếng rống kinh tâm động phách, trong phạm vi tiếng rống đó làm cho đám chim chóc đều hoảng sợ bay tán loạn, còn một ít ma thú nhất gan cấp một sau khi ngẩng đầu nhìn đều nhanh chóng chạy trốn.

Chợt nghe từ xa truyền đến một tiếng nổ rất lớn, trong rừng rậm dài hơn nghìn mét, hỏa quang bốc cao đến tận trời, dã thú gầm rú không ngừng, những tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp sơn lâm, điều này làm cho Bạch Khởi trong lòng thâm rùng mình, nhất thời vận chuyển “Đạp vân bộ” nhảy lên cây cao, tìm một vị trí bí mật rồi ẩn nấp.

Phát hiện không có gì đặc biệt, Bạch Khởi mới rời khỏi nơi ẩn nấp đi về phía phát ra âm thanh, khi đến đó thì phát hiện ở đây, trong vòng chu vi mấy chục thước, rừng cây đều đã bị liệt hỏa thiêu đốt qua, lộ ra một mảnh đất trống, trong mảnh đất trống này tràn ngập thi thể, khắp nơi đều tản ra một mùi máu tanh hỗn loạn, trên mặt đất thì đầy các phần còn lại của tay, chân dã thú, nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Khởi đang ẩn nấp trên một thân cây đại thụ, che dấu tiếng động rồi nhìn về hướng phát sinh sự việc, phát hiện có một con tiểu cầu nhỏ dài khoảng ba mươi cm, nhìn có vẻ giống như những con chó trắng bình thường khác mà Bạch Khởi đã từng gặp qua, đang bị thương tích toàn thân đang đối chọi với ba con ma lang, mà phía bên này, ba con ma lang thoát nhìn cũng không tốt hơn bao nhiêu, mỗi một con đều mang theo vết thương trên người, trong đó có một con đã mù một con mất, trên mặt huyết nhục không rõ ràng, lúc này ba con ma lang đang phân biệt bao vây con chó trắng vào trung tâm, cả đám nhe răng nhếch miệng nhìn con chó trắng trước mặt, chỉ cần đối phương cử động là cả bọn sẽ ngay lập tức vây công, sau đó xé xác đối phương thành từng mảnh nhỏ.

“Tiểu cầu này là ma thú như thế nào? Ba con ma lang ta có thể cảm giác được mỗi một con đều là ma thú cấp hai đỉnh phong, nếu là ta đánh với chúng thì chỉ có con đường chết, Tiểu cầu này thật quá lợi hại? Đối mặt với ba con ma lang cường đại mà vẫn không chút nào lùi bước, vết thương đầy người mà vẫn dám nghênh chiến?” Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi đang ngồi quan sát vô cùng kinh hãi.

Bạch Khởi nhìn những thi thể trên mặt đất, trong lòng càng thêm kinh dị, ngoại trừ thi thể ma lang còn có Liệt Vân Báo, Sâm Lâm Hùng, các loại ma thú này, mỗi một con đều có thực lực không tệ, trong đó còn có vài loại ma thú không nhận ra chủng loại, bất quá có thể ở chỗ này thực lực nhất định không kém, thế nhưng những ma thú này đều chết ở đây, điều này làm Bạch Khởi không rõ rốt cuộc thì ma thú nào có sức phá hoại lớn như vậy. Không lẽ lại là con tiểu cầu này?

Bất quá ngay lập tức Bạch Khởi lại lắc lắc đầu, trong nháy mắt đem điều mình đang nghĩ quên đi, vì dù sao điều đó là không có khả năng, dù sao ma thú hiện nay đều không phải luôn có thực lực của thời thượng cổ ma pháp văn minh, ma thú tuy rằng nắm giữ được một số năng lượng ma pháp nhất định, thế nhưng cũng không quá cường đại, ma thú lợi hại chủ yếu là dựa vào thực lực của chính mình, trong đó bao gồm, lực lượng, thể trạng, tốc độ.

Mà con chó trắng này hiển nhiên không có mấy thứ này, đó là lý do mà Bạch Khởi vừa rồi đã quên đi suy nghĩ của mình, giữa lúc Bạch Khởi đang suy nghĩ tiếp thì sự việc lại xảy ra biến cố, con tiểu cầu bỗng nhiên hung bạo hẳn lên, trong nháy mắt liền xông ra ngoài, lao thẳng tới ba con ma lang, bạch sắc tiểu cầu lại phát động công kích đầu tiên!

“Gâu!” một tiếng gầm nhẹ, bạch sắc tiểu cầu, nhanh như điện chớp sử dụng tốc độ vọt tới một trong ba con ma lang, là ma lang bị mù một con mắt, há mồm cắn được huyết quản của đối phương, khiến cho con ma lang này chết ngay tại chỗ, máu văng tung tóe khắp nơi, sau đó tiếp tục công kích ma lang khác, tốc độ cực nhanh làm người khác không ngờ tới, với nhãn lực của Bạch Khởi vậy mà chỉ có thể thấy được một đạo tàn ảnh..... Đây..... Quả thật khó mà tưởng tượng được.....

“Đây..... Làm sao có khả năng?!” Bạch Khởi trong lòng kinh hãi không thôi.

Bất quá con chó trắng bị thương cũng không nhẹ, lúc bất ngờ giết chết một con ma lang rồi công kích con ma lang khác rõ ràng tốc độ sẽ chậm lại một chút, khiến cho hai con ma lang còn lại có cơ hội công kích,

con chó trắng đánh về phía con ma lang khác, muốn một lần nữa cắn vào cổ đối phương, nhưng lại bị đối phương dùng vuốt trảo cào trúng, tạo thành một vết thương trên người với máu chảy đầm đìa.

Mặc dù lúc sắp chết vẫn còn phản kích, tuy rằng hung mãnh, thế nhưng cũng không có khả năng thay đổi số phận, ma lang này cũng như đồng bọn của nó, đều bị con chó trắng cắn đứt huyết quản, rên rỉ một tiếng rồi sau đó ngã xuống mặt đất, cũng không thể đứng dậy được nữa.

Về phần ma lang còn lại, nhìn thấy hai ma lang đồng bọn của mình đều đã chết, vốn chuẩn bị tấn công, trong nháy mắt thì ngưng lại, hai mắt đỏ rực như máu nhìn chăm chăm bạch sắc tiểu cầu rồi gầm rú hai tiếng, phảng phất như thị uy cũng như uy hiếp, tuy nhiên qua đó có thể thấy rõ ràng là lòng tin đã không còn như trước nữa.

“Gâu gâu ~” Bạch sắc tiểu cầu cũng không tỏ ra yếu kém, nghe rằng nhếch miệng gầm rú hai tiếng, đang muốn tiếp tục tấn công ma lang còn lại, bất quá đáng tiếc đó là khi vừa đi được hai bước thì rên rỉ một tiếng rồi gục ở trên mặt đất, tuy rằng đã cố gắng hết sức để đứng lên, thế nhưng vẫn không được, cứ như là khí lực toàn thân đã mất hết làm cho bản thân không thể nào đứng lên được nữa.

Vốn ma lang còn lại đang khiếp đảm, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức rống lên một tiếng rồi tấn công về phía vết hầu của con chó, hiển nhiên là muốn một chiêu giết chết ngay nó.

“Viu~” đúng lúc này, Bạch Khởi liền động thủ, động tác nhanh nhẹn, tàn độc và dứt khoát từ trên ngọn cây sử dụng “Đạp Vân Bộ” lao thẳng tới sát ma lang, một kiếm đâm xuyên phía tới, “Bất bại kiếm quyết” là chiêu thức công kích cực mạnh, sử dụng đầu khí vận chuyển toàn thân kiếm, trực tiếp xuyên thấu qua ma lang, dưới tình huống đó trực tiếp giết chết nó.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

46. Chương 46: Khiêu Thiên

Bạch Khởi sờ dĩ ra tay, vì một nguyên nhân rất đơn giản, đó là do Cửu U đã nói một câu bên tai Bạch Khởi: “Tiểu tử, cứu nó người sẽ không hối hận đâu.”

Tuy lời không nhiều, chỉ có một câu, vắn vắn mấy chữ nhưng đã đủ để khiến cho Bạch Khởi liều mạng ra tay, đừng nói là một con nhĩ cấp ma thú đã bị thương, hơn nữa lại không có chút phòng bị, mà ngay cả một con tứ cấp ma thú, có lời này của Cửu U, Bạch Khởi cũng sẽ ra tay, bởi vì Bạch Khởi biết lời nói này của Cửu U có sức nặng như thế nào.

Cửu U đã mở miệng bảo Bạch Khởi cứu nó, vậy tuyệt đối là có lợi, nếu không Cửu U sẽ không nhiều chuyện như vậy, Bạch Khởi vẫn hiểu Cửu U nhất, hẳn không phải là bỏ tất sống đại từ đại bi, trái lại, gã này thực sự là một con quỷ đích thực, nếu có khả năng e là hắn ta đều hy vọng tất cả mọi người trên cả thế giới này đều chết sạch mới tốt, làm sao có thể bảo Bạch Khởi ra tay cứu người? Hơn nữa lại cứu một con bạch sắc tiểu cầu.

Nếu hắn đã mở miệng thì tất nhiên có nguyên nhân, huống chi, ngay cả người mù cũng nhìn ra con chó nhỏ này không phải là bình thường, Bạch Khởi cũng nhìn ra, con chó nhỏ này cơ thể nhìn yếu nhược như vậy, nhưng ý chí lại rất kiên cường, hơn nữa lại lợi hại như thế, thân thể trọng thương, nhưng vẫn dám đánh với ba con nhĩ cấp ma thú, nếu đổi lại thành chính Bạch Khởi, tự vẫn cũng không chắc chắn và can đảm như vậy, từ điểm này không khó nhìn ra, con chó trắng nhỏ này nhất định không phải thứ bình thường.

Con ma lang đó bị thanh kiếm trong tay Bạch Khởi xuyên qua cả cơ thể, sau khi rên một tiếng liền ngã lăn xuống mặt đất, nhanh chóng tắt thở, Bạch Khởi rút thanh kiếm của mình ra, sau khi lấy khăn lau sạch liền cho vào vỏ kiếm, xoay người nhìn về phía con chó trắng nhỏ đang nằm phục xuống đất, không chút nhúc nhích, máu không ngừng chảy.

“Gâu~~ Gâu~~” Chú chó trắng nhỏ đó nhìn thấy Bạch Khởi có chút run rẩy, giãy dụa muốn đứng lên nhưng lại không có cách nào thành công, run rẩy đứng thẳng lên, “Bịch” một tiếng rồi lại ngã xuống, sau hai lần thử vật lộn không thành công, chỉ có thể không cam lòng hướng về phía Bạch Khởi gầm gừ vài tiếng, dường như đang cảnh cáo Bạch Khởi không được tới gần mình.

“Yên tâm ta không hề ác ý.” Bạch Khởi sau khi nhìn thấy phản ứng của đối phương, liền nở một nụ cười thân thiện, thấp giọng nói, nói xong nhìn thấy con chó trắng này rõ ràng trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, ánh mắt bớt căm thù hơn lúc trước mới chậm rãi di chuyển bước chân đi tới.

Con chó trắng đó hiển nhiên có thể nghe hiểu tiếng người, sau khi Bạch Khởi đi tới, nó không có vẻ căm thù qua mức nhưng vẫn giữ đề phòng trong một mức độ nhất định, cả cơ thể tuy bị trọng thương nhưng vẫn liều mạng cuộn mình vào, lùi lại phía sau, xem ra nó đang suy tính nếu Bạch Khởi có ác ý thì sẽ lập tức lao đến liều mạng.

Đi đến bên cạnh con chó trắng đó, Bạch Khởi thoáng nhìn cơ thể nhuốm đầy máu của đối phương, nhũn nhũn, do dự một chút, từ trong ngực mình móc ra một viên được hoàn màu vàng, thứ này không phải gì khác, đó chính là một trong hai viên đan cứu chuyển hồi sinh lúc đầu Bạch Khởi đã dùng bảy nghìn điểm giao dịch đổi lấy từ chỗ Cửu U.

Nếu như bình thường, Bạch Khởi dùng thứ này có lẽ sẽ rất do dự, dù sao thứ này kiếm được không dễ, nhưng có lời nói của Cửu U trước đó, Bạch Khởi cũng không đắn đo do dự nhiều, nhìn thấy tiểu cầu này thương tích nghiêm trọng, lập tức liền lấy ra từ trong ngực mình viên “Cứu chuyển hồi sinh đan” đó, chuẩn bị dùng để cứu mạng nó.

“Đến đây, ăn đi, sẽ tốt cho ngươi.” Bạch Khởi ngồi xổm xuống, để viên được hoàn màu vàng đó bên cạnh miệng của tiểu cầu, thấp giọng nói.

Bạch sắc tiểu cầu do dự một chút, cuối cùng sửa lên một tiếng, nhẹ nhàng đưa lưỡi ra, liếm hai cái vào lòng bàn tay Bạch Khởi, sau đó mới nuốt viên “Cứu chuyển hồi sinh đan” màu vàng này.

Cứu chuyển hồi sinh đan không hổ là được trung chí bảo, bảo bối cứu mạng, khởi tử hồi sinh, sau khi chú chó trắng nhỏ này nuốt viên cứu chuyển hồi sinh đan, một lát sau, vết thương trên cơ thể nó bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong chốc lát đã hồi phục lại, tuy vết máu vẫn nhuốm đầy trên cơ thể, nhưng thần sắc đã tốt hơn rất nhiều rồi.

“Gâu gâu~~” Con chó trắng vừa hồi phục, hưng phấn nhảy lên, vây quanh Bạch Khởi kêu lên, hình như đang biểu đạt sự vui sướng của mình, hơn nữa còn đến bên Bạch Khởi, cọ cọ vào chân hắn..... hình như để biểu thị sự thân thiết của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Bạch Khởi cười ha ha, vỗ vỗ vào đầu nó, cười nói: “Được rồi, ngươi đã hồi phục rồi, không được chạy lung tung, mau về đi, ta cũng phải đi rồi.”

Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng sau khi Bạch Khởi bước đi vài bước lại phát hiện nó không những không đi, trái lại còn theo sát phía sau Bạch Khởi, khoảng cách chỉ bốn năm thước, không nhanh không chậm đi theo.

Ban đầu Bạch Khởi cũng không để ý, nhưng khi Bạch Khởi đã đi được một đoạn đường bảy tám dặm, đánh chết mười mấy con nhắt cấp ma thú và một con nhị cấp ma thú muốn đột kích, tiểu cầu này vẫn không rời khỏi, không nhanh không chậm theo sau Bạch Khởi, một đôi mắt to linh động, không ngừng đảo quanh, chăm chú nhìn Bạch Khởi.

“Sao vẫn chưa đi? Lê nào..... ngươi muốn đi cùng ta?” Bạch Khởi thấy đối phương vẫn chưa rời khỏi liền dò hỏi, thực ra Bạch Khởi cũng có ý giữ lại con chó này bên mình, nhưng lại sợ đối phương không đồng ý, vì vậy nên mới không yêu cầu, cái gã Cửu U này sau khi nói một câu như vậy lại không nói gì thêm nữa, để mặc cho Bạch Khởi trong lòng thầm kêu Cửu U thế nào hắn cũng không ra, điều này khiến Bạch Khởi cũng không hiểu rõ ý đồ của Cửu U, bởi vậy mới không mở miệng, nhưng lại không ngờ mình không mở miệng, chú chó nhỏ này lại không chịu rời đi mà vẫn theo sát mình, vì vậy Bạch Khởi mới thử hỏi như vậy..

“Gâu gâu~~” Bạch sắc tiểu cầu chó sau khi nghe thấy lời này của Bạch Khởi, hưng phấn sửa lên hai tiếng tỏ vẻ rất vui mừng.

“Vậy được rồi... ngươi lại đây...” Bạch Khởi mỉm cười lắc đầu nói.

“Gâu gâu~~” con chó trắng đó sau khi nghe thấy lời này không chút do dự, hưng phấn chạy về phía Bạch Khởi, ngay lập tức chui vào lòng Bạch Khởi, vô cùng thân thiết liếm cổ và mặt Bạch Khởi.

“Ha ha.....được rồi, được rồi, đừng liếm nữa, đừng liếm nữa.....đúng rồi..... tên ngươi là gì? Ta vẫn chưa biết...” Bạch Khởi vuốt ve con chó, cười nói, nhưng hiển nhiên Bạch Khởi đã quên một vấn đề, nếu con chó này biết nói chuyện thì lúc trước cũng không mất công chạy theo Bạch Khởi xa như vậy.

“Gâu gâu~~” lại là hai tiếng sủa, lúc này mới khiến Bạch Khởi tỉnh ngộ ra, nhìn chú chó trắng nhỏ, Bạch Khởi quyết định đặt cho nó một cái tên thật phong cách, sau khi nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên nhớ đến Hao Thiên khuyển, con chó bên cạnh tam giới đệ nhất nam tử Nhị Lang Thần, vị thần mà đời trước mình chưa bao giờ gặp, lập tức trong lòng đã có chủ ý.

“Ngươi đã không nói được, vậy ta sẽ nghĩ cho ngươi một cái tên, ha ha, ta gọi ngươi là Khiếu Thiên, thế nào? Rất phong cách phải không.....” Bạch Khởi vui vẻ vuốt ve đầu Khiếu Thiên nói.

“Gâu gâu~~” Khiếu Thiên tiếp tục sủa lên hai tiếng, cũng không biết muốn biểu đạt điều gì, không biết là đồng ý hay không đồng ý, có điều gặp người như Bạch Khởi, hiển nhiên ý kiến của Khiếu Thiên trực tiếp bị bỏ đi, tên của nó cứ như vậy mà được Bạch Khởi quyết định..... Khiếu Thiên! Từ nay về sau cái tên này sẽ theo nó suốt cả cuộc đời....

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

47. Chương 47: Lại Lịch Trị Giá Mười Vạn Điểm Giao Dịch

Bạch Khởi nhìn thấy thần thái này của nó trên mặt nở một nụ cười, đúng lúc này, Khiếu Thiên nhảy vọt ra, từ trong lòng Bạch Khởi nhảy xuống, lao thẳng tới hai con ma thú cấp một bị Bạch Khởi giết chết dưới đất, không nói lời nào, chân trước có nhẹ nhàng bỗng nhiên vung vẩy, móng vuốt sắc nhọn như lưỡi kiếm trong nháy mắt xé toạc cả cơ thể con ma thú đó, trong lúc óc vỡ toang, một viên ma hạch trong suốt rơi vào miệng Khiếu Thiên. Sau vài tiếng “Răng rắc, răng rắc”, viên ma hạch cứng đó đã bị Khiếu Thiên cắn vụn và nuốt vào.

“Hả, tên gia hỏa ăn được ma hạch ư? Nếu là thời kỳ văn minh ma pháp thượng cổ, ta chắc chắn không nuôi nổi ngươi....” Bạch Khởi sau khi nhìn thấy một loạt động tác của Khiếu Thiên, bất giác che miệng nói.

“Gâu gâu~~” Khiếu thiên nghe Bạch Khởi nói lập tức bày ra bộ dáng tội nghiệp nhìn Bạch Khởi, thương cảm sủa lên hai tiếng, sau đó thân thiết chạy đến bên Bạch Khởi, cọ cọ vào ống quần hắn, phe phẩy cái đuôi, bộ dạng như muốn lấy lòng.

Bộ dạng này bất giác khiến cho Bạch Khởi lại lần nữa bật cười, nói: “Được rồi, được rồi, ngươi cũng không cần sợ, ý ta là nếu ở thời văn minh thượng cổ sẽ không nuôi nổi ngươi, bây giờ lại không giống như vậy, thứ ma hạch này..... chỉ cần không phải là ma hạch quá cao cấp, còn bình thường thì không đáng tiền, theo ta, ta bảo đảm ngươi đủ ăn.”

“Gâu gâu~~” Khiếu Thiên lại sủa lên hai tiếng, sau đó lao vọt lên, nhảy vào lòng Bạch Khởi, thân thiết liếm mặt Bạch Khởi, làm cho hắn cảm thấy ngứa ngứa, trong rừng sâu truyền đến một tiếng cười sang sảng.....

Trời nhá nhem tối, Bạch Khởi và Khiếu Thiên một người một thú, sau khi lại giết vài con ma thú, tìm một cái động bí mật giữa núi, bắt đầu nhóm lửa nướng thịt, nướng cả con lợn rừng, hai người tận húng đánh chén một trận no say, thực ra Bạch Khởi ăn không nhiều, cũng không đến một nửa cái chân lợn, toàn bộ phần còn lại một mình Khiếu Thiên tiêu diệt, mặc dù vóc dáng của gia hỏa này không lớn, nhưng khi ăn thì rất đáng sợ, cái cơ thể nhỏ gầy đó giống như một cái động không đáy, con lợn rừng to gấp nó mấy lần gần như bị một mình nó ăn hết, hơn nữa nhìn bộ dạng sau khi ăn xong, hình như vẫn còn thòm thèm, hành vi như vậy khiến cho Bạch Khởi toát mồ hôi, nghĩ thầm: “May mà ta bây giờ cũng xem như là có tiền, nếu không tên gia hỏa này có khi ngay cả ta cũng bị nó ăn luôn.....”

Sau khi ăn uống no đủ, Khiếu Thiên liền nằm phục bên cạnh Bạch Khởi ngủ say, không chút đề phòng, còn Bạch Khởi lại bắt đầu tiến hành tu luyện đấu khí, không ngừng tu luyện đấu khí để nâng cao bản thân, bổ sung lại những tiêu hao lúc ban ngày.

Sau khi vận chuyển mười chu thiên, Bạch Khởi cảm thấy tinh thần sung mãn, đấu khí tràn đầy, thậm chí có chút đề thăng, liền dừng lại, đứng dậy thoáng nhìn Khiếu Thiên đang ngủ rất say bên cạnh, khỏe miệng còn chảy nước rãi, trong đầu Bạch Khởi chợt lóe lên một tia sáng, thấp giọng nói: “Cửu U, Khiếu Thiên rất

cuộc là giống gì? Vóc dáng nhỏ bé như vậy mà lại quá lợi hại, tốc độ cũng không yếu, hơn nữa sức ăn lại kinh người, không chỉ như vậy, thậm chí ngay cả tinh hạch của ma thú cũng nuốt trôi... Hình như ta chưa từng nghe nói đến...”

“Ha ha, nó đương nhiên không phải vật phàm, nếu không bốn đại gia đã không bảo người cứu nó, tuy không phải thứ người tận tay giết chết, ta không hấp thu được linh hồn, nhưng sự sống chết của nó cũng không liên quan gì với ta, bốn đại gia không ngờ ngăn đến mức nản nỉ người cứu một con ma thú.... Nếu đã bảo người động thủ, vậy chắc chắn là có lợi với người, a, đây là do những ngày qua tiểu tử người đối với ta cũng coi như không tệ nên mới nhắc nhở người, nếu không ta tuyệt đối sẽ không nói thừa nửa chữ.” Cửu U vô cùng đắc ý nói, dáng vẻ như đại ca, nghe khẩu khí như vậy là biết bản tính của hắn, người không biết còn tưởng gã này là đại ca hắc bang vừa từ trong nhà tù đi ra cũng nên.....

“Lời vô ích, điều này ta đương nhiên biết, Khiếu Thiên là cái giống gì, tại sao lại đặc biệt như vậy?! Lẽ nào người không nghe rõ ư?” Lời của Cửu U khiến cho Bạch Khởi không nén được trợn mắt tức giận nhấn mạnh câu hỏi, rõ ràng Bạch Khởi rất không hài lòng với câu trả lời của Cửu U.

Có điều Bạch Khởi sớm đã hiểu rõ Cửu U, hắn quả thật là một tên du côn, tính lưu manh của hắn Bạch Khởi rất rõ, hơn nữa đã hình thành thói quen, bởi vậy cũng không quá để bụng, nếu đổi thành người khác, nếu Cửu U có thực thể, thì người đó tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được xông lên đánh cái gã Cửu U, kẻ phản động xã hội chủ nghĩa đáng ghét này một trận, nói thật Bạch Khởi cũng có suy nghĩ như vậy. nhưng khổ nỗi bản thân đang nhờ vả Cửu U, hơn nữa gã này vừa bí hiểm lại không có thực thể, cuối cùng đành nén chặt trong lòng cái suy nghĩ mê hoặc này.

“Cái này sao..... người muốn biết ư?” Cửu U biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi, cũng không biết là thực sự không hiểu hay là cố ý muốn chọc tức Bạch Khởi.

“Đương nhiên!” Bạch Khởi nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha, cái này à.... cái này.....ồ.... người biết đấy, chỗ các người không phải là có một câu nói này sao? Thân huynh đệ cũng phải sòng phẳng, tuy quan hệ giữa người và lão tử không tệ, lão tử trong lòng đã coi người là huynh đệ, có điều tiểu tử à, cái quan hệ này cũng chỉ là quan hệ, quy củ vẫn là quy củ, người biết đấy..... cái đó..... ha ha ha ha.....” Cửu U cười ha hả, rất trơ trên nói.

Cửu U đã nói như vậy, nếu Bạch Khởi không hiểu thì nên chết đi cho rồi, sau khi trợn mắt khinh bỉ, Bạch Khởi nghiêng răng thốt ra hai chữ: “Bao nhiêu?!”

“Không nhiều, không nhiều.... ha ha, mười vạn, chỉ cần mười vạn điểm giao dịch ta sẽ nói cho người thân phận và đặc tính cùng với lai lịch và bản lĩnh của nó, tóm lại tất cả những tin tức người muốn biết về nó ta đều nói cho người, thế nào, có lời chứ.....” Cửu U cười ha hả nói, dáng vẻ đó Bạch Khởi có thể tưởng tượng ra.

Trong đầu Bạch Khởi, Cửu U bây giờ e là đang khom người, miệng chảy nước miếng, hai mắt phát sáng, ve hai ngón tay, giống như đang đập một tên gian thương xảo trá chuẩn bị tổng tiền.

“Mười vạn! ? Sao người không chết đi! Ta chỉ hỏi một chút mà người lại muốn mười vạn? Người nhân lúc người ta đã động cũng không thể như vậy, người là đồ khốn nạn, mười vạn điểm giao dịch đủ cho ta từ tứ tinh đấu sư đột phá lên tam tinh đại đấu sư, không.....có khi còn đột phá nhiều hơn, nếu ta có mười vạn điểm giao dịch người cũng đừng hòng!” Bạch Khởi lúc này thực sự đã không kìm nén được, trong lòng chửi ầm lên, hiện nay Bạch Khởi và Cửu U đã có thể đối thoại bằng tâm hồn, mà không cần há mồm nói, như vậy có thể tránh được rất nhiều phiền phức, tuy ngoài Bạch Khởi ra bất kỳ ai cũng không nghe thấy giọng nói của Cửu U, có điều Bạch Khởi không muốn nói ra, cho nên hắn mới chủ động yêu cầu thay đổi phương thức đối thoại giữa hai người.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

48. Chương 48: Mục Tiêu Khu Vực Tam Cấp Ma Thú

“Hừm, không muốn biết thì thôi. Dù thế nào ta cũng không gấp, hừ hừ, được rồi, tiểu tử, ta đi ngủ đây, ồ..... Tuy tiểu tử người không biết điều, lại dám mắng lão tử, nhưng ta đại nhân độ lượng sẽ không tính

toán với người, lúc rảnh rồi hãy cho nó ăn nhiều ma hạch một chút, sẽ tốt cho nó...” Cửu U ngữ khí như ta không thèm tính toán so đo với người, uể oải trả lời một câu, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Còn Bạch Khởi bên này thì suy nghĩ có chút phức tạp, Cửu U tuy có vẻ gian trá, nhưng cũng không hẳn là một gian thương, lão ta từ trước đến nay một phen tiền cũng phải sòng phẳng, đã dám đòi mười vạn điểm giao dịch, như vậy chắc chắn có ý của hắn, chỉ là Bạch Khởi tạm thời lấy không ra nhiều điểm giao dịch như vậy, hơn nữa cứ coi như bản thân có, chỉ sợ cũng không nổi, bởi vậy Bạch Khởi đành phải từ bỏ.

Nhưng một đoạn đối thoại ngắn gọn như vậy lại khiến cho sự đánh giá của Bạch Khởi đánh giá Khiếu Thiên cao hơn mấy lần, Bạch Khởi biết giữ lại Khiếu Thiên bên cạnh chắc chắn sẽ có lợi vô cùng..... nghĩ đến đây Bạch Khởi nhìn Khiếu Thiên một cái thật sâu, sau đó tiếp tục ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Khởi đứng dậy, Khiếu Thiên cũng đã tỉnh dậy, đi ra bên ngoài, trước khi đi, Bạch Khởi dặn dò Khiếu Thiên: “Khiếu Thiên, lần này ta đến Hoành Đoạn sơn mạch là để tu luyện, người có thể đi cùng ta, nhưng tất cả mọi chuyện đều do ta xử lý, gặp phải nguy hiểm người cũng không cần giúp, trừ phi ta thực sự chống đỡ không nổi và có nguy hiểm đến tính mạng, người mới được ra tay, hiểu không?”

“Gâu gâu~~” Khiếu Thiên nghe xong lời này, sủa lên hai tiếng biểu thị mình đã hiểu rồi.

Điều này khiến Bạch Khởi rất hài lòng, dù sao lần này Bạch Khởi đến đây là để rèn luyện bản thân, Khiếu Thiên này tuy không được xem là ma thú cao cấp, trình độ sức mạnh Bạch Khởi cũng không rõ, nhưng chí ít cũng lợi hại hơn mình rất nhiều, Bạch Khởi hiện nay cũng chỉ có thể chống lại nhị cấp ma thú, dựa vào đấu kỹ ưu thế Bạch Khởi có lẽ có thể quyết đấu với những đỉnh cấp ma thú trong nhị cấp, nhưng muốn thắng cũng không dễ, nhưng đây chính là cái Bạch Khởi muốn, chỉ cần đối thủ có thực lực tương đối, thậm chí đối thủ mạnh hơn mình mới có thể đem lại cảm giác áp lực cho mình, giúp mình thành công đột phá, đây chính là mục đích tu hành, trong lúc sinh tử đạt được đột phá, trước áp lực lớn mạnh như vậy buộc bản thân phải tiến bộ.

Nếu Khiếu Thiên xuất thủ, vậy hiển nhiên sẽ không đạt được mục đích tu luyện bản thân của Bạch Khởi, bởi vậy Bạch Khởi mới nói những lời như vậy với Khiếu Thiên.

Bạch Khởi và Khiếu Thiên đi từ trên núi xuống, sau đó Bạch Khởi giống như một con báo săn xông vào trong rừng sâu, địa vực mấy trăm km vuông, rộng chừng hơn mười km đều thuộc về phạm vi hoạt động của nhị cấp ma thú, mà Bạch Khởi sau khi tiến vào đây không hề do dự liền bắt đầu tàn sát để rèn luyện....

Phương pháp rèn luyện của Bạch Khởi rất đơn giản, chém giết, liên tục chém giết, tuyệt đối không buông tha bất kỳ một đối tượng có thể chiến đấu nào, đương nhiên mục tiêu của Bạch Khởi đều là những ma thú đơn độc riêng lẻ, đối với những quần cư nhị cấp ma thú Bạch Khởi có lẽ không có gan đi khiêu khích, dù sao bọn chúng tuy đơn thể thực lực thuộc về hạ đẳng trong nhị cấp ma thú, nhưng số lượng lại đông đảo, cho dù là tam cấp ma thú mạnh mẽ cũng không dám khiêu khích những tên quần cư này, càng không nói đến Bạch Khởi, thực lực chỉ tương đương với nhị cấp ma thú.

Thời gian trôi qua quá nhanh, trong nháy mắt Bạch Khởi đã vào khe núi được một tháng rồi, khe núi này không hổ là nơi rèn luyện tốt nhất, thực lực của Bạch Khởi tăng lên rất nhanh, tuy không bằng những ngày cùng Cửu U đánh cướp, nhưng cũng không tệ rồi, một tinh, một tháng này thực lực của Bạch Khởi đã đột phá đến cấp ngũ tinh đấu sư.

Một tháng tăng lên một tinh, tốc độ như vậy ở bên ngoài tuyệt đối thuộc loại nhanh vô cùng, mặc dù cũng có người như vậy, nhưng người như vậy thuộc về số ít, số rất ít.....

Ngày hôm nay Bạch Khởi cùng Khiếu Thiên cùng nhau lang thang khắp Hoành Đoạn sơn mạch, ma thú trong khe núi này rất đông đảo, nhị cấp ma thú gần đó cũng không ít, nhưng thực lực của Bạch Khởi đã có tiêu chuẩn của ngũ tinh đấu sư rồi, hơn nữa lại có đấu kỹ rất mạnh, đối với nhị cấp ma thú hắn tuy không dám nói là toàn thắng, nhưng ít nhất cũng có thể thủ hòa.

“A~~ Khiếu Thiên à, ta ngày hôm qua đã đánh bại con tinh tinh ở trên núi đó, tuy chưa giết nó cũng chạy trốn vào vùng đồng hoang rồi, khu vực nhị cấp này đã chẳng còn gì để khiêu chiến nữa, mấy ngày nữa ta chuẩn bị đi một chuyến đến khu vực tam cấp ma thú, từ từ rèn luyện một chút, người muốn đi không?” Bạch Khởi ngồi trên một tảng đá lớn hỏi Khiếu Thiên bên cạnh.

“Gâu gâu~~” Khiếu Thiên sửa hai tiếng, gật gật đầu biểu thị mình đồng ý cùng đi với Bạch Khởi, điều này khiến cho Bạch Khởi cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nói thật, Bạch Khởi có thể hoành hành khu vực nhị cấp không phải vì thực lực của Bạch Khởi đã đạt đến trình độ có thể khinh thường nhị cấp ma thú, những tên cực mạnh trong nhị cấp ma thú, thực lực so với Bạch Khởi còn muốn mạnh hơn vài phần, nhưng Bạch Khởi có ba loại địa cấp đấu kỹ tọa trấn, dù sao cũng không sợ, tình tình núi là kẻ lợi hại nhất trong nhị cấp ma thú cũng không phải đối thủ của Bạch Khởi, đối mặt với một kích Liệt Sơn quyền của Bạch Khởi cũng chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn, điều này khiến cho Bạch Khởi bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn tiến vào khu vực tam cấp để thử.

Bất quá, ở đó vô cùng nguy hiểm, Bạch Khởi cơ bản không dám chắc chắn, bởi vì nhị cấp đến tam cấp giống như đấu sư và đại đấu sư, tuy sự chênh lệch giữa cửu tinh đấu sư và nhất tinh đại đấu sư chỉ là một tinh, nhưng thực lực của hai người lại khác nhau một trời một vực, khoảng cách chênh lệch giữa nhị cấp ma thú và tam cấp ma thú cũng như vậy, Bạch Khởi có thể dựa vào ba loại đấu kỹ địa cấp hoành hành ở khu vực nhị cấp ma thú, nhưng muốn đi vào khu vực tam cấp ma thú khiêu chiến thì vô cùng khó khăn, đó quả thực là cửu tử nhất sinh....

Bất quá có những việc Bạch Khởi buộc phải đi làm, trong lòng Bạch Khởi có một khát vọng, khát vọng nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, mà cách nhanh nhất để nâng cao thực lực của bản thân chính là không ngừng để bản thân đối mặt với nguy hiểm, trong bước đường cùng đạt được đột phá, tuy Bạch Khởi vẫn có thể nâng cao ở khu vực nhị cấp ma thú, nhưng tốc độ lại rất chậm, đây không phải là điều Bạch Khởi muốn, thứ Bạch Khởi muốn là không ngừng nâng cao bản thân, nhanh chóng nâng cao bản thân, khiến cho Bạch Khởi có thể nhanh chóng đột phá, bởi vậy tuy có nguy hiểm nhưng Bạch Khởi vẫn lựa chọn khu vực tam cấp ma thú.

Có một câu tục ngữ Bạch Khởi nhớ rất rõ, “Không nở vứt con thì không phải sói, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.....”

Bởi vậy Bạch Khởi quyết định phóng tay thử một lần, cho dù thất bại cũng không hối hận, bởi vì Bạch Khởi tự tin, mình cho dù không thể đánh với tam cấp ma thú nhưng dựa vào “Đạp vân bộ”, Cửu chuyển hồi sinh đan, bản thân vẫn có thể chạy trốn để giữ mạng sống.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

49. Chương 49: Đại Lực Hùng Lang

Đã nói là làm đây là tính cách của Bạch Khởi, làm việc không thích dây dưa dài dòng, Bạch Khởi vừa nghĩ đến đây, lại có được sự tán thành của Khiếu Thiên, hai kẻ một người một thú không nói thêm lời nào, hành trang gọn nhẹ lên đường, Bạch Khởi cầm thanh kiếm rồi dẫn theo Khiếu Thiên cùng đi về phía khu vực tam cấp ma thú.

Đã đi được khoảng hai ngày, dọc đường đi Bạch Khởi đã giết chết năm con nhị cấp ma thú, sau khi vứt ma hạch cho Khiếu Thiên, tiếp tục tiến lên phía trước, cuối cùng vào lúc trời nhá nhem tối ngày thứ ba, khi hoàng hôn mặt trời lặn, đã tiến vào khu vực tam cấp ma thú đang ở, chỗ sâu trong Hoành Đoạn sơn mạch.

Nếu đi về phía trước mấy trăm dặm chính là Sâm La tuyệt vực, nơi đó tuyệt đối là khu vực cấm của loài người, là một trong tứ đại cấm địa của đại lục, ngay cả cao thủ đấu khí đã thành danh cũng không dám tùy tiện xông vào, Huy Hoàng đế quốc ba trăm trước đã từng có ba vị cao thủ đấu hoàng, muốn xông vào Sâm La tuyệt vực, đã mời một vị đấu đế, ngoài ra còn dẫn theo hai mươi vị đấu hoàng tiến vào Sâm La tuyệt vực, nhưng mấy chục cao thủ này sau khi tiến vào Sâm La tuyệt vực đã không có bất kỳ một tin tức nào, giống như biến mất hoàn toàn, từ đó dẫn đến cao thủ của đế quốc Huy Hoàng chợt giảm thiểu, khiến cho các nước khác có cơ hội hành động, đế quốc Huy Hoàng xưng bá tại phía đông nam Thiên n đại lục đã bị xuống dốc như vậy.

Một gã đấu đế, ba gã đấu hoàng, cộng thêm mười mấy tên đấu vương cấp cao thủ tiến vào sâm la tuyệt vực này đều một đi không trở lại, Bạch Khởi tuy tự tin nhưng cũng không đến mức tự phụ, nơi đó cho hắn mượn một lá gan hắn cũng không dám vào, dù sao ở đó cũng không phải là nơi để loại tiểu nhân vật như hắn có thể vào, những cao thủ đã đi lúc trước tùy ý giơ một ngón tay đã có thể dễ dàng diệt mình, bọn họ

đều chết ở trong đó, Bạch Khởi không cảm thấy mình lợi hại hơn bọn họ, bởi vậy trước nay chưa từng nghĩ sẽ đi vào đó.

Nếu không vào Sâm La tuyệt vực, thì đây chính là nơi cuối cùng của Hoành Đoạn sơn mạch, nơi cư trú này của tam cấp ma thú, thỉnh thoảng cũng có tứ cấp ma thú mạnh mẽ từ Sâm La tuyệt vực đi ra, tuy chúng chỉ là tiểu nhân vật không đáng để mắt tới nhất tại Sâm La tuyệt vực, nhưng ở nơi này hẳn không phải nghi ngờ, mỗi còn đều là bá chủ một phương.....mà mục tiêu cuối cùng của Bạch Khởi chính là một con tứ cấp ma thú.....

“Gào gào gào ~” Khi Bạch Khởi và Khiếu Thiên vừa tiến vào khu vực sinh sống của tam cấp ma thú, khi bước ra chưa đến nghìn thước, bỗng nhiên một trận sỏi gầm rú truyền đến, Bạch Khởi trong nháy mắt rút ra thanh bảo kiếm của mình, vận chuyển đấu khí, đề phòng nhìn khắp tứ phía, còn lúc này Khiếu Thiên bên cạnh Bạch Khởi bất giác cũng co rút lại, căng thẳng một chút, ngay sau đó lại thả lỏng, lẳng lặng nhìn bốn phía, đã không còn căng thẳng như lúc đầu.

Nhưng hiển nhiên lúc này Bạch Khởi không có thời gian để chú ý đến phản ứng của Khiếu Thiên, bởi vì lúc này Bạch Khởi rất căng thẳng, Bạch Khởi không phải sợ đối phó với một con tam cấp ma thú nhưng cái Bạch Khởi sợ là loại ma thú quần cư, tam cấp ma thú quần cư, thực lực tổng hợp quá kinh khủng, Bạch Khởi chỉ e khó mà ứng phó được, nếu đụng phải bầy ma lang mấy trăm con quần công, e rằng Bạch Khởi muốn chạy cũng khó....

Sau một trận gầm rú, một vóc dáng khổng lồ từ bên ngoài đi tới, dưới ánh trăng chiếu rọi, từ trong rừng cây đi ra, một thân hình cao hơn hai thước, thân dài hơn bốn thước, một quái vật thân gấu đầu sói chậm rãi từ trong rừng đi ra, hai con mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Bạch Khởi, bộ dáng hung tợn, giống như hận không thể lập tức nuốt Bạch Khởi vào.

“Gặp quỷ rồi, là một con Đại Lực Hùng Lang, Khiếu Thiên, chúng ta quả là may mắn.....” Bạch Khởi sau khi nhìn thấy đối phương bất giác nuốt nước bọt, cười gượng một tiếng sau đó quay sang nói với Khiếu Thiên bên cạnh.

Nói thực Bạch Khởi thế nào cũng không ngờ lại là con Đại Lực Hùng Lang, tên này không dễ đối phó, truyền thuyết kể rằng tam cấp ma thú Đại Lực Hùng và Tật Phong Ma Lang cấp một tạp giao mà sinh ra, không được hai loại chủng tộc này tiếp nhận, có điều lại có thực lực không tầm thường, kế thừa sức mạnh và cơ thể của Đại Lực Hùng, sự hung tàn và tốc độ của Tật Phong Ma Lang cấp một, tuyệt đối là một nòi giống tốt, tuy hơi xấu một chút, nhưng nói đến thực lực lại thuộc về trung hoặc thượng trong tam cấp ma thú.

Một cường giả trong tam cấp ma thú đối phó với Bạch Khởi đương nhiên không thành vấn đề, điều đầu tiên mà Bạch Khởi nghĩ đến bây giờ chính là chạy, nhưng lập tức lại phủ định ý nghĩ này, tuy thể trạng của tên này không nhỏ, nhưng tốc độ lại không hề chậm chút nào, nếu như mình chạy e là rất khó, hơn nữa một khi lòng tin của mình bị dao động thì hẳn sẽ chết không thể nghi ngờ, chi bằng hãy đứng lại, nếu có Khiếu Thiên trợ giúp, hai người phối hợp chưa chắc là không thể chống đỡ được Đại Lực Hùng Lang.

“Gào gầm ~” Đại Lực Hùng Lang gầm lên một tiếng, con mắt đỏ ngầu nhìn về Bạch Khởi, sau đó xông tới phía hắn.

Việc đã đến nước này, Bạch Khởi cũng không tỏ ra yếu kém, dưới sự vận chuyển của Bất bại kiếm quyết, xông thẳng tới Đại Lực Hùng Lang, trong nháy mắt kiếm ảnh đầy trời công kích về phía Đại Lực Hùng Lang này, Khiếu Thiên bên cạnh lại trung thành thực hiện lời hứa với Bạch Khởi, tránh sang một bên, sau khi ánh mắt xem thường nhìn con Đại Lực Hùng Lang né tránh công kích, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi và Đại Lực Hùng Lang chiến đấu

Bất bại kiếm quyết, được xưng bất bại, tự nhiên có chỗ hơn người của nó, điều Bất bại kiếm quyết chú trọng không phải là phòng ngự mà là hữu nghiệm với một câu tục ngữ: “Cách phòng ngự tốt nhất chính là tấn công” do đó Bất bại kiếm quyết vô cùng sắc bén, chưa từng có từ trước đến nay, điều đáng chú ý chính là không ngừng tấn công để phòng ngự, có thể nói là sự lựa chọn tốt nhất trong đấu kỹ kiếm pháp.

Kiểm pháp của Bạch Khởi sắc bén, lại tràn ngập đấu khí, tuy không nói là có thể làm hủy sơn phá thạch, nhưng muốn phá được phòng ngự của ma thú, lại là ma thú bình thường thì không phải là không thể, nhưng tiếc là hắn gặp phải Đại Lực Hùng Lang, phòng ngự của tên này trong tam cấp ma thú tuyệt đối là đứng

đầu, hơn nữa còn có tốc độ kế thừa từ Tật Phong Ma Lang, bởi vậy động tác cũng không chậm, hai bên giao thủ, tuy có vẻ Bạch Khởi chiếm ưu thế, nhưng thực chất công kích của Bạch Khởi cơ bản không gây cho Đại Lực Ma Lang sự thương tổn nào, ngược lại những đợt công kích không nhanh không chậm của đối phương, mỗi một lần đều ẩn chứa một sức mạnh cực lớn khiến cho Bạch Khởi đành phải liều mạng né tránh.

Bạch Khởi không hề nghi ngờ, nếu bản thân trúng phải đòn đó, chắc chắn mình không chết cũng tàn phế mất thôi.

Hai bên cùng nhau giao chiến, Bạch Khởi dựa vào đấu kỹ không ngừng chống đỡ, nhưng rõ ràng lại rút xuống hạ phong, đột nhiên đấu khí của Bạch Khởi tăng vọt, quang mang màu cam bao vây cơ thể Bạch Khởi, sử dụng Đạp vân bộ nhanh chóng lao thẳng tới Đại Lực Hùng Lang, Bất bại kiếm quyết nhắm thẳng vào mắt của Đại Lực Hùng Lang mà tấn công.

“Phụt~~” “A ~~” Hai âm thanh dường như cùng lúc vang lên, Đại Lực Hùng Lang bị Bạch Khởi công kích bất ngờ, đâm trúng con mắt yếu đuối nhất, một thanh kiếm xuyên vào mắt Đại Lực Hùng Lang, lúc sắp chết, nó vô duyên đánh cho Bạch Khởi một đòn nghiêm trọng, móng vuốt sắc nhọn trong nháy mắt cào rách ngực Bạch Khởi, vết móng rất lớn từ trên ngực Bạch Khởi kéo thẳng xuống rốn, trên vết thương máu chảy đầm đìa, mất một mảng máu thịt, khung xương màu trắng có thể nhìn thấy rõ, Bạch Khởi thảm kêu một tiếng rồi bay ngược ra ngoài.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

50. Chương 50: Đột Phá Lục Tinh Đấu Sư

“Gào gào~~” máu phun như suối từ khóe mắt Đại Lực Hùng Lang, không bao lâu đã nhuộm cả hai chi trước, với thân thể trọng thương, Đại Lực Hùng Lang phát ra mấy tiếng kêu tàn nhẫn thê thảm mà chứa đầy sự thù hận, lắc lư thân thể to lớn, chậm rãi bước về phía trước, tiến thẳng đến mục tiêu là Bạch Khởi, kẻ vừa bị nó dùng móng vuốt sắc nhọn, to lớn cào rách ngực.

“Gâu gâu~~” Khiếu Thiên nhìn thấy tình cảnh như vậy, mắt khê híp lại, hai chân hơi nghiêng, chân sau dùng lực, khê kêu hai tiếng, trong mắt hiện lên một tia hung tàn, lao thẳng đến mục tiêu Đại Lực Hùng Lang phía xa, dường như nếu tên có thể tích lớn gấp mấy lần nó dám có bất kỳ một động tác bất thường nào, tiến về phía trước, sẵn sàng xuất thủ.

Đúng lúc này, Bạch Khởi ở bên kia, vết thương nặng đến mức nhìn thấy cả xương, máu tươi trào ra, nội tạng cũng rơi ra vài phần, đã kề cận cái chết, một viên đan dược màu vàng rơi vào trong tay, dùng hết sức lực để vào miệng một viên đan dược màu vàng, sau đó nuốt vào.

“Cửu chuyển hồi sinh đan” có khả năng khởi tử hồi sinh, Khiếu Thiên chính là một chứng minh tốt nhất, lúc này Bạch Khởi cố gắng chút sức lực cuối cùng nuốt viên “Cửu chuyển hồi sinh đan”, sau một lát máu trên người Bạch Khởi ngừng chảy, vết thương trên cả cơ thể nhanh chóng hồi phục trở lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cả quá trình không vượt quá năm giây.

“Liệt sơn quyền!” Trong nháy mắt Bạch Khởi đã khôi phục, nhảy dựng lên, trong lúc Khiếu Thiên đang như con Đại Lực Hùng Lang, một chiêu Liệt Sơn quyền công đến, Liệt Sơn quyền được bao bọc bởi đấu khí màu cam, có khả năng khai bia phá thạch, Đại Lực Hùng Lang lại bị Khiếu Thiên thu hút, bất ngờ không kịp đề phòng, bị Bạch Khởi dùng hết lực đánh một quyền về phía con mắt còn lại của nó, mạnh mẽ oanh kích vào đầu.

Sau khi một tiếng nổ qua đi, toàn bộ đầu của Đại Lực Hùng Lang đều bị vỡ vụn, nắm đấm của Bạch Khởi mạnh mẽ xuyên qua mắt phải đâm đến tận óc của nó, óc màu nhũ bạch hòa với máu tươi lập tức hòa lẫn vào nhau phọt ra ngoài.

“Gầm ~~~” kèm theo một tiếng rống thảm thiết, Đại Lực Hùng Lang không cam lòng quần quai đau đớn, cuối cùng thân thể to lớn lão đạo, ầm ầm ngã xuống mặt đất.

Bên này Khiếu Thiên sớm đã có chuẩn bị, không nói lời nào đã xông tới, móng vuốt sắc nhọn nhanh chóng phá vỡ sọ não của Đại Lực Hùng Lang, sau đó ăn một viên ma hạch trong suốt, tuy Đại Lực Hùng Lang

không phóng ra ma pháp, nhưng bản thân tốc độ và sức mạnh của nó chính là biểu hiện khác của một loại ma pháp, bởi vậy ma hạch của nó vẫn tồn tại, hơn nữa lực lượng bên trong cũng không tệ.

“Gâu gâu~~”, sau khi ăn ma hạch, Khiếu Thiên lên vào lòng Bạch Khởi, hưng phấn hướng về phía Bạch Khởi sửa hai tiếng, sau đó liếm cổ Bạch Khởi.

“Ha ha ~~ tiểu tử, ngươi vừa nãy muốn động thủ phải không? Cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi nhử tên đó, ta đã không dễ dàng đánh chết nó, có điều..... khu vực tam cấp ma thú này thực sự quá nguy hiểm, đi thôi, chúng ta rời khỏi đây, tìm nơi nào đó nghỉ ngơi một chút, ta cũng muốn hồi phục lại một chút... uhm.... viên cửu chuyển hồi sinh đan này quả là một thứ tốt, ta cảm thấy được lực chưa tan, hơn nữa trận chém giết lần này khiến ta đã có chút trải nghiệm giữa lúc sinh tử, chưa biết chừng tìm nơi nào đó tu luyện một chút sẽ đạt được những lợi ích không ngờ tới.”, vuốt ve đầu Khiếu Thiên, Bạch Khởi vì mất quá nhiều máu mà sắc mặt hơi tái nhợt, khóe miệng nở một nụ cười.

Vừa nói vừa ôm lấy Khiếu Thiên sau đó xoay người rời khỏi nơi này, tìm kiếm một hang động rồi đi vào trong đó.

Sau khi chắc chắn đã an toàn, Bạch Khởi cũng không làm nhiều động tác dư thừa nữa, ngồi xếp bằng, bắt đầu suy nghĩ về trận chiến đấu vừa rồi, tích lũy kinh nghiệm lấy được từ chiến đấu, đồng thời bắt đầu tiêu hóa năng lượng tàn dư của được lực chưa được tiêu hóa.

Tam cấp ma thú mạnh mẽ vô cùng, lần này có thể chiến thắng Đại Lực Hùng Lang, kẻ nổi bật trong tam cấp ma thú, có thể nói là Bạch Khởi đã hoàn toàn dựa vào vận khí và viên cửu chuyển hồi sinh đan đó, nếu như không có Khiếu Thiên thu hút sự chú ý, không có đấu quyết mạnh mẽ, không có cửu chuyển hồi sinh đan, e là Bạch Khởi bây giờ sớm đã chết, sớm đã trở thành thức ăn trong bụng con Đại Lực Hùng Lang đó rồi.

Bạch Khởi ngồi xếp bằng lại, vừa khôi phục đấu khí của mình, vừa bắt đầu luyện hóa năng lượng của Cửu chuyển hồi sinh đan còn sót lại, còn Khiếu Thiên bên cạnh lại bò đến cửa động, lẳng lặng chờ ở đó, giống như nó biết Bạch Khởi đang trong lúc quan trọng nên làm canh giữ cho Bạch Khởi.

Điều không thể phủ nhận đó là được lực của Cửu chuyển hồi sinh đan quá mức kinh người, sau khi nhanh chóng hồi phục sức khỏe, bên trong Bạch Khởi vẫn còn sót lại một phần được lực, tuy không phải quá lớn nhưng lại khiến cho Bạch Khởi được rất nhiều chỗ lợi.

Đấu khí của Bạch Khởi từ trong đấu khí hải tại đan điền trào ra, đi qua toàn bộ kinh mạch cơ thể, vừa hấp thụ được lực của Cửu chuyển hồi sinh đan vẫn chưa bị tiêu hóa, vừa gia cố thân thể, tăng thêm đấu khí, những nguyên tố đấu khí bàng bạc bên ngoài giống như thiêu thân lao vào dầu lửa, bay đến phía Bạch Khởi.

Về chuyện này Bạch Khởi cũng không định từ chối, hẳn cảm thấy trận đấu lần này, đặc biệt là cuộc vật lộn lúc sinh tử, bản thân phá rồi lại lập, cường độ cơ thể tăng lên không ít, kinh mạch cũng vì đại bộ phận tổn hại từ lúc trước đã dài ra, trở nên rộng và chắc chắn hơn rất nhiều, hấp thụ số lượng lớn đấu khí cũng không thành vấn đề.

Cùng với đấu khí của Bạch Khởi không ngừng vận chuyển, năng lượng đấu khí xung quanh không ngừng tăng lên, vận chuyển một chu thiên, năng lượng tiến vào cơ thể Bạch Khởi, một phần được Bạch Khởi gia cố thân thể sử dụng, một phần lại tiến vào đấu khí hải trong đan điền.

Vòng đi vòng lại, Bạch Khởi không ngừng vận chuyển, thật giống như một hắc động hấp thụ nguyên tố đấu khí xung quanh, không biết qua bao lâu Bạch Khởi mới dừng động tác lại, từ từ mở mắt, thở dài một hơi thoải mái, một tia tinh quang từ trong mắt Bạch Khởi chọt lóe.

Đứng lên, Bạch Khởi cảm thấy toàn thân mình tràn ngập sức mạnh, loại sức mạnh này khiến cho toàn thân Bạch Khởi sáng khoải, cả người nhẹ nhõm rất nhiều, hẳn cảm thấy cơ thể mình càng thêm rắn chắc, đấu khí càng thêm hùng hậu và mạnh mẽ hơn, Bạch Khởi biết bản thân lại lần nữa đột phá, tiến vào hàng ngũ lục tinh đấu sư.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

51. Chương 51: Tắt Sát Nhiệm Vụ

Đột phá khiến năng lực của bản thân Bạch Khởi được tăng lên, sau một đêm, Bạch Khởi và Khiếu Thiên lại lần nữa chém giết ra ngoài, hai người phối hợp với nhau, ý đồ của Bạch Khởi là giết kẻ địch để bản thân không ngừng lớn mạnh, còn nguyện vọng của Khiếu Thiên lại rất đơn giản, mỗi ngày theo cùng Bạch Khởi có thể ăn no nê mấy bữa, sau đó ăn mấy viên ma hạch tuyệt diệu đó là tâm nguyện lớn nhất đời nó, ngoài ra không yêu cầu gì khác.

Một người một thú, hai người năng lực hỗ trợ không kém, mặc dù nói trong hoàn cảnh bình thường Khiếu Thiên đều theo yêu cầu của Bạch Khởi không nhúng tay vào, nhưng khi đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ thực sự thì cũng không do dự mà bảo toàn tính mạng cho Bạch Khởi.

Trong nháy mắt hai tháng đã trôi qua, lớp lông trắng như tuyết của Khiếu Thiên đã mọc ra giống như một con chó săn bình thường vậy, mặc dù bộ lông không dài nhưng đầy vẻ uy mãnh, chỉ cần khi nhẹ nhàng nhếch mép thì ma thú bình thường ngay cả đến gần cũng không dám rồi, cho dù là những ma thú tam cấp hơi yếu cũng không ngoại lệ.

Mà Bạch Khởi trong thời gian hai tháng này, cũng có những đột phá mới, đầu khí lần nữa tăng lên một tinh, đạt đến cấp độ thất tinh đầu sư, đương nhiên đây không phải là lợi ích thu được lớn nhất, điều lớn nhất mà Bạch Khởi thu được chính là một thân thể với những dấu vết kinh khủng, Bạch Khởi toàn thân trên dưới chỉ ít cũng có vài trăm vết thương rừng rợn, đập vào mắt người nhìn là những dấu vết hải hùng.

Không sai, đây là điều thu được lớn nhất của Bạch Khởi, nó được rèn luyện trong vô số lần sinh tử, khiến Bạch Khởi càng trở nên hung mãnh hơn, đứng đó không giận tự uy, trên người tản ra khí thế cường giả như có như không, mặc dù hẳn bây giờ cũng không phải thuộc hàng cường giả nhưng cũng đã bước một chân vào trong cánh cửa lớn đó rồi.

Trong thời gian hai tháng này đã khiến Bạch Khởi có những hiểu biết sâu sắc về tam loại đấu kỹ Liệt Sơn quyền, Đạp Vân Bộ, Bất bại kiếm quyết, việc sử dụng không ngừng khiến cho Bạch Khởi càng phát hiện ra rằng mình trước kia chỉ là ếch ngồi đáy giếng, căn bản không nắm vững những điểm chính của các đấu kỹ này, chỉ có thể vận dụng mà thôi, nhưng như hiện nay Bạch Khởi lại có thể sử dụng rất tốt, chỉ nói về tài nghệ chiến đấu thì Bạch Khởi đã lợi hại hơn trước bội phần.

Không phải nói quá, nếu Bạch Khởi trước kia gặp Bạch Khởi bây giờ, mặc dù thực lực ngang nhau, nhưng Bạch Khởi trước kia chắc chắn tuyệt đối sẽ bị Bạch Khởi bây giờ giết chết một cách vô tình, thậm chí ngay cả cơ hội phản công cũng không có. Đây... chính là thu hoạch lớn nhất của Bạch Khởi.

Liệt Sơn quyền, Đạp Vân Bộ, nhìn thì như rất đơn giản, kỳ thực lại thâm ảo vô cùng, bây giờ Bạch Khởi mới cảm thấy mình trước đây mình không hề biết gì, về phần Bất bại kiếm quyết cũng xem như ổn, mặc dù từ lúc tiến vào Hoàng đoạn sơn mạch tới nay, Bạch Khởi đã liên tục hai lần đột phá, tiến được vào hàng ngũ Thất tinh Đầu Sư, nhưng vẫn chỉ có thể vận dụng ba chiêu trước của Bất bại kiếm quyết, còn ba chiêu sau Bạch Khởi vẫn không có cách nào thấu hiểu được sự huyền bí ở trong đó.

“Khiếu Thiên, thời gian không nhiều nữa, còn vài ngày nữa là tròn ba tháng rồi, tứ cấp ma thú, trước đó ta phải đánh chết một con tứ cấp ma thú” Đứng ở một chỗ trên vách đá, nhìn về phía xa xa, nơi giữa mây và biển, thấp giọng nói với Khiếu Thiên bên cạnh, khi nói những lời này trong mắt bừng lên một tia sáng.

“Gâu gâu...” Khiếu Thiên nghe xong những lời này của Bạch Khởi, hưng phấn gầm rú lên hai tiếng, trong ánh mắt cũng lộ ra tia sáng giống Bạch Khởi, phảng phất kỳ vọng sẽ được đánh một trận thống khoái, quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Bạch Khởi và Khiếu Thiên ở cùng một chỗ lâu ngày nên tính cách cũng có chút giống nhau.

“Ha ha, người cũng muốn đi? Ha ha ha...Được, vậy thì hai chúng ta cùng nhau hành động, ta biết cách nơi đây năm mươi dặm về phía tây trong dãy núi đó có một tứ cấp ma thú liệt diễm hổ, hai người chúng ta sẽ cùng nhau làm thịt nó...đến lúc đó ta sẽ cho người ăn thịt hổ!” Nhìn thấy bộ dạng đó của Khiếu Thiên, Bạch Khởi cười ha ha, vỗ một cái vào đầu Khiếu Thiên, hào hùng nói.

Mấy tháng qua Bạch Khởi đánh chết mấy trăm ma thú, mặc dù phần lớn là ma thú cấp thấp, nhưng số lượng đông đảo, hơn nữa trong đó còn có một ít nhị cấp ma thú, tam cấp ma thú, những ma thú này có thể

đều là giao dịch điểm, tuy rằng không nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng có hơn một nghìn, mà Bạch Khởi một điểm cũng không lưu lại, toàn bộ đều đổi lấy các dược liệu chữa thương từ chỗ Cửu U.

Mặc dù những thứ này không biến thái bằng Cửu chuyển hồi sinh đan, tái tạo xương thịt hay khai tử hoàn sinh, nhưng cũng không tồi, chỉ ít so với những dược liệu bình thường ở đại lục này vẫn tốt hơn rất nhiều, những đan dược này trong những ngày qua Bạch Khởi cho dù là bị trọng thương cũng không nỡ sử dụng một viên nào, để ngày hôm nay, toàn bộ những thứ này đều là để sử dụng khi đối phó với tứ cấp ma thú, bởi vì Bạch Khởi biết đó mới là một trận đấu quyết định sinh mạng.

Nếu thành công, ắt sẽ có nhiều chỗ tốt, không nói về sau có thể lấy viên bảo thạch nhiệm vụ cấp B đó để đổi lấy huyết thống hoặc thần binh, chỉ cần là thăng lên tam tinh thì đã khiến Bạch Khởi thêm nhỏ dãi rồi, theo tính toán của Bạch Khởi, bản thân bây giờ là thất tinh đấu sư, nếu tăng lên tam tinh, vậy có thể xếp vào hàng đại đấu sư, mặc dù chỉ là nhất tinh đại đấu sư nhưng lại được tiện nghi vô cùng lớn.

Nhưng nếu thất bại, vậy thì bản thân sẽ bị trượt xuống đẳng cấp tam tinh, như vậy sự khổ cực tu luyện mấy tháng qua của bản thân sẽ trở thành công cốc, sự rèn luyện trong mấy lần sinh tử cũng công toi, thực lực không những không tăng lên chút nào mà thậm chí còn chẳng bằng bản thân mình lúc trước....Đây là điều mà Bạch Khởi khó có thể chấp nhận được...bởi vì lần này Bạch Khởi phải đi, phải đi giết chết tứ cấp ma thú, e là như thế sẽ bị trọng thương, sợ rằng cửu tử nhất sinh, Bạch Khởi cũng phải phóng tay mà làm.

Nói là làm, đây là tính cách của Bạch Khởi, Bạch Khởi làm người rất sáng khoái, nhân sinh trên đời ngắn hơn mười năm, nếu không thể tùy ý thích mà làm, sống như vậy thì ngay cả thực lực có lợi hại cũng là vô dụng.

Đương nhiên, hiện như bây giờ Bạch Khởi thân tại Thiên n Đại Lục, những cường giả đó có thể dựa vào tu vi để kéo dài tuổi thọ, tuổi thọ của người bình thường không quá mấy chục năm, tục ngữ có câu, nhân sinh bát thập cổ lai hi, Thiên n đại lục tuy đấu khí phong phú, nhưng nếu có thể tấn cấp đến cường giả cấp đấu linh, thì sẽ có thể kéo dài duyên thọ hai mươi năm, đấu linh cấp cường giả nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể sống đến tám mươi đến hơn chín mươi tuổi.

Nếu như đột phá thêm lần nữa, có thể trở thành đấu vương cấp. Vậy thì đủ để sống một trăm hai mươi năm, thậm chí lâu hơn, cái này cần phải xem tu vi mà quyết định, nghe nói những cường giả cấp bậc đấu hoàng và đấu đế tuy không thể sống mãi không chết, nhưng tuổi thọ lại rất dài, nghe nói ở Thiên n đại lục này có một vị đấu đế sống tới tám trăm tuổi...có thể nói là Phúc thọ vô song.

Nhưng ngay cả như vậy, Bạch Khởi vẫn không thay đổi cách nghĩ và tính cách của hắn, bởi vì hắn biết những cảnh giới đó còn cách bản thân mình quá xa.... Cái hắn muốn nhìn chỉ là... thực tại.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

52. Chương 52: Độc Cô Chiến Thiên (thượng)

Bước hơn mười bước, Bạch Khởi và Khiếu Thiên từ trên vách núi đi xuống, đi về phía khu rừng xa xa, nơi mà Liệt Diễm Hồ đang ở, khi bọn họ đi xuống, Khiếu Thiên bỗng nhiên dừng xù lông, đôi mắt neho lên như gặp phải kẻ địch lớn, điều này khiến cho Bạch Khởi ban đầu rất ngạc nhiên, nhìn về phía xa.

Lúc này trước mặt bọn họ, trên mặt đất mấy chục thước, rải rác xung quanh là máu và thịt, trên mặt đất khắp nơi toàn là máu tươi, và tay chân bị cắt đứt gãy xương ở khắp mọi nơi đều có thể thấy, xem ra ma thú này không phải là nhỏ, nhưng dù cho bị người giết chết ở nơi này, mặc dù ma thú trong Hoành Đoạn sơn mạch này tự giết lẫn nhau không nhiều, nhưng quang cảnh xung quanh, có thể thấy được người gây ra chuyện này ắt hẳn là một nhân loại, không cần phải nói thêm, thịt và máu rải rác xung quanh vừa nhìn là biết đây là của người, là do bị vũ khí sắc bén trực tiếp tạo ra.

Nghĩ đến đây trong lòng Bạch Khởi thầm cảnh giác, từ những dấu vết để lại của ma thú có thể thấy đây là cường giả trong tam cấp ma thú, Phích Lịch Bạo Viên, loại này thân cao hơn ba thước rưỡi, cơ bắp toàn thân có thể nói là mình đồng da sắt, hơn nữa tốc độ cực nhanh, không dễ đối phó, Bạch Khởi bây giờ nếu không có Khiếu Thiên giúp đỡ, gặp phải thứ này, ngoài con đường chết ra thì không có sự lựa chọn nào

khác, thậm chí ngay cả chạy cũng không thể, nhưng bây giờ Phích Lịch Bạo Viên lại mặc cho người ta chém giết ở nơi đây, điều này khó tránh khỏi khiến Bạch Khởi âm thầm rét run.

“Rốt cuộc là ai? Lại còn lợi hại như thế?” Bạch Khởi trong lòng bất giác suy nghĩ.

Nhưng Bạch Khởi cũng không để ý, nơi Hoành Đoạn sơn mạch này lại không phải là nhà của mình, trong một năm, số người tới người rên luyện ở đây cũng không ít, đụng phải một cao thủ cũng không có gì là ngạc nhiên, cho nên Bạch Khởi chỉ là thoáng sửng sốt một chút trước sự lợi hại của đối phương rồi vẫn tiếp tục dẫn theo Khiếu Thiên đi về phía trước, nhưng trên đường đi, Bạch Khởi lại càng ngày càng kinh hãi, trong khu rừng này vậy mà lại rải rác xác vài con tam cấp ma thú, điều này khiến Bạch Khởi không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Khởi lấy việc giết chết một con tam cấp ma thú để rèn luyện đã là cực hạn rồi, tại khu vực này, Bạch Khởi nhiều nhất một ngày chỉ có thể giết chết một tam cấp ma thú, hơn nữa đây còn là kết quả của việc toàn lực, thường thường giết chết được một con, Bạch Khởi đều phải nghỉ ngơi mấy ngày dưỡng thương, trong mấy tháng này tam cấp ma thú bị chết trong tay Bạch Khởi cũng chỉ gần hai mươi con mà thôi, thế nhưng trên đường đi Bạch Khởi phát hiện tam cấp ma thú trên mặt đất chỉ ít cũng có năm sáu con....

Từ vết máu còn chưa khô hẳn có thể nhận ra rằng bọn chúng đều chết chưa lâu, hơn nữa kiểu chết cũng giống nhau, đều bị người ta dùng kiếm sắc bén chặt đứt từng phần, từ những mảnh thi thể nằm rải rác có thể thấy đối phương ra tay rất kinh khủng và tàn độc.

Đồng thời trong lòng Bạch Khởi cũng thầm kinh hãi, Khiếu Thiên lại kiếm được món hời lớn, trên đường đi, Khiếu Thiên đã ăn bảy tám cái tinh hạch của ma thú, hiển nhiên người đó đơn thuần chỉ là muốn giết chết những ma thú này chứ không phải vì những cái khác.

“Đình đình đình...” Khi Bạch Khởi tiếp tục đi về phía trước mấy nghìn mét thì bỗng nhiên nghe thấy âm thanh kim thiết vang lên, cùng với những tiếng gầm thét của dã thú, âm thanh này hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của Bạch Khởi, trong lòng khẽ động, Bạch Khởi liền vận khí Đạp Vân bộ nhanh chóng tiến về phía trước.

Mấy chục giây sau, Bạch Khởi nhìn thấy một cảnh tượng... Một thiếu niên như Bạch Khởi, trong tay cầm một thanh kiếm lớn sắc bén màu đen, đang giao chiến với một tam cấp ma thú, hai bên người tới người lui không bên nào chịu nhường bên nào.

Kim Giáp Thú, là loại mạnh nhất trong tam cấp ma thú, theo truyền thuyết Kim Giáp Thú đứng hàng thứ ba đỉnh cao của tam cấp ma thú, thứ lân phiến màu vàng này bao quanh toàn thân giống như hoàng kim khải giáp vậy, bao kín toàn thân không một chỗ hở, binh khí tầm thường khó mà đả thương được, hơn nữa năng lực cực lớn, thân dài vượt hơn bốn mét, đầu giả bình thường cho dù là đồng cấp với hắc cũng phải bỏ chạy, may mắn cho tên này cũng không phải không có nhược điểm, tốc độ của Kim Giáp Thú cực chậm, so với nhất cấp ma thú có khi cũng không bằng, điều này khiến nó bị liệt vào tam cấp ma thú, có người đã từng nói, nếu Kim Giáp Thú có thể có được tốc độ của nhị cấp ma thú thì mới có thể đưa nó vào hàng ngũ tứ cấp ma thú, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của nó.

Mà tên thiếu niên giao thủ với hắc, chiếc áo đen trên người đã có nhiều chỗ rách, với nhiều vết thương trên người, có thể thấy những vết thương đó rõ ràng không phải do Kim Giáp Thú tạo ra, nhìn những vết máu còn chưa khô, Bạch Khởi trong chốc lát phán đoán rằng tên này là người giết chết những ma thú trước đây, giết chết bảy tam cấp ma thú, toàn thân trọng thương, còn dám quyết đấu với Kim Giáp Thú, bất luận thực lực của người này thế nào, thì dũng khí này cũng khiến Bạch Khởi khâm phục, ít ra Bạch Khởi cũng tự nhận mình không thể làm được việc này.

“Viu ~” Trên người thiếu niên áo đen phát ra đầu khí màu cam, không ngừng di chuyển xung quanh Kim Giáp Thú, không ngừng quan sát nhược điểm của đối phương, đầu khí màu vàng nhạt trên thân người thanh niên áo đen có thể nhìn ra, tu vi của người này vẫn thuộc hàng đấu sư, mặc dù là đấu sư đỉnh cao, nhưng vẫn không đột phá được vào hàng đại đấu sư với đầu khí màu vàng đất, chỉ có năng lực như vậy mà lại dám giết mấy tên tam cấp ma thú, sau đó lại còn giao tranh với Kim Giáp Thú, quả thực khiến người tán thán.

Bạch Khởi dựa vào ba loại địa cấp đấu kỹ mới có thực lực khiêu chiến vượt cấp, nhưng người thiếu niên áo đen đó sao với Bạch Khởi lại hiển nhiên không tính làm gì...

Thiếu niên áo đen này xuất thủ cực nhanh, hơn nữa, còn thuần thực ba chữ “ồn”, “chuẩn”, “độc!” mỗi lần ra tay đều là đánh vào những vị trí khác nhau, xem ra hắn đang tìm nhược điểm của Kim Giáp Thú, mặc dù rơi xuống hạ phong nhưng vẫn không nản chí, không có chút sốt ruột, khuôn mặt anh tuấn lãnh khốc tràn đầy nét kiên nghị, những vết thương trên người phẳng phất không cảm thấy bất cứ nỗi đau nào, hơn nữa lại không chút nào làm ảnh hưởng đến động tác.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn là người bị trọng thương, sau một trận đấu kiếm với Kim Giáp Thú, bị năng lực mạnh mẽ của đối phương đẩy lùi ra xa “Viu~” Bỗng nhiên Kim Giáp Thú rống to một tiếng, trong nháy mắt đối phương thất thủ, hung hãn xông đến, rõ ràng chuẩn bị sử dụng chiêu thức sở trường của Kim Giáp Thú.

“Ầm Ầm...” Tên thiếu niên áo đen trong nháy mắt đã bị đánh bay ra xa... Miệng phun máu tươi, bắn xa ra mấy chục mét, nhưng trong ngay lập tức cũng nhân cơ hội bị đẩy lùi mà đâm Kim Giáp Thú một kiếm, bởi vì mạnh mẽ công kích nên phần bụng trên bị lộ ra, Kim Giáp Thú kêu thảm một tiếng, máu tươi lập tức chảy ra, thân thể lắc lư rồi ngã xuống, nhưng Kim Giáp Thú rốt cuộc vẫn là một nhân vật nổi bật trong tam cấp ma thú, trong ánh mắt hung hãn, cổ đứng dậy lắc lư hướng về phía thiếu niên áo đen đó, hiển nhiên là chuẩn bị tranh thủ lúc đối phương suy yếu, dùng hết sức lực cuối cùng của mình để giết chết đối phương.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

53. Chương 53: Độc Cô Chiến Thiên (hạ)

Nếu người thanh niên áo đen này không bị thương, thì với công kích vừa rồi Bạch Khởi có thể đoán định đối phương không có cách nào trốn thoát, dù sao Kim Giáp Thú tốc độ cực chậm, từ biểu hiện của người thanh niên vừa này có thể thấy, hắn chỉ ít có bảy phần nắm trong tay có thể đánh trúng đối phương sau đó tránh đi, chỉ ít cũng không bị như thế này, ngay cả sức lực hoàn thủ cũng không có.

Lúc này Kim Giáp Thú bước đi loạn choạng, bước qua thân cây vừa bị nó làm đổ, chậm rãi bước về phía người thanh niên áo đen ở chỗ xa, ánh mắt lạnh lùng, hận thù vô cùng, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra, mỗi bước đi của Kim Giáp Thú càng khiến máu tươi chảy ra nhiều hơn, toàn thân bắt đầu lão đảo, nhưng nó vẫn kiên trì, nó muốn trước khi chết, ra một đòn trí mạng, trước khi chết đem nhân loại đã làm bị thương nó kết liễu... Đó chính là nguyện vọng cuối cùng của nó lúc này.

“Xem chiêu...” Bỗng nhiên một tiếng quát lớn truyền đến, Bạch Khởi sử dụng Liệt Sơn Quyền, trực tiếp oanh kích về phía Kim Giáp Thú ở phía xa, vũ khí bình thường đều rất khó xuyên thấu Kim Giáp của Kim Giáp Thú, muốn gây thương tổn Kim Giáp Thú, càng không nói chỉ đến nắm đấm, nhưng Liệt Sơn Quyền lại có thuộc tính đặc thù, Bạch Khởi gần đây đã hiểu biết một chút về năng lực và đặc tính của Liệt Sơn Quyền, mặc dù vẫn chưa tinh thâm, nhưng lại có thể khiến cho Liệt Sơn Quyền có công hiệu cách sơn dã ngu, thông qua thân thể của đối phương đánh vào nội tạng của đối phương, quả thực kinh khủng vô cùng.

Tuy nói Liệt Sơn Quyền của Bạch Khởi đánh ra khi truyền đến nội tạng của đối phương nhất là khi thân thể của ma thú được phòng ngự mạnh mẽ như Kim Giáp Thú, sợ là uy lực cũng chỉ còn lại một phần nghìn, nhưng.... Điều này đã quá đủ, thật vậy..... đã quá đủ rồi, đủ để đánh Kim Giáp Thú, giống như là một cây rơm rạ cuối cùng giết chết con lạc đà vậy, Bạch Khởi ra một quyền, Kim Giáp Thú nhất thời kêu thảm một tiếng, không cam lòng ngã xuống mặt đất, sau đó trút ra hơi thở nặng nề, vĩnh biệt cõi đời....

“Không sao chứ....” Giết chết Kim Giáp Thú, Bạch Khởi không quan tâm nhiều đến thi thể đã chết đó, những việc này vẫn thường giao cho Khiếu Thiên xử lý, còn Bạch Khởi quay người đi đến chỗ người thanh niên áo đen đó, thân thiết hỏi thăm.

“Không sao.....” Người thanh niên đó một chút biểu lộ tình cảm cũng không có, cũng không cảm kích Bạch Khởi, chỉ bình thản lạnh lùng nói, nói xong gượng đứng dậy, nhưng đáng tiếc, sau khi thân thể loạn choạng còi bước thì lại ngã xuống, miệng nôn ra máu.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Bạch Khởi bỗng cau mày, sau đó lấy từ trong người ra một viên đan dược “Liệu thương đan”, mặc dù không kinh khủng như “Cửu chuyển hồi sinh đan” nhưng trong một thời gian ngắn có thể trị khỏi những vết thương không quá nghiêm trọng, đối với những người trọng thương cũng tốt

không gì sánh được, chỉ ít nó cũng có thể khiến đối phương phục hồi một chút cơ năng thân thể, duy trì mạng sống.....

“Nào, ăn đi.... Cái này tốt cho người....” Bạch Khởi lấy Liệu thương đan ra đưa cho người thiếu niên đó, nhưng đối phương vẫn bộ dáng lạnh lùng như trước, nhàn nhạt nói một câu: “Không cần.”

Nói mà vẫn miễn cưỡng đứng dậy, Bạch Khởi lắc đầu, tính cách của đối phương thực quá kiên cường, nhưng vết thương bây giờ của hắn lại không phải nhẹ, nếu cứ cử động mạnh như vậy chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, cho dù không, sợ rằng cũng tạo ra tổn thất không thể lường trước được.

Nói thật Bạch Khởi không phải là người tốt, cũng không hay đồng tình và thương hại như vậy, nhất là trong những ngày này, Bạch Khởi một mình tu hành chém giết vô số ma thú trong Hoành Đoạn sơn mạch này, tính cách càng trở nên kiên nghị, tâm cũng lạnh lẽo hơn vài phần, nếu là người khác Bạch Khởi cũng sẽ không để ý tới, nhưng người thanh niên trước mặt này, nói thực Bạch Khởi rất tán thưởng...Không...Không phải tán thưởng mà là bội phục, dù sao trong suy nghĩ của Bạch Khởi, đối phương cũng mạnh mẽ hơn mình, cho nên hắn không muốn nhìn thấy đối phương chết đi như vậy, sống nếu để lại những vết thương không thể xóa nhòa, nói vậy quả thực rất đáng tiếc..

Bởi vậy Bạch Khởi muốn giúp đỡ đối phương, đồng thời trong lòng cũng có một cách nghĩ khác đó là giúp đỡ đối phương, hắn có thể là một đối thủ xứng đáng của hắn sau này, Bạch Khởi tự cho mình rất giỏi, nhất là sau khi có Cửu U càng cho rằng như vậy, nhưng đồng thời hắn cũng cần một đối thủ để khích lệ mình, mà người trước mặt rất là phù hợp với điều kiện này.

Dựa vào hai nguyên nhân này nên Bạch Khởi cũng không nói nhiều lời, thấy đối phương cự tuyệt, không nói gì thêm, liền lấy “Liệu thương đan” ra bỏ ngay vào trong miệng đối phương, bắt đối phương nuốt xuống mới thôi, sau đó nhàn nhạt nói rằng: “Đan được đã ăn rồi, thứ này ta không để gì lấy được, người cũng đừng lãng phí, nhanh chóng hồi phục đi.”

Nói xong đứng dậy đi về phía Khiếu Thiên đang có cổ dùng móng vuốt sắc nhọn của mình để xé rách lớp da của Kim Giáp thú, muốn nuốt ma hạch của đối phương.

Dựa vào một gốc cây đại thụ, người thanh niên đó thoáng nhìn qua Bạch Khởi, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp, sau đó miễn cưỡng ngồi xếp chân lại, bắt đầu nhắm mắt tu luyện, cũng không để ý đến Bạch Khởi, còn Bạch Khởi dẫn Khiếu Thiên canh phòng ở gần đó.

Hoành Đoạn sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, nhất là lúc này, tên thiếu niên này đang khoan chân tu luyện, thân thể trọng thương của hắn nếu gặp phải sự tập kích của ma thú khác, thì hắn sẽ chết chắc, đã giúp phải giúp cho trót, cho nên Bạch Khởi không đi ngay mà ở lại đây.

Mấy canh giờ sau, khi người thanh niên áo đen đó tỉnh lại, khí sắc rõ ràng đã tốt hơn nhiều, sau khi hắn mở mắt ra, thì nhìn thấy Bạch Khởi và khiếu Thiên đang ở phía xa, ban đầu sững sốt, rồi lập tức ánh mắt càng phức tạp hơn, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lúc sau hồi phục lại không chút dao động.

Đứng dậy, người thanh niên đó bước về phía Kim Giáp Thú, rút thanh hắc sắc đại kiếm trên thân thể Kim Giáp Thú rồi khoác lên vai, xoay người bỏ đi....

Nhưng đi được vài bước, hắn lại dừng lại, quay đầu lại nhìn Bạch Khởi và Khiếu Thiên, rồi nhàn nhạt nói: “Hôm nay, ta nợ người một mạng, sau này ta Độc Cô Chiến Thiên nhất định sẽ trả.”

Nói xong bỏ đi, cũng không quay đầu lại, nhưng trong chốc lát đã biến mất trong rừng rậm, nhìn hắn đi về phía xa, Khiếu Thiên rõ ràng lộ ra sự bất mãn, nhe răng nhếch miệng có vẻ như rất tức giận, mà ngược lại, Bạch Khởi lại mỉm cười, nhìn về phía nơi hắn biến mất, thì thào nói: “Độc Cô Chiến Thiên sao? Uhm... Tên hay, hi vọng người có thể sống sót, sau này có cơ hội, ta và người sẽ quyết đấu một phen...mặc dù...Bây giờ ta không bằng người...”

Nói xong cũng không lưu lại, cũng dẫn Khiếu Thiên đi về phía rừng rậm, mục tiêu là tứ cấp ma thú Liệt Diễm Hồ.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

54. Chương 54: Liệt Diễm Hổ

Liệt Diễm Hổ sống trong chỗ sâu nhất của Hoành Đoạn sơn mạch, là một trong số ít tứ cấp ma thú, không có ma pháp mạnh mẽ như trong truyền thuyết, nhưng lại có sức kinh người, đồng thời toàn thân bùng cháy hỏa diễm rất đáng sợ, tốc độ như gió, kinh khủng không gì sánh bằng, chiếm lấy một ngọn núi trong Hoành Đoạn sơn mạch này xưng vương xưng bá, cực khó đối phó.

Còn mục tiêu của Bạch Khởi và Khiếu Thiên chính là Liệt Diễm Hổ, toàn bộ Hoành Đoạn sơn mạch này có mười con tứ cấp ma thú, nhưng mỗi con đều hung mãnh dị thường, không dễ đối phó, Bạch Khởi sống ở Hoành Đoạn sơn mạch đã hai tháng, đối với cả khu núi này cũng có chút chút am hiểu, Liệt Diễm Hổ tuy hung mãnh, nhưng lại là con yếu nhất trong thập đại tứ cấp ma thú, cũng chỉ nó mới khiến Bạch Khởi hy vọng chiến thắng, thứ khác, cho dù là hấn với Khiếu Thiên liên hợp cũng khó thắng được đối phương.

Dù sao tứ cấp ma thú cũng tương đương với cao thủ cấp đầu linh của nhân loại, thậm chí còn mạnh hơn vài phần..... Muốn giết chết bọn chúng quả thực không đơn giản, nhưng lại không thể không đánh cho nên suy đi tính lại Bạch Khởi vẫn lựa chọn Liệt Diễm Hổ..

Bạch Khởi và Khiếu Thiên sau khi cứu Độc Cô Chiến Thiên, vẫn đi về phía tây, đi trong ba ngày mới đến gần khu rừng mà Liệt Diễm Hổ khống chế, trước đó Bạch Khởi cũng đến qua nơi này nhưng không vào sâu, lần này là lần đầu tiên hấn đặt chân đến đây.

“Khiếu Thiên, cẩn thận, nó ở trong khu rừng này, người hãy đề cao phòng bị đi, nó có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào.” Khi bước vào khu rừng này Bạch Khởi đã thấp giọng nói, nét mặt nghiêm túc, ma thú đều có địa bàn riêng của nó, Liệt Diễm Hổ thân là một bá chủ của mấy ngàn dặm Hoành Đoạn sơn mạch này, hơn mười dặm rừng rậm nguyên thủy này là lãnh địa của nó, ở đây không cho phép những ma thú khác đặt chân đến nửa bước, bất luận là ai, chỉ cần đặt chân đến, chắc chắn sẽ nhận lấy công kích như vũ bão của Liệt Diễm Hổ, đến khi bị đối phương giết chết thì mới buông tha...

“Gâu gâu....” Khiếu Thiên nghe xong những lời này liền thấp giọng gầm rú lên hai tiếng, thân chưa cao tới một mét mà lại rất uy phong lẫm liệt, trong con ngươi mắt màu vàng bỗng lóe lên một tia sáng, chú tâm đi sát bên Bạch Khởi, theo Bạch Khởi tiến về phía khu rừng đó, nó cũng biết rằng, bản thân mình và chủ nhân sẽ đối đầu với một đối thủ kinh khủng, không thể có chút sơ suất, nếu không sẽ mang họa sát thân..

Một người một thú yểm trợ nhau tiến về khu rừng rậm phía trước, bỗng nhiên một tiếng rống to từ mấy chục mét truyền đến, một con hổ to với chiều dài vượt quá bốn mét, thân cao một mét, toàn thân bùng cháy hừng hực liệt hỏa từ phía xa lao ra, đứng ở nơi xa trong khu rừng rậm đó, ánh mắt lộ rõ vẻ hung ác nhìn thẳng về phía Bạch Khởi và Khiếu Thiên rồi phát ra một tiếng tê hống, ánh mắt lộ rõ hung quang, sau đó trong nháy mắt vọt về phía Bạch Khởi và Khiếu Thiên, tốc độ nhanh khiến người khác kinh hãi, chân sau dùng lực, bỗng nhiên nhảy lên đánh về phía Bạch Khởi và Khiếu Thiên, toàn thân hỏa diễm cuộn trào mãnh liệt, thiêu đốt cây cối xung quanh, lửa cháy rực trời.

“Rống....” Một tiếng rống to nhanh như chớp điện truyền đến bên Bạch Khởi, cơ thể lao đến như một lưỡi dao sắc bén tấn công về phía trước ngực Bạch Khởi.

“Đình Đình” m thanh kim thiết giao tranh vang lên, Bạch Khởi không dám có chút chậm trễ, trong nháy mắt toàn thân phát ra đầu khí màu vàng, đem trường kiếm sắc nhọn xuất ra, đầu khí màu vàng bao bọc lấy trường kiếm trong tay Bạch Khởi tương giao với móng vuốt sắc nhọn của Liệt Diễm Hổ.

“Ầm ầm...” Tuy rằng chống đỡ được công kích của Liệt Diễm Hổ, nhưng Bạch Khởi cũng không chống đỡ lại được sức mạnh của đối phương, dĩ nhiên trong nháy mắt giao đầu thì đã bị Liệt Diễm Hổ đánh ra xa mấy chục mét, rơi xuống mặt đất, toàn thân đau nhức, hơn nữa, da trên người cũng bị lửa cháy xung quanh Liệt Diễm Hổ thiêu đốt cháy đen thui, toàn thân xem ra vô cùng thảm hại....

Liệt Diễm Hổ không chịu buông tha cơ hội này mà vẫn tiếp tục tấn công về phía Bạch Khởi, như một tiếng trống làm tinh thần hăng hái để giết chết Bạch Khởi, Khiếu Thiên bên cạnh nhìn thấy vậy liền nhe răng nhếch mép, lộ vẻ hung ác, ..liền xông đến, đánh về phía Liệt Diễm Hổ, móng vuốt sắc bén không chút nương đánh trúng lưng Liệt Diễm Hổ....

“Bình.....” Liệt Diễm Hổ bất ngờ không đề phòng, nên bị móng vuốt sắc nhọn của Khiếu Thiên xuyên thấu thân thể, làm mất đi một tầng da thịt, lửa cháy toàn thân nó đối với Khiếu Thiên mà nói không hề có tác dụng, Khiếu Thiên mặc dù tiếp xúc với Liệt Hỏa nhưng bộ lông toàn thân không hề bị tổn thương chút nào...

Từ đó có thể thấy sự bất phàm của Khiếu Thiên, nhưng dù sao Khiếu Thiên vẫn còn quá nhỏ, bốn tháng trước nó cũng chỉ thấp hơn chân của Bạch Khởi, bây giờ mặc dù đã cao hơn không ít nhưng xem ra Khiếu Thiên bây giờ vẫn còn rất nhỏ, so sánh với Liệt Diễm Hổ thân thể cường tráng, thì thực sự quá yếu nhược, cho dù có thiên phú dị bẩm nhưng lại không quá mức hữu hiệu, mặc dù nói gây tổn hại không nhỏ cho Liệt Diễm Hổ, nhưng cũng đã kích nộ Liệt Diễm Hổ...

“Rống....” Một tiếng hổ gầm vang vọng khắp rừng sâu, Liệt Diễm Hổ quay người lại, trong nháy mắt bỏ qua Bạch Khởi, sau đó bỗng nhiên đánh về phía Khiếu Thiên, ý định muốn giết chết tên ghê tởm này dám cả gan đánh lên mình, xem ra Khiếu Thiên ra tay với hắn, đó là một sự khiêu khích... Điều này khiến nó vốn nhằm vào Bạch Khởi, trong nháy mắt lại chuyển sang tấn công Khiếu Thiên.

Liệt Diễm Hổ đánh về phía Khiếu Thiên, hai thú cùng nhau tranh đấu, nhưng rõ ràng, Khiếu Thiên ở thế hạ phong, nó dù sao vẫn còn quá nhỏ tuổi, nhưng lửa cháy quanh người Liệt Diễm Hổ không hề ảnh hưởng gì tới Khiếu Thiên, điều này khiến Khiếu Thiên khá hơn vài phần, nhanh chóng tránh né sự truy sát của đối phương, nhưng tuy nói như vậy, nhưng chỉ chốc lát, Khiếu Thiên trên người đã bị vài vết thương.

Đúng lúc này Bạch khởi đã lại đứng dậy, không nói gì, Bất bại kiếm quyết trong tay Bạch Khởi vận chuyển, nhanh chóng tiến về phía Liệt Diễm Hổ đang truy sát Khiếu Thiên, trên bầu trời một đạo kiếm quang hiện lên, trường kiếm trong tay bạch khởi lao thẳng tới Liệt Diễm Hổ

“Phụt” Trường kiếm trong tay Bạch khởi dưới tác dụng của đầu khí trở nên sắc bén vô cùng, đâm vào phía sau lưng Liệt Diễm Hổ, Liệt Diễm Hổ kêu lên thảm thiết, máu tươi chảy ra, nhưng không thể khiến Liệt Diễm Hổ mất đi năng lực chiến đấu, ngược lại khiến nó càng điên hơn, toàn thân rực lửa, Bạch khởi chợt biến sắc, vội vàng buông tay, lại phát hiện thanh trường kiếm trong tay đã bị nóng chảy, còn tay của mình cũng bị thiêu đỏ lên, nếu không phải bản thân phản ứng nhanh, sợ rằng một cánh tay đã bị phế rồi, mặc dù như vậy, tay nắm của Bạch Khởi lúc này giống như thịt kho tàu vậy, nhìn vô cùng thê thảm.

“Gầm.....” Liệt Diễm Hổ phát ra một tiếng gầm dài, ánh mắt hung ác lại xuất hiện, nhìn vào trong mắt Bạch Khởi tràn đầy giá lạnh, ánh mắt đó phẳng phát nói với Bạch Khởi rằng: “Ta muốn giết chết ngươi...” Quả thật khiến người người khác kinh sợ.

Quyển 1: Liều Thành Bạch Gia

55. Chương 55: Giết Chết Liệt Diễm Hổ

Liệt Diễm Hổ gầm lớn một tiếng, vọt về phía Bạch Khởi, Bạch Khởi bị tấn công bất ngờ, cũng không kịp phòng bị, một tay đã bị tróc da thịt không thể phản công, hơn nữa thanh trường kiếm đã bị nung chảy, trong tay Bạch Khởi không có vũ khí gì, chỉ có thể dùng một tay chống lại....

Tay trái được đầu khí rót vào, Bạch Khởi không có cơ hội tránh né, chỉ có thể sử dụng Liệt Sơn quyền để chống cự lại Liệt Diễm Hổ, tuy nói Bạch Khởi cũng biết làm vậy chỉ như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù có thể sát tử được Liệt Diễm Hổ thì chỉ e rằng bản thân cũng bị trọng thương, nhưng việc đến nước này đã như sợi chỉ treo chuông, Bạch Khởi cũng không có lựa chọn nào khác.

“Ầm ầm” Liệt Diễm Hổ nhảy dựng lên, hai móng vuốt sắc lao thẳng tới Bạch Khởi, Bạch Khởi vận khí Liệt Sơn quyền, bỗng nhiên đánh ra, hai người một trào một quyền giao tranh, trong nháy mắt xuất hiện một tiếng nổ lớn, nắm tay của Bạch Khởi sinh ra khí lực khai sơn phá thạch, đánh vào hổ trào.

“Rắc rắc” một tiếng, đầu khớp xương vỡ vụn ngay lập tức vang lên trong khu rừng rậm, xương tay của Bạch Khởi và móng vuốt của con hổ đó cũng gãy, Liệt Diễm Hổ và Bạch Khởi gần như đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết, Liệt Diễm gầm thét điên cuồng, mắt lộ hung quang, ngoài ra một móng vuốt sắc nhọn nhanh chóng quẹt một vết sâu có thể nhìn thấy xương trên ngực Bạch Khởi, sau đó, người và thú cùng nhau bay

vàng ra, nhưng Liệt Diễm hổ chỉ lùi lại vài bước, còn Bạch Khởi cả người bay ra xa mấy chục mét.... Ai mạnh ai yếu đã quá rõ ràng.

Khiếu Thiên thấy tình cảnh như vậy cũng không tỏ ra yếu kém, trong nháy mắt liền xông ra, thể hiện sự dũng mãnh của mình, cắn một nhát vào đuôi của Liệt Diễm Hổ, khiến đuôi của đối phương gần như đứt ra, Liệt Diễm Hổ kêu gào rú thảm thiết, còn Khiếu Thiên thì bị quất văng sang một bên, cách đó mấy chục mét, Khiếu Thiên ngã xuống đất, trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng dậy, sau đó có nén đau đớn vọt về phía Bạch Khởi.

Xem ra Liệt Diễm Hổ này cũng có chút trí tuệ, chủ ý định tiêu diệt Bạch Khởi trước, sau đó đối phó với Khiếu Thiên, giết chết hai người, mặc dù chỉ có một móng vuốt của nó bị Bạch Khởi đánh gãy xương, nhưng Liệt Diễm Hổ rốt cuộc vẫn là tứ cấp ma thú, có thể so với đấu linh cấp cường giả, mặc dù trước đó một chân bị thương khiến tốc độ của nó giảm đi, nhưng ba chân còn lại của Liệt Diễm hổ vẫn nhanh chóng phóng về phía Bạch Khởi.

Thấy vậy Bạch Khởi vội vàng ăn một viên “Liệu thương đan”, muốn hồi phục nhanh chóng một chút chiến lực, nhưng đáng tiếc thời gian lại quá ngắn, tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, Bạch Khởi sau khi ăn “Liệu thương đan” xong còn chưa kịp thở dốc, Liệt Diễm Hổ đã vọt tới trước mặt của Bạch Khởi, miệng lớn bỗng nhiên mở ra, chuẩn bị nuốt chửng Bạch Khởi...

Đang trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc đó, Bạch Khởi đang cảm thấy tuyệt vọng, thì bỗng một thanh kiếm lớn đen kịt chắn ngang ngay trước mặt Bạch khởi, một bóng đen không biết lúc nào đã chắn trước mặt Bạch Khởi, trong nháy mắt, phóng về phía Liệt Diễm Hổ cùng giao đấu với con Liệt Diễm Hổ đã bị thương không phải nhẹ đó....

Độc Cô Chiến thiên.... là Độc Cô Chiến Thiên.... Sau khi Bạch Khởi nhìn rõ, lúc đầu có chút kinh hãi, trong lòng cảm thấy có chút ám áp, tranh thủ lúc này bắt đầu nhanh chóng hồi phục lại một chút khí lực, sau đó chuẩn bị đến giúp, bởi vì Bạch Khởi biết, tuy Độc Cô Chiến Thiên rất lợi hại, nhưng.... hẳn vẫn không phải là đối thủ của Liệt Diễm Hổ, dù cho Liệt Diễm Hổ đã bị thương nặng.

Sau một lát Độc Cô Chiến Thiên dùng thanh kiếm lớn đó làm Liệt Diễm Hổ bị thương, vết thương có thể nhìn rõ xương, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, hai người tuy còn đang đánh nhau, nhưng Độc Cô Chiến Thiên rõ ràng đã rơi xuống hạ phong....

“Liệt Sơn quyền....” Bạch Khởi đã hồi phục khí lực đôi chút, tay phải bị cháy sưng phồng giống như tay gấu, trong nháy mắt bao vây lấy đầu khí cường liệt, tấn công thẳng về phía ngực Liệt Diễm Hổ, mà mặt khác Khiếu Thiên cũng chậm rãi đứng dậy, ánh mắt sắc lạnh lóe lên, lao về phía Liệt Diễm Hổ...

Thấy cảnh tượng như vậy, Độc Cô Chiến Thiên vẻ mặt lạnh lùng cũng không cố kỵ gì, chuyển tay sử dụng sát chiêu mạnh nhất, một đòn kiếm khí cực lớn phóng ra lao thẳng tới Liệt Diễm Hổ....

Ba người liên hợp vây sát, đều dùng năng lực mạnh nhất có thể sử dụng, Liệt Diễm Hổ đã bị trọng thương, lại thiếu đề phòng nên bị hai người vây đánh, nên không thể né tránh, bị ba người cùng đánh trúng....

“Oanh~~” Sau một tiếng nổ lớn, Liệt Diễm Hổ rên rỉ một tiếng rồi ngã xuống mặt đất, Liệt Sơn Quyền đánh vào nội tạng của nó, vốn đã bị thương, trong nháy mắt lần nữa phun máu tươi tưng tóe, Khiếu Thiên dùng móng vuốt sắc nhọn xé rách họng Liệt Diễm Hổ, còn Độc Cô Chiến Thiên còn ác hơn, trong nháy mắt dùng thanh hắc kiếm từ phía sau lưng Liệt Diễm Hổ, chẻ đôi từ trên xuống dưới cơ thể của Liệt Diễm Hổ..

Trong nháy mắt Liệt Diễm Hổ chết, bên tai Bạch Khởi vang lên âm thanh của Cửu U: “Nhiệm vụ hoàn thành, một viên nhiệm vụ bảo thạch cấp B..... Đề thăng thực lực lên tam tinh.....”

Vừa dứt lời Bạch Khởi cũng không để ý đến Độc Cô Chiến Thiên đang cầm thanh hắc kiếm và Khiếu Thiên đang tìm kiếm ma hạch, bỗng cảm thấy một sức mạnh khổng lồ không gì sánh được trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng vọt tới, một ánh sáng đỏ từ trong bản vào trong người, sau đó toàn thân phảng phất như tràn đầy sức mạnh, đầu khí bắt đầu mạnh mẽ tràn vào cơ thể....

Điều này khiến cho Bạch Khởi không thể không lập tức dừng mọi động tác, ngồi khoanh chân bắt đầu tu luyện, nhưng trong lúc đang ngồi mới cảm thấy năng lượng và cơ thể phảng phất không giống như bị khống chế, trực tiếp bắt đầu tự hành vận chuyển, tốc độ nhanh kinh người..... Mắt thường cũng có thể thấy bắt

đầu hồi phục nhanh chóng, toàn thân chìm trong ánh sáng màu hồng, toàn thân thư thái khiến Bạch Khởi gần như phát ra tiếng rên rỉ sướng khoái.

Không biết qua bao lâu, đại khái là tầm mấy chục phút, Bạch Khởi mới cảm thấy năng lượng cơ thể mình bắt đầu dừng vận chuyển điên cuồng, còn đầu khi ở đan điền của mình lại hình thành đầu khí màu vàng đất, mặc dù còn rất yếu nhược, nhưng lại đã hình thành hơn nửa bắt đầu tự chủ quay tròn, căn bản không cần Bạch Khởi thao tác, không ngừng tự hấp thụ đầu khí nguyên tố xung quanh, tuy tốc độ vận chuyển chậm, nhưng lại không cần điều khiển, tự chủ vận chuyển, tốc độ tu luyện cũng không chậm bao nhiêu so với Bạch khởi, điều này khiến Bạch Khởi rất kinh ngạc.

Đương nhiên chủ yếu là Bạch Khởi cảm thấy rõ ràng cơ thể mình phảng phất mạnh lên mấy lần, toàn thân tràn đầy năng lượng, điều này khiến Bạch Khởi có một cảm giác vui vẻ thoải mái trong lòng.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

56. Chương 56: Đả Kích

Bạch Khởi mở to mắt, con ngươi đen chột léo kim quang, đứng lên mới phát hiện Khiếu Thiên lại lớn lên thêm một chút nữa, tuy rằng không phải quá rõ ràng, nhưng cũng đủ để nhận ra được, về phần Độc Cô Chiến Thiên vẫn cứ nhắm mắt ngồi xếp bằng như cũ, xem ra trận chiến lần này hẳn ta cũng đã thu được lợi không ít, dĩ nhiên là cũng bắt đầu loáng thoáng đột phá.

Điều này làm cho Bạch Khởi có chút kinh hãi, nếu nói mình có đột phá được đều nhờ vào tài cán của Cửu U, còn Độc Cô Chiến Thiên thì lại có thể đột phá được là dựa vào năng lực kinh người và thiên phú của bản thân hẳn, điều này làm sao không khiến cho Bạch Khởi kinh hãi được chứ?

“Viu...” Thanh hắc trường kiếm của Độc Cô Chiến Thiên phát ra một tiếng kêu dài, trong nháy mắt đột nhiên từ mặt đất trời lên rồi rơi xuống bên cạnh Độc Cô Chiến Thiên, sau đó hắn từ từ mở mắt ra, tinh quang trong mắt xạ ra, hàn quang băng lãnh đến thấu xương kèm theo một chút hưng phấn trong đó, lần đột phá này Độc Cô Chiến Thiên rất cao hứng.

“Cảm ơn ngươi – nếu không nhờ ngươi, e rằng lần này chắc ta phải bỏ mạng tại nơi này rồi. “Bạch Khởi mỉm cười, đứng quay lưng lại nói với Độc Cô Chiến Thiên.

“Không cần, một mạng hoàn một mạng, ngươi cứu ta một lần, ta cứu ngươi một lần, xem như không còn nợ nhau.” Độc Cô Chiến Thiên lạnh lùng nói, nét mặt lạnh băng như cũ không gì thay đổi, nói xong, xoay người lại rút lấy thanh hắc trường kiếm từ mặt đất nhảy mấy bước rồi rời khỏi nơi này, chỉ còn Bạch Khởi và Khiếu Thiên một người một thú ở lại đứng nhìn nhau

“Gâu gâu ~” đối với Độc Cô Chiến Thiên thì Khiếu Thiên quả thật rất bất mãn, hướng về phía hắn biến mất khẽ gầm hai tiếng

Bạch Khởi vỗ nhẹ vào bả vai của Khiếu Thiên, kéo cái thân thể uể oải của nó về phía mình, cười nói “Được rồi, được rồi, ngươi cũng đừng trách hắn nữa, tính cách thế thôi, chứ không có ác ý gì đâu.....”

Nói xong liền dẫn Khiếu Thiên đi theo hướng ngoại vi của Hoành Đoạn sơn mạch, tuy rằng Hoành Đoạn sơn mạch có rất nhiều ác thú hung dữ còn chưa khiêu chiến, nhưng Bạch Khởi cũng không có dự tính là sẽ quay lại đó, lần này Liệt Diễm Hồ xem chút nữa là lấy mạng hắn và Khiếu Thiên, nếu như không nhờ

Độc Cô Chiến Thiên đột nhiên xuất hiện, e là hắn sẽ trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, bỏ xác tại nơi đây, huống chi bây giờ lại không có nhiệm vụ gì của Cửu U giao, lại càng không cần phải đi mạo hiểm, Bạch Khởi không phải là tên ngốc, lại càng không phải là một tên bướng bỉnh, cũng sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến chỗ chết, cho nên Bạch Khởi không tiếp tục đi theo hướng đó nữa, mà dẫn Khiếu Thiên đi vòng ra ngoài hướng Hoành Đoạn sơn mạch, ở đó, Bạch Ngọc Đường vẫn đang đứng đợi Bạch Khởi

Lúc vào Bạch Khởi và Khiếu Thiên khá thông thả, nhưng đến lúc ra thì lại vô cùng vội vã, năm ngày qua, Bạch Khởi và Khiếu Thiên đã đi lòng vòng khắp cả sơn mạch này, đâu cũng là vách núi vách đá, rừng rậm cây cối um tùm bao phủ khắp cả vùng Hoành Đoạn sơn mạch.

Bạch Khởi dẫn theo Khiếu Thiên từ Hoành Đoạn sơn mạch đi ra, áo quần rách rưới như kẻ ăn xin, phía xa đằng trước chính là nơi hân hội họp với Bạch Ngọc Đường, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ngôi nhà nhỏ làm bằng gỗ, và Bạch Ngọc Đường đang một mình ngồi xếp bằng ngồi trong đó tu luyện

Nhìn thấy thế, Bạch Khởi trong lòng bỗng trở nên âm áp, sử dụng Đạp Vân Bộ dẫn theo Khiếu Thiên, cấp tốc hướng về ngọn đồi phía xa kia thẳng tiến, mục tiêu là lên đến chỗ ngọn đồi của Bạch Ngọc Đường, tuy rằng cự li khá xa, nhưng Bạch Khởi và Khiếu Thiên một người một thú đi mà như bay, chỉ cần vài bước công phu không đến mười giây là đã có mặt ở trên đồi.

“A ~~ người về rồi sao..... Quả nhiên là không làm ta thất vọng.....” lúc này Bạch Ngọc Đường đã mở mắt , nói với Bạch Khởi bằng khuôn mặt đầy vui vẻ , bỗng nhiên khi nhìn kỹ lại Bạch Khởi thì nét mặt tự nhiên lại thay đổi.

“Vụt~” trong nháy mắt Bạch Ngọc Đường đã vọt tới bên cạnh Bạch Khởi , nắm chặt cánh tay của hắn, nét mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể như vậy được.... Người làm thế nào mà nội trong ba tháng có thể đạt đến cảnh giới nhất tinh đại Đấu sư! điều này sao có thể “

Hiển nhiên đây là sự thật mà Bạch Ngọc Đường không thể tin nổi vào mắt mình, dù sao trên đại lục này cũng chưa từng nghe sử sách nào ghi chép qua, người đạt được tốc độ cao nhất cũng phải mất ít nhất gần cả một năm để từ tứ Tinh Đại Đấu Sư lên đến nhất Tinh Đại Đấu Sư....và sau này người đó cũng đạt được nhiều thành tích đáng kể, đằng này Bạch Khởi chỉ mất ba tháng để làm được điều đó, quả thực khiến cho người ta khó mà tin được

Không riêng gì Bạch Ngọc Đường, nếu đổi là bất cứ một người nào khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng sẽ có những biểu hiện như thế, thậm chí còn không giống như Bạch Ngọc Đường, dù sao những biểu hiện về tiềm lực và năng lực của Bạch Khởi thật sự quá mức không bình thường, đã vượt ra ngoài phạm vi lý giải của con người.

“Điều.... điều này ta cũng không biết, số lần ta trải qua các trận đấu sinh tử quả thật là khá nhiều rồi, cho nên mới có sự đột phá như thế này chẳng Sao... tốc độ thế này là quá nhanh sao? “ Bạch Khởi nói với khuôn mặt tràn đầy vẻ chân thật, ngây thơ.

“Phí lời, người nói xem , năm đó lão tử từ tứ tinh đại Đấu sư lên đến nhất tinh đại Đấu sư cũng mất gần ba năm, ba năm ta mới có thể đột phá, nhưng tiểu tử người không ngờ lại tốt số như vậy, chỉ trong vòng ba tháng đã đạt đến cảnh giới này, Ai~~ quả thực là làm người khác tức chết mà, vốn dĩ ta cứ tưởng tư chất nhà người chỉ tốt hơn một chút mà thôi, không ngờ trong chốc lát lại đạt đến cảnh giới cao như vậy, còn hơn cả tên ở trong vương đô tự xưng là thiên tài không biết là đã tiến bộ được đến mức nào rồi Ai ~~” Bạch Ngọc Đường trong lòng đang bị đả kích , ánh mắt nhìn Bạch Khởi có chút thay đổi, nói bằng giọng điệu ghen tị.

“Điều này” Bạch Khởi định mở miệng nói gì đó, thì Bạch Ngọc Đường đã cướp lời hắn.

Chỉ thấy ánh mắt của Bạch Ngọc Đường đang hướng về đối tượng đứng bên cạnh Bạch Khởi - Khiếu Thiên, với một cái nhìn cũng không mấy thiện cảm , nói “Ai~~ con thú này cũng rất thần kỳ , làm sao có thể linh động đến thế ? “

“Nó tên là Khiếu Thiên, là do ta nhặt được ở trong đó.” Bạch Khởi giải thích.

“A ~~ thì ra là thế.... Ai.... ta quả là già thật rồi.... người không những tu luyện xuất thần mà còn có thể thu phục được con ma thú linh hoạt thế này theo làm tùy tùng, mặc dù ta không biết nó thuộc loại thú gì, nhưng có thể nhìn ra được về bất phẩm trong nó..... Ai ~~ ta quả thật là đã già rồi ... so với người... lão đầu như ta mấy năm nay như sống ký sinh.” Bạch Ngọc Đường thở dài thay cho lời nói , mắt không rời Bạch Khởi , xem ra hôm nay Bạch Khởi đã đả kích Bạch Ngọc Đường không nhỏ.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

57. Chương 57: Âm Mưu Của An Đức Lỗ

Thời gian như nước chảy, nửa tháng trôi qua rất nhanh, Bạch Khởi và Bạch Ngọc Đường đã về đến Liễu Thành, giờ này khắc này, trong Liễu Thành là một tòa biệt viện, trong nhà đèn kịt, được điểm sáng bằng những ngọn nến lấp lánh, trong nhà đầy người, có khoảng mười người, vị trí trung tâm là tên có tướng mạo khá anh tuấn, một thanh niên trạc hai bảy hải tám tuổi, ngồi kế bên hắn là hai tên trung niên khoảng tứ tuần, lúc này hai tên trung niên đang nhắm mắt lại, bình thản ngồi yên tĩnh như chỗ không người, còn tên thanh niên kia đang nói với đám người đang quỳ phía dưới bằng ngữ khí lạnh lùng: “Các người xác định chứ, tên tiểu tử đó đã trở về rồi sao?”

“Người của chúng ta ngày nào cũng theo dõi Bạch gia, có thể khẳng định là hắn ta đã trở về rồi.” Một tên hắc y nhân trả lời bằng ngữ khí vô cùng cung kính.

“Rầm” tên thanh niên nghe xong ánh mắt sáng lên, đập mạnh lên bàn một cái nói: “Được lắm, nếu như thế, tối nay chúng ta sẽ hành động”

“Chờ đã ~ Thiếu gia đừng vội vàng mà mất bình tĩnh.” một tên trung niên ngồi bên cạnh sau khi nghe những lời nói hùng hồn của hắn đã mở mắt lên tiếng.

Tên thanh niên đó chính là An Đức Lỗ, lúc nghe hết lời của tên trung niên nét mặt đột nhiên thay đổi, nhưng trong chớp lát đã trở lại bình thường, bởi vì tên trung niên lúc này ngắt lời của hắn làm cho An Đức Lỗ vô cùng mất mặt, nhưng tên đó lại là Đẩu Linh cấp cường giả, vả lại còn là người mà đại công tước - thúc thúc An Đức Liệt phái đến giúp đỡ làm người thân cận bên hắn, nên hắn cũng cố kiềm nén nộ khí trong lòng, hạ giọng nói: “Thế nào, Bỉ Nhĩ đại sư ngài cảm thấy làm thế này không ổn chỗ nào sao?”

“Đương nhiên..... công tước đại nhân lúc sắp đi, đã có dặn dò kỹ, Bạch gia tuy rằng nhỏ yếu, nhưng Bạch Kinh Thiên bây giờ đang giữ chức thống lĩnh đội cấm vệ quân của Vương Đô, đường đường là vương quốc bá tước, bây giờ đại công tước cũng chưa có chuẩn bị là sẽ trở mặt với bên Vương Đô, bây giờ chúng ta giống trống khua chiêng sẽ đánh phá Bạch gia rồi bắt cóc con trai Bạch Kinh Thiên, như thế sẽ có thể khiến cho bên Vương Đô động thủ, đến lúc đó có thể làm hỏng đại sự của công tước đại nhân, bởi vậy chuyện này không thể được.....” Đẩu Linh cường giả trầm ngâm một lát rồi nói.

Dừng một chút hắn lại nói tiếp: “Huống chi Bạch gia cũng không phải là dễ đối phó, tuy rằng hộ vệ gia tộc của bọn hắn không được tốt lắm, nhưng tốt xấu gì cũng hơn trăm tên, mỗi một người đều là đấu sĩ, gia tộc nhà hắn đều có mấy đấu sư và mấy đấu sĩ, đương nhiên số này cũng không tính làm gì, nếu người của chúng ta động thủ với đám người của Bạch gia, bọn chúng cũng không phải là đối thủ của chúng ta nhưng ta nghe qua trường bối trong sư môn ta nói qua, Bạch gia còn một lão quái vật, tuy rằng mười mấy năm nay hắn ta không hề xuất hiện, thậm chí còn không biết tung tích là sống hay chết, nhưng nếu hắn còn sống thì nhất định là đang sống trong đại viện Bạch gia, lão quái vật đó năm xưa có nói qua trừ phi Bạch gia có đại họa gia tộc còn không thì việc của Bạch gia hắn không màng, chúng ta động thủ ở bên ngoài là được rồi, không cần phải tiến vào trong cướp người, nhờ động đến lão quái vật đó thì Cả bọn chúng ta.... E rằng phải lưu lại Bạch gia....”

“Cái gì! một Bạch gia nhỏ bé thế mà lại có nhân vật như vậy sao?” An Đức Lỗ nghe xong lạnh cả người không dám tin vào tai mình.

Lão quái vật trong miệng cửu tinh Đẩu linh thuộc rốt cuộc thuộc trình độ nào, An Đức Lỗ không rõ, nhưng từ ngữ khí của hắn cũng có thể dễ dàng nhận ra, đó là người thuộc một cấp khác với trường bối sư môn của cửu tinh Đẩu linh này, người đó Sống đến tận bây giờ chỉ sợ cũng đạt đến Đẩu tông rồi.

Nếu như đối phương ra tay..... có lẽ tất nhất định sẽ khiến mọi người bao gồm cả cửu tinh Đẩu linh lưu lại nơi đó, tuy rằng có khả năng hắn đã chết, nhưng lỡ như chưa chết thì sao?, nghĩ đến đây An Đức Lỗ toát cả mồ hôi, thậm chí may mà vừa rồi đối phương ngăn hắn, nếu không đụng phải lão quái vật đó thì sợ rằng cả bọn chết cũng không có đất mà chôn chôn.

Nghĩ tới đây, An Đức Lỗ không khỏi thầm mừng sự ngu ngốc của chính mình, nếu như hắn biết được tin này sớm hơn, ở chỗ thúc thúc lấy thêm hai tên cao thủ lợi hại thì tốt rồi, trực tiếp xông vào cướp người cũng không sợ đối phương ra tay.

Đương nhiên giờ đây nói chuyện này thì cũng đã muộn rồi, nếu không thành thì cũng có thể chạy trở ra báo cho thúc thúc biết: “Không được rồi, số người người đưa ta không đủ dùng, người cho ta thêm vài đấu tông, tốt nhất là cho ta một đấu vương, vậy là được rồi...”

Không chừng mấy lời này vừa nói ra, thì có lẽ bản thân cũng không cần đến Bạch gia cướp người nữa, trực tiếp bị thúc thúc kết liễu ở nơi đó rồi.

“Vậy .. chúng ta đợi hần ra động thủ hay là dụ hần ra!” An Đức Lỗ cắn môi suy tư trong chốc lát nói

“Uhm.... Vậy được rồi, lão quái vật đó có nói qua là không ngó ngàng đến việc của Bạch gia, nếu chúng ta gạt Bạch Khởi ra rồi bắt đi, có lẽ hần cũng không hỏi đến, vả lại chỉ làm việc trong bí mật, người của Bạch gia sẽ không biết được đâu, đợi đến lúc biết được, thì việc cũng đã ngoài khả năng.... Uhm~~ cách nghĩ này khá hay, Bạch Khởi chỉ là một tên đầu sỏ nhỏ nhoi, chúng ta cử đại vài người là có thể bắt được thẳng nhóc rồi.” Đầu lĩnh cường giả Bĩ Nhĩ nghe xong vô thỏa ý gật đầu nói

Nói thật tuy rằng hần biết việc này đối với An Đức Liệt đại công tước mà nói rất là quan trọng , nhưng lại không biết quan trọng đến mức nào, đặc biệt cho dù có chuyện quan trọng hơn nữa hần cũng không muốn mạo hiểm tiến vào Bạch gia, lão già kia không có mặt ở đó thì tốt, lỡ như có thì phải làm sao đây? cái mạng cón con của ta chả lẽ phải bỏ tại Bạch gia?

Hần cũng không phải là tên ngốc, làm sao có thể làm như vậy được?, dù sao thì hần cũng đã bán mạng cho An Đức Liệt, cũng được vinh hoa phú quý, chưa nói đến phải thề sống thề chết tận trung, cũng không cần phải để đối phương đích thân mạo hiểm và cả bản thân cũng thế, nếu như mất đầu rồi, thì vinh hoa phú quý dùng để làm gì ?”

Nghĩ đến đây hần vô cùng tán đồng với mưu kế hiểm độc của An Đức Lỗ, không ngừng gật đầu.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, An Đức Lỗ lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh băng như trước nói với mười tên thủ hạ đang quỳ trước mặt bằng giọng lạnh lùng: “Không cần biết các người dùng cách gì, dụ cho được Bạch Khởi ra đến Tam Lý Đình ở ngoại thành. Nếu như làm không được , thì các người cũng không cần quay về....”

“Vâng ~” mọi người đều đã nhận lệnh, hét lớn một tiếng, ngay lập tức liền xông ra ngoài, trong chớp mắt trong phòng trở nên trống trải.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

58. Chương 58: Hẹn Ước

Những ngày hè nóng gay gắt, Bạch gia trên dưới đang chìm đắm trong niềm hân hoan chào đón sự trở về của Bạch Khởi và Bạch Ngọc Đường, vào những ngày này, mặt trời giữa trưa vô cùng gay gắt, một thanh niên mặt lễ phục màu đen, bước nhanh từ đầu đường tới, hướng thẳng về phía ngôi nhà phồn vinh hiển hách của Bạch gia ở đại lộ.

“Đứng lại.... Người là ai? Người có biết nơi này là phủ của Bạch gia không?” hai người lính hộ vệ của Bạch gia đứng trước cửa ngăn cản người kia tiến vào, trong đó một người quát, phải biết rằng đây là Liễu thành Bạch gia, ở Liễu thành là gia tộc độc nhất vô nhị, cho dù là người của phủ thành chủ cũng không được phép xông loạn, càng không phải nói một tên tiểu tử không biết danh tính như tên kia, bảy tên gia đình canh giữ xung quanh đại môn còn lại trong chớp mắt thu hồi trạng thái lười biếng, từng người một chạy tới, uy phong凛凛 nhìn tên thanh niên trước mặt

Nếu như đối phương có việc muốn nói , thì bọn họ sẽ biết phải tiếp đãi như thế nào, nếu đến để quấy rối hoặc không biết sống chết xông loạn vào Bạch gia phủ đệ, thì bọn họ sẽ không khách khí với đối phương, ăn quyền ném cước là chuyện không tránh khỏi.

“Ta là Tân Cách, là do tiểu thư nhà ta bảo ta đến đây, để đưa thư cho thiếu gia Bạch Khởi của Bạch gia, tên thanh niên đó nói không một chút hoang mang sợ hãi, một nửa cũng không bị tám tên gia đình bộ dạng như hung thần ác sát hù dọa, trái lại còn thản nhiên cao giọng trả lời.

“Đưa thư đến thiếu tộc trưởng?” Nghe xong, mấy tên gia đình sắc mặt sáng lên, Bạch Khởi ở Bạch gia lúc này giống như mặt trời giữa trưa, không nói gì đến tộc trưởng đại nhân giờ này đã thăng đến chức đội trưởng đội cấm vệ quân tại Vương Đô, nói về Bạch Khởi thiếu gia, là hậu duệ đích tôn, tương lai sẽ là người nối dõi dòng tộc, lần xuất môn này lại thu được sự đột phá mà trước đây chưa từng có, địa vị càng thêm vững chắc, trong nhà từ trên xuống dưới, từ kẻ trong người ngoài gia tộc hay trưởng lão đều tăng thêm lòng kính phục, mấy tên gia đình khi nghe nói tên thanh niên muốn đưa tin, tự nhiên không dám ngăn trở.

Hai tên thủ lĩnh liếc nhìn nhau một lát, một tên mở miệng nói: “Được, nếu là như vậy thì nhà người hãy theo ta vào trong.... ta dẫn người đi gặp thiếu gia nhà ta.”

Nói xong liền dẫn người đó vào, lúc này Bạch Khởi đang ngồi trong thư viện nhỏ của hắn, lẳng lặng ngồi đọc quyển đại lục dã sử, mấy ngày nay Bạch Khởi quá mức mệt mỏi, đang không ngừng đột phá, song cũng hiểu được rằng kiến thức của mình còn quá ít ỏi, đương nhiên không phải là tri thức ứng dụng, mà là kiến thức đối với đại lục, bởi vậy trong mấy ngày trở về Bạch Khởi một mạch ngồi đọc sách.... Nào là “Đại lục thông sử”, “Đại lục dã sử”, “Phục hưng vương quốc”, “Đế quốc quật khởi”, “phong cảnh của phía Đông địa lục”,.... Trong đó liên quan đủ loại địa đồ, đạo lý đối nhân xử thế, có giới thiệu chủng tộc, có nhân vật truyền kỳ, làm cho Bạch Khởi có được thu hoạch rất phong phú.

“Thiếu gia.... Bên ngoài có người muốn đưa tin cho thiếu gia, người đó đã đến rồi, thiếu gia có cần gặp một lát không ạ.” lúc này Bạch Khởi đang tập trung tinh thần đọc sách, tên gia đình mặt đen tiến vào, nói với Bạch Khởi bằng giọng cung kính.

“Gửi thư? Gửi thư cho ta?” Bạch Khởi nghe xong đặt quyển sách làm bằng gỗ mộc từng thượng hạng xuống, cau mày nói.

Thật ra mà nói, Bạch Khởi đang nghĩ không biết rốt cuộc ai là người đưa tin cho hắn, người khác không biết, nhưng hắn thì khá rõ, trước đây chưa bao giờ rời khỏi Bạch viện nửa bước, thỉnh thoảng cũng có ra ngoài đi dạo, nhưng cũng rất ít xã giao với mọi người, lúc này càng bận việc tu luyện thì càng không có nhiều thời gian, làm sao mà có thể liên lạc với ai?” ngoại trừ phụ thân đang ở Vương Đô, bên ngoài Bạch Khởi cũng không có bạn bè thân thích, lúc này tự dưng lại có người truyền tin cho hắn..... điều này khiến cho Bạch Khởi không khỏi nghi ngờ trong lòng.

“Ồ~~ để cho bọn họ vào đi....” Bạch Khởi suy nghĩ chỉ chớp lát trầm giọng nói, một tay đang xoa đầu của Khiếu Thiên, Khiếu Thiên đang thoải mái tựa bên người của Bạch Khởi, trong miệng còn đang ngậm một khối thịt bò nướng, không biết đang suy nghĩ cái gì....

Sau một lát, tên thanh niên đang đứng trước cửa tiến vào, sau đó chấp tay hành lễ với Bạch Khởi, sau đó lên giọng nói: “Bái kiến Bạch Khởi thiếu gia, tiểu nhân Tân Cách, đến đây gửi thư cho ngài.”

Tuy rằng nói bằng giọng cung kính nhưng không có thực sự hành lễ, trong lúc nói thì lại đem một bức thư màu hồng phấn đưa tới trước mặt Bạch Khởi

Những hành động đó Bạch Khởi đều nhìn thấy hết, trong mắt tinh quang chợt lóe, không động tĩnh gì đã tiếp cận được phong thư sau đó mở ra xem, mặt trên có dòng chữ nho nhỏ: “Tiểu nữ tử, Lâm Vận Nhân, đối với thể huynh ngưỡng mộ đã lâu, mong muốn xin được gặp mặt.....mấy trăm chữ sau.... nếu như đồng ý, hoàng hôn hôm nay, đến Tam Lý Đình ở ngoại thành gặp mặt.”

“Uhm... ta biết rồi...về nói với tiểu thư nhà người, hoàng hôn hôm nay ta nhất định đến.” Bạch Khởi xem xong nói với Tân Cách trước mặt mình.

“Vâng, nếu là như thế, tiểu nhân sẽ về bẩm báo lại với tiểu thư.” Tân Cách nghe xong lời này, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, nhưng trở lại bình thường rất nhanh, trầm giọng cung kính nói, vừa nói vừa chấp tay chào Bạch Khởi rồi rời khỏi Bạch phủ.

Khuôn mặt tươi cười đưa tiễn của Bạch Khởi trong chớp mắt hoàn toàn biến mất, nghiêm mặt bình tĩnh nói với tên gia nô kế bên: “A bố, người biết Lâm Vận Nhân là ai không?”

“Đương nhiên là biết rồi, Vận tiểu thư là một người nổi tiếng của Liễu thành, trên dưới Liễu thành không ai là không biết? Lâm gia cũng là danh môn vọng tộc, tuy rằng hiện tại có chút xuống dốc, nhưng tốt xấu gì cũng là một nam tước hàng đầu, hơn nữa trong Liễu thành cũng có không ít sản nghiệp, cũng coi như là

phú quý danh vọng, hưởng chi Lâm gia có gia giáo nghiêm khắc, Lâm gia trên dưới đối với mọi người hòa nhã dễ gần, lễ phép đối nhân, Vận Nhi tiểu thư có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, xưng là Liễu thành đệ nhất mỹ nhân, từ quý tộc công tử, cho đến lê dân bách tính đều đối Vận Nhi tiểu thư ngưỡng mộ.” A Bố nghe xong không hề do dự, tiếp lời tán dương, lúc nói thì hoa chân múa tay, không khó nhìn ra tên này này đối với Lâm Vận Nhi cũng có vận phần ngưỡng mộ.

Nhưng những lời này nếu không nói thì còn muốn đi, nói ra rồi càng làm cho Bạch Khởi sắc mặt trầm ngâm, Bạch Khởi bắt giắc thấp giọng lầm bầm : “Được... được rồi, ta cũng muốn xem là kẻ nào muốn dụ ta ra, lại giả mạo là Liễu thành đệ nhất mỹ nữ”

Nói xong Bạch Khởi đứng dậy hướng về phía cửa mà đi, A Bố đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng theo sát, vừa đi vừa hô: “Thiếu gia...thiếu gia ...ngài muốn đi đâu thế ~”

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

59. Chương 59: Quyết Định Của Lão Gia Tử, Giết!!!

Không để ý đến A Bố, Bạch Khởi một mạch đi ra ngoài, xuyên qua Bạch gia đại viện, hướng về phía Bạch gia cấm địa - giảng võ đường, nhưng lúc đến cổng của giảng võ đường, tên A Bố phía sau Bạch Khởi bị hai tên võ sĩ chặn lại ngoài cửa, chỉ có một mình Bạch Khởi là được đi tiếp vào trong.

“Sao thế Bạch Khởi tiểu tử?” khi Bạch Khởi bước chân vào khu lãnh địa mờ tối của giảng võ đường, thì bên tai Bạch Khởi phát ra giọng nói khàn khàn của Bạch Ngọc Đường, nhìn đến chỗ phát ra âm thanh, Bạch Khởi phát hiện Bạch Ngọc Đường lúc này đang cầm trên tay một quyển sách cổ đã ngả màu vàng đang đứng ở trên cầu thanh của giảng võ đường, đầu không ngẩng lên cứ thế mà nói với Bạch Khởi

“Lão tổ tông, ta có việc muốn hỏi ý kiến của người” Bạch Khởi trầm giọng nói, vừa nói lại vừa đi về phía trước, đi nhẹ nhàng, có lẽ không muốn gây ra tiếng động ồn ào, vì thế chỉ dùng sức rất nhẹ, những miếng gạch lát của giảng võ đường lại bị vỡ nát.

“A, có việc gì ?” Bạch Ngọc Đường nghe xong, gấp quyển sách trên tay của mình lại, ở vùng thái dương da thịt nhăn nheo có chút dãn ra, sau đó nhìn xuống Bạch Khởi ở dưới nhà, vừa nói vừa đi chậm rãi từ trên lầu xuống.

Trong lúc nói thì Bạch Ngọc Đường đã đứng trước mặt Bạch Khởi, tốc độ cũng không phải là quá nhanh, sau khi xuống lầu đã nhanh chóng kiếm một chỗ thoải mái rồi ngồi, sau đó quay sang Bạch Khởi vẫy tay chỉ thị, Bạch Khởi cũng không do dự, theo cùng ngồi xuống, sau đó thấp giọng nói : “Là thế này, hôm nay...”

Trong lúc nói chuyện Bạch Khởi đã nói tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay cho Bạch Ngọc Đường nghe không một chút giấu diếm.

“Lâm gia ta cũng biết, tuy rằng xuống dốc, nhưng lâm gia có gia giáo khá nghiêm, một tên gia nô nhỏ nhoi nhìn thấy người chỉ chấp tay hành lễ?, đừng nói là hần, cho dù Lâm gia lão gia có tới, e rằng cũng không có bộ dáng như thế, Bạch gia chúng ta không phải là thứ mà Lâm gia có thể so sánh được, tên gia nhân đó can đảm thế...chắc chắn là có chuyện...”

“Huống chi, Lâm gia tiểu thư diễm danh vang xa, theo sau là một bọn quý tộc tiểu tử, như chó theo đuôi, ngày nào cũng vây quanh nàng ta, có thể nói là được cả tập đàn người sủng ái, còn người... haha, Bạch Khởi tiểu tử, không phải lão tổ tông ta nói chuyện khó nghe, người có tư cách gì mà để cho Lâm gia tiểu thư để mắt đến, nàng làm thế nào mà quen biết người? một tên Bạch gia vô danh tiểu tốt, tuy rằng lúc này người đã khác trước rất nhiều, như là hai người khác nhau, đường đường chính chính là Bạch gia đại thiếu gia, tương lai sẽ là người thừa kế tộc trưởng, đường đường là nhất tinh đại đấu sư, tại Liễu thành này người là thanh niên khó ai bì được... không, có lẽ là thanh niên cả nước thì người cũng có thể xếp ở hàng thứ ba, về việc phong hậu, người cao chiêu sẽ so về phần tướng mạo, người có thể cũng sẽ làm nhiều mỹ nữ khuynh đảo, nhưng... đây là, trừ phi là người trong nội bộ của Bạch gia, người ngoài không thể biết được, Lâm gia tiểu thư thì càng không thể biết được... nàng ta sao tự dưng vô duyên vô cớ lại nói ngưỡng mộ người? Sao tự nhiên lại vô duyên vô cớ muốn gặp người?”

Bạch Ngọc Đường nghe xong trầm ngâm nói, ánh mắt sáng lên, nếu mới như thế, có thể dễ dàng nhận ra trong ánh mắt thoáng có chút sát khí ẩn hiện.

Bạch Ngọc Đường làm sao có thể không động sát khí? Lúc này Bạch Khởi đã không còn như trước, Bạch Khởi bây giờ là hy vọng của Bạch gia, trong tương lai Bạch gia muốn khôi phục lại vị trí của mình trong vương quốc này, muốn phát triển tốt hơn, muốn cho khắp thiên hạ đều biết đến, tất cả điều này... đều phải dựa vào Bạch Khởi....Huống chi Bạch Ngọc Đường sớm đã xem Bạch Khởi là con cháu thân thích trong nhà, bây giờ tự dưng lại có người chú ý đến Bạch Khởi... Bạch Ngọc Đường làm sao có thể không tức giận, làm sao có thể trong lòng không tức giận?

Nếu như không phải tuổi đã cao, cơn tức giận đã giảm nhiều, nếu như đây không phải là giảng võ đường của Bạch gia, nếu như không phải đang ở trước mặt của Bạch Khởi, không biết bộ dạng của Bạch Ngọc Đường sẽ trông như thế nào, dĩ nhiên bối phận của lão nhân này trong Bạch gia cũng rất cao, cũng đã biết làm sao có thể dung hòa hòa nộ khí và thủ đoạn để lưu danh hậu thế.

“Lão tổ tông, người nghĩ việc này có vấn đề?” Bạch Khởi nghe xong những lời này liền trầm mặt, không nói gì, âm thanh dường như trở nên u ám, hai bàn tay trắng nõn từ từ nắm chặt lại, có vẻ như tạo ra lực rất lớn, gân xanh bắt đầu nổi đầy trán Bạch Khởi.

“Ha ha, Bạch Khởi tiểu tử, người không cần phải thăm dò ta, người không cảm thấy là có vấn đề sao, nếu không, sao người lại đích thân chạy đến đây kiểm lão già như ta nói về việc này? Chẳng lẽ lại báo cáo với ta về sự hấp dẫn của người? Ha ha...” Bạch Ngọc Đường khẽ cười, nói xong, cầm lấy tách trà thanh hoa trên bàn, uống lấy một ngụm, rồi nhìn sang Bạch Khởi.

Lời này có chút làm cho Bạch Khởi ngượng ngùng, ho lên hai tiếng sau đó mỉm cười nói: “Lão nhân gia người lại đùa giỡn ta rồi, ha ha ...”

“Nhưng mà.... Việc này lão tổ tông cảm thấy thế nào?”

“Làm sao? Hừm, theo ý ta ...chỉ có một chữ....giết! Mặc kệ bọn họ là ai, đã dám để ý với Bạch gia, lão phu sẽ làm cho bọn chúng có đi mà không về!” Vốn vẻ mặt hiền lành của Bạch Ngọc Đường khi nói đến việc này, sắc mặt liền thay đổi, lạnh lùng vỗ lên bàn, cái bàn gỗ lim kê bên trong chốc lát phân thành bốn khúc, ấm trà quý trên mặt bàn cũng rơi xuống đất vỡ tan.

Trong nháy mắt Bạch Khởi cảm thấy được một luồng sát khí từ trong người Bạch Ngọc Đường phát ra , làm cho Bạch Khởi đang đứng bên cạnh cũng bị chấn động theo, mồ hôi lạnh chảy ròng, sát khí của Bạch Ngọc Đường chỉ chợt lóe rồi biến mất, không có tồn tại lâu, nếu không phải như vậy, e rằng sẽ khiến Bạch Khởi bị bóng ma này ám ảnh, đối với rèn luyện tu hành cho Bạch Khởi là một việc làm bất lợi.

“Vậy...chúng ta giờ phải làm sao?” lúc Bạch Ngọc Đường bớt đi sát khí, Bạch Khởi bắt giắc lau đi hàng mồ hôi chảy trên trán, tỏ ra hết sức cẩn thận hỏi nhỏ, thật ra thì bất luận rằng Bạch Ngọc Đường lúc này biểu hiện như thế nào, thì Bạch Khởi cũng biết lúc này mục đích của mình đã đạt được rồi, hẳn lần này đến đây ý muốn mời Bạch Ngọc Đường xuất thủ, không phải là Bạch Khởi nhát gan, chỉ là Bạch Khởi cảm thấy rằng sự việc không đơn giản như thế, nếu có lão tổ tông theo cùng, có lẽ sẽ an toàn hơn nhiều.

“Làm sao ư? ... Người cứ làm như cũ... nhưng người yên tâm, người cứ đi trước, ta sẽ đem theo đội quân tinh nhuệ của Bạch gia theo sau, ta đã nói qua, lần này....lão phu sẽ làm cho bọn chúng có đi mà không về.” Bạch Ngọc Đường khi nói khẽ nheo mắt lại, nói với ngữ khí kiên định.

“Vâng... ta biết rồi ạ” Bạch Khởi cúi đầu mỉm cười nói, vừa nói vừa chấp tay chào Bạch Ngọc Đường, rồi rời khỏi, hẳn biết, bất luận là ai, lần này tính toán của hẳn e rằng sẽ gặp tai ương, dĩ nhiên bình thường thì lão tổ tông không ra tay, nhưng một khi đã ra tay thì nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

60. Chương 60: A Bố

Chập tối, bầu trời đỏ như máu, ánh sáng hoàng hôn như phát ra tia sáng cuối cùng, sương ẩm đất đai tốt tươi của nhân gian, lúc này Bạch Khởi dẫn theo tên gia đình A Bố, ra khỏi cánh cổng lớn của Bạch gia, hướng

về phía Tam Lý Đình ở ngoại thành.

Cứ theo lối đó mà tiến, Bạch Khởi đi ở phía trước, A Bố nghiêm túc cẩn trọng đi theo phía sau, cúi đầu, một câu cũng không dám mở miệng, nhưng bước chân cũng khá nhanh, lúc nào cũng giữ với Bạch Khởi một khoảng cách nhất định, chăm chú theo sát bên Bạch Khởi.

Tuy nhiên vấn đề chủng tộc có quan niệm tương đối thoáng , từ trước tới nay ít khi nào nhìn màu da mà phán xét con người, chỉ lấy sự trung thành mà luận người, ở đây A Bố không như những người đồng hương của mình bị bán vào những phủ khác có hoàn cảnh bi thảm, trái lại có cuộc sống hạnh phúc hơn nhiều so với trước đây, tuy là gia quy của Bạch gia khá nghiêm, nhưng chí ít cũng cho hắn có bữa cơm no, hướng chi thiếu gia lại vô cùng bình dị hòa đồng, cảm thấy vô cùng tự hào khi được phục tùng thiếu gia, A Bố cảm thấy mình càng ngày càng có địa vị, thiếu gia đối với hắn rất tốt, luôn thưởng tiền cho hắn, phần thưởng so với lúc bán thân có thể nói là lớn hơn gấp bội phần, A Bố đem tất cả số tiền thưởng đó gửi về nhà, ít nhất có thể cung cấp đủ lương thực cho gia đình sống qua ngày không cần đến nỗi phải đem bán cả đứa em bé nhỏ của hắn luôn... hướng hồ được theo bên cạnh thiếu gia, A Bố cảm thấy địa vị của mình càng ngày càng cao, còn bọn gia đình cấp cao thường ngày thấy hắn tùy ý mắng chửi thì giờ đây gặp hắn lại vô cùng cung kính, một chút cũng không dám làm trái, thậm chí cả lão quản gia nghiêm khắc nhìn thấy hắn cũng mặt mày rạng rỡ, A Bố cảm thấy cuộc sống hiện tại của hắn rất hạnh phúc.....rất hạnh phúc

Nhưng A Bố hiểu rất rõ , tất cả những gì hắn đang có đều do thiếu gia cho, tất cả đều do thiếu gia giúp đỡ hắn, thiếu gia xem trọng hắn, mà nguyên nhân chỉ là do lần trước hắn đã không rời khỏi thiếu gia, điều này làm cho A Bố vô cùng hổ thẹn, vì A Bố biết lần đó hắn không rời khỏi thiếu gia không phải do lòng trung thành của hắn đối với thiếu gia, hắn hiểu rằng một khi để thiếu gia ở đây mà về một mình, e là sẽ bị những hình phạt nghiêm khắc của gia tộc khiến cho sống cũng như chết, vì thế hắn mới không rời khỏi, nhưng lúc đó trong đầu hắn quả thật đã hình thành tư tưởng muốn trốn chạy.

“Trời ơi, ta đúng là tên tội nhân.... ta thẹn với sự ban ân của thiếu gia.” lúc không người, A Bố rất thích hướng lên trời xanh cầu xin, nói ra bí mật của bản thân.

Nhưng tất cả những điều này đã không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì A Bố thực sự đã hiểu rõ , bất luận sau này có như thế nào, bất luận sau này có chuyện gì, kể từ bây giờ hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi thiếu gia nữa bước, bởi vì tính mạng của hắn từ nay về sau sẽ thuộc về thiếu gia, nếu như không phải là thiếu gia, cái gia đình nghèo khổ của hắn e là đã không có lương thực mà ăn, đứa em gái xinh xắn của hắn e là đang cái tuổi ấu thơ đã bị bán mất, bị bán đến một nô viện hay một phủ tộc giàu có nào đấy bị thiên hạ chà đạp, nhưng người đã làm thay đổi tất cả chính là thiếu gia, vì thế trong lòng A Bố sớm đã hạ quyết tâm, vì thiếu gia mà chết hắn cũng can tâm tình nguyện....nhưng hắn biết, hắn chỉ là một tên nô bộc hèn mọn, e rằng kiếp này không có cơ hội giúp đỡ được gì cho người vĩ đại như thiếu gia.

A Bố theo sau Bạch Khởi, nghĩ ngợi đến ngõ ngắc cả người, dĩ nhiên không để ý là phía trước thiếu gia đã dừng bước, đứng ở phía ngoài của một cái đình để nghỉ chân, trầm tư trong yên lặng, còn A Bố cũng đang hướng về phía trước mà đi.....

“A Bố.” tiếng nói lãnh đạm của thiếu gia ở bên tai của A Bố vang lên, như thế mới khiến cho A Bố tỉnh lại, vẻ mặt vô cùng xấu hổ, trong lòng cũng thế, nhưng lúc hắn thấy khóe miệng mỉm cười như có như không của thiếu gia, hắn mới cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn.

“Thiếu gia Người có điều gì cần dặn dò?” A Bố chạy tới trước mặt của Bạch Khởi cung kính nói.

“A Bố nếu như ta nhớ không nhầm Hình như ngươi không có tên đúng không....” Bạch Khởi đang đứng ở Tam Lý Đình ngoại thành, nhìn cái hình nộm cao cao làm bằng lá cây , ánh mắt có vẻ mỉm cười, sau đó quay sang A Bố đứng bên cạnh mỉm cười nói.

“Đúng..... Cũng không có gì... từ nhỏ đã gọi là A Bố, thiếu gia cũng biết là dân đen thì không có tên, có họ, cho nên cha mẹ ta đều gọi ta là A Bố, vào Bạch gia rồi cũng vẫn gọi là A Bố” A Bố không biết tại sao thiếu gia tự dừng lại hỏi hắn về vấn đề này, nhưng hắn trả lời rất thành thật , với A Bố, thiếu gia là ông trời, là thần, việc thiếu gia hỏi, bất luận là việc gì, hắn cũng sẽ thành thật khai báo.

“Ồ... nếu như thế... ta sẽ đặt một tên mới cho ngươi thế nào...?” Bạch Khởi sau khi nghe xong, chớp mắt nói với A Bố đang đứng bên cạnh.

“Thật sao... có thật vậy ko? Vậy thì quá tuyệt rồi...cảm tạ thiếu gia...cảm tạ thiếu gia...!” nghe xong những lời này A Bố vô cùng sung sướng, lập tức rơi lệ không ngừng quỳ lạy Bạch Khởi.

A Bố chỉ là một tên nô bộc, tổ tiên của hắn cũng là dân đen, ở Thiên n Đại Lục này, chỉ có bình dân hoặc nô tài cao cấp được sự chiếu cố của chủ nhân mới có tư cách có họ tên, một khi đã có họ tên, thì địa vị cũng không ngừng được thăng lên, đã có dòng họ, tuy rằng thân phận của họ chỉ là nô lệ, nhưng con của họ, hậu thế của họ có thể được chủ nhân chiếu cố, theo luật pháp của đế quốc, những người đó sẽ trở thành bình dân..... Đây quả thật là điều không thể tưởng tượng nổi.

“Không có gì... người là người da đen.....vậy thì... ta sẽ đặt cho người một cái tên lừng lẫy một chút vậy....vậy gọi người là Áo Ba Mã (*).... Bối Lạp Khắc Áo Ba Mã ~ thế nào?” ánh mắt Bạch Khởi sáng lên quay sang nói với A Bố đang đứng bên cạnh, nhưng thật ra mà nói nếu nghĩ kỹ lại một chút, A Bố với vị tổng thống mỹ đó có phần tương đối giống nhau.

“Áo Ba Mã? Bối Lạp Khắc Áo Ba Mã? Tên của ta sao?” A Bố kích động đến run rẩy hai tay nói.

“Uhm.... đúng thế, đây đã từng là tên của một vị quốc vương da đen vĩ đại, vương quốc của ông ta rất mạnh, rất mạnh, đã từng kinh sợ cả thế giới, chỉ có một vị quốc vương da vàng là có thể chống lại mà thôi, người khác vô phương chống cự nổi.....ông ta tên là Bối Lạp Khắc Áo Ba Mã, A Bố, sau này ta sẽ gọi người là Áo Ba Mã ~ Uhm....người nô bộc trung thành Áo Ba Mã của ta, tin rằng, tùy tùng của ta sau này sẽ trở nên rất vĩ đại” vỗ vỗ bả vai của Áo Ba Mã , Bạch Khởi như muốn nói rằng ta rất xem trọng nhà ngươi.

(*) Bối Lạp Khắc Áo Ba Mã: Barack Obama.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

61. Chương 61: Xác Chết La Liệt Tam Lí Đình (thượng)

Khi A Bố còn đang muốn nói gì đó thì đột nhiên có tiếng động lớn truyền đến, trong phút chốc bao nhiêu người mặc đồ đen từ từ phía nướm nướp xuất hiện. Đảo mắt một lượt ước chừng ít nhất cũng đến hai ba trăm người, ai cũng mặc áo giáp đen, từ trong bụi cây xung quanh xông ra, vây chặt Bạch Khởi và A Bố, vòng vây tầng tầng lớp lớp, kín đến mức gió cũng khó lọt qua.

“Lộp cộp lộp cộp lộp cộp...” Tiếng vó ngựa vọng lại liên hồi, mấy chục kỵ sĩ áo giáp đen theo sau một thanh niên, còn có cả hai người trung niên mặc áo dài xanh rậm rạp từ xa kéo tới. Những người áo đen xung quanh vội tản ra tạo thành một đi để họ xông vào. Lại một trận tiếng ngựa hí vang lên, mấy chục người ghi chặt dây cương, đoàn người ngựa dừng lại, xếp hàng ngay ngắn ở chỗ cách Bạch Khởi mấy mét.

“An Đức Lỗ?!” Bạch Khởi nhìn về phía sau đối phương, lập tức sững người, tiếp đó trong mắt lóe lên ánh nhìn sắc lạnh, gã An Đức Lỗ - kẻ đã sỉ nhục hắn này, e rằng gã có hóa thành tro bụi hắn cũng không thể quên được. Tất nhiên tiền đề là trước khi Bạch Khởi trực diện đánh bại gã... còn sau này... ai mà thêm nhớ kẻ thất bại như gã?

“Hắc hắc, tuyệt đấy... Người vẫn nhận ra ta hả? Ừm... Đã vậy thì hôm nay ta cho người một con đường sống. Tiểu tử, cho ta biết chìa khóa mà tên già đó đưa cho người đâu rồi?” An Đức Lỗ nhìn Bạch Khởi cười nham hiểm, sau đó sắc mặt trở nên dữ tợn đáng sợ, nhìn Bạch Khởi với ánh mắt lạnh lùng và nói với giọng lạnh tanh, mắt đã hí thành một đường, những tia hiểm độc vẫn từ trong đó lóe ra.

“Chìa khóa?” Bạch Khởi vừa nghe xong câu này thì giật mình, sau đó thì hiểu ngay ra lí do gã An Đức Lỗ này đến đây. Lần trước, lúc hắn kẻ sát lão già đó trong chốc lát, lão đã đưa cho hắn chiếc chìa khóa, và bây giờ bỏ vẫn ở trong tay hắn, chỉ khác là hắn đã xuyên nó vào dây chuyền sắt và đeo trên cổ. Không phải hắn coi trọng cái chìa khóa này, mà là hắn phải đeo chiếc chìa khóa này trên lồng ngực để kích lệ hắn, khiến hắn không ngừng tiến lên đánh bại gã An Đức Lỗ này, vẫn không quên sự nhục nhã ngày hôm đó...

Bây giờ xem ra chiếc chìa khóa đó không tầm thường chút nào, nếu không An Đức Lỗ không thể điều động binh mã, dẫn theo bao nhiêu người, không quản đường xa kéo đến chỉ để tìm hắn, lại còn mượn danh người khác lừa hắn ra nữa chứ.

Tuy Bạch Khởi không biết chiếc chìa khóa này rốt cuộc là vật gì, song có thể khiến An Đức Lỗ phải điều động cả mấy trăm người ngựa của đoàn kỵ sĩ áo đen dưới chướng đại công tước An Đức Liệt quyền thế ngất trời trong truyền thuyết ở bảy tỉnh phía Tây Bắc ra tay. Chỉ thấy thế đã biết cái vật này quan trọng nhường nào.

Càng như vậy, Bạch Khởi càng không thể trao nó cho An Đức Lỗ, An Đức Liệt là cái quái gì chứ? Trong khoảng thời gian này hẳn cũng tìm hiểu được chút ít, vị đại công tước quyền thế ngất trời đó không phải là nhân vật đơn giản, đã tâm sâu sục, lúc nào cũng chỉ nghĩ cách lật đổ Vương quốc, để tự lên làm quốc vương, đã tâm đó gần như ai chẳng biết.

Đáng tiếc là quân đội tinh nhuệ nhất hiện nay của Vương quốc đều tập trung ở phương Bắc để ngăn chặn bộ lạc Người thú phương Bắc xâm lược; quân đoàn Đông Phương tinh nhuệ cũng phải chú ý canh chừng Hải tộc ở vùng biển phía Đông Vương quốc; hải quân Vương quốc và phần lớn bộ đội của quân đoàn Đông Phương đều phải dùng để phòng chống Hải tộc. Ngoài ra, nhiều năm trước Vương quốc từng khai chiến với nước láng giềng, tuy thắng lợi và giành được hai tỉnh thành, nhưng cuộc chiến tranh này kéo dài tận mười năm, hiện nay tài chính của Vương quốc vô cùng eo hẹp, hơn nữa bộ đội tinh nhuệ chỉ còn lại đội cổ thủ Vương Đô, cũng không có khả năng đối phó với vị đại công tước An Đức Liệt này, vì vậy mới để mặc đại công tước làm càn. Song mọi người đều biết, đây chỉ là tạm thời, dù là quốc vương của Vương Đô hay đại công tước An Đức Liệt đều không chấp nhận sự tồn tại của đối phương, hai bên sớm muộn cũng phải quyết đấu một trận, việc này... chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lúc này, thứ có thể khiến đại công tước An Đức Liệt chú ý chắc chắn là vô cùng quý giá, đến dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, có thể khiến vị đại công tước này không tiếc phái đoàn kỵ sĩ áo đen tinh nhuệ ra quân, việc này càng chứng tỏ rằng đại công tước rất xem trọng cái chìa khóa trong tay hắn.

Nhưng mà Bạch Khởi sẽ thành thật đưa nó ra sao? Chắc chắn là không đời nào. Phải nói là ở một mức độ nào đó hẳn rất ích kỉ, đúng thế, rất ích kỉ, vật tốt thế này hẳn sao có thể đem ra cống nạp được? Lại còn là trao cho kẻ thù của hắn chứ? Dù rằng hiện tại hắn giữ đồ vật này cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Hơn nữa, ông bố Bạch Kinh Thiên của hắn hiện đang làm thống soái cấm vệ quân của Vương Đô, một quân đoàn trưởng có khí phách, đã được giữ danh hiệu Quân đoàn tinh nhuệ nhất đế quốc. Làm trong cấm vệ quân Vương Đô thì không cần phải nói làm gì, chắc chắn bố hắn và quốc vương thuộc vào loại quan hệ kiểu cùng mặc chung một cái quần, Bạch gia bị buộc trên chiến xa của Vương quốc Ba Phạt Lợi Á (Bavaria) từ lâu rồi. Bạch Khởi sao có thể giúp đỡ công tước An Đức Liệt chứ? Vì vậy việc này hoàn toàn không cần nghĩ lâu cũng hiểu được rằng Bạch Khởi không thể nào đưa nó ra.

“Chìa khóa? Chìa khóa nào? Ta không biết.” Rõ ràng là Bạch Khởi định giả vờ ngây ngô, trả lời với điệu bộ không biết gì hết.

Điều này khiến An Đức Lỗ bần mặt vốn dĩ trở nên càng u ám, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi. “Soạt”. Gã rút thanh trường kiếm bên hông ra, chìa về phía Bạch Khởi, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nộp cái chìa khóa ra đây, nếu không... chết!”

“Thiếu... thiếu gia... ngài... ngài đi trước đi... tôi giúp ngài chặn... chặn bọn chúng lại...” A Bố... À không, bây giờ nên gọi là Áo Ba Mã (Obama), thấy thế run bắn bật ra đứng chắn phía trước Bạch Khởi, lí nhí nói với Bạch Khởi. Từ giọng nói run rẩy và hai cái chân không ngừng rung rung có thể thấy anh chàng da đen tội nghiệp này đang rất sợ hãi... rất sợ hãi...

“Không sao... A Bố... Không...bây giờ ta nên gọi ngươi là Áo Ba Mã. Áo Ba Mã đứa con tội nghiệp của ta... ngươi đừng sợ hãi, có ta ở đây mà, chúng không làm ngươi tổn thương được...” Bạch Khởi cười tự tin, vỗ vai anh chàng da đen Áo Ba Mã đang sợ tới mức run lẩy bẩy, suýt nữa tè ra quần, sau đó nhẹ nhàng nói.

Nói rồi quay người tiến lên phía trước, nhìn An Đức Lỗ đang cười trên con ngựa cao to đằng xa, cười khẩy rồi nói: “Chìa khóa thì ta không có... Song ngươi muốn giết ta? Có khả năng không?!”

“Thử xem thì biết... Đừng tưởng ngươi là con trưởng của Bạch gia thì ta không dám giết ngươi nhé. Hôm nay ngươi đã ra đây thì ngươi chết chắc rồi.” An Đức Lỗ nhìn Bạch Khởi với vẻ mặt u ám, lạnh lùng nói, vừa nói vừa huých chiến mã màu đen tiến lên trước một bước, vẫn nhìn Bạch Khởi với ánh mắt sắc lạnh,

thanh trường kiếm trong tay cứ chìa thẳng về phía Bạch Khởi cách đó khoảng mấy mét, có vẻ như từ đó có thể làm một đường kiếm kết liễu đời Bạch Khởi bất cứ lúc nào vậy...

“Ha ha ha... Muốn giết người của Bạch gia ta... thì người cứ thử xem...” Một tràng cười ngạo nghễ bỗng vang lên trong không trung, một lát sau Bạch Ngọc Đường đã từ xa cấp tốc đến nơi.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

62. Chương 62: Xác Chết La Liệt Tam Lí Đình (hạ)

“Soạt soạt soạt...” Hàng trăm con cháu Bạch gia mặc áo giáp sắt màu trắng chỉnh tề từ đằng xa tới tấp xông đến, trong phút chốc, đội quân do mấy vị trưởng lão của Bạch gia và Bạch Ngọc Đường đứng sợ cầm đầu, như dòng nước lũ trắng xóa ào ạt cuốn vào đoàn kỵ sĩ áo đen còn chưa kịp phòng bị. Trong giây lát, trên mặt đất đã rải rác mấy chục thi thể đầm máu, mà quá nửa là chết trong tay Bạch Ngọc Đường.

Khi bọn An Đức Lỗ định thần lại được thì Bạch Ngọc Đường đã dẫn con cháu và các vị trưởng lão tiến đến bên cạnh Bạch Khởi rồi.

Thấy tình hình thế này, sắc mặt An Đức Lỗ đột ngột biến đổi, trên khuôn mặt vốn u ám ấy lộ vẻ lo lắng rồi bởi, nhìn Bạch Ngọc Đường khí thế như nước cuốn, phản ứng đầu tiên trong đầu An Đức Lỗ là “kinh hãi”, đúng thế, là kinh hãi, vì gã biết sự xuất hiện của Bạch Ngọc Đường đại diện cho cái gì...

“Không xong rồi... Lão quái vật của Bạch gia vẫn chưa chết... Chết tiệt... Sao lại như thế này được, lại còn đích thân dẫn người kéo đến... An Đức Lỗ thiếu gia, chúng ta phải rời khỏi đây... Nếu không...” Hai vị đầu lĩnh cửu tinh bên cạnh An Đức Lỗ vốn đang bình thần, nét mặt cũng xuất hiện vẻ hoảng hốt, lo lắng nói với An Đức Lỗ, muốn dẫn gã chạy thoát.

Tuy hai người đều là cường giả cấp đầu lĩnh, nhưng cũng không có nghĩa là có thể đối mặt với Bạch Ngọc Đường, lão quái vật này của Bạch gia chắc là cao thủ cùng hàng với các trưởng bối sư môn, chưởng môn, hơn nữa từ giọng nói của tiền bối sư môn không khó có thể đoán ra Bạch Ngọc Đường này lợi hại mức nào, hai người họ tuy rất tự phụ, nhưng cũng không tự phụ đến mức tự mình có thể giao đấu với cao thủ tiền bối, vì vậy khi họ nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy...

Đối phương còn chưa xuất đấu khí đã lợi hại như thế, nếu thật sự dùng đấu khí thì đến tột cùng sẽ lợi hại đến mức nào?

“Muốn chạy? Ha ha... Địa bàn của Bạch gia ta mà các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi chắc?!” Lời nói của bọn họ không giấu được lỗ tai của Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, khinh khỉnh nói, rồi trên người toát ra một luồng ánh sáng màu xanh nhạt, như một chùm sao băng phóng thẳng đến trước tên đầu lĩnh cửu tinh vừa nói đó, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, đã động thủ, một tay ấn vào chóp đầu của đối phương, sau tiếng “rắc rắc” vang lên rõ mồn một, đầu của đối phương đã bị Bạch Ngọc Đường bẻ khỏi cổ một cách sinh động, máu tươi như suối phun, phun lên rất cao, những người xung quanh toàn thân đều bị phun đầy máu tươi từ đầu đến chân, An Đức Lỗ và vị đầu lĩnh cửu tinh kia cũng không ngoại lệ.

“Sao có thể thế được! Cấp đầu vương!!” Vị đầu lĩnh cửu tinh bên cạnh thấy thế thì vô cùng kinh hãi hét lên, rồi theo bản năng thúc con chiến mã cực tốt của mình quay người bỏ chạy. Những người còn lại, gồm có cả An Đức Lỗ vẫn ngậy người ra đó, dờ dẫm nhìn cảnh tượng ghê rợn trước mắt, thậm chí họ đã quên cả bỏ chạy, hoàn toàn bị chìm trong sự kinh hãi.

Một cường giả cấp đầu vương... chỉ tồn tại trong thần thoại! Phải biết rằng cả Vương quốc Ba Phạt Lợi Á tổng cộng mới có hai đầu vương, cả hai đầu vương đều là nhân vật được vạn người ngưỡng mộ, một người sống ở Đế Đô, cống hiến cho hoàng thất, một người sống ở Tây Bắc, trung thành cống hiến cho công tước An Đức Liệt, chính điều này mới khiến công tước An Đức Liệt có thực lực có thể chống đối cân sức với hoàng thất, nếu không đầu ông ta đã sớm bị vạn xuống rồi, chứ không cần nói đến dã tâm bất trung gì đó.

Cao thủ cấp đầu vương đã là cao thủ lợi hại nhất mà người thường có thể thấy ở Vương quốc Ba Phạt Lợi Á, cao thủ cấp đầu vương đã phá bỏ hạn chế của một số lực lượng nào đó, tuy không phải là vô địch, song đối phó với quân đội phổ thông, một người quét sạch đội kỵ binh nghìn người thì không thành vấn đề, tuy

cũng phải đánh đổi lấy một cái giá nhất định, nhưng chắc chắn có thể giết sạch đối phương mà không để sót một người. Trong truyền thuyết, đấu vương ngang ngược nhất có thể một mình chấp cả đoàn bộ binh năm nghìn người được trang bị vũ khí đầy đủ. Từ đó có thể thấy cao thủ cấp đấu vương lợi hại đến mức nào. Ở ý nghĩa nào đó, đối với cao thủ cấp đấu tông, các quốc gia còn có thể dựa vào ưu thế số người đồng để giết chết, chứ một khi đụng độ cao thủ cấp đấu vương... trừ phi điều động quân đội trên một vạn người, nếu không mọi thứ đều chỉ là viễn vông. Còn về sự tồn tại của các cấp cao hơn, các đấu tinh, đấu đế trong truyền thuyết đó đã không thể giải quyết được bằng chiến thuật biển người nữa rồi.

Một cao thủ cấp đấu vương xuất hiện, trong chớp lát đã khiến cả đoàn kỵ sĩ áo đen ý chí kiên cường này chìm xuống vực sâu của sự kinh hãi, vì họ nghĩ rằng một vị đấu vương dưới sự phối hợp của hàng trăm quân tinh nhuệ Bạch gia hoàn toàn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt hết tất cả bọn họ mà không tốn chút sức lực nào.

“Muốn chạy sao? Ha ha ha...” Nhìn đối phương bỏ chạy, đã chạy được mấy chục mét, Bạch Ngọc Đường cười nhạt, tiếp đó dùng chân đá một thanh trường kiếm rơi trên mặt đất, chỉ thấy thanh trường kiếm đó có được đấu khí màu xanh bao phủ phóng vút đi hơn mấy chục mét. “Phập...”

Thanh trường kiếm dài khoảng ba thước ấy xuyên thẳng qua lưng vị đấu linh cửu tinh, sau đó cắm phập vào một thân cây to cách đó hơn trăm mét, cả thanh kiếm bị ngập sâu vào trong đó. Vị đấu linh cửu tinh đến cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị Bạch Ngọc Đường giết chết rồi.

Quá sốc... Ngoài sốc vẫn là sốc... Đấu linh cửu tinh chứ có phải cây rau cải hay cỏ dại bên đường đâu. Nhìn vào Vương quốc Ba Phạt Lợi Á, đấu linh cửu tinh đã có thể được xưng là cao thủ mà không chút hổ thẹn rồi. Thế mà giờ đây, cao thủ cỡ này lại bị Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng tiêu diệt cả hai chỉ trong chớp mắt... Đây... chính là sự chênh lệch... sự chênh lệch không thể vượt qua giữa cấp đấu vương và cấp đấu linh.

Thực ra hai vị đấu linh cửu tinh này không quá yếu ớt như thế, nếu họ có gan xuất thủ ứng chiến, hai người họ hợp sức lại tuy vẫn không thoát được khỏi cái chết, song ít ra sẽ không chết đơn giản như thế, nếu hai người họ hợp lại, Bạch Ngọc Đường muốn giết họ cũng phải dùng mấy chục chiêu, thậm chí hơn mấy trăm chiêu.

Đáng tiếc là do họ kinh hãi quá độ, họ hoàn toàn không có gan đối mặt với Bạch Ngọc Đường – cao thủ cấp đấu vương này, họ quá nhát gan nên đã nhanh chóng chôn vùi tính mạng của mình.

Hai vị đấu linh cửu tinh phe mình chết đơn giản như thế làm người ngựa phe An Đức Lỗ suy sụp toàn bộ, trong mắt người nào cũng toàn là kinh hãi, thậm chí đã không còn bất kì sức chống chọi nào, trong lòng họ bây giờ chỉ có một chữ “trốn”.

Đúng thế, chạy trốn... dù phải trốn đến nơi xa xôi cũng không muốn ở lại nơi khủng khiếp này nữa, đã có không ít người bắt đầu rón rén lùi lại sau, dù những người này là quân tinh nhuệ dưới chướng của công tước An Đức Liệt, đoàn kỵ sĩ áo đen, trên chiến trường họ đều là những chiến sĩ anh dũng, nhưng trong trận chiến không có hi vọng chiến thắng này, họ hoàn toàn nhát gan, khiếp sợ, họ không chiến đấu nữa, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Thấy thế, Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười khẩy, lạnh lùng hét một chữ “Giết!”

Tiếp đó, Bạch Ngọc Đường ra tay, mười vị đại trưởng lão của Bạch gia, còn cả mấy trăm võ sĩ con cháu Bạch gia, sôi nổi ra tay, một lúc sau, toàn bộ phía ngoài Tam Lí Đình tung hoành đấu khí, đủ các loại màu sắc trông rất đẹp mắt, tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngớt. Mấy phút sau, trên mặt đất đã đầy những xác chết, toàn bộ vùng gần Tam Lí Đình đều là xác chết cụt chân tay hoặc gãy người. Ngoài người nhà Bạch gia ra, chỉ còn sót lại An Đức Lỗ mặt đầy kinh hãi, ngồi trên con ngựa đen, toàn thân bắt đầu run rẩy, kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt, không dám có một cử động nhỏ.

An Đức Lỗ cũng muốn trốn chạy, nhưng mà gã biết gã không có khả năng này, đấu linh cửu tinh còn chẳng chạy được, gã chỉ là một đại đấu sư nhỏ bé lại chạy được chắc? Gã muốn xông lên, đấu một trận quyết tử với đối phương, nhưng gã lại không có dũng khí. Vì vậy lúc này gã cứ ngây ra đó, nhìn mọi thứ trước mắt mà không biết làm thế nào, trong con ngươi màu xanh đậm tràn đầy sợ hãi.

Quyển 1: Liễu Thành Bạch Gia

63. Chương 63: Tư Kiêu Kiệt

An Đức Lỗ run rẩy trên mình ngựa, đôi tay đầy những vết chai không ngừng run rẩy, thân hình có vẻ khô ngô không ngừng lung lay, nỗi khiếp sợ đã hiện rõ trên mặt, gã không dám có bất cứ động tác gì, chỉ ngồi run rẩy ở đó.

“Rầm rập rầm rập...” Hộ vệ Bạch gia lập tức đạp lên các xác chết, bao vây An Đức Lỗ từ từ phía, giống hệt như lúc An Đức Lỗ dẫn đoàn kỵ sĩ áo đen bao vây Bạch Khởi.

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cười khẩy, bước đến trước mặt An Đức Lỗ, chuẩn bị một đòn giải quyết luôn tàn dư cuối cùng này. Đúng lúc này thì Bạch Khởi bước ra.

“Lão tổ tông, hần... hãy để ta...” Bạch Khởi nói áp úng, vừa nói vừa tiến lên mấy bước, đến thẳng trước mặt An Đức Lỗ, tiện tay nhặt một thanh trường kiếm dưới đất lên chìa thẳng vào An Đức Lỗ.

“Đến đây, ta đã nói rồi mà, trong vòng hai năm ta nhất định đánh bại ngươi, nhưng bây giờ xem ra ta phải thay đổi câu nói này rồi... Bây giờ ta đã có thể đánh bại ngươi, một năm... Ta chỉ mất một năm... Ta muốn ngươi hiểu rằng, ngươi không phải là người ở vị trí cao không thể với tới gì đó, ngươi cũng không có tư cách miệt thị người khác, ta mất 1 năm nỗ lực là đủ để đánh bại ngươi...” Bạch Khởi lạnh lùng nắm thanh trường kiếm trong tay chìa thẳng vào An Đức Lỗ rồi nói.

Câu nói này khiến An Đức Lỗ tỉnh lại, sợ hãi liếc nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh, rồi đảo mắt nhìn Bạch Khởi, nói với giọng thăm dò: “Nếu ngươi bại thì sao nào?”

“Nếu ta bại, ngươi có thể đường hoàng rời khỏi đây... Song, nếu ngươi bại... người sẽ phải chết ở đây!” Bạch Khởi lạnh lùng nói.

“Được, chính ngươi nói đấy nhé, người của Bạch gia các ngươi nói lời phải giữ lấy lời...” An Đức Lỗ nghe xong câu này mới yên tâm, lại nói thăm dò lần nữa, song ánh mắt không hề nhìn Bạch Khởi, từ đầu đến cuối cứ chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường đang vênh mặt đằng xa.

Theo An Đức Lỗ thì lời của Bạch Khởi không đủ đảm bảo, người duy nhất làm gã sợ hãi, thậm chí khiếp đảm, chính là lão Bạch Ngọc Đường mãi không chết đó của Bạch gia, vì vậy vừa nói gã vừa chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, mục đích rất đơn giản, cũng rất rõ ràng, đó chính là cần một câu nói của Bạch Ngọc Đường... một câu khẳng định.

“Hừ... Đừng nhiều lời, dù hôm nay ngươi thế nào thì cũng phải chết...” Bạch Ngọc Đường không phải người dễ nói chuyện. Tuy trận đấu này là của Bạch Khởi, nhưng dù ít dù nhiều Bạch Ngọc Đường vẫn không yên tâm lắm với Bạch Khởi, theo hần, hai người quyết đấu chẳng có ý nghĩa gì, vì vậy hần ra tay... Hần muốn đích thân ra tay kết liễu cuộc đời gã An Đức Lỗ này, để Bạch Khởi từ bỏ trận quyết đấu chẳng có chút tác dụng thực tế gì. Hần muốn dùng hành động thực tế cho Bạch Khởi biết rằng quyết đấu không có ý nghĩa gì, giết chết đối phương mới là quan trọng nhất, những cái khác đều là nói nhảm...

Lời hần đầy hàm ý, không tán thưởng trận quyết chiến của Bạch Khởi, hơn nữa hần cũng không yên tâm lắm với Bạch Khởi. Tuy Bạch Khởi là thiên tài, nhưng chỉ vừa đột phá cấp đại đấu sư, còn đối phương rõ ràng là một đại đấu sư tứ tinh, quyết đấu thế này, Bạch Khởi chịu thiệt rồi. Tuy Bạch Khởi bản thân có đấu kỹ lợi hại, song, để đề phòng bất trắc, Bạch Ngọc Đường vẫn quyết định giết chết An Đức Lỗ.

Vì vậy lúc này Bạch Ngọc Đường ra tay, động tác nhanh như chớp giạt, thuận tay chop lấy một thanh trường kiếm, “vù” một tiếng phóng về phía An Đức Lỗ đằng xa, ý định dồn An Đức Lỗ vào chỗ chết.

“Keng...” bỗng nhiên có âm thanh vang dội vang lên ở Tam Lí Đình heo hút, âm thanh sắt thép đập vào nhau tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng vang dội. Không biết từ đâu, cũng không biết là cái gì, lại ra tay lúc này, một thanh trường đao không biết từ đâu bay đến, chắn ngang thanh trường kiếm đang tấn công An Đức Lỗ, hai vật chạm nhau, rơi phịch xuống đất, thanh trường kiếm chất lượng kém bị gãy luôn, trường đao màu đen không hề bị sứt mẻ, rơi xuống mặt đất một cách chuẩn xác.

Cảnh tượng này khiến mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc, một dự cảm không lành lập tức trào lên trong đầu, còn Bạch Ngọc Đường đang đứng đó đột nhiên neho mắt lại, phóng thẳng lên không trung như một mũi tên sắc.

“Bộp bộp...” Một giây sau, Bạch Ngọc Đường lại đang giao đấu với người khác trên không trung. Đối tượng giao đấu của hắn là một lão già áo xám chạc tuổi hắn. Lão già đó mặt mũi gầy gò, mắt như điều hâu, người gầy như que củi, nhưng tràn trề sức mạnh, giao đấu với Bạch Ngọc Đường mà không hề yếu thế. Nhìn đấu khí màu xanh phát ra từ người đối phương khi hai bên giao đấu, không khó để đoán ra đối phương cũng là một cao thủ cấp đấu vương...

Lúc đối phương xuất hiện thì rõ ràng thần sắc An Đức Lỗ đã giãn ra, thở phào một hơi dài, có thể thấy rằng gã và lão già kia quen biết nhau...

“Bộp...” Bạch Ngọc Đường và lão già giao đấu mấy chục hiệp, sau đó dốc sức xông vào nhau, cả hai đều rơi xuống, khí tức cường đại mạnh mẽ tỏa ra xung quanh, khiến mọi người đều bất giác lùi về sau một bước, mặt đất cát bụi mù.

“Tư Kiêu Kiệt, ngươi dám làm hỏng chuyện tốt của ta sao!” Sau khi va chạm với đối phương, lùi lại mấy bước, rơi xuống mặt đất, Bạch Ngọc Đường tức giận quát to.

Lão già đó, cũng chính là Tư Kiêu Kiệt mà Bạch Ngọc Đường nói, sau khi lùi về sau mấy bước, xoay người với tư thế tuyệt mỹ, rút trường đao màu đen trên mặt đất lên, tiến tới phía trước An Đức Lỗ, không nói thêm gì, tóm lấy An Đức Lỗ, vọt lên rồi đáp xuống một cái đình gạch ngói màu xám hơi cũ nát ở Tam Lí Đình, lớn tiếng cười ha hả nói: “Ha ha ha... Bạch Ngọc Đường, người khác sợ ngươi, chứ ta không sợ. Ở Vương quốc Ba Phạt Lợi Á này, dòng họ Liệt Diễm ta chưa từng sợ ai cả...”

“Hừ, Tư Kiêu Kiệt, tên tiểu tử kia không phải người của dòng họ Liệt Diễm nhà ngươi đấy chứ?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Tư Kiêu Kiệt và An Đức Lỗ trên đình, lạnh lùng nói, vừa nói vừa rút thanh kiếm mềm bên hông ra, đây mới là vũ khí thật sự của Bạch Ngọc Đường.

“Tất nhiên rồi, tên tiểu tử An Đức Lỗ này chính là người của dòng họ Liệt Diễm ra, là cháu của ta. Ta vốn không nên xen vào chuyện này, song Bạch Ngọc Đường ngươi đã không để ý đến thân phận, lại ỷ lớn hiếp bé, hơn nữa còn phá bỏ lời thề không nhúng tay vào chuyện của Bạch gia nữa, ta đành phải xuất hiện tiếp ngươi vài chiêu...” Tư Kiêu Kiệt không hề tỏ ra yếu thế liền nói, vừa nói vừa chuyển trường đao màu đen sang tay kia, chuẩn bị sẵn sàng.

Có thể thấy dù là Tư Kiêu Kiệt của dòng họ Liệt Diễm hay là Bạch Ngọc Đường của Bạch gia, đều có chút kiêng nể đối phương.

Quyển 1: Liễn Thành Bạch Gia

64. Chương 64: Vương Đô Ước Chiến

“Hừ, lời thề sao? Không sai, năm đó đúng là ta đã cắt máu thề rằng không nhúng tay vào việc của Bạch gia nữa, không liên quan đến sinh tử tồn vong của Bạch gia thì ta tuyệt đối không nhúng tay vào. Tuy nhiên, ngươi đừng hòng lấy lời thề ra bó buộc ta, nói cho ngươi biết, Bạch Ngọc Đường ta từ trước đến nay muốn làm gì thì sẽ làm theo ý muốn, lời thề dù quan trọng, song không có khả năng gò ép chủ ý của ta, hơn nữa ta không hề làm trái với lời thề, chính tên tiểu tử bên cạnh ngươi động thủ định giết Bạch Khởi trước. Hừ hừ... Tuy Bạch Khởi là người nhà Bạch gia, song hắn còn là đồ đệ của ta... Làm thế nào không quan tâm được, người dòng họ Liệt Diễm các ngươi định giết đồ đệ ta, lẽ nào lại không cho ta ra tay giúp đỡ?” Bạch Ngọc Đường ngang nhiên nói.

Không khó có thể thấy Bạch Ngọc Đường có vẻ kiêng nể đối phương, nếu không, với tính cách của Bạch Ngọc Đường, nào còn đứng đây phí lời với đối phương? Đã ra tay từ lâu rồi.

Nghĩ cũng đúng, đối phương là cường giả cấp đấu vương cơ mà, tuy Bạch Ngọc Đường cũng thế, nhưng rõ ràng Bạch gia – đại diện là Bạch Ngọc Đường không thể đối đầu được với đối phương. Vì vậy Bạch Ngọc Đường không muốn quyết đấu với đối phương, vì như thế dù có chiến thắng cũng chỉ là thắng thảm, Bạch gia sau lưng hắn sẽ phải đón nhận tai họa ngập đầu.

Dòng họ Liệt Diễm, Bạch Khởi cũng biết, không... không những thế, chỉ e tất cả những người xung quanh Bạch Khởi đều biết cái tên vang dội như sấm bên tai này, dòng họ Liệt Diễm đóng ở Tây Bắc có thể nói là một trong hai thánh địa lớn trong lòng các đấu giả ở Vương quốc Ba Phạt Lợi Á, gia tộc Liệt Diễm nằm ở

núi Liệt Diễm phía Tây Bắc, đồng thời cũng là vương bài lớn nhất trong tay đại công tước An Đức Liệt ở Tây Bắc. Sức mạnh để công tước chống lại Vương Đô là ở đó. Theo truyền thuyết, trong gia tộc Liệt Diễm có hàng loạt cao thủ, hàng nghìn đấu giả. Từ đó có thể tưởng tượng được sức mạnh của đối phương.

Tư Kiêu Kiệt này... hiện là tộc trưởng của gia tộc Liệt Diễm đương đại, là nhân vật nổi tiếng ở Vương quốc Ba Phạt Lợi Á, thậm chí ở cả đại lục Đông Nam, một cao thủ đã lên cấp đấu vương từ mười năm trước.

Nhìn lão tổ tông và đấu vương Tây Bắc trong truyền thuyết Tư Kiêu Kiệt này đối chọi gay gắt, không hề khoan nhượng, người của Bạch gia tràn đầy niềm tự hào. Nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng, cứ xem như lão tổ tông có thể đối đầu với Tư Kiêu Kiệt đi nữa, còn dòng tộc Liệt Diễm phía sau Tư Kiêu Kiệt... Bạch gia có đối đầu được không?

Đáp án chắc chắn là không thể... Gia tộc Liệt Diễm lớn mạnh tuyệt đối không thể là đối thủ mà Bạch gia bé nhỏ đối đầu được. Trừ phi Bạch gia lại xuất hiện một vị bách niên nhân kiệt như lão tổ tông thì may ra mới đối đầu được với dòng tộc Liệt Diễm.

Vì vậy mọi người của Bạch gia, trừ Bạch Khởi, đều không hi vọng Bạch gia và dòng tộc Liệt Diễm đánh nhau sút đầu mẻ trán, rơi vào cảnh tranh đấu thừa sống thiếu chết, vì nếu như thế Bạch gia sẽ vô cùng nguy hiểm...

“Hắc hắc... Bạch Ngọc Đường, ta không muốn nhiều lời vô ích nữa, việc hôm nay chấm dứt ở đây, người đã giết cả hai đấu linh cửu tinh của gia tộc Liệt Diễm chúng ta rồi... Ừm... Theo lí mà nói, giữa chúng ta bây giờ phải là cục diện “không chết không thôi”, song ta giữ thể diện cho người... Việc này chúng ta cũng sai, thế nên chấm dứt ở đây, từ nay trở đi không nhắc đến nữa. Có điều ta phải mang tên tiểu tử An Đức Lỗ này đi, thế nào?” Tư Kiêu Kiệt không biết tại sao lại có vẻ kiên nhẫn Bạch Ngọc Đường, nghe hắn nói xong thì cười hắc hắc, nói với Bạch Ngọc Đường bằng giọng điệu thương lượng.

Phải biết rằng... Đây hoàn toàn là việc không thể tưởng tượng được, tộc trưởng của dòng tộc Liệt Diễm đức cao trọng vọng, đấu vương Tây Bắc vĩ đại Tư Kiêu Kiệt, dù có gặp đại công tước An Đức Liệt cũng chưa chắc lịch sự như vậy, ai cũng biết lão già này từ trước đến nay nổi tiếng hung hăng ngang ngược, thế mà giờ đây lão lại nói với Bạch Ngọc Đường bằng giọng điệu thương lượng. Điều này... quả thực là không thể tưởng tượng được.

“Hòa giải sao? Được. Cái này ta đồng ý... Có điều... Việc của tên tiểu tử trong tay người và đồ đệ bảo bối của ta không kết thúc như thế này được... Ta thấy, đồ đệ bảo bối của ta có ý muốn giết chết tên tiểu tử đó.” Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại, suy nghĩ giây lát rồi chậm rãi nói. Rõ ràng Bạch Ngọc Đường cũng không muốn sút đầu mẻ trán với dòng tộc Liệt Diễm, song lại không muốn tha cho An Đức Lỗ, mà tất cả chung quy là vì Bạch Khởi.

Bạch Khởi khắc khổ sở tu luyện là vì cái gì? Không phải vì có một cơ hội tiêu diệt tên An Đức Lỗ này sao? Không phải vì rửa nhục sao? Nếu không giúp hắn toại nguyện, Bạch Ngọc Đường thực sự e ngại làm người lạnh trái tim trụ cột tương lai này của Bạch gia.

Câu nói của Bạch Ngọc Đường khiến cho nét mặt tươi cười vốn có của Tư Kiêu Kiệt nghiêm lại, rồi lần nữa giãn ra, Tư Kiêu Kiệt liếc nhìn Bạch Khởi, khiến hắn có cảm giác như bị độc xà cắn cho một phát, rồi mới chậm rãi nói: “Đã là việc của đám hậu bối thì cứ để tự chúng giải quyết là được. Song bây giờ không phải lúc... Ta vẫn có chút việc phải đưa An Đức Lỗ đi xét hỏi, nên không thể ở lại lâu. Thế này nhé, chúng ta hẹn một thời điểm nào đó để chúng tự giải quyết là được.”

“Hẹn một thời gian sau? Được... Thế thì ngày này năm sau, trong Vương Đô, để hai tên tiểu tử này quyết đấu một trận là được...” Bạch Ngọc Đường nheo mắt nói đồng dạng. Nói thật là hắn chưa yên tâm lắm về Bạch Khởi, tuy Bạch Khởi có 3 loại địa cấp đấu kĩ được mệnh danh là tuyệt học, còn có trình độ của đại đấu sư nhất tinh, nhưng đối phương lại là con cháu gia tộc Liệt Diễm, và là đại đấu sư tứ tinh, nếu trong tay đối thủ cũng có một số tuyệt học... thì ai thắng ai thua cũng rất khó nói.

Bạch Ngọc Đường không muốn để Bạch Khởi mạo hiểm, vì vậy chọn một năm sau, vì theo Bạch Ngọc Đường, với tốc độ trưởng thành của Bạch Khởi thì một năm sau tiêu diệt An Đức Lỗ hoàn toàn là việc đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn nữa...

“Một năm sau ư? Ừm... Xem ra ngươi rất có niềm tin đối với anh bạn nhỏ bên cạnh ngươi... Bạch Ngọc Đường... Ngươi đừng quên rằng, tuy ngươi là cường giả cấp đấu vương, giao du rộng, công lực thâm hậu, có thể giúp tiểu tử này nâng cao không ít sức mạnh, nhưng mà An Đức Lỗ cũng là con cháu của gia tộc Liệt Diễm ta, hơn nữa ta cũng không giấu ngươi, lần này quay về An Đức Lỗ sẽ được trọng dụng, ta sẽ đích thân bồi dưỡng cho An Đức Lỗ bí pháp của dòng tộc Liệt Diễm, một năm sau... nếu tiểu tử bên cạnh ngươi... khả khả... chết trong tay An Đức Lỗ, ngươi không được tìm đến báo thù dòng tộc Liệt Diễm ta đấy...” Tư Kiêu Kiệt tựa tiểu phi tiểu thảo nhiên nói. Xem ra lão rất tin vào bản thân, vào dòng tộc Liệt Diễm, và cả vào An Đức Lỗ nữa.

Song việc này cũng không thể trách Tư Kiêu Kiệt, vì bản thân An Đức Lỗ công lực vốn cao thâm hơn Bạch Khởi không ít, hơn nữa còn có gia tộc Liệt Diễm lão dốc sức bồi dưỡng cơ mà. Nếu thế này mà không đánh bại được Bạch Khởi thì cũng không còn gì để nói.

Nghe Tư Kiêu Kiệt nói, Bạch Ngọc Đường đang định đáp trả, nhưng Bạch Khởi đã bước lên, nhìn Tư Kiêu Kiệt trước mặt, không hề nề nang sợ sệt nói: “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên. Nếu hắc có thể giết ta thì do ta đen đủi, song... nếu ta giết hắc... đến lúc đó hi vọng các ngươi đừng thẹn quá hóa giận!”

Nghe xong câu này, Bạch Ngọc Đường lựa chọn im lặng, chăm chú nhìn Bạch Khởi, trong ánh mắt toát lên vẻ hài lòng. Còn Tư Kiêu Kiệt thì ngậy người trong giây lát, cười lớn rồi nói: “Ha ha ha... Được lắm... Được lắm! Tiểu tử, ngươi ngông lắm, ta thích thế... Có điều, nếu An Đức Lỗ sau một năm dưới sự bồi dưỡng toàn lực của ta và gia tộc Liệt Diễm mà vẫn chết trong tay ngươi... hừ hừ... thì chỉ có thể nói là hắc đáng chết... Dòng tộc Liệt Diễm ta tuyệt đối không báo thù. Ngươi cứ yên tâm đi.”

Nói rồi không thèm để ý đến Bạch Khởi nữa, Tư Kiêu Kiệt kéo An Đức Lỗ, nhún người một cái phóng về phía xa, chỉ mấy lần nhảy đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Một trận cười từ nơi xa vọng đến: “Ha ha ha... Bạch Đường huynh mấy năm nay tiến bộ không ít nhỉ, đã lên cấp đấu vương rồi cơ đấy... có cơ hội mời đến gia tộc Liệt Diễm ta chơi, Tư Kiêu Kiệt ra nhất định sẽ dùng đại lễ nghênh đón.”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

65. Chương 65: Tước Vị

Tư Kiêu Kiệt mang An Đức Lỗ đi, ít nhiều khiến Bạch Khởi có chút buồn bã. Dù sao, vì muốn chiến thắng An Đức Lỗ, gần một năm nay hắc điên cuồng tự hành hạ mình, không ngừng tu luyện, đều chỉ vì để đánh bại An Đức Lỗ nếu được đối mặt lần nữa. Đáng tiếc là lần này được gặp An Đức Lỗ, còn có cơ hội đánh bại đối phương thì lại bị kẻ khác làm hỏng. Việc này khiến Bạch Khởi khó tránh khỏi cảm giác buồn bã khó diễn tả trong lòng.

Nhưng buồn bã chỉ là tạm thời, mấy ngày sau Bạch Khởi đã hồi phục và lại cắm đầu vào những bài tập luyện phức tạp hơn. Vòng trọng lực - sản vật của văn minh ma pháp thượng cổ được tăng mười lần trọng lực lại được đeo lên người Bạch Khởi. Ngoài ra Bạch Khởi còn tìm người làm riêng cho hắc một bộ áo và bao cổ tay bằng hàn thiết, những cái này cũng không phải để tăng cường phòng ngự cho hắc.

Sở dĩ có yêu cầu như thế hoàn toàn bởi vì trọng lượng của hàn thiết, đừng coi thường hàn thiết, loại sắt nặng nhất trên đại lục chính là thứ này, song nó không giống huyền thiết rắn chắc nhất, loại hàn thiết này tỏa ra hơi lạnh tê tái và trọng lượng nặng vô cùng, một miếng hàn thiết to bằng nắm tay nặng khoảng năm mươi cân, một cái áo phải nặng đến một trăm năm mươi cân, còn một đôi bao cổ tay cũng phải nặng khoảng một trăm cân.

Đương nhiên Bạch Khởi không vác cả đồng đó lên người luôn, hắc phải vác dần dần. Đầu tiên là mặc cái áo hàn thiết vào và tập luyện, sau khi đã thích ứng mới đeo bao cổ tay lên, ngoài ra còn đeo thêm vòng trọng lực. Một tháng sau trọng lượng của người Bạch Khởi đã đạt đến chín trăm cân...

Trọng lượng thế này đừng nói đến một đại đấu sư, dù là cường giả cấp đấu linh cũng rất khó khăn, song Bạch Khởi đã cố gắng vác nó. Tuy sau khi mặc những thứ này lên động tác của Bạch Khởi trở nên rất chậm chạp, sức mạnh cũng không phát huy được, nhưng ít ra... ít ra Bạch Khởi vẫn chống đỡ được. Hàng ngày dù là ăn cơm hay đi ngủ cũng không tháo bỏ chúng ra, nên cơ thể Bạch Khởi được tập luyện rất tốt. Một

tháng từ từ trôi qua, Bạch Khởi cũng dần thích ứng với trọng lượng này và bắt đầu tập một số bài đơn giản để tăng cường thực lực.

“Răng rắc răng rắc...” Một buổi chiều Bạch Khởi đang tập mấy bài đơn giản ở góc vườn, còn Khiếu Thiên bên này thì đang ôm chặt đồng ma hạch. Hiện tại không phải là thời kì văn minh ma pháp thượng cổ, ma pháp đã tiêu thất rồi, nhu cầu ma hạch đã ít lại càng ít hơn, ma hạch rất dễ tìm, giá cũng không đắt, Bạch Khởi không do dự lấy hết tiền của hắn ra mua ma hạch làm đồ ăn vặt cho Khiếu Thiên, và điều này không thể nghi ngờ đó là quyết định này vô cùng chính xác.

Tuy Khiếu Thiên bề ngoài không có thay đổi gì lớn, chỉ to cao rắn chắc hơn, nhưng Bạch Khởi biết nó hoàn toàn không đơn giản thế, trong cơ thể Khiếu Thiên dường như đang không ngừng tích lũy năng lượng, không ngừng áp ủ cái gì đó, một khi nó bộc phát ra thì e rằng sẽ rất khủng khiếp... Tất nhiên sự bộc phát này cần có một tiền đề, đó là Khiếu Thiên cần nạp đủ năng lượng, mà năng lượng này chắc chắn phải cực kỳ lớn.

“Thiếu gia... thiếu gia... Lão gia phái người từ Vương Đô đến... nói... nói là muốn đón ngài đi Vương Đô...” Áo Ba Mã từ xa chạy đến, thở hổn hển nói với Bạch Khởi, vẻ mặt vui mừng hết mức... tất nhiên không phải mừng cho hắn, mà là mừng cho Bạch Khởi.

Ai cũng biết, còn một tháng nữa là đến lúc Bạch Khởi làm lễ trưởng thành, tròn 16 tuổi, lúc này Bạch Kinh Thiên phái người đến đón Bạch Khởi là việc trong dự liệu, song vẫn khiến mọi người vui mừng, vì việc này chứng tỏ rằng Bạch Khởi sẽ làm lễ trưởng thành cùng những con cháu quý tộc ở Vương Đô, ngoài ra sẽ được phong một danh hiệu tước sĩ không to không nhỏ. Nếu gặp may mắn, thậm chí có thể thực sự thăng cấp quý tộc và trở thành một nam tước, dù gì thì Bạch Kinh Thiên bây giờ rất được quốc vương bộ hạ xem trọng mà, nên con trai duy nhất của ông rất có thể được bổ nhiệm thăng làm quý tộc như con cháu các gia tộc lớn được sủng ái kia.

Tuy nam tước chỉ là tước vị thấp nhất của tầng lớp quý tộc, song vẫn vô cùng quan trọng. Đối với Bạch Khởi, nó đại diện cho lợi ích không thể ngờ được. Hiện tại Bạch Khởi chỉ là một Bạch đình, tuy phụ thân hắn là bá tước nhưng hắn không được phong, chỉ được coi là Bạch đình, chứ không được hưởng thụ đặc quyền của quý tộc... Đương nhiên là Bạch Khởi vẫn có đủ cái gọi là đặc quyền của quý tộc vì dù sao chẳng ai lại đi xoi mói việc này.

Nhưng nếu Bạch Khởi giành được tước vị, thì lợi ích hắn sẽ có rất rõ ràng. Thứ nhất là có thể sẽ giành được một miếng đất phong, có thu nhập của riêng mình. Tuy đất phong của nam tước thường rất nhỏ, thậm chí đại đa số không có, nhưng nếu may mắn có thì thu nhập mỗi năm ít nhất cũng khoảng mấy trăm nghìn kim tệ.

Thứ hai, nếu Bạch Khởi giành được tước vị thì sẽ có một số đặc quyền quý tộc nhất định, có thể quang minh chính đại chiêu gọi bộ hạ của mình, bồi dưỡng thủ hạ. Tuy số lượng này có hạn chế nhất định nhưng ít ra hắn có thể quang minh chính đại làm, vì một người dân thường không được chiêu binh mãi mã, tự ý tổ chức quân đội, còn quý tộc thì có thể, tuy... có hạn chế rõ ràng về số lượng... song binh mã họ thu nhận là hợp pháp, không cần lo lắng có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Thứ ba, cũng là điểm lợi quan trọng nhất của Bạch Khởi, đó là quý tộc được miễn thuế, tất nhiên mức độ miễn thuế có hạn chế nhất định theo tước vị, một nam tước chỉ có thể được miễn 10% thuế, song đừng xem thường 10% này, đây mới là khoản để chống đỡ cuộc sống xa hoa phung phí của đại đa số quý tộc, là nguồn gốc thu nhập thực sự của họ, đó là việc miễn thuế. Đại đa số thương nhân đều dựa vào một quý tộc, kinh doanh dưới danh nghĩa của quý tộc đó để tránh thuế, phần trốn thuế đó phần lớn đều được chia 50 – 50, đây mới là điểm lợi quan trọng nhất của tước vị...

Có lợi ích này nên Bạch Khởi cũng coi trọng tước vị, vì tước vị đại biểu cho vinh hiển, cho tiền bạc, có tiền sẽ có thực lực, có thực lực thì có thể vươn lên nơi cao hơn, đây chính là thứ Bạch Khởi cần. Vì vậy sau khi nghe tin này, hắn ngăn người ra, sau đó nét mặt vô cùng rạng rỡ.

“A Bố... Không... Áo Ba Mã, đi thôi... Chúng ta đi gặp người khách từ Vương Đô đến...” Bạch Khởi vỗ vai Áo Ba Mã, hớn hỏ nói. Nói rồi tiện tay vớ lấy một chiếc áo bên cạnh khoác lên người.

“Vâng... thiếu gia... Nhưng mà... thiếu gia, sau này ngài cứ gọi tôi là A Bố đi, cái tên này nghe thuận tai hơn, còn cái tên ngài đặt cho tôi... tôi nghĩ nên để người ngoài gọi thôi...” A Bố đi theo Bạch Khởi, vừa đi vừa

nói lí nhí.

“Hà hà... Làm sao? Cảm thấy ngượng à? Thôi được rồi, sau này ta vẫn gọi ngươi là A Bô vậy... Tất nhiên, đừng quên, trước mặt người ngoài ngươi là Bối Lạp Khắc Áo Ba Mã, nô bộc của ta!” Bạch Khởi cười sảng sặc, nghiêng đầu nói, nói xong thì cũng đã đến tiền sảnh rồi.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

66. Chương 66: Cự Tuyệt

Khi Bạch Khởi đến tiền sảnh của Bạch gia đại viện liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên vẻ mặt kiên nghị hơi chút lạnh lùng, trên người mặc bộ y sam vương quốc màu xám đang ngồi trong tiền sảnh, còn đại trưởng lão Bạch Văn Long đang ngồi ở đó với vẻ mặt tươi cười, không riêng gì đại trưởng lão, các vị nghị trưởng trưởng lão của gia tộc đều đi ra hơn nửa, tất cả đều ngồi trong tiền sảnh, rõ ràng bọn họ rất coi trọng người từ vương đô đến.

“Thiếu gia.....” Khi Bạch Khởi bước vào đại sảnh, người xung quanh lần lượt đứng dậy chào hỏi Bạch Khởi, tướng quân trung niên đó cũng đứng lên nhưng không nói gì, chỉ là đứng lên theo mọi người.

Dù sao thân phận Bạch Khởi nay đã khác xưa, nếu như là trước kia, Bạch Khởi tuy địa vị rất cao, là con trai độc nhất của Bạch Kinh Thiên, các vị trưởng lão gia tộc cũng không muốn đắc tội với Bạch Kinh Thiên, ít nhiều sẽ giữ chút thể diện cho Bạch Khởi, nhưng tuyệt đối không giống như bây giờ, người nào cũng cung kính kính, ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi tràn đầy vẻ cung kính, điều này tuyệt đối không thể có.

Sở dĩ có tình cảnh như vậy hoàn toàn là vì trận chiến ở Tam Lí Đình, khiến tất cả mọi người ý thức được một điều..... đó chính là thân phận của Bạch Khởi..... hắn..... chính là thân truyền đệ tử của lão tổ tông, một vị đệ tử của đầu vương, điều này khiến tất cả mọi người càng tăng thêm phần cung kính với Bạch Khởi, bởi vì từ phương diện nào đó mà nói, địa vị vai vế của Bạch Khởi đã vượt xa bọn họ, khiến bọn họ đành phải cung kính như vậy, thậm chí ngay cả đại trưởng lão Bạch Văn Long cũng không ngoại lệ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vị tướng quân đến từ vương đô đó đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trong mắt một tia sáng chợt lóe, lập tức nhìn Bạch Khởi một cái thật sâu, cũng không nói thêm điều gì, nhưng nhìn dáng dấp y hệt như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Chào thiếu gia..... Ta là đội trưởng thân vệ của bá tước đại nhân, Tác Luân, lần này phụng mệnh đến đây để đón người về kinh.” Sau khi vị tướng lĩnh trung niên Tác Luân đó nhìn thấy Bạch Khởi đang đi về phía mình liền bước một bước về phía trước, hơi cúi thấp người, tay phải để trước ngực, cung kính nói với Bạch Khởi, chào hỏi theo đúng nghi thức quân đội.

Nghe xong những lời này Bạch Khởi mới hiểu một chút, chẳng trách người đàn ông trung niên này lại đem đến cho Bạch Khởi cảm giác một lão tướng đã dày dặn kinh nghiệm ở chiến trận sa trường, cảm tình là đội trưởng thân vệ của cha mình, vậy xem ra trước đây cũng đã phục vụ trong quân đội, dù sao thân binh của mỗi một vị tướng quân cũng đều là tinh nhuệ trong quân đội mà trước đây ông ta chỉ huy, còn đội trưởng thân binh lại càng là cường giả trong những cường giả, mỗi một người đều trải qua trăm trận và chiếm được sự tin tưởng tuyệt đối của tướng quân.

Mặc dù bản thân chưa từng gặp Tác Luân, nhưng ông ta đã là đội trưởng thân binh của cha mình, vậy thì đó chính là đối tượng có thể tuyệt đối tin tưởng, dù sao ông ấy cũng là tâm phúc của phụ thân.

“Đi Vương Đô ư? Ý của phụ thân là bây giờ để ta đi đến đó, hay đợi một thời gian nữa?” Bạch Khởi không tỏ rõ thái độ hỏi.

“Điều này..... ý của bá tước đại nhân là để ngài lập tức cùng chúng tôi về Vương Đô, vốn dĩ chúng tôi nên đến sớm nhưng bởi có một số việc cản trở, vì vậy không thể đến, có điều lần này bá tước đại nhân không muốn cậu bỏ qua lễ thành nhân mười sáu tuổi, còn một tháng nữa là đến tuổi làm lễ trưởng thành của các quý tộc tròn mười sáu tuổi ở vương đô, mà cậu vừa lúc phù hợp tư cách này, vì vậy bá tước đại nhân không muốn cậu bỏ lỡ cơ hội lần này, bởi vậy phái chúng tôi không quản ngày đêm để kịp đến đây.....” Dừng một chút, Tác Luân cung kính nói.

Nghe xong những lời này, Bạch Khởi gật đầu, cũng không do dự, trầm giọng nói: “Đã như vậy thì ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, hôm nay ta chuẩn bị đồ một chút.”

Ngữ khí này dường như mệnh lệnh, không cho phép từ chối, khiến tất cả mọi người bên cạnh đều sững sờ, nhưng lập tức tiếp nhận mệnh lệnh này, rõ ràng bọn họ tạm thời vẫn chưa quen với ngữ khí như vậy của Bạch Khởi, có điều họ lại hiểu ý nghĩa của loại ngữ khí này.

“Vâng, thiếu gia.....cần chúng ta giúp đỡ không?” Về mặt Tác Luân không có chút biến đổi, giống như một cái máy lạnh lùng, nhưng ngữ khí lại rất cung kính.

“Không cần, các ngài đường xa đến đây hãy nghỉ ngơi một chút đi..... ta tự làm được.” Bạch Khởi nghe xong lời này mỉm cười rồi quay người rời khỏi đó, lúc sắp đi chỉ tay ra hiệu với Bạch Vân Long, tuy đơn giản, nhưng Bạch Vân Long lại có thể hiểu, Bạch Khởi muốn ông tiếp đãi chu đáo Tác Luân và người của ông ta, gật gật đầu, không nói thêm lời nào, khi Bạch Khởi bước vào phòng liền nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Bạch Vân Long.

Đồ đạc của Bạch Khởi không có gì để sắp xếp, hẳn ta chỉ cần đơn giản ra lệnh cho Áo Ba Mã, bảo hắn chuẩn bị ít đồ, sau đó một mình đi về phía giảng võ đường ở sân sau Bạch gia, hẳn ta lần này đi gặp Bạch Ngọc Đường, bởi vì Bạch Khởi muốn để Bạch Ngọc Đường đi Vương Đô cùng mình, dù sao có một đại cao thủ bên cạnh Bạch Khởi mới cảm thấy an toàn, huống hồ Bạch Khởi vẫn còn nhiều điều cần học hỏi Bạch Ngọc Đường.....

“Két” Cánh cổng rất nặng của Bạch gia giảng võ đường bị Bạch Khởi đẩy ra, khi Bạch Khởi đi vào, một giọng nói thâm trầm trầm trầm vang lên bên tai Bạch Khởi: “Người đến rồi à? Có việc gì không?”

“Lão tổ tông..... hôm nay, cha ta phái người từ Vương Đô đến đón con..... ý của ông ấy là để ta đến đó.....” Bạch Khởi nghĩ một lúc rồi nói, vừa nói vừa đi về phía trước, rõ ràng là rất tự nhiên và cũng rất tùy ý, sống cùng Bạch Ngọc Đường một năm, Bạch Khởi từ lâu đã không còn vẻ run rẩy như lúc ban đầu, thay vào đó là càng ngày càng tự nhiên tùy ý, có điều vẻ tôn kính lại càng tăng thêm.

“Ồ..... đi vương đô? ừm~~ tốt người cũng không còn nhỏ nữa, ra ngoài xông pha một chút cũng tốt, dù sao Liễu Thành này quá nhỏ, giống như một cái ao quá nhỏ bé, chung quy không thể có con rồng lớn từ nơi này bay lên, bởi vậy người đi ra ngoài một chút cũng tốt, Mân Côi thành là một nơi không tồi.” Không biết từ lúc nào Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, phía sau giá sách tầng tầng lớp lớp, ngồi trên chiếc ghế gỗ đỏ mà ông ấy thường ngồi, trong tay cầm một chén trà, nhẹ nhàng thưởng thức.

“Vâng, ta cũng nghĩ như vậy, ta cũng muốn đi ra ngoài một chút, dù sao Liễu Thành cũng quá nhỏ, nhưng..... ta còn rất nhiều điều muốn thỉnh giáo, người ở Bạch gia cũng không có việc gì..... chi bằng.....” Bạch Khởi hỏi ý thăm dò.

Có điều lời nói chưa dứt, Bạch Ngọc Đường liền xua tay chặn lại, trầm giọng nói: “Không được..... tuổi của ta cũng không ít, thân già này không còn sống được bao lâu, hơn nữa ta cũng không muốn rời khỏi Bạch gia, vì vậy tính toán nhỏ đó của người không cần đem ra nữa.....”

“Ách..... vậy được rồi.....” Bạch Khởi bất đắc dĩ nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất mãn..... không còn sống được bao lâu nữa ư? Nếu như là trước đây thì Bạch Khởi vẫn tin cái cơ này, nhưng bây giờ Bạch Khởi đánh chết cũng không tin, ai cũng biết cao thủ cấp đầu vương ít nhất có thể sống đến một trăm hai mươi năm, ông lão này năm nay mới chín mươi bảy tuổi, vẫn còn thọ được hơn hai mươi năm nữa, sao có thể nói là không sống được bao lâu nữa?

Nhưng lão gia tử này đã không muốn đi, Bạch Khởi cũng không thể bắt ép, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

67. Chương 67: Thượng Thiên Nhược Thủy

Thoảng nhìn qua Bạch Khởi một cái, Bạch Ngọc Đường ngồi ở đó, trầm ngâm một lát, lấy ra một phong thư màu xanh từ trong ngực giao cho Bạch Khởi, trong ánh mắt ngạc nhiên của Bạch Khởi giải thích rằng: “Có điều..... dù sao người cũng là hi vọng của Bạch gia ta, hơn nữa còn là đệ tử của ta, người bây giờ tuy

rất giỏi nhưng vẫn còn một đoạn đường rất xa phải đi, ta không thể đi cùng người, lúc nào cũng cần có người chỉ đạo việc tu luyện của người, Kinh Thiên xem ra cũng bận rộn việc quân, không có thời gian dạy dỗ người, huống hồ ông ta chẳng qua cũng chỉ là cửu tinh đầu lĩnh, tuy dạy dỗ người không thành vấn đề nhưng dù sao với tu vi đó thì tầm nhìn vẫn có hạn, không thể bồi dưỡng người lâu dài..... mà ta, tại vương đô may mà có một lão bằng hữu, tuy ông ấy đã nhiều năm không lộ diện, nhưng xem ra vẫn còn sống, ở đây có bức thư do đích thân ta viết, người hãy giao cho ông ta, ông ta tự nhiên sẽ chỉ dạy người.”

Bạch Khởi nghe xong những lời này trong lòng cảm thấy ấm áp, hẳn cũng biết lão bằng hữu của Bạch Ngọc Đường là cấp bậc như thế nào, tuy chưa từng gặp, nhưng trong lòng Bạch Khởi đã có sự đánh giá, xét cho cùng người có thể được gọi là bằng hữu của Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng không kém, cho dù không phải cao thủ cấp đầu vương, thì cũng là sự tồn tại phi thường, xem ra lão tổ tông này rất quan tâm tới việc của hắn .

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Khởi có chút chua xót, nỗi buồn ly biệt trào lên trong lòng, khóe mắt hơi đỏ, gật gật đầu để che dấu tâm trạng của mình, sau khi bình tĩnh trở lại mới cung kính nói với Bạch Ngọc Đường: “Lão tổ tông, vậy ta nên đi tìm vị tiền bối này như thế nào?”

“Điều này..... ừm..... người hãy cầm lá thư này đến một hiệu rèn tên là “Bách luyện” trên đường lớn số bảy ở Mai Côi thành tại vương đô, tại đó tìm một người tên Lão u và đưa bức thư này cho ông ta là được rồi.” Nghe Bạch Khởi nói Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Lão u?”

“Ừm..... ”

“Đã như vậy, ta nhất định sẽ đi tìm người đó, lão tổ tông, vậy thì ta xin cáo lui, ta đã nói với bọn họ rồi, ngày mai sẽ lên đường.” Sau khi Bạch Khởi nghe xong những lời đó gật đầu cung kính nói.

“Ừm.....trên đường hãy cẩn thận~ ai..... Vương đô..... vương đô gần đây cũng không thái bình, tuy thân già này đã lâu không ra khỏi cửa nhưng vẫn có chút thông tin, vương đô gần đây không thái bình..... tóm lại, lần này người đi cần phải cẩn thận một chút..... tất cả do người tự lo liệu.....” Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, thần sắc phức tạp nói, nói xong liền nhắm nghiền hai mắt lại.

Nhìn dáng vẻ này của Bạch Ngọc Đường, Bạch Khởi biết đã đến lúc mình nên rời khỏi, chấp tay cung kính với Bạch Ngọc Đường, rồi nhẹ nhàng lùi về phía sau vài bước, sau đó quay người rời khỏi, khi Bạch Khởi sắp bước ra khỏi cửa, giọng nói trầm trầm sắc sảo của Bạch Ngọc Đường lại một lần nữa truyền đến: “Bạch Khởi tiểu tử, cuối cùng ta tặng người một câu nói nữa, nhân vô hoàn thân (không có người nào là người hoàn hảo), thiết vật phong mang tất lộ (chớ bộc lộ tài năng), cương tắc dịch chiết (khiến cho kẻ khác đổ kị), thượng thiện nhược thủy(không tranh tráp với đời).”

“Nhân vô hoàn thân, thiết vật phong mang tất lộ, cương tắc dịch chiết, thượng thiện nhược thủy?” Bạch Khởi dừng bước, đứng lại từ từ thưởng thức câu nói đó, sau một lát trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó quay người về phía Bạch Ngọc Đường, chấp tay nói: “ Lão tổ tông yên tâm, ta biết rồi.”

Nói xong không quay đầu lại rồi rời khỏi nơi này, khi Bạch Khởi bước ra khỏi cổng của giảng võ đường, khi cánh cổng nặng được làm từ sắt đó đóng lại, tại giảng võ đường âm u đó, Bạch Ngọc Đường lại lần nữa mở to mắt, thần sắc phức tạp nhìn về phía Bạch Khởi rời đi, ngồi đó thì thào tự nói rằng: “ Ba Phật Lợi Á đã đủ loạn rồi, cái thân già này an phận ở lại Liễu Thành lại có thể bảo vệ Bạch gia yên ổn một đời, một khi cái thân già này đi khỏi đây, e rằng Bạch gia sẽ bị diệt vong ngay, bất luận là Ti Kiêu Kiệt ở tây bắc hay lão già ở vương đô đó, e đều không muốn ta lúc này xuất hiện đứng về phía đối phương..... một khi ta ra đi, sự diệt vong của Bạch gia sẽ xảy ra ngay..... ôi..... tiểu tử, lão phu không giúp được người, tất cả đều dựa vào bản thân người.....”

Nói xong Bạch Ngọc Đường đứng thẳng dậy, đi lên lầu, lại khôi phục tác phong vốn có đó, vẻ mặt băng lãnh, giống như không có chút tâm tình nào đối với tất cả mọi thứ trên thế gian.

Nếu như Bạch Khởi ở đây nhất định có thể hiểu được nỗi lòng của Bạch Ngọc Đường, mặc dù có đại cao thủ Bạch Ngọc Đường này, nhưng hai bên đều muốn mượn hơi ông ấy, nhất định sẽ đối tốt với Bạch gia, nhưng điều này chỉ dừng lại ở tình trạng Bạch Ngọc Đường thậm chí Bạch gia luôn giữ vị trí trung lập, nếu một khi Bạch Ngọc Đường ra mặt, sẽ phải có sự lựa chọn, mà bất luận là lựa chọn bên nào đối với Bạch gia

mà nói đều là chuyện không tốt, điều mà Bạch gia sắp phải đối mặt chính là tai họa diệt vong, dù sao hai bên, bên nào cũng không phải kẻ yếu mà Bạch gia có thể chống lại, tuy còn có Bạch Ngọc Đường, nhưng một khi đối phương ra tay giành lấy Bạch Ngọc Đường, thì Bạch gia sẽ chết không còn khi ngờ gì, dù sao Bạch gia cũng quá yếu.

Mà việc Bạch Ngọc Đường xa lánh với đời lại khiến cho người ta nảy sinh nỗi kinh sợ với Bạch gia, không dám ra tay với Bạch gia, bởi vì một khi ra tay với Bạch gia nhất định phải tiêu diệt Bạch Ngọc Đường, nếu không sự báo thù của cường giả cấp đầu vương thật là kinh khủng, cho dù là hai nhà tây bắc và vương đô cũng sẽ vì điều này mà phải gánh chịu những tổn thất to lớn, điều mà bọn họ không hi vọng sẽ nhìn thấy, vì thế trong tình hình đó, Bạch Ngọc Đường tốt nhất là lựa chọn xa lánh với đời, trốn ở Liễu thành, làm như vậy sẽ mang lại sự yên ổn cho Bạch gia, bởi vì như vậy cho dù hai bên đều bất mãn với ông cũng không dám tùy ý ra tay với Bạch gia.....

Sau khi ra khỏi giảng võ đường Bạch gia, Bạch Khởi đi về phía phòng của mình, một tay cầm phong thư màu xanh lam mà Bạch Ngọc Đường trao cho mình, không ngừng quan sát tỉ mỉ, một phong thư rất bình thường, bên trong không biết viết nội dung gì, Bạch Khởi cũng không xem, dù sao Bạch Khởi cũng không thích xem đồ của người khác, chỉ có điều rất tò mò về thứ ở trong phong thư này, đứng trong hoa viên của Bạch gia, nhìn kĩ một lúc lâu mới đi về phía phòng của mình, tiện tay để phong thư màu xanh lam đó vào trong áo.

Vừa đi Bạch Khởi vừa ngẫm nghĩ lời nói của Bạch Ngọc Đường: “Nhân vô hoàn nhân, thiết vật phong mang tất lộ, cương tắc dịch chiết, thượng thiện nhược thủy?..... Ừm..... Cương tắc dịch chiết, thượng thiện nhược thủy?..... Thượng thiện nhược thủy? Thượng thiện nhược thủy. Thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ác, cổ kĩ vu đạo: cư, thiện địa; tâm, thiện yên; dữ, thiện nhân; ngôn, thiện tín; chánh, thiện trị; sự, thiện năng; động, thiện thì; phu duy bất tranh, cổ vô vư, ”

“Ừm.....theo như cách giải thích của thế giới này của ta, đó chính là người hoàn mỹ nhất giống như nước vậy. Nước có thể làm ướt vạn vật mà không tranh chấp cùng vạn vật, dừng lại nơi mọi người đều không thích, vì vậy gần nhất với “Đạo”, người giỏi nhất, chỗ ở giỏi nhất về lựa chọn địa điểm, lòng dạ giỏi về giữ bình tĩnh mà khó có thể phát hiện ra, đối xử với người khác giỏi về chân thành, hữu ái và vô tư, ăn nói giỏi về tuân thủ nghiêm ngặt, làm chính trị giỏi về xử lý đơn giản, có thể trị vì tốt quốc gia, làm việc có thể giỏi về phát huy sở trường, hành động giỏi về nắm bắt cơ hội, người giỏi nhất làm và hành động chính vì có đạo đức không tranh chấp, vì vậy không có mất mát, cũng không có oán hận.”

“Có điều.....ta nghĩ lão tổ tông chắc chắn sẽ không có ý này..... ông ấy nhất định không nghĩ như vậy..... vậy có lẽ là..... lão tổ tông muốn ta không được quá cứng rắn, không nên bộc lộ tài năng giống như nước, nước chảy bèo trôi, ý muốn nói để ta có thể giống như nước, không gì phá nổi, cần chịu thua thì chịu thua, giống như nước lũ gặp đê, lúc nên mạnh thì phải mạnh, không được do dự, giống như nước lũ, triệt để nhấn chìm đối phương? Ừm.....nhất định là như vậy.....”

“Nhưng.....vậy nhân vô hoàn nhân có ý nghĩa gì? Lão tổ tông, lời nào cũng quá mơ hồ.....” không biết Bạch Ngọc Đường nói những lời này là có ý gì, dù sao chẳng nữa Bạch Khởi cũng lý giải như vậy, sau khi lý giải được câu nói “cương tắc dịch chiết, thượng thiện nhược thủy”, Bạch Khởi bắt đầu nghiên cứu câu đầu tiên “nhân vô hoàn nhân, thiết vật phong mang tất lộ”, trong thời gian ngắn Bạch Khởi cũng không có cách nào lý giải được ý nghĩa của câu nói này.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

68. Chương 68: Bị Tập Kích Trong Đêm (thượng)

Ngày hôm sau Bạch Khởi đem theo Áo Ba Mã và Khiếu Thiên, đi theo Tác Luân cùng năm mươi thân binh toàn thân vũ trang cùng nhau hướng về phía Mai Côi thành của vương đô Ba Phạt Lợi Á xa ngàn dặm mà đi.

Cả đường đi không nói một câu, mọi người vội vàng chạy cho kịp, còn hai người Bạch Khởi và A Bố lại chìm trong sự lắc lư của khoái mã, một ngày vẫn chưa thích ứng được, cả người sắp rụng rời rồi mới dần dần ổn định được và tốt trở lại, nhưng lúc này đã sắp tối rồi.

“Tác Luân, trời sắp tối rồi, chúng ta hãy tìm nơi nào đó để nghỉ một chút.” Bạch Khởi đang ngồi trên ngựa sắc mặt tái nhợt hướng về phía Tác Luân đang dẫn đầu đội ngũ nói, thời gian gấp gáp không cho phép bọn họ dừng lại lâu, xe ngựa mặc dù thoải mái nhưng lại làm lỡ thời gian, vì vậy Bạch Khởi mới đành phải từ bỏ việc ngồi xe ngựa, nếu không Bạch Khởi thế có đánh chết cũng không cưỡi ngựa, xét cho cùng cái đồ này có phải cho người cưỡi không cũng khó mà biết được.

Liếc nhìn bầu trời âm u, Tác Luân dừng lại, nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Ừm, thôi được, vậy chúng ta nghỉ một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ đi tiếp..... hy vọng thiếu gia có thể hiểu, tuy cách ngày quan lễ quý tộc vẫn còn một tháng, nhưng bá tước đại nhân yêu cầu chúng ta đến trước nửa tháng, dù sao cũng có rất nhiều việc cần phải xử lý một chút, vì vậy chúng ta đành phải tăng nhanh tốc độ, quãng đường này phải để người chịu khổ rồi.”

“Không có gì, có điều.....cưỡi ngựa thật không dễ chịu, bây giờ điều ta muốn nhất chính là tìm một nơi yên ổn để ngủ một giấc, sau đó ăn no một bữa là đã hài lòng rồi.” Bạch Khởi gương cười một tiếng rồi nói, thầm nghĩ trong lòng về sự sáng suốt của mình, may mà trước khi sắp đi đã đem bộ hàn thiết của mình xếp lại, đóng gói sai người đưa đến vương đô, nếu không sẽ phải mặc cái thứ quỷ quái đó, đừng nói con ngựa này có thể chịu được hay không, bản thân chắc chắn đã chịu không nổi rồi.

“Được..... đã như vậy thì trước mặt mười dặm có một quán trọ cho khách du lịch, chúng ta hãy nghỉ ở đó.” Nghe xong, Tác Luân gật đầu nói, nói xong liền thúc ngựa dẫn Bạch Khởi cùng đoàn người ngựa đi về phía trước.

Sau khoảng mười phút, một quán rượu ba tầng bên đường lớn xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, quán rượu này lộ ra vẻ cũ kĩ, những tấm gỗ đó đều đã ố vàng, trên nóc nhà có một lớp bụi dày đặc, xem ra đã nhiều năm rồi, trước cửa quán rượu treo một chiếc đèn lồng đỏ rất to, phía trên viết một hàng chữ: “Hữu gian khách sạn” (khách sạn bình dân)

Nhìn thấy hàng chữ này Bạch Khởi bất giác cười, cái tên này thật sự rất đặc biệt, nhưng Bạch Khởi cũng không nghĩ nhiều liền theo bọn Tác Luân xuống ngựa, đoàn người khí thế hùng hăng đi vào trong ‘Hữu gian khách sạn’.

“Quý khách..... mời vào trong, mời vào trong..... người đâu, giúp khách dắt ngựa, dẫn đến sân sau.” Ông chủ từ xa đã nhìn thấy đoàn người của Bạch Khởi, lập tức tươi cười chạy đến, những thớ thịt trên mặt không ngừng rung lên theo từng cử động, ánh mắt rất phù hợp với thần thái của một thương nhân.

Trong lúc nói, có bảy tám tiểu nhị chạy ra, thân thủ nhanh nhẹn chạy tới đoàn người ngựa bên này, nói xong liền giúp đội thân binh dẫn ngựa nhưng đã bị Tác Luân chặn lại, lạnh lùng nhìn người đó, Tác Luân điềm đạm nói: “Không cần, chúng ta có thể tự xử lý.....”

Nói xong quay người về phía thuộc hạ đứng bên quát: “Ở lại năm người trông giữ ngựa, hai mươi người ở lại sau khi ăn cơm tối đứng gác đêm, những người còn lại hôm nay nghỉ ngơi một chút ngày mai đến phiên trực.”

“Tuân lệnh.” Sau một tiếng hô to, tất cả mọi người lần lượt bắt đầu hành động một cách nhanh nhẹn và linh hoạt, không để bọn người kia có cơ hội nhúng tay, năm mươi người động tác rất nghiêm chỉnh, phân công rõ ràng, không ai là không biểu hiện ra tố chất ưu tú của mình, xem ra những người này từng là những quân nhân ưu tú nhất.

Sau khi nhìn thấy những binh sĩ đó nghiêm chỉnh bắt đầu hành động, Tác Luân bên này mới đi về phía Bạch Khởi, khom người nói: “Thiếu gia, chúng tôi đã vừa thương lượng với ông chủ ở đây, đêm nay ngài ngủ ở phòng bên cạnh tôi.”

Tuy rằng không biết tại sao Tác Luân lại có yêu cầu như vậy nhưng Bạch Khởi vẫn gật đầu đồng ý, bởi vì hẳn biết Tác Luân đã làm như vậy tất nhiên có lý do của ông ta.

Sau khi nói xong đoàn người của Bạch Khởi liền đi vào trong quán rượu, khi vào trong quán rượu thì Bạch Khởi mới phát hiện ra quán rượu này tuy không nhỏ nhưng khách lại không nhiều, trong đại sảnh lớn như vậy có thể chứa được trăm người, hôm nay lại chỉ có khoảng hai mươi người ngồi đây, hơn nữa nhìn khí thế và trang phục của họ xem ra đều là những tên dong binh dạo chơi khắp nơi trên đại lục.

Có điều Bạch Khởi cũng không nghĩ nhiều, cùng với Tác Luân và mọi người ăn bữa tối, sau đó đi vào phòng, hần ta chuẩn bị tắm sau đó nghỉ ngơi một chút.....

Sau khi A Bô mang nước nóng tới, đổ đầy cho Bạch Khởi, Bạch Khởi liền bước vào trong chậu gỗ hình tròn, rồi nằm trong đó, lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái, nước ấm xung quanh làm ướt da thịt khiến cho Bạch Khởi toàn thân gân cốt thông suốt, thoải mái không nói lên lời, bất giác Bạch Khởi nhắm hai mắt lại nằm nghỉ ngơi thoải mái trong chậu gỗ.

“Ket~” Một tiếng động trầm trầm của gỗ vang lên trong phòng Bạch Khởi, âm thanh phát ra từ trên nóc nhà, điều này khiến cho Bạch Khởi ngạc nhiên mở to mắt, liếc nhìn lên nóc nhà, không nói, cũng không làm gì, đưa tay lấy y phục trên giá gỗ bên cạnh, từ từ đứng ra khỏi chậu gỗ rồi khoác y phục lên người.

Khi Bạch Khởi mặc xong y phục, chỉ nghe thấy một tiếng “lách cách”, Cánh cửa sổ phía sau Bạch Khởi bỗng nhiên bị đánh vỡ, hai hắc y nhân một trước một sau từ ngoài xông vào, không một chút do dự, trên người phát ra đầu khí thổ đậm màu cam lao thẳng tới Bạch Khởi, lưỡi kiếm hướng thẳng vào tim Bạch Khởi.

Bạch Khởi không nói lời nào, liền sử dụng “Đạp vân bộ” né qua một bên, sau đó “Liệt sơn quyền” từ trong tay đột nhiên phát ra, trực tiếp tấn công một tên hắc y nhân, “Bịch” một tiếng vang lên, tên hắc y nhân đó đã bị Bạch Khởi đánh văng ra xa mấy thước, đập mạnh lên tường, trên ngực lộ ra một lỗ thủng đầm đìa máu, toàn bộ trái tim của hắn đều bị đánh vỡ nát.

Còn tên hắc y nhân còn lại nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong mắt lóe lên sự sợ hãi tột độ và không thể tin vào mắt mình, có điều lại không do dự, ánh mắt kiên quyết muốn liều chết, trực tiếp lao về phía Bạch Khởi.....

Bạch Khởi cũng không do dự, trực tiếp nắm lấy tay đối phương, tuy đối phương động tác sắc bén nhưng dù sao cũng chỉ là một đầu sư, khoảng cách kém hơn so với Bạch Khởi rất nhiều, Bạch Khởi dễ dàng nắm chặt tay kiếm của đối phương, nắm lấy áo đối phương, không may xé rách áo hắn, một sơ đồ hình kiếm thuận xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

69. Chương 69: Bị Tập Kích Trong Đêm (hạ)

Đồ án này rõ ràng là một loại kí hiệu đặc biệt, tuy Bạch Khởi không hiểu đây rốt cuộc là cái gì, nhưng sơ đồ vẽ lên này vẫn khiến cho Bạch Khởi hơi sửng sốt, chỉ trong nháy mắt tên thích khách bên đó đã không hề do dự lấy một con dao giấu ở cánh tay còn lại đâm thẳng về phía cổ Bạch Khởi.

“Phụt~” May mà Bạch Khởi kịp tránh, con dao này chỉ cứa rách cổ Bạch Khởi, để lại một vết thương không sâu không nông, máu đỏ tươi từ trên chiếc cổ trắng nõn của Bạch Khởi chảy xuống.

“Rệt” Lúc này Bạch Khởi cũng không do dự nữa, trong cơn tức giận, trực tiếp chặt đứt cổ đối phương, trong nháy mắt từ bên ngoài phòng truyền đến âm thanh một trận chém giết, âm thanh kiếm sắt va chạm không dứt bên tai, toàn bộ đội bảo vệ của Bạch gia và những kẻ lạ mặt đang liều mạng chém giết nhau ở bên ngoài.

“Rầm~” Cánh cửa nơi Bạch Khởi ở bị đá văng ra, Áo Ba Mã vội vội vàng vàng xông vào, lo lắng nói với Bạch Khởi: “Thiếu gia. Thiếu gia, không hay rồi, có thích khách.....có thích khách, ngài mau.....”

Vừa dứt lời, một lưỡi dao xuất hiện sau lưng Áo Ba Mã, đó lại chính là ông chủ của quán rượu này, lúc này vẻ mặt ôn hòa đó của hắn đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt hung ác, ánh mắt giống như con sói tàn nhẫn đó khiến cho người ta phải khiếp sợ.

“A Bô!” Thấy đoản kiếm xuyên qua ngực Áo Ba Mã, sắc mặt Bạch Khởi biến đổi, vội vàng xông qua đó, Bạch Khởi bây giờ có thể nói là nộ hỏa xung thiên, gần như phát điên xông tới.

Nhưng khi Bạch Khởi sắp đến, sau lưng lão chủ quán đó xuất hiện một thanh kiếm dài, trong khi đối phương chưa kịp phản ứng thì nó đã kết liễu mạng sống của hắn, người ra tay không phải người ngoài, mà chính là Tác Luân, đội trưởng thân vệ của Bạch Kinh Thiên, trên mặt Tác Luân vẫn giữ vẻ lạnh lùng đó, nhưng

trên người lại không mặc áo giáp, vài vết thương máu chảy đầm đìa xuất hiện trên người Tác Luân, những giọt máu đỏ sẫm “Tí tách” từ trên người Tác Luân nhỏ xuống, nhuộm đỏ một khoảng sàn nhà.

Có điều Tác Luân lại không hề có cảm giác gì vì điều đó, sau khi giết chết tên chủ quán, Tác Luân ngay lập tức đến bên cạnh Bạch Khởi, kinh ngạc nhìn hai tên thích khách chết thảm dưới đất, sau đó thấp giọng nói với Bạch Khởi: “Thiếu gia..... . Cậu hãy ở bên cạnh ta, lần này đối phương đến đã có sự chuẩn bị, xin cậu đừng đi lại lung tung, ta sẽ bảo vệ cậu.”

“Không..... ta không cần người bảo vệ, Tác Luân, hãy đi cùng ta giết chết bọn chúng.....” Sau khi Bạch Khởi nghe xong lời nói đó liền lạnh lùng nói, nói xong tiện tay nhặt thanh kiếm dài mà bọn thích khách sử dụng, trên người phát ra đầu khí màu vàng đất trực tiếp xông ra ngoài.

Sau khi thấy Bạch Khởi xông ra, Tác Luân sững sờ, nhìn hướng Bạch Khởi biến mất, thì thào tự nói với mình: “Đại đấu sư? Sao có thể..... thiếu gia mới bao nhiêu tuổi..... chẳng phải người ta nói cậu ta là kẻ ngốc hay sao?”

Nhưng dù sao Tác Luân cũng là một quân nhân ưu tú đã trải qua trăm trận, tuy Bạch Khởi đem đến cho ông ta sự chấn động không nhỏ, nhưng rất nhanh ông ta đã bình thường trở lại, cũng không do dự, trên người cũng phát ra thứ quang mang vàng đất đó, theo sau Bạch Khởi cùng nhau chém giết chết bọn thích khách.

Lúc này trong cả quán rượu lửa sáng rực trời, các hộ vệ gia tộc và bọn thích khách đó giao đấu với nhau, nhìn kĩ không khó phát hiện ra những tên thích khách này chính là những tên dong binh lúc ban ngày, còn có cả tên chủ quán và và bọn tiểu nhị, có thể nói đây chính là một cái hắc điểm, một cái hắc điểm được chuẩn bị vì Bạch Khởi, còn về việc những người ở đây trước kia đều đã đi đâu rồi..... câu hỏi này có thể dễ dàng đoán ra.

“Viu~” Vì cái chết của A Bố, Bạch Khởi vô cùng tức giận, xông ra ngoài như một con sư tử phát điên, không chút nương tay mở ra trận tàn sát đầu tiên trong cuộc đời hắn.

Không thể phủ nhận, những tên thích khách này rất ưu tú, cho dù là tài nghệ ám sát như thế nào thì ít nhất bọn chúng đều là những tử sĩ trung thành, mặc dù hộ vệ của Bạch gia đã phản ứng rất nhanh, chém giết bọn chúng và chiếm ưu thế, nhưng bọn chúng lại không hề có một kẻ lùi bước, dường như đã chuẩn bị cho cái chết, từng kẻ một đều lấy mạng đổi mạng mà chiến đấu, gây ra tổn thất rất lớn cho hộ vệ của Bạch Gia, trên đất đã nằm xuống hàng chục người, người của hai bên vẫn còn, có điều số thi thể của bọn thích khách lại nhiều hơn một chút.

“Ta giết các ngươi.....” Bạch Khởi xông ra, một kiếm xuyên qua tim tên thích khách, sau khi giải cứu một vệ binh, tiếp tục xông ra, những tên thích khách này tuy đều là tử sĩ, liều mạng chém giết như không muốn sống, nhưng thực lực lại không mạnh, đa số đều là cấp đầu sĩ, thỉnh thoảng cũng có hai đấu sư, nhưng rõ ràng bọn chúng đã gặp phải đại đấu sư như Bạch Khởi, chỉ có thể trối tay chịu chết mà thôi.

Mà Tác Luân cũng xông ra, nhưng ông ta không may mắn như Bạch Khởi, trực tiếp mở ra cuộc tàn sát đơn phương, xui xẻo gặp một cao thủ, một đại đấu sư của phía đối phương, hai người giao đấu, chém giết lẫn nhau trên một khoảng trống của quán rượu này.

“Đinh đinh keng keng” Tiếng kiếm sắt đập vào nhau không ngừng bên tai, Bạch Khởi không ngừng vung chiếc kiếm dài trong tay, cũng không biết đã giết bao nhiêu người, một lúc lâu sau đó, khi Bạch Khởi dừng lại, những tên thích khách đều đã chết sạch, và Tác Luân cũng giải quyết được tên đại đấu sư phía đối phương, phé đi võ công của hắn, xung quanh những người gia tộc hộ vệ còn sót lại đều đứng đó, vẻ mặt kính nể nhìn Bạch Khởi, không còn cái cảm giác bình thản như lúc đầu gặp Bạch Khởi nữa.

Hiển nhiên Bạch Khởi đã dùng sức mạnh và sự hung ác của mình để chinh phục những người hộ vệ này, khiến họ vô cùng kính nể.

“Thiếu gia, chỉ còn lại một tên còn sống.” Tác Luân trút bỏ dáng vẻ mệt mỏi, đến bên Bạch Khởi nói nhỏ, khi nói những lời này, thái độ rõ ràng có sự khác biệt với trước đây, có vẻ cung kính hơn rất nhiều.

Có lẽ trước đây Tác Luân không hề kính trọng Bạch Khởi, người mà ông ấy kính trọng là Bạch Kinh Thiên, việc bảo vệ Bạch Khởi chẳng qua chỉ là lòng trung thành với Bạch Kinh thiên mà thôi, thực ra trong lòng

ông ấy rất coi thường Bạch Khởi, thiếu gia ngu ngốc như lời đồn đại, có điều bây giờ, trải qua trận đánh này, rõ ràng Tác Luân đã thay đổi cách nhìn về Bạch Khởi, thậm chí còn có vẻ cung kính hơn rất nhiều, dù sao người trên thế giới này đều kính trọng cường giả, Bạch Khởi tuy hiện nay chưa được coi là cường giả nhưng tiền đồ tương lai của hắn không thể nói trước được, đáng nhận được sự kính trọng của Tác Luân.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

70. Chương 70: Nghi Vấn Trùng Trùng

Nghe xong lời nói đó Bạch Khởi dừng lại, vứt thanh kiếm nhuốm đỏ máu tươi trong tay xuống, sau đó đi đến trước mặt tên đại đầu sư mà Tác Luân đánh bại và đánh đứt gân tay gân chân, toàn thân toàn máu tươi, lạnh lùng nói: “Là ai sai các người đến giết ta.”

“Ha ha.....người muốn biết?” Tên đại đầu sư đó rõ ràng không phải là một kẻ đơn giản, lúc này hắn ta đã bỏ khăn che mặt xuống, bộ râu quai nón, bên trái mắt hắn có một vết dao khắc sâu đến tận xương, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, sau đó cười điên cuồng nói.

“Nói cho ta, ta có thể cho người một con đường sống.” Bạch Khởi nheo mắt lạnh lùng nói, ngữ khí bình thản một cách lạ thường, yên tĩnh giống như bão tố sắp đến, sự yên tĩnh có chút đáng sợ.

“Cho ta một con đường sống? Ha ha ha..... thật nực cười.....thật nực cười.....Người tưởng rằng khi ta đến đây không ngờ tới việc sẽ chết ư? Ta nói cho người biết, ta đương nhiên đã nghĩ có điều..... ta không sợ.....người muốn biết ai muốn giết người? Nằm mơ!! Nói cho người biết, cho dù hôm nay ta chết rồi, người cũng vậy thôi, không thể chạy trốn được đâu, sớm muộn gì người cũng sẽ xuống đó cùng ta!!” Sau khi tên đại đầu sư nghe xong lời nói này của Bạch Khởi cười càn rỡ tận, nói xong lời này cắn răng một cái, ngay lập tức một dòng máu đen từ trong miệng hắn chảy ra, rõ ràng là đã uống thuốc độc tự tử.

Gặp phải tình cảnh như vậy, ánh mắt Bạch Khởi càng trở nên lạnh lùng hơn, đi đến đó, đẩy tên vệ binh bên cạnh ra, kéo áo của đối phương ra, phát hiện một sơ đồ kiếm thuật giao nhau trên ngực đối phương.

“Tác Luân.....” Bạch Khởi hét một tiếng nhẹ nhàng gọi.

“Thiếu gia, người có việc gì sai bảo.....” Tác Luân không do dự chạy tới, cúi người xuống, cung kính vạn phần nói, khi nói, mắt liếc nhìn đồ án trên ngực đối phương, sau đó sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt cũng có chút phức tạp nhưng lại không quá kinh ngạc, rõ ràng thân phận của đối phương ông ta có thể đã nhận ra.....

Phản ứng của Tác Luân đã bị Bạch Khởi nhìn thấy, nhẹ nhàng nói một câu: “Nói cho ta biết, đồ án này đại biểu cho cái gì, ta muốn ông nói cho ta..... ta biết.....ông nhận ra nó.....”

“Điều này.....” Tác Luân không ngờ Bạch Khởi lại hỏi như vậy, nét mặt có vẻ khó xử, nhưng cuối cùng Tác Luân vẫn cắn răng, cung kính trả lời: “Xin lỗi thiếu gia, đồ án này tôi thực sự nhận ra, nhưng tôi lại không thể nói cho cậu điều gì..... nếu như cậu muốn biết.....thì chỉ có thể về hỏi bá tước đại nhân, tôi nghĩ ông ấy sẽ giải thích cho cậu nghe..... thực ra, đây không phải là bí mật gì cả.....rất nhiều người biết bản đồ này..... nhưng....”

“Được rồi..... không cần nhưng gì cả..... ý của ông ta hiểu rồi..... ta sẽ đi hỏi cha ta, ông không cần phải lo, tìm người an táng cho những huynh đệ đã chết của chúng ta, sau đó trở về phủ bá tước đem một số tiền cho người nhà của họ, coi như là chút lòng thành của chúng ta, việc khác ông không cần nói gì nữa..... sáng ngày mai chúng ta lập tức lên đường.” Không đợi Tác Luân nói gì thêm, Bạch Khởi thô bạo cắt ngang, lạnh lùng nói, nói xong đứng thẳng người đi vào trong quán rượu, để lại cho Tác Luân một tâm tình nặng nề.

Nhìn theo hướng Bạch Khởi biến mất, Tác Luân ngẩn người, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng Bạch Khởi rời khỏi, thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ra lệnh những người hộ vệ xung quanh an táng người theo sự sai bảo của Bạch Khởi.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

71. Chương 71: Mân Côi Thành

Vương đô Mân Côi thành của vương quốc Ba Phạt Lợi Á là một viên minh châu sáng ngời phía đông nam đại lục, là đông phương đệ nhất cường quốc, đô thành của Bất Diệt hoàng triều cũng ở đây....

Nơi này đã từng xuất hiện không ít những nhân kiệt lẫy lừng một thời, hay vô số những nhân vật kinh thiên động địa, làm cho nơi này giữ lại được những di sản văn hóa phong phú khiến nhiều người lui tới, nơi đây có những thành tường kiên cố nhất đại lục phương đông, có những lớp phòng ngự hoàn mỹ nhất, đồng thời có mấy trăm vạn nhân khẩu...Đây...Chính là Mân Côi thành, nơi mỗi khi mùa hạ đến khắp nơi tràn ngập những nụ hồng đẹp đẽ.

Và lúc này, Bạch Khởi mang theo ba mươi hộ vệ còn lại của Bạch gia đứng ngoài Mân Côi thành, nhìn thành lâu nguy nga cao hơn mấy chục thước khiến Bạch Khởi không khỏi dâng lên một sự tán thưởng trong lòng, nơi này...không hổ đã từng là nơi định đô của hoàng triều Bất Diệt - đông phương đệ nhất cường quốc, tương truyền tòa vương đô này được xây dựng khoảng một nghìn năm trước, đến nay chưa từng bị phá hủy lần nào, được xưng là đông phương đệ nhất hùng thành, nơi này đã từng ngăn chặn được không ít đợt tấn công, nhưng không có một kẻ địch nào có thể tiến vào thành, thậm chí có cả lời đồn, chí nguyện lúc đầu hoàng đế khai quốc của Bất Diệt hoàng triều là thống nhất đại lục, vì vậy mà ông đã không tiếc bỏ ra tiền bạc để tăng cường cơ quan và các phòng ngự ma pháp cho đế đô, mục đích chính là để một ngày khi giáo phái trước nay vẫn được thần thành ban cho sức mạnh ma pháp khai chiến vẫn có thể bảo đảm đế đô không bị tổn hại gì.

Đương nhiên tất cả chỉ là lời đồn, không thể tin được, dù gì đại lục Thiên n cũng quá lớn rồi, diện tích tương đương với ba nghìn hành tinh trái đất, tuy nói 90% đều là nước, nhưng vẫn có diện tích đất liền bằng ba trăm hành tinh trái đất, cho dù mất đi tứ đại tuyệt địa rộng lớn không thấy biên giới, thì phần đất còn lại vẫn có thể gọi là rộng lớn vô biên.

Tuy nói Bất Diệt hoàng triều đã từng có hàng tỉ dặm, nhân khẩu hàng chục tỉ người, nhưng vẫn không có cách nào thống nhất được đại lục, càng không nói đến lời tiên tri không thể đoán biết mà đi tiêu diệt giáo phái khắp nơi của đại lục, bởi vậy, đại đa số các học giả cho rằng đó vốn chỉ là lời đồn vô căn cứ.

“Thiếu gia...Chúng ta tới rồi...” Tác Luân đang ngồi trên lưng ngựa khuôn mặt uể oải, sau khi nhìn thấy thành tường nguy nga ở phía xa, cơ hồ thở phào nhẹ nhõm, nói với Bạch Khởi bên cạnh mình, dứt lời lập tức thấy trên người đã nhẹ nhàng hơn nhiều, như là vừa trút được gánh nặng nghìn cân vậy.

Nói thật thì nửa tháng nay đoàn người ngựa của họ có thể nói là không quản đêm ngày đi đến đây, sự mệt mỏi trên người tạm thời không nói, chỉ nói vì lần trước bị thích sát, nên nửa tháng này Tác Luân đã không hề ngủ được một lần ngon giấc, chỉ sợ chuyện lần trước lặp lại, nếu như vậy mình chính là kẻ chết vạn lần không hết tội.

“Uhm... Đi thôi...Chúng ta vào đó...Ta muốn gặp phụ thân sớm một chút, hỏi cha ký hiệu kiếm thuật rốt cuộc có ý nghĩa gì.” Bạch Khởi nhìn lại thành tường nguy nga của Mân Côi thành một lần nữa, rồi nói với Tác Luân như vậy, nói rồi liền thúc ngựa hướng về cửa thành phía xa.

Tác Luân theo sau Bạch Khởi nghe thấy lời này bất giác cười khổ một tiếng, khuôn mặt tỏ ra bất đắc dĩ dẫn đoàn người theo sau Bạch Khởi, đã đến Mân Côi thành rồi, Tác Luân sợ rằng trong quãng đường cuối cùng này lại có điều ngoài ý muốn, vậy thì sẽ rắc rối to.

Một mạch đi thẳng trước, trên khôi giáp của bọn Tác Luân đều có gia huy của Bạch gia, một bông hoa Tử Kinh rực rỡ, người trong vệ quân thành nhìn thấy huy chương của Bạch gia không hề có ý ngăn cản lại, trực tiếp để họ đi qua, tuy nói là hai nhà thành vệ quân và cấm vệ quân không phải hòa thuận với nhau, nhưng họ cũng sẽ không vì những chuyện nhỏ như cưới ngựa vào thành mà đi gây phiền phức cho Bạch gia, một là đại đa số quý tộc đều làm như vậy, chuyện cưới ngựa vào thành sớm đã thành một quyền lợi riêng của quý tộc, tuy quốc gia có nghiêm lệnh cấm, nhưng đối đại đa số người thì chuyện này đều mắt nhắm mắt mở, họ cũng không thể vì chuyện này mà gây khó dễ cho người của Bạch gia, hai là, Bạch gia thủ lĩnh cấm vệ quân, cũng không phải là thứ mà những tướng quân gác cửa quèn như chúng có thể đắc tội được.

Cho nên tuy rằng không hề thuận mắt với người của Bạch gia, nhưng thành vệ quân cũng không dám làm khó cho bọn Bạch Khởi, chỉ lạnh nhạt nhìn một cái, ngay đến cả việc kiểm tra cũng không làm đã lập tức

thả cho qua.

Thúc ngựa đi thẳng về phía trước, Bạch Khởi dưới sự dẫn đường của Tác Luân, hướng thẳng phía bắc, đi xuyên qua những con phố phồn hoa đến một cổng lớn trên đường Chu Tước nằm ở phía bên trái vương cung, trên tấm biển phía trên cổng có viết hai chữ vàng: “Bạch Gia”.

Trước hai bên cửa của phủ đệ Bạch gia có đặt tượng của hai con ma thú hung tợn, đây là ma thú đỉnh cấp trong truyền thuyết đại lục — Liệt Diệm Cuồng Sư, trong truyền thuyết nói nó đã bị tuyệt chủng, nhưng lại được một phú hào bình thường đặt trước cửa làm mặt chính, lại có một quy củ lưu truyền từ xưa, nói là con vật này có thể trừ tà, trấn ma, bởi vậy trước cổng của những nhà quý tộc bình thường đều thích đặt con vật này ở đó.

Còn trước cổng Bạch gia có tám đại hán vạm vỡ, người nào cũng to cao tráng kiện, tạo ra cảm giác vô cùng mạnh mẽ, nhìn thấy bọn Tác Luân đến, đầu tiên họ sững sờ, lập tức chạy lại, dắt ngựa cho Tác Luân, trong đó một người hét vào bên trong cửa: “Tác Luân đại nhân về rồi, mau gọi các huynh đệ hộ vệ đến dắt ngựa.”

“Đừng lo cho chúng ta, đi thông báo cho bá tước đại nhân, cứ nói ta đã đưa đại thiếu gia về đây rồi.” Tác Luân xoay người xuống ngựa, chỉ về Bạch Khởi ở bên cạnh mình nói.

Một bộc nhân dẫn đầu bên cạnh nghe thấy vậy liền kinh ngạc quét mắt sang, sau đó lập tức ứng tiếng, nói rồi chạy thẳng vào trong.

“Thiếu gia, xin theo ta vào đây.” Sau khi thấy bộc nhân chạy vào, Tác Luân khom lưng với Bạch Khởi, nói rồi đưa Bạch Khởi vào trong.

Khi Bạch Khởi bước vào trong cổng được vài bước, trong đại sảnh chính phía xa, một nhân ảnh chạy ra, nhìn thấy Bạch Khởi liền kinh hỉ hét: “Ha ha...con trai... cuối cùng con đã về, ta nhớ con chết được...”

Người nói không phải là ai khác, chính là Bạch Kinh Thiên, ông lúc này đã không có một chút uy nghiêm nào, không hề giống một đại tướng quân tay nắm trọng binh, mà là bộ dạng của một người cha hiền từ, lúc này đang nhanh chóng chạy đến, ôm chặt lấy Bạch Khởi một hồi, rồi mới bỏ Bạch Khởi ra bắt lấy vai hắn, nhìn khắp người một lượt, sau đó khẽ mỉm cười thân thiết nói: “Uhm...Con trai ngoan của ta, con trông đã cao lên không ít, hơn nữa lại ngày càng anh tuấn rồi, ha ha, con trai ta vừa đến sợ rằng các tiểu thư quý tộc của đế đô đều sẽ phát điên mất...”

“Phụ thân...Người quá lời rồi, nhưng con có chuyện muốn hỏi người, đội trưởng Tác Luân nói chỉ có thể hỏi người...” Bạch Khởi nghe phụ thân nói liền hiện ra một nụ cười ấm áp, sau đó nói.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

72. Chương 72: Kẻ Mẫu Xinh Đẹp

“Ồ? Chuyện gì vậy?” Bạch Kinh Thiên nghe xong đầu tiên là sững người, lập tức cau mày nhìn Tác Luân ở phía xa, có chút kinh ngạc hỏi, dường như vị quân đoàn trưởng bận trăm công nghìn việc này không hề biết con trai mình đã gặp những chuyện bị thích sát trên đường đi.

“Không có gì...Chỉ là trên đường đi, chúng con gặp phải một đám sát thủ, chúng tập kích chúng con, đồng thời đã giết chết một bộc nhân và hai mươi hộ vệ trung thành của con, đương nhiên, cuối cùng chúng con đã chiến thắng, sau đó giết chết chúng bọn, tuy nhiên... chúng con không thể do thám được chúng có thân phận gì, nhưng con lại phát hiện một chuyện rất có ý nghĩa, đó chính là ngực của những người này đều có một đồ án vẽ hình kiếm thuận, bởi vậy con hỏi đội trưởng Tác Luân, nhưng đáng tiếc hắn lại không thể cho con một câu trả lời chính xác, hắn chỉ nói với con...Có lẽ cha biết chuyện này....Cho nên con mới muốn hỏi phụ thân người...” Bạch Khởi mang theo một nụ cười ấm áp, đứng ở đó chậm rãi kể lại chuyện đã xảy ra, khiến cho Tác Luân ở bên cạnh có chút gượng gạo, quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ngày càng u ám của Bạch Kinh Thiên.

“Lẽ nào lại như vậy! Khốn kiếp... Đúng là khốn kiếp! Con trai ta, con yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ cho con một lời giải thích! Con cứ giao cho ta được rồi!” Bạch Kinh Thiên đợi sau khi Bạch Khởi vừa dứt lời đã không còn vui vẻ nữa, lập tức nổi trận lôi đình, nếu không phải là con trai yêu quý của mình vẫn đang

đứng trước mặt, e rằng Bạch Kinh Thiên sớm đã muốn đập bàn rút đao chém người rồi, cho dù là như vậy, nhưng sát khí không chút che giấu của hắn lại khiến Bạch Khởi bất giác cảm thấy toàn thân mình dường như đông cứng.

“Ai da, lão gia à, đây chính là Bạch Khởi sao, ha ha, con trai lớn của ta, ta nhớ con chết đi được, mau đến đây mẩu thân xem nào...” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên cắt ngang câu chuyện của hai người, một nữ nhân trên dưới hai mươi tuổi, tướng mạo vô cùng quyến rũ bước tới, lúc nói xong đã bước tới bên cạnh hai người Bạch Kinh Thiên và Bạch Khởi.

Nữ nhân này, giọng nói tuy quyến rũ, hơn nữa cử chỉ lại tạo ra một cảm giác khiến người khác bị mê hoặc, nhưng lại bộc lộ ra một thứ khí chất cao quý thanh nhã, từ cử chỉ bước đi cũng có thể nhận ra, nữ nhân trước mặt đã được tiếp nhận giáo dục quý tộc nghiêm khắc, hơn nữa, xuất thân chắc chắn cũng không hề thấp kém.

Nữ nhân đó rõ ràng bước từ phía sau đến, hơn nữa bên cạnh nàng còn có một hài tử mập mạp khoảng bảy, tám tuổi, bộ sa y màu hồng nhạt lại càng tôn thêm vẻ đẹp trên thân hình của nàng, nhưng người xung quanh lại không ai dám nhìn thẳng vào.

Nói thật thì, tuy giọng nói có chút quyến rũ, nhưng lại tràn đầy sự thân thiết, làn da trắng ngần, mái tóc vàng óng, đôi mắt màu xanh lam trong vắt, khiến người ta có một cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng, nếu đây là ngày thường, Bạch Khởi gặp nữ nhân này trên đường, tin rằng sẽ không cự tuyệt nói chuyện vài câu với nàng, nhưng lời của nàng lại khiến Bạch Khởi nhú chặt mày lại, có chút mất hứng nhìn nữ nhân ấy, sự không vui vẫn ẩn hiện giữa hai hàng chân mày.

Còn khi nghe thấy giọng nữ nhân này, Bạch Kinh Thiên vốn đang tức giận thì nay khuôn mặt lại càng nhăn nhó, quay đầu nhìn nữ nhân một cái, nhân thân hiện lộ vẻ phức tạp, có điều tuy ông đã cật lực che giấu, nhưng Bạch Khởi vẫn có thể nhìn thấy tia phẫn nộ từ trong đó, tuy không hiểu cơn tức giận của Bạch Kinh Thiên từ đâu mà đến, nhưng biểu hiện của Bạch Kinh Thiên như vậy khiến Bạch Khởi có chút hồ đồ, chuyện mình bị thích sát lúc trước chẳng lẽ có chút liên quan đến nữ nhân này...

“Khục khục...Con trai... Đây là...” Mặc cho Bạch Kinh Thiên không vui thế nào, nhưng rõ ràng ông không hề có sự chuẩn bị nào trong đầu cho chuyện này, cũng không chuẩn bị cho Bạch Khởi biết những gì, vẻ tức giận chỉ là tạm thời, chốc lát đã biến mất, xoay người vỗ vai Bạch Khởi, ho hai tiếng, chuẩn bị giới thiệu cho Bạch Khởi biết nữ nhân bên cạnh...

Nhưng không đợi Bạch Kinh Thiên nói hết, nữ nhân bên cạnh đã cướp lời, mỉm cười nhìn Sở Thiên rồi dùng giọng nói yêu kiều của mình nói: “Ta là mẹ của con, bá tước phu nhân hiện nay - Mã Thập Sa Đồ Tân, đương nhiên con có thể gọi ta là mẫu thân... “con trai” của ta...”

Khi nói đến hai chữ “con trai”, Mã Thập Sa nhấn mạnh vào hai âm tiết đó, khiến người nghe vô cùng nhói tai, không chỉ riêng Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên bên cạnh sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Ồ. Vậy sao? “Mẫu thân” của ta...Ha ha.” Bạch Khởi nghe xong, thần sắc có chút không thoải mái, nhưng chỉ trong giây lát, sau đó đã biến thành một vẻ mặt tươi cười cao thâm khó đoán. Lãnh đạm nói, cũng nhấn mạnh vào hai chữ “mẫu thân”.

Hiển nhiên hai người lần đầu tiên gặp mặt đã phát ra những tia lửa nhỏ. Đối thoại giữa hai người cũng tràn ngập mùi vị thuốc súng. Bạch Kinh Thiên đứng bên cạnh, sắc mặt lại có chút gượng gạo, Còn những nô bộc bên cạnh thì càng cúi thấp đầu. Dù gì tranh đấu giữa thiếu gia và phu nhân cũng không phải là chuyện mà hạ nhân bọn họ có thể quản được...

“Ha ha...Lão gia. Bạch Khởi hài tử này vừa về nhà đã đấu khẩu với ta rồi. Quả thực là thú vị. Ha ha...Được rồi, con của ta...Chúng ta đừng ở đây cãi nữa. Ta biết con rất lạ lẫm khi thấy ta, Có lẽ là chưa hiểu ta. Thậm chí theo hiểu biết của ta với phụ thân con. E rằng con vẫn không biết sự tồn tại của ta. Nhưng những thứ này không quan trọng. Bởi vì con sau này sẽ hiểu... Đến đây, con trai. Nửa tháng nay con đã mệt lắm rồi... Ta đã dặn nhà bếp làm các món ngon để đợi con...” Bỗng nhiên Mã Thập Sa thay đổi một trăm tám mươi độ, nắm lấy tay Bạch Kinh Thiên sau đó khuôn mặt cười rạng rỡ nói với Bạch Khởi. Lập tức vào vai một bà mẹ hiền từ thánh thiện. Sự chuyển biến đột ngột kỳ lạ này khiến Bạch Khởi cảm thấy có chút khó tiếp thu. Cũng không hiểu chuyện của Mã Thập Sa là thế nào.

Rốt cuộc là tính cách người phụ nữ này như vậy hay là vì một nguyên nhân đặc biệt nào khác mới thay đổi như vậy. Bạch Khởi không hề biết gì về chuyện này. Thứ hắn biết chỉ có một chuyện. Một chuyện đến từ đáy lòng mình... Đó chính là người nữ nhân trước mặt này... Không dễ dây vào... Vô cùng khó nắm... Bản thân cũng phải cố gắng cẩn thận mới được.

Dù gì mình cũng là người mới đến. Ở đây ngay cả một người để Bạch Khởi tín nhiệm cũng không có. Cho nên Bạch Khởi không thể không hết sức cẩn thận. Tuy nói Bạch Khởi đã có thực lực nhất tinh đại đấu sư. Hơn nữa đang ở giới hạn đột phá. Lập tức sẽ thành một nhị tinh đại đấu sư. Nhưng ở vương đô này cao thủ như mây, một nhị tinh đại đấu sư nhỏ nhoi đích thực không thể coi là nhân vật gì. Tuy không nói là nhiều vô số. Nhưng ít nhất trong mỗi gia đình quý tộc của vương đô này đều có một hai người. Còn về những quý tộc lâu đời đã thâm căn cố đế ở đây...sợ rằng cao thủ đấu linh cấp cũng không phải chỉ có một người.... Một đại đấu sư nhỏ bé thì tính là gì?

Một đại đấu sư có thể ở Liễu thành xưng vương xưng bá. Nhưng ở trong vương đô này thì ngay nghĩ cũng không dám nghĩ. Muốn giết một đại đấu sư không phải là chuyện khó khăn gì. Cho nên Bạch Khởi không thể không cẩn thận trong ứng xử với mọi người.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

73. Chương 73: Thông Suốt

Lúc Bạch Khởi và Bạch Kinh Thiên đang cùng nhau chuẩn bị bước vào, bỗng nhiên Mã Thập Sa bên đó lại mỉm cười lần nữa, chỉ cho Bạch Khởi đứa bé mập mập khiến người ta có chút cảm giác si ngốc chậm chạp bên cạnh mình, thân mật nói: “Đúng rồi...Ta còn chưa giới thiệu cho con, đây là đệ đệ của con, Bạch Tiêu Sái, hai đứa sau này phải đối xử với nhau tốt một chút...”

“Bạch Tiêu Sái?!” Nghe qua cái tên, miệng của Bạch Khởi mấp máy, cố gắng để không cười lớn tiếng, Bạch Tiêu Sái.... Cái tên rất hay, cũng không biết là ai đặt, không biết là vị kế mẫu xinh đẹp già dặn này hay là người cha nắm trong tay trọng binh của mình, nhưng không cần biết là ai... Hắn... Quả thực rất có tài, bởi vì ở quê hương của Bạch Khởi, ý nghĩa của cái tên này chính là... “Đừng hào phóng... đừng hào phóng.” Ở...đại khái nếu dùng tiếng phổ thông thì là ý nghĩa ấy, bởi vậy mới khiến Bạch Khởi muốn sặc cười.

Hiển nhiên tên béo cũng buồn bã vì cái tên của mình, đặc biệt là sau khi nhìn thấy bộ dạng của Bạch Khởi, khuôn mặt đã hiện nét si đần, thoáng chốc lại hiện ra chút bất mãn, hung dữ nhìn Bạch Khởi một cái, giống như là muốn khiêu chiến với Bạch Khởi vậy

“Ha ha...xin chào...đệ đệ thân mến của ta...” Bạch Khởi lúc này cũng không so đo với tên béo này, cho dù mẫu thân của nó là người thế nào, nhưng giữa Bạch Khởi và hắn không có ân oán nào, hơn nữa lại có một chút quan hệ huyết thống, còn nữa, bộ dạng của tên béo này rất đáng yêu, khiến Bạch Khởi bất giác xoa đầu hắn cười.

Bạch Kinh Thiên và Mã Thập Sa bên này đã bước vào trong, còn Bạch Tiêu Sái đi bên cạnh Bạch Khởi liền hung hãn thấp giọng nói với Bạch Khởi: “Tên khốn kiếp này, đừng sờ vào đầu ta, nếu không ta sẽ đánh cho người một trận đấy.”

Nhưng khi nói hắn lại không hề rời mắt khỏi Khiếu Thiên bên cạnh Bạch Khởi lần nào, trong mắt lóe lên tia thèm muốn và yêu thích....

“Thật sao? Nếu người có năng lực, vậy thì tùy ý người...” Bạch Khởi nghe xong câu nói này liền nhún vai, vẻ mặt thờ ơ, nói rồi nắm lấy vai tên béo rồi kéo hắn đến bên cạnh, sau đó đi thẳng lên trước.

Từ phía sau nhìn hai người giống như huynh đệ tình thâm, thật ra chỉ có hai người mới hiểu, e rằng Bạch Tiêu Sái hận đến nỗi không thể lột da của Bạch Khởi, dù gì cái cảm giác bị người khác xách vai cũng không hề hay ho gì.

Bữa cơm kết thúc trong một không khí thật quý dị, Mã Thập Sa sớm đã cho người sắp xếp chỗ ở cho Bạch Khởi, sau khi ăn xong, Bạch Kinh Thiên bèn cười giải thích với Bạch Khởi: “Con đi nghỉ ngơi một lát đi, mấy ngày sau nhà ta sẽ có một buổi tụ họp lớn, mời một số những nhân vật lớn trong vương thành đến

tham gia, lúc đó ta sẽ giới thiệu con cho họ...Tin ta đi...Con trai ta, con phải chuẩn bị kỹ một chút, như vậy rất có lợi cho con.”

Thằng thần mà nói, thái độ của Mã Thập Sa với Bạch Khởi không hề rõ ràng, khiến Bạch Khởi không thể hiểu được nữ nhân đó thế nào. Nhưng có một điểm có thể khẳng định là, cho dù vị kế mẫu này không có ác ý gì nhiều với mình, nhưng tuyệt đối cũng không có hảo cảm.

Tuy nói nơi ở của Mã Thập Sa sắp xếp cho Bạch Khởi và cả tộc nhân đều rất tốt, mười mấy tộc nhân được chọn lựa kỹ càng và bốn thị nữ xinh đẹp, những điều nên làm đã làm hết rồi, nhưng Bạch Khởi lại có chút không thoải mái lắm, dù gì...ở nơi này, Bạch Khởi cũng không hề có một người nào đáng tin cậy, nếu nói bà mẹ kế này không để tên gian tế nào ở bên cạnh mình thì đánh chết Bạch Khởi cũng không tin.

Nhưng Bạch Khởi lại không hề hi vọng lời nói và hành động của mình lại bị người khác nắm rõ, bởi vậy Bạch Khởi rất khó nghĩ. Bạch Khởi để tất cả tộc nhân và thị nữ đợi ở bên ngoài, một mình ngồi trong phòng im lặng như đang suy nghĩ gì đó, không phát ra một âm thanh nào, chỉ ngồi bên cạnh một chiếc bàn đang đặt một cây nến lập lánh, còn Khiếu Thiên lại nằm sắp bên cạnh người Bạch Khởi một cách vô cùng yên ổn.

Trong mắt người ngoài, lúc này Bạch Khởi có lẽ đang ngây người, nhưng kỳ thực Bạch Khởi hiện giờ lại đang giao lưu với Cửu U.

“Cửu U a...Người nói bây giờ ta nên làm gì? Ngay cả một người tín nhiệm cũng không có...hừm...” Bạch Khởi buồn bã nói với Cửu U trong đầu mình.

“Hừm. Liên quan gì đến ta. Ta chỉ quản người có thứ gì để đổi cho ta hay không thôi. Người muốn sống muốn chết mặc xác người. Còn những chuyện khác thì đừng tìm ta. Nói cho người biết. Ta không quản những điều này. Muốn ta bày mưu tính kế cho người sao? Ô...Vậy thì cũng không thể được...Giao dịch điểm đâu...Tiểu tử. Không có giao dịch điểm thì người đừng nghĩ nữa...” Cửu U mau chóng cho Bạch Khởi một đáp án không hề mong đợi, hơn nữa lại rất thẳng thừng.

Với biểu hiện của Cửu U, Bạch Khởi sớm đã có chuẩn bị, nhưng sau khi nghe rồi vẫn không nhận được trọn vẹn. Tên Cửu U này chẳng khác gì với bọn thương nhân nhận tiền bất nhận thân cả.

“Được rồi...Được rồi... Vậy thì ta sẽ không nói cái này nữa... Nói một chút về giao dịch điểm đi. Ta còn bao nhiêu điểm giao dịch?” Bạch Khởi thở dài nói.

“Điểm giao dịch? Ô...Nói đến điểm giao dịch, tiểu tử ngươi đúng là một tên nghèo kiết xác điển hình...Hắc hắc...Tiểu tử ngươi lần trước đã giết hai mươi mấy người, tổng cộng là hai trăm bảy mươi điểm giao dịch, ngoài ra trước đây còn một số điểm giao dịch ở Hoàn Đoạn sơn mạch, vậy tổng cộng người có ba trăm năm mươi điểm giao dịch, đương nhiên là người ở chỗ ta có một nghìn hai trăm kim tệ, đó là tất cả tài sản của người, nếu muốn đổi một chút thì...Vậy thì người sẽ có một nghìn năm trăm năm mươi điểm giao dịch, đương nhiên rồi, nếu như người làm vậy người sẽ biến thành một khối cái đầu đường xó chợ, đương nhiên người còn một nhiệm vụ bảo thạch cấp B...” Cửu U lười biếng đáp, không biết tên này gần đây làm sao, dường như chột lết xác hoặc đã nghĩ thông chuyện gì đó, lại không thêm giục giã Bạch Khởi nhanh chóng tiêu phí điểm giao dịch nữa...

Nghe thấy lời này, Bạch Khởi bỗng ý thức được một chuyện, gần đây mình tuy đã có sự đột phá, nhưng hình như chưa cố gắng kiếm thêm điểm giao dịch, thêm vào đó là gần đây Cửu U không giống trước đây liên tục giục giã mình, bởi vậy mình lại quên đi chuyện quan trọng, khiến cho hiện tại chỉ còn lại vển vẹn có ba trăm năm mươi điểm giao dịch mà thôi...

Nghĩ đến đây, Bạch Khởi chợt tỉnh ngộ lại, lúc trước mình quá ỷ lại Cửu U, trong tiềm thức không muốn mình đi làm như vậy, nhưng hiện tại mình lại bỏ rơi Cửu U như vậy, vậy chắc chắn là một sai lầm lớn.

Muốn sống trên thế giới này, muốn tự do không bị gò bó, hoặc là trở thành nhân thượng chi nhân (người trên người), vậy cái cần đều là phải có sức mạnh, hiển nhiên chỉ dựa vào đơn độc gian khổ tu luyện là không thể nào được, Bạch Khởi chưa từng cho rằng mình là một thiên tài, mình muốn có được thành tích sáng chói và ưu tú hơn người, muốn sống tốt hơn người khác, muốn thoải mái hơn người khác...Vậy thì tuyệt đối không thể không ỷ lại vào Cửu U...

Mà lựa chọn lúc trước của mình, tuy là cũng chính xác, nhưng lại không nên hoàn toàn bỏ rơi Cửu U, bởi vì

đó là chuyện hoàn toàn sai lầm... Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Bạch Khởi vô cùng kiêng kỵ Cửu U, trong tiềm thức lại không muốn sử dụng sức mạnh của Cửu U, dù gì tên Cửu U này có lúc đích thực chẳng khác gì một kẻ ma quỷ.

Nhưng...Trong thoáng chốc, trong đầu Bạch Khởi lại bỗng nhiên phát ra một ý nghĩ mãnh liệt, một sự tỉnh ngộ “Không cần biết hắn là ma quỷ hay không...Chỉ cần có lợi ích với ta, cho dù là giao dịch với ma quỷ, cũng không phải là không thể...”

Tuy rằng ngay ban đầu Bạch Khởi cũng ôm lấy mục đích này mà giao dịch lần đầu tiên với Cửu U, nhưng sau đó, Bạch Khởi vẫn thay đổi tất cả trong tiềm thức, hắn không muốn quá ý lại Cửu U, nhưng bây giờ Bạch Khởi lại cho rằng, mình làm vậy là sai rồi...

Đúng là sai rồi... Sai sót quá lớn...Giữa hắn và Cửu U không có gì là ý lại hay không ý lại cả, đây là giao dịch, người không cần phải làm thẳng ngực, chỉ cần không hoàn toàn ý lại Cửu U là được rồi, còn không cần phải cố tình tránh việc kiếm điểm thưởng, và vấn đề giao dịch với Cửu U.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

74. Chương 74: Ảo Tưởng Mỹ Diệu

Sau khi nghĩ thông được chuyện này, Bạch Khởi cảm thấy mình đã thoải mái hơn nhiều, cười ha hả một trận, khiến đám nô bộc bên ngoài người nào cũng nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu không biết vị đại thiếu gia của lão gia từ Liễu thành trở về đang ngồi trong phòng nổi cơn điên gì, một người ngồi ở đó cả ngày trời không nói lời nào, nhưng lại chợt cất tiếng cười vang lên, thật khiến người ta không tài nào hiểu được...

Bất giác trong đầu mọi người xuất hiện câu nói này: “Chẳng lẽ...vị đại thiếu gia này thật như lời đồn nói là một tên ngốc? Ài...Quả nhiên... Đúng là con người không thể xem ở bên ngoài, nước biển không thể đo bằng thước, không ngờ đại thiếu gia khôi ngô anh tuấn là vậy lại là một tên ngốc.”

Không để ý đến người ngoài nghĩ gì, Bạch Khởi lại ngồi trong đó tiếp tục nói với Cửu U trong đầu: “Cửu U, không phải người nói có thể đổi bất cứ thứ gì ta có được sao, không biết một chuyện này người có làm được không?”

“Ha ha...Tiểu tử, người đang xem thường lão tử sao? Nói cho người biết, chỉ cần là người làm được chuyện gì, lão tử cũng có thể làm được, đương nhiên rồi.... Tiền đề là người phải có đủ điểm giao dịch để chi trả, cho dù là người muốn giết chết hết các chư thần đang chìm sâu trong giấc ngủ, hay là muốn hủy diệt cả thế giới này đều có thể...” Cửu U nghe xong rồi liền khinh khỉnh đáp, đương nhiên cũng ẩn hiện một sự tự phụ khó nói thành lời.

“Hủy diệt thế giới? Giết chết chư thần đang chìm sâu trong giấc ngủ?” Nghe xong lời nói này, Bạch Khởi muốn ngất lịm đi, Bạch Khởi của bây giờ dường như đã có cách nhìn mới về Cửu U, đối với thực lực của tên này cũng đã xem trọng thêm vài phần.... Không.... Đã không thể nói là xem trọng thêm vài phần ...mà cứ như là ngưỡng vọng...Bạch Khởi vô hạn ngưỡng vọng Cửu U.... Tên này... Thật quá kinh khủng rồi.

Bất giác Bạch Khởi có chút nghi ngờ không hiểu tên này là cái thứ gì, rốt cuộc là người nào chế tạo thứ quỷ quái này, trò đùa này thật quá kinh khủng...

Nhưng ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, Bạch Khởi không hề suy nghĩ sâu thêm gì khác nữa, mà là chuyển sang bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác, lúc này Bạch Khởi nghĩ đến: “Nếu như.... Hủy diệt thế giới không thành vấn đề gì.... Vậy thì.... Chuyện mình yêu cầu.... Chắc cũng không khó khăn gì...”

Nghĩ đến đây Bạch Khởi không hề do dự gì, nói với Cửu U: “Cửu U....Người biết đấy, hiện tại ta ở đây không có một người tín nhiệm nào, điều này không có lợi gì cho ta cả, người có ma pháp gì, hay có thể khiến người khác chết tận trung với ta không?”

“Có.... Đương nhiên có.... Hắc hắc.... Nhưng thứ đó, chắc chắn.... Người không đổi được....” Cửu U nghe xong liền cười hăng hắc rồi nói, giống như một con hồ lý sành sỏi vậy, nhưng nửa câu nói sau thiếu chút làm Bạch Khởi nghệt thở.

“Ồ.... Vậy người cứ nói thử xem là thứ gì.... Tuy ta bây giờ không đổi được nhưng tương lai thì ta lại có thể...” Bạch Khởi nghe xong có chút không hài lòng đáp, nhưng lời chưa nói hết lại bị Cửu U cắt ngang rồi.

Cửu U có chút khinh thường nói: “Đương nhiên có. Ví dụ như... Vô cực thiên nhân.... Chắc chắn.... Chỉ cần người thay được đôi mắt đó, tất cả những người nhìn vào mắt người, cho dù là thần linh cũng không thể tự chủ được để tận trung với người, đến chết không thôi...Nhưng mà.... Uhm... Nếu người muốn có thứ đó, hắc hắc...Người có thể hoàn thành ba nhiệm vụ không thể hoàn thành, nỗ lực quan hệ giữa chúng ta, ta có thể miễn cưỡng cho người thứ đó...”

Lời này khiến Bạch Khởi lập tức gượng gạo. Tuy “Vô cực thiên nhân” này đúng là có thể sử dụng, đủ sức hấp dẫn, nhưng cái giá hẳn phải trả còn “hấp dẫn” hơn... Khứa.... Hoàn thành ba nhiệm vụ không thể hoàn thành? Nếu Bạch Khởi có được bản lĩnh đó còn cần Cửu U sao. Lúc đó Bạch Khởi e rằng đơn độc cũng có thể san bằng thế giới này rồi. Còn cần thứ quý ấy làm gì nữa?

“Khục khục...Vậy...Có thứ thấp hơn một chút không...” Bạch Khởi ho hai tiếng gượng gạo rồi nói.

“Có...Đương nhiên có...Sao có thể không có... Nhưng người cũng không thể gánh được.... Hắc hắc...” “Thiên sinh đào hoa nhân”. Thứ này thật biết đùa, không kém gì với “Vô cực thiên nhân”, nhưng một yêu cầu duy nhất là.... Nó chỉ có hiệu quả với nữ nhân. Chỉ cần người đối thị với người khác, bất luận là nữ nhân nào...Không...Bất cứ giống cái nào chỉ cần đối thị với người, cho dù là khiến nó lập tức đi chết nó cũng không hề do dự. Tuyệt đối trung thành với người. Cho dù là xương cốt nát tan cũng không tiếc.... Đương nhiên... Thứ này tốt... Nhưng giá cũng không thấp... một tỷ điểm giao dịch. Ngoài ra hai bảo thạch nhiệm vụ cấp S. Người đừng có chê đắt. Dù gì thì thứ này chỉ cần là nữ nhân thì đều có tác dụng...Trên ý nghĩa nào đó thì có thể nói là quý hơn cả huyết thống thượng đế, huyết thống Tổ vu đây...Đương nhiên rồi. Tiểu tử người không cần nghĩ nhiều...” Có thể nhìn ra, Cửu U rất thích đả kích Bạch Khởi, nếu Bạch Khởi không bị đả kích đến chết thì quyết không cam lòng. Khi nói những lời này hẳn không hề nghĩ đến một chút gì về cảm nhận của Bạch Khởi.

Điều không hề nghi ngờ là, nghe xong lời của Cửu U, Bạch Khởi lại im lặng, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, bất đắc dĩ nói: “Có cái khác nữa không? Cái ta yêu cầu không phải cao đến thế...”

“Có...Đương nhiên có. Lão tử đã nói là lão tử là vạn năng.... Uhm.... Chỗ ta có một thứ phù hợp với người. Tuy có cũ nát một tí. Hơn nữa chỉ được dùng một lần. Nhưng vừa khéo lại đáp ứng được yêu cầu của người...” Sau khi Cửu U nghe xong tỏ ra bất mãn nói.

“Thứ gì vậy?!” Lời của Cửu U khiến Bạch Khởi sáng mắt lên, lập tức khấn trương hỏi.

“Cái này a...Kỳ thực là như vậy, ta có thể giúp người trực tiếp không chế tư tưởng của một người, đồng thời để hắn thề chết tận trung với người, tiền đề là người trả một lượng điểm giao dịch vừa đủ, sau đó người chọn một người nói với ta là được rồi, ta có thể khiến hắn sống chết đều trung thành với người...” Cửu U dương dương tự đắc nói, giống như đang khoe khoang bản lĩnh của mình vậy.

“Thật sao? Vậy có phải người nào cũng được?” Bạch Khởi nghe xong hai mắt sáng như sao. Con người của Bạch Khởi cũng không phải tham lam, cũng không muốn đi khổng chế chư thần đang đắm chìm trong giấc ngủ say, yêu cầu như vậy quá cao, trong đầu Bạch Khởi chỉ là bắt đầu mơ mộng mình tạm thời muốn Cửu U giúp mình khống chế đương kim quốc vương vương quốc Ba Phạt Lợi Á là được rồi, đương nhiên nếu có khả năng, sau này lại có cả đại công tước An Đức Liệt... Sau đó nữa... có Giáo Hoàng của quang minh thần điện thuộc trung ương đại lục... Vậy thì quá hoàn mỹ rồi...Đương nhiên đó chỉ là nếu...

Quyển 2: Sóng gió Mãn Côi thành

75. Chương 75: Nô Tì Tiểu Lan Thề Chết Trung Thành

Nhưng đáng tiếc giấc mộng chưa kéo dài được bao lâu thì giọng nói khinh khỉnh của Cửu U lại vang lên: “Đương nhiên có thể.... Tiền đề là người phải có đủ điểm giao dịch.... Người phải biết rằng.... Giá trị giữa người và người khác nhau, vậy thì điểm thưởng của họ cũng tự nhiên cũng không giống nhau, thân phận khác nhau, địa vị khác nhau, thực lực khác nhau, cái giá cho họ đều cũng khác nhau, tiểu tử, đừng nghĩ chuyện hoàn mỹ quá, thế giới này không hề có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống cho người ăn đâu...”

Trong lòng thầm khinh bỉ Cửu U một trận, Bạch Khởi bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề thực tế, không thể nghĩ ngờ là một nghìn năm trăm năm mươi điểm giao dịch vốn không đủ để Bạch Khởi tiêu xài, mức cao nhất mà hắn có thể sử dụng cũng chỉ là con số này, mà con số này muốn có một bộc nhân tốt hiển nhiên là không hiện thực, huống hồ, tên Cửu U này đã nói rồi, tướng mạo, địa vị, thân phận thực lực giữa người và người khác nhau sẽ hao phí điểm giao dịch khác nhau, dùng ngón chân nghĩ Bạch Khởi cũng biết đó là một con số thiên văn, bởi vậy sớm đã bỏ đi ý niệm đó rồi.

Nhưng mà, là người thì đều có tâm lý muốn may mắn, Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, nếu muốn hắn cứ thế từ bỏ, hắn cũng không cam tâm, bởi vậy liền do thám một chút nói: “Vậy thì... Nếu ta muốn quốc vương vương quốc Ba Phạt Lợi Á tận trung với ta thì tốn bao nhiêu điểm giao dịch?”

“Uhm... Cái này à, tướng mạo của quốc vương các người chẳng ra gì, đại khái chỉ là một trăm điểm, nhưng hắn là quốc vương, nếu người muốn có sự thể chết tận trung của hắn, vậy thì bằng với việc cả vương quốc Ba Phạt Lợi Á và tất cả người trong quyền khống chế của quốc vương, họ đều phải dựa theo sức mạnh không đồng cấp để hợp thành điểm giao dịch, trong đó mỹ nữ cũng tính theo sắc đẹp mà tính điểm giao dịch, kim tệ và thuế má mà quốc vương có thể có ...v.v... Điểm giao dịch như vậy là một con số khổng lồ, dù thế nào... Nói thẳng cho người biết, tiểu tử người không gánh được đâu, không... Là cả đời cũng không có hi vọng.” Cửu U không hề nể nang gì đập nát ước mơ của Bạch Khởi, nói thẳng về giấc mơ không hiện thực của hắn.

“Cái này. Vậy người cứ nói đi, những người bên cạnh ta có ai thích hợp nhất? Không.... Là có ai vừa giá nhất!” Bạch Khởi nghe xong liền từ bỏ giấc mơ không thiết thực trong lòng, nghiêng răng nói.

“Cái này à... Hợp giá nhất? Để ta nghĩ xem...Hắc hắc... Một trong những nữ nô của người ở đây, con nha đầu tên Tiểu Lan thích hợp nhất, ha ha, tuy đắt một chút nhưng tướng mạo của ả ở đây là đẹp nhất, hơn nữa biết nhiều thứ, là người lanh lợi, đối với người đúng là một lựa chọn tốt nhất, hơn nữa nha đầu này không có thực lực gì, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp ra không có gì nổi bật, cho nên rất rẻ, nể mối quan hệ với người, tính người một nghìn năm trăm điểm được rồi, thế nào hả?” Cửu U suy nghĩ một hồi rồi nói.

Nghe xong Bạch Khởi cười khở một tiếng, lẩm bẩm nói: “Còn may, người không nói là một nghìn năm trăm năm mươi điểm, còn để lại cho ta năm mươi điểm, nếu không lão tử đúng là nghèo rớt mồng tơi rồi.”

“Nói như vậy, người đồng ý rồi? Ha ha...” Cửu U cười gian nói.

“Tình hình như vậy ta có thể không đồng ý sao? Ta quả thực rất cần có một người hiểu chuyện và trung thành...” Bạch Khởi lại cười khở nói, đồng thời trong lòng đã có chủ ý, sau này nếu không cần thiết tuyệt đối không cùng Cửu U đối với những giao dịch thế này, bởi vì mình không hề có lời...”

Mấy nữ nô bên ngoài Bạch Khởi cũng đã nhìn thấy qua, tuy không đến nỗi nào, nhưng trên thị trường, đắt nhất cũng chỉ là năm kim tệ, mười kim tệ là được, nhưng ở đây lại cần một nghìn năm trăm điểm...Vậy chính là cả một nghìn năm trăm kim tệ rồi, có thể mua một trăm người nữ nô như vậy...

Nhưng không còn cách nào khác, Bạch Khởi lại không thể không lựa chọn giao dịch, bởi vì hắn biết, cho dù là mình ra ngoài mua mấy nữ nô về sợ rằng cũng không thể giữ lại được bên mình, huống hồ gì cho dù là ở lại được bên cạnh mình thì sợ lại chẳng có tác dụng gì, nhất cử nhất động của bọn họ đều được người khác giám sát nghiêm ngặt, huống hồ bọn họ cái gì cũng không biết, mình cần như vậy có ích gì?

“Ha ha...Được rồi. Tiểu tử người hãy gọi ả vào đây đi. Ta giúp người.” Cửu U cười ha hả, lúc nói cơ hồ đã biến mất tầm mắt tích khỏi bên cạnh Bạch Khởi rồi.

Nghe xong Bạch Khởi liền rung động, đứng thẳng người dậy, nhặt nhèo gọi ra bên ngoài: “Tiểu Lan... Người vào đây...”

“Vâng. Thiếu gia.” Một âm thanh dịu dàng lập tức vang lên bên tai, tiếp đó một nữ tử vận y phục màu hồng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, cung kính hành lễ với Bạch Khởi.

“Đứng lên đi. Tiện tay đóng cửa vào. Ta có chút chuyện muốn nói với người...” Bạch Khởi lạnh nhạt nói. Lúc nói nhìn về ba nữ nhân khác đang ngó vào bên trong. Lập tức trong mắt phát ra tia hàn quang, khiến người ta có cảm giác khiếp sợ, làm ba nữ nô đang nhìn trộm vào trong phòng vội quay đầu đi, cúi đầu không dám nhìn ngó gì thêm.

“Két ~” Chiếc cửa được làm bằng gỗ lim được Tiểu Lan đóng vào rồi, Bạch Khởi ngồi bên đó nhặt nhẹo nhìn Tiểu Lan đứng trước mặt. Nhẹ giọng nói: “Người biết người người cần tận trung là ai không?”

“Biết. Là ngài. Thiếu gia ngài là chủ nhân vĩ đại của ta. Chủ nhân duy nhất của Tiểu Lan. Ta sẽ vì ngài làm bất cứ điều gì. Cho dù là lập tức đi chết.” Tiểu Lan tỏ ra vô cùng cung kính nói. Không hề có chút do dự hay chậm chạp nào. Tất cả cơ hồ như xuất phát từ nội tâm.

Đương nhiên biểu hiện của Tiểu Lan khiến Bạch Khởi vô cùng hài lòng, nhưng cùng lúc đó Bạch Khởi lại thấy mình lạnh gáy sau lưng, luồng khí lạnh này không phải đến từ Tiểu Lan, mà là với Cửu U, một người sống sờ sờ trước mắt, chỉ trong thoáng chốc đã hoàn toàn thay đổi lòng dạ của đối phương. Năng lực như vậy quả khiến người ta phải khiếp sợ.

Nhưng Bạch Khởi lại không đơn giản như vậy mà đã tin Tiểu Lan, nhìn Tiểu Lan trước mặt, Bạch Khởi tâm cơ chợt động, nhặt nhẹo nói: “Vậy thì...Hiện tại ta muốn người tự sát thì sao?”

“Vâng...” Thần sắc Tiểu Lan không hề ngờ nghệch, chứng tỏ ả rất tỉnh táo, nghe xong lời Bạch Khởi rồi không hề chậm trễ trả lời, trong mắt hiện ra tia kiên quyết, không hề do dự cầm chiếc kéo bên cạnh bàn lên, nhắm thẳng vào tim mình mà đâm.

Tình cảnh như vậy khiến Bạch Khởi càng thêm chấn động, bởi vì chứng tỏ Cửu U không hề không chế tư tưởng của đối phương, thậm chí cảm tình của đối phương, chỉ là ở trong tâm lý nổi dậy sự trung thành kiên định nào đó, tuy nói như vậy vô cùng hoàn mỹ, nhưng lại khiến Bạch Khởi cảm thấy Cửu U càng đáng sợ, dù gì vẫn lợi hại hơn là đơn thuần không chế một người...

“Cạch ~” Bạch Khởi thoáng chốc đã đứng dậy đoạt lấy chiếc kéo trong tay Tiểu Lan, sau đó thấp giọng nói: “Không cần nữa, vừa rồi ta chỉ nói vậy thôi...Hiện tại ta có một số vấn đề muốn hỏi người.”

“Vâng...Tiểu Lan nhất định biết sẽ nói hết, không dám giấu diếm.” Tiểu Lan nhìn thấy hành động của Bạch Khởi liền ngăn người, nhưng lại lập tức gặt đầu, bộ mặt kính cẩn nói.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

76. Chương 76: Thân Phận Của Mã Thập Sa

Ta hỏi người, mấy người các người đều là do mẹ kế của ta phái tới, vậy trong số các người ai là người của bà ấy? Là toàn bộ hay chỉ có vài người?” Bạch Khởi cảm lý trả lên, sau khi uống một ngụm nhìn thoáng qua Tiểu Lan đang ở trước mặt.

“Phải...Thiếu gia, những người này toàn bộ do phu nhân phái đến, nhưng trong số đó chỉ có mấy người nô bộc chúng tôi và quản gia của ngài là người của phu nhân, còn lại đều là từ trong phủ tuyển chọn ra, tuy rằng họ không phải là người của phu nhân nhưng theo ta nghĩ thì giữa việc chọn lựa giữa ngài và phu nhân họ sẽ chọn phu nhân, ngài có thể không biết nguyên cái phủ Bá tước này đều do phu nhân phụ trách. Tiểu Lan nghe xong những lời này suy nghĩ một lúc nhỏ nhẹ nói.

“Vậy sao? A a.....quả nhiên....Vậy mẹ kế của ta rốt cuộc là người như thế nào? Khi phụ thân ta cưới bà ấy, người biết không?” Bạch Khởi sau khi nghe xong tự cười giễu một cái, bộ dáng giống như đã biết từ lâu.

“Cái này... phu nhân là tiểu thư của Đỗ Tân gia tộc, là con gái của hầu tước Đỗ Tân, Nghe nói phu nhân và lão gia quen nhau từ mười năm trước, khi đó lão gia còn là một sư đoàn phó của quân đoàn hai mươi mốt, là một sĩ quan trung cấp. Họ kết hôn vào khoảng tám năm trước đây, sau khi kết hôn không lâu, đã sinh hạ nhị thiếu gia Bạch Tiêu Sái, tuy rằng không biết chuyện khi đó là như thế nào. Nhưng bọn nô bộc lại cho rằng lão gia có được ngày hôm nay là do sự giúp đỡ của phu nhân và gia tộc Đỗ Tân giúp đỡ...”Không cần nghi ngờ là lời của Tiểu Lan rất thành thật, hơn nữa còn thuộc loại người tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết), lời nói của cô ta khiến Bạch Khởi nhắm nghiền đôi mắt như nhớ ra điều gì.....

Nhìn Tiểu Lan đang đứng trước mặt, Bạch Khởi đột nhiên hỏi: “Như vậy....ta lại hỏi người, trước lúc đó người biết sự tồn tại của ta không, hoặc là nói, phụ thân ta có nhắc qua ta không? Có phải thường xuyên có người lại mặt báo tin tức?”

“Điều này.....tôi cũng không rõ, chúng tôi thường nghe lão gia nhắc về ngài, nhưng phu nhân thì chưa từng nhắc về ngài, đương nhiên tin tức của ngài mỗi năm đều có hơn mười bức thư gửi tới chỗ lão gia, tám tuổi tôi đã ở trong phủ làm việc, tôi nhớ rằng khi còn trong quân đoàn 21, mỗi năm đều có mười bức thư báo cáo tình hình của ngài được gửi tới chỗ lão gia từ Liễu Thành, mỗi lần xem xong, lão gia rất vui mừng.” Tiểu Lan không biết nội tình thế nào, chỉ là dựa vào quan điểm của mình trả lời những sự việc mà mình thấy.

Nhưng những lời này khiến tâm trạng Bạch Khởi không ngừng trầm xuống, không phải oán trách Bạch Kinh Thiên sau khi biết hoàn cảnh của mình mà không đi giúp đỡ, mà là Bạch Khởi cảm thấy..... trong này chắc hẳn có âm mưu gì đó.

Thử hỏi, phụ thân nào mỗi năm nhận được hàng chục bức thư tình hình con bị đánh đập ngược đãi mà còn có thể vui vẻ? Loại người như vậy không phải bị khủng cũng là biến thái, Bạch Kinh Thiên đương nhiên không phải hai loại người này, nếu không thì sẽ không vào lúc sau khi thăng chức đã lập tức đến Liễu Thành đón mình, nếu đã như vậy, ở đây có vấn đề lớn rồi. Bạch Khởi tưởng tượng, như đã thấy trên truyền hình kiếp trước, những bức thư nói về tình hình của mình có thể..... đã bị người ta đánh tráo, bức thư đến trong tay Bạch Kinh Thiên chắc là luôn viết về tình hình đại loại như mình ăn rất tốt, ngủ rất tốt, cũng chỉ có tình hình như vậy mới khiến Bạch Kinh Thiên vui vẻ an tâm mà thôi.

Đối với ai là người đã sửa những bức thư, thì đã rõ quá rồi còn gì, ngoại trừ người mẹ kế nắm quyền trong nhà, có một hậu phương trợ giúp rất lớn, e rằng không còn người nào khác nữa.

Tuy nói những chuyện này không liên quan gì đến mình, chỉ ít vào lúc đó người chịu khổ cũng không phải là mình, nhưng chuyện cũ vẫn khiến Bạch Khởi tức giận, Nhưng Bạch Khởi rốt cuộc vẫn là người có tâm tư, không phải loại dễ nổi giận, chỉ biết làm những chuyện lỗ mắng, bức ép ngu ngốc. Cho nên tuy nói phần nộ, nhưng rất nhanh đã nhẫn nhịn trở lại.

“Hầu tước Đỗ Tân? Người biết gì về gia tộc Đỗ Tân không?” Bạch Khởi bỗng nhiên hỏi sang vấn đề khác, hẳn muốn tìm hiểu thực lực sau lưng của mẹ kế mình rốt cuộc là như thế nào?

“Hiểu rõ, Trong Vương Đô rất ít có người không biết đến gia tộc Đỗ Tân, gia tộc Đỗ Tân ở vương quốc thuộc loại quý tộc cổ xưa. Tuy rằng đóng góp của họ so ra vẫn kém mấy gia tộc có công khai quốc, nhưng vẫn rất lợi hại, thế lực rất lớn, gia tộc Đỗ Tân là dựa vào thương nghiệp mà lập nghiệp, tổ tiên từng có người làm qua Tế tướng một thời của vương quốc. Có nguồn tài phú khổng lồ, là một trong những gia tộc giàu nhất đế quốc. Và họ có rất nhiều đệ tử đều làm quan trong triều. Hơn nữa hiện giữ chức tước trưởng - hầu tước Đỗ Tân của gia tộc Đỗ Tân là đại thần tài chính của đế quốc, có thể nói là một trong gia tộc cao cấp nhất của vương quốc.” Đối với gia tộc Đỗ Tân, Tiểu Lan vốn không xa lạ gì, trong lúc nói về gia tộc này vẫn thao thao bất tuyệt

“Vậy sao? Vậy thật là không đơn giản.... Đúng rồi ta muốn hỏi chút.... Người biết tiêu chí Thuần Kiêm thuộc về gia tộc nào không?” Bạch Khởi nghe xong những lời này gật gật đầu, sau đó đột nhiên nghĩ ra một vấn đề hỏi Tiểu Lan

Vấn đề này nghiêm khắc mà nói cũng không phải là bí mật gì, thật ra từ phương diện khác Bạch Khởi cũng có thể biết. Dù sao Tác Luân cũng đã nói qua, trong Vương Đô có rất nhiều người cũng biết tiêu chí này, cũng biết nguồn gốc của nó. Nhưng Bạch Khởi vốn không hy vọng người khác biết mình thăm dò tiêu chí này. Dù sao phụ thân mình cũng đã nói, việc này sẽ do ông ta xử lý, như vậy mình không nên xen vào thì hơn.

Nhưng tình hình Tiểu Lan lại khác, có một người nô bộc trung thành tuyệt đối tự nguyện vì mình đi tìm cái chết. tin rằng cô ta tuyệt đối không nói bậy, người khác cũng không thể biết mình hỏi chuyện gì. Cho nên Bạch Khởi mới hỏi ở thời điểm này.

“Chuyện này ư, đây là huy chương của gia tộc Đỗ Tân, sao thiếu gia lại biết? Tiểu Lan có chút sững sờ nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bạch Khởi chợt thay đổi, hẳn trước kia đương nhiên đã đoán được vấn đề này, tiêu chí đó rất có thể là của gia tộc Đỗ Tân, dù sao mình cũng chưa từng đến Vương Đô. Có kẻ thù thì lại càng khó có khả năng, muốn giết mình e rằng chỉ còn vị kẻ mẫu đáng kính của mình mà thôi. Về phần nguyên nhân mà bà ta muốn giết mình.....A a. Thật ra rất đơn giản.....

Nói đến cùng, hai chữ Bá Tước, bà ta có thể không cần ngại vị bá Tước này, nhưng đệ đệ mập mập của mình -Bạch Triển Đường thì lại khác, một ngại vị bá Tước đại diện tiền tài, địa vị, thân phận, đại diện rất nhiều, ắt hẳn bà ta không muốn mình giành được những thứ đó, đây mới là động cơ chính của bà ta.

Nghĩ đến đây sắc mặt Bạch Khởi bất giác trở nên u ám, trong mắt chợt lóe hàn quang, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

77. Chương 77: Tên Mập Tà Ác

Ngay trong lúc Bạch Khởi không biết nói gì, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến một âm thanh chấn động....”
Tránh ra..... Tránh ra hết cho ta, các người dám cản ta, chẳng lẽ các người không muốn sống nữa sao? Còn không tránh ra, ta sẽ kêu mẹ ta giết hết các người”

m thanh này có chút non nớt nhưng lại vô cùng kiêu ngạo, nghe thấy âm thanh đó, Bạch Khởi bất giác cau mày, hẳn đã nghe ra là ai rồi, Ngoài đệ đệ “Bảo bối” Bạch Tiêu Sái, e rằng không còn người nào khác.....

“Thằng tiểu tử tới đây lúc này cũng không biết vì cái gì? Ai, chắc là không có ý gì tốt..... Nhưng hẳn không đụng đến ta là được, đụng đến ta, ta sẽ khiến cho người không có kết cục tốt.” Bạch Khởi nghe xong những lời này trong lòng âm thầm nghĩ.

Nghĩ xong, Bạch Khởi đứng lên, nhìn thoáng qua Tiểu Lan đang cung kính quỳ dưới đất nhẹ nhàng nói:
“Người cũng đứng dậy đi.....”

“Vâng” Trong lúc Tiểu Lan trả lời, đồng thời vừa đứng dậy thì nghe “Bình” một tiếng. Cánh cửa cứng của Bạch Khởi đã bị người ta đẩy ra, Bạch Tiêu Sái dẫn theo mấy người cao lớn thô kệch, xem ra đều là những người hầu biết võ đi vào, những người hầu bên cạnh Bạch Khởi khúm núm né sang một bên, không dám theo vào, chỉ có thể đứng xa xa xem tình hình trước mắt

Vị nhị thiếu gia này, họ không dám đắc tội, không dám nói thêm nữa lời, nếu không thủ đoạn của nhị thiếu gia sẽ rất tàn nhẫn, đừng xem hắn tuổi còn nhỏ mà khinh thường, trị tội ai, sẽ khiến cho người đó sống không bằng chết, bọn người hầu của Bạch Gia vô cùng kính nể, lo sợ thân phận, lúc này tuy rằng họ muốn ngăn cản, muốn ngăn Bạch Tiêu Sái, nhưng đáng tiếc là, mọi người người nhìn ta, ta nhìn người , không ai dám đứng ra cản bước Bạch Tiêu Sái, chỉ có thể để hắn dẫn theo mấy tên ác nô đi vào.

Những người hầu ở đây đều không trung thành mấy đối với Bạch Khởi, dù sao họ cũng mới được sắp xếp qua đây, hồi trước vốn không quen biết Bạch Khởi, cho nên không có ai chịu vì một đại thiếu gia không chút quyền lực ở Bạch gia mà liều mạng, vì hắn mà đắc tội nhị thiếu gia, dù sao đại thiếu gia và nhị thiếu gia cũng không giống nhau, đại thiếu gia ở Bạch gia Liễu Thành cho dù thế nào đi nữa, đó cũng chỉ là Bạch gia Liễu Thành, Bạch gia Vương Đô không phải là thiên hạ của hắn, mọi thứ ở phủ Bá Tước đều là do Mã Thập Sa phụ nhân chưởng quản, và nhị thiếu gia là con một của nàng, trong thời khắc này ai dám đứng ra? Đúng là không muốn sống nữa.

Cũng không phải không có người nghĩ qua việc báo chuyện này cho Bạch Kinh Thiên, sau đó họ lại từ bỏ ý nghĩ này, những người có mặt ở đây không phải là ngốc, họ hiểu rõ, chuyện giữa đại thiếu gia và nhị thiếu gia không đến lượt họ xen vào, nếu mình xen mồm bắm báo lão gia, chuyện này đương nhiên có thể dẹp yên, nhưng kết cục bị thảm đang chờ đợi bọn họ, không có ai đồng ý vì một đại thiếu gia mới gặp mặt mà đi đắc tội nhị thiếu gia ngang ngược ở Bạch Gia, dù sao mọi người cũng đều ích kỷ.....

“Bạch Khởi, người xem hôm nay ta đến là có ý gì, tên hỗn đản nhà người dám chạm vào đầu của nhị thiếu gia, người biết không? Ta rất tức giận, rất là tức giận, và hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!” Sau khi Bạch Tiêu Sái dẫn theo mấy tên ác nô đi vào, chỉ vào Bạch Khởi lớn tiếng nói, bày ra một bộ dáng du côn, toàn bộ đều là lưu manh, nào có nửa phần khí chất thiếu gia quý tộc? Có thể thấy, người này tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng làm những chuyện thành thực như vậy tuyệt đối không phải một, hai lần.

“Người rất tức giận? Hậu quả nghiêm trọng? A a..... Vậy người nói phải làm thế nào?” Bạch Khởi xem tình hình trước mắt trái lại nở một nụ cười, trong lòng không có tính toán với tên mập nhỏ tuổi có lỗ mũi trái tởm này, chỉ là đột nhiên muốn dạy dỗ hắn. Bởi vì Bạch Khởi phát hiện bộ dáng kia rất có ý tứ.

“Làm sao bây giờ? Người là heo a, đương nhiên phải bồi thường cho ta rồi, được rồi, không nói những lời vô bổ nữa, nếu người không bồi thường cho ta, không để bổn thiếu gia đây vừa lòng, ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ...” Nụ cười của Bạch Khởi khiến Bạch Tiêu Sái rất bất mãn nói, trong lúc nói chuyện với Bạch Khởi còn khoa tay múa chân giơ ra nắm đấm.

Nhưng khi khoa tay múa chân thì chợt cảm thấy nắm đấm của mình không đủ uy lực đối với Bạch Khởi. Liên chỉ những người hầu to lớn thô kệch đi phía sau mình, vẻ mặt kiêu ngạo chỉ vào bọn chúng nói: “Thấy không..... Đây đều là thuộc hạ của ta, nếu người không khiến ta vừa lòng, ta đảm bảo bọn chúng sẽ tấn công người một trận đến khi người quỳ xuống xin tha mạng mới thôi.....”

“Vậy người muốn bồi thường như thế nào?” Bạch Khởi nghe xong những điều này vốn không để ý đến Bạch Tiêu Sái nữa, thuận tiện tìm một chỗ để ngồi, sau đó cầm ly trà uống một hơi cạn sạch, liếc mắt nhìn thoáng qua những người hầu phía sau Bạch Tiêu Sái, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Quả thực là đáng khinh thường, vừa nãy Bạch Khởi nhìn thoáng qua những người bên cạnh Bạch Tiêu Sái, mấy tên người hầu tuy rằng ai đây đều cao lớn vạm vỡ nhưng chỉ là cấp đầu sĩ, lợi hại nhất cũng chẳng qua chỉ là tam tinh đầu sĩ. Những người như vậy Bạch Khởi vốn không để mắt tới, đừng tưởng rằng bọn họ có năm sáu người, Bạch Khởi muốn đối phó bọn chúng cũng chỉ mất vài phút mà thôi.

Bọn họ trong mắt Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một đồng rác, một đồng hình người mà thôi.

“Bồi thường cái gì? A a...Việc này...” Bạch Tiêu Sái hoàn toàn không nghe ra ngữ khí khinh thường của Bạch Khởi. Một đôi mắt to tròn không ngừng chuyển động, Nhìn chằm chằm vào Khiếu Thiên nhắm mắt nằm ở đó, vốn bỏ qua sự xuất hiện của hắn, hắn không ngừng xoa xoa đôi bàn tay mập ú của mình, há miệng, nước miếng nhiều thành dòng từ miệng hắn chảy ra.

Tuy rằng không nói gì, nhưng ý tứ đã quá rõ rồi, Tiểu Tử này thích Khiếu Thiên, và mục đích của lần này lại cũng là vì Khiếu Thiên trước mặt, thấy được cảnh này, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng. Sau đó lạnh lùng nhìn thoáng qua tên tiểu tử mập ú cũng là thằng em trai thân yêu đang ở trước mặt của mình mà nhỏ nhẹ nói: “Người muốn Khiếu Thiên của ta?”

“Khiếu Thiên? Tên của nó ư? Ha ha, tốt, tên này rất hợp với ta, người biết vậy là tốt rồi, Bạch Khởi người biết điều thì nên ngoan ngoãn đem tặng nó cho ta, bổn thiếu gia có thể nể mặt nó mà tha cho người, nếu người không biết điều, hừ hừ, nói cho người biết nó vẫn là của ta, nhưng ta sẽ cho người biết sự lợi hại của nắm đấm...” Bạch Tiêu Sái nghe xong cũng không che giấu ý muốn của mình, sau khi nhìn thoáng qua Khiếu Thiên cười hắc hắc, nhìn đến phát thèm, bộ mặt vênh vác quay lại nhìn Bạch Khởi cao ngạo nói, bộ mặt đito giống như đang dặn dò người hầu vậy.

Không thể không nói tiểu tử này cũng là một nhân tài, nói những lời vô sĩ như vậy, hắn một chút đỏ mặt cũng không có, thậm chí còn cho rằng đó là lẽ đương nhiên, chắc là da mặt của hắn cũng có độ dày nhất định, nếu không cũng không làm ra những chuyện như vậy, dù sao những đứa trẻ mới hư hỏng, cũng sẽ không điêu luyện như vậy, nói chuyện cũng rất hàm súc ẩn ý, xem đáng đáp hắn, cũng có thể xem là nằm trong số những cao thủ rồi, việc như thế này không biết đã làm qua bao nhiêu lần.

May mà tên tiểu tử này tuổi còn nhỏ, nếu thêm vài năm nữa, e rằng không còn thuốc chữa, khinh nam phách nữ, giết người phóng hỏa hắn chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa, căn bản là mưa bụi mà thôi.....

Nhưng cũng may là tuổi nó cũng không lớn, Bạch Khởi đã nghĩ kỹ rồi, phải làm một “Hảo” ca ca ưu tú. Mình nên dạy bảo một chút tên đệ đệ mặt mày hung ác này, để nó hiểu rõ sự hiểm ác của thế gian, để càng hiểu rõ hơn, đạo lý làm người, dùng thực tế của mình hành động, đưa hắn từ lạc lối trở về chính đạo.....

Đương nhiên bản thân Bạch Khởi cũng không phải là thanh niên gì năm tốt gì của tân thế kỷ, người nói nghiệp các bậc lãnh đạo vĩ đại, phần tử ưu tú trung với nước trung với đảng, sự thật, Bạch Khởi cũng không phải là con chim tốt gì, chỉ ít kiếp trước hắn cũng không phải là con chim tốt gì, nguyên nhân hắn muốn dạy bảo Bạch Tiêu Sái rất đơn giản, đó là hắn cho rằng Bạch Tiêu Sái tiểu tử này hiển nhiên không bằng một gã ăn chơi trác táng, Ở trong mắt Bạch Khởi, những kẻ chỉ biết cậy thế hiếp người, khinh nam phách nữ vốn là tầm nhìn hạn hẹp, ngoài lão bá tánh, người thường bên ngoài thì một chút cũng không dùng được, Bạch Khởi cho rằng lưu manh thật sự sẽ không làm thế, thằng tiểu tử này thật thiếu trình độ.

Cho nên đột nhiên trong đầu Bạch Khởi chợt nghĩ, đó là giáo dục giáo dục tốt thành tiểu tử trước mặt này, để nó biết trời bao cao, đất dày bao nhiêu, kéo nó ra từ loại lưu manh thấp kém, bồi dưỡng thành một tên lưu manh có tố chất văn hóa.....

Nghĩ tới đây, khoe miệng Bạch Khởi nở ra một nụ cười thuần khiết, đột nhiên nhìn Bạch Tiêu Sái một cách “âu yếm”, Bạch Tiêu Sái nhìn thấy Bạch Khởi có hành động khác lạ thì bỗng nhiên có tâm lý có chút sợ hãi, dĩ nhiên có chút khiếp đảm

Không biết vì sao, Bạch Tiêu Sái đột nhiên nghĩ đến lần gặp mặt đầu tiên của mình với đại ca thì hẳn dường như cũng không đơn giản, nụ cười của hắn, xem ra dường như rất quý quý, nhưng lại không biết nguyên nhân do đâu, Nhưng trong thâm tâm Bạch Tiêu Sái cảm giác được sắp có chuyện không lành sẽ xảy ra

Bạch Tiêu Sái vô ý thức lùi về phía sau một vài bước nhỏ, tuy chỉ là bước nhỏ, nhưng đích thực là lùi bước.....Nhưng khi Bạch Tiêu Sái cảm giác những người hầu cao lớn vẫn đứng ở chỗ cũ, trong chốc lát đột nhiên thở phào, cảm thấy mình không còn gì để sợ nữa, mấy người hầu này đều sao cũng đều là cao thủ cấp đầu sĩ.....

Tuy rằng những người này đụng đến những tình huống quân chân chính trong đội vệ quân gia tộc có thể nói là không đấu lại, nhưng đại ca ngu ngốc của mình cả đấu khí cũng không biết, tùy tiện cho một người cũng có thể chơi chết hắn, có bọn chúng ở bên mình thì còn gì mà phải sợ nữa?”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

78. Chương 78: Năm Tay Cứng Mới Là Đạo Lý (thượng)

“Sẽ thế nào nếu ta không bồi thường cho người, người quả thật muốn động thủ với ta? Nếu người cảm thấy người muốn động thủ, nếu như ta nói với phụ thân thì kết quả sẽ ra sao? Còn nữa, người ở thời gian này động thủ không sợ gây ra động tĩnh bị phụ thân phát hiện sao?” Bạch Khởi đột nhiên bật cười, nụ cười này rất quý quý, khiến cho người khác có cảm giác khó mà nắm bắt được.

Những người hầu bên ngoài thấy Bạch Khởi trong tình huống này mà còn cười, còn có suy nghĩ ngây thơ, đều bất giác nghĩ rằng: “Xem ra..... Đại thiếu gia này có thể là thành ngọc, uhm..... Cho dù không phải thì sợ rằng đầu óc cũng không được minh mẫn, nếu không tại sao lại nói ra những lời này? Tiểu bá vương đã đến chẳng lẽ sợ lão gia biết? Hơn nữa, nếu biết thì có thể như thế nào? Phụ nhân thương hắn như vậy, e rằng nhiều nhất chỉ vì mắng yêu mà thôi, lại không phải mất một hai miếng thịt, tiểu tử tông này cũng không sợ cái này, hơn nữa, hắn đã dám đến e là đã có chuẩn bị từ trước..... Thời khắc này nói mấy thứ này, còn muốn dùng lão gia uy hiếp tiểu tử tông này? Không phải ngốc chứ là gì?”

“Phụ thân?Người nói phụ thân? Ha ha ha ha....Phụ thân biết rồi sẽ như thế nào, chỉ cần ta không đánh người chết, nhiều lắm chỉ mắng ta hai ba câu, có mẫu thân ta ở đó, phụ thân cũng không làm gì ta, Hơn nữa, nếu người dám nói cho phụ thân biết.... Hừm, ta bảo đảm, ta khiến người sống không bằng chết.....” Bạch Tiêu Sái ha ha cười lớn, vẻ mặt vênh vào nói, nói xong, diện mạo có chút dữ tợn, sắc mặt hung ác không gì sánh bằng, khuôn mặt biểu hiện ra như vậy không giống là đứa trẻ nghịch ngợm bảy tám tuổi nên có, không khó để nhìn ra bản tính hung ác của tên tiểu tử này.

Nói xong, Bạch Tiêu Sái lần nữa lấy lấy nụ cười nắm chắc phần thắng trước kia, tiếp tục nói: “Còn nữa, người nói ta gây ra náo loạn, phụ thân họ có thể nghe được không? Nói cho người biết, Bạch Gia này ngoài phụ thân và mẫu thân ra, ta là lớn nhất, những người ở đây ai cũng không dám đi mật báo, nếu không ta sẽ cho hắn sống không bằng chết, những tên tiện nhân đó đều biết điều này, căn phòng phụ thân cách đây có mấy trăm dặm, họ đã an giấc rồi, nếu không ta sao có thể đến tìm người? nói cho người biết đừng nói là ta gây náo loạn, e rằng người kêu thấu trời họ cũng không nghe thấy.....”

Nghe xong những lời này, nụ cười trên mặt Bạch Khởi càng rạng rỡ, phải rồi..... tương đối rạng rỡ, nụ cười ấy khiến cho người ta cảm thấy như gặp gió xuân, nhưng lại khiến Bạch Tiêu Sái cảm thấy gặp một trận ác hàn, vừa muốn mở miệng mắng đã nghe giọng Bạch Khởi liền từ nói: “Nói như vậy, những chuyện xảy ra ở đây tối nay đều không có ai biết? A a.....”

“Người.....Người nói vậy là có ý gì.....” Nghe xong những lời này của Bạch Khởi, Bạch Tiêu Sái lùi về sau một bước nói, trong tiềm thức ý cảm thấy được sự nguy hiểm..... giống như bị người khác theo dõi vậy.....

“Không có ý gì cả..... chỉ là muốn kiếm người trò chuyện chút thôi.....” Bạch Khởi nở nụ cười rực rỡ nói, trong lúc nói chuyện bỗng nhiên động thủ, trong nháy mắt đã xông đến, một quyền đánh về tên ác nô bên cạnh Bạch Tiêu Sái, trực tiếp đánh người đó bay ra ngoài cửa vắng xa mấy mét

Trong lúc vệ sĩ bên này của Bạch Tiêu Sái còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bạch Khởi nắm lấy cơ hội, từng đứa từng đứa đều bị đánh văng ra ngoài, tuy rằng tránh không khỏi nỗi đau da thịt, nhưng Bạch Khởi xuống tay vẫn có chừng mực, không có khiến họ trở thành tàn phế, dạy dỗ chúng một chút, chỉ khiến chúng nếm thử nỗi đau của thể xác, nếu Bạch Khởi thật sự ra tay giết chết bọn chúng hoặc làm cho chúng trở nên tàn phế thì cũng không dễ ăn nói gì, tuy rằng Bạch Khởi có thể chắc rằng Bạch Tiêu Sái không thể vì thế mà đắc tội với mình nhưng Bạch Khởi vẫn không muốn làm như vậy.

“Ai u. Ai u ~ ba ba ~” Tiếng kêu thảm thiết và tiếng vật thể rơi xuống không ngừng vang lên trong khuôn viên. Sau khi những người bên cạnh của Bạch Tiêu Sái bị Bạch Khởi đánh văng ra với tốc độ cực nhanh, chỉ thấy hai tay Bạch Khởi khép cửa gỗ lại, mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Ta có chút chuyện muốn nói với đệ đệ của ta..... ta khuyên các người tốt nhất là không nên đến gần, nếu không, lần tới ta sẽ không khách khí nữa, các người nên biết, thân là nô bộc mà dám mạo phạm chủ nhân đó là tội chết, ta có quyền, muốn giết các người lúc nào cũng được.....Và hãy nhớ rằng ta có năng lực này..... Nhớ đấy.....con người ta tính tình không tốt..... cho nên đừng khiêu khích lòng kiên nhẫn của ta.....”

Nói xong chỉ nghe một tiếng “Ba”, Bạch Khởi đã hung hăng đóng sập cánh cửa lại.....

Những lời này tuy rằng vừa nói vừa cười, nhưng lại khiến cho những vệ sĩ của Bạch Tiêu Sái cảm thấy ớn lạnh, toàn thân bất giác run run, cổ chịu đau đớn đứng dậy, do dự một lát muốn tiến về phía trước, nhưng lại nhớ tới những lời nói vừa rồi của Bạch Khởi, lại dừng bước, đứng ở ngoài cửa không dám đi tới nửa phân.

Về phần những tên nô bộc đang ở ngoài vườn của Bạch Khởi, còn có ba nữ nô sớm đã đứng nơi đó tròn tròn con mắt. Họ không biết tại sao tình hình lại trở nên như thế. Trong đầu bọn chúng vốn có có tưởng tượng về khuôn mặt anh tú ấy, kì thực là bộ dáng đại thiếu gia ngu ngốc nhất. Bỗng nhiên trong thoáng chốc trở nên uy mãnh, năm sáu tên đại hán không cần tốn sức lực mà đánh bay ra ngoài, còn để lại một lời nói ác độc khiến bọn chúng không dám đến gần.Nhị thiếu gia hồi nãy vênh váo vô cùng trong thoáng chốc số phận nghịch chuyển trở thành vật trong tay đại thiếu gia cái này.... biến hóa cũng nhanh quá..... nhanh đến nỗi bọn họ có chút tiếp thu không nổi.

Ba người nữ nô tới cùng với Tiểu Lan là do Mã Thập Sa phái tới, phản ứng lại đầu tiên, liếc mắt nhìn nhau. Đầu thấy được sự kinh ngạc và sợ hãi của đối phương, kinh ngạc..... là kinh ngạc về cường thế và năng lực của Bạch Khởi, và sợ hãi đó là một khi Bạch Khởi thật sự ra tay với Bạch Tiêu Sái, hoặc Bạch Tiêu Sái ở đây xảy ra chuyện gì, cho dù có chút va chạm, mấy nạng trở về cũng không dễ chịu, nếu thật sự xảy ra những sự việc nghiêm trọng hơn vậy thì hậu quả bọn họ đã không dám nghĩ tới nữa.

Nhưng bọn họ lại không dám vào trong ngăn cản Bạch Khởi, hoặc là trông chừng Bạch Tiêu Sái, đây đều không phải là những chuyện họ có thể làm, huống hồ hồi nãy Bạch Khởi đã nói rõ. Ai dám bước vào thì giết kẻ đó..... Họ không dám cho rằng đây là lời nói đùa, dù sao Bạch Khởi cũng là con trai của Bá Tước, họ chỉ là một đám nữ nô thấp hèn, giết họ vốn không có vấn đề gì, cũng không ai vì họ mà làm khó Bạch Khởi hoặc là bất bình giùm cho họ..... E rằng Mã Thập Sa phụ nhân phái các nạng đến đây cũng không ngoại lệ.

Dù sao ở Thiên n Đại Lục, sự sống chết của nô lệ đều nằm trong bàn tay của chủ nhân, cũng không bao giờ nghe nói chủ nhân nào phải chịu trách nhiệm vì giết chết một nô lệ..... Vì nghĩ cho cái đầu của mình, cuối cùng bọn họ cũng không có dũng khí bước vào trong phòng.

Cuối cùng sau một hồi hội ý quyết định hai người ở lại trông chừng, số còn lại đi báo với phụ nhân, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Kẹt...” Trong lúc mỗi người mỗi ý nghĩ, cửa phòng Bạch Khởi lần nữa mở ra một khe nhỏ,Tiểu Lan từ trong đó đi ra, đi bên cạnh nạng là Khiếu Thiên cao một thước cường tráng như một con sói hoang

Sau khi một người một thú đi ra, căn phòng Bạch Khởi lần nữa đóng lại, chỉ có Tiểu Lan đứng kế bên, hai tùy nữ đứng ở đó, Khiếu Thiên sau khi ngẩng đầu liếc mắt nhìn những người xung quanh, nằm xuống, vừa

nằm xuống đúng trước cửa phòng Bạch Khởi, ý tứ đã rõ ràng quá rồi còn gì, ai dám vào gây bất lợi cho Bạch Khởi..... Như vậy..... Trước tiên phải bước ra khỏi cửa của nó.....

Muốn qua cửa này của Khiếu Thiên đương nhiên không dễ dàng như vậy, ít nhất trong khuôn viên này không ai có năng lực đó.

Giờ này khắc này không để ý mọi thứ ở bên ngoài, trong phòng Bạch Khởi ánh nến đầy phòng, muôn vàn ngọn nến chiếu sáng khắp căn phòng, trong phòng một mảnh sáng trưng, Bạch Khởi đứng ở giữa căn phòng, một tay khoác vai Bạch Tiêu Sái, cười tủm tỉm nắm lấy Bạch Tiêu Sái, hòa ái nói: “Đi.... ca ca dẫn đệ vào trong phòng nói chuyện..... hai huynh đệ chúng ta mới lần đầu gặp nhau.... chắc là có rất nhiều điều để nói.....”

Khuôn mặt đó một chút cũng không tốt bằng bà ngoại sói của Tiểu Hồng Mao, người sáng suốt chỉ cần không phải là thằng khờ đều thấy được Bạch Khởi không có ý tốt.

Bạch Tiêu Sái là thằng khờ sao? Đáp án rõ ràng là hẳn không phải, cho nên hẳn cũng thấy được Bạch Khởi không có ý tốt với mình, đặc biệt là lời nói của Bạch Khởi khiến thân thể của Bạch Tiêu Sái cứng đờ, quay đầu nhìn thì cửa đã đóng, khuôn mặt bộc lộ ra vẻ sợ sệt nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, lắp ba lắp bắp sợ hãi hỏi: “Người.... người muốn làm gì.... Người..... Người không được gây bất lợi cho ta.... Người.... Người dám động đến ta..... hoặc khiến ta mất một cọng tóc... mẹ ta sẽ không bỏ qua cho người.....”

“Ba~” một cái mạnh mẽ chắc vào mặt của Bạch Tiêu Sái, khuôn mặt vốn có chút mập mạp càng sưng đỏ lên, cảm giác đau đớn như bị lửa thiêu đốt, khiến Bạch Tiêu Sái thấm thiết cảm giác được cái gì gọi là đau đớn, hẳn lớn như vậy..... đây là lần đầu tiên bị người ta đánh, và.....người này không phải ai khác, chính là Bạch Khởi

“Mẫu thân người? Mẫu thân người chẳng lẽ không có dạy người làm người phải lễ phép sao? Người? Người cái gì mà người? Nói cho người biết.... ta là anh của người, người nói chuyện với ta lễ phép chút, nếu không, Hừm.....” Bạch Khởi nhìn kẻ ngốc Bạch Tiêu Sái đang đứng trước mặt xoa xoa mặt bên trái cười lạnh một tiếng nói.

Trong căn phòng sáng trưng đó chỉ có hai người Bạch Khởi và Bạch Tiêu Sái, bốn phía những nơi ngọn đèn không thể chiếu tới là một mảnh u ám, điều này khiến Bạch Tiêu Sái cảm thấy rất thất vọng, có một cảm giác như thân ở trong địa lao, muốn khóc lại không dám khóc, nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt sợ hãi trả lời: “Ta.....ta biết rồi.”

“Bịch” Bạch Khởi không do dự lại thưởng cho Bạch Tiêu Sái một đấm, rắn chắc rơi trên mắt bên phải của Bạch Tiêu Sái, trên khuôn mặt mập mạp của Bạch Tiêu Sái, con mắt to tròn trợn bồng chọc u một cục, biến thành mắt bầm, đau đến nỗi hẳn oa oa la lớn, Bạch Khởi lạnh lùng nói: “Trí nhớ người thật là kém..... ta không phải nói với người rồi sao? Phải lễ phép..... người phải gọi ta là ca ca, người nên nói..... ca ca à, đệ biết rồi..... Hừm hừm..... nhưng trí nhớ người kém quá, ta chỉ có thể đánh người.....”

“Đừng....Đừng đánh ta nữa..... Đệ biết sai rồi ca ca..... Đừng đánh ta. Nếu không, mẫu thân biết.....” Bạch Tiêu Sái lần này thông minh ra, thành thành thật thật gọi Bạch Khởi là “Ca Ca” nhưng đằng sau lại có chút biến giọng, dường như muốn lấy mẫu thân mình ra uy hiếp Bạch Khởi, dù sao chỗ dựa duy nhất bây giờ của hẳn chính là vị mẫu kế đáng kính của Bạch Khởi.....

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

79. Chương 79: Năm Tay Cứng Mới Là Đạo Lý (hạ)

“Bịch~~” lại một đấm nữa, mạnh mẽ đánh vào đôi mắt cú mèo của Bạch Tiêu Sái, trực tiếp thẳng cấp lên thành quốc bảo, cặp “kính đen” không ngừng sưng lên, nếu không phải Bạch Khởi xuống tay có nặng nhẹ, e rằng cứ đà này mắt của Bạch Tiêu Sái đã bị đánh mù.

Sau một đấm, nhìn khuôn mặt mập mạp khóc ròng của Bạch Tiêu Sái, cười khinh bỉ nói: “Hãy nhớ, đó là mẹ của người không phải của ta..... cho nên..... đừng lấy bà ấy ra uy hiếp ta.... nếu không người sẽ rất thảm rất thảm.....”

“Vâng.....vâng vâng..... ta biết rồi.” Đầu của Bạch Tiêu Sái không ngừng gật như gà mổ thóc, lúc này hắn không dám có bất cứ ý kiến gì với Bạch Khởi, e rằng nói ra sự bất mãn trong lòng cũng không dám, dù sao cú đấm của Bạch Khởi cũng không phải là giả... đánh trên mặt quả thật là rất đau.

“Ba~~” lại một đấm nữa đánh lên mặt Bạch Tiêu Sái, Bạch Tiêu Sái ghét cay ghét đắng nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, hắn thực sự không hiểu mình đã làm sai chuyện gì, Bạch Khởi lại ra tay đánh mình ,trong ấn tượng của hắn hình như mình thực sự không hề làm sai chuyện gì....

“Ta....” Bạch Tiêu Sái muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nói được một chữ thì đã bị Bạch Khởi ngắt lời, Bạch Khởi cười khinh bỉ nhìn Bạch Tiêu Sái đang ở trước mặt nói: “Người thế nào? Người có phải muốn hỏi vì sao người không có làm sai điều gì mà ta lại đánh người?”

“Àch....” Bạch Tiêu Sái do dự một chút, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt gật gật đầu, lập tức lại lắc lắc đầu, hắn sợ rằng Bạch Khởi lại cho mình một đấm như vậy.....

Đối với chuyện này, Bạch Khởi cười nham hiểm cất giọng đầy giễu cợt: “Người thật sự không làm sai chuyện gì, nhưng ta vẫn đánh người, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ta thích....”

Lời này khiến Bạch Tiêu Sái không còn điều gì để nói, còn không đợi Bạch Tiêu Sái có hành động nào, Bạch Khởi một tay nhắc bổng hắn lên, sau đó bỏ vào một góc trong phòng, không nói lời nào vừa đấm vừa đá, Bạch Khởi vốn không phải là người kính già yêu trẻ, Tuy rằng Bạch tiêu Sái tuổi còn nhỏ chẳng qua chỉ mới bảy, tám tuổi, nhưng ai bảo hắn dám ngông cuồng? Ngông cuồng thì phải bị đánh không thương tiếc....

“Bộp bộp bộp”động tĩnh trong phòng vang lên.truyền đến bên ngoài phòng, những người nô bộc ở ngoài nghe thấy đều hết hồn, trong âm thanh này còn kèm theo tiếng la của Bạch Khởi: “Ta coi thường người! Để người bị thương ~~ ta đánh chết người.....”

Tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiêu Sái, một lát sau vang ra khắp khuôn viên, những nô bộc bên ngoài trong lòng trầm trồ khen ngợi nhưng lại lo lắng cho sự an uy của mình, nếu Bạch Tiêu Sái thật sự xảy ra chuyện gì, Bạch Khởi không sao nhưng người hầu bọn họ sẽ không ai qua khỏi.

Bọn họ muốn xông vào ngăn cản, nhưng đáng tiếc là không có can đảm này, sau khi thấy con Khiếu Thiên nằm ngay trước cửa, không thể không từ bỏ ý nghĩ này, bọn họ còn chưa muốn chết.... trái phải đều là chết, một bên là chết nhanh, một bên là chết chậm, do dự một chút bọn họ vẫn chọn cách tạm thời giữ lại mạng sống vẫn tốt hơn.

Khoảng chừng hai phút trôi qua, âm thanh ngừng lại, những người hầu đứng xung quanh khuôn viên trông đầy cây liễu ai cũng cười đau khổ, hai mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Bạch Khởi ở trong phòng vỗ vỗ hai tay của mình, sau đó nhìn thoáng qua Bạch Tiêu Sái nằm ở dưới đất rên rỉ, trên thân đầy dấu chân, nguyên cái mặt giống như đầu heo, cười khinh bỉ nói: “Sao? Thoải mái không? Hôm nay ta chỉ là dạy bảo người một chút, lần sau sẽ không tốt như thế này nữa đâu..... biết tại sao ta có thể đánh người không?

“Ô ô ô~~”Bạch Tiêu Sái ngẩng cái đầu heo lên, không ngừng lắc đầu.Nước mắt “tách tách” không ngừng từ khóe mắt rơi xuống.....

“Hắc~~ rất đơn giản, bởi vì nắm đấm của ta lớn hơn người, ta lợi hại hơn người, cho nên ta có thể đánh người, đừng nói ta không dạy người, ca ca ta đây nói cho người biết một câu..... nắm đấm cứng mới có đạo lý.... tất cả những cái khác đều là giả.....” Bạch Khởi cười hắc hắc chế giễu.

Nói xong những lời này, Bạch Khởi đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn thoáng qua Bạch Tiêu Sái trên mặt đất, bất giác cau mày, sau một lát lông mày lại giãn ra, khẽ cười, một chân đá nhẹ vào Bạch Tiêu Sái phân vân nói: “Một lát mẹ người và phụ thân cùng đến thì người biết phải nói thế nào rồi chứ?”

Bạch Khởi đương nhiên cũng biết, gây ra chuyện lớn như vậy, e rằng trong thoáng chốc hai người Bạch Kinh Thiên và Mã Thập Sa nhận được tin tức sẽ chạy đến. Lúc đó nhìn thấy cảnh tượng như thế này, e rằng mình cũng khó mà ăn nói, mình đã mười sáu tuổi, xong lễ thành nhân sẽ trở thành người trưởng thành rồi.Thằng tiểu tử Bạch Tiêu Sái chẳng qua chỉ bảy tám tuổi, tuy rằng tội ác chồng chất nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tên nhóc, một người lớn đánh một đứa nhóc, nói thế nào cũng không hay ho gì.

Nhưng trong lòng Bạch Khởi rất nhanh có một cách nghĩ mới, cho nên mới nói với Bạch Tiêu Sái những chuyện này, để xem tên tiểu tử này thông minh không, nếu thông minh chuyện này đến đây chấm dứt, nếu tiểu tử này không thông minh, là một thằng ngốc.....như vậy.....hừm hừm.....vậy thì xin lỗi rồi, phải đánh cho nó thông minh mới thôi.

Bạch Tiêu Sái đương nhiên không phải là thằng ngốc, mặc dù hần mập mạp nhìn thoáng qua như trái cầu thịt, khiến cho người ta cảm thấy hần thuộc loại người quần áo lụa là ,nhưng người này vốn không ngu ngốc, hần cũng hiểu ý Bạch Khởi, bởi vì bản thân hần cũng thường làm những chuyện như vậy.....

Nói thật trong lòng Bạch Tiêu Sái đã sớm có chủ ý, trong lúc Bạch Khởi tiến hành ẩu đả và ngược đãi thân thể hần, Bạch Tiêu Sái đã nghĩ xong rồi, một lát nếu như phụ mẫu mình tới nên nói thế nào, cũng nghĩ xong rồi, phải làm sao đối phó Bạch Khởi, nhưng lúc này đột nhiên hần cảm thấy cách nghĩ của mình quá ngây thơ.

Nhìn ánh mắt hung thần ác sát của Bạch Khởi, Bạch Tiêu Sái bất giác nuốt từng ngụm nước bọt, hần biết, nếu hôm nay mình không làm theo lời Bạch Khởi, e rằng sắp tới mình sẽ nếm phải mùi đau khổ.

Như lúc đầu hần nói với Bạch Khởi,nếu như hần đánh Bạch Khởi một trận, nhiều nhất là bị la một lần, phụ thân sẽ không làm gì mình, nếu Bạch Khởi đánh mình, e rằng phụ thân cũng không làm gì hần, mọi người không biết nhưng Bạch Tiêu Sái hiểu rõ, phụ thân vốn nghiêm khắc yêu thương tên đại ca này hơn hần, đó cũng là nguyên nhân khách quan khiến hần đến tìm Bạch Khởi gây phiền phức.

Bạch Tiêu Sái là người có tính độc chiếm rất cao, cho dù cái gì hần cũng không muốn chia sẻ cho người khác, sự thương yêu và quyền kế thừa gia tộc càng không thể chia sẻ, cho nên hần mới đến kiếm Bạch Khởi gây phiền phức, muốn dùng lý lẽ riêng tư chèn ép Bạch Khởi xong mới nói cái khác.

Nhưng thật đáng tiếc, hần không thành công, ngược lại còn bị Bạch Khởi đánh, hần hiểu rõ dựa vào sự yêu thương của phụ thân dành cho Bạch Khởi, thêm vào đó là ngày thường mình tác oai tác quái, e rằng hôm nay mình bị đánh oan uổng, nếu mình không thông minh mà ở đây cáo trạng, bị Bạch Khởi đánh là chuyện nhỏ, nhưng nếu sơ ý chọc giận ác quỷ khủng bố này..... những ngày tháng sau này của mình sao sống đây?

Bạch Tiêu Sái không phải không nghĩ qua chuyện kiện Bạch Khởi, sau đó trốn đi, trốn đến bên nhà ông ngoại, nhưng..... Mình dù sao cũng là người của Bạch gia, chẳng lẽ suốt đời không quay về? Một khi quay về.... sẽ như thế nào? Bạch Tiêu Sái không dám nghĩ tiếp nữa.

“Thằng khốn Bạch Khởi đáng chết kia, người đợi đấy, đợi nắm đấm của ta lớn hơn ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi”

Trong lòng Bạch Tiêu Sái không ngừng nguyên rửa Bạch Khởi, nhưng trên khuôn mặt bị đánh tới giống đầu heo vẫn cố nở một nụ cười so với mếu còn khó coi hơn, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói: ‘Đệ..... đệ biết rồi..... ca ca..... cái này..... cái này là do đệ không cẩn thận tự mình đụng phải..... uhm..... cha mẹ cũng biết trong nhà có nhiều đường không bằng phẳng, là do con tự mình không cẩn thận té thành như vậy.”

Lời nói dối này rất giả..... vô cùng giả.... nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần Bạch Tiêu Sái tự mình thừa nhận sự việc không liên quan đến mình là xong, về phần rốt cuộc do ai làm. Điều này mình không thể xen vào, hần muốn nói thế nào đều được.

Nhìn Bạch Tiêu Sái đứng trước mặt một cách vừa ý, Bạch Khởi cười hắc hắc, đi tới, đi tới bên cạnh Bạch Tiêu Sái , khiến cho tên tiểu tử mập bị đánh đến sưng tím đầy mặt như đầu heo lần nữa lùi về phía sau hai bước, về mặt sợ hãi nhìn Bạch Khởi.

Thấy cảnh này, Bạch Khởi cười đến nổi híp con mắt, vỗ vỗ vai của Bạch Tiêu Sái nói: “Ừm...Không sai...haha..... tiểu tử, ngươi cũng thông minh đấy.”

Lời nói này khiến Bạch Tiêu Sái thở phào, bất luận như thế nào, xem ra nếu mình thông minh chuyện này đến nay chấm dứt, nhưng Bạch Tiêu Sái chưa kịp phản ứng, một câu nói của Bạch Khởi đã khiến tiểu tử mập mạp này gần như sụp đổ, về mặt sa sút tinh thần. Bởi vì Bạch Khởi nói một câu như vậy..... “Ngươi đã thông minh như thế..... trưa ngày mai ngươi đến tìm ta, ta ở Vương Đô không quen biết ai, vừa lúc.... người có thể dẫn ta đi dạo vòng vòng....”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

80. Chương 80: Mã Tháp Sa Phần Nộ

“Sao? Còn muốn đến tìm ta?! Dẫn một tên ác ma như người đi dạo lòng vòng Vương Đô?! Con bà nó, tiểu thiếu gia ta XX người!” Bạch Tiêu Sái trong lòng nguyên rửa Bạch Khởi, trong mắt Bạch Tiêu Sái, Bạch Khởi đã trở thành đại danh từ ác ma, trong lòng hắn không ngừng chửi bới và trù ẻo Bạch Khởi.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không dám nói ra, biểu hiện vô cùng thành thật, giống như gà con mổ thóc, không ngừng gật đầu, người mà không biết còn tưởng hắn thật sự nghe lời Bạch Khởi, như một hải tử ngoan ngoãn vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng lo lắng muôn phần, là giọng nói tức giận của nữ nhân: “Con trai của ta đâu? Con trai bảo bối của ta đâu? Nó ở đâu?”

Tiếp theo là tiếng một người đàn ông uy nghiêm truyền đến: “Rốt cuộc sao rồi? Xảy ra chuyện gì? Hai đứa con của ta đâu?!”

Chủ nhân của hai lời nói này một là của Mã Tháp Sa và một là của Bạch Kinh Thiên, tiếng của hai người này vọng đến, Bạch Tiêu Sái thoáng chốc trong ánh mắt lộ ra ánh sáng hy vọng, nhưng khi nhìn thoáng qua Bạch Khởi lại như quả bong xì hơi, tóm lấy đầu, một câu cũng không nói ra, bởi vì hắn nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng cũng rất thiết thực, đó là mình không thể trêu đùa với Bạch Khởi, hắn ác độc hơn mình, nắm chắc to hơn mình.

“Gâu gâu ~” Tiếp đó là hai tiếng gầm rú hung ác và tần số bước chân càng lúc càng dồn dập, Bạch Kinh Thiên đương nhiên đem theo không ít người đi về phía căn phòng, làm kinh động đến Khiếu Thiên ở ngoài cửa, phải biết là Khiếu Thiên không phải dễ chọc vào, điển hình là ngoài Bạch Khởi ai cũng không nghe, cho dù là đầu vương Bạch Ngọc Đường cũng không thể ra lệnh cho Khiếu Thiên, càng không cần nói những người ở đây.

“Két!~” Cửa lớn của phòng Bạch Khởi bị người ta mở ra, Bạch Khởi từ trong phòng đi ra dẫn theo Bạch Tiêu Sái với gương mặt hai màu xen kẽ giống như dầu heo đi ra, đứng ở trước mặt nhiều người, bước đến trước mặt hắn là Bạch Kinh Thiên, vẻ mặt không vui và có chút u buồn còn Mã Tháp Sa mặt đầy phần nộ.

“Trời ơi! Con trai bảo bối của ta, là ai đánh con ra như thế này..... trời ơi.....tại sao lại như vậy, là thằng khốn đáng chết nào? Ô ô ô, đứa con tội nghiệp của ta, vẫn còn nhỏ như vậy, là ai đã hạ thủ, nói cho ta biết..... ta nhất định trả thù cho con.....” thấy Bạch Tiêu Sái từ trong phòng đi ra, bên này Mã Tháp Sa đầu tiên là sững người, sau đó chạy qua vừa kêu vừa ôm lấy Bạch Tiêu Sái mặt đầy đau lòng nói, nhưng lời nói dường như còn ẩn chứa hàm ý, đem mũi nhọn nhắm vào Bạch Khởi, dường như chỉ cần Bạch Tiêu Sái nói là do Bạch Khởi làm, bà ta sẽ cho Bạch Khởi biết tay.

Đối với vẻ mặt kích động của Tháp Mã Sa, sắc mặt của Bạch Kinh Thiên lại càng phức tạp, trừng mắt liếc Bạch Tiêu Sái với vẻ không vừa ý rồi nhìn xa xa Mã Tháp Sa cau mày, sau đó nhỏ nhẹ nói với Bạch Khởi: “Rốt cuộc chuyện như thế nào?”

“Vâng.....đệ đệ đến tìm con không cẩn thận bị té, khiến cho thân thể bị thương, cho nên con dẫn nó vào phòng kiểm tra xem.....” Bạch Khởi làm ra vẻ không gì nhún nhún vai, tuy rằng phụ thân của mình rất uy nghiêm, và địa vị cao quý, nhưng Bạch Khởi không chút lo lắng cũng không có nửa phần sợ hãi, khuôn mặt vẫn như cũ làm ra vẻ không có gì bình thản kể lại

Không thể phủ nhận..... Lời nói này rất giả... tương đối giả, căn bản là nói dối trắng trợn, không ai chịu tin lời này, nhưng Bạch Khởi lại làm ra vẻ không có gì, Bạch Kinh Thiên hình như cũng không có gì bất mãn, nhưng Bạch Kinh Thiên không nói không có nghĩa là người khác không nói, Mã Tháp Sa đứng bên cạnh không thể chịu nổi nữa, đứng dậy, vẻ mặt thù hận nhìn thoáng qua Bạch Khởi, lạnh lùng nói: “Người tưởng người nói như vậy sẽ có người tin sao? Hừm, đi mà gạt quỷ ấy, con trai của ta sao có thể tự mình té được? Người thấy ai sau khi bị té biến thành như vậy không? Nó là đệ đệ của người, vậy mà người đánh nó ra nông nổi này, người đâu..... bắt lấy hắn cho ta, gia pháp trừng trị.

Những người vệ sĩ đứng bên Mã Tháp Sa nhảy ra chuẩn bị ra tay, những người như Tác Luân theo sau Bạch Kinh Thiên, người nào người nấy cũng lộ ra vẻ mặt bất mãn, khe tiến một bước, dường như đang đợi lệnh

của Bạch Kinh Thiên, khó khó coi ra, bọn Tác Luân và những thủ hạ của Mã Thập Sa là không cùng một đường, quan hệ tương trợ cũng không mấy hòa hợp.

Về phần những người đó đến từ đâu, thiết nghĩ là từ Đổ Tân gia tộc đến, Mã Thập Sa là tiểu thư của Đổ Tân Gia Tộc, là con gái của gia chủ đương nhiên, sao lại có thể không có một vài cao thủ Đổ Tân gia tộc theo sau chứ?

“Đều dừng tay lại hết cho ta! các ngươi rút cuộc có để ta trong mắt không? Hừm, nói cho các ngươi biết, ta mới là chủ nhân của Bạch gia này, hôm nay ai dám gây lộn xộn, ta lấy đầu hấn.” Bạch Kinh Thiên nổi giận, nhưng mục tiêu không phải là Bạch Khởi mà là với những vệ sĩ của Mã Thập Sa, hiển nhiên là hấn bất mãn đối với sự tự ý hành động của những người này và sự tự ý làm chủ của Mã Thập Sa. Từ phương diện này mà nói, có thể quan hệ giữa bản thân hấn với Mã Thập Sa không được tốt, hoặc có thể nói.... hấn quá yêu thương Bạch Khởi.

Hai loại tình huống này đều có khả năng, tình hình cụ thể như thế nào e rằng chỉ có một mình Bạch Kinh Thiên biết rõ.

Bạch Kinh Thiên la lớn một tiếng khiến cho tất cả mọi người đều sững người. Bất kể Mã Thập Sa hay những người hộ vệ của bà ta đều oán hận nhìn Bạch Khởi. Tiếp đó hồi phục lại một thần sắc của nữ nhân bình thường, khóc lóc chạy tới nắm lấy tay Bạch Kinh Thiên nói: “Lão gia.... người phải làm chủ cho con trai của chúng ta, Bạch Khởi hấn là con ông, nhưng Tiêu Sái cũng là con ông, ông không được quá thiên vị, ông xem, hấn mới tới Đế Đô ngày thứ nhất, đã xuống tay với Tiêu Sái, tội nghiệp, bảo bối Tiêu Sái chỉ là con nít, vậy mà bị hấn đánh thành như vậy..... Ô ô ô.... ông coi, con trai tội nghiệp của chúng ta~~”

Nghe xong những lời này mặt Kinh Thiên biến sắc, không nhẫn nại được nữa, vội quát: “Được rồi! đừng nói nữa, ta biết xử lý!”

Tiếng la lớn khiến Mã Thập Sa không dám nói thêm gì nữa, ánh mắt oán trách nhìn Bạch Kinh Thiên, sau đó vừa khóc nức nở vừa nhìn Bạch Khởi với ánh mắt hằn học, đôi mắt đỏ dường như muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Khởi.

Không để ý Mã Thập Sa, Bạch Kinh Thiên hướng mắt về Bạch Tiêu Sái, khiến Bạch Tiêu Sái toàn thân run rẩy, xém chút té xuống đất. Tiểu tử này trời không sợ đất không sợ, nhưng lại sợ phụ thân nghiêm nghị này..... Nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì ông ta giống như Bạch Khởi đều sẽ đánh hấn..... Tuy rằng..... mỗi lần đánh một hai cái bị mẩu thân cản lại, nhưng vẫn rất đau....

“Con đến đây là tìm ca ca.... là con sợ ý bị té, anh ta.....anh ta không đánh con.....” Bạch Tiêu Sái vốn muốn nói cho Bạch Kinh Thiên những gì hồi nãy mình đã soạn sẵn để chuẩn bị tố cáo Bạch Khởi, nhưng khi hấn thấy khuôn mặt cười hung ác của Bạch Khởi, toàn thân run run, bất giác nói theo những lời hồi nãy của Bạch Khởi

Nghe xong những lời này, Bạch Kinh Thiên ừm một tiếng, tuy rằng ông ta không phải là thằng ngốc, ngược lại còn là quân đoàn trưởng thống lĩnh thiên binh vạn mã, ông ta sao có thể không nhận ra được Bạch Tiêu Sái và Bạch Khởi đang nói dối, nhưng ông ta vốn không có ý định truy cứu Bạch Khởi, dù sao cá tính của Bạch Tiêu Sái như thế nào ông hiểu rất rõ, có khi chịu thiệt một chút cũng không có hại gì, dù sao chuyện này Bạch Kinh Thiên dám chắc là do Bạch Tiêu Sái gây nên. Đã gây nên chuyện thì nên gánh vác đến cùng, phải hỏi như vậy chẳng qua bởi vì muốn cho Mã Thập Sa một lời giải thích, bây giờ Bạch Tiêu Sái đã nói như vậy, đương nhiên ông ta cũng không nhiều lời

Bạch Khởi nở nụ cười khen ngợi Bạch Tiêu Sái: “Tiểu tử ngươi khá lắm.” Sau đó cũng không nói thêm lời nào.

Mã Thập Sa đương nhiên không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy, bà ta rất thương yêu con của mình, tuyệt đối không để con trai bị tổn thương, e rằng Bạch Kinh Thiên cũng ít khi được đánh Bạch Tiêu Sái chứ đừng nói hôm nay bị đánh đến thê thảm như vậy, hơn nữa còn là bị người bà ta ghét nhất đó là Bạch Khởi đánh, sao bà ta có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

“Con trai..... nói cho ta biết, có phải hấn uy hiếp con, không để con nói sự thật? Nói ta nghe, yên tâm, có ta ở đây không ai dám tổn thương một cọng lông hay một sợi tóc của con. Mã Thập Sa gần như nghiền chặt răng nói, vừa nói vừa kéo Bạch Tiêu Sái đến bên cạnh mình, lạnh lùng nói với Bạch Khởi.

Những lời này Bạch Khởi làm như hoàn toàn không nghe thấy, Bạch Kinh Thiên đứng bên cạnh đường như bất mãn, cau mày thể hiện sự chán ghét liếc nhìn Mã Thập Sa đang đứng bên cạnh, sau đó lạnh lùng nói: “Đủ rồi, chuyện này Tiêu Sái đã nói rồi, là do nó không cẩn thận, bà đừng sinh sự từ những việc không đâu nữa, theo ta về đi.....”

Lời của Bạch Kinh Thiên khiến Mã Thập Sa sững người, tiếp theo sắc mặt trở nên lạnh băng u ám, lạnh lùng liếc Bạch Khởi nhưng lại không tiếp tục cãi lộn với Bạch Kinh Thiên, tuy rằng bà ta là tiểu thư của nhà Đỗ Tân, gả cho Bạch Kinh Thiên làm phu nhân Bạch Gia, nhưng địa vị nữ nhân ở Thiên n Đại lục tương đối thấp, địa vị bà ta tuy cao nhưng cũng không thể công khai đối địch với Bạch Kinh Thiên, cho nên bà ta chỉ lạnh lùng liếc nhìn Bạch Khởi, không nói gì nữa, xem ra đang tính toán xem sau này sẽ đối phó với Bạch Khởi như thế nào.

“Con về nghỉ ngơi đi..... mai ta gọi Tác Luân dẫn con đi dạo, Vương Đô có rất nhiều nơi vui chơi, mấy năm nay con quá căng thẳng rồi, cũng nên thư giãn thư giãn.” Bạch Kinh Thiên dẫn theo bộ hạ còn có Mã Thập Sa và Bạch Tiêu Sái rời khỏi nơi đây, trước khi đi đột nhiên quay đầu nói với Bạch Khởi.

“Vậ à..... Không cần đâu, phụ thân, đệ đệ nói ngày mai dẫn con đi dạo.....người nói phải không.....đệ đệ ~~~” Bạch Khởi nghe xong nở nụ cười nói, vừa nói vừa nhìn Bạch Tiêu Sái bên cạnh Bạch Kinh Thiên, khiến cho đầu Bạch Tiêu Sái bỗng nhiên rụt mạnh một cái.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

81. Chương 81: Bồi Tác Tư

“Bạch khởi.... Bạch khởi!! tên khốn này.... Dám đánh con ta thành ra thế này.... được... nhà người được lắm! Ta bây giờ vốn không muốn động đến người, nhưng người lại không biết điều dám động vào con của ta, người là tên dê tiện, ta sẽ không để người yên đâu”. Bên trong căn phòng u ám của Bạch gia đại viện, Mã Thập Sa đập vỡ chén trà trên tay sau đó dữ tợn quát.

“Tiểu thư, bớt giận, người biết đấy, nếu lúc này người mà động thủ với Bạch khởi, như vậy thì quan hệ giữa người và lão gia e là lập tức sẽ đổ bể. Nếu vậy thì bất luận là đối với người hay là thiếu gia đều không phải là một việc tốt, dù sao tính tình lão gia người cũng biết đấy. Những năm gần đây ông ta còn phải dựa dẫm vào gia tộc Đỗ Tân. Cho nên nhiều lúc không thể không nhường người, nhưng địa vị của ông ta bây giờ không như trước nữa, bây giờ lão gia nhận được sự tin cậy của bệ hạ, hơn nữa tính cách của ông ta tương đối kiên cường. Nếu như thực sự chọc giận ông ta, thì đều là việc không tốt đối với người, và lão gia hoặc là cả gia tộc Đỗ Tân, người nên biết rằng.... tôi không thể không nói là, biểu hiện của người hôm nay thực sự có chút hạ mình, e là tên tiểu tử Bạch khởi sẽ cười thầm trong lòng....” Ở góc phòng u ám phía sau Mã Thập Sa, một giọng nữ nhân già nua vang lên, một người phụ nữ toàn thân mặc áo đen nhìn không rõ bước ra nói.

“Ta... biết rồi...” người phụ nữ này nói rõ ràng là rất có sức ảnh hưởng, Mã Thập Sa đang trong lúc tức giận đột nhiên im lặng, do dự một lúc rồi thở dài nói. Nhưng mặc dù nói thì nói như vậy, nhưng ngữ khí vẫn có chút không cam tâm, “Nhưng... lẽ nào chuyện này bỏ qua vậy sao?”

“Không...Đương nhiên không...Việc này không thể cứ thế mà cho qua được, nhưng ngày tháng còn dài, có những việc không thể nóng lòng lúc này được, e là lần trước sự việc ám sát Bạch Khởi đã bại lộ rồi, lão gia không nói, chỉ là vì niệm tình mà thôi. Nếu như hấn lại có gì bất trắc. sợ là bắt buộc người và lão gia phải ra mặt rồi, đến lúc đó đối với ai cũng đều không có lợi cả. Cho nên tốt nhất là trước khi hấn được phong tước rời khỏi Vương đô, chúng ta không thể lại có bất cứ hành động tình nào, hơn nữa... tôi khuyên người về sau khi đứng trước mặt lão gia tốt nhất là đừng thể hiện quá rõ ràng, mặc dù trước đây người làm việc rất tốt, nhưng từ sau khi tên tiểu tử Bạch khởi này đến Bạch gia, người cũng hiểu rõ chuyện này, đây không phải là điều mà một nữ nhân thông minh nên làm.” Giọng nữ trong bóng tối lại một lần nữa nhắc nhở.

“Nhưng...Nếu như bỏ qua như vậy...Ta không cam tâm..” Mã Thập Sa nghe xong những lời này gật đầu nhưng lời nói vẫn có chút bất mãn.

“Ta biết... Nhưng không cam tâm cũng vô dụng, chúng ta hiện nay không thể lại ra tay với hấn được... Đương nhiên.... cho hấn ta một chút giáo huấn thì có thể được... Nhưng không thể do người của chúng ta ra mặt

được...” Người trong bóng tối cười nhạt nói.

“Vây, Nên chọn ai?” Mã Thập Sa nghe xong liền cảm thấy rất vui mừng.

“Điều này... tự nhiên sẽ có người, nếu người yên tâm. Tất cả giao cho tôi xử lý đi...” Người trong bóng tối thấp giọng nói.

Ngày thứ hai.... lúc buổi trưa, Bạch Tiêu Sái mang theo mấy tên nô bộc, đang đứng trước cửa Bạch gia với vẻ mặt khổ sở chờ đợi, trải qua trị liệu của Thần điện Tế Tự, khuôn mặt của Bạch Tiêu Sái đã hồi phục rất nhanh, tuy rằng viền mắt còn chút sưng, nhưng nếu không quan sát kỹ thì sẽ không nhận ra được điều gì khác thường.

“Chết tiệt....Tên khốn này, nếu có cơ hội. Ta nhất định sẽ giết chết ngươi...Không....Ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết, ta sẽ lột da hân...” Bạch Tiêu sái đứng trước cửa nguyên rửa, những tên nô bộc cùng chung mối thù cũng đứng đó, phần nộ vô cùng.

“Còn muốn sao nữa hả? Đệ đệ thân yêu của ta...” Bỗng nhiên một có một giọng nói vang lên từ đằng sau, mặt của mấy tên người hầu thay đổi trong nháy mắt. Đứng ngay ngắn, mặt không chút biểu lộ tình cảm. Dường như vừa rồi bọn chúng không nghe thấy gì cả vậy, tiếng của Bạch Tiêu Sái ở bên cạnh tự nhiên cũng dừng lại, miệng không nói gì.... mồ hôi từ trên trán chảy xuống từng giọt.

“Ta....Ta đang nói một tên khốn. ca ca à, ta....ta tuyệt đối không phải là nói huynh... Chúng ta là huynh đệ thân thiết... Ta làm sao có thể dùng những lời cay độc để nguyên rửa huynh cơ chứ? Đây là chuyện không có khả năng xảy ra...” Bạch tiêu sái rõ ràng là loại người bất nạt kẻ yếu, gió chiều nào theo chiều đó. Ngay lúc này hân đã ngay lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười, trên khuôn mặt mập mạp đầy thịt, đôi mắt nhỏ con chớp chớp với Bạch khởi, quả thật giống một người lương thiện vô hại.

“Thật không? Ha ha... Ta còn cho rằng ngươi đang nguyên rửa ta chứ. Nếu không phải... vậy chúng ta đi thôi.... Đối với Vương đô này ta rất là hiểu kỳ, người biết đấy, ca ca người từ trước tới giờ chưa rời khỏi Liễu thành...” Bạch khởi cũng không tính toán gì với Bạch tiêu sái, cười tủm tỉm nói. Khiếu thiên bên cạnh cứ đảo cặp mắt trắng dã khinh bỉ nhìn Bạch tiêu sái mà không để ý đến những người xung quanh, chỉ theo sát bên cạnh Bạch khởi....

“Đồ quê mùa...” Bạch tiêu sái trong lòng có chút xem thường Bạch khởi. Sau đó lập tức chuyển sang dáng vẻ tươi cười khúm núm, cúi đầu khom lưng nói rằng: “Không thành vấn đề, đã như vậy, ta dẫn người đi dạo một chút, ở vương đô này có rất nhiều thứ thú vị, người đừng xem Ba Phật Lợi Á của chúng ta chỉ là một vương quốc mà lầm, Mân Côi thành là một hùng thành đứng vững vững ngàn năm, có thể cho rằng tất cả các nơi ở đại lục thì nơi này là phồn vinh nhất... Mà ta... Mặc dù còn nhỏ, nhưng ở Mân Côi thành này có gì thú vị ta đều đã xem qua, đều đã chơi qua, ta dẫn người đi, đảm bảo người sẽ vừa ý...”

“Thật không? Đi nào” Bạch khởi liếc mắt nhìn Bạch Tiêu Sái nhàn nhạt đáp, nói rồi dẫn đường đi trước, Bạch tiêu sái vội vàng theo sau, dẫn theo bảy tám tên đầy tớ chậm rãi theo sát Bạch khởi.

Nói thật Mân Côi thành quả không nhỏ. Cái tên Đông phương đệ nhất hùng thành quả không sai. Ở đây nhân khẩu khoảng sáu trăm vạn người, dân số lưu động càng kinh khủng. Với dân số đông như thế, hơn nữa tường thành lại cao vượt năm mươi mét, tạo thành Mân Côi thành phồn vinh. Nơi này còn có những thương nhân từ phương tây xa xôi tới, có người đến từ những nơi hoang dã, chủng tộc kỳ lạ, còn có vô số kỳ trân địa bảo cùng những nơi xa hoa, cái gì cần đều có.

Bạch Tiêu Sái đối với Mân Côi thành quả thật rất am hiểu, dẫn Bạch khởi đi dạo vòng vòng một buổi, khiến Bạch khởi cũng có chút hiểu biết về Mân Côi thành, mặc dù những nơi hân đã đi qua không bằng một phần mười Mân Côi thành. Nhưng đây lại là nơi phồn vinh nhất ở Mân Côi thành này, phẩm vật nhiều nhất, bởi vì đây là nội thành, nơi tụ tập của nhiều quý tộc, nơi tiêu phí cao cấp. Rất nhiều vật phẩm xa hoa quý hiếm đều có thể tìm thấy tại nơi này.

Bạch khởi dẫn Khiếu Thiên đi trên phố, Bạch Tiêu Sái còn có mấy tên người hầu vẻ mặt khổ sở theo sau bên cạnh hân, vừa đến giờ ngọ, không ngừng đi tới đi lui. Một chút cũng không dừng lại nghỉ, bọn họ chịu đựng được điều này sao? Bạch Tiêu Sái thì mồm nói không ngớt, khiến mồm khô đi, thiếu chút nữa nằm úp sấp xuống nếu không phải sợ Bạch khởi lại giáo huấn hân thì hân dù chết cũng không đi .

“Ta đói rồi, tìm chỗ nào ăn chút gì đi...” Đột nhiên Bạch khởi dừng lại nói. Những lời này vừa nói ra, trong nháy mắt mấy tên người hầu theo sau Bạch Tiêu Sái đứng dậy thở dài một hơi.

Bạch Tiêu Sái vẻ mặt càng hưng phấn, nước bọt suýt chút nữa là chảy ra rồi, từ phía sau bỗng nhiên lao đến phía trước Bạch khởi hưng phấn nói: “Ca ca yêu quý của ta, người quả thực là anh minh, người muốn ăn chút gì ư? Ha ha, vậy...tới Đắc Nguyệt lâu phía trước kia, đó là tửu lầu tốt nhất ở Vương Đô này, rất nhiều con cháu dòng dõi quý tộc đều thích ở nơi này...”

Nói rồi vui vẻ đi trước dẫn đường, dẫn Bạch khởi đi về phía tử lầu ba tầng cao vút ở phía trước, ánh mắt lấp lánh, mọi uể oải trước đó giống như không cánh mà bay.

Dẫn Bạch khởi cùng mấy tên người hầu đi tới, Bạch Tiêu Sái len qua dòng người đông đúc đến tòa Đắc Nguyệt lâu ở phía xa. Vừa bước vào, nhìn thấy mấy người ở phía xa, trong nháy mắt liền biến sắc, sau đó vội vàng quay người nói với Bạch khởi: “Ta....chúng ta đi nhanh đi...Bối Bối Tác Tư...”

Không riêng gì Bạch tiêu sái, Bạch Khởi cũng nhìn rõ ràng thấy bốn năm người thuộc dòng dõi quý tộc, quần áo hoa lệ dẫn theo người hầu đang ở đằng kia, vừa đến Đắc Nguyệt lâu, trong nháy mắt đã phải dời đi, mà nguyên nhân tất cả đều là bởi vì người quý tộc trẻ tuổi tóc vàng ở chính diện cách mình chừng năm mươi mét, bên cạnh những người đó không hề có một đám người hầu nào, bên cạnh họ chỉ có hai người.... nhưng.... hai người này vừa nhìn đã biết là thuộc hàng cao thủ rồi, Bạch Khởi có thể khẳng định rằng trong hai người đó nếu một chọi một thì không phân cao thấp, nhưng nếu hai người liên hợp mình e là không có đường chạy.

“Bối Tác Tư” cái tên này giống như ma chú vậy, khi Bạch Tiêu Sái nói ra cái tên này, không riêng gì mấy tên hầu bên hần mặt cũng biến sắc, từng tên nhìn như là chuột thấy mèo vậy, quay người bỏ chạy đi....

Mặc dù không biết cái tên này rốt cuộc đã làm gì để khiến cho bọn này sợ hãi như vậy nhưng, Bạch Khởi lại biết rằng, hộ vệ của mấy tên này không phải đơn giản. Nếu không, chỉ đối phó với mấy tên dòng dõi quý tộc này rất đơn giản, giống như bóp chết một con gián vậy.

Nhưng phải nói rằng, cái tên Bối Tác Tư này tướng mạo cũng không tệ.... nhìn rất anh tuấn, đôi mắt to giống như một đôi ngọc bích, cộng thêm mái tóc màu vàng mềm mại, khuôn mặt như ngọc được gọt dũa cẩn thận, hơn nữa thân hình cao to với dáng vẻ tươi cười, khiến mọi người cảm thấy rất thân thiết cũng rất hòa đồng. Bạch khởi có chút không hiểu về người này, vì sao mọi người đều sợ hãi? Khiến Bạch Tiêu Sái và đám người hầu run sợ như vậy.

“Dừng lại... Tên Bối Tác Tư ấy là ai? Vì sao người sợ hãi như vậy?” Bạch khởi túm lấy áo của Bạch tiêu sái rồi nói.

Hắn ta là ma quỷ.... con cháu quý tộc trong kinh thành? Có ai mà không sợ chúng chứ? Ca ca của taà.... chúng ta mau đi thôi.... không đi là không kịp đâu đấy....” Bạch tiêu sái lúc này nước mắt sắp chảy ra, loạn cả lên, nhưng đáng tiếc thân hình mập mạp của hắn đã bị Bạch khởi giữ lại, hắn dấy dựa thể nào cũng không được.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

82. Chương 82: Thần Quỷ Chờ Đến Gần, Độc Cô Chiến Thiên

“y da...Đây không phải là tiểu gia của nhà Bạch thống lĩnh sao? Sao vừa thấy ta đã vội đi vậy? khinh thường ta ư?” Một giọng nói ngạo mạn bỗng vang lên từ phía sau, Bối Tác Tư từ xa rõ ràng đã nhìn thấy Bạch Khởi và bộ dạng của bọn chúng, với giọng cười đùa cợt, hắn bước tới, không mẫn không lạt nói....

Hắn vừa thốt ra những lời này, Bạch khởi rõ ràng cảm thấy tiểu bá vương Tiêu Sái trong tay mình đang run lên, sau đó mềm nhũn tại đó, cũng không dấy dựa nữa nhưng mấy tên hầu của Bạch Tiêu Sái thì run đến mức đứng cũng không vững.

“Không... đâu có... tôi... làm sao tôi dám.... Bối... Bối Tác Tư đại ca... tôi tôi... đâu dám trón ngài.... thật ra.... tôi không dám, ngài nhất định phải tin tôi...” Bạch tiêu sái quay đầu lại, khóc nức nở nói, khi nói nước mắt trào ra ào ạt...

“Mẹ kiếp.... đồ nhát gan, yên tâm đi. Ta không tính toán với một tên tiểu tử như ngươi đâu...” Bối Tác Tư sau khi nhìn thấy bộ dạng như vậy của Bạch Tiêu Sái, hừ nhạt một tiếng rồi khinh thường nói.

Nói xong đưa mắt nhìn Bạch Khởi, thấy Bạch Khởi không sợ hãi gì, cũng không có chút giao động nào, nhất thời thấy hứng thú, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên dáng vẻ tươi cười, vui vẻ nói với Bạch Khởi: “Ngươi hình như..... không sợ ta thì phải?”

“Vì sao ta phải sợ ngươi chứ?” Bạch Khởi trả lời lại.

“Tại sao phải sợ ta ư? Ngươi nói vì sao phải sợ ta? Ha ha ha.... Đây là việc buồn cười nhất mà ta từng nghe qua..... ngươi hỏi vì sao phải sợ ta? Ha ha...” Không ngờ Bối Tác Tư nghe xong những lời này lặng đi một chút rồi cười phá lên, bộ dạng đó thật sự giống như vừa phát hiện được việc gì đó buồn cười lắm.

“Đại ca của ta à, ngài là đại ca thân thiết của tôi, người làm sao trêu chọc một tên như thế chứ.... ngươi biết Bối Tác Tư là người thế nào không? Hắn ta là...hắn được gọi với biệt danh là... ai gặp cũng sợ.... các con cháu quý tộc ở vương đô này cho dù là người đã phong có tước vị, khi thấy hắn ai mà chẳng bỏ chạy cơ chứ? Trời ạ, người sao lại trêu chọc hắn ta chứ...chúng ta làm sao mà sống được...tên này.... không bỏ qua cho chúng ta đâu....” nhìn Bạch Khởi đang đứng đối diện cách Bối Tác Tư cách tầm ba bốn mét, Bạch Tiêu Sái khóc nức nở quay sang thấp giọng nói với Bạch Khởi, nước mắt lại sắp trào ra lần nữa.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Bạch Khởi vẫn nghe thấy, hai vệ sĩ của Bối tác tư cách đó không xa cũng nghe thấy những lời này...Nhưng hai người không chú ý đến, hình như đã quen như vậy rồi, hai người đại hán tầm ba mươi tuổi nhất thời khóe miệng để lộ ra tia cười quỷ dị.

“Bối Tác Tư ai gặp đều sợ? A.... Tên rất hay.... Bất quá ta không cần phải sợ ngươi.... ngươi là ngươi.... ta là ta. Ta lại không đắc tội gì với ngươi, ta vì sao phải sợ ngươi chứ?” Bạch Khởi sau khi nghe xong những lời đó bình thản đáp.

“Ha ha ha.... Được... Câu nói này của ngươi ta thích... nhưng..ngươi thực sự không sợ ta ư? Ồ.... Ngươi có biết người thường đắc tội với ta thì sẽ bị thế nào không?” Bối Tác Tư nghe xong những lời của Bạch khởi liền cười sảng khoái nói, khi nói những lời này lần thứ hai hắn bước lại gần phía Bạch Khởi hai bước, cùng Bạch khởi đối nhãn.

“Bối... Bối Tác Tư lão đại... Ca ca tôi... Ca ca tôi. Là vừa từ quê đến nên cái gì cũng không biết.... Ngài... Ngài đừng tính toán với hắn.... chúng tôi... Chúng tôi lập tức đi ngay...” Bạch Tiêu Sái lúc này mở miệng ra nói, mang theo ngữ khí cầu khẩn ra hiệu cho Bạch Khởi

Lúc này không phải là Bạch Tiêu Sái quan tâm nhiều đến Bạch khởi, thẳng thắn mà nói, hắn căn bản là sợ bị Bạch Khởi làm liên lụy đến mình, nếu như hôm nay chỉ có một mình Bạch Khởi ở đây, Nếu Bối Tác Tư không không thấy hắn và Bạch Khởi ở chung với nhau, nói không chừng Bạch Tiêu Sái còn muốn Bối Tác Tư đánh Bạch Khởi nữa, nhưng hắn ta bây giờ đã không còn tâm tư để nghĩ đến chuyện này nữa rồi.

Bối Tác Tư là ai? Chính là đại công tử của tể tướng. Con cháu của khai quốc công thần, người thừa kế của gia tộc Lan Lăng, công tước tương lai, Tên này tuyệt đối không phải là địa chủ vừa, trong kinh thành này được mệnh danh là người thấy người sợ, ngoại trừ hai người ra, không có người nào không bị hắn ức hiếp cả....

Cần biết rằng vị Bối Tác Tư thiếu gia này rốt cuộc cũng không phải là người xấu, nhưng con cháu dòng dõi quý tộc trong kinh thành nhìn thấy hắn đều như nhìn thấy hổ, vội bỏ chạy ngay, bởi vì vị thiếu gia này từ trước tới nay chưa bao giờ ức hiếp bá tánh bình dân, ức nam phách nữ, áp bức người lương thiện. Việc như thế hắn ta không bao giờ làm, cũng có thể là chẳng đáng để làm, nhưng hắn trời sinh ra đã có thù giống với con cháu có dòng dõi quý tộc. Cả ngày đều không ngừng ức hiếp các con cháu có dòng dõi quý tộc, phạm là con cháu dòng dõi quý tộc, các công tử của gia đình phú thương giàu có bị hắn bắt gặp trên phố thì chưa bao giờ họ có thể sống yên ổn được....mỗi một người đều rất thảm, rất thảm...

Nổi danh nhất là một vị tử tước ở ngoại thành đã đắc tội với vị thiếu gia này. Đêm ngày thứ hai, những người vệ sĩ của tử tước này đều bị chết hết, còn ngài tử tước đáng kính thì bị đánh đến nỗi không còn nhận ra hình dạng. Mọi người trên lầu trong thành đều nhìn thấy, sau cùng vị tử tước đó chỉ có thể đau khổ trở về nhà mình, được biết sau đó thì bị diên

Có một lần, một người là con của bá tước đã đắc tội với vị này, hình như là trêu chọc mỹ nữ trên phố, kết quả là bị tên này bắt gặp, không nói nhiều, liền đánh thành tàn phế, sau đó còn cắt bỏ ***... không chỉ làm đứt hương hỏa mà vị công tử đó còn bị bán sang một nước nhỏ ở biên giới làm thái giám...

Những ví dụ như vậy nhiều không kể xiết, không lâu sau, vị Bối Tác Tư chỉ cần vừa ra khỏi cửa, phàm là con cháu dòng dõi quý tộc chỉ cần nhìn thấy vị thiếu gia này thì cho dù là lớn hay nhỏ, đều trốn tránh cả, sợ như sợ hổ, lỡ như không cẩn thận đắc tội với vị thiếu gia này thì hậu quả sẽ khó lường, huống hồ... Vì vậy nên phẩm chất ưu tú của người này đã khiến không ít con cháu dòng dõi quý tộc căm thù đến tận xương tủy, nếu như vậy thì đó chính là liên lụy tới cả tộc, đương nhiên không liên lụy mẫu thân, chỉ là ai cùng đắc tội với hắn, cho dù là quan hệ tốt, không cần hỏi, hắn chết chắc rồi...

Cho nên lúc này Bạch Tiêu Sái mới nói. Nói cách khác, đánh chết hắn cũng không muốn nói nhiều, sợ dĩ hắn nói là vì sợ Bạch Khởi làm liên lụy mà thôi.

“Câm miệng, ở đây không đến lượt ngươi phải nói...!” Hai người Bối Tác Tư và Bạch Khởi gần như mở miệng nói cùng một lúc, lập tức hai người đều sững sờ, sau đó liếc mắt nhìn nhau.

“Ha ha. Thú vị thật... hay lắm... Ta lâu rồi không gặp người nào thú vị như ngươi... Nhưng ngươi rốt cuộc là đã mạo phạm ta... Ta cũng sẽ không buông tha ngươi dễ dàng đâu.... nói đi. Ngươi còn lời gì thì bây giờ nói hết đi. Nói không chừng...chắc chắc.... Sợ là ngươi sau này không có cơ hội nói nữa...” Bối Tác Tư mỉm cười, bình thản nói. Xem ra vị này cũng không phải là người tốt như vậy. Mặc dù hắn đang thường thức Bạch khởi hoặc là tương đối có hứng thú với Bạch Khởi, nhưng hình như không có ý định kết giao.

Bất quá, loại người Bối Tác Tư, tuyệt đối là nhân vật có tầm nhìn cao, người khiến hắn xem trọng hay là kết giao sợ là cả vương quốc Ba Phạt Lợi Á này cũng không tìm không ra được mấy người.... Mặc dù gia cảnh của Bạch Khởi cũng khá, Bạch gia cũng được coi là quý tộc, hơn nữa còn là một bá tước, nhưng so với Lan Lăng gia khai quốc gia tộc lại không tính là gì, nếu Bạch Khởi không phải là người đặc biệt xuất chúng thì Bối Tác Tư cũng không chú ý tới.

“Sau này không còn cơ hội sao? Ha ha, ta không nghĩ vậy...” Bạch khởi mỉm cười từ chối nói.

“Có ý tứ, rất có ý tứ, ta cũng không muốn động đến ngươi, nhưng ngươi làm mất hứng của ta, cho dù bây giờ ta cảm thấy có chút thích thú ngươi, nhưng còn lâu mới đủ... Người đâu...Đưa cho ta...” Bối tác tư vẫn đáng vẻ tươi cười, nhưng sau khi nói như vậy thì sắc mặt liền lạnh tanh, khi đang muốn gọi người lại tự nhiên dừng lại.

Bộ dạng tươi cười trên khuôn mặt Bối Tác Tư biến mất, khóe miệng có chút co lại, nhìn về phía sau Bạch Khởi, hành động này khiến nhiều người sững sờ, nhìn theo ánh mắt của Bối Tác Tư. Phát hiện một nam nhân tóc đen, vẻ mặt lạnh tanh đang đi tới, mặc bộ võ phục màu đen, phía sau còn có một cây đại hắc kiếm hơn một mét rưỡi, hướng Đắc Nguyệt lâu mà đi đến.... Ánh mắt của Bối Tác Tư chính là nhìn người đang đến này.

Khi nhìn thấy người này, Bạch Khởi cũng sững sờ, bởi vì người này Bạch khởi biết.... Người này không phải ai khác. Chính là Độc Cô Chiến Thiên mà mình đã gặp ở Hoành Đoạn sơn mạch!

Mà Bạch Tiêu Sái đang bị Bạch Khởi xách cổ, khi nhìn thấy Độc Cô Chiến Thiên đi tới, nhất thời toàn thân run lên, đảo đảo đôi mắt trắng dã, cả người sắp đần ra, lập tức hét: “Trời ạ.... Thần quỷ vật cận (thần quỷ chó đến gần) Độc cô chiến thiên.... Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy, hắn làm sao cũng đến đây...xong rồi.... xong rồi...”

Sững sốt một lúc, Bạch Tiêu Sái mới tỉnh lại, nhìn theo ánh mắt Bạch Khởi phát hiện Bạch Khởi đang lộ ra đáng vẻ tươi cười nhìn về phía Độc Cô Chiến Thiên. Bạch Tiêu Sái nuốt nửa ngất xuống, thấp giọng khẩn cầu với Bạch khởi: “Ca ca à.... Ca ca tốt của tôi, ta cầu xin người...Ngài trêu chọc Bối Tác Tư lão đại đã đành, chí ít hai ta cũng không mất mạng, nhiều nhất cũng bị đánh hai lần mà thôi, nhưng ngài nhất quyết không được trêu chọc tên này, hắn là Thần quỷ vật cận.... Dám lại gần trêu chọc hắn.... nhất định sẽ bị chém thành hai....Ngài nhất định không được đi....Nói cách khác hai chúng ta chết chắc rồi....ta còn trẻ....chưa muốn chết...”

“Chết tiệt sao hắn lại tới đây....Tiểu tử của Bạch gia, sự việc ngày hôm nay như vậy đi, tên này ghét nhất người khác trước mặt hắn gây sự, ta không muốn trêu chọc hắn ta.....ta còn chưa sống đủ...nhớ đó, đứng gây

sự, việc này như vậy đi.....” Giọng nói của Bối Tác Tư cũng vang bên tai Bạch khởi, giọng nói rất nhỏ, ánh mắt vẫn không rời khỏi Độc Cô Chiến Thiên, xem ra cho dù là Bối tác tư cũng hết sức kiêng kỵ Độc Cô Chiến Thiên.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

83. Chương 83: Tuyệt Thế Dâm Côn Lý Tầm Hoan

Nhưng Bạch khởi đối với điều đó không hề để ý, chỉ mỉm cười, nói với Độc Cô Chiến Thiên từ xa tới: “Người đã đến rồi?!”

Câu nói này khiến cho Bạch Tiêu Sái suýt ngã xuống đất, trắng dã mắt. Nếu không phải là có mấy tên hầu bên cạnh thì hẳn đã ngã xuống đất rồi, tên Bạch Khởi ngu ngốc chán sống này lại còn dám trêu chọc cái tên biến thái đó...

“Cái... Độc Cô Chiến Thiên.... hẳn lẽ nào điên rồi sao?” Bạch tiêu sái trong lòng bị thương nói.

“Gâu gâu” Khiếu Thiên trước nay không hề hề răng cũng sửa hai tiếng với Độc Cô Chiến Thiên, giống như chào hỏi.

“Việc này khiến Bối Tác Tư ở bên cạnh mặt phải biến sắc, ánh mắt kinh ngạc nhìn Bạch Khởi, lập tức trong mắt liền trở nên phức tạp.

Giọng nói của Bạch khởi khiến Độc Cô Chiến Thiên sững sờ, vừa nhìn thấy Bạch khởi, một lúc sau hẳn mới lạnh lùng nói: “Là người?! Người tới vương đô rồi sao?”

“Ừm... Đúng vậy.... không ngờ lại gặp người ở chỗ này...” Bạch khởi mỉm cười nói, sớm đã quen Độc Cô Chiến Thiên nên trong lòng Bạch khởi cũng không có gì không có gì khó chịu khi nghe thấy ngữ khí ấy....

“Ta vốn ở vương đô...đây là nhà của ta...” Độc cô chiến thiên lạnh lùng nói, mỗi câu đều lạnh băng như thế, khiến người khác cảm thấy lạnh người.

Nói rồi liếc nhìn Khiếu Thiên, thị ý gật đầu, sau đó lại quay sang Bạch khởi, quan sát một lượt, một hồi sau ánh mắt mới bình thường nhưng trọng giọng nói vẫn có chút lạnh lùng: “Người lại tiến bộ rồi, đã có tư cách cùng ta giao đấu rồi... chọn thời gian đi...”

“Được... Tùy thời.” Bạch khởi nghe xong những lời này liền vui mừng, mặc dù biết rằng tên Độc Cô Chiến Thiên này rất nguy hiểm... nhưng trong lòng sôi trào chiến ý... liền đáp lại như vậy.

“Một tháng sau.... Thành Nam ba dặm” Độc cô chiến thiên lạnh lùng nói một câu, liền bước vào Đắc nguyệt lâu, khiến mọi người nhất loạt đứng dậy.

“Gâu gâu~~” Đối với Độc Cô Chiến Thiên, Khiếu Thiên không phải lần đầu bắt nạt, sau khi lại phần lộ sửa lên hai tiếng mới đình chỉ việc gầm rú.

Nhưng mọi người xung quanh lại không có ai lưu ý đến việc này, mọi người đều đổ ánh mắt nhìn Bạch khởi giống như nhìn quái vật vậy... Trời ạ... Có thể giao thủ với cái tên Độc Cô Chiến Thiên ấy sao? Cùng tên biến thái đó.... Hẳn được gọi là cao thủ giết người không chớp mắt số một trẻ tuổi nhất, hẳn ta sẽ giao thủ với Độc Cô Chiến Thiên sao?

Bạch Tiêu Sái dường như cảm thấy cái thế giới này sắp sụp đổ, mặc dù hẳn trước đây biết Bạch khởi đã rất lợi hại rồi, nhưng không nghĩ lại lợi hại đến mức này, dĩ nhiên có thể khiến cho cao thủ số một như Độc Cô Chiến Thiên quyết chiến. Đến lúc này.... Bạch Tiêu Sái phảng phất đã nhìn thấy khung cảnh u ám trong thời gian sắp tới, mà mấy tên hầu xung quanh Bạch Tiêu Sái trong lòng cũng bắt đầu dậy sóng. Trong lòng bọn họ thầm phát thệ “Về sau bất luận thế nào cũng sẽ không cùng theo nhị thiếu gia đối nghịch đại thiếu ra, nếu không chỉ sợ cái đầu bản thân không biết sẽ dọn chỗ ở lúc nào.”

Mà Bối Tác Tư nhìn Bạch khởi một cách sâu sắc, không che dấu được sự kinh ngạc trong mắt mình, sau một hồi mới đi tới nói với Bạch Khởi: “Ta xin lỗi vì cách cư xử của ta vừa nãy, không ngờ người lại có thể được Độc Cô Chiến Thiên thách đấu, xem ra vừa rồi ta đã nhìn nhầm người rồi... Nói thật, bây giờ ta cảm thấy người như người có đủ tư cách làm bạn ta, không biết người có đồng ý cùng ta uống một chén không?”

“Đương nhiên... Ta thấy không có vấn đề gì...” Bạch Khởi cũng không cự tuyệt, mỉm cười nói, mặc dù hắn cũng biết vị Bối Tác Tư bỗng xin lỗi mình về việc vừa nãy phần lớn là vì câu nói của Độc Cô Chiến Thiên, nhưng hắn cũng không ngại chuyện đó. Trên cái thế giới này không có duyên cớ mà hữu nghị. Cũng không có chuyện hai người khác biệt về đẳng cấp xem trọng nhau. Bối tác tư cũng như vậy, hắn kết giao bằng hữu tự nhiên là có một giới hạn, do bản thân đủ thực lực, cho nên mới nói như vậy, bây giờ hắn ta thay đổi đột ngột như vậy, cũng không có gì kỳ lạ cả.

Bạch Khởi mới đến, mọi thứ chưa quen, ngoài ra “Ở nhà dựa phụ mẫu, ra ngoài dựa bằng hữu” Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, đương nhiên cũng muốn kết giao một ít bằng hữu hơn nữa lại là những người như Bối Tác Tư rồi. Đương nhiên rồi, tên này rốt cuộc có phẩm chất tư cách như thế nào, có thể kết giao được với hắn không sau này mới rõ, nhưng ít nhất bây giờ xem ra cũng không tệ?

“y da, uống rượu.... thứ này làm sao có thể thiếu ta?” Chính lúc này đột nhiên một giọng nói từ phía sau vọng lại, sau khi nhìn thấy người đó Bạch Tiêu Sái kích động đến mức suýt té xỉu....

Bạch tiêu sái được bọn người hầu đỡ dậy, thì thào nói: “Trời ạ, hôm nay rốt cuộc là ngày quý gì, hắn cũng tới.... Đắc nguyệt lâu này hôm nay có việc gì mà tự nhiên ba tên này lại cùng tới đây cơ chứ!”

Theo âm thanh nhìn lại, một nam tử thanh niên mặc cẩm tú hoa phục, bên hông mang đai lưng bạch ngọc, từ xa đi tới, trong tay cầm một chiếc quạt, bên trên có vẽ một bông Hoa Hạ cổ đại, khí chất thư sinh toàn thân mang dáng vẻ tươi cười, nhưng tướng mạo.... có chút.... nói sao nhỉ, kì thực cũng không khó coi... nhưng... có chút hèn mọn... đúng là rất hèn mọn. Rõ ràng tướng mạo không đến nỗi nào, mặc dù không anh tuấn như Bạch khởi và Bối Tác Tư nhưng chí ít cũng được coi là mỹ nam tử, nhưng không hiểu tại sao nhìn dáng vẻ của hắn lại có chút hèn mọn....

Mà tên này phô trương cũng không kém, ra ngoài mà một tên vệ sỹ cũng không có nhưng lại dẫn theo bốn thị nữ xinh đẹp, mặc dù không nói là quốc sắc thiên hương nhưng cũng được coi là mỹ nhân rồi...Người vừa nói chính là hắn....

“Ha ha.... đúng rồi người huynh đệ, ta giới thiệu một chút với người. Tên này gọi là Lý tâm hoan....ha ha.... Tam vương tử đương thời, nhưng người không cần để ý đến hắn ta, cứ gọi là Lý Tầm Hoan là được, chúng ta đều gọi như vậy. Tên này có một biệt danh rất vang dội, người khác gọi hắn là tuyệt thế âm côn, ha ha... Nữ nhân trong vương đô nhìn thấy hắn đều bỏ chạy, đừng thấy tên hắn ghê vậy, kỳ thực hắn ngoài bốn thị nữ bên cạnh ra, một nữ nhân cũng không có.... ha ha.” Bối Tác Tư hiển nhiên rất quen thuộc với vị tam vương tử Lý Tầm Hoan này, sau khi nghe những lời này liền cười ha ha và nói như vậy mà không hề có ý che lấp ý tứ cho đối phương.

Lời của Bối Tác Tư khiến sắc mặt Lý Tầm Hoan sầm xuống, nhưng rất nhanh chóng hồi phục trở lại, ánh mắt tàn bạo nhìn Bối Tác Tư, mắng: “Người cũng không phải thứ tốt đẹp gì, lão tử đó là lấy ánh mắt nghệ thuật ngắm nhìn mỹ nhân, ta với bọn chúng chỉ là giao lưu tâm linh thuần túy, những người đó nhìn thấy ta đều bỏ chạy cả, không phải bởi vì họ không thích ta, mà chỉ là bởi vì họ xấu hổ mà thôi.... Người cũng không nên trước mặt mọi người nói xấu ta như vậy!!! Ta nói cho người, lão tử là một người thuần khiết, tuyệt thế âm côn. Cái này là do người tự gọi cho ta mà thôi, từ trước tới nay ta chưa nao giờ thừa nhận !Hừm, còn người thì sao.... một tên điên, người thấy người sợ còn không biết xấu hổ mà nói ra!”

Xem ra quan hệ giữa hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan khá tốt, không giống thân mật bình thường, giữa hai người nói thật cũng không có bất cứ cổ kị điều gì, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời này.

Lời của Lý tâm hoan khiến Bạch khởi bật cười, nghe những lời này không khó nghe ra vị Tam vương tử cũng là một tên thú vị, không nghi ngờ gì những lời của Lý Tầm Hoan khiến trong lòng Bạch khởi có chút cảm tình.

“Ha ha...Không nói cái này nữa, hôm nay ta phải mời Bạch huynh đệ chén rượu.... nói thực, nhiều năm vậy rồi, ngoài người và tên biến thái bên trong ra Bối Tác Tư ta không nhìn ai thuận mắt cả, nhưng Bạch huynh đệ này.... có thể khiến tên biến thái bên trong kia xem trọng, ta coi như đã được mở tầm mắt rồi, hơn nữa tính cách của hắn ha ha.... Ta rất thích, cho nên ta định kết giao bằng hữu, người thấy sao? Cùng uống chứ?” Bối Tác Tư nói, tên biến thái bên trong kia được gọi là Độc Cô Chiến Thiên. Nhưng khi nói ánh mắt Bối Tác Tư không ngừng hướng về phía bên trong, đại khái hắn cũng sợ Độc Cô Chiến Thiên đột nhiên đi ra, khi ấy chỉ sợ bản thân mình cũng gặp phải rắc rối to.

“Tên kia ở đây? Chắc chắc. Xem ra hôm nay chuyện ở Đắc Nguyệt lâu này sẽ truyền rất nhanh, không ngờ tên biến thái đó cũng đến...” Lý Tầm Hoan nghe xong sắc mặt thay đổi, sau đó cảm thán nói.

Nói xong lại lộ ra dáng vẻ hèn mọn, chấp tay nói với Bạch khởi: “Hắc hắc, Chào người, Bạch huynh đệ, nhưng không biết quý tính đại danh thế nào? Ha ha. Ta ư, người cũng biết rồi, Lý Tầm Hoan... Không ngờ Bạch huynh đệ người dũng mãnh như vậy, có thể cùng tên biến thái bên trong..... Chuyện này thật hiếm gặp, có thể quen biết người cũng tốt, chúng ta vào uống rượu thôi, ha ha....Rượu ngon cất giữ ba mươi năm của Đắc Nguyệt lâu ta rất thích, chỉ là quá đắt thôi, thường ngày ta không uống, nhưng hôm nay có Bối Tác Tư đứng ra mời, vậy ta không khách sáo nữa, vào thôi, không say không về!!! Ha ha....”

“Ha ha.... được, hôm nay ta mời, cho các người say chết ở đây luôn, nhưng đừng trách ta không nói trước, rượu ta bao, nhưng nếu đợi các người bỏ lỡ trò hay, vậy tình lại đừng trách ta...” Bối tác tư cười, vừa nói vừa cùng Bạch Khởi và Lý Tầm Hoan dẫn Khiếu thiên đi vào.

Chỉ để lại Bạch Tiêu Sái đang chờ dẫn người đứng đó, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, dáng vẻ ngốc nghếch thộn ra, không tin vào mắt mình nữa.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

84. Chương 84: Lần Đầu Tiên Tứ Thiên Vương Hội Hợp

“Quang minh thần vĩ đại...Điều này làm sao có thể chứ. Tên Bạch khởi này với hai người đáng sợ cùng đi với nhau.... Cuộc sống của ta về sau sẽ thế nào đây...” Ánh mắt Bạch Tiêu Sái dõi theo Bạch khởi một cách ngốc nghếch, trong lòng không ngừng khóc gào, trong mấy phút ngắn ngủi hắn đã có thể nhìn thấy tương lai bi thảm của mình, đương nhiên với tiền đề là sau một tháng Bạch khởi không bị tên Độc Cô biến thái này bầm thành trăm mảnh.

Không ai để ý đến Bạch Tiêu Sái, mà Bạch khởi lúc này cũng đang chìm đắm trong lời nói của hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, nghe ra hình như là Đắc Nguyệt lâu này, hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó, cũng không biết rốt cuộc là việc gì có kinh động đến nhiều người như thế, nhìn Bạch Tiêu Sái cũng biết, Lý Tầm Hoan, Bối Tác Tư và còn cả Độc Cô Chiến Thiên nữa, ba tên này mặc dù nổi tiếng hung ác nhưng lại không thường xuyên xuất hiện ở đây. Nếu không, Bạch Tiêu Sái cũng không có cái biểu tình đó, dù sao có thể khiến ba người nổi danh cả vương đô cùng đến đây, xem ra việc này nhất định không đơn giản...Chỉ là không biết rốt cuộc là việc gì.....

Bạch Khởi không hỏi nhiều, làm người cần phải kiên trì, Bạch Khởi biết mình chỉ cần đi vào không lâu sẽ biết mà thôi, hà tất phải hỏi nhiều như vậy? Ngược lại bất luận là chuyện gì, chỉ cần không quan hệ gì đến mình là được.

Nói rồi mấy người trước sau tiến bước vào “Đắc Nguyệt lâu” mà Khiếu Thiên vẫn chăm chỉ theo sát phía sau Bạch khởi, Bạch Tiêu Sái ở tít đằng sau, sau khi sững sờ cũng chạy vào nhanh, đuổi kịp Bạch khởi, sợ mình bị bỏ rơi.

Tất nhiên.... hắn không phải có nhiều lưu luyến với Bạch Khởi hoặc là cho rằng mình đi cùng Bạch Khởi có thể có giao tình gì đó với ba tên biến thái kia. Hắn là như vậy, đơn giản là thể hiện sự thành thật của mình, tỏ thái độ với Bạch khởi như vậy, bởi vì hắn sợ Bạch khởi trở về sẽ thu thập bản thân...

Đắc Nguyệt lâu rất lớn, phong cách kiến trúc cổ xưa với ba tầng, chế tạo bằng các loại gỗ quý, thợ khéo tinh tế, mỗi một chỗ đều điều khắc hoa văn mỹ lệ, bố trí ở trung tâm là một sân khấu lớn, mà xung quanh sân khấu được bày đầy bàn ghế, đảm bảo mỗi một vị trí đều có thể xem rõ tất cả trung tâm sân khấu. Ở cửa có hơn chục người đứng tiếp khách, nho nhã lễ độ, bọn Bạch Khởi khi vừa bước vào lập tức có người chạy ra nghênh tiếp.

Lúc này trong phòng đã ngồi chật kín người, khách khứa kéo đến rất đông, người ta tấp nập đến, thanh âm hoan hô “Đắc nguyệt lâu” vang dội khắp nơi.

Nhìn sơ qua, ba tầng đã đông kín người rồi, mà mỗi người lại mang theo vài tên người hầu, một đám đều mặc cẩm y hoa phục, dùng ngón chân mà nghĩ thì cũng biết người ở đây không phú cũng quý.

Đám người Bối Tác Tư rõ ràng là khách quen. Sau khi đến đây, tên bồi bàn này lập tức tươi cười khiêm tốn, trước mặt Bối Tác Tư nói rằng: “Bối Tác Tư thiếu gia ngài đã đến? Chỗ của ngài và tam vương tử điện hạ ở phía trên đã chuẩn bị xong, mời ngài theo tôi...”

Nói rồi dẫn đoàn người Bạch Khởi lên phòng khách ở lầu ba, lúc này ở đây đã đông kín người, chỉ có hai bàn ở trung tâm nhất, vị trí đẹp nhất, có thể nhìn rõ nhất sân khấu ở dưới lầu, không cần nghĩ cũng biết, đây chính là chỗ của hai tên Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan.

“Bạch huynh đệ lại ngồi với chúng ta ở đây...” Sau khi bước tới phòng khách ở lầu ba. Tìm được một chỗ. Bối Tác Tư dùng tay kéo Bạch khởi ngồi xuống, Lý Tầm Hoan cũng ngồi xuống, hai người hầu của Bối tác tư đứng sừng sững như hai cái tháp cao vậy, mặt không biểu lộ tình cảm, mà bốn tỷ nữ của Lý Tầm Hoan đang rót trà cho ba người, phục vụ cực kỳ chu đáo.

Về phần Bạch Tiêu Sái đáng thương chỉ ngồi một bên, hắn cũng không cho rằng mình đang ngồi cùng hai tên quý vương, đừng nói mọi người không cho hắn ngồi, cho dù là muốn hắn đến đó ngồi. Sợ là hắn cũng ngồi không yên, cho nên mới đơn giản ngồi bên bàn trống cùng mấy tên hầu.

“Ha ha Bạch huynh đệ, hôm nay có thể có thứ ngon, nếu không cũng sẽ không hấp dẫn đông người như thế này, ha ha có hứng thú hay không lát nữa cùng nhau tranh luận? Vừa ngồi xuống sau khi bốn người tỷ nữ với khuôn mặt đẹp mang rượu ngon đến, Lý Tầm Hoan cầm một chén rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi quay sang nói với Bạch Khởi.

“Ô? đồ gì?” Bạch Khởi nghe xong những lời này cũng cảm thấy hứng thú. Nhưng nhìn biểu tình của Lý Tầm Hoan. Bạch khởi vô thức liên tưởng đến một vài thứ, nghe thầy ngoại hiệu của tên này liền biết ngay đức hạnh của hắn rồi. Nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của hắn, Bạch Khởi càng cảm thấy hôm nay thứ được lấy ra ắt hẳn có liên quan đến mỹ nhân, nói không chừng trong bụng tên này cũng không còn đức hạnh nữa.

“Ha ha.... đương nhiên là thứ tốt rồi, Nếu không thì người được xưng là lão lang trong tình trường, tuyệt thế dâm côn Lý Tầm Hoan nổi danh khắp vương đô của chúng ta chú ý được? Phải biết rằng hắn thường lui tới tại nơi này. Hắn nhất định là muốn biểu lộ tình cảm với một vị tiểu thư quý tộc nào đó. Hoặc là dàn xếp trảng cảnh anh hùng cứu mỹ nhân. Thế nào sẽ có thời gian đến đây để uống rượu chứ?” Không đợi Lý Tầm Hoan nói. Bối tác tư bên này cười hắc hắc. Trêu ghẹo nói.

“A? Rốt cuộc là thứ gì vậy? mỹ nữ sao? nhưng... không đúng, nếu nói tam vương tử thích mỹ nữ điều này ta có thể hiểu. cho dù Bối Tác Tư huynh đệ người cũng có thể như thế, nhưng Độc Cô Chiến Thiên chẳng lẽ đến đây vì mỹ nữ sao...Ta không tin...” Bạch khởi nghe xong những lời này liền không chút chần chừ nói.

Tình hình thực tế quả thật là như vậy. Lý Tầm Hoan thích mỹ nữ là bình thường, Bối Tác Tư cũng có thể, có đánh chết Bạch Khởi, Bạch khởi cũng không tin Độc Cô Chiến Thiên lại đến đây là vì mỹ nữ.

“Cái đó, kỳ thực là...” Bối tác tư vừa định muốn nói, bỗng nhiên ở lầu ba xảy ra một trận náo loạn, những người khách ở đây đều khí thế sôi sục, họ vốn định né tránh Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, các thiếu gia quý tộc cách họ mười mét, từng người từng người im lặng không nói, cả lầu ba bỗng phút chốc trở nên lặng ngắt như tờ...

Tình huống như vậy rõ ràng khiến lời của Bối Tác Tư bị cắt ngang, cũng ngừng nói rồi nhìn theo ánh mắt của mọi người. Lúc này đập vào mắt mọi người là một thanh hắc kiếm buộc sau lưng một người, Độc Cô Chiến Thiên từ trên lầu lạnh lùng đi xuống....

“Chết tiệt... Tên biến thái này không phải vào trước chúng ta sao? Sao bây giờ mới lên. Ta tưởng rằng hắn tìm một người thuê chung phòng hoặc ở một góc nào đó, không ngờ lúc này hắn lại tới... Trời ạ.... hắn vừa tới thì các mỹ nữ đều bỏ chạy...” Sau khi nhìn thấy Độc Cô Chiến Thiên, Lý Tầm Hoan thấp giọng ca thán.

Lý Tầm Hoan liếc mắt nhìn xong liền quay đi, Bối Tác Tư khinh thường nói: “Nơi đây vốn không có nữ nhân, ngoài bốn tỷ nữ của người, bọn họ cũng đâu phải là lần đầu tiên thấy tên biến thái đó, cũng không có gì to tát lắm”

Nói xong những lời này, hắn dừng một chút rồi nói: “Bất quá rất hiếu kỳ, tên biến thái này hôm nay rốt cuộc vì sao lại đến, lẽ nào hắn cũng vì thứ đó?...hoặc đến gây chuyện....những tên đáng thương... Đắc Nguyệt lầu đáng thương... Đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với hắn.”

“Mọi người đã hiểu kỳ như vậy... chỉ bằng mời hẳn qua đây ngồi đi...” Lúc này Bạch Khởi bỗng nhiên chen ngang nói.

Lời nói này khiến Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan trước hết là sững sờ, rồi nhìn nhau, Lý Tầm Hoan không nói gì, chỉ nhún vai, còn Bối Tác Tư thì chỉ gật gật đầu, cả hai đều không nói gì. Ý tứ rất rõ ràng, như kiểu đang nói “Chúng ta không có vấn đề gì, nhưng chúng ta không muốn trêu chọc tên biến thái đó, nếu muốn thì người đi đi.”

“Nhìn thấy dáng vẻ của hai người, Bạch khởi bất đắc dĩ nhún vai, sau đó nhìn về phía Độc Cô Chiến Thiên, Độc Cô Chiến Thiên lúc này đã đi qua, tìm một chỗ ngồi tốt, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy người đang ngồi bên đó rồi nói: “ Ta muốn ngồi đây.”

Mấy tên dòng dõi quý tộc sớm đã sợ đến hai chân như nhũn ra, nào dám nói nhiều, lấp bắp nhường chỗ, chạy trốn chết, ngay cả quay lại nhìn cũng không dám, từ đó có thể thấy bọn họ sợ Độc Cô Chiến Thiên như thế nào....

“Uy...Một mình ngồi đó thật vô duyên? Không bằng sang đây cùng uống chén rượu đi...” Độc Cô Chiến Thiên vừa ngồi xuống thì Bạch Khởi liền gọi.

Câu nói này trước là khiến Độc Cô Chiến Thiên sững sờ, do dự một chút rồi đứng dậy, gật gật đầu rồi qua đó, nhưng được nửa đường thì đột nhiên nghĩ ra cái gì, quay người nhìn nhìn ba mươi mấy người đang ngồi ở phòng trung tâm “Đắc nguyệt lâu “ này , lạnh lùng nói ra một câu: “Trong nửa khắc ta không hi vọng ở đây còn một người nào...”

Nói xong rồi bước tới phía Bạch khởi, mà lúc này chỉ nghe thấy “Vù vù rầm rập.” không một tiếng động, trong phòng khách trung tâm lâu ba không còn một tiếng động, vốn đám người ngồi nói một câu cũng không dám.... toàn bộ đều bỏ chạy hết sạch. Trong nháy mắt Độc Cô Chiến Thiên đã đến chỗ bên Bạch Khởi và ngồi xuống, trong phòng ngoài Bạch khởi còn có người ở hai bàn của Bạch Tiêu Sái. Tất cả đều chạy đi hết.... căn phòng to như vậy chỉ còn rất thưa thớt, trên mặt bàn ghế còn sót chút thức ăn còn rơi vãi lại....

Tình cảnh như vậy không riêng Bạch Khởi lần đầu nhìn thấy há hốc mồm, mà ngay cả những người như Bạch Tiêu Sái, Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan bất giác cũng nuốt một ngụm nước bọt, không thể không nói, uy danh của Độc Cô Chiến Thiên ở vương đô này quả là không nhỏ, ai cũng không muốn trêu chọc đến cái tên biến thái động chút là dùng kiếm giết người này, tên biến thái này hết lần này đến lần khác không thể trêu chọc, nếu không cũng không có cái uy danh thần quỷ đều tránh né ấy.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

85. Chương 85: Tinh Linh Xạ Thủ Cao Cấp

“Ha ha...nào...Chúng ta mấy người lần đầu ngồi chung với nhau, Bạch huynh đệ không cần phải nói, từ Liễu thành mà tới, còn Độc Cô huynh.... nói thực chúng ta cũng là người quen cũ, mặc dù ta và Lý Tầm Hoan thường ngồi chung với nhau, nhưng chưa từng cùng Độc Cô huynh cùng uống chén rượu, nào chúng ta cùng cạn chén...” Sau khi Độc Cô Chiến Thiên ngồi xuống một lời cũng không nói. Bối tác tư ngồi bên đó đáng tuổi cười đứng dậy, quay sang phía hai người mà nói, vừa nói vừa nâng chén rượu lên.

“Được...” Mấy người đồng thanh, sau đó uống một hơi cạn sạch, sau khi mọi người dốc ngược chén rượu xuống, Bạch khởi ngồi đó mở miệng hỏi: “Đúng rồi, vừa nãy tam vương tử nói hôm nay có thứ hay, nghe khẩu khí hình như là mỹ nữ, không biết Độc Cô huynh có hứng thú không?”

“Ta chỉ đến nhìn, nghe nói tài bắn cung của xạ thủ Tinh Linh cao cấp rất lợi hại, ngoài một trăm bước thậm chí có thể giết chết được đầu linh cường giả, cho nên ta muốn đến thử xem cô ta có phải lợi hại như lời đồn không...ta đến đây vì hy vọng có thể rèn đúc được một số kinh nghiệm cho bản thân.” Độc Cô Chiến Thiên sau khi nghe xong những lời này liền bình thản nói, trên mặt không có một chút biến sắc, không biểu lộ sắc thái nào mà chỉ bình thản như không.

“Tinh Linh xạ thủ cao cấp?” Bạch khởi sau khi nghe xong liền vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Uhm.... Không sai.... Bạch huynh đệ, nói vậy người cũng biết, đại lục bây giờ nhân loại chúng ta làm chủ, nhưng nhân gian bách tộc vẫn tồn tại như xưa, không phải lui về nơi rừng rậm xa xôi, thì là trà trộn trong nhân loại, mai danh ẩn tích. Ngoại trừ các thú nhân ở bên ngoài vùng đất đông bắc Ba Phạt Lợi Á của chúng ta, còn các chủng tộc khác gần như không xuất hiện trên đại lục, mặc dù thường còn có tin tức của họ xuất hiện, nhưng loại chủng tộc này đã ít lại càng ít hơn, lần này Tinh Linh xạ thủ cao cấp xuất hiện, nghe nói có đoàn mạo hiểm tiến vào chốn rừng sâu bất được, nhưng người của đoàn mạo hiểm đó không mang Tinh Linh xạ thủ cao cấp đến Ba Phạt Lợi Á vương thành này, đồng thời tại Đắc Nguyệt lâu còn phát thiệp mời rộng rãi, mời danh môn quý tộc của vương đô đến đây, bán đấu giá cao giai Tinh Linh xạ thủ này... Người phải biết rằng, cao giai tinh linh xạ thủ này tương đương với sự tồn tại của đại đấu sư, càng thiện về bắn cung, truyền thuyết kể rằng cao giai tinh linh xạ thủ nếu trong một trăm mét thì có thể dễ dàng giết được đầu linh cường giả, do đó cao giai tinh linh xạ thủ này rất giỏi... Ta lần này đến là muốn mua về, mặc dù Lan Lăng gia tộc ta cao thủ như mây, nhưng người biết đấy, con người ta thường ngày chỉ thích gây chuyện, hơn nữa ta rất có hứng thú với cao giai tinh linh xạ thủ này, do đó ta mới tới đây.” Bối Tác Tư lúc này xen vào nói giải thích.

“Hừm.... Vô vị, các người đây là đang bôi nhọ mỹ nữ có biết không? Bối Tác Tư cái tên ác ôn này vậy mà muốn dùng Tinh Linh xinh đẹp để giết người, người đúng là đồ ma quỷ còn Độc cô chiến thiên người lại muốn Tinh Linh xạ thủ xinh đẹp cùng người tranh tài ư? Trời ạ, chắc bị người bầm thành thịt vụn mất... Lẽ nào các người không biết Tinh Linh từ trước đến nay đều có tiếng là xinh đẹp sao? Dung mạo của họ có một không hai thiên hạ, Tinh Linh xạ thủ lần này càng không thể so sánh với vẻ đẹp của các nữ nhân khác được, chẳng lẽ các người nhắm tâm đến vậy sao? Ta tuyệt đối không đồng ý....” Nghe xong những lời này, Lý Tầm Hoan “Vù” một chút đứng dậy bất bình nói.

“A... Vậy Lý huynh... Huynh chuẩn bị thế nào? Có hứng thú với dung mạo của Tinh Linh đó không? Muốn mua không?” Bạch khởi nhìn thấy tình cảnh như vậy sững sờ rồi thấp giọng hỏi.

“Mua về? Tất nhiên, nhưng người đừng nghĩ sai lệch, ta chuẩn bị mua về là để sau đó trả lại tự cho nàng.” Lý Tầm Hoan nghe xong những lời này lập tức lắc đầu rồi nói.

Nghe xong những lời này, Bạch khởi vẻ mặt thật hiếu kỳ, Độc Cô Chiến Thiên bên cạnh vẫn lạnh lùng như vậy, không để lộ chút biểu tình nào, mà ngoài Bối Tác Tư một bên không chịu nổi bóp bóp trán lại, sớm đã biết biểu tình như vậy sẽ khiến Bạch khởi tràn đầy nghi hoặc, nên Bối Tác Tư cũng không biết làm sao...

Sau khi liếc nhìn Lý Tầm Tư một cái, Bối Tác Tư bên này cười một tiếng nói: “Hắn không phải không có hứng thú với mỹ nữ, hắn chỉ là muốn mua mỹ nữ về, sau đó thả ra, biểu hiện tốt một chút sự vĩ đại của bản thân, để lưu lại tình cảm tốt cho đối phương, sau đó cầu xin tình yêu của đối phương... Trời ạ.. Ta nói người lẽ nào không thể thay đổi cách khác sao? Việc này người đã làm qua mấy lần rồi? Có lần nào thành công chưa?”

Những lời của Bối Tác Tư khiến Lý Tầm Hoan xấu hổ cười gượng hai tiếng rồi cũng không nói gì, nửa ngày sau mới khẽ nói: “Có lẽ.... Lần này thành công...”

“Thành công? Thành công cái rắm ấy.... Không phải là ta khinh người, người đức hạnh như vậy, thì cho dù người có biểu hiện vĩ đại cũng không có người nào thích người...” Bối Tác Tư nghe xong những lời này liền há mồm chửi, xem ra hai người này rất tốt. Nếu không Bối Tác Tư cũng không nói những lời như vậy với Lý Tầm Hoan, dù sao Lý Tầm Hoan đường đường cũng là tam vương tử của vương quốc Ba Phạt Lợi Á mà.

“Ta...” Lý Tầm Hoan nghe xong lời này vẻ mặt đỏ bừng kích động đang muốn tranh luận một phen, Bỗng nhiên phía dưới truyền đến một tiếng hét kinh ngạc.... Trong nháy mắt cả Đắc Nguyệt Lâu âm ỉ bỗng chốc trở lên im lặng như tờ. Một nữ nhân mặc bộ váy đỏ dài, để lộ ra nửa bộ ngực đầy đặn trắng nõn, với mái tóc vàng từ phía sau của sân khấu bước ra.

Một người con gái đẹp, dáng vẻ khoảng chừng hai mươi tuổi, vóc người có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, thân hình hấp dẫn hình chữ S, trên khuôn mặt hoàn mỹ toát ra sự thanh thực của nữ nhân, mái tóc vàng dài đến hông, khiến mọi người đều mê mẩn. Lúc người con gái đó bước ra, vô số tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên.... mà bên cạnh Bạch khởi cũng truyền đến một âm thanh....

“Trời ạ, là A nhã.... Nữ thần của ta.... Nữ thần của tôi.... Trời ạ...trời ạ, ai cứu cứu ta với, ta sắp bị nàng làm say mê chết mất, nàng làm sao lại xuất hiện ở đây.... Trời ạ.... Ta hôm nay nhất định không có cách nào

mua được tinh linh xạ thủ xinh đẹp rồi, tinh linh xạ thủ đáng thương à, mặc dù nàng rất đẹp khiến người khác mơ tưởng, nhưng hôm nay lại có A Nhã của ta, ta không thể mua nàng, giải thoát nàng ra khỏi biển khổ rồi. Bởi vì...Ta không muốn để lại chút gì đau thương cho A nhã yêu quý của ta..."giọng nói của Lý Tầm Hoan vang lên, nhìn về phía mỹ nữ trên sân khấu mà chỉ biết nuốt nước bọt, vẻ mặt động tình nói rằng.

"Bình" Bối Tác Tư không chút do dự đánh Lý Tầm Hoan một quyền, sau đó tàn bạo nói: "Ta nói cho người biết... người là tên khốn... còn có hai huynh đệ tại đây, người có thể đừng làm mất mặt như vậy được không? Cái gì mà A nhã của người, người biểu lộ vô số lần với nàng rồi, nhưng người ta đều khinh thường người... Trả lại A Nhã của người...Thật không sợ mất mặt..."

"Người không hiểu... người không hiểu gì về tình cảm cả, chỉ biết chọc ghẹo người khác, ức hiếp người khác, người không hiểu tình yêu chân chính là như thế nào, mặc dù A Nhã cự tuyệt ta vô số lần nhưng ta biết nàng chỉ là xấu hổ mà thôi... kỳ thực... Nàng cũng thích ta..." Lý Tầm Hoan nghe xong những lời này liếc nhìn Bối Tác Tư sau đó nhìn nữ nhân tóc vàng dưới sân khấu với ánh mắt thâm tình mà nói.

"Không cần để ý đến hắn.... Tên này là như vậy đấy, các huynh mặc kệ hắn là được, tính cách của hắn là vậy, nữ nhân đó là Tác Phi Á, bản thân hắn đã đặt cho người ta cái tên A Nhã, còn gọi thân mật như vậy, kỳ thực người ta cần bản không để ý tới hắn, hắn bộc bạch vô số lần với cô ấy rồi, cái gì là anh hùng cứu mỹ nhân, nửa đêm đùa giỡn lưu manh, ngẫu nhiên gặp gỡ....đều chơi qua vô số lần rồi, nhưng nàng cần bản không để ý tới hắn, thật đáng tiếc, hắn còn cố chấp như vậy.... còn nói muốn giữ hình tượng tốt trước mặt Tác Phi Á? Trời ạ, đức hạnh của tên này cả vương đô ai mà không biết chứ..." Bối Tác Tư bỗng nhìn sang Lý Tầm Hoan phía bên cạnh sau đó còn giải thích cho Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên ở bên cạnh.

Đối với việc này Bạch khởi sắc mặt cổ quái , còn Độc cô chiến thiên lại không hề phản ứng gì, nhàn nhạt nhìn Lý Tầm Hoan không nói ý kiến gì, nhưng trong mắt lại có chút quái dị...

"Hoan nghênh các vị đến đây.... Ngày hôm nay Tác Tư phách mại tràng (trung tâm đấu giá), nhận được lời mời của một vị không rõ quý tính đại danh và "Đắc Nguyệt lâu" phải tôi đến đây giúp bán đấu giá tinh linh xạ thủ...Hì hì.... Các vị phải biết rằng tinh linh hiện nay ở đại lục cũng không nhiều, càng không phải nói là cao giai tinh linh xạ thủ, cao thủ của tinh linh đã ít lại càng ít hơn. Truyền thuyết nói rằng mũi tên của nàng có thể bay xa nghìn mét, hơn nữa chuẩn xác vô cùng, và có thể giết chết đấu linh cường giả trong vòng trăm mét, nàng quả thật là một cao thủ hàng thật giá thật, lần này chúng ta vì bắt cô ta mà chết mất hai đại đấu sư, hơn nữa còn mấy tên thủ hạ nữa,các vị cũng không nên bỏ qua.... Hơn nữa ta phải nói cho các người một điều.... Cao giai tinh linh xạ thủ này còn là một thiếu nữ xinh đẹp.... Ta đã nhìn qua rồi, rất đẹp, mặc dù ta đối với dung mạo bản thân rất tự tin..... nhưng.... Sau khi nhìn thấy nàng.... Ta tự thẹn không bằng..." Tác Phi Á ngây ngốc cười, dáng vẻ phong tình vạn nhất như vậy.....trong nháy mắt hấp dẫn vô số người đang nhìn lên.

Có khi là vì thực lực của cao giai tinh linh xạ thủ mà động lòng, rốt cuộc một đại đấu sư ở dân gian thuộc cao tay, cao giai tinh linh xạ thủ có thể bắn chết đấu linh cường giả là rất ít, đạt tới cao thủ như vậy bản thân phải an toàn rất nhiều, hơn nữa cũng phải có chút thực lực uy hiếp đối với địch thủ, mà các quý tộc có vô số vệ sĩ cao thủ, họ đối với dung mạo của cao giai tinh linh xạ thủ có chút động lòng

Tác Phi Á đã là câu hồn đoạt phách như vậy, khiến mọi người đã sôi sục, nữ nhân còn đẹp hơn nàng là người như thế nào? Nghĩ đến đây, không ít người đã bắt đầu rục rịch....

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

86. Chương 86: Lễ Vật Đặc Biệt

"Xinh đẹp hơn A Nhã thân yêu của ta sao? Không thể nào? Ta không tin..." Lý Tầm Hoan kinh ngạc kêu lên.

Nhưng sau đó hắn đã không nói ra lời, một mảnh vải lớn màu đỏ được kéo ra phía bên dưới trung tâm sân khấu, một người con gái với một cái xiềng xích trên cổ, một nữ nhân thanh mảnh với mái tóc màu xanh biếc và đôi mắt thanh thúy hiện ra ngay trước mặt mọi người, tuổi của cô gái không lớn, xem ra cũng chỉ tầm mười năm mười sáu tuổi, vóc người cao gầy, với bộ ngực nhô cao, một đường cong hoàn mỹ, cái mông

đang sau hơi vểnh khiến người xem cứ muốn ngắm nhìn mãi, bộ quần áo có chút cũ nát hơn phân nửa, để lộ ra làn da trắng nõn như tuyết, khiến mọi người chăm chú nhìn.

Đương nhiên đây không phải là điều quan trọng, quan trọng đó là khuôn mặt tuyệt đẹp, mắt tròn to, đôi môi xinh xắn cộng thêm lông mi mảnh khảnh, phối hợp với mũi cao, làn da trắng nõn, con mắt thơ ngây giống như là không có u lan, cao ngạo mà cô lập, trong ánh mắt tràn đầy mê man và hồn nhiên, đôi mắt tròn to dờm dờm nước mắt, nhìn mọi người xung quanh với chút sợ hãi, sau đó cúi gầm mặt xuống, nhìn đáng vẻ đáng yêu khiến mọi người có chút thương tiếc....

“Ừ ừ ừ ~” Bạch Khởi nghe thấy rõ ràng tiếng nuốt nước bọt của kẻ hèn mọn Lý Tầm Hoan ngay bên tai mình, bộ dạng vô cùng khó chịu, mà những người ở dưới lầu cũng không khác gì Lý Tầm Hoan, không ít kẻ mắt đắm đắm ngắm nhìn nữ mỹ nhân trước mặt với vẻ ngu ngốc..

Phản ứng của mọi người khiến Tác Phỉ Á vô cùng thỏa mãn, hí hửng, nhìn qua những nam nhân xung quanh như những con sói vậy, sau đó mỉm cười, bước lên phía trước nói với giọng đầy quyến rũ: “Các vị, thấy thế nào, vị Tinh Linh xinh đẹp này các ngài thấy vừa ý không ạ?”

“Vừa ý...vừa ý..” Vô số kẻ háo sắc mắt sáng lên hô to, bộ dạng giống như một lũ sói đang đói vậy, khổ một nỗi không thể lên sân khấu nuốt chửng con cừu non đáng thương.

“Vậy thì tốt, vị cao giai Tinh Linh xạ thủ xinh đẹp này, có giá là một vạn kim tệ, có ai trả giá cao hơn không?” Tác Phỉ Á sau khi nghe xong những lời đó, gật gù đầu vừa ý, Tinh Linh xạ thủ này vô cùng hiếm, hơn nữa lại vô cùng xinh đẹp, hơn nữa nơi đây lại chính là Mân Côi thành của vương đô Ba Phạt Lợi Á, một trong những ngôi thành hoa nhất của đại lục, ở đây có vô số phú hào.

Tuy rằng cái giá này quá cao, dù sao một nữ nô bình thường cũng không quá năm mươi ngàn tệ mà thôi, một xử nữ bình thường cũng chỉ có giá một kim tệ, cho dù là khuôn mặt đẹp cũng chỉ từ mấy chục kim tệ đến mấy trăm kim tệ là cùng, một vạn kim tệ... Thật là quá đắt, nhưng lại có được một vật có giá trị... Bọn họ tin rằng dù cho giá có cao ngất ngưỡng cũng sẽ có người mua.

“Một vạn kim tệ? Trời, cướp tiền chắc... Làm sao lại cao như thế chứ?” Nghe xong giá tiền liền có người bắt đầu kinh ngạc kêu lên, dù sao cái giá này quả thực là quá đắt, tuy những người ngồi đây đều là những người có tiền, nhưng đa số đều là phú nhị đại (kẻ giàu có, phú quý hạng hai) hoặc là quý tộc trẻ, vẫn dùng tiền của nhà, một vạn kim tệ, không phải ít, ngoài mấy phú thương bốn năm chục tuổi ra thì rất ít người chịu bỏ ra số tiền này, cho dù con số này đối với họ mà nói không phải là nhỏ.

Còn những phú thương đẳng cấp và những quý tộc lớn thực sự có tiền, thì thật chẳng đáng đi tới đây, “Đắc Nguyệt lâu”, vẫn chưa có được cái uy để khiến những người thực sự nắm quyền của vương quốc tụ hội tại đây, sợ là ngoài thập nhất thế gia của Ba Phạt Lợi Á vĩ đại hay lui tới đây ra không còn ai có thể có bản lĩnh này.

“Thưa các vị, các vị phải biết rằng, tuy một vạn kim tệ không phải là một con số nhỏ, nhưng các ngài thử nhìn Tinh Linh xạ thủ xinh đẹp này xem, tôi đảm bảo các ngài sẽ có một vật vô giá, chỉ cần các ngài làm kesepakatan với cô ta, vậy thì từ nay về sau cô ta sẽ thuộc về các ngài, dù là thân thể cô ta hay là năng lực của cô ta, thử nghĩ xem có một nữ nô cao giai Tinh Linh xạ thủ xinh đẹp không phải là một việc huyền diệu sao? Bằng hữu của các ngài nhất định sẽ phải phát điên vì ghen tỵ...” Tác Phỉ Á nhìn thấy vậy, cũng không kinh ngạc, tất cả đều trong dự tính, thấy tình hình như vậy cô ta chỉ mỉm cười, thản nhiên nói.

Những lời nói này cộng thêm sự biểu đạt tình cảm rõ ràng có sức mê hoặc chết người, Lý Tầm Hoan bên cạnh Bạch Khởi đã đi vào trạng thái ngây ngốc, ngốc nghếch, tình hình như vậy khiến Bạch Khởi trong lòng vô cùng khinh bỉ hèn, đức hạnh như vậy còn “Tuyệt thế dam côn” nữa chứ? Bạch Khởi thấy hèn được gọi là “Tuyệt thế hoa si” thì đúng hơn....

Đương nhiên tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Bạch Khởi không định nói ra, chỉ là trong lòng có chút khinh bỉ Lý Tầm Hoan, sau đó ngẩng đầu lên, lại phát hiện thấy trong mắt hai người Độc Cô Chiến Thiên và cả Bối Tác Tư đều xuất hiện ánh mắt giống mình, ba người cùng liếc nhìn nhau, sau đó Bối Tác Tư và Bạch Khởi mỉm cười còn Độc Cô Chiến Thiên thì làm như không nhìn thấy gì cả, lẳng lặng làm ngơ.

Chính lúc này bên dưới có một phú thương thân hình mập mạp đứng dậy, cao giọng hô: “Một vạn... Ta mua...”

Vừa dứt lời thì những người tham gia đấu giá ở xung quanh cũng bắt đầu xôn xao hẳn lên, vừa nãy bọn họ còn do dự không biết là có nên mua không, nhưng sau khi có người ra tay trả giá thì bọn họ bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mình một thứ đồ tốt như vậy có thể bị người khác lấy đi, điều đó có thể xảy ra, khiến đa số bọn họ bắt đầu hăng say trả giá. Tuy giá tăng lên không nhiều nhưng chỉ trong một thời gian ngắn nó đã lên đến một vạn tám ngàn kim tệ.

“Ha ha. Xem ra không ít người muốn có Tinh linh xạ thủ xinh đẹp này... Nhưng cũng phải nói lại, Bạch huynh đệ thấy nữ nhân này được chứ, người nói xem đúng không?” Bối Tác Tư bên cạnh tủm tỉm cười nhìn về phía Tinh Linh Xạ thủ đang run rẩy ở đằng xa, thấp giọng nói với Bạch Khởi.

“Uhm. Phải nói rằng nữ nhân này rất đẹp, hơn nữa thực lực lại rất cao...Rất khó có được... Nói thật cũng không sợ người cười, Ta không có tiền, nếu có tiền, nói không chừng ta cũng sẽ không ngần ngại mà bỏ tiền ra mua về.” Thoáng nhìn Tinh Linh Xạ thủ ở phía sân khấu trung tâm, Bạch Khởi cười nói.

Nói thật, Bạch khởi cũng là một nam nhân, hơn nữa là một nam nhân chân chính, chứ không phải là một nam nhân xấu xa, chỉ yêu thích cái đẹp, và Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, mỹ nữ đẹp như vậy Bạch khởi cũng muốn bỏ vào túi mình, nhưng thật đáng tiếc, Bạch Khởi trong túi không có tiền để làm việc này.

Huống hồ cho dù có tiền e là Bạch khởi cũng không làm như vậy, suy cho cùng hẳn cũng là người mới đến đây, nền móng chưa ổn, người ở đây tuy không có ai là nhân vật lớn nhưng đều là con cháu của những nhân vật tầm cỡ, nếu như có lỡ dắc tội Bạch Khởi cũng không sợ, nhưng lại là điều không cần thiết, Bạch Khởi luôn có một nguyên tắc, đó là trước khi chưa có thực lực tuyệt đối thì không nên gây thù chuốc oán, nếu không sẽ chết một cách thê thảm.

Mà nữ nhân này tuy xinh đẹp nhưng dù xinh đẹp cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, không có quan hệ trực tiếp gì với Bạch khởi, huống hồ chỉ hai người cũng không có tình cảm gì, sự sống chết của cô ta không liên quan gì tới Bạch Khởi, không đáng để vì cô ta mà làm bậy.

Chính vì có cách nghĩ như vậy, cho nên Bạch Khởi đã đánh cướp toàn bộ các gia đình phù hào ở Liễu thành, nhưng sau khi đến vương đô lại thành thật khác thường, lại cũng không nghĩ qua như vậy, không phải không muốn, không phải Bạch Khởi thiếu tiền, cũng không phải Bạch Khởi không muốn tiến bộ mà là Bạch Khởi biết rõ, ở Liễu thành lúc đầu bản thân là một đấu sư, cũng đã được xem như là cao thủ rồi, lại có Đạp Vân Bộ phối hợp, hơn nữa Bạch gia là một một trong những gia tộc phú quý nhất ở Liễu thành, bản thân cũng không sợ gì cả.

Nhưng nếu như trong vương đô mà làm như vậy, Bạch Khởi có thể bảo đảm rằng e là mình không chết thì cũng thành tàn phế, cao thủ ở vương đô rất nhiều hơn nữa có rất nhiều gia tộc không dễ trêu chọc, do đó Bạch Khởi mới không hành động như khi ở Liễu thành, nếu không, nếu như Bạch Khởi thực sự có thực lực, để cướp bóc hết các phú hào ở vương đô, Bạch Khởi bây giờ e là không phải đại đấu sư gì đó , chỉ ít cũng là một đấu linh gì đó, thậm chí có thể thành cao thủ cấp đấu tông....

“Thật sao? Ha ha... Ta biết rồi.” Bối Tác Tư mỉm cười trước những lời của Bạch Khởi, liền gật gật đầu nói.

Nói rồi Bối Tác Tư liền đứng dậy, cao giọng hô: “Hai vạn kim tệ, Bối Tác Tư ta mua....”

Một câu nói ngắn gọn nhưng lại khiến cho mọi người xung quanh phải cảm lạnh, không ai dám nói một câu, không phải vì Bối Tác Tư trả giá cao, giá vừa nãy cũng đã lên đến một vạn tám ngàn kim tệ rồi, nhưng những người tham gia đấu giá không thể giảm được mà như vậy có thể tăng lên thêm ba đến năm vạn kim tệ nữa là điều hoàn toàn có thể, nhưng một câu nói của Bối Tác Tư lại không có ai dám lên tiếng, tất cả mọi người đều im lặng nhìn lên lâu ba.

Không nhìn thì tốt hơn, vừa nhìn đã hoảng sợ, người thấy người sợ Bối Tác Tư, tuyệt thế dame còn Lý Tầm Hoan, thần quỷ vật cận Độc Cô Chiến Thiên, ba người này sao lại ngồi chung với nhau? Trời ạ, một Bối Tác Tư đã khiến mọi người không dám trả giá rồi, tên gọi người thấy người sợ quả không sai, khi Bối Tác Tư nói ra lời này mọi người đều không dám nói nhiều, bởi vì bọn họ sợ là nếu như mình lảm chuyện, tối ngày mai sẽ có người phát hiện thấy xác bản thân nằm bên hồ Hộ Thành, mà khi nhìn thấy ba người đó ở cùng nhau, càng không có ai dám lên tiếng, vốn có một hai vị muốn trả giá nhưng khi nhìn thấy ba người này ngồi cùng nhau đã lựa chọn một cách thông minh là im lặng, bởi vì ba người bọn họ mỗi người đều khôngphải là dễ chọc, ba người này như một con cua đi ngang ở vương đô, ai dám động đến bọn họ chứ?

Tác Phỉ Á sau khi thấy Bối Tác Tư trả giá, mặt liền biến sắc, nhưng nhanh chóng lại trở lại bình thường, cười hai tiếng sau đó nói với giọng thanh thúy rằng: “Bối Tác Tư thiếu gia trả hai vạn, có ai trả cao hơn không?”

Kỳ thực lời này ngay cả Tác Phỉ Á bản thân cũng biết là để lấy lệ mà thôi, người thấy người sợ Bối Tác Tư đã trả giá còn ai dám đấu lại với hắn chứ? Huống hồ những người thông minh đều nhìn thấy, Độc Cô Chiến Thiên và Lý Tầm Hoan như là cùng đến với hắn, như vậy trừ phi có người chán sống, nếu không ai dám nhiều lời chứ?

Phải biết rằng quốc vương sủng tín tam vương tử Lý Tầm Hoan nhất, tuy hắn làm việc hoang đường, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến lòng tin của quốc vương với hắn, còn về gia sự của Bối Tác Tư thì vô cùng bẽ thế, người dám trêu hắn gần như không có ai...Cuối cùng là Độc Cô Chiến Thiên.... Thôi đi, tên biến thái đó, trong vương đô này tốt xấu có được mấy người dám trêu Bối Tác Tư hoặc là Lý Tầm Hoan cơ chứ, nhưng ai trêu tên biến thái này, đảm bảo rằng sẽ bị băm thành thịt vụn...Bất kể ai cũng không ngoại lệ, có quỷ mới trêu chọc hắn, nếu không hắn đã không được gọi là Thần quỷ vật cận rồi.

Còn Bạch Khởi, lúc này mặc dù ngồi cùng ba tên này, nhưng bởi vì ba tên này quá nổi nên không ai chú ý đến sự tồn tại của Bạch Khởi...Điều này khiến Bạch Khởi ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Nhưng rất nhanh, một câu của Bối Tác Tư khiến tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Bạch Khởi, bọn họ kinh ngạc không hiểu, bởi vì Bối Tác Tư lúc này lại cao giọng nói rằng: “Được, đã là người của ta, vậy ta tặng cho vị Bạch huynh đệ này... Hai vạn kim tệ, đợi lát ta sẽ sai người đưa tới.”

Có thể khiến Bối Tác Tư tặng quà cho người khác? Có thể sao? Từ trước tới nay chưa nghe nói qua Bối Tác Tư tặng quà cho người khác, hơn nữa lại là một tuyệt thế mỹ nữ trị giá hai vạn kim tệ? Lẽ nào thân phận của Bạch Khởi khiến Bối Tác Tư phải lấy lòng sao? Trong lúc nhất thời mọi người đều suy đoán, nhìn Bạch Khởi với ánh mắt kính nể.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

87. Chương 87: Bằng Hữu

Lời của Bối Tác Tư khiến Bạch Khởi phải ngăn người ra, nhất thời không biết nên nói gì, nói thực.... Giao tình giữa Bạch Khởi và Bối Tác Tư không sâu đậm, giao tình giữa hai người có thể nói là nhạt như nước, như là mới biết mà thôi, nhưng Bối Tác Tư lại vung tiền như rác, bỏ ra hai vạn kim tệ mua về một mỹ nữ, hơn nữa lại là cao giai tinh linh xạ thủ có thực lực của đại đấu sư, tặng cho mình... điều này... Quả thực không tầm thường.

Không riêng gì Bạch Khởi ngay cả Bạch Tiêu Sái vốn đang phiến muộn ngồi bên cạnh uống trà cũng không chịu được khi Bối Tác Tư nói ra những lời này, Bối Tác Tư quá hào phóng rồi, trong chốc lát khiến Bạch Khởi không thể tin nổi.

Bạch Khởi không thể tin được trên thế giới này lại có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng mình rốt cuộc khiến Bối Tác Tư có ý đồ gì chứ? Điều này khiến Bạch Khởi trong thời gian ngắn có chút mơ hồ không nghĩ ra.

“Ghe tởm, Bối Tác Tư cái tên này, tuy ta cũng rất quý Bạch huynh đệ, nhưng ngươi cũng không thể nhất bên trọng nhất bên khinh như thế, ta cũng muốn mỹ nữ, ngươi sao lại không tặng cho ta?” sau khi Bối Tác Tư ngồi xuống, Lý Tầm Hoan ngồi bên nói với Bối Tác Tư với vẻ mặt bất mãn.

“Ha ha.... nếu có cơ hội, nhất định sẽ tặng ngươi, hơn nữa ta nếu tặng cho ngươi, ngươi cũng không thể nhận, ngươi phải biết rằng, A Nhã thân yêu của ngươi...đang ở dưới đó. Nếu.... chắc chắn.... sợ là ngươi cả đời này không còn cách nào có được Tác Phỉ Á...” Bối Tác Tư nghe xong liền mỉm cười nói.

Lời của Bối Tác Tư khiến Lý Tầm Hoan suy nghĩ một chút, sau đó gật gật đầu nói rằng: “y...ngươi nói cũng đúng, cô nàng này mặc dù cũng khá, nhưng không phải kiểu người ta thích, ta vẫn thích A Nhã hơn,..... Thôi quên đi, vì A Nhã thân yêu của ta, ta chỉ có thể chịu đau vì yêu vậy..”

Nói đến đây Lý Tầm Hoan gục đầu ủ rũ, lắc đầu liên tục, phảng phất như nội tâm vừa đưa ra quyết định vô cùng thương tâm vậy.

“Hừm... Người cứ ra về đi... Mặc kệ người..” Bối Tác Tư nói xong quay sang nhìn Bạch Khởi mỉm cười nói rằng: “Bạch huynh đệ, người vừa nói mỹ nữ này cũng được đúng không? Ha ha, đã như vậy ta tặng cho người, hy vọng người không từ chối, nếu không ta sẽ không vui.”

“Cái này... nhưng cái này... Bạch Khởi còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Bối Tác Tư đưa tay ra ngắt lời, sau đó nói với Bạch Khởi rằng: “Ta nói Bạch huynh đệ này, ta vừa bỗng nhớ ra một việc, nghe nói Bạch Ngọc Đường lão tiên sinh của Bạch gia ở Liễu thành đã xuất sơn rồi, hơn nữa còn có một đệ tử tên là Bạch Khởi, chính là người...Ta trước đây đã nghe qua điều này, chỉ là nhất thời không nhớ ra, bây giờ vừa mới nhớ ra, người không phiền chứ... nếu có cơ hội giúp ta gửi lời hỏi thăm Bạch Lão tiên sinh, phụ thân ta ngưỡng mộ ông ấy rất lâu rồi..... nếu không vì quá bận, thì nhất định đến bái kiến lão nhân gia.”

Lời của Bối Tác Tư khiến Bạch Khởi liền thở phào nhẹ nhõm, cảm tình của hắn là nghĩ đến thân phận của mình, tặng mỹ nữ cho mình không phải là nể mình mà là nể mặt Bạch Ngọc Đường, điều này Bạch Khởi có thể hiểu được.

Mà cùng lúc đó, vẻ mặt ngốc nghếch của Lý Tầm Hoan đang nhìn xuống phía dưới nơi Tác Phỉ Á, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi lại tiếp tục quan sát Tác Phỉ Á, còn Độc Cô Chiến Thiên vẫn không có phản ứng gì.

Bạch Khởi muốn mở miệng từ chối. Nói thực, vô công bất thụ lộc, đồ của người khác không thể cứ nhận như vậy được, Bạch Khởi không cho rằng mình có thể giúp được gì cho đối phương, tính cách của lão gia tử hắn biết nhưng không phải vì câu nói của mình mà tùy ý xuất núi giúp người khác được, đừng nói là người khác, ngay cả bản thân mình, lão nhân gia giúp hay không lại là hai chuyện khác nhau... Trừ phi nguy hiểm đến tính mạng của mình....

Nhưng Bạch Khởi không nói ra, Bối Tác Tư bên cạnh lại nói: “Bạch huynh đệ, người có thể thấy ta là người có thể lực. Nói thực...Ta không phải vậy. Mấu chốt là mấy ngày trước Lão đầu tử nhà ta nói với ta một việc, nếu ta có cơ hội hãy cùng người kết giao. Ha ha... Lão đầu tử nhà ta hy vọng có thể lôi kéo người, để ta có cơ hội làm một vài điều tốt cho người, khiến người cảm kích, sau đó lôi kéo được về bên nhà chúng ta....”

Dừng một lát Bối Tác Tư tươi cười nói rằng: “Nhưng... nói thực, ta không là gì cả, nhìn thấy người ta cảm thấy cũng không tệ lắm. Nếu như không phải vừa mới nghĩ tới người là ai.... nói thật ta cũng có ý định tặng người một mỹ nữ.... phải biết rằng.... hai vạn kim tệ không là gì cả, một bằng hữu mới là điều quan trọng nhất, Bối Tác Tư ta mọi người đều biết ở trong kinh thành ngoài cái tên Lý Tầm Hoan này ra không có một bằng hữu nào khác, không phải vì không có người đồng ý kết giao bằng hữu với ta, cũng không phải Bối Tác Tư ta tự đại, chỉ cần ta nói ta muốn có bằng hữu, thì người muốn cùng ta kết giao bằng hữu có thể xếp hàng dài từ cửa đông đến cửa tây Mân Côi thành, nhưng Lão tử xem thường bọn chúng...đúng vậy.. ta xem thường chúng, chúng không đáng làm bằng hữu với ta, nhưng Bạch huynh đệ người....ta cảm thấy ta có chút kính trọng với người, ta muốn cùng người làm bằng hữu, nếu là bằng hữu vậy thì giúp người mua một món đồ tính toán làm gì? Chỉ là hai vạn kim tệ mà thôi, nhưng có thể kết giao được một bằng hữu.... ta thấy thật xứng đáng.... Bạch huynh đệ, ta có một câu muốn nói với người, nếu người đồng ý làm bằng hữu của ta thì hãy nhận lấy mỹ nữ đó, nếu không đồng ý, ta sẽ lập tức giết chết cô ta, Bối Tác Tư ta đảm bảo từ nay về sau không xuất hiện trước mặt người nữa, cũng không quấy rầy người hay cuộc sống của người nữa.”

Nói thật, lúc đầu lời của Bối Tác Tư khiến Bạch Khởi ít nhiều trong lòng không thoải mái lắm, nhưng những lời nói sau lại ngược lại khiến Bạch khởi trong lòng rất thoải mái, liếc nhìn Bối Tác Tư, hắn biết rằng Bối Tác Tư có ý tốt, cho dù là thật hay giả, có bất cứ mục đích nào, nhưng nói đến đây mình cũng không có cách nào từ chối cả.

Huống hồ kỳ thực trong lòng Bạch Khởi có chút gì đó loáng thoáng không muốn từ chối, dù sao mặc kệ Bối Tác Tư nói thật hay giả, thì việc kết giao với Bối Tác Tư dường như không có gì xấu đối với Bạch Khởi, hơn nữa còn có thể có được tuyệt thế mỹ nữ....

Đương nhiên đây không phải là chủ yếu, chủ yếu là bây giờ lần đầu ở vương đô, cuộc sống còn chưa quen, Bạch Khởi cũng cần mấy bằng hữu giúp mình, lực lượng của một người dù thế nào thì vẫn chỉ là một hạt cát, Bạch Khởi cần có sự giúp đỡ của bằng hữu.

“Được.... đã như vậy, vậy ta và ngươi kết giao bằng hữu.” Bạch Khởi do dự một lát sau đó cắn răng một cái rồi nói.

Trong lòng Bạch Khởi đã định chủ ý, nếu Bối Tác Tư thật lòng muốn làm bằng hữu, mà không vì lợi ích gì vậy mình cũng chân thành coi hắn là bằng hữu, nếu đối phương có mục đích gì khác.... Vậy mình cũng không phải là ngốc, đến lúc đó trở mặt không nhận, việc này, ai sợ ai.... Bạch Khởi tự hỏi từ nhỏ đến lớn cũng không có ai có thể chiếm được tiện nghi dễ dàng từ trên người mình.

“y da, ta nói Bối Tác Tư này, việc như vậy làm sao có thể thiếu ta được chứ? Bạch Khởi huynh đệ, ngươi không ngại cùng ta kết giao bằng hữu chứ? Đương nhiên rồi, ta không có mỹ nữ tặng ngươi, ngươi phải biết rằng mỹ nữ đó là sinh mạng của ta, đừng nói là bằng hữu, ngay cả thân gia ta cũng không cho, nhưng ta thực sự muốn làm bằng hữu với ngươi, sao lại nói không chứ?” Khi Bạch Khởi nói ra những lời này Lý Tầm Hoan cười nói như vậy.

Nhưng Bạch Khởi cười ha ha, sau đó cao giọng nói rằng: “Đương nhiên có thể, được hai vị để mắt tới, vậy chúng ta làm bằng hữu, một bằng hữu chân chính...”

“Ha ha, tình cảm tốt...” Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan cùng cười nói.

Còn Bạch Khởi lúc này bỗng nhiên thấy Độc Cô Chiến Thiên vẫn vẻ mặt lạnh lùng không biểu lộ thái độ gì, sau đó mỉm cười nói với Độc Cô Chiến Thiên rằng: “Độc Cô huynh đệ, cùng cạn chén nào, nếu không ngại, chúng ta có thể trở thành bằng hữu...”

“Bằng hữu? Ta không cần...Ta chỉ cần kiếm của ta...” Độc Cô Chiến Thiên nghe xong những lời này lạnh lùng liếc nhìn Bạch Khởi nói như vậy, sau đó đứng dậy, không thèm để ý đến mọi người liền quay người bỏ đi, đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, không quay đầu lại mà lạnh lùng nói rằng: “Nhớ kỹ một tháng sau, Tây ngoại thành ba dặm, nếu ngươi thắng ta...vậy...ta có thể suy nghĩ.”

Nói xong liền bỏ đi, để lại cho mọi người một bóng lưng lãnh khốc tiêu sái.

Nhìn Độc Cô Chiến Thiên bỏ đi Bạch khởi cũng không hề tức giận, mỉm cười, phảng phất chuyện gì cũng không ai biết, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan hai người liếc nhìn nhau, Bối Tác Tư nhún vai, nói rằng: “Ta nói huynh đệ này, ngươi cũng đừng để bụng, hắn là như vậy, luôn biến thái lạnh lùng, quen rồi thì cũng tốt hơn...”

“Đúng vậy...Đúng vậy... nào.... cùng ta uống rượu...uống rượu... ha ha. Bạch Khởi ngươi hôm nay cướp đi của ta một mỹ nữ, ta không chúc ngươi say không được...Còn Bối Tác Tư, ngươi tặng cho Bạch Khởi mà không tặng ta, hôm nay ta không cho ngươi say chết cũng không được...” Lý Tầm Hoan nâng chén rượu lên cười.

“Ha ha...Lý Tầm Hoan ngươi có bản lĩnh thì tới đây, Bối Tác Tư ta là người có tiền, sợ ngươi không lại.... nào cạn chén...” Bối Tác Tư cười sáng khoái nói.

“Vậy được, nào...Không say không về” Bạch Khởi cũng nâng chén rượu hô lên như vậy, ba người sau đó uống một hơi cạn hết.

Sau đó bắt đầu nói chuyện hàn huyên, bước đầu cùng nhau tìm hiểu lẫn nhau, vừa nói vừa uống với nhau vô cùng vui vẻ.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

88. Chương 88: Giao Dịch Lỗ Vốn

“Ta muốn nước...” Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa mới tảng sáng, một giọng nam nhân vang lên bên trong đại viện của Bạch gia ở kinh thành, giọng nói đó không phải của ai khác mà chính là Bạch Khởi, Bạch Khởi lúc này vừa mới tỉnh dậy, cảm thấy đầu mình đau ghê gớm, cổ họng khô muốn chết, vì vậy thấp giọng gọi.

Sự việc đêm hôm qua hắn đã quên rồi, chỉ nhớ, hôm qua mình cùng với hai tên Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan cùng nhau uống rượu đến gần tối, sự việc sau đó hắn đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ được hai người đó uống rượu như uống nước vậy, không ngừng chúc mình, đến cuối cùng xảy ra việc gì mình cũng không nhớ

nổi, Bạch Khởi chỉ mơ mơ hồ hồ, mình được ai đưa về.... làm sao về được, bản thân cùng ai về thì lại không nhớ ra....

“Chủ nhân.... ngài muốn uống nước phải không? Của ngài đây.” Bỗng nhiên một giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai Bạch Khởi, giọng nói đó có chút xa lạ, Bạch Khởi khẳng định là từ trước đến nay chưa hề nghe qua bao giờ, giọng nói này khiến Bạch Khởi tỉnh táo hơn, quay đầu về phía sau nhìn.

Một người có khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, mái tóc dài, con ngươi xanh biếc, đôi tay hơi nhọn không giống với những người bình thường, nhưng làn da trắng nõn như dương chi bạch ngọc, thiếu nữ tuyệt sắc xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Thiếu nữ này Bạch Khởi biết, đó là Tinh Linh xạ thủ bị bán đấu giá tối qua ở “Đắc Nguyệt lâu”.

“Sao ngươi lại ở đây?” Giọng nói của Bạch Khởi có chút uể oải, ngồi dậy vừa xoa thái dương của mình vừa tùy ý hỏi.

“Tôi.... Tôi được chủ nhân mua về, hơn nữa tối qua đã ký huyết chi khế ước nữa, tôi.... bây giờ là nô bộc của ngài.... cho nên tôi phải ở chung với ngài rồi.” Bích Lợi Tư nghe xong những lời đó, thần sắc có chút buồn bã, thấp giọng đáp.

Huyết chi khế ước là một loại lực lượng khế ước chi thần lưu truyền trong nhân gian, một loại qui tắc, không phải là ma pháp, chỉ cần máu tươi và tuyên thệ là có thể hoàn thành, mà khi đã hoàn thành thì không thể phá bỏ, nô lệ phải mãi mãi trung thành với chủ nhân và đồng sinh cộng tử với chủ nhân, đương nhiên nếu chủ nhân tự giải trừ khế ước vậy thì nô lệ mới có thể khôi phục thân phận tự do.

“Ồ... Là như vậy... Ngươi tên gì? Ngươi hình như không chống cự lại ta.... hơn nữa hình như còn rất thuận phục, không phải theo lời đồn, các Tinh Linh đa số đều không muốn phục tùng loài người sao?” Bạch Khởi tiếp nhận chén trà mà Bích Lợi Tư đưa tới, một hơi uống cạn, sau đó nhìn Bích Lợi Tư đang quỳ ở đó.

“Điều này.... Chủ nhân, tên của tôi là Bích Lợi Tư, những điều này đều là do bọn họ huấn luyện.... còn việc chống cự... Tôi... Tôi... Chủ nhân, ngài cũng biết là tôi không có sự lựa chọn, qui định của Tinh Linh tộc, chúng tôi cả đời chỉ đi theo một nam nhân, cho dù là ai, nếu một Tinh Linh đồng thời theo hai nam nhân, hoặc một Tinh Linh đồng thời có hai nữ nhân đều là vi phạm tín ngưỡng Tinh Linh của chúng tôi, tiếp nhận lời nguyện của Tinh Linh nữ thần, dù cho sau khi chết cũng không được an nghỉ.... bọn họ tối qua....” Bích Lợi Tư thấp giọng nói, khi nói, ánh mắt đã có chút đỏ, nước mắt tràn đầy trong con ngươi dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra vậy.

“A... Như vậy....” Bạch Khởi nghe xong liền gật đầu, lời nói của Bích Lợi Tư tuy chưa nói hết nhưng việc tối qua Bạch Khởi cũng đoán được phần nào, những người buôn bán nô lệ đó có cách khiến cho những Tinh Linh đáng thương phải khuất phục, còn cụ thể là cách gì Bạch Khởi đại khái cũng có thể suy đoán một chút, nhưng việc này Bạch Khởi không quan tâm, ý mạnh hiếp yếu là quy luật của thế giới này, Bạch Khởi không cảm thấy có cái gì không đúng, tuy hắn cũng không thích những tên buôn bán nô lệ đáng ghê tởm đó.

Nhưng sự tồn tại của sự vật phải có nguyên nhân của nó, Thiên n đại lực nhiều năm qua không cấm buôn bán nô lệ, muốn thay đổi những điều này không phải dễ, huống hồ Bạch Khởi cảm thấy cũng không có gì là không tốt, do vậy Bạch Khởi cũng không định thay đổi nó.

“Vậy.... ngươi muốn khôi phục tự do không?” Bạch Khởi cuối đầu trầm tư một lát rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng đang chăm chú nhìn Bích Lợi Tư trước mặt.

“Khôi phục... tự do?” Bích Lợi Tư sau khi nghe xong những lời này, đôi mắt tròn to nhất thời ngẩng lên nhìn Bạch Khởi, nhưng lập tức như nghĩ ra điều gì liền cúi đầu xuống, toàn thân run rẩy nói rằng: “Tôi không muốn thừa chủ nhân... Tôi không muốn khôi phục tự do...”

Lúc này cô ta phảng phất lại nghĩ tới chuyện lần trước, khi người ta giúp huấn luyện mình, hậu quả của việc mình nói ra những lời này là mình sẽ bị đánh hai mươi roi, nghĩ tới đây Bích Lợi Tư đến bây giờ vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn.

Bích Lợi Tư nhận thấy chủ nhân hắn đang thử mình mà thôi, một ngày nào đó câu trả lời của mình không thể khiến cho chủ nhân vừa ý, đến lúc đó hậu quả của mình sẽ rất là đáng sợ...

Phản ứng của Bích Lợi Tư khiến Bạch Khởi nhíu mày, không hờn giận mà nói rằng: “Người đang lừa dối ta sao? Ngẩng đầu lên, nhìn ta... nói thật với ta... nhớ kỹ... người chỉ có một cơ hội.”

Lời của Bạch Khởi khiến Bích Lợi Tư toàn thân run rẩy, ngẩng đầu sợ hãi nhìn Bạch Khởi, sắc mặt bỗng trắng bệch, hai chân đang quỳ cũng bắt đầu run lên, cuối cùng cũng khuất phục dưới ánh mắt của Bạch Khởi, thấp giọng có chút uể oải nói rằng: “Vâng... thưa chủ nhân... tôi muốn tự do.... nhưng... tôi biết đó là điều không thể...”

Nói xong rồi nhắm mắt lại, vẻ mặt khấn trương lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt trắng nõn của tuyệt thế mỹ nữ, phẳng phất như đang chờ đợi sự nghiêm phạt sắp xảy ra.

“Thật sao?... Muốn có tự do ư? Ai nói điều này không thể chứ...” Bạch Khởi mỉm cười, ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại, tay trái nâng cằm, vuốt ve, bộ dáng tươi cười bí hiểm, lẩm bẩm nói.

“Sao.... Sao ă....?” Bích Lợi Tư không dám tin vào những gì mình nghe thấy, trời ă...Chủ nhân không phải phải nói đùa chứ... hần... nghe ý tứ của hần hình như là muốn trả tự do cho mình?

“Bích Lợi Tư, người muốn tự do đúng không?... Ta có thể cho người... Đương nhiên... Không phải cho không... Ta cũng có yêu cầu, nếu người có thể đồng ý với ta, hơn nữa làm ta vừa ý, ta có thể suy nghĩ việc cho người tự do.” Đứng dậy xoa một cái vào khuôn mặt tuyệt mỹ, cảm giác như chính đầu ngón tay lướt trên tuyết vậy, Bạch Khởi ngồi chồm hổm, nắm lấy cằm Bích Lợi Tư mỉm cười nói.

“Thật... có thật không?” Bích Lợi Tư hai mắt đỏ ửng, nói thực, cô ta đang ao ước được tự do, khát vọng trở về Vạn Tượng sâm lâm mỹ lệ, khát vọng thấy được những bằng hữu năm xưa, khát vọng trở về trước mặt nữ vương dịu dàng, cùng vui đùa với những tiểu Tinh Linh, khát vọng được thưởng thức những món ngon của Tinh Linh tộc , nhưng tất cả những điều này đã trở thành quá khứ, không thể quay trở lại, nhưng khi Bích Lợi Tư sắp tuyệt vọng và phải nói lời từ biệt với những điều tốt đẹp này thì Bạch Khởi xuất hiện, hơn nữa còn nói là sẽ cho Bích Lợi Tư sự tự do, điều này khiến Bích Lợi Tư cảm kích vô cùng.

Mặc dù cô ta biết rằng việc mà chủ nhân giao phó có thể không phải là dễ hoàn thành được, có khả năng còn khiến đôi bàn tay mình nhuốm máu tươi, cũng có khả năng là muốn thân thể thánh khiết của mình, nhưng cô ta vẫn gật đầu đồng ý, hữu tình thành khả quý(tình bằng hữu chân thành đáng quý), ái tình giới canh cao(cái giá của tình yêu còn cao hơn), nếu vì tự do , hai điều đó không quan trọng.

“Đương nhiên... nhưng ta muốn người trong hai mươi năm tới phải tận tâm tận lực hầu hạ ta, trung thành với ta, vì ta mà làm tốt mỗi một việc, nếu người có thể khiến ta vừa ý, ta có thể suy nghĩ đến việc trả cho người sự tự do, tất nhiên người có thể yên tâm, trong thời gian hai mươi năm ta sẽ không xâm phạm người, trừ phi người tự nguyện... Thế nào? Suy nghĩ một chút đi? Dù sao Tinh Linh tộc các người theo truyền thuyết có thể sống được năm trăm năm, thậm trí là còn hơn nữa, hai mươi năm đối với người mà nói cũng như hoa phù dung sớm nở chiều tàn mà thôi.” Bạch Khởi mỉm cười nói.

Tất nhiên có thể... nhưng..... nhưng chủ nhân, ngài... Ngài không phải thiết lập huyết chi khế ước sao? Lực lượng của khế ước tôi không thể vi phạm, vì sao...” Bích Lợi Tư bỗng nhiên cảm thấy chủ nhân có chút kỳ quái, hần muốn mình làm việc hà tất phải thương lượng với mình, phải biết rằng, sức mạnh của khế ước bản thân không thể có cách nào kháng cự được, mệnh lệnh của chủ nhân, mình phải chấp hành, nếu không hậu quả chắc chắn sẽ là sống không bằng chết.... Vì sao chủ nhân còn muốn trao đổi với mình như thế chứ?

“Điều này, người phải biết rằng, bị ép đi làm và toàn lực đi làm có sự khác biệt rất lớn, cái ta cần là mỗi một việc người làm đều phải toàn tâm toàn ý vì ta mà làm cho tốt, mà điều này.... Không phải khế ước có thể làm được, huống hồ.... nói thật... ta không thích ép buộc nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân xinh đẹp thế này...” Bạch Khởi mỉm cười nói.

Nói thật muốn nói Bạch Khởi không có chủ ý gì với Bích Lợi Tư là giả, Bạch Khởi cũng là một nam nhân bình thường, Bạch Khởi cũng muốn đẩy Bích Lợi Tư xuống, sau đó.... Thế nhưng Bạch Khởi tự cho rằng không thể làm như vậy, nếu làm vậy Bạch Khởi cảm thấy mình không khác gì loài cầm thú.... huống hồ ánh mắt của Bích Lợi Tư lại khiến Bạch Khởi động lòng....

Cho nên Bạch Khởi mới trao đổi như vậy với Bích Lợi Tư, một vụ trao đổi không có lợi....

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

89. Chương 89: U Đại Sư

Canh canh canh...Từng đợt âm thanh của kim loại cứ vang lên trong Mân Côi thành, con đường lớn thứ bảy, không phải là phồn hoa, đó là một con đường hẻo lánh ở ngoại thành Mân Côi, ở đây nhiều nhất là những tiệm rèn, chúng đều tập trung ở đây, thợ rèn cả Mân Côi thành thì có khoảng ba thành, còn bảy thành khác ngoài một thành rải rác ra còn toàn bộ đều tập trung trong quân doanh, mà nơi đây là nơi những mạo hiểm đoàn tập trung đông nhất trong vương đô, họ thường dẫn quân đi du lịch khắp nơi, bọn họ thường đến đây chọn những vũ khí thích hợp với mình.

Đương nhiên những quan gia chấp sự của các gia đình quý tộc hoặc là những thiếu gia quý tộc buồn chán đến đây cũng không phải ít, họ đến đây để chọn vũ khí, hoặc là mua một ít trang bị cho tư binh, dù sao thì các quý tộc cũng không thể tự mình chế tạo vũ khí được.

Lúc này Bạch Khởi đang đi dạo trên con phố thứ bảy, còn dẫn theo Bạch Tiêu Sái đi cùng mình, còn Bích Lợi Tư thì ở nhà, dung mạo của cô ta quá mức sáng chói, theo mình có khi sẽ gây chuyện thị phi, mặc dù Bạch Khởi không sợ, nhưng lại không muốn phiền phức.

Thẳng thắn mà nói, nếu như không phải Bạch Khởi không biết đường, hẳn thậm chí ngay cả Bạch Tiêu Sái cũng không muốn dẫn đi cùng.

Đi trên con đường lớn thứ bảy này, trên con đường rộng trải đầy phiến đá, người tới người lui tấp nập, nhưng hai người Bạch Khởi và Bạch Tiêu Sái lại đi cùng nhau, vẫn khiến không ít người xung quanh không thể không quan sát, ghé mắt nhìn, dù sao hai người đứng chung một chỗ quả thực là hai người vô cùng đối lập, tuy Bạch Tiêu Sái tuổi còn nhỏ, chỉ có điều tam sở vị khán chung thân (khuôn mặt lúc ba tuổi thế nào thì sau này sẽ vậy), từ tướng mạo của Bạch Tiêu Sái bây giờ thì không khó nhìn được ra được đức hạnh sau này của hắn, khẳng định là... người mập mạp trọng lượng hơn ba trăm cân, đứng chung với Bạch Khởi nếu không phải là người dẫn đường, thì thật khó khiến người khác tưởng tượng hai người họ là huynh đệ...

Hai người đi cùng nhau, một người tướng mạo anh tuấn, vóc dáng khôi ngô, còn một người thân thể mập mạp.... Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng vẫn thu hút không ít những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, điều đó rõ ràng khiến Bạch tiêu Sái cảm thấy không tự nhiên, còn bộ dáng của Bạch Khởi lúc này...

Nói chính xác là, tâm trí của Bạch Khởi lúc này đang tập trung nhìn bốn phía xung quanh, hắn nhìn những biển hiệu xung quanh như đang tìm kiếm cái gì đó.

Cuối cùng Bạch Khởi nhìn thấy một biển hiệu loang lổ với dòng chữ “Bách Luyện” ở phía cuối con đường, sau khi nhìn thấy biển hiệu đó, ánh mắt Bạch Khởi bỗng sáng lên, không nói không rằng, không để ý tới Bạch Tiêu Sái đang mãi miết đi qua.

Việc làm ăn của cửa tiệm Bách Luyện không tốt, các tiệm vũ khí xung quanh đều đông khách, những người thợ rèn đó bận tới mất tối mũi, còn trước cửa tiệm “Bách Luyện”, một ngọn lửa đỏ rực, và có một lão nhân tay đang cầm thiết chùy đang rèn trước cửa ra thì không còn ai nữa...

Nhìn qua những vũ khí bày biện bên ngoài, từng cái, từng cái đều đã loang lổ, và trên bàn bày biện phủ đầy bụi, nhìn thấy vậy chẳng trách không có ai đến đây mua vũ khí.

“Lão tiên sinh, xin hỏi... Lão u có ở đây không?” Bạch Khởi bước tới chỗ ông lão râu tóc bạc , tầm năm sáu mươi tuổi đang không ngừng rèn sắt thấp giọng hỏi.

Ông lão nghe Bạch Khởi nói xong liền ngẩng đầu lên liếc nhìn Bạch Khởi, sau đó lại cúi xuống tiếp tục làm việc “Leng keng leng keng” những âm thanh đó lại vang lên, cũng không thèm liếc nhìn Bạch Khởi, càng không thèm để ý đến Bạch Khởi.

“Ê.... Cái lão già này. Đại ca ta hỏi lão...Lão mau nói đi... Không ta cho lão biết tay bây giờ...” Bạch Tiêu Sái tự tiện bước tới, vẻ mặt bất mãn quát lớn, Bạch Tiêu Sái bây giờ tuy trong lòng rất hận Bạch Khởi, nhưng lại không dám đối phó với Bạch Khởi, bây giờ trong lòng Bạch Tiêu Sái Bạch Khởi đã là ác ma, có thể ngồi chung với ba tên biến thái kia thì còn ai là người bình thường được nữa...?

Nhưng Bạch Tiêu Sái lại không dám đắc tội với Bạch Khởi, đi theo Bạch Khởi ngoài việc liều mạng lấy lòng ra thì không thể làm được việc gì khác, mà lúc này hắn chính là muốn biểu hiện một chút trước mặt Bạch

Khởi cho nên mới nhảy vào.

“Chát.... cút sang một bên cho ta.” Nhưng Bạch Khởi lại không quan tâm tới thịnh tình của hắn, nghe xong những lời này của Bạch Tiêu Sái, Bạch Khởi không do dự cho hắn một cái tát, sau đó tàn bạo đe dọa, làm Bạch Tiêu Sái sợ hãi trốn qua một bên, trong lòng đầy uất ức nhưng không dám nói nửa lời..

Thấy vậy, ông lão thợ rèn dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Khởi trước mặt mà lạnh nhạt nói: “Người tìm Lão u có việc gì? Người là ai?”

“Việc này.... Lão tiên sinh, ta là Bạch Khởi, gia tổ Bạch Ngọc Đường bảo ta đến đây tìm Lão u....” Bạch Khởi nghe xong mỉm cười nói, hắn không sợ Bạch Tiêu Sái nghe thấy những lời này, sự tồn tại của Bạch Ngọc Đường kỳ thực sớm đã không phải là gì bí mật, rất nhiều người biết được rằng Bạch Ngọc Đường đã xuất sơn, đến cả thân phận của đệ tử thân truyền của Bạch Ngọc Đường, tin rằng Đỗ Tân gia tộc và phụ thân mình cũng biết, đã như vậy cần gì phải dấu diếm?

Còn bản thân đến tìm ai, thì....

Nếu Bạch Tiêu Sái trở về nói với Mã Thập Sa điều đó cũng không sao, lẽ nào cô ta dám động thủ sao? Phải biết rằng đấu vương cường giả không phải dễ trêu, một đấu vương cường giả khi tức giận lên có thể hủy diệt một đại gia tộc, Đỗ Tân gia cũng như vậy.

“Bạch Ngọc Đường?... Người theo ta...” lão thợ rèn nghe thấy tên Bạch Ngọc Đường, hai mắt bỗng sáng lên, sau đó nhìn thoáng Bạch Khởi trước mặt thấp giọng nói, nói rồi dẫn Bạch Khởi đi vào trong, Bạch Tiêu Sái thấy vậy cũng theo vào, nhưng lão thợ rèn quay lại trợn mắt với Bạch Tiêu Sái, lạnh lùng nói “Người đứng đó cho ta, không được phép vào, nếu không...”

Trong lúc nói, một cỗ sát khí bỗng nhiên phát ra khiến Bạch Tiêu Sái sợ hãi đến thót tim, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở lên trắng bệch, nói thực đừng nói là Bạch Tiêu Sái mà ngay cả Bạch Khởi cũng phải kinh ngạc.... trình độ như vậy... chí ít... cũng là một thất tinh đấu linh...

Thậm chí là bát tinh...

Một ông lão chuyên rèn vũ khí mà lại có được trình độ đấu linh đỉnh cao, điều này không thể? Phải biết rằng, địa vị của một đấu linh cường giả rất cao, một đấu linh cấp cường giả ở một tiểu quốc đã là cao thủ rồi, dù là ở một nơi như vậy trong Ba Phạt Lợi Á, đấu linh cường giả cũng đủ để làm sư đoàn trưởng, trong đó ưu tú còn có thể làm quân đoàn trưởng giống như phụ thân Bạch Kinh Thiên của mình, ông không phải chiến đấu sống chết ngoài xa trường, nhưng cao thủ như thế cho dù gia nhập bất cứ một thế lực nào cũng đều là đối tượng được lôi kéo, dù là ở trong những đại đế quốc, địa vị của đấu linh cường giả cũng hậu đãi như vậy, mặc dù so với những tiểu quốc không thể tránh được sự suy yếu nhưng chí ít cũng không phải lo cơm áo, sống thoải mái, những người như vậy làm sao có thể chỉ là thợ rèn được chứ?

“Lẽ nào.... ông ta là Lão u?” bỗng nhiên Bạch Khởi trong lòng chợt nghĩ như vậy, nhưng lập tức ông ta lại phủ nhận điều này, phải biết rằng Lão u người mà có thể kết giao với Lão tổ tông Bạch Ngọc Đường, người như thế không đơn giản như vậy được? một đấu linh tuy lợi hại, nhưng không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, làm sao có tư cách kết giao với Bạch Ngọc Đường chứ? Sợ là người như vậy không đáng kết giao với Bạch Ngọc Đường, muốn kết giao được với ông ta đừng nói là bằng cấp, tối thiểu cũng phải là một đấu tông....

Thực lực của lão này, còn kém quá xa....

“Ta nói.... Tiểu Kiên à, sao lại dẫn người ngoài vào đây? Ta không phải đã nói với người rồi sao, nơi này không cho bất kỳ người nào vào sao? Đặc biệt là khi ta đang uống rượu... Lẽ nào người xem lời ta nói như gió thoảng ngoài tai sao?” một giọng nói lười nhác bỗng nhiên vang lên sau khi Bạch Khởi và Lão thợ rèn bước vào phía sau của “Bách Luyện”, gây cho mọi người cảm giác ngà ngà say chưa tỉnh.

“Tiểu Kiên?” Bạch Khởi nghe xong những lời này xém chút thì ngã ngựa xuống đất... người bên trong hỏi Lão tiên sinh này, vị thất tinh đấu linh này tên là Tiểu Kiên ư? Trời ạ.... ông ta ít cũng sáu mươi tuổi rồi... Cái tên gọi này thật là....

Trên mặt Bạch Khởi có chút kỳ quái nhưng rồi lại rất bình thản và nhanh chóng quen với các xưng hô như thế, Tiểu Kiên cũng không hề có chút bất mãn hay tức giận nào, mà cung kính đứng ở trong sân, nói vào

căn phòng ở chính giữa tứ hợp viện: “Đại sư...người này , nói là Bạch Ngọc Đường lão tiên sinh cử hấn tới... cho nên tôi mới tự ý dẫn hấn tới đây.”

“Ồ? Ha ha ha...Bạch Ngọc Đường? Lão già đó vẫn khỏe sao?ta cứ tưởng lão ta chết rồi chứ... không ngờ vẫn còn sống? lão ta cử người tới có việc gì?” Một trận cười sang sảng vang lên trong phòng, một lúc sau, một ông lão cao tầm một mét sáu mặt đầy râu bước ra, nhìn mái tóc đã có chút bạc, râu cũng vậy, người đầy đặn, xem ra sức khỏe vẫn cường tráng, tuổi tác cũng tầm năm mươi tuổi, trong tay còn một bình rượu, khi bước ra còn uống hai ngụm, sau khi nói xong lại “Ừng ực” uống rượu rồi chăm chú nhìn Bạch Khởi....

“Vâng, Lão tổ tông giờ vẫn khỏe, thân thể vẫn như xưa, ngài là....Lão u?” Bạch Khởi cung kính thấp giọng nói như vậy, khi nói còn có chút nghi vấn...Dù sao mình rõ ràng trẻ hơn người trước mặt...Nhưng ông ta lại khiến cho Bạch khởi có một cảm giác bất khả trắc, Bạch Khởi căn bản nhìn không thấu ông ta, ngoài việc biết rằng người trước mặt mình rất lợi hại ra những điều khác đều không biết, cho nên Bạch Khởi phải cung kính.

“Không sai...Ta chính là Lão u... Ha ha....Nhưng bọn họ đều thích gọi ta là u Đại Sư... Thế nào... Tiểu tử ngươi không tin ta đúng không?” uống một ngụm rượu. Lão u tìm một chỗ rồi ngồi xuống, đáng vẻ tươi cười nói với Bạch Khởi.

“Không.... Không phải, chỉ là Lão tổ tông có thư, nhờ tới tận tay giao cho ngài, nên tôi phải xác nhận một chút...” Nói xong Bạch Khởi lấy phong thư của Bạch Ngọc Đường đưa cho u đại sư đang ở trước mặt, rồi đứng sang một bên, đợi đối phương trả lời....

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

90. Chương 90: Cửu U Ma Quỷ

Ồ... ra là vậy... ha ha.. xem ra Bạch Ngọc Đường tham vọng rất cao... Nhưng ... rốt cuộc người có trình độ thế nào? ở đây nói, người chỉ trong một năm đã từ Đấu giả thăng đến Đại đấu sư? Ha ha, nếu là vậy, thì thiên phú của người không phải cao bình thường...” u đại sư ngồi trên bậc thềm đá trước cửa sau khi xem xong thư, tiện tay gấp lại, rồi uống một ngụm rượu, ngồi tựa vào cột nhà nói với Bạch Khởi với giọng trêu chọc, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia quỷ dị...ánh mắt đó là... Hưng phấn...Đúng vậy...Nếu Bạch Khởi không nhìn nhầm thì ánh mắt đó đúng là hưng phấn....

Ánh mắt này khiến Bạch Khởi có cảm giác như một cơn gió lạnh, vẫn không mở miệng nói gì, chỉ nghe u đại sư tiếp tục nói rằng: “Bạch Ngọc Đường nhờ ta giúp huấn luyện người... kỳ thực ta ở đây lại không có phương pháp gì huấn luyện mọi người cả? Con người của ta lười nhác, không thể dạy ai.... Nhưng...

Nếu như Lão Bạch Ngọc Đường đã có lời, ta cũng không có ý làm hấn mất mặt? Tiểu Kiên...Thử hấn xem.”

“ Vâng ...thưa đại sư...” Tiểu Kiên...Tạm thời gọi là Tiểu Kiên vậy...Tiểu Kiên sau khi nghe xong những lời đó liền khom người đáp lời với u đại sư sau đó quay người sang phía Bạch Khởi đang đứng trước mặt mình, lắc lư cánh tay, để lộ một nụ cười dữ tợn nói: “ Tiểu tử...Người chuẩn bị xong rồi chứ...”

“Được...” Mặc dù không biết đối phương có ý gì, nhưng nếu mọi người đã nói như vậy, Bạch Khởi bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị dùng toàn bộ sức lực để chiến đấu.

“Bình... trong nháy mắt Bạch Khởi bị đánh bay ra ngoài, đối phương đột ngột từ dưới mặt đất chui lên, sau khi Bạch Khởi vừa dứt lời đã bị tấn công lại, khiến Bạch Khởi bay ra xa vài mét...

“Tiểu tử động tác quá chậm, người không thể chiến đấu như vậy, hãy làm cho ta có hứng thú đi...” Tiểu Kiên hét lớn một tiếng như vậy, nói xong lại tiếp tục tấn công, khi Bạch Khởi vẫn chưa có sự phản ứng thì lại là một quyền nữa.

Hai người giao chiến, Bạch Khởi hoàn toàn bị áp đảo, không thể ra tay, toàn thân giống như một đồng thít vậy, bị Tiểu Kiên đánh tới đánh lui, ông ta hạ thủ không nặng, mỗi lần chỉ là khiến Bạch Khởi cảm thấy da thịt đau nhức, nhưng lại không có vết thương nào lớn, nhưng trận đấu này dừng lại khi Bạch Khởi lần thứ ba mươi bị đánh ngã xuống đất, Bạch Khởi cuối cùng không đứng dậy nổi, mặt mũi thì bầm dập, thương tích đầy người, nhìn vô cùng thê thảm...

Thử sức cái quái gì chứ, rõ ràng là ẩu đả thì có, một trận ẩu đả giữa một thất tinh đấu linh với một nhất tinh đại đấu sư, việc này khiến Bạch Khởi vô cùng cảm tức, nhưng chỉ có thể liếc mắt nhìn trừng trừng Tiểu Kiên và u đại sư mà thôi, nhất là u đại sư... Không phải vì cái bộ dáng tươi cười đó thì Bạch Khởi cũng không khó chịu như vậy...

“Chắc chắc ~~ thiên phú hẳn là sai sót rồi, kinh nghiệm chiến đấu của ngươi vẫn còn quá yếu, mặc dù hình như đã trải qua quá trình chiến đấu sinh tử, nhưng vẫn thiếu một điều rất cơ bản, hơn nữa chiến đấu còn ít, ngươi phải biết rằng chiến đấu là chiến đấu, cái gì cũng không cần quan tâm, cái cần quan tâm là ba điểm sau “ổn”, “chuẩn”, “ngoan”, vừa rồi ngươi đã sử dụng đấu kỹ? Ha ha... Tiểu tử, hôm nay tâm tình đại sư ta không tốt, ta cho ngươi biết, đấu kỹ chỉ là cách vận dụng đấu khí, còn đấu khí mới là căn bản, nhưng khi giao đấu nhất thiết không nên rập khuôn theo đấu kỹ, cho ngươi biết, đấu kỹ cũng giống như nắm đấm vậy, ngươi cần thu phát tự do mới hiệu quả, ngươi không nên vận dụng đấu kỹ một cách cứng nhắc như vậy, không phải theo cách đó, điều ngươi cần làm là dung hợp một cách triệt để giữa đấu khí với bản thân mình, sử dụng chúng như sử dụng nắm đấm của bản thân mình vậy, tốc độ và mãnh liệt, chỉ có như vậy mới có thể sống sót trong một cuộc chiến thực sự...” u đại sư tựa vào cột nhà uống một ngụm rượu rồi nói.

“Giống như sử dụng cánh tay? Chỉ có thể mới là tốt nhất? vậy Trước đây ta đã sai thật sao?” Bạch Khởi thấp giọng thì thầm nói. Khi nói càng cảm thấy có lý, rồi tự nhiên lại rơi vào trầm tư.

“y da? Ngươi hình như đã hiểu ra một chút rồi. Ha ha, tiểu tử, ta đã nắm rõ khả năng của ngươi rồi, phải nói là khả năng chống cự của tiểu tử ngươi không tồi, tiểu tử, quay về đi... hôm nay trước tiên chỉ như vậy thôi, nói thật với ngươi, ta ở đây thực sự không có gì hay để dạy ngươi, không đấu kỹ, không đấu quyết, nhưng ta có thể dạy cho ngươi cách chiến đấu, để ngươi không ngừng mạnh hơn trong chiến đấu... đương nhiên... Trước hết là ngươi phải bước qua được Tiểu Kiên... ha ha nếu như ngươi có thể, sau khi lành vết thương, tiếp tục đến đây chịu đòn... Ta đảm bảo ngươi sẽ tiến bộ rất nhanh, đương nhiên trước hết là ngươi phải không ngừng đến đây chịu đòn. Ha ha...” u đại sư cười ha ha nói, như có điều gì đó rất vui vẻ, hai mắt không ngừng nhìn Bạch Khởi đang đứng dậy, giống như muốn nhìn thấu Bạch Khởi vậy.....

“A...” Bạch Khởi nghe xong những lời này nhất thời im lặng, nói thật, Bạch Khởi muốn nâng cao thực lực của bản thân, điều này vô cùng bức thiết, nhưng.... Nếu như mỗi ngày đều phải đến đây chịu đòn, nói thực trong khoảng thời gian ngắn Bạch sẽ không chịu được. mặc dù hẳn cũng hiểu rõ. Khi chiến đấu là cách trực tiếp nâng cao năng lực nhanh nhất. Thế nhưng.... chiến đấu không bình đẳng, bị ngược đãi từ sáng đến tối lại là điều mà Bạch Khởi không muốn đối diện...

Bạch Khởi đang đắn đo, khó có thể lựa chọn. Thế nhưng cuối cùng Bạch khởi cũng đã bị lực lượng mê hoặc.

Cắn răng một cái rồi gạt đầu nói: “Được...Ta biết rồi...Ta sẽ lại”

Nói xong bịt vết thương lại, bước đi khắp khiêng ra ngoài, bên tai truyền đến giọng cười nhạo của Cửu U: “Ha ha ha, tiểu tử, ngươi thật thảm, nhìn bị đánh thành ra thế này đây.... ha ha ha...”

“Đáng cười lắm sao?” Bạch Khởi tức giận nói, vốn dĩ không để ý đến lão Cửu U lưu manh này, nhưng ông ta lúc này lại cười nhạo mình, nói thực hai người u đại sư và Tiểu Kiên rốt cuộc muốn làm gì Bạch Khởi cũng không rõ, hai người là muốn huấn luyện mình trong chiến đấu, để mình thể nghiệm một chút khổ sở, nhưng sự việc liệu có đơn giản vậy không? Chỉ ít Bạch Khởi không cho rằng vậy...

“Đương nhiên... Ha ha ha, nhìn thấy ngươi bị người ta đánh, ta thấy rất sung sướng... Ha ha...” Cửu U lại cười phá lên với giọng điệu vô sỉ, khiến Bạch Khởi muốn đánh cho tên khốn này một trận... Đương nhiên trước hết là Bạch Khởi phải nhìn thấy hắn mới được.

“Mặc kệ ngươi...” Bạch Khởi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“y da, chịu như vậy sao, tiểu tử ngươi nghe ta nói.... tiểu tử ngươi bị đánh là điều rất bình thường, tuy nói kỹ xảo chiến đấu của ngươi hơi kém, nhưng cũng không kém cõi như thế, dù sao ngươi cũng là người trải qua mấy lần sinh tử, chỉ là có vài việc ngươi vẫn chưa làm rõ mà thôi, chỉ cần hiểu rõ thì rất đơn giản, tiểu tử u đại sư đó nói không sai, chiến đấu cần chú ý đến ba chữ... “Ổn, chuẩn, ngoan”, nhưng theo ta thấy chỉ khi giao đấu đồng cấp mới cần thứ đó, cái mà ngươi thực sự cần chỉ có hai từ, đó là “Tốc độ”..... “Lực

lượng” và để làm được hai việc này một cách nhanh nhất là nâng cao thực lực của người...” Cửu U nghiêm trang nói.

“Nâng cao thực lực?” nói thì dễ, người cho rằng ta không muốn sao? Nhưng ta cũng phải có cách nâng cao mới được chứ.” Bạch Khởi tức giận nói, nói thực là Bạch Khởi làm sao mà không biết những điều này, phương pháp nhanh nhất giúp mình mạnh lên kỳ thực không phải là chiến đấu, mà là không ngừng nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân.

Nói một cách khác, nhất nhất tinh đại đấu sư có thể dựa vào kinh nghiệm chiến đấu ưu tú đánh bại ngũ tinh đại đấu sư, nhưng hần muốn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu ưu tú để đánh bại một cửu tinh đại đấu sư thì gần như là điều không thể, trừ phi đối phương không có sức mạnh chiến đấu, nhưng nếu đối phương là một đấu linh cường giả có lực lượng, e là một đại đấu sư với kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng phải nuốt hận đương trường mà thôi... Nếu như đối phương là một đấu tông hoặc là một đấu vương, thì cho dù đứng đó cho hần đánh cũng không có vấn đề gì....

Nhưng... thực lực có thể nâng cao dễ như vậy sao? Khó nhất chính là để nâng cao thực lực, cho nên mọi người mới không ngừng theo đuổi kỹ xảo chiến đấu, từ việc tăng cường lực lượng của bản thân, cho nên mới sản sinh ra vô số đấu kỹ, và đủ loại phương pháp...

“Tiểu tử, người khác không thể, lẽ nào người lại không thể sao? Người cũng không được quên, người còn có ta...” Cửu U nhẹ nhàng nói với Bạch Khởi, ngữ khí giống như đang dạy một hài tử vậy.

“Ta biết, ta biết, nhưng... người phải biết rằng...ta bây giờ không có cơ hội đi giết chết An Đức Lỗ, lẽ nào để ta đi vào Liệt Diễm tông để giết chết hần? ta không có bản lĩnh đó, cái khác không nói, chỉ cần một đấu vương tây bắc Ti Kiêu Kiệt là có thể nghiền chết ta giống như nghiền chết một con kiến rồi...còn về cách khác, ta cũng muốn.... nhưng làm thế nào? Cướp đoạt? Thôi đi, chúng ta ở Liễu thành cướp đoạt cũng không ít, làm trò này ở vương đô? Người có phải là thấy ta sống tốt, muốn để ta chết sớm phải không?” Bạch Khởi tự giấu nói, đương nhiên trong lời nói để lộ sự bất mãn không chút che giấu đối với Cửu U.

“Đương nhiên không phải...Người có thể.... Người có thể lựa chọn mà...” Cửu U nghe xong lời này dừng một chút, vừa định nói tiếp, nhưng lại bị Bạch Khởi cắt lời “ Chọn cái gì? Khiến người ở vương đô đều bị độc chết sao? Ta nói Cửu U người lẽ nào không thể suy nghĩ bình thường một chút sao?”

“A ...Điều này...Đương nhiên là không phải...ta nói rồi, người phải biết rằng.... Mân Côi thành xây dựng lâu như vậy, ở đây luôn có một nơi bí mật, những quý tộc sau khi chết...” Cửu U nở nụ cười âm hiểm, nói còn chưa dứt lời đã khiến Bạch Khởi run mình, Cửu U quả thực càng ngày càng hồ đồ, khiến Bạch Khởi càng phải đề phòng hần hơn, tên này chưa nói xong Bạch Khởi biết ngay chủ ý của hần...

“Trộm mộ.... mà hần ta cũng nghĩ ra được, từ giả vi đại, Bạch Khởi có đánh chết cũng không thể làm việc này, mặc dù Bạch Khởi không phải tốt, nhưng những việc như cầm thú này, hần không làm được....

“Không cần nói nữa...Ta không làm...” Bạch Khởi kiên quyết cự tuyệt yêu cầu này...

“A... Như vậy... Ha ha... Đúng rồi... người có thể làm ăn buôn bán... Đúng, làm ăn buôn bán... người có thể buôn bán kiếm tiền, sau đó đổi điểm thưởng để nâng cao bản thân? Ha ha... Cách này không tồi...người có thể thử.” Cửu U cười gượng hai tiếng, bỗng nhiên nói.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

91. Chương 91: Á Lí Đáng Thương

Trong mấy ngày kế tiếp, Bạch Khởi không có thời gian đi tìm một công việc thích hợp để kinh doanh. Dù sao muốn buôn bán cũng không phải là chuyện đơn giản. Muốn kiếm tiền trước tiên phải có một kế hoạch hợp lý và một người thích hợp, còn phải có nguồn vốn căn bản, và những thứ này... . Bạch Khởi không có gì cả, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút đau đầu mỗi ngày ngoại trừ không ngừng chạy lại bị hành hạ, cũng không có việc gì khác có thể làm, đương nhiên thỉnh thoảng những lúc rảnh rỗi cũng chạy tới “Đắc Nguyệt lâu” uống hai ly. Tuy rằng trong tay Bạch Khởi có tiền.... nhưng dường như cũng không nhiều.

“Bạch Khởi.... Con đợi một chút.” Một ngày kia, trong khi Bạch Khởi chuẩn bị rời khỏi phủ bồng bị người ta gọi lại, người gọi Bạch Khởi không ai khác chính là phụ thân Bạch Khởi, chính là Bạch Kinh Thiên – thống lĩnh hơn một vạn cấm vệ quân. Lúc này Bạch Kinh Thiên mặc bộ khôi giáp, khoác lên cây kiếm sáng chói, Tác Luân và mười mấy thân binh đi theo, dường như là muốn đi ra ngoài.

“Phụ thân, có chuyện gì sao?” Bạch Khởi thấy tình cảnh như thế. Đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là quay người lại, thấp giọng cung kính hỏi.

“Đương nhiên, con đến vương đô cũng được một khoảng thời gian rồi, tới nay ta chuẩn bị mở một buổi yến tiệc vì con, giới thiệu con cho các đại tiểu quý tộc trong vương đô, con phải chuẩn bị tốt một chút. Thân là con cháu của Bạch Gia, tuy rằng không yêu cầu con hiểu biết sâu về nghi lễ quý tộc nhưng ít nhất đến lúc đó không nên thất lễ... Tới hôm nay... Đối với con rất quan trọng.” Bạch Kinh Thiên nhìn Bạch Khởi trước mặt mỉm cười nói, nói xong vỗ vỗ vai Bạch Khởi rồi dẫn nhóm người Tác Luân xoay người rời khỏi nơi này.

“Yến tiệc? Ha ha” Bạch Khởi nhìn theo thân ảnh của nhóm người Bạch Kinh Thiên rời khỏi, cười khẽ một tiếng cũng đi theo ra ngoài. Mục tiêu của hắn vẫn là cửa hiệu của u đại sư, mấy ngày nay không ngừng bị đánh, khiến Bạch Khởi cảm thấy thực lực của mình dường như tăng lên. Bình chương giữa nhất tinh đại đấu sư đến nhị tinh đại đấu sư dường như đã buông lỏng, Bạch Khởi biết, đợi mình cố gắng thêm chút nữa chắc chắn là có thể đột phá/

Ra khỏi đại môn của Bạch gia ở kinh thành, đi ước chừng được một canh giờ thì Bạch Khởi đã đến cửa tiệm “Bách luyện”, Lúc này Tiểu Kiên còn đang dùng bữa để gỡ thứ gì đó, u đại sư đang tựa vào cửa, một vẻ mặt lười biếng uống rượu, sau khi thấy Bạch Khởi, u đại sư uể oải mở miệng nói: “A. Đây không phải tiểu Bạch Khởi sao? Sao lại tới đây nữa? Mấy ngày nay bị hành hạ còn chưa đủ sao?”

“Ta đến để tăng cường thực lực...” Bạch Khởi chẳng để ý tới lời này, chỉ lạnh nhạt nói rồi đi thẳng vào trong khuôn viên, đối với những loại người như lão u Đại sư này, Bạch Khởi sử dụng cách đối kháng cơ bản nhất là không để ý tới hắn.

“Ha ha... Tiểu Kiên hôm nay đóng cửa không làm nữa... đi giáo huấn giáo huấn tên tiểu tử kia...” u đại sư nghe xong đột nhiên đứng nhiên đứng lên uống một ngụm rượu, cười ha hả, nói xong xoay người đi vào trong trước.

Thợ rèn Tiểu Kiên sau khi đóng cửa cũng theo vào, sau đó bắt đầu hoạt động gân cốt, dường như muốn hung hăng dạy dỗ Bạch Khởi một trận vậy.

“Bình~” Tiểu Kiên như lợi tiễn bắn về phía Bạch Khởi, trong thoáng chốc đã đến bên cạnh Bạch Khởi. Mặc dù đã kịp phản ứng, tung ra một chiêu đón đỡ nhưng đáng tiếc vẫn bị đối phương đánh bay ra ngoài.

Lực lượng của hai người rõ ràng có sự chênh lệch, Bạch Khởi hiển nhiên không thể so sánh với Tiểu Kiên, dù sao người ta vẫn là Đấu linh hàng thật giá thật, nhưng Bạch Khởi cũng không nản lòng bị đánh xong tự bỏ lên, tiếp tục nghênh chiến, huấn luyện mấy ngày này, mấy cái khác không nói, chỉ nói đến năng lực đối kháng và năng lực phản ứng, Bạch Khởi đều có tiến bộ.

Thỉnh thoảng Bạch Khởi còn có thể tiến hành một hai lần phản công. Tuy rằng phản công này đối với Tiểu Kiên mà nói chẳng là gì, nhưng nói gì đi nữa thì đây chẳng phải một sự tiến bộ sao?

Hai người có qua có lại, Bạch Khởi luôn là đơn phương bị thương, nhưng có thể xem ra được thực lực của Bạch khởi đang ngày càng một tiến bộ, Đến lúc xế chiều, trong lúc Bạch Khởi một lần nữa bị đánh ngã, tay vịn cằm thâm tím, Bạch Khởi đứng dậy nói: “Được rồi... hôm nay dừng ở đây...”

“Dừng ở đây? Tiểu tử, chẳng lẽ lòng kiên nhẫn của ngươi chỉ có thế sao? bây giờ vẫn còn sớm, nếu như lòng kiên nhẫn của ngươi chỉ có như thế, nghị lực của ngươi chỉ có chút ít như vậy, ta khuyên ngươi trong vòng một tháng sau vẫn nên dừng đi kiếm Độc Cô Chiến Thiên biến thái kia giao chiến... Chắc chắn... Ngươi của Độc Cô gia biến thái vô cùng. Tuy rằng Độc Cô Chiến Thiên tuổi còn nhỏ, thực lực cũng tương đương ngươi, nhưng ta dám khẳng định nếu bây giờ ngươi đi giao thủ với tên kia, nhất định sẽ bị hắn chém thành thịt.” Lười nhác nhìn Bạch Khởi một cái, u đại sư đứng kế bên uống một ngụm nói, “Không phải... Ngày mai ta tiếp tục đến đây, tới nay ta còn có chuyện phải làm...” Bạch Khởi nghe xong những lời này nhẹ nhàng nói, nói xong trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ, bộ dạng mình bây giờ sừng như đầu heo, sao trở về đây? Xem ra lát nữa mình chỉ có thể đi tìm Tế Tự nhờ giúp đỡ thôi, nếu không với bộ dạng này sao dự yến tiệc tối nay?

“Không đúng... Sao ngài biết chuyện của ta với Độc Cô Chiến Thiên.” trong thoáng chốc trong đầu Bạch Khởi tinh quang chợt lóe. Sau đó ngẩng đầu, nhìn hai người u đại sư và Tiểu Kiên thần sắc quái dị đang ở trước mặt.

“Hừm.... Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi tưởng đây là bí mật sao? Ha ha, ngươi phải biết, hai tên tiểu tử ở với ngươi trong khoảng thời gian này là người nổi danh nhiều chuyện đấy, bí mật nào mà bọn họ có thể giữ được chứ? Chuyện quyết đấu của ngươi và Độc Cô Chiến Thiên cả vương đô đều biết.... u đại sư hớp một ngụm, lúc nói còn nháy mắt về phía Bạch Khởi khiến Bạch Khởi vô cùng khó chịu.

Không để ý tới lão này nữa, Bạch Khởi quay lưng chuẩn bị đi khỏi, u đại sư ngồi trên cầu thang được tạo thành từ đá phiến xanh, tựa lưng vào cột, đột nhiên mở miệng nói: “Ta nói cho ngươi biết.... Tiểu tử ngươi chẳng lẽ bỏ đi vậy sao? Ha ha... cái này thật không giống phong cách của ngươi, lão tiểu tử Bạch Ngọc Đường để ta dạy dỗ ngươi, thật ra ta cũng không có gì có thể dạy dỗ ngươi, như vậy đi... Uh... Trong khoảng thời gian này ngươi vẫn phải tới đây, ta để Tiểu Kiên rèn luyện... Sau đó, đợi ngươi sắc phong tước vị rồi thì theo ta ra ngoài lịch lãm.... ta đảm bảo... đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại....”

“Theo ngươi ra ngoài lịch lãm? ” Bạch khởi nhìn u đại sư đang đứng trước mặt một chút. Nhưng sau đó lập tức gật gật đầu. Tuy rằng lão Tiểu Tử này không nói rõ, nhưng Bạch Khởi cũng đại khái hiểu được rằng hẳn chuẩn bị dẫn mình ra ngoài luyện tập một phen, chỉ là không biết hẳn an bài việc lịch lãm lần này như thế nào.

“Được... Ta sẽ đi....” Bạch Khởi nghe xong gật gật đầu đáp, nói xong đi ra khỏi cửa tiệm “Bách Luyện”.

Nơi mà Bạch Khởi muốn đến là thần điện, Quang Minh thần điện ở Thiên n Đại Lục vô cùng khổng lồ, hầu như mỗi một quốc gia đều có chi nhánh thần điện của bọn họ. Trong lúc giúp người khác trị luyện vết thương có thể thu tiền đồng thời còn có thể lợi ích truyền bá giáo nghĩa, duy nhất một cái không giống là ở giữa đại lục năng lực của Quang Minh thần điện cao hơn quân quyền, ở những nơi khác vẫn là quân quyền áp chế vững chắc thần quyền, giống như ở Ba Phật Lợi Á, năng lực của thần điện ở đây dường như có thể bỏ qua không cần tính, ngoài một thần điện ở mỗi tòa thành trì còn có vô số hộ vệ bên ngoài, Thần điện ở đây không có chút lực lượng nào, tuy rằng không ít người nghèo khổ tín ngưỡng Quang Minh thần nhưng phần lớn bọn họ quý tộc chẳng thèm ngó ngang tới, nhiều người có thái độ tốt đối với thần điện chẳng qua cũng bởi vì có lúc cần thần thuật của thần điện để trị liệu mà thôi.

Thần điện của Mân côi thành hướng Đông Nam, Mặc dù là trọng điểm của nguyên giáo khu Ba Phật Lợi Á, nhưng ở đây ngoài trừ mấy tên Tế Tự sổ sách và một gã tế tư chẳng còn người nào khác nữa, Cho dù là thần điện, Quang Minh kỳ sĩ đoàn cũng không được trú lại ở đây, chỉ để lại hộ vệ đoàn chừng một trăm người bảo vệ an toàn nơi đây

“Trời ơi.... Sao ta khổ vậy? Tại sao... Thê tử của ta sắp không xong rồi, những nhà khốn chết tiệt kia đều tham lam thấy chết mà không cứu, ta đến đây để cầu sự giúp đỡ của thần điện, thần điện không phải đều tự xưng là nhân từ sao? Ghê tởm, ta chẳng qua là không có tiền, các ngươi cũng không cần đem ta quăng ra đây... thê tử ta tính sao đây? Chết tiệt. Nghĩ lại năm xưa A Lý ta cũng là nhân vật oai hùng một cõi, nếu không phải là do giúp các quý tộc kia, sao ta lại rơi vào bước đường cùng này? Nói cho các ngươi biết, lúc đó gia tài của ta đủ để mua lại nửa cái Mân Côi thành.... Chết tiệt.... Chẳng lẽ các ngươi không thể thương hại ta sao? Ta sẽ trả lại các ngươi, ta thề... chỉ cần các ngươi cho ta thời gian nửa năm.... trong vòng nửa năm ta sẽ trả gấp mười lần cho các ngươi... ” Bạch Khởi đi thẳng một mạch, đến trước cửa thần điện, vừa lúc thấy một tên mập bị mấy người hộ vệ trong thần điện khiêng ra, hung hăng quăng xuống dưới đất, tên mập kia bộ dạng oán trách bị thương không ngừng ở đó gào thét.

Tuy rằng thần điện này được tuyên dương với danh xưng là từ bi, nhưng muốn trị liệu trong thần điện cũng cần có tiền, theo lời của bọn họ những người nếu không chịu cống hiến tiền cho thần đều là những giáo đồ bất trung, mà những giáo đồ bất trung thì không có tư cách nhận được ánh sáng rực rỡ của thần linh.

Lời tuy là nói thế, chẳng qua là có chút vô sỉ. Chuyện này ở thần điện nhìn mãi quen mắt, tên mập này không phải là người đầu tiên gặp tình cảnh như vậy, cũng tuyệt đối không phải là người cuối cùng...

Vốn dĩ những chuyện như vậy Bạch Khởi không để tâm tới, xem một cái coi như xong, nhưng những lời của tên mập này gợi lên hứng thú cho Bạch Khởi.

Tài sản từng có có thể mua lại nửa Mân Côi thành? Trời ạ. Đây quả thực là đang nói đùa. Phải biết rằng Mân Côi thành đứng vững vàng ở đại lục ngàn năm không suy sụp. Nơi đây có vô số quý tộc phú thương, nơi đây có thể nói là tắc đất tắc vàng, muốn mua lại nơi đây cần bao nhiêu là tiền? Con số này tuyệt đối kinh khủng... Bạch Khởi nghe xong những lời này liền cảm thấy tên mập này đang nói dối.

Nhưng ánh mắt, nét mặt và khí độ thoáng ẩn hiện của tên mập này, lại khiến Bạch Khởi cảm thấy dường như chuyện này là thật. Nhưng Bạch Khởi lại có chút hiếu kì, Người này rốt cuộc là vì cái gì mà lưu lạc đến bước này, điều này khiến Bạch Khởi rất hiếu kì... ? Nếu hắn thật sự giàu như vậy sao có thể lưu lạc đến bước đường cùng như vậy? Thậm chí không thể lấy ra nổi chút ít tiền để trị liệu cho thê tử của mình.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

92. Chương 92: Gia Nhạc Phúc

Đến đây Bạch Khởi nhìn không nổi đi tới, mang theo giọng trào phúng nói: “Người quả thật đã từng giàu như vậy sao lại lưu lạc đến bước đường này, hắc hắc, chắc là người đang nói dối.”

“Cái gì? Nói dối!? Nói cho người biết, A Lý ta đây không nói dối bao giờ, người đi Gia Lan đế quốc hỏi một tiếng A Lý ta đây, ai mà không biết ta? Chết tiệt, nếu như không phải tên quốc vương tham lam chết tiệt của Gia Lan đế quốc giúp bọn quý tộc, vì tài sản của ta mà ra tay với ta, sao ta có thể lưu lạc đến bước này?” Tên mập A Lý nghe xong những lời này dường như bị kích động, lập tức nhảy lên, kích động nói như thể với Bạch Khởi.

Nhưng khi nghĩ đến tình cảnh mình hôm nay như bị kẹp song đánh ỉu xù xuống, lần nữa ủ rũ ngồi ở đó, vẻ mặt vô nại và khổ sở

“Vậy sao? Bọn quý tộc kia và tên hoàng đế đó hãm hại người? Vậy sao người lại rơi vào bước đường này, nếu như người nói người đã từng rất giàu có, vậy ta nghĩ chắc chắn người không đến nỗi phải rơi vào bước đường này, cả tiền thuốc của thê tử mình cũng không thể chi trả nổi...” Bạch Khởi không cho là đúng nói.

“Chết tiệt... Ta thừa nhận bây giờ ta không có tiền, nhưng ta rất lành nghề buôn bán, trước khi phụ thân ta mất, thương hội còn chưa hình thành, gia sản mà ta thừa kế chỉ có ba nghìn kim tệ, nhưng trong vòng mười năm thương hội của ta đã bao trùm cả Gia Lan đế quốc, thậm chí giao dịch với phương Tây phương Bắc, gia sản của ta đếm không xuể, chết tiệt.... Nếu không phải ta quá giàu có sẽ không bị những tên khốn kia đồ kị, tên hoàng đế chết tiệt kia, lừa gạt ta lấy tiền ra xây dựng lại bức tường thành của Đế Đô, đã vậy còn không thỏa mãn, vì gia sản của ta, thậm chí đem quân tiêu diệt ta, đồng thời phái cao thủ truy sát ta, nếu không phải mấy năm nay ta nuôi được vô số cao thủ, ta bây giờ có lẽ đã chết dưới tay bọn khốn đó, đáng tiếc... bây giờ một xu ta cũng không có, từ Gia Lan đế quốc tới đây ít nhất ba nghìn dặm, tiền bạc ta đem theo đều tiêu xài hết... khiến ta bây giờ trở lên trắng tay... chết tiệt... Nếu ta có tiền... Cho dù là mười ngàn tệ thì A Lý này trong vòng một tháng chắc chắn có thể kiếm được mấy kim tệ, nhưng trong lúc bị truy sát có lần ta làm rơi hết tiền, bây giờ kể cả người thê tử xinh đẹp của ta cũng bị bệnh, ta không có tiền khám bệnh cho cô ấy...” A Lý ngồi ở đó hung hăng chửi, nhưng nói đến sau cùng người tên mập rung lên, nước mắt từ trong đôi mắt nhỏ chảy ra, xem ra hắn rất không cam lòng.

Bạch Khởi rất đồng tình với cảnh ngộ này, nhưng đồng tình cũng vô dụng, chuyện bất bình trên thế giới này quả là rất nhiều, Bạch Khởi không thể nào quản hết, xác thực mà nói không có công sức quản nhiều như vậy, nhưng đối với A Lý này Bạch Khởi dâng tràn lên một tia cảm xúc khác biệt.

Bây giờ Bạch Khởi đang cần người, cần một nhân tài buôn bán như A Lý này. Bởi vì Bạch Khởi rất cần tiền, nói là cần tiền, thực ra là cần thực lực, nhưng Bạch Khởi bây giờ không có cách nào nâng cao thực lực, tu luyện với u đại sư tuy rằng là sự lựa chọn không tồi nhưng lại quá chậm, tuy nói có thể nâng cao thực lực, nhưng không phù hợp với yêu cầu của Bạch Khởi, Bạch Khởi cần là nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, khiến cho mình càng lớn mạnh, khiến cho mình trở nên tự do tự tại không bị gò bó, Bạch Khởi không thích bị người ta áp chế, cho dù bây giờ trong Vương Đô này hắn dường như không có bị áp chế, nhưng Bạch Khởi vẫn cảm thấy vô cùng bị gò bó, bởi vì hắn không có thực lực phá vỡ thành kiến thế tục, đây mới chính là điều Bạch Khởi muốn, cho nên người duy nhất bây giờ Bạch Khởi có thể dựa dẫm chỉ có thể là tên Cửu U kia.

Nhưng Cửu U tăng thực lực không công cho mình sao? Bạch Khởi chỉ cần dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết đó là điều không thể, tên Cửu U kia chỉ nhận giao dịch điểm vốn không nhận người, muốn hấn khai ân chi bằng khẩn cầu Quang Minh thần hiển linh còn thực tế hơn, ít nhất Quang Minh thần vẫn là thần, tên Cửu U kia từ đầu đến cuối chỉ là một tên ma quỷ.

Tuy rằng Bạch Khởi không biết Cửu U cần giao dịch điểm vì cái gì nhưng Bạch Khởi biết đó đại khái là không có chuyện gì tốt, mục tiêu của Cửu U vốn không đơn thuần, điều này ngay từ khi lần đầu tiên Bạch Khởi gặp Cửu U đã thấy được, nhưng Bạch Khởi không có sự chọn lựa nào khác, ngay từ lúc bắt đầu đã không được chọn lựa, vì Cửu U chính là người hấn có thể dựa dẫm, người khác đều nói Bạch Khởi lợi hại là thiên tài, nhưng chỉ có Bạch Khởi tự mình biết mình vốn không phải.... mình chẳng qua là có Cửu U, nếu người khác có được hấn, chắc chắn cũng làm được những chuyện này, thậm chí còn làm tốt hơn mình.

Muốn đạt được giao dịch điểm: nhiệm vụ tạm thời ngoài An Đức Lỗ kia không có cái khác, về phương pháp giết người? Bạch Khởi không muốn, tạm thời cũng không có năng lực đó, còn lại chỉ là tiền, dùng tiền để đổi giao dịch điểm, nhưng một kim tệ chỉ có thể đổi một giao dịch điểm, Bạch Khởi không có nhiều tiền như vậy, cho nên hấn sớm đã muốn làm theo lời của Cửu U, tìm một người giúp mình buôn bán. Tuy rằng Bạch Khởi không có vốn gì, nhưng dù sao cũng có chút kiến thức, trong thời đại bùng nổ thông tin này, những điều Bạch Khởi biết vẫn không nhiều, nếu tìm một người thích hợp giúp mình làm việc, muốn không kiếm tiền được cũng khó.

A Lý trước mặt..... hình như là người rất thích hợp, điều tiên quyết là những gì trước đây tên này nói cũng không phải là nói dối.

“Vậy sao? Nếu đã như vậy... có lẽ ta có thể giúp người...” Bạch Khởi mỉm cười, chớp chớp mắt.

“Tại sao lại giúp ta? Người có điều kiện gì?” A Lý vốn không ngốc, nếu không phải sao lại có thể phú giáp thiên hạ (giàu), kể cả Gia Lan đế quốc hoàng đế lớn mạnh cũng phải đổ kị, còn liên kết với bọn quý tộc để mưu tài hại mệnh hấn. Bạch Khởi lời này vừa thốt ra, A Lý bộ mặt đề phòng nói.

“Cái này thẳng thắn mà nói, ta có nhiều điểm tốt, nhưng ta không biết kinh doanh, và ta cũng không có thời gian, càng không tiện ra mặt, cho nên ta cần nhân tài như người... không biết người đồng ý không? Nếu như người đồng ý, ta nghĩ ta có thể giúp người, chuyện khác không chắc, nhưng chuyện của vợ người bây giờ có thể không thành vấn đề...” Bạch Khởi không giấu giếm gì nhìn A Lý nói.

“Như vậy a, nếu như người có thể cứu thê tử của ta... Như vậy, A Lý ta đồng ý bán mạng vì người... Nhưng... người phải nói chủ ý của người, nếu nó không được.... ta sẽ không đồng ý. Trừ phi.... người đồng ý để ta trông coi hết thảy...” A Lý nghe xong những lời này nghiêm túc nói, thẳng thắn mà nói bộ dạng Bạch Khởi bây giờ vốn không tốt lắm. Trên khuôn mặt anh tuần đầy vết bầm tím. Cả người xem ra rất thê thảm. Thật sự rất khó khiến người khác nghĩ hấn là đứa con bá tước thiếu gia quý tộc.

“Điều này a.... ta nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ nói chuyện...” Bạch Khởi sau khi nhìn xung quanh liền thấp giọng nói, vừa nói vừa chỉ ra phương xa, dẫn A Lý đi vào một góc phía bên cạnh.

“Khi hai người đi tới một góc, ngồi ở đó sau khi Bạch Khởi nhìn xung quanh không có người, thấp giọng nói với A Lý trước mặt, “Người biết đấy, chủ ý của ta thế này, ta nghĩ là có thể.... ta cảm thấy cuộc sống của những người trong Mân Côi thành bây giờ rất mệt mỏi, thường phải vì một số chuyện vụn vặt mà bồn tẩu khắp nơi, đặc biệt là các vật dụng thường ngày, đều phải thông qua các cửa tiệm khác nhau để mua, chém giá rất phiền phức, ta nghĩ chúng ta có thể mở một cửa tiệm, tập trung tất cả các vật dụng thường ngày ở một chỗ bán, đồng thời quy định giá cả mỗi mặt hàng, bán với giá rẻ nhất, ít lãi tiêu thụ mạnh, nhập vào lượng lớn hàng hóa, cung cấp dễ dàng cho mọi người đồng thời kiếm tiền, ta nghĩ đây chắc là sự lựa chọn không tồi.”

Lời này khiến mắt A Lý sáng lên, phút chốc cảm thấy được lợi ích trong đó, đúng như Bạch Khởi vừa nói, không riêng gì Mân Côi thành, thật ra Thiên n Đại Lục cũng là như vậy, mọi người thường vì những vụn vặt trong cuộc sống mà chạy khắp nơi, cho dù những người hầu của bọn quý tộc cũng đều như vậy, thường phải chạy khắp nơi, mua đồ vô số, nếu đem toàn bộ vật dụng thường ngày tập trung tại một chỗ, đồng thời bán với giá rẻ, nhất định là một cuộc buôn bán không tồi, rất được hoan nghênh, bên trong có rất nhiều lợi ích có thể mưu đồ...

Thật ra lời này của Bạch Khởi cũng không phải là vô căn cứ, Bạch Khởi quả thật không thích hợp với việc buôn bán, cũng không có hứng thú với việc buôn bán, nhất thời cũng không nghĩ ra chủ ý gì tốt, đột nhiên lại nhớ đến thứ quen thuộc nhất, là đồ vật thông dụng của kiếp trước.... Cho nên mới nói ra cái chủ ý này.

Nói thật siêu thị quả thật rất tiện lợi và rất nhanh, nếu không cũng sẽ không được hoan nghênh, mấy đời trước kinh doanh cái này rất ít khi có người thâm hụt, cho nên Bạch Khởi mới nói ra chủ ý này, hẳn tin chắc rằng có thể kiếm tiền, đặc biệt là mặt dịch này ở dị giới cũng quá mức phát đạt.

“Gần như là một chủ ý không tệ, chủ nhân vĩ đại, A Lý ta, sau này là người của ngài, ta cảm thấy chủ ý này của ngài không tệ, nếu ngài chịu cứu vợ ta, ta bảo đảm sau này ta nhất định tận tâm tận lực phục vụ ngài.... Nhưng ngài đừng nghĩ ta tham lam... Cái này ta.” hai mắt A Lý sáng lên nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt thấp giọng nói

“Người có thể nhận được ba thành lợi tức...” nhìn bộ dạng này của A Lý Bạch Khởi biết tên này đang nghĩ gì rồi, điều mà người thương nhân trực lợi muốn chẳng qua là lợi ích mà thôi, Bạch Khởi vốn không tham, mình có thể kiếm được đồng thời không thể bạc đãi người khác, huống hồ Bạch Khởi đang cần nhân tài như A Lý này, ba thành lợi tức tuy rằng nhiều chút, nhưng trong vị thế Bạch Khởi xem ra là đáng... Điều kiện tiên quyết là nếu A Lý thật giống như hắn nói lợi hại như vậy....

Nhưng cũng không thể ngoại trừ tên A Lý này nói dối, nhưng cái này không quan trọng, thân là một quý tộc muốn giải quyết một tên lừa gạt, Bạch Khởi có quá nhiều cách, Bạch Khởi có thể thề, nếu tên kia đang gạt mình, ngụy tạo quá khứ, hẳn chỉ ít có một trăm cách khiến cho tên kia sống không bằng chết.

“Haha....vậy cảm ơn ngài, vị chủ nhân vĩ đại của ta, ngài sau này là chủ nhân của A Lý ta, ta trở thành người hầu trung thành nhất của ngài, nhưng chủ nhân vĩ đại.... Cửa tiệm của chúng ta tên gì? Ngài đã nghĩ ra chưa?” A Lý hai mắt sáng rực nhìn Bạch Khởi, kích động nói.

“Uh.... Gia Nhạc Phúc.... Sau này cửa tiệm của chúng ta sẽ gọi là Gia Nhạc Phúc...” Bạch Khởi nghe xong lời này trầm ngâm chốc lát, đột nhiên mắt sáng lên nói ra cái tên này, trong lúc nói, khóe miệng Bạch Khởi khẽ nhếch lên, chứa đựng một nụ cười khó diễn tả bằng lời.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

93. Chương 93: Biến Thành Kẻ Ngốc

“Gia Nhạc Phúc?” A Lý sắc mặt quái dị lần nữa xác nhận, hắn không hiểu vị chủ nhân nhìn tướng mạo dường như rất trẻ tại sao lại đặt cái tên kì dị này.

“Uh... Gia Nhạc Phúc, người không cần biết tại sao lại đặt tên như vậy, người chỉ cần biết, ta thích tên này là được rồi... Được rồi không nói những chuyện này nữa, chúng ta vào thần điện đi, chết tiệt, ta muốn trị liệu cho mình trước, thuận tiện cho người một số tiền để đi tìm Tế Tụ trị liệu cho thê tử người, ba ngày sau người đến cảm vệ quân thống lĩnh Bạch gia tìm ta, lúc đó chúng ta bàn tiếp.” Bạch Khởi gật gật đầu trầm giọng nói, vừa đi vào thần điện phía tay trái, liếc mắt nhìn A Lý bên cạnh nói.

Sau khi nghe xong tin Bạch Khởi là quý tộc, sắc mặt A Lý có chút kì dị, sau khi biến hóa mấy lần âm tình bất định, cắn răng một cái, dường như đã có quyết định gì đó, bước chân theo sát Bạch Khởi chậm rãi bước vào thần điện.

Tìm được Tế Tụ trị liệu cho mình, Bạch Khởi đem mười kim tệ trong số năm mươi kim tệ trong tay giao cho A Lý, dù sao mới nhận được một thủ hạ, Bạch Khởi không muốn biểu hiện quá mức hẹp hòi. Mười kim tệ trị thương cho thê tử A Lý chắc hẳn là dư dả, hơn nữa còn có thể mua không ít thuốc bổ, nhưng Bạch Khởi cũng không đau lòng.

Dĩ nhiên nếu tên này muốn gạt mình, đến lúc đó Bạch Khởi không ngại tổn giao dịch điểm từ chỗ Cửu U tìm địa chỉ của tên này, giết chết hắn... .

Bàn giao xong một số chuyện, Bạch Khởi về đến nhà, lúc này đã gần hoàng hôn, đại môn Bạch Gia giảng đèn kết hoa, treo lên những tơ lụa màu đỏ, thấy Bạch Khởi trở về, những người hầu xung quanh rồi rít nhiệt tình chào hỏi, họ biết hôm nay Bạch Gia có chuyện vui là vì cái gì, nghe đồn là lão gia muốn vì đại thiếu

gia nên muốn giới thiệu một số quý tộc vương đô, từ đó có thể mời không ít nhân vật lớn và con cháu quý tộc còn trẻ tuổi, đủ để thấy địa vị của đại thiếu gia trong lòng lão gia, không ít người hầu đoán lão gia vẫn giữ ý định giao tước vị lại cho đại thiếu gia, nếu như vậy, Bá tước phủ đương nhiên là của đại thiếu gia, đối với chủ nhân tương lai, bọn họ đương nhiên phải tỏ ra cung kính một chút, tranh thủ để lại ấn tượng tốt cho đại thiếu gia.

Tòa nhà của Bạch Khởi không giống với một số quý tộc, phong cách càng giống phương đông, sân rất rộng lớn, nhưng rất kiến trúc sử dụng Tinh khiết thạch để xây dựng, không giống như các quý tộc khác thích dùng tảng đá dựng một người cao lớn khắc ở trong sảnh, Bạch Kinh Thiên đang ngồi ở vị trí trung tâm, vẻ mặt hài lòng nhìn Tác Luân cùng quần gia không ngừng ở đó chỉ huy bọn người hầu xử lý phủ đệ, sau khi thấy Bạch Khởi trở về, Bạch Kinh Thiên nở nụ cười, nói một cách thân thiện dễ gần: “Con trai, con đã về rồi?”

“Vâng... Phụ thân, lão tổ tông tìm cao nhân huấn luyện huấn luyện con, con mới từ chỗ ông ấy về.” Bạch Khởi cung kính trả lời, hẳn vốn không có gì cần giấu giếm, có tên Bạch Tiêu Sái ở đây, tin rằng rất nhiều người đều biết chuyện này, về phần Bạch Ngọc Đường thì đã không còn là bí mật nữa rồi, ngay cả Bối Tác Tư cũng biết, phụ thân không lý nào lại không biết chuyện này.

“Lão tổ tông sao? Ha ha... người mà lão tổ tông tìm tuyệt đối không tệ, hắc, con trai, con đúng là có phúc khí tốt có thể để lão tổ xem trọng, nói thật trước khi biết chuyện này ta vẫn còn buồn bực trong đầu rất cuộc là ai giao cho con đầu khí, đồng thời giúp con tẩy tủy phạt cốt, thì ra là lão tổ tông lão nhân gia, bây giờ nghĩ lại chỉ có ông ta mới có bản lĩnh để làm chuyện như vậy...” Bạch Kinh Thiên hắc hắc cười một tiếng nói, sau đó cũng không nhiều lời, nhưng trong mắt một chút cũng không che giấu tình cảm yêu thích của mình giành cho Bạch Khởi.

Bạch Khởi không nói gì, Bạch Kinh Thiên tiếp tục nói với Bạch Khởi: “Hôm nay con phải chú ý một chút, ta mời rất nhiều nhân vật lớn, con phải biết, tuy rằng lần này sắc phong tước vị quốc vương, nhưng bộ hạ coi trọng vẫn là thực lực và năng lực, người quyết định chủ yếu vẫn là quốc vương bộ hạ, nhưng những bọn quý tộc kia vẫn có thể có tác dụng nhất định, bây giờ bộ hạ tất tín nhiệm ta, con là con trai ta, là người tương lai kế thừa Bá tước phủ, có thêm một hai quý tộc chịu nói giúp cho con, như vậy muốn sắc phong đại loại như Nam tước chắc hẳn không thành vấn đề, tối này, con cần phải biểu hiện cho tốt đấy...”

“Vâng... con biết rồi...” Bạch Khởi gật gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm động, người cha này của mình có thể nói đã tận tâm tận lực với mình rồi... Điều này làm cho mắt của Bạch Khởi có chút chưa xót.

“Đối với hai người bạn của con... uh... ta nghĩ con chắc hẳn biết ta nói ai, mấy người hầu mấy hôm trước sau khi theo con từ “Đắc Nguyệt lâu” trở về đã nói chuyện của con, chắc chắn nói thật đó là hai người bạn không tồi... Có cơ hội nên gần gũi, bọn họ đối với con có lợi đấy, tối hôm nay những nhân vật lớn chân chính thượng đỉnh kia e rằng sẽ không đến nhiều, chỉ phái người đến đều là một số quý tộc nhỏ hoặc là quý tộc trung tầng cùng với các nhân vật thực quyền của bộ môn khác. Chắc chắn... nếu như họ biết con có hai người bạn như vậy cũng không biết tâm trạng sẽ thế nào... Hắc hắc... mặc dù hai người kia...”

Mặc dù chỉ kết giao một người bạn. Nhưng... Biết cũng không có nhiều, thật là kì vọng, nếu mấy tên kia biết điều này tâm trạng không biết sẽ thế nào. ” Bạch Kinh Thiên hiển nhiên tâm tình không tệ, sau khi uống một ngụm trà sâu kín nói.

Về chuyện các đại quý tộc kia sẽ không đến, Bạch Kinh Thiên cũng không giấu giếm gì, trực tiếp nói ra, tuy rằng bây giờ hẳn đã là thống lĩnh vương đô cấm vệ quân. Nhưng Bạch Kinh Thiên không cho rằng thể diện mình có bao nhiêu đủ để mời mấy quý tộc uy tín, dù sao mấy vị đó kể cả quốc vương bộ hạ cũng khó mà mời được, nói gì nể mặt mình.

Huống chi địa vị của hai bên không bình đẳng, chuyện của Bạch Khởi, bọn họ nhiều nhất chỉ phái người tới còn bản thân sẽ không đến, trừ phi họ biết tin tức vị lão tổ tông trong nhà, vậy thì có khả năng sẽ tới, đương nhiên là không phải nể mặt mình mà là nể mặt lão tổ tông... Điều này Bạch Kinh Thiên rất rõ.

Bạch Khởi cũng không có bất kỳ bất mãn nào, đồng thời cũng hiểu những lời nói của Bạch Kinh Thiên, con trai Thị trưởng sinh nhật? Tinh Ủy thư ký có đến không? Kết quả không cần nói cũng biết, Bạch Kinh

Thiên giống như vị Thị trưởng kia, mấy tên quý tộc giống như Tỉnh Ủy thư ký, họ chắc hẳn là sẽ không đến, nhận được thông báo nhiều nhất cho người qua xem xem mà thôi....

Dĩ nhiên nếu như Tỉnh ủy thư ký kia biết có một Cố vấn trung ương đại lão gia gia, vậy thì tình huống sẽ khác đi rất nhiều, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải biết mới được, Bạch Ngọc Đường giống như Cố vấn trung ương đại lão, nếu bọn quý tộc đến, tuyệt đối là do nể mặt Bạch Ngọc Đường lão nhân gia mà đến.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

94. Chương 94: Quý Tộc Sừng Sốt

Qua một canh giờ, trong lúc người hầu của Bạch Gia đang bận rộn, ngoài phủ đệ của Bạch Gia bắt đầu có rất nhiều quý tộc nối tiếp nhau đến, thời gian này vương đô tiến hành gia phong quý tộc, các quý tộc trẻ ở mọi nơi đều lần lượt đến vương đô, giống như nhìn mãi quen mắt những chuyện mà Bạch Kinh Thiên làm, mặc dù có chút nhàm chán, nhưng dù sao địa vị của Bạch Kinh Thiên cũng không giống nhau, thống lĩnh vương đô cấm vệ quân chức vụ này rất quan trọng, đồng thời nhận được sự tin cậy của quốc vương bệ hạ, là lực lượng tinh nhuệ nhất trong vương quốc. Cho nên rất nhiều người vẫn lựa chọn nể mặt Bạch Kinh Thiên.

Vô số quý tộc lần lượt đến, lớn lớn nhỏ nhỏ hàng trăm quý tộc đến Bạch Gia, trong khuôn viên Bạch Gia đầy ắp người, mỗi người lần lượt hướng tới chúc mừng Bạch Kinh Thiên, sau đó dưới sự hướng dẫn của Bạch Kinh Thiên làm quen với Bạch Khởi, sau đó mỗi người mang theo nụ cười giả dối hỏi thăm lẫn nhau, cho dù bọn họ là thật lòng hay giả vờ, nhưng ít nhất bọn họ cũng cho Bạch Kinh Thiên thể diện, đến nơi này cũng xem như đã khích lệ Bạch Kinh Thiên rồi.

“Ha ha... Bạch gia sao? Đó chính thằng con ngốc của Bạch Kinh Thiên... ha ha ha.... thằng ngốc mà cũng muốn sắc phong? Thế gian này đúng là mắc cười, chẳng lẽ các người cho rằng quốc vương bệ hạ là người mù chác? Thật là cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga...” Bỗng nhiên chung quanh vang lên vang lên một âm thanh, chủ nhân của âm thanh này là của một người tuổi xấp xỉ với Bạch Khởi, vóc người cao gầy, một thanh niên có gương mặt đầy mụn, âm thanh không hài hòa của hắn vang lên trong lúc mọi người hỏi thăm và khen ngợi Bạch Khởi.

Nói xong lời này không gian náo nhiệt trong nháy mắt lặng im không một tiếng động, tất cả mọi người đều không nhìn được quay đầu hướng về nơi phát ra âm thanh, bọn họ đang hiếu kỳ, hiếu kỳ là ai trong lúc này lại phá đám, tuy rằng không ít người cũng biết chuyện con trai lớn của Bạch Kinh Thiên là một thằng ngốc, nhưng lúc này không ai muốn nói toạc ra, bởi vì không muốn đắc tội người khác, đặc biệt là nói ra trong lúc này, rõ ràng là khiến cho Bạch Kinh Thiên trở thành trò cười của mọi người, kết quả rất có thể là không chết không thôi, rốt cuộc ai lớn gan như vậy trong lúc này lại dám nói ra những lời như vậy?

Không đợi đến khi mọi người nhìn thấy, đột nhiên người nào người nấy sắc mặt kì dị hẳn ra, sau đó vui vẻ đứng lùi sang một bên đợi xem kịch hay, phải biết rằng người thanh niên này không phải ai khác mà là Bái Ngân - con của vương đô thành vệ quân quân đoàn trưởng Bái Dịch Tư, một phần tử ăn chơi trác táng ở vương đô, vả lại ai cũng biết thành vệ quân và cấm vệ quân không hợp nhau, đây đã không phải là chuyện một hai ngày, đồng thời Bái Dịch Tư và Bạch Kinh Thiên cũng là tử thù, điều này mọi người đều biết, tuy rằng Bái Ngân lựa chọn ngày như vậy để phá hoại, đồng thời nói ra những lời này thật sự không phải là thủ đoạn cao minh gì, mà còn thiếu chút thông minh, nhưng mọi người xung quanh có thể chấp nhận, dù sao hai nhà này không hợp cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi.

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt vào Bạch Khởi và Bạch Kinh Thiên, đợi quyết định của hai người, thậm chí có người còn chuẩn bị bộ dạng sẵn sàng xem kịch hay, muốn xem xem Bạch Kinh Thiên và Bạch gia xử trí chuyện này như thế nào, là hung hăng giáo huấn tên phá đám một trận hay sẽ dùng phương pháp khác.

Không đợi Bạch Kinh Thiên và Bạch Khởi trả lời thì ngoài cửa có một âm thanh vọng vào, “Tên khốn khiếp nào nói huynh đệ lão tử đây là thằng ngốc? Đứng ra để ta cho người trở thành thằng ngốc!”

m thanh truyền đến khiến tất cả các quý tộc bao gồm phương hướng âm thanh vừa nãy cười chế nhạo Bạch Khởi, Bạch Khởi khóe miệng nở ra một nụ cười, Bạch Kinh Thiên sắc mặt vốn xanh mét xen chút lạnh băng

muốn bộc phát cũng lộ ra một nụ cười, xem thoáng qua Bạch Khởi lại nhìn ra phía đại môn.

Nói chuyện không phải là ai khác, mà chính là Bối Tác Tư, Bối Tác Tư tóc vàng bay phấp phới, thân mặc một bộ lễ phục trường bào quý tộc, ngoài ra còn đi một đôi trường ngoa màu trắng viền vàng, đang tựa vào trước cửa có chút biếng nhác nói, lúc nói lời này khoe miệng hiện ra một nụ cười kiêu ngạo, Lý Tầm Hoan đang đứng bên cạnh hắn mặc một bộ trường bào màu hoàng kim, trên đó có thiêu Phi Vân Bạch Hạc, tay cầm một cái quạt viền vàng, dẫn theo bốn thị nữ xinh đẹp đứng ở đó, nở nụ cười nhìn xung quanh, giọng trêu đùa bổ sung: “Ta nói Bạch Khởi a, tiểu tử nhà ngươi cũng thật là có yểm hội mà cũng không mời hai ta, bây giờ thì tốt rồi, mèo nào chó nào cũng dám tìm nhà ngươi gây phiền phức, chắc chắn... Cũng may, cũng may hôm nay ta và Bối Tác tư tới đây, nếu như là tên Độc Cô biến thái tới, hắc hắc.... hôm nay e rằng có người bị chặt thành tám khúc rồi...”

Vừa nói mắt không ngừng nhìn sắc mặt của Bái Ngân biến hóa âm tình bất định, nói thật hắn vốn là muốn gây phiền phức cho Bạch Khởi, vì muốn khiến cho Bạch Gia khó coi, cho nên mới không mời mà đến, còn nói ra những lời như vậy, dù sao giữa gia tộc của bọn hắn và Bạch gia quan hệ không mấy tốt lắm, chuyện hắn đến đây gây rối. phụ thân của hắn - Bái Dịch Tư cũng biết, nếu không hắn cũng không dám một mình đến gây rối, đương nhiên Bái Dịch Tư vốn không nghĩ đến con trai mình lại dùng thủ đoạn gây rối thấp hèn ngu ngốc đến vậy.

Khi thấy hai người bọn Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan đứng ngoài cửa nói ra những lời này, Bái Ngân lúc ấy kích động muốn chết. Nếu sớm biết trước hai tên kia có quan hệ với thằng ngu Bạch Khởi này, cho dù có đánh chết Bái Ngân cũng sẽ không đến đây gây phiền phức, bây giờ thì hay rồi.... đụng đến hai diêm vương sống.

Nếu nói sự xuất hiện của hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan chỉ là làm Bái Ngân khiếp sợ, khó xử và bất đắc dĩ, vậy khúc sau bọn họ nói ra Độc Cô biến thái là để Bái Ngân kích động muốn chết ngất tại chỗ.... Nói đùa gì vậy, hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan tuy là lợi hại, thế lực sau lưng lớn mạnh khiến người ta khiếp sợ, nhưng hắn cũng là con một của thành vệ quân quân đoàn trưởng Bái Dịch Tư, nhiều nhất họ làm cho mình nhục nhã một phen, ác lắm cũng là đánh thương mình mấy tháng không thể xuống giường được, nhưng những điều này là có thể chịu được....

Nhưng Độc Cô Chiến Thiên biến thái... tên biến thái kia mới chính là người độc ác, phạm là những người đắc tội hắn đều không có ai có thể sống qua nổi một ngày, không nói hai lời đã rút kiếm ra chém, từ trước đến giờ chưa biết sợ ai, lúc đầu không phải hắn chém chết khai quốc công thần gia tộc kia sao, người có công lớn khai quốc, người thừa kế vương quốc Hách Lỗ gia tộc sao? Kết quả như thế nào? Hách Lỗ gia tộc ngay cả rắm cũng không dám đánh, sau khi người kế thừa bị người ta giết chết không phải vẫn đích thân tới tận cửa xin lỗi Độc Cô biến thái kia sao?

Mặc dù không ai biết vì sao, nhưng theo lời đồn đãi của những người hầu thân cận sinh hoạt của Độc Cô Chiến Thiên, sau lưng hắn có một thế lực to lớn tồn tại, không người nào có thể với tới được, thế lực khổng lồ kia vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, mặc dù nó không nổi tiếng, nhưng thực lực của nó không thể nghi ngờ, mấy quý tộc uy tín của vương quốc đối với thế lực này ít nhiều gì cũng biết một chút như vậy, cho nên không có ai dám đụng vào Độc Cô Chiến Thiên biến thái này.... Sợ rằng đụng đến người sau lưng của hắn... Cho nên Độc Cô Chiến Thiên có được biệt hiệu “Thần quỷ chó gàn.”

Bái Ngân gia tộc ở vương quốc cũng được coi là gia tộc thượng lưu, nhưng hắn tự xét gia tộc mình sao với có chiến công Hách Lỗ gia tộc, mình so với người kế thừa của Hách Lỗ gia tộc càng thêm kém xa, nếu thật sự đụng vào Độc Cô biến thái, để hắn chém mình... Vậy... Hậu quả Bái Ngân đã không dám tưởng tượng tiếp nữa rồi.

“Ta ta...” Bái Ngân muốn nói chút gì đó, nhưng hắn nói hồi lâu cũng không nói được một câu, Bối Tác Tư cũng không để cho Bái Ngân có cơ hội tiếp tục nói, ánh mắt lạnh băng nhìn Bái Ngân, nhếch môi nói với giọng khinh thường: “Người đâu..... quảng con chó không có mắt này ra ngoài cho ta!”

Hai người hộ vệ thường theo sau Bối Tác Tư lên tiếng nhận lệnh, không nói hai lời trực tiếp bước ra, đi vào bên trong khuôn viên, không có trưng cầu ý kiến của bất kỳ người nào, trực tiếp đi đến bên cạnh Bái Ngân, tên ngu ngốc kia vẫn còn đang chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình, lo sợ mình bị Độc Cô biến thái chặt làm tám khúc, căn bản vốn không để ý tới, bên này hắn đã bị người khác nhắc lên.

Đại hán cao tám thước một trái một phải khiêng Bái Ngân lên, sau đó đi ra hướng bên ngoài.

Thân thể di động mới khiến cho Bái Ngân lâm vào tình cảnh hoảng loạn, chợt tỉnh lại, đột nhiên kinh hãi nói lớn: “Thả ta ra.... thả ta ra mau thả ta ra... Phụ Thân ta là....”

Lời chưa dứt thì Bối Tác Tư đứng bên cạnh cười một tiếng lạnh lùng nói: “Phụ thân ngươi là Bái Dịch Tư? Vậy thì sao? Ta cần gì biết ngươi là ai, đặc tội với bằng hữu của ta, ta không bỏ qua đâu.”

“Được rồi, đừng nghe hắn nói nhảm nữa, quăng hắn ra ngoài cho ta. Đánh”

Thế lực phía sau lưng của Bối Tác Tư không phải là thế lực mà Bái Ngân có thể so sánh, tất nhiên không cần phải quan tâm, lạnh lùng cười một tiếng, khinh thường nói, một tên Bái Dịch Tư nho nhỏ hắn không để trong mắt, trong mắt Bối Tác Tư kẻ thù tức là kẻ thù, đã là kẻ thù, đương nhiên không cần để lại mặt mũi gì cho bọn chúng.

Không giết Bái Ngân coi như Bối Tác Tư đã rất nể mặt lắm rồi. Sở dĩ làm như vậy không phải là Bối Tác Tư không dám mà bởi vì Bối Tác Tư cảm thấy chuyện này không cần làm đến mức tuyệt tình như vậy. Làm như vậy, đối với ai đều không tốt, đánh gãy một chân của Bái Ngân thì Bái Dịch Tư cũng không dám nói gì, nhưng nếu thật sự giết chết Bái Ngân, vậy cục diện ắt hẳn sẽ không chết không thôi. Tuy rằng không sợ nhưng không đáng.

“A ~” Sau khi Bái Ngân bị khiêng ra ngoài, liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, khắp sân đều là các quý tộc lớn nhỏ ở vương độ, kể cả những người thay mặt các quý tộc nổi tiếng, sắc mặt đều biến đổi, ánh mắt nhìn Bạch Khởi đã không còn giống như trước nữa, sâu trong ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi tôn kính, có người ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Khởi cũng không biết đang có chủ ý gì.

“Ai nha nha.... chó bại hoại lòng người cuối cùng cũng bị người đuổi ra ngoài, ha ha ha... lại đây , lại đây, lại đây, Bạch Khởi hôm nay ngươi là khách, ta và tên Bối Tác Tư kia cùng đến, ngươi phải chiêu đãi hai người bọn ta thật tốt, nếu như rượu của ngươi không đủ làm chúng ta no, hai người bọn ta sẽ gây chuyện đấy...” Không để ý phản ứng của mọi người, Lý Tầm Hoan cười ha ha một tiếng, âm dương quái diệu nói.

“Được, nếu đã đến , ta đảm bảo cho các ngươi uống no say...” Bạch Khởi cũng cười, bất kể nói thế nào hai người hôm nay đã giúp đỡ mình rất nhiều, cho mình nở mày nở mặt, Bạch Khởi đương nhiên sẽ làm thỏa mãn yêu cầu này.

Nói xong quay sang dặn dò Tác Luân bên cạnh: “Người đâu... lên rượu cho tam hoàng tử và thiếu gia Bối Tác Tư, đem rượu tốt nhất của phủ ta ra đây...”

“Bọn thần tham kiến tam tử...” Bạch Khởi vừa dứt lời, các quý tộc lớn nhỏ bao gồm Bạch Kinh Thiên hành lễ với Lý Tầm Hoan , tuy rằng tiểu tử này tuổi không lớn, nhưng dù sao thân phận cũng ở đó, hẳn là con trai thứ ba mà quốc vương bề hạ thương yêu nhất, tuy rằng thường ngày tác phong của hắn không chín chắn, nhưng tất cả mọi người đều thể hiện sự tôn kính nên có với vị hoàng tử này Lễ tiết cũng không bị bỏ qua

“Ha ha. Đứng lên cả đi, hôm nay ta không phải là hoàng tử gì cả, ta chỉ là đến thăm vị huynh đệ mới này của ta, thuận đường tới giúp giúp, các ngươi cứ tùy ý... các ngươi tùy ý” Lý Tầm Hoan cười ha ha một tiếng nói như vậy, nói xong quơ quơ tay, thể hiện rất tùy ý

Các quý tộc lúc này đều thẳng lưng, đang muốn tiến lên nói hai câu giao tình, đột nhiên xung quanh có một âm thanh lạnh băng vang lên, ánh mắt mọi người lần nữa lại tập trung về phía: “Uống rượu? Có phần ta không?”

Câu nói khiến mọi người sững người, bao gồm Bạch Khởi, tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài cửa, một thân thái lạnh băng, sau lưng vác một cây kiếm lớn , một thanh niên mặc bộ đồ võ màu đen giản đơn đang đứng ở trước cửa, ánh mắt thâm thúy khiến cho người ta mê say, gương mặt lạnh băng khiến người ta sợ hãi, tóc dài đen óng tung bay trước gió, người này. Chính là Độc Cô Chiến Thiên....

“Ạch... Đúng là nói ai người đó tới, trời ạ....

Lúc này ta gọi hắn là Độc Cô biến thái không biết hắn nghe thấy không? Ta phải làm sao đây? Chết tiệt... miệng lưỡi của ta sao lại như thế.” Lý Tầm Hoan thấy sự xuất hiện của Độc Cô Chiến Thiên thoáng chốc

lấy tay bóp trán, bày ra một bộ mặt đáng thương, ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Bối Tác Tư

Nhưng đáng tiếc Bối Tác Tư không để ý đến hắn, cho nên hắn chỉ còn cách hướng ánh mắt cầu xin qua Bạch Khởi, ai cũng biết Độc Cô Chiến Thiên nổi danh là mất hết tính người, lãnh huyết vô tình, hơn nữa, Lý Tầm Hoan càng biết rõ, ở Ba Phạt Lợi Á chỉ có Độc Cô Chiến Thiên mới dám cầm vũ khí đuổi giết người, mặc dù mọi người biết vậy nhưng không dám trực tiếp nói ra... Lần này bị bắt được, Lý Tầm Hoan tự nhận là xui tám kiếp.

Về phần bọn quý tộc đứng bên cạnh, sớm đã không nói ra được lời nào, người nào người ấy ngây ngô nhìn tình cảnh trước mắt, bất giác dụi dụi mắt, lúc đầu bọn họ nghe Lý Tầm Hoan nói Độc Cô Chiến Thiên có giao tình với Bạch Khởi, còn tưởng là đang muốn dọa người khác, tuy rằng cũng có người tin, nhưng vẫn kinh sợ, bây giờ Độc Cô Chiến Thiên thoáng chớp chớp đột ngột xuất hiện ở đây, xuất hiện ở Bạch Gia, khiến mọi người hoảng sợ vô cùng, mọi người đều hướng mắt về Bạch Khởi tỏ vẻ kính sợ, hơn nữa bất giác liếc Bạch Khởi vào danh sách nhân vật nguy hiểm.

Dù sao những người có giao tình với Độc Cô Chiến Thiên... đều là biến thái... Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, Bạch Khởi đáng thương kia, dưới tình huống không hiểu sự tình bị người ta đội cho cái mũ biến thái, cũng thật đủ oan ức.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

95. Chương 95: Chỉ Mong... Bọn Chúng Đừng Quá Đáng

“Ách.... đương nhiên hoan nghênh...” Bạch Khởi sững người một chút, lập tức cười nói, và cũng đang buồn là vì sao Độc Cô Chiến Thiên lại đến lúc này... nhưng người đến là khách đương nhiên Bạch Khởi phải tiếp đãi chu đáo, huống hồ trong lòng Bạch Khởi có lòng muốn kết giao với Độc Cô Chiến Thiên.

“Uh” Độc Cô Chiến Thiên mỉm cười gật gật đầu, đi tới, dưới sự an bài của bốn người Bạch Khởi đều đồng loạt đứng lên, lúc đi ngang qua, mắt liếc Lý Tầm Hoan bên cạnh, khiến cho sắc mặt của Lý Tầm Hoan khẽ biến đổi, trong lòng không ngừng bồn chồn.

Bởi vì sự xuất hiện của Độc Cô Chiến Thiên, không khí yên ả của Bạch Gia trở nên có chút quỷ dị, hầu như tất cả mọi người đều không nói chuyện, bao gồm Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, một đêm cứ như vậy trôi qua, sau khi các quý tộc đều rời khỏi nơi này, bên này Bạch Khởi cũng bắt đầu tiễn biệt, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, còn có hung thủ tạo ra không khí vô cùng quỷ dị đang lạnh nhạt ngồi đó uống rượu, lúc Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi, trong lúc rời khỏi đột nhiên Độc Cô Chiến Thiên quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Bạch Khởi đang đứng ở đó: “Hôm nay ta đến nay, vốn là muốn giúp người, bọn kia rất có thể lực.”

Lời này khiến cho Bạch Khởi sững sốt, không chỉ riêng Bạch Khởi mà còn Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư đều ngây người ra đó, có chút khác so với Bạch Khởi là hai người này người nào người ấy há hốc mồm, một bộ mặt không dám tin sững sốt đứng ở đó.

Nói đùa gì vậy? Độc cô biến thái biết quan tâm người khác? Hắn lại có thể nói ra những lời này? Tất cả mọi người bao gồm người hầu của Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, cùng với Tác Luân và Bạch Kinh Thiên ở xa đều không tự chủ được dụi dụi mắt, dường như đang xác định không có nhìn lầm.... Người trước mắt, rốt cuộc có phải là Độc Cô Chiến Thiên!

Thấy ánh mắt kì dị của mọi người xung quanh, sắc mặt của Độc Cô Chiến Thiên không có bất kì thay đổi nào, nhìn nghiêng mọi người xung quanh một cái, nhìn thẳng vào Bạch Khởi nói: “Ta chẳng qua ... là không để những thứ đó ảnh hưởng người, Như vậy... sẽ ảnh hưởng đến sự quyết chiến của chúng ta... Người... là đối thủ của ta!”

Nói chuyện không để ý tới ai, đến khi bóng của Độc Cô Chiến Thiên đi thẳng đến ngoài cửa, Bạch Khởi bỗng mở miệng la lên: “Độc Cô huynh!”

Độc Cô Chiến Thiên trong chớp lát dừng lại, quay đầu lại vẫn là khuôn mặt như cũ vạn năm không đổi, nhìn Bạch Khởi một cái, lẳng lặng đứng ở đó.

“Cám ơn...” Bạch Khởi cười nói.

Hướng về Bạch Khởi gật gật đầu, bóng cô đơn của Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi nơi này, vác theo một cây kiếm sắt khổng lồ từ từ biến mất dưới đêm tối ở đầu đường

Nhìn về nơi Độc Cô Chiến Thiên biến mất, Lý Tầm Hoan cũng người nhìn về nơi xa chỗ Độc Cô Chiến Thiên biến mất, nói ngớ ngẩn : “Tên... này.... dường như.... đang quan tâm người...”

“Đây.... hình như là thật...” Bối Tác Tư tiếp một câu ngớ ngẩn như vậy, hai đứa trẻ tội nghiệp này, xem bộ dạng như bị kích thích nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Không để ý đến hai đứa trẻ ngốc bị kích thích, Bạch Khởi một tay nắm một người tiễn hai người họ ra ngoài, sau khi trở về Bạch Khởi phát hiện Bạch Kinh Thiên và Tác Luân hai người còn đang đứng sững ra đó, người nào người nấy há hốc mồm nhìn về vị trí trước cửa, vẫn chưa hoàn hồn lại.

Phụ thân... Phụ thân?” Bạch Khởi khê hô hai tiếng.

“Nga a! ! Con... Con gọi ta?” Bạch Kinh Thiên đáp hai tiếng ngớ ngẩn, lập tức nhường như vừa kịp hoàn hồn lại, chỉnh lý lại thái độ ngu ngốc của mình, sau đó thuận chân đá một cái vào Tác Luân bên cạnh, trên mặt hai người đều hiện lên một tia khó xử.....

“Ngạc không sao...” Đối với chuyện này Bạch Khởi không có gì để nói. . chẳng lẽ chỉ là vì hai câu nói đó của Độc Cô Chiến Thiên sao? Những người này bị sao vậy, sao lại có bộ dạng như vậy? Đáng kinh ngạc như vậy sao?

“Đúng rồi, con trai.... con và Độc Cô Chiến Thiên biến thái sao lại .Ngạc.... Ngạc không....

Phải có giao tình với Độc Cô Chiến Thiên ?” Bạch Kinh Thiên không để ý tâm trạng buồn bực của Bạch Khởi, nhường như đột nhiên nhớ ra điều gì, kích động muôn phần nói với Bạch Khởi.

“Cái này a... Thật ra cũng không có giao tình gì, lúc đầu xem ra là như thế này, là như thế này... Lúc đầu con cùng với lão tổ tông đi Hoàn Hạch Sơn Mạch tập luyện cứu hấn một mạng, sau đó hấn cũng cứu con một lần món nợ giữa chúng con coi như thanh toán xong, hấn dường như nói thế này, lúc đó con vốn không biết hấn là ai, lần này ở vương đô gặp lại hấn, hấn lại tìm con quyết đấu cho nên có giao tiếp lần nữa.” Bạch Khởi nhún nhún vai một vẻ mặt không gì nói.

Nói thật chuyện này Bạch Khởi vốn không để tâm đến, hấn vốn không cảm thấy Độc Cô Chiến Thiên thiếu mình cái gì, dù sao người ta cũng cứu qua mình một lần, dĩ nhiên trong thâm tâm mà nói, Bạch Khởi rất sẵn lòng có một người bạn như Độc Cô Chiến Thiên.

“Vậy sao? Ngó ta nói... Hắc hắc... Tốt... Rất tốt... Ha ha, không hổ danh là con ta, trong cả vương đô này chỉ có một người thanh niên như con xứng đáng là đối thủ của hấn...Tốt... rất tốt...” Bạch Kinh Thiên cao hứng nói liên mấy tiếng tốt, không ngừng vỗ vỗ vai Bạch Khởi nói như vậy, trong lúc nói chuyện lộ ra vẻ vui mừng trên mặt, Tác Luân đứng kế bên cũng cười theo.

Bạch Khởi đối với chuyện này có chút đỏ mặt, mình là thuộc loại nhờ vận may, đồng thời đầu cơ trục lợi mới nhanh tiến bộ, so với người nhờ vào thiên phú và nghị lực để đạt đến trình độ này như Độc Cô chiến Thiên vẫn còn kém xa, được người khác so sánh mình ưu tú như Độc Cô Chiến Thiên, ít nhiều cũng khiến Bạch Khởi có chút chột dạ.

“Phụ thân quá khen.” Bạch Khởi thấp giọng nói, đây là lời nói thật lòng, ít nhất từ trước tới giờ trong lòng Bạch Khởi đều cho rằng như vậy, kì thực trong lòng hấn bội phục nhất chính là Độc Cô Chiến Thiên.

“Quá khen? Ha ha, ta không có.... Nhưng... con và hấn đánh nhau có nắm chắc phần thắng không?” Bạch Kinh Thiên cười ha ha nói như vậy, nhưng sau đó sắc mặt biến đổi, đứng sát vào Bạch Khởi thấp giọng hỏi.

“Điều này... Không.” Bạch Khởi trầm ngâm một chút, sắc mặt căng thẳng nói, nói thật hấn quả thật không nắm chắc được có thể đánh thắng Độc Cô Chiến Thiên, tên kia quả thực quá biến thái, Bạch Khởi thấy qua hấn ra tay, thủ đoạn của tên kia....gọn gàng sạch sẽ, vốn không ướm át bẩn thỉu, một thanh đại kiếm xuất thần nhập hóa, dường như kết cùng một thể với hấn, thật sự là rất kinh khủng.

Lời này khiến mặt Bạch Kinh Thiên biến sắc, sắc mặt bất giác thay đổi, cau mày, hai bên lông mi vất lại với nhau, hình thành chữ xuyên ở mi trung tâm, hấn vốn không sợ Bạch Khởi bại dưới tay Độc Cô Chiến Thiên, thật ra cho dù bại dưới tay của Độc Cô Chiến Thiên cũng không có gì, tên kia được mệnh danh

là cùng tuổi vô địch, tuyệt trong vương đô tuyệt đối không phải là thối phồng lên, bọn thanh niên cao thủ dưới hai mươi tuổi không có người nào xứng với hắn, cho dù là những cao thủ gần ba mươi lớn hơn hắn mười mấy tuổi cũng đừng hòng đạt được lợi ích gì trong tay hắn, Bạch Khởi thua hắn cũng không có gì kì lạ, thậm chí có thể nói tuy bại mà vinh.

Bạch Kinh Thiên lo lắng chính là Bạch Khởi bị thương, phải... lo lắng Bạch Khởi bị thương, tuy rằng hai người có giao tình, nhưng dựa theo tính cách của Thiên, tên này ra tay độc ác đã xuất thủ là lấy mạng người khác, từ trước tới giờ, không biết nương tay là gì, cho dù là không muốn giết Bạch Khởi, một khi xuất chiêu Bạch Khởi đỡ không nổi, vậy thì kết quả có thể nghĩ mà biết, ít nhất sẽ bị trọng thương.... cho nên Bạch Kinh Thiên có chút lo lắng....

Nét mặt của Bạch Kinh Thiên khiến cho lòng Bạch Khởi ấm áp lên nói : “ Phụ thân người cũng không cần lo lắng quá mức, thật ra con không có chuyện gì, mặc dù con không có lòng tin đánh bại hắn, nhưng ccon nghĩ chỉ ít con có thể bảo đảm mình không xảy ra chuyện gì, huống hồ còn có cao nhân do lão tổ tông đề cử huấn luyện con, con tin đến lúc đó con có chút phần thắng.... con đoán là, nếu vị tiền bối kia huấn luyện có hiệu quả, con đối mặt với Độc Cô Chiến Thiên ít nhất... có năm phần thắng.”

“Như vậy a... vậy thì ta đây an tâm.”, bằng vàng của Bạch Ngọc Đường như cho Bạch kinh Thiên uống một viên thuốc an thần, lão tổ tông Bạch Ngọc Đường giống như tâm phúc của Bạch gia, tuy rằng những năm nay lão nhân gia không làm gì cả, nhưng những người cấp cao của Bạch gia vốn không xa lạ với ông ta, biết sự tồn tại của ông ta, trong lòng Bạch gia, sự tồn tại của lão tổ tông giống như thần vậy.

Nếu lão tổ tông tìm bằng hữu tới huấn luyện Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên đương nhiên không có ý kiến gì, nói giỡn lão tổ tông là gì? Đó chính là Đấu Vương hàng thật giá thật a, là nhân vật Bắc Đẩu Vương Ti Kiêu Kiệt cũng không thể làm gì, bằng hữu của ông ta có thể kém đến đâu? cho dù không phải là cao nhân cấp đấu vương chỉ ít cũng là một đấu tông cao cấp, có cao thủ như vậy huấn luyện, đương nhiên không là vấn đề.

Bạch Kinh Thiên gật gật đầu thể hiện đã yên tâm rồi, vỗ vỗ vai Bạch Khởi thấp giọng nói : “Nếu đã như vậy thì ta yên tâm rồi, trong khoảng thời gian này con đến chỗ lão tiền bối kia huấn luyện cho tốt, chuyện khác thì con không cần lo lắng nữa, mọi chuyện cứ để ta xử lý... Đúng rồi đến phòng thu chi lấy ra ba nghìn kim tệ, vị tiền bối kia có sở thích gì, con nhớ lấy lòng lão nhân gia, sẽ có lợi đối với con đấy.”

“Ba nghìn kim tệ?” Nghe xong lời này mắt Bạch Khởi sáng lên, nói thật, Bạch Khởi nghèo đến nỗi sắp phát điên rồi, lần trước sau khi khống chế Tiểu Lan, Bạch Khởi đã không còn tiền nữa, giao dịch điểm biến thành không không nói làm gì, kim tệ chỉ còn vồn vện năm chục cái, sau khi cho A Lý trong tay Bạch Khởi chỉ còn lại bốn mươi cái, nghèo đến sắp phát điên rồi, Bạch Kinh Thiên bây giờ cho ba nghìn kim tệ, một con số lớn như vậy, Bạch Khởi thoáng chốc có cảm giác như hạn hán đã lâu gặp cam lộ.

Tuy rằng Bạch Kinh Thiên nói rõ là để mình mua đồ cho u đại sư, nhưng cho hay không cho cũng có ai giám sát mình, cái lão tửu quỷ hay hành hạ chộc ghẹo mình... có ma mới đi lấy lòng hắn, đương nhiên có thể lấy hai bình rượu trong nhà đi biếu hắn, nhưng Bạch Khởi không trông mong gì vào chuyện tên kia sẽ đối xử tốt với mình....

“Uh.... con biết rồi phụ thân, không có gì con về tu luyện trước.” Bạch Khởi cung thuận nói

“Uh”.... Đối với chuyện này Bạch Kinh Thiên hài lòng gật gật đầu, hắn thấy con mình nên như vậy, Bạch Khởi trẻ tuổi như vậy đã hiểu rõ đạo lý thực lực quyết định mọi thứ, lại nỗ lực như vậy, khiến cho Bạch Kinh Thiên rất hài lòng, tốt hơn nhiều so với thờ ơ Bạch Tiêu Sái... Nghĩ đến Bạch Tiêu Sái Bạch Kinh Thiên bắt giác cau mày lần nữa

Nhìn Bạch Khởi đang xoay người rời khỏi một cái, Bạch Kinh Thiên đột nhiên gọi Bạch Khởi lại nói : “Con trai... con đợi một chút...”

”Dạ? ~ cha có chuyện gì sao, Bạch Khởi vừa đi ra được mấy bước trước tiên là sững người, sau đó dừng lại, quay đầu lại về mờ mịt nhìn Bạch Kinh Thiên.

“Cái kia... lần trước chuyện trên đường con tới vương đô ta...” Bạch Kinh Thiên muốn nói lại ngưng nói, lời chưa nói xong, trên mặt lộ ra một chút khó xử và bất lực, một phụ thân có chút chuyện nói với con, hắn nói không nên lời.

Bạch Khởi hà đẳng thông minh? Thấy bộ dạng của Bạch Kinh Thiên, trong lòng hiểu rõ phần nào, khẽ mỉm cười, nói với Bạch Kinh Thiên : “Không có gì đâu, phụ thân , chuyện đó con quên rồi trời không còn sớm nữa người cũng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong rồi khỏi không quay đầu lại, chỉ còn Bạch Kinh Thiên và Tác Luân đứng ở đó, nhìn về nơi Bạch Khởi biến mất, Bạch Kinh Thiên thở một hơi dài, cảm thán nói với Tác Luân bên cạnh : “Ta không phải là phụ thân tốt phải không? Người nghĩ nó có trách ta không?”

“Không... Ngài là... Ngài rất quan tâm thiếu gia, đối với thiếu gia cũng rất tốt, điều này ta nghĩ thiếu gia cũng hiểu, chỉ là có chút chuyện ngài cũng rất khó xử, ta nghĩ thiếu gia cũng biết, nó sẽ không trách ngài, Tác Luân đứng sau Bạch Kinh Thiên vị trí chừng một bước, mình mặc bộ đồ màu bạch khôi, thấp giọng cung kính nói, nói xong mắt cũng hướng về nơi xa nhìn Bạch Khởi đi đến góc rẽ rừng trúc bên cạnh, ánh mắt có chút phức tạp và vui mừng.

Lời của Tác Luân khiến tinh thần Bạch Kinh Thiên chấn động, nhìn xa xăm về phương hướng Bạch Khởi rời khỏi, nhìn cái bóng thon dài của Bạch Khởi, khẽ có chút cảm thán, hồi lâu thở ra một hơi dài, nói với Tác Luân : “Người nói đúng nó sẽ hiểu.... Không... Nó đã hiểu ta, nó hiểu ta, Ai đứa con này của ta... thật giống lúc ta còn trẻ... không ... nó không giống ta, mà là giống mẹ nó, đều khéo hiểu lòng người, tâm tư nhẩn nhai như vậy, tương lai nó nhất định sẽ công thành danh toại như ta... không... không ta chắc nó sẽ có tiền đồ tốt hơn ta, đi xa hơn so với ta.... Chỉ là ta cảm thấy có lỗi với nó, có lỗi với mẫu thân đã chết của nó, nhưng Tác Luân người nói đúng, có nhiều chuyện ta cũng không biết nên làm cách nào...”

Mặc dù trong lúc nói chuyện hần cố gắng giữ tâm tư bình thản, nhưng tiếng vẫn có chút run rẩy, cũng không biết là kích động hay khổ sở, nhưng những lời này vừa nói xong, sắc mặt bạch Kinh Thiên biến đổi nện mạnh một quyền trên tảng đá, in một quyền thật sâu trên tảng đá vững chắc, nguyên người co rụt lại lạnh nhạt nói : “Nhưng... tuy rằng con ta tha thứ cho ta, nó thông cảm cho ta, nhưng chuyện này không thể cho qua như thế được.... Sẽ có một ngày... Sẽ có một ngày, ta sẽ tính món nợ này với các người... Nếu ... Nếu các người dám làm bấy lần nữa, đừng trách ta trở mặt... đến lúc đó cá chết lưới bể... ai cũng không có lợi ích, con trai của ta không cho phép ai làm tổn thương đến nó... Nếu không... Bạch Kinh Thiên ta không phải là người dễ đụng tới! Bạch Gia ta cũng không dễ đụng tới”

Tác Luân không nói gì vẫn cúi đầu, nhưng trong mắt hiện lên một ánh sáng kiên nghị, tay trái vẫn nắm chắc trường kiếm trong tay, một hồi lâu ngẩng đầu nói với Bạch Kinh Thiên : “

Mạng Tác Luân là của đại nhân ngài, chỉ cần ngài mở miệng, ta vì ngài máu chảy đầu rơi cũng không tiếc.”

“Bây giờ... Còn chưa phải lúc nhưng mong.... Bọn họ đừng hiếp người thái quá...” Bạch Kinh Thiên thần sắc phức tạp vỗ vỗ vai Tác Luân nói, nói xong quay lưng rời khỏi khuôn viên yên tĩnh này, Tác Luân cũng người một chút cũng vội vàng đi theo.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

96. Chương 96: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lí (thượng)

Ngoài việc đến phòng thu chi để lấy 3000 kim tệ ra, Bạch Khởi khác so với mọi ngày, hần trực tiếp đến con phố lớn thứ bảy, sau đó tìm kẻ nát rượu u đại sư và Tiểu Kiên đã huấn luyện mình, nói là huấn luyện chứ thực ra là một mình bị đánh, thế nhưng Bạch Khởi biết việc bị đánh như vậy rất có tác dụng, kinh nghiệm thực chiến và phản ứng động tác đều được nâng cao đáng kể, ví dụ như bây giờ hần đã có thể tiếp nhận được hai chiêu rồi, tuy không nhiều, song cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều so với bị đánh đơn thuần... quả là mạnh hơn rất nhiều...

Chạng vạng tối ngày thứ ba, sau khi tiếp tục bị hành hạ thêm một ngày trời, Bạch Khởi ôm khuôn mặt sưng húp về nhà, về đến cổng nhà, lúc này mấy tên lính hộ vệ đang đứng ngoài cổng liền lần lượt hành lễ cúi chào, một tên lính hộ vệ mũi nhọn sau khi nhìn thấy Bạch Khởi, vội vàng cung kính bẩm báo : “Đại thiếu gia, hôm nay có hần đến tìm ngài, hiện đang đợi ngài ở trong sân.”

“Tìm ta ư? Ô...Được, ta biết rồi.” Bạch Khởi tỏ ra sững sờ, nhưng sau đó hần lại cười, hần đã nghĩ ra đó là ai, A Lý... ngoài hần ra còn có thể là ai cơ chứ?

Nói rồi, hắn bước nhanh vào trong sân, vừa bước Bạch Khởi vừa thầm hỏi Cửu U trong đầu: “Cửu U... theo người nếu muốn không chế được tên mập A Lý đó thì ta sẽ phải cần đến bao nhiêu điểm giao dịch?”

Thực ra Bạch Khởi đã sớm có suy nghĩ này từ lâu rồi, chẳng qua vì khi đó chưa có tiền, cũng chẳng có điểm giao dịch nào, chỉ suy nghĩ thôi, song cũng lại chẳng có cách để không chế tên mập đó, nhưng bây giờ thì khác rồi, Bạch Khởi đã có 3000 kim tệ, và đó chính là 3000 điểm, bất cứ lúc nào cũng có thể quy đổi và không chế được tên mập A Lý, bây giờ đúng là Bạch Khởi đang được tận hưởng cảm giác của một kẻ có chút tiền bạc.

Đương nhiên bắt buộc phải làm như vậy, nói đúng ra Bạch Khởi rất cần tên mập đó, thế nhưng hắn lại không tin vào tên này, dù sao thì Bạch Khởi cũng không phải là người dễ dàng tin vào kẻ khác, trước đây không có cách nào cả thì mới phải làm như vậy, nhưng nếu vậy thì sao có thể trực tiếp không chế, bắt hắn phải trung thành thì chết với mình? Nói chung lòng người có thể thay đổi, tên mập A Lý lúc này cần đến mình, hơn nữa hắn lại mang ơn mình, do đó hắn trung thành với mình là đương nhiên. Thế nhưng đến khi thương hội thật sự phát triển thêm một lần nữa, nếu đến lúc đó có được số tiền khổng lồ, vậy liệu hắn còn trung thành với mình nữa hay không? Đây chính là vấn đề, thế nên Bạch Khởi quyết định sớm đưa ra tính toán.

“Tên mập A Lý? Ha Ha thật khéo chọn người, ừ, nếu là trước đây, cho dù tên này có khuynh gia bại sản thì cũng kệ, nhưng bây giờ thì khác rồi, tên này số đen đủi giờ không có đồng xu nào dính túi, hơn nữa tướng mạo lại xấu xí, không đủ sức để trói một con gà, thế nên nếu muốn mua hắn ta thì hoàn toàn không đắt chút nào cả. Đương nhiên đầu óc của hắn ta xem ra cũng không thể xem thường... 2000 điểm giao dịch... con số này rất công bằng.” Ngay lập tức Cửu U liền phá lên cười, hắn quay sang nói với Bạch Khởi với bộ dạng khá hài lòng và ưng ý về A Lý.

“Được, hãy giúp ta không chế.” 2000 điểm giao dịch tương đương với việc Bạch Khởi mất đi một phần ba số tài sản của mình. Mặc dù tỏ ra rất đau lòng khi phải bỏ ra số tiền như vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định lựa chọn và đồng ý cần phải làm như vậy, vì đó là điều nên làm.

Thực ra không phải là không nghĩ đến việc thương lượng với Cửu U về việc bớt giá, thế nhưng tên Cửu U này ngày càng cổ quái, việc gì cũng có thể thương lượng được, nhưng khi đề cập đến điểm giao dịch thì hắn nhất quyết không giảm nửa điểm, mặc cho Bạch Khởi nói hết nước hần cũng không chịu, còn về nhiệm vụ... Vấn đề nhiệm vụ khiến Bạch Khởi càng thêm khó hiểu. Lần này Cửu U nói năng có vẻ thận trọng dè dặt hơn, giống như có điều gì đó phải kiêng kị, hắn không dám nói thêm lời nào, thậm chí tạo cho Bạch Khởi một cảm giác... cảm giác... vấn đề nhiệm vụ dường như ngay cả bản thân Cửu U cũng không đủ khả năng để không chế...

Mãi nghĩ ngợi, và rồi Bạch Khởi đã vào đến trong sân. Lúc này A Lý đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng chính. Mặc bộ quần áo gai vải thô trông không được hợp cho lắm. Xem ra hắn đang chờ đợi một cách rất sốt ruột.

Ngay bên cạnh, Khiếu Thiên đang nằm bò ra ngủ, tên này dạo này ngày càng lười. Cả ngày chỉ biết ăn và ngủ. Mấy ngày nay số ma hạch Bạch Ngọc cho hắn đã được ăn bằng sạch. Xem ra lương thực sắp cạn kiệt, việc này khiến Bạch Khởi gần đây không thể không ra ngoài mua ma hạch làm lương thực cho tên gia hỏa này... Nếu không e rằng tên này sẽ chết đói mất. Tuy nó cũng ăn thịt, nhưng nếu không có ma hạch thì nó sẽ không ăn thứ gì cả. Việc này thật khiến hắn ta đau đầu.

Phía bên kia, Tinh Linh xạ thủ xinh đẹp đã hoàn toàn nhập vào vai diễn một nữ bộc. Mặc chiếc váy dài bằng vải tơ tằm, họ đứng ở đó với nét mặt điềm tĩnh. Ấm trà đã nguội đặt ở trên bàn xem ra chính là kiệt tác của họ. Còn 4 hần Tiểu Lan thì lần lượt đứng ở hai bên cổng, nét mặt kính cẩn nghe theo.

Không thèm để ý đến họ, Bạch Khởi đi thẳng vào trong. A Lý đang sốt ruột chờ đợi sau khi nhìn thấy Bạch Khởi vội liền bày ra bộ dáng cảm động. Sửa sang lại quần áo, sau đó kéo theo thân hình nặng nề của mình, hắn chạy tới nghênh đón, nói với Bạch Khởi: “Thưa ông chủ tôn kính, cuối cùng ngài cũng đã về rồi. Tôi đã ở đây đợi ngài cả một ngày trời.”

“Xin lỗi đã để người phải đợi lâu... Người ngồi xuống đi rồi chúng ta cùng nói chuyện...” Bạch Khởi cười nói. Nói rồi hắn vẫy tay ra hiệu nhường A Lý nói trước.

Sau đó Bạch Khởi quay đầu cười lạnh. Hắng giọng về phía bốn đầy tớ gái đang đứng ở cửa.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

97. Chương 97: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lý (hạ) (1)

Bạch Khởi đang vừa uống nước vừa nghe A Lý nói, bất ngờ liền phun nước trà trong miệng ra.

“Siêu thị dây chuyền?” Cái tên A Lý này đang nghĩ gì trong đầu vậy nhỉ? Sao hần lại... có thể nghĩ đến điều này? Ban đầu Bạch Khởi chỉ dự tính đợi đến khi làm ăn khá khẩm, sau khi kiếm được tiền rồi thì mới nói đến việc này, không ngờ bản thân mới chỉ đưa ra ý tưởng siêu thị thì tên này đã nghĩ đến hệ thống dây chuyền? Đã vậy còn muốn mở rộng cửa hàng khắp đại lục Thiên n. Trời ạ...Rốt cục trong đầu tên này đang nghĩ gì vậy nhỉ?

Ngay lập tức, Bạch Khởi quay sang nhìn A Lý như hần ngoài hành tinh khiến hần ta lúng túng, nói thực nếu không xác định A Lý là hần của thời đại này thì Bạch Khởi thật sự có chút nghi ngờ không biết tên này có phải là phần tử xuyên việt không, nếu không sao hần có thể nghĩ ra được những việc như thế này?

“Ách... ông chủ... tôi... tôi nói sai ư?” Nhìn Bạch Khởi với ánh mắt kỳ lạ, tim đập mạnh hơn, A Lý hỏi Bạch Khởi với thái độ nghiêm túc thành kính.

“Nói sai ư? Không... đương nhiên là không rồi, người đã nói sai gì cơ chứ? Ừ...người nói rất hay, thế nhưng... A Lý, ta không thể không nói với người một điều, ta chỉ có trong tay 1000 kim tệ, người cũng biết...1000 kim tệ tuy không phải là ít, song nếu muốn mua được bảy gian cửa hàng ở Vương Đô, đặc biệt là cửa hàng của khu quý tộc và khu thương nghiệp thì... có chút khó khăn. Cho dù có mua được đi nữa thì chúng ra cũng sẽ không có tiền để cung cấp hàng...” Không còn nhìn A Lý với ánh mắt khó hiểu nữa, Bạch Khởi quay sang nói, thực ra ở Vương Đô một tắc đất là một tắc vàng, tuy 1000 kim tệ là số tiền không nhỏ, nhưng nếu vừa muốn mua được bảy gian cửa hàng, lại muốn mua cả hàng hoá thì thật sự việc này có chút khó khăn.

“Điều này..... Thế này đi, vậy ông chủ có thể nhờ đích thân nhờ bá tước đại nhân mua giúp bảy gian cửa hàng này không. 1000 kim tệ, tôi nghĩ cũng tương đối, nếu có bá tước đại nhân ra mặt có khi còn có thể bớt một chút, dù sao thì tôi cũng được biết mấy ông chủ của những cửa hàng này đều là thương nhân, họ sẽ không dám đắc tội với quý tộc đâu, nhất là với hần quyền cao chức trọng như bá tước đại nhân đây. Còn về việc cung cấp hàng... Ngài không cần phải lo lắng, nếu ngài tin vào tôi, tôi tin tôi sẽ làm được.” Chần chừ một lúc, sau khi bước được hai bước trong đại sảnh của Bạch Khởi, A Lý vội dừng lại tỏ vẻ cung kính nói với Bạch Khởi.

“Phụ thân của ta? Vậy thì người đừng nghĩ đến nữa, thẳng thắn mà nói ta không muốn để ông ấy biết chuyện của ta... Ừ... Thế nhưng nếu thực sự cần thiết, đợi lát nữa người hãy nói cho ta biết địa chỉ của những cửa hàng này, ta sẽ tìm hần mua giúp... Còn về nguồn hàng, người định sẽ làm như thế nào đây? Người phải biết là chúng ta cần rất nhiều loại hàng, hơn nữa số lượng cũng rất tạp, thế nên thường rất thiếu hụt...” Nghe xong, Bạch Khởi trầm ngâm một lúc rồi nói, hần thật sự không muốn để phụ thân của mình ra mặt.

Nếu đúng là như vậy thì chỉ cần tìm hai thổ bá vương của Vương Đô là Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan là được rồi. Đương nhiên nếu mời hai hần bọn họ thì sẽ khó tránh khỏi khiến hần khác dị nghị, nhưng như vậy còn hơn là tìm Độc Cô Chiến Thiên. Trước mắt không cần quan tâm tên đó có giúp được chúng ta hay không, mà cần tính xem... tên biến thái đó vác kiếm đi một vòng cũng không kẻ nào dám lấy tiền của mình, tai tiếng chiếm đoạt tài sản của hần khác này e rằng sẽ lưu truyền đời đời.

“Việc này... Ngài không phải lo lắng... Nếu ngài tin tưởng ở tôi thì hãy để tôi làm. Thực ra tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi nghĩ nên đem văn tự bán đất đi cầm cố, chúng ta có thể vay tạm trước ở đó một khoản tiền, hy vọng số tiền cầm bảy gian cửa hàng đó sẽ đủ để chúng ta mua hàng, đợi sau khi tiêu thụ hết số hàng hoá đó là chúng ta có thể trả được khoản tiền này, đến lúc đó lấy văn tự bán đất về cũng không muộn...” A Lý sau khi trầm ngâm một lúc mới quyết định nói ra suy nghĩ mạo hiểm của mình.

Dùng đất để đổi tiền? Bạch Khởi còn nhớ: những tiền bối buôn bán bất động sản cũng đều làm như vậy. Mua đất trước, sau đó cầm cố đất cho ngân hàng để vay tiền. Sau khi thu được vốn liếng rồi thì mới phát triển bất động sản. Sau đó tiếp tục mua đất, và lại làm như vậy...

Những gì mà A Lý nói về cơ bản cũng chính là kiểu này. Đương nhiên A Lý cũng không phải là hần không biết xấu hổ, không làm được thì tiếp tục mua, tiếp tục đổi, chỉ muốn làm một lần. Tuy nhiên chỉ với việc này, Bạch Khởi không thể không khâm phục đầu óc kinh doanh của A Lý. Tên này quả là một nhân tài. Chả trách... mới hơn 30 tuổi mà đã giàu có như vậy...

Lúc này, Bạch Khởi bỗng nhiên cảm thấy cảm kích đối với những quý tộc của đế quốc Gia Lan cùng với hoàng đế của họ. Nếu không phải họ bức hại A Lý thì sao hần có cơ hội có được một thuộc hạ ưu tú đến như vậy?

“Vậy sao... Cách nghĩ của người cũng được đó. Vậy chúng ta quyết định làm như vậy đi.” Dù sao A Lý cũng đã nghĩ kỹ cả rồi, vậy thì Bạch Khởi đương nhiên cũng chẳng có gì phải lo lắng. Suy nghĩ và ý tưởng, cùng với những kinh nghiệm mà A Lý đã trải qua khiến Bạch Khởi hết sức tin tưởng. Gia Nhạc Phúc này rồi sẽ được rạng rỡ nhờ vào A Lý, không những vậy bản thân hần rồi cũng sẽ kiếm được vô số tiền bạc để nâng cao thế lực của mình...

“Thưa ông chủ... Như ngài mong muốn... thế nhưng... thưa ông chủ... Tôi có một kế hoạch. Tôi nghĩ ngài nên lắng nghe... Điều này rất quan trọng với chúng ta, cũng như với tương lai của chúng ta.” Câu nói của Bạch Khởi khiến A Lý rất vui, hần nói với gương mặt phấn khởi. Nhưng sau khi nói xong, bỗng nhiên như chợt nhớ ra một điều gì đó, nét mặt căng thẳng hần quay sang nói với Bạch Khởi với giọng khẩn cầu. Đường như hần đang rất mong muốn Bạch Khởi sẽ lắng nghe kế hoạch của mình.

“Hả? Vậy à... vậy người nói đi.” Câu nói của A Lý khiến Bạch Khởi lập tức thấy hứng thú. Vừa nãy tuy mới nói chuyện có vài câu, nhưng đầu óc kinh doanh cùng với ý tưởng siêu phàm của A Lý đã khiến Bạch Khởi hết sức ngưỡng mộ rồi. Chỉ mấy câu nói ngắn ngủn đã khiến Bạch Khởi ngạc nhiên. Lúc này thật sự hần đang rất tò mò không biết trong đầu tên mập này đang nghĩ những gì. Kế hoạch của hần sẽ lại như thế nào đây.

“Ừm ừm ~ ~ Sau khi nghe Bạch Khởi nói, A Lý vội đứng thẳng hần, sau khi hắng giọng hai tiếng, hần quay sang nói với Bạch Khởi : “Thưa ông chủ, kế hoạch của tôi là, Gia Nhạc Phúc của chúng ta... Ừ, đúng vậy, Gia Nhạc Phúc, trước mắt chúng ta không nên giữ lại bất cứ khoản tiền nào, mà nên dùng tốc độ nhanh nhất để mở rộng phát triển, ngài cũng biết đó, trên thế giới này có rất nhiều nhà kinh doanh, khả năng bắt chước của họ rất mạnh, thực ra mà nói thì ý tưởng này của chúng ta rất tốt, trước đây chưa từng có, thế nhưng một khi đã xuất hiện thì nó sẽ rất nhanh bị kẻ khác bắt chước và không ngừng mở rộng, mở rộng với tốc độ nhanh nhất, chiếm lĩnh thị trường, thậm chí đem ‘Gia Nhạc Phúc’ của chúng ta phát triển đến từng góc ngách trên thế giới.”

“Đương nhiên... đây không phải là phạm vi không hiện thực. Thị trường lớn như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể chiếm hữu tất cả, không, chính xác là hoàn toàn không thể. Nói thẳng ra, đối với chúng ta và những người trên đại lục đã tồn tại từ lâu về cơ bản không có bất cứ sự so sánh nào, họ có quá nhiều ưu thế so với chúng ta, muốn đánh bại được họ trên chiến trường kinh doanh trong tương lai thì ngoài việc nhanh chóng mở rộng ra, còn phải không ngừng tăng cường tên tuổi, thế nên tôi có ý kiến tất cả các cửa hàng mà chúng ta có trong tay đều nên sử dụng cùng một cái tên Gia Nhạc Phúc... Đương nhiên chúng ta cũng cần một cái tên cho thương hội, và một biểu tượng cho thương hội. Nói thẳng ra, thưa ông chủ, cái tên “Gia Nhạc Phúc” hoàn toàn không thích hợp để làm tên của thương hội, vấn đề này cần xin ý kiến của ngài.”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

98. Chương 97: Kế Hoạch 10 Năm Của A Lý (hạ) (2)

“Nếu đã như vậy, thế thì cứ gọi là thương hội Tử Kinh Hoa đi, gia huy của nhà họ Bạch chúng ta cũng là Tử Kinh Hoa, còn về biểu tượng của thương hội thì không thể giống với biểu tượng của nhà họ Bạch được... Ừm, đổi đi, đổi thành một bông Tử Kinh Hoa đang bùng cháy ngọn lửa, như vậy có lẽ sẽ không ai có thể liên tưởng đến của nhà họ Bạch chúng ta nữa. Người tiếp tục đi.” Bạch Khởi cắt ngang lời của A Lý, sau khi nói xong hần khua tay ra hiệu cho A Lý nói tiếp.

A Lý gật đầu, tiếp tục nói: “Vâng, thưa ông chủ vĩ đại, vậy cứ làm theo ý của ngài đi, lấy Tử Kinh Hoa bùng cháy làm biểu tượng là được rồi, còn về tên gọi thì cứ gọi là thương hội Tử Kinh Hoa... Sau khi có

thương hội rồi, chúng ta có thể không ngừng mở rộng tên tuổi của mình, đồng thời khiến cho rất nhiều người khác biết đến chúng ta cũng như tạo được một hiệu ứng trong lòng họ, đó chính là khiến họ nhớ đến tên của chúng ta và mỗi khi nhìn thấy biểu tượng của chúng ta thì sẽ biết chúng ta là tốt nhất, đương nhiên việc này chúng ta dự tính sẽ phải bỏ ra một khoản chi phí, song song với việc phát triển, chúng ta sẽ dùng nó để tuyên truyền, việc này sẽ giúp chúng ta có ưu thế cạnh tranh hơn trong tương lai.”

“F*ck. Làm quảng cáo?! Hiệu ứng quảng cáo!” Bạch Khởi reo lên trong đầu, ánh mắt nhìn A Lý càng tỏ vẻ kỳ lạ, nhưng hắn không mở miệng nói gì hết, vẫn tiếp tục ngồi đó lắng nghe A Lý nói.

“Ừ... Khi phát triển đến một mức độ nhất định... Mức độ này hoàn toàn không cần phải mở rộng quá nhanh, theo quan điểm của tôi, khi các cửa hàng của chúng ta đã được phân bố rải rác ở khắp Ba Phạt Lợi Á thì chúng ta sẽ có thể tiến hành bước tiếp theo. Và tôi dự tính sơ bộ khoảng thời gian này có lẽ sẽ mất chừng 5 năm, dù sao thì ngài cũng biết Ba Phạt Lợi Á rất rộng lớn, hơn nữa chiến tranh 10 năm đã giúp chúng ta có được một số hành tỉnh của nước láng giềng, lãnh thổ của chúng ta cũng đã có thể được độ sức với một đế quốc nhỏ, do đó nếu muốn mở rộng “Gia Nhạc Phúc” khắp đế quốc thì cần phải có thời gian nhất định. Đợi sau khi mục tiêu này đạt được rồi, tôi nghĩ chúng ta cũng nên tích góp một số tiền lớn. Khi đó, song song với việc không ngừng phát triển, chúng ta có thể tiến hành một số hạng mục kinh doanh mới, ví dụ như vận chuyển hàng hoá... đúng vậy, chúng ta có thể tiến hành vận chuyển hàng hoá, vì theo tôi nghĩ, đến lúc đó số lượng nhập vào xuất ra hàng ngày của cửa hàng chúng ta sẽ rất lớn, chúng ta cần có đội vận chuyển hàng hoá của riêng mình để tiện cho việc lưu thông giữa các thành phố. Bên cạnh đó chúng ta cũng cần thuê một lượng lính hộ vệ lớn để đảm bảo an toàn về tiền bạc cũng như vận chuyển hàng hoá. Dù sao thì cũng có một số thứ không thể mua được ở một số thành phố, hơn nữa cũng không thể coi nhẹ tiền bạc được, việc này cần một quá trình vận chuyển, như vậy mới tránh gây nên lãng phí. Thế nên tôi nghĩ, chúng ta vừa có thể vận chuyển hàng hoá của mình, đồng thời lại có thể vận chuyển hàng hoá giúp người khác, đương nhiên cũng có thể mang giúp người khác một số thứ, ví dụ như thư tín, hàng hoá... Và chúng ta sẽ thu một khoản phí nhất định, nếu như vậy thì... chúng ta không những không tổn thất về tiền bạc, ngược lại còn thu được lợi nhuận không nhỏ, cùng với việc không ngừng mở rộng phạm vi kinh doanh, hãy tin tôi thưa ông chủ, chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền, và tương lai của chúng ta sẽ phú dịch khả quốc (giàu hơn cả nước) ...Tất nhiên...quá trình này cũng cần phải đến khoảng 5 năm... Đây là kế hoạch 10 năm của tôi, và đương nhiên sau đó tôi cũng có một số kế hoạch khác, chỉ là không được chắc chắn cho lắm... Tôi cần phải suy nghĩ cho kỹ đã...” A Lý thao thao bất tuyệt nói ra hết tất cả những suy nghĩ trong đầu mình, nhưng sau khi nói xong vẫn bộ dạng đần độn, xem ra hắn vẫn còn điều gì đó chưa nói hết, có lẽ theo như những gì A Lý nói, hắn vẫn chưa cân nhắc kỹ việc tiếp theo, đó chỉ là một ý tưởng, song chưa chắc chắn cho lắm...

Vậy nhưng A Lý đã hoàn toàn không hề để ý đến việc Bạch Khởi đang ngồi bên cạnh thần thờ người ra, tay cầm tách trà ngồi nhìn A Lý há hốc miệng, cả buổi cũng không thốt ra được câu nào.

“Lưu chuyển hàng hoá? Công ty lưu chuyển hàng hoá? Chuyển phát thư tín? Chuyển phát nhanh liên bang? Rốt cục tên này đang nghĩ gì trong đầu vậy nhỉ? Lúc này Bạch Khởi không thể bình tĩnh được nữa, chết tiệt, sao hắn có thể nghĩ đến những thứ này.

Bất quá cuối cùng Bạch Khởi nghĩ đến tiền đồ của mình, tiền đồ của mình có lẽ đều phải dựa vào A Lý, không có tên này đúng là không được, thế là cuối cùng Bạch Khởi đành phải cắn răng kìm nén bản thân để xoá bỏ đi sự kích động trước mắt, sau khi bình tĩnh trở lại hắn mới gật gật đầu... quay sang nói với A Lý với vẻ tín nhiệm: “Ta biết rồi, A Lý, kế hoạch của ngươi rất tốt, ta thực sự rất trọng dụng ngươi, cứ yên tâm mà làm đi, ta sẽ ủng hộ ngươi, nếu cần gì thì cứ nói với ta...”

“Thật vậy không? Ông chủ...ngài nói thật chứ? Cảm ơn ngài, ông chủ của tôi, ngài thật là một người vĩ đại.” Ngay lập tức A Lý nói với vẻ vô cùng xúc động, dù sao thì đối với A Lý, Bạch Khởi có thể hoàn toàn tín nhiệm, đó chính là sự ủng hộ lớn nhất rồi...

“Ừm... đúng vậy. Các ý tưởng của ngươi đều rất tốt, ta rất ủng hộ, không thể phủ nhận rằng A Lý ngươi đúng là một thiên tài kinh doanh, suy nghĩ của ngươi trước đây đã có rất nhiều người nghĩ nhưng chưa từng ai thực hiện...” Nhân tài tốt như vậy, suy nghĩ tốt như vậy, kế hoạch tốt như vậy, nó có thể thay thế cho vô số tiền bạc. Đối với Bạch Khởi, nó càng có thể thay thế cho tất cả những thứ mà bản thân hắn cần đến như thế lực, thực lực, mỹ nữ..., vậy thì Bạch Khởi sao có thể không ủng hộ.

“Ông chủ thật vĩ đại, đúng vậy, tôi còn có một số ý tưởng chưa chắc chắn cho lắm, vừa nãy tôi không dám

nói, nhưng giờ thì...”A Lý xúc động nói, và rồi hắn đem tất cả những ý tưởng suy nghĩ trong đầu nói ra bằng sạch.

“Việc này thì... Người cứ suy nghĩ kỹ đi đã, sau đó xử lý những việc trước mắt đó mới là chủ yếu, người thấy đúng không? Dù sao đó cũng là việc của 10 năm nữa, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian để tính tiếp mà, người và ta còn có một số việc phải giải quyết.” Bạch Khởi đáp lại với thần sắc nghiêm túc, nhưng sau khi nói xong hắn liền vẩy tay ra hiệu cho A Lý rút lui. Hắn sợ rằng nếu cứ để tên A Lý này nói tiếp thì e rằng bản thân sẽ bị kích thích, nhất thời không kìm nén được lại ra tay xử lý hắn, vậy thì đúng là hối hận cũng không kịp.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

99. Chương 98: Cách Nghĩ Của Bạch Kinh Thiên

Thời gian mấy ngày tới Bạch Khởi vẫn khá bận rộn, cả ngày chạy đi chạy lại tất bật như một con ruồi, sau khi mua được 7 gian cửa hàng mà A Lý nói, hắn đưa khế ước nhà đất cho A Lý, Bạch Khởi thật đúng là một ông chủ vung tay.

Những việc khác của bản thân mình thì không làm, ngược lại ngày nào cũng ra sức rèn luyện cơ thể, ngày nào hắn cũng chạy về hướng con phố lớn thứ bảy và chịu hành hạ ở đó, việc này khiến Bạch Khởi dường như sắp cho rằng liệu bản thân mình có phải đã biến thái hay không, nếu không thì sao có thể làm những việc buồn tẻ đến như vậy?

Đương nhiên trong quá trình đau khổ, Bạch Khởi hoàn toàn cảm nhận được sức chiến đấu của mình tăng dần lên, mấy ngày gần đây bắt đầu có cảm giác như sắp bùng nổ, thậm chí một ngày trước đó sự hạn chế của hắn cũng đã được đột phá, bước vào hàng ngũ nhị tinh Đại Đấu Sư.

Bất quá hôm nay Bạch Khởi Cũng không đến chỗ tiệm rèn của u đại sư để tiếp nhận sự ngược đãi nữa, không phải do Bạch Khởi nghĩ mình đã đột phá, có thể không cần quan tâm đến lão tửu quỷ ghê tởm và lão già biến thái Tiểu Kiên kia, chẳng qua là Bạch Khởi hôm nay còn một việc quan trọng muốn đi làm, bởi vì.... Hôm nay là ngày quốc vương bệ hạ sắc phong tước vị quý tộc.

Cứ ba năm lại tổ chức sắc phong cho con cháu quý tộc một lần, đây là sự kiện rất long trọng, thế nên vài ngày trước đó các lễ quan đã bắt đầu chuẩn bị cho việc này rồi, hôm nay khắp vương cung từ trong ra ngoài đều được trang hoàng long lộng lẫy, treo trên tường thành của vương cung là biết bao gấm vóc màu đỏ, quân cận vệ của hoàng gia thân mặc áo giáp vàng, người nào người nấy tinh thần phấn chấn, khoác gấm bào màu đỏ, vũ khí được lau sáng bóng, thậm chí còn cắm trên đầu chiếc lông vũ màu đỏ cũng rất đẹp mắt, cả thành Mân Côi như đắm chìm trong không khí hân hoan vui sướng.

Lúc này, Bạch Khởi đi theo sau phụ thân của hắn - Bạch Kinh Thiên, ông ta mặc lễ phục quý tộc màu trắng rất đẹp đang ngồi trong xe ngựa gỗ đỏ có nạm gia huy của Bạch gia, sau khi chải chuốt xong mái tóc bạc trắng đầu của mình, hắn dùng dây buộc thắt lại, tinh thần phấn chấn của hắn tỏ ra vô cùng phong độ.

“Hồi hộp không?” Nhìn khung cảnh cùng với những người bận rộn ở bên ngoài cửa sổ, Bạch Kinh Thiên quay sang hỏi nhỏ Bạch Khởi đang ngồi bên cạnh.

“Không... không hồi hộp, nhưng con đang tò mò, thưa phụ thân, theo người thì Quốc vương bệ hạ sẽ ban cho con tước vị gì? Sẽ trực tiếp khen thưởng hay ban cho con tam đẳng nam tước?” Bạch Khởi nở nụ cười rất tươi và hỏi, hắn thực sự đang rất tò mò.

Có lẽ Bạch Khởi cũng có chút dự đoán ở trong đầu, lần này các con em quý tộc được phong về cơ bản đều được xưng hô là tước sĩ, dù sao họ cũng là con em quý tộc, tước sĩ là ngạch quân dịch dự bị của quý tộc, cũng phù hợp với thân phận của họ, tuy hoàn toàn không phải là quý tộc thật, thế nhưng địa vị của họ lại cao hơn rất nhiều so với những người bình thường khác.

Tất nhiên phụ thân của hắn cũng đã từng trải qua. Đón nhận với tâm trạng lòng như lửa đốt, đã vậy còn mở yến tiệc để giới thiệu hắn với các quý tộc của Vương đô, điều này ắt hẳn không thể chỉ vì một tước sĩ nhỏ nhặt được. Phải biết rằng các con cháu quý tộc thông thường, và cả một số người có cống hiến đặc biệt

hoặc thân phận cấp cao cũng thường được ban tặng địa vị nam tước. Vị trí thấp nhất của kim tự tháp quý tộc thì là thành viên. Một tam đẳng nam tước...

Tuy địa vị tam đẳng nam tước không hề cao chút nào. Ở thành Mân Côi, địa vị quý tộc đã đông nghìn nghịt, huống chi là tam đẳng nam tước. Đường như cứ bất cứ người nào ăn mặc sang trọng đẹp đẽ một chút đều được xưng là nam tước. Đường nhiên cũng không thể xem thường cách xưng hô này, bởi hẳn ta có thể đem đến cho người rất nhiều lợi ích. Mặc dù chỉ là tam đẳng nam tước, hơn nữa cũng không phải là cha truyền con nối, nhưng họ có đủ tư cách để có thái ấp của riêng mình. Tất nhiên là thái ấp chứ không phải đất phong.

Thái ấp là chỉ khu vực đất đai phân định cho người phụ trách. Ở đây người có thể lấy thuế khoá đất đai làm thu nhập của mình, nhưng người không có quyền xử lý mọi đất đai ở đây. Ở đây vẫn chịu sự quản lý của đế quốc. Hơn nữa, thái ấp của tam đẳng nam tước thường rất nhỏ, gần như cũng chỉ rộng bằng một nông trang, đối với cuộc sống xa hoa của quý tộc thì thu nhập thuế khoá đất đai này về cơ bản cũng chẳng đáng là bao.

Vậy nhưng với những người được sắc phong tam đẳng nam tước khi mới 16 tuổi thì tương lai cũng thường rất có tiền đồ. Có thể nói, họ sẽ là sống lưng tương lai của vương quốc, là lực lượng trung kiên của tương lai. Đường như mỗi người trong tương lai đều có những thành tích nổi bật. Hơn nữa, một tước vị tam đẳng nam tước còn có thể ban cho họ sự khởi đầu cao hơn so với những người cùng trang lứa, và đây mới là vấn đề mà Bạch Kinh Thiên coi trọng, chính vì thế hẳn mới không tiếc công sức để giúp Bạch Khởi giành được.

“Việc này thì... Con cứ yên tâm đi, mọi việc ta đã tính kỹ cả rồi. Nếu không nằm ngoài ý định của ta thì con sẽ được ban tặng chức vị tam đẳng nam tước. Đợi sau khi có được địa vị này rồi sẽ có thể sắp xếp cho con tham gia rèn luyện trong quân đội. Con cần phải biết, địa vị quý tộc sẽ giúp con có được cơ hội thăng tiến tốt hơn những người khác. Dù sao thì các quốc gia của đại lục Thiên n cũng đều có quy tắc chiến công ngang nhau nhưng việc thăng quan thì lại hạn chế. Điều này chẳng phải sẽ rất có lợi đối với con hay sao.” Sau khi trầm ngâm một lúc, Bạch Kinh Thiên quyết định nói ra hết những suy nghĩ của mình.

“Rèn luyện trong quân đội?” Bạch Khởi ngạc nhiên hỏi. Thực sự hẳn không nghĩ phụ thân của mình lại nói như vậy. Ông ấy muốn mình gia nhập quân đội.

“Ừm. Con là con trai của ta, sau này con cũng sẽ là người kế thừa tước vị của ta, chủ nhân tương lai, nhà họ Bạch chúng ta dù sao cũng không thể sống mãi ở Liễu Thành bé tí bé tẹo này được, nhà họ Bạch sẽ đi lên bằng đôi tay của con, và ta hy vọng con sẽ làm rạng rỡ nhà họ Bạch này. Con cần phải nhớ, sức mạnh của mỗi người đều có hạn, cho dù con có là cao thủ Đấu Vương giống như lão tổ tông, thế nhưng ngược lại sức mạnh của tập thể thì lại là vô hạn, cũng giống như bệ hạ quốc vương, chỉ một câu nói của hắn thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể khiến cho một tông phái đấu khí lớn mạnh hội phi yên diệt (tan thành mây khói), cho dù có là nhân vật lớn mạnh như Tây Bắc Đấu Vương - Tư Kiêu Kiệt thì cũng không thể không khuất phục dưới thế lực của đại công tước An Đức Liệt, hợp sức với hắn, trừ phi con là Đấu Hoàng, cao thủ Đấu Hoàng con mới có thể hoàn toàn thoát ra khỏi sức mạnh của tập thể, vậy nhưng điều đó còn rất xa vời... Sự nỗ lực mà bản thân phải bỏ ra thật khó mà tưởng tượng, hơn nữa cũng cần phải mất thời gian rất lâu, đã vậy lại nguy hiểm, thế nên ta hy vọng con sẽ hiểu được ý của ta, hãy nghe theo sự sắp xếp của ta để gia nhập quân đội, dù sao con cũng là tương lai của nhà họ Bạch, nhà họ Bạch sau này tất cả đều phải trông cậy vào con đó.” Bạch Kinh Thiên nói đầy ý sâu sa.

Lúc này, Bạch Khởi chỉ im lặng, bởi hắn biết những gì mà Bạch Kinh Thiên nói là hoàn toàn đúng, sức mạnh của tập thể là vô cùng to lớn, nó lớn hơn nhiều so với sức mạnh của một người, nếu bản thân có được sức mạnh và địa vị lớn lao này, vậy thì...điều đó cũng có nghĩa là bản thân sẽ thăng tiến nhanh hơn, đến lúc đó có lẽ cấp Đấu Hoàng, hay thậm chí Đấu Đế cũng không còn là giấc mơ gì khó khăn nữa cả.

Thấy Bạch Khởi im lặng không nói gì cả, Bạch Kinh Thiên đứng bên cạnh tiếp tục lên tiếng : “Ta biết, con rất xuất sắc, có thể nói con là một thiên tài thực sự, nếu không đã không được lão tổ tông trọng dụng, vậy nhưng con trai à, người trẻ tuổi luôn chỉ coi trọng thực lực của bản thân, con cũng vậy, nhưng ta hy vọng con đủ khả năng để hiểu, có đôi lúc quyền lợi còn quan trọng hơn thực lực, huống hồ, quân đội giống như một cái lò luyện lớn, bên trong có vô số cao thủ, ở đó con sẽ càng có thêm cơ hội để rèn luyện mình, hãy tin ta đi... nếu vài năm nữa con vẫn cảm thấy bản thân mình không thích hợp với nơi đó, ta sẵn sàng để con ra đi... Đây là... lời khuyên với tư cách của một người làm cha như ta muốn nói với con.”

“Điều này... con hiểu rồi, phụ thân, con sẽ làm theo ý của người.” Bạch Khởi gật đầu lên tiếng trả lời, hẳn biết những gì Bạch Kinh Thiên nói hoàn toàn không sai chút nào, quân đội quả là một nơi tốt, nơi đó có thể rèn luyện bản thân mình tối đa nhất, hãy thử tưởng tượng trong trăm vạn quân, ở vào hoàn cảnh sống còn đó, bản thân sẽ có thể được thăng tiến nhanh nhất.

Huống hồ lúc này trong đầu Bạch Khởi còn đang có một bí mật, đó chính là Cửu U, có Cửu U bên cạnh, Bạch Khởi tin mình sẽ được thăng tiến rất nhanh, dù sao thì hồn phách cũng rất đáng giá, bản thân cứ giết chết một người thì hẳn có được 10 điểm giao dịch, đã vậy trong lòng còn không mang bất cứ gánh nặng nào. Thực ra từ lâu Bạch Khởi đã muốn tham gia quân đội một thời gian, chỉ tiếc là chưa có cơ hội, bây giờ Bạch Kinh Thiên tạo cơ hội này cho Bạch Khởi, hẳn sao có thể không đồng ý cơ chứ?

“Ha ha... Tốt... Thật không hổ danh là con trai của ta, tốt... rất tốt.” Nghe câu nói của Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên cười hả hê, vừa vuốt ve chòm râu ở trước ngực vừa nói, gương mặt tươi cười khiến hẳn càng trở nên thân thiết gần gũi hơn.

Vậy nhưng, sau khi cười, Bạch Kinh Thiên bỗng tỉnh bơ, nghiêm mặt nhìn Bạch Khởi nói rất nghiêm túc : “Thế nhưng...vcon trai, có một điều ta hy vọng con sẽ hiểu, đó chính là...ta sẽ không thể cho con bất cứ sự giúp đỡ nào cả, hãy nhớ là không có bất cứ sự giúp đỡ nào, tuy con là con trai của ta nhưng con không thể sống mãi dưới sự che chở của ta được. Một chú chim không trải sóng gió sẽ mãi mãi không thể biết bay, đạo quân hùng mạnh không trải qua sóng gió thì sẽ không biết việc đánh tan kẻ địch là lựa chọn tốt nhất, ta không hy vọng con trở thành một bông hoa trong nhà kính, điều mà ta hy vọng đó là con có thể tự mình đối mặt với tất cả, một người chỉ khi dám đối mặt với nguy hiểm bên ngoài thì mới có thể trưởng thành hơn, mới có thể đem đến cho nhà họ Bạch chúng ta một tương lai tốt đẹp. Ta thật sự không muốn, trong tương lai một ngày nào đó, khi ta chết đi, nhà họ Bạch này sẽ bị ngã quỵ trong tay con, con hiểu ý của ta chứ?”

Nghe những lời Bạch Kinh Thiên nói, Bạch Khởi ngẩn người ra, ngay sau đó hẳn gật đầu thể hiện mình đã hiểu, thực ra, từ trong lòng Bạch Khởi cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ nhờ Bạch Kinh Thiên giúp đỡ...

Bánh xe ngựa không ngừng chuyển động, trải qua vài con đường phồn hoa rực rỡ cũng đã đến cổng Vương Cung, Bạch Khởi vừa xuống sẽ thì trước mặt đã xuất hiện một cung điện nguy nga tráng lệ, mặc dù hẳn đến Mân Côi thành này cũng đã nửa tháng rồi, nhưng vẫn chưa từng đi qua vương thành lấy một lần, cũng không tận mắt chứng kiến lần nào, đây đúng là nơi đứng vững ngàn năm không đổ, Đông phương đại lục đệ nhất cường quốc – Bất Diệt hoàng triều, bây giờ đã là Vương Cung của Ba Phật Lợi Á....

Bất quá bây giờ Bạch Khởi lại cảm thấy rằng, nơi này trong truyền thuyết hao phí một lượng tài nguyên khổng lồ, cuối cùng sau khi hoàn thành đã trở thành một trog những cung điện hào hoa nhất đại lục, khiến cho Bạch Khởi lần đầu tiên nhìn thấy Vương Cung trong đầu ngoài hai chữ “Rung Động” ra cũng không biết nói gì khác nữa.

Chấn động, ngoài chấn động ra vẫn ra chấn động, vương gia cận vệ quân xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, tất cả bọn họ lúc này đều mặc Quang Minh giáp màu hoàng kim, tay cầm trường mâu, hông đeo trường kiếm, xếp thành hàng chữ nhất, đứng thẳng tắp thành hai hàng trước cổng lớn của vương cung, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Còn phía sau họ là một thành tường cao đến mười trượng, cả thành tường đều được làm bằng Mặc Tinh thạch, trên mặt tường thành lưu lại những vết tích của thời gian, có điều vẫn sáng rọi, dưới ánh sáng của mặt trời phát ra những tia sáng hiền hòa, phải biết rằng Mặc Tinh thạch là một trong những khoáng thạch kiên cố nhất được biết đến trên đại lục, truyền thuyết từng nói ở thời kỳ văn minh ma pháp, Mặc Tinh thạch còn có khả năng chống lại ma pháp, quý giá khôn cùng, đầu tiên được chế tạo từ nó đều có lực sát thương cực lớn đối với ma pháp sư, thậm chí còn được gọi là cơn ác mộng của ma pháp sư.

Cho dù là khi văn minh ma pháp đã suy tàn, văn minh đấu khí quật khởi, nguyên liệu Mặc Tinh thạch kiên cố này vẫn quý giá như cũ, từ thành tường toàn dùng được xây từ Mặc Tinh thạch này không khó để nhìn ra hoàng triều Bất Diệt năm xưa giàu có huy hoàng đến mức nào, chỉ là một đế đô khổng lồ lại bị sụp đổ trong một đêm, một đế quốc lớn cơ hồ trong một năm tranh đấu mà tàn lụi, trở thành mấy trăm nước nhỏ, cho dù là những vùng đất đã thôn tính được nghìn năm của hoàng triều Bất Diệt cũng đã có mấy chục vương quốc, còn sự tàn lụi của vương triều Bất Diệt, tính đến nay vẫn là một bí ẩn, vương triều năm đó

làm thế nào lại sụp đổ trong một đêm, điều này...cơ hồ đã trở thành một bí ẩn thiên cổ.

Con phố Hán Bạch Ngọc nằm quanh cả vương cung, trên con đường rộng năm mươi thước toàn bộ đều làm từ Hán Bạch ngọc nghìn năm không mài mòn, mà ngoài thành tường màu đen này ra, còn có một cầu đá bạch ngọc được chạm trổ tinh xảo, đường thẳng đến vương cung không nói thứ khác chỉ riêng chi phí từ thành tường và con phố đã không thể tính hết được rồi.

Đương nhiên đây hoàn toàn không phải điều khiến Bạch Khởi chấn động nhất, điều khiến Bạch Khởi chấn động nhất là cung môn đã có nghìn năm lịch sử, một chiếc cổng lớn cao khoảng mười lăm thước tọa lạc trước mặt Bạch Khởi, độ rộng tuyệt đối vượt quá mười thước, trên cả cổng lớn đều chạm khắc nhật nguyệt tinh tú vô cùng tinh xảo, ở vị trí trung ương còn vẽ một Thần Thánh Cự Long lớn, miệng đang hướng thẳng về phía cung môn, nhìn vô cùng sống động.

Điều làm Bạch Khởi chấn động không phải là nghệ thuật điêu khắc khéo léo mà là cổng lớn, chiếc cổng lớn này...lại làm từ tử kim, nếu Bạch Khởi không nhìn lầm, đó đích thực là chiếc cổng lớn toàn tử kim là tử kim, e rằng phải đến mấy vạn cân để làm ra nó.

Nghĩ tới đây, Bạch Khởi ngay lập tức có một cảm giác hoa mào chóng mặt nghĩ... “Hoàng triều Bất Diệt năm xưa rốt cuộc tài phú nhiều đến đâu? Lại có thể dùng tử kim làm cửa vương cung? Phải biết rằng đây phải đến mấy vạn cân tử kim. Là mấy vạn cân, chỉ đơn giản là mấy vạn cân...”

Phải biết rằng, theo đơn vị đo lường và tiền tệ đã thống nhất trên đại lục, một cân tử kim có thể đổi được mười tử kim tệ, còn một tử kim tệ có thể đổi được một trăm kim tệ, tính như vậy chỉ riêng cung môn này e rằng cũng đáng giá đến nghìn vạn kim tệ rồi...

Bất chợt, Bạch Khởi có một cách nghĩ kỳ lạ: “Nếu ngày nào đó vương quốc Ba Phạt Lợi Á thật sự không có tiền đánh trận nữa, chỉ cần quốc vương bệ hạ quyết tâm, đem chiếc cổng này làm tan chảy thì lập tức sẽ có mấy nghìn vạn kim tệ rồi.

Vậy...cũng đủ để thành lập mấy quân đoàn rồi...”

Võ vai Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên mặt cảm thán nói: “Chấn động không? Kỳ thực khi ta nhìn thấy lần đầu tiên cái vương cung này cũng giống như con, ta cũng chấn động không nói nên lời. Có điều...có lẽ con nên xem xem bên trong sẽ càng làm con chấn động hơn.”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

100. Chương 99: Chấn Động Từ Hoàng Cung Mang Lại

Nghe lời Bạch Kinh Thiên nói, Bạch Khởi ngơ ngẩn gật đầu, theo Bạch Kinh Thiên cùng đi qua. Khi đi qua chiếc cổng vương cung, tất cả các quý tộc đều phải xuống ngựa. Bởi vậy họ chỉ có thể đi bộ vào. Còn với sự xuất hiện của Bạch Kinh Thiên và Bạch Khởi, toàn không có người nào ngăn cản. Trực tiếp để họ đi qua. Có thể nhìn ra, Bạch Kinh Thiên là người quen của nơi này, hướng hồ, tất cả các cận vệ quân đều biết. Hôm nay là ngày gia phong các quý tộc. Những quý tộc trẻ từ các vương quốc đều đến đây. Những ngày như vậy họ sẽ không kiểm tra quá gắt gao cũng không có những bước thông báo như thường ngày phải có. Trực tiếp cho người đi vào.

Đương nhiên không thể nhìn thấy các quân sĩ hộ thành của vương cung bỏ qua chức trách, họ chỉ là buông lỏng sự kiểm tra bên ngoài thôi. Bên trong lại càng tăng cường giới bị. Ai cũng đừng mong sẽ làm loạn ở bên trong, càng đừng hòng làm hại đến quốc vương bệ hạ. Dù gì danh xưng đệ nhất tinh nhuệ vương gia cận vệ quân của vương quốc cũng không phải là thùng rỗng kêu to. Mỗi người bọn họ đều là những người tinh nhuệ nhất được rút ra từ trong những quân tinh nhuệ của hai lăm quân đoàn trong cả nước...Người nào cũng là cao thủ trải qua trăm trận chiến...

Hướng hồ gì, tin rằng không có người nào ngu ngốc lại ở trong những ngày này, lại đụng độ với năm vạn quân tinh nhuệ của vương gia cận vệ quân. Đó thực đúng là muốn tìm cái chết...

Bạch Khởi đã đến được nội viện của vương cung. Theo bước chân của Bạch Kinh Thiên, xuyên qua ba cánh cổng lớn có tầng tầng lớp lớp cận vệ quân trấn thủ. Nhìn thấy cảnh trí hào nhoáng mỹ lệ, cùng với các kiến

trúc nguy nga đồ sộ. Khi họ đi qua cánh cổng thứ ba đại nội viện hoàng cung. Cảnh trước mắt đã khiến Bạch Khởi chấn động.

Vô cùng chấn động....

Một tòa cung điện khổng lồ, một cung điện được làm từ vàng nguyên chất xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, Cung điện tọa lạc ngay chính giữa trước mặt Bạch Khởi, mấy trăm quý tộc đến từ các vương quốc khác đều đứng ở đó, đang hỏi thăm nói chuyện với nhau, từng người lôi kéo quan hệ, nhưng lúc này Bạch Khởi vốn chẳng để ý đến họ mà chỉ bị tất cả những thứ trước mắt làm cho chấn động.

Cung điện được xây bằng vàng ròng, thiết nghĩ đây là cung điện trang nhã nhất mà Bạch Khởi nhìn thấy, cả cung điện rộng lớn khôn tả, tọa lạc trên một tòa giả sơn nhân tạo trong nội viện vương cung, những viên đá trên giả sơn đều được lấy từ các khoáng thạch quý giá và bạch ngọc làm thành, xung quang giả sơn là một con sông nhân tạo được làm bằng thủy ngân, thứ chất lỏng trong sông đều là thủy thủy ngân, hơn nữa không hề bị đọng lại, không ngừng chảy đi, cứ như dải ngân hà đẹp đẽ tuyệt luân.

Mấy nghìn cận vệ quân uy vũ đang cầm trong tay vũ khí, đứng trên những bậc thang cao nhất để bước lên cung điện, hơn nữa mấy trăm người uy vũ nhất trong số đó lại đứng ở ngoại vi vương cung của thủy ngân hà và cầu đá Bạch Ngọc nơi nối kết trực tiếp với cung điện.

Xung quanh đều là những cây cối quý hiếm, tỏa là một khí tức thanh tú, mùi thơm ngát từ phía sau vương cung truyền tới thoang thoảng tỏa hương, Bạch Khởi có thể nhìn thấy một đàn hoa trải dài không thấy hết từ phía xa qua viên môn phía góc, từ thành tường không cao của nội viện có thể thấy tầng tầng lớp lớp ở phía sau điện chính của vương cung, dường như khi nhìn không thể thấy hết được hậu cung vô tận phía sau...

Bốn đài phun nước thẳng tắp tọa lạc ở bốn góc chính của điện chính vương cung, vô số tia nước từ trên phun xuống, rơi vào trong ao nước bên cạnh, cá vàng không ngừng quẫy động ở đó, một hàng thạch tượng làm bằng bạch ngọc xuất hiện tại hành lang xung quanh bốn phía để đi về nơi khác, cũng với các chư thần trong thần thoại truyền thuyết, Quang Minh thần chí cao vô thượng cũng ngạo nghễ nằm trong số này.

Cảnh tượng như vậy đã khiến Bạch Khởi chấn động, không chỉ riêng mình Bạch Khởi, ngày cả mấy trăm quý tộc trẻ đến từ các nơi cũng ngây người ngẩn nhìn tất cả, tuy trong số họ đã không ít người đến trước từ lâu khôi phục lại tinh thần, đã bắt đầu nói chuyện với nhau, nhưng...Khi nói chuyện vẫn bất giác phải liếc mắt nhìn cảnh sắc xung quanh.

Sau một hồi lâu ngây người mới tỉnh lại, Bạch Khởi thở dài rồi thấp giọng nói với Bạch Kinh Thiên bên cạnh mình: “Phụ thân... Những thứ này là năm xưa vương triều Bất Diệt để lại sao?”

“Phải... Đây đều là hoàng triều Bất Diệt năm xưa để lại, tuy sau đó lịch đại quốc vương đã sửa đổi ít nhiều, nhưng là rất nhỏ, cơ hồ có thể bỏ qua không tính đến, dù gì quốc lực của Ba Phạt Lợi Á chúng ta không đáng để nhắc so với hoàng triều Bất Diệt năm xưa, dù thế nào cũng rất gây chấn động... Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy còn kém xa con, lúc đó ta đỡ dẫn người, chà chà, con như vậy đã là không tồi rồi.” Bạch Kinh Thiên tặc lưỡi, bộ dạng hồi ức lại ngày xưa rồi nói như vậy, khi nói dường như còn chan chứa sự cảm thán.

“Vậy... cha...hoàng triều Bất Diệt năm xưa cường đại đến mức nào...” Bạch Khởi bỗng nhiên hỏi một câu như vậy, nói thực khi hắn nói về vấn đề này, bản thân lúc đó đã hối hận, bởi vì vấn đề này vốn dĩ không cần lời bàn, nếu Bạch Kinh Thiên biết thì mới là lạ, dù gì vấn đề này quá nhiều nhà sử học đã tranh luận vô số lần, cuối cùng cũng không có được một kết luận nào.

Kết quả cuối cùng có được cũng chẳng qua là hoàng triều Bất Diệt vô cùng cường đại, ít nhất cũng có một phần năm nhân khẩu của đại lục, cũng là mười sáu tỷ người, có lãnh thổ bằng một phần mười đại lục, có thể nói là một quốc gia hùng mạnh không tả, là quốc gia cường thịnh nhất, giàu có nhất, khổng lồ nhất trên cả thế giới, nhưng con số cụ thể thì lại không có, dù gì cũng đã lâu quá rồi, hơn nữa hoàng triều bất diệt vượt quá sức khổng lồ, vốn không có cách nào tính được.

“Điều này...Con thật làm khó cho ta rồi, vấn đề này, ta vẫn thật không cách nào trả lời con...Có điều ta có thể nói cho con là, hoàng triều Bất Diệt rất mạnh...rất mạnh...mạnh đến mức khiến chúng ta không cách nào tính được, cho dù tài phú hiện tại của vương quốc ta cũng chẳng đáng là gì, con đừng nghĩ những thứ này vội, mà nghĩ thử xem làm thế nào để lại ấn tượng tốt với quốc vương bề hạ đi.” Bạch Kinh Thiên nghe

xong, khuôn mặt lại nhớ lại dĩ vãng nói, có điều sau khi nói được một nửa lại dường như có điều gì chưa nói ra, chợt tỉnh ngộ, vội chuyển đề tài nói.

Tuy Bạch Kinh Thiên chưa nói xong, nhưng Bạch Khởi cũng biết đây đại khái liên quan đến cơ mật quốc gia, cho nên Bạch Khởi cũng không hỏi nhiều, đứng đó không nhìn bốn phía thì còn được, nhưng vừa nhìn đã ngay lập tức phát hiện hai người quen.

Bối Tác Tư còn có Lý Tầm Hoan, hai gã này đang đứng đĩnh đi tới đây, nhìn bộ dạng nhàn hạ cũng không có nhìn ra tâm trạng của hai tên đó lúc này, hai tên này hiển nhiên cùng lúc Bạch Khởi phát hiện ra, họ cũng phát hiện ra Bạch Khởi, sau đó cùng Lý Tầm Hoan cùng nhau bước đến.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

101. Chương 100: Nhất Đẳng Thế Tập Nam Tước

“Bằng hữu của con đến rồi, ha ha, nhìn xem” Nhìn thấy hai người bước đến, Bạch Kinh Thiên cười ha hả, vỗ vai Bạch Khởi rồi cười nói, nói rồi phóng người rời khỏi đây, đi về hướng những quý tộc có tuổi ở phía xa, đám người đó cũng là đều mang con cháu của mình tới đây, mọi người đều ôm mục đích giống nhau mà đến, tự nhiên cũng là có không ít lời có thể hàn huyên.

Bạch Kinh Thiên vừa đi, hai gã hèn mọn cũng đã đến bên cạnh Bạch Khởi, đặc biệt là tên Lý Tầm Hoan bộ mặt cười cợt. Con mẹ nó, Ài... Thật không biết người cha quốc vương sinh hấn ra thế nào, tại sao lại nhìn có vẻ hèn mọn như vậy, một chút phong độ hoàng tử cũng không có, may mà tên này tuổi còn nhỏ, nếu không mà đến ba mươi, bốn mươi tuổi, có một bộ râu trên mặt, tuyệt đối là một đại thúc hèn mọn tiêu chuẩn nhất của dị giới.

“Chà chà... Thế nào, hôm nay được thụ phong hử... có căng thẳng không?” Bối Tác Tư nói với Bạch Khởi bằng một giọng điệu chế nhạo, bộ dạng cợt nhả của hắn ít nhiều cũng khiến người ta có cảm giác khó chịu, nói thật Bạch Khởi lúc này nói không căng thẳng thì là giả, tuy hắn không quá coi trọng tước vị, nhưng ít nhiều cũng có chút căng thẳng.

Bạch Khởi bĩu môi một cái, nhìn Bối Tác Tư một mắt rồi uể oải nói: “Có chút căng thẳng, ngươi thì sao?”

“Ta? Ha ha, ngươi có lẽ không biết rồi, khi ta sáu tuổi đã là nam tước rồi. Hiện tại đường đường là nhị đẳng tử tước, hắc hắc...Việc sắc phong chẳng đáng là chuyện gì với ta... Tuy ta cũng muốn để hoàng đế bệ hạ sắc phong cho ta một lần, nhưng ta nghĩ ta không cần có cơ hội đó...” Bối Tác Tư không hề hiểu tâm trạng Bạch Khởi một chút nào, chẳng hề kiêng kị cười nói.

Lời của Bối Tác Tư khiến hắn đầu tiên là cảm thấy sững sốt, sau đó là khinh thị nhìn cái tên được thừa hưởng danh vọng của gia tộc, cũng không cần nói nhiều nữa, thân là người của gia tộc Lan Lăng đã có những công tích lâu đời đích thực được hưởng nhiều quyền lợi hơn những gia tộc bình thường khác, huống hồ Lan Lăng gia chỉ có mỗi Bối Tác Tư là người thừa kế duy nhất, trong tương lai sẽ kế thừa chức vị đại công tước, dĩ nhiên những con cháu quý tộc mới nổi như bọn Bạch Khởi không thể so bì được, huống hồ tên này cần tước vị gì cũng vô ích, bởi vì ngoài địa vị quốc vương của cả vương quốc Ba Phạt Lợi Á ra, tước vị đại công tước chính là chức vị cao nhất rồi, trừ phi Bối Tác Tư muốn tạo phản, nếu không tước vị đại công tước hắn thừa kế trong tương lai đã là đỉnh phong rồi, cho nên lúc này cho dù Bối Tác Tư có nhận được bất cứ tước vị nào cũng là dư thừa, đến cuối cùng cũng sẽ quẳng đi mà thôi.

“Ha ha ha căng thẳng à? Chỗ ta có một tin này có thể khiến ngươi không còn căng thẳng nữa đây...” Lý Tầm Hoan bên cạnh cũng bước sát tới, nhỏ giọng nói với Bạch Khởi bên cạnh, khi nói chuyện đôi mắt đảo hoa của hắn không ngừng quét mắt khắp bốn phía nhìn.

“Tin gì?” Bạch Khởi hỏi.

“Hắc hắc... Cái này à... Uhm... Ngươi biết đấy... Tối nay... Nghe nói Bách Hoa viện có một số thứ hay ho, ta và Bối Tác Tư...” Đôi mắt Lý Tầm Hoan không ngừng liếc nhìn bầu trời, sau đó nói chuyện một cách không tập trung.

Nhìn bộ dạng của tên này, Bạch Khởi đã biết tên hèn mọn này đang nghĩ gì, ngay lập tức nổi giận, nói thực, hiện tại Bạch Khởi đã nghèo đến mức mang tất cả mọi thứ để A Lý đi cầm, trên người chỉ còn bốn mươi kim tệ, hơn nữa ngoài ra còn nợ một khoản khá lớn, hẳn thực sự đã chẳng còn tiền, nhưng hẳn vẫn nghiêng rằng cực độ nhìn hai tên trước mặt nói: “Khá lắm... Ta mời, được chưa.”

“Ha ha, thế mới là hảo huynh đệ.... Không uổng phí bốn vương tử và Bối Tác Tư đứng trước mặt phụ vương ta nói tốt cho ngươi. Hơn nữa hai chúng ta còn viết một tờ giấy bảo đảm ngươi tuyệt đối là một người ưu tú... Phụ vương ta mới nể mặt của hai chúng ta... Chà chà... Ông đã quyết định rồi. Lần này phong ngươi làm nhất đẳng thế tập nam tước. Nếu sau này ngươi biểu hiện xuất sắc, sẽ lại tấn phong tước vị cho ngươi. Thế nào hả ? Hai chúng ta đủ nghĩa khí rồi chứ?” Lý Tầm Hoàn bộ mặt bày ra bộ mặt hèn mọn, bước tới gần Bạch Khởi cười híp mắt nói.

“Ha ha... Phải... Cho nên tối nay ngươi mời khách một chút cũng không hề lỗ đâu. Ha ha... Có điều tiểu tử ngươi phải mang nhiều tiền đi... Nếu không, ngươi sẽ phải khóc đấy...” Bối Tác Tư cười ha hả nói. Bạch Khởi không thể hiểu được hai tên này đang làm trò quỷ gì, chẳng lẽ chúng thật sự chuẩn bị chém mình một trận sao?

Nhưng cho dù là nhiều tiền hơn nữa thì Bạch Khởi cũng sẽ không đau xót, bởi vì hai tên này đã giúp mình một chuyện lớn, phải biết rằng đó là nhất đẳng nam tước, rất nhiều quý tộc khi sinh ra đều không cách nào có được cấp bậc đó, huống hồ còn là thế tập...

Thế tập nói lên điều gì? Đó chính là đời đời tiếp nối, cũng chính là nói khi Bạch Khởi chết đi, vậy thì tước vị của hắn sẽ do con trai hắn kế thừa, cho dù hắn không có con trai thì tước vị này cũng sẽ giao cho một thân thích của hắn kế thừa. Quý tộc trong vương quốc rất nhiều, nhưng người được thế tập thực sự lại rất ít, tuy thế tập tước vị cũng vì truyền lại mà từng bước suy giảm đi, nhưng vậy cũng đã không tệ rồi.

Huống hồ gì, nhất đẳng nam tước sở dĩ là nhất đẳng vì có sự khác biệt với nhị đẳng và tam đẳng, nhất đẳng nam tước có thể có thôn trang riêng của mình.

Nhưng lại là đất phong thực sự. Cái gọi là đất phong, chính là lãnh thổ được quốc vương phong cho, tất cả những thứ ở đó, bất luận là người vật đều thuộc về vị nam tước này, tất cả thu nhập đều thuộc về nam tước. Có thể nói là trong vùng đất phong ấy, hắn chính là vua... chính là ông trời...

Chính là tất cả...Điều này đều khác với tam đẳng nam tước.

Còn có một điểm nữa là theo quy định, Bạch Khởi có thể huấn luyện một lượng nhất định quân đội riêng cho mình, tuy pháp luật vương quốc nghiêm cấm bất cứ người nào huấn luyện quân đội riêng, nhưng những quý tộc có đất phong lại ngoại lệ, họ có thể có một lượng quân đội nhất định để bảo vệ đất phong của mình, còn số lượng quân đội phải xem vào vùng đất phong của họ to hay nhỏ mà định. Giống như Bạch Khởi thì nhiều nhất có thể huấn luyện một trăm người, có điều... Đối với Bạch Khởi mà nói thì đã là một con số không nhỏ rồi, với giai đoạn này cũng đã để cho Bạch Khởi dùng, huống hồ, những vũ trang này là thân cận riêng của Bạch Khởi, tuyệt đối có thể tín nhiệm, không phải có quá nhiều nỗi lo về sau.

Bất kể xét từ phương diện nào, đối với Bạch Khởi mà nói đều là một chuyện tốt, nói thực, sau khi nghe được tin này đã khiến lòng Bạch Khởi nhẹ nhõm lại, đang định nói vài câu cảm tạ trong lòng mình lại phát hiện hai tên đó đã bỏ đi, còn Bạch Kinh Thiên sau khi hai người họ bỏ đi, cũng đến bên cạnh Bạch Khởi.

“Hai người họ có chuyện gì sao? Ta vừa nhìn thấy họ cứ thần thần bí bí thế nào ấy.” Bạch Kinh Thiên thấp giọng hỏi, mắt nhìn theo bóng của Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Bọn họ? Bọn họ à, vừa qua nói cho con biết họ giúp con có được chức vị nhất đẳng thế tập nam tước, muốn con tối nay mời họ một bữa.” Bạch Khởi nửa thật nửa đùa nói, khi nói trên mặt còn hiện ra một nụ cười.

“Nhất đẳng thế tập nam tước? Ha ha... Con trai, hai người bằng hữu của con thật đã bỏ ra nhiều công sức rồi, lại có thể vì con mà chạy đến trước mặt quốc vương bệ hạ xin xỏ, tính cách của quốc vương bệ hạ ta biết rất rõ, hoàn toàn không phải dễ thuyết phục đâu, hai người họ lại có thể thuyết phục bệ hạ cho con làm nhất đẳng thế tập nam tước, e rằng cũng bỏ ra không ít sức đâu, ha ha, tối nay con cứ mặc sức đi đi, bất luận tốn bao nhiêu tiền đều đáng, chi phí tối nay, ngày mai trực tiếp đi tới phòng thu chi báo là được rồi.” Bạch Kinh Thiên nghe xong hai mắt rực sáng, cười ha hả, rồi nói với Bạch Khởi bên cạnh mình, khi nói còn dùng tay vỗ vai Bạch Khởi, có thể nhìn ra tâm trạng của Bạch Kinh Thiên không tệ chút nào.

Vào lúc này, Bạch Khởi bỗng cảm thấy hai tên này trong văn minh đế đô cũng không đến nỗi xấu xa, ngoài thế lực lớn đằng sau lưng họ ra, họ có thể còn có những lợi ích khác, ít nhất... Làm bằng hữu với họ có vẻ không đến nỗi nào.

Chuyện tiếp theo dường như đã trở nên đơn giản hơn, theo bước Bạch Kinh Thiên cùng các quý tộc khác đi về hướng chính điện của vương cung, khi Bạch Khởi nhìn thấy đương kim quốc vương thứ mười bảy của vương quốc Ba Phạt Lợi Á Lý Tự Minh, một người gần năm mươi tuổi, vóc người cao ráo, gương mặt khôi ngô, trên người lại toát ra vẻ cương nghị, thưởng phạt quyết đoán, là một vị quốc vương anh minh thần vũ.

Ba Phạt Lợi Á trong tay hắn, đã gần hai mươi năm nay, kinh tế văn hóa đều nhanh chóng phát triển, diện tích lãnh thổ được mở rộng gần gấp đôi, tuy mười năm gần đây Ba Phạt Lợi Á đã xâm lấn hai công quốc xung quanh và gặp phải sự bao vây công kích của bốn vương quốc xung quanh, xảy ra chiến tranh đã gần mười năm, nhưng vẫn không có ảnh hưởng gì lớn đến Ba Phạt Lợi Á, hơn nữa cuối cùng vương quốc cũng giành được thắng lợi.

Mặc dù chiến tranh mười năm đã tạo ra một An Đức một đại công: cầm binh thận trọng, nhưng điều này cũng không cản trở đến chiến tích to lớn của Lý Tự Minh, bởi vậy, đối với vị quân chủ này Bạch Khởi vô cùng tôn trọng, vị quốc vương này ngồi vững vàng trên vương tọa, nét mặt không hiện ra sắc thái biểu cảm gì, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa một trí tuệ hơn người.

Do dự vì nhân số quá nhiều, khi tuyên đọc chỉ ý đều do quan thái giám đọc thay, từ đầu đến cuối Lý Tự Minh không nói một lời, nhưng sự tồn tại của hắn lại khiến người khác không thể không giữ một tâm trạng căng thẳng cao độ.

Vô số con cháu quý tộc đều có được sắc phong, đại đa số là tước sĩ, chỉ có số ít là nhận được chức vị tam đẳng nam tước khiến từng người quên cả đất trời, còn tên của Bạch Khởi xếp ở cuối cùng, khi nhắc đến Bạch Khởi, quan thái giám đã nhấn mạnh nói: “Sắc phong Bạch Khởi...Nhất đẳng thế tập nam tước, đất phong Liễu Diệp Trấn bên góc phía Tây Liễu Thành.”

Phần sắc phong này rất hàm súc, cũng có thể nhìn ra sự xem trọng của Lý Tự Minh với Bạch gia, bởi vì không lâu trước đó Liễu Thành đã được phong cho Bạch Kinh Thiên, Bạch Kinh Thiên được gọi là lãnh chúa của Liễu Thành, còn Bạch Khởi chính là thủ hạ của hắn, có thể nói ở một mặt nhất định nào đó đây là một ưu đãi cho Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi không cần lo lắng để đi nhỉnh bộ đại lãnh chúa thượng cấp của mình.

“Xi xào ~ mệnh lệnh này vừa tuyên bố tất cả mọi người đều hướng mắt về Bạch Khởi, từng người đều có ánh mắt không thể tin được, họ không hiểu tại sao Bạch Khởi lại có được sự tán thưởng của bộ hạ như vậy, có thể được phong làm nhất đẳng thế tập nam tước, đây dường như là một sự ân sủng đặc biệt, kỳ thực họ đều biết rằng tất cả đều là công lao của Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư.

Giới quý tộc nhìn về phía Bạch Khởi với con mắt tràn đầy đổ kỵ, không sai chính đổ kỵ, điều này khiến Bạch Khởi cảm thấy vinh quang đồng thời cũng cảm thấy buốt giá thấu xương khôn và, hận bản thân không thể ăn tươi nuốt sống những ánh mắt đó.

Dĩ nhiên những ánh mắt này dừng lại không quá lâu, giới quý tộc đều rất giỏi về giao tiếp, vả lại trong tình hình chung thế này không ai muốn đắc tội với quý tộc, đặc biệt là đằng sau lão tử của Bạch Khởi có hàng vạn binh lính, bản thân lại nhận được sự tán thưởng của Hoàng đế đối với tiền đồ rộng lớn của quý tộc trẻ trong tương lai.

Ánh mắt sát nhân trong nháy mắt thoáng lướt qua, thay vào đó là vẻ mặt hòa nhã, sau khi Quốc vương Ba Phạt Lợi Á dời thứ 17 - Lý Tự Minh rời khỏi, mọi người và nhau rời rít đi đến chúc tụng văn an Bạch Khởi, ai cũng muốn kết giao hảo, cho dù không được thế thì cũng muốn giả quen thân, ít nhất đều có lợi cho sau này.

Bất quá, Bạch Khởi không có thời gian để tâm đến họ, bởi vì lúc đó hai kẻ hèn mọn tột đỉnh Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan lại còn mang theo nụ cười trên mặt đã xuất hiện ở bên ngoài đại sảnh Vương Cung, Bối Tác Tư lại càng không ngừng vẫy tay chào Bạch Khởi, không còn cách nào khác Bạch Khởi đành phải bỏ lại Bạch Kinh Thiên để đi ứng phó với bọn quý tộc kia đến đây chúc tụng, còn mình thì chạy ra ngoài.

Hắn không muốn hai người kia gọi mình mà không có kết quả trong khi phía trong Vương Cung nháo nhác không biết xảy ra chuyện gì, không còn nghi ngờ gì nữa, cả cái Ba Phật Lợi Á này thật không có chuyện gì mà hai người này không dám làm.

Đi theo sau hai thổ phách vương trong thành ra khỏi Vương Cung, hướng về phía tây thành Vương Đô, đến nơi tọa lạc ở một chỗ cao nhất trong Vương Đô, xa hoa nhất và cũng là nơi lý tưởng nhất của thanh lâu - Bách Hoa Viện.

Không ai biết chủ nhân Bách Hoa Viện là ai, chỉ biết rằng cái thanh lâu này có lịch sử từ rất lâu, một nơi xa hoa, thậm chí có ít nhất hơn trăm năm lịch sử, có thể nói cái nghề này thường ví như cây xanh rừng nghìn năm không ngã, truyền thuyết rằng nó có hậu đãi vững chắc, người bình thường cũng không ai dám trêu chọc.

Dĩ nhiên tới nơi này mua vui đều là những vị quan quyền quý, Bách Hoa Viện cũng không dám cạy quán to bắt nạt khách, ở chỗ này chỉ cần có tiền, đương nhiên sẽ được hưởng thụ những đại ngộ như Thượng đế, nếu như không có tiền thì số phận đồng nghĩa với việc khá thê thảm, một nơi có tiếng là một ổ tiêu tiền của Vương Đô với những thủ đoạn đối phó với những kẻ quýt nợ.

“Lý Công Tử, thiếu gia Bối Tác Tư, hai vị đến rồi à, người đâu, đến đưa hai vị thiếu gia vào trong.” Ngoài cửa, Tú bà sau khi thấy Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan vội vàng chạy đến tiếp hai người vốn không còn xa lạ này.

Cảnh tượng này khiến Bạch Khởi nhìn hai người một cách kỳ lạ, cảm giác với hai vị này là khách quen của nơi đây, nhưng không đợi Bạch Khởi nói, bên kia Lý Tầm Hoan bèn khà khà cười, một tay kéo chặt Tú bà đã xấp xỉ ba mươi mà vẫn còn dáng điệu thướt tha, cười híp mắt sờ soạng rồi nói một tràng: Hì hì Hôm nay huynh đệ ta mời khách, bà phải sắp xếp cho ta những nơi tuyệt nhất đấy.”

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

102. Chương 101: Bách Hoa Viện Trong Mân Côi Thành

“Đúng vậy... Ta nói cho nhà ngươi biết. Huynh đệ ta đây lần đầu tiên đến Vương Đô, mặc dù hôm nay được mời nhưng địa điểm chính là do hai người chúng ta chọn. Nếu như hắn ta có điều gì không hài lòng.... Hừ hừ.... Ta sẽ đập tan chỗ này. Người khác không dám đụng vào cái Bách Hoa Viện này. Nhưng Bối Tác Tư ta là người thế nào bà cũng biết rõ rồi đấy.” Bối Tác Tư đã quen làm thổ phách vương, cho dù đến đây cũng không thay đổi được tác phong ngang ngược.

“Dĩ nhiên.... Dĩ nhiên là không có vấn đề gì. Ở chỗ chúng tôi gần đây mới tới mấy người Địa Hồ nữ của thú tộc, các vị có muốn thử một chút không?” Tú Bà nũng nịu vừa cười nói vừa khéo léo né tránh bàn tay của Lý Tầm Hoan, sáp lại gần phía Bạch Khởi. Bà nhận ra Bạch Khởi chính là khách chính của đêm nay. Huống chi Bạch Khởi không hề giống với bọn Lý Tầm Hoan hèn mọn kia dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt người ta.

“Hồ Nữ? Ừm.... Thứ này mặc dù không tệ nhưng ta chơi chán rồi. Ba Phật Lợi Á chúng ta không giống các nước khác và Thú Tộc có nổi đường ray, nên việc nhìn thấy Thú nữ càng là một điều trăm năm khó gặp. Bất quá Ba Phật Lợi Á chúng ta giao chiến với thú nhân cũng không phải ngày một ngày hai, lúc kỳ binh của chúng ta có thể tiến sâu vào bình nguyên bắt được một số Thú tộc. Hồ nữ này tuy không quá tệ nhưng ở trong nhà ta cũng nhiều rồi, cái thứ này cũng không phải hiếm lạ gì.... Ta và Lý Tầm Hoan kia có thể dùng tạm nhưng còn huynh đệ ta đây sao có thể chấp nhận được..... Người còn cái gì mới mẻ hơn không?” Bối Tác Tư liếc nhìn. Ngực khí khinh thường vô cùng.

Nói thực cái thứ Hồ nữ này mặc dù quý giá nhưng đối với nhân vật như Bối Tác Tư với Lý Tầm Hoan mà nói thì nó lại chẳng có gì hiếm lạ. Cho nên chẳng có ai để mắt tới, kỳ thực họ đâu có biết. Bạch Khởi mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ phong bình tĩnh lặng, thật ra trong lòng cũng đã sớm ngứa ngáy rồi.

Dù sao Bạch Khởi từ trước đến nay cũng không phải là người cái gì cũng tốt đẹp cả, cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm một người tốt. Huống chi Bạch Khởi cũng chỉ là một nam nhân bình thường. Đối với những

cô gái xinh đẹp đặc biệt là các Hồ nữ trong truyền thuyết như thế, càng tràn ngập hiếu kỳ. Chẳng qua là... ở trước mặt hai người kia hẳn không tiện nói ra mà thôi.

Không ngờ rằng hai người này lại nói ra những lời lẽ như thế, lại còn trực tiếp cự tuyệt. Điều này khiến Bạch Khởi vô cùng hối hận. Hối hận đến muốn chết mất. Hối hận bản thân mình bình thường giả bộ lạnh lùng làm gì, đứng đắn quá. Bây giờ thì hay rồi, Hồ nữ xinh đẹp đến tay cũng không có.

Đáng buồn thay, đây chính là mình mời khách a, Bạch Khởi lúc ấy cảm giác kích động đến muốn khóc.

“Chuyện này.... Chuyện này. Đêm nay Hải Đường cô nương xuất giá, hai vị huynh đệ đây nếu thích....” Tú bà sau khi nghe những lời trên thì lập tức vội vàng thận trọng trong lời nói của mình, sợ mình nói sai điều gì sẽ đắc tội với Bối Tác Tư.

“Cái gì! Hải Đường cô nương xuất giá! Lão Bảo, bà muốn chết à!!! Chết tiệt. Đêm nay Hải Đường cô nương xuất giá mà bà thậm chí cũng không nói cho ta biết, hôm nay ta sẽ giết người.... Ôi Hải Đường của ta....” Lý Tầm Hoan nghe những lời này xong vẻ mặt đầy kích động, vừa nói vừa nhảy đến nắm chặt cánh tay Tú bà làm bà ta được một phen hết hồn, sợ hãi nhìn Lý Tầm Hoan.

Thấy tình cảnh như vậy, Bối Tác Tư vội vã lấy tay bóp trán, sau đó chuyển đầu qua hướng bên cạnh Bạch Khởi nói khẽ giọng: “Bạch Khởi huynh đệ và ta, cứ giả bộ như không biết cái người đang theo đuổi Hải Đường kia là ai.... Bất quá người ta từ trước đến nay đều không quan tâm đến hẳn... Mất mặt quá, thật mất mặt quá.... Cũng đừng nên si tình đến như vậy....”

“Ách.” Đối với lần này Bạch Khởi chỉ biết im lặng, liếc nhìn qua Bối Tác Tư đang che trán, còn bày ra bộ mặt khó hiểu nhìn Lý Tầm Hoan bị thống, Bạch Khởi có chút cảm giác dở khóc dở cười, hai người này.... Thật đúng là một cặp dở hơi.

“Lý, Lý, Lý công tử, là tôi cố ý... Tôi...Tôi... Không phải là tôi. Là Hải Đường cô nương không cho ta nói với ngài...Ngài biết...Tôi...”

Tú bà cuống quýt giải thích, lúc nói những điều này, vẻ mặt đầy oan ức, nôn nóng đến sắp rơi cả nước mắt.

Người khác không biết Lý Tầm Hoan này, nhưng bà lại biết rất rõ, cái bộ mặt hèn mọn dường như có vẻ tầm thường này, lại chính là người Quốc vương đệ hạ yêu mến nhất - Tam Vương Tử, Mân Côi thành Nhất Hào Thổ Phách Vương, đây tuyệt không phải chỉ riêng cái Bách Hoa Viên của Tú bà để đùa cợt, ngay cả dù có chủ nhân đứng đằng sau cũng phải nhún nhường ba phần, nếu như đứng bên cạnh lại thêm Bối Tác Tư, cho dù là chủ nhân mình, chỉ sợ cũng phải lánh mặt đi mà thôi, lúc đó, bản thân mình e là chết chắc.

“Hải Đường? Là Hải Đường? Ài, hoa rơi hữu ý, lưu thủy vô tình a a.... Không ngờ lại như vậy.” Lý Tầm Hoan bị thống nói.

Cứ ngỡ rằng những gì người này muốn nói ra sẽ khiến người khác cảm động, khiến người ta bị thương, nhưng nào ngờ người này chỉ chớp mắt một cái lập tức đã thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng hèn mọn, sắp lại gần Bạch Khởi khẽ nói: Ta nói, người huynh đệ này, Hải Đường, nữ nhân kia.... Chắc chắc. Nói thực lòng quả rất xinh đẹp, Lý Tầm Hoan ta đây cũng được xem như là duyệt nữ vô số, ta cho người biết, Hải Đường tuyệt đối là một nữ nhân xinh đẹp làm rung động lòng người nhất mà ta gặp, nhưng cái con nha đầu này cho dù có xuất giá cũng đòi hỏi rất cao, ngoài trả giá cực cao ra, còn phải hợp nhãn nang mới có thể... Nếu không cho dù có nhiều bạc hơn nữa cũng không thể, ngẫm lại cũng thấy khó chịu, tên Bối Tác Tư kia cũng không được, nhưng ta thấy huynh đệ người thì không có vấn đề gì, người nhất định phải giúp ta ra mặt, lát nữa chúng ta đi qua, người phải giải quyết nang, nói gì thì nói cũng phải báo thù cho ta... hắc hắc... Hơn nữa người cũng được hưởng thụ ...”

“Cút, duyệt nữ vô kể, làm bộ à, còn ra vẻ, đừng cho rằng ta không biết người là một xử nam, cả ngày đi dạo quanh thành lâu mà vẫn còn là một xử nam, thật không thể hiểu người có bệnh gì không.” Nói lời này xong, Lý Tầm Hoan liền nghe thấy Bối Tác Tư cắn môi khẽ thấp giọng nói, lời này vừa nói ra khiến Bạch Khởi bất giác liếc nhìn Lý Tầm Hoan một cách lạ kỳ, di chuyển đến vị trí hạ thể mình một cách vô thức.

Bởi vì trong đầu Bạch Khởi đang nghĩ đến lời của Bối Tác Tư, thầm nghĩ:

“Người này không phải bị đồng tính chứ, vì che giấu bản thân nên mới giả bộ háo sắc như thế”

Càng nghĩ càng có khả năng này, lại thêm con mắt hèn hạ của Lý Tầm Hoan, Bạch Khởi liền nổi da gà, bắt giắc lùi lại vài bước.

“A, Bạch Khởi huynh đệ, người trốn cái gì mà trốn, đúng thật là.... Ta sẽ không ăn thịt người đâu...” Lý Tầm Hoan cũng phát hiện ra hành động lạ của Bạch Khởi, lập tức u oán nhìn ngay về phía Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi càng thêm ớn lạnh, nét mặt ấy giống như nuốt phải con ruồi...

“Được rồi, không cần nói nhảm nữa, Hải Đường đã xuất giá, thì như vậy chúng ta cứ chơi ở vương đô đệ nhất kỹ này, để xem rốt cuộc hoa rơi vào nhà nào, hắc hắc” Bối Tác Tư nói với thái độ dừng dừng, nói xong rồi bước tiên phong một bước vào trong.

Hai người theo sát Lý Tầm Hoan, ánh mắt Bạch Khởi có chút phức tạp, thực lòng mà nói hai người này có lúc biểu hiện sao mà hèn mọn đến thế, nhưng có lúc lại đem đến cho người ta cảm giác chuyện hình như không phải như vậy, nói chung là hai người này không hề đơn giản như bề ngoài.... Từ chuyện ngày hôm nay có thể nhìn ra, tối thiểu thì Lý Tầm Hoan cũng không phải là kẻ háo sắc giống như lời hắn nói, nếu không thì với thân phận địa vị của hắn, nếu quả thật háo sắc như mạng, tuyệt thế dâm ô đi nữa, e là trong Vương Đô rất ít người có thể cự tuyệt hắn. Nhưng... Cho đến tận bây giờ hắn vẫn là một xử nam.... Chuyện này.... Chuyện này thực là một điều không thể tin nổi, đây đúng là chuyện đáng phải suy nghĩ.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

103. Chương 102: Hai Kẻ Đáng Yêu

Đi theo Tú bà còn có Bối Tác Tư cùng Lý Tầm Hoan, mang theo bốn người của Lý Tầm Hoan cùng với hai hộ vệ cao to dũng mãnh đi theo hộ tống cùng đến cái lầu gác trong Bách Hoa Viện này, vào lúc đó trong lầu các đã chật kín người, bên trong mấy ngàn thước vuông của lầu các hàng chục bàn lớn nhỏ, mỗi người đều diện cẩm y hoa phục, dáng điệu cao quý, cử chỉ nho nhã, người nhỏ cũng không quá mười lăm, người già nhất cũng đã hơn bảy mươi, lúc này ai ngồi ở đó cũng mang một vẻ đầy kỳ vọng, giống như đang chờ đợi điều gì đó

Mặc dù trên mỗi bàn đều bày đầy rượu thịt nhưng không có lấy một người nếm thử, trên mặt mỗi người đã xuất hiện vẻ nôn nóng không đợi thêm được nữa, ai nấy đều vội vã như thế, bộ dạng mong ngóng đợi chờ đầy khiến người ta phải tò mò không biết rốt cuộc Hải Đường kia là thần thánh phương nào mà khiến họ thành như vậy, dung mạo nàng rốt cuộc đẹp đến nhường nào

Không ít người thấy Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư sau khi bước vào mặt vội biến sắc, vội vàng đứng lên lặng lẽ bỏ đi, hiển nhiên những người kia đều quen biết hai vị này, nhìn thấy hai người này liền biết mình xong rồi, cho nên vội vã rời đi để sau tránh khỏi bị liên lụy, dù cho Hải Đường có đẹp đến mấy thì cũng chỉ là một kỹ nữ mà thôi, chỉ vì một nữ nhân mà mất cả cái đầu, cuộc mua bán này tính thế nào đi nữa cũng không có lợi

Dĩ nhiên cũng có nhiều người không quan tâm đến hai người bọn họ mà đi vào, không phải ai ở nơi này thế lực có thể khinh thường họ, nhưng thực lòng mà nói, tiếng tăm Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan này tuy lớn đến dọa người, nhưng hai người họ không có điểm gì đặc biệt, không giống với tên Độc Cô Chiến Thiên kia đi đến đâu cũng đều là một thanh đại thiết kiếm, không nhận được ra hắn cũng khó, hai người này mặc dù có tiếng tăm ngoài những thứ đó ra có thể có cơ hội tiếp xúc con cháu giới quý tộc, người thường cũng không nhận ra hai người bọn họ, nếu không e rằng trong cái gian phòng này cũng sẽ không có nhiều người ngồi đó mà chuyện trò vui vẻ thế được.

Chỉ một lát sau, một nữ nhân trên dưới hai bảy hai tám, dáng vẻ lẳng lơ, tay chân uốn éo mặc một chiếc váy dài màu đỏ sẫm bước ra, ném cái nhìn về bốn phía sau đó nũng nịu mà nói: “Hôm nay... Là ngày Hải Đường cô nương của Bách Hoa Viện chúng tôi xuất giá, theo phép cũ ai trả giá cao nhất thì được, dĩ nhiên... Hải Đường cô nương mấy năm nay đều góp phần không ít vì Bách Hoa Viện chúng ta đây, cho nên chủ nhân của Bách Hoa Viện chúng ta đặc biệt ân chuẩn, hôm nay đêm đầu tiên của Hải Đường cô nương có thể tự do chọn lựa, nếu nàng không ưng người trả giá cao nhất thì sẽ tuyển tiếp người thứ hai, nếu vẫn như cũ thì có thể tiếp tục tuyển lựa, chỉ cần tham gia đấu giá đều có thể được chọn, phạm vi trả giá từ.... một ngàn kim tệ.”

“Hai nghìn. Ta trả hai nghìn...” Bên này vừa dứt lời thì một người vóc dáng to béo, nhìn bộ dạng giống như một thương nhân mới phát đứng lên nói với vẻ mặt hào phóng.

Mặc dù lúc trước người ta đã nói qua cho dù có trả tiền cao đi nữa thì quyết định cuối cùng vẫn ở trong tay Hải Đường, nhưng không thể không nói nó làm cho đầu óc người ta phát sốt, tinh trùng lên não, hoàn toàn không còn chú ý đến phía sau người ta đã bắt đầu lên ra giá

“Hắc hắc.... Ta ra ba.... Người ta nói Hải Đường cô nương đẹp tựa thần tiên, lão phu đây đã gần bảy mươi, sống cũng chẳng được đến hai năm nữa, trước khi chết có thể cùng mỹ nhân như vậy một lần xuân phong cũng coi như thỏa mãn lắm rồi, hôm nay ta ắt phải thắng.” Một lão giả gầy còm không biết thân phận ở đâu cười hắc hắc một tiếng, vuốt chòm râu trước ngực mình rồi nói

“Bốn ngàn..... Bốn ngàn kim tệ... Năm ngàn... Sáu... Bảy ngàn... Tám ngàn, chín ngàn...” Giá tiền không ngừng tăng cao, mặc dù Bạch Khởi còn chưa từng nhìn thấy Vương đô đệ nhất danh kỹ hoa khôi Hải Đường trong truyền thuyết, không biết nàng rốt cuộc đẹp chán động lòng người đến nhường nào, chỉ nhìn qua là thấy giá tiền vàng không ngừng tăng cao thì Bạch Khởi đã có chút ganh tỵ...

Chín, đã tăng lên tới bảy ngàn kim tệ rồi a, chín ngàn kim tệ đây thì có nghĩa lý gì, mặc dù đối với Bạch Khởi bây giờ mà nói cũng còn chưa đủ tăng lên nhất tinh tu vi, nhưng... Con số này cũng đủ làm cho Bạch Khởi ganh tỵ rồi, chỉ cần thêm vào một chút nữa thôi...Lại thêm một ít nữa chỉ cần có thêm một vạn ba nghìn kim tệ nữa là Bạch Khởi lên một cấp mới rồi...

Và có thể dự kiến rằng chiếu theo tình huống theo hướng đi lên thế này đêm đầu tiên với mặt địa danh kỹ chưa từng gặp này e rằng giá trị kim tệ đã vượt qua cả cái giá mình đã đưa ra nhất tinh so với yêu cầu...

Nghĩ đến đây, Bạch Khởi hận mình không hóa thành được một mỹ nhân tuyệt thế thì cũng đi bán hai lần nữa...

“Hừ...Ta trả một vạn !”

Đầu giá bắt đầu gay cấn. Một tay đập bàn phần nộ nói.

“Ta trả một vạn hai”

Lão giả gầy còm kia cũng không yếu thế đập bàn đáp lại. Hai người hiển nhiên là chống lại nhau. Hai bên đều không hợp mắt nhau, lúc này cũng là lúc bắt đầu trả giá.

“Một vạn năm” Tên giàu mới phát kia cũng không chút yếu thế nói.

“Một vạn tám ” Lão giả gầy còm run cầm cập, cắn răng quyết tâm hô. Có thể nhìn thấy đã gần đến với cực hạn của mình rồi.

“ Hai vạn...” Vị thương nhân to béo, rõ ràng là một người giàu mới nổi, tuyệt không có chút đau lòng, chỉ khinh thường nhìn lão giả rồi nói.

“ Ta.. ta ta...” Lão giả ngồi bên trái trên đài cao nghe lời này xong thì run lên cầm cập, chỉ mãi vào cái người to béo kia hồi lâu mà không nói nên lời nào, thở hổn hển đập bàn một cái rồi dẫn theo hai tên hầu rời khỏi chỗ này, trước lúc đi hung hãn trừng mắt nhìn người to béo kia một cái

“Ha ha ha.... Đại gia ta có bạc.... Nếu ai chưa phục thì tiếp tục lại đây...” Kể nhà giàu mới phát này hiển nhiên không biết người trong thành này rốt cuộc có bao nhiêu bạc, đã vậy còn hung hăng nói chuyện, nếu như thật sự là giới quý tộc có bạc cùng bọn thương nhân không phải vì nhìn thấy Bối Tác Tư cùng với Lý Tâm Hoan mà vội vã bỏ đi, chỉ sợ là một câu nói như vậy lập tức sẽ bị người khác lấy bạc đè chết người hần ngay, dù sao đây cũng chính là khiêu khích trắng trợn, cho dù không tính là vì Hải Đường thì cũng sẽ có người muốn đo sức cùng hần.

Nhưng với thân phận bây giờ có ở lại cũng chẳng nhiều lời, mặt khác mà nói chính là do nguồn tài chính hạn hẹp, nghe những lời này tất cả mọi người mặt đều biến sắc, không một ai lên tiếng, có lẽ theo suy nghĩ của bọn họ tổn mấy vạn kim tệ chỉ cho cái đêm đầu tiên với một kỹ nữ thì không đáng, dù sao cũng không phải là sau này không có cơ hội nữa...

Hà có phải nhất thời vội vã? Chẳng qua cũng chỉ là một đêm đầu mà thôi.

“Huynh đệ của ta trả ba vạn!” Lý Tầm Hoan bên cạnh không đợi Bạch Khởi bằng lòng đã kéo tay Bạch Khởi giơ lên lớn giọng nói.

“Ba vạn kim tệ?”

Nghe mấy con số này Bạch Khởi liền choáng váng ngay, những ba vạn kim tệ cơ à, không phải ba vạn tiền kim tệ, Bạch Khởi hẳn đây cả người từ trên xuống dưới cũng chỉ có bốn mươi kim tệ, nếu như bán cả hẳn đi cũng không đáng được đến ba vạn kim tệ, cho dù cả Liễu Thành Bạch Gia thậm chí tính cả toàn bộ gia sản cũng ước chừng được có hai, ba mươi vạn, cái tên khốn Lý Tầm Hoan lần này đã tiêu một phần mười gia sản Bạch Gia rồi, Bạch Khởi chỉ muốn đứng dậy bóp chết tên khốn này.

Nhưng cái lão to béo kia mặt không chút biến sắc, nghe những lời này xong, lạnh lùng nhìn Bối Tác Tư và Bạch Khởi một cái, liền sau đó hừ một tiếng:

“Đại gia đây trả năm vạn...”

Trong khi nói khoe mắt hắn ánh lên một vẻ đau lòng, nhưng lời đã nói ra không thể rút lại, huống chi... Năm vạn kim tệ mặc dù nhiều nhưng đối với hắn mà nói vẫn có thể đảm đương được.

“Năm vạn...” Bối Tác Tư cắn răng lạnh lùng nói, thoát nhìn như đang phát bực, kéo tay Bạch Khởi lên mà đáp lại.

Điều này khiến Bạch Khởi hết sức buồn bực, biết hai người này đang làm gì, hại mình a, người muốn đấu giá thì cứ đấu, còn lôi kéo tay ta lên làm chi? Thế này hay rồi, một phần tư gia sản Bạch gia cứ thế mà ra đi, Bạch Khởi đã nghĩ tới viễn cảnh sau khi mình trở về bị Bạch Kinh Thiên đuổi giết quanh sân.

“Mười !”

Cái tên to béo kia nóng nảy mặt liền biến sắc, đập bàn với chút gan tỵ nói, lúc nói thân hình hắn khẽ run lên, nhìn qua cũng biết dường như cũng đã gần đến cực điểm rồi.

“Mười hai vạn ”

Lý Tầm Hoan thừa thắng xông lên, nhưng Bạch Khởi đã ngây ngốc ở đấy, không biết mình nên nói gì nữa.

Thật ra không riêng gì Bạch Khởi tất cả mọi người có mặt ở đó ai cũng ngây ra, mười vạn kim tệ đấy, một số người có mặt ở đây mang trên người cũng ngang với số vàng kia, nhưng ai cũng nghĩ chỉ là bỏ ra mua cái đèn đầu tiên với hoa khô... Cái này.... Thực là có tiền quá đi, điều này làm chấn động bọn họ không một ai nói lên lời.

“Hừ... Cũng chỉ là một kỹ nữ, các người muốn bỏ mười hai vạn ra mua cái đèn đầu với nàng như vậy thì để cho các người, hừ.”

Tên to béo giận dữ nói, nói xong liền quay người bỏ đi.

“Mẹ nó, cái tên béo kia, đã dám đến chỗ này tranh giá bữa bãi, ta sẽ không tha cho hắn...” Lý Tầm Hoan rất tức giận, thở phì phì nhìn theo bóng dáng to béo kia bỏ đi.

“Hừ, lông dê thì ở trên thân dê, nhìn bộ dạng hắn như ở nơi khác đến, hắn ngàn không nên, vạn không nên tới đây đùa giỡn chúng ta, người đâu, đi theo hắn cho ta, nghe ngóng xem hắn là ai, nếu hắn hoảng sợ tiền nhiều như vậy thì chúng ta sẽ thu giúp hắn, hừ...”

Phí tổn cho đêm nay đều lấy từ hắn ra chi, ngoài ra mấy người huynh đệ chúng ta cùng hưởng.” Bối Tác Tư lạnh nhạt cười một tiếng nói như vậy, lúc nói ra lộ một vẻ ác độc.

Lúc này thì Bạch Khởi mới hiểu tại sao không ai dám đắc tội với Bối Tác Tư này, hai người họ cũng chỉ vì cái việc nhỏ này mà khiến người ta phải cửa nhà tan tác, tịch thu toàn bộ gia sản, xem ra quả thật không phải là tốt đẹp gì... Mặc dù không thể không nói cái tên to béo kia quả thật rất có chí khí.

Dĩ nhiên Bạch Khởi không phản đối, cũng không thể phản đối được, chuyện này rõ ràng có lợi đối với mình, Bạch Khởi lại không phải là người biện hộ, phản đối để làm gì? Vốn đang rầu rĩ chuyện này phải giải quyết thế nào, nhưng bây giờ nhìn lại, đã có người giúp mình số tiền kia rồi, hơn nữa còn đem đến cho mình không biết bao điều tốt nữa...

Nghĩ đến tiền, hai mắt Bạch Khởi sáng lên, cái tên to béo ấy thậm chí có thể lấy hàng vạn kim tệ ra chơi gái, ắt hẳn gia tài không nhỏ, mặc dù sau đó có thể thấy rõ ràng hẳn vì chống đỡ lấy thể diện, nhưng phía trước vẫn có thể nhìn thấy trên người hắn có ít nhất mấy chục vạn kim tệ, thậm chí còn nhiều hơn nữa trừ phí tổn cho đêm nay, ba người chia đều, Bạch Khởi cũng có thể được mấy vạn cho đến mấy chục vạn ấy chứ, nghĩ đến đây ánh mắt Bạch Khởi liền sáng lên, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng, điều này có thể đại diện cho thực lực a, sức mạnh thực sự, mặc dù điều đó khiến Bạch Khởi không tránh khỏi nợ hai người ân tình tựa trời cao, nhưng số phần kia Bạch Khởi cũng không muốn từ bỏ....

Giữa cái lúc Bạch Khởi bỗng cảm thấy hai kẻ bên cạnh mình có lúc hèn mọn, có lúc ngang ngược, lúc lại ác độc, nhưng kỳ thực cũng có mặt rất đáng yêu, ít nhất là ngày hôm nay mình cũng được thấy hai lần nét đáng yêu của họ.... Bất giác trong lòng Bạch Khởi liền đặt cho hai người một cái tên “Hai kẻ đáng yêu.”

Không thể quên Bạch Khởi được chọn vào trong khuê phòng của Hải Đường, xưng là khách của Hải Đường, điều này dường như không có gì hồi hộp, trước đó không có người nào dám tranh đoạt cùng Bạch Khởi, chính là hai vạn đồng vàng này cũng đủ làm người ta ganh tỵ, bất cứ người nào đều không thể cự tuyệt với món tiền khổng lồ này, chủ nhân phía sau tấm màn Bách Hoa Viện cũng sẽ như vậy, chuyện này có lúc không thể bàn đến việc do cô kỹ nữ kia định đoạt, điểm này thì bất luận Bối Tác Tư hay Lý Tầm Hoan hoặc Bạch Khởi đều hiểu rõ.

Huống chi Bạch Khởi hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất khôi ngô anh tuấn, nói về “phóng khoáng” Bạch Khởi cũng hoàn toàn xứng đệ nhất, kỳ thực Bối Tác Tư cũng chỉ kém một chút ít, huống chi còn dư lại mấy người mặc dù tướng tá không tệ nhưng phần lớn đều thuộc dạng không đứng đắn, mấy người tướng tá không tệ mới vừa với bộ dạng hèn mọn thật làm người ta không dám tâng bốc, mặc dù cũng không thiếu một hai kẻ ra vẻ đạo mạo, nhưng giả bộ không thật cho nên đều tự mà rút lui.

“Xin công tử đi theo tôi, Hải Đường cô nương đang ở phía sau đợi ngài.” Một nữ nô bộ dáng giống tiểu nha đầu tiến tới, ngọt ngào cười với Bạch Khởi nói.

Bạch Khởi đầu tiên còn sững sờ chưa kịp phản ứng gì thì Bối Tác Tư bên cạnh đã vỗ vào Bạch Khởi, cười híp mắt sát lại mà nói: “Huynh đệ, đây chính là mười hai vạn đồng đấy, quả nhiên là con mẹ nó, một đêm đáng giá vạn vàng, người đừng lãng phí, cứ yên tâm, Hải Đường cô nương ta đã gặp rồi, bảo đảm sẽ không làm người hối hận”.

“Phải phải...Đúng vậy. Nhưng... Hề hề.... Bạch Khởi à, người nhất định phải nhiều lần tới, như thế mới coi như giúp ta báo thù, nếu không ta thật không cam lòng.” Lý Tầm Hoan cũng hèn mọn xen vào nói.

Chẳng buồn để ý đến hai tên gia hỏa này nữa, nhìn bọn hắn đó bằng nửa con mắt, nhớ cả bộ mặt đê tiện với nụ cười của hai con người cận kề đó, Bạch Khởi theo sau tỷ nữ bước đi về phía hậu viện, một lát sau hai người kẻ trước người sau đi tới một chỗ màu xám đỏ đẹp đẽ phủ kín đầy trên các cây hoa anh đào trong vườn.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

104. Chương 103: Một Đêm Mộng Xuân

Người nữ nô đứng trước mặt đẩy cánh cửa lớn, Bạch Khởi tiến một bước vào trong, Bạch Khởi sau khi vào thấy trước mặt mình là một cô gái xinh đẹp, một vẻ đẹp quyến rũ rung động lòng người, một vẻ đẹp khiến người ta phải giật mình, giữa hai đầu lông mày cô gái này là một nốt ruồi hồng nhỏ, vẻ đẹp thuần khiết trong ánh mắt ngập tràn sự mềm dịu, nàng mặc một bộ váy dài màu hồng phấn ngồi phía trước chiếc đàn cổ, ngón tay thanh mảnh đặt trên dây, ngẫu nhiên quỳ ở đó, trên người nàng toàn thân tỏa ra một mùi hương mê hoặc

Khi nhìn thấy cô gái này Bạch Khởi cuối cùng cũng biết tại sao những tên ngoài kia ai cũng giống nhau điên cuồng giành giật, người con gái thế này quả thật đáng để người ta vung tiền như rác, nếu nói đến ai đó điên cuồng chính là Bạch Khởi trong khoảnh khắc trông thấy một người xinh đẹp như thế cũng bị hấp dẫn vô cùng, con tim bất giác đập mạnh lên

Dĩ nhiên đây không phải, chỉ là đúng thật ừ sâu thăm linh hồn đến cô gái này Bạch Khởi vừa có cảm giác không kìm nén, thôi thúc nhào bổ tới mà bỏ các lớp quần áo vốn mỏng mảnh đã rách nát trên người nàng, và cảm giác kích động áp dưới thân thể nàng hưng hân chiếm đoạt.

May thay Bạch Khởi vẫn có một khả năng kìm chế nhất định, mặc dù trong lòng như lửa đốt, không ngừng thúc giục Bạch Khởi làm hay là cố gắng nén lại không làm chuyện đó, mặc dù biết cho dù mình có làm như vậy thì cũng chẳng sao, cùng lắm khó tránh khỏi có chút quá cấp sắc, như vậy cũng mất mặt rồi.

“Công tử. Đêm còn dài. Chúng ta còn nhiều thời gian. Để ta gảy cho ngài nghe một bài” Hải Đường ngồi ở đó quyến rũ nhìn Bạch Khởi rồi ngọt ngào nói.

Tiếng nói ấy tựa như lan trầm trong động vắng vô cùng tươi mát. Nó làm cho người ta mê say không có cách nào kiểm được hai bên tai mềm rã, khoan khoái vô cùng.

“Được..” Bạch Khởi gật gù. Sau khi ngẫu nhiên ngồi xuống, cầm một bình rượu trên bàn. Tự rót cho mình một chén sau đó chậm rãi thưởng thức chỉ nhìn thấy mười ngón tay kia của Hải Đường chuyển động. Một bản nhạc thanh tao trong suốt cứ thế mà đến

Bản nhạc này rất hay và êm dịu. Bạch Khởi vô thức chìm đắm mà không biết tiếng nhạc đã dừng từ lâu. Hải Đường từ từ đứng lên tiến về bên cạnh Bạch Khởi. Giờ hai tay đến trước ngực trút bỏ hết váy áo cho rơi xuống đất

Một số thứ hoàn mỹ trên thân thể nàng trong nháy mắt đã lộ trước mặt Bạch Khởi. Điều này đầu tiên khiến Bạch Khởi sững sốt, nhưng ngay sau đó dục vọng trào dâng. Bất giác có chút miệng đắng lưỡi khô. Sau đó uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon.

Lúc này Hải Đường đã tiến lại. Nhẹ nhàng đi cạnh Bạch Khởi, quyến rũ hôn lên môi Bạch Khởi

Một đêm không trò chuyện. Chỉ lưu lại khoái cảm vô hạn và ký ức hoàn mỹ. Tiếng thở gấp thét chói tai vang dội khắp cả viện, cho đến khi hừng sáng hai người mới chầm chậm vào giấc ngủ

Ngày thứ hai tỉnh dậy cũng đã gần đến buổi trưa Bạch Khởi phát hiện chung quanh mình không có một bóng người, chung quanh giường vẫn còn thoang thoảng hương thơm, điều này làm cho Bạch Khởi nhớ lại tối qua điên cuồng, bất giác nở một nụ cười.

Cuối cùng cũng già từ thân xử nam, điều này làm tâm trạng Bạch Khởi vui sướng, nhưng lúc đó lại có một thanh âm không mấy dịu êm vang lên bên tai Bạch Khởi: “Ha ha cáo biệt thân xử nam thật sự rất hưng phấn có phải không?”

“Liên quan cái rắm người...” Mặc kệ cho cái tên Cửu U không mấy cảm tình kia mà nói thẳng, nhưng bỗng nhiên Bạch Khởi nghĩ đến Cửu U người này vẫn luôn sát bên mình, tương thông với chính mình, trong lòng liền giống như một con mèo bắt được một thứ gì quặc...

Bất giác sắc mặt Bạch Khởi trở nên cổ quái, trong đầu liền hướng về phía Cửu U quát: “Cái tên khốn này, tối hôm qua *** người?!”

“Xem người ****? Con mẹ nó.... Lão tử là người thế nào? Còn nhớ năm đó bên cạnh lão tử vô số mỹ nữ, người đàn bà tối qua không tệ, nhưng so với các nữ nhân của lão tử cũng không hơn gì, lão tử mới lười ** hưởng hồ.... Hê hê...

Cái tên tiểu tử người mơ một giấc mộng xuân mà thôi, lão tử có cái gì để **?

Lão tử không có hứng thú với nam nhi” Cửu U khinh thường đáp lại, dường như đối với lòng dạ Bạch Khởi cũng khinh thường như nhau, không vui vẻ gì nói.

“Người nói vậy có ý gì?” Bạch Khởi ngay lập tức nhíu mày có chút bất mãn nói

“Ha ha.... Có ý gì hả? Cái này không đơn giản, tiểu tử, người chẳng lẽ không biết tối hôm qua người hoàn toàn đang nằm mơ sao? Người đàn bà kia ngay cả một sợi lông người còn chưa động phải? Ha ha ha có điều nhắc tới tiểu tử làm sao mi có thể phát hiện được? Nếu như mi phát hiện cũng sẽ không cùng ta nói chuyện như vậy.” Bạch Khởi tươi cười nói

“Sao có thể thế được.... Rõ ràng ta....” Bạch Khởi kinh sợ kêu lên, hiển nhiên không tin đây là sự thực

“Hừ... Người thế nào đã nhớ rõ ràng người cùng nha đầu kia chết đi sống lại mây mưa với nhau có phải hay không? Ha ha ha....

Lẽ nào người không biết trên cái thế giới này vẫn còn tồn tại một loại ma pháp ,còn gọi là tinh thần ma pháp? Mặc dù tinh thần ma pháp chân chính cao thâm đã thất truyền nhưng một số thứ đơn giản vẫn còn lưu lại,cái con nha đầu kia sử dụng cũng là một trong số đó, nó có thể khiến ý chí không kiên định, người tu vi không được nông sâu rơi vào trong hỗn loạn,mượn vào âm luật làm cho đối phương rơi vào trong ảo giác,cho là mình đã làm những chuyện gì,nhưng kỳ thực... Người chẳng làm gì cả,chỉ là nằm trên cái giường này ngủ một đêm mà thôi.... Dĩ nhiên người ta giúp người cởi bỏ quần áo,có điều...không phải nha đầu kia cởi.... mà là mấy nam nhân.... Ha ha ha” Cửu U cười lớn nói

“Người nói thực chứ?”Trong chớp mắt, mặt Bạch Khởi sa sầm,lạnh lùng hỏi,Bạch Khởi không thích bị người khác lừa gạt hay đùa bỡn,chuyện tối qua khiến Bạch Khởi cảm giác mình thật giống như một con khỉ bị người khác trêu đùa, điều này khiến Bạch Khởi tức giận...vô cùng tức giận.

“Hỏi thừa, tất nhiên là sự thực, lão nhân gia có thể lừa được người không?nhưng con cũng đừng vội vàng đi báo thù, thù chưa kịp báo đã bị người ta xử rồi, cái con nha đầu đó...không đơn giản đâu, người bây giờ không phải là đối thủ của ả,huống chi bên ta không thiếu cao thủ.... Chắc chắc người bây giờ đi rồi..chỉ e chết cũng không biết chết như thế nào,dĩ nhiên có lẽ ả sẽ nhìn mặt hai kẻ kia ở bên cạnh người mà không dám làm thế, nhưng để biến người thành một kẻ ngớ ngẩn thì chắc cũng không phải vấn đề lớn lao gì” Cửu U giọng điệu chế nhạo giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi trong chốc lát bình tĩnh trở lại.

Nếu quả đúng như những lời Cửu U nói thì Hải Đường thật đúng không phải đơn giản, thoát nhìn qua chỉ khoảng mười bảy, mười tám thôi mà đã có thực lực như vậy, hơn nữa lại cam nguyện ở cái nơi này làm một kỹ nữ, hơn nữa đi theo bên cạnh không ít cao thủ,mặc dù không biết nàng làm vậy là vì cái gì, nhưng nhất định mưu kế không nhỏ, lúc này mà mình đi tìm đối phương chỉ gây thêm rắc rối, chắc chắn chỉ lấy trứng chọi đá.

Chuyện này tạm thời giả bộ như không hề hay biết,chờ cho mình có thực lực rồi hãy quay lại lấy lại danh dự mới là lựa chọn tốt nhất....

“Hải Đường...Được lắm.Chuyện ngày hôm nay ta nhớ kỹ,cuộc đời ta hận nhất là bị người khác đùa bỡn,người là người đầu tiên... và cũng sẽ là người cuối cùng. Món nợ này hôm nay ta ghi nhớ, đợi sau này ta với người tính sổ rõ ràng với nhau.” Bạch Khởi thấp giọng nói,về mặt lúc nói đã trở lại trạng thái bình thường, sau đó rửa mặt mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

105. Chương 104: Tiền Phi Nghĩa Từ Trên Trời Rơi Xuống

Nét mặt tươi cười đáng bộ như đường làm quan đang rộng mở, phẳng phất như không có chuyện gì không xảy ra,cả con người đem lại cho người ta cảm giác phẳng phất êm qua giống như vài lần **, người ngoài nhìn không ra bất kỳ chỗ nào không ổn, dĩ nhiên nếu có người tỉ mỉ chăm chú nhìn Bạch Khởi có thể sẽ phát hiện ra ẩn dưới cái vẻ tươi cười “đường làm quan đang rộng mở kia” là sắc mặt vô cùng u ám.

“Tiểu thư.... Người vừa đi rồi.... Ta nhìn không có gì để hỏi, hẳn nhất định là chưa phát hiện ra điều gì,nhìn còn rất vui vẻ,cùng giống với cái bọn nam nhân thói tha ăn chơi trác tác kia thôi”. Người nữ nô đêm qua đưa Bạch Khởi vào trong phòng Hải Đường lúc này đang đứng cung kính ở một căn gác ở đằng sau Bách Hoa Viện nói với một cô gái xinh đẹp ngồi cạnh chiếc mộc cầm.

“Hy vọng là hẳn không phá hỏng chuyện lớn của chúng ta, ta nghĩ rằng.... con người này không hề đơn giản.... Chỉ có điều đáng tiếc là tình cảnh tối qua không cho phép chúng ta có cách lựa chọn nào khác, nếu không khó tránh khỏi người khác nhận ra, vì vậy mới buộc phải chọn hẳn, nhưng.... Con người này tu vi không kém, kỹ năng huyền cầm của ta còn chưa thành thục ta sợ lưu lại sơ hở gì đó, người hãy phái người tiếp tục theo dõi hẳn, nghe ngóng cho rõ tin tức của hẳn, người này còn đi cùng Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan đến, hẳn là không giản đơn, đừng để xảy ra việc gì ảnh hưởng đến việc lớn của chúng ta.” Ngồi cạnh chiếc mộc

cầm là một thiếu nữ xinh đẹp với vẻ gương mặt u buồn thấp giọng nói,giữa trán tỏa ra một luồng làm cho người ta phải buồn phiền với đau lòng.

“Vâng, thư tỷ tỷ, xin hãy cứ yên tâm, tôi sẽ phái người theo hẳn”

Người nữ nô kia cung kính đáp, nói rồi chậm rãi rời khỏi nơi này,nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa gỗ ,đi được mấy bước đã nghe thấy bên trong nhà một tiếng thở dài.

Ra khỏi cửa phòng liền thấy người hầu Bối Sách Tư đứng ở đó,sau đó bẩm báo với Bạch Khởi là Bối Sách Tư cùng Lý Tầm Hoan đã trả tiền và rời đi,và dặn dò Bạch Khởi mấy ngày tới sợ không thể tới tìm Bạch Khởi được bởi vì bọn họ muốn tìm cái tên béo khốn kiếp kia tính sổ,cho nên thời gian này sẽ không đến tìm Bạch Khởi ,nói là chờ mấy ngày giải quyết xong cái tên béo kia thì sẽ đem gia sản của hắn giao cho Bạch Khởi.

Lần này Bạch Khởi gật gật đầu,bày tỏ lòng cảm kích của mình,sau đó rời khỏi Bách Hoa Viện.

Sau khi rời khỏi Bách Hoa Viện, Bạch Khởi liền bắt đầu chuyên tâm luyện võ,Bạch Khởi cảm giác mình bây giờ càng cần lực lượng nhiều hơn nữa ,đối với Bạch Khởi mà nói lực lượng thật sự là điều vô cùng quan trọng,không có lực lượng Bạch Khởi cảm giác nửa bước khó đi,hắn cần cấp bách yêu cầu về lực lượng để không ngừng nâng cao bản thân.

Từ khi từ Bách Hoa Viện trở về, Bạch Khởi chuyên tâm luyện võ, nói thực,khoảng thời gian gần đây số lần Bạch Khởi bị ám người rất nhiều,điều này khiến Bạch Khởi rất bất mãn,có một số chuyện rõ ràng là có thể tránh được ,nhưng lại vì lý do thực lực khiến Bạch Khởi không có cách nào tránh khỏi,mà rõ ràng biết là ai đang đem đến rắc rối cho mình ,là ai hại mình,nhưng lại đồng dạng trở ngại một chỗ là thực lực khiến Bạch Khởi không có cách nào báo thù,điều này chất chứa trong lòng Bạch Khởi giận dâng ngút trời.

Chẳng qua là Bạch Khởi chẳng bao giờ bộc lộ ra mà thôi, thật ra nhắc đến chuyện Hải Đường cũng không nghiêm trọng lắm,nhưng dường như nó giống như một ngòi nổ kích thích vào Bạch Khởi,sẽ chất chứa đầy cơn giận dữ trong lòng đến đỉnh điểm rồi nổ tung,kích động này đi thẳng vào tim Bạch Khởi...

Bạch Khởi bắt đầu liều mạng tu luyện không phải để dựa vào cái gì,mà chính là vì sẽ có một ngày sẽ nhổ được ra hết ác khí trong lòng mình,có thể hung hãn dạy dỗ những kẻ trước kia đã từng miệt thị mình,hại mình,bòn cọt mình

Mỗi ngày của Bạch Khởi vốn dĩ đều là ban ngày ở nơi u đại sư,qua cái chuyện này buổi tối đi về khiến Bạch Khởi hoàn toàn muốn chuyển đến nơi của u đại sư, vì thế bỏ ra mỗi ngày hai vò rượu ngon,ở nơi này nhập tâm toàn bộ thể xác và tinh thần vào việc tập luyện

Thời gian này Bạch Khởi liều mạng tự làm khổ mình, khiến cho Tiểu Can vô cùng đau đầu,không biết cái người này rốt cục mắc bệnh gì,đã vậy còn quá dụng công,đã nửa đêm cũng chưa tha cho mình,bất đắc dĩ Tiểu Can đành phải mỗi lần tăng thêm sức lực của mình đều dạy lại cho Bạch Khởi một chút,cho hắn biết sự lợi hại của mình,để cho hắn yên tĩnh một lúc cũng tốt.

Dĩ nhiên như vậy ,không thể không có kết quả của thành quả to lớn chính là kỹ xảo chiến đấu bay nhanh của Bạch Khởi tăng lên,năng lực phản kháng đỡ đòn tăng gấp mấy lần,không thể không gọi là một việc đại sự.

Dĩ nhiên thu hoạch lớn nhất là, “Liệt Sơn Quyền”, thậm chí tiến bộ đến thứ tam trọng, uy lực không chỉ lớn gấp ba lần, hơn nữa tiêu hao cũng không phải quá lớn đủ để sử dụng vài lần nữa,đã từng có tình huống không kịp đề phòng thậm chí đánh cho đến lúc tài nghệ Thất tinh đấu linh của Tiểu Kiên cũng phải lùi lại vài bước...

Thu hoạch của “Đạp Vân Bộ” lại còn lớn hơn nữa.Động tác đã càng thêm mau lẹ,nhảy bén thậm chí dung nhập cả “Đạp Vân Bộ” vào trong trận chiến hàng ngày.Về căn bản không cần quá tận lực sử dụng.Vô tình mang nó cả vào trong hành động, dần dần tiến vào trong mà Bạch Ngọc Đường thì thoảng nhắc đã vượt qua cái ranh giới đó

Chớp mắt đã qua mười ngày. Một ngày nọ Bạch Khởi đã hoàn tất bạo hành chậm rãi từ mặt đất bò dậy. Thật khó để đứng vững thân.Nhìn cạnh bên u đại sư đứng dựa vào cột đá, nhàn nhạt nói: “Ngày kia.... Ta

sẽ cùng Độc Cô Chiến Thiên quyết đấu. Vậy nên ta muốn về nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày trước khi quyết đấu”.

“Nhanh như vậy sao?” u đại sư vốn dĩ nhắm mắt trong trạng thái vẫn chưa tỉnh cơn, bỗng nhiên tròng mắt. Trong ánh mắt lộ ra một vẻ tinh quang. Không ừ hừ gì nói.

“Uhm.... Cũng gần vậy rồi....” Bạch Khởi khẳng định đáp

“Vậy à... Ngày khác ta sẽ đi. Chỉ có điều tiểu tử này, ta có một việc hy vọng người mấy ngày qua hiểu rõ ràng rằng người đã rõ hay muốn so bì với Độc Cô Chiến Thiên không.... Hừ hừ.... E là người không chết cũng phải bị lột da”.

u đại sư gật gù sau đó ngồi thẳng người nghiêm nghị mà nói.

“Sao? ~” Lời của u đại sư khiến Bạch Khởi sửng sốt, giơ tay lên đầu, ánh mắt tràn đầy sự tò mò khó lý giải.

“Đi về mà ngắm , cái gì là sở trường của người, chỗ nào là điểm yếu, cái gọi là vật lộn đọ sức nói cho cùng cũng chỉ là dùng điểm mạnh của mình đi đánh bại điểm yếu của kẻ khác, người phải nắm rõ điểm mạnh của người ở đâu, đồng thời cũng phải hiểu chỗ yếu của Độc Cô Chiến Thiên là ở đâu, có lẽ người cùng hấn còn đánh được một trận, nếu sợ thì chẳng còn hy vọng gì, mặc dù.... Hiện tại hai người đều là Nhị tinh Đại đấu sư, nhưng.... người phải biết tên tiểu tử Độc Cô Chiến Thiên kia được xưng là đồng cấp vô song đấy.”

u đại sư uể oải nói, nói xong liền đứng thẳng dậy,lảo đảo đuổi cái lưng mệt mỏi sau đó ngáp một cái bước đi về phía trong nhà.

Bạch Khởi đứng sững lại, ngay sau đó gật gật đầu, dáng vẻ như đang suy nghĩ, quay đầu bước đi về phía nhà .

Trở lại nhà với dáng vẻ vô tri vô giác, Bạch Khởi không hiểu tại sao, nhà cửa mọi người vui sướng, Bạch Khởi cũng chẳng để tâm đến bọn họ, mặc dù nhìn họ như có điều gì muốn nói cùng nhưng Bạch Khởi bây giờ không có lòng dạ nào đi nghe, cả con người hấn đang đắm chìm ở chỗ u đại sư.

Lúc Bạch Khởi đi đến sân cũng chính là phát hiện ra không hiểu tại sao mình lại ở trong sân, thậm chí đông người đứng ,chỉ trừ một số người hầu Bạch gia ở ngoài thì còn có rất nhiều người mà về căn bản mình không nhận ra,trừ lúc đó ra,trên mặt đất còn có mười mấy chiếc hòm lớn ,cũng không biết bên trong rút cục đựng thứ gì

Bạch Khởi đang lúc mơ màng thì một đại hán voc người khôi ngô đi tới,khom mình cúi chào Bạch Khởi: “Bạch Khởi thiếu gia, ngài đã về, ta phụng mệnh Tam vương tử cùng thiếu gia nhà ta đem các lễ vật đến biểu ngài”.

Người này Bạch Khởi biết,cũng đã gặp không chỉ một lần, bỗng nhiên chính là tên hộ vệ của Bối Sách Tư,hình như gọi A Uy thì phải,lúc này hấn xuất hiện khiến Bạch Khởi đã có chút sáng tỏ,bất quá không nhận được liền hỏi: “ Đây là thứ gì?”

“Mười vạn kim tệ” A Uy nghe liền cung kính đáp, nhưng lời nói này vào lúc ánh mắt lộ lên một chút cao ngạo và ước ao, dù sao đây cũng chính là mười vạn kim tệ mà....

Toàn bộ mười vạn kim tệ, cũng chỉ đủ nuôi dưỡng cả đoàn người, ngựa trong vòng ba năm nhưng lại bị chủ tử của mình đem đi tặng cho người khác,mà còn tặng cho thiếu niên đứng trước mặt đây nữa.

Nhưng A Uy biết mình cũng chỉ là một hộ vệ mà thôi, có một số việc không cần thiết phải suy nghĩ, chủ tử làm như vậy ắt phải có lý do của ông ấy,mặc dù trong lòng A Uy trông thấy mà thêm muốn chết,thậm chí có thể nói vô cùng đố kỵ với Bạch Khởi nhưng hấn không dám có một sơ suất nhỏ nào hết, bởi hấn biết,đây là người mà chủ tử mình cùng Tam Vương Tử rất coi trọng, không phải người mình có thể đắc tội, nghĩ đến đây hấn lại lộ ra vẻ cung kính.

Tiếng A Uy không lớn, nhưng vẫn làm Bạch Khởi hít sâu một hơi.... mười vạn kim tệ.... Dựa theo lời ban đầu, ba người mình cùng chia đều,ngoài ra thêm mười hai vạn đồng của Bách Hoa Viện,nói cách khác chỉ trong vòng mười ngày gần gũi hai người đó đến cả tên to béo đó cũng bắt được hơn bốn mươi hai vạn đồng, mặc dù không biết đó có phải là toàn bộ gia sản tên to béo kia không,cũng không biết hai người đó

đến bây giờ đã hoan tất hay đã chết, nhưng Bạch Khởi biết hai người đó sợ là ít nhất cũng phải lột được da cái tên to béo kia ra, nghĩ mà thấy thật đủ ác độc.

Nhưng lần này có thể không có ý kiến gì, mặc dù Bạch Khởi không tham dự nhưng điểm lợi thì Bạch Khởi lại nắm, hơn nữa còn không ít, mười vạn kim tệ.... cả mười vạn đấy, đó cũng chính là mười vạn điểm giao dịch, hơn nữa mình cũng còn có một viên bảo ngọc cấp B, mười vạn kim tệ đến trong nháy mắt khiến Bạch Khởi thấy điểm giao dịch của mình tăng lên cùng huyết thống kỳ diệu kia trong nháy mắt đã hiện ra trước mắt mình.

Cái này.... Đường như không còn là mơ nữa mà nó đã lập tức trở thành hiện thực. Điều này khiến Bạch Khởi hưng phấn không nghĩ ngợi gì nữa, nếu như không phải đang có người ngoài thì Bạch Khởi sợ rằng hưng phấn đến nhảy lên mất.

“Được rồi... Cảm ơn các người hôm nay vất vả, về giúp ta gửi lòng biết ơn của ta đến chủ nhân các người... Cái này cho các người đem đi uống rượu.”

Bạch Khởi nói một hơi hào sảng, trên người chỉ còn bốn mươi đồng vàng chưa tiêu đi, trực tiếp lấy hết vào tay A Uy, sau đó nói.

“Vâng.... Tôi nhất định mang theo, cảm ơn Bạch thiếu gia...” A Uy cũng không khước từ linh thưởng, vui vẻ. Hắn nghĩ Bạch Khởi bây giờ đúng là một món hời, chút tiền này đối với hắn chẳng thấm vào đâu, huống chi hắn cũng không muốn chối từ, chối từ ngược lại làm cho người ta cảm thấy giả dối, cho nên dứt khoát phải nhận.

“Ừ.” Bạch Khởi hài lòng gật đầu.

Thấy tình cảnh như thế A Uy cũng không ở lại lâu, kêu người đến giúp Bạch Khởi mang đồ vào phòng sau đó vội cáo từ, Bạch Khởi cũng đuổi hết tất cả bọn người hầu đi, bắt Bích Lợi Tư cùng Khiếu Thiên để tay ra ngoài, một mình bước vào trong nhà.

Mở nắp mười cái hòm kia ra, mỗi một hòm bên trong ngập đầy sắc vàng óng ánh của đồng vàng, chồng chất tràn đầy làm cho người ta có một cảm giác chấn động, khiến mắt Bạch Khởi đờ luôn, hắn ta sống đến từng này thêm cả cuộc đời nữa sợ là cũng chưa từng thấy nhiều hoàng kim như vậy, trong lòng rung động nhất thời khó nói nên lời.

Đưa tay ngẫu nhiên bốc, hàng chục tấm vàng bị Bạch Khởi bốc lên sau đó lại tùy ý thả rơi xuống, cái cảm giác này khiến trong lòng Bạch Khởi vô cùng khoan khoái....

“Cửu U, thu toàn bộ số kim tệ này lại, giữ lại hai vạn, còn dư lại toàn bộ đổi ra điểm giao dịch....” Bạch Khởi đắm chìm trong hưng phấn nhìn số kim tệ ở trong hòm, nhìn mãi mới quay trở lại về bình thường sau đó quay về phía Cửu U nói.

“Ha ha.... Được được.... Ngay lập tức.... Ngay đây.... Đúng rồi, tiểu tử ngươi có muốn đổi một chút đồ không, ha ha, bây giờ ngươi mà không đổi đồ đặc thì thật là một điều lãng phí...” Cửu U giọng đầy hưng phấn ngay lập tức truyền đến, nhìn ra hắn cũng thật vui mừng, chỉ là không rõ Bạch Khởi vì sao mà luôn mừng vui đến thế

Mặc dù trong tiềm thức Bạch Khởi ý thức rằng có một giọng nói với Bạch Khởi, tuyệt đối không thể để cho Cửu U mua bán, đổi chác quá nhiều đồ đặc, nhưng Bạch Khởi vẫn không thể kìm nén được mê muội, không tự chủ được nên cứ làm như thế, còn về cái giọng nói kia cũng tự nhiên bị Bạch Khởi bỏ qua luôn.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

106. Chương 105: Tác Dụng Phụ Của Huyết Thống

Ta muốn đổi một cái huyết thống, Cửu U, ngươi cũng biết đấy, ta đợi thời khắc này quá lâu rồi.” Bạch Khởi thực thà nói

Nói thực, một huyết thống tốt sẽ có tác dụng cực tốt, có một vài huyết thống có thể khiến người ta đạt tới năng lực đặc biệt, ví dụ như huyết thống Fantastic Four thần kỳ, mặc dù chỉ trả một lần vô cùng đắt, nhưng hiệu quả rất khách quan.

Lại ví như có một chút huyết thống có thể khiến cho thực lực người ta tăng gấp mấy lần, một vài huyết thống còn có thể khiến cường độ cơ thể của con người gia tăng, một vài huyết thống có thể làm cho tốc độ của con người tăng lên rõ rệt, và cũng có một số huyết thống có thể làm cho người ta đạt được năng lực ma pháp cao siêu.

Thậm chí những thứ huyết thống đó có thể không ngừng càng thêm khủng khiếp, mặc dù lúc mới bắt đầu chưa có gì rõ ràng nhưng cùng với thực lực tăng lên nó sẽ càng lúc càng kinh khủng, đến cuối cùng thậm chí còn có năng lực phá vỡ các quy luật sinh tử để thoát ra, đó chính là huyết thống.... Mà Bạch Khởi đang cần một thứ huyết thống như vậy.

“Huyết thống? Ha ha, xem ra đây là một cuộc làm ăn lớn, tiểu tử ngươi cần loại huyết thống như nào? Nói ta nghe coi? Ta ít nhất phải biết rằng ngươi muốn dạng như nào thì mới đưa được cho ngươi chứ, trong tay ta quả thực huyết thống nhiều quá, nhiều quá rồi, nhiều tới ngươi tưởng tượng cũng không nổi, cho nên ta nhất thiết bắt ngươi phải nói rõ ngươi muốn loại sức lực hay loại tốc độ hoặc là năng lực đặc thù, nếu không nữa thì tốc độ tu luyện của ngươi phải nhanh? Hay là tăng cường thân xác một cách vô hạn? Nói chung phải có một phương hướng chung đã.

“Cửu U cười ha ha, tiếng cười nhạo môt lần nữa xuất hiện, cái người này dường như mỗi lần xuất hiện đều có ngữ khí như vậy, có lúc thì u ám, có lúc lại cười đùa cợt nhả, dù sao cũng đem lại cho người ta một cảm giác bồn cọt với đời, tràn ngập tà khí giống như một ác ma, không có lẽ phải nói hẳn vốn là một ác ma.

Nghĩ một lúc Bạch Khởi trầm giọng nói” “Ta muốn nhanh chóng tăng lực để chiến đấu, hơn nữa huyết thống có thể thuần thực lâu dài, điều này có ích với ta... Còn về tốc độ tu luyện ta nghĩ cái này cũng không quan trọng, tất nhiên nếu cả hai vẹn toàn thì ta đây cũng không để bụng.”

Bạch Khởi cảm thấy quan trọng nhất chính là năng lực chiến đấu, bất luận tu luyện thể nào nói cho cùng vẫn vì chiến đấu cả, cho nên nếu đổi huyết thống thì cần cái loại có lợi cho chiến đấu, có thể khiến huyết thống của mình trở nên mạnh hơn, dĩ nhiên còn một điều rất quan trọng đó chính là phải có đủ để thành Trường Không, bởi vì Bạch Khởi nghĩ rằng mình còn trẻ, vẫn còn đường rất xa nữa để đi, không thể một thoáng để mình chết rồi... phải giữ lại cho mình mới đủ thành Trường Không.

“Như vậy à... Huyết thống của ác ma và thiên sứ như thế nào? Hai huyết thống này rất tốt, mặc dù đối với tăng cường cơ thể có hạn, nhưng cho dù hai cánh là cấp thấp nhất cũng sẽ làm cho sức lực của ngươi gấp mấy lần, hơn nữa đối với ma pháp cùng đấu khí đều có thể nắm giữ, không nói nó có thể làm tăng nhanh tốc độ ngươi tu luyện mà còn có thể tu hành , dĩ nhiên cũng có đầy đủ thành Trường Không.... Ta nghĩ nó rất thích hợp với ngươi”.

Cửu U cười hê hê nói

Bạch Khởi nghe vậy thấy cũng không tồi, quả thật hai huyết thống này rất hợp, hai loại thiên sứ và ác ma đối với người Thiên ân đại lực mà nói không còn xa lạ, theo truyền thuyết thiên sứ là người hầu thần Quang Minh, mà ác ma lại là người hầu của thần Hắc Ám, có đôi cánh đẹp đẽ, thánh thiện của thiên sứ cùng đôi cánh dơi gian ác, sức lực lớn mạnh, nghe nói cái lợi hại nhất mà thiên sứ và ác ma đã dùng gần như sức lực của chư thần.....

Nhưng rất nhanh một câu nói của Cửu U làm Bạch Khởi trong nháy mắt đã xua tan đi ảo tưởng về hai loại huyết thống đó. Bởi vì lúc đó giọng Cửu U trầm thì ở một chỗ nào đó: “Hai huyết thống đó không tồi. Nhưng có chút mạo hiểm quá. Nếu như dùng huyết thống của thiên sứ, ngoài sức lực ra còn nhận được sự tôn trọng của thần điện Quang Minh. Nhưng.... nếu như xuất hiện, chỉ sợ là ngươi còn chưa thành tài thì điện thần Hắc Ám đã chiến đấu với ngươi đến cùng. Nhưng nếu như là huyết thống ác ma, sợ ngươi trên đại lực này khó có chỗ dung thân. Dù sao điện thần Quang Minh giúp người so với xã hội đen còn xã hội đen hơn nữa. Một khi phát hiện ra ngươi. Ngươi chết cũng không biết mình chết như nào... Không được... không được... Hai huyết thống này đều không được”

Một câu nói giống như một chậu nước lạnh dội vào đầu óc Bạch Khởi. Trong nháy mắt khiến lòng Bạch

Khởi lạnh ngắt, tay cũng run run. Nếu như có thể Bạch Khởi chắc đã cầm cả hòn gạch ném chết cái tên cặn bã đáng ghét Cửu U này. Đùa kiêu gì vậy.... Hai huyết thống nguy hiểm như vậy còn giới thiệu cho mình? Bất luận là điện thần Quang Minh hay điện thần Hắc Ám đều không phải dễ chọc vào, tùy tiện một cái đều có mang mình ra chết. Nghe nói nơi đó có thể còn tồn tại cả đấu để truyền thuyết nữa a.

Huống chi không cần đến cao thủ động tay. Đừng chỉ nói rằng điện thần Quang Minh tọa lạc tại vị trí trung tâm đại lục, ở toàn đại lục có hơn trăm vạn kỵ sỹ Quang Minh. Cộng thêm thánh thập tự quân đoàn cùng đoàn Giáo Đình trưởng lão, Thần thánh ma pháp, Thần điện tế tự đoàn. Chờ chút.

Quang Minh thần điện có thể nói là dùng ngàn vạn binh, dạy đến vài trăm tỷ. Tùy ý phái đi vài người khác không nói là mình chính là cả Ba Phạt Lợi Á cũng không khiêng được. Bên này Quốc vương Ba Phạt Lợi Á lập tức phái người đem cả nhà mình ra chém sau đó mang đi.

Về phần điện thần Hắc Ám, mặc dù không lộ danh tiếng, thậm chí có thể nói đã mai danh ẩn tích. Nhưng mỗi nghìn năm đại chiến Quang ám không lần nào lại không máu chảy thành sông, thây ngã khắp nơi? Có thể cùng điện thần Quang Minh đối kháng ngàn năm không gục ngã, thống trị trăm tộc đại lục với mười mấy hắc ám của tộc điện thần Hắc Ám nếu như nói không có thực lực có quỷ mới tin. Nghe nói thể lực của bọn họ trải rộng trên bất kỳ góc nào của đại lục. Không có chuyện gì trên đại lục này mà họ không biết

Phép giết người... Dĩ nhiên ngoại trừ Giáo hoàng Quang Minh... Vậy mới thấy sự lợi hại của hắc ám huyết thống. Sợ là mình và bọn họ đối nghịch nhau. Đối huyết thống thiên sứ người khác cũng không biết lúc nào, cả nhà mình cũng sẽ chết sạch.

Nghĩ tới đây Bạch Khởi mồ hôi đầm đìa, trong nháy mắt vút hai huyết thống này ra khỏi đầu và thề cho dù có cao siêu đi chăng nữa mình cũng không đụng nó nữa. Bởi vì... Bạch Khởi bây giờ vẫn chưa muốn chết. Cũng không muốn bị người trên thế gian này truy giết để không có chỗ nấu thân

“Cái tên Cửu U khốn kiếp này, người đang đùa cợt ta hả? Hai huyết thống này, người tặng không ta cũng chẳng dám nhận.” Bạch Khởi nghiêng răng mà nói.

“Ha ha... ha ha... không có.... Tuyệt đối không có, hãy tin ta.... Ta tuyệt đối không có ý đó... Cái kia... Vậy nếu chúng ta đổi cái khác, thế nào? Thái Thần huyết thống? Thái Thần huyết thống thì thế nào? Mặc dù đường tiến hóa thiếu một chút ít... chỉ có, Thái Thần bình thường, Thái Thần đồng xanh, Bạch Ngân Thái Thần, Hoàng Kim Thái Thần, Thái Thần cự thần, năm cái giai đoạn, nhưng hãy tin ở ta, Thái Thần chắc chắn là một huyết thống xuất sắc, lực lượng khổng lồ, *** mạnh mẽ... Cuối cùng phát triển thành Hoàng Kim Thái Thần, người có thể có được dựa vào khả năng đó chống lại năng lực chư thần cấp thấp, nếu người trở thành Thái Thần cự thần cho dù Quang Minh nữ thần kỹ nữ kia có trước mặt người cũng có thể tùy ý dẫm đạp ả, Thái Thần cự thần thật đúng là thần mạnh nhất ...” Cửu U cười khan hai tiếng có chút ngượng ngùng nói, sau đó dụ dỗ bằng Thái Thần huyết thống.

“Cái này a.... Cái này..”

“Cũng không tồi....” Bạch Khởi nghe xong mắt sáng lên gật gù nói. Thái Thần ngang ngược có tiếng trên đời, truyền thuyết rằng lúc đầu lập nên thế giới này họ cùng tồn tại với sức mạnh của chư vị thần, mặc dù không biết chư vị thần khủng khiếp thế nhưng lại ngang ngược đáng sợ, Thái Thần thân cao trăm mét, ngay cả Long tộc cũng không dám đối kháng, chỉ có điều.... Bởi vì sinh khó hơn nữa thời thượng cổ va chạm với chư thần đến nay nên trong dòng sông dài lịch sử đã biến mất, nhưng hình ảnh bọn họ vẫn được làm biểu tượng sức mạnh cho đến tận nay

“Thật sao? Không tệ đâu... Vậy thì đổi đi....” Giọng Cửu U tràn đầy dụ dỗ trong nháy mắt vang bên tai Bạch Khởi, không ngừng thúc giục Bạch Khởi.

Thật ra nếu như Cửu U không vội vã thúc giục Bạch Khởi như thế, không chừng Bạch Khởi đã không để ý cứ thế mà gật đầu rồi, nhưng Cửu U vừa nói như thế nhất thời khiến trong lòng Bạch Khởi ít nhiều nghi ngại, âm thanh quái dị vang lên bên Bạch Khởi “Cái đó... Có tác dụng phụ gì?”

“Việc này... Cái đó... Chỉ là.... Chỉ là khiến thân thể người cao thêm một chút, cường tráng một chút mà thôi... những cái khác... không có gì cả.” Cửu U chột dạ nói.

Những lời này khiến sắc mặt Bạch Khởi có chút u ám, có vẻ không tốt cho lắm, nói chuyện giống như rít qua kẽ răng, không tự chủ được hỏi: “Cao bao nhiêu, hình dáng thế nào?”

“Ách... Ừm... cái đó.... cái đó.... Cao bằng Thái Thân, cũng cường tráng như vậy.... Nhưng người đừng nên lo lắng, một khi người đến cấp bậc Hoàng kim Thái Thân thì người có thể thu nhỏ lại thân thể, khôi phục hình dáng một người bình thường, cao nhiều nhất không quá hai thước....”

Cửu U nghe xong lấp bắp trả lời, nhưng nói đoạn sau lưu loát rất nhiều, đại khái là nghĩ đến lý do để giải thích.

Bạch Khởi nghe xong có chút giật mình, đùa kiểu gì vậy, cao bằng Thái Thân? Hơn trăm thước? Cường tráng giống bọn họ? Thân thể giống một ngọn núi nhỏ? Nghĩ đến đây Bạch Khởi có chút kích động muốn giết người, may mà chưa nói với tên khốn kiếp Cửu U là dối, không thì.... sợ mình chỉ có thể làm người vượt thái sơn chạy trốn đến nơi không có người trốn đến mấy trăm mấy ngàn năm mới dám lộ diện, dù sao nếu Thái Thân xuất hiện trên đại lục địa thì không biết kết quả sẽ như thế nào....

Mặc dù sức mạnh của Thái Thân hấp dẫn nhưng.... Bạch Khởi không muốn chạy đi làm dã nhân, cho nên cuối cùng vẫn từ bỏ huyết thống này, giọng rít lên qua kẽ răng, một hồi lâu mới nói ra từng chữ: “Vẫn... còn cái... khác.... chứ?”

“Cái này... cái này... Vậy người thấy huyết thống Long tộc thế nào?”

Giọng Cửu U có chút hụt hẫng, nhỏ giọng ý dò xét hỏi.

“Ta không muốn biến thành những thứ như thần lân kia, cả ngày ở hang ổ sơn động, người không thể nghĩ đến cái nào bình thường được sao.” Bạch Khởi lạnh lùng nói

“Cái này... Bình thường? Người muốn nói là nhân loại sao? Được, cái đó ta cũng có một vài thứ, ví dụ như... huyết thống tu chân giả, cao nhất cũng có thể trở thành Tam thanh... Dĩ nhiên rồi.... vẫn còn vu tộc huyết thống, sức lực chiến đấu đáng kinh ngạc.... Còn về yêu tộc, mặc dù có vẻ tốt nhưng chắc người sẽ không thích lắm, dù sao vật kia ngay trước lúc người thành hình có xác suất rất lớn tự xưng là dã thú.... Cho nên ta cũng không nhắc đến nữa, đúng rồi còn nữa, huyết thống hấp huyết quỷ, người có suy xét một chút không? Cũng không tồi đâu, có thể hút lấy tính mạng, tinh hoa của con người làm tăng sức mạnh của mình lên, ở một nơi như Thiên n đại lục này, chỉ cần người không bị người ta bắt thì sẽ tăng sức mạnh lên rất nhanh... Ngoài ra còn có...” Cửu U ý thức thấy mình đã nói ra rất nhiều loại huyết thống có thực lực mạnh, đưa ra cho Bạch Khởi lựa chọn, cũng không còn tự chủ đi nói điều gì, giống như sợ chọc giận Bạch Khởi thì hấn sẽ liều mạng với mình vậy.

Lời của U khiến Bạch Khởi lâm vào trầm cảm, hấn bắt đầu lựa chọn huyết thống của mình, yêu tộc huyết thống trực tiếp bị bài trừ, tuy rằng huyết thống này Cửu U nói rất lợi hại, Bạch Khởi nhớ rằng mình xem qua huyết thống này quả thật đúng như thế, nhưng Bạch Khởi không hy vọng người bình thường như mình trên người mọc ra các cơ quan không bình thường, hoặc tiến hóa thành một con thú hoang dã, cho nên sau khi do dự một hồi đã bài trừ huyết thống này.

Những thứ khác phần lớn không có gì tốt, Bạch Khởi cũng không thích, quỷ hút máu huyết thống mặc dù không tệ, nhưng trên Đại Lục không phải là không có, nhớ có lần Bạch Khởi lật Đại Lục Thông Sử ra xem, phát hiện có chủng tộc quỷ hút máu tồn tại trong trăm tộc trên Đại Lục, tộc này tuy rằng có ưu thế không gì sánh kịp, nhưng bọn họ cũng có rất nhiều khắc tinh, bọn họ đều cần thời gian dài và lượng lớn máu tươi để trưởng thành, đây không phải loại mà Bạch Khởi thích.

Bạch Khởi cũng không muốn mình vĩnh viễn sống trong thành trì cổ này mà không ngừng hút máu tươi của người để trưởng thành, huống hồ tộc này còn là đối tượng bị Quang Minh Thần Điện nghiêm nghị đã kích, nhiều năm nay trong tộc quỷ hút máu đã từng có rất nhiều người bị truy sát đến tận gốc, những tên sót lại lần lượt trốn sâu vào trong rừng núi căn bản không dám ra ngoài, nếu không sự thăm lí và phán quyết của giáo đình sẽ chờ đợi bọn họ, Bạch Khởi không muốn bước vào con đường của bọn họ, cho nên đã trực tiếp bỏ qua.

Có thể lựa chọn chỉ còn lại Tu Chân Giả huyết thống và Vu Tộc huyết thống, hai cái này đều là không có thêm khí quần và biến thành hình gì khác ngoài con người, không tệ, đủ không gian trưởng thành, Tu Chân Giới Ngự Sử Phi Kiếm quyết thắng hơn ngàn dặm, cuối cùng có thể trưởng thành vì có được lực lượng tam

thanh chi lưu, có thể nói là ngửa tay che mây úp tay làm mưa, trong khoảng khắc có thể hủy diệt một quốc gia, thậm chí một đại lục. Vu tộc thân thể mạnh mẽ, cận chiến gần như vô địch càng đánh càng mạnh, sau cùng trở thành Tổ Vu, linh ngộ quy tắc thiên địa có thể nắm giữ vô số đại thần thông, trong khoảng khắc quyền toái sơn hà, lực khả bạt thiên.

Hai cái này đều là sự lựa chọn rất tốt, nhưng Bạch Khởi cảm thấy Tu Chân Giả quá phiền phức, những vật cần đổi quá nhiều và đó cũng không phải là phong cách của bản thân Bạch Khởi nên đã từ bỏ, lựa chọn Vu Tộc huyết thống.

“Cửu U, ta chọn Vu huyết thống...” Cuối cùng Bạch Khởi cũng có sự lựa chọn.

”Vu Tộc huyết thống? Người xác định? Chắc chắn là cái này chứ...”

Ta muốn nói trước cho người biết... Cái kia... Bất luận là Vu tộc huyết thống hay Tu Chân Giả huyết thống, yêu tộc huyết thống và pháp cách của thế giới này không giống nhau, tuy rằng lực lượng pháp cách nhất thời nửa khắc không làm gì được người, cũng sẽ không so đo với người, nhưng người sẽ trở thành kẻ thù của chư thần, Thiên n chư thần bây giờ đang chìm sâu trong giấc ngủ.... sẽ có một ngày bọn họ tỉnh lại, điều đầu tiên phải làm là giết chết nhà người bởi vì người không thuộc quyền quản lý của thế giới pháp tắc này, người nên suy nghĩ cho kĩ, nếu như người xác định.... Ta sẽ giúp người đổi...” Cửu U lần này trở nên thật thà chắc là sợ đến lúc đó Bạch Khởi đến tìm mình điều mạng, cho nên đã nói sự việc này ra.

“Người nói gì ?! Tên khốn khiếp nhà người” Tiếng của Bạch Khởi trong thoáng chốc đề cao hết mức, trò đùa quỷ quái gì vậy, kẻ địch của chư thần đang say giấc ngủ? Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện, hai thần điện chết tiệt này mình còn không dám đụng đến, giao chiến với chư thần? Đó chẳng phải là đi chịu chết sao? Đây chẳng khác nào đối địch với cả Thiên n đại lục, Bạch Khởi còn chưa điên, tuy rằng nói tỷ lệ chư thần say giấc tỉnh lại là rất nhỏ, nhưng sẽ có một ngày tỉnh lại, một khi bọn họ tỉnh lại mình làm thế nào? Bạch Khởi không muốn bị người ta làm cho hình thần câu diệt, trở thành công địch của đại lục

“Ách, người không thích a...” m thanh lúc này của Cửu U: cảm giác của người giống như một đứa trẻ đáng thương vô tình làm sai chuyện gì, khiến Bạch Khởi giận dữ không cách nào bộc phát cũng không tiện tính sổ với hắn.

“Nói nhảm! Người tốt nhất cho ta một cái có thể thích hợp để đổi, đồng thời có thể trưởng thành và thuộc về huyết thống thế gian, nếu không ta thề ta nhất định không làm bất cứ giao dịch nào với người nữa...” Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

107. Chương 106: Thiên Sứ Đọa Lạc

“Cái này... Cái này... Thật ra cũng không phải là không có... Ở đây ta vừa đúng có một có cái, tuy rằng thuộc về hắc ám, nhưng danh tiếng không nổi tiếng lắm, chủng tộc của bọn họ bị hủy diệt vào thời kỳ thượng cổ - hai lần thần ma đại chiến. Đó là ma pháp văn minh chuyện của lúc trước rồi, rất ít người biết sự tồn tại của nó, cho dù là Quang Minh giáo hoàng và Hắc Ám giáo hoàng cũng không biết, những người còn sót lại cũng sớm ẩn dấu hết rồi, những chó săn của chư thần cũng bị phong bế tại không gian thứ nguyên, tuy rằng bọn họ biết sự tồn tại của tộc này, nhưng bọn họ đến Thiên n Đại Lục Địa trước lúc chư thần tỉnh dậy là điều không thể. Cho nên... người cũng không cần lo lắng.” Cửu U nghe xong lời này thấp giọng nói với Bạch Khởi.

“Tại sao người không nói sớm? Là chủng tộc gì không bị bao vây tiêu diệt và truy sát vậy?” Bạch Khởi nghe xong lời này tức giận nói, hắn phát hiện Cửu U là kẻ lừa đảo không chữ không được, không mắng từ đây có đồ tốt sẽ không lấy ra trước tiên.

”Cái này... Cái kia ta vừa mới nhớ ra. Bởi vì chủng tộc này đã im hơi lặng tiếng rất nhiều năm, cho nên ta quên... Ka ka... Người yên tâm, người sẽ không bị người khác truy sát đâu, bởi vì chủng tộc này thuộc về chi nhánh Thiên Sứ tộc, bọn họ đã từng là thiên sứ chỉ là vì một số ngoài ý muốn gia nhập vào Hắc Ám Trận Doanh. Nếu chỉ xem bề ngoài, ngoài trừ những cách chim màu đen ở ngoài, bọn họ với thiên sứ chân chính không có bất kì khác biệt nào, cho nên nếu người biết nói dối, vậy Quang Minh trận doanh không những

không làm khó người mà ngược lại còn cho người vô số lợi ích, về mặt khác cánh của bọn họ do hắc ám lực lượng thuần khiết

Tràn đầy lực lượng bóng tối. Một khi sử dụng càng là như vậy, nói dối hai ba câu như vậy tin rằng người muốn gạt được Hắc Ám giáo hoàng bọn người đó không khó. Chúng tộc này nằm ở giữa quang minh và hắc ám ta cảm thấy rất phù hợp với người...” Cửu U sau khi nghe lời này nghiêm túc nói, lần này hắn cũng không mang theo tiếng cười hèn mọn kia và không có ý nói đùa. Nghe ra được Cửu U rất thành thật.

“Vậy sao? Bọn hắn gọi là gì?” Bạch Khởi hiểu kì nói. Nhưng thân là người hiện đại tiếp xúc qua vô số đồ vật, trong lòng Bạch Khởi đã có một sự phỏng đoán đại khái.

“Thiên Sứ!” m thanh của Cửu U lần nữa vang lên, trong lòng Bạch Khởi nói thầm một tiếng : “Quả nhiên như vậy”

“Được... Không nói cái này nữa, ta muốn thiên sứ.... Nhưng nó có ưu thế gì?” Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này khẳng định nói, tuy rằng quyết định chọn huyết thống này, nhưng Bạch Khởi vẫn nhìn không được muốn hỏi xem Thiên Sứ có gì đặc biệt

“Cái này a, tốc độ tu luyện của thiên sứ đối với Hắc Ám ma pháp nhanh gấp trăm lần người bình thường, tu luyện thiên phú và tốc độ của ác ma gấp mười lần, hắc ám ma pháp cùng thời không thể sánh được, đương nhiên.... Ma pháp nguyên tố đã bị phong ấn cái này người cũng đừng nghĩ đến nữa. Ở trong Hắc Ám ma pháp lưu truyền thay vì nói là Hắc Ám ma pháp kì thực nó giống như bọn Quang Minh Thần Điện, đều là mượn tín ngưỡng đối với thần mà có được lực lượng, lực lượng của bọn họ lúc đầu không phải là ma pháp nguyên tố, mà là Hắc Ám thần, muốn tu luyện trước hết phải thể trung thành với Hắc Ám thần đang say ngủ, đồng thời phải mang tâm hồn người rộng mở với các quy tắc chế tạo mới có thể từ chỗ mượn lực lượng, lực lượng vẫn không thuộc về người, mà là thuộc về Hắc Ám thần đang say ngủ, hắn có thể tùy ý thu về, trên thực tế mà nói một khi người làm như vậy người sẽ trở thành người hầu của hắn, cho nên ta không kiến nghị người làm như vậy.... Và ta nghĩ người cũng sẽ không, cho nên cái này trực tiếp bị bài trừ.”

“Thiên sứ chia làm các cấp bậc: hai cánh, bốn cánh, sáu cánh, tám cánh, mười cánh, mười hai cánh. Đương nhiên rồi, kì thực khi chúng tộc này tồn tại trong thế giới, lợi hại nhất cũng chỉ là sáu cánh về phần sau giống như những thiên sứ tộc tồn tại trong dị không gian, đều không ai đột phá, chỉ là căn cứ vào truyền thuyết của thế giới các người mà biên soạn ra, ta đương nhiên có năng lực này, người không cần nghi ngờ, chỉ cần người có đủ giao dịch điểm và bảo thạch đạt tiêu chuẩn, ta có thể để người đạt tới cảnh giới đó, nhưng ta khuyên người đừng nghĩ nhiều như vậy bởi vì nó cần giao dịch điểm cực kì khủng bố.”

“Ta muốn nói với người là, số lượng cánh chim đại diện cho bội số, người chỉ cần nhớ kỹ điều này là tốt rồi.” Cửu U nói một cách rất nghiêm túc.

“Bội số? Ý gì? ” Bạch Khởi tò mò hỏi, nói thật đối với chuyện này hắn có chút không mấy hiểu rõ.

”Có thể nói như vậy, thực lực loài người, chủ yếu có mấy phương diện, lực lượng, tốc độ, cường độ phản ứng, tốc độ tu luyện và cường độ tinh thần, v.v sáu phương diện, bội số cánh chim tồn tại đại diện cho sáu phương diện này....

Hai cánh có thể khiến tất cả lực của người tăng lên, khi người đang đôi cánh, phản ứng, sức lực, cường độ tốc độ, còn có cường độ tinh thần của người, đều có thể tăng gấp hai lần, cơ bản là dựa trên thực lực của người để tính, về phần bốn cánh, rất hiển nhiên là tăng gấp bốn lần, sau đó tùy theo lần mà tăng lên, huyết thống ưu tú này bản thân người có thể tu luyện, số lần tu luyện của người càng cao, trụ cột càng cao sau khi người thăng cấp thực lực phát ra sẽ càng khủng bố, nếu như người có mười hai đôi cánh như vậy người đã có thể trực tiếp vượt cấp khiêu chiến với đầu tông cấp cường giả cấp thấp, và người còn có tỉ lệ thắng rất cao, đây chính là điểm đáng sợ của huyết thống này, đương nhiên cũng có khuyết điểm, đó là nếu người không dang đôi cánh ra thì không cách nào đạt được sức lực cộng thêm...” Cửu U chậm rãi nói ra đặc tính ưu điểm và khuyết điểm của thiên sứ.

“Được, cái này vậy...” Bạch Khởi dường như không do dự, lập tức chọn huyết thống này. Tuy rằng hắn hiểu rõ bây giờ mình nhiều nhất chỉ có thể hoán đổi cấp thấp nhất là hai cánh thiên sứ huyết thống, nhưng vậy đã đủ rồi, lúc cần thiết, tốc độ, sức lực, tốc độ phản ứng, cường độ tinh thần đều lật ngược, đây không phải là thực lực lật ngược đơn giản như vậy nữa, phải biết mấy phương diện đồng thời tăng cường, chân chính

dùng trên chiến tranh, thực lực có thể tăng cường gấp mấy lần, xa xa không chỉ gấp hai lần đơn giản như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân mà Cửu U nói nếu mình có mười hai cánh thậm chí có thể khiêu chiến đầu tông cấp thấp, nếu không thực lực của nhị tinh đại đầu sĩ cho dù có tăng cường lên mười lần e rằng cũng không địch nổi một trung cấp đầu linh, Cửu U lại dựa vào đâu để nói những lời như vậy?

“Tốt, người bây giờ chỉ có thể hoán đổi thiên sứ huyết thống hai cánh cấp thấp nhất, cần hai vạn giao dịch điểm và một cái nhiệm vụ bảo thạch cấp B của người, nâng cấp tiếp theo cần hai viên B cấp bảo thạch, còn cần hai mươi vạn giao dịch điểm, người còn dư lại sáu vạn giao dịch điểm.” m thanh bình thản của Cửu U vang lên trong đầu Bạch Khởi.

Tiếp theo Bạch Khởi cảm thấy một luồng năng lượng khổng lồ từ cánh tay mình ra, trong thoáng chốc bản thân bị che phủ bởi ánh sáng màu đen, sau lưng cảm thấy ngứa ngáy, cảm giác đó rất kỳ lạ, sau chốc lát ánh sáng màu đen tản đi, một đôi cánh màu đen dài khoảng ba mét mọc ra, bây giờ cánh chim xuất hiện ở vị trí hai vai Bạch Khởi giống như là mọc tự nhiên trên đó, toàn thân Bạch Khởi tràn đầy sức lực, cảm giác thư thái này Bạch Khởi trước đây chưa bao giờ có... Xem chút nữa nhin không được ngứa lên trời hú một tiếng.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

108. Chương 107: Liên Tiếp Thăng Bốn Cấp

Sao rồi tiêu tử, cảm giác không tệ chứ? Người có phải có loại Cảm giác: Rất muốn la hét một trận thật to hay không?” Cửu U nghe bỗng cười ha hả nói.

Lời này ngược lại khiến Bạch Khởi bình tĩnh trở lại, khôi phục lại bình tĩnh, tâm tư vừa động, đôi cánh hạ xuống, trong nháy mắt gấp lại sau đó biến mất vô tung vô ảnh, từ bên ngoài nhìn không có gì lạ. Xem ra trên người Bạch Khởi và một số người bình thường không có gì khác nhau, ngoại trừ ánh mắt càng thêm thâm thúy ra không có sự biến hóa nào khác.

Trong thoáng chốc cùng lúc với lực lượng hắc ám của Bạch Khởi bộc phát, tọa lạc ở vị trí trung tâm Mân Côi Thành có một lão giả mặc trường bào màu trắng hai bên thêu kim tuyến , hai mắt đột nhiên mở ra, nhưng ngay sau đó tràn đầy nghi ngờ, xếp chân ngồi ở đó tự lẩm bẩm nói : “Rất cuộc là người nào có thể phát ra lực lượng hắc ám thuần khiết như vậy, tuy rằng không lớn mạnh, nhưng một khi trưởng thành hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi, rốt cuộc là ai? Nếu đã bộc phát rồi, tại sao lại biến mất nhanh như vậy? Hừm, xem ra Ba Phạt Lợi Á này sắp không thái bình rồi...”

Nói xong đứng lên đi vào trong phòng, trong tay một luồng ánh sáng màu trắng lóe lên, một quả cầu thủy tinh màu trắng trôi nhẹ ở giữa không trung ...

“Ba Phạt Lợi Á giáo chủ? Người có chuyện gì vậy? Sao lại tùy ý dùng khản cấp thông tin ma pháp? Chẳng lẽ người không biết đây là lệnh cấm sử dụng sao? Nếu để người ta biết giáo đình chúng ta vẫn sử dụng thượng cổ ma pháp vẫn minh kết quả có thể tạo ra biết bao nhiêu là sự náo động?” Một giọng uy nghiêm vang lên , trong thủy tinh cầu xuất hiện một lão giả khoảng năm mươi tuổi, mặc tế tự trường bào từ trên xuống dưới toàn thân trên dưới đều là màu đỏ, lạnh lùng nói.

“Xin lỗi, Hồng Y đại giáo chủ các hạ, ta vốn không cố ý làm vậy, chỉ là ta phát hiện Ba Phạt Lợi Á vương đô Mân Côi thành xuất hiện một luồng hắc ám lực lượng, tuy rằng không lớn mạnh, nhưng vô cùng tinh khiết, thậm chí vượt qua bọn người Hắc Ám thần điện... Cho nên ta không thể không báo trước. Ba Phạt Lợi Á giáo chủ cung kính hướng về phía Hồng Y đại giáo chủ xem ra có vẻ trẻ hơn hẳn mười mấy tuổi, sau khi hành lễ nói, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Cái gì! Hắc Ám lực lượng thuần khiết hơn bọn Hắc m thần điện, người nói thật chứ, người phải biết điều này là không thể nào! Hiểu chứ? Không thể nào! Hắc Ám lực lượng của Hắc Ám thần điện đại diện cho Hắc Ám lực lượng thuần khiết nhất, ngoại trừ những đày tớ của Hắc Ám thần đáng chết kia và bọn ma thú có hắc ám lực lượng thuần khiết hơn bọn chúng ra, người khác không thể có được mà những ác ma ấy ... Trước lúc chư thần từ trong giấc ngủ tỉnh dậy tuyệt đối không thể xuất hiện trên thế giới này! Tuyệt đối không thể!” Sau khi bình tĩnh lại, Hồng Y đại giáo chủ vốn đang bình thản ung dung vội vàng đứng dậy,

kích động nói, nếu đây là thật, nếu như vậy nhất định phải cho Hắc Ám lực lượng này sớm biến mất, nếu không hậu quả khó lường vô cùng.

“Nhưng... Ngài nên biết thực lực của ta tuy không lớn mạnh, nhưng Quang Minh thần thuật tu luyện của ta ở giáo đình có thể xếp vào hạng thứ mười... Ta chuyên tu Quang Minh lực lượng do Quang Minh thần ban cho, cảm ứng của ta là không thể nào sai...” Ba Phật Lợi Á giáo chủ sắc mặt trang nghiêm nói, thần sắc vô cùng nghiêm túc

“Như vậy ư, vậy người quản chế nơi đó trước, ta sẽ liên hệ tất cả mọi người trong giáo tông thẩm phán, ngoài ra ta sẽ mệnh lệnh mấy quốc gia lân cận tuyển chọn Quang Minh kỹ sĩ đến Ba Phật Lợi Á chi viện người... Người yên tâm đi.” Điều này khiến Hồng Y đại giáo chủ trầm lặng xuống, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói.

Không riêng gì chỗ của hắn phát hiện luồng lực lượng này, tuy rằng không lớn mạnh nhưng thắng ở chỗ thuần khiết, những người ẩn nấp trong hắc ám cũng bắt đầu hành động, nhưng mục đích lại không giống nhau, một người muốn khiến người này chết, một người muốn bảo vệ tốt người này, tuy rằng bọn họ vẫn không biết lai lịch của năng lượng này, rốt cuộc là ai...

Có thể thấy tương lai Ba Phật Lợi Á vương đô Mân Côi thành không lâu sẽ xảy ra một trận phong cuồng bạo vũ.

Nhưng đối với chuyện này Bạch Khởi không có tâm tư nghĩ tới, cho nên lúc thu cánh lại hắn hắng giọng nói: “Cửu U, giúp ta đổi lực lượng, ta muốn thăng cấp....”

“Thăng cấp? Được.... Ha ha... Người bây giờ còn sáu vạn giao dịch điểm, đủ để người thăng đến cấp năm. Tam Tinh đại đấu sĩ cần một vạn ba ngàn điểm, Tứ Tinh đại đấu sĩ cần một vạn bốn ngàn điểm, Ngũ Tinh đại đấu sĩ cần một vạn năm ngàn điểm, Lục Tinh đại đấu sĩ cần một vạn sáu ngàn điểm người có sáu vạn điểm nếu như đổi hết toàn bộ có thể thăng đến bốn cấp còn dư hai ngàn điểm. Um... Tiểu Tử người còn hai vạn kim tệ có cần đổi toàn bộ để tăng thêm một lần nữa không?” Cửu U cười hắc hắc một tiếng thấp giọng nói, người này căn bản nhìn không quen trong tay Bạch Khởi có điểm dư thừa ... Cho nên bắt đầu hỏi thúc Bạch Khởi.

“Còn hai nghìn điểm nữa ư? Vậy thì người cứ để lại đấy, ta chỉ cần đổi một viên cửu chuyển hồi sinh đan, vật kia đối với ta có tác dụng rất lớn, về phần hai vạn kim tệ còn lại người đừng tính bọn chúng vào.... Bởi vì bây giờ ta rất cần tiền... Nếu không ta cũng sẽ không giữ lại.” Bạch Khởi nghe xong những lời này không vui nói. Đường như trong lúc hắn nói với Cửu U từ đầu tới giờ không có câu nào có ý tốt cả.

“Như vậy a... Ừm, vậy cứ quyết định như vậy đi.” Cửu U ít nhiều có chút thất vọng nói.

Nói xong một nguồn năng lực lớn từ phương hướng của tay truyền đến, nhưng không giống như lần trước toàn thân thư thái, trong khoảng khắc này Bạch Khởi cảm thấy đau tê tâm liệt phế, năng lượng đấu khí khổng lồ từ bốn phương tám hướng vọt tới, không ngừng tràn vào thân Bạch Khởi.

Đầu khí lớn mạnh phá hoại kinh mạch và cơ thể của Bạch Khởi, không ngừng thâm nhập và đồng thời khiến cơ thể Bạch Khởi như bị xé rách ra, lúc này Bạch Khởi rất muốn chửi, nhưng ngay cả nói cũng nói không nên lời, Bạch Khởi biết đây nhất định là do tên khốn nạn Cửu U tác quái, mấy lần trước thăng cấp chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy, nhưng bây giờ lại xuất hiện.

Bạch Khởi không cho rằng đây là do nâng cao thực lực mà bắt buộc phải trải nghiệm. Bởi vì hắn biết nếu Cửu U không muốn, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống này, sau khi trong lòng ân cần thăm hỏi vô số lần toàn gia Cửu U từ già đến trẻ và tổ tông mười tám đời xong, cuối cùng Bạch Khởi cũng cảm thấy cảm giác xé xác điên cuồng đó đã ngừng, cảm giác nhận được chính là một luồng ấm áp, cơ thể không còn sức lực nào, cảm giác ngứa ngáy nhưng thoải mái.

Nhưng cảm giác như vậy cũng không kéo dài, Bạch Khởi cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, loại cảm giác này giống như Bạch Khởi hận không được xé nát da đầu mình, nhịn không nổi bắt đầu phát điên, nếu không phải toàn thân trên dưới không còn sức lực nào chắc Bạch Khởi đã xé nát da đầu mình.

Cuối cùng sau khi cái cảm giác ngứa biến mất, Bạch Khởi cảm thấy năng lượng đấu khí trong người điên cuồng vận chuyển, dẫn đầu khí xoáy vào trong đan điền, không ngừng vận chuyển hấp thụ năng lượng, năng

lượng Bạch Khởi bắt đầu tăng tốc, tam tinh...Tứ tinh... Ngũ tinh... Lục tinh, mãi cho đến giai đoạn đầu của Lục Tinh mới dần dần chậm lại.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

109. Chương 108: Không Cần Dùng Kiếm

Ngày hôm sau, mặt trời mới mọc, ánh bình minh đầy trời, trên bầu trời một đám mây xanh lướt qua, ở đó có thơm um tùm, ở ngoài Mân Côi thành ba dặm, ở trên một cái đình, đứng đầy người, trên nghìn người quý tộc lớn lớn nhỏ nhỏ.

Những người này sở dĩ đến đây là vì trận chiến giữa Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên, phải biết cuộc sống của bọn quý tộc rất là nhàm chán, đối với bọn quý tộc, phần lớn thời gian rảnh là không ngừng tìm thú vui, Độc Cô Chiến Thiên với Bạch Khởi quyết đấu đương nhiên là một trò hay không thể bỏ qua.

Phải biết rằng Độc Cô Chiến Thiên ở Vương Đô tuy rằng không phải là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng trong giới trẻ tuyệt đối không một ai có thể địch nổi, đối với những người bạn cùng lứa tuổi thì hẳn suốt ngày lạnh lùng sau lưng đeo một thanh kiếm lớn biến thái như thế này đều chẳng đáng ngó ngang tới, nhưng hôm nay lại khiêu chiến với một người tuổi xấp xỉ mình, không thể không nói đây là chuyện vô cùng kì lạ, đồng thời cũng thể hiện thực lực mạnh mẽ của Bạch Khởi.

Những người hôm nay tới đây, ngoài những con cháu quý tộc rảnh rỗi đến phát khùng còn có không ít cao thủ nổi danh ở Vương Đô và một số quý tộc, thậm chí có mấy người loáng thoáng đứng ở một góc dần theo một nhóm người, nhưng đều là những người có địa vị quan trọng trong Vương Đô.

Những cao thủ kia là đặc biệt dần theo đệ tử của mình tới trước, là vì để cho đệ tử mình nhìn xem giới trẻ cùng thời đệ nhất cao thủ Độc Cô Chiến Thiên rốt cuộc có phong phạm như thế nào, về phần Bạch Khởi người xem vốn không nhiều, bởi vì đại đa số trước đây đều chưa thấy qua Bạch Khởi nên cảm thấy Bạch Khởi thua chắc rồi, tuy rằng được Độc Cô Chiến Thiên khiêu chiến thể hiện thực lực của Bạch Khởi.... Nhưng hình tượng Độc Cô Chiến không thua trận nào đã ăn sâu vào tâm trí mọi người không cách nào dứt bỏ được.

Một đám đông người như vậy, đương nhiên cũng bao gồm những người bạn thân của Bạch Khởi, tửu quỷ u đại sư, thợ rèn Tiểu Kiền, và Bạch Kinh Thiên - phụ thân của Bạch Khởi cũng tới

Một trận chiến lớn như vậy, ít nhiều khiến Bạch Khởi cảm thấy không mấy thích ứng được, đại khái là Bạch Khởi không ngờ trận quyết đấu của mình và Bạch Kinh Thiên có thể hấp dẫn đến nghìn người tới xem, so sánh một chút, tâm trạng của Độc Cô Chiến Thiên rõ ràng tốt hơn nhiều, cũng có thể do tính cách của người này, đứng ở giữa đấu trường trước mặt Bạch Khởi, để cây kiếm lớn ở trước mặt, hai tay vịn kiếm, khuôn mặt lạnh lùng nhắm mắt lại dường như không chút biểu tình, bộ dạng đó muốn tàn khốc bao nhiêu thì có bấy nhiêu....

Những nơi như vậy đương nhiên không thể thiếu hai người bạn gian xảo của Bạch Khởi, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, nhưng hôm nay kì lạ là hai người không có đi chung với nhau, mà mỗi người theo một lão nam nhân đến, lúc đầu Bạch Khởi còn tưởng rằng hai người này bỗng nhiên đổi tính, biểu hiện vô cùng đứng đắn, nghiêm túc, họ căn bản không giống như bình thường.

Lão nhân gia bên cạnh Bối Tác Tư thì Bạch Khởi không kinh ngạc gì, chẳng qua là đưa tay nhắc chân thì lại có một luồng uy nghiêm. Còn vị bên cạnh Lý Tầm Hoan... Bạch Khởi vừa nhìn xem chút ngẩn ra ở đó...

Người đó không phải là người khác e rằng chỉ cần nhìn sơ qua Bạch Khởi cũng có thể nhận định... Người đó... Không phải người khác chính là người có quyền lực nhất của Ba Phạt Lợi Á, quốc vương của vương quốc Ba Phạt Lợi Á - Lý Tự Minh...

Quốc vương bệ hạ cũng tới. Ít nhiều khiến Bạch Khởi có chút không thích ứng lúc này âm thanh của Độc Cô Chiến Thiên đột nhiên vang lên: “Chúng ta... Bắt đầu”

Lời này khiến Bạch Khởi trong thoáng chốc lấy lại tinh thần, nghiêm nghị nhìn Độc Cô Chiến Thiên đang trước mặt, sắc mặt tôn nghiêm rút ra cây trường kiếm trong tay mình, cây kiếm này tối hôm qua phụ thân

Bạch Kinh Thiên đã đưa cho hắn.

Mặc dù hai ngày trước Bạch Khởi tăng lên tới cảnh giới Lục Tinh đại đấu sĩ, hắn vẫn không thể xem nhẹ Độc Cô Chiến Thiên, bởi vì xem nhẹ Độc Cô Chiến Thiên từ trước đến nay đều không có kết quả tốt, người này được xưng là quái thai đã từng thắng cửu tinh đại đấu sư bằng thực lực thất tinh đại đấu sư. Nếu như mình không cẩn thận thì kết quả hắn cũng sẽ giống vị đại đấu sư ấy.

“Keng” một thanh Tinh Cương đoản kiếm dài khoảng ba thước xuất hiện trong tay Bạch Khởi, ánh sáng lạnh băng trong tay Bạch Khởi vung kiếm lên chỉ về phía Độc Cô Chiến Thiên, lạnh lùng nói: “Đến đây, hôm nay chúng ta đấu một trận...”

Nói xong giống như mũi tên nhọn vọt tới. Trên người phát ra nhiều đấu khí màu vàng đất bổ nhào về phía Độc Cô Chiến Thiên.

“Đại đấu sư! Sao lại có thể, hắn mới mới bao nhiêu tuổi chứ!” Bạch Khởi vừa ra tay, những cao thủ xung quanh vẫn làm ra vẻ cao nhân vốn bình thản ung dung, sắc mặt đột ngột biến đổi, một trong số đó đã không nhìn được kinh hãi thét lên.

Dù sao dựa vào tuổi của Bạch Khởi mà có thực lực như vậy thật là khiến cho người ta kinh ngạc, người trung niên bên cạnh Bối Tác Tư sắc mặt trong thoáng chốc hiện lên vẻ kì dị, sau đó nhìn Bối Tác Tư bên cạnh thấp giọng nói: “Mấy ngày trước ta còn tưởng người gây náo loạn, nhưng bây giờ... Ta thay đổi ý kiến rồi... Người... Hình như kết được một người bạn không tồi...”

“Hắc hắc... Ánh mắt của con sẽ không sai đâu phụ thân...” Bối Tác Tư hắc hắc cười một tiếng tự đắc nói.

Bên cạnh Lý Tầm Hoan, sắc mặt của Lý Tự Minh sau khi lóe lên một tia kinh ngạc, khoe miệng hiện lên một tia cười.

Nói với Lý Tầm Hoan bên cạnh: “Ha ha...Tầm Hoan a, xem ra người nói ta ban nhất đẳng thể tập nam tước cho hắn dường như có chút thấp...”

“Ý của phụ thân người là...” Lý Tầm Hoan mắt sáng lên, thấp giọng nói.

“A a ... Đừng vội... Đừng vội, thăng cấp sớm quá cho hắn chưa chắc có lợi ích, mà... Chúng ta còn phải xem tiếp đúng không nào?” Lý Tự Minh sau khi cười khẽ một tiếng nhìn Lý Tầm Hoan một cái nói.

“Sao có thể thế được! Hắn sao có thể thăng cấp nhanh như vậy!” Tiểu Kiên cũng thấp giọng kinh hãi hô lên.

“A a... Không có gì là không thể, thế giới này chuyện kì lạ có quá nhiều, hắc hắc... Xem ra tiểu bằng hữu này của chúng ta có những bí mật mà chúng ta không biết... Nhưng điều này có quan hệ gì với chúng ta, ta chẳng qua chỉ là con ma rệu, và người chẳng qua chỉ là một thợ rèn... Thế giới này biến đổi như thế nào cũng không liên quan đến chúng ta... Người nói phải không? u đại sư uống một ngụm rượu nhìn Bạch Khởi nói khẽ với Tiểu Kiên bên cạnh.

Giờ phút này Bạch Khởi đã đến trước mặt Độc Cô Chiến Thiên, Độc Cô Chiến Thiên vốn nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, cây kiếm lớn trong tay xoay chuyển đỡ những đòn công kích của Bạch Khởi, hai người người tới ta lui giao chiến với nhau, đấu khí màu vàng đất cũng phát ra trên người Độc Cô Chiến Thiên, tuy rằng không dày đặc như Bạch Khởi nhưng cũng đạt được trình độ của Tam tinh đại đấu sĩ.

Hai người người tới ta đi giao chiến với nhau, tiếng kim thiết không ngừng vang lên, trên mặt đất cát đá cuộn cuộn nổi lên, những cao thủ đứng xem bên cạnh gật đầu liên tục, những người trẻ tuổi xung quanh như si như say.

Quyển 2: Sóng gió Mân Côi thành

110. Chương 109: Nếu Ta Thua, Suốt Đời Làm Nô

Bạch Khởi sử dụng chính là Bất Bại Kiếm Quyết, Độc Cô Chiến Thiên sử dụng cái gì Bạch Khởi không biết, chỉ là Bạch Khởi thấy mình dường như đang chiếm thế thượng phong, thật ra Bạch Khởi chỉ là đang dựa vào đấu khí hùng hậu tạm thời áp chế đối phương, nếu nói thực lực chân chính của mình e rằng không

bằng Độc Cô Chiến Thiên, hơn nữa dùng kiếm pháp của mình giao chiến với hắn càng đánh càng cảm thấy cật lực.

Kiểm pháp của Bạch Khởi tuy rằng đạt được chuẩn, ba điểm tiêu chuẩn, nhưng trong tay Bạch Khởi kiếm vẫn hoàn kiếm, Bạch Khởi và kiếm là hai thể không giống nhau, nhưng khi giao chiến với Độc Cô Chiến Thiên Bạch Khởi cảm thấy Độc Cô Chiến Thiên đứng trước mặt mình vốn không tồn tại, cây kiếm lớn màu đen đỏ cũng không có xuất hiện, mà là một cây kiếm đặc biệt, Độc Cô Chiến dường như hòa làm một với cây kiếm lớn màu đen, hai người hoàn toàn hợp thành một lại với nhau, bản thân hắn là một thanh kiếm, kiếm chiêu lăng lệ khiến người ta sợ hãi....

Giao chiến hơn mấy chục hiệp, Bạch Khởi cảm thấy mình càng đánh càng gắng sức, Bạch Khởi biết nếu cứ đà này không cần nghi ngờ mình sẽ bại chắc, đột ngột, linh quang lóe lên trong đầu Bạch Khởi, nhớ tới câu nói trước kia của u đại sư : “Phát giác mình rất cuộc thích hợp đi chiến đấu như thế nào, phát giác những lợi thế của mình và thế yếu của đối phương, dựa vào công kích đánh bại đối phương, nói trắng ra là dựa vào đạo lý dĩ chi trường kích bỉ chi đoản.” (lấy điểm mạnh bản thân đánh bại điểm yếu đối phương)

Sở trường của mình là gì? Bạch Khởi cảm thấy lợi thế của mình là tốc độ và lực lượng, không phải là kiếm pháp, tuy rằng lão tổ tông cho mình “Bất Bại Kiếm Quyết” tinh diệu vô cùng, mình cũng linh ngộ không ít, nhưng mà Đó vẫn không phải là lợi thế của mình, mình am hiểu nhất vẫn là tốc độ và lực lượng cũng chính là “Đạp Vân Bộ” và “Liệt Sơn Quyền”, đây mới chính là những thứ mình am hiểu...

Dốc toàn lực, Liệt Sơn Quyền chính là chỗ dựa lớn nhất của mình, muốn chiến thắng Độc Cô Chiến Thiên chỉ có thể dựa vào sức lực của mình chứ không phải kiếm pháp, bởi vì nó không phải là sở trường của mình, ngược lại Độc Cô Chiến Thiên giao chiến với mình thì dựa vào kiếm pháp là chính, kiếm pháp của hắn.... Không gì sánh kịp, hơn nữa sẽ ngày càng mạnh hơn... Ở phương diện này mình căn bản không có khả năng chiến thắng hắn.

Nghĩ tới đây đầu khí trên người Bạch Khởi đột nhiên tăng vọt, sau khi chính diện đánh với Độc Cô Chiến Thiên thoáng chốc lùi lại mấy bước, rơi trên mặt đất, tiện tay ném cây trường kiếm trong tay mình, trường kiếm do tinh cương chế tạo kia rơi xuống mặt đất, một nửa đâm lút trong đất.

Động tác này khiến những người có mặt ở đây vì vậy mà kinh ngạc, không biết Bạch Khởi đang làm gì, chẳng lẽ hắn... Đã nhận thua rồi? Những người có mặt không hiểu Bạch Khởi làm như vậy là vì cái gì? Hắn tại sao phải làm như vậy? Không ai có thể lý giải đột nhiên trong lúc này quăng kiếm không dùng nữa Bạch Khởi muốn làm gì đây, cho dù là Bạch Kinh Thiên sắc mặt cũng trở nên cổ quái hẳn, bắt giác hai mày chau lại với nhau.

Tất cả mọi người ở đó đang suy đoán, ngược lại u đại sư đứng ở đó, mơ mơ màng màng uống rượu đột nhiên trong lúc này mở to mắt, khoe miệng khe cong lên, thấp giọng cười nói: “A a.... Hắn... Rốt cuộc cũng hiểu rồi...”

“Vù ~” Cây kiếm lớn màu đen của Độc Cô Chiến Thiên đột nhiên trong lúc này gào thét lên, chém thẳng đến trước mặt Bạch Khởi , mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ họng Bạch Khởi, Độc Cô Chiến Thiên đứng đó một tay cầm kiếm lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, một hồi lâu mới lên tiếng: “Người... Vậy là ý gì?”

Không có gì. Ta chỉ cảm thấy... Ta không muốn sử dụng thứ đồ vô dụng này nữa. Chúng ta tiếp tục.” Mũi chân Bạch Khởi khẽ chạm đất, trong thoáng chốc lùi lại mấy bước, tránh mũi kiếm của Độc Cô Chiến Thiên, sau đó mỉm cười nói.

“Ồ~” Lời này của Bạch Khởi vừa nói ra khiến xung quanh xôn xao, mọi người xung quanh không ngừng xì xào, Bạch Kinh Thiên cũng bắt giác cau mày, sắc mặt căng thẳng hẳn lên, tuy rằng hắn không biết Bạch Khởi muốn làm gì, tuy rằng hắn cũng rất lo lắng, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn cách tin tưởng con mình. Đứa con này của mình mười năm không gặp rồi, nhưng bây giờ hình như lần nào nó cũng cho mình rất nhiều kinh ngạc, vô số kì tích xuất hiện trên người của nó, Bạch Kinh Thiên tin rằng lần này cũng như vậy.

“Người trẻ tuổi có bản lĩnh là điều tốt, nhưng không thể quá ngông cuồng.” Sắc mặt phụ thân của Bối Tác Tư có chút quái dị nói.

Ngược lại với hắn, Lý Tự Minh lại cười ha hả, vỗ vỗ Lý Tầm Hoan nói : “Hắc hắc... Tiểu tử này không tệ, đủ ngông cuồng, ta thích, nhưng.... ngông cuồng cũng phải có tư cách, nếu lần này hắn thắng ta nhất định

sẽ thường tương xứng cho hần.”

Nói xong lại khẽ nói thầm: “Chắc chắc.... Nếu như tiểu tử này thật sự tay không đánh bại Độc Cô Chiến Thiên, cũng không cần biết nét mặt của đám người kia như thế nào, nhưng thiết nghĩ bọn biến thái của Độc Cô gia chắc chắn là phát điên đến chết mất, đặc biệt là tên khốn Độc Cô Danh Dương... Ha ha ha.... thiết nghĩ đứa con bảo bối mà hần luôn tự hào bị cao thủ đồng cấp tay không đánh bại, bất kể là nét mặt như thế nào đều khiến người ta vui mừng... Chắc chắc... Tiểu tử người đừng làm cho ta thất vọng a...”

Lời này âm thanh cực nhỏ, kể cả Lý Tầm Hoan đứng bên cạnh cũng không nghe thấy gì, chỉ nghe thấy tên của Độc Cô Danh Dương, nhưng tên này Lý Tầm Hoan nghe cũng chưa từng nghe, cũng không biết tại sao phu thân lại nhắc đến tên này... khiến Lý Tầm Hoan trong phút chốc có chút mơ hồ.

Không để ý đến phản ứng của mọi người, Độc Cô Chiến Thiên đứng ở giữa thu cây kiếm lớn màu đen trong tay mình lại, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi một cái sau đó ngạo nghễ nói: “Nếu người đánh tay không thì không cần nghi ngờ, chết là cái chắc.”

“Vậy cũng không hần, chuyện gì cũng phải thử mới biết, đúng không?” Bạch Khởi không vì vậy mà dao động cười nói, cho người ta cảm giác tràn đầy tự tin.

Lời nói này khiến Độc Cô Chiến Thiên nhắm mắt lại, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi một cái, im lặng trong thoáng chốc lạnh lùng nói: “Nếu ta bại, suốt đời làm nô, người nếu bại sẽ chết thảm.”

Lời nói của Độc Cô Chiến Thiên khiến những người xung quanh hồi nãy xì xầm trong thoáng chốc im miệng lại, người nào người nấy nhìn nhau, không biết nên nói gì cho tốt, cũng không ngờ Độc Cô Chiến Thiên có thể nói ra những lời này, một câu tuy ngắn ngủi vậy lại khiến tất cả mọi người khiếp sợ.

Không ai cảm thấy Độc Cô Chiến Thiên đang nói đùa, cũng không ai cho rằng Độc Cô Chiến Thiên sẽ bại... Trong Vương Đô có một truyền kì, một thần thoại, một truyền thuyết bất bại, cao thủ dưới ba mươi tuổi không người nào có thể đánh bại Độc Cô Chiến Thiên... là tượng trưng cho niên thiếu một thời vô địch.

Độc Cô Chiến Thiên nói lời này không phải là Độc Cô Chiến Thiên quá tự phụ, mà Độc Cô Chiến Thiên cũng có sự kiêu ngạo của hần. Hần nghĩ ra nếu mình thật sự bại dưới tay Bạch Khởi tay không tác sát, đó là thua trong tâm phục khẩu phục, cho nên suốt đời làm nô cũng không hối hận, Và... Hần càng có lòng tin mình sẽ chiến thắng, và kết quả thắng lợi là Bạch Khởi không chết cũng tàn phế, Độc Cô Chiến Thiên đang ép Bạch Khởi, ép Bạch Khởi cầm vũ khí lên đấu với mình đồng thời hần cũng có một kì vọng. Kì vọng Bạch Khởi thật sự tay không đọ thực lực với mình vậy mới khiến mình hưng phấn. Khiến mình thỏa thích chiến đấu. Người như vậy mới xứng đáng là đối thủ của mình.

“Được... Ha ha” Bạch Khởi cuồng ngạo cười một tiếng, lao vọt tới. Động tác như quỷ mỵ, hóa ra một luồng tàn ảnh, lao thẳng tới Độc Cô Chiến Thiên.

Độc Cô Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng. Cũng nhắc kiếm xông đến, hai người lao vào nhau, nhưng lần này Bạch Khởi không cùng Độc Cô Chiến Thiên cứng đối cứng. Tay không cứng đối cứng với Độc Cô Chiến Thiên cầm kiếm, Bạch Khởi tạm thời còn chưa chán sống, hần cũng không cho rằng đôi tay của mình có thể cứng rắn hơn tinh cương, cho nên hần chọn dùng chiến lược du đấu.

Thoát khỏi sự trói buộc của cây trường kiếm kia, tốc độ Bạch Khởi nhanh lên gấp đôi. Không ngừng né tránh nhằm tìm cơ hội thích hợp công kích Độc Cô Chiến Thiên. Nhưng đáng tiếc mỗi lần công kích đều bị Độc Cô Chiến Thiên dùng cây hắc trường kiếm khổng lồ đỡ lại.

Kiểm trong tay Độc Cô Chiến Thiên giống như cánh tay không ngừng cản lại những đòn công kích. Giống như áo giáp không thể phá vỡ, kiên cố vô cùng, nhưng đồng thời cây kiếm nặng như vậy cũng không tránh khỏi cản trở động tác của Độc Cô Chiến Thiên. Tuy rằng động tác của hần vốn không chậm. Nhưng không nhanh bằng Bạch Khởi tay không, căn bản không thể tổn hại đến Bạch Khởi.

Đối với những người xem hai người không ngừng rượt đuổi, quyền ảnh đầy trời, kiếm khí ngát trời, nhưng kì thực chỉ có hai người và những cao thủ kia hiểu, bây giờ hai người căn bản đang ở trạng thái đan xen nhau, công kích của Bạch Khởi không cách nào hiệu quả, tuy rằng số lần công kích nhiều nhưng không hề có tác dụng, Độc Cô Chiến Thiên căn bản không thể đánh tới tốc độ cực nhanh của Bạch Khởi.

Trạng thái giằng co.

Bạch Khởi dựa vào tốc độ không ngừng du đấu, tránh né những đòn công kích của Độc Cô Chiến Thiên, đồng thời bắt đầu tìm cơ hội chuẩn bị công kích Độc Cô Chiến Thiên.

“Viu” Trong lúc Bạch Khởi ngậy người suy nghĩ làm thế nào để công kích Độc Cô Chiến Thiên thì thoáng chốc cây kiếm lớn chợt lóe, lao thẳng vào bạch Khởi, nếu không phải Bạch Khởi phản ứng nhanh xoay người một cái né tránh, e rằng lúc này đã bị Độc Cô Chiến Thiên chặt làm hai khúc.

Dù đã tránh được đòn công kích của Độc Cô Chiến Thiên, ngực Bạch Khởi vẫn để lại một vết máu dài, nguyên bộ y phục bị xé rách, máu từ ngực chảy ra, những người xung quanh đều giật thót tim.

“Xem chiêu!” Bạch Khởi dường như yếu thế, sau khi cố nhịn đau nhanh chóng tránh khỏi, lợi dụng giây phút Độc Cô Chiến Thiên thu kiếm lại hét lớn một tiếng, “Liệt Sơn Quyền” mang theo hồng quang dày đặc vây quanh năm đầm, lao thẳng đến trước ngực của Độc Cô Chiến Thiên.

“Bịch ~” một tiếng vang lớn truyền lại, Độc Cô Chiến Thiên dùng cây kiếm khổng lồ trong tay che trước ngực, trực tiếp chặn lại quả đấm của Bạch Khởi. Nhưng sức lực của Bạch Khởi quá lớn, “Liệt Sơn Quyền” với thực lực của bản thân mạnh hơn Độc Cô Chiến Thiên, Bạch Khởi phát ra sức lực mạnh gấp ba lần ngày thường, Bạch Khởi dốc hết toàn bộ sức lực công kích, điều này có thể nghĩ mà biết.

Mặc dù Độc Cô Chiến Thiên chặn lại được, không bị quyền của Bạch Khởi đánh trúng nhưng vẫn không nhịn được lùi mấy thước, cầm cây kiếm trên mặt đất, mới không bị lùi về sau tiếp.

Hai người giờ phút này mặc dù không phải là quyết đấu sinh tử, nhưng hơn hẳn quyết đấu sinh tử, Bạch Khởi ra tay không chút lưu tình, không cho Độc Cô Chiến Thiên cơ hội để thở, lần nữa trực tiếp xông thẳng tới, quyền này đánh về phía ngực trái của Độc Cô Chiến Thiên.

Dựa vào thực lực của Bạch Khởi bây giờ “Liệt Sơn Quyền”, nhiều nhất sử dụng năm lần, sau đó thì không được sử dụng nữa, vì vậy lúc này hẳn không thể bỏ qua cơ hội tốt công kích Độc Cô Chiến Thiên, trực tiếp lao thẳng tới, nhưng đáng tiếc Độc Cô Chiến Thiên vẫn là đại diện cho danh xưng thanh niên một thời bất bại, không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy, nắm lấy chuôi kiếm, Độc Cô Chiến Thiên xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, lật người một cái, xoay mấy vòng tránh khỏi sự công kích của Bạch Khởi, sau đó xoay người đâm một kiếm vào sau lưng Bạch Khởi.

”Phụt, Bạch Khởi bị một kiếm của Độc Cô Chiến Thiên đâm trúng, nhưng trong thoáng chốc Bạch Khởi đã xoay mình tránh được chỗ hiểm, kiếm của Độc Cô Chiến Thiên tuy rằng đâm trúng thân của Bạch Khởi, nhưng không tổn thương đến nơi yếu hại.

Nói thật dựa vào tốc độ của Bạch Khởi muốn né đòn công kích này vốn không khó, nhưng Bạch Khởi không làm như vậy, bởi vì hẳn biết nếu không thừa cơ hội này, e rằng rất khó đánh bại Độc Cô Chiến Thiên.

Tuy rằng dựa vào tốc độ của Bạch Khởi muốn đánh thế hòa với Độc Cô Chiến Thiên rất đơn giản, dù sao tốc độ của hắn hơn hẳn Độc Cô Chiến Thiên tay cầm kiếm nặng, nhưng hắn không làm vậy, lựa chọn cách nguy hiểm nhất, để đánh bại Độc Cô Chiến thiên... Bởi vì ... Thế hòa không phải là thứ hắn muốn... Đồng thời, Bạch Khởi cũng cảm thấy, Độc Cô Chiến Thiên cũng không muốn như thế.

“Bịch” Trong phút chốc Bạch Khởi bị Độc Cô Chiến Thiên đâm trúng, một tay bắt lấy cánh tay của đối phương, kéo cây kiếm về trước để cây kiếm hoàn toàn đâm xuyên vào cơ thể bên trái của mình, còn mình đi đến trước mặt của Độc Cô Chiến Thiên, dốc hết toàn bộ sức lực, tung một chưởng “Liệt Sơn Quyền”, đánh một quyền về phía ngực của Độc Cô Chiến Thiên.

Sau tiếng vang vọng thật lớn, Độc Cô Chiến Thiên bị đánh bay ra ngoài, trên ngực một vùng đỏ tươi, cả người ngã xuống hơn mười thước, thanh kiếm đen lớn kia cũng bị rút ra bên trong thân Bạch Khởi, rơi xuống một bên, dính đầy máu tươi, khiến cả một mảnh đất loang lổ máu, máu ở vị trí bụng của Bạch Khởi như suối phun trào, giống như một con suối nhỏ vậy.

Tình cảnh như vậy khiến tất cả mọi người đều ngẩn người, ai cũng không ngờ tới Bạch Khởi sẽ sử dụng chiêu thức này, ai có thể ngờ tới Bạch Khởi sẽ làm như vậy, bọn họ thậm chí nghĩ, nếu là mình thì liệu có dũng khí như vậy không, dùng thân cản kiếm của Độc Cô Chiến Thiên, sau đó dường như là sử dụng phương thức tự hủy hoại, gần như là dùng phương pháp đồng quy vu tận để đánh bại đối thủ.

Đáp án có được là phủ định, bọn họ đương nhiên không có dũng khí làm như vậy....

Cổ nén đau đớn Bạch Khởi đứng ở nơi đó nở nụ cười trên mặt, thấp giọng nói: “Ta thắng...”

Độc Cô Chiến Thiên thấy tình cảnh như thế, muốn bò dậy một cách khó khăn, nhưng quyền kia của Bạch Khởi đã dốc toàn sức lực, cho dù là tinh cương cũng sẽ có một lỗ thủng, núi đá cũng bị vỡ vụn, thân thể Độc Cô Chiến Thiên không mạnh tới mức đó, xương sườn của hắn gần như bị gãy hết, sau khi giằng co mấy hồi, hắn cuối cùng cũng không thể đứng dậy, nằm ở dưới đất nhìn thẳng Bạch Khởi toàn thân đầy máu đứng ở đó xem ra bị thương còn nặng hơn mình, thản nhiên nói: “Ta, ta thua rồi...”

Nói xong ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, Bạch Khởi nghe xong lời này thoáng chốc nở một nụ cười trên khóe miệng, sau đó ngã xuống đất, chuyện gì cũng không biết nữa.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

111. Chương 110: Vùng Đất Hỗn Loạn

Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên một trước một sau rơi xuống, tình cảnh như vậy khiến những người xung quanh há hốc mồm, nhìn cảnh tượng trước mắt không ai dám tin đây là sự thật, Độc Cô Chiến Thiên bị đánh bại, thua dưới tay Bạch Khởi.

Bạch Khởi dường như lao ra cùng lúc Bạch Khởi ngã xuống, về phần Độc Cô Chiến Thiên một đám quý tộc lần lượt chạy tới, giúp đỡ Độc Cô Chiến Thiên đã hôn mê, tuy rằng không mong tên này nhớ ơn nhưng ít nhất cũng kết thiện duyên, dù sao Độc Cô Chiến Thiên con người này không thích thiếu người khác cái gì, tính ra mai một có thể có được vô số lợi ích.

Cho nên bọn quý tộc xem chút đánh nhau vỡ đầu, nếu không phải cuối cùng Lý Tự Minh cường thế ra mặt, đứng ra dẫn dắt người hầu đi cùng cứu trợ Độc Cô Chiến Thiên, e rằng vì tranh giành giúp đỡ Độc Cô Chiến Thiên bọn quý tộc quyền thế sẽ đánh nhau ngay tại chỗ rồi.

“A a. Xem ra người kết được một người bạn không tồi, nếu có cơ hội mời hắn tới nhà chơi đi.” Phụ thân Bối Tác Tư đứng ở nơi xa vỗ vỗ vai Bối Tác Tư nói, nói xong mang theo nụ cười thỏa mãn rời khỏi nơi đây.

“Phụ vương... ừm... Người xem, Bạch Khởi thắng rồi, người.” Sau khi Lý Tự Minh sai người đưa Độc Cô Chiến Thiên đi khỏi, Lý Tầm Hoan tiến tới khuôn mặt nở nụ cười hèn mọn khê thì thầm.

Nhìn thoáng qua Lý Tầm Hoan trước mặt, Lý Tự Minh khẽ cười gật gật đầu sau đó nói: “Yên tâm... Ta nói lời giữ lời mà...”

Nhìn thêm một lần Độc Cô Chiến Thiên và Bạch Khởi, khuôn mặt nở nụ cười đắc ý rời khỏi đây, khiến cho Lý Tầm Hoan có chút không hiểu, phụ hoàng mình sao vậy? Tại sao lại cười như vậy? Bạch Khởi thắng có quan hệ gì với người sao?”

Không biết vị quốc vương Ba Phạt Lợi Á vĩ đại Lý Tự Minh đang nghĩ gì trong lúc này mà khuôn mặt nở nụ cười đi lên phía trước nói nhỏ: “Ha ha... Độc Cô Danh Dương, chắc người không nghĩ tới, con người lại bị thần tử của ta tay không đánh bại, ha ha ha, còn thề sẽ suốt đời làm nô cho người khác, người chắc không nghĩ tới con trai kia của người quá tự phụ, hắc hắc, lần này bị người ta đánh bại rồi, ta xem người dàn xếp như thế nào... chắc chắn... Ta nghĩ nếu người biết được tin tức này về mặt nhất định rất đặc sắc...”

Dĩ nhiên trải qua trận đấu lần này, danh tiếng của Bạch Khởi vang khắp Vương Đô Côi Thành, ấn tượng con trai lớn Bạch gia - Bạch Khởi trong mắt bọn quý tộc ở Mân Côi Thành là một tên ngốc quê mùa, cho dù hồi phục lại bình thường cũng không có bản lĩnh gì, chuyện lần này khiến bọn họ thay đổi quan điểm, địa vị của Bạch Khởi trong thoáng chốc nâng cao vô số lần, thậm chí lấn át Độc Cô Chiến Thiên, Bối Tác Tư, và Lý Tầm Hoan vương đô tam hạp này, được xưng là Vương Đô đệ nhất cao thủ... Thậm chí có người len lén đặt biệt hiệu cho Bạch Khởi là quý kiến sâu... Có thể nói là.... Thần quỷ vật cận Độc Cô Chiến Thiên thấy cũng phải phát sầu.

Tất cả những thứ này Bạch Khởi nghĩ còn chưa nghĩ tới, nhưng Bạch Khởi vốn không quan tâm mấy thứ này. Bởi vì vào ngày thứ hai Bạch Khởi dưỡng thương xong, hắn cự tuyệt yêu cầu của Bạch Kinh Thiên để hắn tới quân doanh huấn luyện, theo đại sư rời khỏi Mân Côi Thành, bắt đầu cuộc tu hành của chính mình

Dĩ nhiên vì điều này hẳn không thể không đáp ứng Bạch Kinh Thiên lúc trở về nhất định ra quân doanh luyện tập, vì Bạch gia kiến công lập nghiệp làm cho Bạch gia ngày càng lớn mạnh trong tay mình.

Lúc Bạch Khởi rời khỏi nơi đây không chào hỏi bất cứ người nào chỉ là trước lúc đi viết ba lá thư chia ra phái người đưa cho Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan, còn có Độc Cô Chiến Thiên, một là giải thích cho bọn họ lý do mình không cáo mà biệt, hai là để bọn họ giúp đỡ chiếu cố nhiều nô bộc A Lý quản lý việc làm ăn của mình, dù sao sau này Bạch Khởi xem đây là nơi trọng điểm của mình.

Nói thật Bạch Khởi buộc phải nâng cấp lực lượng của mình, không phải Bạch Khởi cảm thấy có hứng thú gì với việc tu hành này, Bạch Khởi không phải là người ham mê võ nghệ, con người này của Bạch Khởi đã tâm rất lớn và hẳn hy vọng mình có thể sống tốt hơn người khác, hy vọng mình có thể có được những thứ mà người khác không có, hy vọng Bạch gia có thể thịnh vượng trong tay mình, đồng thời cũng hy vọng có thể đạt được đầy đủ quyền lợi.

Mỹ nhân, quyền lợi, tiền. Không cần nghi ngờ cái nào Bạch Khởi cũng thích, nhưng Bạch Khởi là người thông minh, bởi vì là người thông minh nên hẳn biết những thứ mà hẳn muốn đạt được phải dựa vào thực lực làm cơ bản. Nếu không bất quá chỉ là hoa trong kiếng, trăng trong nước, e rằng bây giờ đạt được thì sau này cũng sẽ mất đi. Cho nên hẳn thực sự muốn nâng cao thực lực của mình.

Đi đến ngoại ô Mân Cô Thành, Bạch Khởi dẫn theo Khiếu Thiên toàn thân tuyết trắng và Tinh Linh xạ thủ Bích Lợi Tư tay cầm theo một cây trường cung, theo cạnh u đại sư cầm bình rượu đi lảo đảo, chỗ khác nhau của mấy người này là Khiếu Thiên luôn đi bên cạnh Bạch Khởi, Tinh Linh xạ thủ Bích Lợi Tư và u đại sư ngồi trên xe ngựa do Tiểu Kiền thúc ngựa.

Xem người khác ngồi xe còn mình thì đi bộ, Bạch Khởi không dễ chịu gì, tuy rằng hẳn cũng muốn ngồi xe, nhưng hẳn biết mình không thể, bởi vì u đại sư ghê tởm kia chế tạo cho mình bộ hàn thiết nội giáp, cộng thêm bao cổ tay, bảo vệ đùi, cộng thêm một bộ hàn thiết hộ uyển, lại thêm lúc trước Bạch Ngọc Đường cho mình Trọng Lực Hoàn, hiện nay trên người Bạch Khởi đem theo chỉ ít hai nghìn cân, đem theo như vậy... Bạch Khởi tự mình đi bộ cũng đã có chút khó khăn rồi, nếu như ngồi trên xe ngựa kia, e rằng vừa bước lên hai con ngựa đã tiêu rồi.

“Ta nói lão tửu quỷ này, chúng ta đi đâu vậy?” Bạch Khởi có chút bất mãn đi đến bên chiếc xe ngựa, vì để theo kịp xe ngựa, hẳn đã mệt mỏi lắm rồi, tuy rằng xe ngựa đi rất chậm, nhưng đối với Bạch Khởi thì vẫn quá nhanh, lau mồ hôi trên trán, Bạch Khởi hỏi u đại sư đang ngồi đó uống rượu.

Quen biết Tiểu Kiền và u đại sư thời gian dài, Bạch Khởi cũng không nói gì tôn kính nữa, đặc biệt là lão tửu quỷ u đại sư này, xem hết nguyên con người từ trên xuống dưới không thấy nơi nào đáng để người ta tôn kính cả, cho nên Bạch Khởi gọi biệt hiệu lão tửu quỷ, đối với chuyện này u đại sư cũng không phản đối gì.

“Đi đâu? Ừm... Để ta suy nghĩ... Hắc hắc... Tiểu tử, những nơi nguy hiểm chúng ta sẽ không đi, vùng đất Hỗn Loạn thì như thế nào?” Sau khi u đại sư uống một ngụm rượu cười hiếp mắt nhìn Bạch Khởi trước mặt nói.

“Ta XXX, vùng đất Hỗn Loạn còn không gọi là nơi rất nguy hiểm, lão khốn nạn này.” Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này trong lòng giận dữ mắng.

Bây giờ Bạch Khởi không còn là Thiên n Đại Lục siêu cấp ngốc nghếch nữa, Bạch Khởi đã đọc rất nhiều sách, đương nhiên biết vùng đất Hỗn Loạn là nơi nào.... Vùng đất Hỗn Loạn nằm ở phía đông bắc của vương quốc Ba Phật Lợi Á, nơi này từng thuộc lãnh thổ của một vương quốc nhỏ gọi là La Đức công quốc, nhưng vào đầu thời kì mười năm chiến tranh, bị Ba Phật Lợi Á tiêu diệt cùng với bảy công quốc khác, đổi tên thành La Đức hành tỉnh.

La Đức Hành tỉnh chính là nơi hỗn loạn mà mọi người thường nhắc tới, tuy rằng mười năm chiến tranh quốc thổ của Ba Phật Lợi Á mở rộng gần gấp hai lần, tiêu diệt mười mấy công quốc và bốn vương quốc được xưng là vương quốc số một đông phương đại lục, nhưng mười mấy quốc gia này nay đã hợp nhất với Ba Phật Lợi Á, các nơi rối loạn đã sớm bị dẹp yên, đến nay đã hoàn toàn nhập vào bản đồ trên Ba Phật Lợi Á, sát nhập vào vương quốc Ba Phật Lợi Á, nhưng...Mười mấy quốc gia này không có đất nước nào khó dẹp yên như La Đức công quốc này.

Phải biết rằng La Đức công quốc từng ở phía đông bắc của Ba Phạt Lợi Á, phía tây nam của nó chính là nơi nhìn chằm chằm Ba Phạt Lợi Á Vương Quốc như hổ đói rình mồi, phía tây chính là Gia Lam đế quốc cường thế, phía đông giáp biển, phía nam chính là dãy đất biên giới Sâm La tuyệt vực trùng trùng điệp điệp dài vạn dặm, phía bắc được xưng là Tử Vong đòi lĩnh một trong bốn đại tuyệt vực, thỉnh thoảng còn chịu ảnh hưởng của vực thăm Tử Vong, đường tiến vào phương Bắc thông khe hở của vực thăm Tử Vong đi vào trong thì bị ma thú và các bộ lạc tập kích, có thể nói... Đây căn bản bản là tứ chiến chi địa, người dân nơi đây hung hãn đến cực điểm.

Ban đầu Ba Phạt Lợi Á lợi dụng đối phương trong nước nội loạn, lúc mấy người con của các đại công quốc tranh đoạt công vị, đánh vào La Đức công quốc giành được nguyên lãnh thổ công quốc đồng thời đổi tên là La Đức hành tỉnh, nhưng qua mười năm, nơi này bạo loạn chưa từng ngừng nghỉ, hầu như năm nào cũng có các cuộc phản loạn lớn nhỏ phát sinh, điều này khiến cho Ba Phạt Lợi Á phải cho hai quân đoàn trú đóng trấn áp tình hình mới dịu bớt.

Nhưng khi mười năm chiến tranh kết thúc, Ba Phạt Lợi Á cũng hao tổn nghiêm trọng, cả nước Ba Phạt Lợi Á không thể không đi vào giai đoạn nghỉ ngơi lấy lại sức, đồng thời trong nội bộ Ba Phạt Lợi Á xuất hiện một An Đức Liệt đại công tước ở Tây Nam thất đại hành tỉnh đang có dã tâm chuẩn bị phản bội đồng thời khống chế Ba Phạt Lợi Á, điều này khiến Ba Phạt Lợi Á trong trạng thái mỗi một không thể không dời đi quân đóng ở La Đức, khiến hai quân đoàn nơi đây giảm còn một quân sư đoàn.

Một quân đoàn đương nhiên không thể trấn áp cả La Đức hành tỉnh, cho nên nơi đây khói lửa bốn phía, cường tộc vô số, thỉnh thoảng còn xuất hiện quân phản loạn lớn nhỏ, Ngoài trừ hành tỉnh từng là đô thành của La Đức công quốc, những chỗ khác gần như bị người khác chiếm giữ, ngay cả những thành thị kia cũng không ngoại lệ, bị khống chế trong tay những quân phản loạn khác nhau, vương quốc gần như mất đi sự khống chế nơi này, ngoài trừ danh nghĩa là thuộc về Ba Phạt Lợi Á, ngoài cái thành chính kia, Ba Phạt Lợi Á đối với nơi này không còn bất kì lực khống chế nào, nơi đây cường đạo vô số, ngoại trừ lượng lớn quân phản loạn, mảnh đất này ít nhất có mấy trăm bang cường đạo có thể lực, người dân như sinh sống trên đồng lửa.

Hơn nữa, nguy hiểm nhất không phải những thứ này, thỉnh thoảng đại đội ma thú chạy ra cùng với bộ lạc Thú nhân, đây mới là nguy hiểm nhất, dù là cường đạo quân phản loạn, đó cũng là người, là người có thể thương lượng, nhưng... Thú nhân và ma thú sẽ không thương lượng với nhân loại, gặp phải ngoài trừ chết không còn chọn lựa nào khác.

Bởi vậy nơi đây mới được xưng là nơi hỗn loạn, đương nhiên điểm này một chút cũng không thể bỏ qua, La Đức nơi này tài nguyên dị thường phong phú, có một lượng lớn thực phẩm quý báu của đại lục, nó không chỉ là nơi mà Ba Phạt Lợi Á muốn mà cả đông bắc đại lục muốn đi vào Gia Lam đế quốc đều muốn, vì vậy mới nuôi nổi nhiều cường đạo và quân phản loạn như vậy.

Nói thật nếu không phải Gia Lam đế quốc và nội bộ Ba Phạt Lợi Á đều có khó khăn, không có khả năng khống chế nơi này, nếu không phải hai vương quốc đều bận tâm lẫn nhau, La Đức hành tỉnh sớm đã bị khống chế trong tay hai nước này rồi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

112. Chương 111: Huyết Lang Đạo Đoàn

“Lão già khốn kiếp đáng chết, ngươi lại còn nói với ta chỗ đó không nguy hiểm à? Lẽ nào không phải ở vùng đất Hỗn Loạn đó kẻ cướp và phản quân nhiều hơn cả dân lành sao? Lẽ nào ngươi không biết chỗ đó thường xuất hiện Thú nhân và ma thú sao? Ngươi cho rằng một mình ta có thể đối đầu được với hàng ngàn hàng vạn kẻ cướp với cả ma thú và bọn người đó hả? Ngươi biết là một con người, đặc biệt là một người từ Vương quốc Ba Phạt Lợi Á đến vùng đất Hỗn Loạn là một việc nguy hiểm thế nào không?” Bạch Khởi nghe xong câu nói đó thì vô cùng bất mãn nói.

“Cái này... tất nhiên là ta biết, cho nên ta không cũng không định để mấy chúng ta cùng vào đó, ừm. Tên nô bộc nhanh nhẩu xấc xấn này của ngươi, cả ta và Tiểu Can đều sẽ không tiến vào vùng đất Hỗn Loạn, chúng ta sẽ ở lại khu vực biên giới tỉnh Tương Bình tiếp giáp vùng đất Hỗn Loạn đợi ngươi... Ừm... nghe nói

ở đó nghề thợ rèn rất nổi tiếng, còn ta... gần đây hơi kẹt, nên chuẩn bị đến chỗ đó làm ăn...” u đại sư uống một hớp rượu, nói với vẻ rất chi là bất lương.

“Hả? Người nói cái gì?” Bạch Khởi bỗng cảm thấy gân xanh trên trán mình phình to, hận là không thể xử tử lão già cặn bã bất lương này ngay tại trận. Nếu không nghĩ đến sự chênh lệch về thực lực của hai người và Tiểu Can đứng bên cạnh đang nhìn chòng chọc thì Bạch Khởi làm thế thật.

“Thật là... Đừng có kích động chứ... Thanh niên thời nay... đúng thật là... Tuy vùng đất Hỗn Loạn là một nơi nguy hiểm, song chính vì nó nguy hiểm, mới kích thích được khả năng tiềm ẩn của người. Tiểu tử, người phải biết nơi đó ở trong cảnh sát phạt từng giờ từng phút, hiện tại ở đó gần như là một thế giới người ăn thịt người, đến đó người mới biết thế nào là nguy hiểm thực sự, song đồng thời người cũng nhanh chóng trưởng thành, trở nên kiên cường hơn, có sức mạnh hơn, không phải là rất tốt sao? Sở dĩ ta đưa người đến đây cũng là vì thế. Người nghĩ xem tại sao Cô Độc Chiến Thiên kém người tận 3 sao mà lại có thể đấu ngang sức với người chứ? Người biết tại sao Cô Độc Chiến Thiên đáng sợ như thế không? Nói cho người biết, đó đều do vô vàn lần sinh tử rèn luyện ra, những đóa hoa không trải qua mưa gió sẽ mãi mãi không thể lớn lên được... Tiểu tử, nghe lời ta không có sai đâu.” u đại sư uống một hớp rượu, sau đó khật khừ nói.

“Cái này... Thôi được rồi...” Lúc này Bạch Khởi đành miễn cưỡng gật đầu, coi như là đồng ý, vì hắn nghĩ lời của u đại sư quả thật là không sai tí nào.

Nhưng u đại sư lại nói tiếp một câu làm Bạch Khởi suýt té ngã. u đại sư lúc này uể oải nhìn Bạch Khởi và nói: “Tất nhiên, là người tu luyện, người cũng không thể không có chút thành quả nào, không phải thế sao? Ta già rồi, bộ xương già này không thể lúc nào cũng theo người được, ta muốn người sau nửa năm tu luyện phải giết được ít nhất 3000 tên cướp, và phải giữ lại được bằng chứng, thế mới coi là đã vượt ải... Thế nào?”

“3000 người?” Nhất thời cảm thấy chóng mặt... Lão già này lại đem hắn ra làm một đồ tế thật, 3000 người, nói thì dễ đấy, 3000 người, nói giết là giết được chắc? Chỉ nói đến việc 3000 người đó xếp hàng nghiêm chỉnh cho mình chém, e rằng tay cũng mỏi như ra... chứ đừng nói đến đi giết.

Có điều vẫn còn may là Bạch Khởi nghĩ nhiệm vụ không có độ khó thì không rèn luyện được bản thân, nên sau khi do dự một chút, Bạch Khởi gật đầu, đồng ý với vẻ không thoải mái.

Mọi người đi xuyên qua cả Ba Phạt Lợi Á rộng lớn, tốc độ của Bạch Khởi không ngừng tăng lên, đã dần dần thích ứng rồi, đã có thể đuổi kịp tốc độ của u đại sư và mọi người, vì vậy tốc độ của họ cũng bắt đầu từ từ tăng nhanh, sau khi xuyên qua mấy tỉnh thành, mất khoảng nửa tháng Bạch Khởi đã đến được vùng biên giới tỉnh La Đức, cũng chính là thành Ba Đạt Nhĩ ở tỉnh Tương Bình.

Vừa vào trong thành thì ma rượu bậc nhất u đại sư uể oải nhìn Bạch Khởi rồi nói với vẻ băn khoăn: “Tiểu tử, đến nơi rồi. Người không cần giữ chúng ta lại thì chia tay ở đây thôi. Nếu người muốn tìm chúng ta thì nửa năm nữa quay lại đây tìm một quán rèn tên là ‘Bách Luyện’ là thấy.”

Lúc này Bạch Khởi chẳng còn biết nói gì nữa, trong lòng thầm khinh thường u đại sư, sau đó dắt Tiểu Thiên bỏ đi, gần như không dừng lại, cứ tiến thẳng về phía tỉnh La Đức – nơi được gọi là vùng hỗn loạn.

Ba ngày. Bạch Khởi hành trình 3 ngày. Trên đường không gặp một bóng người. Xem ra tỉnh Tương Bình giáp ranh tỉnh La Đức vẫn coi là thái bình. Dù sao thì nơi đây quân nhân bảo vệ không ít, lại luôn lấy mục tiêu đề phòng bất trắc làm đầu, còn có cả một quân đoàn đóng quân ở đây, có quân đoàn này nên vùng phụ cận Tương Bình cũng là vùng rất thái bình. Tuy bọn phản quân đông, số lượng kẻ cướp cũng không ít, nhưng chúng mạnh ai đẩy làm. Không có một đội quân chính quy nghiêm chỉnh mà chúng hoàn toàn không dám động vào, chứ không nói đến có 5 vạn quân phòng vệ địa phương, hoặc có một quân đoàn 20 vạn người ngựa như tỉnh Tương Bình. Dù thành La Đức chỉ có một sư đoàn có 5 vạn người ngựa, chúng cũng không dám đụng vào.

Ai cũng biết rằng Ba Phạt Lợi Á có ý trở thành đế quốc Tân Tấn. Nếu không phải đại công tước An Đức Liệt hay những Thú nhân bên ngoài thành sắt Đông Bắc và hải tộc vùng duyên hải Đông Nam cứ tri hoãn bước chân của Ba Phạt Lợi Á thì với dân số, nền kinh tế, thực lực quân sự và diện tích lãnh thổ hiện tại, Ba Phạt Lợi Á có thể xưng hiệu đế quốc từ lâu rồi, thậm chí là một đế quốc không yếu kém.

Những bọn ở tỉnh La Đức không phải bọn ngốc. Chúng không có tổ chức, như thế nhà nước có thể làm ngơ. Nhưng một khi chúng dây vào quân chính quy Tương Bình thì tình hình sẽ khác. Rất có thể sẽ chọc tức họ

khiến họ bỏ cả việc của đại công tước An Đức Liệt, trực tiếp tiêu diệt tỉnh La Đức. Vì vậy không có ai lại ngóc ngách khiêu chiến với quyền uy của nhà nước, tấn công quân chính quy Tương Bình, mà chỉ có quân chính quy Tương Bình thường xuyên đi càn quét, khiến bọn cướp và phản quân hoàn toàn không dám tiếp cận. Cho nên tình hình trật tự trị an ở đây cực tốt.

Đi liền 3 ngày, Bạch Khởi và Tiêu Thiên ngoài săn bắn một số thú hoang dã, gần như không làm việc gì khác, cứ tiến thẳng, Bạch Khởi không gỡ cả những đồ hàn thiết trang bị trên người ra, vì hắn nghĩ như thế có thể rèn luyện bản thân.

“Keng keng...” Những tiếng vang vọng lại, tiếng sắt thép giao nhau không ngớt, thỉnh thoảng còn kèm theo cả tiếng người hò hét. Lúc này Bạch Khởi và Tiêu Thiên vừa đi ra khỏi một vùng núi đồi thì nhìn thấy ở phía xa một nhóm thương nhân đang bị một bọn cướp tấn công.

Lúc này hộ vệ và tất cả nam giới trong nhóm thương nhân đó đều cầm vũ khí lên đối chọi với bọn cướp. Tuy người của nhóm thương nhân thực lực mạnh hơn nhiều, song số lượng lại quá ít, chỉ có mấy chục người. Còn bọn cướp phải có trên 100 người, trong đó có cả mấy đầu sĩ, so với nhóm thương nhân, rõ ràng là chúng chiếm ưu thế về số lượng. Nếu phía nhóm thương nhân không có một đầu sũ tầm 40 tuổi, e rằng cả nhóm thương nhân đã bị tiêu tòng lâu rồi.

Cục diện là như thế, trên mặt đất đã có không ít xác chết rồi, máu tươi thấm khắp mặt đất. Những phụ nữ và trẻ con ngồi trên xe ngựa ai cũng khóc thét lên, nấp trên xe, run lấy bầy.

“Tiêu Thiên... Xem ra chúng ta có việc để làm rồi.” Bạch Khởi nhìn thấy cảnh tượng này, thì khởi động gân cốt, nắm chặt nắm đấm, cái thông lọng có gai cứng làm bằng hàn thiết cầm trên tay lúc này có vẻ cực kì dữ tợn.

“Gâu gâu” Tiêu Thiên hưng phấn kêu lên, vốn là dã thú nên nó vô cùng yêu thích máu tươi, nếu không ở bên Bạch Khởi giảm bớt dã tính, nếu không vì nó thông minh vượt trội thì e rằng nó đã không kìm chế được dã tính, đã đi hại người ở Vương Đô từ lâu rồi. Lúc này có câu nói của Bạch Khởi, Tiêu Thiên lập tức hưng phấn kêu lên, rồi thân hình to khỏe như một con sói ma của nó phóng lên trước dẫn đầu.

“Vù” Bạch Khởi cũng xông lên như tên bắn, không chút do dự, cứ xông thẳng ra. Nhóm thương nhân và bọn cướp có phân biệt rõ rệt, áo của họ gần như giống nhau hết, còn áo bọn cướp tuy khác nhau nhưng lại có một đặc điểm là bịt mặt, đại khái là ở đây gần Tương Bình, chúng sợ lộ mặt sẽ bị quân chính quy càn quét.

Như thế đỡ gây phiền phức cho Bạch Khởi, cứ xông thẳng ra, một mình xông thẳng tới một tên cướp, tốc độ cực nhanh, nắm đấm chắc nịch đập vào người đối phương, một cú đấm đã làm đối phương bị thương chí mạng, một cú đấm xuyên qua người đối phương, giết chết đối phương luôn.

Tiêu Thiên cũng không nương tay, kêu lên một tiếng rồi lập tức dùng nanh vuốt cào rách đầu một tên cướp, sau đó lại nhanh chóng xuất kích, cắn đứt hầu của một tên cướp, trong phút chốc đã có mười mấy người chết trong tay của Tiêu Thiên. Một người một thú phối hợp từ xa, chẳng mấy chốc đã giết được tầm 30 tên cướp, thủ đoạn ghê rợn khủng khiếp, hầu như chết dưới tay Bạch Khởi và Tiêu Thiên thì không có một xác chết nào còn nguyên vẹn.

Tốc độ của Bạch Khởi khiến những người này cảm thấy như ma quỷ từ trên trời xuống. Hắn ra tay rất độc ác khiến người ta khiếp đảm. Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều bất giác khựng hết lại, hai phe tách ra hai bên. Bọn cướp tay cầm vũ khí, mặt đầy sợ hãi lùi lại sau mấy chục bước, quây thành vòng, rồi mặt đầy sợ sệt nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi. Chúng đã nhìn thấy những người bị Bạch Khởi và Tiêu Thiên giết chết vừa nãy đều là người của chúng, điều này chứng tỏ rằng người vừa đến rõ ràng không hữu hảo với chúng, thậm chí có khả năng là đến chống lại chúng.

Ngược lại, người của nhóm thương nhân thì đều bình tĩnh lại, tuy vẫn còn hơi sợ hãi, song đã sôi nổi tập trung lại với nhau dưới sự cầm đầu của vị đầu sũ, nấp phía sau Bạch Khởi và Tiêu Thiên, nhưng vẫn không dám đến quá gần.

“Người là ai? Lại dám xen vào việc của Huyết lang đạo đoàn bọn ta?” Một tên cầm đầu bọn cướp nhìn các ánh mắt xung quanh đang chăm chăm nhìn mình, nuốt nước bọt rồi tiến ra hỏi. Thực ra là hắn không

muốn ra, nhưng trong tình hình hiện tại hẳn phải cố gắng miễn cưỡng tiến ra, ai bảo hẳn là đại ca của bọn cướp cơ...

Hắn cũng không ngờ, có thể nhận ra Bạch Khởi là một cao thủ, là một đấu sĩ, hẳn cảm thấy rõ sự chênh lệch giữa hắn và đối phương, nên không dám quá ngông cuồng, lấy tấm biển phía sau lưng hắn ra, muốn đến vùng hỗn loạn này không có ai dám không chịu thua Huyết lang đạo đoàn, dù sao Huyết lang đạo đoàn cũng là một trong bốn đoàn cướp lớn ở vùng hỗn loạn. Tuy hẳn chỉ là... một tiểu đầu sỏ của chi nhánh của chi nhánh cấp dưới Huyết lang đạo đoàn... song nói thế nào thì hẳn cũng là người của Huyết lang đạo đoàn, không phải sao?

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

113. Chương 112

“Huyết lang đạo đoàn?” Thực ra thì Bạch Khởi không hiểu về vùng đất Hỗn Loạn, chính xác là ở Ba Phật Lợi Á ngoài những người của bộ phận tình hình quân sự và mấy lão thuộc bộ phận thống soái ra thì hầu như không ai biết gì về các thế lực ở vùng đất Hỗn Loạn, tất nhiên trừ bộ đội ở Tương Bình. Cho nên Huyết lang đạo đoàn tuy là cái tên vang dội khắp nửa vùng trời tỉnh La Đức nhưng Bạch Khởi chưa từng nghe đến.

Nếu không, có lẽ Bạch Khởi sẽ không đưa ra quyết định sau đây. Bạch Khởi nghe xong cái tên này thì cười khẩy, lạnh lùng nói: “Ta không biết Huyết lang đạo đoàn là cái quái gì, cũng chưa từng nghe qua, song lần này ta vào vùng đất Hỗn Loạn là để truy giết bọn cướp. Nếu các người là một băng cướp, thì đối với người mà nói đây chưa hẳn không phải là một việc may, sau khi chết người phải nhớ kĩ rằng người giết người... là Bạch Khởi ta.”

Nói rồi Bạch Khởi lại xông lên, hoàn toàn không để cho đối phương tranh cãi hay có cơ hội nghỉ ngơi, đã lại bắt đầu giết lẫn nhau. Còn Tiêu Thiên động tác cũng không chậm chút nào, bám sát theo sau Bạch Khởi. Một người một thú xông vào phe bọn cướp cứ như tiến vào chốn không người vậy.

Bọn cướp này ngoài mấy đấu sĩ ra những tên còn lại chẳng ai lợi hại cả, ngoài mấy tên có vũ khí ra những tên khác chẳng khác nào dân phu, tất nhiên có một điểm không giống đó là họ hung hãn hơn dân phu, song cái đó chẳng có tác dụng gì cả.

Bây giờ Bạch Khởi đã hiểu ra một chút tại sao chúng đông như thế mà bị một đấu sư chỉ huy tầm 20 hộ vệ chặn lại lâu như thế. Hóa ra bọn chúng chỉ là lũ vô tích sự, không bằng cả đám hộ vệ của nhóm thương nhân kia. Thảo nào mãi mà chúng không đánh bại nổi nhóm thương nhân.

Một đại đấu sư 6 sao cộng thêm một Tiêu Thiên có thể sánh với đại đấu sư, một người một thú như tiến vào chốn không người, triển khai một trận tàn sát, đúng thế, hoàn toàn không phải là giao chiến, mà chỉ là một bên tiến hành tàn sát, tiếng kêu thảm thiết cứ liên tục vang lên kinh rợn. Đám hộ vệ của nhóm thương nhân đứng phía sau Bạch Khởi xem, ai cũng nuốt nước bọt ừng ực, không dám nói nhiều... ai cũng kinh hãi nhìn Bạch Khởi.

Không phải họ chưa từng thấy người chết, trái lại, là những hộ vệ cho thương nhân thường xuyên qua lại vùng đất Hỗn Loạn, họ đã từng thấy rất nhiều người chết rồi, cũng từng tận tay giết người, song chưa từng thấy ai giết người tàn nhẫn đến thế... Bạch Khởi không dùng kiếm mà dùng bao tay, bao tay hàn thiết do lão già lưu manh u đại sư đích thân chế tạo, cái vật này ngoài điểm vô cùng chắc chắn, điểm đáng sợ nhất của nó chính là những cái gai nhọn khủng khiếp phía trên, nó đi theo nắm đấm của Bạch Khởi đánh vào thân thể của đối phương, có thể nhẹ nhàng xé rách da và xương của đối phương. Mỗi nắm đấm Bạch Khởi phát ra chạm vào ai đó thì chắc chắn phải có một xác chết không toàn thây, hoàn toàn hợp với tác phong làm người thường ngày của u đại sư.

Song những người khác thì không tránh khỏi có chút kinh hãi cực độ. Mỗi nắm đấm của Bạch Khởi hầu như đều xuyên qua thân thể đối phương, đâm thẳng vào lồng ngực đối phương, rồi rút ra lẫn với cả những nội tạng, nắm tay xuyên qua thân thể người. Cảnh tượng đó đáng sợ thế nào có thể tưởng tượng được. Huống hồ Bạch Khởi tàn sát thoải mái, toàn thân ướt đẫm máu tươi, khuôn mặt vốn khô ngo, thanh tú đã có vẻ dữ tợn, có vẻ cực kì kinh dị.

“Á...” Cùng với tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, Bạch Khởi đã giết chết tên cướp cuối cùng, nắm đầm chắc nịch đập nát sọ đối phương, sau đó mới dừng động tác, dắt Tiêu Thiên toàn thân đầm máu tươi đang ở đó không ngừng rung mình để rửa sạch đầm máu tươi đó đi, cùng quay người lại.

“Á...” Thấy động tác này của Bạch Khởi, đám hộ vệ thương nhân xung quanh bất giác lùi hết lại sau một bước, tất cả đều sợ hãi nhìn Bạch Khởi, sợ rằng sẽ rơi vào tình cảnh như bọn cướp đó...

May mà Bạch Khởi không tàn nhẫn như họ tưởng tượng, giải quyết xong 103 tên cướp, trong tiếng cười của Cửu U, Bạch Khởi giành được 1030 điểm giao dịch, tự nhiên tâm trạng khá tuyệt, liếc nhìn đồng xác bọn cướp Bạch Khởi có vẻ rất lạnh lùng. Những người này là cướp ở vùng đất Hỗn Loạn, chắc hẳn đã làm hại, đã dính đầy máu tươi của người vô tội, chết thì chết, chẳng có gì đáng thương, cũng chẳng có gì khiến hấn áy náy trong lòng cả.

“Thương nhân nhóm nhỏ như các ngươi sao lại dám đi lung tung trong vùng đất Hỗn Loạn này?” Từ từ bước lên mấy bước, Bạch Khởi lạnh lùng hỏi.

“Cái này... cái này... đại nhân... Chúng tôi chuẩn bị đến phía trước hợp lại với nhóm lớn. Ngài biết ở vùng đất Hỗn Loạn thương nhân nhóm nhỏ hoàn toàn không thể đi lại được. Phía trước chúng tôi có đội hình lớn do mấy chục thương hội hợp thành, chúng tôi có chút việc nên bị nhỡ, phải vội vã đuổi theo họ. Ai ngờ, vừa đi qua một thôn lại gặp ngay Huyết lang đạo đoàn đang tàn sát thôn trang, chúng tôi lập tức quay đầu chuyển hướng định đi vòng qua, nhưng không ngờ vẫn bị bọn chúng phả người đuổi theo.” Đám hộ vệ nhìn lẫn nhau, không ai dám trả lời Bạch Khởi, cuối cùng thì vị đầu sư phải đứng ra nói lí nhí.

“Tàn sát thôn xóm?!” Bạch Khởi nghe xong câu này thì chau mày, trong lòng càng khẳng định hấn ra tay không có gì sai cả, bọn khốn kiếp này đã tàn sát thôn xóm thì hoàn toàn không bằng cầm thú, chúng chết cũng đáng đời.

“Vâng... Đúng thế, tàn sát thôn xóm. Hai năm nay Vương quốc không có hơi sức mà quản lí nơi đây, còn rút đi quân đội đóng giữ, khiến tỉnh La Đức hoàn toàn biến thành địa ngục, cũng chính là vùng đất Hỗn Loạn như mọi người thường nói. Bọn cướp kia đều là lũ súc sinh, không việc tàn ác nào mà chúng không làm, việc như tàn sát thôn xóm cũng thỉnh thoảng xảy ra. Bọn phản quân tuy có lành hơn tí, song cũng là một bọn cướp. Ngoài mấy thế lực có hạn ra thì vùng đất Hỗn Loạn không còn một người tốt nào nữa, người ở đây giống như sống ở địa ngục vậy, nếu không thể thoát li, e rằng bây giờ vùng đất Hỗn Loạn đã không có bình dân cư trú rồi.” Vị đầu sư thở dài, nói với vẻ vô cùng thương xót, giọng điệu toàn vẻ bất lực. Có thể thấy hấn cũng muốn giúp đỡ, nhưng khổ nỗi không có khả năng đó.

Bạch Khởi không nói gì, vị đầu sư lại chấp tay cung kính trước Bạch Khởi khẩn cầu: “Đại nhân... Ngài cứu chúng tôi với, tôi ở đây cảm ơn ngài, song tôi khuyên ngài nên sớm rời khỏi vùng đất Hỗn Loạn này, chúng tôi cũng chuẩn bị rời khỏi đây quay về Tương Bình, nếu không, một khi bị người của Huyết lang đạo đoàn phát hiện ra thì chết chắc... Ngài có thể vẫn chưa biết Huyết lang đạo đoàn là một trong bốn thế lực lớn ở vùng đất Hỗn Loạn này, có đến 8000 người, nghe nói thủ lĩnh của bọn chúng là một đại đầu sư bậc cao nhất, thậm chí có tin đồn rằng hấn đã đột phá cấp đại đầu sư, tiến vào giai đoạn đầu lĩnh rồi. Nếu bị chúng bắt gặp thì ngài...”

“Nói như thế thì Huyết lang đạo đoàn còn những người khác nữa? Hừ hừ... Vừa nãy các ngươi nói chúng đang tàn sát thôn xóm? Chúng có bao nhiêu người? Thực lực thế nào?” Bạch Khởi nghe xong câu nói đó thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn. Song đột nhiên hỏi vấn đề này khiến người khác không biết Bạch Khởi rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Cái này... Chúng có khoảng 300 tên, vừa nãy tách ra 100 tên truy giết chúng tôi, chắc còn 200 tên nữa, thế lực... tôi nghĩ chắc mạnh hơn đám này chút, song chắc cũng không quá mạnh, tuy chúng là người của Huyết lang đạo đoàn nhưng... nơi đây vốn gần Tương Bình, ở đây rất ít khi có chủ lực của Huyết lang đạo đoàn xuất hiện, bọn xuất hiện ở đây chỉ là phân nhánh, thực lực bình thường đều không mạnh.” Người đó tuy không biết Bạch Khởi hỏi vấn đề này làm gì, nhưng... hấn vẫn cứ nói thật ra, không dám giấu giếm gì. Ở đại lục Thiên n, kẻ mạnh luôn được tôn kính, kẻ yếu đều giữ sự kính nể đúng mực đối với kẻ mạnh, huống hồ Bạch Khởi vừa cứu họ, thực lực thể hiện ra cũng khiến họ kính sợ.

“Thôn trang ở đâu?” Bạch Khởi nghe xong thì gật đầu và hỏi nhỏ.

Thực ra vừa rồi Bạch Khởi hỏi dò thế là vì muốn biết đối phương có mạnh không, nếu không mạnh thì tiêu diệt luôn, không những có thể tăng điểm giao dịch lại còn có thể làm suy yếu lực lượng địch, vì dù sao hắn cũng đã kết thù oán với Huyết lang đạo đoàn rồi. Thế thì phải tấn công đối thủ không từ thủ đoạn nào, vì tuy hiện tại Huyết lang đạo đoàn có lẽ chưa biết hắn là ai, cũng có thể chưa tìm được hắn, nhưng đến ngày nào đó sẽ biết, sẽ tìm đến hắn, trước lúc đó hắn sẽ dốc toàn lực tấn công đối phương, đồng thời cũng muốn kiếm điểm giao dịch cho hắn.

Lúc này nghe nói thực lực đối phương không mạnh, Bạch Khởi tự nhiên có ý định chuẩn bị diệt sạch bọn khốn kiếp đó.

“Cái này... Tây Nam... 3 dặm...” Vị đầu sư ngập ngừng trả lời.

“Thế này nhé... Các người cứ đi tiếp, tiếp tục đuổi theo đoàn thương nhân, ta biết các người mạo hiểm đi độc lập thế này, chắc là vụ làm ăn này rất quan trọng với các người, các người đi đi, còn bọn cướp ở đó thế lực không mạnh thì cứ giao cho ta là được rồi, ta đảm bảo... chúng không còn một tên sống sót, còn việc của các người cũng sẽ không ai biết.” Bạch Khởi gật đầu nói. Nói rồi cùng Tiêu Thiên đi về nơi xa, tiến thẳng về thôn trang cách 3 dặm hướng Tây Nam.

Nhìn theo hướng Bạch Khởi bỏ đi, vị đầu sư đó ánh mắt hơi phức tạp, thở một hơi dài thườn thượt, lầm bầm: “Nếu hắn không chết thì tương lai tên của hắn nhất định sẽ lưu truyền khắp vùng đất Hỗn Loạn... Ủm... Bạch Khởi à... Cái tên này... ta sẽ làm người đầu tiên truyền phát để mọi người biết việc người làm, cho dù... người chết trong cuộc chiến lần này.”

Nói rồi hắn đứng thẳng người, hô hào nhóm thương nhân tiếp tục lên đường. Còn Bạch Khởi phía đằng kia đã nhanh chóng đến được nông trang ở xa rồi. Bây giờ tuy Bạch Khởi vẫn đang gánh trọng lượng 500 kg, nhưng đã bỏ vòng trọng lực ra, hàn thiết trên người không những giúp hắn tăng cường phòng ngự kiên cố, ngoài ra không hề gây ảnh hưởng gì đến tốc độ của hắn, Bạch Khởi đã hoàn toàn thích ứng với trọng lượng này.

Lúc Bạch Khởi mặt đầy hưng phấn dẫn theo Tiêu Thiên đến thôn trang mà vị đầu sư chỉ chuẩn bị giết bọn cướp đó, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nét mặt vốn đang tươi cười bỗng trở nên vô cùng u ám, thậm chí có chút dữ tợn.

Xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một cảnh tượng địa ngục trần gian, các ngôi nhà trong thôn trang đã bị đốt rụi, ở đầu thôn mấy ông già vừa chết, trên mình có mấy vết thương, rõ ràng đã bị giết một cách tàn nhẫn, mấy đứa trẻ nằm trên vệ đường đầu thôn, mất đầu, chết mà vẻ mặt còn mang nỗi khiếp đảm.

Phía đằng xa còn có thể nghe thấy tiếng phụ nữ khóc lóc, từ trong những căn nhà chưa bị đốt cháy ở cách đó tầm trăm mét có thể nghe thấy tiếng kêu thê thảm của phụ nữ và tiếng khóc ré của trẻ con lẫn tiếng cười nham hiểm của bọn cướp đó.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

114. Chương 113

Trong cả thôn trang chỗ nào cũng có thể thấy các xác chết gãy xương, mất chân, mất tay. Quả thật bọn cướp cũng có quyền sinh tồn, không bài trừ nghề cướp bóc vì cuộc sống xô đẩy của chúng, cũng không gạt bỏ khả năng chúng không tự nguyện làm cướp hoặc chúng cam tâm tình nguyện muốn làm cướp, những cái này đều có thể, đều trong phạm vi Bạch Khởi có thể chấp nhận được.

Nói thẳng ra là Bạch Khởi từng thấy mình hợp làm người xấu, cũng từng muốn làm một tên cướp giống các vị trên Thủy Bạc Lương Sơn, xưng vương xưng bá, ăn to uống lớn, cũng coi là phóng khoáng, hơn nữa còn có thể cướp cả hơn N phu nhân chưa hắn không là việc phóng khoáng.

Trong ấn tượng của Bạch Khởi trước đây, bọn cướp tuy cũng có giết người, cũng có giết lẫn cả người vô tội, song cũng không xấu xa đến thế, chỉ ít có lúc chúng rất trượng nghĩa, tuy những chỗ đốn mạt cũng nhiều, nhưng ai cũng có quyền lựa chọn cách sinh tồn của mình, đó là phương thức sống của chúng, cũng không gì đáng trách.

Song bây giờ nhìn cảnh tượng trước mắt, Bạch Khởi cảm thấy chúng đã không chỉ làm cướp đơn giản như vậy. Theo Bạch Khởi, chúng đã không thể coi là thuộc phạm trù con người nữa.

“Đây là một bọn cầm thú.” Đây là kết luận Bạch Khởi đưa ra đối với chúng.

Ven theo con đường mòn trong thôn, Bạch Khởi đi về nơi có một dãy nhà chưa bị đốt cháy phía trước, trên đường rải đầy xác chết khiến tim Bạch Khởi không ngừng trĩu xuống, cũng không ngừng trở nên lạnh giá hơn, hai nắm tay nắm chặt lại với nhau, phía trên lấp lánh ánh sáng lạnh từ những mũi nhọn còn dây vết máu, trông hằn dử tợn hơn.

Đúng lúc này, một phụ nữ toàn thân màu đỏ sẫm ôm một đứa trẻ chưa đầy tháng chạy ra. Từ xa nhìn đứa trẻ đó trên cổ có một vết bầm, hai mắt nhắm chặt, xem ra đã chết rồi. Phụ nữ đó khóc lóc chạy từ trong ra, khi nàng và Bạch Khởi bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ẩn chứa khẩn cầu, chưa đợi Bạch Khởi có phản ứng, một lưỡi dao đã xuyên qua lồng ngực nàng, mũi dao sũng máu xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, tiếp đó người phụ nữ đó ngã xuống, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một khuôn mặt dử tợn, mang theo nét mặt tươi cười tàn nhẫn.

Nét mặt tươi cười đó nhanh chóng biến mất, nhìn Bạch Khởi toàn thân đều là máu và Tiêu Thiên với ánh mắt hung dữ, nét tươi cười trên mặt tên cướp biến mất, thay vào đó là kinh ngạc và hơi sợ hãi, song nó lại nhanh chóng hồi phục trở lại, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, đẩy một đám đồng bọn bên cạnh, sau đó mấy chục tên từ trong nhà phía trước Bạch Khởi đi ra và đi về phía Bạch Khởi.

Khi chúng đi đến, 100 tên từ hai dãy nhà bên cạnh cũng đi ra cùng với mấy tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, tên nào cũng cầm vũ khí, trên người dính máu tươi, thậm chí một số tên áo xộc xệch, có tên còn chưa kịp mặc quần áo, không khó để đoán ra vừa rồi chúng đang làm gì.

“Người là ai?” Một tên chợt đầu trọc cầm đầu, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, cười dử tợn hỏi.

“Bạch Khởi!...”

“Bạch Khởi? Chưa từng nghe nói. Tiểu tử, ta khuyên ngươi rời khỏi nơi đây, nếu không... hừ hừ...” Tên chợt cầm đầu thấy Bạch Khởi toàn thân dính máu tươi cũng đoán ra Bạch Khởi không phải thứ lành, tuy hắn không sợ nhưng tạm thời cũng không muốn gây rắc rối, vì hắn có cảm giác, cảm giác rằng người thanh niên trước mắt hình như không đơn giản, trong tiềm thức hắn không muốn động đến Bạch Khởi trước mặt.

“Rời khỏi? Không... Ta đến giết các ngươi.” Bạch Khởi nói giọng lạnh tanh, vừa nói vừa dẫn Tiêu Thiên tiếp tục tiến lên trước, mỗi bước một vết chân, bước đi khiến người ta có cảm giác vô cùng nặng nề.

“Giết bọn ta? Ha ha ha...” Tên cướp chợt mắt nghe xong câu nói đó liền sững lại chút rồi cười phá lên, bọn cướp bên cạnh cũng ào ào cười lớn.

Thực ra hắn thừa nhận Bạch Khởi khiến người ta có cảm giác không đơn giản, nhưng một mình mà đòi giết hơn 200 người, hắn tưởng hắn là ai? Thần chắc?

Bọn cướp trà trộn trong vùng đất Hỗn Loạn không phải không có quân địch, mỗi người đều buộc đầu trên đai quần, ở đây không chỉ có bọn cướp cướp bóc, chém giết dân lành, mà giữa bọn cướp với nhau cũng có chém giết, giữa bọn cướp với phản quân cũng có chém giết lẫn nhau. Nơi đây hoàn toàn là một thế giới người ăn thịt người, mọi thứ đều không dùng lời nói mà dùng hành động. Bọn cướp này cũng đều được coi là những người ném trái gió tanh mưa máu, tuy đa số thực lực không mạnh, song cũng không nhát gan.

Vì vậy, nghe xong câu đó tên cướp chợt mắt cười khẩy, xách đại đao trong tay lên lạnh lùng nói: “Muốn giết bọn ta? Anh em đâu, giết hắn!”

Lũ lâu la xung quanh theo lệnh, lũ lượt nhảy ra, vung vũ khí trong tay lên, xông về phía Bạch Khởi.

“Grừ...” Tiêu Thiên đột nhiên rú lên, dẫn đầu xông ra, nháy mắt đã cản đứt hầu một tên, rồi tiếp tục lao vào một tên khác. Bạch Khởi cũng không do dự xông ra ngay sau đó, lao thẳng tới bọn cướp đằng xa.

Kết quả không ngoài dự liệu, hầu như không gặp phải phản kháng nào ra trò, bọn cướp bị Bạch Khởi giết sạch sẽ, chỉ còn lại tên cướp chợt mắt đứng đó run lẩy bẩy, nhìn mọi thứ trước mắt, hơn 200 thủ hạ trong không quá mấy phút đã đổ rạp hết rồi, lại còn không một xác chết toàn thân, muốn dử tợn thể nào có dử

tợn thế đó, muốn thê thảm ra sao cũng có thê thảm như thế, những xác chết gãy xương, cụt chân, cụt tay rải đầy mặt đất khiến hắc kinh hồn, khiến hắc kinh tâm táng đờm.

Thực ra không phải hắc chưa từng nhìn thấy người chết, việc còn tàn nhẫn hơn hắc đều đã tự tay làm rồi, nhưng một người một dã thú trong thời gian ngắn giết hết nhiều người như vậy khiến hắc sợ hãi, khiến hắc rung động, đặc biệt là hình dạng thê thảm của đồng bọn càng khiến hắc sợ hãi, hắc sợ chết... vô cùng sợ chết...

“Bụp...” Hai chân của tên chợt thủ lĩnh băng cướp mềm nhũn quỳ sập xuống đất, mặt đầy kinh hãi nhìn Bạch Khởi đang tiến về phía mình, giọng run rẩy nói: “Không... Đừng giết ta... Ta... Ta là người của Huyết lang đạo đoàn, người giết ta... giết ta... Huyết lang đạo đoàn sẽ không tha cho người...”

“Ta biết... việc này... Ta biết từ trước khi ta đến đây cơ.” Bạch Khởi lạnh lùng nói, có vẻ như cái tên Huyết lang đạo đoàn hoàn toàn không thể uy hiếp hắc, hoặc là hắc hoàn toàn chưa từng nghe đến.

“Đừng... Đừng... Cầu xin người... Đừng... Ta không muốn chết... thực sự không muốn...” Tên chợt không còn vẻ dữ tợn và dũng mãnh vừa nãy nữa, sau khi thấy cái danh hiệu “Huyết lang đạo đoàn” hi vọng cuối cùng của hắc bị Bạch Khởi phớt lờ, hắc sợ hãi đến cùng cực, giọng nói đã kèm theo tiếng nấc nghẹn.

Bạch Khởi đã tiến đến ngay trước mặt tên chợt, liếc mắt nhìn các xác chết xung quanh, lạnh lùng nói với tên chợt: “Ta biết... người không muốn chết, nhưng những người dân thôn... họ cũng đâu muốn chết... Người đã giết họ, thì người đi chôn cùng họ đi...”

Nói rồi đột ngột dùng lực, một đòn giáng xuống đỉnh đầu đối phương, trong chớp mắt, óc đối phương bắn tung tóe, hắc rú lên thảm thiết và đổ sập xuống đất.

Nhìn xác chết khắp nơi, Bạch Khởi đốt một ngọn đuốc, sau đó lại vứt đi, dẫn Tiêu Thiên rời khỏi nơi này, hắc còn việc quan trọng hơn phải làm.

Ban đầu Bạch Khởi còn có chút chống cự lại việc vào vùng đất Hỗn Loạn giết người, còn bây giờ hắc không hề kháng cự gì nữa, vì theo hắc đây không phải việc gì khó khăn, hắc đã làm và không sợ tiếp tục làm, hơn nữa hắc nghĩ giết những người này... là việc nên làm.

Không... Bọn cướp này có lẽ hoàn toàn không được gọi là người, phải gọi chúng là cầm thú, giết bọn cầm thú này Bạch Khởi sẽ không có cảm giác tội lỗi, trái lại còn vui sướng man mác, đối với hắc bọn cầm thú này đã hóa thân thành điểm trao đổi, giết chết chúng là lựa chọn tốt nhất, không những có thể trừ hại cho dân, lại còn có thể tăng số điểm trao đổi của hắc, như vừa rồi giết chết hơn 200 người... chúng cho hắc tăng thêm 2700 điểm trao đổi.

Mục tiêu của Bạch Khởi đã có thay đổi, theo hắc giết chết 3000 tên cướp có vẻ hơi ít, nên là 3 vạn tên, thậm chí là tất cả. Tất nhiên... mục tiêu này có lẽ không hiện thực lắm, song đối với Bạch Khởi trong thời gian nửa năm phấn đấu theo nó thì cũng đủ cho hắc giết được không ít.

Bạch Khởi không phát hiện ra sau khi hắc bỏ đi, trong thôn trang ánh lửa ngút trời đó, có một người mình đầy vết sẹo dài, toàn thân đỏ sẫm lên lút chạy từ trong nhà ra, né qua đám cháy, chạy thẳng về phía Bắc.

Sau khi chạy rất lâu rất lâu, gã đàn ông đó mới ngồi xuống thở dốc, một lúc lâu sau mới bình phục lại, lẩm bẩm nói: “May mà... ta không ra ngoài, nếu không, ta cũng chết chắc rồi... Bạch Khởi... tên này đáng sợ thật...”

Nói rồi hắc đứng dậy, nhìn lại nơi ánh lửa ngút trời ở cách đó mấy dặm phía sau hắc, không thềm để ý toàn thân mình đỏ sẫm, tiếp tục chạy về phía Bắc, vừa chạy vừa hét lên trong lòng: “Bạch Khởi... Tuy người lợi hại, nhưng người cứ đợi đấy, giết bao nhiêu người của Huyết lang đạo đoàn bọn ta... Người đừng hồng sông sót mà rời khỏi được vùng đất Hỗn Loạn này. Ta nhất định sẽ báo cáo việc này lên trên.”

Nghĩ đến đây trong lòng hắc lại thêm vào một câu: “Tất nhiên, lần sau, lúc đối phó với người, ta sẽ không đến đâu.”

Bạch Khởi không biết vì hắc không khám xét tỉ mỉ. Thế là để một tên chạy thoát, tên này chạy thoát không những sẽ loan truyền cái tên Bạch Khởi trong nội bộ Huyết lang đạo đoàn, mà còn để các thế lực lớn đều

biết đến cái tên Bạch Khởi. Tất nhiên... sẽ không ngừng mang rắc rối đến cho Bạch Khởi... thậm chí khiến Bạch Khởi suýt mất mạng.

Những việc này Bạch Khởi tất nhiên là không biết, cũng không có cơ hội để biết, vì lúc này hắn đang dẫn theo Tiêu Thiên tìm chỗ tá túc, sau đó sẽ đi về phía Bắc vùng đất Hỗn Loạn, nơi đó chính là nơi hỗn loạn nhất trong vùng đất Hỗn Loạn, nơi cận kề với ngọn đồi Tử Vong, và mục tiêu của hắn là ở đó.

Nơi đó là nơi thành La Đức mà trung ương không thèm để ý đến, cũng là nơi tài nguyên phong phú nhất ở La Đức. Mọi thế lực đều nghĩ mọi cách chen chân vào đó, hầu như các tổng đô của băng cướp lớn trong vùng đất Hỗn Loạn đều ở đó, vì nơi đó không những tài nguyên phong phú, có đủ không gian cướp bóc, lại còn gần kề với ngọn đồi Tử Vong, quân chính quy có đến vây giết thì chúng cũng có thể nhanh chóng tẩu thoát. Đã vào ngọn đồi Tử Vong rồi thì sẽ không có ai truy sát chúng nữa, dù là ở vùng ngoài rìa cũng vậy, vì theo truyền thuyết những người vào ngọn đồi Tử Vong chưa có ai sống sót trở về. Tất nhiên... bọn cướp này cũng không dám vào, nhưng thường chỉ là đi dạo ở vùng ngoài rìa quân chính quy đó đã phải rút quân rồi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

115. Chương 114: Đấu Vương Sư Tộc Tân Ba Đạt

Bạch Khởi và Tiêu Thiên tiến thẳng về phía Bắc vùng đất Hỗn Loạn, đi tìm mục tiêu của hắn. Hành trình khoảng 10 ngày, trong 10 ngày này Bạch Khởi lại giết được hơn 1000 người, hắn tính ra chỉ thiếu 2000 điểm nữa là có thể đột phá lần nữa, đây phải là một tin vui, nhưng cùng với nó Bạch Khởi cũng kết thêm vô số thù oán.

Dọc đường đi cái tên Bạch Khởi đã truyền đi khắp vùng đất Hỗn Loạn, tuy các thế lực đều chưa có ý kiến gì, chỉ có Huyết lang đạo đoàn thì đã hạ lệnh giết chết Bạch Khởi, song hành tung của hắn di chuyển không ngừng, trong thời gian ngắn thực sự rất khó tìm được hắn, cho nên Huyết lang đạo đoàn tạm thời cũng chưa làm gì Bạch Khởi.

Tất nhiên những việc này Bạch Khởi không thể biết được, hiện tại hắn chỉ vừa hành trình vừa không ngừng giết bọn cướp, không ngừng tăng thêm điểm số của hắn, những việc khác hắn hoàn toàn không quan tâm.

Sau khi lại giết được 10 nhóm cướp nhỏ, Bạch Khởi chuẩn bị dẫn Tiêu Thiên bỏ đi, Tiêu Thiên thân mình vốn luôn tự nhiên, ngạo nghễ bỗng nhiên căng thẳng, chân trước hơi cong lại, nhìn chăm chăm về phía xa, không kìm được gầm lên hai tiếng, lần này không phải tiếng kêu giống chó con, mà là gầm.

“Gầm Grừ...” Tuy chỉ là hai tiếng, âm thanh hơi nhỏ, nhưng nghe có thể biết là Tiêu Thiên đang căng thẳng cao độ.

Lúc này khiến mặt Bạch Khởi biến đổi nhanh như chớp, trở nên thận trọng, hắn biết hắn đã đụng phải kẻ địch thực sự, kẻ địch khiến Tiêu Thiên kiêng nể có đủ thực lực khiến hắn căng thẳng, thậm chí có đủ thực lực để giết hắn và Tiêu Thiên.

“Người phát hiện ra cái gì à?” Bạch Khởi hỏi nhỏ.

“Gâu gâu...” Tiêu Thiên kêu hai tiếng trả lời, rồi phóng như bay về phía trước. Bạch Khởi bám sát phía sau Tiêu Thiên. Lúc Tiêu Thiên dừng lại ở sau tảng đá to trên một trạm canh gác, Bạch Khởi cũng dừng lại, lặng lẽ nhìn về hướng mắt của Tiêu Thiên.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Bạch Khởi sửng sò, đứng thẫn, Bạch Khởi đã sửng sò, vì cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến Bạch Khởi phải sửng lại. Một đội ngũ khoảng 500 người xuất hiện phía trước Bạch Khởi, nhưng những người trong đội ngũ này... cứ tạm gọi là người đi, những gã này toàn bộ đều là thân người đầu thú. Gã nào cũng cao 2 mét trở lên, thân người đầu thú, ai cũng mặc áo giáp kiên cố, đều ở trạc tuổi thanh xuân, trong tay cầm kiếm lớn, trên người mặc áo giáp... Đây... đây chắc chắn là cách ăn mặc của quân chính quy Thú nhân...

Không... Không nên gọi là quân chính quy, nên gọi là bộ đội tinh nhuệ. Bạch Khởi đọc qua sách cũng có chút hiểu biết về tình hình của Thú nhân, Thú nhân bình thường thì ngay cả vũ khí cũng không có, đa số

bọn chúng đều khoác da thú, cầm gậy gỗ tác chiến với nhân loại, cho dù là quân chính quy cũng chỉ có vũ khí chứ không có giáp trụ. Thế nhưng tất cả những gã trung bình cao hơn 2 mét trước mắt này lại đều có vũ khí và áo giáp, không thiếu một cái nào... Việc này... quả thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Bạch Khởi nhìn chằm chằm về phía đó, đợi đợi ngũ đó đến gần nhìn kĩ lại, Bạch Khởi thực sự không kìm nổi phải kêu khẽ: “Sao có thể thế được, là Sư tộc! Sao chúng có thể xuất hiện ở đây được?!”

Thực ra cũng chẳng thể trách Bạch Khởi kinh ngạc trước việc không đến nỗi quá quái dị này, Thú nhân có binh khí, áo giáp lại xuất hiện ở vùng đất Hỗn Loạn vốn đã khiến Bạch Khởi hơi kinh ngạc, tuy số lượng không nhiều, song ít ra nó chứng tỏ chúng là chiến sĩ tinh nhuệ của Thú nhân, sự xuất hiện của chúng đã khiến Bạch Khởi chất chứa đầy suy đoán và sững sờ.

Song những cái này đều không thể khiến Bạch Khởi phải kêu lên kinh hãi đến thế. Sở dĩ hắn kêu lên là vì thân phận của chúng... Sư tộc. Đó là hoàng tộc trong giới Thú nhân, cần phải biết rằng Sư tộc được mệnh danh là hoàng Thú tộc nhân. Mỗi chiến sĩ người sư tử trưởng thành đều có trình độ ngang với cấp đầu sư của nhân loại, hơn nữa chúng có thể tu luyện đấu khí, tuyệt đối là những người xuất sắc trong giới Thú nhân. Tuy Thú nhân rất đông, nhưng số có thể tu luyện đấu khí thì không nhiều, chủng tộc có thể tu luyện đấu khí tuyệt đối là tộc lớn trong giới Thú nhân, và những người Sư tộc này là một trong số đó, hơn nữa chúng còn tu luyện đấu khí cuồng sư (sư tử điên). Nhờ vào thể lực và tốc độ được ưu đãi, một người của chúng tương đương với 5 cao thủ tộc người cùng cấp.

Sư tộc tuyệt đối là chúa tể trong giới Thú nhân, song số lượng bọn chúng không nhiều. Toàn bộ Thú nhân có khoảng hơn 1 tỉ mạng, mà... Sư tộc chỉ có không quá 10 vạn, bao gồm cả trẻ già trai gái, số nam trưởng thành chỉ chiếm khoảng 1/3, nghĩa là khoảng 3 vạn... Toàn bộ Thú nhân mới có 3 vạn chiến sĩ Sư tộc tinh nhuệ, nên đội quân tinh nhuệ Sư tộc thường đóng hết ở Thú Vương thành. Mỗi người của Sư tộc trưởng thành đều là cận vệ quân hoàng gia của Thú tộc, bình thường tuyệt đối không rời khỏi Thú Vương thành. Dù là trên chiến trường cũng rất khó gặp phải các chiến sĩ Sư tộc dũng mãnh, theo truyền thuyết chỉ khi Thú nhân đối mặt với nguy hiểm hoặc trong cuộc đại chiến rất quan trọng thì chúng mới xuất hiện, và mỗi lần chúng xuất hiện thì đều giành thắng lợi huy hoàng cho Thú nhân. Sư tộc... đến nay đã 200 năm không xuất hiện trên chiến trường của nhân loại và Thú tộc ở đại lục Thiên n rồi.

Cũng có thể nói là đã 200 năm nay không có ai nhìn thấy Sư tộc ở nơi bên ngoài Thú Vương thành. Thế nhưng... bây giờ chúng lại xuất hiện, đội ngũ gần 500 mạng... Phải biết rằng, mỗi người của Sư tộc đều có thể tu luyện đấu khí, sức chiến đấu cực kì khủng khiếp, ngoài ra coi như chúng chưa từng luyện đấu khí cũng đủ để chiến thắng quân chính quy 3000 người của nhân loại, còn chúng đã tu luyện đấu khí... nếu không có đội quân chính quy 1 vạn người trở lên thì đừng hòng giết được bọn Sư tộc này...

“Bọn này xuất hiện ở đây rốt cuộc là vì cái gì? Sao có thể thế được? Lẽ nào truyền thuyết thực sự là thật? Mật đạo (con đường bí mật) xuyên qua ngọn đồi Tử Vong mà chỉ có Thú tộc biết thực sự có tồn tại? Nếu không, tại sao chúng xuất hiện ở đây?” Bạch Khởi khẽ tự hỏi.

Phải biết rằng theo sử sách ghi chép, trong ngọn đồi Tử Vong có một mật đạo có thể chạy thẳng đến thảo nguyên vạn thú mà Thú nhân sinh sống, mật đạo này chỉ có hoàng tộc của Thú nhân biết, còn những Thú nhân khác muốn xuyên qua ngọn đồi Tử Vong để đến đây không phải không thể, nhưng tuyệt đối sẽ không thể còn nguyên vẹn, không tổn thất gì, bình thường nếu gặp may, những Thú nhân di cư đó 10 không còn 1, hoặc hài cốt cũng không giữ được. Vì thế các bộ lạc Thú nhân đến được vùng đất Hỗn Loạn không có bộ lạc nào lớn mạnh, tất nhiên... lớn mạnh ở đây là tương đối, tương đối so với các bộ lạc Thú tộc thực sự. Những Thú nhân di cư đến đều là dân tị nạn, song cũng đủ để gây hại cho loài người.

Kết quả như thế nghe nói là do những tồn tại trong ngọn đồi Tử Vong mà người không biết đến đã cho Thú nhân quyền lợi đặc biệt, còn nếu là nhân loại vào đó thì chắc chắn là phải chết.

“Mật đạo này tất nhiên tồn tại, nếu không người nghĩ bọn ta đây sao có thể đến được nơi này, hề hề... Nếu bọn ta có 5000 chiến sĩ Sư tộc tinh nhuệ thì bọn ta cũng chẳng cần xuyên qua ngọn đồi Tử Vong, mà cứ chém giết thẳng từ đế quốc Gia Lam thôi...” Bỗng nhiên có tiếng nói hờn hậu vang lên phía sau Bạch Khởi, âm thanh này xuất hiện đột ngột khiến Bạch Khởi giật ngang người.

Hắn quay người lại thì thấy một Thú nhân đang đứng trước mặt, một Sư tộc tóc vàng kim, trông khoảng 40 tuổi, người cao hơn 2,5 mét, cơ bắp toàn thân giống như làm bằng sắt vậy, vẻ mặt đùa cợt đang nhìn hắn.

“Người là ai?” Bạch Khởi phòng bị nhìn đối phương, còn Tiêu Thiên hướng về đối phương sửa nhỏ nhưng chỉ đứng sát phía trước Bạch Khởi chứ không dám xông ra... Chỉ từ điểm này không khó thấy được sự ngang tàng và nguy hiểm của đối phương, nếu không Tiêu Thiên sẽ không thế.

“Không cần căng thẳng đâu nhân loại ạ, ta sẽ không giết người, tuy... theo ta nghĩ nhân loại đều nhỏ bé, yếu ớt, nhưng ta... Tân Ba Đạt không thêm giết một nhân loại nhỏ yếu. Sở dĩ ta xuất hiện ở đây, chẳng qua là phát hiện ra người đang rình bọ ta thôi... Tất nhiên... còn cả con ma thú bên cạnh người nữa...” Thú nhân tên Tân Ba Đạt cười toét miệng lộ cả một hàm răng sắc nhọn, nói với Bạch Khởi. Vẻ mặt tươi cười này lại khiến Bạch Khởi toàn thân nổi da gà.

Thực ra, nghe nói Thú nhân đều có sở thích ăn thịt nhân loại, Bạch Khởi vẫn rất sợ bị vị trước mặt cướp mất mạng sống của hắn.

“Ấy... Xin lỗi. Vừa rồi chỉ là ta hơi tò mò thôi... Ta xin lỗi người. Ta lập tức rời khỏi đây ngay...” Bạch Khởi cười gượng nói. Nói rồi dẫn Tiêu Thiên chuẩn bị bỏ chạy. Nói đùa, hảo hán không lao vào chịu thiệt trước mắt. Không nói đến một cao thủ Tân Ba Đạt rõ ràng ngay trước mắt, mà là 500 chiến sĩ Sư tộc dưới kia đều có thể xử chết hắn. Là chiến sĩ tinh nhuệ của Sư tộc, kẻ thành niên có thực lực của đấu sư cấp cao, chúng đã tu luyện đấu khí thì tuyệt đối tên nào cũng có thực lực tương đương với hắn, nếu chúng đồng loạt xông lên, không... không cần đồng loạt xông lên, chỉ cần một đội nhỏ ra tay, hắn và Tiêu Thiên hôm nay cũng phải gửi gắm tại nơi này rồi.

“Bộp” Sư tộc tóc vàng đó bỗng xuất hiện sau lưng Bạch Khởi, thân pháp như ma quỷ, chớp lấy vai của Bạch Khởi, kéo Bạch Khởi trở lại, lại biểu lộ vẻ mặt tươi cười khiến Bạch Khởi ớn lạnh, nói kiểu trêu chọc: “Đã đến rồi... thì vội đi làm gì?”

“À... Nhà ta có việc, ta phải về gấp... Việc này... Chúng ta có cơ hội gặp lại... Người không cần giữ ta lại ăn cơm đâu.” Bạch Khởi gượng cười nói, vừa nói vừa muốn vùng ra bỏ chạy.

Nhưng một câu nói của Sư tộc tóc vàng Tân Ba Đạt lại khiến Bạch Khởi nhụt chí như con gà trống bại trận, không bỏ chạy nữa, vì lúc này Sư tộc tóc vàng Tân Ba Đạt toét miệng cười, nói bằng giọng vang như sấm: “Tự giới thiệu một chút... Ta là Tân Ba Đạt, đấu vương cửu tinh của Sư tộc...”

Tuy chỉ một câu như thế nhưng khiến Bạch Khởi hoàn toàn tuyệt vọng rồi, đùa trò quái quỷ gì vậy, đừng nói đấu vương cửu tinh, cho dù là đấu linh cửu tinh thôi Bạch Khởi cũng đã không có cơ hội chạy thoát rồi, huống hồ đây là đấu vương cửu tinh! Hơn nữa lại là chủng tộc biến thái - Sư tộc! Phải biết rằng... đấu vương cửu tinh của Sư tộc đều có thể đấu tay đôi với đấu hoàng tam tinh của tộc người... lại còn có khả năng chiến thắng rất lớn cơ... Hắn dựa vào đâu mà dám chạy khỏi tay của gã này? Tuy hắn có cánh tiếp đất, nhưng... cao thủ cấp đấu tông cũng đã có thể bay ngắn bằng đấu khí, thì đừng nói đến cấp đấu vương, họ đã có thể dùng đấu khí cười mây vượt gió... cánh tiếp đất thì có tác dụng quái gì, hắn mà bỏ chạy thì ngay giây sau đó đã bị người ta nghiền thành bã.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

116. Chương 115: Hoàng Tử Thú Nhân Rất Ngốc, Rất Ngây Thơ

“Cái này... Tân Ba Đạt đại thúc... Thực ra... Cái đó... Ta bỗng nhớ ra nhà ta cũng không bận lắm... Ngài có việc gì cần ta làm, cứ việc dặn dò là xong... Tôi nhất định theo ngài, quyết không rời khỏi.” Bạch Khởi quay đầu lại, vẻ mặt nịnh bợ ton hót nói.

Song trong lòng hắn chửi thầm: “Người đợi đấy lão súc sinh, đợi đến lúc lão tử lợi hại, ta nhất định sẽ hành hạ người... Đấu vương Sư tộc là cái cứt gì!! Người cứ đợi đấy!! Bây giờ lão tử đại trượng phu biết mềm biết cứng, cho người oai trước một lúc thôi!”

Tiêu Thiên bên cạnh nghe xong câu đó bất giác đuôi chân trước ra che lấy mắt của nó, bộ dạng dường như muốn nói nó không quen biết Bạch Khởi, còn Tân Ba Đạt thì sững người rồi cười phá lên: “Ha ha ha... Mọi người đều nói con người giáo hoạt, bây giờ xem ra quả đúng như vậy... Tiểu tử... Người thật giáo hoạt... Song... Ta thích...”

“Mẹ kiếp... Người không giao hoạt chắc? Người không giao hoạt thì đã không uy hiếp lão tử trắng trợn thế. Người cũng chẳng phải loại chim tốt gì, người ta đều là Thú nhân, là lũ ngốc. Mẹ kiếp... Theo ta thấy, ai nói Thú nhân ngốc thì hẳn mới là kẻ ngốc ấy... Tên này trông thoáng đã biết là thuộc vào loại cáo già rồi... Nếu không phải chắc chắn tên này là Sư tộc thì ta thậm chí còn tưởng người là Hồ tộc (tộc cáo) trong truyền thuyết cơ.” Bạch Khởi chửi rửa trong bụng.

Tất nhiên lời lẽ như thế Bạch Khởi không dám nói ra, hẳn sợ người trước mặt bỗng nổi điên tiêu diệt hẳn, như thế thì lợi bất cập hại. Vì vậy, hắn chọn cách im lặng, thành thật làm người thì tốt hơn.

“Ừ... Tốt... Ha ha. Bọn ta vừa đến thế giới của loài người này, nên không rõ tình hình ở đây. Tiểu tử, người đến đây với ta... Ta có một số việc phải hỏi người... Thế nào?” Tân Ba Đạt cười ha hả, hài lòng nói. Nói rồi xách Bạch Khởi lên bước đi, nào có vẻ trưng cầu ý kiến Bạch Khởi đâu?

Bạch Khởi bị Tân Ba Đạt xách vào trong lều trại của Sư tộc đã được dựng tạm thời dưới trạm canh. Dưới vô vàn ánh mắt chòng chọc của Sư tộc, dưới vô vàn ánh mắt hung hãn đó, hắn lo sợ nơm nớp cùng đi về phía một cái lều to.

Đứng trước cửa lều to là 4 Sư tộc thân hình khôi ngô, sau khi thấy Tân Ba Đạt thì ai nấy đều lũ lượt hành lễ, sau đó đến Bạch Khởi, hắn cảm thấy thúc thúcng dùng ánh mắt như của dã thú lạnh lùng nhìn hắn. À... không phải, thúc thúcng dùng ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt dữ tợn nhìn hắn, chứ không phải ánh mắt như của dã thú, vì thúc thúcng vốn là dã thú mà...

Khi Bạch Khởi và Tân Ba Đạt cùng đi vào lều trại, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một Sư tộc con, người cao khoảng mét một, mét hai, xem ra lớn bằng cậu bé bảy, tám tuổi của loài người. Lúc này Tân Ba Đạt tiến vào, quỳ một đầu gối xuống đất trước mặt Sư tộc con đó, cung kính nói đồng thanh: “Thị vệ trưởng Tân Ba Đạt tham kiến điện hạ.”

“Cái gì? Điện hạ? Hoàng tử Thú nhân? Yên nào... Cái thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Bạch Khởi nghe xong câu nói đó thì muốn ngất xỉu. Phải biết rằng, nghe nói đương nhiệm thú hoàng là một đầu để cấp truyền kì... uy lực của một đầu để Sư tộc mạnh thế nào thì có quỷ mới biết, hơn nữa hắn còn là lãnh tụ của Thú nhân, dưới chương có 1 tỉ dân Thú nhân đều là binh lính... Tuy Thú nhân phải đồng thời đối mặt với sự tấn công của mấy quốc gia loài người, phải tác chiến nhiều phương hướng cùng một lúc, nhưng... thực lực và sức chiến đấu của thúc thúcng thì không cần phải nghi ngờ.

Sở dĩ Ba Phạt Lợi Á có thể ngăn chặn Thú nhân tấn công, quân đoàn phương Bắc của Ba Phạt Lợi Á cực kì tinh nhuệ là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân lớn nhất là... vì Thú nhân đồng thời triển khai mấy chiến trường tác chiến với mấy quốc gia loài người, Ba Phạt Lợi Á không phải đối đầu với quân chủ lực của Thú nhân, chỉ là một bộ phận bộ lạc tản cư, vì vậy mới có thể chống chọi lâu như thế mà vẫn vững như núi Thái Sơn...

Nhưng... nhưng đây là nguyên nhân Thú nhân đặt chiến trường chủ yếu tại Tây đại lục, một khi... Thú nhân chuyển mục tiêu, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Nếu để mọi người biết hoàng tử của Thú nhân không hiểu sao đến Ba Phạt Lợi Á, thì chắc chắn sẽ gây xôn xao. Nếu tên nhóc này xảy ra việc gì không may ở đây hoặc tên nhóc này bị ông đại thúc bắt lương đang ở cạnh hắn lừa gạt đến đây, một khi để lão thú hoàng biết thì... hậu quả không thể tưởng tượng nổi, Ba Phạt Lợi Á sẽ bị hủy diệt ngay tức khắc...

Càng nghĩ càng có thể, ấn tượng của Bạch Khởi đối với Tân Ba Đạt thực sự là xấu đến cực điểm, trông thế nào, nghĩ thế nào cũng thấy lão này có khả năng đang dụ dỗ tiểu hoàng tử Thú nhân trông rất ngây thơ với đôi mắt to long lanh và bộ dạng rất ngốc, rất ngon ăn này.

“Này... Người là hoàng tử Thú nhân? Con trai của thú hoàng hả?” Bạch Khởi bắt giắc hỏi.

“Là cháu! Điện hạ là con trai của hoàng tử lớn...” Tân Ba Đạt đứng bên cạnh nét mặt hơi tái đi nói. Vừa nãy gã nhìn ánh mắt Bạch Khởi nhìn gã đã có thúc thúcng không thoải mái rồi, bây giờ lại ăn nói như thế, nếu không phải e dè có mặt điện hạ ở đó thì nhất định gã phải cho tên tiểu tử loài người trước mặt này một trận đòn nên thân, tất nhiên là không thể giết vì hắn vẫn có tác dụng...

“Người... là con người?” Tiểu hoàng tử Thú nhân giống như một cậu bé hiếu kì, nhìn chăm chăm vào Bạch Khởi, nét mặt rất ngây thơ hỏi.

“Tất nhiên... Điều này cũng phải hỏi sao?” Trên trán Bạch Khởi xuất hiện hai vạch đen... tỏ ra hết sức khinh bỉ sự vô tri của tiểu hoàng tử Thú nhân này.

“Ha ha... Cuối cùng ta đã được gặp con người rồi... Cha ta nói... con người đều rất thông minh, người cũng rất thông minh phải không?” Tiểu hoàng tử Thú nhân nét mặt ngây thơ vui mừng nhảy cẫng lên nói. Vừa nói vừa chạy đến trước mặt Bạch Khởi, ngó nghiêng ngắm nghía hắn. Tiêu Thiên đứng sát bên Bạch Khởi thì biểu lộ một nét mặt kì quặc.

Câu hỏi này khiến Bạch Khởi không biết trả lời thế nào, song câu tiếp theo của hoàng tử Thú nhân lại khiến Bạch Khởi xúc động suýt té ngã... vì tên nhóc này ngoài đầu lại, hưng phấn nói với Tân Ba Đạt: “Thức thức Tân Ba Đạt, thức thức tốt thật đấy, tìm được cả một con người cho cháu chơi... Thế thì... bây giờ thức chúng ta nghỉ thôi. Thức thức Tân Ba Đạt, thức chúng ta cùng chơi với con người này nhé...”

“Ta... Tìm một con người để chơi? Còn muốn cùng chơi? Chơi cái gì? 3P à? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta lại biến thành đồ chơi à?” Việc này khiến mếp Bạch Khởi co giật mấy cái... Điều này khiến trong lòng Bạch Khởi nguyên rủa Tân Ba Đạt vô hạn lần.

Tiêu Thiên - ngày càng nhân tính hóa đứng bên cạnh thì không nhịn được liền nằm bò xuống đất, toét miệng ra, tay cứ bụm chặt mồm, nhìn điệu bộ có lẽ tên cầm thú này đang cười...

Còn Tân Ba Đạt nghe xong câu này thì không kìm được cứ giơ tay xoa đầu, bộ dạng kiêu đầu, sau đó tìm một lí do nói: “Điện hạ, ngài biết là chúng ta vừa vào thế giới loài người, chúng ta và loài người không hữu hảo, đây là nơi rất nguy hiểm, chúng ta lại thiếu nước và thức ăn, có rất nhiều việc tôi phải đi sắp xếp nên không thể chơi với ngài... Con người này... để hắn chơi với ngài nhé...”

Nói rồi gã trừng mắt nhìn Bạch Khởi với ánh mắt hăm dọa, sau đó nói: “Tiểu tử, ngươi nhớ là phải chơi với hoàng tử điện hạ cho tử tế, đợi bọn ta tìm được nơi định cư, ta sẽ tự nhiên thả ngươi đi. Tân Ba Đạt ta nói lời giữ lời. Có điều tốt nhất là ngươi đừng giở trò, nếu không... hừm hừm...”

Nói rồi không quay đầu lại liền bỏ đi. Điều này khiến Bạch Khởi lại phải hỏi thăm tất cả nữ giới 18 đời tổ tông của Tân Ba Đạt, tất nhiên vẫn phải nói với Tân Ba Đạt một câu tiếng Anh: “F*ck you!”

Còn việc muốn bắt cóc tiểu hoàng tử này rồi chạy trốn, trước đó Bạch Khởi đã nghĩ đến, song, khi Tân Ba Đạt uy hiếp hắn thì hắn đã từ bỏ rồi. Đùa gì chứ bắt cóc tên nhóc này thật thì hắn không bị 500 chiến sĩ Sư tộc này với cả Tân Ba Đạt truy sát khắp thế giới chắc? Đó là một đầu vương cửu tinh của Sư tộc đấy, còn cả 500 chiến sĩ tinh nhuệ Sư tộc. Bạch Khởi hắn vẫn chưa sống đủ!

“Con người... Pháp khắc vưu (F*ck you) nghĩa là gì?” Tiểu hoàng tử Thú nhân ngây thơ nghĩ ngợi rồi tò mò hỏi.

Bạch Khởi sững người, rồi lập tức cười đều, thấp giọng nói với tiểu hoàng tử Thú nhân trước mặt: “Tiểu tử, tuy ngươi là hoàng tử Thú nhân, song đây là thế giới loài người... người không nên gọi ta là con người, nếu người đồng ý thì gọi là... là ca ca... hoặc Bạch Khởi đại ca đều được... Nhưng tuyệt đối không được gọi ta là con người... Tất nhiên... đây là bí mật của hai chúng ta. Người chỉ có thể gọi ta như thế một cách kín đáo. Nếu trước mặt người khác thì người gọi ta là Bạch Khởi là được rồi... Thế nào? Nếu người đồng ý thì ta nói cho người biết nó nghĩa là gì...”

“Ừ... Được... Bạch Khởi ca ca... Người mau nói cho ta... Pháp khắc vưu nghĩa là gì?” Tiểu hoàng tử Thú nhân rõ ràng chẳng có tính toán gì, thuộc vào loại rất ngốc, rất ngây thơ, nghe xong là vội vàng gật đầu lia lịa ngay, hồn nhiên gọi một tiếng Bạch Khởi ca ca rồi lại hỏi Bạch Khởi.

“Ừ... ngoan... cái này hử. Pháp khắc vưu... là một loại cá, nhưng ở quê ta thì nó đại diện cho như ý cát tường, nói tóm lại, nó là một câu thăm hỏi vị thức thức đó...” Bạch Khởi tất nhiên không dám nói nó là câu chửi (F*ck you), nếu không, chẳng may tiểu hoàng tử Thú nhân này nói ra, bị gã Tân Ba Đạt biết được thì e rằng hắn sẽ tiêu đời.

“Ồ... Bạch Khởi ca ca... Thế sau này ta gặp thức thức Tân Ba Đạt cũng phải nói với thức thức ấy Pháp khắc vưu đúng không?” Tiểu hoàng tử Thú nhân lại hồn nhiên hỏi.

Câu này khiến Bạch Khởi ngỡ ngàng rồi phá lên cười ha hả, vỗ vai tiểu hoàng tử, giọng điệu kiên định nói: “Ừ... Đúng thế... Sau này người nhất định phải chào hỏi hắn như thế... Ừm... Cuối cùng ngày nào cũng chào

hỏi hần... Ta nghĩ hần chắc chắn sẽ rất vui sướng.”

“Thật không? Thế ta nghe lời Bạch Khởi ca ca, sau này hàng ngày đều chào hỏi thúc thúc Tân Ba Đạt như thế...” Tiểu hoàng tử Thú nhân vẫn hồn nhiên nói, cười đến nỗi mắt đã thành hình trăng non rồi.

Nói đến đây, trong đầu Bạch Khởi đã xuất hiện cảnh tượng tiểu hoàng tử Thú nhân suốt ngày hét to “pháp khắc vu” với gã Tân Ba Đạt.

Nếu gã đó biết tiểu hoàng tử suốt ngày nói với gã câu kiểu như “xxx mẹ mày...” thì phản ứng sẽ thế nào... chắc là vẻ mặt đó sẽ vô cùng hay ho. Nhưng đáng tiếc là cả đời hần cũng không thể hiểu được nghĩa của câu nói này, vì chỉ có mình Bạch Khởi hiểu mà thôi.

Tất nhiên Bạch Khởi cũng không biết câu nói này của hần gây ra một sai lầm nghiêm trọng, từ đó trở đi mỗi khi gặp ai, tiểu hoàng tử Thú nhân đều nói luôn một câu “pháp khắc vu”. Việc này Bạch Khởi cũng không ngờ tới.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

117. Chương 116: Ta Là Sự Lựa Chọn Thích Hợp Nhất

Cười nhìn tiểu hoàng tử Thú nhân một cái, Bạch Khởi dừng lại suy nghĩ trơ tráo trong đầu mình, mà rất nghiêm túc nhìn hoàng tử Thú nhân trước mặt, sau đó đi tới, thấp giọng nói với tiểu hoàng tử Thú nhân: “Đúng rồi... có chuyện ta muốn hỏi người, nếu người trả lời ta, ta sẽ dạy cho người trò chơi hay nhất của thế giới loài người, thế nào?”

“Trò chơi hay nhất của loài người ư? Được... ta đồng ý....? Tiểu hoàng tử sư tộc vẻ mặt ngây thơ, gật gật đầu, đáng vẻ rất mong đợi.

Nói thật, đáng vẻ này khiến cho Bạch Khởi có chút xấu hổ khi lừa hoàng tử diện hạ đáng yêu bầy, dù sao ánh mắt hồn nhiên đó khiến cho người ta có cảm giác mặc cảm.

“Ừm... cái đó... tại sao các người lại đến đây, cần phải biết rằng đây là quốc gia của loài người, có lẽ người không biết thù hận giữa Thú nhân và con người, hai bên đã ra chiến tranh đã rất nhiều năm rồi, người bước vào thế giới loài người như vậy, cho dù là những hộ vệ sư tộc đó giúp người, nhưng vẫn rất nguy hiểm, hành tung của người nếu để loài người biết được... bọn họ sẽ giết người” Bạch Khởi nửa thật nửa giả nói.

Nói thực, nếu hành tung của vị hoàng tử Thú nhân này để thế giới loài người biết được thì tuyệt đối sẽ không giết hần, rất nhiều quốc gia sẽ bắt chấp tất cả để bắt cóc vị tiểu hoàng tử này làm vũ khí trong tay mình, sử dụng con bài ngựa, một hoàng tử Thú nhân còn sống có giá trị hơn nhiều một kẻ đã chết.

Hoàng tử Thú nhân nghe xong, vẻ mặt vốn rất vui mừng trong nháy mắt sụp xuống, vẻ mặt buồn phiền, từ đôi mắt to, nước mắt từ từ rơi xuống, có một cảm giác buồn phiền không nói lên lời, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút sửng sốt, ngay sau đó, hoàng tử Thú nhân liền cúi đầu nói: “Điều này... ta... cha ta chết rồi... hu hu hu... cha ta chết rồi....”

“ Chết rồi? ?” Trong tức khắc thông tin này làm cho Bạch Khởi sửng sờ, không biết nên nói gì cho phải, bởi vì thông tin này khiến cho Bạch Khởi có chút không thể tưởng tượng được.

“Tiểu tử, có những chuyện người không nên biết, tốt nhất là người đừng biết, nếu không... có lẽ người sẽ không sống lâu đâu.” Bạch Khởi vừa muốn tiếp tục truy vấn, lúc này, một giọng nói, chính là giọng nói thô cuồng vang lên bên Bạch Khởi, Tân Ba Đạt vẻ mặt lạnh lùng đứng đó, bình thản nói, trong ánh mắt nheo lại phát ra một trận hàn quang.

Bạch Khởi rõ ràng có thể cảm thấy được, lúc này Tân Ba Đạt muốn giết chết mình, tuy hần không động thủ nhưng ánh mắt hần đã nói với Bạch Khởi, nếu Bạch Khởi không biết điều thì hần sẽ không do dự gì mà giết chết Bạch Khởi.

“Điều này... người đợi đã... ta nghĩ... các người nên nói mọi chuyện với ta, các người cần ta.” Bạch Khởi nghe xong vội vàng nói, trong lòng hần đã có tính toán, năm trăm chiến sĩ sư tộc tinh nhuệ này nhất định phải thuộc về tay mình.

“Hừ... Thú nhân vĩ đại xưa tay chưa từng thỏa thuận điều kiện với loài người nhỏ bé!” Tân Ba Đạt hừ lạnh một tiếng nói, nói xong liền đi về phía Bạch Khởi, một bàn tay to thô đã nắm chặt thanh bội kiếm bên hông, hình như lúc nào cũng có thể rút ra giải quyết Bạch Khởi, sát khí tràn ngập đất trời cũng lập tức nổi lên, sát khí này không chỉ Bạch Khởi cảm thấy mà Khiếu Thiên cũng cảm thấy được, cả người đã uốn cong lên, lông tơ trên người đều dựng lên, xem ra, lúc này Khiếu Thiên rất căng thẳng... vô cùng căng thẳng.

“Các người cần sự giúp đỡ, ta có thể khẳng định, xin các người hãy tin ta, ta có thể giúp các người.” Bạch Khởi sau khi nghe xong, nghiêm túc nói, vừa nói vừa ưỡn ngực, ngạo nghễ đầy tự tin.

Tân Ba Đạt nghe xong, tinh quang trong mắt lóe lên, lập tức nhìn Bạch Khởi một cái, lại nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt mê man không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, tiểu hoàng tử đang đứng đó, ánh mắt ngây thơ nhìn tứ phía, hình như đang do dự, sau đó không biết qua bao lâu, Tân Ba Đạt đứng đó hét một tiếng: “Người đâu...”

“Có thuộc hạ...” Trong nháy mắt bốn chiến sĩ sư tộc thân cao trung bình hơn hai mét hai từ ngoài xông đến, mặc áo giáp vàng chói tề, thân cầm bội kiếm bước những bước đi vững vàng đi đến, sau đó tất cả quỳ xuống đất, chấp tay nói.

“Các người... đưa điện ra ngoài cùng với các người trước, ta có chuyện phải nói với con người này... các người... không có mệnh lệnh của ta...bất kì ai cũng không được phép đi vào đây!” Tân Ba Đạt lạnh lùng xua tay.

“Vâng!” Bốn chiến sĩ sư thú đều chấp tay nói, nói xong liền đứng dậy, cung kính đi đến bên tiểu hoàng tử, sau đó cung kính mời tiểu hoàng tử đi ra, tiểu hoàng tử tuy không nở rời khỏi nhưng cũng không thể phản bác điều gì, có lẽ hấn sinh ra đã không phải là người mạnh mẽ, bởi vì lúc này chỉ do dự nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó có chút lo lắng đi ra....

“Hiện tại... ở đây không có ai nữa rồi... câu trả lời của người tốt nhất là khiến ta hài lòng... nếu không...” Tân Ba Đạt sau khi nhìn thấy bốn chiến sĩ sư tộc và tiểu hoàng tử đi ra, lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, không còn dáng vẻ nhã nhặn như khi Bạch Khởi gặp lần đầu, có vẻ giống như trong cái lều bốn phía bằng đá lại càng là sát khí ngang dọc, không khí bất giác giảm xuống vài độ.

“Được rồi.. được rồi... tuy ta không biết các người rốt cuộc tại sao lại đến đây, nhưng vừa rồi ta nghe thấy tiểu hoàng tử của các người nói, phụ hoàng hắn đã chết... như vậy... có thể kết luận là, chỗ các người hắn là đã xảy ra chuyện gì đó không hay, mà các người lại bị ép đến thế giới của con người... tuy không biết là tại sao, cũng không biết là các người muốn làm gì, nhưng ta có thể khẳng định là, các người đi lại trong thế giới loài người cần phải có sự giúp đỡ của một con người, bất luận là từ phương diện nào, các người cũng cần sự giúp đỡ của ta.” Bạch Khởi sau khi nghe xong đã bình tĩnh lại, nhìn sư tử tóc vàng Tân Ba Đạt nói.

“Nơi này là vùng đất Hỗn Loạn, ở đây cũng có thú tộc, tuy chúng ta thân là thú tộc nhưng không có nghĩa là chúng ta không có chút hiểu biết nào về thế giới con người, tại vùng đất Hỗn Loạn chỉ có thực lực chứ không có chủng tộc, ở đây chúng ta có thể tiếp tục sống tốt, chúng ta tuy chỉ có năm trăm người nhưng năm trăm người này của ta đều là cường sư vệ binh tinh nhuệ nhất của thú tộc, mỗi một người đều có thực lực tương đương với ngũ tinh đại đấu sư thế giới loài người các người, mỗi người... đều là chiến sĩ sư tộc thân chinh bách trận, tại vùng đất Hỗn Loạn, chúng ta tuyệt đối chắc chắn có thể tiếp tục tồn tại, mà không cần sự giúp đỡ của người...” Tân Ba Đạt sau khi nghe xong lạnh lùng nói, khi nói lời này Tân Ba Đạt khẽ về rất tự tin.... rất tự tin, nói thật, hắn cũng thực sự có sự tự tin vốn có.

Phải biết rằng, cường sư vệ binh là tinh nhuệ bên cạnh Thú hoàng, so với đoàn thánh điện kỵ sĩ của quang minh thần điện, đoàn hắc ám thánh đường của hắc ám thần điện, đoàn thần vô tình linh của Tinh linh tộc, Gia Lam võ sĩ đoàn của đế quốc Gia Lam phía đông bắc, còn có địa long kỵ sĩ của đế quốc Thiên Long, đệ nhất cường quốc tại đại lục phương đông hiện nay, uy chấn toàn bộ đông phương đại lục đều thuộc về một cấp bậc, tuy chỉ khoảng ba nghìn người nhưng lại có thể là một trong những quân đoàn tinh nhuệ nhất của cả thú tộc...

Chiến tích của họ rất lớn, mỗi một người đều thân chinh bách trận, yếu nhất cũng có thực lực đại đấu sư, so với loài người cùng đẳng cấp còn lợi hại gấp ba lần, sức chiến đấu của họ có thể nghĩ là biết, bọn họ là bộ đội tinh nhuệ nhất của Thú nhân, từng lưu lại vô số những thương tổn cho loài người, hàng ngàn năm qua, có mấy vạn chiến quả huy hoàng, bọn họ đã từng vì thú tộc mà lui ra khỏi Thiên n đại lục đến đồng bằng

Thú nhân, thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, bọn họ trước đây cũng từng vì sự chiến đấu giữa Thú nhân và tộc nhân mà tàn sát vô số binh sĩ của loài người, hung danh hiển hách, chiến tích vang dội.

Ngoài cường sư vệ binh còn có một cửu tinh đầu vương của sư tộc, tại vùng đất Hỗn Loạn dường như có thể đi ngang, không.... Đi dọc cũng có thể, những người ở vùng đất Hỗn Loạn tuyệt đối không có cách, cho dù năm vạn thủ vệ quân của La Đức thành trung ương của vùng đất Hỗn Loạn e là cũng không phải đối thủ của họ.... đương nhiên đây là chỉ tác chiến nhỏ, nếu tác chiến quy mô lớn, năm vạn người bày thế trận thế nào cũng có thể đánh bại bọn họ, tuy có thể hi sinh hơn một vạn, nhưng bại vong cuối cùng chắc chắn là thú tộc, nhưng nếu năm vạn thủ vệ quân này muốn bắt được bọn họ lại rất khó.

“Không sai... ở đây thực sự là vùng đất Hỗn Loạn, ở đây cũng có bộ lạc Thú nhân tồn tại, thậm chí không có người đi quần bọn họ, tuy cũng có thể lực con người lớn lớn nhỏ nhỏ tiêu diệt bọn họ, nhưng thực lực của các người, tại vùng đất Hỗn Loạn này muốn đối phó với các người thì ai cũng đều không có tư cách... nhưng.... Các người cần phải biết rõ đây là thế giới loài người, với quan hệ của Thú nhân và loài người, một khi thông tin năm trăm cường sư vệ đội tồn tại ở vùng đất Hỗn Loạn truyền đi, ha ha... hậu quả ra sao, ta nghĩ người cũng biết... e là đại quân đoàn của loài người sẽ kịp đến, bất luận là Ba Phạt Lợi Á hay Gia Lam đều sẽ không cho phép sự tồn tại của các người, thậm chí để quốc quang minh xa xôi, quang minh thần điện, đế quốc Thiên Long...v...v. đều sẽ không cho phép sự tồn tại của các người,... bởi vì sự tồn tại của các người uy hiếp đến cả thế giới loài người... bởi vậy các người phải chết, tuy nhiên các người cũng có thể trốn tránh không để loài người biết được sự tồn tại của các người, nhưng đó chỉ là nhất thời, các người không thể mãi mãi trốn tránh, các người cần nước, các người cần thức ăn, những thứ này các người đều cần, mà ở vùng đất Hỗn Loạn, các người muốn lấy được những thứ đó chỉ có thể đi cướp... một khi cướp rồi, trong nháy mắt các người sẽ bị bại lộ... bởi vậy các người phải dựa vào loài người.... trừ phi các người có ý định tìm chết hoặc là mơ đến kiếp sau sống ở một nơi xa xôi.... nếu không, các người phải dựa vào loài người.... mà ta chính là sự lựa chọn tốt nhất.” Bạch Khởi cười lạnh lùng, không tỏ rõ thái độ nói.

“Ta dựa vào cái gì mà tin người” Tân Ba Đạt lạnh lùng nhìn Bạch Khởi nói, nhưng trong lòng hẳn rõ ràng đã dao động.

“Nói thật... bởi vì ta thông minh.... hơn nữa ta là một quý tộc, một nhất đẳng thế tập nam tước của Ba Phạt Lợi Á, ta vẫn chưa có phong địa, và ta có thể giành được phong địa trong thời gian rất ngắn, nếu các người vào lãnh thổ của ta, ta sẽ tìm cho các người một nơi, lúc đó kẻ khác sẽ không biết sự tồn tại của các người, đương nhiên những thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất là... ta nghĩ người không muốn lại tìm người mạo hiểm, mà ta rõ ràng là lựa chọn thích hợp nhất.” Bạch Khởi tự tin nói.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

118. Chương 117: Bí Mật Của Vương Quốc Thú Nhân

“Vậy, ta dựa vào đâu để tin người? Hoặc nói người muốn gì? Điều này ta cần biết, ta mới có thể biết người rốt cuộc có hại chúng ta không, có bán đứng chúng ta không, loài người các người quá xảo quyệt.” Sư tử tóc vàng Tân Ba Đạt có vẻ rất dao động, liếc nhìn Bạch Khởi, thấp giọng nói, khi nói hai mắt không ngừng quét nhìn Bạch Khởi, giống như đang muốn tìm kiếm câu trả lời từ mặt Bạch Khởi.

Nghe xong lời này, Bạch Khởi khẽ cười, sờ mũi của mình, yên tâm trở lại, sau đó nhìn Tân Ba Đạt trước mặt không tỏ rõ thái độ nói: “Điều này... thứ ta muốn rất đơn giản, người biết đấy, ta là một quý tộc, hơn nữa trong tương lai rất có khả năng trở thành một lãnh chủ... không...tuyệt đối sẽ trở thành một vị lãnh chủ, chỉ là lãnh địa lớn nhỏ chờ bàn bạc mà thôi, nhưng bất luận thế nào cũng mặc kệ, yêu cầu của ta là, nếu ta có lãnh địa rồi, các người buộc phải vào lãnh địa của ta, cùng với việc ta sẽ cung cấp cho các người những tiện lợi, các người cũng phải có nghĩa vụ với lãnh địa, giúp bảo vệ lãnh địa của ta... vân vân...”

“Người muốn thu nhận chúng ta?” Tân Ba Đạt nghe xong, trong mắt tinh quang lóe lên, có chút coi thường nói.

Điều này cơ bản là một chuyện không có khả năng, ít nhất Tân Ba Đạt xem là tuyệt đối không có khả năng, tình nguyện thú tộc cường sư vệ, niềm tự hào của thú tộc, sư thú tượng trưng cho Thú nhân bộ đội tinh nhuệ nhất, nô bộc trung thành nhất của hoàng thất, sao có thể thuần phục một con người? Phục vụ cho một con

người? Điều này cơ bản là một chuyện đùa..... cho dù là chết, bọn chúng cũng không đồng ý thuận phục một con người.

“Không... ta không có dã tâm đó, cũng không tự phụ như vậy, ta chưa từng nghĩ sẽ thu phục các người, ta chỉ nghĩ là... trong lúc thích hợp, trong lúc ta cần các người, có được sự giúp đỡ của các người mà thôi...” Bạch Khởi nhún vai, nghiêm túc nói, trong lòng hắn rất hiểu, muốn thu phục đám này cơ bản là không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ hợp tác với nhau mà thôi, điều này đã là cực hạn rồi, đương nhiên... nếu có một ngày thực lực của ta mạnh đến mức khiến bọn họ sùng bái, thì vẫn có khả năng... có điều... điều này có vẻ quá xa xôi.

“Như vậy ư... như vậy có thể... ta bây giờ có thể đồng ý với người... nhưng tiểu tử... người cũng phải hiểu, tốt nhất là người đừng đùa giỡn, người nói không sai, chúng ta bây giờ thực sự cần một con người giúp đỡ, khi ta bắt người, ta cũng nghĩ như vậy, ta cần một con người mua thức ăn cho chúng ta, đồng thời cũng tìm một nơi sống yên phận cho chúng ta, chúng ta có thể sinh sống lâu dài, điều người nói không sai, chúng ta cần một con người giống như người... điều kiện người nói ta có thể đồng ý với người... nhưng tiểu tử... có một việc người hãy nhớ, cái thú nhân chúng ta coi trọng chính là ân thù tất báo, nếu người có ân tình với chúng ta, chúng ta nhất định ghi nhớ và sẽ trả gấp đôi, nhưng ... người một khi dám bán đứng chúng ta, chúng ta cũng sẽ không khách khí với người, người đừng quên, cho dù người có bản lĩnh giết chết những người ngoài kia, nhưng... còn có ta... ta là một cửu tinh đầu vương của sư tộc, tuy đối mặt với mấy vạn quân có khả năng không địch nổi, nhưng nếu ta muốn chạy, tự vẫn cho dù là đầu hoàng cũng khó bắt được ta, còn ta muốn giết người, hừ hừ... không thành vấn đề.” Tân Ba Đạt đứng đó lạnh lùng nói, khi nói, hai mắt nheo lại, sát khí nổi lên.

“Điều này... người yên tâm... có điều... ta vẫn còn một việc...” Bạch Khởi nghe xong, lơ dềnh cười, hắn không có gì phải lo lắng, bởi vì hắn cơ bản không có ý định bán đứng những thú tộc này, hoặc là có ý nghĩ không đúng, hay nói giỡn, Bạch Khởi không muốn bị cả thế giới của Tân Ba Đạt truy sát.

“Chuyện gì?” Tân Ba Đạt không tỏ rõ thái độ, hỏi, nhưng nhìn ánh mắt giống như hắn đã biết Bạch Khởi muốn nói điều gì.

“Ta muốn biết tại sao các người lại đến nơi hỗn loạn này?” Bạch Khởi thấp giọng hỏi.

“Điều này ư... điều này là bí mật... ta không tiện nói cho người, một con người...” Tân Ba Đạt nheo mắt nói.

“Không tiện nói cho ta? Ha ha... vậy được, vậy ta sẽ không hỏi nữa, có điều... nếu người đã không tin tưởng ta... thì ta nghĩ chúng ta cũng không cần phải hợp tác, đã là quan hệ hợp tác thì phải gắn bó khăng khít, người đã không tin ta thì ta đương nhiên cũng không cần hợp tác với các người...” Bạch Khởi nghe xong bình thản nói.

Nói thật, thế giới thú nhân xảy ra chuyện gì, là chuyện vô cùng quan trọng. Bạch Khởi bức thiết muốn biết, nhưng không phải hắn có mưu đồ gì với cả thú tộc, cũng không phải tìm hiểu rõ tình hình thực của bọn Ba Tân Đạt rốt cuộc như thế nào, chỉ có biết nội tình của đối phương, Bạch Khởi mới biết trong tương lai mình nên làm gì, nên làm như thế nào, làm như thế nào mới thích hợp, làm như thế nào không thích hợp, quan trọng hơn là, Bạch Khởi cần phải biết một việc, đó chính là bản thân khi nào mới có thể hoàn toàn nắm chắc bọn họ, vì thế Bạch Khởi mới nói ra những lời như vậy.

“Người... người phải biết, ta lúc nào cũng có thể giết người.” Thanh kiếm của Tân Ba Đạt trong nháy mắt đã rút ra khỏi vỏ, trực tiếp đặt lên cổ Bạch Khởi, Tân Ba Đạt đến sát Bạch Khởi, thấp giọng nói, quang mang lạnh lùng trong mắt hướng thẳng vào Bạch Khởi.

“Điều này... ta đương nhiên biết... nhưng nếu ta không biết gì, làm sao hợp tác được, ta không muốn liên minh của chúng ta không biết gì cả... giống ta, ta hoàn toàn có thể nói rõ với người, ta tên là Bạch Khởi, cha ta là Bạch Kinh Thiên, thống lĩnh cấm vệ quân Mân Côi thành, vương quốc Ba Phạt Lợi Á, gia tộc ta ở Liễu Thành, nếu đến lúc đó ta bội bạc... người lúc nào cũng có thể tìm đến ta... nhưng... điều ta muốn là... người phải nói cho ta việc ta muốn biết và cả tất cả tình hình của các người.” Bạch Khởi nghe xong bình thản nói.

Lời này vừa thốt ra đã khiến cho Tân Ba Đạt sững sốt, lập tức nhìn Bạch Khởi thật sâu, sau đó chậm rãi nói: “Người nói với ta những thứ này, lẽ nào không sợ sau này ta truy sát người? Thậm chí... tiêu diệt gia

tộc người?”

“Ha ha... giết ta... đơn giản, nhưng nếu muốn tiêu diệt Bạch Gia ta lại không dễ như vậy, huống chi... ta tin người nhất định sẽ không làm như vậy.” Bạch Khởi sau khi nghe xong, ngạo nghễ nói, hẳn có sự tự tin này, Tân Ba Đạt sẽ không làm bừa, cho dù hẳn là một cửu tinh đấu hoàng của sư tộc, nhưng ngoài mười vạn hoàng gia cấm vệ quân, hai mươi vạn vương đô cấm vệ quân, hai mươi vạn thành vệ quân đóng quân tròn bảy mươi vạn tại cả cả Mân Côi thành vương quốc Ba Phật lợi Á, còn có tứ đại sư đoàn của tứ đại cảnh vệ vương đô, tổng cộng tròn bảy mươi vạn quân mã đóng quân, huống chi cao thủ trong vương đô vô số, khác không nói, chỉ riêng Hoàng Cực môn trên Thiên Hoàng sơn ngoài Mân Côi thành đã là một môn phái lưu truyền mấy nghìn năm, nghe nói, năm đó khi hoàng triều bắt diệt mới thành lập đã có quan hệ với Hoàng Cực môn ngoài Mân Côi thành, Hoàng Cực môn có bao nhiêu cao thủ không ai biết, có người nói, bọn họ ẩn dấu rất sâu, có người nói bọn họ đã diệt vong rồi, nhưng mặc dù nói bọn họ đã diệt vong nhưng hiện tại nằm ở bên ngoài cũng là chủ hoàng Hoàng Cực môn của Ba Phật Lợi Á danh tiếng truyền xa không tụt dốc... đó có thể là một cửu tinh đấu vương.

Ngoài ra, hoàng gia còn có không ít cao thủ, nội viện hoàng cung cao thủ lại càng vô số, muốn giết một vị thống lĩnh cấm vệ quân ở đó, đối với Tân Ba Đạt mà nói có lẽ không khó, nhưng sau khi hẳn giết xong sẽ gặp phiền phức, huống chi hẳn là một kẻ Thú nhân chưa từng tiến sâu vào thế giới loài người, muốn trà trộn vào Ba Phật Lợi Á để giết người lại càng thêm khó khăn.

Còn về Bạch gia Liễu Thành, có Bạch Ngọc Đường ở đó, Bạch Khởi cũng có thể yên tâm, đương nhiên, với thủ đoạn của Tân Ba Đạt, hẳn lại có thể làm được, nhưng Bạch Khởi có niềm tin rằng Tân Ba Đạt sẽ không làm bừa.

“Điều này. Được... tiểu tử, nhìn sự thắng thắn của ngươi như vậy, ta nói cho ngươi được rồi, có điều...ta muốn ngươi thề, bất luận là hôm nay ngươi biết điều gì, tuyệt đối không thể nói với bất kỳ ai...” Tân Ba Đạt sau một hồi do dự liền thấp giọng nói.

“Đương nhiên không có vấn đề, xin thề với quang minh thần điện, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng các ngươi... thế nào?” Bạch Khởi không do dự, trực tiếp nói ra, nói xong liền lấy quang minh thần điện ra thề, thế giới loài người về cơ bản đều tín ngưỡng quang minh thần điện, lời thề mà lấy thân mình ra để thề tuyệt đối sẽ không có vấn đề, bởi vì loài người sẽ không ruồng bỏ tín ngưỡng của chính mình.

Tuy cái mà Thú nhân tín ngưỡng không phải là quang minh thần điện mà là Thú thần, nhưng cũng hiểu về tín ngưỡng của loài người, loài người lấy quang minh thần điện ra để thề thì sẽ không có vấn đề gì, đương nhiên chỉ nhằm vào một nhân loại bình thường mà thôi, hẳn lại không biết trong lòng Bạch Khởi đã bắt đầu chửi bới: “Mẹ nó.... quang minh nữ thần, cái ả kỹ nữ thối đó, còn bắt lão tử thề với ả ư? Á ta là cái thá gì!”

Nếu Tân Ba Đạt biết những điều Bạch Khởi đang nghĩ trong lòng lúc này, e là lập tức sẽ chém chết tên tiểu tử trước mặt này.

Nhưng cơ bản Tân Ba Đạt không biết trong lòng Bạch Khởi đang nghĩ gì, vì vậy hẳn tin tưởng Bạch Khởi, gạt đầu hài lòng, sau đó nhìn Bạch Khởi một cái, thấp giọng nói: Điều này... thực ra... thế giới thú nhân chúng ta mấy năm gần đây... xảy ra một chuyện... chuyện này... ngươi tuyệt đối không được nói ra... mà chúng ta cũng vì chuyện này mà sau này bị người ta bức hại.

“Chuyện gì?” Bạch Khởi vẫn bình thản, không tỏ rõ thái độ hỏi, nói xong tùy ý tìm một chỗ, sau đó cầm lấy một chén rượu trên mặt bàn, một hơi uống cạn, nhìn Tân Ba Đạt trước mặt cũng không quá chú ý.

“Thú hoàng bệ hạ... đã... qua đời...” Trong mắt Tân Ba Đạt hiện lên sự đau khổ, do dự một chút rồi trầm giọng nói.

“Choang” Bạch Khởi nghe xong lời này, chén rượu đột nhiên rơi xuống đất, sững sờ nhìn Tân Ba Đạt trước mặt, sau một lát nói: “Cái gì? Ngươi nói cái gì?! Thú hoàng chết rồi!? Sao có thể như vậy!”

Phải biết rằng thú hoàng là nhân vật truyền kỳ trên toàn bộ Thiên n Đại lục, đã là thú hoàng đấu đế, có nghìn năm thọ mệnh, ba trăm năm trước sự sa sút của một quốc gia thú nhân, chinh hợp lại toàn bộ lực lượng của thú nhân, khiến cho cả thú tộc mạnh lớn thêm mấy lần, thực lực càng không thể địch nổi, quốc gia thú nhân trong tay hẳn thần kỳ lớn mạnh, ba trăm năm qua, hẳn không những lãnh đạo thú tộc chinh

phục vô số quốc gia biên cương của loài người, còn từng một mình tiến vào quốc gia của loài người, tại quốc gia thú nhân lại càng tồn tại như thần, nhưng... không ngờ, vị thú hoàng này.... lại chết rồi... điều này... thực sự khiến cho Bạch Khởi không dám tin nổi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

119. Chương 118: Hắc Y Quân Thành Lập

“Không sai... Thú Hoàng bệ hạ thực sự đã chết rồi... chết trong tay của nhị hoàng tử Thái Cách....” Tân Ba Đạt sư tử tóc vàng vẻ mặt thù hận nói, khi nói những lời này hai bàn tay đã nắm chặt, Bạch Khởi không hề nghi ngờ, nếu có cơ hội, lão sư tử này sẽ biến tên hoàng tử Thái Cách đó thành thịt vụn.

“Nhị hoàng tử của các người... hắc... làm phản rồi?” Bạch Khởi nghe xong, cẩn thận hỏi, nhìn biểu cảm của Tân Ba Đạt, Bạch Khởi cũng đại khái đoán ra một chút.

“Không sai... tam hoàng tử Thái Cách liên hợp với Hồ tộc, Hồ tộc, Cửu tộc, Lang tộc, tứ tộc đã đầu độc chết Thú Hoàng bệ hạ, sau đó nhân cơ hội đổ oan cho đại hoàng tử và đoạt quyền lên ngôi, nhưng mà người cũng biết Thú Hoàng bệ hạ tu vi độc nhất vô nhị. Trong Thú nhân có rất nhiều chủng tộc cùng với rất nhiều tuyệt thế cường giả trong thế giới loài người các người đều vì sự tồn tại của Thú Hoàng bệ hạ mới không dám ra tay với thú tộc, nhưng... một khi thông tin Thú Hoàng bệ hạ đã qua đời bị người ngoài biết được, vậy thì... hậu quả thật không dám nghĩ đến, bởi vậy, tuy Thú Hoàng bệ hạ đã chết một năm rồi, nhưng thế giới bên ngoài vẫn chưa có ai biết, đại hoàng tử bị xử tử, nhị hoàng tử trở thành nhiếp chính vương, hiện nay, bây giờ thú tộc đã nằm trong tay nhị hoàng tử.” Tân Ba Đạt oán hận nói.

“Nhị hoàng tử của các người rốt cuộc đã giết chết Thú Hoàng như thế nào, phải biết rằng ông ta là đầu đề....” Bạch Khởi có chút không tin tưởng nói, muốn giết chết một đầu đề không phải một hoàng tử phối hợp với một nhóm ô hợp là có thể làm được, một đầu đề là sự tồn tại sức mạnh đỉnh phong trên thế giới này, cho dù huy động trăm vạn đại quân, muốn bắt giết một vị đầu đề cũng vô cùng khó khăn, lại giết chết Thú Hoàng trong Thú Vương thành? Điều đó cơ bản không thể tưởng tượng được.

“Hắc... có lúc... thủ đoạn giết một người rất nhiều.... rất nhiều... ví dụ... độc dược... nhị hoàng tử đã tìm được Độc Long thảo tại Bắc Hải, có thứ đó... đừng nói là Thú Hoàng, cho dù là Long Hoàng cũng có thể bị trúng độc chết, người phải biết, Độc Long thảo được mệnh danh là đệ nhất kịch độc trên thế giới, nổi danh một lần, đã từng hạ độc chết Long Hoàng long tộc và tứ đại long vương, Thú Hoàng bệ hạ tuy lợi hại, nhưng vẫn còn chênh lệch so với Long Hoàng, Độc Long thảo ngay đến Long Hoàng cũng bị trúng độc mà chết, càng không nói Thú Hoàng bệ hạ, ta nghĩ người cũng biết, Độc Long thảo không màu không vị, sau khi nghiền nát bỏ vào trong nước, bất giác có thể hạ độc chết người... điều này... cơ bản không phải vấn đề gì.” Tân Ba Đạt lạnh lùng cười một tiếng.

“Hóa ra là như vậy, vậy thì... nói như vậy, khi nhị hoàng tử Thái Cách của các người hạ độc chết Thú Hoàng, đã làm phản, giết chết đại ca của mình, cũng chính là đại hoàng tử của các người, mà tiểu hoàng tử mà các người bảo vệ cũng chính là con trai của đại hoàng tử, là người kế thừa hợp pháp ngôi vị Thú Hoàng ngoài nhị hoàng tử? Thú hoàng tương lai?” Bạch Khởi sau khi nghe xong, kinh ngạc nói, tiểu hoàng tử Thú nhân rất ngốc ngếch, rất ngây thơ đó, vị trí trong lòng Bạch Khởi lập tức tăng lên N lần, cần biết rằng... đó có thể là người kế vị Thú Hoàng... hơn nữa, có vẻ nếu nhị hoàng tử không hợp pháp, hắc chính là người kế thừa hợp pháp duy nhất, địa vị đó đương nhiên không giống.

“Không sai, Thú Hoàng có hai con trai, đại hoàng tử Thái Long, nhị hoàng tử Thái Cách, đại hoàng tử bị giết, nhị hoàng tử làm phản, vậy tiểu hoàng tử là con trai của đại hoàng tử, cũng chính là người kế thừa hợp pháp duy nhất của Thú nhân chúng ta... Thú Hoàng bệ hạ trước lúc lâm chung đã ra lệnh cho cuồng sư vệ binh bảo vệ đại hoàng tử, tiếc là Thú Hoàng bệ hạ ra đi quá vội vàng, hơn nữa tốc độ của nhị hoàng tử cũng quá nhanh, giết chết đại hoàng tử, chúng ta chỉ cướp đi tiểu hoàng tử trốn ra đồng bằng của Thú nhân, đến vùng đất Hỗn Loạn tránh sự truy sát của nhị hoàng tử.” Tân Ba Đạt thấp giọng nói.

Lời nói này khiến cho Bạch Khởi ban đầu là sửng sốt, ngay sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tân Ba Đạt, dò hỏi: “Người nói... cuồng sư vệ các người? Ý người là... cuồng sư vệ làm phản tập thể nhị hoàng tử?”

“Đương nhiên... cường sư vệ chúng ta là thuộc hạ trung thành nhất của Thú Hoàng bộ hạ, chúng ta chỉ trung thành với hoàng tộc chính thống, tuyệt đối sẽ không thuần phục kẻ phản bội, ta dẫn theo ba nghìn cường sư vệ dọc đường bảo vệ tiểu hoàng tử đi xuống phía nam quốc gia của loài người, còn hai nghìn năm trăm người còn lại phân thành năm đường, đi về phía khu vực ngũ phương bộ lạc của thú tộc, ở đó có vô số bộ lạc và chủng tộc trung thành với quốc vương bộ hạ. Có quân mã thân tín của đại hoàng tử ở đó, chỉ cần những người còn lại tập hợp tốt binh mã, đến lúc đó sẽ đến phía nam tìm chúng ta, chúng ta có thể hiệu triệu binh mã chém giết về, đoạt lấy hoàng vị, giết hết toàn bộ những kẻ phản bội kia.” Tân Ba Đạt ngạo nghễ nói.

Bạch Khởi vốn tưởng rằng đám người này đi đến bước đường cùng, bây giờ nhìn lại, hình như không phải như vậy, chẳng trách Tân Ba Đạt bây giờ vẫn phong độ như vậy, cảm thấy người ta vẫn bình hùng tướng mạnh, cái khác không nói, ba ngàn cường sư vệ chính là con số làm người ta kinh ngạc, huống chi, nghe khẩu khí của gã này, bọn họ ở đồng bằng Thú nhân vẫn còn không ít người ngựa...

“Xin thỉnh giáo, các hạ là...” Bạch Khởi không tỏ rõ thái độ nói.

“Ta? Đội trưởng thị vệ của Thú Hoàng bộ hạ, thống lĩnh cường sư vệ Tân Ba Đạt...” Khi nói, Tân Ba Đạt đứng thẳng người, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Lời này khiến cho Bạch Khởi trong lòng hiện lên sự sợ hãi, nhìn Tân Ba Đạt trước mặt, Bạch Khởi điên cuồng hét: “Ta X, chẳng trách lão tiểu tử người lại ngạo mạn như vậy, cửu tinh đầu vương thú tộc, còn là đội trưởng thị vệ của Thú Hoàng... thống lĩnh cường sư vệ... Cái tên này ở đâu cũng đều được xem là cực kỳ phong độ.”

“Như vậy a... ừm... vậy được rồi, ta biết rồi, ta nghĩ các người cần một nơi đóng quân, dù sao các người đi lại bốn phía như vậy, e là khi binh mã của các người ở phương bắc vẫn chưa tập hợp được thì các người đã bị đại quân của vương quốc loài người tiêu diệt rồi.” Bạch Khởi không muốn dây dưa với Tân Ba Đạt về vấn đề này, điều hắn muốn biết đã biết rồi, đương nhiên không cần phải hỏi nữa, Bạch Khởi sợ bản thân biết quá nhiều, thì mạng sống lại càng ngắn.

“Vậy người có cách gì hay không?” Tân Ba Đạt nghe xong liền nhíu mày, đây thực sự là vấn đề, với thông minh của mình, Tân Ba Đạt không khó hiểu ra lời Bạch Khởi, hắn cũng hiểu điều Bạch Khởi nói là sự thực, một khi hành tung của đoàn người của mình bị quốc gia loài người biết được, vậy đến lúc đó sẽ khó mà tồn tại.

Không nói xa xôi, sự xảo quyệt của loài người hắn cũng biết, ngộ nhờ nhóm người đó bắt được tiểu hoàng tử, hoặc là liên minh với Thái Cách, sau khi bắt được những người này của mình sẽ đưa đến, vậy thì tất cả đều hết rồi, Tân Ba Đạt không thể mạo hiểm, cũng không muốn mạo hiểm, Thú Hoàng chính thống không được để mất, bởi vậy hắn thực sự cần một nơi để yên thân, giữ mạng, hơn nữa, điều quan trọng nhất là không thể bị người ta phát hiện.

“Điều này à... người biết đấy.... ở vùng đất Hỗn Loạn cái gì nhiều nhất không?” Bạch Khởi cười thần bí, trên chọc hỏi.

“Cường đạo? Người nói để chúng ta đi làm cường đạo sao? Cái này... ta không phải chưa từng nghĩ... nhưng...” Tân Ba Đạt nghe xong lời này, nhíu mày nói, chuyện này hắn cũng đã từng suy nghĩ, có điều, vấn đề trong đó thực sự rất nhiều, bọn họ khác với cường đạo loài người, cái bọn họ cần không phải là tiền bạc mà là thức ăn, nhưng thức ăn của những thương nhân qua lại vùng đất Hỗn Loạn, và cả dân cư ở đây đều vô cùng ít, đối với khẩu vị cực lớn, một thú tộc có thể ăn lượng thức ăn của bốn năm con người mà nói, nếu dựa vào cướp bóc cơ bản không thể giải quyết được vấn đề.

Một cường đạo bình thường, sau khi cướp bóc đều dùng tiền để mua thức ăn, nhưng... thú tộc có vẻ không thể làm như vậy thì chẳng khác nào bại lộ.

“Ha ha... điều này... ta biết người lo lắng điều gì, nhưng người đừng quên, ta là một con người, ta có thể giúp các người, hơn nữa đối tượng mà chúng ta cướp, ta không nói là bình dân và thương nhân, theo ta làm như vậy không có tính khiêu chiến, hơn nữa cũng quá mất nhân tính, vì vậy ta sẽ để mục tiêu nhắm về phía cường đạo, cái chúng ta cần cướp bóc là cường đạo, vùng đất Hỗn Loạn nhiều cường đạo và phần quân như vậy, chúng ta cơ bản không cần đi tìm những bình dân và thương nhân đó, chúng ta chỉ cần hướng mục tiêu

nhằm vào cường đạo là được rồi, những tên đó không việc ác gì không làm, có tiền có thức ăn, chúng ta không đi cướp của chúng quả thực quá lãng phí... mà các người chỉ cần che kín mặt là được rồi, người khác chỉ cần không nhìn thấy mặt các người thì sẽ kh

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

120. Chương 119: Một Minh Trên Huyết Lang Phong

Đêm đen gió thổi, ngày mùa thu gió mát thổi ào ạt, lá rơi nhẹ nhẹ, dưới một ngọn núi nhỏ gần đồi tử vong phía bắc vùng đất Hỗn Loạn, ánh trăng sáng tỏ trong đêm tối chiếu xuống một nhóm người áo đen che mặt, tay cầm vũ khí, đang mai phục dưới chân núi, người nào cũng long tinh hổ mãnh, thân cao bình quân hơn hai mét, trong đêm tối không có vẻ xuất chúng, nhưng nếu vào ban ngày, đặt trên đường cái tuyết đối đều là hạc giữa đàn gà.

Lúc này bọn họ hoàn toàn tụ tập ở đây, người nào cũng phục trên mặt đất, nhìn số người có vẻ khoảng năm trăm người, từng người ánh mắt lạnh lùng nhìn một doanh trại trên núi xa xa, ở đây... không phải nơi khác, vừa hay là tỉnh La Đức uy chấn, là doanh địa của Huyết lang đạo đoàn mà khiến cho vô số người ở vùng đất Hỗn Loạn nghe thấy đã sợ mất mật.

“Ta nói này, Bạch Khởi tiểu tử, người xác định là ở đây?” một giọng nói trầm thấp vang lên trên núi, một sư tộc tóc vàng, toàn thân giấu trong áo đen, thấp giọng nói với một con người phía trước.

“Ừm... chính là chỗ này, ta đã dò hỏi rồi, đây chính là trụ sở chính của huyết lang đạo, huyết lang phong, ở đây tổng cộng có hơn ba nghìn sáu trăm người, là một trong bốn thế lực lớn ở vùng đất Hỗn Loạn, huyết lang đạo số người đông đảo, thủ đoạn tàn nhẫn, cho dù ở vùng đất Hỗn Loạn cũng có tiếng xấu, chúng ta sẽ hạ thủ với bọn chúng, nơi này rất thích hợp cho chúng ta ra tay..... diệt gọn bọn chúng không những lấy được một doanh trại tốt, mà còn có thể giành được vô số thức ăn và tiền bạc, ngoài những thứ này, còn khiến cho đội quân áo đen của chúng ta thanh uy đại chấn....” Bạch Khởi phục trên mặt đất, thấp giọng nghiêm túc nói.

Từ khi đồng ý với Tân Ba Đạt, một ngày kia, khi bọn họ cần sẽ dùng toàn lực để giúp đỡ, Tân Ba Đạt rõ ràng cho Bạch Khởi rất nhiều lợi ích, không những ra lệnh tất cả mọi người gia nhập đội quân áo đen của Bạch Khởi mà nói được làm được, giao quyền chỉ huy cho Bạch Khởi, đồng thời rất nể sợ tu vi của Bạch Khởi, trong mấy ngày ngắn ngủi, Bạch Khởi đã giết gần hai trăm cường đạo, đã đột phá cấp thất tinh đại đấu sư và được Tân Ba Đạt biết đến, sức chiến đấu tăng lên từng ngày, đương nhiên, điều duy nhất không tốt chính là... điểm giao dịch của Bạch Khởi bị Cửu U cướp sạch, Bạch Khởi đã trở lại là một kẻ trắng tay.

“Được... người đã nói như vậy thì chúng ta sẽ ra tay với nơi này, nhưng ta không hiểu, người làm một trận chiến lớn như này để làm gì, một nhóm cường đạo mà thôi, chẳng là cái gì, cuồng sư vệ chúng ta tuy chỉ có năm trăm người nhưng giết bọn chúng như thái rau vậy, hà tất phải trốn trốn tránh tránh?” Tân Ba Đạt gật gật đầu, dựa vào bãi cỏ bên cạnh dưới núi, có chút lơ đãng nói.

Tình hình thực sự như vậy, đừng nói là hơn ba nghìn cường đạo, ngay cả ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ toàn thân vũ trang của vương quốc, ba nghìn cuồng sư vệ này cũng không dễ mất tới, đối với bọn họ mà nói, ba nghìn cường đạo này cơ bản chính là một đĩa thức ăn, bọn họ muốn ăn lúc nào cũng có thể.

“Điều này... ta biết... nhưng ta không định để các người chém giết.” Bạch Khởi nghe xong gật đầu, thấp giọng nói.

“Hà?~ Vậy người chuẩn bị làm gì?” Tân Ba Đạt sắc mặt biến đổi có chút hiếu kỳ hỏi, lại không vì lời Bạch Khởi mà tức giận, từ khi Bạch Khởi đồng ý với yêu cầu của hắn, sau khi biết được sự việc xảy ra ở quốc gia Thú nhân, bọn họ giống như một con châu chấu trên thừng, hoặc quang minh, hoặc tổn hại, Tân Ba Đạt ngày càng tin tưởng Bạch Khởi, thái độ cũng hòa nhã hơn rất nhiều, bởi vậy lúc này cho dù là sau khi nghe thấy Bạch Khởi xuất động nhiều người như vậy để bọn họ tới nhưng không định để bọn họ chém giết vẫn không tức giận.

“Điều này... liên quan đến một số bí mật của ta, nói thẳng ra, ta cần những tên cường đạo này để rèn luyện bản thân, hơn nữa cách giết người mà ta tu luyện càng nhiều ta lại càng lợi hại, những cường đạo này là

lựa chọn tốt nhất, giết chết bọn chúng ta sẽ không có bất kỳ một gánh nặng nào, bởi vậy ta nghĩ rồi, một đường chém giết.... việc các người phải làm chỉ là nấp tại đây, đợi bọn chúng nếu bỏ chạy, các người hãy giết ngay tại chỗ!” Bạch Khởi sau khi nghe xong, do dự một chút nhưng vẫn nói thẳng với Tân Ba Đạt.

“Hả? giết người càng nhiều càng lợi hại? ha ha... điều này thật là ngạc nhiên à, là lần đầu tiên ta nghe thấy có pháp quyết như vậy, thật kỳ lạ, chà chà... ta bây giờ đã là cửu tinh đầu vương rồi, nếu không ta nhất định sẽ học người, phải biết rằng trong bộ lạc Thú nhân của chúng ta chưa bao giờ thiếu sự chém giết, ta đã sống nhiều năm như vậy, người chết trong tay ta chưa đến mười vạn thì cũng tám vạn, ta muốn thì đều có thể tu luyện, cách này của người thực sự không tệ.....” Tân Ba Đạt nghe xong cười ha ha.

Nhưng lập tức nghĩ đến gì đó, thu lại nụ cười, nhìn Bạch Khởi từ đầu đến chân, sau đó không tỏ rõ thái độ nói: “ Có điều, cái đó người khẳng định là người có thể không? Bên trong có hơn ba nghìn người, tuy đều là đám ô hợp, nhưng người...

Lời nói chưa hết nhưng Bạch Khởi đã biết lão già này đang muốn nói gì, đơn giản chính là nói mình không đủ khả năng mà thôi... điều này Bạch Khởi thừa nhận, bản thân hắn cũng không tự cho rằng mình có thể một mình chém giết hơn ba nghìn người huyết lang đạo, nói thẳng ra, Bạch Khởi cũng chưa từng nghĩ như vậy, chỉ là muốn thử mà thôi, dùng hết sức của mình, dùng hết khả năng để rèn luyện bản thân, và đạt được càng nhiều điểm giao dịch.

Nhưng để Bạch Khởi có thời gian, Bạch Khởi sớm đã nghĩ đến việc Tân Ba Đạt lo lắng....

“Điều này... ta đương nhiên biết ta không thể, bởi vậy ta cũng không có ý định để mình đơn thương độc mã một mình chém giết huyết lang đạo đoàn như vậy, ta vẫn tự biết mình, nhưng chuyện gì cũng phải thử, huống chi điều này rất có lợi cho ta, đương nhiên vì an toàn, vẫn phải làm phiền các người đi vào cùng ta...”

“Ha ha... tiểu tử người thật sự xảo quyệt, đã như vậy thì lão phu sẽ đi cùng người, nếu như thật sự có kẻ muốn giết người, ta sẽ giúp người giải quyết hẳn...” Tân Ba Đạt cười ha ha nói vậy.

“Không... điều ta muốn là, nếu ta chưa gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, người không được xuất hiện... như vậy... mới có thể rèn luyện bản thân ta.” Bạch Khởi thần sắc nghiêm túc nói.

“Ha ha, đã như vậy thì người hãy đi đi...” Tân Ba Đạt cười ha ha, trực tiếp tóm lấy Bạch Khởi đẩy ra.

Trong tiếng chửi bới của Bạch Khởi, cơ thể hắn đã vững vàng rơi xuống đất bên ngoài, chính vào giữa con đường lớn hơn mấy chục thước, cự ly xa như vậy vẫn chuẩn xác vô cùng, chỉ tiện tay ném một người ra đây, không thể không nói thực lực của Tân Ba Đạt thực sự kinh người.

Nhưng Bạch Khởi lúc này không có tâm trạng quan tâm đến thực lực của Tân Ba Đạt, bởi vì lúc này mười mấy tiểu binh ô hợp đứng ở cửa đi lại tứ phía đã phát hiện ra Bạch Khởi, tất cả lập tức lấy lại tinh thần, vác vũ khí xông tới, hét về phía Bạch Khởi: “Người là ai! Đứng lại cho ta, người biết đây là nơi nào không?”

“Ta? Ta tên Bạch Khởi!” Bạch Khởi nghe xong, bình thần nói, khi nói, hai tay xiết chặt vào nhau, răng nanh sắc nhọn trên hàm thiết quyền bộ giống như đèn từ địa ngục, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng đã phát ra quang mang u ám.

“Bạch Khởi?!” Đám tiểu lâu la của Huyết lang đạo xung quanh kẻ nào kẻ nấy ngăn cả người, nhìn Bạch Khởi, đầu tiên là sững sờ, lập tức sợ hãi nhìn Bạch Khởi, từ từ dựa vào nhau thành một đoàn, sau đó lấy vũ khí hướng về Bạch Khởi, không còn dảng vẻ dũng mãnh như hồi nãy, từng người dựa vào nhau, căng thẳng nhìn Bạch Khởi, trong đó có một tên khôn ngoan vội vàng chạy vào trong, nhìn dảng vẻ giống như đi thông báo.

Bộ dạng của chúng khiến cho Bạch Khởi sững sờ, bản thân thế nào cũng không ngờ rằng mình chỉ nói ra một cái tên mà thôi, đám người này đã có phản ứng như vậy, Bạch Khởi không biết, sau khi gã lần trước trốn về trở lại, khắp nơi quảng cáo về chuyện của Bạch Khởi để che dấu nỗi khiếp đảm của mình không dám ứng chiến, cố ý khoa trương thực lực của mình lên mấy lần, hung tàn gấp mấy lần, tất cả đều hình dung thành một huyết sát thần, hơn nữa những ngày qua được truyền đi vô cùng kỳ diệu, sau đó, dọc đường Bạch Khởi đến đây lại giết rất nhiều người, càng chứng thực lời của tên đó, cộng thêm với việc các thương nhân truyền tụng tên của Bạch Khởi, bởi vậy tên của Bạch Khởi hiện nay rất thần kỳ, còn có người tặng cho Bạch Khởi cái tên sát thần.

Đương nhiên vùng đất Hỗn Loạn trước đây cũng từng xuất hiện tình trạng vậy, có người bởi vì tàn sát cường đạo mà được cường đạo và thương nhân cùng lan truyền, danh tiếng hiển hách, nhưng đáng tiếc mỗi một người đều giống nhau, không có kết quả tốt, nhưng Bạch Khởi lại không giống như vậy, chỉ ít trước mắt hắn vẫn chưa chết... hơn nữa còn đang không ngừng giết người, bởi vậy danh tiếng càng truyền càng lớn.

Cảnh tượng như vậy khiến cho Bạch Khởi sửng sốt một chút, nhưng lần này hắn đến đây là giết người, không cần phải đợi người ta đến đủ rồi mới ra tay, Bạch Khởi không do dự, trực tiếp xông tới, một quyền một người, những tên tiểu lâu la vốn không có quá nhiều thực lực này đều chết trong tay Bạch Khởi, sau mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên liền ngã xuống mặt đất, hoàn hảo là không có sai sót gì.

Tân Ba Đạt ẩn trong đêm tối phía xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không kiềm chế được mà tấm tắc khen: “Chà chà... tiểu tử này, thủ đoạn thật dã man, đáng tiếc là... tiếc là lại là một con người, nếu là một thú tộc thì tốt biết bao... lão phu nhất định thu hấn làm đồ đệ.”

Nhưng nguyện vọng này của Tân Ba Đạt đã định trước là không thể thực hiện, Bạch Khởi là một con người, lúc này khi Bạch Khởi giải quyết những tên tiểu lâu la, tiếng kêu thảm của chúng đã lan truyền khắp sơn trại của huyết lang đạo đoàn....

Trong nháy mắt trên toàn bộ sơn trại, đèn đuốc sáng trưng, vô số ánh lửa bay đầy trời trời, mấy nghìn ngọn đuốc từ trên núi xông xuống, một nam tử gầy gó với vóc người nhỏ nhắn xấu xí đi theo một nam tử vóc người khôi ngô, mặt lộ vẻ ác độc đi ở phía trước, phía sau vô số người ngựa đi theo, cũng nhìn không rõ có bao nhiêu người, nhưng xem ra người của Huyết lang đạo đã đến gần hết rồi.

Dù sao nhiều năm như vậy, người dám đánh lên Huyết lang phong, trụ sở chính của Huyết lang đạo tại vùng đất Hỗn Loạn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, Bạch Khởi công khai như vậy mà chỉ có một người đến lại càng hiếm, đương nhiên kinh động đến tất cả mọi người.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

121. Chương 120: Thu Phục Huyết Lang Đạo Đoàn

“Người chính là Bạch Khởi, mệnh danh Sát Thần?” Người đàn ông trung niên đứng trên cùng, mặc áo choàng và chiến giáp đỏ thẫm như máu lạnh nhìn Bạch Khởi liếc mắt cười sau đó nói

“Sát thần? Ha ha... Đại thủ lĩnh, ngài lại nói đùa rồi, đó chẳng qua là do những kẻ dốt nát, tri thức hạn hẹp gọi hắn ta như vậy thôi. Mấy năm nay hỗn loạn, những kẻ tự xưng thần không phải ít, thế nhưng chẳng ai có thể sống quá ba tháng, tên tiểu tử kia cũng không ngoại lệ ha ha.... Ta thấy hắn còn non nớt thế kia, không phải là kẻ đủ mạnh để mang tên Sát Thần”. Bên cạnh hắn ta, một người đàn ông gầy gò, mặc áo choàng màu xám, bộ ria mép rung lên khi nói, ánh mắt lóe sáng tinh quái, nói như thì thầm với người đàn ông trung niên trước mặt.

“Sát Thần, cái tên này...ta không biết ta đảm đương nổi không, đảm đương không nổi cũng không cần người quản, người chỉ cần quản tốt được chính người là được” Bạch Khởi nghe xong những lời này, lạnh lùng nói, chân trái vừa bước lên, một cây trường đao xuất hiện trong tay, quyền bộ tuy tốt, sát khí tỏa ra hung mãnh, chính cây đao cũng là một cây đao tốt.

“Ha ha...Đã như vậy, để ta đến hội ngộ cùng người”. Cường Đạo thủ lĩnh đứng ngay giữa, mặc cho người đàn ông mặc chiến giáp đỏ thẫm cười lạnh một tiếng, một cây trường đao xuất hiện trong tay hắn, sau đó hướng về phía Bạch Khởi phóng vọt tới, trên người lục nhạt sắc quang mang tùy theo bạo khởi....

Đây là dấu hiệu của một đấu linh cường giả. Nhìn rằng xem ra có vẻ tấn cấp không lâu, dù rằng vẫn trong giai đoạn thấp nhưng đã rất đáng sợ rồi. Chỉ ít hắn cũng đã thể hiện bản thân là một cường giả, một đấu linh cường giả.

Bạch Khởi cũng không nhênh chiến, dùng tay làm một thủ thế. Ở phía sau, một người nhìn thấy, tuy rằng cũng không rõ ràng, nhưng hắn âm thầm theo Bạch Khởi, Tân Ba Đạt cũng đã nhìn ra rồi. Thầm mắng Bạch Khởi một tiếng vô sỉ đồng thời Tân Ba Đạt xông ra nhanh nhất, tự mình ẩn tàng đi thân thể, hơn nữa hắn mặc hắc y, mang mặt nạ bảo hộ, trong bóng đêm vốn không dễ phát hiện. Giống như tên bắn, Bạch Khởi từ phía sau lao ra hầu như cùng một tốc độ.

Bạch Khởi đang đấu với Huyết Lang đạo đoàn thủ lĩnh, Tân Ba Đạt vẫn ẩn trong bóng tối, từ phía sau lao tới, tấn công tên kia, kết liễu hắn, sau đó biến mất. Người ngoài nhìn vào thật giống như Bạch Khởi và Huyết Lang đạo đoàn thủ lĩnh đang giao chiến. Bạch khởi tùy ý chém một đao, Huyết Lang đạo đoàn thủ lĩnh đã bị chém thành hai nửa.

Với tình cảnh như vậy, tất cả mọi người đều không biết nên làm gì. Cứ nghĩ đến là một nỗi sợ hãi ủa tới, bóp nghẹt trái tim của những người trong Huyết lang đạo đoàn. Không ai dám khẳng định trước mắt mình là thật hay giả. Bọn họ cảm nhận rõ ràng Sát Thần có thể tùy ý kết liễu bọn họ như đã làm với Huyết Lang đạo đoàn thủ lĩnh.

Huyết Lang đạo đoàn thủ lĩnh lúc này người biến thành hai nửa phần. Máu như mưa từ bầu trời đổ xuống, rơi trên những khuôn mặt đã trắng bệch của những người trong Huyết Lang đạo đoàn. Họ bất giác lùi về phía sau, nhìn Bạch Khởi sợ hãi.

“Hắc....” Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, xông đến trước hoành đao chặn đường. Đứng chặn trước, không để cho những kẻ cướp quay đầu chạy, bắt chúng phải đối diện với nỗi sợ hãi vô cùng.

“Còn ai muốn chết?” Bạch Khởi cười lạnh một tiếng vừa nói vừa chỉ đao về phía một tên cường đạo sắc mặt xám như tro tàn.

“Ừc ực..... ực ực” một người. Mỗi cường đạo nghe xong những lời này đều nhìn nhau ngao ngán. Thật ra bọn họ không phải không muốn nói mà là do đứng trước sự tàn nhẫn của Bạch Khởi mà không dám nói thôi.

“Hắc, ... ta muốn thu phục Huyết Lang đạo đoàn các ngươi. Mấy người các ngươi..... Các ngươi, những người nếu không muốn lưu lại đây.... Như vậy thì ra có thể tiễn các ngươi đi một đoạn. Bạch Khởi tàn nhẫn cười một tiếng, híp mắt nói.

“Chỉ bằng ngươi? Ta nhỏ... Các huynh đệ, để ta giết hắn. Một người thân hình cao lớn, vẻ mặt hung ác, mang theo vũ khí phóng vọt ra.

Hắn vừa lao ra, lập tức theo sau hơn một trăm người, sau đó lao thẳng tới chỗ Bạch Khởi nghênh chiến. Xem ra những người này đều là người của Huyết Lang đạo đoàn, mà hầu hết đều rất trung thành. Nếu không đã không lao ra tìm chết như vậy

“Lão Tân!” Bạch Khởi chẳng thèm xem có bao nhiêu người, cũng chẳng thèm cười lạnh một tiếng, quay lưng về phía họ mà nói. Một câu nói ban đầu là làm người xung quanh sửng sốt, Tân Ba Đạt cũng ngây người nhưng lập tức hiểu ra Bạch Khởi đang nói với mình, lập tức lao ra.

Tân Ba Đạt là ai? Với một đấu vương sư tộc cửu tinh, muốn đối phó với mấy tên lâu la này thì có vấn đề gì chứ? Gần như không chút phí sức. Vài đao đấu khí phát ra, trong nháy mắt đem những tên lâu la này hóa thành những mảnh tàn thi thể thiếu khuyết. Không chỉ vậy, trên mặt đất còn xuất hiện một rãnh rộng một thước, sâu mười thước . Đây đều là do Tân Ba Đạt tạo nên.

Cảnh tượng như vậy không chỉ làm cho bọn cường đạo chấn động, mà ngay cả Bạch Khởi cũng không khỏi ngỡ ngàng. Lúc này đây hắn mới gặp được đấu vương thực sự. Trước đây cho rằng cũng đã nhìn qua đấu vương là Bạch Ngọc Đường và Tì Kiêu Kiệt rồi. Nhưng đến nay nhìn Tân Ba Đạt động thủ mới thấy mình thật là ếch ngồi đáy giếng. Bạch Ngọc Đường và Tì Kiêu Kiệt trước kia căn bản là không bực lõ bản lĩnh đích thực, bởi nếu làm vậy sẽ khiến mọi người sợ hãi mà rời xa họ mất thôi.

“Hừ.... tiểu tử, ngươi làm cái gì vậy? việc này và điều ngươi đang làm với điều ta nói không giống nhau. Tiểu Tử ngươi vừa rồi không phải nói là cần rèn luyện sao? Ngươi không cho ta động thủ nhưng giờ ngươi làm thế này là ý gì?” Tân Ba Đạt đi tới gần Bạch Khởi, đủ gần để chỉ hai người nghe được tiếng của nhau, khẽ nói với Bạch Khởi.

“Kế hoạch không ngờ xảy ra biến hóa, ta vừa rồi thật sự muốn giết những người này, bắt quá, giờ ta nghĩ lại rồi, thà thu phục chúng còn hơn giết chết.” Bạch Khởi mấp má môi nói, sắc mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng đáng sợ.

“Không thèm quản ngươi nữa.... Bắt quá tên tiểu tử ngươi, ngày hôm nay khiến lão phu vì ngươi mà một phen mệt nhọc như vậy, chúng ta sẽ tính chuyện này sau.” Tân Ba Đạt lười biếng nói, khi nói thể hiện ra

một bộ dáng cao thủ tùy tùng, kiếm không rút khỏi vỏ, đứng một chỗ lạnh lùng nhìn đám cường đạo.

Không để ý tới Tân Ba Đạt, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, với một nụ cười giống như ác ma, bình thản nói: “Hiện giờ còn ai dám phản kháng?”

“Không... đừng giết chúng tôi... đại nhân, đừng... cầu xin ngài, đừng giết chúng tôi, tôi tình nguyện trung thành với ngài... xin ngài hãy thu nhận tôi.” Người đàn ông cao gầy vừa rồi chằm chọc Bạch Khởi nay lại tới quỳ dưới chân hắn cầu xin.

Có hàng trăm người quỳ xuống cầu xin, nói trung thành vowsi Bạch Khởi, tuy nhiên với những người này Bạch Khởi chỉ nhìn một cách coi thường. Những người kia chỉ nói vậy với cường giả, không có chút nào là lòng trung thành. Chỉ vì sợ chết mà nói ra những lời như vậy. Với những kẻ đó, Bạch Khởi không hề có một chút quan tâm.

Tuy rằng bọn họ không dùng cảm, nhưng cũng không đến nỗi quá hèn nhát, đào tạo một chút là có thể sử dụng được.

“Hiện tại các ngươi đã không có sự lựa chọn nữa rồi. Theo ta, ta đảm bảo các ngươi sẽ tốt hơn trước. Nhưng ta cũng có quy định của ta, các ngươi theo ta từ nay không được cướp của dân, không được cướp của thương lữ. Ta có quy định của ta, nhưng ta đảm bảo các ngươi theo ta sẽ nhận được nhiều thứ như vinh quang, sức mạnh, phẩm giá. Chỉ cần các ngươi theo ta, không trái với quy định của ta, các ngươi sẽ được tốt hơn bây giờ. Tất nhiên, nếu vi phạm quy tắc, chỉ có con đường chết. Nếu các ngươi muốn đi khỏi ở đây, ta sẽ không làm khó dễ các ngươi.” Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Nói thật, những người này không phải là lựa chọn tốt nhất, bọn họ từng là cường đạo, khó tránh khỏi là loại cùng hung cực ác. Thế nhưng hiện tại, Bạch Khởi cần thêm người gia nhập vào thế lực của mình để cân bằng lực lượng với Thú nhân. Tuy rằng không muốn để những cường đạo này trở thành người của mình, nhưng thật ra có người của mình cũng tốt, huống hồ Bạch Khởi không nên lúc nào cũng dựa dẫm vào Thú nhân.

“Ý của ngài là không cho chúng tôi làm cường đạo, ngài thật sự có thể làm cho chúng tôi tốt hơn bây giờ? Cho chúng tôi lực lượng, vinh quang, tôn nghiêm.” một người nam tử hình dáng khôi ngô dũng cảm hỏi.

Trong thời hỗn loạn, đại bộ phận cường đạo đều là bị ép trở thành cường đạo. Trước đó bọn họ có thể là bình dân, có thể là thương nhân, cũng có thể là nô lệ. Kể từ mình muốn trở thành cường đạo cũng không nhiều, đa phần là bị ép. Thế nên bọn họ cũng không muốn vĩnh viễn là cường đạo. Lời này của Bạch Khởi không nghi ngờ gì có chút khiến bọn họ bị chấn động.

“Đương nhiên... Bạch Khởi ta đã nói sẽ giữ lời” Bạch Khởi nói.

“Tham kiến thủ lĩnh”. Hán tử kia nghe xong lời này sững sốt một chút, quỳ rạp xuống đất cung kính nói. Hán tử này xem ra cũng là một thủ lĩnh trong đám người, sau khi hắn quỳ xuống liền có hơn trăm người đều quỳ theo, một lát sau còn có thêm những người nữa quỳ xuống.

Còn gần nghìn người đang do dự, những người này có khi là không muốn tiếp tục cuộc sống đẫm máu nhưng lại ngại bị ràng buộc bởi những quy tắc của Bạch Khởi nên còn phân vân lưỡng lự.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

122. Chương 121: Tài Phú Của Huyết Lang Đạo Đoàn

Bạch Khởi liếc mắt nhìn bọn họ, cao giọng nói: “Nếu như không muốn theo ta, ta cũng không ép, bây giờ có thể lập tức đi, ta tuyệt đối không gây khó dễ.”

Những lời này nói ra đều làm lay động nhân tâm, bọn họ đều không dám rời đi. Do dự một lúc lâu, cũng có người rời đi. Bạch Khởi cũng không làm khó dễ bọn họ, cứ để họ đi như vậy.

Thấy vậy, những người vốn chưa quyết định cũng đứng dậy bỏ đi. Mười người, trăm người, nháy mắt đã có cả nghìn người rời đi. Chốc chốc lại có thêm vài người bỏ chạy. Huyết Lang đạo đoàn ba nghìn sáu trăm người thoáng chốc đã bỏ đi hơn một nghìn người. Cuối cùng chỉ còn lại khoảng một nghìn năm trăm người.

Những người lưu lại cũng bởi nhiều nguyên nhân. Có người là do không còn chỗ để đi, có người là do tin những lời của Bạch Khởi, có người lại là do cho rằng Bạch Khởi binh hùng tướng mạnh. Cuối cùng còn khoảng hai nghìn người ở lại.

“Báo cho Cuồng Sư Vệ giết chết những kẻ rời đi. Những người đó, chỉ để lại mười người, còn lại giết hết”. Bạch Khởi tới gần Tân Ba Đạt, thấp giọng nói.

“Hắc hắc... tiểu tử, ngươi cũng không phải loại tốt đẹp gì, quả nhiên ta đoán đúng, ngươi cũng là kẻ rất độc ác. Muốn thành công thì phải dùng thủ đoạn độc ác, nhẫn tâm, nham hiểm. Đại Hoàng Tử thất bại là do ông ta quá nhân từ. Sau này ngươi hãy dạy cho tiểu hoàng tử, được không? Điện hạ thật quá thiện lương rồi.” Tân Ba Đạt cười hắc hắc, thấp giọng nói.

“Không thành vấn đề, cùng lắm giải quyết bọn họ trước đã.” Bạch khởi thấp giọng nói.

Cười nhạt với Tân Ba Đạt, sau đó vung tay lên. Trên tay áo một đạo đao khí phát ra, phóng thẳng lên trời, tiếp đó là những tiếng kêu thảm khóc, mấy trăm bóng đen từ đầu lao vào đoàn người đang bỏ đi. Trận thảm sát chỉ trong mấy phút đồng hồ đã giết sạch số người ấy, chỉ còn lại mười người được tha theo lệnh của Bạch Khởi.

Thấy tình cảnh như vậy, mọi người đều vô cùng sợ hãi nhìn Bạch Khởi, cũng không dám có ý nghĩ nào khác nữa.

“Còn ai không phục?” Bạch Khởi lạnh lùng đưa ánh mắt nhìn tất cả mọi người. Ánh mắt hướng vào những tên cường đạo. Chỉ có sức mạnh và quyền lực đầm máu mới có thể ép chúng thuần phục để sử dụng

“Không.....không có”. Mọi người nhất tề lắc đầu. Bạch Khởi đã trở thành hình tượng bất khả chiến bại trong tâm trí mọi người. Lúc này đây chẳng còn ai dám đối đầu, trừ khi hắn đã sống quá lâu, không còn muốn sống nữa.

“Uhm.... tất cả tản ra, đi thu thập tin tức cho ta. Nhớ kỹ, từ giờ không còn cái gì gọi là Huyết Lang đạo đoàn nữa, chỉ có Hắc Y quân, mặt khác, như ta đã nói, tất cả ở đây đều phải theo lệnh ta, các ngươi yên tâm, ta sẽ cho các ngươi những gì các ngươi muốn, vinh quang, tiền tài, địa vị, quyền lực. với điều kiện các ngươi phải trung thành với ta, chiến đấu cho ta và chết cho ta. Ta cũng không nói nhiều nữa, lựa chọn thế nào là tùy các ngươi.” Bạch Khởi nhàn nhạt nói.

Nói xong những lời này, một tên mặt mũi xấu xí bị ném ra. Còn về Tân Ba Đạt chỉ cười hắc hắc chứ không nói gì, từ trong bóng tối tiêu thất, người khác còn tưởng hắn là theo lệnh của Bạch Khởi. Thế nhưng không ai biết rằng vị cao thủ kia là một Thú nhân, hơn nữa còn là một sư tộc đầu vương. Vào thời điểm này, hắn không nghe lệnh của Bạch Khởi, nhưng lại quan tâm đến nơi ở tạm thời, nơi ở cho thú tộc tiểu hoàng tử.

Bạch Khởi dẫn tên gia hỏa xấu xí đó rời đi, sau đó tới Huyết Lang phòng tối cao. Bạch Khởi bước vào phòng. Lúc này ở đây không có ai. Bạch Khởi tiện tay đóng cửa lại, tùy tiện ném tên một nhon mặt khỉ kia xuống đất, sau đó tùy tiện kiếm một chỗ để ngồi, nhìn thoáng qua nam tử kia hỏi: “Ngươi muốn chết?”

“Tôi không muốn chết... thủ lĩnh, ngài đừng giết tôi, tôi không muốn chết....” Trung niên nhân này trông xấu xí hệt như khỉ mặt người, hắn nói như khóc, vẻ mặt cầu khẩn.

“Không muốn chết? vậy thì dễ rồi, vậy ngươi tên gì? Ở đây làm gì?” Bạch Khởi nghe xong lời này mỉm cười hỏi. Nhìn người đang quỳ rạp trên mặt đất thấp giọng nói.

“Việc này.... Tôi gọi là Tổ Cơ... Cơ Nỗ Lý Duy Tư. (*)” Người đàn ông gầy yếu, da trắng với bộ râu cá trê thấp giọng nói. Hắn ta vừa nói vừa nhìn về phía Bạch Khởi.

“Cái gì! ! ! Ngươi nói cái gì! Ngươi tên gì? Cơ Nỗ Lý Duy Tư? Chính là ngươi?” Bạch Khởi nghe xong những lời này vô cùng sững sốt hỏi. Nghe xong tên này, Bạch Khởi bất giác nhớ đến một nhân vật trong vở kịch mà hắn đã từng xem. Nhân vật đó và nam nhân kia tên thì giống nhau nhưng hình dáng thì...quả là có chút chênh lệch.

Bạch khởi không cách nào tưởng tượng kẻ hèn mọn, ria cá trê kia lại là Cơ Nỗ Lý Duy Tư. Trong tưởng tượng của Bạch Khởi, Cơ Nỗ Lý Duy Tư là một người cao to anh tuấn. người đứng trước mặt đây hình như có chút hèn mọn.

“Vâng, thưa đại nhân, tôi chính là Cơ Nỗ Lý Duy Tư. Tôi xin thề, ngài tuyệt đối phải tin tôi” Cơ Nỗ Lý Duy Tư hoài nghi Bạch Khởi không tin hẳn, vội vàng nói như thế

“Được rồi, Được rồi, ta tin ngươi, vậy ta hỏi ngươi, ngươi ở đây làm gì? Bạch Khởi nghe xong liền phát tay chuyển chủ đề.

“Cái này.... Ta.... Ta là nhị thủ lĩnh ở đây...Trước đây là một tiểu quý tộc.” Cơ Nỗ Lý Duy Tư có chút lo lắng liếc nhìn Bạch Khởi

“Nhị thủ lĩnh? Ngươi?” Bạch Khởi không phải là không tin lời người này, cũng không phải là coi thường hẳn. Chỉ là Bạch Khởi cảm thấy thật khó tin là kẻ nhỏ thó đứng trước mặt mình đây lại là nhị thủ lĩnh của toán cướp độc ác trứ danh một thời Huyết Lang đạo đoàn. Cái hình tượng này căn bản là không phù hợp.

“Cái này.... Đại nhân, ta trước đây vốn là quý tộc của La Đức công quốc. Con trai của thủ lĩnh hộ vệ, phụ thân ta trước đây chính là thủ lĩnh của Huyết Lang đạo đoàn. La Đức gặp nạn, Ba Phật Lợi Á xâm hại La Đức. Ta vốn dĩ đã an tâm, thế nhưng ai biết rằng tên kia mưu đồ phản loạn, hấn thông đồng cùng phản quân, khiến cho ta rất bị động. Sau cùng ta lập ra Huyết Lang đạo đoàn. Cái tên kia lúc đầu chỉ là nhị thủ lĩnh, thế nhưng...ngài thấy đấy, đáng dấp tôi thế này thật khó thu phục lòng người. Hơn nữa tôi tu vi chưa cao, ngoài trí tuệ ra chẳng có gì, thế nên tên kia nhanh chóng thay thế tôi trở thành đại thủ lĩnh. Tổ tiên hẳn từng làm việc cho gia tộc tôi, tuy hẳn phản bội tôi, cướp đi vị trí của tôi, nhưng hẳn không giết tôi, hẳn để tôi trở thành nhị thủ lĩnh, làm quân sư cho hẳn. vì thế mà Huyết Lang đạo đoàn mới phát triển tới quy mô như bây giờ.... thế nhưng tôi vẫn chỉ là nhị thủ lĩnh.” Cơ Nỗ Lý Duy Tư vẻ mặt khổ sở nói.

Người này không biết có nên gọi là may mắn hay không. May mắn vì Huyết Lang đạo đoàn không có được người thủ lĩnh suất sắc nên hẳn mới sống được tới bây giờ. Không may mắn là vì hẳn từ một quý tộc giờ đã trở thành cường đạo. Thực sự không có gì là may mắn cả.

“Ngươi là quý tộc? ha ha... thật đúng là nhìn không ra... được rồi, được rồi mấy năm nay Huyết Lang đạo đoàn cướp được vô số của cải, tất cả giấu ở đâu?” Bạch Khởi cười khê hai tiếng, sắc mặt bỗng biến đổi, lạnh nhạt nói.

Tuy ngữ khí bình thường nhưng cũng không làm giảm đi cái cảm giác nhìn thấu nhân tâm. Cơ Nỗ Lý Duy Tư càng nhìn Bạch Khởi càng hiểu rằng tốt nhất nên thành thật, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn.

“Cái này... lương thực đều ở kho lúa phía sau núi, đủ để ba nghìn người dùng trong ba năm. Còn về của cải cướp đoạt được đều ở mật thất phía trong, ta biết mật thất ở đâu, bây giờ, ta có thể dẫn ngài đi.” Cơ Nỗ Lý Duy Tư thành thật nói. hẳn hiểu rõ đây là một cơ hội tốt. Nếu hẳn có biểu hiện tốt, hẳn có thể được giữ lại, thậm chí có thể được trọng dụng, được theo chân tân thủ lĩnh, còn không sẽ chết rất thê thảm....

“Đã như vậy, vậy ngươi dẫn ta đi xem.” Bạch Khởi nghe xong những lời này, ánh mắt sáng người. Nói thật, Bạch Khởi giờ quan tâm nhất chính là gia tài của Huyết Lang đạo đoàn, phải biết rằng Huyết Lang đạo đoàn thành lập cũng đã năm năm. Từ khi ra đời đã hoành hành nhiều nơi, cướp đoạt vô số, cướp đoạt của thương lữ, phú hào, thậm chí cả hai thị trấn nhỏ, tích góp từng chút một, gia tài không dám nói là không thể đếm hết nhưng cũng không dám nói là ít. Mà tiền tài thì đại biểu cho cái gì?

Đối với người khác có lẽ là mỹ tửu mỹ thực, tài phú địa vị, thế nhưng đối với Bạch Khởi đó là lực lượng. Tiền tài đối với Bạch Khởi là để đổi lấy lực lượng, là thứ mà Bạch Khởi cần thiết nhất.

Bạch Khởi ước chừng dùng tiền để cổ động tinh thần chiến đấu. Đương nhiên, Bạch Khởi cũng lưu lại một phần, dù sao Huyết Lang đạo đoàn nhiều người như vậy, ăn uống đều phải cần tiền, huống chi còn có vũ khí, quân lương, còn cả Thú nhân... tất cả đều phải dùng đến tiền. Đương nhiên còn có cả lương thực. Do đó, Bạch Khởi sử dụng một phần lớn tiền nhưng cũng không dùng hết để đổi điểm gi

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

123. Chương 122: Đấu Linh

Theo bước chân của Cơ Nỗ Lý Duy Tư, Bạch Khởi và hẳn cùng đi đến bức thần tượng phía trước được đặt ở hậu đường đại điện của Huyết Lang đạo đoàn. Bạch Khởi chưa bao giờ nhìn thấy một thần tượng được

tạo hình kì dị như vậy. Ở phía trên đôi chân dài xuất hiện một đôi cánh trắng. Bức tượng không cao nhưng cũng phải lớn đến hơn một mét, được đúc từ đồng, trên bề mặt đầy vết tích của thời gian, nhìn bề ngoài cũng thấy nó không phải mới ở đây mà có lẽ đã tồn tại trước khi Huyết Lang Đoàn ra đời.

Nhìn thoáng qua ánh mắt của Bạch Khởi, Cơ Nỗ Lý Duy Tư thận trọng nhìn sang hai bên, sau đó thấp giọng nói: “Đại nhân, thần tượng này đã tồn tại ở đây từ rất lâu rồi. Trước đây, Huyết Lang Phong đã lập lên một bộ lạc nhỏ, sống tách biệt bên ngoài với nước La Đức và sinh sống suốt đời ở đây. Đây chính là thần miếu mà bọn họ đã ở nhưng sau đó người của các bộ lạc ít người đó đã bị đại thủ lĩnh giết sạch rồi. Hơn nữa từ đây mới phát hiện ra một bí mật đó là nơi này đã biến thành một mật thất, còn thần tượng này rốt cục là người nào cũng không có ai biết.

Nói xong Cơ Nỗ Lý Duy Tư vội vàng đi tới từ từ chuyển động giá nền đặt trước thần tượng. Thần tượng cũng bắt đầu lay động. Ngay sau khi quay một vòng giá nền, thần tượng đã tự động dịch lùi về một thước để lộ ra một huyệt đạo tối đen trước mặt Bạch Khởi.

“Đại nhân.....xin mời...” Cơ Nỗ Lý Duy Tư nhanh chóng cầm một cây nến tiến về phía trước, quay về hướng của Bạch Khởi lộ vẻ kính cẩn, hẳn là người từng có tước vị, lại đã từng là quý tộc. Bây giờ mặc dù trở thành cường đạo nhưng vẫn còn rất hiểu lễ giáo.

“Được.” Bạch Khởi nhìn thoáng qua trước mặt Cơ Nỗ Lý Duy Tư gật đầu nhưng vẫn đứng im làm cho Cơ Nỗ Lý Duy Tư rất ngạc nhiên. Hắn vội vàng tiến về phía trước, vừa đi vừa dẫn đường cho Bạch Khởi. Sau đó tiện đường châm đèn hai bên tường của huyệt đạo.

Cửa huyệt đạo chỉ rộng khoảng một thước, dài một thước hai, vừa nhìn thấy có vẻ rất chật hẹp, nhưng khi bước vào thì lại rất rộng rãi, ánh sáng phải rộng đến khoảng hơn ba thước. Mỗi thước trên hai bức tường của huyệt đạo đều có giá nền. Cơ Nỗ Lý Duy Tư nhanh chóng thấp sáng đèn đuốc bên trong giá.

Nhìn những hạt bụi bám trên các vách đá xung quanh không khó nhận ra niên đại lâu đời của thạch bích này. Bạch Khởi không để ý, tiếp tục bước tiếp. Đi tiếp vài phút khoảng vài trăm mét họ mới tới chỗ đáy cuối cùng của huyệt đạo này.

Lúc này xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một tòa cung điện dưới đất, rộng khoảng ngàn mét vuông, dùng những thạch trụ làm cột chống đỡ, tám cột thạch trụ chống đỡ toàn bộ phần đáy của tòa cung điện, phía trên khắc vô số hoa văn. Trên đỉnh của địa cung có khắc một bản đồ vũ trụ. Trên các thạch trụ còn lại được khắc đủ loại các chủng tộc muôn hình muôn vẻ. Ngoại trừ bách tộc trong truyền thuyết đại lục, còn lại là những chủng tộc khác Bạch Khởi chưa bao giờ nhìn thấy trước đây

Cũng không biết địa cung này đã tồn tại bao nhiêu năm rồi nhưng nhìn những nét điêu khắc phía trên thạch trụ cũng thấy niên đại của nó nhất định không ngắn

Đương nhiên những điêu khắc trên thạch trụ chỉ hấp dẫn được Bạch Khởi một thời gian ngắn. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Bạch Khởi đưa mắt nhìn về phía vị trí trung tâm. Trong căn phòng ngoài vô số vàng rải rác dưới đất còn có bảo thạch, vũ khí, và vô số vật phẩm quý giá, đầy đủ mọi thứ.

Không khó tưởng tượng cũng thấy rõ những thứ này đều là những thứ mà bọn Huyết Lang gây hỗn loạn khắp nơi, cướp của giết người tích góp mang về. Nhìn những đồng vàng bạc, châu báu chất cao như núi, ánh mắt của Bạch Khởi đã đanh lại, nhãn thần cũng bắt đầu ánh lên những tia tàn nhẫn thấp giọng hỏi Cơ Nỗ Lý Duy Tư đang kính cẩn đứng bên cạnh: “Ồ đây...có bao nhiêu tiền?”

“Cái này... tiểu nhân cũng không rõ nhưng...có lẽ khoảng mấy trăm vạn.” Cơ Nỗ Lý Duy Tư thấp giọng trả lời, sợ rằng Bạch Khởi sẽ vì tức giận mà giết chết mình.

“Được....người đi ra ngoài đứng với sủng vật của ta đợi ta ra....” Bạch Khởi thấp giọng, phất tay nói, nói vậy là để Cơ Nỗ Lý Duy Tư đi ra ngoài. Ngoài đó Khiếu Thiên vẫn đang ở trong đại điện. Bạch Khởi cũng không sợ Cơ Nỗ Lý Duy Tư có âm mưu lừa giỡn với mình, trừ phi hắn không muốn sống nữa.

“Vâng” Cơ Nỗ Lý Duy Tư đương nhiên không dám phản đối, cung kính nói, nói xong liếc nhìn ánh mắt của Bạch Khởi rồi từ từ lui ra ngoài.

Sau khi Cơ Nỗ Lý Duy Tư đi ra ngoài, Bạch Khởi điên cuồng gọi Cửu U trong đầu mình: “Cửu U, tên khốn khiếp nhà người mau ra lấy tiền đi.”

“Ha ha....không cần kêu, tiểu tử ta vừa đếm qua rồi, tổng cộng có ba trăm sáu mươi vạn bảy nghìn sáu trăm năm mươi lượng vàng, còn có những đồ trang sức cổ, có thể cho người quy ra tiền để tính toán, tổng cộng tính ra ta còn bị lỗ 50 vạn lượng vàng cho người.” Bạch Khởi vừa dứt lời, âm thanh của Cửu U đã truyền tới, xem ra hắn đã dò xét từ rất lâu rồi.

“Năm mươi vạn? không.... người phải để lại mười vạn lượng . Tất cả những thứ còn lại đều chuyển thành điểm giao dịch.” Bạch Khởi sau khi nghe Cửu U nói đầu tiên rất sửng sốt, sau đó đã nghĩ ra cách để chuyển đổi tất cả các thứ này, thấp giọng nói.

Vừa dứt lời, một phần lớn xung quanh các ngọn núi vàng bạc, trang sức và đồ cổ dần biến mất không một dấu vết, thay thế bằng một ngọn núi vàng nhỏ ước chừng khoảng mười vạn, tất cả các phần còn lại đều đã được Cửu U chuyển thành điểm giao dịch.

“Tiểu tử, ba mươi vạn giao dịch điểm đã được đổi xong rồi, cộng thêm vừa rồi bên ngoài người đã giết hai mươi bốn người, cho người thêm hai trăm bốn mươi điểm, trước người đang còn sáu mươi điểm, tổng cộng người đang có ba mươi vạn lẻ ba trăm điểm, có muốn nâng cấp thực lực của người không?” Cửu U trong nháy mắt đã làm xong mọi chuyện, sau đó mới hỏi ý kiến của Bạch Khởi, nhưng có thể nghe thấy trong sự hưng phấn tràn đầy bây giờ của Cửu U đã chứa đầy tham vọng.

“Ba mươi vạn lẻ ba trăm? Được....tất cả đều đổi hết.” Bạch Khởi nghe xong hưng phấn trả lời, nói xong nhắm mắt lại cảm nhận thời khắc lực lượng truyền đến.

“Được.... ba mươi vạn lẻ ba trăm, có thể đổi được ngũ tinh đấu linh, phần còn lại thì.... ngoài ra đang còn dư tám nghìn ba trăm điểm, ta khuyên người nên tiếp tục đổi lấy hai viên Cửu Chuyển hồi sinh đan, không, ba viên, tám nghìn ba trăm điểm còn lại của người, ta thấy lần này người đã đổi nhiều như vậy, hơn nữa đối với mối quan hệ giữa chúng ta, ta sẽ đổi cho người ba viên.... thế nào hả?”

“Cái gì? Người lấy của ta hai mươi chín vạn hai nghìn điểm mà chỉ đổi cho ta được đấu linh ngũ cấp sao? Ta tưởng ít nhất cũng có thể là cửu tinh đấu linh thậm chí là cao hơn nữa chứ.” Bạch Khởi nghe xong thì cả kinh kêu lên.

“Cái gì.... nghĩ thì hay lắm, nếu như vậy, vậy thì những kẻ phú hào há không phải quá phát tài rồi sao? Ta nói cho người biết, từ cửu tinh đại đấu sư đến đấu linh cấp là một khó, có rất nhiều người cả đời cũng có cách nào phá được cho nên việc đột phá này cần phải có ba vạn điểm giao dịch, sau này mỗi khi tăng một tinh phải cần hơn năm nghìn điểm, cho nên điểm giao dịch của người mặc dù không ít nhưng cũng chỉ có thể nâng lên thành đấu linh ngũ cấp mà thôi.” Cửu U nói.

“Tại sao lại nhiều như vậy” Bạch Khởi vừa nghe xong liền nhíu mày.

“Nhiều sao? Không nhiều đâu, đợi khi người lên được cấp đấu tông người mới biết cái gì gọi là nhiều, cửu tinh đấu linh muốn tấn cấp đấu tông thì phải có mười vạn, mỗi khi tăng một cấp phải thêm một vạn, đợi đến đấu vương cấp.... hắc hắc.... 50 vạn là khởi điểm, mỗi một cấp người phải trả 5 vạn, lúc đó người mới biết cái gì gọi là nhiều..... thắng thần mà nói, những điểm giao dịch của người.... chẳng qua chỉ là hạt mưa bụi mà thôi.” Cửu U cười nhẹ một tiếng rồi bật cười, không chút do dự đã giáng cho Bạch Khởi một đòn đả kích rất lớn.

Số lượng như vậy nói thật khiến Bạch Khởi có chút chóng mặt. Bản thân Bạch Khởi đã tính toán cái ngày để Cửu U giúp mình cũng sắp hết, đợi đến lúc đó hắn cũng sẽ không chơi nữa, muốn có được sự thăng cấp thực lực của Cửu U không phải là dễ, chỉ bằng để tự mình đột phá còn dễ dàng hơn một chút.

May mà sự thăng cấp của Cửu U là trực tiếp, sau khi thăng cấp lên một cấp khác thì cũng sẽ thăng cấp được cảm ngộ, kinh nghiệm tương ứng với nó, đồng thời sự lãnh hội và khống chế sức mạnh nên là tìm sống trong chết, nếu không sau khi Bạch Khởi thăng cấp được sức mạnh sẽ muốn bản thân mình đột phá, điều này căn bản là không thể, nhưng bây giờ đó lại không phải là vấn đề, không thể không nói việc đổi sức mạnh ở đây của Cửu U có thể làm được vô tư.

“Được rồi...nếu đã như vậy thì cứ đổi theo lời người nói đi...” Lời nói của Bạch Khởi có chút uể oải, trong câu nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn quả có chút ứng nghiệm. Bạch Khởi chính vì hi vọng quá cao cho nên mới thất vọng nhiều như vậy. Nếu ban đầu hắn chỉ hi vọng bản thân có thể đột phá được đấu linh cấp, thì sợ rằng sau khi có được kết quả như thế này hắn đã vui mừng nhảy dựng lên rồi.

“Tiểu tử, người đứng đứng núi này trông núi nọ, tuy là ngũ tinh đầu linh không mạnh nhưng ở bên ngoài ít nhiều cũng là một cao thủ, cha của người nhiều năm như vậy cũng không phải chỉ mới được là bát tinh đầu linh sao? Người mới mười sáu tuổi, một ngũ tinh đầu linh mười sáu tuổi, chết tiệt, người còn muốn gì nữa chứ? Sợ rằng một ngày nào đó tin tức này sẽ truyền đi uy danh của Bạch Khởi người vang khắp đại lục ấy chứ.... Ha ha.... Từ trước đến nay những kẻ tài năng nhất chẳng qua cũng chỉ ngang hàng với người mà thôi. Trong đầu của Bạch Khởi hiện ra cái vẽ mặt bất mãn của Cửu U. Trong đầu của Bạch Khởi, Cửu U không cảm thấy thoải mái nên trong lời nói của hắn có chút không cam lòng.

Không thể phủ nhận, lời của Cửu U là sự thật, trong toàn bộ thiên ân đại lục, người mười sáu tuổi mà đã đạt được cảnh giới của ngũ tinh đầu linh tuyệt đối không có. Từ trước đến nay cũng chỉ có mấy người có sức mạnh siêu cấp khi đã có tuổi mới đạt được một cấp khác như vậy. Hơn nữa thành tích của mỗi người có thể nói là kinh thiên động địa. Bạch Khởi mười tuổi mà đã có trình độ ngũ tinh đầu linh, tin này mà truyền đi e là sẽ chấn động đại lục, thiên tài như vậy có thể nói là nghìn năm mới gặp

Hơn nữa.... một đầu linh cường giả ở Ba Phạt Lợi Á cũng có thể liệt vào hàng cao thủ rồi, nếu Bạch Khởi lấy thân phận ngũ tinh đầu linh bằng lòng thuần phục vương thất, thì e là có hơn một vạn người xếp thành một hàng dài ngay lập tức.

Nghĩ đến đây Bạch Khởi cũng thấy bình tĩnh đi rất nhiều, không nói nhiều, chỉ cảm thấy có một vầng hào quang chiếu tới, Bạch Khởi đã chìm đắm bên trong sức mạnh, khi Bạch Khởi nhắm mắt lại trong đầu không chỉ hiện ra rất nhiều thứ mà toàn thân cũng thấy như muốn nổ tung, chỉ có một đầu linh cấp cao mới có thể có được đầu khí tuyệt sắc như vậy. Lúc này.... hắn đã thực sự trở thành một đầu linh cường giả. Đây là đầu linh mạnh trẻ nhất trong lịch sử của Ba Phạt Lợi Á.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

124. Chương 123: Ma Thần Đại Hắc Thiên

Cầm trong tay ba viên cửu chuyển hồi sinh đan do Cửu U đưa cho. Cùng với lực lượng trong mình, lúc này Bạch Khởi trong lòng rất vui sướng không gì sánh được, bỗng nhiên trong lúc đó tiếng của Cửu U lại vang lên trong tai Bạch Khởi làm cho Bạch Khởi chợt tỉnh lại, chỉ nghe Cửu U nói rằng: “Ồ~~ không nghĩ rằng ở đây vẫn còn đồ tốt?”

“Vật gì vậy?” Bạch Khởi vô cùng kinh ngạc hỏi, tuy rằng không biết đó là vật gì tuy nhiên Bạch Khởi lại biết thứ mà có thể làm cho Cửu U chú ý thì tuyệt đối sẽ không hề đơn giản.

“Hắc hắc.... Một tên gia hỏa đáng thương, hình như bị người ta giết chết, chỉ còn lại hồn phách, nhưng rất đáng tiếc đã bị người khác phong ấn lại Thật là đáng thương mà.” Cửu U cười đáp lại nói.

Nói xong cũng không chờ Bạch Khởi trả lời mà nói tiếp với Bạch Khởi: “Tiểu tử, quay trở lại mau, đi tới chỗ gần lối vào, nơi vị trí trung tâm của thần tượng, người hãy dùng hết toàn lực đánh nát nó ra thì sẽ tìm được thứ tốt trong đó, người sẽ tìm được vật đáng thương đó ở bên trong.”

Khi nghe được lời này Bạch Khởi rất sững sốt, lập tức quay trở lại, sau đó nghe theo lời Cửu U nói dùng hết toàn lực Bạch Khởi trong nháy mắt vận khởi đầu khí tăng vọt trong nháy mắt rồi tập trung trên nắm tay đánh ra “Liệt Sơn quyền”, một kích trực tiếp đánh vào trên tượng đá, thời khắc đó đồ họa, cùng với thần tượng chỉ trong nháy mắt đã bị Bạch Khởi oanh kích cho nát bấy.

“Rắc rắc ~~ rắc rắc ~~” Nương theo sự sụp đổ của tượng đá. Một đôi bao tay tinh xảo lóe lên, phát ra hồng quang xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi, thoát nhìn thì bao tay này rất trong suốt nhưng trên bao tay lại mang theo huyết quang, nếu để dưới ánh sáng thì hầu như trong suốt, mặt trên không có như Bạch Khởi nghĩ là làm từ hàn thiết chắc chắn, thế nhưng Bạch Khởi có cảm giác đôi bao tay này rất kiên cố và rất là sắc bén, bỗng nhiên trong bao tay phát ra một cổ khí tức sát phạt, làm cho người khác phải cảm thấy lạnh cả sống lưng, khiến cho Bạch Khởi như cảm thấy được có vô số oan hồn ở khắp nơi mà gào thét, làm cho Bạch Khởi rất sợ hãi.

Mất một lát sau Bạch Khởi mới khôi phục lại được dáng vẻ bình thường. Thở ra một hơi rồi nhìn đôi bao tay giữa đồng đá vỡ nát trong suốt đang phát ra hồng quang với dáng vẻ nghi hoặc, Bạch Khởi thấp giọng

nói: “Rốt cục thì đây là vật gì vậy?”

“Cái này? Hắc hắc.... Cái này chính là vật trong truyền thuyết. Bao tay của A Tu La là một thần khí cực kỳ hùng mạnh không gì có thể phá vỡ, hắc hắc, đừng có xem thường hình dáng tưởng chừng như mỏng manh đó, tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, thế giới này tuy không có gì là trọn vẹn, không có vật gì dám tự xưng là vô kiên bất tồi (kiên cố vô song), thế nhưng khi có nó thì ít nhất sức mạnh của ngươi sẽ được tăng lên gấp đôi, hơn nữa.... Từ nay về sau không có bất vũ khí gì có thể làm thương tổn cho hai cánh tay của ngươi, đủ để cho ngươi dùng hai tay chống lại với bất kỳ vũ khí gì, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện, ngoài ra.... Bao tay A Tu La còn có thể hấp thu tinh huyết chuyển thành năng lượng mà không ngừng lớn mạnh, đồng thời lớn mạnh cùng với chủ nhân, hoàn toàn xứng đáng với cái tên thần khí.” Một thanh âm vang lên bên tai Bạch Khởi, bất quá thanh âm lại có vẻ rất xa lạ.... Hiển nhiên không phải là tiếng của Cửu U.

“Hả? Ngươi là ai? Đừng có ở đây mà giả thần giả quỷ mau bước ra đây cho ta~!” Bạch khởi hừ lạnh, đề phòng nhìn quanh bốn phía, khẽ quát.

“Ha ha ha.... Giả thần giả quỷ? Tiểu tử, ngươi nghĩ rằng ta có cần phải làm điều đó không? Nói cho ngươi biết, ta không có trốn, ta.... Ngay ở trước mặt của ngươi!” thanh âm nghe xong lời này thì ha ha cười, rồi trả lời lại Bạch Khởi, lúc nói gì có một bóng đen xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi.

Bóng đen đó hình dáng giống như là thần tượng mà Bạch Khởi thấy ở bên ngoài. Hầu như là có một không hai, thân cao hơn một thước tám, vóc người thon dài, phía sau mang theo đôi cánh ác ma, đỉnh đầu có cặp sừng, có răng nanh, mặt đen, trong ánh mắt bắn ra hồng quang làm cho tim người khác phải buột giá, chung quanh khối đen không ngừng tỏa ra, người này mang theo dáng vẻ tươi cười nhìn Bạch Khởi ở trước mặt.

“Ngươi là ai?” Nhìn ác ma trước mặt một chút rồi Bạch Khởi hỏi, nhìn hình dáng của người kia rồi nếu mà còn nói hấn là thần thì có đánh chết Bạch Khởi cũng không tin, nếu nói là ác ma thì Bạch Khởi còn có thể tin tưởng....

Ta? Ta là vĩ đại Ma thần Đại Hắc Thiên, là một trong những.... đã từng là một Ma thần cường đại nhất. Ngươi lại không nhận ra được ta?” Đại Hắc Thiên hiện ra thân hình, vẻ mặt rất ngạo nghễ, thế nhưng nghe xong lời Bạch Khởi nói đã có chút kích động cùng phần nộ liền chất vấn Bạch Khởi.

“Đại Hắc Thiên? Chưa từng nghe qua.... Bất quá trong số các chư thần ta đã từng nghe nói qua tên của Hắc Ám Ma Thần, ngươi cùng hấn có quan hệ?” Bạch Khởi nghe xong lời này thì liếc mắt nhìn Đại Hắc Thiên hỏi.

“Hắc Ám Ma thần? À.... Đó là.... là đệ đệ của ta? Thế nào ngươi nhận biết được hấn? Ngươi là tín đồ của hấn?” Đại Hắc Thiên nghe xong lời này thì biến sắc, sau đó hiểu kỳ hỏi, bất quá lúc này hấn lại có chút phiền muộn quát: “Không có khả năng a, tên Hắc Ám Ma thần kia lại có tín đồ, ta thế nào lại không có? Thế nào mà không có ai biết đến ta?! Điều này sao có thể!”

“Không có gì là không có khả năng, quỷ mới biết được ngươi là người nào, hiện tại là thời đại của đấu khí, còn thời đại ma pháp văn minh đều đã bị hủy diệt, chư thần đại chiến cũng đã qua rất lâu, còn giờ đây thì ai mà biết được ngươi là ai.” Bạch Khởi tức giận nói, đối với vị tự xưng là Ma thần Đại Hắc Thiên không có chút kính nể nói, cùng với Cửu U ở chung, Bạch Khởi có loại thần tiên ma quái gì mà chưa được kiến thức qua? Cửu U cái tên biến thái này mà Bạch khởi còn chưa tôn kính hướng chỉ tới vị đã bị người ta giết chết, còn linh hồn thì bị người ta phong ấn lại là Ma thần thì tất nhiên Bạch Khởi sẽ không để vào mắt.

“Cái gì! Ma pháp văn minh đã bị hủy diệt? Chết tiệt.... Rốt cuộc đã qua bao lâu rồi, tên Hắc Ám hồn đản lại vậy mà vẫn chưa tới cứu ta, còn có quang minh nữ thần, con đàn bà độc ác nếu không phải do ả dùng sắc đẹp dụ dỗ lão tử thì lão tử thế nào lại có khả năng bị mắc lừa rồi sau đó bị ám hại, cuối cùng chỉ còn lại có một tia linh hồn mà chạy trốn, còn bị nhân loại đánh chết phong ấn ta lại, chết tiệt, ta nhớ kỹ thời gian lúc đó chỉ là thời kỳ đầu của ma pháp văn minh, hiện tại ma pháp văn minh đều đã bị hủy diệt rồi.... Chết tiệt.... Ta rốt cuộc bị phong ấn mất bao lâu, ta muốn giết hết lũ hồn đản đó.... Ta muốn giết bọn chúng!” Ma thần Đại Hắc Thiên nghe xong lời này rít gào nói.

“Tĩnh lại đi, quang minh nữ thần hiện tại là tín ngưỡng duy nhất của đại lục, là thần duy nhất, mà ngươi....

Thân thể không có, linh hồn lại bị phong ấn không biết đã bao nhiêu năm, người hiện tại lại đi tìm người ta tính sổ? Ta thấy người tốt nhất nên đi làm tín đồ của bà ta thì hay hơn....” Bạch khởi tức giận nói.

Bạch khởi nói mà căn bản không để ý tới Ma thần Đại Hắc Thiên ở trước mặt, trực tiếp lấy đi bao tay A Tu La, Bạch khởi cũng không còn để ý tới người ở trước mặt vì có nói chuyện với hắn cũng vô ích, còn đối với những chuyện đã xảy ra trước đây của người này Bạch Khởi không biết và cũng không muốn biết, vì người này cùng Bạch Khởi không có quan hệ.

“Chờ một chút! Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?!” Thấy Bạch Khởi muốn lấy bao tay A Tu La đi, mà ở bên này Ma thần Đại hắc Thiên nhất thời tỉnh táo quay về phía Bạch Khởi rít gào nói.

Liếc mắt nhìn Ma thần Đại Hắc Thiên, Bạch Khởi lười biếng nói: “Tất nhiên là ta lấy bao tay A Tu La, chứ người nghĩ ta sẽ làm gì? Ta hiện này vừa thiếu một món vũ khí như vậy.”

“Chết tiệt, ngươi không biết nó là của ta sao? ! Ngươi là tên tiểu tử chết tiệt!” Ma thần Đại Hắc Thiên rít gào lên, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Bạch Khởi ở trước mặt.

“Đồ của ngươi? Ta xem vật ấy cùng ta rất có duyên, vậy nó sẽ là đồ của ta!” Vẫn tiếp tục tiến tới để lấy bao tay A Tu la, căn bản là không để ý tới hư ảnh của Đại Ma Thần Hắc Thiên.

“Ngươi....” Đại Hắc Thiên chỉ vào mặt của Bạch Khởi nhưng căn bản là nói không ra lời, nghĩ đến hắc đường đường là một Ma thần đã từng hô phong hoán vũ, thế nhưng hiện tại lại gặp phải một tên cường đạo như Bạch Khởi làm hắn tức đến nói không nên lời.

“Ta muốn giết ngươi.... Giết ngươi, tên tiểu tử hỗn đản!” Hắc khí trên người Ma thần Đại Hắc Thiên tăng vọt! Vẻ mặt đầy sát khí nhìn Bạch Khởi trước mặt lạnh lùng gần từng chữ.

Ở xung quanh ngay lập tức nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, điều này làm cho Bạch Khởi nhin không được mà phát run, bất quá lúc này tiếng của Cửu U lạnh nhạt vang lên trong đầu của Bạch Khởi: “Tiểu tử đừng sợ, hắn không làm gì được đâu, người này trước đây đúng là một cao thủ không tệ, tuy nhiên lúc này hắn đã mất đi sức mạnh, tuy rằng linh hồn vẫn rất cường đại, thế nhưng tối đa cũng chỉ có thể dùng để hù dọa, ngoài ra không thể làm gì được, không cần để ý đến hắn, hắn không làm gì được ngươi đâu....”

Khi nghe lời nói của Cửu U thì Bạch Khởi cũng không thêm quan tâm đến Ma thần Đại Hắc Thiên ở bên cạnh đang rít gào, cũng không để ý tới hắn nữa trực tiếp cầm lấy bao tay A Tu La, sau đó cầm trong tay rồi bắt đầu quan sát, nhìn một chút sau đó định mang đi, thế nhưng Ma thần Đại Hắc Thiên lại hoảng hốt nói: “Không nên.... Ngần vạn lần không nên! Ngần vạn lần không nên.... Ngươi sẽ chết! Ta bảo đảm....”

“Ngươi nói cái gì? Ta sẽ chết?” Bạch khởi nghe xong lời này thì dừng tay lại sau đó nhìn thoáng qua trước mặt Ma thần Đại Hắc Thiên rồi cất tiếng hỏi.

“Đương nhiên.... đó là thần khí của ta mà, ta là Ma thần Đại hắc Thiên đã tung hoành ngang dọc, mà thần khí đã đi theo ta nhiều năm như vậy, cũng đã thấm vào sát khí của ta, ta đã từng giết rất nhiều người, bên trong tích lũy trăm vạn oan hồn, người bình thường căn bản chịu không nổi, chỉ cần hắn mang vào hắn phải chết không thể nghi ngờ.” Ma thần Đại Hắc Thiên nghiêm chỉnh nói, không có luống cuống hay tức giận nữa, nhân thần có chút phức tạp nhìn Bạch Khởi cũng không biết là hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Hắn nói không sai, tiểu tử, ta vừa lưu ý lời hắn nói, sự việc đúng là như vậy, ngươi hỏi thử xem hắn muốn gì? Tuy rằng hắn nói thật, nhưng ta tin là hắn có biện pháp.” Tiếng của Cửu U lại vang lên.

“Vì sao nói cho ta biết điều này?” Bạch khởi nhìn thoáng qua Đại hắc Thiên rồi nhàn nhạt hỏi.

“Bởi vì ta có chuyện cần nói với ngươi.... Tiểu tử chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch?” Đại Hắc thiên nhìn thoáng qua Bạch Khởi ở trước mặt thấp giọng nói, thần sắc ngày càng phức tạp.

“Giao dịch? Ngươi nói ngươi muốn cùng ta giao dịch? Tốt.... hãy nói ra nghe thử!” Bạch Khởi ban đầu rất sửng sốt, lập tức nhìn thoáng qua Đại Hắc Thiên ở trước mặt, lời nói này làm cho hắn có chút hiếu kỳ đối với vị tự xưng là Ma thần Đại Hắc Thiên, tự xưng trong truyền thuyết là người có sức mạnh vô hạn lại đang đề nghị giao dịch.... Uhm.... Quả thực điều này làm Bạch Khởi rất hiếu kỳ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

125. Chương 124: Kết Nghĩa Huỳnh Đệ Cùng Ma Thần

Đề ý kỹ thì không có giống như bị những tôn giáo độc hại nhồi nhét tín ngưỡng, nghe xong thì chỉ muốn rút kiếm ra mà liều mạng.

Trái lại Bạch Khởi rất nguyện ý nghe vị Ma thần Đại Hắc Thiên này muốn giao dịch cái gì, bởi vì Bạch Khởi cũng không phải là làm lần đầu tiên, Bạch Khởi đã sớm cùng với ác ma Cửu U giao dịch thường xuyên nên việc này đối với Bạch Khởi cũng rất bình thường.

“Thứ nhất.... Ta yêu cầu người đáp ứng ta là, ta sẽ sống nhờ ở bên trong bao tay của A Tu La, người hãy giúp ta tìm một thân thể thích hợp để ta hồi sinh.” Đại Hắc Thiên trước tiên là nói về điều kiện thứ nhất rồi sau đó nhìn thoáng qua Bạch Khởi.

“Cái này.... Có thể đáp ứng.... Hoàn toàn không có vấn đề.” Bạch khởi nghe xong lời này thì gật đầu đáp ứng.

“Uhm.... Thứ hai, ta cần người tìm cho ta một thân thể thích hợp có thể cho ta hoàn thành di hồn, đương nhiên người có thể yên tâm, ta cho dù hoàn thành việc di hồn, cũng không có khả năng lập tức khôi phục thực lực, ta sẽ bắt đầu tu luyện lại một lần nữa, tuy rằng sẽ nhanh hơn nhân loại các người không biết bao nhiêu lần, thế nhưng như cũ vẫn mất không ít thời gian, ta sẽ không uy hiếp được người....” Đại Hắc Thiên nhìn thấy Bạch Khởi đáp ứng điều kiện thứ nhất mới nói tiếp điều kiện thứ hai. Tuy nhiên không thấy Bạch Khởi có bất kỳ phản ứng gì cho nên mới nói tiếp điều kiện tiếp theo.

“Điều thứ ba.... là ta cần người đồng ý nếu như ta di hồn. Lúc đó người phải bảo vệ ta trong một khoảng thời gian, tuy rằng ít khi phải gặp nguy hiểm gì, thế nhưng trong thời gian đó thì ta quá yếu, ta cần thời gian để khôi phục lại thực lực, mà lúc này ta cần người bảo vệ ta....” Đại Hắc Thiên lần thứ hai nói ra điều kiện thứ ba của mình.

Đối với điều kiện này Bạch Khởi hơi nhíu mày. Rồi nhìn lại bao tay A Tu La một chút, rồi cân nhắc thử xem chuyện này có đáng giá hay không nhưng cuối cùng thì Bạch Khởi cũng chịu không nổi sự mê hoặc của thần khí cho nên có do dự một lát nhưng rồi cuối cùng thì cũng gật đầu đáp ứng chuyện này.

Nhìn thấy Bạch Khởi đã đồng ý, Đại Hắc Thiên thở dài một hơi sau đó lại nói tiếp: “Còn về điều kiện thứ tư, ta yêu cầu người giúp ta đối phó với Quang Minh nữ thần thối tha đó....”

“Cái gì? Người đang nói đùa à? Muốn ta giúp người đối phó với quang minh nữ thần? Người đang mơ à. Ta mà làm được sao? Ta quên nói cho người biết sau khi chư thần đại chiến ở trên thượng giới chư thần toàn bộ đều lâm vào tình trạng ngủ say, quang minh nữ thần cũng không ngoại lệ, cho nên hiện tại rất khó để tìm ra bọn họ....” Bạch Khởi sau khi nghe xong thì có chút bất mãn nói.

“Không.... Người có khả năng.... Nhân loại trẻ tuổi người không nên đánh giá thấp chính người, tuy rằng ta không biết người. Nhưng ta lại có cảm giác, ta cảm giác được trong tương lai thành tựu của người nhất định sẽ không hề đơn giản.... Người.... Có thể một ngày nào đó sẽ còn mạnh hơn ta, cho nên ta mới có yêu cầu như vậy, hơn nữa chư thần rơi vào ngủ say? Là do bọn họ tiêu hao năng lượng quá nhiều mà bản thân bị trọng thương nên mới lâm vào trạng thái như vậy, nhưng lâm vào trạng thái như vậy cũng không hề có nghĩa là nói bọn họ đã chết, một ngày nào đó bọn họ sẽ có cơ hội tỉnh lại lần thứ hai, Quang Minh nữ thần cũng như vậy, ả chính là kẻ thù của ta, đến lúc đó thì ta cùng người đối phó với ả....” Đại Hắc Thiên sau khi nghe Bạch Khởi nói xong thì trả lời.

“Hừ.... Quên đi.... Ta sẽ không đồng ý.... Cho dù đồ vật này nó có quý giá.... Nhưng ta còn muốn sống, tuy nhiên ba điều kiện đầu tiên ta có thể đáp ứng cho người, nhưng điều kiện thứ tư quá nguy hiểm, thật sự không đáng.” Bạch Khởi sau khi nghe lời của Đại Hắc Thiên nói thì rất là bất ngờ, sau khi nói xong thì cầm lấy bao tay A Tu La rồi quăng xuống lại mặt đất, sau đó nhanh chóng quay người rồi bỏ đi.

“Chờ một chút.... Ta sẽ cho người lợi ích, ta bảo đảm sẽ làm người thỏa mãn.... Hơn nữa, yêu cầu của ta chỉ là khi người đã đủ thực lực thì hỗ trợ cho ta, nếu như người không đạt được thực lực như vậy thì người không cần phải ra tay, người phải biết rằng nếu người đủ thực lực thì người liên thủ với ta thì việc đó sẽ không thành vấn đề, mà nếu như người không đạt được cái thực lực đó thì người không cần phải ra tay, nếu người đồng ý ta sẽ cho người lợi ích, người sẽ biết ngay thôi.... Hơn nữa ta đảm bảo người tuyệt đối sẽ

không hối hận.” Ma thần Đại Hắc Thiên khi thấy Bạch Khởi xoay người bỏ đi thì lập tức rất sốt ruột, vội vàng gọi Bạch Khởi lại.

“Hả? Lợi ích? Tình trạng của ngươi hiện giờ đang như thế này?” Bạch Khởi nghe xong lời này thì rất hiểu kỳ nói.

“Ngươi có biết hay không.... Ta.... Cũng có tín ngưỡng.... Khi mới bắt đầu chư thần sáng tạo ra thế giới, hầu như mỗi một vị thần đều bị Sáng Thế phụ thần giao cho việc sáng tạo một chủng tộc, thậm chí là nhiều chủng tộc, đó chính là năng lực của thần, mà ta cũng có năng lực này, tuy rằng ta chỉ làm có một lần, thế nhưng ta cũng sáng tạo ra một chủng tộc, đồng thời có một lần chư thần đại chiến, có những chư thần bị tử vong, cho nên ta đã thu phục tín ngưỡng của bọn họ luôn, cho nên ta cũng có sáu chủng tộc thuần phục mình, tuy rằng hiện tại đã trải qua vô số năm, bất quá tín ngưỡng thì chắc vẫn như cũ, ta tin tưởng cho dù lịch sử đã trải qua như thế nào thì bọn họ hẳn vẫn chưa bị hủy diệt, bọn họ vẫn còn tồn tại, nếu như ngươi đáp ứng yêu cầu mới vừa rồi của ta, ta sẽ đồng ý giao bọn họ cho ngươi, bọn họ sẽ trở thành những chiến sĩ cực kỳ trung thành của ngươi, cho ngươi điều khiển bọn họ.... Thế nào?” Ma thần Đại Hắc Thiên chăm chú nhìn Bạch Khởi nói.

Hiển nhiên là hắn đang cố gắng dụ dỗ Bạch Khởi, điều này làm cho Bạch Khởi có chút động tâm, lúc mới ban đầu Bạch Khởi đơn thuần chỉ muốn đề cao thực lực nhưng hôm nay thì bất đồng, hiện tại khi Bạch Khởi đã trải qua sinh sống ở Vương Đô hơn một tháng thì Bạch Khởi đã có chuyển biến, không chỉ bắt đầu tăng cường lực lượng mà song song giờ đây Bạch Khởi còn muốn tăng cường cả thể lực.

Nói cách khác nếu như Bạch Khởi chỉ muốn tăng cường thực lực thì sẽ không cùng với thú nhân hợp tác, nếu như chỉ đơn thuần tăng cường thực lực thì Bạch Khởi sẽ không thu phục Huyết Lang Đạo, nếu như chỉ muốn tăng cường thực lực thì Bạch Khởi không có đứng trước mặt của Ma thần Đại Hắc Thiên mà lắng nghe, bởi vậy những lời nói của Ma thần Đại Hắc Thiên đã làm cho Bạch Khởi động tâm.

Bởi vì hiện tại Bạch Khởi biết rất rõ chỉ khi mình có thể lực thì mình mới có thể tăng cường thực lực, cho nên mình muốn đề cao thực lực càng nhanh thì mình phải có một thể lực khổng lồ, như vậy thì thực lực sẽ ngày càng đề cao một cách nhanh chóng.

Hơn nữa Bạch Khởi cũng biết rất rõ, mình không chỉ cần có thực lực cường đại mà còn cần quyền thế cực cao, chỉ có những người như vậy mới có thể sống một cách tự do tự tại trên đời, chỉ có như vậy thì mới có thể làm cho người ta phải kiêng kỵ, bằng không không có thể lực mà chỉ lo tăng cường thực lực thì cũng không tốt, cuộc sống như vậy thì cũng không có gì khác.

“Phải? Đã như vậy thì ta nghĩ chúng ta có thể đạt thành giao dịch, bất quá.... Ngươi còn có yêu cầu gì khác nữa không?” Bạch Khởi nghe xong lời này thì gật đầu, đồng ý với điều kiện của Ma thần Đại Hắc Thiên, xem ra lần giao dịch này Bạch Khởi rất có lời.

Ma thần Đại Hắc Thiên lúc trước như thế nào thì Bạch Khởi không biết vì sự việc này đã xảy ra từ rất lâu lắm rồi, mà thể lực của sáu chủng tộc thì rất khổng lồ, đương nhiên cuộc giao dịch này rất có lời vì vậy mà Bạch Khởi rất nhanh chóng đáp ứng.

“Còn có một điều kiện cuối cùng nữa....” Đại Hắc Thiên nhìn thấy phản ứng của Bạch Khởi cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, tuy nhiên cho dù hắn tươi cười thế nào thì trông cũng có chút dữ tợn, tuy nhiên lúc này thì Bạch Khởi cũng không còn sợ nữa.

Bạch Khởi mỉm cười nhìn Ma thần Đại Hắc Thiên: “Có điều kiện gì nữa thì nói ra đi.”

Có thể thu lấy một món lợi lớn như vậy, mà trong lòng Bạch Khởi cũng đã rấp tâm không muốn giúp, cho nên Bạch Khởi cũng muốn bồi thường cho đối phương một chút, vì vậy biểu hiện ra bên ngoài như là rất hào sảng.

“Ta chỉ muốn ngươi cùng ta trước mặt của Sáng Thế Thần phát thệ trở thành huynh đệ đồng tâm sinh tử có nhau....” Ma thần Đại Hắc Thiên với sắc mặt ngưng trọng nói.

Nghe xong lời này thì sắc mặt Bạch Khởi thay đổi, có chút ngậy ngốc nhìn về phía Ma thần Đại Hắc Thiên ở trước mặt nói: “Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn cùng ta trở thành huynh đệ? Và phát thệ trước Sáng Thế thần?!”

Cũng trách không được Bạch Khởi sẽ có phản ứng như vậy, vì lực lượng của Sáng Thế Thần rất mạnh mẽ, người rất là vĩ đại, người là vị thần tối cao chừng quản thế giới này, cho dù là chư thần hùng mạnh cũng không thể chống lại, cho nên một khi đã phát thế đối với Sáng Thế Thần, thì cho dù là chư thần cũng không thể nào mà thay đổi được, cho nên một khi vi phạm lời thề thì chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ, do đó có rất ít người làm như vậy, vì một khi đã phát thế thì sẽ không thể thay đổi.

Mà dùng lời thề dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Thần cũng đã được ghi lại trong lịch sử suốt một thời gian dài, chính những điều này đã được vô số sách sử cùng với những kinh sách đều có ghi chép lại, cho nên những việc này tự nhiên Bạch Khởi cũng biết.

Chỉ là hẳn thật không ngờ yêu cầu của Đại Hắc Thiên là muốn làm huynh đệ với mình dưới sự chứng kiến của Sáng Thế thần? Đây.... Việc này thật là bất ngờ, người này không phải đã nói hẳn là Hắc Ám Ma thần.... Cũng chính là đại ca của Hắc Ám thần.... Một người dũng mãnh và hung tàn, đã từng cùng với Quang Minh nữ thần đối đầu dĩ nhiên lại yêu cầu mình kết bái huynh đệ trước mặt của Sáng Thế Thần, thật là bất ngờ....

“Đúng vậy.... Nếu như ngươi đồng ý, chúng ta lập tức bắt đầu....” Ma thần Đại Hắc Thiên khẳng định nói.

Kỳ thực hẳn làm như vậy không phải là không có nguyên nhân, ngay khi Bạch Khởi muốn cầm lấy bao tay A Tu La thì hẳn đã cảm ứng được một linh hồn năng lượng cực kỳ khổng lồ, tuy rằng chỉ cảm ứng được có một chút, hơn nữa là hẳn cảm ứng được khi đối phương không chú ý, thế nhưng Đại Hắc Thiên xác định là cảm ứng đó rất chính xác.... Linh hồn năng lượng kia là có tồn tại.... Rốt cuộc lực lượng hùng mạnh này Đại Hắc Thiên cũng không biết ở đâu ra.... Thế nhưng có thể khẳng định một việc, đó là một linh hồn này cực kỳ cường đại, một người chỉ lộ ra một chút khí tức linh hồn cường đại cũng đã khiến cho Đại Hắc Thiên chấn động, nên hẳn mới quyết định như vậy, bằng không chỉ là một nhân loại bình thường thì làm sao có tư cách trở thành huynh đệ của Ma thần Đại Hắc Thiên? Mà lại là huynh đệ cùng sinh tử? tất cả mọi thứ đều do bởi vì hẳn đã cảm ứng được linh hồn hùng mạnh kia, cho nên hẳn đã quyết định như vậy.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

126. Chương 125: Tửu Quán

Không cần nhang đèn hoặc gà cúng, chỉ thấy một trận chú ngữ của Sáng Thế Thần hiện lên, Bạch Khởi cùng với Đại Hắc Thiên cùng lúc phát thế, coi như là hoàn thành lời thề đồng sinh cộng tử.

Bất quá có một chuyện làm Bạch Khởi rất buồn là bởi vì Đại Hắc Thiên nói hẳn có sáu chủng tộc thờ phụng hẳn, thế nhưng những việc này đã qua lâu lắm rồi, cho nên bây giờ bọn họ rốt cục ở nơi nào hẳn cũng không biết, Thiên n đại lục rất rộng lớn, gần như là không gì sánh được, cho nên muốn tìm được bọn họ cũng như là mò kim đáy biển, làm cho Bạch Khởi rất là tức giận mà mắng Ma thần Đại Hắc Thiên, nhưng thế ngôn đã ứng nghiệm, Bạch Khởi căn bản là không thể thay đổi hay làm khác, trừ phi Bạch Khởi có năng lực vượt trội cả Sáng Thế Thần, thế nhưng điều này là không có khả năng.

Sau khi chửi bới Đại Hắc Thiên xong, Bạch Khởi bắt đầu dĩ cầm lấy bao tay A Tu La, không thể không nói đây chính là một thần khí cực tốt, khi mang vào khi vừa tiếp xúc với da thì ngay lập tức hóa thành vô hình, người ở bên ngoài không hề nhìn thấy được, hơn nữa tuyệt đối không ảnh hưởng đến xúc cảm, căn bản cứ như là không hề tồn tại, thế nhưng đôi tay của Bạch Khởi bây giờ rất kiên cố không gì sánh được, Bạch Khởi bèn cầm lấy cương đao thử bóp nát mà không hề bị thương, qua đó có thể thấy được sự lợi hại của thần khí.

Chuyện của Đại Hắc Thiên là một bí mật cho nên Bạch Khởi không có đem chuyện này nói cho ai biết, hẳn chỉ đi từ trong mật thất đi ra rồi an bài mọi chuyện còn lại, Huyết Lang Phong được đổi tên lại là Hắc Y Sơn, Huyết Lang Đạo đoàn trước đây cùng với những Thú Nhân bộ lạc tất cả hợp lại trở thành Hắc Y quân, tuy nhiên cuồng sư vệ còn có tiểu hoàng tử của Thú nhân cùng với bọn Tân Ba Đạt không ở chung một chỗ với nhân tộc, bên ngoài thủ vệ đều là cuồng sư vệ tinh nhuệ, bọn họ đều che mặt lại suốt ngày cho nên người ngoài cũng không biết được thân phận của bọn họ.

Mà kể từ nay về sau Bạch Khởi đã bắt đầu dẫn đầu đám Hắc Y quân đi cướp đoạt ở khắp mọi nơi, trong vòng hai tháng Hắc Y quân danh vọng đã vang vọng khắp nơi, giờ đây mọi nơi đều rất hỗn loạn, bọn họ đã

cướp đoạt hơn mười nhóm cường đạo, đồng thời bọn hán cũng thu nạp được không ít người, số người thu nạp được hơn tám ngàn người, giống như thời kỳ đỉnh cao của Huyết Lang Đạo, thậm chí hơn rất nhiều so với quá khứ, không những thế, nhân mã ngày càng cường đại, đương nhiên cùng lúc đó Bạch Khởi cũng thu được rất nhiều tài phú, bất quá trong đó một phần lớn đã bị Bạch Khởi trang bị vũ trang cho nhân mã, sau đó có lại thì để dành, chỉ có một ít là được Bạch Khởi sử dụng mà thôi, thế nhưng chỉ cần một ít đó thôi cũng đã giúp cho Bạch Khởi đề thăng thực lực lên ba cấp, trở thành một gã đầu linh cấp tám. Hắn giờ đây cùng với Bạch Kinh Thiên giống nhau, đều là đầu linh cấp tám.

“Đại nhân.... Chúng ta đi đâu?” Mang theo hơn mười người toàn thân quần áo đều là màu đen, chính là thủ hạ của Bạch Khởi, Bạch Khởi mang theo Cơ Nỗ Lý Duy Tư đi trên con đường nhỏ ở trên núi làm cho Cơ Nỗ Lý Duy Tư nhìn không được nói khẽ với Bạch Khởi.

“Đương nhiên là đi đến La Đức thành rồi. Trong thời gian này Cơ Nỗ Lý Duy Tư làm việc rất thuận buồm xuôi gió, năng lực cũng không tệ, tuy rằng hay nhất gan sợ lại phiền phức, thái độ làm người thì giả hoạt, tuy nhiên cũng là một nhân tài xử lý mọi công việc cũng như xử lý tài vụ hằng ngày của Hắc Y quân hằng ngày đều rất tốt, sau hai tháng Bạch Khởi cũng coi Cơ Nỗ Lý Duy Tư như là một người bạn.

“Cái gì?! La Đức thành.... Ngài....” Cơ Nỗ Lý Duy Tư sau khi nghe xong thì nhất thời trong lúc hoảng sợ mà kêu lên, trong khoảng thời gian gần đây Hắc Y quân danh tiếng rất lớn, đã khiến cho vương quốc rất chú ý, Đức Lâm thành là trung tâm của toàn vùng đất Hỗn Loạn cho nên ở đây đồng thời đồn trú năm vạn binh sĩ tinh nhuệ, nếu Bạch Khởi đi vào trong đó mà gặp phải nguy hiểm gì thì rất là phiền phức.

“Không nên sợ, chúng ta đi Đức Lâm thành cũng sẽ không có nhiều người chú ý đâu, tuy rằng hiện tại rất nhiều người đều biết đến tên của Bạch Khởi tuy nhiên những người biết mặt của Bạch Khởi thì không nhiều lắm, căn bản không cần sợ, Hắc Y quân chúng ta hiện tại tuy rằng danh tiếng rất hiển hách, thế nhưng.... Chúng ta cần rất nhiều ngựa cùng với vũ khí, những thứ này chỉ có ở La Đức thành, cho nên chúng ta phải đi đến đó....” Bạch Khởi nhìn thoáng qua trước mặt Cơ Nỗ Lý Duy Tư nói.

Chỉ trong có mấy tháng mà thanh danh của Bạch Khởi đã vang vọng ở khắp nơi. Ở khắp mọi nơi câu chuyện về Sát thần Bạch Khởi là đề tài được bàn tán ở khắp mọi nơi, Hắc Y quân cũng song song được đề thăng là một trong bốn thế lực trong vùng đất Hỗn Loạn, thế nhưng kỳ thực Hắc Y quân hiện tại tuy rằng binh hùng tướng mạnh, nhưng bất quá lại thiếu nhiều vũ khí cùng với chiến mã.

Là một cường đạo mà chiến mã đã ít lại không tốt, đã vậy khô giáp cùng vũ khí cũng rất thiếu thốn ... mà những thứ này Bạch Khởi đều rất cần, bởi vì Bạch Khởi muốn Hắc Y quân không phải là cường đạo mà là những chiến sĩ, là những chiến sĩ chân chính, là một quân đoàn tinh nhuệ, do đó vũ khí cùng với chiến mã tuyệt đối cần không ít.

La Đức thành tuy rằng ở tại một nơi hỗn loạn tuy nhiên do có năm vạn quân đồn trú ở nơi đó nên ở đó cũng tương đối an toàn, hơn nữa ở nơi này rất là phồn vinh nếu như không phải do chiến tranh thường xuyên thì đây sẽ là nơi giàu nhất thiên hạ, bởi vậy mà ở trong La Đức thành không hề ít thương hội, Bạch Khởi chỉ cần vào trong La Đức thành tìm một thương hội để mua vũ khí cùng chiến mã, tự nhiên thực lực của Hắc Y quân sẽ ngày càng thêm hùng mạnh.

“Vậy.... Không bằng hãy để tự mình ta đi? Ta nghĩ ta có thể làm tốt việc này, đại nhân tự mình đi ta sợ sẽ có nhiều nguy hiểm.... Ngài nên biết....” Cơ Nỗ Lý Duy Tư do dự một chút nói như thế, muốn khuyên bảo Bạch Khởi.

Bất quá, đáng tiếc nói còn chưa dứt lời thì đã bị Bạch Khởi khoát tay, chỉ thấy Bạch Khởi nhàn nhạt lắc đầu nói rằng: “Không được, chuyện này chính ta tự mình đi là tốt nhất.... Về phần người, ta cho người theo ta đi ra đây là muốn nói cho người chuyện này, đợi một lát khi người quay trở về, những công việc hằng ngày của Hắc Y quân sẽ đều do người phụ trách, nếu có những việc không thể xử lý được thì còn có Tân lão giúp người.... Cho nên việc ấy người không cần lo lắng, việc người cần làm là đợi ta trở về.”

“Vậy.... Được rồi....” Cơ Nỗ Lý Duy Tư còn muốn nói cái gì nữa, bất quá khi nghe được Bạch Khởi nói như vậy cũng không biết phải nói thế nào, cho nên hắn do dự một chút rồi gật đầu, nói xong thì chỉ mang theo vài người quay trở về.

Mà Bạch Khởi bắt đầu giơ roi giục ngựa mang theo mười mấy thân tín mang theo khăn che mặt màu đen chính là “Cuồng Sư Vệ”, tất cả cùng nhau hướng về phía La Đức thành.

La Đức thành, đã từng là thủ đô của La Đức công quốc, là một tòa thành thị rất to lớn, La Đức công quốc tuy rằng chỉ là một công quốc nhưng nhân dân rất dũng mãnh thiện chiến, dân phong thì bư hãn hơn nữa kinh tế phồn vinh, sản vật phong phú, đã từng là thủ đô của La Đức công quốc hơn mấy trăm năm, là một thành thị cực kỳ to lớn.

Tuy rằng so ra thì kém hơn so với thủ đô Mân Côi thành của Bất Diệt hoàng triều, thế nhưng La Đức công quốc là La Đức thành là một tòa thành thị rất hoành tráng, hỗn loạn ở khắp nơi ở xung quanh La Đức hành tỉnh, phản quân vô số ở khắp nơi, khói lửa liên miên, cường đạo có ở khắp nơi, thế nhưng như trước vẫn không ảnh hưởng đến La Đức thành, nơi đây vẫn phồn vinh như trước.

Mà Bạch Khởi chuyến này đi đến đây bởi vì nơi này vùng đất Hỗn Loạn cho nên La Đức thành có ràng buộc rất nhỏ, ở đây thương nghiệp rất phát đạt, hơn nữa cái gì cũng đều có buôn bán, ở nơi này có rất nhiều loại thương nhân, bán ra đủ thứ vật phẩm, thậm chí vũ khí cùng với chiến mã đều chỉ là vật buôn bán thông thường, mà Bạch Khởi cần tìm một thương nhân có thể hợp tác để cung cấp chiến mã cùng với vũ khí, vì thế Bạch Khởi đã mang theo rất nhiều kim tệ, khoảng bốn mươi vạn kim tệ.

“Đại nhân.... Chúng ta hiện tại đi đâu?” Một hộ vệ đi theo bên người Bạch Khởi thấp giọng hỏi, người này không phải là ai khác mà chính là ngày ấy Bạch Khởi gặp được trên Huyết Lang Phong là một đại hán tên là Mai Sâm, tuy rằng thực lực không cao nhưng Bạch Khởi rất tán thưởng hắn, cho nên mới cho hắn trở thành thân vệ của mình.

“Uhm.... Chúng ta hãy tìm thương hội trước đi.... Rất đơn giản, trước tiên hỏi thăm một chút đã, ở trong La Đức thành này thương hội nào buôn bán vũ khí nổi tiếng nhất, chúng ta đã có tiền, không sợ không tìm được, bất quá cần thận một chút, không nên tiết lộ thân phận của chúng ta, ta sẽ ở tửu quán phía trước chờ người.” Bạch Khởi nói khẽ với Mai Sâm vừa nói vừa chỉ chỉ một tòa tửu quán phía xa xa, nói xong thì mang theo Khiếu Thiên cùng với mấy người hộ vệ hướng về phía tửu quán mà đi.

Mai Sâm ngay lập tức không có do dự mang theo vài người ly khai đội ngũ, sau đó hướng phía xa xa đi.

Đoàn người của Bạch Khởi đi vào trong tửu quán, thế nhưng cũng không có nhiều người chú ý, tuy rằng Bạch Khởi mang theo nhiều người mang khăn che mặt là Cuồng Sư Vệ toàn thân đều lộ ra sát khí, thế nhưng lại không làm cho nhiều người chú ý, tửu quán vẫn là một nơi mà ngư long hỗn tạp, không ít dòng binh đoàn đội cùng với thích khách và bọn đạo tặc đều thích ở đây, đương nhiên những nhóm mạo hiểm đoàn vẫn có không ít, cả đám người đạo kiếm đều dính máu, cho nên trên người ai mà không mang theo sát khí? Huống chi đây là một địa phương rất là hỗn loạn, nói như vậy cũng đủ biết đây là một nơi mà mạnh được yếu thua, tuy là nói rằng La Đức thành tương đối an toàn hơn rất nhiều, trị an rất tốt, thế nhưng ở ngoài thành La Đức là nơi rất là hỗn loạn, do vậy mà những tửu quán bên trong thành La Đức có rất nhiều nhóm người như là nhóm Bạch Khởi tới đây.

Sau khi đi vào tửu quán thì tìm một góc khuất ngồi xuống, rồi kêu một ít rượu để uống, Bạch Khởi cùng với những hộ vệ ngồi cùng với nhau chờ đợi tin tức của Mai Sâm mà lúc này có một thanh âm ồm ồm vang lên trong tửu quán, là một đại hán cao tám thước vóc người hùng tráng với một cái đầu bóng lờng, quát: “Này..... Các người biết không? Nghe nói hiện tại Hắc Y quân ở tại phương bắc rất là hùng mạnh, trong vòng có hai tháng mà đã không ngừng ngày càng mở rộng, hiện nay nghe đồn rằng ba thế lực còn lại muốn ra tay để đối phó.”

“Hắc hắc, vô ích thôi, ai chẳng biết là thủ lĩnh của Hắc Y quân chính là Sát thần Bạch Khởi? Nghe nói đó là một kẻ điên cuồng, chỉ có một người mà diệt cả Huyết Lang đạo đoàn, thật là không biết thật hay giả, bất quá mặc kệ là thật hay giả, chỉ trong vòng có hai tháng mà đã đem thế lực phát triển lớn mạnh như thế này thì tuyệt đối không thể là một người tầm thường được, chỉ sợ ba thế lực lớn này chỉ sợ là đã gặp nạn lớn rồi.” Một thanh âm cười hắc hắc tiếp lời nói.

“Hừ.... Ta thấy cũng không phải như vậy, ba thế lực lớn kia cũng không phải là dễ dàng chọc giận, Hắc Y quân muốn nuốt được cũng chỉ sợ là nuốt không trôi, huống chi hiện tại nghe nói ba thế lực lớn đã cho người liên lạc với nhau rồi, nói không chừng lần này Hắc Y quân cũng sẽ xong đời.... Chắc chắn.... Dù sao tam đại đạo đoàn này cũng đã ngang dọc khắp La Đức từ rất lâu rồi, hơn nữa còn có quan hệ với phản quân cũng

không tệ, huống chi Hắc Y quân không có thể lực, căn bản không có chỗ dựa, chỉ sợ khi bọn họ muốn ra tay thì Hắc Y quân sẽ gặp nguy hiểm.” Một người trung niên gầy gò uống một ngụm rượu hắc hắc cười nói.

“Hừm.... Việc này thì có liên quan gì đến chúng ta, bọn họ ở bên ngoài đánh nhau thực chất không liên quan gì đến chúng ta? Không lẽ bọn chúng còn dám tập kích La Đức thành phải sao? Có phải như vậy không? Hiện tại tây bắc An Đức Lý đại công tước cùng với vương đô có quan hệ càng ngày càng quyết liệt, ta thấy không được bao lâu sẽ nhất quyết phân hơn thua, bất quá mặc kệ như thế nào.... sau khi thắng lợi nhất định sẽ phải bình định vùng đất Hỗn Loạn này, ta nghĩ.... những phản quân này sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt thôi, cái gì là Hắc Y quân? Khi gặp phải đội quân chính quy của vương quốc rồi thì không phải cũng sẽ chạy trốn chết sao?” Một người lười biếng nói, một người tướng mạo phổ thông, là một trung niên nhân ba mươi tuổi đang tựa ở góc tường cầm một lọ rượu nói.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

127. Chương 126: Thần Quỷ Chi Trí Vạn Lí Vân

Lời này khiến ánh mắt Bạch Khởi bất giác nhìn về phía vị trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi kia, tuy rằng người kia ăn mặc mộc mạc, nhưng lại cho người ta cảm giác khó tả, Bạch Khởi không biết người này là ai, nhưng nghe xong lời này biết người này là một người thông minh, chỉ ít ánh mắt của hắn không bó hẹp ở nơi hỗn loạn nho nhỏ này, mà hướng đến nguyên cả đất nước Ba Phạt Lợi Á, bất kể nói sao người này cũng đẳng cấp cao hơn những người xung quanh.

“Vây.... Không biết một khi đại công tước An Đức Liệt khai chiến với Vương Đô, ai sẽ thắng?” Bạch Khởi nhìn không được mở miệng hỏi, vừa nói vừa đứng dậy đi đến bên cạnh người trung niên kia, những người vệ sĩ của Bạch Khởi vẫn đứng yên chỗ cũ, không phải bọn họ muốn làm vậy mà là do Bạch Khởi giờ tay biểu thị bọn họ làm vậy.

“Điều này... Đương nhiên là vương quốc... Ta dám khẳng định, vương quốc sẽ thắng, và còn thắng rất là nhanh, đương nhiên nếu đại công tước An Đức Liệt bây giờ đã chuẩn bị thỏa đáng trong vòng một tháng khởi binh làm loạn vậy thì thắng thua khó mà đoán được, nhưng bây giờ đại công tước An Đức Liệt bây giờ đã chuẩn bị thỏa đáng trong vòng một tháng khởi binh làm loạn vậy thì thắng thua khó mà đoán được, nhưng bây giờ đại công tước An Đức Liệt đang tích lũy lực lượng, chỉnh đốn và chuẩn bị lương thực, tìm kiếm cơ hội làm như vậy cho thấy nhường như là vạn vô nhất thất, thế nhưng kỳ thực lại hại chính mình, hắn kéo dài càng lâu, tương lai một khi khai chiến với Vương Đô thì bị bại càng nhanh.” Vị trung niên kia uống một ngụm rượu nhìn Bạch Khởi trước mặt một cái, ồm tồn nói.

“Ồ? Nói như vậy là sao? Ta nghe người ta nói đại công tước An Đức Liệt hình như đã có được sự ủng hộ của Gia Lam Đế Quốc và còn có giao tình với Hải Tộc Nam Phương và vương quốc bây giờ rất suy yếu, tuy rằng chiến tranh mười năm trước giành được thắng lợi, nhưng lại khiến vương quốc tổn thất nghiêm trọng, chết và thương vong vô số, quân đoàn tinh nhuệ của vương quốc đang phải ở phía nam chống Hải Tộc, Thiết Bích quân đoàn ở phương Bắc phải đối phó người thú, trung ương còn dư lại một cấm vệ quân còn có thể điều động, Thủ Vệ Quân ở các nơi khác căn bản không thể chống lại, với lại mỗi quân đoàn có quy tắc chức vụ riêng, còn phải chấn giữ những nơi mà đã chiếm được, những người và ngựa có thể điều động không vượt quá sáu quân đoàn, đây còn là kết quả do điều động hai quân đoàn từ khu đóng chiếm. Bản thân đại công tước An Đức Liệt đã có mười quân đoàn, còn có được sự ủng hộ của Gia Lam đế quốc, và sự giúp đỡ của Hải Tộc, một khi khai chiến e rằng là chiếm ưu thế....” Bạch Khởi có chút hứng thú hỏi.

“Hắc hắc... Điều này...” Người trung niên kia nghe xong lời này cười hắc hắc một tiếng, lắc lắc bình rượu trong tay mình sau đó chống ngược lại, một giọt rượu ngon trong bình chảy ra, sau đó rỗng tuếch, nhìn Bạch Khởi không chịu nói thêm nữa lời.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi cười ha ha hô lên: “Ông chủ, đem tất cả rượu ngon nhất ra đây, đem mười bình cho vị tiên sinh này.”

Nói xong, mười bình rượu đã được đem ra, người trung niên kia thấy vậy cầm một bình lên sau khi uống ừng ực hai ngụm, làm một kí hiệu rượu, sau đó nhìn Bạch Khởi một cái cười nói: “Kì thực cái này rất đơn giản, vương quốc Thường trực quân có hai mươi lăm quân đoàn, mười quân đoàn chiếm lĩnh ở các quốc gia

lớn không thể điều động là không giả, mười lăm quân đoàn kia, Hải Long quân đoàn của Phòng Bị Hải Tộc phía đông còn hai quân đoàn mà hần phụ thuộc không thể điều động cũng là không giả, Thiết Bích Quân Đoàn của Thiết Bích Bảo phía bắc và hai quân đoàn phụ thuộc cũng không thể điều động, nhưng người đừng quên, Chiêu Trạch quân đoàn phía nam, nơi đó có kinh nghiệm phòng bị man di phía nam, ở đó quân đoàn thứ mười thứ mười một canh giữ đều là những quân tinh nhuệ, một khi Vương Quốc gặp khó khăn sẽ điều động ba quân đoàn tinh nhuệ này, tạm thời không nói Vương Đô Cẩm Vệ Quân dũng mãnh thiện chiến, còn có sáu Thủ Vệ quân đoàn có thể điều động, như vậy binh lực của hai bên sẽ không kém nhau bao nhiêu nữa.”

“Đương nhiên cái này vốn không quan trọng, mặt quan trọng nhất là, một khi đại công tước An Đức Liệt gây ra phản loạn sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của các đại quý tộc, cuộc sống bây giờ của bọn họ ở Ba Phật Lợi Á đã là quyền cao chức rộng, cho dù là Đại công tước An Đức Liệt thành công cũng không đem lại bất kì lợi ích gì cho họ, ngược lại làm suy giảm quyền lợi của bọn họ, thu hồi lãnh địa của bọn họ, hưởng hồ bản thân Đại công tước An Đức Liệt đã không hòa hợp với mấy tên quý tộc kia, bọn quý tộc kia sao lại có thể để Đại công tước An Đức Liệt cầm quyền? Người đừng xem thường bọn quý tộc kia, người biết trong tay bọn quý tộc có bao nhiêu người và ngựa không?” Người trung niên sau khi ngồi ở đó uống hai ngụm rượu tiếp tục nói

“ Bao nhiêu?” Bạch Khởi hiểu kì hỏi, nói thật hần vốn không nắm rõ con số này. Bởi vì bản thân hần rất khó điều tra, tuy rằng nói vương quốc quy định rõ ràng bọn quý tộc có quân đội riêng, nhưng chuyện này gần như không ai đi điều tra, tất cả các quý tộc chỉ cần có tiền thì quân đội riêng của hần nhất định là siêu phàm ...

“Hắc hắc.... Sáu mươi vạn.... Đến giữa tám mươi vạn.... Những người này được trang bị tuyệt đối tốt hơn quân chính quy, thậm chí theo kịp với tinh nhuệ quân, trong đó không thiếu cao thủ, và những quân đội này xuất thân là những lão binh xuất ngũ, có kinh nghiệm lâu năm, chỉ cần lấy ra lúc nào cũng có thể tạo thành ba bốn tinh nhuệ quân.” Người trung niên kia cười hắc hắc nói.

“Điều này không thể nào... Sao lại có thể nhiều như vậy!” Bạch Khởi kinh hãi kêu lên, hần cũng dự đoán qua số lượng quân đội của bọn quý tộc nhưng dự đoán khoảng ba mươi vạn đến bốn mươi vạn, nhưng lời nói của người trung niên này lại ra gấp đôi.

“Không có gì là không thể, tuy rằng ta cũng là phỏng đoán nhưng ta có thể khẳng định nói cho người biết số lượng này chỉ có nhiều chứ không ít, đương nhiên người sẽ nói, Đại công tước An Đức Liệt có sự ủng hộ của Gia Lam đế quốc, nhưng ta nói cho người biết, gần đây Gia Lam đế quốc cũng không thái bình, nghe nói tây nam Man Tộc của bọn họ lại bắt đầu phản loạn, Thiên Long đế quốc phía bắc cũng bắt đầu chuẩn bị lực lượng lúc nào cũng có thể công kích Gia Lam đế quốc, Gia Lam đế quốc muốn giúp Đại công tước An Đức Liệt căn bản là hù dọa, bọn họ e rằng thân mình còn khó đảm bảo.... Về phần Hải Tộc... Hắc hắc... Hải Tộc tuy là lợi hại, trong biển không có địch thủ, nhưng... Người đừng quên, Hải Tộc tuy rằng dân số nhiều, lực chiến đấu kinh người, nhưng Hải Tộc có thể lên lục địa sao? Hải Tộc có lợi hại bao nhiêu cũng là ở dưới biển, ở bên bờ biển, một khi Vương Quốc thật sự tác chiến với An Đức Liệt và đối đầu với Hải Tộc, chỉ cần lui vào dân cư trong thành cách biển, như vậy Hải Tộc sẽ không còn tác dụng nữa, không chỉ như vậy, e rằng bọn họ còn vì vậy mà bị tổn thất, dù sao Hải Tộc dựa dẫm vào vô số tài nguyên trên lục địa., quốc gia Ba Phật Lợi Á của chúng ta là quốc gia ở gần Hải Tộc nhất, đường ven biển dài mấy trăm km, có giao thương rất lớn với Hải Tộc, một khi chúng ta và họ vì vậy mà triển khai vườn không nhà trống, e rằng nội bộ Hải Tộc sẽ không thể yên ổn nữa, đến lúc đó chỉ cần ba tinh nhuệ quân đoàn có thể dẹp yên, và căn bản không cần phải sợ công kích của Hải Tộc.” Người trung niên kia đắc ý nói.

“Như vậy a... Nếu là như vậy, vậy tại sao người nói đại công tước An Đức Liệt bây giờ phát động phản loạn vẫn còn có thể thành công?” Bạch Khởi nghe xong lời này gật gật đầu, nói thật những vấn đề Bạch Khởi chưa suy nghĩ tới không phải chỉ số của Bạch Khởi có vấn đề mà chỉ là chưa suy nghĩ toàn diện như vậy, nói thật đại lực này cần tri thức quá nhiều mà Bạch Khởi hiển nhiên không hiểu biết nhiều như vậy, nhưng chỉ qua đoạn giảng giải này đủ thấy được sự quan sát thế cục đại lực của người trước mặt cùng với trí tuệ thông minh của hần, còn có kiến thức uyên bác của hần, nếu không hần sẽ không nói ra những lời này.

“Rất đơn giản, đại công tước An Đức Liệt bây giờ vẫn có thể công kích đột ngột Vương Đô chưa có sự chuẩn bị, tập kích bất ngờ vẫn có thể thắng, Gia Lam bây giờ còn chưa khai chiến với Thiên Long, tuy rằng không

thể phái ra nhiều quân đoàn như vậy, nhưng một đế quốc phái ra chỉ viện quân của hai ba quân đoàn không phải là vấn đề, về phần Chiêu Trạch quân đoàn phía nam, trong chốc lát là đi không khỏi, tuy rằng bệ hạ bây giờ đã cho họ bắt đầu chuẩn bị, nhưng ít nhất cũng cần thời gian mấy tháng, nếu đại công tước vận dụng thỏa đáng, có thể giành được thắng lợi nhưng cơ hội không lớn, Nhưng... Nếu hấn không làm vậy, người biết bệ hạ bây giờ không phải là một người dễ đối phó, trong vương quốc, quân đoàn mới xây dựng chỉ có mười người, bây giờ vẫn chưa hình thành lực chiến đấu, một khi bọn họ hình thành lực chiến đấu, như vậy đại công tước An Đức Liệt tuyệt đối không có nửa phần thắng lợi.” Người trung niên kia sau khi nghe xong nhìn Bạch Khởi một cái trả lời rằng.

“Được rồi.... Nói lâu như vậy, ta cũng mệt rồi, ta phải về nhà đây...” Người trung niên kia nói xong không đợi Bạch Khởi nói gì, đứng lên, sau khi vượt người, nói xong đi ra phía ngoài cửa.

“Chờ một chút.... Người tên là gì?” Đợi đối phương đi đến cửa, Bạch Khởi đang suy nghĩ bỗng ngẩng đầu nhìn ra phía cửa gọi.

Người nọ sững sờ, lập tức cười nói: “Ta là Vạn Lý Vân... Đúng rồi cảm ơn rượu của người... Nể rượu tốt này của người tặng người một câu, lúc rời khỏi cần thận chút, tốt nhất tìm một thương đội giúp người chuyển lời cho người đến đón người...”

Sau khi nói xong rời khỏi nơi này... Lời này chấn động Bạch Khởi, ngồi ở đó cau mày không nói chuyện, dường như đang suy tư gì đó.

“Cái gì... Thần quỷ chi trí Vạn Lý Vân... Hấn là Vạn Lý Vân? Người thông minh nhất ở nơi hỗn loạn?” Lời nói này vừa nói ra những đại hán xung quanh từng người kinh hãi kêu lên, hiển nhiên danh tiếng của Vạn Lý Vân này rất vang, rất có tiếng ở nơi hỗn loạn này.

“Trời ạ, ta gặp được Vạn Lý Vân tiên sinh, ta còn chưa thỉnh giáo, chết tiệt.... Tại sao ta ngu ngốc như vậy...” Một mình vỗ mạnh vào đầu mình mắng to, những người xung quanh cũng đều hồi hận.

“Tên... Vạn Lý Vân kia rất có tiếng sao?” Người bên cạnh ngốc nghếch hỏi, xem dáng dấp cũng biết là người từ nơi xa đến, bởi vì cách ăn mặc của hấn rất giống Gia Lam đế quốc.

“Nói dư thừa.... Vạn Lý Vân tiên sinh nổi tiếng nhất nơi hỗn loạn người cũng không biết? Vạn Lý Vân tiên sinh được xưng là thần quỷ chi trí, không chỉ là đại nhân ở thành cùng với thủ lĩnh trú quân muốn chiêu lãm hấn, mà trước đây Tứ Đại Đạo đoàn cũng phái người mời qua Vạn Lý Vân tiên sinh, nhưng Vạn Lý Vân tiên sinh đều từ chối, mà hấn vẫn có thể sống tốt đến bây giờ, người nào mời hấn cũng tay trắng mà về, nhưng không có người nào tức giận, cũng không có người nào gây phiền phức cho hấn, chỉ cần căn cứ vào điểm này, người đủ biết trí tuệ của Vạn Lý Vân tiên sinh cỡ nào rồi...” Lập tức có người trả lời.

“Vậy.... Vạn Lý Vân tiên sinh ở đâu? Vừa lúc ta có một chuyện muốn thỉnh giáo cao nhân...” Người kia nghe xong lời này vội vàng hỏi.

“Ở ngoài thành.... Hắc hắc... Nhưng nơi Vạn Lý Vân tiên sinh ở, tuy rằng ở La Đức thành có không ít người biết, nhưng ai cũng không thể vào, nghe nói hình như có thượng cổ ma pháp trận gì đó, ngoại trừ Vạn Lý Vân tiên sinh đồng ý, nếu không ai cũng không vào được, hấn luôn ở đó, nhưng ta khuyên người vẫn thôi đi, tính cách của Vạn Lý Vân tiên sinh rất cổ quái, từ trước đến giờ không chủ động giúp người, làm việc phải coi tâm trạng, ai cũng nói không được.... Người đi cũng là công giả tràng...” Người bên cạnh lập tức trả lời, nói xong một bộ mặt si tâm vọng tưởng nhìn vị huynh đài kia một cái.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

128. Chương 127: Đức Hắc Lan Thương Đoàn

Nhưng Bạch Khởi không để ý những lời này, bởi vì lúc này hấn đang suy nghĩ lời nói lúc nãy của Vạn Lý Vân tiên sinh kia là có ý gì, hấn không quen biết mình, cũng không gặp qua mình, tại sao đột nhiên lại cho mình một câu nói như vậy? Chẳng lẽ hấn biết gì? Nếu không sao lại nói ra những lời này? Trong khoảng thời gian ngắn Bạch Khởi chìm đắm trong suy tư.

Trong lúc Bạch Khởi đang trầm ngâm suy nghĩ, Mai Sâm đã thám thính được tin tức tốt, vội vội vàng vàng chạy về tửu điểm, sau khi thấy Bạch Khởi đang ngồi bên kia trầm ngâm, vội chạy qua thấp giọng nói : “Đại nhân, thương hội mà người cần chúng tôi đã tìm thấy rồi, Đức Hắc Lan thương đoàn ở đây cũng có chi nhánh”

“Đức Hắc Lan thương đoàn? Người nói thật chứ?” Bạch Khởi nghe xong lời này ánh mắt bỗng chốc sáng lên cũng không suy nghĩ về vấn đề hồi nãy nữa, đứng lên hỏi.

“Vâng, đúng thật là như vậy, nghe nói tháng trước mới mở chi nhánh ở nơi hỗn loạn này.” Mai Sâm thấp giọng nói.

“Ha ha.... Tốt , đi..... Bây giờ chúng ta đi, người dẫn đường.” Bạch Khởi cười ha ha nói như thế, nói xong đứng dậy giục Mai Sâm dẫn đường, thực ra cũng không thể trách Bạch Khởi sao nóng lòng như vậy, Đức Hắc Lan thương đoàn ở đại lục rất có danh tiếng, chuyên buôn bán quân dụng, bọn họ bán các loại vũ khí, khôi giáp, chiến mã, và các vũ khí dùng để công thành, vâng vâng..... Đức Hắc Lan gia tộc danh tiếng vang rộng khắp phía đông nam Ai Di Tư Sơn của Ba Phạt Lợi Á. Đó là nơi buôn lậu súng đạn đệ nhất phía đông đại lục, bọn họ buôn bán rất là rộng, ngoài trừ cung cấp vũ khí cho vương quốc, thậm chí còn bán vũ khí cho các nước xung quanh vương quốc, vũ khí của bọn họ chất lượng tốt, hơn nữa rất bền rất được mọi người ưa chuộng .

Đức Hắc Lan gia tộc tọa lạc ở trong Á Cảnh của Ba Phạt Lợi Á giàu có nhất thiên hạ, là một trong các tộc lớn của Ba Phạt Lợi Á, rất được lòng quốc vương bệ hạ, bây giờ lãnh tụ của Đức Hắc Lan gia tộc Ba Đế. Hắc Đức Lan được phong tước vị là hầu tước của Ba Phạt Lợi Á, tuy rằng không phải là kế thừa nhưng chí ít cũng có thể chứng minh địa vị của gia tộc bọn họ đã được Vương Đô coi trọng.

Đương nhiên Đức Hắc Lan thương đoàn nổi tiếng như vậy không chỉ nhờ vào vũ khí của họ mà là bọn họ biết làm người, bọn họ thân là dân của Ba Phạt Lợi Á lại đem vũ khí bán cho các quốc gia khác, đương nhiên họ tự có phương pháp, mà không khiến Ba Phạt Lợi Á tức giận cũng chứng minh năng lực của bọn họ, Đức Hắc Lan gia tộc có một đặc điểm là từ trước tới giờ không bán vũ khí của mình cho kẻ địch của ba Phạt Lợi Á, mỗi năm đều quyên góp lượng lớn vũ khí cho vương quốc, cung ứng miễn phí đồng thời cũng nhận được đơn đặt hàng đến từ bộ phận thống lĩnh vương quốc, cung cấp vũ khí cho cả hai mươi lăm thường trực quân đoàn, mười thủ bị quân đoàn và kể cả mười thường bị quân đoàn tương lai đang được chiêu mộ của Ba Phạt Lợi Á, sự giàu có của bọn họ khiến người ta kinh sợ.

Làm ăn với bọn họ điều có thể an tâm là, chỉ cần người không phải là kẻ địch của vương quốc Ba Phạt Lợi Á, Đức Hắc Lan thương đoàn có thể tuyệt đối giữ bí mật cho người, không tiết lộ nửa điều, thân phận của người bọn họ cũng không hỏi, chỉ cần người khẳng định không phải là kẻ địch của Ba Phạt Lợi Á là được.

Đương nhiên Đức Hắc Lan quân đoàn có một điểm không tốt là chiến mã của họ vốn không được tốt, đó cũng là khuyết điểm duy nhất của bọn họ, dù sao chiến mã thật sự tốt đều từ phương tây và phương bắc, Đức Hắc Lan gia tộc tọa lạc ở đông nam đại lục của Ba Phạt Lợi Á này rất khó có được chiến mã tốt nhưng như vậy đã đủ rồi.

Theo chân Mai Sâm , Bạch Khởi dẫn theo người băng qua phố lớn, sau đó đến chi nhánh của Hắc Đức Lan thương đoàn tọa lạc ở đông đại giới, sau khi cho người thông báo, một vị thương nhân người có chút mập mạp từ bên trong chạy ra, vẻ mặt tươi cười khiến người ta tinh thần thư thái.

“Ha ha, vị thiếu gia này, ta là người phụ trách của Hắc Đức Lam gia tộc ở đây, Ta là Lô Khắc nghe nói người có chuyện buôn bán lớn muốn bàn với chúng ta? Mời vào bên trong.... Mời vào bên trong...” Sau khi Lô Khắc thấy Bạch Khởi vẻ mặt nhiệt tình nói với Bạch Khởi như thế.

Phản ứng của đối phương đã sớm nằm trong dự đoán của Bạch Khởi, dù sao lúc nãy thông báo Bạch Khởi cố ý nói cho vị hộ vệ kia là mình đến này làm buôn bán lớn, rất phóng khoáng cho đối lượng một kim tệ, chắc là đối phương đã nói giúp không ít lời.

“Uh...” Bạch Khởi mỉm cười, sau đó đi theo vào trong, chi nhánh của Hắc Đức Lan gia tộc canh gác nghiêm ngặt, ngoài trừ hơn trăm tên hộ vệ còn có hơn mười tên đầu sĩ và bốn tên đầu sư còn có một đại đầu sư, một chi nhánh có trình độ như vậy không thể không nói đến, Đức Hắc Lan gia tộc này thực lực rất hùng hậu.

Khi đi vào trong phòng , Bạch Khởi để hộ sĩ đứng đợi ở bên ngoài và Lô Khắc cũng vậy, khuôn mặt tươi cười mời Bạch Khởi ngồi xuống, nhìn thoáng qua bọn vệ sĩ của Bạch Khởi một cái cái gì cũng không nói vẫn nở nụ cười như lúc nãy, sau khi đợi các tì nữ dâng trà lui xuống xong nói với Bạch Khởi : “Vị thiếu gia này, hồi nãy người nói kiếm ta làm cuộc buôn bán lớn, không biết đó là cuộc buôn bán lớn gì vậy?”

“Một vạn bộ áo giáp loại tốt, một vạn cây trường kiếm, tám nghìn con chiến mã, và tám nghìn cây cung tên.” Bạch Khởi do dự một chút nói

“Nga? Đây đúng là cuộc mua bán lớn, nhưng... Không biết...” Ánh mắt Lô Khắc sáng lên, có chút kích động nói, nhưng lập tức nhìn Bạch Khởi một cái cười nói như vậy, nói nửa chừng thì dừng lại nhưng ý trong đó Bạch Khởi cũng hiểu.

“Tiền không là vấn đề, nhưng ta cần bọn người giao hàng đến tận cửa, người biết đấy, ở đây ta không tiện lấy...” Bạch Khởi nghe xong lời này nhỏ nhẹ nói.

“n... Vậy à, cái này không thành vấn đề, người lấy nhiều đồ như vậy, giao tận nơi cũng là điều đương nhiên, áo giáp năm kim tệ một cái , bảo đảm còn tốt hơn kị binh chính quy, đều là Đức Hắc Lan của chúng ta, tuy rằng có mắc hơn chút , nhưng ta đảm bảo là vật vượt qua giá trị của nó, người có thể chọn màu, về phần trường kiếm... Tinh cương trường kiếm một cây năm mươi kim tệ, chiến mã thì có chút mắc hơn một chút mười kim tệ , người biết Ba Phạt Lợi Á không sản xuất chiến mã, chiến mã cực kì hiếm, cho dù là quân đội Vương Đô cũng lấy gần hết, gia tộc Đức Hắc lan của chúng tôi tuy rằng cũng có chiến mã nhưng không nhiều, chiến mã ở Ba Phạt Lợi Á là nguồn tài nguyên khan hiếm, mười kim tệ có thể ở nơi khác mua được ba bốn con chiến mã tốt, nhưng ở Ba Phạt Lợi Á thì không thể, còn cung tên bảo đảm là cung tên mạnh, nhưng một cây một kim tệ, có thể có chút mắc, nhưng chất lượng người có thể an tâm... Những vật người cần lấy tổng cộng ... Mười bốn vạn ba nghìn kim tệ,với lại đường xa như vậy chúng tôi còn phải vận chuyển một món hàng lớn như vậy, ít nhất cũng cần một vạn kim tệ làm phí vận chuyển, đương nhiên chúng ta lần đầu hợp tác, cá nhân ta làm chủ lấy người mười lăm vạn kim tệ thôi thấy sao?” Lô Khắc sau khi tính xong các khoản chi phí với Bạch Khởi thấp giọng nói như thế.

Nói thật con số này nằm rất xa dự đoán của bạch Khởi, Bạch Khởi tưởng rằng lần thu mua này chỉ ít cũng cần ba mươi vạn đến bốn mươi vạn, cho nên hắn mới đem nhiều tiền theo vậy, bây giờ để toàn bộ ở chỗ Cửu U, nhưng bây giờ xem ra không cần dùng nhiều như vậy nữa.

Hắc Y quân bây giờ vốn dĩ mỗi tháng mỗi người có quân lương một kim tệ, và còn phải tiêu hao cho những thứ khác, mấy vạn kim tệ trong ngân khố căn bản không đủ dùng, Bạch Khởi còn vì vậy mà lo lắng, nhưng bây giờ xem ra đã lo lắng dư thừa rồi, tiền của mình đủ để mua tất cả những vật cần dùng ngoài ra còn dư lại rất nhiều

“Được... Như vậy là nói xong rồi.” Bạch Khởi đập bàn một cái hào sảng nói, tuy rằng giá cả này, còn có thể thương lượng, nhưng Bạch Khởi không thương lượng, bởi vì sau này hắn còn hợp tác lâu dài với Đức Hắc Lam gia tộc, cho đối phương một chút lợi ích cũng là nên làm, như vậy mới thuận tiện cho giao dịch sau này.

“Chờ một chút... Có một việc... Ta nhất định phải nói với người...” Lô Khắc thấy Bạch Khởi hào sảng như vậy lại không trả giá với mình có chút kinh ngạc, những người mua hàng như vậy rất hiếm gặp, nhưng rất nhanh hắn đã hồi phục lại, bởi vì hắn có một chuyện muốn nói.

“Chuyện gì?” Lời này khiến bạch Khởi bắt giác nhíu mày.

“Cái này... Người có lẽ cũng biết quy tắc của Đức Hắc Lan gia tộc, phạm là kẻ thù của Ba Phạt Lợi Á bọn ta sẽ không bán vũ khí cho bọn họ, xin hỏi người là...” Lô Khắc có chút do dự nói, tuy rằng hắn không muốn bỏ qua người mua hào sảng như vậy, nhưng gia tộc có quy định của gia tộc, một khi nói đối phương thật sự vi phạm quy định này, vậy mình không thể không từ bỏ cuộc giao dịch này tuy rằng đây là cuộc mua bán lớn nhất từ khi mình đến nơi hỗn loạn này.

“Điều này a.... Ta là Hắc Y quân... Không có gì phải giấu diếm người, bởi vì ta cần các người giao hàng đến chỗ của ta, tổng bộ Hắc Y quân, cho nên người biết cũng không sao, thẳng thắn mà nói.... Bọn ta chưa từng nghĩ qua sẽ là kẻ thù của Ba Phạt lợi Á, và cũng không có năng lực đó, điều này người có thể yên tâm.” Nghe xong lời của đối phương, Bạch Khởi xòe lông mày ra, cười nói, đối phương đã hỏi như vậy chứng minh

những lời truyền miệng kia là thật, Đức Hắc Lan gia tộc quả nhiên rất nói qui tắc, điều này khiến cho Bạch Khởi càng an tâm hơn khi giao dịch với bọn họ.

‘Hắc y quân? Uh... Ta biết rồi, nếu đã như vậy, cuộc giao dịch này cứ như vậy mà làm... Phiên người đặt cọc trước một nửa, phần còn lại giao hàng xong lấy... Chữ tín của Đức Hắc Lan gia tộc chúng tôi người có thể yên tâm...Sau một tháng sẽ chuẩn bị đủ vũ khí, chiến mã toàn bộ đưa đến.’ Lô Khắc sau khi nghe xong những lời này cung kính nói.

‘Nhanh như vậy?’ Bạch Khởi có chút kinh ngạc, bởi vì từ đông nam Ba Phạt Lợi Á đến đây cần lượng lớn thời gian, ít nhất là hai tháng, đem theo nhiều đồ như vậy cần thời gian dài hơn, lúc trước Bạch Khởi nhầm tính sao cũng phải ba tháng, cho nên lời nói của Lô Khắc khiến Bạch Khởi kinh ngạc.

‘Điều này... Người có thể không biết lần này bọn ta đến là để mở rộng thị trường ở nơi hỗn loạn, cho nên trước lúc tới đây bọn ta ở Tương Bình hành tinh chuẩn bị đầy đủ vật tư chiến mã, nhưng không ngờ lại có thể bán nhanh như vậy, nói thật nếu không phải những vật từ Tương Bình vận chuyển qua đây có chút khó khăn, chúng tôi còn có thể nhanh hơn một chút.’ Lô Khắc kiêu ngạo nói nhưng vì thực lực của Đức Hắc Lan gia tộc mà kiêu ngạo, nhưng hẳn quả thật có quyền để kiêu ngạo.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

129. Chương 128: Oán Niệm A, Oán Niệm

‘Tốt, cứ quyết định như vậy đi, tiền ta có thể đưa trước.’ Bạch Khởi không do dự, gật gật đầu sáng khoái nói, nói xong mười lăm vạn kim tệ đã xuất hiện trong phòng khách lớn này, chất đồng như ngọn núi nhỏ, xuất hiện đột ngột như vậy.

Người có tên, cây có bóng, tên của Đức Hắc Lan gia tộc vang danh khắp đông phương đại lục, chữ tín của bọn họ thì càng không cần nói, Bạch Khởi cũng không sợ bọn họ lấy luôn tiền của mình, bởi vì điều đó là không thể, trừ phi Đức Hắc Lan gia tộc muốn hủy hoại danh tiếng của mình, nhưng chỉ vì mười lăm vạn kim tệ đáng sao? Đáp án đương nhiên là không đáng, mười lăm kim tệ tuy rằng không ít, để chỗ nào cũng bị cự khoản, nhưng số tiền này còn không đáng để trong mắt gia tộc Đức Hắc Lan.

‘Không... Không gian giới chỉ! Trời ạ đúng là không gian giới chỉ!’ Lô Khắc nhìn còn chưa nhìn đồng kim tệ trên đất, tuy rằng kim khối chất một đồng như một ngọn núi nhỏ rất bắt mắt, người bình thường e rằng thấy cảnh tượng này mắt đã nhìn thẳng, cả đi còn đi không nổi, nhưng Lô Khắc nhìn cũng không nhìn, thân là thành viên của gia tộc Đức Hắc Lan, đã thấy qua quá nhiều tiền rồi, kim khối của gia tộc Đức Hắc Lan mới thật sự là một ngọn núi vàng, nhưng vẫn không có ai động lòng qua, bởi vì họ đã nhìn tiền đến phát chán rồi, điều làm hắn kinh ngạc là cửu u giới chỉ ... Vật đó mới thật sự là vật hắn xem trọng.

Đó là không gian giới chỉ, là vật thập bất tổn nhất của thượng cổ ma pháp văn minh lưu truyền lại, không gian giới chỉ là kỉ vật thịnh hành nhất của ma pháp văn minh số lượng vốn không nhiều, cho dù là ở vào ma pháp văn minh hơn vạn năm về trước cũng rất ít gặp, quý giá vô cùng, đến thời đại bây giờ hoàn toàn có thể nói vô giá.

Tuy rằng không rõ không gian giới chỉ của Bạch Khởi lớn cỡ nào, nhưng một giới chỉ bình thường không gian hơn trăm mét vuông, hơn trăm mét vuông có thể dùng để làm gì? Nếu dùng để đựng kim tệ, tin rằng lập tức có thể dời nguyên cái kim khối của Đức Hắc Lan gia tộc, để trên người tộc trưởng hay để ở đó đều bảo đảm, đương nhiên đây không phải là điều quan trọng, kinh doanh của gia tộc Đức Hắc Lan là buôn bán vũ khí, ở không ít nơi vũ khí bị cấm vận cho dù có thể tạo ra mối quan hệ nhưng tiêu hao cũng không ít, nếu gia tộc Đức Hắc Lan cũng có một không gian giới chỉ, vậy chi phí tiết kiệm sẽ là kinh người, không khiến người khác chú ý, không chỉ như vậy, mặt khác của không gian giới chỉ đối với Đức Hắc Lan gia tộc có thể nói là tồn tại nghịch thiên, những món hàng phải vận chuyển hai ba tháng đơn thân phi mã mấy ngày đã có thể đưa đến, đây là một khái niệm như thế nào? Có được không gian giới chỉ, thực lực của gia tộc Đức Hắc Lan có thể tăng lên vô số lần, cho nên khi Lô Khắc thấy được không gian giới chỉ nguyên con mắt đều nhìn thẳng.

Lời của Lô Khắc khiến Bạch Khởi trước là sững người, tiếp theo lập tức hiểu ra gã này đang nói Cửu U, nhìn Lô Khắc trước mặt một cái Bạch Khởi gật gật đầu.

“Thật là không gian giới chỉ! Bạch Khởi tiên sinh, bán nó cho gia tộc Đức Hắc Lan bọn ta thế nào? Ta có thể đại diện gia tộc ra giá cho ngươi một trăm vạn kim tệ... Không... Không hai trăm vạn kim tệ.” Lô Khắc kích động nhìn Bạch Khởi trước mặt run run nói, giá khởi điểm là một trăm vạn, sau đó ngay lập tức tăng lên hai trăm vạn, không gian giới chỉ là bảo bối trong mắt hắn, vật vô giá trả một trăm vạn thật là quá ít.

Nghe xong con số này hai mắt Bạch Khởi sáng lên, nhưng lập tức lại trầm xuống, trong lòng vô cùng u buồn, nói thật, nếu có thể Bạch Khởi sẽ không do dự bán Cửu U Giới Chỉ cho gia tộc Đức Hắc Lan, hai trăm vạn kim tệ a, đủ để Bạch Khởi tăng đến bậc cao nhất của đấu tông. Không... Có thể thăng lên làm cao thủ cấp đấu vương, nhưng Bạch Khởi không thể, trước tiên đừng nói đến vấn đề Cửu U Giới Chỉ có thể cho người khác không, đơn giản là tác dụng của Cửu U đối với Bạch Khởi là không thể đo lường được, Bạch Khởi có chết cũng sẽ không bán, bởi vì Cửu U là nơi nương tựa duy nhất của Bạch Khởi.

Bạch Khởi không nói gì, Lô Khắc đã có chút sốt ruột, thấy phản ứng của Bạch Khởi như vậy, Lô Khắc cắn răng một cái, vẻ mặt kiên quyết nói rằng: “Bạch Khởi thiếu gia... Gia tộc Đức Hắc Lan chúng tôi đồng ý trả năm trăm vạn kim tệ như thế nào? Cái này là con số cao nhất mà bản thân tôi có thể làm chủ ngài xem như thế nào? Năm trăm vạn kim tệ mua chiếc nhẫn của ngài? Ngài phải biết là năm trăm vạn đủ ngài mua một tòa thành trì rồi...”

“Điều này... Xin lỗi ta không thể nhận lời...” Trong lòng Bạch Khởi toàn là oán niệm, mắt cũng có chút đỏ lên, nếu có thể nhận lời, Bạch Khởi chắc là sớm nhận lời không cần do dự.

“Điều này... Giá cao nữa ta không thể làm chủ, đây đã là giá cả cao nhất mà ta có thể đưa ra, ta đã chịu rất nhiều áp lực, ngài phải biết là ta chỉ là người phụ trách chi nhánh, kim ngạch ta có thể làm chủ chỉ có thể dưới năm mươi vạn kim tệ, lần này chủ yếu bởi vì chiếc không gian giới chỉ của ngài quá quý giá, ta mới kiên quyết nói ra giá này, đương nhiên... Đây đối với không gian giới chỉ vật vô giá này mà nói có chút thấp, hay là... Vậy đi... Nếu ngài đồng ý ta sẽ thông báo cho gia chủ, tin rằng hắn sẽ cho ngài một cái giá vừa ý...” Thấy bộ dạng vẫn không có động tĩnh gì của Bạch Khởi, Lô Khắc có chút sốt ruột, không gian giới chỉ này đối với gia tộc Đức Hắc Lan rất là cần thiết, tuyệt đối không thể để rơi vào tay người khác, Lô Khắc do dự một chút nói như thế.

“Cửu U... Cửu U, tên chết tiệt, hoán đổi một không gian giới chỉ, một giới chỉ một nghìn mét vuông cần bao nhiêu điểm?” Bạch Khởi đã không còn hơi sức đâu để ý Lô Khắc, hô lớn trong lòng.

“Không gian giới chỉ a? Uh... Vật kia bây giờ mà nói quả thật rất quý báu, dựa trên giá cả khoảng hai trăm vạn giao dịch điểm... Đương nhiên giao dịch điểm không phải là quan trọng, quan trọng là... Hắc hắc... Ta cần nhiệm vụ bảo thạch, một cái * cấp nhiệm vụ bảo thạch...” Cửu U trầm ngâm một chút cười nham hiểm nói.

Lời nói này khiến Bạch Khởi như rơi vào vực thẳm, hai trăm vạn giao dịch điểm, con số này quá khổng lồ, đương nhiên Bạch Khởi có thể kêu gia tộc Đức Hắc Lan đưa tiền trước sau đó đưa hàng sau, nhưng một * nhiệm vụ cấp bảo thạch còn khó hơn lên trời, nhiệm vụ của Cửu U rất đặc thù, một cái hoàn thành không được đừng mong thực hiện được cái tiếp theo, tuy rằng nói chiến thắng An Đức Lô kia cũng có thưởng nhưng chỉ là nhiệm vụ bảo thạch cấp B và hai vạn giao dịch điểm mà thôi.... * Nhiệm vụ cấp bảo thạch nói rất dễ nhưng muốn đạt được khó càng thêm khó, Bạch Khởi tuy rằng muốn nhưng không thể trao đổi với gia tộc Đức Hắc Lan, tuy rằng thẳng ngực cũng biết cuộc giao dịch này có thể kiếm rất nhiều, nhưng vấn đề là Bạch Khởi phải có gì đưa người ta mới được chứ...

Lúc này trong lòng Bạch Khởi tràn đầy oán niệm, oán trách Cửu U sao đưa ra yêu cầu hoán đổi không gian giới chỉ cao như vậy, oán trách tại sao mình không đối trước một không gian giới chỉ, bởi vì hắn hiểu rất rõ tên Cửu U này nhất định đang ngồi ở đó nâng giá, lúc trước mình cũng thấy qua không gian giới chỉ nhưng yêu cầu tuyệt đối không cao như vậy, tên này nhất định hồi này nghe thấy giá cả của Đức Hắc Lan nên mới nâng điều kiện hoán đổi lên, điều này khiến Bạch Khởi oán hận trong lòng, càng oán trách là... Tại sao Lô Khắc này lại nói chuyện này với mình... Khiến lòng mình phiền muộn, khó chịu thế kia...

Chuyện đau khổ nhất trên thế giới là có một đồng tiền trước mặt bạn, rõ ràng là tặng cho bạn nhưng bạn không thể lấy cũng không thể đi, đây chính là chuyện đau khổ nhất trên thế giới, Bạch Khởi cảm thấy hiện tại mình vừa vận gặp phải tình huống này.

“Cái này.... Không gian giới chỉ này của ta còn có công dụng rất lớn, ta cần thời gian ba năm, sau ba năm

ta đồng ý bán cho gia tộc Đức Hắc Lan, thế nào? Đương nhiên.... Giá tiền chúng ta cần đợi đến lúc đó mới bàn, người biết đầy giá cả của không gian giới chỉ này không chỉ vốn vẹn ở con số này” Bạch Khởi do dự một chút chăm chú nói với Lô Khắc trước mặt.

Nói thật nếu không phải là không gian giới chỉ nhất định phải do chủ nhân tự nguyện bán nếu không người khác vĩnh viễn sẽ không bao giờ mở ra được, e rằng bây giờ hắc đã nhin không được đi thông báo cho gia tộc phái cao thủ giết tên Bạch Khởi trước mắt này, làm một vụ giết người cướp của, tuy rằng nói gia tộc Đức Hắc Lan rất trọng danh tiếng, thường không làm vậy, nhưng đối với sự mê hoặc trước mắt, Lô Khắc tin rằng cho dù là gia tộc còn có bọn trưởng lão kia đều sẽ dao động như vậy.

Nhưng đáng tiếc, làm như vậy sẽ vô ích, Lô Khắc vốn dĩ đã tuyệt vọng rồi, lúc nghe thấy câu nói đầu tiên của Bạch Khởi đã tuyệt vọng rồi, nhưng câu nói sau của Bạch Khởi thoáng chốc khiến Lô Khắc lấy lại tinh thần, nhìn Bạch Khởi trước mặt kích động nói : “Đương nhiên... Đương nhiên có thể... Chỉ cần ngài chịu bán, gia tộc Đức Hắc Lan chúng tôi sẽ dốc toàn lực để mua, giá cả chúng ta có thể thương lượng, chỉ là mong ngài đừng bán nó cho người khác.”

“Điều này. . . Đương nhiên.” Bạch Khởi gật đầu nói như thế.

Sau khi nói xong nhìn Lô Khắc trước mặt một cái sau đó lại nhìn nhìn đồng kim tệ dưới đất, Bạch Khởi cười nói : “Chuyện này cứ vậy mà làm, về phần vụ buôn bán của chúng ta, ta để tiền lại trước, hy vọng các người nhanh chóng giao hàng.”

“Điều này... Xin ngài yên tâm, bắt đầu từ hôm nay ngài chính là bằng hữu của gia tộc Hắc Đức Lan bọn ta, ta nghĩ gia chủ của ta rất muốn có một người bạn như ngài, ngài yên tâm lát nữa tôi sẽ lập tức đi hối thúc bọn họ thông báo cho thương đội đem hàng đến Hắc Y sơn, cá nhân tôi làm chủ, gia tộc Đức Hắc Lan chúng tôi tặng thêm cho ngài hai nghìn con chiến mã, hai nghìn cây trường kiếm, mười vạn cung tên, cộng thêm một vạn cây sung, có chiến mã thì phải có kỵ sĩ, nếu đã có kỵ sĩ thì sao thiếu được kỵ sĩ sủng dãi? Cho nên những thứ này gia tộc Đức Hắc Lan bọn ta đương nhiên phải tặng cho ngài.” Không cần phải hỏi, Lô Khắc là một người kinh doanh thông minh, nhưng hắc không cần tiền miễn phí tặng thêm là vì cái gì? Chẳng qua là hy vọng Bạch Khởi đừng nuốt lời mà thôi.

Lô Khắc tin rằng bây giờ Bạch Khởi đã nhận lợi ích của mình, sau này sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn, tin rằng nếu là như vậy, nếu Bạch Khởi đang đứng trước mặt thật sự bán không gian giới chỉ, hẳn chắc là sẽ không bán cho người khác, đương nhiên đến lúc đó gia tộc Đức Hắc Lan còn phải chi ra một khoảng rất lớn, nhưng... Đối với giá trị của không gian giới chỉ, kim tệ đáng là gì?

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

130. Chương 129: Chặn Giết

Giải quyết xong những vấn đề về vũ khí chiến mã, Bạch Khởi dẫn bọn thủ hạ đi ra, hẳn vốn định đi mời vị cao nhân Vạn Lý Vân xuất sơn, tuy rằng hôm nay Vạn Lý Vân nói không nhiều , nhưng có thể thấy được hẳn là người thông minh, kiến thức sâu rộng, nắm rất rõ thế cục của đại lục, hưởng hồ thịnh danh chỉ hạ vô hư sĩ, tên Vạn Lý Vân này vang danh khắp vùng đất Hỗn Loạn, thậm chí thủ lĩnh trú quân nơi này còn có thành chủ tứ đại đạo đoàn và Gia Lam đế quốc từ nơi xa đến đều rất chung tình với Vạn Lý Vân, từ đó có thể thấy sự bất phàm của người này.

Nhưng nghĩ đến tình trạng bây giờ của mình, Bạch Khởi từ bỏ ý định đó, bây giờ Hắc Y quân vốn không lớn mạnh, chỉ có thể được coi là đoàn cường đạo lợi hại nhất mà thôi, một đoàn cường đạo chỉ giỏi về đánh cướp cường đạo , Bạch Khởi vốn không giỏi về luyện binh, tuy rằng cũng dựa vào một số tri thức của kiếp trước chinh lý đội ngũ, sau đó huấn luyện, nhưng nếu không có Tân Ba Đạt hỗ trợ, nếu không có những cường sư vệ giúp đỡ huấn luyện, Hắc Y quân không thể trong thời gian ngắn có nhiều thành tựu như vậy, lực chiến đấu cũng không thể ngày càng lớn mạnh, Hắc Y quân bây giờ nói trắng là đám cường sư vệ nắm giữ, bản thân vốn không lớn mạnh.

Bạch Khởi không nghĩ ra lý do nào để thuyết phục người cao ngạo như Vạn Lý Vân giúp mình, cho nên hẳn suy đi nghĩ lại vẫn là bỏ cách nghĩ điên cuồng đó, nhưng ý nghĩ muốn mời Vạn Lý Vân giúp đỡ đã thành mầm rễ cây mọc trong lòng Bạch Khởi.

Ở mấy ngày trong La Đức Thành sau khi cảm nhận hết phong thổ dân tình ở đây, Bạch Khởi rời khỏi nơi đây, lúc sắp ra đến cửa thành, không hiểu sao trong đầu Bạch Khởi hiện lên lời nói của Vạn Lý Vân hôm đó, thoáng chốc trong lòng khó chịu, tuy rằng hắn cảm thấy những lời nói này là vô căn cứ, nhưng lời nói này khiến trong lòng Bạch Khởi dường như có thêm một căn tử có chút không thoải mái.

“Đại nhân, người sao vậy?” A Hổ đứng ở cổng thành nhìn thấy Bạch Khởi đứng ở đó bất động, thoáng chốc có chút hiếu kỳ chạy lại thấp giọng nói với Bạch Khởi.

“Không có gì... A Hổ người dẫn theo người của chúng ta đi trước, ta đi cùng với mấy hộ vệ khác...” Bạch Khởi nghe xong những lời này nhỏ nhẹ nói, nói xong không đợi A Hổ trả lời xuống ngựa đi cùng mười mấy Cuồng Sư Vệ.

Mười Cuồng Sư Vệ này là những người đàn ông dũng mãnh, không sợ chết, đi cùng với bọn họ Bạch Khởi cảm thấy an toàn, đương nhiên dựa vào thực lực của Bạch Khởi nếu có người thật sự muốn giết Bạch Khởi, mười Cuồng Sư Vệ cấp đại đầu sư này cũng không có tác dụng gì, nhưng Bạch Khởi quyết định để đảm bảo an toàn chia làm hai ngã để đi, mười mấy người A Hổ bọn họ cưỡi ngựa đi trước, Bạch Khởi đi chung với mười Cuồng Sư Vệ không thể cưỡi ngựa đi theo con đường khác

Về phần tại sao mười cuồng sư vệ này không thể cưỡi ngựa, nguyên nhân rất đơn giản, người có thấy con ngựa nào mang sư tử chưa? E rằng những con ngựa đứng bên cạnh bọn họ toàn thân run rẩy, những Cuồng Sư Vệ cũng vậy, cho dù là Cuồng Sư Vệ của vương quốc Thú nhân thuần túy là bộ binh tinh duệ, cho dù là chiến lang dũng mãnh ở trước mặt chúa tể muôn thú này cũng không cách nào đứng thẳng người, càng không cần nói là bị cưỡi, bằng không, nếu thế thì Cuồng Sư Vệ lực chiến đấu cũng trực tiếp tăng lên mấy lần, sớm khiến cho những tinh nhuệ ngang hàng lui lại phía sau.

Sau khi thấy A Hổ bọn người thúc ngựa đi xa, Bạch Khởi quay lại theo con đường nhỏ, đi được hơn phân nửa đường cũng chưa thấy có gì bất thường, khi bọn họ đến gần một ngọn núi, Bạch Khởi đã có chút mệt, vừa muốn nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện tình hình xung quanh có chút không đúng.

Vào cuối thu khí trời mát mẻ, tâm tình con người hẳn là rất sáng khoái, nhưng Bạch Khởi cảm thấy có chút áp lực, không khí xung quanh rất là lạnh, trong đó một nguồn sát khí tràn ngập, điều này bất giác khiến Bạch Khởi ngưng trọng hẳn ra, không chỉ là Bạch Khởi, mười tên Cuồng Sư Vệ xung quanh người nào người nấy sắc mặt cũng trở lên ngưng trọng kì lạ, người nào người nấy cũng để tay trên thanh gươm bên hông mình.

“Đát đát đát ~” Sau khi tiếng vó ngựa truyền đến, ngọn núi trước mặt Bạch Khởi xuất hiện gần nghìn kị binh, người nào người nấy ăn mặc kì dị, trong tay cầm vũ khí hung hãn đến từ bốn phía, tạo ra một luồng khói bụi phía xa xa sau lưng Bạch Khởi, hơn nghìn người tay cầm vũ khí xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, bao vây đoàn người của Bạch Khởi, từ cách ăn mặc và cờ của chúng không khó để nhận ra đây là tam đại cường đạo của vùng đất Hỗn Loạn này... Huyết Sát đạo đoàn, Đầu Lâu đạo đoàn, Ác Ma đạo đoàn, tam đại đạo đoàn cùng tập trung đầy đủ ở đây khiến Bạch Khởi bất giác nở nụ cười đau khổ, hắn biết, lần này thì mình gặp rắc rối rồi.

“Có người bán đứng ta.” Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Bạch Khởi sau khi gặp tam đại đạo đoàn, theo đó hắn bắt đầu truy tìm ra người bán đứng mình, thấy tam đại đạo đoàn đến Bạch Khởi cũng biết đây đã sớm có âm mưu, và đã bố trí nhiều ngày, đây chắc chắn là âm mưu đã chuẩn bị sẵn, cũng khẳng định là có người trong lúc vừa đi khỏi đã bán đứng mình, nếu không, cho dù tam đại đạo đoàn biết được tin tức mình sẽ xuất hiện ở La Đức Thành cũng không thể đến nhanh như vậy đồng thời tập hợp người ngựa nhiều như vậy trên đường mình về mai phục mình.

Cách giải thích duy nhất là bọn họ đã sớm biết mình sẽ tới đây, thậm chí có thể bọn họ đã tới đây trước mình, dù sao mình đến đây cần thời gian mười ngày, nếu tam đại đạo đoàn nắm được tin tức, rất dễ có thể ôm cây đợi thỏ, sau đó tìm người theo sát mình, nắm được hành tung của mình, càng nghĩ càng có khả năng này, Bạch Khởi khẳng định có người bán đứng mình, tam đại cường đạo thậm chí đến đây trước mình một bước, nếu không, lúc trước Vạn Lý Vân sẽ không nói những lời như vậy, nghĩ lại chắc hẳn đã sớm biết tình hình này, hoặc là hắn có được một chút manh mối gì, nếu không sẽ không ăn nói bừa bãi như vậy.

Như là các loại, Bạch Khởi rất nhanh nghĩ tới một người đó chính là Cơ Nỗ Lý Duy Tư... Chỉ có tên này mới có nhiều khả năng bán đứng mình, tin tức này hắn sớm đã biết, và dường như mình chết đi người hưởng lợi

nhieu nhất chính là hấn, hướng hồ người có năng lực liên lạc với tam đại đạo đoàn trên núi này chỉ có mình hấn, dù sao lúc trước làm người thứ hai nắm quyền của Huyết Lang đạo đoàn đã có sự liên lạc với ba nhà.

Về phần tam đại đạo đoàn sao phải liên kết với nhau đối phó với mình, Bạch Khởi căn bản nghĩ cũng không cần nghĩ, dùng ngón chân chạm đầu cũng đủ hiểu, Hắc Y quân là dựa vào cái gì lập nghiệp? Là dựa vào tiêu diệt cường đạo, đánh đuổi các đại đạo đoàn quân phản loạn, làm như vậy có thể khiến cho Hắc Y quân lớn mạnh trong thời gian ngắn đồng thời tích lũy đầy đủ tài phú, nhưng... Làm như vậy lúc bắt đầu đã khiến cho Hắc Y quân nằm ở vị trí kẻ thù không đội trời chung của tất cả cường đạo

Nếu Hắc Y quân không lớn mạnh như vậy, tam đại cường đạo cũng không liên kết với nhau đối phó Hắc Y quân, đối phó với mình, nếu Hắc Y quân chỉ là một thế lực nhỏ nhoi, bọn họ vốn không để tâm, vùng đất Hỗn Loạn này vốn là nơi người ăn người, không có bản lĩnh bị giết là nên. Nhưng... Vấn đề là ở chỗ Hắc Y quân rất lớn mạnh, phát triển rất nhanh đến nay đã uy hiếp đến tam đại đạo đoàn., cho nên bọn họ mới liên kết với nhau giết mình, giết mình xong Hắc Y quân sẽ không cần tấn công mà vẫn bại

“Các người đi trước... Không cần lo cho ta” Bạch Khởi nói khẽ với những Cuồng Sư Vệ bên cạnh, không phải Bạch Khởi thương tiếc gì những người thú kia, không nhẫn tâm nhìn bọn họ bị thương mà chết, chỉ là Bạch Khởi cảm thấy để bọn họ lại đây không giúp được gì ngược lại liên lụy mình, bởi vì Bạch Khởi đã tìm được đường lui, sử dụng đạp vân bộ chạy, Cuồng Sư Vệ từng người từng người bước đi như bay có thể đuổi kịp ngựa nhưng nhất định không thể đuổi kịp mình, dẫn theo bọn họ chỉ thêm ràng buộc, chỉ bằng để bọn họ đi trước.

“Nhưng đại nhân...” Cuồng Sư Vệ nghe xong lời này sững người há hốc mồm nói.

“Không có nhưng gì cả, các người đi trước, ta không có dễ chết như vậy đâu, ta đang chuẩn bị chạy đây, nhưng ta chạy nhanh hơn so với các người, cho nên các người phải chạy trước, nhớ đấy, lát ta sẽ dụ chúng đi khỏi, mục tiêu của bọn chúng là ta, đánh ra ngoài, sau đó cái gì cũng đừng lo trực tiếp chạy về, nhớ là sau khi về tới trước tiên tìm đội trưởng Tân Ba Đạt bắt tên Cơ Nỗ Lý Duy Tư lại cho ta, ta sẽ trở về...” Bạch Khởi nghe xong lời này, ngắt lời đối phương lạnh lùng nói.

Sư tộc Cuồng Sư Vệ dũng mãnh vô địch, chưa bao giờ chạy trốn qua, nhưng bọn họ rất phục tùng mệnh lệnh, lúc rời khỏi Tân Ba Đạt để bọn họ phục tùng mệnh lệnh Bạch Khởi, tuy rằng bọn chúng trong lòng không phục loài người làm thủ lĩnh, nhưng lại trung thành chấp hành mệnh lệnh của Tân Ba Đạt, lúc này tuy trong lòng không cam nhưng bọn họ vẫn chấp hành mệnh lệnh.

Mười Cuồng Sư Vệ bày trận xong, rút ra vũ khí của mình, sau đó đứng bên cạnh Bạch Khởi cảnh giới nhìn từ từ người ngựa của tam đại đạo đoàn.

“Ha ha ha... Sát thần Bạch Khởi? Ha ha... Tên rất vang dội, nhưng... Người bây giờ cảm thấy người có thể trốn chạy được sao?” Trong lúc đó một tiếng cười vang lên, ba người cười chiến mã đi trước mặt nghìn kỵ binh, trong đó có một người đầu tròn thân hình cao lớn, có hình chữ thập trên mặt.

Bên cạnh hấn là một người tướng mạo xinh đẹp, xem ra là người đẹp hết thời hơn ba mươi tuổi, còn có một người thanh niên vóc dáng ngũ đoạn, thân thể hơi mập nở nụ cười, xem ra giống như là Tiểu Diện Hổ, ba người đi chung với nhau có ba phong cách khác nhau, ba người này chắc là thủ lĩnh của tam đại đạo đoàn, Tiểu Diện Hổ, Độc Mân Côi, Đạo Ba Kiệt... Ba người hung danh lẫy lừng ở vùng đất Hỗn Loạn này.

Bọn họ mang theo kỵ binh và từng người từng bọc sau bao vây Bạch Khởi, người nào người nấy vừa đi vừa lộ ra nụ cười nham hiểm.

“Tiểu Diện Hổ? Đạo Ba Kiệt? Độc Mân Côi? Ba người các người... Tưởng rằng dẫn thêm chút người như vậy có thể bắt được ta sao?” Bạch Khởi nghe xong lời này cười hắc hắc lạnh lùng nói, trong lúc này Bạch Khởi đang hận trong lòng, hận mình keo kiệt, lúc gặp mặt tên Cơ Nỗ Lý Duy Tư kia mình nên để Cửu U không chế hấn, tuy rằng có thể tổn không ít, nhưng tuyệt đối đáng, nếu lúc trước mình làm như vậy bắt quá chỉ là tổn chút kim tệ, nhưng lúc đó mình không làm như vậy để bây giờ rơi vào vực thẳm này, Bạch Khởi thì nếu sau này gặp người như vậy hai lời không nói trực tiếp không chế, cho dù tổn chút kim tệ cũng không đáng gì, nếu để tổng bộ gặp lại tình huống như thế này thì đẹp mặt...

Bạch Khởi thì nếu mình trở về nhất định sẽ phan thanh tên khốn Cơ Nỗ Lý Duy Tư này thành tám mảnh.

131. Chương 130: Thân Hãm Tuyệt Địa

“Ha ha. Có thể bắt được người không? Người cứ nói cười đi... Tuy rằng biết người rất nhanh rồi khỏi, nhưng một nghìn hai trăm tên kỵ binh còn có ba nghìn huynh đệ tinh nhuệ nhất của chúng ta, người nghĩ người là ai? Đấu vương sao? Ha ha ha.... Nói cho người biết ... Hôm nay người chết chắc rồi... Bọn ta không phải đến đây để bắt người... bọn ta đến để giết người... Thủ hạ thân yêu Cơ Nỗ Duy Tư của người đã bán đứng người... Lúc người rời khỏi nơi dừng chân Hắc Y quân, hắn đã đích thân viết thư nói hành tung của người cho bọn ta biết, bọn ta phi ngựa nhanh tới là để chặn giết người, người vừa vào thành người của bọn ta đã phát hiện ra người... Hắc hắc... Nói ra nếu không phải người ở lại vài ngày, huynh đệ phía sau chúng ta còn đuổi không kịp, nhưng bây giờ tốt rồi, người mọc cánh cũng khó thoát.” Tiểu Diện Hồ nở một nụ cười nói với Bạch Khởi, dưới khuôn mặt cười híp mắt lộ ra hàn ý lạnh người.

“Chắc chắc... Người ta đều nói Sát thần Bạch Khởi đáng sợ biết bao nhiêu... Hi hi... Ta xem ra người vẫn rất anh tuấn, sao hử tiểu suất ca, người theo tỷ tỷ ta đây, ta đảm bảo không giết người, nhiều nhất là để người khác rút gân tay gân chân của người, sau đó ta đảm bảo người ngày ngày được hưởng khoái lạc nhân gian... Như thế nào?” Độc Mân cúi vẻ mặt phong tao nhìn Bạch Khởi trước mặt, tràn đầy dụ hoặc nói, nói xong cúi xuống thân thể lộ ra một bộ ngực tròn đầy đặn.

“Hắc... Còn phải xem các người có bản lĩnh đó không, muốn giết ta... Đâu có dễ dàng như vậy!” Bạch Khởi cười lạnh một tiếng nói.

Nói xong nhìn thoáng qua đám người gần mười thước, sau đó sắc mặt biến đổi thu lại nụ cười hết lớn một tiếng : “Giết!”

“Gầm~” Vừa dứt lời mười tên Cuồng Sư Vê hét lớn một tiếng, xông ra ngoài, lao thẳng tới đám cường đạo, người nào người nấy trên thân phát ra ánh sáng màu vàng, trên thân Bạch Khởi phát ra ánh sáng màu xanh cùng xông ra ngoài.

Mười một người, mười đại đấu sư, một đấu linh cường giả, cộng thêm Khiếu Thiên ngang bằng với đỉnh phong đại đấu sư, ra tay mãnh liệt, trong thoáng chốc gây ra sự kinh sợ cho đối phương, những người đứng hàng đầu thậm chí chưa kịp phản ứng, lúc bọn họ phản ứng lại đã bị bọn Bạch Khởi một đao giải quyết, sau đó mười một người giống như một cây tên nhọn bắn thẳng ra ngoài, giết vào trong đám người, Khiếu Thiên xông thẳng ra phía trước, trở thành tiên phong của mười một người bọn họ, một miệng cắn một người, một chưởng đủ đánh chết một tên cường đạo, tốc độ cực kì nhanh, dũng mãnh không gì so sánh được.

“Cái gì! Đấu linh cường giả? ! Chết tiệt còn có mười đại đấu sư, còn cái kia là cái gì? Ma thú sao? Một ma thú giống như đại đấu sư, tên Cơ Nỗ Lý Duy Tư chết tiệt kia sao không nói cho chúng ta biết việc này, nếu ta biết sớm, ta nhất định phải cung thủ bắn chết bọn chúng, tuyệt đối không phí lời với bọn chúng...” Đao Ba Kiệt mắng một tiếng.

“Phí lời, người đâu, đừng sợ, giết chết bọn chúng cho ta, ai giết được bọn chúng thưởng một vạn kim tệ!!” Độc Mân Côi sau khi mắng khê một tiếng quát lớn nói.

Thường có câu: Có trọng thưởng ắt có dũng phu, bản thân những cường đạo này vốn hung hãn, tuy rằng vừa nãy bị đấu linh Bạch Khởi còn mười tên đại đấu sĩ kia dọa chết khiếp, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, đó là một vạn kim tệ a, có được một vạn kim tệ, đủ để mua một trang viên, sau đó mua trăm nô tì sống cuộc đời giàu có, bọn họ liều mạng, lên núi đao xuống biển lửa là vì cái gì? Không phải vì cái này sao? Cho nên nghe xong những lời này, huyết khí đám cường đạo thoáng chốc tăng lên, người nào người nấy điên cuồng bao vây bọn người Bạch Khởi vào giữa.

Tuy rằng thực lực của họ bình thường không mạnh, nhưng số lượng người nhiều, vẫn gây ra tổn thương không nhỏ cho bọn người Bạch Khởi, mười tên cuồng sư vê dũng mãnh, trên thân mỗi người đều bị thương, không chỉ bọn họ, thậm chí vai sau Bạch Khởi cũng bị người khác đâm một đao.

Về phần Khiếu Thiên, tên này may mắn hơn, thân pháp nhanh hơn Bạch Khởi mấy phần, bên phía Bạch Khởi người duy nhất không bị thương là nó.

Tuy rằng bị thương, nhưng mười tên Thú nhân tinh nhuệ Cuồng Sư Vệ cũng không phải là ăn chay, còn có Bạch Khởi ở đây, ở nơi rộng lớn này muốn phá vỡ vòng vây của đối phương không phải là chuyện khó khăn, bọn họ rất nhanh đã phá được sự phong tỏa của đối phương xông ra ngoài.

Không nói hai lời, Bạch Khởi cười trên lưng Khiếu Thiên, hiện nay chỉ có thể để một người một thú đánh, sau khi Bạch Khởi nhảy lên, vừa xử lý đơn giản vết thương của mình, vừa hướng về mười Thú nhân đại đầu sĩ hét lớn : “Chạy mau, chia ra chạy, đừng lo cho ta...”

Nói xong chạy theo hướng khác, vừa chạy vừa quơ cây kiếm dài lấy đi sinh mạng của một người, Khiếu Thiên vừa chạy, vừa cho những tên cường đạo xung quanh một trảo, đủ để giết một người, cho dù không chết cũng bị trọng thương.

Những người Thú nhân không do dự theo lời dặn của Bạch Khởi tản ra theo hình chữ Y, khiến Bạch Khởi ở xa đi theo một hướng khác quay đầu nhìn trong lòng nhin không được bắt đầu bất bình: “Mẹ nó, bọn kia chạy nhanh như vậy, không phải là sớm có sự chuẩn bị bỏ chạy sao? Bà nội nó, Thú nhân khỏe mạnh a, chạy nhanh hơn so với người bình thường, đuổi gần kịp Khiếu Thiên rồi... Một đám không có nghĩa khí, để các người chạy các người chạy thật, ta tưởng rằng Thú nhân đều có huyết tính, càng để các người đi, các người càng ở lại liều mạng giúp ta chiến đấu đến cùng, mẹ nó... Không ngờ các người không nghĩa khí như vậy, các người đợi đấy... Trở về ta nhất định tố cáo tội trạng của các người với Tân Ba Đạt.

Lúc này Bạch Khởi vừa chém giết vừa nghĩ như vậy, hoàn toàn quên rằng hồi nãy chính hắn để bọn Cuồng Sư Vệ kia chạy, bọn Thú nhân đó là người trung hậu, Tân Ba Đạt lần nữa nhấn mạnh bọn họ phải nghe lời Bạch Khởi, bọn họ đương nhiên nghe theo... Cho nên mới bỏ chạy.

“Đừng đuổi theo mấy đứa kia... Giết Bạch Khởi cho ta, nhanh, tất cả mọi người tập trung giết Bạch Khởi, đừng lo cho những người khác...” Tiểu Diện Hổ, Độc Mân Côi, Dao Ba Kiệt lập tức dẫn quân đuổi theo phía sau hét lớn, Dao Ba Kiệt để tất cả mọi người từ bỏ mục tiêu xung quanh, dốc toàn lực công kích Bạch Khởi.

“Con bà nội người, Dao Ba Kiệt, lão tử nhớ người rồi, người đợi đấy, đợi lão tử thoát được, nhất định sẽ chém chết người!” Sau khi Bạch Khởi nghe xong lời này trong lòng lớn tiếng mắng, nhưng động tác trên tay một chút cũng không chậm, đầu khí tăng vọt, chém giết thẳng về phía đông bắc.

Bạch Khởi và Khiếu Thiên một người một thú giống như một cây tên nhọn màu xanh bắn thẳng ra, trên đường đi đối mặt với vô số đao thương kiếm kích, Bạch Khởi và Khiếu Thiên một người một thú dũng mãnh xông lên phía trước, cho nên khắp nơi đều vang lên tiếng kêu thảm thiết, vô số người chết dưới móng vuốt của Khiếu Thiên và đao của Bạch Khởi, đao mà Bạch Khởi cướp được đã chém gãy mấy cái, trên thân Bạch Khởi nhuộm đầy máu đỏ, cả lông của Khiếu Thiên cũng như thế.

Giết nhiều người như vậy, Bạch Khởi lại không phải là chiến thần, đương nhiên không thể đánh hoài mà không bị tổn thất, bây giờ Bạch Khởi không có bản lĩnh như đầu vương, một mình địch lại sự tiến công của vạn binh mã, cũng không có bản lĩnh như đầu hoàng có thể khiêu chiến một đội kỵ sĩ vạn người, cho nên Bạch Khởi cũng không thể đánh hoài mà không bị thương, Tuy rằng Bạch Khởi thân thể cường hãn, nhưng cũng đâu phải là đao thương bất nhập chứ?

Cho nên Bạch Khởi vẫn bị thương, và bị thương không nhẹ, lưng của Bạch Khởi bị chém vô số đường, thậm chí thấy được xương, máu phun ra không ngừng như suối, ngồi trên lưng Khiếu Thiên máu phun ra càng nhanh, trên lưng Khiếu Thiên cũng bị đâm một vài lỗ, nhưng nhờ vào ý chí cao cường của một người một thú bọn họ vẫn phá vỡ được sự bao vây.

“Đuổi theo cho ta... Giết bọn chúng...” Thấy tình cảnh này tất cả bộ binh đều lùi ra, ba đại thể lực kỵ binh dưới sự chỉ huy của Dao Ba Kiệt sau khi hét lớn một tiếng nhanh chóng xông ra khiến cho bụi bay mù mịt.

Bạch Khởi khẽ mắng một tiếng, lấy ra cừu chuyển hồi sinh đơn đôi được từ chỗ Cửu U, mình uống một viên, cho Khiếu Thiên uống một viên, vết thương của một người một thú thoáng chốc lành lại, hồi phục như lúc đầu, bước chân Khiếu Thiên vốn đi rất chậm nhưng trong lúc kỵ binh sắp đuổi đến gần đã tăng tốc, chạy như bay.

Nhìn thấy Bạch Khởi ngày càng giữ khoảng cách với mình, Dao Ba Kiệt sắc mặt càng lúc càng khó coi, Độc Mân Côi không còn phong tao, Tiểu Diện Hổ cũng không còn nở nụ cười ảm hiem nữa, ba người nhìn nhau

một cái, sau đó đồng thanh hét lớn : “Đuổi theo... Tất cả đuổi theo cho ta... Cho dù có đuổi theo đến chân trời góc biển cũng không được tha cho hắn...”

Nói không hàm hồ, lập tức thúc ngựa dẫn đầu xông lên, thẳng tiến truy đuổi Bạch Khởi.

Lúc này, trong số bọn họ có người am hiểu bản cung, đều lấy ra cung tên của mình, lúc này người đông đúc, bọn họ không cách nào sử dụng cung tên sợ tổn hại đến người của mình, nếu thật sự là người của mình thì không có gì, nhưng một khi tổn thương đến những người của thế lực đồng minh, như thế thì phiền phức rồi, dù sao người của bọn họ là do ba thế lực lớn tạo thành, vốn có mâu thuẫn trong lúc hỗ trợ lẫn nhau, cho nên mấy tên cung thủ không dám tùy tiện bắn tên, ba thủ lĩnh lớn cũng không cho phép, nhưng lúc kị binh bọn họ truy kích Bạch Khởi, đương nhiên không cần lo nhiều như vậy, mưa tên như châu chấu, bay nhanh nhắm thẳng vào Bạch Khởi.

“Sưu sưu sưu ~” Hơn trăm cây tiễn trực tiếp nhắm vào Bạch Khởi, Bạch Khởi quơ tay một cái, cây đao trong tay đánh gãy vô số mưa tiễn, ngăn lại sự công kích, nhưng có một cây đâm sâu vào trong cánh tay Bạch Khởi, đau đến nỗi Bạch Khởi nhe răng nhếch miệng, nhưng không có cách nào quay lại báo thù, đối phương quá nhiều người, Bạch Khởi vốn không có phần thắng, hắn chỉ có thể không ngừng trốn chạy, trong lòng không ngừng chửi rủa đám khốn đó, đồng thời, bắt chấp đau đớn rút ra đầu tiễn dính máu...

“Chết tiệt, tuyệt đối không được để hắn chạy thoát, toàn bộ đuổi theo cho ta... Đuổi theo... Phóng tín hiệu cho ta, thả bồ câu đưa thư thông báo cho tất cả đạo đoàn của vùng đất Hỗn Loạn này, ai giết được Bạch Khởi, ta sẽ cho hắn mười vạn kim tệ, ba thế lực chúng ta sẽ cho hắn kế thừa vị trí của Hắc Y quân...” Đạo Ba Kiệt thấy Bạch Khởi chạy ngày càng kéo dài khoảng cách với mình, giận đến nỗi hét lớn.

Một bên đuổi theo Bạch Khởi, một bên đã có hơn mười tên kỵ sĩ của ba thế lực lớn dừng lại, thả ra bồ câu đưa thư theo ý Đạo Ba Kiệt...

Bạch Khởi bị kị binh đuổi giết không biết trong thoáng chốc mình đã trở thành kẻ địch của tất cả mọi phương thế lực ở vùng đất Hỗn Loạn này, ngoại trừ người ở La Đức hành tỉnh và người của Hắc Y quân, gần như tất cả mọi người trăm phương ngàn kế đều muốn giết Bạch Khởi... Dù sao... Điều kiện mà Đạo Ba Kiệt đưa ra quá mê hoặc lòng người rồi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

132. Chương 131: Tử Vong Khâu Lĩnh

Bạch khởi bị ba đoàn cường đạo truy sát, một đường hướng bắc mà đi, một đường không biết gặp bao nhiêu nguy hiểm, đã giết không biết bao nhiêu người, ở mảnh đất hỗn loạn này, Bạch Khởi trong nháy mắt đã trở thành kẻ bị mọi người truy sát, không phải vì Bạch Khởi ác như vậy, chỉ là vì đối phương treo giải thưởng quá lớn, cho dù là những người nông dân giản dị cũng không thể cưỡng lại được.

Nghĩ lại xem, một trong tứ đại thế lực của vùng đất hỗn loạn này gần như có thể lay chuyển trời đất, xưng cường xưng bá muốn làm cái gì hầu như không ai dám ngăn cản, chỉ cần không tự ý đi tìm cái chết, trêu chọc quân chính quy của vương quốc thì có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời, có mấy người có thể cưỡng lại sự dụ hoặc này chứ?

Cho nên ngay sau khi tin tức Bạch Khởi bị truy sát được truyền đi, mọi người ở vùng đất Hỗn Loạn này đều trở nên điên cuồng, dù là những đứa trẻ chưa tuổi vị thành niên cũng trở thành những thứ vũ khí kinh khủng, mọi người đều muốn giết chết Bạch Khởi, chỉ cần là những người có mái tóc màu bạc ở đây đều bị giết chết, nhưng vẫn may là những người có mái tóc màu bạc ở Thiên n đại lục cũng không có nhiều, chỉ có mấy người mà thôi, chết rồi cũng không ảnh hưởng gì lớn lắm, nhưng không chừng sợ là sẽ tạo lên một cuộc thảm sát.

Điều này khiến Bạch Khởi nhận thức được thế nào là hung hiểm, thế nào là lòng người hiểm ác, điều này khiến tính cách của Bạch Khởi vốn còn chút từ bi không phải tàn nhẫn như vậy đã thay đổi rất nhiều...

Trên con đường này, Bạch Khởi nhìn thấy rất nhiều người chết, đa số họ đều chết trong tay của hắn, cười trên mình của Khiếu Thiên khiến Bạch Khởi bị mọi người chú ý, gần như ai cũng muốn truy sát Bạch Khởi,

hắn mấy lần bị trọng thương, nhiều khi không phải là do kỵ binh truy sát tạo ra mà là do những người dân phu hết sức giận dữ gây ra.

Vết thương trên ngực của Bạch Khởi là do một ông lão hơn sáu mươi tuổi gây nên, lão được Bạch Khởi cứu từ tay bọn cướp, nhưng không ngờ sau khi ông ta thấy Bạch khởi tóc màu bạc và Khiếu thiên liền lấy oán trả ơn, thừa dịp lúc Bạch Khởi không đề ý đã cho Bạch Khởi một đao, mưu toan giết chết Bạch Khởi.

Còn có một lần Bạch Khởi bị một đứa trẻ bảy tuổi hạ độc, thiếu chút nữa bị độc chết ven đường, nếu không phải có cừu chuyện hồi sanh đan giữ mạng thì e là Bạch Khởi sớm đã là ma dưới hoàng tuyền rồi, những việc như vậy trong năm ngày ngắn ngủi qua xảy ra không ít, điều này khiến Bạch Khởi nhìn nhận rõ hơn về con người, càng khiến Bạch Khởi thêm dã tâm, đồng thời cũng trở nên tàn nhẫn hơn. Có thể nói, sự tàn khốc của năm ngày này không thua gì một cuộc chiến, nó đã làm thay đổi tính cách của Bạch Khởi.

Bạch Khởi một đường hướng về phía đông bắc mà chạy, mục đích rất rõ ràng chuẩn bị đến Tử vong khâu lĩnh, sau đó vòng quanh qua Tử vong khâu lĩnh trở về nơi dừng chân của Hắc y quân, dù sao Bạch Khởi bây giờ đang bị người ta truy sát, hơn nữa khi trở lại nơi dừng chân của Hắc y quân chắc chắn gặp phải chặn đường, do đó Bạch Khởi phải chọn hướng này, bởi vì như vậy mới không bị mọi người chú ý, những người đó cũng không nghĩ được mục tiêu của mình lại là Tử vong khâu lĩnh, phía trước là quân binh truy sát, sau là nơi an toàn hơn rất nhiều.

Sau năm ngày, một ngọn núi nguy nga xuất hiện trước mặt Bạch khởi, phía trước là mặt đất bằng phẳng, từng tầng từng tầng như bậc thang, cao vút trong tầng mây, nhìn không thấy đỉnh bởi vì đã bị mây bao phủ.

Đây... chính là Tử vong khâu lĩnh, một trong tứ đại tuyệt địa của Thiên n đại lục, không ai biết bên trong Tử vong khâu lĩnh có gì, nhưng có thể khẳng định rằng Tử vong khâu lĩnh hung hiểm vô cùng, Tử vong khâu lĩnh kéo dài vạn dặm, ngăn cách đông nam đại lục và đông bắc đại lục của loài người với bình nguyên của Thú nhân, Thú nhân bị ngăn cách với thế giới bên ngoài loài người, đồng thời cũng ngăn cách giao thông của phía đông đại lục.

Đã có người muốn khai thông nơi này nhưng phần lớn những người bước vào Tử vong khâu lĩnh đều không thể sống sót đi ra. Nơi này còn khinh khủng hơn cả nơi rừng sâu nước độc, người vào còn có thể có đường sống đi ra, nhưng khi bước vào Tử vong khâu lĩnh thì không thể bước ra được nữa...

“Cộp cộp cộp ~” Tiếng ngựa, tiếng ồn ào từ phía sau truyền lại, gần hai ngàn kỵ binh, còn có hơn hai ngàn quân của tam đại thế lực, bọn chúng chậm rãi xuất hiện sau lưng Bạch Khởi, tại nơi mà ánh sáng mặt trời đã ở sau núi, bóng đen dần dần bước ra, hàng ngàn người xuất hiện sau lưng Bạch Khởi, Bạch Khởi đã bị bao vây..

Lúc này bọn chúng đang chậm rãi tới gần, tới gần Bạch Khởi, mục tiêu rất rõ ràng - đó là giết chết tên chiết tiết này, giết chết kẻ mà đã khiến vô số huynh đệ của mình bỏ mạng, theo thống kê của Cửu U thì số người chết trong tay Bạch Khởi vượt qua con số hai ngàn người, hai ngàn người có nghĩa gì? Cho dù là tam đại thế lực cũng chỉ có hai, ba vạn người mà thôi, Bạch Khởi đã giết một phần mười số đó, bọn họ làm sao không coi Bạch Khởi như kẻ thù chứ?

“Bạch Khởi, ngươi qua không hổ danh là Sát thần, trong năm ngày ngươi đã giết hơn hai ngàn huynh đệ của bọn ta... Quả không hổ danh là Sát thần.... Nhưng hôm nay ngươi cho dù có cánh cũng khó bay được.” Đao Ba Kiệt lạnh lùng đứng nói...

“Đừng phí lời với hắn, giết hắn đi!” Một khuôn mặt hung ác, không chút cao hứng gần từng chữ.

“Giết cho ta....” Độc Mân Côi vung tay dứt khoát, mấy ngàn người liền xông tới, đằng đằng sát khí tấn công về phía Bạch Khởi, ai nấy đều hùng hực sát khí mặc dù bọn họ cũng sợ, nhưng lúc này bọn chúng đã đánh mất linh hồn.. trong lòng chúng thì Bạch Khởi không phải là một Sát thần kinh khủng mà chỉ là một đồng tiền, một đồng tiền mỹ nữ, một tương lai tốt đẹp, vì vậy bọn chúng mới liều mạng lao tới...

Nhưng rất nhiều người không hiểu, cho dù Bạch Khởi có thể bị giết ở nơi này nhưng... người có thể giết được Bạch khởi mãi mãi chỉ có một người, hơn nữa tuyệt đối không phải là ai trong đám trước mặt, những người khác gần như chỉ là pháo hôi mà thôi, trở thành đồng xương khô trên con đường vinh quang của kẻ khác....

“Ha ha.... Chỉ dựa vào các người mà đòi lấy mạng ta sao?” Bạch Khởi cười lạnh một cái rồi thấp giọng nói.

Sau khi nói xong Bạch Khởi Khiếu Thiên chỉ về phía Tử vong khâu lĩnh xa xôi mà thấp giọng nói rằng: “Khiếu Thiên người cũng thấy đó, chúng ta bây giờ đã không còn sự lựa chọn, trước mặt là Tử vong khâu lĩnh, chúng ta chỉ có thể tiến lên mới có đường sống.. người có sợ không?”

“Gầm....” Khiếu Thiên gầm nhẹ rồi nhìn thoáng qua những kẻ đang liều chết xông tới, chân trước duỗi thẳng rồi sau đó đứng người dậy, vọt qua Tử vong khâu lĩnh, như là một trận cuồng phong hiện lên xung quanh, sau đó xông thẳng tiến về phía Tử vong khâu lĩnh...

“Chết tiệt... Làm sao có thể... đó là Tử vong khâu lĩnh, tên này lẽ nào ngu vậy sao? Hấn lại đi vào Tử vong khâu lĩnh!” Tiểu Diện Hồ thấy vậy kinh ngạc nói.

Không riêng gì hấn những người xung quanh đều ngẩn cả người, không ai dám tiếp tục truy kích, thần thoại về Tử vong khâu lĩnh không biết đã lưu truyền mấy vạn năm và nó đã sớm ăn sâu vào thâm tâm mọi người rồi, từ trước đến nay không ai có thể phá vỡ thần thoại này, người bước vào Tử vong khâu lĩnh đều chết, bọn họ tuy muốn giàu có, muốn quyền lợi nhưng cũng muốn giữ lại cái mạng để hưởng thụ.

Không để ý đến những bọn cường đạo, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi sau đó không quay đầu lại mà cười trên Khiếu Thiên tiến vào Tử vong khâu lĩnh, Khiếu Thiên giống như con báo vọt lên rồi trong chớp lát biến mất trước mặt mọi người.

“Cái này.... Chúng ta đuổi theo không?” Độc Mân Côi trước là sững sờ sau đó lập tức nhìn hai người phía trước nói với giọng nghi ngờ, khi nói sắc mặt có chút cổ quái.

“Truy kích? Truy kích cái gì chứ? Đó là Tử vong khâu lĩnh... Người bước vào Tử vong khâu lĩnh xưa nay chưa có ai có thể sống sót đi ra.... Hấn... đã là một người chết rồi.” Tiểu Diện Hồ cười lạnh một tiếng rồi nói.

“Vây.... Chúng ta đi thôi....” Dao Ba Kiệt sau khi nhìn Bạch Khởi biến mất liền sững sờ một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói, thái độ có chút phức tạp, cũng không biết hấn đang nghĩ cái gì, nói xong liền cưỡi ngựa quay người bỏ đi.

Mấy ngàn cường đạo ai lấy sắc mặt đều cổ quái bỏ đi, khi bỏ đi, rất nhiều người đã quay đầu lại nhìn về phía Tử Vong khâu lĩnh, trong lòng phức tạp khó nói thành lời..

Đương nhiên Bạch Khởi không biết những điều này, bởi vì hấn và Khiếu Thiên lúc này đang cùng nhau bước vào Tử Vong khâu lĩnh, tốc độ của Khiếu Thiên đã nhanh chóng vượt qua được khâu lĩnh, xuyên qua đám mây tiến vào trong Tử Vong khâu lĩnh.

Khi vào đến nơi cao nhất, một bình nguyên rộng lớn, mênh mông hiện ra trước mặt Bạch Khởi, trên đó núi non ngang dọc, non xanh nước biếc, chim chóc đua nhau hót, có mùi thơm của hoa..cảnh tượng không có gì là giống như trong truyền thuyết nói về Tử Vong khâu lĩnh, nơi đây xem ra giống như một thế ngoài đào viên thì đúng hơn.

“Đây... Đây là Tử Vong khâu lĩnh ư?” Bạch Khởi quay người nhìn xung quanh, rồi từ trên mình Khiếu Thiên nhảy xuống, nhìn cảnh tượng xung quanh kinh ngạc nói, phảng phất không dám tin vào tất cả những gì trước mắt là thật.

“Gầm....” Lúc Bạch Khởi đang sững sờ, đột nhiên một tiếng rống to từ phía sau truyền tới, một bóng đen thật lớn xuất hiện trước mặt Bạch khởi, thân cao quá mười mét, dài hơn hai mươi mét, đang vọt tới, dã thú này to lớn vô cùng, xem ra không phải đơn thuần là dã thú, bình thường với cơ thể như vậy cũng đủ kinh khủng rồi, nhưng loài này phảng phất không có lực công kích gì, nhìn bên ngoài Bạch Khởi thấy dã thú này với dã thú mà Bạch khởi trước đây đã nhìn thấy chỉ là to hơn một chút.

Mà tiếng rống rõ ràng không phải do bọn Bạch Khởi tạo ra, mà là một bóng thân to lớn, cao hơn ba mươi mét đang từ xa vọt tới.... Trong tay còn cầm theo một cây cự lớn đang đuổi theo đàn dã thú này....

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

133. Chương 132: Thái Thân

“Đây là...” Bạch khởi nhìn một cách ngốc nghếch cảnh tượng trước mắt, không dám tin, miệng thì lắp bắp, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên nói không nên lời.

Kỳ thực việc này cũng không thể trách Bạch Khởi, bởi vì cảnh tượng trước mặt thực sự khiến người ta kinh ngạc.... Tất cả những điều này thực sự khiến người ta khó tin, một người thân cao hơn ba mươi mét ở phía xa đó... chính là Thái Thân trong truyền thuyết.

Đúng vậy, nếu như Bạch khởi không nhìn nhầm, đây.... chính là Thái Thân trong truyền thuyết đã biến mất mấy vạn năm, từ lúc đầu thời đại văn minh ma pháp, thời khắc nhân loại quật khởi đã biến mất một chủng tộc kinh khủng trong dòng chảy lịch sử. Truyền thuyết nói, chủng tộc có thể chống lại thần ma... Thái Thân.

Thái Thân phân thành Thái Thân phổ thông, Thái Thân thanh đồng, Thái Thân bạc, Thái Thân hoàng kim, Thái Thân cự thần. Trong truyền thuyết Thái Thân phổ thông thân cao cũng từ hai mươi đến ba mươi mét, Thái Thân thanh đồng thân cao có thể hơn bốn mươi mét, còn Thái Thân bạc thân cao hơn năm mươi mét đến tám mươi mét, còn Thái Thân hoàng kim thuộc tầng cao nhất của tộc Thái Thân, trưởng thành có thể cao một trăm mét, sức mạnh kinh khủng, có thể dời sông chuyển núi, còn Thái Thân cự thần... Loại này trong truyền thuyết thân cao hơn núi, tay có thể hái nhật nguyệt, một bước có thể vượt qua trăm dặm... hẳn gần như là vô địch...

Chủng tộc trước mặt chính là Thái Thân, lúc này Bạch Khởi bỗng nhiên có chút hiểu ra, hiểu vì sao nhiều năm trở lại đây phàm là người đặt chân vào Tử Vong khâu linh đều không có đường sống.... nói đùa chứ, đối mặt với Thái Thân kinh khủng như vậy, những người này chỉ như một cái rơm, cho dù là cường giả của loài người, không có thực lực đấu tông cấp thì đối mặt với Thái Thân phổ thông cũng chết ngay, còn những Thái Thân bạc cao, cho dù không biết là ở đây có tồn tại hay không nhưng chỉ cần có một, hai con thì dù là đấu đế e cũng chỉ đành nuốt hận tại chỗ mà thôi...

Có Thái Thân trấn thủ, Tử Vong khâu linh này đúng là một nơi danh phó kỳ thực, người đến đây gặp phải Thái Thân kinh khủng này có thể sống sót sao?

“Khiếu Thiên... Xem ra hai chúng ta hình như đến nhầm nơi...” Bạch Khởi cười khổ một tiếng rồi nói.

“Ồ ô...” Khiếu Thiên nằm úp sấp ở nơi nào thấp giọng kêu lên, nhìn nét mặt nó cũng biết là lúc này nó cũng tuyệt vọng như Bạch Khởi.

“Dừng lại! Dừng lại!” bỗng nhiên một giọng nói lớn đinh tai nhức óc vang lên, những con dã thú to lớn đó đang tiến về phía Bạch Khởi, bỗng nhiên dừng lại, nhìn bộ dạng hình như rất nghe lời...

“Hô...” nhìn thấy những con dã thú to lớn đang tiến sát về phía mình bỗng nhiên dừng lại, nghe thấy vậy Bạch Khởi thở dài một hơi.

“... Loài bò sát nhỏ... Người là con người sao? Các người thật là nhỏ bé... người vì sao lại đặt chân đến lãnh địa Thái Thân của chúng ta chứ? Còn xuất hiện trong bãi cỏ nhà ta? Lẽ nào các người muốn ăn trộm lương thực của nhà ta sao?” Thái Thân cao hơn ba mươi mét bước ba, đi năm bước đã đến trước mặt Bạch Khởi, nhìn Bạch Khởi rồi tàn bạo nói, khi nói thì ngồi chồm hổm, vẻ mặt hung ác độc địa nhìn Bạch Khởi, vẻ mặt khó chịu, nhìn Bạch Khởi như đang nhìn một kẻ trộm.

Nhìn thoáng qua Thái Thân trước mặt, lại nhìn những con dã thú đứng sừng sững bên cạnh, Bạch Khởi khóe miệng co quắp lại một chút, mọi người nói nào của Thái Thân đặc biệt là Thái Thân phổ thông chỉ số thông minh không cao lắm, trước đây Bạch Khởi không tin lắm, nhưng bây giờ Bạch Khởi đã tin rồi, đùa cái gì chứ, thực vật trong miệng hẳn sợ là những con lợn to bên cạnh.... Thứ đồ chơi đó thân cao quá mười mét, dài hai mươi mét, Bạch Khởi và Khiếu Thiên cho dù có thể giết được chúng lẽ nào còn có thể đem bọn chúng chạy đi? Thứ đồ chơi đó, nếu thực sự muốn giết ăn thịt thì Bạch Khởi e là phải ăn mất mấy năm.... Thứ đồ chơi đó có thể ăn trộm sao?

“y...Vị này.... Thái Thân tiên sinh, ngài nghĩ chúng tôi có khả năng săn trộm lương thực của ngài sao?” Bạch Khởi khóe miệng co quắp một chút sau đó bất đắc dĩ nói.

“Ach... hình như là không thể... Đúng rồi... ta tên là Táp La Nhĩ, người có thể gọi ta là Táp La Nhĩ... Ô... Không đúng, ta nói người biết làm gì chứ? Loài người đáng chết... cho dù các người là ai, dám đặt chân lên lãnh địa của Thái Thần chúng ta thì người chỉ có con đường chết. Nơi này tuyệt đối cấm những loài khác đến... Đây là lãnh địa của Thái Thần chúng ta!!!!” Táp La Nhĩ nói xong lạnh lùng liếc nhìn Bạch Khởi trước mặt, nói rồi liền động thủ, cây mộc côn to lớn trong tay đã sẵn sàng chỉ còn chờ nện xuống Bạch Khởi mà thôi.

Thấy vậy, Bạch Khởi trong lòng cũng quyết tâm liều mạng, cánh tay A tu la phát ra ánh sáng đỏ sẫm, toàn thân căng ra, đầu khí màu xanh trên người không ngừng bốc lên, mà Khiếu Thiên bên cạnh cũng căng người ra, vẻ mặt hung ác nhìn Thái Thần trước mặt, bộ lông dựng đứng lên như muốn quyết một trận sinh tử với Thái Thần to lớn trước mặt.

“Gầm...” Khiếu Thiên dùng toàn lực phát ra một tiếng rống lớn về phía Thái Thần trước mặt, sau đó ánh sáng màu lam xuất hiện trong mắt của Khiếu Thiên..

“Chết tiệt... Bọn Thái Thần này vẫn chưa chết hết sao, ta nghĩ rằng Thái Thần cự thần sau khi chết thì bọn đầu to tứ chi phát triển này đã chết hết cả rồi, nào ngờ chúng vẫn còn sống.... Cũng không biết là ai đã giữ chúng, lẽ nào hần không biết giúp bọn chúng đến khi chúng trưởng thành sẽ kinh khủng như thế nào sao? Đặc biệt là bọn Thái Thần hoàng kim, đều có thể giết thần cấp thấp, Bạch Khởi huynh đệ, người không phải đối thủ của nó, dù nó chỉ là Thái Thần phổ thông nhưng sức mạnh vô cùng, da như sắt thép, không có thực lực của đầu tông người chết chắc, nhanh chạy đi.... chỉ cần người chạy đủ nhanh thì sẽ không sao!” Một giọng nói bỗng vang lên bên tai Bạch Khởi.

“Đừng vội... đợi chút... Ta thấy việc này không nhất thiết phải bỏ chạy...” nói thực Bạch Khởi nghe những lời này nhất thời muốn bỏ chạy, mặc dù bên ngoài nguy hiểm, nhưng hần nhất định sẽ chạy ra, đối mặt với những người ở bên ngoài chỉ ít Bạch Khởi còn có con đường sống, nhưng nếu là đối mặt với bọn Thái Thần này Bạch Khởi thấy mình hy vọng xa xôi, cho dù có thể chạy trốn từ tay hần rồi lại thế nào nữa?

Cũng không nên quên, nơi đây là Tử Vong khâu lĩnh, là địa bàn của Thái Thần, lúc nào nó rống to lên gọi huynh đệ... vậy mình chết chắc... nhưng lời của Cửu U lại khiến Bạch Khởi dừng lại, bởi vì lời của Cửu U rất chính xác, nếu hần nói như vậy, nhất định có nguyên nhân của hần, Bạch Khởi cuối cùng hay là chọn nghe theo lời Cửu U.

Bởi vì Bạch Khởi biết rằng Cửu U so với Đại Hắc Thiên còn lợi hại hơn nhiều, bản thân Đại Hắc Thiên cũng không phát hiện được sự tồn tại của Cửu U, hơn nữa thường ngày Cửu u đối với Đại Hắc Thiên vẫn là bộ dáng không xem ra gì, từ đó phán đoán cao thấp cũng không khó.

“Cái thứ bé nhỏ này là Khiếu Nguyệt?! Thái Thần Táp La Nhĩ đang muốn động thủ thì nghe thấy tiếng gầm của Khiếu Thiên, bỗng sửng sốt, lập tức nhìn về phía Khiếu Thiên, bỗng ngừng lại trở nên cực kỳ quái dị, nhìn Khiếu Thiên trước mặt đầy vẻ nghi ngờ nói.

“Cái gì mà Khiếu Nguyệt? BẠN của ta là Khiếu Thiên!” Bạch Khởi nghe xong không nhịn được cười.

“Nói láo đây rõ ràng là Khiếu Nguyệt, sao lại là Khiếu Thiên! Tộc Thái Thần chúng ta với Tộc bọn hần có giao hảo với nhau, ta làm sao có thể nhìn nhầm cơ chứ! Khiếu Nguyệt Thiên Lang từ xưa đến nay đều là hai mắt màu lam...Ta sao có thể nhìn sai... Ta có thể cảm nhận được!” Táp La Nhĩ nghe xong liền hét lên một tiếng bất mãn nói.

Nghe Táp La Nhĩ nói Bạch Khởi sửng sốt, lập tức đưa mắt nhìn Khiếu Thiên, không ngờ lai lịch của Khiếu Thiên lại là như vậy, bọn chúng lại có giao hảo với tộc Thái Thần, Tộc Thái Thần có trình độ thế nào? Một con bình thường trưởng thành phổ thông Thái Thần có thể dùng mộc côn đánh chết một đầu tông cường giả... Khiếu Thiên có giao hảo với tộc Thái Thần, vậy thực lực có thể nghĩ là biết, cũng không trách được lúc đầu gặp Khiếu Thiên chỉ là một con tiểu cầu, chỉ mới qua một năm mà nó đã lớn lên nhanh như vậy, bây giờ đã hơn một thước năm, hơn nữa thực lực cực kỳ lợi hại, chỉ thua mình một chút....

Phải biết rằng Bạch Khởi có Cửu U siêu cấp ác ma, lại thông qua nhiều kim tệ và nhiệm vụ mới lên được đẳng cấp này, còn Khiếu Thiên hần cả ngày ngoài ăn rồi ngủ ra, đã nhanh chóng nâng lên đến đẳng cấp đại đầu sư đỉnh phong, điều này khiến Bạch Khởi nghi ngờ không ngớt, nhưng bây giờ cuối cùng đã được m

rộng tầm mắt, chẳng trách Cửu U cần mười vạn điểm giao dịch mới nói cho mình biết thân thế của Khiếu Thiên.

Lúc Bạch Khởi đang sững sờ, Tạp La Nhĩ Thái Thần bỗng nhiên lúc đó ngữ khí trở nên hiền hòa, mắt thoáng nhìn Khiếu Thiên trước mặt, rồi lại nhìn sang bên Bạch Khởi, ôn hòa nói rằng: “Người đã cùng hắn đi với nhau, vậy rất vui mừng chào đón người đến với lãnh địa của Thái Thần... nhưng trước hết người phải cùng ta đi gặp tộc trưởng đại nhân đã.”

“Gặp tộc trưởng của các người?” Bạch Khởi sững sờ một lúc rồi nói.

“Đúng vậy... Tộc trưởng hoàng kim Thái Thần vĩ đại của chúng ta Tạp Lạc Tư các hạ... người có thể ở cùng với tộc Khiếu Nguyệt, vậy có thể chứng minh người nhận được sự thừa nhận của họ, vậy người là một vị khách tôn kính nhất của tộc Thái Thần chúng ta, còn Khiếu Thiên Thiên Lang cũng là liên minh hữu nghị của tộc Thái Thần chúng ta, do vậy các người đã đến đây ta phải dẫn các người đi gặp tộc trưởng các hạ, mặc dù tộc trưởng các hạ đã rất lâu rồi không gặp người ngoài, nhưng bằng hữu đến từ tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang người nhất định ngoại lệ...” Thái Thần Tạp La Nhĩ ôn hòa nói.

Nghe nói phải đi gặp Hoàng kim Thái Thần, Bạch Khởi có chút choáng váng, đây là hoàng kim Thái Thần, tuyệt đối là nhân vật cả đời Bạch Khởi muốn gặp, nên trong lòng Bạch Khởi khó tránh có chút kích động, căng thẳng, kỳ thực không riêng gì Bạch Khởi mà là bất kỳ một người nào ở Thiên n đại lục cũng khó tránh có chút căng thẳng, hoàng kim Thái Thần... có thể chống lại sự tồn tại của thần cấp thấp, dù là thú hoàng đầu để gặp phải một nhân vật thế này cũng chỉ có nước chạy trốn mà thôi....

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

134. Chương 133: Hoàng Kim Thái Thần Tạp Lạc Tư

Thái Thần vương thành, một tòa thành được xây dựng trên cao nguyên, trên Tử Vong khâu linh người người sợ hãi, một thành phố rộng lớn xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Bạch Khởi vốn cho rằng Mân Côi thành mà mình đã nhìn qua là thành thị số một trên đại lục đã là đủ rộng lớn lắm rồi, nhưng khi Bạch Khởi nhìn thấy thành Thái Thần to lớn này, hắn đã thay đổi quan niệm của mình trước kia, có thể. Thái Thần thành này không xa hoa, cũng không tinh vi như Mân Côi thành, bất quá Bạch khởi tin rằng trên cả Thiên n đại lục này không có một tòa thành nào có thể so bì được với Thái Thần vương thành trước mặt Bạch khởi đây... Dù sao... nơi đây là nơi cư ngụ của tộc Thái Thần với chiều cao trung bình trên ba mươi mét.

Tường thành ở đây Bạch Khởi thấy chỉ ít cũng phải bốn trăm mét, tường thành rộng lớn vô cùng, cổng thành rất nặng tạo cho mọi người một cảm giác rộng lớn, đứng trước kiến trúc rộng lớn như này Bạch Khởi có cảm giác không nói thành lời...

Nhưng tường thành này tuy rằng rộng lớn khổng lồ nhưng đã trải qua vô số năm tháng nên vài chỗ có chút không nguyên vẹn, hơn nữa ngoài tám người Thái Thần to lớn đứng xếp hàng ở cổng thành ra thì trên tường thành lại không có bóng dáng của một người nào.

Cả thành tuy rộng lớn nhưng lại khiến cho ta có cảm giác trống trải vô cùng, dù sao sự huy hoàng của Thái Thần tộc sớm đã không như xưa, tộc này tỉ lệ sinh đẻ thấp đến mức không thể so với long tộc trong truyền thuyết, hơn nữa trải qua mấy lần đại chiến mọi người đều cho rằng bọn họ đã diệt vong cả rồi, lúc này bọn họ còn có thể sống sót như vậy đã là phúc phận lớn, muốn khôi phục lại nhân khẩu như lúc xưa, sợ là phải mất mấy trăm năm..

Tạp La Nhĩ dẫn Bạch Khởi và Khiếu Thiên một tay nâng họ, sau đó lừa bầy gia súc của mình về phía Thái thần Thành.

“Ha ha...các huynh đệ... Ta đã về rồi đây, nhanh bẩm báo tộc trưởng ta phát hiện được tộc Khiếu Nguyệt.” Tạp La Nhĩ vui mừng giống như một đứa trẻ, tám người to lớn đang truyền nhau, âm thanh to lớn như tiếng sấm, làm Bạch Khởi và Khiếu Thiên phải bịt hai lỗ tai lại.

“Cái gì! Tạp La Nhĩ người đã tìm ra tộc Khiếu Nguyệt! ở đâu? ở đâu? mấy người Thái Thân uy nghiêm đứng trước cửa nghe xong sững sốt, lập tức từng người từng người hưng phấn vui vẻ hỏi, sống ở Tử Vong khâu linh vô số năm, những người Thái Thân này sớm đã buồn chán, nghe nói tìm được tộc Khiếu Nguyệt, ai lấy đều vui vẻ phấn khích như vậy.

Còn cửa thành trái lại không có ai trông coi, đây là thái thân vương thành, mặc dù tộc Thái thân như ngày nay đã không nhiều thái thân thuần chủng không quá hai trăm nhưng tộc Thái Thân đứng bên trong có gần một trăm thái thân nam nữ trưởng thành, những người chưa trưởng thành cũng đủ để giết chết một người đầu lĩnh cấp cường giả, trừ phi là chán sống, không có Tộc nào dám đến đây tìm phiền phức cả, dù cho là long tộc cũng không ngoại lệ... cơn thịnh lộ của tộc Thái Thân không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được.

“Được rồi, tất cả trở về vị trí của mình, Tạp La Nhĩ dẫn loài người và người bạn tộc Khiếu Nguyệt vào đây, ta đang đợi ở trung tâm thần điện.” Một giọng nói già nua mà hiền hòa bỗng vang lên, tuy hiền lành nhưng lại mang uy nghiêm không thể xâm phạm.

Vốn dĩ đó là những Thái Thân vui vẻ, trong nháy mắt biến sắc, trở về vị trí của mình, còn Tạp La Nhĩ vẻ mặt kích động dẫn Bạch Khởi bọn họ chạy vội hướng bên trong thành, dĩ nhiên: ngay cả những “gia súc” cũng mặc kệ.

Tạp La Nhĩ đứng lên giống như một máy địa chấn, Bạch Khởi đều nghe thấy hoảng động, nhưng Tạp La Nhĩ lại hoàn toàn không cảm thấy, chỉ chạy về phía trước, mục tiêu là một tòa đại điện ở vị trí trung tâm nhất.

Trên đường chạy đến Bạch Khởi nhìn thấy một hai trăm thái thân, có già có trẻ, có thanh niên, tuy rằng dân số không đông lắm, Thái thân trong vương thành khổng lồ này lại rõ ràng rất thưa thớt, hoang vu, nhưng những người này lại để lại cho Bạch Khởi một ấn tượng sâu sắc.

“Trời ạ... nhiều Thái thân như thế này, nếu toàn bộ đều là thủ hạ của mình...” Bạch Khởi trong lòng mơ tưởng, nhưng nghĩ đến sau này hẳn lại không dám nghĩ, nếu hẳn muốn lãnh đạo hai trăm người tộc Thái Thân này, e là có thể quét ngang vương đô, Mãn Côi thành, cho dù vũ khí của bọn họ từ trước đến nay đều là đá và mộc còn nhưng đã đủ kinh khủng rồi.

Trong chốc lát Bạch Khởi và Khiếu Thiên đã được Tạp La Nhĩ dẫn đến vị trí trung tâm thần điện, có bốn người uy vũ, lại thêm khổng lồ, thân cao hơn bốn mươi mét trên người lại mặc khôi giáp, bên hông là một trường kiếm dài hơn mười mét....

Tuy chỉ có bốn người, nhưng Bạch Khởi không hoài nghi sự kinh khủng của bốn tên này, bốn tên này tuyệt đối không thể kém hơn cửu tinh đầu vương, hơn nữa nếu là trong chiến đấu chắc chắn sẽ kinh khủng hơn gấp bội lần so với một đầu hoàng... bốn tên này.... trong mắt Bạch Khởi vốn là bốn cỗ máy chiến tranh.

Bốn cỗ máy chiến tranh đẩy cánh cửa đá ở trung tâm, Tạp La Nhĩ nhìn vào bên trong rồi bước vào trước cánh cổng đá đặt Khiếu Thiên và Bạch Khởi xuống, sau đó quỳ xuống cung kính rồi mới rời đi.

Bạch khởi và khiếu thiên sững sốt, lập tức nhìn Tạp La Nhĩ rồi bước vào bên trong, Bạch khởi dẫn theo Khiếu Thiên chậm rãi bước vào phía trong căn phòng u ám, một Thái thân cần phải bước lên mấy trăm bước còn Bạch khởi chỉ ít cũng cần đi mấy ngàn mét.

Sau khi Bạch Khởi và khiếu thiên bước vào, khi họ bước vào nơi sâu nhất của thần điện, một vương tọa xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, vương tọa không lớn, ngược lại rất nhỏ và không to mấy so với vương tọa của quốc vương vương quốc loài người, mà ngồi trên vương tọa là một ông lão với khuôn mặt hiền lành, mặc trường bào, mang theo dáng vẻ ôn hòa, tươi cười, vuốt ve trôm râu trước ngực nhìn Bạch Khởi và Khiếu thiên đang ở trước mặt...

“Người là...” Bạch khởi nhìn thấy ông lão trước mặt có chút kinh ngạc, mặc dù trong lòng Bạch Khởi đã có suy đoán nhưng vẫn xác nhận một chút, dù sao tuy hoàng kim Thái Thân có bản lĩnh có thể biến thành người thường, nhưng bọn họ thường không làm vậy, bởi vì bọn họ cho rằng loài người nhỏ bé, yếu đuối, điều này.... sử thi đều có ghi chép lại.

“Ha ha... Hoàng kim thái thân Tạp Lạc Tư...” ông lão đó mỉm cười trả lời câu hỏi của Bạch Khởi mà không hề có chút bất mãn.

“Ồ...vừa nhiên là Khiếu nguyệt Thiên lang... không biết đã bao nhiêu năm rồi ta không gặp tộc Khiếu Nguyệt xuất hiện rồi, không ngờ hôm nay ta vẫn có thể thấy liên minh bằng hữu năm xưa, anh bạn nhỏ tộc của người bây giờ ra sao?” Không để ý đến Bạch Khởi, rõ ràng ánh mắt của hoàng kim Thái Thân Táp Lạc tư đang tập trung vào Khiếu Thiên, rõ ràng là coi trọng Khiếu Thiên hơn.

Nhưng Bạch Khởi trong lòng không hề khó chịu, giao hảo lâu đời của hai tộc, họ quan tâm đến Khiếu Thiên là điều lên làm, huống hồ nếu không phải vì Khiếu Thiên thì bản thân bây giờ sợ là đã thành người chết rồi, mọi người chịu gặp mình hoàn toàn là vì Khiếu Thiên.

“Gâu gâu...” nghe xong lời này hai mắt Khiếu Thiên có chút ướt ướt, kêu mấy tiếng, rồi quay người khẽ cạo mình vào Bạch Khởi..

Phản ứng của Khiếu Thiên khiến Bạch Khởi có chút bối rối, không biết tên này rốt cuộc muốn làm gì, còn Táp Lạc Tư ở bên vẻ mặt ngưng trọng, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, điều này khiến Bạch khởi trong lòng bồn chồn, không biết Khiếu Thiên rốt cuộc muốn làm gì...

“À... Ta biết rồi... tộc các người được may mắn được con người chú ý, mà...tỉ lệ sinh sản còn thấp hơn bọn ta, nhiều năm nay các người có thể bảo tồn được đã là không dễ rồi, yên tâm đi anh bạn nhỏ... thù giết phụ thân người ta sẽ giúp người báo... Dù sao hai tộc chúng ta từ xưa đã là liên minh bằng hữu, thân như huynh đệ, bây giờ tộc các người chỉ còn lại mình người, tộc Thái Thân chúng ta không thể ngồi yên được.... người trước hết hãy ở lại đây đã, ngày mai ta khởi trình... giết kẻ đó giúp người báo thù!” Thái Thân ngồi đó với vẻ mặt nghiêm trọng, nói với giọng tràn đầy sát khí.

Điều này khiến trong lòng Bạch Khởi bỗng kinh hoàng, âm thầm nghĩ đến : “Không biết người nào không may đã giết phụ thân của Khiếu Thiên, người tốt rồi nhé, người cho rằng mọi người ăn hiếp người...bây giờ người có người giúp, tên đó đen đủi chết chắc.”

Nhưng lời này vẫn khiến Bạch khởi có chút choáng váng, hoàng kim thái thân Táp Lạc tư, nhưng hoàng kim thái thân ơi... cần phải ra ngoài mới biết được động tĩnh như thế nào, nhưng nghĩ đến một trận đổ máu là khó tránh khỏi, vị này giống như tộc trưởng của long tộc trong truyền thuyết... thuộc loại thiên hạ vô địch.... Trừ khi.... giết kẻ giết chết phụ thân Khiếu Thiên là tộc trưởng long tộc, nếu không tên đó chết là cái chắc..

“Gầm gầm...” Nhưng nghe xong những lời này Khiếu Thiên không hề vui vẻ gì, ngược lại còn gầm thét lên hai tiếng, cũng không biết là đang nói những gì.... nhưng nét mặt kiên quyết lại khiến người khác phải kinh hãi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

135. Chương 134: Máu Của Hoàng Kim Thái Thân

Khiếu Thiên gầm khê, mặt của Táp Lạc Tư liền biến sắc, nhìn Khiếu Thiên rồi trầm ngâm nói: “Người muốn tự mình đi báo thù?”

“Gâu....” Khiếu Thiên thấp giọng kêu một lần nữa rồi sau đó gật gật đầu.

“Ha ha.... được.... quả nhiên không hổ danh là Khiếu Nguyệt Thiên lang, tộc của các người từ trước tới nay luôn như vậy, dù bây giờ chỉ còn mình người, cũng không khiến ta thất vọng... được... Không hổ là liên minh bằng hữu của tộc Thái Thân chúng ta, dù đối mặt với nguy hiểm cũng dũng mãnh thẳng tiến, nhưng với thực lực của người bây giờ muốn đánh bại hắn.... phải mất mấy trăm năm, dù sao người bây giờ vẫn còn nhỏ tuổi, muốn trưởng thành lên cần phải mất một thời gian rất dài...” Táp Lạc Tư nhìn Khiếu Thiên rồi cười vui trong lòng, nhưng nói xong sắc mặt lại có chút nghiêm trọng, trầm ngâm....

“Gầm...” Khiếu Thiên nhe răng nhếch miệng lên, trong ánh mắt tràn đầy hận thù.

“Thôi được... Đã như vậy... Ta biết rồi anh bạn nhỏ.... hãy ở lại đây, ở đây có rất nhiều thứ tốt, đều là di bảo của tiền bối Thái Thân chúng ta, nó sẽ giúp người rất nhiều, ba năm, trong thời gian ba năm đủ để người có thể ngang với hắn, thậm chí còn có thể thắng... thế nào?” hoàng kim Thái Thân Táp Lạc tư nhìn Khiếu Thiên rồi nói như vậy.

“Gâu.....” Khiếu Thiên do dự, nhìn Bạch Khởi rồi lại quay sang nhìn Tạc Lạc Tư không biết nên lựa chọn thế nào? Không nỡ rời xa Bạch Khởi, nhưng lời của Tạc Lạc Tư lại làm khó hắn.

“Chỉ là ba năm mà thôi... anh bạn nhỏ người không cần đau lòng như vậy, ba năm đối với chúng ta như là trong nháy mắt vậy, mặc dù tuổi thọ của loài người ngắn nhưng người vẫn có nhiều thời gian ở cùng với hắn...” Nhìn thấy Khiếu Thiên như vậy, Tạc Lạc Tư mỉm cười, lắc đầu nói.

“Đúng vậy... Khiếu thiên, ba năm sau ta sẽ đến đón người, người không nên như vậy, hơn nữa người mạnh rồi không những có thể báo thù mà còn có thể giúp ta, đúng không? Đợi người mạnh lên rồi chúng ta cũng sẽ không bị người ta truy sát như lần này nữa” Bạch Khởi xoa xoa đầu Khiếu Thiên, đồng thời khuyên bảo.

“Gâu gâu.....” Khiếu Thiên tuy không muốn nhưng vẫn gật gật đầu, thấp giọng kêu hai tiếng, rõ ràng hắn cũng đã lựa chọn rồi.

Nhìn thấy như vậy, trong mắt Bạch Khởi cũng ươn ướt, nhưng Bạch Khởi lại hiểu rằng đó là điều có lợi cho Khiếu Thiên, có một chút thời gian, có một số việc phải dứt bỏ, hơn nữa hắn và Khiếu thiên cũng không phải sau này không gặp mặt nhau nữa, chỉ là trong ba năm thoáng qua mà thôi.

“Tiểu tử loài người, vừa rồi anh bạn nhỏ đã nói với ta việc của các người, người yên tâm, ta bảo đảm sự an toàn cho người... nhưng Tộc Thái Thản chúng ta không tiện xuống núi, ta không muốn để người ngoài biết chúng ta vẫn còn sống, cho nên không thể giúp người giết chết những người đó... Nhưng ta lại có thể dùng cách khác để giúp người...” Đợi Khiếu Thiên sau khi đưa ra quyết định, Tạc Lạc Tư mới nhìn Bạch Khởi, thấp giọng nói.

“Điều này... tôi...” Bạch Khởi muốn nói điều gì, nhưng lại không nói ra được, chỉ nhìn ngón tay của Tạc Lạc Tư bỗng cất ra, một giọt máu tươi nhanh chóng rơi vào trong miệng Bạch Khởi.

Lúc này giọng nói của Tạc Lạc Tư cứ vang lên bên tai Bạch Khởi: “Tiểu tử loài người, Khiếu Nguyệt Thiên Lang là liên minh bằng hữu trung thành nhất của tộc Thái Thản chúng ta, bọn họ trước sau như một, dù sao chọn người, vậy người về sau là liên minh bằng hữu suốt đời của họ, cho người một giọt hoàng kim huyết coi như là đền bù cho người, nó có thể cải thiện thể chất của người, hơn nữa còn có thể trở thành công cụ tuyệt hảo của người, người có hoàng kim huyết có thể ra lệnh với tất cả những thủ hạ của Thái Thản, mặc dù không thể ra lệnh cho tộc Thái Thản, nhưng chỉ cần thủ hạ của Thái Thản chúng ta cũng đã có thể giúp người tiêu diệt đám người ngoài kia, hơn nữa bảo đảm sự an toàn của người không là vấn đề.”

“Thủ hạ Thái Thản?” Bạch Khởi vô cùng kinh ngạc hỏi, nói thực Bạch Khởi có chút không hiểu bốn chữ đó là gì, nếu biết chắc sẽ không phản ứng như vậy.

“Uhm.... Không sai... Thủ hạ của Thái Thản, tộc Thái Thản chúng ta trong thời thượng cổ đã tranh đoạt đại lục bá quyền với ma thần, làm sao có thể một mình chiến đấu hăng say chứ? Chúng ta cũng đã có tương đối với số lượng tộc nhân, tay sai nhất cấp vô số, thời kỳ huy hoàng nhất của tộc Thái Thản có mấy chục vạn Thái Thản cự nhân, trong đó chỉ riêng là hoàng kim Thái Thản đã hơn trăm người, dưới sự lãnh đạo của Thái Thản cự thần đã tranh giành bá quyền với chư thần, hơn nữa ngoài ra còn có một số lượng khổng lồ quân thủ hạ, mặc dù sau cùng Thái Thản chúng ta bại trận, chúng ta mất đi địa vị bá chủ đại lục, số người chết và trọng thương vô số, đến bây giờ chỉ còn hai trăm người, phải ẩn cư tại tử vong khâu linh này, thủ hạ của chúng ta cũng chết và trọng thương không ít, nhưng không có nghĩa là bọn họ đã mất tích hết, mặc dù số lượng của bọn họ thừa thớt đến đáng sợ...nhưng vẫn còn không ít người còn sống..ví dụ như Sơn linh cự nhân, sâm lâm cự nhân, dong nham cự nhân, hải cự nhân, độc nhân cự nhân,... đều là thủ hạ của tộc Thái Thản chúng ta, người có hoàng kim huyết có thể chỉ phối sự tồn tại của bọn họ,...” Tạc Lạc Tư mỉm cười nói như vậy.

Nhưng những lời này lại khiến trong lòng Bạch khởi có chút kinh hãi, cự nhân tộc là tộc thực sự tồn tại, mặc dù số lượng cũng không nhiều, lực lượng không bằng Thái Thản, nhưng cũng đủ dũng mãnh rồi, một người độc nhân cự nhân trưởng thành thân cao hơn tám mét, có thể đủ sức một mình đánh với Cửu tinh đấu linh, hơn nữa trên chiến trường càng kinh khủng hơn, hơn nữa độc nhân cự nhân thích sống thành nhóm từ mười đến một trăm người, một nhóm như vậy dù là đấu vương cũng không dám trêu chọc, có thể thấy sự lợi hại của bọn họ.

Còn hải cự nhân, dong nham cự nhân, sâm lâm cự nhân, sơn linh cự nhân, càng kinh khủng. Hải cự nhân

có thể thao túng nguyên tố thủy, thân cao hơn hai mươi mét, lực lớn vô cùng, tuyệt đối là bá vương biển cả; còn sâm lâm cự nhân, thân cao theo kịp Thái Thái, ẩn dấu trong chốn rừng sâu, giết người vô hình; Sơn linh cự nhân quần cư ở trên núi, quen dùng nham thạch để công kích kẻ thù, khó có thể tàn sát nhưng rất dễ bị đánh bại một một loại cự nhân, thân cao không quá mười mét, đương nhiên kinh khủng nhất là dòng nham cự nhân, yêu thích nóng bức, thường sống trong hỏa sơn, toàn thân là lửa cháy đỏ rực, thân thể như kim cương, khó có thể phá hủy, lực lớn vô cùng, sức phá hoại kinh người, so với Thái Thái phổ thông cũng chỉ là kém chút ít, có thể thấy được sự lợi hại của họ.

Mình có hoàng kim huyết vậy là có thể ra lệnh cho bọn họ, đây là Bạch Khởi không ngờ tới, lúc này trong lòng Bạch Khởi nhất thời kinh ngạc khó có thể nói ra.

“Nhưng... tôi phải làm sao mới tìm được bọn họ? Người cũng biết rằng..bọn họ không dễ tìm được.” Bạch khởi có chút phiền muộn nói vậy, nói thực những cự nhân này thực sự tồn tại nhưng lại không dễ tìm thấy họ, dù sao bọn họ cũng ẩn thân trong chốn rừng sâu, núi cao..khó có thể tìm ra được.

“Điều này..phải dựa vào bản thân người, nhưng ta có thể giúp người một chút.... trên Tử vong khâu linh có không ít cự nhân tồn tại, có một người độc nhãn cự nhân ở nơi đó, lại ở nơi xa xôi tám trăm mét tổng cộng có hơn ba mươi người, tuy không nhiều nhưng cũng đủ rồi... một chút ta sẽ kêu người đi triệu bọn họ, có bọn họ bảo vệ người tuyệt đối an toàn...” Tập Lạc Tư bình tĩnh nói.

Sau khi nói xong rồi nhìn Bạch khởi nói rằng: “đương nhiên tộc Thái Thái là hậu duệ của cự thần, hoàng kim thái thái có huyết thống, tự nhiên có điều đặc biệt riêng...”

“Cái gì? Điều đặc biệt?” Bạch khởi kinh ngạc nói.

“Ha ha... Điều này... người lập tức sẽ cảm nhận được ngay.” Tập lạc tư cười thần bí nói như thế.

Sau khi nói xong Bạch Khởi lập tức cảm thấy toàn thân nóng rực, trong nháy mắt toàn thân Bạch khởi bỗng cảm thấy như là lửa đốt vậy, khắp toàn thân đều tê liệt đau nhức, trong nháy mắt bắt đầu tràn ngập ra, điều này khiến Bạch Khởi cảm thấy đau nhức, trong nháy mắt choáng váng hôn mê bất tỉnh đi.

Khi tỉnh dậy, Bạch khởi cảm thấy toàn thân mình tràn đầy sức lực, Bạch khởi cảm thấy mình như cao thêm một chút, vốn chỉ cao một mét tám bây giờ cao thêm một chút là một mét tám mươi tám, thân thể càng thêm cường tráng, toàn thân cảm thấy tràn ngập khí.

Bạch khởi cảm thấy sức lực của mình bây giờ đã tăng lên mấy phần, bản thân giống như một người hình bạo long, vạn cân đá cũng có thể nhấc lên được, đương nhiên đây đều không phải là chủ yếu, chủ yếu là Bạch khởi phát hiện bản thân lại được nâng lên, toàn thân nâng lên cảnh giới cửu tinh đầu linh, chỉ cần một chút nữa là có thể tiến vào đầu tông rồi, điều này khiến Bạch Khởi hưng phấn vô cùng.

“Điều này.... đã đột phá sao? Hắc y quân vẫn cần phải tiền, nhưng tiêu mấy vạn kim tệ đột phá một chút không là vấn đề... đã như vậy.... vậy thì đợi rồi khỏi đây ta trước hết sẽ đi đổi một chút như vậy không không sai... quyết định như vậy đi...” Bạch Khởi trong đầu thầm hạ quyết tâm.

“Thế nào cảm thấy khá hơn rồi chứ...” khi trong đầu Bạch Khởi đang nghĩ vậy thì giọng nói của Tập Lạc Tư bỗng vang lên bên tai Bạch Khởi.

“Tôi... hôn mê bao lâu rồi? Khiếu Thiên đâu...” Bạch Khởi nhìn Tập Lạc tư thấp giọng hỏi.

“Bảy ngày rồi, Khiếu Nguyệt đã được ta đưa đến nơi khác luyện tập, tiểu tử loài người dù sao đã tốt hơn rồi, vậy người có thể đi được rồi, sau ba năm ta sẽ trả lại anh bạn nhỏ đó nguyên vẹn... Ba Phạt lợi á vương đồ Mãn Côi thành đúng không? Ba năm sau ta sẽ dẫn anh bạn nhỏ đó đi tìm người...” Tập Lạc Tư nhìn thấy Bạch Khởi tỉnh dậy liền đuổi khách, nhưng vẫn hứa hẹn với Bạch khởi điều đó.

“Uhm.... tôi biết rồi.” Bạch Khởi không phải là người không biết đối phương đang đuổi khách, bạch khởi nghe xong liền gật gật đầu nói như vậy rồi quay người đi.

“Đúng rồi... độc nhãn cự nhân đã ở ngoài đợi người rồi.” Tập Lạc Tư không ngăn cản Bạch Khởi chỉ là bỗng nhiên nói với Bạch khởi như vậy, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

136. Chương 135: Sát Thần Trở Lại

Bạch Khởi ra đến ngoại thành Thái thảo, ba mươi độc nhân cự nhân đang quì ở đó, người nào thân cũng cao trên tám mét, đang quì dưới đất, trên người ăn mặc đơn giản, da thú bao lấy phần bộ vị bí mật, còn những chỗ khác gần như lỏa lồ, toàn bộ lộ ra thân thể cường tráng, đang cung kính nhìn Bạch Khởi, một người đứng đầu thân cao hơn mười mét cao giọng nói lớn: “Tham kiến chủ nhân.”

“Uhm... Đứng dậy cả đi” Bạch Khởi vung tay lên nhàn nhạt nói vậy, nói xong cấp tốc chạy đi về phía trước, còn những độc nhân cự nhân đó người nào người lấy cũng sờ không hiểu, trong nhất thời bọn họ không hiểu tân chủ nhân có huyết thống với hoàng kim thái thảo vĩ đại, rốt cuộc là có ý gì.

Bước ra hơn mười bước Bạch Khởi bỗng vang lên: “Theo ta...”

Sau khi nói xong bọn họ đều đứng dậy, nhanh bước theo Bạch Khởi, mặc dù không có tuyệt kỹ Đạp vân bộ như của Bạch Khởi, nhưng thân cao và thể lực của những người này rõ ràng Bạch Khởi không thể bằng được, nhìn chung tốc độ của Bạch Khởi, tuy rất khó vượt lên nhưng chỉ ít cũng không bị tuột lại.

Bạch Khởi đổi được cấp bậc nhất tinh đấu tông, bước vào hàng ngũ đấu tông, tuy vẫn còn kim tệ nhưng Bạch Khởi không tiếp tục đổi, sau đấu tông mỗi lần lên một tinh cần kim tệ rất nhiều, Bạch Khởi bây giờ lại không phải là đại phú hào giàu có, không nỡ làm như vậy, tuy Bạch Khởi khát vọng thực lực nhưng đổi mất với tiêu phí lớn như vậy Bạch Khởi vẫn nhẫn nại không làm.

Khi vào đấu tông không làm ảnh hưởng đến hành động của Bạch Khởi, Bạch Khởi vẫn không cảm thấy gì khác lạ, chỉ thấy được năng lượng tiến vào thân thể mình, bản thân liền thăng cấp, tốc độ và sức mạnh trong nháy mắt được tăng lên, vốn bùng phát đấu khí lực sắc bên ngoài, bây giờ chuyển thành thanh sắc, sức lực toàn thân đều tăng lên.

Lực lượng chiếm được đề thăng trên người Bạch Khởi. Bộc phát ra một cỗ đậm thanh sắc đấu khí cường liệt, lập tức nhảy xuyên qua đám mây phóng đi, trực tiếp xông xuống núi....

Lúc này dưới chân núi Tử Vong khâu linh tập trung gần vạn người, người của tam đại thế lực vẫn không rời đi, Đạo Ba Kiệt lúc đầu cũng muốn rời đi, nhưng không đi được bao xa thì bị Tiểu Diện Hồ và Độc Mân Côi ngăn cản, cùng nhau bác bỏ chuyện này, bởi vì bọn họ sợ Bạch Khởi bỏ chạy, cho nên trấn thủ ở đây, trong tiềm thức mọi người đều biết rằng bước vào Tử Vong khâu linh ắt sẽ phải chết, nhưng nếu Bạch Khởi không bước vào? Chỉ ở bên ngoài biên giới? Bọn chúng trước đây gặp phải tình huống bị bao vây cũng làm như vậy.

Vì vậy bọn chúng không rời đi mà chọn ở lại, sau đó đợi thời cơ giết chết Bạch Khởi, bọn họ tin rằng nếu Bạch Khởi không muốn chết thì nhất định không bước vào Tử Vong khâu linh, hẳn nhất định đang đứng ở một góc nào đó để nhìn chăm chú xem tình hình bên ngoài này, cho nên bọn chúng quyết định giết Bạch Khởi, tuy bọn chúng nhiều người như thế có thể xông lên... nhưng bọn chúng không dám, chỉ có thể ngồi chờ chết.

Muốn đi qua Tử Vong khâu linh thì không có khả năng, trừ phi bò lên trên bầu trời, sau qua ở lì đấy, bằng không Tử Vong khâu linh trước mặt chắc chắn là con đường chết, cho nên bọn chúng đã chuẩn bị ngồi ôm cây đợi thỏ, thời gian bảy ngày qua không riêng gì bọn chúng đợi ở đây, mà còn có vô số người đang đợi Bạch Khởi... dù sao sự mê hoặc đối với việc giết chết Bạch Khởi có rất nhiều người không thể cưỡng lại được.

“Nhìn xem.... đó là cái gì vậy! Hình như là người! Là Bạch Khởi, Bạch Khởi xuống rồi!...” một người khuôn mặt gian ác đứng canh ở dưới chân núi hướng mặt lên nhìn xung quanh, hò hét.

“Cái gì! Bạch Khởi? ở đâu? ở đâu?” một người vừa kêu lên thì lập tức có người kêu lên, vạn người đều đứng dậy, sau đó khẩn trương nhìn về phía xa, nơi có bóng người đang bay xuống, ai lấy đầu xoa xoa tay, hưng phấn không ngớt.

Vạn người tuy đông nhưng đáng tiếc là người đông nhưng lại chiến đấu lẻ loi, không hệ thống, không có trận pháp quy củ, chỉ là đơn thuần xoa tay chuẩn bị giết chết, nhưng, muốn giết Bạch Khởi vốn là điều không thể... dù phía sau Bạch Khởi không có thủ hạ thì với trình độ nhất tinh đấu tông của Bạch Khởi, muốn giết Bạch Khởi cũng không phải dễ, hẳn nếu muốn chạy thì những người này khó có thể giết được hẳn.

“Bạch Khởi.... ha ha ngươi quả nhiên không bước vào Tử Vong khâu lĩnh, nhưng ngươi trốn bảy ngày thì làm sao chứ? Bây giờ không phải không chịu được nên ra sao?” Đao Ba Kiệt cười chiến mã đứng trước đám người nhìn Bạch Khởi từ trên núi bay xuống, cười lạnh một tiếng rồi nói.

“Đúng... Ta ra đây, nhưng nếu ta đã dám ra thì tất nhiên ta không sợ các ngươi, ngươi cho rằng, những người bên cạnh ngươi có thể làm gì được ta sao?” Bạch Khởi phóng người xuống, đứng ở nơi xa đưa mắt nhìn xung quanh sau đó lạnh nhạt nói vậy, thái độ lúc nói rõ ràng khinh thường các người này không chút che giấu.

Không phải Bạch Khởi tự đại, những người này gần như không phải cao thủ gì, chỉ là một đám quân ô hợp, đối phó với mình trước đây có thừa nhưng đối phó với mình bây giờ.... Chỉ sợ, nếu mình muốn chạy bọn chúng cũng không thể làm gì được, huống chi mình còn có một đám thủ hạ.

“Ha ha...mấy ngày không gặp, không ngờ ngươi lại to gan như vậy? Khẩu khí không nhỏ.... vậy các huynh đệ xông lên giết chết hắn.” Tiểu Diện Hồ nói xong rồi vung tay lên, hừng hực sát khí nhưng lại khiến người ta có cảm giác chẳng ra cái gì cả.

Lời của Tiểu Diện Hồ như là liều thuốc kích thích, những người xung quanh, nghe xong, bọn họ ai lấy đều hưng phấn lên như được hút bạch phiến vậy, ai nấy đều gầm rú xông lên, thậm chí cởi áo ngoài ra để trần lưng xông lên.

“Các huynh đệ giết!...” đám cường bạo hưng phấn rống lên, tiến về phía Bạch Khởi, đám người như một dòng nước lũ, tiến thẳng về phía Bạch Khởi, Bạch Khởi cười nhạt không để ý.

“Rầm rập...” bỗng nhiên từ trên Tử Vong khâu lĩnh truyền xuống một âm thanh lớn, khiến mọi người sửng sốt, chiến mã phải nhún chân quỵ xuống đất, người cưỡi trên chiến mã cũng đều rơi xuống, điều này khiến mọi người đều không thể không đưa mắt nhìn lên.

Chỉ thấy mấy chục độc nhân cự nhân cao hơn tám mét, từng người từng người đang từ Tử Vong khâu lĩnh lao xuống, những độc nhân cự nhân này vốn lười leo nên từng người từng người nhảy xuống, mỗi lần nhảy xuống đều tạo ra những tiếng nổ lớn như cơn hồng thủy, khí thế kinh người.

“Đây... Đây là độc nhân cự nhân!” không biết là ai run rẩy gào lên như vậy, âm thanh này vang lên khiến tất cả mọi người đều lùi lại.

Nếu không phải trước mặt còn có Bạch Khởi, nếu không phải đám thủ lĩnh không hạ lệnh, nếu không phải bọn họ đồng người như thế, thì nói không chừng bọn chúng bây giờ đã sớm bỏ chạy cả rồi, những độc nhân cự nhân này thân cao hơn tám mét, tay cầm mộc côn, những người này đều là siêu cấp sát khí, truyền thuyết về sự hung tàn của họ nhiều vô số, khiến mọi người phải khiếp sợ, mặc dù độc nhân cự nhân không phải là không bị giết chết, nhưng để giết chết được chúng thì cũng là tuyệt thế cường giả, chí ít là một đầu vương cấp cao thủ, nếu không mấy nghìn người đánh một người thì vẫn có thể thủ thắng, nhưng độc nhân cự nhân gần như không có ai dám trêu chọc, ngoài là bộ máy quốc gia, bằng không chỉ với những người này cũng trở thành trò chơi cho độc nhân cự nhân mà thôi.

“Làm sao đây?” Độc Mân Côi dù là một nữ nhân nhưng ả ta lại là người có thủ đoạn độc ác nhất trong những người này, nhưng lại nhất gan nhất, nhìn thấy tình hình như vậy, liền thấp giọng nói với hai người bên cạnh.

“Cái này, chúng ta chạy trước đã....” Tiểu Diện Hồ sợ hãi nói.

“Không... đợi chút, ở đây đồng người như vậy, chúng ta không sao, có chết cũng là Bạch Khởi chết trước, chỉ là không ngờ ở Tử Vong khâu lĩnh lại có độc nhân cự nhân, chẳng trách nhiều năm như vậy không ai sống nổi ra được, chỉ là không biết ngoài độc nhân cự nhân ra còn có gì khác không, cũng không biết đám người độc nhân cự nhân này vì cái gì mà ra ngoài, theo lý mà nói thông thường bọn họ không chủ động tập kích một số đồng loài người... trong đó ắt có ẩn khúc gì đó.... chúng ta lại xem xem...” Đao Ba Kiệt tương đối bình tĩnh nói vậy, nhưng hắn cũng có chút lo lắng, căng thẳng.

Khi những độc nhân cự nhân nhảy xuống bên cạnh Bạch Khởi, những người đến gần chỗ Bạch Khởi đều ngừng thở, đương nhiên cũng có không ít kẻ vui mừng trước tai họa của người khác, trong nhận thức của bọn chúng.... Bạch Khởi chết chắc rồi...

Nhưng đáng tiếc câu nói sau của Bạch Khởi khiến mọi người đều trợn tròn mắt.... mọi người không tin vào tai mình nữa, bởi vì Bạch Khởi nói rằng: “Người đâu.... giết hết bọn chúng cho ta.”

Còn những độc nhân cự nhân nghe xong liền nói: “Vâng thưa chủ nhân.” Nói xong lần lượt ra tay cầm mộc côn dài hơn năm mét, to hơn một mét kêu gào xông lên....

Điều này.... những người đứng trước mặt Bạch Khởi biểu tình kinh ngạc, Bạch Khởi trở thành chủ nhân của độc nhân cự nhân trong truyền thuyết, còn ra lệnh cho độc nhân cự nhân.... tất cả đều không dám tin vào những gì diễn ra trước mặt, nhưng dù tin hay không nhưng bọn họ chí ít cũng biết một việc đó là sát thần Bạch Khởi đã trở lại....

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

137. Chương 136

Những độc nhân cự nhân đang kêu gào, phát ra tiếng kêu nguyên thủy nhất, cầm những mộc côn to dài mấy thước liền xông ra, từng người từng người chạy như những con voi trên đồng bằng, tuy chỉ có hơn ba mươi người nhưng lại khiến cho khắp vùng đất đều chấn động lên theo bước chân của họ.

Độc nhân cự nhân xông vào đám người, khua vũ khí thô sơ nhất trong tay mình, bắt đầu chém giết đâm máu, một độc nhân cự nhân đơn độc không có gì kinh khủng, mấy ngàn người có thể dễ dàng giải quyết, dù sao độc nhân cự nhân không phải là Thái Thần, bọn họ tuy mạnh mẽ nhưng một mắt nằm ngang trên trán là nhược điểm lớn nhất của họ, dưới tình hình số lượng người lớn rất dễ bị tấn công, nhưng ba mươi độc nhân cự nhân dựa vào nhau tạo nên một thế trận nhìn thì có vẻ thô sơ nhưng lại khiến cho người ta không cách nào tấn công được, trực tiếp lao ra sẽ giống như một trận nước lũ kinh khủng, nơi họ đi qua cây ngã khắp nơi.

“Gầm gào ừ ~” Độc nhân cự nhân điên cuồng kêu gào, huyết mạch đến từ viễn cổ trong khi bọn họ chiến đấu sẽ điên cuồng sôi trào lên, bọn họ sinh ra là để chiến đấu, người nào cũng hưng phấn kêu gào, không ngừng tấn công loài người nhỏ bé đó.

Đi qua một bước một chân, một người dẫn theo một ngựa đều trở thành bánh thịt, cảnh tượng kinh khủng khó nói lên lời, không ít rồi rít lui về phía sau, từng người từng người sợ hãi nhìn mọi chuyện trước mắt, dường như không dám tin những điều này đều là sự thực, bọn họ sợ rồi, bọn họ khiếp đảm vì phải đối mặt với cuộc sống trong truyền thuyết, bọn họ sợ hãi, không ít người lạng lè lui về phía sau.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó hoạt động gân cốt một chút, giãn ra nắm tay của mình, sau đó trên người phát ra đầu khí màu xanh nhạt, nhảy dựng bay lên không trung giống như một đường cầu vồng khắc lên bầu trời xanh thẳm kia, lao thẳng tới ba kẻ Tiểu Diện Hồ, Đào Ba Kiệt, độc Mân Côi đang ngồi trên ngựa phía xa kia.

Không để ý đến những người khác, những người đó đương nhiên đi đối phó với độc nhân cự nhân, điều Bạch Khởi muốn làm bây giờ chính là giết chết ba kẻ thủ lĩnh này, tuy không có bọn họ hẳn cũng sẽ không thay đổi được kết cục bây giờ, thậm chí bởi vì sau khi đạt được huyết thống Thái Thần mà giết nhiều người như vậy sẽ tích lũy rất nhiều điểm giao dịch, dùng kim tệ đổi thành đầu tông, nhưng.... thù hận những ngày qua lại không thể dễ dàng cho qua..... Bạch Khởi sớm đã nghĩ qua, một khi có cơ hội, nhất định phải giết ba kẻ khốn kiếp đó, sau đó trở về hẳn nhất định sẽ tiêu diệt Cơ Nỗ Lý Duy Tư.... không.... Bạch Khởi sẽ không giết tên Cơ Nỗ Lý Duy Tư đó mà muốn khiến cho kẻ phản bội Cơ Nỗ Lý Duy Tư này sống không bằng chết.

“Vù~” Bạch Khởi từ phía xa lao tới với tốc độ cực nhanh giống như lưu quang, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Tiểu Diện Hồ, đánh một quyền, trực tiếp xuyên qua áo giáp và cơ thể của đối phương, một nửa cánh tay Bạch Khởi xuyên qua cơ thể chúng, sau đó chậm rãi rút bàn tay đầy máu ra.

“Sao có thể?” Tiểu Diện Hồ không dám tin mọi chuyện trước mắt, trước khi chết vẫn giữ vẻ mặt không thể tin nổi... hẳn không hiểu tại sao quả đấm của Bạch Khởi lại có uy lực như vậy, tại sao mấy ngày trước đây Bạch Khởi vẫn là đầu lĩnh lại có thể đột phá tiến vào cấp đầu tông, tại sao Bạch Khởi lại có tốc độ nhanh như vậy.

Có điều những thứ này đã không quan trọng nữa rồi, bởi vì lúc này hắn đã chết, những thứ này đã không còn là vấn đề mà hắn cần quan tâm nữa.

Mà trong giây phút thân thể Bạch Khởi xuyên qua cơ thể Tiểu Diện Hồ, Độc Mân Côi lập tức thúc ngựa chạy trốn, ngược lại là vẻ mặt kiên quyết của Dao Ba Kiệt, sau khi sửng sốt ở đó liền rút ra vũ khí của mình.

Đáng tiếc là, một phút sau Bạch Khởi đã tới trước mặt Dao Ba Kiệt, vặn cổ đối phương, sau khi né tránh đòn tấn công của Dao Ba Kiệt, như một cơn lốc, liền vòng ra phía sau, bắt lấy đầu đối phương nhẹ nhàng vặn, Dao Ba Kiệt liền từ ngựa rơi xuống.

“Thủ lĩnh đã chết ~~ thủ lĩnh. Đã chết ~~ chạy mau a ~~ chạy mau ~~” Cũng không biết là ai kêu lên đầu tiên, sau một tiếng gọi không dứt, những tên cường đạo vốn đang trên bờ của sự suy sụp tinh thần rồi rít hạ vũ khí xuống, bắt đầu cướp đường mà chạy.

Con người là như vậy, nếu như trên dưới một lòng thì bọn họ vẫn có thể thắng, nhưng chỉ cần có một người bỏ chạy, ngay sau đó sẽ có vô số người bỏ chạy, bởi vì họ không muốn chết, đều sợ chết, không có ai đốc thúc họ, bọn họ đã mất đi dũng khí chiến đấu.

“Gầm ~~” thủ lĩnh của độc nhân cự nhân phát ra tiếng gầm lớn, ngay sau đó người đầu tiên bắt đầu truy kích, sau khi những độc nhân cự nhân khác cũng lần lượt giơ tay ngựa mặt lên trời hú dài rồi bắt đầu truy kích, ngựa đã không thể chạy, con người chỉ có thể dựa vào hai chân của mình, tình hình như vậy khiến cho bọn họ cơ bản không có cách nào thoát khỏi sự truy kích của độc nhân cự nhân.

Từng tiếng kêu thảm thiết lập tức truyền đến, nhưng dù sao kẻ muốn vây giết Bạch Khởi có hơn vạn người, những độc nhân cự nhân tuy lợi hại, tốc độ cũng không chậm nhưng vẫn chưa có khả năng truy sát toàn bộ người ở đây, một số ít người chết tạo nên sự chạy trốn của càng nhiều người.

Về điều này Bạch Khởi chỉ cười lạnh một tiếng, bắt đầu truy kích, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, đó chính là kẻ nữ nhân Độc Mân Côi đó. Bạch Khởi muốn giết người phụ nữ tâm địa như rắn độc này, dọc đường truy kích Bạch Khởi, một quyền giết chết một người, tốc độ nhanh khiến cho người ta chắc lưỡi hít hà, dọc đường đến đây, hai tay Bạch Khởi giống như khoái đao, nơi đi qua rút xuống một mảnh, từng người chết thảm không nỡ nhìn mà đám đông không dám gây chút trở ngại nào cho Bạch Khởi, tốc độ của Bạch Khởi không hề giảm xuống, lúc này bên cạnh hắn khắp nơi đều là tử thi, trên người đã nhuốm không ít máu tươi, tuy Bạch Khởi có ý thức không để mình nhuốm máu nhưng người chết ở đây thực sự qua nhiều, người chết trong tay Bạch Khởi lại càng nhiều hơn, tình hình như vậy cho dù Bạch khởi có thể về tránh cũng không được.

“Đát đát đát” Đột nhiên có tiếng vó ngựa truyền đến, nhưng ngay sau đó tiếng vó ngựa lại ngừng nghỉ, phía mặt trời lặn xa xa, một bầy chiến mã dừng bước không ngừng hí lên, không dám tới gần, còn phía sau chiến mã, mấy nghìn người mặc áo đen xông ra, trong tay cầm vũ khí, không nhanh không chậm chạy tới, tuy tốc độ không nhanh nhưng lại tạo ra một chấn động không nhỏ.

Còn mấy trăm người dẫn đầu càng giống như mũi đao nhọn xông lên phía trước, mặc dù bọn họ đều che mặt, nhìn không rõ bộ dạng nhưng thân hình cao lớn đó, Bạch Khởi vừa nhìn đã nhận ra, cuồng sư vệ binh quân cao hai mét không khó khiến người khác nhận ra, lúc này phía trước nhóm người áo đen đó chính là những cuồng sư vệ này, còn về những người phía sau chính là Hắc Y quân của Bạch Khởi.

Gặp phải cảnh tượng như vậy, Bạch Khởi biết, e là những cuồng sư vệ đó đã thoát hiểm trở về, hơn nữa lão nhân Tân Ba Đạt đó đã xử lý Cơ Nỗ Lý Duy Tư rồi, tuy có chút tiếc nuối, cái tên đó không chết trong tay mình nhưng chí ít việc đến đây của những thuộc hạ này đồng nghĩa với việc nơi này... không có ai có thể sống sót mà rời khỏi.

“Tinh tinh tang tang” tiếng kim thiết vang lên trên đồng bằng trước đôi linh tử vong, tiếng chém giết không ngừng bên tai, khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết, khắp nơi đều là tiếng la khóc, trong mỗi phút đều có người ngã xuống, ở đây giống như một bãi chiến trường, khiến người ta bị chấn động.

“Người không chạy được đâu...” Lúc này Bạch Khởi đã đuổi kịp Độc Mân Côi, tuy cô ta ẩn nấp trong đám người nhưng vẫn bị Bạch Khởi phát hiện ra, Bạch Khởi giống như U Linh đi tới phía sau Độc Mân Côi, nắm lấy cổ đối phương, cười lạnh lùng nói, vẻ mặt ít nhiều cũng khiến cho người ta cảm thấy có chút dữ tợn, lúc

này Bạch Khởi một bộ áo trắng một mái tóc bạc tung bay, trên người toàn vết máu, khuôn mặt lạnh như băng, thoát nhìn giống như ma quỷ từ vực sâu địa ngục bước ra, khiến người ta phải kinh sợ.

“Đừng... đừng giết ta... đừng giết ta.... Người muốn thế nào cũng được, cầu xin người đừng giết ta...” Nữ cường nhân lòng như rắn rết lúc này đã không còn vẻ ác độc và quyết đoán như ban đầu, đối mặt với sự uy hiếp của cái chết, cô ta dường như lại biến thành một tiểu nữ nhân, khóc lóc van xin Bạch Khởi, chỉ hy vọng Bạch Khởi tha cho mình.

“Không~ người không còn cơ hội nữa rồi.” Nhưng Bạch Khởi không một chút thương hoa tiếc ngọc, thấp giọng nói, nói xong liền bóp gãy xương cổ đối phương, Độc Mãn Côi tung hoành hỗn loạn nhiều năm đã ngã xuống như vậy.

“Người đầu hàng không giết ~ người đầu hàng không giết ~” Trong lúc đối phương sắp tuyệt vọng, một giọng nói như vậy đột nhiên vang lên, bọn cường đạo vốn đã tuyệt vọng chuẩn bị liều chết một trận nghe thấy giọng nói đó trong nháy mắt lần lượt quỳ xuống đất, khóc la lên: “Ta đầu hàng! Ta đầu hàng ~”

Bọn chúng bây giờ không còn là cường đạo hung ác nữa, bọn chúng đã vứt bỏ vũ khí của mình, trong tuyệt cảnh này không còn một chút niềm tin vào chiến đấu nữa, bọn chúng sợ, bọn chúng sợ hãi, bọn chúng đã không còn chút dũng khí chiến đấu nữa.

Đối mặt với Hắc Y quân như nước lũ, đối mặt với độc nhân cự nhân thân cao tám thước đang rít gào tàn sát, bọn chúng chỉ có thể lựa chọn đầu hàng.

Ngăn lại sự tàn sát của độc nhân cự nhân, Hắc Y quân bắt đầu điều chỉnh lại những cường đạo đầu hàng đó, theo lời chỉ đạo của Bạch Khởi chỉ chọn những người tinh tráng giữ lại, những kẻ còn lại toàn bộ đều đuổi đi... trong lúc hỗn loạn, bốn thế lực lớn sụp đổ trong tay Bạch Khởi, bọn chúng đã không còn chút khả năng vùng lên nữa, tuy Hỗn Loạn chi địa trong tương lai vẫn hỗn loạn nhưng sợ là ngoài quân chính quy trung ương, sẽ không còn bất kỳ một thế lực to lớn nào nữa.

Không... có lẽ vẫn còn một, đó chính là Hắc Y quân, tương lai... Hắc Y quân sẽ trở thành một thế lực mạnh nhất đóng quân nơi hỗn loạn này, mà sát thần tên của Bạch Khởi cũng bởi vì trận chiến này đã thực sự vang dội cả hỗn loạn chi địa này, sát thần cái danh hiệu Bạch Khởi này, cơ bản không ai không biết, không ai không hiểu.

Đương nhiên những thứ này không quan trọng, bởi vì lúc này Bạch Khởi vẫn còn việc quan trọng hơn phải làm....Đến trước Tân Ba Đạt, đứng ở giữa cuồng sư vệ khô ngô đó, Bạch Khởi thấp giọng nói với Tân Ba Đạt: “Những thứ này... đa tạ các người đã đến tìm ta... có điều... cái tên Cơ Nỗ Lý Duy Tư thế nào rồi?”

“Ha ha... tiểu tử, ta nói rồi, chúng ta là đồng minh, thú nhân chúng ta là giữ chữ tín nhất, sẽ không xảo quyệt như loài người các người, đã là đồng minh, chúng ta nhất định sẽ giúp người, về cái tên mà người nói... ta nghĩ... người hẳn sẽ có cách, bởi vậy... ta đã giữ lại hắn... bây giờ hắn đang bị nhốt trên núi.” Tân Ba Đạt nghe xong cười ha hả hào sảng nói.

“Được... cảm ơn người... ta trở về trước... ta phải khiến cho tên đó sống không bằng chết...” Bạch Khởi nghe xong gật gật đầu, sau đó có chút lạnh lùng nói, trong ánh mắt thâm thúy đó bắn ra một quang mang tàn nhẫn.

Nói xong Bạch Khởi liền rời khỏi, đem theo ba mươi độc nhân cự nhân nhanh chóng rời khỏi, biến mất trước mặt mọi người, nhìn theo hướng Bạch Khởi đi, Tân Ba Đạt nheo mắt lại, lẩm bẩm nói: “Tên tiểu tử này thật sự kinh khủng, chỉ mới mấy tháng mà đã lên tới trình độ đầu tông... Ồ.. người như vậy... e là Thú Hoàng bệ hạ cũng không bằng, còn có những người khổng một mắt, hẳn lại có thể chi phối độc nhân cự nhân... ừm.... nếu không phải biết hắn là con người, ta thực sự nghi ngờ chủng tộc của hắn... hợp tác với người như vậy.. đối với tiểu diện hạ mà nói nên là một may mắn... đương nhiên... nếu là kẻ địch của hắn thì thật đáng thương.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

138. Chương 137: Ký Sự Ba Đạt Nhĩ Tiểu Thành (thượng)

Sau khi trở về nơi Hắc Y quân đóng quân, Bạch Khởi hành hạ dã man tên tiểu nhân Cơ Nỗ Lý Duy Tư, sau đó chọn A Hổ trung thành hỗ trợ trông coi Hắc Y quân, tuy sức chiến đấu cá nhân của A Hổ không mạnh, năng lực tổng hợp cũng bình thường, nhưng người thống lĩnh lại có một tay cũng coi như là trợ thủ đắc lực, tuy năng lực không bằng kẻ phản đồ đáng xấu hổ Cơ Nỗ Lý Duy Tư kia, nhưng có thể chấp nhận được, Bạch Khởi có ý muốn đi tìm Vạn Lý Vân, có điều suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Dù sao nơi này cũng có Tân Ba Đạt giúp đỡ và năm trăm thú tộc cuồng sư vệ ở đó, hẳn là sẽ không xảy ra đại loạn, vì thế Bạch Khởi cũng yên tâm giao việc lại cho A Hổ.

Dù sao Bạch Khởi vẫn cần phải rời khỏi, hẳn không thể dừng lại mãi ở Vùng đất Hỗn Loạn, đương nhiên sau này sẽ trở lại, nhưng trước khi đó hẳn đã quyết định giao cho A Hổ thống soái Hắc Y quân, tương lai sẽ tìm một người phù hợp hơn giúp đỡ.

Khoảng cách thời gian hẹn với lão tửu quỷ u Đại sư vẫn còn hơn một tháng, Bạch Khởi trong thời gian này bắt đầu hành động điên cuồng, nhất thủ bình định ba thế lực lớn còn sót lại, Hắc Y quân mở rộng đến một vạn, dưới việc xóa bỏ cái yếu, cái mạnh tồn tại, Hắc Y quân duy trì biên chế một vạn người, hàng hóa của đoàn thương nhân Đức Hắc Lan đã đưa tới, Hắc Y quân càng như hổ thêm cánh, dường như nhân thủ nhất mã, kỵ binh thuần một sắc lại càng uy vũ, trở thành một cảnh siêu quần xuất chúng ở vùng đất Hỗn Loạn này, dường như cùng với vương quốc sư đoàn đóng tại Đức Lâm thành cùng hô ứng đứng lên độc bá một phương, trở thành một thế lực lớn nhất ngoài Vương Đô.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất của Bạch Khởi đó là thực lực của hắn lại tăng lên hai sao, tiêu hao tất cả điểm giao dịch dự trữ của mình vẫn còn hai mươi vạn kim tệ mới đạt đến cấp bậc này, muốn lại tiến thêm một bước cũng không phải là không được, nhưng số tiền còn lại, Bạch Khởi lại không dám dùng bừa bãi, bởi vì Hắc Y quân còn có rất nhiều rất nhiều nơi cần đến tiền...

Sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện, Bạch Khởi một mình cưỡi con chiến mã màu đen ngênh ngang rời đi, chạy thẳng tới Ba Đạt Nhĩ tiểu thành nằm song song với giải đất biên giới, đó là nơi nửa năm trước Bạch Khởi hẹn với u đại sư.

Một đường đi vội, Bạch Khởi đơn thân độc mã, tốc độ cực nhanh, nếu không phải vì nơi này có người, Bạch Khởi lại không muốn bộc lộ bản thân, nếu không Bạch Khởi bây giờ sớm đã mở ra đôi cánh màu đen của mình hướng về phía Ba Đạt Nhĩ tiểu thành mà đi, cần phải biết đôi cánh màu đen dọa lạc là bí mật lớn nhất của Bạch Khởi, không phải vạn bất đắc dĩ Bạch Khởi sẽ không sử dụng, dù sao thứ đó một khi đã sử dụng, tuy thuận tiện và thực lực tăng lên nhưng lại gây ra vô số phiền toái cho Bạch Khởi, bởi vậy cho dù là ở Vùng đất Hỗn Loạn bị người ta truy sát chạy khắp nơi, Bạch Khởi cũng chưa từng sử dụng, bởi vì Bạch Khởi cảm thấy lúc đó bản thân vẫn chưa tới mức đến sơn cùng thủy tận.

Ba ngày, Bạch Khởi cưỡi khoái mã không đến ba ngày đã từ nơi Hắc Y quân đóng quân đến được Ba Đạt Nhĩ tiểu thành nằm song song với biên giới của vương quốc Ba Phạt Lợi Á.

Đi trên đường phố của Ba Đạt Nhĩ tiểu thành, dòng người đổ ra, điều này khiến cho Bạch Khởi trong lòng vô cùng thoải mái, rất lâu mới nhìn thấy cảnh tượng nhộn nhịp như vậy, dù sao Vùng đất Hỗn Loạn ngoài bên trong Đức Lâm thành ra, những nơi khác gần như là cảnh hoang vu, rất ít nhìn thấy cảnh tượng nhộn nhịp như vậy, cho dù... ở đây chẳng qua chỉ là một tiểu thành, nhưng không khí yên tĩnh tường hòa vẫn khiến cho Bạch Khởi cả người khoan khoái dễ chịu.

“Huynh đệ, người biết sát thần Bạch Khởi không? Gần đây sát thần Bạch Khởi và Hắc Y quân nghe nói đã hoàn toàn bình định ba thế lực lớn rồi... chà chà.. thật lợi hại...” Đi trên đường, Bạch Khởi nghe thấy có người đang bàn luận chuyện của hắn, ban đầu hơi sững sờ một chút, nhưng ngay lập tức cười một tiếng, sau đó cũng không để ý liền đi thẳng vào phía trong.

Vùng đất Hỗn Loạn cách Ba Đạt Nhĩ tiểu thành rất gần, hơn nữa thương nhân qua lại thường xuyên, ở đây rất nhiều người đã từng đi qua vùng đất Hỗn Loạn, biết mình cũng không có gì là lạ, bởi vậy Bạch Khởi không cảm thấy kỳ lạ, trái lại, nếu ở đây không có ai bàn luận về mình đó mới là kỳ lạ.

Sau khi đi trên đầu đường cuối ngõ, Bạch Khởi hỏi thăm tìm được đến “Bách luyện” ở Ba Đạt Nhĩ tiểu

thành nơi Tiểu Kiên và u đại sư ở, vẫn giống như ở vương đô, làm ăn đức hạnh lạnh lẽo, dường như không có ai, xem ra đại kế kiếm tiền của u đại sư bị tan biến rồi, nhưng ngẫm lại cũng chính là đức hạnh của hai người Tiểu Kiên và u đại sư có làm ăn mới là lạ.

Trong khi Bạch Khởi muốn đi về phía “Bách luyện” cách hơn mấy thước, bỗng nhiên có một tiếng động, cả đường phố có tiếng chó sủa gà bay, một đoàn kỵ binh từ xa xông tới, nhìn dáng vẻ hẳn là hộ vệ tư quân của quý tộc, mà dẫn đầu là một thanh niên cao gầy khoảng hai mươi tuổi, vẻ mặt kiêu ngạo vô lễ, bừa bãi hống hách đi về phía này, lao thẳng tới “Bách luyện”

Tình cảnh như vậy khiến cho Bạch Khởi sửng sốt, không hiểu tử đệ quý tộc này đem theo mấy chục người hộ vệ đến đây làm gì? Lẽ nào đến đây gây phiền phức đập phá? u đại sư có trình độ như thế nào Bạch Khởi không rõ, nhưng chỉ riêng Tiểu Kiên đấu hơn trăm người đã chẳng phải là vấn đề rồi, dù sao cứu tinh đấu linh cũng không phải ngồi không... huống chi vẫn còn tửu quý u đại sư ở đây? Đám người này tới đây không phải là muốn chết sao?

Đến gần, Bạch Khởi lại phát hiện ra thanh niên quý tộc đó lúc này vẻ mặt ân cần đứng đó tỏ ý tốt về phía Bích Lợi Tư, lúc này bên cạnh Bích Lợi Tư không chỉ có một người, còn có bốn năm người khác, nhìn bộ dạng hẳn là một đoàn mạo hiểm, lại nhìn cách ăn vận của quý tộc đó, tuy thân mặc hoa phục nhưng chí ít cũng là một đấu sĩ, bởi vì trước ngực hắn treo một huy chương đấu sĩ.

Muốn biết địa vị cao thượng của đấu giả tại Thiên n đại lục, trong rất nhiều công hội ở đại lục, đấu giả công hội là thế lực khổng lồ nhất, cả thiên ân đại lục ngoài thế lực thứ ba của quang minh thần điện và hắc ám thần điện, thực lực sâu không lường được, thu nạp vô số cao thủ, ngày thường ban bố nhiệm vụ, ngoài những tông phái đấu khí nhà cao cửa rộng, tất cả những đấu giả khác đều là thành viên của công hội đấu giả, bởi vì công hội đấu giả quản lý không nghiêm khắc, là một chính thể đồ sộ, mục đích là bảo vệ lợi ích của tất cả đấu giả, thường ngày không xung đột với các thế lực khác, nhưng... khi có chức nghiệp khác uy hiếp đến đấu giả, đấu giả công hội tuyệt đối là một tổ chức khiến người ta phải run rẩy.

Đấu giả công hội ngoài phối hợp lại tất cả độc tu đấu giả, còn có một chức năng quan trọng, chính là chứng nhận cấp bậc của đấu giả, dường như tất cả đấu giả đều sẽ tiến hành kiểm tra cấp bậc để đạt được huy chương của đấu giả công hội ban phát, còn người trước mặt này, huy chương trước ngực đại biểu cho đấu sĩ.

Cần biết trên đại lục dường như tất cả đấu giả đều sẽ tiến hành kiểm tra, chỉ có thông qua kiểm tra của đấu giả công hội mới có thể thực sự chứng minh thực lực của mình, giành được huy chương đại diện cho thân phận mình do đấu giả công hội ban phát, cũng mới có thể có được sự thừa nhận từ phía chính phủ, nó giống như cha của Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên, ông ấy chính là bát tinh đấu linh do đấu giả công hội chứng nhận.

Cũng có không ít người không thích bộc lộ thực lực của mình, bởi vậy chỉ làm một kiểm tra đơn giản rồi không tiến hành kiểm tra nữa, người như vậy đại đa số đều không cần chứng minh kiểu này, đương nhiên người giống với Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên, ngay cả đấu giả công hội cũng chưa từng tham gia cũng không phải là không có, nhưng tuyệt đối thuộc về dị loại trong dị loại.

Nhìn đấu sĩ quý tộc đang hướng về phía người bên cạnh nói chuyện câu được câu không và sự ân cần với Bích Lợi Tư có vẻ vị thanh niên quý tộc này hẳn là một thành viên trong đoàn mạo hiểm, hoặc là ban đầu quen biết bọn Bích Lợi Tư này, đương nhiên vẫn còn một thứ thu hút Bạch Khởi, đó chính là cái tai dài của Bích Lợi Tư lại trở nên giống với loài người, trên tai xuất hiện một đôi hoa tai rất đẹp, phát ra quang mang kỳ dị.

Bạch Khởi chậm rãi đi tới, Bích Lai Tư đang nói chuyện với mấy người bên cạnh, nhìn thấy Bạch Khởi, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó vội vàng chạy tới, cung kính hành lễ với Bạch Khởi, có chút câu nệ thấp giọng nói: “Chủ nhân. Ngài đã về...”

Một câu nói khiến cho mấy người xung quanh Bích Lợi Tư cũng ngẩn cả người, đặc biệt là hai người đàn ông và người đấu sĩ quý tộc đó lại càng có bộ mặt âm trầm khó chịu... Bọn họ mấy tháng trước đã quen biết Bích Lợi Tư trong đoàn mạo hiểm, bảy người, bốn nữ ba nam cùng nhau tạo thành một đoàn mạo hiểm nhỏ, ba người đàn ông vô cùng ái mộ Bích Lợi Tư, nhưng không ai có thể thành công lấy được trái tim của Bích Lợi Tư, mà Bích Lợi Tư trước nay đều có dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, bây giờ trong nháy mắt lại thay

đổi khiến cho bọn họ có chút không thể thích ứng được, hơn nữa cách xưng hô của Bích Lợi Tư với Bạch Khởi lại khiến cho sắc mặt bọn họ vô cùng âm trầm.

“Ừm... bằng hữu của người ư?” Bạch Khởi nghe xong hơi gật đầu, khẽ cười, nói vậy với Bích Lợi Tư, vừa nói vừa chỉ đám người đó...

“Đúng vậy... chủ nhân... những người này là bằng hữu ta quen biết trong đoàn mạo hiểm khi chủ nhân vắng nhà...” Bích Lợi Tư nhìn Bạch Khởi, nói nhỏ, cách Bích Lợi Tư đối đãi với Bạch Khởi tràn đầy vẻ cảm kích và tôn kính, bởi vì nàng biết nếu không phải là Bạch Khởi, nếu bây giờ mình rơi vào tay kẻ khác, không những trình tiết khó giữ, e là bây giờ đã biến thành một đồ chơi rẻ tiền rồi, đương nhiên nàng vẫn có chút sợ hãi với Bạch Khởi, bởi vì vẫn còn sức mạnh của bản giao kèo trói buộc quan hệ của hai người.

“Ồ... đuổi bọn họ đi đi... thuận đường thu dọn đồ đạc chúng ta phải đi rồi...” Bạch Khởi nghe xong gật đầu, lập tức nói vậy, nói xong nhìn sang mấy người bên cạnh, sau đó quay người đi vào trong chỗ Tiểu Kiên đang rên rết và u đại sư với vẻ mặt say rượu chưa tỉnh.

Còn về mấy người bạn của Bích Lợi Tư Bạch Khởi cơ bản không có hứng thú làm quen, một nhóm thanh niên ba người xem ra là những kẻ có gia đình có ít tiền và thể lực nhỏ, nhưng thực lực lại thấp, còn những người con gái lại càng bình thường, đối với những người như vậy Bạch Khởi cơ bản không thèm để ý, những người đó thậm chí không đáng để Bạch Khởi nhìn lần thứ hai, xem ra bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một cách để Bích Lợi Tư tìm hiểu thế giới loài người mà thôi...

Không nghi ngờ gì, hành vi như vậy của Bạch Khởi rất mất lịch sự, cũng hoàn toàn chọc giận ba nam tử vốn đã tức giận, đặc biệt là người thanh niên quý tộc kiêu ngạo tự mãn đem theo một đám hộ vệ đến đây...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

139. Chương 138: Ký Sự Ba Đạt Nhĩ Tiểu Thành (hạ)

Người thanh niên quý tộc này tên là Bối Kiên Ti, là con trai thành chủ của Ba Đạt Nhĩ tiểu thành này, một con cháu quý tộc thực sự, mấy năm trước đã từng nhận huân trở thành một vị tước sĩ, là quân dự bị trong quý tộc, mà trong tương lai hẳn cũng sắp kế thừa tước vị tam đẳng tử tước của cha mình, trở thành chủ nhân của Ba Đạt Nhĩ tiểu thành.

Từ nhỏ Bối Kiên Ti đã là thổ phách vương trong Ba Đạt Nhĩ tiểu thành, hẳn ra đời đã có chắc một chiếc thìa vàng, được người sủng ái, phụ thân đích thân tìm một vị danh sư chỉ dạy, một đại đầu sư trở thành sư phụ của hắn, hơn hai mươi tuổi đã là một cửu tinh đầu sĩ, ngay lập tức sắp tiến vào tầng lớp đầu sư, luôn tự cho mình là giỏi giang.

Nửa năm trước Bối Kiên Ti mai danh ẩn tích, chuẩn bị một trò chơi cải trang vi hành, đổi một bộ thường phục đi tới đông cung công hội, trở thành một dong binh, cũng chính lúc này gặp được Bích Lợi Tư, trong lúc nhất thời kinh ngạc, sau đó cùng với Bích Lợi Tư và những người khác kết hợp thành một đoàn mạo hiểm quy mô nhỏ, hoàn thành một số nhiệm vụ không mấy khó khăn.

Nửa năm qua, Bối Kiên Ti nhiều lần muốn tỏ tình với Bích Lợi Tư nhưng Bích Lợi Tư đều không chấp nhận, điều này khiến cho Bối Kiên Ti cảm thấy Bích Lợi Tư là một người con gái tính khí kiêu ngạo, nàng không đồng ý trao tuổi thanh xuân của mình cho một mạo hiểm giả, một dong binh nghèo hèn lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng, nhưng Bối Kiên Ti lại không lo lắng về điều này, bởi vì hắn biết bản thân không giống với những kẻ khác trong đoàn có ý đồ xấu xa với Bích Lợi Tư, bản thân đường đường là một quý tộc thực sự, hơn nữa sau này sẽ kế thừa tước vị, trở thành thành chủ của Ba Đạt Nhĩ tiểu thành, Bối Kiên Tư luôn cho rằng chỉ cần mình để lộ ra thân phận của bản thân thì nhất định chiếm được Bích Lợi Tư dễ như trở bàn tay.

Hôm qua, sau khi bọn họ vừa trở về thành, Bối Kiên Ti liền trở về phủ đệ, hơn nữa còn hẹn gặp Bích Lợi Tư và những người khác ở đây, Bối Kiên Ti trở về phủ đệ trang điểm kỹ càng, mặc bộ y phục lộng lẫy, dẫn theo kỵ binh dưới tay mình từ sáng sớm đã đến đây, mục đích là để mọi người chấn động, trình diễn một trò tình yêu giữa quý tộc và mỹ nữ, theo hắn nghĩ, sau khi Bích Lợi Tư biết thân phận của mình nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, sau đó nếu tỏ tình nhất định sẽ được chấp nhận... sau đó...

Có điều, đáng tiếc là hôm nay, sau khi hấn đến đây, tất cả mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, nhưng... Bích Lợi Tư lại ngoại lệ, không thêm để ý đến điều này, điều này khiến cho tâm trạng Bối Kiên Ti hơi trầm xuống, có điều để lộ ra hứng thú càng mãnh liệt hơn, nhưng điều khiến cho Bối Kiên Ti không ngờ tới là, một gã trông như người bình thường, chỉ là một tên khuôn mặt trắng trẻo, tướng mạo trông không tệ, toàn thân trên dưới không có một thứ đáng tiền lại đến lúc này... hơn nữa Bích Lợi Tư lại gọi hấn là chủ nhân.

Chủ nhân... cách xưng hô này không thể gọi bừa bãi, đó... đó là cách xưng hô giữa nô lệ với chủ nhân, Bích Lợi Tư gọi như vậy cho thấy Bích Lợi Tư là một nữ nô... là một nữ nô, trong nháy mắt, trái tim Bối Kiên Ti chảy máu, hấn không ngờ nữ thần trong trái tim mình lại là nữ nô của kẻ khác, một nữ nô đề tiện, không có thân phận gì, sự khác biệt quá lớn khiến cho trái tim hấn bỗng nhiên thay đổi, tràn đầy lòng căm thù với Bạch Khởi và sự thất vọng với Bích Lợi Tư, hấn thề là mình nhất định phải giành được nữ nô xinh đẹp này... Cho dù là dùng hết tất cả các phương pháp của mình.

Hơn nữa... đối phương lại là một nữ nô thì không cần phải băn khoăn nhiều như vậy, cái gì mà phong độ thần sĩ, cái gì mà tình yêu... đều là trống rỗng... chỉ cần có thực lực là có thể...

“Này... tên mặt trắng, đứng lại cho ta!” Bối Kiên Ti cuối cùng đã không nhịn được mà đứng ra, bước về phía trước một bước, quát về phía Bạch Khởi trước mặt, mấy chục hộ vệ bên cạnh hấn cũng lần lượt rút vũ khí bên hông ra lạnh lùng nhìn về phía Bạch Khởi giống như lúc nào cũng có thể động thủ.

Lời này khiến cho Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng, quay người nhìn một cái Bối Kiên Ti trước mặt nói: “Người muốn làm gì?”

“Bích Lợi Tư là nữ nô của người sao? Hãy giao cô ấy cho ta... ta có thể cho người tiền... nếu không... hừ hừ...” Bối Kiên Ti nhìn lướt qua Bạch Khởi trước mặt tràn đầy uy hiếp nói.

Lời này khiến cho mấy người bạn của Bích Lợi Tư tức giận nhìn về phía Bối Kiên Ti, ai cũng không ngờ hấn lại dám nói những lời như vậy, có điều chỉ dám giận mà không dám nói, thân là một người bình dân, cho dù là dong binh, bọn họ cũng không dám khiêu khích quý tộc... bọn họ không có gan làm như vậy

“Ha ha...” Về điều này, Bạch Khởi khẽ cười hai tiếng, cơ bản không thêm để ý tới Bối Kiên Ti, sau đó quay người đi về phía Tiểu Kiên đang chăm chú rèn sắt ở đó, lúc này Tiểu Kiên không hề nhúc nhích, không ngừng ở đó gõ miếng sắt nóng đỏ trong tay mình, còn về bọn Bối Kiên Ti, hấn luôn coi như không nhìn thấy.

“Ta nói này, Tiểu Kiên... người luôn rèn sắt như vậy, một câu cũng không nói, lão tửu quỷ thì lại cả ngày uống rượu, việc kinh doanh của các người có thể tốt sao?” Bạch Khởi đi đến, thấp giọng nói.

Lời này khiến Tiểu Kiên dừng động tác trong tay lại nhìn Bạch Khởi trước mặt một chút, tinh quang trong mắt tăng vọt, vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức phức tạp nhìn Bạch Khởi một cái, thấp giọng lầm bầm nói: “Năm nay người rút cuộc đã gặp được những gì... ta bây giờ... đã nhìn không thấu người rồi.”

“Nhìn không thấu là đúng, nói thế nào... ta cũng lợi hại hơn người một chút, đúng không? Nếu lại để người nhìn ra độ nông sâu của ta thì không được... thế nào, có muốn giao đấu với ta một chút không? Hay là... đợi lát nữa tìm nơi nào đó chúng ta tỉ thí một chút?” Đây là lần đầu tiên chủ động khiêu chiến kể từ khi Bạch Khởi quen biết Tiểu Kiên, đương nhiên điều này không khỏi có chút cảm giác ức hiếp người, Bạch Khởi hiện nay đã là một cường giả đấu tông thực sự, toàn lực phát ra đấu khí có thể có thể một mình đấu với ngàn người đội quân toàn phó vũ trang quân đoàn tinh nhuệ, hơn nữa bảo đảm toàn thắng, còn Tiểu Kiên chẳng qua chỉ là một cửu tinh đấu linh, so với Bạch Khởi ai mạnh ai yếu, vừa nhìn là biết.

Huống chi Liệt Sơn quyền của Bạch Khởi đã đạt đến đệ ngũ trọng, biến thái tới cực điểm, công kích với sức mạnh gấp năm lần, có thể đánh chết lục tinh đấu tông, chứ đừng nói là Tiểu Kiên.

“Ha ha... tiểu tử, vừa có chút tiến bộ đã đến ức hiếp đồ đệ ta... người thật sự không phải tốt đẹp gì, nếu người đã muốn giao đấu một trận, hai chúng ta sẽ vui đùa một chút... hừm... thật là đáng ghét, vừa đột phá giới hạn nên người ngoài rất khó nhìn ra cấp bậc của người, bây giờ... mấy sao rồi?” Đột nhiên giọng nói ồm ồm của u đại sư truyền đến, hiển nhiên ông ấy đã tỉnh rượu rồi.

“Tam tinh mà thôi...” Bạch Khởi cười nói, vừa nói vừa nhìn u đại sư, vẫn nhìn không thấu đối phương, điều này khiến cho Bạch Khởi kinh ngạc, đồng thời cũng tin lời u đại sư nói, có lẽ người đột phá ngoài cấp đấu

tông rất khó nhìn ra thực lực cụ thể của hắn.

“Tam tinh ư? ừm... tiểu tử... Người thật sự kinh khủng a, ban đầu khi cái lão Bạch Ngọc Đường bảo người đến đây, điều ông ấy nói trong thư ta vẫn có chút không tin, cho rằng ông ta đang khoác lác, có điều bây giờ xem ra lão tiểu tử đó không những không nói khoác, trái lại còn rất khiêm tốn... tiểu tử người không thể dùng thiên tài để hình dung nữa rồi, chỉ có thể nói là một kẻ biến thái... một kẻ biến thái triệt để từ đầu đến đuôi.” u đại sư trợn mắt nhìn Bạch Khởi tràn đầy vẻ cảm khái nói.

Bọn họ ở đây ôn chuyện còn Bích Lợi Tư lặng lẽ đứng bên cạnh, Bối Kiên Ti bị mọi người bỏ qua bên đó lại không nhận được nữa, tuy hắn nghe không hiểu hai người thợ rèn và tên mặt trắng trước mặt đang nói gì... nhưng lại nghe thấy hai chữ tam tinh, nhìn lại tên mặt trắng đó, ngay đến huy chương đấu sĩ cũng không có, hơn nữa đáng vẻ mới chỉ mười mấy tuổi, điều này khiến cho Bối Kiên Ti bức mình, một tam tinh đấu giả ngay huy chương cũng không có lại dám coi thường mình... một kẻ bình dân lại coi rẻ quý tộc, điều này khiến cho Bối Kiên Ti hoàn toàn nổi giận.

“Người đâu... hãy giết mấy tên khốn khiếp này và bắt nữ nhân kia đi cho ta...” Bối Kiên Ti bị người ta coi thường khinh miệt cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, bạo phát ra bản tính nguyên sơ nhất, thực ra, nửa năm trước Bối Kiên Ti cũng là một kẻ đức hạnh, nửa năm nay đã có sự nhẫn lại, dù sao, hắn muốn theo đuổi Bích Lợi Tư đương nhiên sẽ không làm quá đáng, nhưng bây giờ thân phận nữ nô của Bích Lợi Tư bị vạch trần rồi, hắn không còn gì phải bán khoản nữa... hắn đã bắt đầu chuẩn bị cướp đoạt...

“Ha ha... tiểu tử, xem ra chúng ta gặp rắc rối rồi.” u đại sư dựa vào bức tường bên cạnh, uống một ngụm rượu, nói giọng trêu chọc không thêm để ý.

“Còn dám nói nữa? Nếu không phải người làm mất tai của Bích Lợi Tư (Bích Lợi Tư là Tinh Linh), còn để cho cô ta chạy ra ngoài cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy...” Liếc nhìn u đại sư một cái, Bạch Khởi không nhanh không chậm nói, hắn đã đại khái đoán ra tai của Bích Lợi Tư có lẽ là một loại công cụ ma pháp thượng cổ, ẩn dấu đặc chủng của Tinh Linh tộc của nàng.

“Haha, chẳng qua chỉ là một cái tiểu đạo mà thôi... không có gì phi thường cả, chỉ cần lấy xuống là được.. người hãy giải quyết những phiền phức này trước đi.” u đại sư không thêm để ý nói, nói xong bữu môi nhìn Bối Kiên Ti và đám thuộc hạ đang xông tới đó.

Về điều này, Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt khinh thường, sau đó hóa thành một trận lưu quang xông ra bên ngoài, bọn người chỉ nhìn thấy trong thời gian nháy mắt Bạch Khởi đã trở về vị trí của mình, giống như không hề có bất kỳ một động tác nào vậy, có điều Bối Kiên Ti không biết từ lúc nào bị Bạch Khởi tóm lấy trong tay, nắm lấy cổ họng kinh hãi nhìn Bạch Khởi, còn những thuộc hạ của Bối Kiên Ti vẫn giữ nguyên động tác như trước, sau một hồi lâu, từng người mới phát ra một tiếng kêu thảm, âm ảm ngả xuống, máu tươi chảy đầy xuống đất, đám người đứng xem xung quanh, ai nấy đều kinh ngạc kêu lên, rồi rít sợ hãi vừa chạy vừa kêu... ai cũng không ngờ là Bạch Khởi lại giết người, giết người ngay trên đường, hơn nữa lại chỉ trong nháy mắt giết chết mấy chục hộ vệ quý tộc.

“Hãy nhớ, kiếp sau không được bừa bãi khiêu khích người khác...” Không cho Bối Kiên Ti có cơ hội nói, Bạch Khởi nhẹ tay dùng sức, sau đó trực tiếp bóp chết Bối Kiên Ti trước mặt, động tác cực nhanh, lòng dạ độc ác làm cho người ta phải kinh hãi...

Đồng bạn trước đây của Bích Lợi Tư, từng người ngẩng ra đứng đó, vẻ mặt sợ hãi nhìn Bạch Khởi, cơ thể bắt đầu run rẩy, bọn họ không dám tin những điều này là sự thật, người nào người nấy vô cùng sợ hãi nhìn Bạch Khởi, sợ mình cũng rơi vào tình cảnh như Bối Kiên Ti...

“Ai da... tiểu tử này... bây giờ thực sự lòng dạ độc ác, Sát thần Bạch Khởi, cái tên này quả nhiên không sai... ừm... Thật mong đợi sau khi người trở về vương đô sẽ có cảnh tượng như thế nào, xem ra những người ở vương đô đó hẳn là sẽ rất kinh ngạc... ha ha...” Nhìn Bạch Khởi trước mặt, u đại sư uống một ngụm rượu, hưng phấn nói.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

140. Chương 139: Trở Lại Vương Đô

Sau khi giết hết đám người đó, Bạch Khởi hơi sưng sốt một chút, hần cảm thấy bản thân bây giờ hình như càng trở nên bá đạo tàn độc, nhưng chỉ nghĩ như vậy một chút về việc này, cũng không quá quan tâm, nhìn một chút thi thể trên mặt đất, Bạch Khởi quay người bình thần nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Ừm... ừm.... xem ra bây giờ chúng ta không đổi một nơi nào khác cũng không được.” u đại sư ngồi đó uống một ngụm rượu rồi nói đùa, nói xong liền đứng dậy, sau đó sai Tiểu Kiên và Bích Lợi Tư thu xếp hành trang chuẩn bị rời đi.

Dọc đường Bạch Khởi và những người khác cũng không trì hoãn thời gian, liền đi về phía vương đô, trên đường đi, Bạch Khởi giao đấu với u đại sư mấy lần, lần nào cũng đều thảm bại, tuy không rõ thực lực thực sự của u đại sư, nhưng Bạch Khởi lại có sự suy đoán sơ bộ, đại khái chính là khoảng bát tinh cửu tinh đấu tông, bởi vì trong lần giao đấu này, u đại sư bị Bạch Khởi đẩy vào tuyệt cảnh không thể không bạo phát ra đấu khí, cũng chính vì thế mà Bạch Khởi mới hiểu ra thực lực của ông ta, đấu khí màu xanh dày đặc cho thấy thân phận của ông ta, cường giả cấp đấu tông...

Trải qua thời gian hai tháng, bọn Bạch Khởi cuối cùng đã đến được vương đô Mân Côi thành của vương quốc Ba Phạt Lợi Á, tuy đã là lần thứ hai đến Mân Côi thành, nhưng Bạch Khởi vẫn bị khí thế rộng lớn, tường thành nguy nga của Mân Côi thành làm rung động.

Sau khi u đại sư cáo biệt, Bạch Khởi liền dẫn theo Bích Lợi Tư đã khôi phục hình dáng Tinh Linh đi về phía nhà mình, đây là vương đô, Bạch Khởi ở đây không có gì phải che giấu cả, thân phận của Bích Lợi Tư cũng không phải là bí mật gì, lẽ nào vẫn có người dám gây phiền phức cho Bạch Khởi ở đây sao? nếu có... tên đó tuyệt đối chết chắc rồi, không nói đến thân phận thanh niên cao thủ đệ nhất, ngay mấy người bằng hữu đó của Bạch Khởi cũng có thể chơi chết kẻ đó rồi...

“Tiểu tử... hãy nhớ lấy, sau này gặp ta ngươi phải đi vòng, nếu không ta đánh cho ngay cả mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi...” khi đi trên con đường hướng về phía nhà mình, đột nhiên một âm thanh có vẻ hơi non nớt nhưng lại vô cùng âm ỉ vang lên.

Nhìn theo âm thanh, liền phát hiện ra một tên tiểu tử mập mạp mặc trang phục hoa lệ đang đánh một đứa trẻ khác, đứa trẻ đó nhìn dáng vẻ cũng là con em quý tộc, có điều không biết là nhà ai, mười mấy nô bộc của hai nhà đứng hai bên nhưng lại không có ai dám nhúng tay vào chuyện này, chỉ thấy tên mập đó vùng nắm đấm của mình không ngừng giáo huấn đứa trẻ gầy yếu kia.

“Hu Hu hu. Đứa trẻ bị đánh bắt quá vẫn còn nhỏ tuổi, vẻ mặt non nớt mang theo giọng trẻ con nhìn tên mập trước mặt, nước mắt giàn giụa, run rẩy chỉ tay vào tên mập vô cùng hung hăng, một câu cũng không nói ra.

“Bốp~” Lại là tiếng một cái tát vang lên, tên mập đứng đó cao ngạo tự mãn nói: “Ta? Ta cái gì mà ta! Nói cho ngươi biết... lão tử đánh chính là ngươi, nếu ngươi không phục thì cứ việc đến, thế giới này quả đấm lớn mới chính là lão đại, có bản lĩnh thì hãy đến đánh ta... Bạch Tiêu Sái ta lẽ nào lại sợ ngươi?”

Lời vừa thốt ra, Bạch Khởi từ phía xa, khóe miệng mỉm cười, đã hơn chín tháng rồi không gặp, không ngờ tên mập này lại còn mập hơn, nhìn bộ dạng này có vẻ đã trở thành một thổ phách vương, việc gì cũng đều nói đến lý luận nắm quyền lớn, cũng không biết có phải bởi vì di chứng còn lưu lại sau khi bị mình giáo huấn hay không nữa.

Bạch Khởi đi tới, một tay đã nhắc Bạch Tiêu Sái lên, những người nô bộc bên cạnh nhìn thấy tình cảnh như vậy, đầu tiên là sưng sốt, ngay sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ khoái ý, còn Bạch Tiêu Sái một bên sắc mặt biến đổi, sau đó lập tức gào lên: “Ai! Là ai... mau bỏ ta ra... nếu không ta sẽ không tha cho ngươi...”

Nói xong quay về phía bảy tám tên nô bộc xung quanh kêu gào: “Các ngươi đang làm gì vậy?! Nhanh lên... còn không nhanh đến giúp! Nhà ta nuôi các ngươi để làm gì!?”

Có điều, đáng tiếc là mấy người nô bộc ai nấy đều khúm núm không dám động thủ, chỉ nhìn Bạch Tiêu Sái rồi lại nhìn Bạch Khởi sau lưng Bạch Tiêu Sái, sắc mặt trở nên cổ quái.

“Đã chín tháng không gặp rồi nhỉ, không ngờ tiểu tử ngươi vẫn bộ dạng đức hạnh này... có điều... hình như có chút tiến bộ hơn so với trước đây...” Bạch Khởi vẫn một tay nhắc Bạch Tiêu Sái lên, lộ ra vẻ mặt tươi cười nói.

Tuy tiểu tử này không phải là thứ gì tốt, nhưng Bạch Khởi cũng không có quá hận ý với hắn, cho dù Bạch Khởi rất căm thù mẹ của hắn nhưng chuyện đời trước dù sao cũng là của đời trước, đứa trẻ này vẫn là một đứa trẻ, tuy chẳng là thứ gì nhưng vẫn có thể chăm sóc dạy bảo, hướng chỉ còn là huynh đệ của mình, Bạch Khởi cũng không quá làm khó cho nó... đương nhiên... nếu đứa trẻ này lớn lên có tính cách giống mẹ của nó, không biết chết sống, vậy thì Bạch Khởi cũng sẽ không khách khí... đương nhiên sẽ đưa nó xuống địa ngục...

“A~~ đại ca~~ ới, đừng... ca ca, cuối cùng huynh đã trở về rồi... hu hu... đệ thật sự nhớ huynh muốn chết...” Sau khi Bạch Tiêu Sái nhìn thấy Bạch Khởi, sắc mặt lập tức liền biến đổi, vẻ mặt nhớ nhung, cố ép ra hai giọt nước mắt đau khổ với Bạch Khởi.

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, đi về cùng ta... ngươi mấy tháng gần đây biết điều hơn rồi đấy, ờ... có điều biểu hiện vừa nãy của ngươi không phải tốt lắm, chúng ta đi về hãy nói...” Bạch Khởi nghe xong cười, vừa nói xong dẫn Bạch Tiêu Sái quay người đi về phía phủ đệ Bạch gia.

Đám người vẫn giữ vẻ kinh ngạc, mấy người nô bộc bây giờ cũng sợ rồi lập tức chạy tới, đi theo sau Bạch Khởi và Bạch Tiêu Sái.

Còn mấy người nô bộc của tiểu tử quý tộc bị đánh lại rồi rít dờ hấn dậy, tiểu tử quý tộc đó ôm mặt mắng: “Chết tiệt... Lũ nô tài các ngươi không biết đến giúp ta sao, ta nuôi các ngươi có tác dụng gì? Cái tên khốn kiếp Bạch Tiêu Sái đó... Ta nhất định phải tìm người dạy dỗ hắn!”

“Ồ... thiếu gia... tôi thấy việc này hay là cho qua đi... người đó đã về rồi, chúng ta e là không thể chọc tức được Bạch Tiêu Sái đâu...” Một người nô bộc sắc mặt quái dị nói.

“Cái gì? Ngươi nói gì? Tên mập chết tiệt đó ư? Phủ chúng ta không phải có một Đại đầu sư mới đến sao? Hãy gọi ông ta ra đây, ta muốn giáo huấn tên khốn kiếp Bạch Tiêu Sái một trận.” Thanh niên quý tộc đó quát to lên.

“Không... Cái đó... thiếu gia, người vừa nãy có lẽ là là Bạch Khởi, anh trai của Bạch Tiêu Sái... đệ nhất thanh niên cao thủ vương đô... nghe nói... ngay đến Độc Cô Chiến Thiên cũng bại dưới tay hắn, cam nguyện làm phò, hơn nữa là hảo bằng hữu của tam hoàng tử Lý Tầm Hoan và thiếu gia Bối Tác Tư gia tộc Lan Lăng gia... cậu không biết Bạch Khởi, cũng biết người gặp người sợ Bối tác Tư, thần quỷ chớ gần Độc Cô chiến Thiên, còn có tuyệt thế dame Lý Tầm Hoan, ba người này... có bọn họ... ngay lão gia cũng không làm gì được Bạch Khởi, hướng chỉ, nghe nói ban đầu Bạch Khởi ra ngoài tu luyện, chín tháng trước đã là thanh niên đệ nhất cao thủ vương đô một đời, bây giờ sợ là càng lợi hại hơn, cho dù là vị đại đầu sư mới đến phủ đệ chúng ta ra tay e cũng không phải là đối thủ... việc này... hay là thôi đi...” Người nô bộc đó thấp giọng cười gượng nói.

“Cái gì? Bạch Khởi!? tên chết tiệt đó tại sao lại về? Hừ... vậy thì thôi vậy, tên khốn kiếp Bạch Tiêu Sái đó tốt nhất là cầu nguyện cho đại ca hắn mãi mãi ở lại vương đô, nếu không ta nhất định dạy cho hắn một bài học!” Tiểu tử quý tộc đó sau khi nghe xong vẻ mặt bất lực nói, vẻ mặt hung hăng lắc lắc tay, hắn cũng biết Bạch Khởi trở về thì e là bản thân cũng không làm gì được tên khốn Bạch Tiêu Sái đó.

“Hãy nói đi, mấy tháng nay vương đô có chuyện gì xảy ra không?” Sau khi đi ra khoảng mấy chục thước, Bạch Khởi bỏ Bạch Tiêu Sái xuống, vừa đi vừa hỏi.

“Cái này... không có chuyện gì, sau khi huynh đi, Bối Tác Tư lão đại vẫn bộ dạng như cũ, các tử đệ quý tộc lớn nhỏ nhìn thấy hắn đều chạy trốn, tam hoàng tử Lý Tầm Hoan lại tỏ tình với mười người, nhưng không có một lần thành công, Độc Cô Chiến Thiên... hừm, Độc Cô biến thái sau khi huynh đi cũng rời khỏi, tháng trước mới trở về, nghe nói đã đột phá cấp đầu linh, mà đã chém hai người có mắt như mù, ờ... còn một chút nữa chính là huynh vừa đi không lâu, có một Hồng Y đại giáo chủ, hai Lam Y Đại giáo chủ, cùng với mấy trăm tế tự và mấy nghìn quang minh kỳ sĩ đoàn, trắng trợn truyền giáo trong lãnh thổ Ba Phật Lợi Á, và xác lập địa vị tông giáo tại đại lục đông nam Mân Côi thành... ngoài ra sử đoàn của đại công tước An Đức Liệt một g sau đến vương đô... nghe nói lần này đến đàm phán với vương quốc...” Bạch Tiêu Sái thật thà nói với Bạch Khởi và không hề dăm dếu diêm chút nào, hỏi gì nói đấy, vô cùng thật thà.

“Ừm... còn có chuyện gì nữa không?” Sau khi Bạch Khởi gật đầu hài lòng, bình thần nói.

“Ừm... cái này... đúng rồi... còn nữa, Hải Đường của Bách Hoa viện, bây giờ danh tiếng vang xa, giá trị tăng lên gấp bội... ha ha... nhưng không còn tiếp ai nữa... cũng không biết đã dùng cách nào để thuyết phục chủ nhân phía sau của Bách Hoa viện, dù sao nàng ấy từ khi tiếp đãi đại ca, chưa từng tiếp đãi ai khác, điều này lại càng làm cho giá trị của nàng tăng cao, bây giờ người trong cả vương đô đều lấy việc tiến vào khuê phòng của Hải Đường làm vinh dự, bên ngoài đồn đại là huynh quá lợi hại, Hải Đường một lòng với huynh, không chịu tiếp đãi người khác...” Nói xong, vẻ mặt dâm dăng của tiểu tử Bạch Tiêu Sái lại hiện lên.

“Điều này không liên quan tới ngươi...” Bạch Khởi tức giận đánh vào sau đầu Bạch Tiêu Sái một cái, sau khi nói xong cũng không thèm để ý đến vẻ mặt âm ỉ của Bạch Tiêu Sái, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Xem ra Bạch Khởi mấy tháng nay không ở vương đô, trong vương đô này có thể xem như phong vân tái khởi, hơn nữa còn có nữ nhân tên Hải Đường, cũng không biết đang có ý định gì, nhưng những điều này không quan trọng nữa, lần đầu tiên đến vương đô Bạch Khởi cơ bản không có sức mạnh phản kháng, tuy sức mạnh này chưa thực sự đủ mạnh, nhưng cũng coi như xấp xỉ rồi, ít nhất không phải là mình trước đây có thể mặc cho người khác tự do định đoạt, Bạch Khởi bây giờ đã có sức mạnh phản kháng, nếu ai muốn gây phiền phức cho hắn thì cứ đến, cùng lắm là đánh một trận, Bản thân là tam tinh đấu tông cũng không phải là nói xuông...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

141. Chương 140: Một Tiểu Binh Trong Cẩm Vệ Quân

Chỉ chốc lát hai người đã xuyên qua đường đá rộng rãi đến trước cửa phủ đệ Bạch gia, Bạch Khởi trở về lập tức có nô bộc cuống quýt ra đón, có người chạy vào bẩm báo với Bạch Kinh Thiên, mọi người tiền hô hậu ủng theo sau Bạch Khởi, có vẻ vô cùng ân cần.

“Ha haha... con trai ta trở về rồi... trở về là tốt... con vừa đi đã hơn nửa năm, bây giờ trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi... ồ... để cha nhìn chút nào. Thân hình lại cao lớn hơn không ít, còn cao hơn cha... ha ha... thế nào, những ngày qua con sống có tốt không?” Khi Bạch Khởi bước vào cổng, Bạch Kinh Thiên vẻ mặt vui cười chạy nhanh ra đón, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi liền ôm chầm, sau đó vỗ vào vai Bạch Khởi, vẻ mặt tươi cười nói.

“Xem ra Bạch Khởi nhất định sống ở đó rất tốt, nếu không... có điều lão gia, không phải là ta có ý gì, Bạch gia cũng có quy củ của Bạch gia, không nói với người nhà mà đã đi, vừa đi đã hơn nửa năm, muốn đi là đi, muốn đến là đến... coi Bạch gia này là nơi nào... nếu người không xử phạt... còn ra thể thống gì nữa? Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng trong trẻo lập tức truyền đến, giọng nói của chủ nhân này không cần hỏi cũng biết là ai - Mã Thập Sa, ngoài bà ta ra... không còn ai khác.

Lời của Mã Thập Sa vừa thốt ra, vẻ mặt Bạch Kinh Thiên lập tức có chút khó coi, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, sau đó trở lại dáng vẻ ban đầu, hắng giọng nói: “Khi Bạch Khởi đi đã nói cho ta, là ta cho nó đi, chỉ là lúc đó chưa nói với các ngươi mà thôi... điều này nói ra cũng phải trách ta, đến đến đây con trai, đi vào cùng cha, cha có chuyện muốn hỏi con.”

Nói xong, không để ý đến Mã Thập Sa liền lôi tay Bạch Khởi đi vào trong phòng, điều này khiến cho Bạch Khởi trong mắt hiện lên chút nghi hoặc, nói thực lần trước, lần đầu tiên Bạch Khởi đến vương đô đã cảm thấy quan hệ giữa Bạch Kinh Thiên và Mã Thập Sa có chút quái dị, nhưng vẫn chưa đến mức độ này, Bạch Kinh Thiên lại không cho Mã Thập Sa một chút thể diện trước mặt mọi người, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút kinh ngạc...

“Lẽ nào giữa hai người thực sự xảy ra mâu thuẫn gì đó không thể hòa giải được? Trong lòng Bạch Khởi nghĩ thầm.

Có điều hắn lại không mở miệng ra hỏi, liếc nhìn Mã Thập Sa rồi cùng Bạch Kinh Thiên đi vào trong phòng, Mã Thập Sa đứng đó tức giận, sắc mặt trắng bệch, hung dữ nhìn Bạch Khởi giống như muốn lột da Bạch Khởi vậy.

Sau khi Bạch Khởi đi không nói một lời, quay người rời khỏi sân, giống như đã chịu một kích thích rất lớn.

Đi vào trong phòng, không có người ngoài, chỉ còn lại hai cha con Bạch Kinh Thiên và Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên ngồi đó, hài lòng nhìn Bạch Khởi, sau đó tươi cười nói: “Những ngày qua con sống có tốt không?”

“Cũng không tệ lắm, những ngày qua con đã học được rất nhiều điều, hơn nữa thực lực tăng lên không ít.” Bạch Khởi không nói tỉ mỉ tình hình ở vùng đất Hỗn Loạn với Bạch Kinh Thiên mà chỉ nói sơ qua như vậy, không phải là không tin Bạch Kinh Thiên, chỉ là có một số chuyện Bạch Khởi không muốn nói nhiều, không phải ai cũng có bí mật của riêng mình sao?

“Ừm... nói đến thực lực của con... cha cảm thấy... cha bây giờ hình như nhìn không thấu con rồi... con...” Nghe Bạch Khởi nói xong, Bạch Kinh Thiên bắt giắc nhíu mày nói, khi nói, vẻ mặt vô cùng quái dị, ông ấy thân là một bát tinh đấu linh, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể thăng cấp cao thủ cửu tinh đấu linh cũng không nhìn thấu Bạch Khởi hiện nay, điều đó đại diện cho cái gì? Nó có thể đồng nghĩa với việc thực lực của Bạch Khởi cao hơn ông ấy, thậm chí... có khả năng tiến vào cấp đấu tông khiến cho mọi người không thể nhìn rõ thực hư... Nhưng... điều này... có thể sao? Lời này nói ra ngay cả Bạch Kinh Thiên cũng không tin nổi.

“Điều này... tam tinh đấu tông...” Bạch Khởi do dự một chút rồi nói vậy.

“Choang~” Chén trà trong tay Bạch Kinh Thiên rơi xuống đất biến thành mảnh vỡ vụn, cơ thể hắn bắt giắc run lên, đứng dậy, hai mắt trừng lên như quả cầu da, nắm lấy vai Bạch Khởi, hơi run rẩy nói: “Con... con nói gì? Tam tinh đấu tông?”

Bạch Kinh Thiên vẻ mặt kích động hiện lên mấy chữ không dám tin, Bạch Khởi gật đầu khẳng định, nhưng vừa gật đầu, Bạch Khởi vừa chú ý đến Bạch Kinh Thiên trước mặt, sợ cha mình chịu không nổi kích thích mà ngất đi... dù sao, tuổi đã nhiều như vậy rồi... thực ra Bạch Khởi không có ý định nói ra chuyện này, chẳng lẽ chuyện này có thể khiến mọi người không kích động sao? Nhưng đây là cha của mình, nếu ông ấy hỏi, Bạch Khởi đương nhiên không phải giấu diếm điều gì, bởi vậy đã nói ra, nhưng xem ra tâm trạng của cha mình vẫn rất kiên cường, chí ít cũng không ngất đi.

Có được sự khẳng định của Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên ngồi xuống, nhìn Bạch Khởi một cái thật sâu, sau khi hít sâu mấy lần, cố gắng bình phục lại tâm trạng của mình mới nhìn Bạch Khởi, vô cùng nghiêm túc nói: “Bây giờ... cha biết... Tại sao lão tổ tông lúc đầu lại muốn chọn con... con trai... con thật là... làm cho người ta kinh ngạc quá đỗi... cha con năm nay bốn mươi lăm tuổi rồi, rốt cuộc vẫn không bằng con... à... thật là...”

Khi nói, sắc mặt Bạch Kinh Thiên có chút bất lực, lắc đầu, thân là cha mà lại không lợi hại bằng con trai, Bạch Kinh Thiên quả thực rất bất lực.

Về điều này, Bạch Khởi không nói gì, lúc này hắn cũng không nên nói thêm điều gì để tránh kích thích tâm linh của cha, điều này thực có lỗi, bởi vậy Bạch Khởi ngậm miệng lại, không nói thêm câu nào nữa.

Bạch Kinh Thiên bên này chìm đắm trong sự mất mát, phải mất một lát mới lấy lại tinh thần, nhìn Bạch Khởi trước mặt, tay đặt trên mặt bàn gỗ lim xoa xoa, hình như đang có sự giãy vò trong nội tâm, một hồi lâu sau mới nhìn Bạch Khởi, sau đó giọng điệu hỏi han nói: “Con trai... cha vốn tưởng con chỉ là một thiên tài bình thường, đối với Bạch gia mà nói, một gia chủ cường thế còn mạnh hơn nhiều một cao thủ lợi hại, có quyền lợi có lúc quan trọng hơn thực lực nhiều, bồi dưỡng một cao thủ cần rất nhiều thời gian, hơn nữa chưa chắc đã đột phá... bởi vậy cha muốn để con tông quân... dù sao trong quân có thể rèn luyện con, tuy có chút ảnh hưởng đến việc tu luyện của con nhưng lại có thể khiến con trưởng thành nhanh hơn, đối với con chỉ có lợi chứ không có hại, hơn nữa hiện nay vương quốc có vẻ yên bình, thực ra là đang phong khởi vân dũng (hỗn loạn), chưa biết chừng ngày nào đó chiến hỏa nổi lên, đến lúc đó, với sự giúp đỡ của cha, bằng bản lĩnh của con, phát triển hẳn sẽ rất nhanh, đối với gia tộc, đối với con đều có lợi... nhưng bây giờ thực lực của con đã vượt xa dự đoán của cha, mười bảy tuổi... con vẫn chưa đến mười bảy tuổi... tam tinh đấu tông chỉ mới mười bảy tuổi, trong lịch sử có rất ít nhân vật như con, có thể nói là thiên tài vạn năm khó gặp, mỗi một người đều là kinh hãi tuyệt diễm, mỗi một người đều lưu lại dấu tích rất sâu sắc trên đại lục... con... bây giờ nếu chuyên tâm tu luyện, hai mươi tuổi sẽ đột phá đấu vương... không... kể cả là ba mươi tuổi mới đột phá cấp đấu vương, Bạch gia cũng có thể cả đời không cần lo lắng nữa... bởi vậy, bây giờ cha có chút do dự, quyết định của cha ban đầu... cha...”

“Phụ thân, con thấy nếu con vào trong quân hẳn là không có gì không tốt.... nói thực, con không cảm thấy con tông quân có gì không thỏa đáng, trái lại cảm thấy nên là một lựa chọn tốt...” Bạch Khởi sau khi nghe xong thấp giọng nói.

“Thật không? Ha ha... vậy thì tốt... nếu tự con đã nói như vậy, người làm cha như ta đương nhiên không ngăn cản con... con trai... ngày mai con nhập ngũ được không? Hãy tiến vào lịch lãm trong cấm vệ quân của cha trước, rèn luyện, từ từ nâng cao, đợi đại chiến bùng phát, cha sẽ cử con ra tiền tuyến, đến lúc đó hẳn là sẽ không thành vấn đề, tranh thủ công danh lợi lộc, đến lúc đó đối với con sẽ không uổng phí.” Bạch Kinh Thiên nghe xong cười ha hả, nói với Bạch Khởi, xem ra ông ấy rất vui mừng.

Có lẽ... trong lòng Bạch Kinh Thiên vẫn ôm một tâm tư con kế nghiệp cha, chỉ là thực lực của Bạch Khởi đã khiến cho ông ấy không dám mở miệng, nhưng Bạch Khởi đã tự lựa chọn như vậy, ông ấy đương nhiên không ngăn cản, bởi vậy Bạch Kinh Thiên có vẻ rất vui mừng.

“Cấm vệ quân? Như vậy được không? Phụ thân không sợ bị người ta nói xấu sao?” Đối với việc tông quân Bạch Khởi không có gì phản đối, chỉ là lời của Bạch Kinh Thiên khiến cho Bạch Khởi bất giác nhú mày, dù sao Bạch Khởi tiến vào cấm vệ quân hình như có chút không thỏa đáng.

“Ha ha... quả nhiên không hổ là con trai ta, đã biết nghĩ cho cha rồi, không giống đồ súc sinh kia... hừ hừ... có điều... con trai, con cứ yên tâm đi, trong vương đô này, ngoài cấm vệ quân chính là thành vệ quân, còn có cận vệ quân hoàng gia, hoàng gia cận vệ quân con sợ là không vào được, dù sao cha là thống lĩnh cấm vệ quân chứ không phải ai khác, hoàng gia có lẽ không cho con vào cận vệ quân, cho dù để cho con vào, quyền lực cũng không lớn, bởi vì binh lực hoàng thành như vậy rất có khả năng không cân bằng, còn về thành vệ quân... con trai à... nếu con vào thành vệ quân, e là mãi mãi không ra được, ân oán giữa thành vệ quân và cấm vệ quân của chúng ta đã gần như kéo đến một trận đại chiến rồi, bởi vậy con chỉ có thể vào cấm vệ quân, nhưng con yên tâm... đệ tử quý tộc vào trong quân rất bình thường, con vào cấm vệ quân, kẻ khác sẽ không nói gì... đương nhiên... có một điều cha phải nói cho con hiểu, đã vào cấm vệ quân... thì... chúng ta ở trong quân không phải là cha con... mà là quan hệ cấp trên với cấp dưới, cha sẽ không vì con là con trai cha mà chiếu cố đặc biệt cho con, bởi vì đó là hại con... vì thế con phải tiến lên, phải dựa vào nỗ lực của chính mình, con mới vào cấm vệ quân chỉ có thể là một tiểu binh...” Bạch Kinh Thiên nghe xong cười ha hả nói vậy, nhưng càng nói lại càng nghiêm túc.

“Điều này... con biết... phụ thân, cha yên tâm đi...” Bạch Khởi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Con trai... tuy con với thân phận là đầu tông, nếu vào trong quân lập tức sẽ được ủy nhiệm thành sư đoàn trưởng, nhưng... cha không khuyến khích con làm như vậy... con sẽ không trách cha chứ...” Sau khi Bạch Kinh Thiên gật đầu đột nhiên hỏi vậy.

Phải biết, một đầu tông tại Ba Phạt Lợi Á nếu vào trong quân, lập tức sẽ được ủy nhiệm thành sư đoàn trưởng.

“Không vấn đề gì ... phụ thân. Bắt đầu từ ngày mai, con sẽ là một tiểu binh của cấm vệ quân... cha cứ yên tâm... con sẽ không để cha thất vọng.” Bạch Khởi sau khi nghe xong đã gật đầu đồng ý, vẻ mặt tràn đầy ngạo khí, hơn nữa còn có sự kỳ vọng đơn giản...mong đợi cảnh tượng mình vào trong quân, bởi vì trong tiềm thức của Bạch Khởi, trong quân mới là nơi nam nhân ở.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

142. Chương 141: Ta Là Tiểu Đội Trưởng

Ngày thứ hai, Bạch Khởi dưới sự an bài của Tác Luân gia nhập vào Cấm Vệ quân, lấy thân phận là một thanh niên đến từ vùng thôn quê xa xôi, tên cũng gọi là Bạch Khởi, che giấu thân phận thật của Bạch Khởi, và năm nghìn tên tân binh khác cùng nhập ngũ trở thành một thành viên của đế quốc Cấm Vệ quân....

Đứng trên giáo trường, Bạch Khởi cảm thấy xung quanh đều rất xa lạ, tuy rằng quân doanh của Cấm Vệ quân và Thành Vệ quân đều nằm ở những nơi hẻo lánh của Vương Đô, nằm ở vị trí ngoại thành thành nam, vẫn nằm trong Mân Côi thành của Vương Đô Ba Phạt Lợi Á, nhưng Bạch Khởi vẫn cảm thấy nơi này rất xa lạ... Đương nhiên... Kì thật Bạch Khởi đối với Mân Đô thành này vốn không phải quen thuộc lắm.

“Tất cả mọi người đứng nghiêm cho ta, theo số trên thẻ bài của các người đi vào các doanh trại khác nhau ở đó có trưởng quân của các người huấn luyện các người... Bây giờ theo số thẻ bài tự đi vào trong doanh trại của mình....” Một vị tướng quân đứng trên đài cao lạnh lùng quát, lúc nói chuyện về mặt uy nghiêm.

Sau khi nói xong những người xung quanh lần lượt theo số trên thẻ bài đi vào trong quân doanh khác nhau, doanh trại của Cẩm Vệ quân phân bố rất đơn giản, cả khu chia làm bốn đại doanh trại, chia ra một quân đoàn đóng trú, mỗi một đại doanh chia làm năm mươi doanh trại nhỏ, mỗi doanh trại có một nghìn người... Về phần nơi Bạch Khởi đóng quân vốn không khó tìm, tân binh kì thật chỉ có năm doanh.... Chia ra do năm đại đội trưởng thống soái...

Quân chức của Ba Phạt Lợi Á rất kỹ càng tỉ mỉ, từ thập trưởng, tiểu đội trưởng, trung đội trưởng, đại đội trưởng, binh đoàn trưởng, sư đoàn trưởng, quân đoàn trưởng, cho đến bộ thống soái, mỗi cái đều có chức danh và quyền lực kỹ càng tỉ mỉ, thập trưởng có thể dẫn dắt năm người, tiểu đội trưởng dẫn dắt mười người, đại đội trưởng thống soái một nghìn người, mỗi binh đoàn có một vạn người, mỗi sư đoàn có năm vạn người, mỗi quân đoàn có hai mươi vạn người, về phần các lão đại của bộ thống soái, cơ bản là các thống soái cao cấp, chia ra nắm giữ các khu vực lớn, tuy rằng thường không rời khỏi Vương Đô, nhưng có sức ảnh hưởng kinh người trong quân đội, và có quyền lực rất lớn, bộ thống soái thường có chín người thống soái, cùng với nhược kiện bộ thư... Mỗi một người đều nắm giữ tất cả quân đội ở trong khu vực của Vương Đô, giống như đại quân khu tư lệnh viên bây giờ vậy, quyền lực to lớn có thể tưởng tượng.

Hơn nữa để phân chia các quân chức kỹ càng. Giữa các cấp bậc. Quân đội Ba Phạt Lợi Á noi theo truyền thống của Bất Diệt hoàng triều, chia ra làm năm cấp sĩ quan, sĩ quan cấp úy, sĩ quan cấp tá, tướng quân, nguyên soái, phân chia kỹ càng, mười hai cấp, hạ sĩ, trung sĩ, thượng sĩ, thiếu úy, trung úy, thiếu giáo, trung giáo, thượng giáo, chuẩn tướng, thiếu tướng, trung tướng, thượng tướng, nguyên soái v.v... Phụ thân Bạch Khởi với quân hàm thống soái Cẩm Vệ quân là thượng tướng, thường thì quân đoàn trưởng chỉ có quân hàm trung tướng, chỉ có quân đoàn chủ lực giống như Thiết Bích quân đoàn, Chiếu Trạch quân đoàn, cùng với Hải Long quân đoàn ở phương đông và quân đoàn trưởng của Vương Đô Cẩm Vệ quân mới có quân hàm thượng tướng... Về phần nguyên soái, chỉ có các lão đại của bộ thống soái mới có tư cách có...

Nghe nói sự phân chia kỹ càng quân hàm này có từ thời Bất Diệt hoàng triều, lúc đó hoàng đế Lý Khiếu Thiên truyền lệnh xuống, nói thật lúc đầu Bạch Khởi nghe thấy sự phân chia như vậy đều vì vậy mà sững người, xem chút tướng mình đã trở về thời hiện đại rồi... Dù sao sự phân chia như vậy Bạch Khởi thật sự đã quá quen thuộc rồi.

“Tất cả mọi người đứng nghiêm, các người nghe đây... Bây giờ các người là tân binh, tân binh thì nên giống tân binh, vốn là... Dựa vào lệ cũ của năm trước, các trưởng quân của các người đều từ những lão binh chọn ra, nhưng năm nay phía trên mở ra trường hợp đặc biệt, ngoại trừ trung đội trưởng, những cái khác đều từ trong tân binh chọn ra, đó cũng coi như cho các người một cơ hội... Tất cả các người, theo số của thẻ bài, một nhóm mười người chọn ra thập trưởng, tiểu đội trưởng của các người... Dĩ nhiên tạm thời sẽ không trao quân hàm cho các người, đợi các người kết thúc khóa huấn luyện tân binh ba tháng mới trao quân hàm... Trong doanh trại tân binh có quy định của doanh trại tân binh.... Tất cả các người các người... Đều có thể chọn ra thập trưởng, tiểu đội trưởng trong doanh trại, chỉ cần giành được thắng lợi ở điều kiện công bằng đều có thể được công nhận... Bây giờ đứng thành đội theo số trên thẻ bài các người... Sau đó bắt đầu tỷ thí ~ Ta muốn các người trong vòng một canh giờ chọn ra người lãnh đạo.” Đại đội trưởng của nhóm người Bạch Khởi bọn họ cũng không biết tên là gì, để râu quai nón, đứng ở đó hét lớn, mười trung đội trưởng mặc khôi giáp bên cạnh hắn giã ra, xem ra tương đối có khí thế.

Nhưng sau khi hắn nói ra lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía trong sân, người nào người nấy hướng mắt về lại, dường như là giám sát vậy.

“Hắc hắc... Ta thấy không cần đánh nữa... Ta làm tiểu đội trưởng, thập trưởng do huynh đệ của ta đảm nhận... Có ai bất mãn thì đứng ra?” Một gã đại hán đầu trọc thân cao chừng hai thước đứng bên cạnh Bạch Khởi, đứng ở đó nhe răng nhếch miệng nói như thế, nói xong còn vỗ vỗ một tên bên cạnh cao cỡ hắn với nụ cười thật thà trên mặt.

“Vậy thì không hẳn... Ta cảm thấy... Cái này còn nên thử...” Một người thanh niên tuổi cỡ Bạch Khởi vẻ mặt tươi cười nói, nói xong mấy người xung quanh hắn đều lần lượt tiến sát lại chỗ hắn, có thể thấy bọn họ là quen biết.

Tuy rằng chỉ có mười người, nhưng rõ ràng chia thành ba nhóm người, hai tên cao to một nhóm, những người còn lại một nhóm, Bạch Khởi một người một nhóm.

Đối với chuyện này Bạch Khởi nhún nhún vai, một thân hình lắc nhẹ một cách tuyệt mỹ, sau một chuỗi âm thanh “Bình bốp bịch” vang vọng, người trong đội Bạch Khởi đều lần lượt ngã xuống, người nào người nấy kêu thảm thiết cũng không bò lên được, nhìn bộ dạng rất là đau khổ, sau khi giải quyết nhanh gọn đám người này, Bạch Khởi lười biếng nói: “Bây giờ... Ta là tiểu đội trưởng...”

Bị người khác giải quyết nhanh gọn như vậy bọn họ đương nhiên không dám phản đối gì, người nào người nấy nằm trên mặt đất vội vàng gật đầu.

Tình cảnh như thế đương nhiên thu hút không ít ánh mắt, trong đó bao gồm vị đại đội trưởng kia và mười trung đội trưởng bên cạnh hắn...

“Đại nhân... Vị thanh niên này thật không đơn giản, hai tên cao lớn trong đội hắn tôi biết hồi trước, bọn họ chính là dong binh đã là cấp đầu sĩ rồi... Nhưng... Lại bị hắn giải quyết nhanh gọn như vậy... Ta căn bản không xem thấu động tác của hắn... Người này... Rất khủng bố... Ta chắc cũng không phải là đối thủ... Dù sao ta cũng chỉ mới có cấp bậc đầu sĩ.” Một người trung đội trưởng đi đến khẽ nói.

“Đâu chỉ người... Ta đã là tứ tinh đầu sư rồi... Nhưng ta ngay cả động tác của hắn còn chưa nhìn rõ... Cũng không biết tiểu tử này là do ai đề cử tới... Cao thủ như vậy sao không trực tiếp cho vào ngũ, ít nhất cũng có thể đảm nhận chức đại đội trưởng... Bây giờ thì tốt rồi, vào nơi này của chúng ta... Sau này e là chúng ta khó quản giáo rồi...” Đại đội trưởng để râu quai hàm kia cười khổ một tiếng nói như thế, nhìn về hướng Bạch Khởi nét mặt vô cùng ưu sầu.

Đại đội trưởng chỉ sợ người không cách nào quản thúc, một người không tốt toàn bộ kỷ luật của đội đều hỏng mất.

“Cái gì? Đại nhân, ngay cả người cũng không phải là đối thủ của hắn?” Mấy tên trung đội trưởng đứng một bên đều lần lượt đi qua, kinh hãi hô lên, nhìn Bạch Khởi ánh mắt cũng có chút biến đổi.

“Ta còn có thể lừa các người sao? Cũng không biết là ai đem một nhân vật như vậy qua đây... Ài... Thật là... Để hắn làm tiểu đội trưởng của trung đội thứ nhất đi, ài... Cũng may bây giờ biên chế chỉ là tạm thời, đợi sau một tháng tập huấn sẽ sửa đổi biên chế, đến lúc đó thì tốt rồi... Nhớ kỹ trong thời gian này các người ai cũng không được đụng vào tên này, nếu không gây nên phiền phức thì các người tự lo lấy.” Đại đội trưởng hàm ý sâu xa nói.

Mặc dù nói là kỷ luật trong quân nghiêm minh, nhưng đối với một người mạnh như vậy mà nói thật sự thiếu hụt sức quản thúc, đương nhiên bọn họ cũng không dám ở quân doanh công nhiên đả kích trưởng quân của mình, nhưng một sĩ binh nếu muốn gây hỗn loạn cũng có rất nhiều cách, ví dụ như nói... Khiêu chiến với đại đội trưởng, v.v... Lúc trước cũng đã từng xảy ra chuyện như thế, sĩ quan cấp thấp lại không phải là cao thủ gì đương nhiên rất thê thảm.

“Cái này... Ngài yên tâm... Chúng tôi biết rồi...” Mười bách phu trưởng lần lượt gật đầu, bọn họ lại không phải là thẳng ngốc, không có chuyện gì cũng không muốn gây thêm chuyện cho mình làm, người như thế mắt nhắm mắt mở, sẽ qua hết, đều tốt cho mọi người, nếu muốn tích cực, ai cũng không có lợi ích.

“Uhm... Đúng rồi... Các người kiểm tra xem hắn tên gì... Còn lai lịch của hắn nữa...” Đại đội trưởng kia gật đầu nói như thế.

Nhưng đáng tiếc điều này đã định sẵn sẽ không bao giờ thành công, Tác Luân tư thân thi hành, Bạch Kinh Thiên tự thân sửa lỗi lý lịch tuyệt đối không phải là một đại đội trưởng nhỏ nhoi như hắn có thể điều tra ra, nhiều nhất cũng chỉ biết hắn tên Bạch Khởi mà thôi, nhưng trên thế giới này người tên Bạch Khởi tuy rằng không nhiều, nhưng mấy nghìn mấy vạn vẫn là có... Muốn tra ra... Khó... Khó càng thêm khó a...

Hơn nữa cho dù có điều tra ra thì như thế nào? Ngoại trừ để Bạch Khởi thăng chức nhanh một chút, căn bản không có tác dụng nào khác.

Thân phận Bạch Khởi rất nhanh đã được xác lập, tân binh của Cẩm Vệ quân doanh trại, đại đội thứ ba trung đội thứ nhất tiểu đội trưởng của đội thứ nhất, thủ hạ... Mười người... cũng là đám vừa này bị Bạch Khởi dạy dỗ.

Kế tiếp Bạch Khởi đã bận rộn với việc huấn luyện, trong quân huấn luyện rất là gian khổ cũng rất là khó khăn, đối với Bạch Khởi mà nói đây không phải là tất yếu, nhưng Bạch Khởi vẫn kiên trì, dĩ nhiên... Bạch Khởi cũng coi nó là một sự rèn luyện, một sự rèn luyện về tâm tình và sức chịu đựng của chính mình...

Bọn Bạch Khởi là bộ binh, sau khi nhận được áo giáp và binh khí, bắt đầu cuộc huấn luyện đơn giản, thân là bộ binh cấp thấp nhất, huấn luyện có thể nói là gần như không có gì đặc sắc, đơn giản là bổ chém và dàn quân trận hình vuông, huấn luyện cũng không khó khăn...

Chớp mắt một cái một tháng đã trôi qua, Bạch Khởi không ngừng trong huấn luyện tôi luyện tâm linh của mình, đồng thời huấn luyện những tên thủ hạ theo mình đảng hoàng, khiến bọn họ đặc biệt nghe lời... Ngày tháng trôi qua không lâu, nhưng Bạch Khởi không biết, ba tên biến thái kia ở Vương Đô kiếm hán đã khiến cho gà bay chó chạy, khiến lòng người không yên.

Dù sao tin tức Bạch Khởi về thành đã không còn là bí mật gì, mấy tên đó đã biết những việc này rồi, đang vì tìm Bạch Khởi mà phát sầu.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

143. Chương 142: Ba Kẻ Biến Thái Xông Vào Quân Đoàn

Bạch Khởi không biết lúc này Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan còn có Độc Cô Chiến Thiên ba người bọn họ đã biết nơi ở của Bạch Khởi, vẫn đang ngồi trên mảnh đất trống tán dóc với bách phu trưởng, Bạch Khởi vì sao ngồi ở đây tán dóc với bách phu trưởng nguyên nhân rất đơn giản, trong ba ngày huấn luyện, bách phu trưởng đã kiếm được Bạch Khởi... Nói với hán... Do hán huấn luyện ưu tú nên không cần huấn luyện nữa, Bạch Khởi nhàm chán lại không thể đi ra khỏi quân doanh đương nhiên ngồi ở đó tán dóc với người khác rồi.

Hán vốn không biết lúc này Bối Tác Tư đã từ hệ thống tình báo của nhà mình biết được nơi ở của Bạch Khởi, Bối Tác Tư tên này tuyệt đối không phải là con chim tốt gì, bản thân tên này vốn không an phận, sau khi nghe nói Bạch Khởi ở trong quân doanh hai lời không nói trực tiếp thông báo cho Lý Tầm Hoan và Độc Cô Chiến Thiên.

Thật ra nếu tên này chỉ thông báo cho Lý Tầm Hoan thì không nói làm gì, nhưng tên đó không muốn sống tử tế lại muốn chết khó coi này còn kéo theo Độc Cô Chiến Thiên, hai người bọn họ lúc rảnh rỗi đến tìm Bạch Khởi cùng chơi, nhưng tên Độc Cô Chiến Thiên kia bị lời thề lúc trước, từ lần trước bị Bạch Khởi đánh bại đã thề suốt đời là nô rồi, chỉ là từ khi Bạch Khởi biến mất Độc Cô Chiến Thiên luôn không tìm thấy Bạch Khởi, lúc này nghe tiểu tử Bối Tác Tư nói đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Rất nhanh ba tên người thấy người sợ ở Vương Đô đã cùng nhau hướng về phía quân doanh của Cẩm Vệ quân mà đi...

Tình cảnh như thế đương nhiên bị người khác để ý, dù sao Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan thường ở cùng với nhau, nhưng... Bọn họ dường như vốn không thân thiện lắm với Độc Cô Chiến Thiên, bọn họ ở cùng với nhau khó trách người khác liên tưởng đến nhiều chuyện hay ho.

“Bệ hạ... Cái này... Xảy ra chút chuyện... Ngài xem...”. Lúc này trong cung điện kim bích huy hoàng, một vị lão thái giám vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, đến bên cạnh vị quốc vương Lý Tự Minh của Ba Phạt Lợi Á đang thưởng thức các vũ đạo của ca cơ xinh đẹp có chút khó xử nói.

“Chuyện gì? Nhìn bộ dạng của người chắc là có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra?” Thấy bộ dạng của lão thái giám Lý Tự Minh sắc mặt biến đổi khoát tay cho các ca cơ lui xuống sau đó ngồi ở đó cau mày hỏi.

“Việc này... Việc này... Bệ hạ... Tam hoàng tử và Bối Tác Tư thiếu gia biết Bạch Khởi đang ở trong Cẩm Vệ quân... Cho nên bọn họ bây giờ đã đi tìm Bạch Khởi rồi...” Lão thái giám có chút khó xử nói.

“Nga... Bạch Khởi a? Người nói con trai của Bạch Kinh Thiên... Ồ... Tiểu tử kia không tồi... Lúc đầu nhận lời Tiểu Tam ban thưởng cho hán, nhưng tiểu tử này sau khi tỷ võ xong thì biến mất, hại ta lần trước còn chưa cho hán... Thế nào? Bây giờ hán trở về rồi? Ta còn tưởng chuyện to lớn gì, vào trong quân thì có gì hay ho? Con cháu quý tộc đặc biệt là con của thống soái đại tướng người nào mà chẳng trải qua rèn luyện

trong quân? Bạch Khởi như thế cũng chẳng có gì, sao? chẳng lẽ Bối Tác Tư và Tiểu Tam đi kiếm hấn có vấn đề à?” Lý Tự Minh uống một ngụm rượu, ngả người trên ghế từ tốn nói, vẻ mặt không chút để tâm.

“Cái này... Bạch Khởi kia... Sau khi trở về dưới sự an bài của Bạch Kinh Thiên gia nhập vào Cẩm Vệ quân nhưng không có tiết độ gia sự của mình, theo tình báo của chúng ta bây giờ hấn còn là một tiểu đội trưởng, và là tiểu đội trưởng của tân binh doanh, người khác vốn không biết thân phận của hấn, Bối Tác Tư thiếu gia cũng không biết từ đâu có được tin tức, đã qua bên đó rồi... Thần lo... Bọn họ xông vào quân doanh... ừm...” Lão thái giám khẽ nói như thế.

“Ồ... Vậy a... Nếu là vậy với tính cách của hai tên kia cũng không phải là không có khả năng xông vào quân doanh, nhưng người yên tâm đi, hai bọn họ không phải thẳng ngực, sẽ không làm bừa đâu, một khi người ta không để bọn họ vào, bọn họ đương nhiên sẽ đến tìm ta giúp không có gì to tát cả.” Lý Tự Minh trầm ngâm một chút nói.

“Nhưng... Nhưng... Vấn đề là... Độc Cô Chiến Thiên cũng đi nữa, lão thái giám khúm núm nói, hấn vốn không muốn nói Độc Cô Chiến Thiên, chỉ là muốn nói quanh co để bệ hạ giúp bọn Bối Tác Tư đi vào Cẩm Vệ quân, dù sao bệ hạ rất dị ứng với người họ Độc Cô, Độc Cô Chiến Thiên cũng không ngoại lệ, có thể không nói tốt nhất là không nói, nhưng bây giờ xem ra không nói không xong rồi...”

“Phụt ~” Lý Tự Minh đang uống rượu trong thoáng chốc phun hết rượu từ trong miệng ra, một tay kéo lão thái giám bên cạnh kích động nói: “Vậy người còn đứng đó làm gì, mau lấy kim bài cho ta... Lấy kim bài của ta qua đó, để bọn họ vào... Độc Cô Chiến Thiên, tên điên ấy việc gì cũng có thể làm, để hấn đánh vào có quỷ mới biết sẽ chết bao nhiêu người! Nếu như hấn chết ở nơi này của ta, hoặc bị thương ở chỗ của ta, lão điên kia còn không đến liều mạng với ta ư? Nhanh! Đừng chậm trễ ~!”

“Thần đi ngay bây giờ... Đi ngay bây giờ...” Lão thái giám không dám trễ nải nhanh chóng cầm kim bài trên mặt bàn sau đó chạy ra ngoài, người khác không biết đám biến thái của Độc Cô gia... Nhưng lão thái giám này biết, đám kia... Tốt hơn hết là không nên đụng đến ...

Tuy rằng bất luận là Lý Tự Minh hay lão thái giám này đều rõ, cùng với tác phong và danh tánh của ba người này, chỉ cần nói ra danh tiếng, e rằng người của Cẩm Vệ quân cũng không dám cản trở, nhưng... Chỉ sợ ba tên này không báo danh tánh hoặc là đám người Cẩm Vệ quân không nghe, vạn nhất trong đó có một người nguy hiểm đến tính mạng... Vậy thì phiền phức rồi... Lý Tự Minh vốn không phải lo lắng cho Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, hai tên nổi danh xảo trá này, đương nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng Độc Cô Chiến Thiên... Tên kia... Vậy thì khó nói rồi...

Bên này lão thái giám nhanh chóng chạy về hướng bên ngoài, còn một bên, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan còn có Độc Cô Chiến Thiên ba người mang theo thủ hạ của mình hùng hùng hổ hổ xông đến trước doanh địa của Cẩm Vệ quân.

“Mở cửa cho ta... Ta muốn gặp Bạch Khởi!” Bối Tác Tư đứng trước cửa đại doanh quát lớn.

“Các người là ai? Quân doanh cấm địa cấm vào, còn nữa ở đây không có Bạch Khởi gì cả!” Một đám sĩ binh nhanh chóng bao vây bọn người Bối Tác Tư lạnh lùng nói, đây là quân doanh của Cẩm Vệ quân không phải bất kì người nào cũng có thể xông vào, nếu không phải nhìn thấy đối phương mặc đồ sang trọng, chắc là con cháu quý tộc bọn họ đã sớm ra tay rồi.

“Nói nhảm, ta biết hấn đang ở trong đây, kêu hấn ra... Nói với hấn, Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan, đứng rồi còn có Độc Cô Chiến Thiên ba chúng ta đều tới rồi...” Bối Tác Tư đối với chuyện này vốn không có kiên nhẫn, lưỡi biếng hết.

“Ách... Vương Đô tam hại... Ách...” Quan quân giữ cửa nghe xong lời của Bối Tác Tư lập tức có vô số mồ hôi xuất hiện trên ót, tên ba người này trong Vương Đô mọi người đều biết, ba người bọn họ... Lại ở cùng nhau và cùng nhau đến Cẩm Vệ quân... Đây thật đúng là một chuyện phiền toái.

Muốn đuổi bọn họ đi? Vị quan quân giữ cửa này không dám, nhưng thả cho bọn họ vào hấn cũng không dám, trong khoảng thời gian ngắn khuôn mặt đỏ ra đó muốn nói lại thôi, cũng không biết nên nói những gì.

“Tránh ra... Ta muốn vào gặp Bạch Khởi...” Không đợi Bối Tác Tư nói chuyện cũng không chờ người giữ cửa kia trả lời, Độc Cô Chiến Thiên bước lên một bước, lạnh lùng nói.

Một câu nói này khiến người xung quanh đều lần lượt tránh ra... Danh tiếng Độc Cô Chiến Thiên đủ để dọa chết người khác, thần quỷ chó gần không phải là để gọi không, hoàng đế bệ hạ còn đích thân hạ lệnh, Độc Cô Chiến Thiên giết người không phạm pháp... Tên này... Nghe nói được sự ủng hộ của mấy quý tộc lớn... Tuy rằng không biết nguyên nhân gì, nhưng thật sự không có người nào dám đụng tới Độc Cô Chiến Thiên, điển hình chỉ cho phép hắn giết người, không cho phép người khác giết hắn... Nghe nói thế lực lớn phía sau Độc Cô Chiến Thiên dọa người, khiến người khác sợ hãi, cho nên mấy quý tộc lớn liên hiệp ủng hộ chuyện này thông qua, trong Vương Đô, Độc Cô Chiến Thiên giết người không có tội...

Bây giờ Độc Cô Chiến Thiên ở trong Vương Đô có thể tung hoành ngang dọc... Tuy rằng nói tam hoàng tử và Bối Tác Tư cũng có thể như vậy, nhưng... Chí ít... Bọn họ không dám làm bừa ở trong quân doanh Cẩm Vệ quân này, tuy rằng cản trở bọn họ không tránh khỏi bị khép tội, nhưng... Ít nhất cũng không nguy hiểm gì, nhưng tên Độc Cô Chiến Thiên này thì không như thế, một khi hắn động thủ thật sự sẽ giết người...

“Cái này... Cái này... Ở chỗ chúng tôi thật sự không có Bạch Khởi... Thật đó... Trong quân doanh chúng tôi không có Bạch Khởi, tuy rằng con của tướng quân chúng tôi cũng tên Bạch Khởi, nhưng... Hắn không ở đây a...” Quan quân kia của Cẩm Vệ quân sắp khóc rồi, hắn cũng biết người mà ba người này kiếm là ai, thiết nghĩ là thiếu tướng quân, nhưng... Vấn đề là con của quân đoàn trưởng đại nhân không ở đây a... Thế này sao có thể nói bọn họ giao người ra chứ?

“Như vậy thì tự mình ta vào tìm...” Độc Cô Chiến Thiên lạnh lùng nói, nói xong đi về phía trước, cũng không ai dám cản hắn, thấy Độc Cô Chiến Thiên đi tới đều lần lượt tránh ra...

“Bốp” Bối Tác Tư vỗ mạnh vào đầu mình một cái, lúc này đột nhiên la lên : “Hắc hắc... Xin lỗi... Ta quên... Bạch Khởi ở đây tuy gọi là Bạch Khởi, nhưng lý lịch dường như bị cha hắn sửa rồi, a... Để ta nhớ xem hắn đang ở đâu... Hình như là trong doanh trại tân binh... Đại đội thứ ba trung đoàn số một tiểu đội số một... Ừm... Đúng... Hình như là trung đội trưởng ở đó...”

Một câu nói này khiến người giữ cửa thở dài một cái, lập tức vội lau mồ hôi trên mặt cung kính nói: “Ba vị thiếu gia, phiền các ngài ở đây đợi trước... Ta bây giờ phái người đi thông báo thiếu tướng quân, nhưng... Xin ngài tha thứ... Nơi này... Quân doanh trọng địa, không thể tự ý ra vào nếu không ta chết chắc không thể nghi ngờ...”

Nói xong hướng ánh mắt cầu khẩn về phía Độc Cô Chiến Thiên, hắn hiểu Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan có thể cảm thông cho mình, và cũng không vì thế mà làm khó mình, nhưng... Vị thiếu gia thần quỷ chó gần này không nhất thiết sẽ nể mặt mình, không nhất thiết sẽ ở đây đợi...

“Được... Ta sẽ chờ...” Độc Cô Chiến Thiên nghe xong lời này lạnh lùng nói...

Mặc dù giọng nói lạnh lùng nhưng khiến cho giáo quan và bọn binh sĩ giữ cửa thở một hơi dài, như được đại xá, nếu Độc Cô Chiến Thiên thật không nể mặt xông vào bọn họ cũng không biết nên làm thế nào mới tốt...

Xa xa, lão thái giám dẫn người từ xa điên cuồng chạy tới thấy tình cảnh như thế thở dài một cái sau đó lặng lẽ rời khỏi... Hắn biết... Nếu không có chuyện gì, kim bài kia của bệ hạ tốt nhất là không nên lấy ra, nếu không truyền ra ngoài ít nhiều cũng gây ảnh hưởng không tốt, bệ hạ cũng không vui.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

144. Chương 143: Chủ Nhân Xin Hãy Nhận Ta!

“Vù vù vù~” một đội binh lính cuống quýt mang chủ tướng dưới sự hướng dẫn đi đến huấn luyện doanh của bọn Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên không có ở đây, cẩm vệ quân trong quân doanh trấn giữ cao cấp nhất ngoài trường quan cũng chính là một cái Thiếu tướng sư đoàn trưởng những người khác có nhiệm vụ cũng rời khỏi doanh địa, chỉ có hắn trấn giữ nơi đây, cho nên chuyện này rất nhanh đã bị hồi báo đến nơi của vị Ba Lạp Khắc sư đoàn trưởng trước mặt.

Nói thật làm một gã sư đoàn trưởng, Ba Lạp Khắc Thiếu tướng cũng không sợ Độc Cô Chiến Thiên, nhưng... Cũng không nghĩ bản thân sẽ bị họ tìm đến gây phiền toái, ai cũng biết, bị ba người đó chú ý thì cũng không tốt đẹp gì, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ, hơn nữa đối phương muốn tìm Bạch Khởi cũng không phải

là muốn mưu hại Bạch Khởi, nếu người được điểm danh kia chính là Bạch Khởi – con của sư đoàn trưởng, thì tất nhiên sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao quan hệ của mấy người bọn họ cũng không tệ.

Chẳng qua là hắn không ngờ Bạch Khởi sẽ tiến vào quân doanh, hơn nữa lại bắt đầu từ một gã tân binh, Ba Lạp Khắc không thể hiểu nổi tại sao sư đoàn trưởng lại làm như vậy, dù sao với tu vi của thiếu tướng quân, có thể xem là cao thủ trẻ tuổi một thời của vương đô, đi ra ngoài lịch lãm đã hơn nửa năm, nửa năm trước hắn cũng còn lợi hại hơn cả Độc Cô Chiến Thiên, bây giờ Độc Cô Chiến Thiên cũng đã đột phá tiến vào Đấu Linh, cho dù Thiếu tướng quân không đạt đến, nhưng chắc cũng tầm đại đấu sư đỉnh phong, huống chi còn có tước vị nhất đẳng thế tập nam tước, người như vậy nếu vào trong quân thì ít nhất cũng phải đảm nhiệm chức vụ một đại đội trưởng... Nhưng hắn lại bắt đầu từ một tiểu binh làm Ba Lạp Khắc có chút không thể giải thích được.

Nếu như lúc trước quân đoàn trưởng có ý tứ như thế, Ba Lạp Khắc cho dù biết cũng không quan tâm đến chuyện này, nhưng bây giờ lại khác, Độc Cô Chiến Thiên đã đánh tới cửa rồi, đã có không ít đã biết rồi chuyện này, tự nhiên không có gì mà phải giấu diếm nữa.

Cho nên vị này sư đoàn trưởng này sau khi nghe được tin tức đó thì lòng như lửa đốt, vội vàng tiến vào quân doanh, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, tất cả binh sĩ đều có chút căng thẳng, bách phu trưởng đang ngồi cũng với Bạch Khởi vội vàng đứng dậy, đứng nghiêm, Bạch Khởi đầu tiên là sững sờ sau đó cũng đứng lên.

“Tham kiến sư đoàn trưởng đại nhân.” Đại đội trưởng nghiêm mình cung kính nói to, sau đó đưa tay để ở trước ngực, một cái chào tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội, người chung quanh ríu rít làm theo, hướng về phía Ba Lạp Khắc sư đoàn trưởng hành lễ, dù sao đây chính là sư đoàn trưởng a, rất nhiều người cả đời có lẽ cũng chưa từng thấy qua nhân vật lớn như vậy, cho nên đều vội vàng hành lễ, trong đó bao gồm cả Bạch Khởi.

“Ài... Ta nói này... Thiếu tướng quân ngài cũng đừng khó ta chứ. Được rồi, chúng ta đi mau... đám người Bối Tác Tư đã sắp làm loạn cửa quân doanh rồi.” Ba Lạp Khắc quét mắt chung quanh một cái, lập tức phát hiện Bạch Khởi, không phải bởi vì hắn nhìn thấy Bạch Khởi bất phàm, chỉ là bởi vì trong quân doanh chỉ có một người tóc bạc, đó chính là Bạch Khởi... Hơn nữa hắn lại ở gần Ba Lạp Khắc như vậy, muốn không nhận ra cũng khó a.

“Đại nhân... Ta không biết ngài đang nói cái gì...” Bạch Khởi nghe xong trong lòng chỉ đành cười khổ, chỉ có điều lại nhanh chóng cung kính đáp.

“Thiếu tướng quân, không phải là ta đã quấy rầy ngài... Lần này ngài thật sự phải đi ra ngoài, Ài... Bối Tác Tư thiếu gia của gia tộc Lan Lăng tới, Tam vương tử điện hạ cũng tới rồi... Còn nữa, cái tên biến thái Độc Cô Chiến Thiên cũng theo đến, Tam vương tử và Bối Tác Tư đến ta cũng có thể đuổi đi... Nhưng... Điều này... Độc Cô Chiến Thiên bây giờ có thánh chỉ của bệ hạ, hắn bây giờ có thể tùy ý giết người trong vương đô mà không mang tội, ai cũng không dám đi trêu chọc hắn a. Ngài xem... Ngài có phải hay không nên...” Ba Lạp Khắc nghe Bạch Khởi giả vờ ngờ nghệch nói, sắc mặt có chút bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này... Được rồi...” Bạch Khởi nghe xong cũng hiểu bản thân có muốn tránh cũng không được. Chỉ có thể gật đầu, sau đó cùng theo Ba Lạp Khắc đi ra ngoài, những binh sĩ trong doanh, mọi người hai mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải, mọi người ngây ngốc nhìn Bạch Khởi rời đi, một số người lúc trước trong lòng có chút bất mãn với Bạch Khởi, chuẩn bị khiêu chiến, nhưng bây giờ biết được thân phận của Bạch Khởi không nhận được tương ứng lạnh toát...

“Đại nhân... Người kia có thật là Thiếu tướng quân Bạch Khởi không? Ta không có nghe nhầm chứ?” Một trung đội trưởng nhìn hướng Bạch Khởi rời đi vội thấp giọng hỏi, bộ dáng có chút ngây ngốc.

“Còn có thể giả sao? Ta đã nói rồi, người bình thường làm sao có thể lợi hại như vậy, còn trẻ như vậy mà đấu sư như ta đây cũng nhìn không thấu hắn, không ngờ hắn lại là Bạch Khởi thiếu gia... Hắn là cao thủ trẻ tuổi một thời của vương đô, không trách được ban đầu ta đã cảm thấy cái tên này có chút quen tai, Đám người chúng ta thật quá ngu xuẩn!” Đại đội trưởng đồng dạng cũng ngây ngốc nhìn theo hướng rời đi của Bạch Khởi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm những lời này.

Biểu hiện của bọn hắn Bạch Khởi tất nhiên không thể nào biết, bởi vì bây giờ Bạch Khởi đã đi tới cửa quân

doanh, bọn người Ba Lạp Khắc đi theo phía sau Bạch Khởi, ngoài ra còn có một đám sĩ quan đi bên cạnh Bạch Khởi, hùng hùng hổ hổ chừng hơn mười người.

Lúc bọn Bạch Khởi đi đến quân doanh, cửa quân doanh đã chuẩn bị mấy ngàn cấm vệ quân đang trong tình trạng chuẩn bị chiến tranh, những binh lính này cũng không biết người phía ngoài là ai, cũng không có ai nói cho bọn hắn biết, cho nên tự giác đề phòng, rồi rút tụ tập đến nơi này, dù sao nơi này chính là cấm vệ quân đại doanh, có người định xông vào đại doanh khiến bọn họ không thể không cẩn thận đề phòng, nếu như không phải quan trưởng có lệnh thì bọn họ cũng không dám tự ý hành động, sợ là bây giờ đã sớm lao ra rồi, dù sao binh sĩ của cấm vệ quân cũng không phải là thứ mà người nào cũng có thể tùy tiện khi dễ... Tôn nghiêm của Cấm vệ quân cũng không phải là ai cũng có thể chà đạp.

Lúc đám Ba Lạp Khắc đến, bọn lính tự động nhường ra một con đường, mọi người rồi rút tránh ra, để đám người Bạch Khởi có thể thông qua, chỉ có điều có không ít người chú ý đến Bạch Khởi, mọi người không nén được tò mò nhìn về phía Bạch Khởi, bọn họ vẫn chưa hiểu tại sao sư đoàn trưởng và các trưởng quan lại đi cùng với một tiểu đội trưởng, hơn nữa tên tiểu đội trưởng này còn đi tuốt ở đằng trước, còn các vị trưởng quan thì lại kính cẩn theo sau, chuyện này đối với một nơi kỷ luật nghiêm mình thì tuyệt đối không thể nào xảy ra a! Nhưng mà... Không ngờ bây giờ lại xảy ra trước mắt mọi người.

Bạch Khởi đi tới cửa đại doanh thì nhìn thấy Lý Tầm Hoan, sau lưng còn có bốn nữ bộc xinh xắn theo hầu, mà Bối Tác Tư thì về mặt cột nhà lười biếng dựa vào một cây đại thụ, bên cạnh hắn là hai người hộ vệ, về phần Độc Cô Chiến Thiên, tên này đứng thẳng tắp nhắm mắt dưỡng thần, một thanh đại kiếm màu đen dựng thẳng trước mặt, bộ dáng kia dường như có chút không tự nhiên.

Thấy tình cảnh như thế Bạch Khởi cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Ta nói này... Ba người các người dù muốn tìm ta cũng không cần phải như vậy... Xông vào cấm vệ quân đại doanh... Gây hỗn loạn còn chưa đủ sao.”

“Ha ha... Thế sao, ta lại không cảm thấy gì cả... Ai bảo người trở về cũng không báo một tiếng, ban đầu không nói tiếng nào đã rồi đi, thậm chí ngay cả trở lại cũng không nói cho chúng ta biết, chạy đến chỗ quân doanh này làm một tiểu binh, không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể tự mình tới đây.” Bối Tác Tư ha ha cười một tiếng nói, lúc nói cũng chậm rãi đi về phía Bạch Khởi.

“Ừm... Đúng vậy... Ta cũng không thấy chuyện này có gì to tát, ta nghĩ phụ hoàng cũng sẽ không trách tội chúng ta đâu... Ta đây còn chưa đủ nghĩa khí sao...” Lý Tầm Hoan cũng hướng phía Bạch Khởi đi tới, vừa đi còn vừa tự sướng nói.

Lúc ba người nói xong đã ôm chặt lấy nhau cười ha hả, lúc đang định hỏi thăm lẫn nhau, bỗng nhiên một thanh âm từ sau lưng đám Bạch Khởi vang lên: “Ta... Độc Cô Chiến Thiên, dưới danh nghĩa của chiến thần, hướng Bạch Khởi thần phục, một lòng trung thành, trọn đời không thay đổi.”

Thanh âm cũng không lớn, bất quá lại chuẩn xác truyền đến tai mỗi người, trong nháy mắt mọi người đều ngẩn cả ra, mọi người mang ánh mắt kinh ngạc nhìn về Độc Cô Chiến Thiên, ai cũng không ngờ... Điều này... quả thật... Người này thậm chí còn dám thề dưới danh nghĩa chiến thần, muốn thần phục Bạch Khởi...

Phải biết rằng chiến thần là thần chí cao vô thượng trong lòng đấu giả, là tín ngưỡng của đấu giả, đại biểu cho chiến tranh và lực lượng, là vị thần cai quản đấu khí... Nếu một người dám dùng danh nghĩa của chiến thần để thề thì tuyệt đối không thể sửa đổi, điều này tương đương với nghi thức thần phục linh thiêng nhất.

Bất luận là Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan hay Bạch Khởi, hoặc là đám người Ba Lạp Khắc và những binh lính kia đều có chút choáng váng, tên của Độc Cô Chiến Thiên, uy danh như sấm đánh bên tai, bây giờ hắn dám quỳ rạp xuống đất thề thần phục đối với Bạch Khởi, ai cũng không dám tin những chuyện xảy ra trước mắt này đều là sự thật...

“Chủ nhân... Xin ngài hãy thu nhận ta... Ta sẽ dùng thân thể của ta trở thành lá chắn cho ngài, dùng kiếm trong tay trở thành lợi khí sắc bén nhất của ngài.” Độc Cô Chiến Thiên quỳ trên mặt đất cung kính vạn phần nói, mặc dù giọng nói vẫn lạnh băng như cũ, bất quá mọi người ở đây đều không hoài nghi tính chân thật trong đó.

“Ừm... Độc Cô Chiến Thiên à... Ta lúc đầu mặc dù cùng ngươi quyết đấu, nhưng tuyệt đối không có ý tứ này... Ngươi đừng hiểu lầm, việc đó... Ngươi vẫn là bằng hữu của ta...” Lời này của Độc Cô Chiến Thiên

khiến Bạch Khởi có chút khó xử, không tiếp nhận mà lại nhẹ nhàng khước từ.

Chẳng lẽ Bạch Khởi lại không muốn có một người nô bộc như Độc Cô Chiến Thiên sao? Chẳng qua là Bạch Khởi trong lòng cũng không có nghĩ tới chuyện này, cũng không nghĩ rằng Độc Cô Chiến Thiên sẽ trở thành thủ hạ của mình, trong lòng Bạch Khởi rất bội phục Độc Cô Chiến Thiên, mình nhờ Cửu U mà trở thành siêu cấp thiên tài, còn Độc Cô Chiến Thiên lại là thiên tài chân chính, trong lòng Bạch Khởi cho rằng Độc Cô chính là đối thủ của mình, để một đối thủ như vậy cam lòng làm thủ hạ cho mình thì Bạch Khởi có chút không đành lòng, mặc dù Bạch Khởi quả thật cũng muốn có một thủ hạ như vậy.

“Không... Chủ nhân, xin ngài hãy tiếp thu sự thần phục của ta, xin ngài nhất định phải nhận lấy ta, nếu không. Ta sẽ tự kết liễu ngay tại chỗ này.” Độc Cô Chiến Thiên tính cách quá mức quật cường, đã quyết định chuyện gì thì cho dù dùng mười con trâu kéo cũng không được, bây giờ quả thật là như thế.

“Này... Được rồi...” Bạch Khởi miễn cưỡng đáp ứng, hẳn biết nếu bản thân mình không đáp ứng sợ thì không được, Độc Cô Chiến Thiên biến thái kia chỉ sợ sẽ thật sự làm như lời hắn nói... Nói không chừng sẽ đi tự sát thật.

145. Chương 144: Gặp Lại Bách Hoa Viện

“Nhưng... Người lúc nào cũng có thể rời khỏi, ta không ngăn cản người...” Bạch Khởi đáp ứng chuyện này sau đó lập tức vội vàng bổ sung thêm.

“Ha ha... Nói cái này làm gì, Bạch Khởi... Đi thôi chúng ta đã thượng lương xong rồi, tối nay Bối Tác Tư mời khách, Bách Hoa Viện... Hắc hắc... Từ khi lần trước người rời khỏi, Hải Đường cô nương ở Bách Hoa Viện cũng không tiếp đãi người khác nào khác nữa, bây giờ trong Vương Đô này không ai không biết Hải Đường cô nương chung tình với người, nếu đã trở về, nói thể nào người cũng nên đi xem xem người ta a... Ài... Thật là... Tại sao con gái đều thích tiểu bạch kiêu vậy... Người diễm đam đa tình như ta lại không có người thích... Thật là... Ài...” Lý Tầm Hoan đi tới thấp giọng nói, vừa nói vừa bày ra bộ dạng tự oán trách đáng thương xuất hiện trên mặt hắn.

“Đúng a... Chết tiệt... Ai bảo ta cá cược với tên này trong vòng nửa tháng có thể tìm thấy người, nhưng không ngờ người lại trốn ở đây, hừ, để ta tốn hết một tháng mới tìm thấy người, bởi vậy không... Không thể làm gì khác đành phải tốn tiền mời các người một lần đi Bách Hoa Viện...” Bối Tác Tư vẻ mặt bất đắc dĩ nói, lời này dường như có chút không cam tâm, nhưng nét mặt lại không mấy may xuất hiện chút đau lòng nào.

“Cái này...” Bạch Khởi có chút chần chừ nhìn Ba Lạp Khắc phía sau một chút...

Ba Lạp Khắc lập tức thức thời nói : “A ha ha... Thiếu tướng quân cứ việc yên tâm, lúc trước không biết thân phận của ngài, thực ra dựa theo thân phận của ngài và tu vi mà nói, pháp luật vương quốc có quy định rõ ràng là có thể trực tiếp nhập ngũ nhận quân chức, chức vụ cụ thể chúng tôi còn phải thương thảo một chút, cho nên thiếu tướng quân có thể trở về trước.”

Ba Lạp Khắc không phải là tên ngốc, lúc này hắn mà nói một chữ không, đó không chỉ là đắc tội với một mình Bạch Khởi, hậu quả... Có thể nghĩ mà biết, hắn ở trong quân doanh chắc hẳn là không xảy ra chuyện gì, nhưng gia tộc hắn, còn có con của hắn e rằng gặp xui xẻo rồi, hai tên gian nhân đang mỉm cười thân thiện bên cạnh hắn nổi danh khắp vương đô là người có thù tất báo a.

“Đi thôi... Độc Cô huynh đệ...” Bạch Khởi cũng không nói nhiều khẽ mỉm cười kéo Độc Cô Chiến Thiên vừa mới đứng dậy rời khỏi nơi này, để lại một đám sĩ binh ngốc nghếch, còn Ba Lạp Khắc thở một hơi dài.

Nói thật Bạch Khởi không phải là đặc biệt nóng lòng muốn đi chơi trút bỏ một nhọc, cũng không phải là đối với Hải Đường nhớ mãi không quên, chỉ là chuyện lần trước khiến Bạch Khởi đến bây giờ vẫn còn cảm tức, lúc trước không phải là đối thủ của Hải Đường, nhưng không có nghĩa là bây giờ không phải... Bây giờ Bạch Khởi tràn đầy tự tin, Bạch Khởi có thể dễ dàng đánh bại Hải Đường, trong những người cùng trang lứa, Bạch Khởi hẳn bây giờ ai cũng không sợ... Ba mươi tuổi trở xuống e rằng Bạch Khởi là vô địch... Sao có thể để ý đến một tiểu nhân vật như Hải Đường?

Lần này Bạch Khởi đi tìm nơi lần trước, nếu nữ nhân kia lần nữa dám thi triển thủ đoạn như lần trước, Bạch Khởi sẽ cho nàng đẹp mắt.

Ba người dẫn theo một đám tùy tùng còn có Bạch Khởi mặc quân phục hùng hùng hổ hổ đi về phía Bách Hoa Viện, thẳng tiến vào trong Bách Hoa Viện, sau đó ba người ngồi nói chuyện cùng nhau, Bối Tác Tư trực tiếp gọi mấy mỹ nữ, sau đó phái người gọi Hải Đường tới.

Hơn nửa năm không gặp, Hải Đường vẫn chói lọi như cũ, Hải Đường thân mặc một bộ sa y sau khi đi vào, thấy mấy người trong nhà đặc biệt là Bạch Khởi với quân phục trên người trước là sững người, lập tức nước mắt lưng tròng chạy đến bên cạnh Bạch Khởi, thấp giọng thổ thở: “Bạch thiếu gia, hơn nửa năm rồi, ngài rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao không gặp ta... Người ta còn tưởng ngài sau lần đó bỏ rơi người ta rồi.”

Nói xong giống như sắp phát khóc, Lý Tầm Hoan bên cạnh, đang ôm một mỹ nữ vẻ mặt dâm đãng cười nói: “Sao có thể, chỉ là nửa năm nay tên này có chút chuyện ra ngoài, không phải là hấn mới về chúng tôi đã kéo hấn tới gặp Hải Đường cô nương rồi sao? Ha ha... Tới nay các người nhiều thời gian để mà từ từ ôn lại chuyện cũ...”

Đối với chuyện này, Bối Tác Tư cũng phụ họa thêm, Độc Cô Chiến Thiên ôm lấy cây đại thiết kiếm của mình ngồi ở đó như một ngọn núi băng, không hề nhúc nhích, mỹ nữ bên cạnh cũng không dám đến gần, dường như đang cách ly thế giới bên ngoài, nhắm mắt dưỡng thần, bây giờ hấn đã nhanh chóng thích nghi thân phận của chính mình, chỉ cần Bạch Khởi vô sự, hấn sẽ không nhiều lời, thậm chí không nhìn thêm giây phút nào, chỉ là thực hiện một chức trách người hầu nên có.

“Đáng ghét... Sao ngài có thể nói ra những lời như vậy...” Sắc mặt Hải Đường có chút ửng đỏ quơ tay nói, nói xong hướng về phía của Bạch Khởi, vẻ mặt thẹn thùng.

“Hấn nói không sai... Tới nay chúng ta phải từ từ ôn lại chuyện cũ...” Bạch Khởi đối với chuyện này mở miệng cười nói, nói xong đưa tay luôn ôm lấy Hải Đường bên cạnh vào lòng, động tác như vậy khiến trong mắt Hải Đường hiện lên thần sắc kì dị, nhưng rất nhanh hồi phục lại, nhìn Bạch Khởi một cái, một bộ mặt thẹn thùng vô hạn tựa vào lòng Bạch Khởi, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Mấy người sau một hồi nói chuyện thì từng người rời khỏi, Bạch Khởi bộ mặt say khướt sau đó ôm Hải Đường đến hậu viên, Độc Cô Chiến Thiên lại một mặt lạnh băng theo sau Bạch Khởi chừng năm thước, đi theo không nhanh không chậm.

“Bạch Khởi thiếu gia... Ngài thấy ta đẹp không?” Sau khi bước vào phòng, Hải Đường để Bạch Khởi trên giường, sau đó áp sát vào vẻ mặt quyến rũ nói, lúc nói chuyện Bạch Khởi cảm thấy có một nguồn tinh thần lực dường như đang xâm nhập vào tư tưởng của mình, điều này khiến Bạch Khởi trong lòng thầm cười lạnh, nhất thời kháng cự sự công kích của tinh thần lực.

“Đẹp... Rất đẹp... Nhưng... Ta rất muốn coi nàng sau khi cởi hết ra sẽ như thế nào, có phải đẹp như trong mộng không...” Bạch Khởi lạnh cười một tiếng nói, lúc nói lời này một tay nắm lấy cổ tay của Hải Đường, tay còn lại nắm chặt xương ống chân của đối phương.

“Sao có thể...” Nụ cười trên mặt Hải Đường thoáng chốc biến mất không thấy nữa, thay vào đó là vẻ mặt khùng hoảng, nàng không nghĩ tới tinh thần ma pháp của mình lại không có tác dụng với Bạch Khởi, ngược lại còn bị đối phương đoán được, đồng thời khống chế mình.

“Tại sao ta không bị mê hoặc bởi ảo cảnh tinh thần ma pháp mà người tạo ra phải không? Ha ha... Vấn đề này... Ta nghĩ ta không tiện nói cho người biết... Nhưng... Lần trước người đối với ta như vậy... Khiến ta rất không thoải mái, con người ta ghét nhất chuyện để người ta xem như khúc gỗ sai khiến, người lại đối với ta như vậy... Cho nên... Ta rất là căm tức... Người nói đi... nên giải quyết chuyện này như thế nào?” Đối với chuyện này Bạch Khởi mỉm cười nói, dường như rất dịu dàng, nhưng động tác trên tay một chút cũng không giảm bớt.

“Ta... Ta không dám nữa... Ta chỉ là không muốn ngủ cùng người khác, xin ngài tha thứ cho... Ta... Ta cũng là một nữ tử tội nghiệp... Từ nhỏ ta bán thân đến đây, vô tình học được tinh thần ma pháp thất truyền, ta... Ta vốn không định hại ngài, ta chỉ muốn bảo vệ ta... Ta chỉ là muốn có một đức lang quân như ý, không giống như những tỷ muội hồi trước cuối cùng có một kết cục thê thảm... Cho nên... Ta mới làm như vậy...”

Công tử, xin ngài tha thứ cho ta...” sắc mặt của Hải Đường thay đổi còn nhanh hơn Tứ Xuyên biến sắc, trong thoáng chốc nước mắt như mưa rơi.

Nếu không phải Bạch Khởi từ nơi của Cửu U biết được nữ nhân này không đơn giản thì e rằng đã bị lừa rồi, dù sao biểu tình của Hải Đường rất giống thật, khiến người ta không thể nào tin tất cả mọi thứ ở đây đều là giả tạo, nếu như nữ nhân này vượt thời gian đến thế giới của Bạch Khởi, tuyệt đối sẽ trở thành ngôi sao điện ảnh, các diễn viên Oscar e rằng phải trở về nhà kéo xe rồi.

“Vậy sao? Nhưng ta rất hiếu kì a, một nữ nhân bất lực như thế sao có thể giải quyết ổn thỏa bà chủ phía sau Bách Hoa Viên này, hơn nửa năm khách nào cũng không tiếp? Một nữ nhân bất lực như thế sao có thể có thể lực nhỏ... Uhm... Đừng nói với ta, con nha hoàn đi bên cạnh ngươi, mụ già phía sau ngươi và những người hầu trong viện đều là nô lệ... Nếu như là thật, vậy ngươi phải nói với ta, nô lệ mua ở đâu, mà người nào người nấy đều là cao thủ?” Bạch Khởi lạnh cười một tiếng nói, đương nhiên tình huống này một phần là do Bạch Khởi quan sát ra, một phần là do tên Cửu U kia nói cho Bạch Khởi biết.

“Bạch Khởi thiếu gia ngài đứng dậy trước đi... Ta... Ta sẽ nói cho ngài biết sự thật... Ngài... Buông ta ra trước...” Hải Đường biết không thể lừa gạt được nữa, vẻ mặt bất lực thê thảm, dường như mất mát rất lớn nói, khuôn mặt đó giống như thật sự tuyệt vọng, chuẩn bị đem toàn bộ câu chuyện nói với Bạch Khởi.

“Như vậy a... Vậy tốt...” Đối với chuyện này Bạch Khởi khẽ mỉm cười, lập tức buông Hải Đường ra, Bạch Khởi vốn không sợ Hải Đường, chẳng lẽ sợ nàng ta có thể mất, nếu như để nàng trốn thoát từ trong tay mình vậy thì cái tam tinh Đẩu Tông này cũng chỉ là hư danh mà thôi.

“Thật ra... Tình huống là như vậy... Ngươi đi chết đi!” Đợi sau khi Bạch Khởi buông Hải Đường ra, Hải Đường một bộ dạng đáng thương nói với Bạch Khởi, nói được một đoạn, đột nhiên sắc mặt biến đổi, trên thân xuất hiện dấu khí màu xanh nhạt trực tiếp xông đến Bạch Khởi, mục tiêu chính là Bạch Khởi ở trước mặt.

“Bốp~” Bạch Khởi cũng không phải là ăn chay hưởng hồ sớm đã có phòng bị, Bạch Khởi đã đoán được nữ nhân này tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cho nên sau khi buông Hải Đường ra đã chuẩn bị sẵn sàng, Hải Đường động thủ, Bạch Khởi lập tức sẽ động thủ, một chương đỡ công kích của Hải Đường sau đó một tay nắm lấy cổ Hải Đường, giữ vững đối phương, rồi nhấc lên.

“Cái này... Sao có thể. Sao... Có thể...” Hải Đường sau khi bị Bạch Khởi bắt giữ chỉ có thể kinh ngạc thốt, sau đó có chút thở không ra hơi nói... Nàng không thể tin những gì trước mắt mình là thật, mình đã lên đến cấp đấu linh, dùng hết sức đánh lén đối phương vậy mà bị đối phương dễ dàng nắm trong tay, giống như một con kiến không có một chút sức lực phản kháng...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

146. Chương 145: Dự Khuyết (dự Bị) Thánh Nữ

“Đừng phản kháng nữa, ngươi sẽ không có cơ hội, người ở bên ngoài không phải là đối thủ của ta, và... Bọn họ muốn đi vào e rằng trước tiên phải bước qua Độc Cô Chiến Thiên...” Bạch Khởi lạnh lùng cười sau đó nhàn nhạt nói.

“Ngươi muốn thế nào?” Trong căn phòng sáng rực ánh đèn, Hải Đường nhìn Bạch Khởi một cái lập tức hỏi, giọng nói bằng lãnh và dứt khoát, không còn sự khùng hoảng ban đầu., giống như coi tính mạng không là gì cả.

“Muốn thế nào? Ta không muốn thế nào cả... Chỉ là hiếu kì... Ngươi rốt cuộc là ai? Chỉ là một nữ nhân thanh lâu sao? Ta nghĩ là không phải... Nói cho ta biết ngươi là ai?” Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong bóp cổ Hải Đường, hai người chậm rãi đi đến phía trước bàn ngồi xuống.

“Nói cho ngươi biết? Không nói cho ngươi biết ta chết là cái chắc, nhưng nếu nói cho ngươi biết ta cũng chết, và còn sẽ liên lụy đến những người khác nữa, tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Đối với chuyện này Hải Đường vốn không chút sợ hãi, trên khuôn mặt xinh đẹp kia xuất hiện một tia cười lạnh.

“Vậy sao? Ta nghĩ luôn có sự khác biệt... Nói cho ta biết, ít nhất người cũng chết chậm hơn một chút... Và... Ta có thể bảo vệ người... Nếu tin tức của người quả thực có lợi cho ta... Đương nhiên... Cho dù không có lợi, ta cũng không sẽ không nói lung tung, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, không phải rất tốt sao?” Bạch Khởi khẽ nhắm mắt rồi thấp giọng nói bên tai Hải Đường.

“Ha ha ~” Hải Đường nghe xong lời này lập tức mỉm cười, nụ cười quyến rũ lòng người, trong thoáng chốc giống như trăm hoa đua nở, quyến rũ nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy tay của Bạch Khởi đang bóp trên cổ nàng ra, lần này Bạch Khởi không ngăn lại, hẳn tin Hải Đường không phải là kẻ ngốc, tình huống như thế rõ ràng như vậy, nàng không có khả năng bỏ chạy, đương nhiên sẽ không làm chuyện ngốc.

“Nói cho người biết? Cũng không phải là không thể... Nhưng... Người khẳng định là người muốn biết không? Có lúc con người biết nhiều quá sẽ không có lợi ích gì... Biết càng nhiều càng nguy hiểm, tuy rằng thực lực của người vượt qua sự tưởng tượng của ta, nhưng... Ta khuyên người không nên biết thì tốt hơn...” Hải Đường tùy ý ngồi trên ghế gỗ có bọc nệm, sau đó để tay trên mặt bàn phủ gấm vóc, trên khóe miệng phác họa hình cung nhìn Bạch Khởi trước mặt xa xăm nói, khuôn mặt lúc nói vô cùng động lòng người.

“Uy hiếp ta? Ta không sợ cái này... Nếu đã đến rồi, vậy ta chuẩn bị sẵn, nói đi...” Bạch Khởi bây giờ không còn như trước, Bạch Khởi có thực lực để tự tin, tuy rằng hẳn không phải là tuyệt đỉnh cao thủ gì, nhưng bây giờ Bạch Khởi phóng mắt khắp cả Ba Phật Lợi Á cũng có thể xếp trước ba mươi người... Huống hồ... Bạch Khởi còn có hậu thuẫn lớn mạnh... Ví dụ... Bạch Ngọc Đường... Lại ví dụ như vị Hoàng Kim Thái Thần trên Tử Vong khâu lĩnh, cho dù không phải là đối thủ, thì cùng lắm là bỏ chạy mà thôi... Chạy đến Tử Vong khâu lĩnh Bạch Khởi không tin là có người có thể làm gì được hắn...

“Tốt... Vậy ta nói cho người biết. Ta là Dự Khuyết thánh nữ của Hắc Ám thần điện...” Hải Đường nghe xong lời này về mặt chế giễu nhìn Bạch Khởi trước mặt rồi nói ra thân phận của mình.

Lời này khiến cho sắc mặt Bạch Khởi có chút cổ quái, Hắc Ám thần điện... Là một trong hai tổ chức kinh khủng... Một là Quang Minh thần điện một là Hắc Ám thần điện... Hai cái này tuyệt đối không thể đụng đến, đặc biệt là Hắc Ám thần điện là nơi có thù tất báo, đặc biệt là thần tượng điển hình của bọn lưu manh, từ trước đến nay không nói quy tắc và đạo lý gì, tuyệt đối tượng trưng cho vô sĩ.

Tuy rằng biết mục đích Hải Đường đến Ba Phật Lợi Á không đơn giản, cũng biết... Nữ nhân Hải Đường này cũng không đơn giản đằng sau chắc chắn có một, thế lực không nhỏ, nhưng Bạch Khởi không nghĩ lại đến mức như vậy...

Thánh nữ của Hắc Ám thần điện giống như thánh nữ của Quang Minh thần điện, chỉ có một người, địa vị cao thượng, so với giáo hoàng mà nói chỉ dưới giáo hoàng, cùng bậc với tam đại Hồng Y giáo chủ, tam đại Hắc Ám tế tự... Tuyệt đối là thứ khó mà dây dưa, mặc dù... Hải Đường chỉ là một Dự Khuyết thánh nữ... Nhưng lực lượng sau lưng đã khiến người ta có chút rụt rè rồi.

Tuy rằng Dự Khuyết thánh nữ số người đông đảo, thường có khoảng một trăm người, nhưng địa vị vẫn không thấp, quyền lực rất lớn, tuy nói đại đa số Dự Khuyết Thánh Nữ nếu không trở thành thánh nữ, giữ lại tám thân xử nữ như vậy chắc chắn trở thành đồ chơi trong tay các đại nhân vật, kết quả là rất bi thảm, nhưng... Chỉ cần thánh nữ đời trước không chết, cũng không vượt quá tuổi giới hạn, như vậy những Dự Khuyết thánh nữ kia vẫn có được địa vị cao thượng, không ai dám đụng đến... Trừ khi quyết định bọn họ mất đi tư cách thánh nữ, nếu không... Địa vị và quyền lực trong tay bọn họ vẫn khiến người khác trong lòng nguội lạnh.

“Hắc... Dự Khuyết thánh nữ của Hắc Ám thần điện? Người tưởng như vậy ta sợ người sao? Nói đi... Người đến đây có mục đích gì...” Bạch Khởi nghe xong lời này lạnh lùng cười một tiếng nói, chuyện đã đến bước này, Bạch Khởi không còn đường lui nữa, chỉ có thể kiên trì mà đi tới, nhìn Hải Đường trước mặt, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng nói, âm thanh càng phát càng lạnh như băng.

Trong lòng Bạch Khởi đã quyết định, hẳn đã hạ quyết tâm, nhiều nhất bỏ chạy mà thôi, không có gì to tát cả... Hắc Ám thần điện lợi hại thế nào đi nữa, dám đến Tử Vong khâu lĩnh kiêu ngạo không? Hắc Ám giáo hoàng có chấp thế nào đi nữa có bằng Hoàng Kim Thái Thần không?

“Ha hã... Người đã không sợ? Nếu đã như vậy... Nói với người cũng không có gì... Kì thực ta đến đây chẳng qua là để phát triển thế lực Hắc Ám thần điện mà thôi... Ta nghĩ người nên biết... Hắc Ám thần điện ở đại

lực phương tây ăn sâu bén rễ ở trung ương đại lục, nhưng vẫn bị Quang Minh thần điện vững vàng áp chế, đông phương tín ngưỡng vốn không kiên định, bất luận là Hắc Ám thần, hay là Quang Minh thần, lực lượng tín ngưỡng nơi đó vốn không lớn mạnh, Hắc Ám thần điện chúng ta muốn xây dựng căn cứ địa ở phương đông, đương nhiên cần phải người đến đây... Và ta là một trong những số đó, cùng một vị Hắc Ám chấp sự cùng chịu trách nhiệm cả khu vực Ba Phật Lợi Á...” Hải Đường khẽ mỉm cười, nhìn Bạch Khởi trước mặt vẻ tươi cười nói, một chút cũng không có vẻ sợ hãi.

“Sợ? Có gì đáng sợ? Thăng thần nói cho người biết... Ta vốn không sợ, nếu như người sau khi kết thúc cuộc đối thoại của chúng ta không thể cho ta một lý do không giết người, người cũng sẽ chết, dù sao ta cũng biết rồi, nếu như ta không thể để người cầm miệng, vậy sau khi ta ra khỏi căn phòng này sẽ bị Hắc Ám thần điện truy sát, đến lúc đó cũng phải chết, chỉ bằng kéo theo người cùng xuống nước... Đúng rồi... Ta hiểu kì, nếu như người là Dự Khuyết thánh nữ tại sao lại xuất hiện ở đây?” Bạch Khởi đối với chuyện này khinh thường không thèm để ý nói.

“Rất đơn giản... Người biết người đứng sau nơi này là ai không?” Hải Đường thấp giọng cười, vẻ mặt thần bí khó lường.

“Ai?” Bạch Khởi hỏi.

“Đỗ Tân gia tộc, vương quốc hầu tước gia tộc, là một trong những gia tộc cổ nhất Ba Phật Lợi Á, Đỗ Tân gia tộc... Cũng chính là gia tộc của mẹ kế người - Mã Thập Sa...” Hải Đường chớp chớp mắt thấp giọng cười ngờ ngạc nhiên nói.

“Đỗ Tân gia tộc? Các người có liên lạc với Đỗ Tân gia tộc?” Tinh quang trong mắt Bạch Khởi đột ngột tăng vọt, nếu như Hắc Ám gia tộc có liên lạc với Đỗ Tân gia tộc, như vậy không chừng Mã Thập Sa cũng có liên lạc với Đỗ Tân gia tộc, nếu để Quang Minh thần điện biết, theo tác phong của bọn kia... Như vậy... Rất có thể Bạch Gia sẽ bị liên lụy, Quang Minh thần điện đối với dị đoan từ trước đến nay không hề nương tay, tuy nói... Quyền lực ở phương đông của bọn họ vốn không lớn mạnh, cũng không có vũ trang tương xứng, nhưng nếu như Quang Minh Thần Điện xác minh được thân phận dị đoan của Bạch Gia và Đỗ Tân Gia, sẽ tạo áp lực cho Ba Phật Lợi Á Vương quốc nói không chừng sẽ thỏa hiệp.

“Đương nhiên. Người cho rằng nếu không phải vậy thì tại sao ta lại xuất hiện ở đây? Đỗ Tân gia tộc là một trong số đồng minh của chúng ta, cũng là đồng minh đầu tiên khi ta đến đây... Đúng rồi... Có một chuyện có thể người chưa biết... Muốn biết không?” Hải Đường cười dài nhìn Bạch Khởi, nói xong ghé vào tai Bạch Khởi nói nhỏ, âm thanh đó rất là ngọt ngào, thân hình mềm mại không xương dựa sát vào người Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi thoáng chốc cảm thấy thần hồn lảng lảng.

“Chuyện gì?” Bạch Khởi cũng không phải là con chim tốt gì, đưa đến tận cửa chẳng lẽ không lấy, nói xong ôm lấy Hải Đường, ngón tay vuốt trên thân Hải Đường, khiến cho mặt Hải Đường có chút đỏ, khéo léo tránh khỏi Bạch Khởi, sau đó cười nói: “Người biết không? Thật ra... Lần đầu tiên ta chọn người, ngoại trừ lúc đó người ra nhiều kim tệ nhất, còn một nguyên nhân, đó là vị mẹ kế của người sớm đã muốn đối phó với người rồi, ta cảm thấy chơi với người khá là vui, khiến người trở thành một quân cờ cũng không tồi, dù sao vị đầu vương kia có sức ảnh hưởng không nhỏ ở Ba Phật Lợi Á, hơn nữa còn giao du rộng lớn, nếu như bởi vì người mà liên lụy tới hần... Như vậy đối với Hắc Ám thần điện chúng ta mà nói chưa hẳn là không phải chuyện tốt, đương nhiên chủ yếu nhất là, thân là một nữ nhân, ta cũng không thích bị người ta quấy rầy, tuy rằng có lúc ta cũng cần chủ động giao tiếp với người khác, nhưng ta không thích bị người ta vây lấy không cách nào thoát thân, đó đối với ta mà nói không phải là một chuyện tốt, cho nên ta cần một nam nhân để lấy cớ, còn cần một người đàn ông khiến người khác không dám tới vây lấy ta... Cho nên ta đã chọn người. Ài... Đáng tiếc a... Ta không nghĩ đến là lúc đó đã bị người đoán được, còn nhẫn nại không đến tìm ta, bây giờ mới đến... Điều này... Hình như ta đã tính sai thì phải.”

“Tại sao lại là ta? lúc đó hình như ta cùng với Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan hai người ở cùng với nhau, tuy rằng quan hệ lúc đó giữa ta với bọn hần không tệ, nếu thấy mặt bọn họ chắc hẳn không ai đến quấy rầy người, nhưng tại sao người không tìm tên Lý Tầm Hoan? Hần đối với người si tình đã lâu, hoặc là Bối Tác Tư không phải càng trực tiếp hơn sao? Đương nhiên người càng có thể tìm Độc Cô Chiến bên ngoài, nếu người tìm hần, e rằng trong Vương Đô này không có người nào sợ sống lâu quá mới đến tìm người...” Bạch Khởi có chút không thể lý giải nói.

“Không... Bối Tác Tư con người này quá ngang ngược bá đạo, và rất thông minh, nếu ta theo hắn, rất dễ bị hắn độc chiếm, sau đó nhốt ở đại viện của gia tộc bọn họ, trở thành một con chim hoàng yến đáng thương, nếu như vậy, cho dù là Hắc Ám thần điện nói không chừng cũng sẽ vì thế lực Lan Lăng gia tộc phía sau Bối Tác Tư mà suy nghĩ có nên hy sinh ta hay không, dù sao một Dự Khuyết thánh nữ so với một người kế thừa Lan Lăng gia tộc thì cũng không đáng nhắc đến, Dự Khuyết thánh nữ thì có nhiều, nhưng người kế thừa Lan Lăng gia tộc chỉ có một người, rất có thể thần điện sẽ khiến ta trở thành đồ chơi của Bối Tác Tư để từ đó xây dựng mối quan hệ với Lan Lăng gia tộc, đây không phải là điều ta muốn...”

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

147. Chương 146: Nếu Không Thì Phải Chết

“Còn Lý Tầm Hoan thì sao chứ”, hắn không phải rất khá sao... Tại sao không chọn hắn?” Bạch Khởi gật gật đầu, tuy mới tiếp xúc nhưng hắn cũng hiểu, Bối Tác Tư mặc dù đối với hắn rất tốt, nhưng cũng không có nghĩa là hắn đối với mọi người đều như vậy. Bối Tác Tư là một kẻ nổi danh bá đạo, nếu như Hải Đường theo Bối Tác Tư thì e là đã rất có khả năng rơi vào kết quả như vậy. Dù sao nhà Lan Lăng cũng là gia tộc quý tộc nổi danh, đã tồn tại từ thời đại Bất Diệt hoàng triều, mặc dù... lúc đó họ chẳng qua chỉ là một tiểu quý tộc không ra gì.

“Lý Tầm Hoan? Nghe người nói lời này ta cũng biết, người căn bản không hiểu về con người Lý Tầm Hoan... Ai cũng nói Tam công tử Lý Tầm Hoan là một kẻ mê gái, tự cho mình là kẻ đa tình phong lưu. Người cho rằng ta chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm hắn sao? Nhưng hắn là vương tử Ba Phạt Lợi Á, nếu hắn liên kết với thần điện đối với ta mà nói... là rất tốt, nhưng... con người của Lý Tầm Hoan lại quá đa tình, hơn nữa càng đa tình lại càng vô tình. Con người Lý Tầm Hoan thật sự không đơn giản đâu, nếu giữ hắn lại lâu thì rất dễ bị phát hiện ra thân phận của ta, lúc đó... kết quả như thế nào khó mà đoán được. Con người này lại quá vô tình... ta rất có thể bị chết... hơn nữa... Thần điện cũng có thể gặp hắn báo thù, hợp tác với loại hồ lô da đỏ... thật sự quá nguy hiểm.” Khi Hải Đường nói về Lý Tầm Hoan về mặt tràn đầy tự tin của cô có chút trở nên trắng bệch, nói xong trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Những lời từ này khiến trong lòng Bạch Khởi nổi sóng, nói thật... theo lời Hải Đường nói hắn căn bản không phát hiện ra, có lẽ ở phương diện quan sát con người, hắn thật sự không bằng con người đã nhận được sự bồi dưỡng đặc biệt như Hải Đường... có lẽ... là giác quan của nữ nhân... nhưng... không biết tại sao trong lòng Bạch Khởi thậm chí loáng thoáng bắt đầu tin vào quan điểm của Hải Đường.

Nếu như Lý Tầm Hoan thật sự là một kẻ vô tình... như vậy... Bạch Khởi quả thật không dám nghĩ đến hậu quả, Bạch Khởi chỉ cảm thấy sau lưng mình ướt đầm mồ hôi.

Không đợi Bạch Khởi lên tiếng, Hải Đường bên này cứ tiếp tục cười cười nói nói: “Về phần Độc Cô Chiến Thiên con người kinh khủng đó, ta không dám đánh chủ ý với hắn, trước không thì là ta có chết dưới kiếm của hắn hay không, nhưng thế lực sau lưng của hắn... ha ha... Người có Độc Cô Chiến Thiên bên cạnh, không thể không nói, người thật sự may mắn, nhưng cũng tương đối nguy hiểm. Độc Cô gia không dễ cho phép tử tôn (con cháu) bọn họ trở thành nô bộc của người khác đâu. Mặc dù đây là quyết định của Độc Cô Chiến Thiên, nhưng như thế không có nghĩa là người không gặp nguy hiểm... Ài... nhưng cũng không biết người may mắn hay là bất hạnh nữa..”

Nói xong Hải Đường còn giữ vẻ mặt hài hước lắc lắc đầu, biểu hiện đó tương đối thú vị. Mặc dù nàng không nói rõ nhưng có thể nghe thấy thế lực đằng sau Độc Cô Chiến Thiên rất lớn mạnh. Thế lực này không những khiến rất nhiều người trong vương đô phải khiếp sợ, mà ngay cả Hắc Ám thần điện nổi danh nhất đại lục cũng phải kính nể kiêng kỵ. Điều này khiến Bạch Khởi không giấu được vẻ tò mò, Độc Cô Chiến Thiên... sau lưng con người này rốt cục ẩn giấu sức mạnh gì to lớn, mà khiến cho quý tộc lâu đời và Thần điện cũng phải kiêng dè như vậy.

“Ha...được rồi...chúng ta nói xong rồi...người hãy cho ta một câu trả lời... câu trả lời khiến ta hài lòng...” Nghe xong những lời này tay của Bạch Khởi đã nắm chặt trên vai của Hải Đường, đầu gối tập trung trong tay, trên người phát ra một vàng hào quang, mặc dù là yếu ớt nhưng xen lẫn phá hoại khủng khiếp.

Câu trả lời hần cần chính là điều kiện từ Hải Đường mà cả hai phía đều có thể chấp nhận, điều này khiến Bạch Khởi có thể rời đi an toàn, hơn nữa sau này cũng không có phiền phức gì. Điều kiện trong phạm vi Hải Đường có thể chấp nhận, hoặc là một cách để giải quyết chuyện này.

Bây giờ Bạch Khởi đã không còn đường lui, mà Hải Đường cũng như vậy. Bây giờ Bạch Khởi đã biết một số thứ không nên biết, nếu Hải Đường không thể đưa ra một phương án giải quyết hợp lý, như vậy chỉ có thể ra tay tàn nhẫn, nếu không đến lúc cả chết lưới rách, thì đối với ai cũng không có lợi, vì vậy khi Bạch Khởi nói ra điều này, nét mặt của Hải Đường liền thay đổi.

Sau khi sắc mặt biến hóa mấy lần, sắc mặt của Hải Đường rốt cuộc đã khôi phục lại bình thường, nhìn trực tiếp vào hai mắt của Bạch Khởi đang đứng trước mặt, sau đó cầm một lư hương màu trắng như ngọc trên bàn lắc nhẹ hai cái, chỉ nghe thấy tiếng “bộp”, Hải Đường đã buông lư hương do đồng thau tạo thành xuống, sau đó nhìn Bạch Khởi nhẹ nhàng nói “Nếu như ngươi vẫn như trước... ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy... nhưng ngươi bây giờ... ta có thể suy nghĩ lại chuyện này... chúng ta lập khế ước cộng sinh được chứ?”

“Khế ước cộng sinh?” Bạch Khởi nghe xong lời này thì nhú mày, cộng sinh khế ước còn có một cái tên khác gọi là khế ước đồng sinh cộng khổ, vật này vẫn còn lưu truyền ở đại lục nhưng lại có rất ít người sử dụng, vì khế ước này thật sự rất nguy hiểm.

Cái gọi là cộng sinh khế ước chính là đem sinh mệnh của hai người liên kết lại với nhau, chia đều tuổi thọ của hai người, nếu chân chính có thể đạt được đến mức ngày sinh, tháng sinh, năm sinh không cùng nhau, nhưng ngày mất tháng mất năm mất cùng nhau, ý nghĩa của trò chơi này còn đáng sợ hơn chuyện ba người kết nghĩa ở vườn đào (*). Vì sinh mệnh của người khế ước được đặt cùng nhau, một ngày nào đó có một người trong hai người chết đi, như vậy thì người còn lại cũng phải chết theo, bất luận hần ta có khỏe mạnh hay không, đều cũng phải chết... Chính vì nguyên nhân đó, mà khế ước này mới rất có ít người dùng, tin dùng, thậm chí khi là Lưu Quan Trương còn sống (**) cũng không dám sử dụng trò này. Dù sao con người ai cũng có tư lợi cả... ai lại không muốn sống lâu hơn người khác chứ? Ai lại muốn chết theo người người khác chứ.

(*),(**): Kết nghĩa vườn đào của ba huynh đệ Lưu Bị, Quan Vân Trường, Trương Phi.

Dĩ nhiên Bạch Khởi cũng không muốn chết cùng Hải Đường, mặc dù tỷ lệ tử vong của Hải Đường rất thấp, nhưng không phải là không có, nếu nàng chết, há không phải là muốn mình cùng chết sao? Khế ước này, mặc dù có chỗ hay, một ngày nào đó khi hai người đã ký ước đồng sinh cộng tử, tuyệt đối không có khả năng bán đứng đối phương, nhưng mặt nguy hiểm lại rất trầm trọng, Bạch Khởi cũng không muốn chết cùng người khác.... Rốt cuộc ai cũng có sự ích kỉ cả.

“Không được... ta không muốn chết cùng ngươi... đổi cái khác đi...” Bạch Khởi nhú mắt lại nói, mặc dù lời nói không lớn nhưng ngữ khí lại khó mà cự tuyệt.

“Đổi cái khác? ha ha... Nói thì dễ nhưng ta không thể đổi, ta không nghĩ ra được cách khác, ngươi tự xem đi, nếu không đồng ý ký khế ước cộng sinh với ta, vậy ngươi hãy giết ta rồi đi là được rồi. Dù sao hôm nay có rất nhiều người biết ta ở trong phòng này, nếu ta chết ở đây, ngươi cũng gặp khó khăn đấy, sự uy nghiêm của Hắc Ám thần điện tuyệt đối không cho phép có người khiêu khích, một khi ngươi đã làm như vậy, chắc chắn ngươi sẽ bị thần điện truy sát.... không riêng gì ngươi mà cả Bạch gia... Cả gia tộc các ngươi đừng mơ tưởng chạy trốn đến một nơi nào đó không liên quan, ngươi nên biết tác phong của Hắc Ám thần điện, cho dù Bạch gia các ngươi có một Đẩu vương trấn giữ, thì cũng phải chết thôi. Người mà Hắc Ám thần điện muốn giết từ trước đến nay chưa có ai có thể ngăn cản.” Lời của Bạch Khởi khiến cho Hải Đường nghiêm nét mặt, ngồi xuống đó sau khi nói xong, ánh mắt nhìn Bạch Khởi lạnh lùng hơn trước, bộ dạng như lợn chết không sợ nước sôi vậy.

Nét mặt của Hải Đường dường như chính là muốn nói với Bạch Khởi “Ta chính là như vậy, đó là một phương pháp người chọn thì chọn đi, nếu không chọn, cùng lắm thì cả hai cùng chết, lão nương cũng không sợ ngươi”

Dĩ nhiên đây chỉ là một tư thái, một tư thái để cho Bạch Khởi nhìn, thật ra Hải Đường cũng không muốn chết, thật sự cũng không muốn nói đến khế ước cộng sinh, chỉ là tình thế bây giờ như vậy, cả Bạch Khởi và Hải Đường đều đang phân cao thấp, ai cũng không muốn chết, xem ra họ đang xem ai có thể chịu được đến cuối cùng, ai có thể chịu được lâu nhất, tâm kinh của ai vững chắc nhất, ý chí càng không thể dao động.

“Giết ta? Ha ha... Đêm nay nếu ta giết ngươi... sau đó rời khỏi nơi này... mặc dù sẽ bị người của Hắc Ám thần điện truy sát đến cùng, nhưng bọn chúng đừng nghĩ đến chuyện giết ta, ngươi đừng quên, phương Đông không phải là phạm vi thế lực của Hắc Ám thần điện và Quang Minh thần điện các ngươi. Mặc dù số lượng các ngươi có ở đây không ít nhưng chủ lực của các ngươi và các cao thủ đều tập trung ở trung ương đại lục và tây phương đại lục, đó mới là thiên hạ của các ngươi. Ở Đông phương vẫn là Hoàng quyền nắm giữ, các ngươi muốn giết người Bạch gia ta sao? Sợ là không dễ như vậy đâu. Đương nhiên muốn giết ta...vẫn có khả năng, nhưng đợi khi cao thủ của các ngươi gắng sức chạy tới đây thì ta cũng đã tẩu thoát rồi. nhưng ta xem thường Hắc Ám thần điện các ngươi, nơi ta chạy trốn đừng nói là cao thủ của các ngươi hành động... mà có là Giáo Hoàng của Hắc Ám thần điện đến sợ là cũng phí công mà thôi.” Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, đẩy về tự tin nói.

Lời hắn nói rất đúng, ở Đông phương Đại lục cả Hắc Ám thần điện và Quang Minh thần điện đều không thể tự do hoạt động. Cao thủ của bọn chúng không tập trung ở đây, mà trước khi bọn chúng điều động cao thủ đến, sợ là cũng đã muộn rồi, vì ít nhất cần thời gian mấy tháng... cũng đủ cho Bạch Khởi chạy đến Tử Vong khâu linh rồi, đợi đến khi Bạch Khởi tới đó... đừng nói là những cao thủ của Hắc Ám thần điện mà có là Giáo Hoàng của Hắc Ám giáo đích thân đến, cũng phí công mà thôi, cùng lắm là bị Tập Lạc Tư cho một trận, sau đó cho đi mà thôi, nếu chơi quá tay một chút, có khi đi đứt cái mạng của hắn... dù sao Thái Thần cũng đã từng đối kháng với cả chư thần, đừng nói là một Hắc Ám thần điện cơ bắp tứ chi phát triển... ngay cả chư thần, thì hầu như cũng không có mấy người đáng để xem trọng.

“Hừ” Hải Đường hừ lạnh một tiếng cũng không đáp lại.

Đối với việc này, Bạch Khởi khẽ nheo mắt, từ bên hông lấy ra một thanh chủy thủ trực tiếp đâm vào ngực Hải Đường, xuất thủ không chút lưu tình, tuy nhiên động tác vẫn hơi chậm một chút, chậm một chút như vậy thôi cũng đủ để Hải Đường phản ứng rồi, dù vậy nàng vẫn không thể thoát được hoàn toàn, bên vai trái của Hải Đường vẫn bị Bạch Khởi chém một vết không sâu, máu từ đó chảy ra nhuộm đỏ cả áo.

“Ngươi... ngươi thật sự muốn giết ta?” Hải Đường nhìn như không dám tin vào Bạch Khởi, nét mặt đã biến đổi thành màu trắng chứ không ung dung như lúc ban đầu. Giờ phút này Hải Đường thật sự thấy sợ rồi, dù sao vừa rồi nếu không phải là nàng phản ứng nhanh thì e là đã chết dưới đao của Bạch Khởi... Tình cảnh này làm cho nàng tin rằng Bạch Khởi thật sự muốn giết mình.

“Hãy cho ta một cách giải quyết hợp lý, nếu không ngươi phải chết!” Bạch Khởi lạnh lùng nói, lúc nói cũng không có chút tình cảm nào trong đó...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

148. Chương 147: Tâm Tư Phức Tạp

“Ngươi... ” nhìn nhân thần của Bạch Khởi đang đứng trước mặt như hung thần ác sát, Hải Đường há hốc mồm bật lên 1 tiếng sau đó ngậm đôi môi mọng đỏ khêu gợi của mình lại, vì nàng không biết nên nói thế nào với Bạch Khởi. Giờ phút này Hải Đường đã hoàn toàn ở thế hạ phong

Là người rất yêu tính mạng của mình, nhất là người xuất thân từ Hắc ám thần điện như Hải Đường lại càng như vậy, so với người thường nàng còn quý tính mạng gấp mấy lần, huống chi trong lòng Hải Đường còn có một vài chuyện vẫn còn chưa kết thúc, cần nàng phải tiếp tục sống, nàng không muốn chết, nàng sợ chết, sợ sau khi chết đi trong lòng mình vẫn còn chuyện để nghĩ, bản thân vì chuyện đó mà đã phấn đấu 18 năm xem như hoang phí... vì vậy, cho dù nàng chết cũng không nhắm mắt.

Cẩn rằng, trong lòng Hải Đường ngũ tạng giống như đều bị đảo lộn, tất cả ngũ giác trong chốc lát không biết nên làm thế nào mới tốt, một hồi nét mặt âm tình bất định mới từ từ trở lại bình thường, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đứng trước mặt, cẩn một chút vào vành môi mọng màu hồng nhạt của mình, Hải Đường vẫn đặt tay trước ngực mình, ánh mắt như nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi đang đứng trước mặt. Sau đó dùng hết sức làm hơi thở đang gấp gáp từ từ bình tĩnh lại, hạ thấp giọng nói “Ta không muốn chết... nhưng ta không còn lựa chọn nào khác... cho nên ta chỉ có thể làm như vậy thôi, ngươi đã không muốn cùng ta ký kết khế ước đồng sanh cộng tử... ta chỉ có thể.... đem ta giao cho ngươi thôi...”

“Người nên biết.... Dự Khuyết thánh nữ của Hắc ám thần điện và thánh nữ của Quang Minh thần điện đều giống nhau... đều phải thánh khiết, cúng tế cho thần minh hưởng dụng, phải giữ cho thân thể tinh khiết nhất, tấm thân xử nữ thuần khiết nhất, nếu không thì lập tức bị xử tử ngay. Người chỉ cần giữ lấy ta, có được bí mật này của người.... cũng không sợ bị ta bán đứng.... thế nào hả?” Hải Đường cắn môi nhìn Bạch Khởi thấp giọng nói, khi nói quang mang trong ánh mắt có chút lóe lên.

“Có thể như vậy.... nhưng đến cuối cùng không phải vẫn chết sao? Hơn nữa người cũng sẽ chết, người chọn lựa như vậy thì thân thể của mình còn bị chà đạp, khó mà sống lâu thêm?” Lời nói này khiến Bạch Khởi đầu tiên sửng sốt, sau đó ngồi xuống, nhìn cánh tay bên trái của Hải Đường vẫn còn chảy máu, có chút gì đó không hiểu được, nếu nói, chỉ vì muốn sống thêm mấy ngày, Bạch Khởi thấy Hải Đường hoàn toàn không cần phải như vậy, mặc dù có thể sống lâu thêm một chút, nhưng một ngày nào đó bị Hắc Ám thần điện phát hiện, Dự Khuyết Thánh nữ không thuần khiết sẽ phải chịu hình phạt sống còn không bằng chết.

“Điều này... không cần người phải lo lắng... Dự khuyết thánh nữ... nói trắng ra chẳng qua là món đồ chơi cao cấp được chọn ra sau đó đặc biệt bồi dưỡng, căn bản không có tác dụng gì cả, ngoại trừ một người nổi bật trong số đó có thể trở thành Thánh nữ ra, còn những dự khuyết Thánh nữ khác đều trở thành đồ chơi mà thôi, đến lúc đó căn bản giống như sống mà không bằng chết. Cho dù có sống cũng là sống một cách tủi nhục hoặc là thậm chí không bằng một nô lệ ti tiện... không được tôn trọng, không có tiền đồ, không có tương lai.... lúc đó muốn chết cũng sẽ trở thành một hi vọng xa vời. Chuyện như vậy ta đã gặp nhiều rồi, dự khuyết thánh nữ cứ ba năm chọn một lần, một lần chọn một trăm người, xem chừng thì địa vị rất cao nhưng thực chất Thánh nữ 10 năm mới xuất hiện một người... những người còn lại đều sẽ bị quăng đi, cho đến khi một thánh nữ xuất hiện trong khoảng 10 năm, dự khuyết thánh nữ sẽ lập tức mất đi địa vị, trở thành đồ chơi cho người khác... Thánh nữ lần này của chúng ta còn ba năm nữa là đến niên hạn 30 tuổi, đến lúc đó nàng sẽ lui về làm một nghị viên của Hắc ám nghị đoàn, còn chúng ta lại chọn ra vị trí Thánh nữ từ dự khuyết thánh nữ của tam giới, nhưng ta không có hi vọng... Thượng nhất giới chúng ta có một nữ nhân đã được ấn định rồi, mặc dù vẫn chưa công bố, nhưng một số dự khuyết thánh nữ trong lòng chúng ta đã vô cùng rõ ràng rồi, chỉ cần đợi đến ngày đó, trừ phi chúng ta có thể chứng minh bản thân có tác dụng to lớn đối với Quang Minh thần điện, còn không chúng ta sẽ trở thành đồ chơi cho những kẻ có máu mặt, suốt đời sống những ngày không ngẩng đầu lên được, trước đó, ta có cách giấu đi chuyện ta không phải là xử nữ, hơn nữa trong khoảng thời gian này ta tin không có ai dám làm trái lệnh cấm của Hắc ám thần điện, hạ thủ với chúng ta. Cho nên chúng ta vẫn được an toàn, đến lúc đó tất cả những chuyện khác đã không còn quan trọng nữa... cho dù bị phát hiện cũng không sao... ” Hải Đường vừa cười đau khổ, vừa giải thích với Bạch Khởi, nói về vận mệnh mình sắp đổi mặt, về mặt Hải Đường không giấu được sự đau khổ và bất đắc dĩ.

“Được rồi, cứ như vậy đi, ta nghĩ đây cũng là một cách tốt.” trên khóe miệng Bạch Khởi xuất hiện một nụ cười, nói với Hải Đường đang đứng trước mặt. Bạch Khởi vốn cũng không phải là người tử tế, chuyện này đương nhiên không thể không đáp ứng.

Mặc dù là như vậy, nhưng đại khái có chút giống như kẻ thừa cơ vậy, nhưng đã leo lên lưng cọt thì khó mà xuống, tình hình bây giờ trèo lên thì có thể sống, không lên thì sẽ chết... chẳng qua là còn chút do dự.... đừng nói Bạch Khởi không phải là Liễu Hạ Huệ, cho dù là Liễu Hạ Huệ lúc này cũng khó lòng kháng cự được...

Thật ra Bạch Khởi từ lâu đã nghiên cứu về vấn đề Liễu Hạ Huệ tọa hoài bất loạn (*), cuối cùng chắc chắn rằng tên đó hoàn toàn không có năng lực, nếu không phải nữ nhân trong lòng hắn tuyệt đối có thể so sánh với Phù Dung tử tử, vậy tại sao hắn có thể trấn định như vậy? Nếu không phải là sinh lý có vấn đề thì mới là lạ.

(*) search GG để biết điển tích này

“Ha ha... Nam nhân quả nhiên giống nhau... người cũng không phải là ngoại lệ...” Hải Đường cười duyên dáng, nhẹ nhàng cầm lên một cái khăn lụa trắng quấn lên cánh tay bị chảy máu của Bạch Khởi đã thương, ở chỗ ngoài da tróc thịt còn vương máu tươi, nhìn thoáng qua Bạch Khởi nói duyên dáng, thanh âm yếu mềm làm cho lòng người xao động, nhưng cũng có cảm giác có mùi vị của sự khinh miệt và thê lương.

Nói thật mùi vị như vậy khiến trong lòng Bạch Khởi có cảm giác rất không thoải mái, có chút không muốn làm như vậy, nhưng không làm như vậy sẽ bị Hắc ám thần điện truy sát hoặc là phải cùng Hải Đường ký khế ước cộng sinh, có đánh chết Bạch Khởi cũng không làm như vậy, thật là miễn cưỡng, không lên cũng phải lên.... cùng lắm thì... dùng ngón tay là được rồi.

“Đến đây đi, người đã suy nghĩ kỹ chưa, hay vẫn còn do dự điều gì?” Hải Đường tiến lại gần, kéo nhẹ y phục vô cùng mỏng manh của mình, sau đó dùng giọng nói ngọt ngào thì thầm bên tai Bạch Khởi, lời nói còn lơ lửng bên vành tai Bạch Khởi.

Trong lúc nói chuyện, một cơ thể hoàn mỹ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, trước sau đều hoàn mỹ, có hai điểm hồng xinh trước ngực, bụng bằng phẳng, đúng là như một khúc ca hoàn mỹ làm say đắm lòng người, hơn nữa điểm chết người nhất giữa lúc Hải Đường đang nói đã hôn lên.

Không thể không nói Hắc ám thần điện đã huấn luyện ra những nữ nhân vô cùng điêu luyện, Hải Đường cũng không phải là ngoại lệ, dung mạo hoàn mỹ, lại cộng thêm mái tóc màu đen cùng đôi mắt linh hoạt, đôi môi hồng khêu gợi, đối với người nam nhân nào mà nói cũng đều là một đòn hấp dẫn chí mạng.

Huống chi bây giờ Hải Đường không biết tại sao lại đặc biệt chủ động, sau khi tiến lại gần Bạch Khởi, thậm chí còn kéo tay Bạch Khởi để lên bầu ngực đầy đặn của mình. Trong nháy mắt một cảm giác nhẹ nhàng đầy co giãn truyền từ lòng bàn tay truyền lên đầu Bạch Khởi, chỉ trong chớp lát Bạch Khởi đã học được tuyệt kỹ của Tôn Ngộ Không, như ý kim cô bỗng đứng sừng sững như có thể chống trời vậy.

Hải Đường vẫn tiếp tục chủ động, vị huynh đệ Bạch Khởi cũng không phải là loài ô quy khôn khéo, thấy nữ nhân thì mềm nhũn cả người, dù sao đó cũng là nhà gia môn thuần khiết, mặc dù không có bá đạo như Xuân ca Tăng ca (*), nhưng rút cục vẫn là một nam nhân bình thường, gặp cảnh như vậy, tự nhiên sẽ không còn giả bộ thuần khiết nữa... Lúc này khó có khả năng Bạch Khởi thẹn thùng nói với Hải Đường một câu “Người đừng làm như vậy... ta vẫn là một xử nam”

(*) Google

Đoán chừng Bạch Khởi có chết cũng không làm chuyện như vậy, gặp phải tình huống như vậy cũng không dùng, gió thổi bạt hơi, dễ thương thượng mã, chỉ chớp lát sau một tiếng than nhẹ và tiếng thở nặng nhọc đã vang khắp phòng, về phần tại sao không có tiếng kêu to... không phải không muốn mà là không thể, bên ngoài có không ít thuộc hạ của Hải Đường. Những người đó đều là người của Hắc Ám thần điện, đều là những kẻ trung thành với Hải Đường, vạn nhất bên trong xuất hiện một Hồ Hán Tam, vậy chuyện hai người Hải Đường và Bạch Khởi cùng nhau vui đùa... cho nên hai người vẫn muốn giữ một sự kiềm chế nhất định, mặc dù Hải Đường không biết tại sao lại rất hưng phấn như vậy, còn Bạch Khởi xem ra còn muốn cường hơn cần phải được.

Sau một đêm, Bạch Khởi có cảm giác sống lưng của mình có chút ê ẩm, nếu không phải Bạch Khởi là một đầu tông khỏe mạnh hơn những nam nhân khác, nếu không có thể lực cường hãn để vượt qua thì e là đã sớm nhấc chân đi theo Diêm Vương uống trà rồi. Phải biết rằng nữ nhân như vậy không phải bất kỳ nam nhân nào cũng có thể chịu được, tối thiểu nhất Bạch Khởi có thể đánh cược nếu để tên tiểu tử Trùng Khánh Văn Cường của thế giới 21 làm đến một chết cũng không được, chuyện này thuần túy là thể lực sống, không phải dùng thuốc không là có thể làm được.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi ánh mặt trời đầu tiên từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Bạch Khởi từ từ tỉnh lại, lúc này Hải Đường đã rời đi. Trong phòng đã sớm bị thu dọn hoàn toàn, thậm chí khăn trải giường dưới người Bạch Khởi cũng bị Hải Đường nhân lúc đêm tối lấy đi. Bây giờ đã là vô hình vô ảnh, người đi nhà trống, Bạch Khởi chậm rãi đứng dậy dựa vào tường, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại chuyện tình đêm qua, khóe miệng xuất hiện một nụ cười, nhưng nhớ lại nhan thân của Hải Đường lúc ban đầu, không biết tại sao trong lòng Bạch Khởi luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Về chỗ rút cục là chỗ nào không thoải mái, Bạch Khởi cũng không nói ra được, tóm lại sau cảm giác khoái cảm của một đêm lại có một cảm giác rất khó chịu, giống như trong lòng bị cái gì đè lên vậy, nhưng cụ thể tại sao bản thân Bạch Khởi cũng không nói lên được, nhưng cảm giác này vẫn tồn tại thật sự.

“A... thật là không muốn nghĩ đến điều này...” nghĩ một lúc không ra cho nên Bạch Khởi sau khi gật gật đầu liền đứng dậy, sau đó nhìn thoáng qua ánh nắng ngoài cửa sổ, cười cười, sau đó cầm lấy y phục của mình, sau khi mặc xong hướng theo bên ngoài mà đi.

Đi tới cửa, Độc Cô Chiến Thiên vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, Bạch Khởi có chút kinh ngạc nói: “Người... cả đêm qua không ngủ sao?”

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

149. Chương 148: A Lý Gặp Nạn

“Không có, chủ nhân đang ở bên trong, ta đương nhiên phải ở bên ngoài xem chừng, hơn nữa... ta cảm thấy... nơi này không hề đơn giản, nếu không ở bên ngoài trông chừng ta thấy không yên tâm.” Độc Cô Chiến Thiên rất nhanh nhập vai mới của mình. Vị huynh đệ này bây giờ hoàn toàn lấy tâm thái của một người hầu để suy xét.

Đối với chuyện này, Bạch Khởi hoàn toàn im lặng, nhìn thoáng qua Độc Cô Chiến Thiên, vỗ vỗ vào vai Độc Cô Chiến Thiên, sau đó nói với một chút cảm động “Người đó... cũng thật là... không biết ta phải nói với người thế nào mới tốt... nhưng... cho dù nói như thế nào... cũng cảm ơn người... còn nữa, sau này đừng gọi ta là chủ nhân, cứ kêu ta là Bạch Khởi là được rồi... ta luôn xem người là bạn mà”

“Không... chủ nhân chính là chủ nhân, lời nói của người trong Độc cô gia nói ra không bao giờ thay đổi, ban đầu ta từng nói nếu thua thì suốt đời sẽ làm hầu, quyết không thay đổi” Độc Cô Chiến Thiên quật cường nói, trên vẻ mặt lạnh băng đầy vẻ kiên nghị.

“Đi thôi, sáng sớm nay người vẫn chưa ăn cơm... chúng ta đi ăn trước đã, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, hai người này không phải để ý đến, ta nghĩ họ còn muốn nằm trên giường.” Nhìn thoáng qua Độc Cô Chiến Thiên, Bạch Khởi bất đắc dĩ nói, nếu như là người khác, Bạch Khởi còn có khả năng thuyết phục, nhưng đối với Độc Cô Chiến Thiên từ trước đến nay Bạch Khởi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thời gian hai người tiếp xúc cũng không phải là ngắn, người này tính tình căn bản khá bướng bỉnh, tâm trí thì cứng rắn tới cực điểm, giống như bàn thạch không thể phá vỡ... Lời nói của người ngoài căn bản không có cách nào ảnh hưởng đến tâm trí của hắn, hắn chỉ làm theo những gì mà hắn nghĩ... chỉ sợ có khuyên nữa cũng không có tác dụng, đừng nói là Bạch Khởi, mà xem ra cả lời nói của cha hắn cũng không có tác dụng.

Nói xong Bạch Khởi đưa Độc Cô Chiến Thiên đi ra ngoài. Sau khi Bạch Khởi rộng rãi thanh toán 200 kim tệ, xót của đưa Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi Bách Hoa viện, tìm một nơi ăn một chút gì đó, sau đó Bạch Khởi đưa Độc Cô Chiến Thiên quay về. Vốn là Độc Cô Chiến Thiên còn muốn đi theo, nói thế nào cũng muốn lúc nào cũng bên cạnh Bạch Khởi nhưng cuối cùng bị Bạch Khởi dùng mệnh lệnh đuổi về...

Sau đó Bạch Khởi cứ men theo khu vực buôn bán bên đường theo hướng Đông Nam mà đi, ở đó ngoài Bạch Khởi còn có một người hầu là A Lý. Ban đầu Bạch Khởi mua phòng trọ chính là ở đó, nghĩ lại A Lý cũng sẽ ở đó... đã sắp tròn một năm Bạch Khởi chưa gặp lại A Lý, cũng không biết bây giờ tình hình buôn bán ở đó như thế nào, nghĩ đến điều đó trong lòng bất giác cảm thấy xúc động.

Mới sáng sớm Bạch Khởi đã men theo đường cái, nhìn cảnh tượng náo nhiệt xung quanh, trong lòng cảm khái rất nhiều, dòng người bắt đầu chuyển động, giống như sóng biển. Đường như cứ cách một ngã tư, Bạch Khởi lại có thể nhìn thấy một nhà trọ treo cái bảng đồng xanh ghi “Gia Nhạc Phúc”, nhìn từ điều đó cũng không khó nhận ra việc kinh doanh của A Lý rất tốt, nhìn các nhà trọ đều náo nhiệt như thế khiến Bạch Khởi không khỏi vui mừng, mãn nguyện.

Trước cửa mỗi nhà trọ đều có một đoá hoa Tử Sắc Kinh tuyệt đẹp, trên đoá hoa còn có ngọn lửa đang cháy. Ngoại trừ những nơi này ra, Bạch Khởi rõ ràng còn thấy vài nhà khác hình như không thuộc về chuỗi nhà trọ “Gia Nhạc Phúc”, rõ ràng là tửu quán hoặc giả là nhà trọ khác, mặc dù cũng treo dấu hiệu giống vậy. Cũng không biết gần một năm qua A Lý rút cục đã làm gì, nhưng nhìn những thứ này cũng không khó nhận ra thành tựu của hắn.

Xem ra vị thương nhân thiên tài của Gia Lam đế quốc gần một năm qua đã đạt được không ít thành tích

“Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn thứ gì? Ở chỗ chúng tôi cái gì cũng có, mời ngài chọn... với chuỗi nhà trọ Gia Nhạc Phúc bảo đảm ngài có thể tìm được bất kỳ phẩm vật thường ngày nào mà ngài muốn.” Sau khi Bạch Khởi đi vào đường cái Đông Nam, ánh chừng bằng mắt hai bên đường ước chừng có khoảng 20 nhà trọ phân thành kiểu hai tầng... vô số phẩm vật được bày đặt chỉnh tề, thoạt nhìn Bạch Khởi không thấy có gì khác biệt so với những thứ đã từng thấy, đương nhiên nếu phải nói về sự khác biệt chính là không có tất cả thiết bị điện tử hóa, đương nhiên cũng có sự phục vụ tốt hơn. Khi Bạch Khởi tiến lại gần, có một nữ nhân xinh đẹp vội vàng tiến đến hạ giọng nói với Bạch Khởi.

“Chuyện này... ta tìm ông chủ của các người” Bạch Khởi sau khi nghe xong cười cười, mãn nguyện nhìn xung quanh rồi nói.

Nhưng lời nói này lại khiến mấy người đang mặc trang phục Đại Hán và vị nữ nhân đó thay đổi nét mặt, sau đó nhìn Bạch Khởi một cái, biểu hiện sự đề phòng.

“Sao vậy? ông chủ của các người có chuyện gì sao? Ta là bằng hữu của hần...” Bạch Khởi là người thế nào, nhìn biểu hiện của đám người đó, nét mặt của Bạch Khởi liền thay đổi, thấp giọng nói.

“Ngài... thật sự là bằng hữu của ông chủ chúng ta sao? Nhưng... ông chủ của chúng ta là người Gia Lam đế quốc... ngài...” một lão giả khoảng 60 tuổi nhìn giống như người quản lý nơi này chạy lại, nhìn Bạch Khởi có chút chần chừ, sau đó thấp giọng nói, đương nhiên ông ta có chút không tin tưởng Bạch Khởi.

“Đương nhiên... ta họ Bạch... ông chủ của các người đã nhắc đến ta rồi chứ...” Bạch Khởi cũng không để ý, biểu hiện của những người này không những làm Bạch Khởi không tức giận mà còn có chút vui sướng, điều này chứng minh đám người này rất trung thành với Tử Kim Hoa thương hội, chứng minh những người này trung thành với mình.

“Họ Bạch? Ngài họ Bạch? Ngài là Bạch thiếu gia? Thật tốt quá, hôm qua khi lão gia xảy ra chuyện đã nói chúng tôi phải tìm Bạch thiếu gia... nhưng chưa nói xong thì đã bất tỉnh rồi, bây giờ vẫn đang còn nằm trong phủ, chúng tôi đang rầu rĩ không biết phải làm gì... không ngờ ngài lại tới tận đây...” Lão già đó sau khi nghe xong lập tức cảm kích nói, bất giác nắm chặt tay Bạch Khởi.

“Cái gì? A Lý xảy ra chuyện? rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Khởi nghe xong mặt liền biến sắc, vội vàng hỏi, A Lý là trụ cột về kinh tế trong một thời gian dài cho Bạch Khởi, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được, nếu như A Lý xảy ra chuyện gì, thì Bạch Khởi đúng là buồn bực đến chết.

Nhưng Bạch Khởi có chút buồn bực chính vì ban đầu vì Tử Kim Hoa thương hội mà tìm hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, mặc dù không nói rõ nhưng cũng nói loáng thoáng với hai người bọn họ đó là thương hội của mình. Hai người này còn cố ý nói ra. Tử Kim Hoa thương hội sẽ là nơi hai người bọn họ chiếu cố. Ở Vương đô tử đệ quan lớn cũng không ít, quý tộc thiếu gia đều nên biết, không có gì thì không nên tìm phiền phức, trừ phi hần không muốn lẩn lộn ở Vương đô nữa.

“Đây... Còn không phải người khác thấy Tử Kim Hoa thương hội phát triển quá nhanh, hơn nữa đã nắm giữ tất cả thị trường ở vương đô, bọn họ rất xem trọng ngành nghề này, nhưng lại không có cách nào tiến vào, có mấy thương hội đã gia nhập nhưng danh tiếng “Gia Nhạc Phúc” của Tử Kim Hoa thương hội chúng ta rất tốt, hơn nữa những nơi náo nhiệt hầu như đều có phòng trọ của chúng ta. Tất cả mọi người đều lựa chọn chúng ta, bọn họ không làm ăn được cho nên liên hợp lại bắt lão gia phải chia cổ phần cho họ, lão gia không chịu, bọn họ liên hợp mấy nhà quý tộc tới cửa nhà chúng ta... kết quả không nói lời nào đã động thủ, bây giờ lão gia vẫn còn nằm trong nhà, nhưng bọn chúng còn ngăn cản không cho tất cả thầy thuốc đến xem bệnh cho lão gia, còn ngăn cản người của chúng tôi đi thần điện, bây giờ ép phu nhân mang Tử Kim Hoa thương hội giao lại cho bọn chúng.

Phải biết rằng, thương nhân là người không có địa vị, địa vị rất thấp, trừ phi có thể có được địa vị như gia tộc Đức Hắc Lan, nếu không đối với quý tộc mà nói, bọn họ có thể tùy ý đánh chửi, mặc dù không thể nào tùy ý giết chết, nhưng những chiêu làm giống như vậy thật sự đã thấy quen rồi.

Dĩ nhiên cho dù đạt được trình độ của gia tộc Đức Hắc Lan nhưng cũng không thể chống lại cơ quan quốc gia, A Lý lúc trước lợi hại lắm sao? Căn cứ theo cách nói của hần, tài sản của hần e là không ít hơn bao nhiêu so với gia tộc Đức Hắc Lan, vậy cuối cùng thì thế nào chứ? Không phải vẫn rơi vào tình cảnh nhà tan người mất, lưu vong tha hương sao. Nếu không phải hần nuôi dưỡng một tên hộ vệ thông minh và trung thành thì e là ngay cả Ba Phạt Lợi Á cũng không đến được. Cho dù như vậy khi hần đến được Ba Phạt Lợi Á thì hộ vệ cũng chết sạch, phu nhân cũng sinh bệnh, trên người không có một đồng xu, nếu không phải là gặp được Bạch Khởi thì không biết sẽ còn như thế nào nữa.

Dĩ nhiên tình huống giống như A Lý dù sao cũng không nhiều, thông thường mà nói vương quốc cũng cho thương nhân một cái tước vị, người thúc thời lập tức tiến cống một chút tiền thì càng tốt, hàng năm tiến cống, mọi người đều có lợi, nhưng có trách thì trách hoàng đế của Gia Lam đế quốc quá tham lam, mổ gà lấy trứng, nếu không phải là một hoàng đế đầu óc có vấn đề hoặc là quá tham lam thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Thật là nực cười, mau dẫn ta đi xem” Bạch Khởi tức giận đùng đùng, đánh một quyền vào cây cột bên cạnh lạnh lùng nói, nói xong liền kêu người quản lý đưa hắn đến nhà A Lý.

Nhà của A Lý không xa nơi này lắm. Trong một ngôi nhà cửa rộng, các phòng bên trong rất đẹp, có khoảng trăm phòng còn có hai hoa viên, trang trí vô cùng hoa lệ. Những cái này Bạch Khởi cũng không để ý, vì lúc trước hắn đã nói với A Lý, thương hội này A Lý sẽ chiếm 30%, A Lý mang tiền đi mua hoa viên cũng là do Bạch Khởi nói lúc trước, dù sao cũng phải biết bên ngoài A Lý vẫn là ông chủ của Tử Kim Hoa thương hội, một khi có tiền tự nhiên không thể quá keo kiệt để tránh bị người ta nhìn ra sơ hở gì.

Khi Bạch Khởi đi tới trước cửa nhà A Lý, Bạch Khởi phát hiện có hai mươi mấy hán tử khô ngô đang đứng trước cửa nhà A Lý, từng người một nét mặt đều lạnh lùng dò xét những người qua đường. Người hầu nhà A Lý đứng khúm núm bên trong cũng không dám bước ra ngoài, hai bên quan sát lẫn nhau... Những tên này ngăn cản tất cả mọi người bước vào nhà A Lý.

Dĩ nhiên trên người bọn họ chỗ làm người ta chú ý nhất chính là dấu hiệu cây kiếm và lá chắn trên phần ngực của bộ quần áo màu xám.

Dấu hiệu này đương nhiên Bạch Khởi nhận biết được, hơn nữa còn có ấn tượng rất sâu sắc. Vì dấu hiệu này đại diện cho một gia tộc, một gia tộc lớn mạnh, hơn nữa còn là gia tộc có quan hệ không tốt với Bạch Khởi... Đồ Tân gia tộc! Bản thân và người mẹ kế của gia tộc đó - Mã Thập Sa, là nhà buôn bán của đại thần Đồ Tân hầu tước, một người lấy buôn bán lập nghiệp, cho đến hôm nay đã thấm thấu đến những gia tộc chính giới, mặc dù không phải là gia tộc lâu đời nhất trong Mân Côi thành, cũng không phải là gia tộc hiển hách nhất, nhưng trong tất cả gia tộc của Mân Côi thành, Đồ Tân gia có thể xếp vị trí trước mười... bởi vậy có thể tưởng tượng sự lớn mạnh của bọn họ như thế nào.

Khi Bạch Khởi thấy dấu hiệu này, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai mươi mấy tên đại hán, sát khí trong lòng tăng vọt...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

150. Chương 149: Gọi Trợ Thủ

Bạch Khởi cũng không đối diện với những đại hán của Đồ Tân gia, mà từ vị trí trong góc theo quần gia đi vào, những đại hán kia biết có lẽ cũng không có ngăn cản, có lẽ bọn họ thấy Bạch Khởi không giống như thầy thuốc, dù sao trên mệnh lệnh chỉ là ngăn cấm trong phủ A Lý mới bắt cứ thầy thuốc hay pháp sư nào, cũng không nói là cấm người tới phủ A Lý, cho nên những đại hán đó cũng không ngăn cản gì.

Dĩ nhiên Bạch Khởi không lập tức xuất thủ đi tiêu diệt bọn chúng hoặc là dạy dỗ cho đám người này một trận, không phải vì Bạch Khởi không dám, chỉ là Bạch Khởi không muốn vì chuyện này mà bản thân trở mặt với Đồ Tân gia, dù sao Đồ Tân gia cũng không phải là nơi dễ trêu chọc. Bạch Khởi mặc dù đã là một cao thủ cấp Đẩu tông, nhưng một gia tộc đã kéo dài mấy trăm năm như vậy chẳng lẽ không có cao thủ hay sao? Hơn nữa ảnh hưởng của Đồ Tân Gia ở Ba Phạt Lợi Á rất lớn, không phải không thể đối đầu với họ, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Đi vào phủ đệ của A Lý, đi xuyên qua đại sảnh trước mặt tới hậu viện, trong đình viện chứa đủ loại hoa cỏ phía sau đã đứng đầy người... nam nữ tôi tớ tổng cộng có mười mấy người, ai cũng lo lắng đứng ở cửa, trong phòng có tiếng khóc của một nữ nhân vọng ra.

Theo tiếng khóc đi vào, một lão giả tóc hoa râm nhìn thoáng qua Bạch Khởi rồi nhìn chủ quầy đang cùng đi vào vội vàng kêu lên “Mã chương quỹ, người làm gì vậy... sao người lại tự ý dẫn người vào đây thế này? Lẽ nào chủ nhân mới hôn mê mà người đã không tuân thủ quy tắc sao?”

Phải biết rằng những người này hầu hết đều do A Lý mua về, tốn tiền thuê một đám dong binh chi bằng mua một vài người sẽ hiệu quả hơn, dù sao thế giới này vì chiến tranh mà đã cướp đi bao nhiêu mạng người, còn những người mất đi ruộng đất phải trở thành nô lệ bình dân thì rất rất nhiều. A Lý mua những người này, tự nhiên sẽ trở thành chủ nhân của họ.

“Quản gia, vị này là... Bạch Khởi thiếu gia... ông ta là bằng hữu của lão gia” Vị Mã trưởng quầy sau khi nghe xong thì cung kính nói, xem ra vị quản gia này là người rất có uy tín trong phủ.

“Bạch thiếu gia?” Lão quản gia sau khi nghe xong mắt chợt sáng bừng, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đứng trước mặt, sau đó với bộ mặt vui mừng chạy tới trước mặt Bạch Khởi, hướng về phía hắn cung kính nói, nhưng vẫn không che dấu được chút u sầu trong ánh mắt: “Bạch thiếu gia... Lão gia chúng tôi trước khi hôn mê đã bảo chúng tôi đi tìm thiếu gia họ Bạch, nhưng chưa nói xong tên thì đã hôn mê rồi, chúng tôi đã tìm rất lâu mà không được, không ngờ ngài lại tới đây... mời ngài theo tôi... phu nhân và chủ nhân đều đang ở trong.”

Nói xong liền đưa Bạch Khởi đi vào bên trong, đẩy cửa phòng, Bạch Khởi nhìn thấy một nữ nhân hơn 30 tuổi thành thực, xinh đẹp, có điệu bộ cao quý, chừng chạc. Lúc này đang gục trước mặt A Lý với ánh mắt đỏ hoe, còn A Lý đang nằm trên giường, trên đầu đang dùng vải trắng bao quanh.

“Phu nhân... vị này chính là Bạch thiếu gia, là bằng hữu của lão gia...” Lão quản gia vội bước tới, cung kính nói với phu nhân.

“A... Ngài chính là...” Vị nữ nhân đó chính là vợ của A Lý, nhưng bây giờ Bạch Khởi không còn tâm trí để ý đến nàng, không đợi nàng nói hết câu, đã khoát tay nói: “Người hãy rời khỏi đây trước đã, ta sẽ nghĩ cách cứu chữa cho A Lý.”

Phu nhân của A Lý là người đồng sinh cộng tử vượt qua hoạn nạn với A Lý, khó khăn ngàn dặm cũng không tách rời. A Lý có chuyện gì tất nhiên cũng không giấu diếm phu nhân của mình, mặc dù không có nói với nàng Bạch Khởi là ai, cũng chưa từng nhắc đến tên Bạch Khởi với nàng, nhưng có loáng thoáng nói tới mình có một ông chủ, hơn nữa ông chủ đó lại là một quý tộc, đối với những chuyện này phu nhân của A Lý đều biết. A Lý trước khi hôn mê có nói tìm một người họ Bạch thì phu nhân của A Lý đã biết là phải tìm ai rồi. Đáng tiếc A Lý chưa nói ra tên Bạch Khởi thì đã ngất xỉu, lúc này nhìn thấy Bạch Khởi nàng tự nhiên hiểu rõ Bạch Khởi là ai.

Vì vậy Bạch Khởi mặc dù cắt ngang lời nàng, hơn nữa dường như còn có chút không lễ phép, nhưng nàng cũng không vì thế mà không vui. Ngược lại cung kính gật đầu, rồi rời khỏi nơi này, làm cho lão quản gia đi bên cạnh nàng có cảm giác khó hiểu.

“Cạch cạch” sau khi cửa phòng vừa đóng lại, trong phòng có chút tối tăm, chỉ còn lại Bạch Khởi và A Lý đang nằm trên giường. Thoạt nhìn sắc mặt của A Lý trắng bệch, trong lòng Bạch Khởi mặc niệm nói : “Cứu U... chữa lành vết thương của A Lý... hết bao nhiêu khẩu trừ vào ta...”

Bạch Khởi bây giờ có thể được xưng tụng là Tài Đại Khí Tho (giàu có), từ khi từ vùng đất Hỗn Loạn về trên người Bạch Khởi mang đầy 10 vạn kim tệ, để dành khi cần đến, bây giờ đúng lúc có thể đổi giao dịch điểm để cứu A Lý.

“Ha ha... tiểu tử... rộng rãi lắm... nhưng không cần dùng nhiều tiền, vết thương của tên này không nặng, 500 điểm là đủ rồi...” Cửu U cười ha ha rồi nói. Nói xong trên người A Lý chợt lóe một ánh hồng quang, một giây sau đã thấy A Lý từ từ mở mắt.

“Xem ra... trong người vị huynh đệ của ta quả nhiên còn có một linh hồn khác, thật đáng sợ, ta thậm chí ngay cả chuyển động năng lượng của hắn cũng không cảm nhận được thì hắn đã ra tay chữa trị khỏi cho một người...” Cùng lúc đó cánh tay của A Tu La mà Bạch Khởi mang theo chợt lóe lên một ánh hồng quang, trong lòng Đại Hắc Thiên có chút hoảng sợ.

“Chủ nhân... ngài... sao ngài lại tới được đây? Tôi đã ngủ bao lâu rồi?” A Lý dần dần tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vội vàng đứng dậy, nét mặt cung kính nói. Mặc dù tiếng nói phát ra còn chút yếu ớt nhưng thân thể đã không còn đáng ngại.

“Người giống như đã ngủ hơn một ngày vậy... rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho ta nghe.” Bạch Khởi sau khi nghe xong liền nhìn thoáng qua A Lý đang đứng trước mặt, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, cầm chén trà đang để trên bàn, cũng không biết đang nghĩ những gì, nhưng làm cho người ta có cảm giác không yên lòng.

“Chuyện này... là Đồ Tân gia tộc... ngày hôm qua một vị bằng chi đệ tử của Đồ Tân gia tộc cũng là một người quý tộc, mang theo mấy người thương nhân tới chỗ tôi yêu cầu tôi xuất cổ phần của Tử Kim Hoa thương hội cho họ, họ muốn chuyển nhượng toàn bộ, cho tôi một vạn kim tệ... trời ạ... chủ nhân ngài có biết không? Bây giờ Tử Kim Hoa thương hội của chúng ta ở cả vương đô đã có 163 nhà trọ, hơn nữa còn có 2

tòa thành xung quanh, nô lệ toàn bộ có khoảng 700 người, chúng ta mỗi ngày buôn bán đều vượt qua một vạn kim tệ, mặc dù chỉ là lãi gộp (chưa tính vốn), nhưng tiết kiệm cũng có thể đạt được 2 nghìn kim tệ, một ngày thương hội có 2 ngàn kim tệ, bọn họ lại muốn dùng một vạn kim tệ để mua bán... thật đúng là cường đạo. Tôi đương nhiên không thể đáp ứng được bọn chúng, cho nên chúng đã động thủ, người của Đỗ Tân gia tộc có được sự ủng hộ trong tộc của chúng, đã đánh tôi bị thương...” Nét mặt của A Lý rất tội nghiệp nhìn Bạch Khởi nói.

Nhìn bộ dạng này, nếu A Lý không phải biết Bạch Khởi không thích đại nam nhân khóc sụt sùi, sợ là đã khóc lớn tiếng... biểu hiện của hắn quả thật rất đáng thương.

“Nhà Đỗ Tân? Được... ha ha... xem ra tham vọng của bọn chúng cũng không nhỏ, thậm chí muốn ăn cướp thương hội của ta sao? Nếu đã như vậy... vậy ta đương nhiên không thể không hành động rồi. A Lý... Bây giờ ngươi hãy cho người hầu đi mời người cho ta... Ta phải tới xem Đỗ Tân gia có thể làm gì Tử Kim Hoa thương hội? còn nữa, ngươi đừng tiếc bỏ ra tất cả kim tiền làm sao để tất cả mọi người ở Vương đô đều phải biết chuyện này... ha ha... ta sẽ theo Đỗ Tân gia tộc đùa vui với mấy thương hội một chút...” Bạch Khởi cười lạnh một tiếng thản nhiên nói, ngữ khí vô cùng bình thản, nhưng chén trà trong tay hắn đã bị bóp thành nát bầy.

“Chủ nhân... ngài muốn thế nào?” A Lý nghe xong lời này không giấu được hiếu kỳ tiến lại thấp giọng hỏi Bạch Khởi đang đứng trước mặt.

“Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, Bây giờ ngươi hãy phái người tới Bách Hoa viện mời Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, ngoài ra kêu người đi Độc Cô gia mời Độc Cô Chiến Thiên... nói là ta mời...” Bạch Khởi liếc A Lý một cái thấp giọng nói.

“Vâng...” A Lý nghe xong không chút do dự hưng phấn chạy ra ngoài, sau đó một canh giờ, Bạch Khởi ngồi ở trên bậu cửa của phủ A Lý, ở thạch đôn bên cạnh, cầm một bình rượu ngon quý giá của A Lý hứng thú nhìn mặt trời lặn bên ngoài thoải mái vô cùng, lưng hùm vai gấu nhìn chăm chăm các hán tử nơi này... trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy vẻ hài hước.

Từ nơi xa Bối Tác Tư mang theo bên mình 2 người hầu Đại Đấu Sư, Lý Tầm Hoan mang theo bên mình 4 tỷ nữ xinh đẹp đi về hướng Bạch Khởi đang ngồi, người hầu của A Lý đang khom lưng đi phía trước để dẫn đường.

“Ha Ha... cái tên này... tìm hai người chúng ta có việc gì vậy? Bối Tác Tư vẻ mặt đầy hài hước tiến lại, nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt thấp giọng hỏi, khi nói chuyện vẫn liếc nhìn về mấy tên đại hán ở phía xa, trong mắt lộ vẻ hài hước, có vẻ như đang hứng thú đánh giá bọn họ.

“Đúng vậy... tên người hầu đó đi đến như lửa cháy báo người xảy ra chuyện, mời hai người chúng ta tới giúp, hai người chúng ta vội vàng từ trên giường bò xuống, không kịp nói với mỹ nhân một câu đã vội chạy đi... rốt cục là ai không có mắt mà dám trêu chọc người vậy.” tiếng nói của Lý Tầm Hoan có chút cao điệu, đủ để đám đại hán đứng ở cách đó trăm mét cũng có thể nghe thấy rõ.

“Còn có thể là ai nữa... hôm nay có người đến tìm Tử Kim Hoa thương hội gây chuyện, ta không thể đứng nhìn được... lần này phải nhờ hai vị rồi... đối phương là Đỗ Tân gia... ta không tiện ra mặt...” Bạch Khởi bĩu môi nhìn đám võ sĩ Đỗ Tân gia đứng bên đó nói.

“Muốn để hai chúng ta làm người chịu trận à... Ha... không vấn đề gì... nhưng ngươi phải mất một châu rượu ở Đắc Nguyệt lâu đấy.” Bối Tác Tư cười ha ha rồi nói.

“Chuyện này là đương nhiên.” kêu người ta ra mặt chịu trận Bạch Khởi đương nhiên phải biểu thị thành ý, hơn nữa yêu cầu của Bối Tác Tư cũng không quá đáng, huống chi Bạch Khởi cũng biết tiền rượu một bữa cũng không có đáng kể gì, đừng nói là một châu rượu, người khác muốn cho bọn họ một ngọn núi tiền cũng chưa chắc mời được họ.

Hai người Bối Tác Tư sờ đi có thể ra tay, thậm chí không tiếc trở mặt với Đỗ Tân gia tộc là vì cái gì? Lẽ nào chỉ vì một châu rượu sao? Hay vì nể mặt mình?

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

151. Chương 150: Phong Vân Khởi Dũng

“Còn chờ gì nữa? Không nghe lời Bạch thiếu gia đã nói ra sao? Đánh chết bọn khốn khiếp này cho ta!” Bối Tác Tư sau khi nghe xong bèn thay đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng rồi nói với hai tên Đại Đấu Sư đang theo cạnh mình.

“Vâng” hai tên Đại Đấu Sư lập tức tuân lệnh lao đi như kiếm, lao thẳng tới đám võ sĩ Đỗ Tân gia, giống như mãnh hổ lao vào bầy dê, triển khai thế trận hổ đói bắt dê, thế tấn công bén nhọn đối với bọn võ sĩ Đỗ Tân gia, bất quá mấy giây sau đã đánh bại mấy võ sĩ nhà Đỗ Tân gia đó, những người này từng người một đều nằm rên rỉ thê thảm trên mặt đất.

Phải biết rằng bọn họ mặc dù là người của Đỗ Tân gia nhưng chỉ là bọn tôi tớ gia nhân mà thôi, mặc dù trong đó cũng có mấy đấu sĩ giỏi nhưng... mấy đấu sĩ cộng thêm mười mấy tên cơ bắp đối phó với hai Đại Đấu sư sao? Cần bản chỉ là trò đùa, hai đại đấu sư đấu với chúng không khó hơn thái rau là bao nhiêu?

“Thật là... Bối Tác Tư à, thủ hạ của ngươi vẫn thật là không cơ trí, không bằng nô tỳ của ta. Những tên này... đã muốn tìm phiền phức, lẽ nào chỉ đánh một trận là xong thôi sao? Bọn cậu vật đó không thể tha dễ dàng được, giết thì cũng phải giết, chỉ để lại một tên sống sót để quay về báo tin. Lẽ nào bọn Đỗ Tân gia đó còn có thể vì một đám cẩu mà tìm chúng ta báo thù sao?” Lý Tầm Hoan cười nói với vẻ mặt khinh thường, hần vừa dứt lời, bốn nữ nhi dung mạo xinh đẹp liền xông lên, từng người một lấy ra từ bên hông của mình một thanh chủy thủ sắc bén. Trên người phát ra đấu khí màu cam trong nháy mắt đã nhào tới đám võ sĩ Đỗ Tân gia, gươm tay chém đao xuống, hai mươi mấy tên võ sĩ chỉ còn lại một người nhìn bốn nữ nhân với vẻ mặt khiếp sợ, còn bọn họ ngược lại tỏ ra không có cảm giác gì, trở lại trước mặt Lý Tầm Hoan như cũ, đứng ở đấy với điệu bộ vẫn ôn hòa kính cẩn.

Thật là không ai ngờ bốn nữ nhân xinh đẹp, nũng nịu kia lại là đấu sĩ cấp đấu sư... chẳng trách Lý Tầm Hoan thường xuyên ngênh ngang trên đường cũng không có ai dám tập kích hần.

Dĩ nhiên bất luận thế nào hai đại đấu sư hay là bốn đấu sư cũng không có cách nào bảo vệ an toàn cho Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan. Bên cạnh họ còn có các cao thủ khác, Bạch Khởi cũng cảm nhận được, chỉ là hai cao thủ đó rõ ràng giới về ẩn núp, mặc dù Bạch Khởi cảm nhận được sự hiện hữu của họ nhưng không có cách nào tìm ra vị trí của bọn họ.

Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng vì bọn họ không phải là kẻ thù của Bạch Khởi.

Không riêng gì tên người hầu còn sót lại của Đỗ Tân gia đã choáng váng từ lâu, mà những người hầu không phải là người của Đỗ Tân gia và những người qua đường xung quanh, những người tò mò xem cảnh náo nhiệt đều chết đứng, kinh sợ, ai cũng không dám tin những chuyện này là thật, dù sao giết người trong vương đô là trọng tội, mặc dù không phải chưa từng xảy ra. Nhưng từ trước đến nay không có ai dám giết hai mươi mấy người giữa thanh thiên bạch nhật thế này.

Nhưng đó là khi Bối Tác Tư không có ở đó. Hần quay về phía tên võ sĩ Đỗ Tân gia quát: “Tiểu tử... hãy quay về nói với chủ nhân của ngươi, Tử Kim Hoa thương hội sẽ là do Bối Tác Tư ta quản lý, người là do ta giết, nếu hần không phục thì cứ đến tìm ta.”

“Ha Ha... đúng vậy... đúng vậy... quay về nói với chủ nhân nhà ngươi... nhớ còn phải nói với hần, Lý Tầm Hoan ta cũng có phần, người của các ngươi là do nữ nô của Lý Tầm Hoan giết. Nếu hần cảm thấy không phục thì cứ đến tìm ta là được rồi, ta sẽ cung kính ngênh đón.” Tiếng nói của Lý Tầm Hoan cũng đồng thời vang lên

Hai người bọn họ một tả một hữu đứng bên cạnh Bạch Khởi với bộ dạng giống như hai vị tướng đang hăm hừ, khí thế vô cùng, vốn là còn có một đám người có chút kinh hoàng, đám người vốn có chút khó hiểu, nhưng sau khi nghe hai người nói nhất thời đã hiểu rõ, người khác không dám làm như vậy ở vương đô, nhưng nếu là hai vị tiểu gia này thì quả thật không có vấn đề gì. Lẽ nào cục an ninh, còn có người của thành vệ quân và cấm vệ quân lại dám bắt hai vị này sao? Trừ phi nào họ bị hư hoặc là đã ăn gan hùm mật gấu.

Tên võ sĩ nhà Đỗ Tân gia rõ ràng đã sớm nghe danh hai vị Thổ Phách Vương của Vương đô, nên sau khi nghe tên hai người xong, cổ tự nhiên rụt lại, sau đó giống như gà con mổ thóc gặt đầu lia lịa, giữa lúc đang nói đã nhanh chóng bỏ chạy rồi bay vượt qua người, trong nháy mắt đã biến mất.

Chỉ chốc lát sau, trị an của Vương đô, binh mã của Cục an ninh vương đô, còn có cấm vệ quân chịu trách nhiệm tuần tra vương đô rồi rít chạy tới nhưng nghe người bên ngoài nói tên hai người gây chuyện xong, vội vàng thức thời thu thập thi thể, không hỏi gì cả vội vàng rời đi.

Thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi bất giác có chút cảm thán: “ Uy danh của hai người này ở Vương đô quả nhiên không bình thường, giống như loại bệnh dịch vậy, ai gặp cũng sợ, từ xa nghe tên của họ đã lập tức né tránh, sợ chọc tới bọn họ...”

Sau khi đám người đó rồi rít rời khỏi, người của cục an ninh mang thi thể đi, một bóng người cô độc xuất hiện ở đầu đường, đầu đầy tóc đen, một thiếu niên mặt như đao gọt thành, sau lưng đeo một đại kiếm màu đen xuất hiện ở vị trí đầu đường, chậm rãi từ đằng xa đi tới.

Khi nhìn thấy người này, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan vốn đang cười nói trong nháy mắt vội biến sắc mặt, khóe miệng có chút giật giật, Bối Tác Tư cúi người xuống thấp giọng nói với Bạch Khởi đang đứng bên cạnh: “Người quả nhiên vẫn tìm tên Độc Cô biến thái đến... sớm biết người tìm hắn đến, ta và Lý Tầm Hoan đã không nhiều chuyện rồi, cỗ máy giết người này chính là đại ma đầu, ai dám làm gì hắn? một cơn gió thổi tới đám Đỗ Tân gia kia cũng như thái rau thôi, hơn nữa ta bảo đảm bọn nhà Đỗ Tân gia ngay đến một phát rắm cũng không dám thả.”

“Đúng vậy... Đừng nói là đám Đỗ Tân gia, mà ta nhìn thấy hắn cũng có chút sợ sệt, đừng xem ta là Vương tử, câu này không nên nói, trước đây khi ta trông thấy hắn đều phải đi đường vòng... ha ha... Bạch Khởi à... người có được một cỗ máy giết người như vậy trong tay sau này ở Vương đô này còn ai dám đụng vào người nữa chứ?” Lý Tầm Hoan nói với chút hâm mộ, nói thật có thuộc hạ như Độc Cô Chiến Thiên căn bản là ai gặp cũng yêu, ai cũng muốn có trong tay, Lý Tầm Hoan mặc dù thân là vương tử nhưng cũng không phải là ngoại lệ.

“Đúng là vậy. Người đó, sao lại không nghĩ đến hắn chứ? Nếu sớm biết người kêu hắn ra tay thì hai người chúng ta đã không phải làm kẻ ác rồi, không những mất sức mà còn đắc tội với Đỗ Tân gia, còn nếu là hắn thì Đỗ Tân gia tuyệt đối không dám làm gì... người thật là..” Bối Tác Tư nói với vẻ mặt đáng tiếc.

Những lời này Bạch Khởi chỉ để ở tai, cười khan một tiếng, sờ vào cái mũi của mình, ngồi trên thềm đá ở cửa nhà A Lý nói lạnh lùng: “Đỗ Tân gia muốn nuốt chửng Tử Kinh Hoa thương hội, còn đánh thủ hạ của ta, chuyện này có thể dễ dàng giải quyết như vậy sao? Hơn nữa... chúng ta vốn có thù, ta còn chưa tìm bọn chúng đòi nợ, mà chúng đã dám mò đến đây... vậy thì ta sẽ không khách khí nữa”

“Lẽ nào người còn kế hoạch khác sao? Là gì vậy? nói nghe xem nào” Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư tuyệt đối không có giở trò giữa đường, nghe xong lời này liền vội vàng tiến tới trước mặt Bạch Khởi hỏi, vẻ mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

“Còn có thể có kế hoạch gì khác nữa chứ? Người của Đỗ Tân gia đã dám ức hiếp gia môn của ta, vậy đương nhiên phải phản kích rồi, các người cũng nói, Chiến Thiên là một cỗ máy giết người, có một cỗ máy như vậy sao có thể không dùng được chứ? Ta thật sự cũng không có ý gì khác, chính là kêu Chiến Thiên đến nhà Đỗ Tân gia đùa một chút thôi” Bạch Khởi thích thú nói, nói xong liền đứng dậy.

“Ha... Tên tiểu tử nhà người thật là đáng sợ...” Cả Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư sau khi nghe xong lời nói này quay lại nhìn nhau, sau đó cùng kêu lên như thế.

Trong khi ba người đang nói chuyện với nhau, Độc Cô Chiến Thiên đã đi tới trước mặt Bạch Khởi, quỳ một chân xuống đất sau đó cung kính nói: “Chủ nhân, có gì giao phó?”

“Không có gì, Chiến Thiên ta có chuyện cần người giúp đỡ... lại đây nghe ta nói...” Nói xong Bạch Khởi đã ghé miệng vào sát tai Độc Cô Chiến Thiên, thấp giọng thuật lại kế hoạch của mình.

“Vâng... chủ nhân xin ngài cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ đi ngay...” Độc Cô Chiến Thiên sau khi nghe xong lập tức cung kính hồi đáp, dứt lời liền xoay người định rời khỏi đó.

“Đợi đã... đừng vội... hôm nay người cứ về nghỉ ngơi trước đi, buổi sáng ngày mai hãy đi cũng không muộn...” Bạch Khởi kéo Độc Cô Chiến Thiên lại nói như thế.

Vào lúc nửa đêm, chuyện Đỗ Tân gia liên hợp mấy thương hội lại muốn ngấm lật đổ Tử Kim Hoa thương hội đã truyền đi khắp Vương đô, không những như vậy, còn truyền một tin tức khác đó là một trong những

hai đại phách vương ai gặp cũng sợ là Bối Tác Tư, còn có tuyệt thể âm ma Lý Tầm Hoan hai người này thậm chí vì Tử Kim Hoa thương hội mà ra mặt, giết chết hai mươi mấy hộ vệ của Đỗ Tân gia, chuyện này đã sôi lên sùng sục.

Không nên xem thường tinh thần giở trò của nhân dân vương đô, ở nơi này không có bất kỳ trò tiêu khiển nào, tin tức giở trò lật mặt trở thành công cụ quan trọng để họ tiêu khiển. Chuyện giở trò như vậy tự nhiên sẽ được tất cả mọi người đều biết, đã không ít người bắt đầu suy đoán Đỗ Tân gia sẽ có phản ứng như thế nào, sẽ nhượng bộ hay là cứng rắn đối đầu để tìm lại thể diện, thậm chí có sòng bạc còn đánh cược, Đỗ Tân gia vì muốn lấy lại thể diện mà tìm Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư để tính sổ... nhưng tỷ lệ đánh cược là 1 ăn 1000, hiển nhiên mơ hồ không có ai tin Đỗ Tân gia sẽ tìm Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư gây chuyện... đương nhiên cũng có phỏng đoán Tử Kim Hoa thương hội sẽ không để chuyện này kết thúc như vậy, nhưng... người phỏng đoán cũng không nhiều, dù sao dân không đấu với quan, huống hồ là đấu với thương nhân và quý tộc? hơn nữa đối phương vẫn là một quý tộc giàu có như vậy.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong vương đô phong vân khởi dưng... mọi người đều suy đoán sắp có chuyện xảy ra... thậm chí có vài tin tức lưu truyền là vào ngày đó Độc Cô Chiến Thiên cũng sẽ xuất hiện ở đường cái, mặc dù là sau đó, nhưng đã khiến người ta khiếp sợ rồi.

Dù sao bây giờ Độc Cô Chiến Thiên là một cỗ máy giết người số một ở Vương đô, những nơi hấn thường lui tới nhất định làm người ta chú ý, huống chi còn ở chung một chỗ với hồn thể ma vương là Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư? Phải biết rằng Độc Cô Chiến Thiên căn bản không có bằng hữu, người có thể nói là bằng hữu cũng không có mấy, Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư là một trong số đó. Hấn đến nơi này hiển nhiên không phải vì nhận được lời mời của Đỗ Tân gia, bọn họ đến là muốn... nhưng vấn đề là Độc Cô Chiến Thiên căn bản không để ý đến bọn họ... cho nên sự xuất hiện của hấn rất có thể là do nhận được lời mời của Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư hoặc là của một người khác. Dù sao ông chủ đứng đằng sau Tử Kim Hoa thương hội ngay cả hồn thể ma vương cũng có thể mời được, lại còn mời được cả đại sát nhân cũng không phải rất kỳ quái sao...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

152. Chương 151: Ra Khỏi Cửa Là Giết

Vào ngày thứ hai lúc sáng sớm, ở sân lớn xa hoa của Đỗ Tân gia tộc xuất hiện một người thanh niên tóc đen mặc toàn thân hắc y biểu tình băng lãnh ở phía sau lưng có một cây kiếm lớn đen kịt, lạnh lùng đi tới đi vị trí của cửa lớn, bình tĩnh nhìn thoáng qua mười sáu đại hấn là thủ vệ của Đỗ Tân gia tộc, sau đó cầm chắc trong tay cây Hắc Sắc Đại Kiếm mà cầm xuống mặt đá cứng rắn trong chớp mắt đá vụn bay lên còn cây Hắc Sắc Đại Kiếm cắm sâu xuống lớp đá khoảng nửa thước.

“Người là ai? Biết nơi này là nơi nào không hả? Người dám...” Đỗ Tân thế gia là quý tộc thượng đẳng, là một đại gia tộc đứng sừng sững ở Ba Phật Lợi Á trăm năm không ngã, còn có Đỗ Tân hầu tước là người tâm phúc của quốc vương bề hạ, là người nắm thực quyền trong tay, giữ chức thương vụ đại thần, quyền cao chức trọng, người bình thường căn bản không dám tới đây quấy rối, lại càng không có chuyện cầm một thanh kiếm trước cửa của Đỗ Tân thế gia, thấy người thanh niên có động tác như vậy làm cho những hộ vệ của Đỗ Tân thế gia rất tức giận nên trong đó đã có hai người đi tới... Có một người vừa chỉ vào trước mặt của chàng thanh niên nói thì.

“Răng rắc ~” âm thanh xương gãy vang lên, cái đầu của hai hộ vệ đi tới trước mặt người thanh niên bí ẩn cùng lúc rơi xuống đất, máu bắn tung lên như suối, cảnh tượng nhìn rất kinh khủng, hai thi thể rất nhanh chóng ngã xuống đất.

“Nói cho chủ nhân các người biết... Ta - Độc Cô Chiến Thiên đã tới... Từ hôm nay trở đi... người của Đỗ Tân gia bước ra khỏi cửa giết không tha!” người thanh niên bí ẩn không ai khác chính là Độc Cô Chiến Thiên, hấn tuy giết hai người cùng một lúc nhưng hình như căn bản là không có di động, cứ như là đứng một chỗ vậy.

Bất quá khi nghe hấn tự giới thiệu, thì trong nháy mắt phần lớn hộ vệ của Đỗ Tân đều lui về phía sau, cả đám mang vẻ mặt sợ hãi nhìn Độc Cô Chiến Thiên, tuy rằng không nhận ra Độc Cô Chiến Thiên, thế nhưng

danh tiếng của hần thì như sấm bên tai, là một nhân vật hàng đầu không thể đắc tội, được xưng là Vương Đô Đệ Nhất Sát Thủ - Độc Cô Chiến Thiên, một người, một tên cũng đủ làm bọn họ sợ chết khiếp rồi.

Dù sao danh tiếng của Độc Cô Chiến Thiên rất lớn và cũng nói lên thực lực, cũng đại biểu cho bốn chữ: “Giết người không tội” không nên xem thường bốn chữ này, chỉ có bốn chữ nhưng cũng đủ làm cho mọi người sợ hãi.

“Trời ạ... Độc Cô Chiến Thiên... Hần sao lại tới đây. Mau đi bẩm báo với chủ nhân...” người đội trưởng của đám hộ vệ giữ cửa với vẻ mặt sợ hãi nhanh chóng nói... Nói xong thì lại lui tiếp về sau mấy bước.

Mà khu vực này nằm ở đường lớn tập trung rất nhiều quý tộc. Rất là phồn hoa, náo nhiệt, mà Độc Cô Chiến Thiên lại ở chỗ trung tâm như vậy gây náo nhiệt nên lập tức tin tức này được truyền nhanh ra ngoài... Độc Cô Chiến Thiên đứng trước cửa của Đỗ Tân thế gia mà nói: “Người nào bước ra khỏi cửa giết không tha!”

Trong nháy mắt tin tức này được truyền đến vô số người. Mọi người đều muốn đến xem trò hay, dù sao Đỗ Tân thế gia trải qua nhiều năm như vậy thì kẻ thù cũng không ít, muốn xem bọn hần xấu mặt, thế nhưng không một ai dám tới gần, tuy nhiên cũng may là không có gì gây trở ngại bọn họ đứng rất xa quan khán tình huống ở đây.

Mà Độc Cô Chiến Thiên cũng không ngại, ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, rồi đem một bao lương khô cùng một bình nước để kế bên, mọi người thấy mấy thứ này thì đều hiểu là hần thực sự chuẩn bị tác chiến ở đây rất lâu...

Mà bên này hộ vệ của Đỗ Tân thế gia hoang mang rối loạn đi vào phòng. Một bên la, một bên hô, “Chủ nhân... Chủ nhân không tốt rồi... Chủ nhân... Đã xảy ra chuyện rồi thưa chủ nhân...”

Đỗ Tân thế gia gia chủ Đỗ Tân và con hần Mã Đặc Nhĩ. Đỗ Tân, lúc này vừa rời giường ngồi ở gian phòng ngay sảnh chính đang vuốt ve tiểu thiếp thì nghe tiếng của hộ vệ truyền đến lập tức khiến cho bọn họ chú ý, Đỗ Tân hầu tước nhíu mày, thần sắc có chút không hài lòng.

“Hoảng hốt cái gì? Hoảng cái gì! Là ai ở nơi này la lối! Bắt hần cho ta làm cho hần biết quy củ của Đỗ Tân thế gia? Trong nhà có việc, thì có thể quên mất quy củ sao? Có việc gì xảy ra? Có vấn đề gì không giải quyết được?” Mã Đặc Nhĩ đứng lên rống lớn nói.

Việc này cũng rất bất ngờ, hướng chi ngày hôm qua xảy ra chuyện làm Đỗ Tân thế gia mất hết mặt mũi, thật không ngờ một Tử Kinh Hoa thương hội phía sau lại có hậu phương là Bối Tác Tư và Lí Tầm Hoan, hai Hồn Thế Ma Vương làm chỗ dựa, hơn nữa hai vị này còn không có chút nể tình, giết chết hai mươi một hộ vệ của Đỗ Tân thế gia, hiện tại dư luận đang xôn xao, làm hại Mã Đặc Nhĩ đang bị phụ thân Đỗ Tân hầu tước la mắng một trận, hần hiện tại đang tức giận thì ...

Về phần vì sao Mã Đặc Nhĩ bị la mắng như vậy nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì đi quấy rối Tử Kinh Hoa thương hội là do Mã Đặc Nhĩ ngầm đồng ý cho đệ tử của Đỗ Tân gia tộc, Mã Đặc Nhĩ có một người tiểu thiếp và người này cũng sinh cho hần một đứa con... Mà Mã Đặc Nhĩ rất thương yêu đứa con của vợ kế, thế nhưng đã là con vợ kế thì không có khả năng kế thừa gia nghiệp cùng tước vị, đây là qui định của vương quốc, cho nên Mã Đặc Nhĩ cũng muốn cho đứa con của vợ kế dù không có khả năng kế thừa nhưng cũng sống sung sướng nên tích góp từng tí một gia nghiệp, Tử Kinh Hoa thương hội lựa chọn chính xác và quật khởi với tốc độ rất nhanh, rất có tiền đồ, Mã Đặc Nhĩ cũng ngầm đồng ý với chuyện này, không nghĩ tới chính là ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, một thương hội nho nhỏ Tử Kinh Hoa mà phía sau lại có hai người Hồn Thế Ma Vương chống lưng, chính vì điều này đã làm cho Đỗ Tân thế gia mất hết mặt mũi, hơn nữa phải cố nuốt trôi cơn tức ở trong bụng bởi vì hai vị này không có thể dễ dàng mà đắc tội.

Phải biết rằng... Lan Lăng thế gia ở trong Ba Phạt Lợi Á là một quý tộc từ rất xưa rồi, cũng là thế lực lớn nhất trong các gia tộc quý tộc trong toàn bộ Ba Phạt Lợi Á vương quốc, bọn họ tồn tại hơn một nghìn năm trước vào thời kì Bất Diệt hoàng triều, cùng với vương thất quan hệ mật thiết tới mức cực điểm, thậm chí đã trợ giúp thành lập Ba Phạt Lợi Á vương quốc, gia tộc bọn họ là gia tộc thế tập công tước, bản thân có đất phong rất lớn, có mấy vạn tư quân, tại quân đội cùng chính giới đều có thế lực không nhỏ, có thể nói là Ba Phạt Lợi Á đệ nhất gia tộc, mà Đỗ Tân thế gia tuy rằng cũng không rất hiển hách, thế nhưng không thể so với Lan Lăng thế gia, về phần Bối Tác Tư Na là người thừa kế duy nhất của Lan Lăng thế gia... Địa vị rất cao không gì sánh được, đắc tội với hần, cũng là đắc tội với Lan Lăng thế gia, vì một việc như thế

mà cùng Lan Lăng thế gia phát sinh xung đột hiển nhiên không đáng, cho dù liên quan tới mặt mũi của Đỗ Tân thế gia.

Về phần tam vương tử Lí Tầm Hoan... Vậy không cần phải nói, quốc vương bệ hạ có bảy người con, thế nhưng được sủng ái nhất không hề nghi ngờ chính là vị tam vương tử này, hầu như là vô pháp vô thiên, nếu ai trêu chọc hắn, cũng như là cùng quốc vương đối nghịch, Đỗ Tân thế gia tuy rằng khổng lồ, thế nhưng so với vương thất thì có đáng là gì? Bọn họ làm việc cho hoàng thất, chọc giận quốc vương bệ hạ, như vậy ngày mà Đỗ Tân gia bị hủy diệt đã ở ngay trước mắt.

Muốn báo thù hai người bọn họ căn bản là không có khả năng, muốn tìm lại mặt mũi cơ bản cũng không có khả năng... Đỗ Tân thế gia phải nuốt quả đắng này vào trong bụng, cũng bởi vì chuyện này mà Đỗ Tân hầu tước tức giận phi thường, liền đem Mã Đặc Nhĩ ra mắng cho một trận.

Mà lúc này Mã Đặc Nhĩ tâm tình không tốt, có người đụng vào nên ngay lập tức phát hỏa ngay.

Chỉ chốc lát tên hộ vệ kia đã bị hai người bắt đi tới, khi tiến đến tên hộ vệ này không sợ hãi gì mà trái lại mang vẻ mặt kinh hoàng hô: “Thiếu gia... Chủ nhân... Không tốt, có việc không tốt.”

Nhìn hắn nói như vậy làm cho Mã Đặc Nhĩ càng thêm tức giận muốn động thủ, bất quá là Đỗ Tân hầu tước biến sắc, hắn biết... Chấn chấn hộ vệ gia tộc không thể không biết quy cũ, nếu sợ hãi tới mức như vậy nhất định có nguyên nhân, nói cách khác trong thời gian này đã có chuyện gì xảy ra.

“Mã Đặc Nhĩ dừng tay, nghe hắn nói đã xảy ra chuyện gì!” Đỗ Tân hầu tước cao giọng nói.

Đỗ Tân hầu tước ở tại Đỗ Tân thế gia là uy quyền tuyệt đối, đừng xem vóc dáng hắn mập mạp, thoát nhìn cứ như là một trái bóng cao su, không có một chút hình dáng của hung thần ác sát, bất quá trong Đỗ Tân thế gia không có kẻ nào dám cãi lời hắn nói, cho dù là con hắn với tính tình táo bạo như Mã Đặc Nhĩ cũng không ngoại lệ.

Mã Đặc Nhĩ nghe xong lời này lập tức dừng tay, tàn bạo nhìn thoáng qua trước mặt hộ vệ, sau đó đứng ở một bên, ngồi ở vị trí trung ương Đỗ Tân hầu tước cầm lấy trên mặt bàn một miếng gấm bạch sắc lau một chút miệng mình, sau đó nhìn thoáng qua hộ vệ trước mặt, cầm lấy một chén rượu hồng nhẹ nhàng nhấp một cái, sau đó nhàn nhạt hỏi: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Gặp kinh bất biến (kinh sợ không biến sắc), đây là Đỗ Tân hầu tước nhiều năm qua ở triều đình rèn luyện thành bản lĩnh như vậy, tới tuổi của hắn cùng với địa vị của hắn, đã rất ít chuyện có thể khiến cho hắn phải lo lắng, cũng có thể nói đã đạt đến cảnh giới không biểu lộ hi vọng ái ố trên mặt.

“Đây... có người cầm theo một đại kiếm cắm ở trước cửa nhà chúng ta ... Xong rồi còn nói... người của Đỗ Tân thế gia, rời khỏi cửa giết không tha!” tên hộ vệ vừa bình tĩnh được một chút kinh hãi vội vã nói.

“Cái gì! người nào cả gan? dám ở trước cửa chúng ta Đỗ Tân thế gia làm như vậy, các người tại sao còn không giết hắn? Nếu không phải là đối thủ? Sao lại không đi triệu tập gia tộc cao thủ? Dĩ nhiên có người dám sỉ nhục Đỗ Tân thế gia chúng ta quả thật là không thể tha thứ mà... Ta sẽ dẫn người đi giết hắn!” Đỗ Tân hầu tước không có mở miệng mà trái lại Mã Đặc Nhĩ nhảy dựng lên rồng lớn nói, nói muốn đi ra tìm kẻ đó tính sổ.

“Chờ một chút...” Đỗ Tân hầu tước nhàn nhạt nói một câu, đang rất tức giận nhưng Mã Đặc Nhĩ phải dừng bước, tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi được phong hào tử tước, đồng thời đã đi vào thương nghiệp nhưng Mã Đặc Nhĩ vẫn rất nóng nảy, Mã Đặc Nhĩ cũng phải dừng bước, sau đó mang vẻ mặt ảo não xoay người về phía Đỗ Tân hầu tước nói: “Phụ thân... Người ta đã tìm tới cửa khi dễ, sao chúng ta còn chưa động thủ? Như vậy Đỗ Tân thế gia chúng ta sẽ trở thành trò cười cho cả vương đô này! Sau này Đỗ Tân thế gia chúng ta còn mặt mũi gì nữa? !”

“Ta nói là... Chờ một chút... Mã Đặc Nhĩ ngươi đã bốn mươi tuổi rồi, thế nhưng vì sao tính tình vẫn còn nóng vội? Người nghĩ rằng ta không tức giận sao? Bất quá đối phương nếu dám đến làm như vậy thì nhất định phải có chỗ dựa... Chúng ta không nên làm xằng bậy... Nói cho ta biết người kia là ai?” Đỗ Tân hầu tước nhìn về phía tên hộ vệ nói, bất quá trong mắt hung quang chợt lóe.

“Độc... là Độc Cô Chiến Thiên...” hộ vệ nói ra tên Độc Cô Chiến Thiên như là dùng hết khí lực toàn thân, nói xong thở phào một cái, hít sâu vài cái để ổn định thân mình.

153. Chương 152: Bí Mật

“Cái gì! Độc Cô Chiến Thiên? tên hoàng mao tiểu tử cũng dám lại khiêu chiến Đỗ Tân thế gia chúng ta, thường ngày hắn ở tại Vương Đô hoành hành không có kỵ còn chưa tính, hiện tại cũng dám trước mặt mọi người sỉ nhục Đỗ Tân thế gia chúng ta, hắn cho rằng hắn là đấu linh thì rất giỏi ư? Hừm... Chờ ta thỉnh mấy vị cao thủ gia tộc ra tay, ngày hôm nay ta muốn giết hắn!” Mã Đặc Nhĩ sau khi nghe xong lại nổi giận, vỗ bàn như vậy quát, vốn gương mặt trắng nõn cũng đã đỏ bừng.

Hắn chỉ xem Độc Cô Chiến Thiên là một người xuất chúng, là một cao thủ trong tầng lớp thanh niên, tuy rằng rất có tiền đồ, đồng thời được quốc vương bệ hạ rất thưởng thức, do đó tại trong Vương Đô hoành hành không có kỵ, nhưng những vấn đề này hắn đều không quan tâm, vốn có cũng không phải là chuyện gì to lớn lắm, thế nhưng đối phương dĩ nhiên lại tới sỉ nhục trên đầu của Đỗ Tân gia tộc, điều này làm hắn không thể nhịn được, cho nên Mã Đặc Nhĩ nhất thời nổi trận lôi đình đòi sẽ mang theo cao thủ đi ra ngoài tiêu diệt Độc Cô Chiến Thiên là như vậy.

Ở đấu linh cấp tuy rằng đã có thể coi như là một cao thủ, thế nhưng Đỗ Tân thế gia là một gia tộc trăm năm không chỉ nói đấu linh cấp cao thủ, thậm chí ngay cả đấu tông cấp cao thủ cũng vẫn có, dù sao đây chính là chỗ dựa của bọn họ Đỗ Tân thế gia, nói cách khác tại đây trong Vương Đô như sói như hổ này nếu không có thực lực thì Đỗ Tân thế gia đã sớm bị người ta tiêu diệt không biết bao nhiêu lần.

“Hỗn láo! Người mau trở về cho ta! Người không được phép đi! Người tính hại Đỗ Tân thế gia nữa hay sao? Người dám bước ra khỏi cửa ta sẽ giết người đầu tiên!” Đỗ Tân hầu tước nghe xong lời này nhất thời nổi trận lôi đình, vỗ bàn đứng lên, quay sang Mã Đặc Nhĩ quát, biểu tình rất kích động.

Phải biết rằng Đỗ Tân hầu tước cho tới bây giờ đều là vui buồn không hề lộ ra vẻ mặt rất là cáo già, suy nghĩ của hắn ở trong lòng đều không thể suy đoán, cho dù là đang bực bội cũng không có vỗ bàn quát mắng như ngày hôm nay, hành động của Đỗ Tân hầu tước làm cho thê thiếp và bọn kẻ hầu người hạ rất hoảng sợ, Mã Đặc Nhĩ cũng trợn tròn mắt, bởi vì trong ấn tượng của mình cũng chưa từng thấy phụ thân tức giận như vậy, cho dù năm đó hắn hăm hiếp con gái của một bá tước vì thế đối phương trực tiếp bắt bớ với bệ hạ, làm hại Đỗ Tân gia tộc tổn hao thật nhiều, lãng phí nhân lực cùng vật lực mới đưa chuyện này làm lắng xuống, mà lúc đó cha hắn cũng không có tức giận mà đập bàn rồi quát mắng như vậy...

“Phụ thân ta...” Trong khoảng thời gian ngắn Mã Đặc Nhĩ như ngu ngốc ra. Ở tại nơi này không biết phản ứng gì chỉ là vô ý thức há mồm giải thích.

Không để ý tới Mã Đặc Nhĩ Đỗ Tân hầu tước rất lạnh lùng nhìn thoáng qua thê thiếp cùng tôi tớ ở trong phòng nói: “Tất cả đều đi xuống cho ta!”

Người chung quanh không dám cãi lời Đỗ Tân hầu tước. Vội vàng đều rời đi, tuy rằng bọn họ cũng không biết Đỗ Tân hầu tước nổi giận vì nguyên nhân gì, bọn họ cũng rất muốn biết, bắt quá bọn họ vẫn rời khỏi, bởi vì bọn họ rất hiểu có một số việc không nên biết đến, biết đến càng nhiều lại càng nguy hiểm.

Chờ mọi người đều rời khỏi phòng khách, cánh cửa được đóng lại, . Ngồi ở chỗ kia Đỗ Tân hầu tước lạnh lùng nhìn Mã Đặc Nhĩ trước mặt, sau đó vỗ bàn tức giận nói rằng: “Người, tên súc sinh này, người mau quỳ xuống cho ta!”

“Bộp” đã bốn mươi tuổi Mã Đặc Nhĩ trong nháy mắt quỳ rạp xuống, không dám nhiều lời. Nói nhiều cũng vô ích, Đỗ Tân hầu tước tại Đỗ Tân thế gia là uy quyền tuyệt đối, không ai dám cãi lời, đương nhiên cũng kể cả Mã Đặc Nhĩ cũng vậy.

“Người tên súc sinh này... Người muốn giết chết Độc Cô Chiến Thiên? Người tưởng dễ dàng như thế sao? Người tính để chúng ta toàn bộ cùng với người chết chung hả? Người đã bốn mươi tuổi, con của người đều đã thành niên, thế nhưng người tính tình thì vẫn như cũ! Người đúng là đồ khốn mà, người không lẽ không có đầu óc hay sao? Người cho là Độc Cô Chiến Thiên chỉ là người được hoàng thượng sủng ái? Nếu như chỉ như vậy mà nói, hắn dựa vào cái gì mà ở tại Vương Đô hoành hành? Người cho là ỷ vào sự yêu thích của bệ hạ thì có thể không sợ các đại quý tộc khác? Người cho là bệ hạ cho hắn đặc quyền ”Giết người không tội”

ư? Người nghĩ như vậy là sai rồi, cho dù là người bệ hạ sủng ái nhất là tam vương tử, cũng không có đặc quyền đó. Người thực sự nghĩ Độc Cô Chiến Thiên đơn giản như vậy sao? Người thật sự là ngu ngốc! Ta thông minh một đời, thế nào lại sinh ra đứa con như người? Đầu của người ngoại trừ chỉ nghĩ đến đàn bà còn có thể suy nghĩ đến việc gì khác hay không hả?” Đỗ Tân hầu tước ngồi ở chỗ kia thở phì phì nói như thế, đã không có người ngoài ở đây, Đỗ Tân hầu tước cũng không cần phải giữ bộ dạng bình tĩnh, mà bây giờ hắn đang tức giận không thôi.

“Thế nhưng phụ thân... Độc cô. Chuyện này... Ta đã tra quá... Chỉ thấy có một nô lệ cùng với một lão bộc, cần bản không có thân phận gì khác... Chúng ta vì sao lại phải sợ bọn họ! Độc Cô Chiến Thiên bất quá chỉ là một sơ cấp đầu lĩnh, Đỗ Tân gia chúng ta...” Quy ở dưới đất Mã Đặc Nhĩ đang cúi đầu thấp xuống nghe Đỗ Tân hầu tước răn dạy, nhưng một lúc sau lại nhin không được nói.

“Đỗ Tân thế gia như thế thì sao? Người nghĩ chúng ta Đỗ Tân thế gia có thể so sánh với Đặc Lặc gia tộc? Đặc Lặc gia tộc nếu so sánh còn trên cả Lan Lăng thế gia, trên cả Vương Thất của hoàng đế. Bọn họ đã từng xưng bá một thời, được xưng là Ba Phật Lợi Á đệ nhất gia tộc, thậm chí bọn họ đã từng uy hiếp cả Vương Thất? Đối với biểu hiện của con mình, Đỗ Tân hầu tước cười lạnh một tiếng nói.

“Đặc Lặc gia tộc? Bọn họ không phải đã bị hủy diệt rồi sao? Việc này có quan hệ gì?” ở tại Vương Đô hiện tại người của Đặc Lặc gia tộc cũng không nhiều, bất quá Mã Đặc Nhĩ cũng rất ngưỡng mộ, bởi vì khi Mã Đặc Nhĩ còn nhỏ, Đặc Lặc gia tộc tại Vương Đô có thể nói là rất nổi tiếng, lúc đó Mã Đặc Nhĩ nhớ là Đặc Lặc gia tộc thế lực đã lớn đến cực điểm, được xưng là Ba Phật Lợi Á đệ nhất gia tộc, kiêu ngạo không gì sánh được, bệ hạ vừa mới đăng cơ mới hơn mười tuổi nên dĩ nhiên bị Đặc Lặc gia tộc điều khiển, Đặc Lặc gia tộc tộc trưởng chính là tể tướng, mà em trai của tộc trưởng thì thống lĩnh mọi việc trong triều cả về quân sự lẫn chính trị nên có thể nói là quyền khuynh thiên hạ cũng không quá đáng, có người nói lúc đó Đặc Lặc gia tộc tư quân đã vượt lên trên mười vạn, hơn nữa mỗi một người đều là cao thủ, đương nhiên điều đó cũng không phải là chủ yếu, mà quan trọng chính là Đặc Lặc gia tộc kiêu ngạo như vậy nguyên nhân là ở chỗ, ngay lúc đó Đặc Lặc gia tộc xuất hiện một gã... Đấu hoàng... Đúng vậy. Một gã hàng thật giá thật tam tinh đấu hoàng, có thể nói Đặc Lặc gia tộc trong Ba Phật Lợi Á trong khoảng một thời gian ngắn không hề có sóng gió... Gia tộc của bọn họ sống ở ngoài thành ở trên một ngọn núi, trong vòng năm mươi dặm đều là đất của gia tộc bọn họ...

Thế nhưng... một gia tộc như vậy, lại chỉ trong một đêm đều bị tiêu diệt, mọi người trong Đặc Lặc gia tộc đều bị giết sạch sẽ... Cái gì cũng không có lưu lại, cả một Đặc Lặc gia tộc cứ như vậy mà bị thiêu trong biển lửa, đã từng có không ít người đồn đãi... Chuyện này cùng Vương Thất có quan hệ, dù sao ngay lúc đó Đặc Lặc gia tộc đã uy hiếp tới an nguy của Vương Thất cùng với an nguy của bệ hạ, nên những nhân vật cấp cao ở trong Vương Thất sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, Đặc Lặc gia tộc tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ...

Mã Đặc Nhĩ không rõ vì sao phụ thân bỗng nhiên lại nhắc tới Đặc Lặc gia tộc... Điều này làm cho Mã Đặc Nhĩ có chút không giải thích được, chuyện của Đặc Lặc gia tộc cùng với chuyện Của Độc Cô thế gia có liên quan gì đến nhau?

“Hủy diệt? Đương nhiên là bị hủy diệt, bất quá... Người khác đều nghĩ chuyện này liên quan đến Vương Thất... Kỳ thực không phải... Chuyện này không liên quan gì tới Vương Thất, ngay lúc đó bệ hạ cũng bất quá hơn mười tuổi, làm sao có năng lực cùng quyết đoán như vậy chứ? Tuy rằng không thể không nói bệ hạ là một minh quân trăm năm khó gặp, thế nhưng... Ngay lúc đó hắn còn chưa có năng lực đó... Chân chính hủy diệt Đặc Lặc gia tộc chính là một người cùng với một thiếu niên nhỏ tuổi... Người đó tên là Độc Cô Danh Dương...” Đỗ Tân hầu tước cười lạnh một tiếng nói như thế, tuy rằng đang cố gắng bình tĩnh, bất quá khi nói lên bốn chữ Độc Cô Danh Dương thì bất chợt thân thể tự động run rẩy, trong mắt liền hiện ra một tia sợ hãi.

“Độc Cô Danh Dương?” Mã Đặc Nhĩ mang vẻ mặt khó hiểu nói, ngay lúc đó hắn chỉ bất quá mới có bảy, tám tuổi, đối với rất nhiều chuyện ký ức của hắn cũng không phải rất rõ ràng, mà khi chuyện phát sinh là lúc Mã Đặc Nhĩ đã bị đưa về quê ở lại cho đến khi thành niên mới quay về nhà... Cho nên đối với Độc Cô Danh Dương đối với hắn vô cùng xa lạ, bất quá cũng không kỳ quái... Độc Cô Danh Dương... Tại vương đô mà nói cùng với cảm kỳ là giống nhau, không hề được nhắc đến, nhận thức của hắn không có ấn tượng về người này.

“Không sai... Độc cô Danh Dương... là một con người rất đáng sợ... Hắc hắc... Người tuyệt đối nghĩ không ra người kia rất kinh khủng, trong thời gian đó hắn cũng bắt quá mới mười hai, mười ba tuổi cùng với bệ hạ tuổi tác cũng tương đương, so với người thì lớn hơn một ít, bắt quá hắn như vậy mà đã hủy diệt Đặc Lặc gia tộc đang cực thịnh một thời! Lại nói tiếp... người này khi còn trẻ cũng giống như Độc Cô Chiến Thiên, cùng một vóc dáng, băng lãnh và tàn nhẫn, để truy tìm đỉnh cao mà đều quá gỏi, rất vô tình... Tại Vương Đô là đệ nhất thanh niên cao thủ, bắt quá... Hắn so với Độc Cô Chiến Thiên thì ưu tú hơn, bởi vì... Tên kia mười ba tuổi đã đột phá tới cấp bậc đấu linh...” Đỗ Tân hầu tước phảng phất như quay lại quá khứ, tưởng nhớ lại hồi ức, cứ như vậy mà chậm rãi nói.

“Không có khả năng? Mười ba tuổi là đấu linh!... Không có khả năng! Ta không tin!” Mã Đặc Nhĩ mang vẻ mặt giật mình nói, nói thật mười ba tuổi là đấu linh cường giả thực sự quá khó khăn để làm cho người ta tin, căn bản là không có khả năng tồn tại.

“Hắc hắc... con của ta... Người phải nhớ cho kỹ... Độc Cô thế gia cho tới bây giờ cũng không thiếu thiên tài... Bọn họ mỗi một người đều là thiên tài, bất kể là Độc Cô Danh Dương hay chính là Độc Cô Chiến Thiên hoặc là người của Độc Cô thế gia, bọn họ đều không thể nghĩ ngờ đều thiên tài, song cũng rất kinh khủng tất cả đều là ma quỷ...” Đỗ Tân hầu tước nở nụ cười có chút không cam lòng nói như thế với Mã Đặc Nhĩ.

“Thế nhưng... dù là một người mười ba tuổi cứ coi như là đấu linh cao thủ, hắn cũng không có khả năng hủy diệt Đặc Lặc gia tộc, phụ thân có nhớ không ngay lúc đó Đặc Lặc gia tộc chính mình có một gã tam tinh đấu hoàng, còn có hai gã đấu vương cấp cao thủ, cùng với hơn mười người đấu tông, đấu linh... Bọn họ có thể nói là cực thịnh một thời... Thế nào lại có khả năng bị hủy diệt bởi một người mới mười ba tuổi mới là cấp đấu linh? Căn bản không có khả năng... Đặc Lặc gia tộc lúc đó đóng ở gia tộc còn có một vạn tinh nhuệ kỵ binh... Một vạn tinh nhuệ kỵ binh a, còn có mấy trăm đại đấu sư, chỉ là một đấu linh thì làm thế nào có khả năng hủy diệt bọn họ?” Mã Đặc Nhĩ với vẻ mặt không tin nói như thế, hắn đối với lời nói của phụ thân có nghi vấn.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

154. Chương 153: Đêm Đổ Máu Tại Vương Đô Ba Mươi Ba Năm Trước

“Đương nhiên... Một người mới mười ba tuổi, tự nhiên không có năng lực tàn sát toàn bộ Đặc Lặc gia tộc, nói thật ngay lúc đó Độc Cô Danh Dương cũng không có dự định làm như vậy... Kỳ thực hắn chỉ là một người đơn thuần tu luyện đến điên cuồng, chỉ cần người khác không chủ động trêu chọc hắn, hắn cũng chưa bao giờ chủ động trêu chọc người khác, hắn ở cùng một lão bộc lo lắng việc sinh hoạt tại trang viên của Độc Cô gia, rất ít đi ra ngoài... Thế nhưng... tất cả đều là bởi vì Đặc Lặc gia tộc không may, cũng trách bọn họ đều quá tự cao không coi ai ra gì, lại chủ động trêu chọc Độc Cô Danh Dương...” Đỗ Tân hầu tước cười lạnh một tiếng chậm rãi nói, biểu tình cứ như là thấy lại hồi ức lúc trước lần thứ hai.

Mã Đặc Nhĩ cũng không nói gì, cũng không có đặt ra câu hỏi lần thứ hai bởi vì hắn biết đây là tập quán của phụ thân nên cứ để cho hắn nói ra, mà bên này Đỗ Tân hầu tước bởi vì khấn trương, chính bởi vì sợ hãi, cầm lấy một chén rượu trên mặt bàn sau đó một hơi uống cạn sạch rượu, nhìn thoáng qua Mã Đặc Nhĩ trước mặt rồi kèm chế tâm tình khấn trương chậm rãi nhìn Mã Đặc Nhĩ nói “Lúc đó một đệ tử trực hệ của Đặc Lặc gia tộc tuổi tác khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mà người biết lúc đó Đặc Lặc gia tộc đã lấn quyền cả vương thất, chỉ còn thiếu việc là chưa soán ngôi mà thôi, nếu như không phải vương thất còn có lực lượng không nhỏ, nếu như không phải các đại quý tộc liên hợp chống lại mà nói, thì chỉ sợ là lúc đó Ba Phạt Lợi Á cũng đã đổi chủ, vì thế cho nên đệ tử của Đặc Lặc gia tộc rất là kiêu ngạo, thậm chí so với hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan bây giờ còn muốn kiêu ngạo vài hơn vài phần...”

Mà tên trực hệ đệ tử kia của Đặc Lặc gia tộc không biết nguyên nhân vì sao lại trêu chọc Độc Cô Danh Dương, có người nói là do cản đường của Độc Cô Danh Dương, cũng có người nói là bởi vì hai người bọn họ xảy ra cãi cọ, đương nhiên cũng có người nói lúc đó là do Vương thất mời Độc Cô Danh Dương đi tìm Đặc Lặc gia tộc gây phiền phức, dù sao ngay lúc đó bệ hạ cùng với Độc Cô Danh Dương cũng là đôi bạn tốt...

Lại nói, lúc đó Độc Cô Danh Dương không tìm được tức giận mà giết tên trực hệ đệ tử của Đặc Lặc gia tộc, Đặc Lặc gia tộc tuy rằng lúc đó khổng lồ không gì sánh được, bắt quá bọn họ quật khởi trong thời gian

quá ngắn, chỉ có khoảng trăm năm, nội tình không nhiều, tự nhiên không thể lý giải một số chuyện bí ẩn, tỷ như Vương Thất cùng với mấy gia tộc quý tộc rất kiêng kỵ đối với Độc Cô Danh Dương...

Không hề nghi ngờ, Đặc Lặc gia tộc phái người động thủ... Bọn họ phái người muốn giết chết Độc Cô Danh Dương... Bất quá đáng tiếc bọn họ phái ra người cũng không quá lợi hại, chỉ có bốn đầu linh cao thủ, bốn người là cứu tinh đầu linh, những người này nếu xét theo bình thường thì giết chết Độc Cô Danh Dương tự nhiên dễ như trở bàn tay, bọn họ dẫn người đi tới Độc Cô gia... Giết chết tôi tớ trong Độc Cô gia, nhưng lại không ngờ chính là... lão bộc của Độc cô Danh Dương chính là một người cấp bậc đầu vương cấp cao thủ... Tại thời khắc nguy hiểm, hấn ra tay cứu đi Độc Cô Danh Dương, sau đó giết chết bốn gã đầu linh của Đặc Lặc gia tộc, mang theo Độc Cô Danh Dương thoát đi khỏi Độc Cô gia...

“Về sau thì như thế nào?” Sau này xảy ra chuyện gì?” . Mã Đặc Nhĩ nhin không được há mồm hỏi, hấn muốn hỏi cho ra sau đó thì chuyện gì đã xảy mà lại khiến một gia tộc đang trong giai đoạn cực thịnh trong một đêm hoàn toàn bị người ta hủy diệt.

”Sau này? Sau này... Độc Cô Danh Dương biến mất bốn tháng. Trăng tròn đúng bốn lần, mọi người đều cho rằng Độc Cô Danh Dương đã chết ở trong cuộc tàn sát của Độc Cô gia, mà Đặc Lặc gia tộc cũng cũng không có nói chuyện này ra ngoài mà phải ra cao thủ đi khắp nơi truy sát Độc Cô Danh dương... Kết quả... Kết quả. .

Nói đến đây Đỗ Tân hầu tước nhin không được lại uống một chén rượu, sau đó thở một hơi cho bình tĩnh, Đỗ Tân hầu tước nhin biểu hiện của Mã Đặc Nhĩ, còn Mã Đặc Nhĩ với vẻ mặt lo lắng và hiếu kỳ hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả? Kết quả... Sau bốn tháng trong một ngày... ở trong Vương Đô xuất hiện một bang hội. Mà toàn thân đều mặc áo đen, thân mang hắc sắc đại kiếm, già có, trẻ có, nam có, nữ có, tất cả có khoảng năm trăm người... Đám người này khi tới đây thì ở tại Vương Đô khiến mọi người đều ngáy ngẩn cả người, tuy rằng hình dáng không giống nhau... Nhưng bất quá những người này quần áo cùng với Độc Cô Danh Dương không có khác lắm... Khi bọn người của bang phái này đi vào thành liền tiếp đi vào nhà cũ của Độc Cô gia, mà Độc Cô Danh Dương sau đó cũng xuất hiện ở trong Độc Cô gia...”

Vào lúc ban đêm... Vào lúc ban đêm bọn họ đã hành động, trên lưng mang đại kiếm. Bọn người kinh khủng đó chính là lực lượng của Độc Cô thế gia... Những người đó toàn bộ đều là con cháu của Độc Cô thế gia... Bọn họ hành động trong một đêm tại Vương Đô, bất cứ cá nhân hay thế lực nào và Đặc Lặc gia tộc có quan hệ cho dù là quý tộc hay quan viên toàn bộ đều chết oan chết uổng, bị những người này mạnh mẽ chém giết, bọn họ không hề cố kỵ tại Vương Đô giết người, thậm chí làm cho Đặc Lặc gia tộc điều động đến quân đội cũng không làm nên chuyện gì.

Vào lúc ban đêm bọn họ tại vương đô giết chết những người có quan hệ với Đặc Lặc gia tộc. Rồi tất cả tiến về chỗ ở của Đặc Lặc gia tộc... Ngày đó buổi tối ở Đặc Lặc gia tộc xuất hiện hỏa quang tận trời, hỏa quang ở tại vương đô mọi người đều có thể nhìn thấy, đại hỏa thiêu suốt ba ngày ba đêm, mọi người của Đặc Lặc gia tộc chết sạch, vô luận nam nữ lão ấu, toàn bộ đều chết ở trong đó... Các cao thủ của Đặc Lặc gia tộc trong một đêm toàn bộ đều bị giết sạch trơn...

Gia tộc bọn họ bị như vậy còn hai vị đầu vương cùng một vị tam tinh đầu hoàng bị ba cây hắc sắc đại kiếm đóng đinh ở tại trên cửa thành Mân Côi, lúc đó hầu như tạo thành một chấn động rất lớn, không ai có thể tưởng tượng hầu như vô địch đầu vương còn có đầu hoàng bị người ta đóng đinh ở trên cửa thành... Hơn nữa căn cứ vào kết luận của các cao thủ... Cả ba người... Toàn bộ đều bị một chiêu lấy mạng...

Trong đêm đó đã chết rất là nhiều người, nhà cửa của Đặc Lặc gia tộc cũng phải cháy trong ba ngày ba đêm mới tắt. Chúng ta gọi ngày đó là ngày đầm máu của Vương Đô, căn cứ vào công tác thống kê vào lúc ban đêm số người chết đã vượt trên hai vạn ba nghìn người, mà hết thấy điều này đều là do Độc Cô thế gia, bang phái ma quỷ làm, tuy rằng bọn họ vào sáng sớm ngày thứ hai rời khỏi, thế nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng bọn họ không có tổn thất gì, mà là từ bốn cổng thành rời khỏi...

Phải sau này chúng ta mới biết được... Bọn họ đều là con cháu của Độc Cô gia, con cháu của Độc Cô gia toàn bộ đều là như thế này: bọn họ mỗi một người sau khi trưởng thành đều phải ra ngoài lịch lãm, bọn họ đi khắp mọi nơi, mà ở Ba Phạt Lợi Á, Độc Cô gia trực hệ tử tôn chỉ cần một người, còn những người khác phải ly khai khỏi Vương Đô Ba Phạt Lợi Á. Nhất định phải kết hôn sinh con, sau đó rời khỏi để kéo dài

truyền thống của Độc Cô gia, mà con cháu của Độc Cô gia có mặt ở khắp nơi cô độc tu luyện, mỗi người đều có thực lực rất cao, bọn họ có ký hiệu là quần áo màu đen cùng với trường kiếm thật lớn... Thường ngày bọn họ căn bản sẽ không về nhà, sẽ không trở lại Mân Côi thành, Độc cô thể gia, bọn họ không có hoạt động tế tổ, có người còn nói lão tổ tông bọn họ không chết... Bất quá cũng không biết có đúng sự thật hay không... Nhưng có một điều là người của Độc Cô thể gia hầu như chưa bao giờ tụ tập cùng một chỗ... Bọn họ tuy rằng giúp đỡ cho nhau nhưng không cùng nhau đồng hành, không có việc gì thì không cùng nhau xuất hiện, thế nhưng... Một ngày khi Độc Cô thể gia gặp nạn thì chỉ cần bắn tín hiệu, người của Độc Cô thể gia chỉ cần thu được, bất kể là đang ở phương nào đều tới để giúp đỡ...

Có người nói... Chỉ có năm trăm người cầm đại kiếm, hay là con cháu của Độc Cô gia tại toàn bộ đông nam đại lục, mà toàn bộ đông đại lục trung bộ, bắc bộ, trung ương đại lục, phương tây đại lục, lực lượng bọn họ mạnh như thế nào không có ai biết, bất quá... Chỉ trong một thời gian ngắn đủ để Độc Cô gia trở thành một điều cấm kỵ, một thế lực mà ở Vương Đô tất cả mọi người không dám trêu chọc...

“Người phải biết... Độc Cô Chiến Thiên... là con của Độc Cô Danh Dương...” Nói xong không để ý tới vẻ mặt chấn động của Mã Đặc Nhĩ. Đỗ Tân hầu tước nói như sét đánh bên tai Mã Đặc Nhĩ.

“Ừng ực, ực ực~” Mã Đặc Nhĩ bất giác nuốt nước bọt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, quả là một gia tộc biến thái, con của tên kia là siêu cấp biến thái... May mà chính mình vừa rồi bị phụ thân ngăn cản không có dẫn người đi đánh chết Độc Cô Chiến Thiên... Nói cách khác... Sợ là giết Độc Cô Chiến Thiên thì không lâu sau sẽ đến chính mình cũng sẽ bị người ta băm thành thịt vụn, Đỗ Tân thể gia tuy rằng không kém, thế nhưng còn thua nhiều so với Đặc Lặc gia tộc, Đặc Lặc gia tộc như vậy mà còn bị diệt, thì đừng nói đến một Đỗ Tân thể gia nho nhỏ mà thôi.

“Người biết không? Chỉ một đêm là bị diệt sạch cả một gia tộc, thì người lẽ nào lại trông cậy vào lão tổ tông đầu tông cấp cao thủ của chúng ta? Hai người đấu vương một người đấu hoàng, còn bị Độc Cô gia trong một chiêu liền bị giết ngay, người nghĩ... Chúng ta Đỗ Tân gia dựa vào cái gì cùng Độc Cô thể gia đối chọi? Dựa vào cái gì giết chết Độc Cô Chiến Thiên...” để ý tới biểu tình của Mã Đặc Nhĩ, Đỗ Tân hầu tước cười lạnh một tiếng nói như thế.

“Phụ thân... Ta... Ta sai rồi...” Mã Đặc Nhĩ cúi đầu thấp xuống nói.

“Ha ha... Sai rồi? Biết sai rồi là tốt rồi... Nhớ kỹ, trong Vương Đô, Độc Cô Chiến Thiên là người không có khả năng trêu chọc, đừng cùng với hắn đối nghịch, nói cách khác người cho là mấy người đỉnh cấp quý tộc còn có vương thất vì sao như vậy dung túng Độc Cô Chiến Thiên? Kỳ thực... Bọn họ cũng như nhau sợ tên kia, sợ hắn phía sau chính là Độc Cô thể gia...”

“Đúng. Bất quá... Phụ thân, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Làm sao để Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi, cứ như vậy mãi cũng không được?...” Mã Đặc Nhĩ gật đầu, nhìn không được hỏi, xác thực đường đường một đại môn của Đỗ Tân gia tộc bị Độc Cô Chiến Thiên ngăn chặn, mọi người cũng không dám đi ra ngoài, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì Đỗ Tân thể gia sẽ mất hết mặt mũi.

“Không có biện pháp... Chỉ có thể nhẫn... Chúng ta chỉ có thể chịu đựng, chờ hắn mệt mỏi, chờ hắn khi cảm thấy phiền tự nhiên bỏ đi... Trước đó... Truyền mệnh lệnh của ta, mọi người không được ly khai khỏi phủ, nói cách khác, hắn sống hay chết cùng Đỗ Tân thể gia không quan hệ.

“Thế nhưng... Phụ thân nếu như hắn không đi thì sao?” Mã Đặc Nhĩ có chút phiền muộn nói, Đỗ Tân thể gia chưa từng bị vũ nhục như vậy, thế nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, Độc Cô thể gia quá mức cường hãn, Đỗ Tân thể gia không thể trêu vào a...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

155. Chương 154: Uy Hiếp Là Vô Dụng

“Không đi? Nếu như hắn không đi... Chúng ta cũng chỉ có thể nhẫn nại mà thôi.” Đỗ Tân hầu tước cười khổ một tiếng nói như vậy vì chính bản thân hắn cũng không suy nghĩ ra được biện pháp nào khác, thế lực phía sau Độc Cô Chiến Thiên quá lớn, là thứ mà Đỗ Tân gia tộc không có khả năng trêu chọc được, ngoại

trừ việc nhần nại Đỗ Tân hầu tước thực sự không biết chính mình phải làm cái gì, chẳng lẽ đi giết Độc Cô Chiến Thiên?

Nói thật với thực lực của Đỗ Tân gia tộc mà nói thì việc giết Độc Cô Chiến Thiên là vấn đề không lớn, thế nhưng vấn đề ở chỗ là nếu giết Độc Cô Chiến Thiên thì khoảng chừng không quá mấy tháng Đỗ Tân gia tộc sẽ trở thành lịch sử, hẳn cũng không muốn Đỗ Tân gia tộc giống như Đặc Lặc gia tộc như nhau...

“Phụ thân... Ta nghe nói một năm trước Độc Cô Chiến Thiên cùng với Bạch Khởi của Bạch gia tộc quyết đấu, đã đặt điều kiện ai thua sẽ làm người hầu cho kẻ thắng, người xem...” Mã Đặc Nhĩ bỗng nhiên nghĩ tới một việc liền quay sang Đỗ Tân hầu tước thấp giọng nói.

Khi nghe Mã Đặc Nhĩ nói làm cho cặp mắt của Đỗ Tân hầu tước sáng ngời, tán thưởng vỗ vai Mã Đặc Nhĩ một chút sau đó cười nói: “Ha ha... Người nói không sai. Chúng ta tuy không làm gì được Độc Cô Chiến Thiên nhưng không phải không làm gì được Bạch Khởi? Lập tức phái người dùng bồ câu đưa tin cho mọi người biết tình huống của nơi này, gây áp lực lên tên tiểu tử của Bạch gia tộc, nếu như là tên tiểu tử đứng ra nói thì có lẽ là Độc Cô Chiến Thiên sẽ cho hắn mặt mũi...”

“Hay... Con đi làm ngay.” Mã Đặc Nhĩ như bị kích động chạy đi, cứ như là hắn đã thấy được cảnh Độc Cô Chiến Thiên rời đi, thậm chí còn nổi lên mộng tưởng hào huyền là nghĩ đến nếu như có thể khống chế Bạch Khởi sẵn tiện gián tiếp khống chế Độc Cô Chiến Thiên, thì ở trong Ba Phạt Lợi Á còn có ai dám trêu chọc tới Đỗ Tân gia tộc của bọn hắn?

Bất quá cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Chuyện đó căn bản không có khả năng phát sinh, Đỗ Tân gia tộc bọn họ muốn nắm giữ Bạch Khởi căn bản chỉ là mơ mộng, và tất cả việc này đều là do Bạch Khởi bày ra... Tất cả đều do Bạch Khởi khởi xướng... Bạch Khởi đang uy hiếp bọn người của Đỗ Tân gia tộc.

Bất quá những điều này... Mã Đặc Nhĩ cùng Đỗ Tân hầu tước hiển nhiên cũng không biết, nếu như biết nói không chừng đã lập tức phái ra cao thủ đi giết chết Bạch Khởi.

Mới đó đã qua một ngày một đêm, Đỗ Tân gia tộc bị Độc Cô Chiến Thiên vây khốn đã truyền khắp toàn bộ Vương Đô, hầu như tất cả mọi người đều cố gắng suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên đa số đều không biết lực lượng phía sau của Độc Cô Chiến Thiên, mọi người còn đang suy đoán rốt cuộc là ai cho Độc Cô Chiến Thiên lá gan lớn như vậy, dám ở trước cửa Đỗ Tân gia tộc mà giết người nhưng mà không có ai dám trực tiếp lại hỏi Độc Cô Chiến Thiên nhưng cả đám người nhìn có chút há hê khi nhìn thấy Đỗ Tân gia tộc không may vì bọn hắn không trêu chọc ai mà lại trêu chọc Độc Cô biến thái... không phải muốn chết thì là cái gì?

Đương nhiên cũng có một số ít người thu được tin tức bí ẩn đó là. Độc Cô Chiến Thiên đã nhận Bạch Khởi làm chủ, lần này ra tay là do ý của Bạch Khởi, hơn nữa... Là bởi vì Tử Kinh Hoa thương hội, đương nhiên người biết tin tức này không nhiều lắm, chỉ có Lan Lăng gia tộc, Vương Thất... Còn những người khác tạm thời đều không biết chuyện này.

“Lão gia... Người nhất định phải giúp Đỗ Tân gia tộc chúng ta, Độc Cô Chiến Thiên lại ở trước cửa của Đỗ Tân gia tộc làm cho mọi người của Đỗ Tân gia tộc không thể đi ra ngoài, làm cho Đỗ Tân gia tộc chúng ta mất hết mặt mũi, hiện tại chỉ có Bạch Khởi mới khuyên được Độc Cô Chiến Thiên, ông hãy để hắn đi hỗ trợ...” Bạch Khởi vừa bước vào phủ đệ thì nghe được ở sảnh chính tiếng âm thanh khóc lóc, kể lể.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, thật không nghĩ tới Đỗ Tân gia tộc thật là thông minh, với Độc Cô Chiến Thiên không đối phó được, lại nghĩ ra ý định dùng mình để đối phó, bất quá làm sao xảy ra được chuyện đó? Không nên quên Độc Cô Chiến Thiên làm những việc này tất cả đều là do chính mình bày mưu tính kế.

Bạch Khởi đi về hướng nói chuyện. Đi vào trong phòng, Bạch Khởi không có tập quán nghe trộm, hướng chỉ Bạch Khởi không cần phải nghe lén, vừa đi thì Bạch Khởi cũng nghe được trong phòng có tiếng nói: “Cái này... Ta cũng rất khó xử, năng biết, tuy rằng Bạch Khởi cùng với Độc Cô Chiến Thiên là tình bạn cố tri, hẳn nếu như đứng ra nói hẳn là không có vấn đề, thế nhưng... Ta là phụ thân làm sao có thể đi năn nỉ con của mình? Nếu như hắn không muốn nói, ta cũng không muốn khấn cầu.”

Nghe xong lời này, Bạch Khởi khóe miệng chợt mỉm cười, nhìn về phía hướng phụ thân của mình, lời này tuy rằng không gọn gàng dứt khoát là không có hỗ trợ, kỳ thực cũng uyển chuyển biểu đạt ý tứ này, cái gì

mà lại phải đi giúp Đỗ Tân gia tộc? Trừ phi chính mình là đầu lừa.

“Phụ thân... Xin lỗi chuyện này ta rất muốn hỗ trợ bất quá đáng tiếc ta không giúp được Đỗ Tân gia tộc...” Bạch khởi cao giọng nói, vừa nói mà vừa đi vào xuất hiện ở trước mặt Mã Thập Sa cùng Bạch Kinh Thiên đang đứng ở nơi đó.

“Cái này... Nếu như thực sự rắc rối, vậy thì...” Bạch Kinh Thiên sau khi nghe xong lời của Bạch Khởi không hề nghĩ ngợi bèn nói... Thế nhưng lời này còn chưa có nói xong thì ngay lập tức đã bị Mã Thập Sa cắt đứt mà ngay lập tức nói với Bạch Khởi: “Bạch Khởi, người sao lại không thể giúp được? Độc Cô Chiến Thiên đã đồng ý làm người hầu cho người, nếu là lời của người nói hấn khẳng định sẽ nghe lời của người...”

Nghe xong lời này Bạch Khởi mỉm cười liếc mắt nhìn Mã Thập Sa, ngữ khí bình thản nói rằng: “Hắn có nghe hay không ta không biết, thế nhưng nếu làm như vậy ta được lợi gì? Phải biết rằng làm như vậy thì ta sẽ thiếu Độc Cô Chiến Thiên một phần nhân tình... Ta thật không muốn như vậy...”

“A. Có khó khăn hơn việc Độc Cô Chiến Thiên đang ở trước cửa của Đỗ Tân gia tộc không?” Mã Thập Sa có chút tức giận nói.

“Đỗ Tân gia tộc bị Độc Cô Chiến Thiên chặn cửa là do bọn họ đắc tội với Độc Cô Chiến Thiên, tất cả là tự làm tự chịu mà thôi, đâu có gì liên quan tới ta? Ta họ Bạch không phải là họ Đỗ Tân.” Bạch khởi cười lạnh một tiếng nói, một lời này đúng là không nể mặt Mã Thập Sa, làm trong nhất thời Mã Thập Sa sắc mặt có chút xanh lại.

Mã Thập Sa liếc mắt nhìn Bạch Kinh Thiên với ý định nhờ Bạch Khởi Thiên hỗ trợ đứng ra nói, thế nhưng không nghĩ đến Bạch Kinh Thiên chỉ nhẹ nhàng đứng lên nói rằng: “Ta đang mệt... Các người cứ tiếp tục trò chuyện với nhau đi, ta đi về phòng trước.”

Nói rồi không đợi hai người phản đối ngay lập tức đứng lên rồi đi ra ngoài, thấy phản ứng của Bạch Kinh Thiên, Mã Thập Sa tức giận đến mức mặt trắng bệch, khi Bạch Kinh Thiên đi rồi hung hăng dẫm chân một cái, sau đó thở phì phì nhìn Bạch Khởi trước mặt nói với ngữ khí băng lãnh: “Thế nhưng ta là người của Đỗ Tân gia tộc, ta yêu cầu người ra lệnh cho Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi cửa của Đỗ Tân gia tộc!”

”Người? Người là người của Đỗ Tân gia tộc, nếu có bản lĩnh thì người đi được rồi, cần gì phải nhờ đến ta? Việc sống chết của Đỗ Tân gia tộc cùng ta không có quan hệ gì? Hơn nữa... Người dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta? Bạch khởi cười lạnh một tiếng nhìn thẳng mặt của Mã Thập Sa mà nói như vậy.

Bạch Khởi đã sớm muốn cùng Mã Thập Sa trở mặt lúc này khi nghe xong Mã Thập Sa nói, tuyệt không nể mặt mũi đối phương, Bạch Kinh Thiên có thái độ như vậy khiến cho Bạch Khởi biết một việc, đó là cho dù hiện tại Mã Thập Sa có làm âm ỉ lên thì Bạch Kinh Thiên cũng sẽ không quan tâm tới, nếu như không quan tâm tới nhất định cũng sẽ không đứng lại... Điều đó làm Bạch Khởi rất yên tâm không có gì cố kỵ, nói rất tự nhiên và đi thẳng vào vấn đề, đối với Mã Thập Sa, Bạch Khởi trong lòng rất phần hận nên lúc này hấn cứ như vậy mà nói ra thẳng thừng không hề nể mặt của Mã Thập Sa.

Về phần vì sao thì nguyên nhân rất đơn giản, là do có sự thỉnh cầu nhờ trợ giúp, huống chi trước đây chính là cố kỵ Đỗ Tân gia tộc, thế nhưng hiện tại Đỗ Tân gia tộc thì có là cái gì có thể khiến mình cố kỵ, còn Mã Thập Sa thì lại càng không, bằng vào tu vi của chính mình hiện tại Bạch Khởi rất là tự tin, bất luận kẻ nào muốn giết chính mình cũng không hề dễ dàng.

Cho nên căn bản là không sợ Đỗ Tân gia tộc, nói cách khác cũng sẽ không kêu Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi cửa của Đỗ Tân gia tộc, Bạch Khởi không hề sợ phiền phức, trước đây sở dĩ phải nhường nhịn đó là bởi vì chính mình cùng đối phương hoàn toàn không thể so sánh, hiện tại tuy rằng là như vậy, thế nhưng tối thiểu hiện tại Bạch Khởi cũng đã có tiền vốn để đánh cược, tuy rằng như trước vẫn ở vào thế yếu.

“Người dám nói với ta như vậy! Bạch Khởi... Ta nói cho người biết... Người ngày hôm nay phải ngay lập tức xin lỗi ta, hơn nữa... Người phải ngay lập tức kêu Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi, nếu không Đỗ Tân gia tộc sẽ không bỏ qua cho người!” Mã Thập Sa vỗ bàn thở phì phì chỉ vào mặt Bạch Khởi quát, toàn bộ thân thể run run bắt đầu đứng lên.

“Sẽ không bỏ qua cho ta? Bọn họ sẽ làm như thế nào? Người nghĩ rằng ta còn là Bạch Khởi của trước đây hay sao? Các người muốn dùng cách gì cũng được, Bạch Khởi ta cũng không sợ các người đâu, chưa đến

phút cuối cùng chưa biết được ai thắng ai thua đâu, người khác sợ Đỗ Tân gia tộc nhưng ta thì không, người đừng cho là ta sợ... Hiện tại... Cần bản ta không coi người ra gì, nếu đã như vậy thì người nên đi đi... Nhưng mà Đỗ Tân gia tộc các người tốt nhất nên tự biết lo cho bản thân trước, ta sợ Đỗ Tân gia tộc sẽ gặp chuyện không hay...” Bạch khởi cười lạnh một tiếng nói...

“Người... Ta...” Mã Thập Sa sắc mặt trắng bệch chỉ thẳng vào mặt của Bạch Khởi nhưng mà không thể nói lên lời vì quá tức giận.

“Người cái gì? Ta nói cho người biết, người tốt nhất là không nên uy hiếp ta, bởi vì uy hiếp ta là vô ích... Muốn ta giúp người? Cần phải nhẹ nhàng, biết đâu ta sẽ giúp.” Bạch khởi mỉm cười, hiền lành nói, nhưng bắt quá lời nói ra không cảm thấy được nửa phần hiền lành.

“Người... Được rồi... coi như là ta thỉnh cầu người... hãy giúp đỡ ta.” Mã Thập Sa tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, nhưng bắt quá ráng hít một hơi, cố nén cơn tức giận nhìn Bạch Khởi ở trước mặt mà nói như thế bởi vì Mã Đặc Nhĩ trong thư đã nói, chuyện này rất nghiêm trọng phải nhanh chóng giải quyết, nếu không mặt mũi của Đỗ Tân gia tộc sẽ mất hết, hơn nữa sẽ còn có những ảnh hưởng khác.

“Hắc hắc... Thỉnh cầu ta? Thỉnh cầu ta như thế không được... Chỉ ít các người cũng phải cho ta lợi ích, nói cách khác ta vì cái gì mà phải giúp Đỗ Tân gia tộc các người? Thật là khó khăn? Người có tư cách gì mà ta phải giúp người?” Bạch khởi ngồi xuống ưu nhã hỏi đáp, bắt quá trong lời nói có chút vô lại, bĩ ỉ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

156. Chương 155: Nỗi Phiền Muộn Của Đỗ Tân Gia Tộc

Không thể nghi ngờ lời nói của Bạch Khởi làm cho Mã Thập Sa rất tức giận, hơn nữa nói chuyện này giờ mà Bạch Khởi vẫn không đáp ứng làm cho cuộc nói chuyện không có kết quả nên Mã Thập Sa nhìn Bạch Khởi càng thêm ghét, như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, một ngày không diệt được là một ngày không hài lòng.

Trong lúc Mã Thập Sa và Bạch Khởi nói chuyện không có kết quả thì bên kia Độc Cô Chiến Thiên vẫn ở trước cửa của Đỗ Tân gia tộc, bất kể là người hầu đi lại cũng không cho phép ra vào, bằng không thì phải chết, mới bắt đầu thì Đỗ Tân gia tộc còn phái người hầu thử đi ra ngoài xem sao, nhưng đáng tiếc chính là đều bị Độc Cô Chiến Thiên giết chết cũng có hơn mười người, rốt cục bọn họ cũng bỏ đi cái ý nghĩ giả tưởng đó.

Quân canh gác Vương đô cũng đã đến, cấm vệ quân cũng đã tới, thành vệ quân thậm chí hoàng gia quân cận vệ cũng đã tới, tất cả đều tới, dù sao Đỗ Tân gia tộc xảy ra chuyện lớn như vậy bọn họ không có lý do gì mà không biết, bắt quá bọn họ cũng không tới hỗ trợ, mà để nhặt xác chết, khi nhìn thấy Độc Cô Chiến Thiên tất cả bọn họ đều thấy trên mặt đất có nhiều xác chết rất thê thảm, cả đám sau khi nhặt xong xác chết đều nhanh chóng rời khỏi, tất cả đều không dám ở lại lâu, có quỷ mới biết được Độc Cô Chiến Thiên có điên lên mà đem bọn họ toàn bộ đều chém không, như vậy bọn họ chết thật là oan uổng, vì dù sao tại Vương Đô khi bị Độc Cô Chiến Thiên giết thì thôi... Cần bản không có người nào quan tâm đến bọn họ.

Độc Cô Chiến vẫn cứ như thế mà ở trước cửa của Đỗ Tân gia tộc, Đỗ Tân gia tộc ở trong phủ đệ cũng đã rất lộn xộn còn Độc Cô Chiến Thiên suốt ngày cứ ở mãi chỗ đó, Đỗ Tân gia tộc tuy là về lương thực cũng không thành vấn đề tuy nhiên các loại thịt mới, rau cải mới thì không có, đã hai ngày trôi qua mà mọi người ở trong Đỗ Tân gia tộc đều phải cầm một chén cơm trắng mà ăn, không có thức ăn kèm theo, điều này làm cho mọi người ở trong Đỗ Tân gia tộc đã quen ăn sung mặc sướng rồi thì làm sao mà có thể chịu đựng được việc này?

“Choang”, “Chết tiệt... Ta thực sự chịu không nổi nữa rồi...” Mã Đặc Nhĩ cầm chén cơm trắng trong tay đập mạnh xuống đất rồi thở phì phì, quay sang phụ thân Đỗ Tân hầu tước có chút phiền muộn nói: “Phụ thân... Ta thật không hiểu rõ Độc Cô Chiến Thiên có thù gì với Đỗ Tân gia tộc của chúng ta mà đã hai ngày nay. Hắn vẫn chưa rời khỏi, đã vậy còn nghe nói hắn bây giờ còn làm một ngôi nhà tranh ở bên ngoài đối diện với cửa nhà của chúng ta nữa, đúng thật là không muốn cho cả nhà chúng ta có đường để sống mà?”

“Ài... cũng không có cách nào khác. Bạch Khởi, cái tên tên tiểu tử hỗn đản đó không chịu hợp tác, đã vậy còn dám đòi lợi ích từ chỗ Đỗ Tân gia tộc của chúng ta, tên tiểu tử hỗn đản này về sau nhất định phải giải quyết hẳn, còn về phần Độc Cô Chiến Thiên vì sao lại làm như vậy? Hừm... Cũng bởi vì người? Nghe nói hẳn là bởi vì Tử Kinh Hoa thương hội mà ra mặt, ta mấy ngày hôm trước phải ra mấy cao thủ trong gia tộc bí mật ra ngoài để lấy tin tức, sau khi lấy xong thì biết Độc Cô Chiến Thiên tới nơi này dĩ nhiên chính là vì Tử Kinh Hoa thương hội, mà Tử Kinh Hoa thương hội chủ nhân ở phía sau lại chính là tên tiểu tử Bạch Khởi...” Đỗ Tân hầu tước có chút phiền muộn nói.

Nói thật ra là hiện tại hẳn rất là phiền muộn... Phiền muộn vô cùng. Thật là phiền muộn, bởi vì đã hai ngày nay hẳn đã không có đi vào triều, cũng không có quản lý công việc của mình nên bây giờ ở bên ngoài chắc là đã hỗn loạn lên hết rồi, thế nhưng lại không có cách nào khác, Độc Cô Chiến Thiên cứ như là một pho tượng hộ pháp giữ cửa, hẳn cũng đã từng nghĩ qua sao không trèo qua tường? Nhưng cũng không có khả năng? Đã vậy nếu việc bị lộ ra còn không mất mặt hay sao... Huống chi khi bị Độc Cô Chiến Thiên phát hiện rồi ngay lập tức giết chết thì thật là oan uổng, bởi vì mấy lần trước cũng có mấy người hầu cố leo tường đi ra ngoài nhưng kết quả là bị Độc Cô Chiến Thiên phát hiện liền ngay lập tức chém thành hai nửa.

Đỗ Tân hầu tước cũng sẽ không ngại thốt cho rằng. Độc Cô Chiến Thiên sẽ rời khỏi cửa nhà hẳn... Cái tên tiểu tử biến thái này thật đúng là không có chuyện gì mà hẳn không dám làm.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà chờ? Cứ như vậy cũng không phải là cách.” Mã Đặc Nhĩ sau khi nghe xong thì nhíu mày hỏi, trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Bạch Khởi ra mà nguyện rửa từng người.

“Đúng vậy... Hiện tại chúng ta xác thực cần phải lo lắng... Ừm... Đợi lát nữa. Đã hai ngày rồi, ta không tin là bệ hạ mặc kệ chúng ta... Nếu mà có bệ hạ đứng ra nói thì Bạch Khởi hẳn không giúp cũng phải giúp...” Đỗ Tân hầu tước phiền muộn nói, hiện tại hẳn muốn bắt Bạch Khởi giúp đỡ là không có khả năng vì vậy nếu đã không thể bắt Bạch Khởi giúp đỡ vậy chỉ có thể dựa vào chính mình... Tin tưởng rằng chỉ cần Lí Tự Minh mở miệng thì bất kể là Bạch Khởi hay là Bạch Kinh Thiên cũng không có lá gan không đáp ứng...

Bất quá đáng tiếc là chuyện này không có đơn giản như vậy... Lí Tự Minh cứ như là chưa từng quản chuyện này, vị quốc vương bệ hạ này cứ như là không biết chuyện gì xảy ra, thậm chí ngay cả phái người đi an ủi cũng không có, thật là giống như cái gì cũng không biết. Cứ để Độc Cô Chiến Thiên ở này, mới chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

“Phụ thân... Ta nhận được tin tức, chết tiệt, vị cao thủ tại phủ đệ chúng ta đêm qua đã âm thầm đi ra ngoài và điều tra được tin tức mới nhất. Bối Tác Tư còn có Lí Tầm Hoan, hai tên này cùng với Tử Kinh Hoa thương hội liên kết lại với nhau, cùng nhau đối phó với chúng ta, bốn thương hội toàn bộ đều diệt... Hiện tại tài sản đều bị mất toàn bộ, ngay cả người cũng bị sung quân rồi đưa tới vùng đất Hỗn Loạn... Ài. Hiện tại lòng người đang rất hoảng sợ, người trong Đỗ Tân gia tộc chúng ta đang bắt đầu bị dao động, nếu như chúng không giải quyết chuyện này sớm thì sợ sẽ phát sinh rắc rối.” Ba ngày sau Mã Đặc Nhĩ mang về mặt đau khổ nói chuyện với Đỗ Tân hầu tước, hiện ở bên ngoài tình hình quả thật rất là hỗn loạn, Đỗ Tân gia tộc bị Độc Cô Chiến Thiên chặn cửa, ngoại trừ này một cao thủ đã trên cấp đấu linh thì những người khác bao gồm cả Mã Đặc Nhĩ cùng với Đỗ Tân hầu tước đều không thể ra vào, mà bên này Bối Tác Tư cùng với Lí Tầm Hoan hai người liên thủ trắng trợn thu lấy sản nghiệp của những người trong Đỗ Tân gia tộc, tự nhiên tạo thành hiện tượng làm cho lòng người rất là hoảng sợ, tuy rằng còn chưa có xuất hiện nhiều loạn gì lớn, nhưng bất quá nếu chuyện này xảy ra trong nhiều ngày thì sợ là sẽ tạo thành hỗn loạn, như thế đối với Đỗ Tân gia tộc sẽ tạo thành một đả kích rất nghiêm trọng.

“Bình” Đỗ Tân hầu tước bỗng nhiên vỗ bàn, sắc mặt âm trầm nói: “Tốt... Tốt, thật là tốt, Bạch Khởi, tên tiểu tử này, là ta đã xem thường hẳn, thật là không nghĩ tới hẳn cũng dám cùng Đỗ Tân gia tộc chúng ta đối nghịch... Tốt... Quả nhiên là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, so với phụ thân hẳn còn lợi hại hơn, phải ra cao thủ nói cho mọi người biết, nói ta đã quyết định gặp mặt Bạch Khởi, hẹn gặp ngay tại Đỗ Tân gia tộc!”

Tin tức này rất nhanh được truyền đi, Mã Thập Sa mặc dù không muốn gặp lại Bạch Khởi, tuy nhiên bởi vì gia tộc mà phải đi, bởi vì Mã Thập Sa biết rằng sở dĩ chính mình ở Bạch gia có thể chỉ tay năm ngón mà ở bên ngoài còn nhận được sự kính trọng tất cả đều đến từ Đỗ Tân gia tộc nằm ở phía sau lưng của mình, nếu như không có Đỗ Tân gia tộc ở phía sau thì sợ là Bạch Kinh Thiên đã bỏ mình ngay lập tức, nếu như

đã không có Đỗ Tân gia tộc thì sợ là sau này muốn cho con của mình kế thừa Bạch Gia cũng sẽ thất bại, nếu như đã không có Đỗ Tân gia tộc thì ai cũng có thể leo lên trên đầu của mình.

Mã Thập Sa tuy rằng không phải là một người phụ nữ thông minh nhưng bất quá Mã Thập cũng biết những điều này... bởi vậy tuy rằng trong lòng cực độ không muốn, nhưng vẫn phải đi kiếm Bạch Khởi để nói rõ chuyện này cho Bạch Khởi nghe, nhưng bù lại Bạch Khởi chỉ trả lời nhàn nhạt: “Ta biết rồi, sẽ đi.”

Nói xong dĩ nhiên cũng không để ý tới Mã Thập Sa mà hướng về phía phòng mà đi vào, làm cho Mã Thập Sa tức giận đến thiếu chút nữa thì ngất xỉu, bộ ngực liên tục phập phồng, cứ như là sắp té xỉu vậy.

Khi Bạch Khởi nói câu “Ta đã biết, sẽ đi” nói xong lại cố kéo dài tiếp ba ngày nữa, không nhanh không chậm đi từ từ đến chỗ đang gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng - Đỗ Tân gia, mấy ngày nay Mã Thập Sa cứ một ngày tìm đến Bạch Khởi mấy lần, thế nhưng mỗi một lần Bạch Khởi đều mặt dày chỉ ứng phó mà thôi, đợi cho đến khi ba ngày đã trôi qua thì lúc này Bạch Khởi mới chậm rãi đi đến nhà của Đỗ Tân gia tộc.

Chậm rãi đi tới trước cửa của Đỗ Tân gia tộc, Bạch Khởi trò chuyện cùng với Độc Cô Chiên Thiên rồi mới nghênh ngang tiêu sái đi vào bên trong Đỗ Tân gia tộc, mọi người nhìn thấy tình cảnh như vậy ở trước mắt nên trong thời gian ngắn đã truyền khắp cả Vương Đô, dù sao thì chuyện trước cửa của Đỗ Tân gia tộc bị Độc Cô Chiên Thiên chặn lại hầu như các thế lực lớn hoặc các đại gia tộc đều phái ra người theo dõi trước cửa nhà của Đỗ Tân gia tộc, mà việc khi Bạch Khởi đến nhà của Đỗ Tân gia tộc cũng đã được truyền tới tai của các thế lực lớn ở Vương Đô này.

Tất cả mọi người biết, Đỗ Tân gia tộc đã nhẫn nhịn không nổi nữa rồi nên phải cùng với Bạch Khởi thỏa hiệp...

Bạch Khởi sau khi đi vào phủ của Đỗ Tân gia tộc thì được một người hầu dẫn đi vào phía bên trong của nội viện, đi qua hoa viên có núi, có sông nhìn rất là đẹp mắt, đi qua những đình đài, lầu các rất trang nhã và tinh xảo, có cây cầu nhỏ làm bằng cây trúc, có hòn núi giả bằng ngọc bích, đi qua hồ sen đi về phía trung tâm của nội viện mà đi đến phòng khách.

Đỗ Tân gia tộc quả thật không hổ là một trong những nhà giàu nhất thiên hạ, những cái khác không cần nói tới, chỉ cần nói tới chỗ ngồi trong đình viện còn sang trọng hơn so với Bạch gia đến mấy lần, nội chỗ ngồi trong đình viện xa hoa này cũng đã làm hao tổn của cải ít nhất là cả trăm vạn kim tệ.

Đi tới phòng khách lúc này đối diện với Bạch Khởi có hai người, một ông già khoảng chừng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, hình dáng mập mạp mang theo dáng vẻ tươi cười, còn kế bên là một người trung niên sắc mặt nghiêm túc khoảng bốn mươi tuổi, hai người một người ngồi còn một người đứng đang chờ đợi Bạch Khởi cho nên mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người Bạch Khởi, người trung niên mắt nhìn Bạch Khởi mà càng hận không thể ăn tươi nuốt sống Bạch Khởi, về phần ông già tuy rằng khuôn mặt đang tươi cười, nhưng bất quá đôi mắt cũng không tính là thân thiện gì.

Khi vừa thấy hai người thì Bạch Khởi đã biết được thân phận của cả hai, nếu muốn đối phó với Đỗ Tân gia tộc thì tất nhiên đối với một số chuyện của Đỗ Tân gia tộc phải biết, hai người kia chính là Đỗ Tân hầu tước cùng con trai hắn - Mã Đặc Nhĩ tử tước, một người thì âm hiểm xảo hoạt là một con cáo già cùng một người tính tình nóng nảy nhưng đầu óc thì rất là đơn giản.

“Người chính là Bạch Khởi?” Đỗ Tân hầu tước nhìn thoáng qua Bạch Khởi rồi thản nhiên nói, nhìn Bạch Khởi đang đứng ở trước cửa nhưng cũng không có mời ngồi mà cứ như thế nói chuyện, không thể nghi ngờ đây là cách đối xử với khách không có lễ độ, hơn nữa còn dùng thái độ lên mặt khi khách đang ở trong nhà của mình.

Mặc kệ Đỗ Tân hầu tước lên mặt, Bạch Khởi tìm đại một chỗ tùy ý ngồi xuống rồi chẳng hề để ý nói rằng: “Các người tìm ta có chuyện gì?”

Hiện tại Đỗ Tân gia tộc đang thỉnh cầu giúp đỡ, Bạch Khởi cũng sẽ không nghĩ đến thân phận của bọn họ, hiện tại cốt ruột không phải chính là hắn mà chính là bọn họ... Nếu bọn họ muốn làm mình mất mặt để lập uy thì mình cũng không cần phải nể mặt bọn họ, dù sao thì mình cùng Đỗ Tân gia tộc sớm đã trở thành kẻ thù rồi.

157. Chương 156: Doạ Dẫm Bắt Chẹt

Động tác của Bạch Khởi trong mắt Hầu Tước Đỗ Tân chính là, hắn chỉ nhắm nghiền đôi mắt, trong mắt một tia lạnh lóe qua, hắn không nghĩ đến Bạch Khởi lại đối với mình thông dong và ngạo mạn như vậy. Cho dù là tính tình Hầu Tước có tốt mấy đi nữa cũng bắt giặc giặc dữ, càng không phải nói Mã Đặc Nhi bên cạnh, nếu không phải là Hầu Tước Đỗ Tân căn dặn trước không cho Mã Đặc Nhi nói chuyện, e rằng bây giờ Mã Đặc Nhi đã nổi nóng gây phiền phức cho Bạch Khởi...

- Tốt... rất tốt... người thanh niên, hôm nay ở đây không có người ngoài... chúng ta người ngay không nói vòng vo, người để Độc Cô Chiến Thiên ở đây có ý gì? Người muốn làm gì?

Hầu Tước Đỗ Tân bình thản nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt thấp giọng nói, trong lúc nói chuyện tay không ngừng sờ vào tay vịn sáng bóng của ghế mình.

- Ý gì? Không có ý gì, ông vốn không cho tôi đến... các người không biết chủ nhân của Tử Kinh Hoa thương hội với Độc Cô Chiến Thiên có mối giao tình rất thâm sâu, bây giờ các người muốn đánh vào sinh ý của Tử Kinh Hoa thương hội, ông ta đương nhiên phải tìm các người gây phiền phức...

Bạch Khởi uể oải nói, dựa vào ghế về mặt tùy ý, khuôn mặt phơ phơ đó dường như không để ý đến những chuyện xảy ra trước mắt, cũng dường như không để ý đến phụ tử Hầu Tước cao cao tại thượng.

Đối với chuyện này, Hầu Tước đã sớm nghĩ tới, lạnh lùng cười một tiếng nói:

- Được rồi, ta đã nói ở đây không có người ngoài, người cũng đừng giấu ta. Đỗ Tân gia chúng ta tuy rằng không phải là Vương Quốc lỗi lạc nhưng ít nhất trong Vương Quốc cũng là gia tộc được xếp từ mười trở lên, tại Ba Phạt Lợi Á cầm rảnh mấy trăm năm, muốn biết một chút tình báo vốn không phải là chuyện khó khăn, người chính ông chủ đứng sau Tử Kinh Hoa thương hội... phải không?.

- Phải thì đã sao?

Bạch Khởi ngồi thẳng người, nhìn thẳng vào hai người ngồi phía trước. Nói thật, Bạch Khởi không muốn cho người ta biết quan hệ của mình với Tử Kinh Hoa thương hội, nhưng muốn giấu được người khác dường như không phải là chuyện dễ như vậy. Đỗ Tân gia đã biết, điều đó đại diện cho trong Vương Quốc đã có không ít người biết mối quan hệ của mình với Tử Kinh Hoa thương hội.

- Thế nào? người thanh niên... Ta thừa nhận chuyện này Đỗ Tân gia chúng tôi có chút khiếm khuyết suy nghĩ. Nhưng... người phải hiểu rõ một chuyện, đó là... tiền vốn của người vốn không thể phân cao thấp với Đỗ Tân gia chúng ta. Đừng nói là người, cho dù là phụ thân của người Bạch Kinh Thiên cũng vậy, Đỗ Tân gia không phải ai cũng có thể chống lại. Chuyện lần này ta có thể không tính toán với người, dẫn Độc Cô Chiến Thiên đi, ta đảm bảo không truy cứu chuyện này nữa, nếu không... Hừm Hừm...

Hầu Tước Đỗ Tân hừm hai tiếng xong không nói thêm gì nữa, nhưng mọi người đều có thể nghe ra giọng uy hiếp.

- Người đây là uy hiếp ta? Người biết không? Con người của ta ghét nhất là uy hiếp... Nếu đã như vậy... xem ra sự việc này chúng ta bàn không thành rồi, tạm biệt...

Bạch Khởi bây giờ là chân không không sợ bùn dơ, lời của Hầu Tước Đỗ Tân vừa nói ra Bạch Khởi quay lưng đi khỏi, dù sao Độc Cô Chiến Thiên ở đây cạnh người khó chịu hẳn là Đỗ Tân Gia chứ không phải Bạch Khởi.

- Đợi đã... Người muốn thế nào?

Sắc mặt Hầu Tước Đỗ Tân biến sắc, nhìn Bạch Khởi sắp rời khỏi. Giọng nói, nụ cười trên mặt đã biến mất thay vào đó là vẻ mặt tái mét.

- Ha ha... vậy mới có chuyện bàn chứ... cũng là Hầu Tước Đỗ Tân người thông minh, nhưng người nhớ đấy, đừng có uy hiếp ta... bây giờ là các người cầu xin ta, không phải ta cầu xin các người...

Bạch Khởi lạnh lùng cười nói, nói xong quay người trở về ngồi vào vị trí hồi nãy của mình, sau đó uể oải nhìn thoáng qua Hầu Tước Đỗ Tân đang ở trước mặt, bộ dạng đó dường như đang thị uy.

Người này dường như không còn tâm trạng để ý Bạch Khởi xem ra có vẻ lương thiện nhưng thuộc loại cặn bã lưu manh du côn, sau khi Hầu Tước Đỗ Tân liếc mắt nhìn thoáng qua Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Người muốn gì nói ra...

- Rất đơn giản... Đỗ Tân gia công khai xin lỗi Tử Kinh Hoa thương hội thừa nhận hành vi vô sỉ của mình...

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Điều này đương nhiên không phải mục đích chính của Bạch Khởi. Nói như vậy chẳng qua là để nói giá và trả giá, Bạch Khởi dù sao cũng không phải là loại người truy cầu danh tiếng mà không truy cầu lợi ích. Để Đỗ Tân gia công khai xin lỗi, đương nhiên có thể nói trời quang mây tạnh, sau chuyện này Tử Kinh Hoa thương hội cũng có lợi. Nhưng Đỗ Tân gia này là gia đình quý tộc sẽ không đáp ứng điều kiện này. Giai cấp quý tộc sống trên thế giới này e rằng chỉ coi trọng hai thứ, quyền lợi và thể diện. Nếu gia tộc Đỗ Tân công khai xin lỗi, Đỗ Tân gia không còn nghi ngờ là bộ mặt quét đất, Đỗ Tân gia chết cũng không thể đáp ứng chuyện này, cũng có thể liều với mình cá chết lưới rách.

Không sai Độc Cô Chiến Thiên quả thật là một đại sát khí, một người hình dạng hạt nhân, gần như không ai dám trêu chọc hắn. Tuy rằng Bạch Khởi không biết do đâu, nhưng Bạch Khởi loáng thoáng đoán ra được một ít, đại khái là phía sau của Độc Cô Chiến Thiên có một thế lực khiến mọi người phải hoảng sợ, nếu không, hắn sẽ không thể kiêu ngạo như thế mà không có cao thủ dám lại tìm hắn gây phiền phức, nếu không Quốc Vương bệ hạ cũng sẽ không hạ chiếu chỉ:

- Độc Cô Chiến Thiên, giết người vô tội.

Nếu không phải sau lưng hắn có một thế lực khổng lồ khiến người khác run sợ, e rằng nguyên đám quý tộc ở Vương Đô đều không phục ý chỉ này, e rằng sớm đã có cao thủ lại giết Độc Cô Chiến Thiên. Độc Cô Chiến Thiên tuy rằng lợi hại nhưng dù sao hắn cũng là một đầu hổ, những người lợi hại hơn hắn có rất nhiều. Ở Ba Phạt Lợi Á muốn kiếm ra người lợi hại hơn Độc Cô Chiến Thiên, e rằng có thể tìm ra mấy trăm... mảnh đất Đại Lục rộng lớn vô hạn này thì càng khỏi phải nói.

Độc Cô Chiến Thiên trước giờ vẫn làm theo ý mình, hành sự không nửa chút thu liễm, nhưng vẫn có thể sống yên yên ổn ổn ở đó, đủ chứng tỏ những điều Bạch Khởi đoán là đúng. Thế lực Độc Cô Chiến Thiên thậm chí so với tưởng tượng của Bạch Khởi còn khổng lồ hơn.

Nhưng Độc Cô Chiến Thiên rốt cuộc cũng là Độc Cô Chiến Thiên, cho rằng bây giờ hắn với mình xưng hô chủ tớ, nhưng thế lực sau lưng thì không thừa nhận điều này. Độc Cô Chiến Thiên nghe lời của mình, có thể vì mình hy sinh, nhưng thế lực đằng sau của hắn thì không thì như vậy, cho nên tất cả những gì trước mắt Bạch Khởi có thể phụ thuộc không phải là rất lớn. Khiến cho Đỗ Tân gia cá chết lưới rách, cuối cùng người thiệt thòi cũng là mình. Đương nhiên... có người đại sát khí như Độc Cô Chiến Thiên ở đây, tình hình chung là Đỗ Tân gia không dám với mình cá chết lưới rách, dù sao họ cũng rất lợi hại, làm như vậy ai cũng không có lợi, làm như vậy hai bên chẳng qua đều bị thiệt hại.

Nếu Bạch Khởi không bức Đỗ Tân gia đến nỗi nhịn không thể nhịn được nữa, tin rằng Hầu Tước Đỗ Tân sẽ không đi bước này. Đương nhiên nếu đổi thành Mã Đặc Nhi lắng đầu thanh này như vậy Bạch Khởi suy nghĩ có phải nên đổi phương pháp khác, như vậy dù sao cũng có thể tùy thời làm đại sung huyết não trở nên lực thân không nhận, người mà không suy nghĩ đến hậu quả việc làm việc làm của mình mới là khó khăn nhất

- Khốn nạn, người nói cái gì? người muốn Đỗ Tân gia chúng ta công khai xin lỗi một tên thương nhân nhỏ bé, ta nói cho người biết chuyện này là không thể... người có tin là bây giờ ta sẽ giết người...

Quả nhiên nằm trong dự đoán của Bạch Khởi, Mã Đặc Nhi người dễ nổi nóng trong thời khắc này đã bộc phát ra ngoài.

Đối với biểu hiện của Mã Khắc Nhi, Hầu Tước Đỗ Tân không có gì bất mãn, ngồi ở đó nhìn Bạch Khởi một cách thích thú, dường như đang đợi biểu thị của Bạch Khởi, khuôn mặt bình tĩnh như đang nói rằng, nếu người thật sự làm quá, ta sẽ suy nghĩ đến kiến nghị của Mã Đặc Nhi.

- Giết ta? Được thôi... vậy người giết đi... con người ta gì cũng sợ, chỉ là không sợ chết..., các người muốn giết ta cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, ta biết Đỗ Tân gia các người nhiều cao thủ, có thể sẽ giết được ta, nhưng muốn giữ ta ở lại cũng phải trả giá... đương nhiên... đây không phải là chủ yếu. Chủ yếu là... Lúc ta vào đây ta nói với Độc Cô Chiến Thiên... Nếu trong một canh giờ ta chưa rời khỏi Đỗ Tân gia. Vậy... thì để hắn giết vào... giết hết toàn bộ người của Đỗ Tân gia...

Bạch Khởi mỉm cười bộ mặt chẳng hề để ý nói.

Đương nhiên chỉ trông cậy vào một người Độc Cô Chiến Thiên giết hết toàn bộ người của Đỗ Tân gia là điều không thể, đừng nói Độc Cô Chiến Thiên là một tên Đẩu Linh, Bạch Khởi là một Tam Tinh Đẩu Tông cũng không có sự bảo đảm... nhưng... vấn đề là nếu thật sự Độc Cô Chiến Thiên xông vào, có ai dám ngăn cản? Đối mặt với Độc Cô Chiến Thiên, bọn Hầu Tước Đỗ Tân ngoài việc thất thủ chịu trôi chỉ có thể bỏ chạy, nhưng... nếu thật sự bỏ chạy có thể chạy đi đâu? Tên Độc Cô Nhất Thiên này tuyệt đối sẽ không kể ngày đêm truy sát người của Đỗ Tân gia khắp thế giới... nếu như vậy Đỗ Tân gia coi như xong....

Đương nhiên Đỗ Tân gia có thể nổi dậy giết Độc Cô Chiến Thiên, việc này vốn không quá khó... sau khi giết Độc Cô Chiến Thiên thì sao? Chẳng lẽ nói... sau khi giết Độc Cô Chiến Thiên Đỗ Tân gia sẽ an toàn sao? Không... e rằng thời khắc đó Đỗ Tân gia sẽ càng mau bị hủy diệt, đừng quên, sau lưng Độc Cô Chiến Thiên còn có Độc Cô gia, những đám biến thái ở khắp trên thế giới.

Nhìn thật sâu vào Bạch Khởi, hít một cái thật sâu, Hầu Tước Đỗ Tân lạnh lùng nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt nói:

- Tốt... người thanh niên... người đủ thâm độc... Chuyện này ta sẽ nhớ đấy, người nói đi người muốn như thế nào? Đương nhiên nếu muốn Đỗ Tân gia chúng ta công khai xin lỗi, dõm là chuyện không thể nào

- Vậy sao? Con người của ta làm người không thích quá tuyệt... các người đã nói như vậy, chuyện này đương nhiên có thương lượng, các người không thể bồi thường trên tinh thần, vậy thì bồi thường vật chất vậy. Như thế nào?

Bạch Khởi cười đùa nói rằng:

- Người muốn cái gì?

Hầu Tước Đỗ Tân tức giận nói, mí mắt bắt giạt hai cái. Tuy rằng thời gian tiếp xúc với Bạch Khởi không lâu nhưng xem hình dáng của người này, cũng đủ biết tiểu tử này không phải là người thiện lương, nếu nói ở đây tuyệt đối là sư tử há mồi, Đỗ Tân gia... e rằng phải đổ máu rồi.

- Ta không cần nhiều, thẳng thắn lưu loạt, một trăm vạn kim tệ như thế nào?

Bạch Khởi quẹt mũi của mình một cái, lộ ra nụ cười tự tin nói.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

158. Chương 157: Cửu Tinh Đẩu Tông

- Hả...

Hầu Tước Đỗ Tân đã có sự chuẩn bị nghe Bạch Khởi chơi xỏ, nghe xong lời này trong thoáng chốc phun hết toàn bộ nước trà trong miệng ra, sau khi ho hai tiếng mãnh liệt nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt giận dữ nói:

- Người nói bao nhiêu? Một trăm vạn kim tệ! Người vậy là xảo trá! Thật là xảo trá!

Phải biết một trăm vạn kim tệ tuyệt đối không phải là con số nhỏ. Đỗ Tân gia có tiền điều này không giả, họ có thể lấy ra một trăm vạn điều này cũng không giả. Nhưng một trăm vạn kim tệ, đủ để xây dựng một quân đoàn hoàn chỉnh. Một trăm vạn kim tệ ai coi cũng không phải là con số nhỏ, Đỗ Tân gia tuy rằng có thể lấy ra, nhưng cũng là xuất huyết nhiều. Đỗ Tân gia đương nhiên là không đồng ý, tài sản mấy trăm năm tích lũy của Đỗ Tân gia cũng không phải để tiêu xài như vậy.

- Đương nhiên! Điều này... ta không bắt buộc..., người cũng đừng nói ta xảo trá, nếu người cảm thấy không được, vậy thì bỏ đi... ta về trước, chùng nào người nghĩ thông rồi, chùng đó hãy nói.

Bạch Khởi sau khi uể oải trả lời một câu như vậy, nói xong quay người rời khỏi.

- Được rồi... nhưng một trăm vạn kim tệ đủ để xây dựng một binh đoàn hoàn chỉnh, người phải biết là bất kể ai cũng không thể một lần lấy ra nhiều tiền như vậy, bớt chút có được không?

Cò kè mặc cả là sở trường của thương vụ đại thần này.

- Bớt chút? Vậy không được. Người phải biết giờ ta đang thiếu tiền, hay là ta viết giấy nợ cho người, chỉ thu của người tám mươi vạn, sau nó thiếu người hai mươi vạn, năm mươi năm sau trả?

Bạch Khởi nhìn thoáng qua Hầu Tước Đỗ Tân đang ở trước mặt sau đó rất vô sỉ nói.

Lời nói này lập tức khiến Hầu Tước Đỗ Tân trợn trắng con mắt, năm mươi năm sau trả? Lời này nói ra coi không như không nói, sau năm mươi Bạch Khởi nhà người không chắc có còn ở đây không, vậy lúc đó Đỗ Tân gia của hắn không biết kiếm ai đòi tiền, nói như vậy coi như cho không Bạch Khởi một trăm vạn kim tệ?.

- Năm mươi vạn, chỉ có nhiều đây thôi, người lấy hay không... phải biết là năm mươi vạn kim tệ không phải con số ít, đủ cho người xây dựng một quân đoàn mười vạn người... Người thanh niên tốt nhất là đừng quá tham lam...

Hầu Tước Đỗ Tân lạnh lùng nói, một bước cũng không nhường.

- Lão nhân gia người đã nói như vậy, vậy ta cũng miễn cưỡng chút, lấy người chín mươi năm vạn thôi, thiếu một số nguyên như thế nào? Ta đã rất nể mặt người, chín mươi năm vạn không thể bớt nữa, nếu không chúng ta nhất phách lưỡng tán.

Bạch Khởi cũng cò kè trả giá nói, khuôn mặt tràn đầy quyết đoán.

- Sáu chục vạn! Sáu chục vạn ta có thể cho là tốt nhất... nếu không thì nhất phách lưỡng tán.

- Không được... sáu chục vạn quá ít rồi, ít nhất cũng phải chín mươi vạn, không thể ít hơn, bớt thêm chút ít nữa, ta thà cá chết lưới rách với người.

- Vô nghĩa... chín mươi vạn người muốn thiết nghĩ cũng quá nhiều rồi, bảy mươi vạn, đây đã là mức giới hạn lớn nhất của ta nếu không giống như người nói mọi người cá chết lưới rách.

- Người đã nói vậy,... nếu đã muốn cá chết lưới rách thì cá chết lưới rách vậy... ai sợ ai, ta lập tức kêu Độc Cô Chiến Thiên vào giết các người, cùng lắm thì ta chết ở đây, tám mươi năm vạn, người chịu không, không chịu ta lập tức đi gọi người đến!

Bạch Khởi giận dữ hét lên, một bộ mặt không sợ chết.

- Tám mươi vạn, nhiều hơn một xu, lão tử bây giờ sẽ giết người, sau đó đợi Độc Cô Chiến Thiên vào liều mạng với ta.

Hầu Tước Đỗ Tân đập bàn một cái, một bộ mặt đại ca xã hội đen nói.

- Được thì giao dịch!

Cuối cùng hai người ở giá cả tám mươi vạn giải quyết chuyện này, Đỗ Tân gia cho Bạch Khởi tám mươi vạn kim tệ kết thúc chuyện này, và Bạch Khởi dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi, đương nhiên Bạch Khởi có một yêu cầu đó là lập tức đưa tiền, Bạch Khởi nói rất rõ, sợ Đỗ Tân gia quỵt nợ.

Hầu Tước Đỗ Tân cũng rất sáng khoái, trực tiếp cho người khiêng ra mười cái rương lớn để trước mặt Bạch Khởi, Bạch Khởi không nói hai lời vung tay một cái thu toàn bộ lên, trong lúc cha con Hầu Tước Đỗ Tân há hốc mồm theo theo kim tệ nghênh ngang rời khỏi nơi này....

- Đó... Đó là Không Gian Giới Chỉ... là Không Gian Giới Chỉ... phụ thân...

Mã Đặc Nhi kinh hãi đầy đầy Hầu Tước Đỗ Tân ở kế bên nói. Thần khí này đã biến mất rất nhiều năm, bây giờ ở Đại Lục có Không Gian Giới Chỉ chẳng qua chỉ là số ít, toàn bộ nằm trong tay các đại hoàng thất

hoặc trong tay số ít các gia tộc siêu cấp, bên ngoài vốn không có lưu truyền, mỗi một cái đều giá trị liên thành....

- Ta cũng thấy rồi... tên Bạch Khởi đáng chết, sao lại có vật như thế này, chẳng lẽ sau lưng hắn có người nào hỗ trợ?

Hầu Tước Đỗ Tân hoàn thần lại nhắm mắt lại nhìn Bạch Khởi rời khỏi tự mình lầm bầm nói.

- Phụ thân... chuyện này chúng ta không thể cho qua như thế được, hay là con đi hậu viện trước mời thúc tổ ra tay. Trong thời gian ngắn giết thẳng Bạch Khởi cướp lại tiền của chúng ta... Mặt mũi của Đỗ Tân không thể để mất như vậy được...

- Không... Bạch Khởi này e rằng không đơn giản như vậy, Không Gian Giới Chỉ... vật này là Thần khí hàng thật giá thật, là vật từ thời Ma Pháp Văn Minh lưu truyền đến bây giờ, mỗi chủ nhân của nó đều không đơn giản, mức độ thực lực khổng lồ chúng ta khó mà tưởng tượng nổi. Bây giờ Bạch Khởi lại có một cái, xem ra là Không Gian Giới Chỉ cao cấp, vật này tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được. Ta không sợ Bạch Khởi, nhưng... ta sợ sau lưng hắn có thể lực nào mà chúng ta không biết... Con phải biết rằng, vật này cho dù là lão quỷ Bạch gia Bạch Ngọc Đường cũng không có tư cách có...

Hầu Tước Đỗ Tân nhìn thoáng qua Mã Đặc Nhi đang ở bên cạnh lắc lắc đầu, nói xong liền lâm vào trong trầm tư suy nghĩ..

Mã Đặc Nhi có chung ý nghĩ với lời nói của phụ thân mình, hắn biết trí tuệ của hắn không thể đem so sánh với phụ thân hắn, đối với mệnh lệnh của phụ thân hắn chưa bao giờ phản lại. Trong lúc này nghe xong lời nói của Hầu Tước Đỗ Tân, trong lòng thoáng chốc trở nên nghiêm nghị đem kế hoạch định nhờ Thúc Tổ giết chết Bạch Khởi ném sau đầu. Bởi vì hắn biết rõ nếu phán đoán của phụ thân là chính xác, vậy thế lực phía sau Bạch Khởi tuyệt đối không phải là Đỗ Tân gia có thể đụng tới. Thậm chí có thể dính dáng đến Độc Cô gia khủng bố đó.

Nếu là như vậy, chuyện báo thù tốt nhất là đừng nên nghĩ tới, tám mươi vạn kim tệ đó coi như để mua sự bình an vậy, tóm lại là đừng mong đòi về nữa.

o0o

Bạch Khởi dẫn Độc Cô Chiến Thiên rời khỏi Hầu Tước Đỗ Tân gia, sắp xếp Độc Cô Thiên đi về, sau khi một mình đến A Lý nơi đó lấy mười chín vạn kim tệ một mình về tới nhà. A Lý nơi đó đại khái có khoảng ba mươi vạn vốn lưu động, vốn là dùng để tiếp tục mở rộng thị trường. Nhưng đáng tiếc là bị Bạch Khởi lấy đi ba phần hai, không thể không trì hoãn đại bộ phận kế hoạch. Điều này khiến A Lý rất phiền muộn, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao Tử Kinh Hoa thương hội này là của Bạch Khởi, Bạch Khởi mới là chủ, hắn cần thì đương nhiên có thể lấy đi.

Sau khi từ A Lý nơi đó lấy đi mười chín vạn kim tệ. Kim Tệ trong tay Bạch Khởi gom đủ chín mươi chín vạn, đương nhiên Bạch Khởi còn mấy ngàn tiền tiêu vặt chưa tính vào trong đó.

Bạch Khởi cần nhiều kim tệ như vậy đương nhiên không phải vì ham chơi, mà là có chuyện phải làm, bây giờ mình đã là một Tam Tinh Đấu Tông, muốn thăng cấp nhanh vẫn cần lượng lớn kim tệ. Từ Tam Tinh Đấu Tông muốn nâng lên Cửu Tinh Đấu Tông, trong khoảng đó có Lục Tinh, muốn đột phá cần vốn chín mươi chín kim tệ, đây là một số tiền lớn, cho dù Bạch Khởi có Hắc Y Quân chống đỡ, có Tử Kinh Hoa thương hội của A Lý, vẫn không thể nào lấy ra nhiều tiền như vậy được. Dù sao sạp càng lớn cần tiền càng nhiều, ở nơi hỗn loạn đó còn dư lại chỉ toàn là cá con, mèo con. Tuy rằng nhiều nhưng dầu không nhiều, Hắc Y Quân cũng không phải là cường đạo vô ác bất tác, thu nhập đương nhiên cũng giảm rất nhiều, vốn một vạn người phải ăn phải uống, binh khí ngựa đều phải tu chỉnh những thứ này đều là tiền... Tử Kinh Hoa thương hội muốn mở rộng cũng là tiền, Bạch Khởi không có nhiều tiền như vậy, vốn vô phương mở rộng ra, càng không cần nói đến nâng cao thực lực, cho nên Bạch Khởi ở vị trí Tam Tinh Đấu Tông đã dừng lại hai ba tháng, điều này khiến Bạch Khởi có chút sốt ruột.

Chuyện này của Hầu Tước Đỗ Tân vừa đúng lúc cho Bạch Khởi một cơ hội xảo trá, không nói hai lời làm ra nhiều tiền như vậy là để cho mình thăng cấp. Sau khi chờ đến thăng cấp Bạch Khởi tuy rằng không phải là ngọn cao phong của Ba Phạt Lợi Á, nhưng ở nguyên cái Ba Phạt Lợi Á mà nói, bất kể nơi âm tối như thế nào trên bề mặt mà nói Cửu Tinh Đấu Tông đã có thể liệt vào Thập Đại Cao Thủ.

Đương nhiên những cái này là trên bề mặt tri thức, dù sao Ba Phật Lợi Á cao thủ cũng không ít, quý mới biết được có hay không mấy người Đấu Vương cấp cao thủ ẩn nấp trong đó.

Về phần Đấu Vương Cấp... Bạch Khởi không phải là không nghĩ, nhưng phí tiêu hao cho Đấu Vương Cấp quá kinh khủng, chỉ là đột phá giới hạn nâng đến Nhất Tinh Đấu Vương đã tốn vốn vụn năm mươi lăm vạn kim tệ, mỗi lần thăng một cấp phải thêm năm vạn kim tệ, e rằng người như Quốc Vương cũng chi tiêu không nổi... Đối với Bạch Khởi càng là một hy vọng xa vời.

- Cửu U..., đổi tất cả kim tệ, nâng cho đến Cửu Tinh Đấu Tông!

Bạch Khởi ngồi trong nhà khe khẽ nói.

oOo

- Ha ha. Được không vấn đề tiểu tử... đợi đó... .

Cửu U vừa dứt lời, Bạch Khởi toàn thân trên dưới đã bị một luồng năng lượng của máu đỏ vây quanh, thực lực nguyên người trong thoáng chốc nâng lên rất nhanh.

Ma thần Đại Hắc Thiên ngấm nghĩa A Tu La trong tay của Bạch Khởi vẽ mặt phiến muộn nghĩ:

- Trời ạ, thân thể tiểu này rốt cuộc là ai sống nhờ, tại sao lại như vậy? Cách một khoảng thời gian phải nâng cấp cho tiểu tử này một chút, nếu cứ như vậy, tiểu tử này chẳng phải muốn thành thần? Tại sao cái tên kia không giúp ta. Ôi ôi... Nếu như giúp ta, e rằng ta đã sớm có thân thể rồi...

Đương nhiên oán niệm của Đại Hắc Thiên, Bạch Khởi là không thể nào biết. Bởi vì hắn đã chìm đắm trong năng lượng nguồn chảy đó. Khi hắn tỉnh lại cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, đầu khí màu xanh đã càng phát càng thâm thúy, trong đó mang theo chút lam quang, hiện tượng này đã chứng minh một việc, Bạch Khởi bây giờ đã là Cửu Tinh Đấu Tông, thậm chí ở biên giới Đấu Vương ...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

159. Chương 158: Bổ Nhiệm Quan Chỉ Huy Binh Đoàn

Người ta thường nói rằng người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái. Mấy hôm nay Bạch Khởi đã đột phá Cửu Tinh Đấu Tông, tâm tình Bạch Khởi rất tốt, gặp ai cũng tươi cười, kể cả Mã Thập Sa đáng ghét cũng không ngoại lệ. Thậm chí mấy ngày nay gặp tên tiểu tử mập Bạch Tiêu Sái cũng không ngược đãi hắn, ngược lại ôn hòa dạy bảo hai tiếng, sau đó không để ý đến hắn nữa. Điều này khiến cho Bạch Tiêu Sái nguyên người cảm thấy ớn lạnh, cũng có thể trong tâm trí của hắn, lúc này Đại Ca mới là khủng bố nhất.

Khoảng thời gian này Bạch Khởi cũng tiêu khiển. Những chuyện quân doanh bởi vì chuyện Bối Tác Tư lần trước ba tên gây đảo loạn mình từ đó về sau cũng không có đi qua. Bởi vì có một số việc phụ thân hắn không thể làm chủ, cho nên sau khi suy xét cận kề Bạch Kinh Thiên đến tìm Lý Tự Minh nhờ đem chuyện này trình báo lên trên, nhưng bây giờ vẫn không có hồi đáp, cho nên Bạch Khởi vẫn không nhận được bất kì quân chức, suốt ngày không có việc gì, theo Lý Tầm Hoan còn có Bối Tác Tư, cùng với Độc Cô Chiến Thiên bọn họ ở chung với nhau, bây giờ bốn người đi trên phố khiến người gặp người sợ.

Nói thật, từ chuyện lần trước, sau khi đại náo Đỗ Tân gia, tên của Bạch Khởi vang vọng trong giới quý tộc, không biết vì lý do gì mà Lý Tự Minh trong một lần yến tiệc nói cái tên 'Sát thần Bạch Khởi'. Sát thần Bạch Khởi tên này ở Vương Đô cũng coi như là vang vọng trong nguyên giới quý tộc, Tuy rằng rất nhiều người không hiểu rõ tại sao Quốc Vương bệ hạ lại cho Bạch Khởi một cái biệt hiệu như vậy.

Nhưng kì thực chuyện này chính trong lòng Bạch Khởi hiểu rõ, nếu nói Lý Tự Minh không có tổ chức tình báo của mình là người cũng không tin, huống hồ Bạch Khởi ở chốn hỗn loạn gây ra một chuyện lớn như vậy. Toàn bộ nơi hỗn loạn và mấy tỉnh lân cận đều biết đến tên sát thần Bạch Khởi, Lý Tự Minh sao lại không biết được?.

Ở Bạch Khởi xem ra, Lý Tự Minh nói ra một cái biệt hiệu như vậy, một là tán thưởng hành vi của mình ở nơi hỗn loạn, hai là cũng có ý từ trắc diện gõ một chút Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi biết biết... tất cả mọi chuyện của hắn, Vương Quốc bệ hạ đều rõ như lòng bàn tay.

Đương nhiên sau khi cái biệt hiệu này truyền ra ngoài, theo đó một biệt danh Vương Đô Tứ Đại Hại cũng không biết từ miệng quý tộc nào chuyền ra, Vương Đô Tứ Đại Hại... Người thấy người sợ Bối Tác Tư, tuyệt thế yêu ma Lý Tầm Hoan, thần quỷ cầm găng Độc Cô Chiến Thiên, cùng với Sát Thần Bạch Khởi.

Đương nhiên, trong đám con cháu quý tộc xem ra bốn người này tuyệt đối là sâu hại, người thấy người sợ, khi thấy bọn họ đều vòng đường đi, nhưng... trong bọn bình dân xem ra không chuyện như vậy, có người âm thầm ca tụng bọn họ là Vương Đô Tứ Đại Thiểu, không có nghĩa xấu mà ngược lại còn có sự tôn kính nhẹ nhàng. Bởi vì bốn người này, từ trước đến giờ chỉ kiếm con cháu quý tộc gây phiền phức, nhưng lại không bao giờ làm khó dân thường. Tuy rằng làm việc có chút bá đạo, nhưng trong mắt dân thường đây là điều nên làm, dù sao bọn con cháu quý tộc, đều là như vậy.

Từ khi chuyện ở Đỗ Tân gia qua được mấy ngày, Đỗ Tân gia không có phản ứng, điều này khiến Bạch Khởi cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ nói Độc Cô Chiến Thiên khiến người khác sợ đến vậy sao? Bạch Khởi bất giác phát sinh ý niệm dẫn Độc Cô Chiến Thiên khắp nơi xảo trá. Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện đã bị Bạch Khởi kìm chế, Bởi vì Bạch Khởi hiểu rõ nếu mình làm như vậy, e rằng không cần đến một tháng, mình sẽ phải thân thủ dị chỗ. Bởi vì nếu mình làm như vậy, lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích của bọn gia tộc có thần kinh quá nhạy cảm, đến lúc đó hậu quả của mình làm sao có thể nghĩ.

Sau ngày Bạch Khởi để Độc Cô Chiến Thiên quay về, một mình lác lư quay về phủ. Khi Bạch Khởi vừa về đến cửa, thì phát hiện một nô bộc của Bạch gia hoang hoang mang mang chạy ra, thấy Bạch Khởi sốt ruột chạy qua, vẻ mặt sốt ruột nói:

- Thiểu gia... thiếu gia người mau vào đi... mau... mau lên... thánh chỉ của bệ hạ đã đến rồi.

Bạch Khởi nghe xong lời này trước tiên là sững người, tiếp đó phản ứng lại, vội vã chạy vào trong. Đi đến cửa chính đã thấy thì ra trước cửa đã đứng hơn mười người mặc áo giáp màu kim, tay cầm binh khí, đầu đội mũ giáp màu kim, trên mũ giáp cắm một cây lông vũ màu hồng đẹp mắt của hoàng gia Cận Vệ Quân. Một người mặc trường bào màu xanh đen, một lão giả mặt mũi hiền lành không để ria mép đứng ở đó trong tay cầm thánh chỉ, đây có thể chính là thái giám trong hoàng cung. Bạch Khởi Thiên còn có Mã Thập Sa, cùng với Bạch Tiêu Sái và tất cả mọi người sớm đã quỳ rạp xuống khuôn viên, Bạch Khởi đến đây xong cũng không dám nhiều lời, càng không có tâm tư đi nghiên cứu thái giám này dị dạng giống cái gì vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Ở Đông Phương, đặc biệt là ở nơi Ba Phật Lợi Á di lưu Bất Diệt Vương Triều này, là nơi đại bộ phận là vương triều truyền thống, ý chỉ của Quốc Vương là chí cao vô thượng, thánh chỉ cũng là từ thời đại của Bất Diệt Hoàng truyền lại, đại biểu cho họ hàng thân thích của Quốc Vương điện hạ. Đương nhiên khó tránh khỏi cho người ta một cảm giác chẳng ra cái gì, Bạch Khởi cảm thấy các qui định này có chút quen thuộc cũng có chút gần gũi, nhưng hình như có chút không giống với nhiều nơi của đại lục này

- Bạch Khởi tiếp chỉ...

Lão thái giám này dùng âm thanh bén nhọn nói lớn, sau khi Bạch Khởi và mọi người khấu đầu, một tràng ca tụng công đức của Quốc Vương điện hạ đại loại như sau khi đọc phụng thiên thừa nhận hoàng đế chiếu viết, lão thái giám này bắt đầu chính thức đọc ý chỉ của Quốc Vương điện hạ Lý Tự Minh ở Ba Phật Lợi Á này:

- Xét thấy Bạch Khởi nhân phẩm cao thượng, hành vi cao thâm, còn trẻ thiên tài còn là danh môn hổ tử, cho nên đặc cách cho Bạch Khởi nhậm chức Binh Đoàn Trưởng của Ba Phật Lợi Á Vương Đô Đặc Cảnh Ty đệ nhất binh đoàn, đặc biệt trao quân hàm, Trung Giáo.

Bạch Khởi nghe xong những lời này sững người, tiếp đó vội vàng dập đầu tạ ân, đây là truyền thống được truyền lại từ thời đại Bất Diệt Hoàng. Ở một số quốc gia căn bản không có, nhưng thân là con cháu hoàng triều chính thống Ba Phật Lợi Á vẫn luôn sử dụng quy định như vậy. Tuy rằng các quốc gia khác, qui cách này tuy rằng rất cũ cũng không hợp lí. Bởi vì ở nơi khác, đối mặt với ý chỉ của Quốc Vương chỉ là quỳ một gối xuống đất, chỉ có trong lúc ở thần điện hoặc chư thần mới chọn cách quỳ hai chân xuống đất, không cần dập đầu.

Nói thật, Bạch Khởi cảm thấy tất cả quy định, tất cả chế độ của Ba Phật Lợi Á này không không nên nói là Bá Phật Á Lợi, phải nói là chế độ và lễ nghi từng có của triều đại Bất Diệt Hoàng tương tự với những

cái có ở Trung Quốc cổ đại, Bá Phạt Á Lợi ngày nay đã có chút chẳng ra cái gì.

Không cho Bạch Khởi phụ trách Vương Đô sinh lực cùng với Cẩm Vệ Quân bảo vệ an toàn xung quanh hoàng thành, không để Bạch Khởi phụ trách Thành Vệ Quân, canh phòng tường thành và cửa thành, cũng không điều Bạch Khởi đi làm Cận Vệ Quân hoàng gia canh phòng hoàng cung, hoặc là Vương Đô Tứ Đại Doanh đóng quân ở bên ngoài thành Mân Côi. Điều động Bạch Khởi vào phụ trách Vương Đô canh phòng lực lượng cùng với trị an của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, có chút nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, không chỉ là nằm ngoài dự đoán của Bạch Khởi, càng nằm ngoài dự đoán của Bạch Kinh Thiên, ai cũng không thể ngờ rằng Bạch Khởi sẽ vào Vương Đô Đặc Cảnh Ty.

Phải biết rằng trách nhiệm Vương Đô Đặc Cảnh Ty rất lớn, phụ trách là an toàn bên trong Vương Đô cùng với nhiệm vụ tuần tra, bọn họ có quyền truy bắt bất kì người nào phạm tội trong Vương Đô, cũng có quyền xử án, phụ trách trị an và tuần tra Vương Đô, chức trách không nhỏ. Nguyên cái Vương Đô Đặc Cảnh Ty có một sư đoàn người và ngựa năm vạn. Năm vạn người này không thuộc về quân hệ, cũng không thuộc về chính hệ, là đội quân trực thuộc Quốc Vương chỉ đạo. Trưởng quân tối cao của Vương Đô Đặc Cảnh Ty tuy rằng chỉ thống lĩnh một sư đoàn, nhưng có trong tay quân hàm Trung Tướng có thể thấy bộ phận này rất được coi trọng. Bọn họ còn có một đặc quyền là có thể truy bắt những người phạm tội trong Vương Đô, trong số đó thậm chí bao gồm quý tộc. Điều đó có nghĩa là nếu như Đặc Cảnh Ty nhận định người phạm tội, cho dù người là quý tộc cũng có thể truy bắt người, đương nhiên bình thường họ sẽ không làm thế. Dù sao đại đa số quý tộc cho dù bị truy bắt, vẫn không có cách nào định tội, đành phải thả ra, người của Vương Đô Đặc Cảnh Ty sẽ không tự mình tìm những thứ không có hứng thú.

Địa vị của Vương Đô Đặc Cảnh Ty có chút giống như Võ cảnh của Bạch Khởi thời đó, đương nhiên lớn hơn quyền lợi Võ cảnh, khiêm nhường quyền lợi của cảnh sát.

Đương nhiên đó là chuyện của hồi trước, tình hình bây giờ là... Vương Đô Đặc Cảnh Ty đã không thể chống lại Thành Vệ Quân và Cẩm Vệ Quân, chức trách của họ đã dần bị Thành Vệ Quân và Cẩm Vệ Quân thay thế. Cẩm Vệ Quân, Thành Vệ Quân thậm chí đã bắt đầu phái người truy lùng trên đường, phải biết những việc này không phải hồi trước họ làm, những việc này đều thuộc phạm vi quản lý của Vương Đô Đặc Cảnh Ty. Huấn luyện, ra trận những cái này là do Cẩm Vệ Quân phụ trách, thân là lực lượng tinh nhuệ đóng ở Vương Đô uy hiếp bốn phương, lúc nào cũng có thể ra trận.

Thành Vệ Quân phụ trách là cửa thành và bảo vệ tường thành, nhưng tình huống bây giờ có chút thay đổi. Bởi vì gần đây Đặc Cảnh Ty yếu nhược vô năng, truy bắt có thể đem lại không ít dầu, đồng thời cũng có thể mượn danh nghĩa này để khoa trương thế lực của mình. Cho nên bất luận là Cẩm Vệ Quân hay Thành Vệ Quân đều giang tay ra, Vương Đô Đặc Cảnh Ty coi như có danh nhưng không có thật, ngoại trừ để lại năm mươi người biên chế, còn lại dường như không có khả năng chống lại năng lực của hai quân đoàn.

Thậm chí quyền lợi của họ đã bị hai quân đoàn kia thẩm thấu, Vương Đô Đặc Cảnh Ty khi ra ngoài tuần hành nếu thấy người của Cẩm Vệ Quân hay là người của Thành Vệ Quân đều vòng đường bỏ đi.

Quốc Vương bệ hạ bỗng nhiên điều động Bạch Khởi gia nhập Vương Đô Đặc Cảnh Ty này, ẩn ý trong đó chứa làm cho người ta khó có thể cân nhắc. Bởi vì Bạch Khởi chính là con trai thống lĩnh Cẩm Vệ Quân Bạch Kinh Thiên, hẳn sau lưng đại biểu chính là Cẩm Vệ Quân phái hệ này, đương nhiên quan trọng hơn chính là... Bạch Khởi, Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan, Độc Cô Chiến Thiên, bốn vị này... chính là ngày thường Vương Đô canh gác là những người mà Thành Vệ Quân cùng Cẩm Vệ Quân đau đầu nhất. Nói câu thực tế... nếu Vương Đô muốn thực sự đánh đen trừ ác, Vương Đô Đặc Cảnh Ty thực sự muốn trọng chấn hùng phong, một khi phải bắt là bốn tên này... Đương nhiên điều kiện tiên quyết của bọn họ là phải có năng lực này, hơn nữa Quốc Vương bệ hạ còn có những quý tộc đó phải chịu mới thành.

Sau khi lĩnh chỉ tạ ơn, Bạch Kinh Thiên đưa một túi kim tệ giao cho lão thái giám kia. Sau khi cung kính tiễn ông ta đi, Bạch Kinh Thiên mới cho người đóng lại cửa, nhìn thoáng qua Bạch Khởi, sau đó nhỏ nhẹ nói:

- Con trai... Con theo ta vào đây, ta có lời muốn nói với con.

Nói chuyện đầu tiên là đi vào hướng trong phòng, cho nên những người khác căn bản không để ý đến, khuôn mặt tái xanh của Mã Thập Sa kia Bạch Kinh Thiên càng làm như không. Bạch Khởi mỉm cười, sau đó lập

tức đi theo Bạch Kinh Thiên vào trong, trước đi vào trong phòng thị uy còn liếc Mã Thập Sa một cái, tiện tay đóng cửa phòng.

Động tác như thế cho thấy khiến Mã Thập Sa tức dậm chân cũng không thể làm gì, cuối cùng buồn bực xoay người rời khỏi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

160. Chương 159: Phụ Tử Đàm Thoại

Sau khi Bạch Kinh Thiên đi vào trong phòng thuận tiện ngồi ở chiếc ghế bằng gỗ lim ở sau bàn làm việc nhìn thoáng qua Bạch Khởi bước vào theo sau, sắc mặt có chút u buồn, cũng không có nói chuyện, qua một hồi lâu thấp giọng nói với Bạch Khởi trước mặt:

- Con trai... Con muốn đi Vương Đô Đặc Cảnh Ty chứ?”

- Chuyện này... Không có gì là muốn hay không muốn, tất cả mọi chuyện đều là bệ hạ an bài không phải sao ?

Bạch Khởi thấp giọng nói.

- Haiz... không sai, mấy cái này đều là bệ hạ an bài không phải con hoặc ta có thể phản đối... Vậy... Con muốn làm một Binh Đoàn Trưởng hờn hờn ngạc ngạc, hay là một Binh Đoàn Trưởng có thực quyền đỉnh thiên lập địa?

Sau khi Bạch Kinh Thiên hít một hơi nhìn thoáng qua Bạch Khởi tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên là một Binh Đoàn Trưởng có thực quyền, nếu một đời hờn hờn ngạc ngạc qua còn có ý nghĩ gì nữa? Còn không bằng không đi...

Sau khi Bạch Khởi nghe xong những lời này nghĩ cũng không nghĩ đã trả lời. Ở trước mặt Bạch Kinh Thiên có một số việc không đáng giấu diếm.

- Như vậy à... nếu nói như vậy... vậy ta biết rồi...

Bạch Kinh Thiên phức tạp nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đứng trước mặt sau đó tự mình thì thào nói, cũng không biết đây là vì cái gì.

Cuối cùng, Bạch Kinh Thiên nhìn thoáng qua Bạch Khởi lập tức nói:

- Nếu đã muốn đi Vương Đô Đặc Cảnh Ty, vậy con hiểu về Vương Đô Đặc Cảnh Ty chưa? Biết Vương Đô Đặc Cảnh Ty là một cơ cấu như thế nào rồi chứ?”

- Điều này... con biết, Vương Đô Đặc Cảnh Ty có một nhân mã sư đoàn chia làm năm binh đoàn, phụ trách chính là trị an Vương Đô, hoàn cảnh, trật tự, cùng với lùng bắt, thẩm tra, công việc truy bắt, trách nhiệm trọng đại.

Bạch Khởi do dự một chút nói.

- Ừm... Quả thật không sai... Chẳng qua có một điểm có thể con không biết, đó là Vương Đô Đặc Cảnh Ty trước kia còn phụ trách tra tấn, công việc thẩm án, có thể nói là các sự việc lớn nhỏ trong Vương Đô hầu như đều là Vương Đô Đặc Cảnh Ty nhúng tay vào. Tuy nhiên quân số chỉ có năm vạn, nhưng quyền lợi của bọn họ so với Cẩm Vệ Quân chúng ta cùng Thành Vệ Quân còn muốn nhiều hơn, bọn họ thậm chí có quyền bắt bộ quý tộc thẩm tra, đương nhiên điều này chính là trước kia... Trước kia Vương Đô Đặc Cảnh Ty quả thật có quyền lợi như vậy, chẳng qua mấy chục năm trước sau khi bệ hạ đăng cơ vì tước giảm quyền lợi của Vương Đô Đặc Cảnh Ty liền hủy bỏ quyền tra tấn của bọn họ, cùng với quyền lợi thẩm án, thành lập một Vương Đô Thẩm Vấn Ty nha môn độc lập phụ trách tra tấn cùng thẩm án, hơn nữa bởi vì lúc ấy Vương Đô Đặc Cảnh Ty quyền lợi quá lớn, Quốc Vương diện hạ vì tiêu hủy quyền lợi của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, cho phép Thành Vệ Quân cùng Cẩm Vệ Quân quyền lợi thẩm thấu... Vương Đô Đặc Cảnh Ty từ ấy về sau ngày càng suy yếu, đến bây giờ những người của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, nhìn thấy Thành Vệ Quân cùng Cẩm Vệ Quân đô hội chủ động tránh ra, đối mặt quý tộc lại không dám nói lời nào, trừ phi đối phó dân

thường, bọn họ đã không còn năng lực cùng quyền lợi mà họ vốn có. Hiện tại Vương Đô cạnh gác tuy còn năm vạn người biên chế, chính, nhưng bên trong, hiện đã thối nát. Hiện tại bỗng nhiên trong lúc này bệ hạ cho con gia nhập vào Vương Đô Đặc Cảnh Ty... Xem ra... Là muốn trọng chấn Vương Đô Đặc Cảnh Ty... .

Bạch Kinh Thiên phân vân nói.

- Ô? Như vậy à... Nói như vậy hẳn là một chuyện tốt, nếu như bộ môn con ở có được càng nhiều quyền lợi cùng thực lực hẳn là một chuyện tốt.

Bạch Khởi nghe xong lời này thấp giọng nói.

- Không sai... Làm tốt đối với con mà nói quả thật là một chuyện tốt, chẳng những làm Bệ hạ vui lòng, hơn nữa con đường làm quan của con sẽ tăng một mức, nhưng mà... Nếu không làm không tốt, con cũng rước phiền toái như vậy... Con biết không? Nếu Vương Đô Đặc Cảnh Ty muốn trọng chấn hùng phong, đầu tiên phải đổi mặt chính là Cẩm Vệ Quân cùng Thành Vệ Quân, hai hệ thống khổng lồ này, vốn vẹn bốn mươi vạn nhân, một khi không tốt... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Kinh Thiên chính sắc nói.

Nói xong dường như là vì an ủi Bạch Khởi nhẹ nhàng nói:

- Bên Cẩm Vệ Quân con không cần lo lắng, ta đương quản Cẩm Vệ Quân cũng được hai năm rồi, ta đã hiểu Cẩm Vệ Quân như lòng bàn tay, con lại là con trai ta, Cẩm Vệ Quân sẽ không làm con khó xử, thậm chí từ ngày mai con nhậm chức ta có thể điều hồi Cẩm Vệ Quân, Cẩm Vệ Quân chúng ta sẽ không tranh quyền với Vương Đô Đặc Cảnh Ty các người nữa, nhưng... Con lại phải đổi mặt Thành Vệ Quân, hơn nữa điều con phải làm chính là nhanh chóng tiếp nhận chỗ trống quyền lợi sau khi Cẩm Vệ Quân rút khỏi, không thể để Thành Vệ Quân cướp mất. Nếu không... sẽ rất phiền toái, con biết Cẩm Vệ Quân cùng Thành Vệ Quân là những kẻ thù truyền kiếp, một khi chỗ chúng ta nhường ra bị Thành Vệ Quân lấy mà không phải con lấy... Như vậy hậu quả... Có thể thấy, đến lúc đó ta cũng không có biện pháp ngăn được, một khi Thành Vệ Quân cùng Cẩm Vệ Quân đánh nhau, trách nhiệm này con chạy không thoát, hơn nữa về sau con cũng không cần trông cậy vào uy tín gì trong Cẩm Vệ Quân hoặc là từ chỗ trong này của chúng ta lấy lại địa bàn cùng quyền lợi.

Đương nhiên nói đến khúc sau Bạch Kinh Thiên lại nhin không được ngữ khí tăng thêm lên, nhấn mạnh tầm quan trọng của sự việc này.

- Như vậy à... vậy con biết rồi. Phụ thân, cha cứ yên tâm, con sẽ không làm cha thất vọng. Chẳng qua con hy vọng chuyện này tạm thời chậm một chút, dù sao con còn chưa đi qua Vương Đô Đặc Cảnh Ty cũng không biết tình hình nơi đó như thế nào, càng không có nắm rõ lực lượng nơi ấy, nếu người tùy tiện rút khỏi, con đây lo lắng không thể ứng phó.

Bạch Khởi sau khi trầm ngâm một chút nói.

Có một số việc một khi dính dáng đến quyền lợi phân tranh sẽ không dễ dàng giải quyết, sự việc này cũng vậy, Bạch Khởi tuy rằng lợi hại, chẳng qua cũng không có tự phụ đến nỗi chỉ dựa vào sức mình có thể chống lại được hai mươi vạn Thành Vệ Quân tinh nhuệ của Ba Phạt Lợi Á, càng không thể tự phụ, Cẩm Vệ Quân sẽ nể mặt phụ thân mình mà cho mình tự do làm bậy.

- Ừm... Con có thể nghĩ như vậy, ta thật vui mừng... Chẳng qua Vương Đô Đặc Cảnh Ty đã thối nát. Người lãnh đạo trực tiếp của con lại là tửu quỷ... Ka ka... Đường đường là quan trên của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, một người treo quân hàm Sư đoàn trưởng, hôm nay chẳng qua là một kẻ yếu đuối, thằng tửu quỷ mập chuyện gì cũng không lo. Bên trong Vương Đô Đặc Cảnh Ty lại thối hóa đến cực điểm, nói là năm vạn người, kỳ thật... thực tế nhân số chẳng qua ba vạn người... Thậm chí... Trong đó có khả năng chiến đấu không đủ một vạn. Buồn cười quá là buồn cười... Nhưng... Sư đoàn trưởng Vương Đô Đặc Cảnh Ty của các người là lão chiến hữu của ta... Không... Hẳn là lão thủ trưởng của ta, trước kia quân đoàn trưởng của hai mươi một quân đoàn vì có một số việc bình điều đến Vương Đô Đặc Cảnh Ty. Haiz... Ta chẳng qua vài năm không nói chuyện với hắn, thế mà hắn lại trở thành một tên ma rợ... Hối hắn đã xảy ra sự tình gì hắn cũng không nói... Dù sao hắn đã hoàn toàn sa đọa, ngoại trừ phụ nữ và rượu, hắn cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng mặc kệ, Vương Đô Đặc Cảnh Ty vốn sa đọa rơi vào trong tay hắn lại càng sa đọa, lần này con đi làm Đệ nhất Binh đoàn Chỉ huy quan dưới quyền hắn. Thời gian trước Đệ nhất Binh đoàn Chỉ huy quan bởi vì công tác sai

lầm mà bị bệ hạ xử tử. Hiện tại con đi, con phải đặc biệt cẩn thận... nhưng tốt nhất con nên bái phỏng tên ma rệu kia trước... Hắn với ta là giao tình sinh tử, tuy rằng hai năm này người bên ngoài xem ra quan hệ chúng tôi rất nhạt, thậm chí có chút cừu thị, ta đích thực cũng mặc kệ cho hắn sa đọa, nhưng... con cứ yên tâm... cảm tình chúng ta vẫn như cũ... Hắn với ta... thân như huynh đệ, ta đã cứu hắn ba lần, hắn đã cứu ta hai lần... Tuyệt đối là giao tình đổi mạng, con đi không có vấn đề.

Bạch Kinh Thiên cười cười vừa ý, lại nói ra mấy lời này với Bạch Khởi, hiển nhiên tất cả vấn đề hắn đã giúp Bạch Khởi nghĩ xong rồi.

- Ủm... Con biết, phụ thân người cứ yên tâm.

Bạch Khởi gật gật đầu khẳng định, vẻ mặt kiên nghị nói.

Nhưng trong lòng Bạch Khởi có chút sầu muộn, nói thật Bạch Khởi không hiểu như thế nào luyện binh, tuy nhiên cũng biết một ít, Bạch Kinh Thiên cũng giao hết thầy cho hắn, nhưng Bạch Khởi biết đây là vẫn không đủ còn kém xa. Bạch Khởi cần chính là một số nhân tài chân chính, nhưng những người này rất khó tìm, Bạch Khởi cũng tìm không thấy, duy nhất một người biết người có khả năng về phương diện này chính là Vạn Lý Vân... Nhưng tên đó Bạch Khởi tự hỏi, mời không được...

Do dự một chút Bạch Khởi cuối cùng cũng há mồm thấp giọng nói với Bạch Kinh Thiên:

- Phụ thân... con tuy rằng cũng hiểu được quân sự, nhưng... Ta không giỏi luyện binh, người xem...

- Oh... Việc này a... Ta cũng biết, dù sao con còn trẻ, về sau có thời gian, con theo ta học tập binh pháp, tuy nhiên phụ thân ta không tính là cái gì danh tướng, chẳng qua ít nhất cũng có chút danh tiếng trong vương tộc, đối với con có lẽ hữu dụng. Về phần Vương Đô Đặc Cảnh Ty... Việc này... Để Tác Luân đi trước với con... Hắn có thể giúp được con... là người con cần... Ta lúc đó biết một người, chẳng qua tên kia rất khó thỉnh, hơn nữa quá xa, nhất thời bán khắc không thể đến kịp, con dẫn Tác Luân qua bên kia trước, trong khoảng thời gian này ta phái người mời hắn tới, nếu có thể mời đến được, như vậy mọi thứ không thành vấn đề... Nếu mời không đến chỉ có thể dựa vào mình con thôi.

Bạch Kinh Thiên đối với chuyện này gật gật đầu, sau khi suy nghĩ chốc lát nói với Bạch Khởi đang đứng đối diện.

- Tác Luân?

Bạch Khởi kinh ngạc nói, người phụ thân mời đến giúp mình là ai Bạch Khởi vốn không quan tâm, bởi vì hắn biết kia nhất định là người tài năng, hơn nữa vốn không phải nói mời sẽ mời được, bằng không Bạch Kinh Thiên cũng sẽ không nói như vậy, cho nên Bạch Khởi vốn không hỏi, mà đối với Bạch Kinh Thiên cho Tác Luân đi theo mình tỏ vẻ kinh ngạc.

- Sao thế? Không tin được Tác Luân? Ka ka... tiểu tử thú nhà ngươi phải biết Tác Luân mười sáu tuổi nhập ngũ đi theo ta vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, tài năng của hắn cao bao nhiêu? Nói thật không phải ta tự phụ, nếu Tác Luân nguyện ý người này dư sức làm Sư đoàn trưởng, tuy nhiên hắn tu vi không cao. Nhưng sự hiểu biết và luyện binh của Tác Luân không kém gì ta. Nhiều khi ta còn phải nghe ý kiến hắn. Nếu không phải vì hắn cứng đầu, ta cứu hắn một lần hắn nhất quyết muốn cả đời đi theo ta, nếu không phải năm đó hắn bị thương, tu vi không có khả năng tăng lên, nói không chừng hiện nay đã là Sư đoàn trưởng Vương Đô Cẩm Vệ Quân của ta, thậm chí... có thể đến làm Quân Đoàn Trưởng cấp khác của quân đoàn nào đó. Tiểu tử thú nhà ngươi, dám coi thường người khác?

Đối với chuyện này Bạch Kinh Thiên vừa cười vừa mắng.

- Không... Không phải thế... sao có thể... ha ha...

Bạch Khởi đối với chuyện này xấu hổ cười hai tiếng biện giải rằng, nhưng biện giải này cho người khác cảm giác dường như vô lực.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

161. Chương 160: Tử Quỷ Uông Hải

Dẫn theo Tác Luân còn có mười thân binh do phụ thân chu cấp, sáng thứ hai ngày hôm sau Bạch Khởi mặc phục quan đặc chế của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, không phải thời chiến đều là mặc lễ phục, các loại khải giáp cũng không cần mặc vào. Sau khi Bạch Khởi mặc vào dẫn theo mấy thân binh toàn bộ võ trang cùng với Tác Luân cưỡi ngựa phi nhanh tới Vương Đô Đặc Cảnh Ty. Đây là lần đầu tiên nhậm chức. Bạch Khởi phải đương nhiên là phải đi sớm chút. Lễ phục màu xanh lam nhạt, xem ra rất hiện đại. Giày ủng cao bằng da thú, bên ngoài thêm dây giày màu vàng nhạt, cùng với hai khóa kiếm hình dấu hiệu đặc chất trên bả vai, tượng trưng cho thân phận Trung Giáo quân quan của Bạch Khởi, một đầu tóc màu bạc xỏa sau đầu, khuôn mặt giống như đao tước, đồng tử thâm thúy, khuôn mặt trắng nõn, mũi cao đỉnh, kiếm mục lưu tinh, sau khi mặc vào một bộ quân lễ phục Bạch Khởi cảm thấy tinh thần đặc biệt sảng khoái, làm cho người ta có cảm giác không dễ dàng nói lên bằng lời.

Nói không chút khoa trương, Bạch Khởi cưỡi ngựa đi trên đường này, không biết làm mê mẩn bao nhiêu cô gái Vương Đô.

Đại khái là sau khi trải qua nửa canh giờ, Bạch Khởi dẫn theo một đội thân binh đi đến trước cửa Vương Đô Đặc Cảnh Ty. Vương Đô Đặc Cảnh Ty này là nơi tọa lạc khoảng năm dặm ở phía trước Thành Bắc Hoàng Thành. Cả nha môn Vương Đô Đặc Cảnh Ty xem ra đã có chút cũ, hơn mười binh lính vũ trang hạng nặng không có sức sống đứng trước cửa, thấy Bạch Khởi đi vào nhanh chóng hành lễ, phía sau từng người từng người thẳng tắp cung nghênh Bạch Khởi đi vào.

Dù sao phải biết rằng Vương Đô Đặc Cảnh Ty này, ngoạt trừ Đặc Cảnh Ty Uông Hải đại nhân, những cái khác quân hàm cao nhất cũng bất quá là Thượng Giáo, cũng chính là Binh Đội Trưởng, hôm nay một vị Trung Giáo binh đội trưởng đến bọn họ đã sớm đã biết, thấy Bạch Khởi đi vào, tuy cảm thấy đối phương trẻ tuổi nhưng vẫn thể hiện sự thành kính vốn có, dù sao một Binh đội trưởng cũng không phải là bọn họ mấy người tiểu nhân vật có thể trêu chọc... Muốn giết chết bọn họ đối phương ít nhất có mấy chục loại phương pháp.

- Đại nhân... Chào ngài.

Một quan quân Vương Đô Đặc Cảnh Ty mặc khải giáp đi đến trước mặt Bạch Khởi hành lễ nói, nhìn ba phiến lá cây trên tiền khải giáp ngực hắn đã biết người này là một gã Thượng Ủy.

Không thể không nói quân chế của Ba Phật Lợi Á do quy cách của Bất Diệt Vương Triều kéo dài hoàn toàn, chỗ bất đồng là thậm chí còn làm hơi chút cải biến, nhưng quân chế vốn không có chút cải biến, mà Bất Diệt Hoàng Triều tuy nhiên là hoàng triều của ngàn năm trước, nhưng quân chế của bọn họ lại rất hoàn hảo, cho đến ngày nay vẫn vượt qua các nước khác.

Trừ các chức vị, quân hàm chính là phát minh vĩ đại, bất luận là nhân thì quân lễ phục của hoa lệ kia hay là khải giáp thời chiến, đều có cấp bậc rõ ràng tiêu kì tiện chỉ huy. Ba Phật Lợi Á quân... không hoặc là nói là tác phong của quân đội Bất Diệt quân năm đó hết thảy phục tùng tướng quan. Chủ tướng chết trên chiến trận, quân hàm cao nhất thống soái, đánh cho đến chỉ còn một binh một tốt...

Bình thường mặc lễ phục, quân hàm trên bả vai, trong thời chiến, mặc khải giáp, quân hàm bên hông trái, đây là quy định cơ bản và vị trí của quân hàm. Mà dấu hiệu quân hàm rất đơn giản, thượng trung hạ sĩ quan dùng là trường thương, một cây là hạ sĩ, hai cây là trung sĩ, ba cây là thượng sĩ, tượng lá cây là bọn Ủy Quan dùng, bọn giáo quan là hình kiếm, tinh binh còn lại dùng cho bọn quan tướng, cho nên còn lại là hình rồng đồ án cao nhất là cho nguyên soái dùng, một loại đồ án rồng bay giương cánh. Nghe nói trước kia Bất Diệt Hoàng Triều không phải dùng rồng bay đồ án, mà là dùng một loại rồng khác, nhưng cụ thể là cái gì bộ dáng đã sớm bị hủy diệt, không thể nào tra ra... Cái loại đồ án rồng này đã sớm cùng với Bất Diệt Hoàng Triều hủy diệt mà biến mất.

Bất Diệt Hoàng Triều để lại quá nhiều truyền kỳ, tuy rằng Bất Diệt Hoàng chỉ trải qua một thời đại, đời thứ nhất hoàng đế Lý Khiếu Thiên, nhưng sự huy hoàng của Bất Diệt Hoàng là không ai có thể so sánh. Cho đến ngày nay đã nhận được tán thưởng của tất cả mọi người, đại lục từng là đệ nhất cường quốc không phải thổi ra, Lý Khiếu Thiên tại vị tám mươi năm, lúc chết chín mươi sáu tuổi, trong thời gian tám mươi năm này hắn khiến một Vương Quốc nhỏ không đủ một cái hành tỉnh khuếch trương thành cảnh địa như

Bất Diệt Vương Triều. hơn nữa lưu lại vô số truyền thuyết huy hoàng, tuy nhiên hoàng triều bị hủy sau khi ông chết, nhưng không thể phủ nhận là... thành tựu của ông không người nào có thể sánh bằng, mọi người hậu thế xưng là Bất Diệt Đại Đế.

Có sử học gia thậm chí cho rằng, nếu năm đó Lý Khiếu Thiên có thể sống thêm bốn mươi năm nữa... Không, cũng có thể chỉ cần sống thêm ba mươi năm nữa cũng có thể thống nhất một đại lục. Nhưng đáng tiếc... ông ta không sống thọ như vậy, sau khi ông ta chết, nguyên cái Bất Diệt Vương Triều triều lập tức sụp đổ, biến thành hơn mười công quốc còn có hơn mấy Vương Quốc, cho đến ngày nay đều không thể thống nhất.

- Ủm... Đặc Cảnh Ty đại nhân đâu?

Bạch Khởi gật gật đầu, nhìn thoáng qua Ủy Quan trước mặt sau khi gật gật đầu liền mở miệng hỏi.

- Đại nhân ở bên trong đợi. Ngài, mời ngài theo ta.

Ủy Quan kia hiển nhiên đủ thông minh, nghe xong lời Bạch Khởi không do dự dẫn Bạch Khởi đi vào hướng bên trong, vừa đi vừa bắt đầu ngấm tính vị đại nhân này trẻ như vậy đã là Binh Đoàn Trưởng, xem đáng vóc còn chưa tới hai mươi, nếu mình có thể theo vị đại nhân này, vậy tiền đồ tương lai của mình không còn hạn chế nữa.

Bạch Khởi để Tác Luân bọn họ chờ bên ngoài, một mình đi theo Ủy Quan kia vào trong nha môn Vương Đô Đặc Cảnh Ty. Trong này hoàn toàn không có uy nghiêm như trong tưởng tượng Bạch Khởi, quân bị tưng tử, tuy nhiên cũng có thủ vệ đứng canh, nhưng người nào người nấy cũng không có sức sống, hơn nữa rất nhiều người bỏ chỗ, rõ ràng có nhiều nơi cần đứng gác lại không có trạm gác. Bạch Khởi còn phát hiện những vệ binh võ kiếm không có gì cả, có võ kiếm tú tích ban ban. Tình hình như vậy khiến Bạch Khởi sau khi đi theo Ủy Quan kia bất giác chau mày, quân bị tưng tử đi đến bước này, Bạch Khởi thậm chí đang hoài nghi cả Vương Đô Đặc Cảnh Ty còn có sức để chiến đấu tiếp hay không.

Bất tri bất giác đi vào phía trong đại đường chính viện, trước cửa mười mấy tên binh lính đứng thẳng ở đó, xem ra long tinh hổ mãnh, người nào người nấy thân hình vĩ ngạn, trên người lộ ra sát khí xem đáng dấp là những cường binh hãn tướng từng lên qua chiến trường, bằng không sẽ không có khí thế như vậy, cả Vương Đô Đặc Cảnh Ty chỉ có hơn mười tên binh sĩ đứng ở trước mặt Bạch Khởi là còn khí thế của quân nhân.

- Đứng lại! Người nào?!

Bạch Khởi vừa mới đến gần, vài tên binh lính liền rút ra vũ khí bên hông, cầm lấy trường kích nhắm ngay Bạch Khởi lạnh lùng đích nói.

- Đám người các ngươi thật là dám đối đãi như vậy với Đại Binh Đoàn Trưởng đại nhân? Đây là Bạch đại nhân vừa mới tới, Đệ nhất đoàn Chỉ huy quan do Quốc Vương bổ hạ đích thân sắc phong, các ngươi đối đãi như thế với đại nhân, chẳng để muốn tìm cái chết!

Tên Ủy Quan kia muốn lấy lòng Bạch Khởi âm thanh cao tám độ quát một đội binh sĩ trước mặt, nhưng đương nhiên bọn người này cũng thể tính sổ với hắn. Lạnh lùng hừm một tiếng, người nào người đấy lạnh lùng nhìn Bạch Khởi cũng không nhường bước.

- Người họ Bạch? Người có quen phó Quân Đoàn Trưởng Bạch Kinh Thiên đại nhân không?

Một tên binh lính trong số đó sau khi nhìn thoáng qua Bạch Khởi mở miệng hỏi, xem đáng dấp là người cấp trung niên trong đám binh này xem vóc dáng khoảng bốn mươi tuổi, mấy người còn lại xem ra cũng khoảng ba mươi mấy tuổi. Nghe bọn họ nói như vậy, Bạch Khởi biết những người này thuộc Binh đoàn hai mươi một và có quen biết với phụ thân mình. Xem ra nguyên cái Vương Đô Đặc Cảnh Ty ngày nay chỉ có đám thân binh bọn họ là không có lơ là, bọn thân binh như vậy thống soái của bọn họ nhất định là ở đây chỉ là không biết đi đâu thôi.

- Đó là gia phụ!

Bạch Khởi mỉm cười nói, một khi đã quen với phụ thân mình, như vậy tự nhiên thêm một tầng quan hệ, đám thân binh này đừng xem bọn họ địa vị không cao, nhưng trong Vương Đô Đặc Cảnh Ty có thể đảm bảo giúp đỡ mình không ít, tối thiểu có chút tin tức có thể thông báo cho mình.

- A... Đã là con của Phó Quân Đoàn Trưởng đại nhân, thế mời ngài... mời ngài, Quân Đoàn Trưởng đại nhân đang ở bên trong uống rượu đây...

Đám thân binh kia nghe xong lời này mắt sáng rực nhiệt tình nói với Bạch Khởi. Đám thân binh còn lại cũng lộ ra vẻ thân thiết, người nào người nấy nhìn Bạch Khởi từ trên xuống dưới tỏ vẻ vừa ý, cuối cùng nhường đường cho Bạch Khởi, về phần Ủy Quan kia vẫn bị cản lại ở ngoài không cho vào.

- Lại đây... Uống rượu... Uống... Người mau uống không được quýt nợ, lần này người thua thì phải uống...

Bạch Khởi vừa bước vào đại sảnh đã nghe một âm thanh thô cuồng, một người trung niên mặc quan lễ phục trên vai mang theo hai khóa tinh, dáng dấp xem ra khoảng năm mươi tuổi, để râu dài nguyên mặt, khuôn mặt thô lỗ kéo, một vị giáo quan khoảng bốn mươi mấy tuổi bên cạnh mình ở đó mời rượu.

Không cần phải nói, hai vị này một vị chính là Vương Đô Đặc Cảnh Ty đại nhân, không cần phải nghĩ cũng biết vị này là thân binh đội trưởng của Đặc Cảnh Ty đại nhân, không ngờ là hai vị lại ở đây uống rượu. Người ta đều nói Vương Đô Đặc Cảnh Ty quân chế suy sút, Đặc Cảnh Ty đại nhân đã hoàn toàn không còn nhiệt huyết chìm đắm trong rượu và mỹ sắc, Bạch Khởi lúc đầu còn có chút không tin, nhưng bây giờ xem ra dường như thật đúng như vậy.

- Ai! Ta không phải đã nói rồi sao? ta không muốn gặp ai hết!

Bạch Khởi vừa mới vào trong quan tướng thô lỗ đó quát lên, dường như rất giận dữ.

- Đại nhân... vị này là con trai của Bạch phó Quân Đoàn Trưởng đại nhân, vừa nhậm chức Đề nhất Binh đoàn Chỉ huy quan ở Vương Đô Đặc Cảnh Ty của chúng ta.

Thân binh dẫn Bạch Khởi vào liền quỳ một gối xuống cung kính bẩm báo.

- Tham kiến đại nhân...

Bạch Khởi hành một cái quân lễ, xoay người cúi đầu, tay phải đặt ở trước ngực nói.

- Con trai Bạch Kinh Thiên? Người là... Bạch Khởi? Ha ha ha... Ta đã sớm nghe phụ thân người nhắc đến người, không nghĩ tới người đã lớn như vậy... ka ka... Tuy rằng ta không biết tin tức bên ngoài như thế nào, nhưng ta cũng biết tiểu tử nhà người là một nhân vật không tầm thường, Vương Đô đệ nhất thanh niên cao thủ, kể cả Độc Cô Chiến Thiên cũng không phải là đối thủ của người. Trong thanh lâu truyền ra càng lợi hại, tên của người vang vọng hơn những người khác, nghe nói tướng mạo tuấn tú, được xưng là đệ nhất mỹ nam. Hồi trước ta không tin, không ngờ gặp quả thật như vậy... ghê gớm thiệt. Bạch Kinh Thiên hồi trước nói với ta tiểu tử nhà người là một thằng khờ, cảm tình là bọn ta... qua đây qua đây qua đây. Qua đây ngồi xuống, ở đây không có người ngoài, lại đây chúng ta làm hai ly, sau này tiểu tử nhà người dưới quyền của ta, muốn làm gì thì làm đó, Ông Hãi ta chiều người... ha ha...

Đại hồ tử Ông Hãi Trung Tướng sau khi nghe xong thân phận của Bạch Khởi nhất thời cao hứng, vẻ tức giận trên mặt vô tung vô ảnh biến mất, qua nắm lấy tay của Bạch Khởi nói:

- Vâng... Đại nhân...

Bạch Khởi nghe xong lời này cũng không cự tuyệt mỉm cười cung kính nói.

- Ka ka... Người ta nghe người ta nói tiểu tử nhà người anh tuấn tiêu sái, phóng đảng không kềm chế được, sao lại giống đức hạnh của của ba người như thế? Cứng nhắc như vậy? Ở đây không có người ngoài vị này là thân binh đội trưởng Ông Quân, cũng là chỗ quen biết của cha người, sau này người gọi ta là bá phụ là được rồi... lại đây lại đây, ngồi xuống làm hai ly nào.

Ông Hãi tùy tiện nói, vừa nói vừa kéo Bạch Khởi ngồi xuống, đem ly rượu đổ hai ly cho Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

162. Chương 161: Quyền Lợi Cửa Thượng Cấp Tửu Quỷ Dành Cho

Đối với chuyện này Bạch Khởi cũng không phản đối, ngồi nghiêm chỉnh uống một lần cạn chén rượu, sau đó giờ cao chén rượu lên để hai người Ông Hãi có thể nhìn rõ đáy chén. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Ông

Hải bật cười ha ha, sờ soạng chiếc cầm của mình nói:

- Ha ha... Được, tên tiểu tử nhà ngươi khá hơn cả cha ngươi, ta rất thích... đã là thủ hạ của ta vậy ngươi có yêu cầu gì với ta thì cứ nói ra đi... ta sẽ cố gắng đáp ứng cho ngươi.

- Chuyện này... tôi chỉ hy vọng thủ hạ của mình có thể đủ nhân mã, không ốm đau bệnh tật là tốt rồi, binh khí áo giáp đầy đủ là tốt rồi.

Bạch Khởi do dự một lát rồi nói như vậy, khi nói vẫn nhìn qua nhìn lại Ông Hải và Ông Quân sợ hai người bọn họ không vui, dù sao trong lời nói của Bạch Khởi vẫn ẩn chứa một ý khác đó là nhân mã của Vương Đô Đặc Cảnh Ty (đội bảo vệ) không đủ, binh giáp không nhiều, nếu đại nhân có lòng thì sẽ hiểu được Bạch Khởi đang nói với Ông Hải là đã vô phương trị quân.

Nhưng đối với chuyện này Ông Hải lại không hề để ý, trái lại sắc mặt có chút uy hiếp, hai bên lông mày bất giác cau lại, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt sau đó vuốt cằm suy nghĩ một lát rồi lại nhìn Bạch Khởi, cầm chén rượu đang ở trên bàn một hơi uống sạch, hung hăng đặt trên bàn, vỗ vào bả vai của Bạch Khởi quát:

- Tiểu tử... ngươi đã cho ta một vấn đề khó giải quyết, ta cũng sợ ngươi chê cười, nói thật ra Vương Đô Đặc Cảnh Ty của ta chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, mười năm trước Bệ hạ đã không ngừng làm suy yếu lực lượng của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, những năm gần đây quyền lợi của Vương Đô Đặc Cảnh Ty ngày càng ít, hơn nữa quân quan cấu kết với nhau, lập bang kết phái, kết bè kết cánh, cho đến bây giờ Ngũ Đại Binh Đoàn thật sự có thể được ta nắm giữ trong tay không còn người nào, cũng chính vì Binh Đoàn Trưởng của Binh Đoàn I được Bệ hạ cướp vị trí đó giao lại cho ngươi, ngươi mới là người của ta, những người khác đều không xem ta là Sư Đoàn Trưởng của Đặc Cảnh Ty... a... Ban đầu khi ta mới đến vẫn còn tâm trạng hào hùng, oai phong nắm giữ Đặc Cảnh Ty, nhưng sau này ta mới hiểu ban đầu ta thật sự quá ngây thơ... thế lực phía sau của Đặc Cảnh Ty vô cùng rắc rối và phức tạp, mấy Binh Đoàn Trưởng ai cũng có chỗ dựa vững chắc đằng sau, liên quan tới cả dòng họ, quý tộc, thương nhân thậm chí là Thống Sư Bộ... Thế lực rắc rối, phức tạp rất khó tháo gỡ, năm đó ta mang theo không ít người, những người đó đều là người của ta... đến bây giờ ngoại trừ hai mươi mấy thân binh, còn những người khác toàn bộ đều đi tìm chủ khác rồi... chà... ta nghĩ yêu cầu của ngươi, ta không có cách nào đáp ứng rồi...

Nói xong lại nhìn Bạch Khởi giải thích:

- Đặc Cảnh Ty đến bây giờ đã thối nát vô cùng rồi, Ngũ Đại Binh Đoàn tổng cộng là năm vạn người, nhưng thực tế số lượng chẳng qua chỉ có ba vạn rưỡi, mỗi binh đoàn ít nhiều đều có sự thiếu hụt, số lượng người không đủ, hơn nữa phần lớn đều là những binh sĩ già lão yếu ớt và những kẻ không có lý tưởng chiến đấu, ta cũng không sợ là ngươi sẽ chê cười lực chiến đấu của họ trong chiến tranh, Cẩm Vệ Quân một vạn người có thể san bằng toàn bộ Vương Đô Đặc Cảnh Ty... cho nên... ngươi muốn đủ số quân trong biên chế là điều không thể...

Nói xong Ông Hải lại nâng chén rượu uống cạn, bất giác bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười đau khổ, giễu cợt.

- Như vậy à... à... được rồi... ta sẽ nghĩ ra cách...

Mặc dù biết Vương Đô Đặc Cảnh Ty đã thối nát đến cùng cực, nhưng hắn vẫn không ngờ Ông Hải của Đặc Cảnh Ty lại không có cách nào nắm giữ được lực lượng của Vương Đô Đặc Cảnh Ty, thậm chí số lượng người có thể sai khiến cũng chỉ có hai mươi mấy thân binh, làm thế nào hắn cũng không nghĩ Vương Đô Đặc Cảnh Ty lại đến bước này.

- Ta đã có một cách...

Bỗng nhiên trong lúc đang ngồi, Ông Quân vốn ngồi một bên trầm mặc không nói gì lại lên tiếng, sờ cằm giống như đang có chủ ý gì.

- Cách gì?

Ông Hải và Bạch Khởi giống như đồng thời quay đầu hỏi.

- Rất đơn giản... chuyện này còn cần phải có đại nhân ngài làm chủ, mặc dù bây giờ ngài rất khó nắm giữ Vương Đô Đặc Cảnh Ty nhưng quyền lợi của ngài chắc là vẫn còn, ngài đừng quên ngày ba năm một lần trưng binh đã đến rồi, Vương Đô Đặc Cảnh Ty có quyền ba năm một lần độc lập trưng dụng binh sĩ để đảm bảo đủ số lượng người. Đồng thời để tài triệu binh mã, mặc dù nói đã rất nhiều năm ngài không làm như vậy, nhưng lần này có thể làm một lần như vậy... đem sáu ngàn người của Binh Đoàn I toàn bộ điều động đến bốn binh đoàn khác, bổ sung số lượng của họ, sau đó cho phép Binh Đoàn I chiêu mộ binh mã, như vậy... thì không còn vấn đề gì nữa, dù sao chúng ta cũng có đủ áo giáp, hơn nữa kinh phí cũng đầy đủ, kinh phí của Ngũ Đại Binh Đoàn của Vương Đô Đặc Cảnh Ty đều do Bộ Tài Chính trực tiếp phân phối, ngoại trừ Binh Đoàn Trưởng và ngài thì không có ai có thể tham ô... chúng ta hoàn toàn có thể cấp tốc lập nên một đội nhân mã...

Uông Quân chậm rãi nói...

- Như vậy à... cách làm như vậy chúng ta cũng đã thử qua... Uông Quân người không phải không biết... chúng ta...

Uông Hải sau khi nghe xong dường như muốn nói điều gì, nhưng hắn còn chưa nói hết đã bị Uông Quân cắt ngang, Uông Quân xen mồm vào cười nói:

- Đại nhân... ngài đừng quên, Binh Đoàn Trưởng của Binh Đoàn I ban đầu không phải là người của chúng ta, mặc dù nói thế nào đã không phải người của chúng ta thì không giống với thiếu gia Bạch Khởi, hưởng hồ hấn cũng không có chỗ dựa vững chắc nào, những tên quý tộc trực tiếp lôi kéo, uy hiếp thậm chí là mua bán chúng ta, nhưng bây giờ thì không thể nữa. Bạch Khởi thiếu gia là con trai của đại nhân Phó Quân đoàn trưởng, là người nhà của mình cả, hưởng hồ... ngài lẽ nào còn chưa biết danh xưng Sát Thần Bạch Khởi trong Vương Đô sao, e là bây giờ không có người nào dám chủ động trêu chọc cậu ấy... Dù sao chuyện của Đỗ Tân gia đã rõ ràng trước mắt rồi, chỉ cần không chạm vào lợi ích của bọn họ quá thì chắc là cũng không có vấn đề gì, thiếu gia Bạch Khởi cũng có mối quan hệ tốt với Bối Tác Tư thiếu gia của Lan Lăng gia và Tam thái tử, có bọn họ rồi, chỉ cần là không làm loạn quá, thì chắc chắn không có vấn đề.

- Ô... người nói không sai... ha ha... Ta đúng là đã quên đi chuyện ấy... tên tiểu tử này, không phải là đồ bỏ đi như trước đây, bây giờ trong Vương Đô không có ai muốn đụng vào hắn, chỉ cần hắn làm không quá đáng, thì không có kẻ nào chủ động đến tìm hắn gây chuyện. Trước đây ta có nghe các cô nương của Hỉ Xuân Lâu nói rồi, tên tiểu tử Bạch Khởi kêu Độc Cô Chiến Thiên đánh đổ cửa của Đỗ Tân gia, bây giờ những vương tôn công tử trong Vương Đô nhìn thấy hắn giống như chuột gặp mèo, các đại quý tộc cũng không có việc gì thì cũng không trêu chọc hắn... Ha ha... nếu là hắn... thì chắc là không có vấn đề gì.

Uông Hải cười ha ha nói như vậy.

Nói xong đã ngừng cười, chuyển sang sắc mặt nghiêm chỉnh nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt cao giọng nói:

- Bạch Khởi nghe lệnh!

- Có thuộc hạ!

Bạch Khởi vội vàng đứng lên biểu thị nghi thức quân lễ, giơ tay trước mặt cao giọng nói:

- Bây giờ... ta lệnh cho người tự chủ Binh Đoàn I, ta sẽ điều những binh sĩ già yếu bệnh tật đi chỗ khác, cung cấp cho người đủ binh khí và ngựa, ta lệnh cho người trong vòng ba tháng phải huấn luyện cho ta đủ một đội quân dũng mãnh, ta sẽ phái Uông Quân đến chỗ người... Đương nhiên tiểu tử nhà người cứ yên tâm, tên này mặc dù cùng với ta trở thành những tên quý rệu nhưng thực lực của hắn rất đảm bảo, hơn nữa vẫn là một Thiếu Giáo, dù tư cách làm một tham mưu trưởng cho binh đoàn của người, ta điều hắn tới không phải vì muốn giám sát người, có chuyện gì người cứ tự ý quyết định, mọi chuyện lớn nhỏ khác của Đặc Cảnh Ty đều do hắn giúp ta xử lý, ấn tín của ta cũng ở chỗ hắn, có chuyện gì cần người cứ trực tiếp tìm hắn là được rồi, ta cho người quyền lợi toàn quyền làm chủ mọi chuyện của Đặc Cảnh Ty và Binh Đoàn I...

Uông Hải bắt đầu nghiêm chỉnh nói, nhưng khi nói vẫn lộ dáng dấp lười biếng, vẻ mặt lười biếng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói như vậy.

Lời nói của Uông Hải khiến Bạch Khởi có chút chóng mặt, cái gì gọi là toàn quyền làm chủ mọi chuyện của Đặc Cảnh Ty chứ. Câu nói này có ý gì? Nếu nó không dành cho Bạch Khởi thì bản thân hắn cũng không

quan tâm gì. Sau này Đặc Cảnh Ty chính là của lão đại người, người hãy tự mình giải quyết... Cái này... cái này không phải là bảo đem quyền lợi của toàn bộ Đặc Cảnh Ty giao vào tay của Bạch Khởi sao? Chuyện này... khiến Bạch Khởi có chút gì đó không dám tin.

- Đại nhân... ta... không nghe nhầm chứ... ngài vừa mới nói...

Bạch Khởi có chút ngây ngô hỏi.

- Người không hiểu rõ những lời ta vừa mới nói sao? Ô... ý của ta là, sau này người hãy tự quyết định mọi chuyện của Đặc Cảnh Ty, người trong Đặc Cảnh Ty toàn là lũ khốn khiếp, lão gia hỏa ta đã hơn năm mươi tuổi rồi, chỉ còn hai năm nữa là về hưu rồi, ta cũng chuẩn bị chào từ già Bệ hạ rồi, nhưng đem vị trí của ta giao cho lũ khốn khiếp ấy, ta có chết cũng không nhắm mắt. Tiểu tử người là người một nhà, đến rất đúng lúc, đúng lúc ta đang cần một trợ thủ, sau này tất cả mọi chuyện của Đặc Cảnh Ty người hãy tự quyết định, ta sẽ giao toàn bộ quyền lợi của ta cho người, người hãy làm quen đi, lão gia hỏa ta còn tại vị mấy năm nữa, đợi sau khi người nâng cấp sức mạnh của Binh Đoàn I xong, đợi sau khi người đứng vững trong Đặc Cảnh Ty, ta sẽ tiến cử người trở thành chủ nhân mới của Vương Đô Đặc Cảnh Ty...

Uông Hải nói với vẻ lười biếng.

Nói xong hình như nhớ ra điều gì, sau khi nhìn Bạch Khởi một cái lại nói thêm:

- Nhưng tiểu tử bây giờ người đừng ngốc nghếch đem chuyện này nói cho người khác biết, chuyện này chỉ có thể để ba người chúng ta biết mà thôi, bây giờ nếu để người khác biết ta đem toàn bộ quyền lợi giao cho người thì sợ là cả ta và người đều sẽ gặp rắc rối.

- Đại nhân... tại hạ biết rồi... người cứ yên tâm...

Sau khi Bạch Khởi nghe xong thần sắc chân thành gật gật đầu, Bạch Khởi cũng không phải là kẻ không phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ, nên làm thế nào trong lòng Bạch Khởi đều đã có tính toán.

- À... người cứ yên tâm, ta sẽ không để một mình người làm chuyện vô ích đâu, mặc dù nói Đặc Cảnh Ty của ta hữu danh vô thực, giống như không có quyền lợi gì, nhưng ta vẫn có một số người, ta có một số thân tín vẫn nằm trong mấy binh đoàn khác, đám người đó xem những thân tín của ta như cái gai trong mắt, chỉ hận là không ăn thịt được họ, bây giờ vừa lúc nhân cơ hội này ta sẽ giao người cho người. Những thân tín của ta, còn có nhân mã của thủ hạ bọn chúng đều là những thứ tốt, bây giờ còn có khoảng ba ngàn người, sẽ giao hết cho người. Những tên đó đều là người giỏi, không ít người là quân tinh nhuệ được điều từ biên giới về, quan chỉ huy mặc dù chỉ là quan quân cấp thấp nhưng mỗi người đều có kinh nghiệm trải qua trăm trận, sẽ giao hết cho người, có bọn họ giúp sức, ta tin là là Binh Đoàn I sẽ rất nhanh chiêu mộ được tân binh để hình thành...

Uông Hải liếc nhìn Bạch Khởi nói, sau đó không để ý đến Bạch Khởi, phất tay ra hiệu cho Bạch Khởi và Uông Quân rời đi...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

163. Chương 162: Huyền Vũ

Trưng dụng binh sĩ là một công việc rất quan trọng, cũng là một việc rất rườm rà, phiền phức, có lúc rất khô khan, rất vô vị. Cả ngày ngồi ở đó nhìn một đám nam tử thân hình vạm vỡ thể hiện cơ bắp của mình, nhìn những tên gầy gò ốm yếu cũng muốn thể hiện, Bạch Khởi chỉ muốn thổi bay.

Nhưng vào ngày như thế này Bạch Khởi lại không thể được hưởng thời khắc cuối thu, mà phải ngồi ở cửa lớn nằm ở phía Bắc của Vương Đô Đặc Cảnh Ty (đội bảo vệ) để làm những chuyện nhàm chán như vậy.

Tục ngữ nói: Kẻ nam nhân thông minh thì không làm nghề sắt, hảo hán thì không làm binh sĩ. Tông quân nhập ngũ chinh chiến sa trường không phải ai cũng đồng ý đi, dù sao bất cứ lúc nào cũng có thể chết, chuyện như vậy không ai thích. Ai biết vợ con, cha mẹ ở nhà sẽ sống những ngày vất vả thế nào, không có chuyện gì thì đi tông quân làm gì? Cho nên trừ phi là quốc gia hiệu triệu, bắt buộc phải đi chứ rất ít người chủ động tông quân.

Nhưng đó là thế giới trước khi Bạch Khởi xuất hiện, bây giờ ở Thiên n Đại Lục không như vậy nữa, không ít người đặc biệt là võ sĩ đều rất thích gia nhập quân đội, không những có thể rèn luyện bản thân, hơn nữa là con đường tốt nhất để những kẻ tu luyện bình dân có thể đạt được công pháp cao cấp và đạt được công danh lợi lộc, huống chi thế giới này ai ai cũng thượng võ, kẻ mạnh được người ta sùng bái, địa vị quân nhân cũng không hề thấp, mặc dù vẫn là dưới tầng lớp quý tộc nhưng ít ra vẫn hơn bình dân một lớp, cho nên vẫn có không ít người đồng ý gia nhập quân đội, dù sao trên thế giới này chỗ nào cũng tồn tại sự áp bức, những kẻ bình dân muốn thay đổi cuộc sống chỉ có con đường duy nhất là tòng quân.

Ở Ba Phạt Lợi Á lại càng như vậy, không phải vì cuộc sống của nhân dân ở Ba Phạt Lợi Á lộn xộn không có cách nào khống chế được, mà là vì toàn bộ Ba Phạt Lợi Á đối với việc tòng quân đều có chế độ lương thiện và tốt đẹp, chỉ cần quốc gia chiêu mộ nhân dân từ trước đến giờ đều kiên trì đáp ứng, không có hiện tượng không có cách nào chiêu mộ được quân đội.

Bởi vì ở Ba Phạt Lợi Á một binh sĩ bình thường một tháng có thể có bổng lộc mười ngàn tệ, hơn nữa người nhà của binh sĩ nếu là bình dân thì trong thời gian tòng quân, người nhà có thể được thưởng cho nửa thuế hoặc là gia đình của quân nhân chỉ phải đóng nửa thuế, nô lệ quân nhân nếu tham gia quân ngũ đủ năm năm mà chưa chết trận thì sẽ được giải thoát khỏi danh phận nô tịch, tham gia đủ mười năm mà chưa chết trận thì cả nhà được thoát ly khỏi quê quán nô tịch, người tòng quân mà bị thương tật thì được miễn thuế suốt đời, người tòng quân bị chết thì gia đình được miễn thuế ba năm, mỗi người có thể được bồi thường mười kim tệ.

Những điều kiện hậu đãi này khiến cho vô số nô lệ và dân thường tình nguyện đi tham gia quân ngũ, dân thường đương nhiên không phải nói, còn những nô lệ muốn thoát khỏi nô tịch thậm chí lén chạy trốn, chạy tới quân doanh tòng quân, vì pháp luật vương quốc quy định phạm là nô lệ tham gia tòng quân đều được pháp luật bảo hộ, chỉ cần sau khi bọn họ trúng tuyển thì sẽ trở thành quân nhân, chủ nhân của nô lệ không được gây khó dễ, bằng không nhất định sẽ phải chịu chế tài của pháp luật, cũng chính là nói gia nhập quân đội thì sẽ nhận được sự bảo hộ, nếu như sống sót thì có thể giải thoát khỏi danh phận nô lệ, hơn nữa còn có thể giúp người nhà có được thân phận bình dân... đây là điều mà vô số nô lệ hướng tới, đương nhiên... tình hình chung là các chủ nhân đều thành lập khế ước với nô lệ để họ không có cách nào bỏ trốn, chỉ có những người già lão bệnh tật, chủ nhân cũng lười quản lý bọn họ, vì quy định của Ba Phạt Lợi Á mặc dù tồn tại, nhưng quy định những người già yếu bệnh tật không có cách nào gia nhập vào quân doanh, nhưng mỗi lần trưng binh vẫn có vô số nô lệ bất chấp tất cả lén lén trốn tới tòng quân, chính vì những hy vọng như vậy...

Đương nhiên còn có một điều khiến các quý tộc có lúc cũng không ngăn cản nô lệ tham gia quân đội chính là quý tộc phục dịch pháp... Pháp luật quy định... tất cả quý tộc đều phải đi binh dịch, nếu không đi mỗi một quý tộc phải bỏ ra mười nô lệ đi thay mình, hơn nữa còn được thăng tước vị, một người thừa kế tước vị Công Tước, nếu không phục tòng binh dịch thì phải phái đi một ngàn nô lệ khỏe mạnh đi binh dịch thay mình, còn những nô lệ đó một ngày nào đó khi tòng quân đủ năm năm thì tự động được thoát ly khỏi tay của chủ nhân...

Nhưng pháp luật mặc dù tốt nhưng cũng đã trải qua bao nhiêu năm rồi, thật ra đã dần dần hoang phế, nô lệ tòng quân căn bản là mộng tưởng, ngoại trừ khi quý tộc binh dịch sẽ xuất hiện nô lệ tòng binh ngoài ý muốn, còn những binh sĩ khác phần lớn đều là bình dân, còn những điều kiện hậu đãi khác cũng khiến những dân thường của Ba Phạt Lợi Á nhiệt tình tòng quân, mỗi một lần trưng binh đều có số lượng người gấp mấy lần lần trước đến tham gia, dù sao toàn bộ Ba Phạt Lợi Á cũng có mười tỉ người, đây cũng là nguyên nhân vì sao... gần đây Quốc vương Bệ hạ thành lập mười quân đoàn ngay lập tức đã đủ người.

Mà cũng chính vì nguyên nhân như vậy, thân là chủ quản Bạch Khởi không thể không cùng Tác Luân và Ưông Quân ngồi ở chiếc bàn ở đó, mang theo mười tên thân binh để tuyển chọn nhân mã, không ngừng thưởng thức vô số nam nhân khỏe mạnh đang thể hiện sức mạnh của mình.

Đương nhiên Bạch Khởi về cơ bản không thể quản mọi chuyện, Tác Luân và Ưông Quân đã quen biết từ lâu mang theo một đám thân binh tới đã giao tất cả mọi chuyện cho đám hạ cấp quân doanh, nhưng Bạch Khởi vẫn không thể rời đi, theo lời Tác Luân nói, tối thiểu nhất Bạch Khởi phải giả vờ như vậy.

- Cầu xin các ngài... để ta tòng quân đi... cầu xin các ngài... ta phải tòng quân... chỉ cần các ngài cho ta tòng quân, kêu ta làm gì cũng được....

Một giọng nói yếu ớt từ xa vọng tới, giọng nói có chút non nớt, khi nghe tạo cho người ta cảm nhận cảm giác yếu đuối. Chủ nhân của giọng nói này là một cậu bé có vóc người nhỏ bé, gầy gò, thoạt nhìn không quá mười hai, mười ba tuổi, tóc dài, có chút bù xù che khuất khuôn mặt của hắn, bộ quần áo trên người lấm lem, bụi bặm, không có chút cảm giác sạch sẽ nào, lúc này hắn đang quỳ gối trước mặt người quân quan hạ cấp phụ trách trưng binh bắt lực cầu khẩn.

- Đi mau... đi mau... đừng ảnh hưởng đến chúng ta... tiểu tử, người quá yếu ớt, căn bản không thích hợp làm binh sĩ, hơn nữa người còn nhỏ tuổi, hãy quay về nhà tu luyện thêm mấy năm rồi hãy đến.

Người quân quan có chút không nhẫn nại nổi nói. Người như vậy mỗi lần trưng binh đều có thể gặp mấy người, hắn nhìn thấy nhưng cũng không trách được, nhìn bộ dạng của tiểu tử đó giống như là một nô lệ vừa bỏ trốn khỏi nhà quý tộc muốn tới gia nhập quân doanh...

Mỗi năm trưng binh đều gặp phải chuyện như vậy, nô lệ bỏ trốn khỏi nhà quý tộc không ít, nhưng rất ít người có tố chất hợp cách, dù sao những nô lệ đó phải làm việc cả ngày, lại không được ăn no mặc ấm, thân thể rất ít người khỏe mạnh, căn bản là không đủ tiêu chuẩn, hơn nữa vì những người này mà đắc tội với một số quý tộc thật sự là chuyện không đáng, vì vậy tên quan quân mới không nhẫn nại được như vậy...

- Sao vậy? xảy ra chuyện gì?

Bạch Khởi cau mày đi tới, nhìn tên hạ cấp quan quân trước mặt thấp giọng hỏi.

- Đại nhân... tiểu tử này muốn tòng quân, nhưng ngài xem, bộ dạng của hắn căn bản là không đủ tiêu chuẩn....

Tên hạ cấp quan quân nhìn thấy Bạch Khởi vội vàng hành lễ sau đó cung kính nói. Bọn họ trước khi đến đây đã nhận được mệnh lệnh của Ưông Hải là từ nay về sau phải trung thành với Bạch Khởi. Chính vì Ưông Hải đã quyết định để Bạch Khởi kế thừa ý chí của mình, cho nên những thủ hạ trước đây của Ưông Hải đối với Bạch Khởi cũng rất tôn kính, bọn họ không ít người xuất thân từ Quân Đoàn 21, đều biết Bạch Kinh Thiên, đã từng là thủ hạ của Bạch Kinh Thiên, lúc này đi theo Bạch Khởi cũng không có ai có gì bất mãn...

Vốn đang ôm tên hạ cấp quan quân, tên thiếu niên không nghe lời sau khi nghe tên quân quan nói liền vội vàng chạy tới trước mặt Bạch Khởi, liên tục dập đầu kêu khóc la to:

- Đại nhân... cầu xin ngài... đại nhân hãy cho ta tòng quân đi... cầu xin đại nhân... .

- Ô... tại sao người lại muốn tòng quân? Người phải biết thân thể của người không hợp cách... hơn nữa người còn nhỏ như vậy, hãy quay về đợi mấy năm đi...

Nhìn thiếu niên trước mặt Bạch Khởi cau mày nói, bây giờ cũng không phải là lúc chiến tranh, cũng không có nguy hiểm gì, nhưng Bạch Khởi không vì như vậy mà tùy tiện. Nếu bản thân làm vậy thì ngày thứ hai phỏng chừng có mấy nghìn nô lệ chạy đến đây, lúc đó bản thân không còn cách nào...

- Đại nhân... Cầu xin ngài... nhất định phải đồng ý... mặc dù ta còn nhỏ, nhưng ta có thể chịu khổ... thật đó. Ta làm gì cũng được, chỉ cần ngài sắp xếp... ta đảm bảo là chuyện gì cũng có thể làm... cầu xin ngài hãy nhận ta, đừng đuổi ta đi.

Thiếu niên khóc lóc quỳ trước mặt Bạch Khởi thấp giọng nói.

- Người là một nô lệ chạy trốn... không muốn tiếp tục làm nô lệ cho nên mới tới đây sao?

Bạch Khởi nghe xong bắt giác cau mày hỏi, là nô lệ đương nhiên không muốn tiếp tục làm nô lệ, nhưng thể giới này có quy định của nó, Bạch Khởi chưa từng nghĩ là mình có năng lực thay đổi cái gì. Bạch Khởi cũng không có năng lực làm chuyện đó, mặc dù chế độ nô lệ cũng không tốt...

- Ta là... nhưng... đại nhân... ta không muốn làm nô lệ không phải vì một mình bản thân ta, ta cầu xin người, nhất định phải đồng ý, ta bảo đảm... khi ta đã tòng quân đủ năm năm... ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện tiếp tục làm nô lệ, chỉ cầu xin người hãy thu nhận ta, đến lúc đó hãy giúp muội muội của ta thoát khỏi nô tịch... ta xin ngài hãy đồng ý. Cho dù ta có phải làm nô lệ suốt đời ta cũng cam tâm tình nguyện...

Thiếu niên nghe xong lời của Bạch Khởi, lập tức cắn răng nói như thế, lúc nói vẫn dập đầu như cũ, lớp đất vàng dưới mặt hắn đã bắt đầu thấm ướt máu.

- Ô... vì sao người phải làm như vậy?

Bạch Khởi lại đặt câu hỏi như vậy lần thứ hai...

- Ta... tỷ tỷ của ta... tỷ tỷ của ta năm ngoái đã bị chủ nhân kêu đi phục vụ chủ nhân đi ngủ, sau đó... bị chủ nhân giữ lại, mặc dù tỷ tỷ của ta không đồng ý nhưng tỷ ấy vẫn phải ở lại, nhưng nửa năm trước chủ nhân đã đem tỷ tỷ bán cho một kỹ viện, sau đó tỷ tỷ của ta ở lại đó nửa năm thì chết, trước lúc chết tỷ tỷ của ta đã nhờ người đưa thư cho ta... kêu ta nhất định phải nghĩ cách, đừng để muội muội ta rơi vào kết quả như vậy... đại nhân... muội muội ta năm nay mới năm tuổi... nhưng nhìn rất đáng yêu, tỷ tỷ nói sau này muội muội nhất định sẽ là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng... nữ nhân xinh đẹp nếu là một nô lệ tuyệt đối còn thô thảm hơn cái chết, cho nên... ta muốn muội muội của mình thoát khỏi nô tịch... hơn nữa... mẫu thân của ta đã năm mươi tuổi rồi... thân thể của bà đã càng ngày càng yếu, ta muốn... nhanh nhất giúp mẫu thân và muội muội của ta thoát khỏi nô tịch... Như vậy cho dù có chết ta cũng mãn nguyện rồi... đại nhân... ta cầu xin ngài... nhất định phải đồng ý... cầu xin ngài...

Thiếu niên liên tục dập đầu nói, nước mắt đã hòa với máu chảy xuống mặt đất.

Nghe xong lời này trong lòng Bạch Khởi thở dài một hơi, liếc nhìn thiếu niên trước mặt nói:

- Tên người là gì?

- Ta... ta tên là Huyền Vũ.

Thiếu niên do dự một lát rồi trả lời.

- Huyền Vũ... người trúng tuyển rồi... tốt lắm... sau này ... tạm thời người cứ theo làm thân binh của ta... nhưng... người phải nhớ kỹ... nếu người không đủ tiêu chuẩn, ta sẽ đuổi người đi...

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong xoay người bỏ đi để lại Huyền Vũ với vẻ mặt kích động liên tục dập đầu ở đó.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

164. Chương 163: Sống Trên Thân Chó Rồi

Việc chiêu mộ tân binh không có phiền phức gì, giống như cách nghĩ của bọn Uông Hải, không có ai trong lúc này muốn đi gây hấn với Bạch Khởi, bài học của Đỗ Tân Gia vẫn còn hiển hiện ở đó, ai cũng không muốn đi dây dưa vào gã Bạch Khởi, dù gì hai đại nhân vật Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, còn có uy lực của viên đạn hình người Cô Độc Chiến Thiên khiến mọi người đều không dám tự chuốc phiền phức.

Chớp mắt một tháng đã trôi qua... Đoạn thời gian này của Bạch Khởi luôn bận bịu tới mất tối mũi, tuy chuyện luyện binh không cần hẳn phải lo lắng nhiều, nhưng thân là chủ soái, Bạch Khởi không thể tự ý bỏ đi, còn phải ở lại trong quân để tạo lập uy tín cho mình, đôi lúc nhân hạ cũng không thoát được hai tên cả ngày nhân hạ vô vị như Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, buồn bực đến độ khiến người khác mệt mỏi phát hoảng. Nếu không phải là Bạch Kinh Thiên bắt đi học binh pháp chiến lược, tóm lại ngày ngày đầy đủ mọi chuyện, hiệu quả cũng dễ nhìn thấy, Bạch Khởi của bây giờ trong binh đoàn một thật sự rất có uy tín, tuy còn kém xa với mức được những binh sĩ này tôn sùng một cách mù quáng, nhưng ít nhất... Ít nhất mọi người đối với Bạch Khởi đều rất tâm phục khẩu phục, không ai dám kháng lệnh của Bạch Khởi.

- Tiểu tử a... Ngày nào cũng thật nhàn rồi, nếu ta tính không nhầm... Còn mấy ngày nữa người có lẽ sẽ cùng cái gì... Ô... Đúng rồi cùng An Đức Lỗ gì đó quyết đấu nhĩ, hắc hắc... Đến lúc đó tiểu tử người có thể có được hai vạn điểm giao dịch và một bảo thạch nhiệm vụ cấp B rồi.

Bạch Khởi đang ngồi trong phòng nhân nhả uống trà, Tiểu Lan được điều sang từ chỗ của Mã Thập Sa còn có nữ bộc luôn bên cạnh, xạ thủ Tinh Linh cao cấp Bích Lợi Tư đứng hai bên hầu trước mặt Bạch Khởi, một người bóp chân cho hắn, còn một người đút hắn ăn hoa quả, cuộc sống hủ bại, hưởng lạc cực độ, có điều những ngày tốt đẹp này chẳng qua một lúc sau đã bị một âm thanh khiến người khác sầu não vang lên trong đầu Bạch Khởi.

- Đúng vậy... Chém hắn không phải là vấn đề... Chỉ là phần thưởng quá ít....

Bạch Khởi chán nản thở dài, trong đầu trả lời lại Cửu U.

- Uhm... Tiểu tử, làm người đừng có mà tham lam quá, lúc đó khi người gặp gã đó cũng chẳng qua là một Đại Đấu Sư nhỏ nhoi, hai vạn điểm giao dịch và bảo thạch nhiệm vụ cấp B, đã là phần thưởng không tồi rồi, đối với người hiện tại mà nói thì có tính là gì, có điều nếu là người lúc đó mà thì lại không phải ít đâu... Sao lại không bằng lòng nữa? Vậy được... Đợi khi người hoàn thành nhiệm vụ rồi, cho người thêm vài thứ vui để chơi.

Tiếng Cửu U trên chọc vang lên.

Lời của Cửu U ngay lập tức khiến Bạch Khởi cảm thấy một luồng khí lạnh buốt khó có thể tả, tên này mà tìm thú vui cho mình? Vậy thì có thể là thứ gì tốt sao? Bạch Khởi vừa nghe thấy đã muốn phản đối, lập tức hét lên trong lòng:

- Đợi đã... Lời của ta vẫn chưa nói hết mà..

Nhưng đáng tiếc... Bạch Khởi không nghe được câu trả lời của Cửu U, chỉ có thể âu sầu trợn mắt, ngồi thẳng người, nhìn sắc trời đã tối, mình cũng nên đi đến quân doanh rồi.

Bạch Khởi vừa đứng dậy, bên ngoài lại có một giọng nói của một nô bộc đang thở dốc vang lên:

- Đại thiếu gia... Lão gia muốn ngài... mau đi! Ở... Ở đại sảnh....

Bạch Khởi sững người, nhưng lập tức gạt đầu, cao giọng nói:

- Người đi trước đi, ta lập tức đến ngay..

Vừa nói Bạch Khởi chỉnh lại y phục trên người. Những nếp nhăn trên quân phục được Bạch Khởi vuốt lại phẳng phiu, sau đó nhìn lại người mình rồi bước ra bên ngoài, trên đường đi đến đại sảnh, tuy không biết Bạch Kinh Thiên tìm mình có chuyện gì, nhưng lúc này có lẽ là thời gian mình cần đi đến quân doanh, Bạch Kinh Thiên đại khái cũng ra ngoài vào lúc này, bản thân ông lại không đi hơn nữa còn gọi mình, chắc là đã xảy ra chuyện gì, nếu không người phụ thân trước nay đều tuân thủ thời gian này sẽ không làm như vậy.

Bạch Khởi xuyên qua đình viện của Bạch Gia, bước tới con đường nhỏ được xếp thành bởi những viên đá, đi qua khu rừng hoa đào, bước qua cửa bên đến chính sảnh, lúc này Bạch Khởi phát hiện xung quanh chỗ này lại có rất nhiều thân binh hộ vệ của Bạch Gia, thủ hạ thân tín của Bạch Kinh Thiên từng người từng người đều đứng giữ ở bốn phía, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại phải làm long trọng thế này, bên trong Bạch Gia còn giới bị bốn bề.

- Đại thiếu gia.

Hộ vệ xung quanh nhìn thấy Bạch Khởi liền dồn dập cúi đầu chào, Bạch Khởi gạt đầu cũng không nói gì thêm mà bước vào bên trong, khi Bạch Khởi bước tới cánh cửa đại sảnh, hần nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình chóng mặt xây xẩm đầu óc, Bạch Kinh Thiên thân vận nhung trang đang quỳ dưới đất ở trước mặt một người đang đối lưng về phía cửa đại sảnh.

Bạch Khởi khó có thể tưởng tượng rằng rốt cuộc là ai lại khiến Bạch Kinh Thiên quỳ ở đây, hơn nữa còn tỏ ra rất tình nguyện chấp nhận như vậy với người kia, e rằng Hoàng Đế lão tử Lý Tự Minh cũng không đến mức như thế... Hơn nữa... Bạch Khởi còn cảm thấy thân ảnh của người này đôi chút quen thuộc... Đợi đã... Thân ảnh này không phải là Lão tổ tông Bạch Ngọc Đường sao? Ngoài ông ấy ra thì còn có thể là là?!

- Lão tổ tông... Người đến rồi?

Bạch Khởi vội chạy qua, mở miệng nói, rồi liếc qua Bạch Kinh Thiên đang đầy vẻ hổ thẹn quỳ dưới đất, không hiểu người cha của mình làm gì, lại khiến cho Lão tổ tông không vui như vậy...

- Ha ha... Ta dĩ nhiên là đến rồi, sắp tới lúc con và An Đức Lỗ tỉ thí rồi, sao ta lại không tới được? Nếu không chẳng phải để cho lão Tì Kiêu Kiệt xem trò cười hay sao? Hần đã đến Vương Đô, sao ta lại không thể đến chứ?

Bạch Ngọc Đường nghe thấy Bạch Khởi hỏi liền cười ha hả xoay người nói với Bạch Khởi như vậy.

Có điều khi ông nhìn thấy Bạch Khởi sắc mặt chợt biến đổi, nét mặt u ám rạng rỡ biến đổi vài lần, không dám tin vào mắt mình lắm lắm nói:

- Điều này... Điều này sao có thể? Sao có thể... Con... Sao con có thể tiến bộ nhanh như vậy... lẽ nào... Con đã đạt đến mức này?

Bạch Kinh Thiên lúc này đang quỳ bên cạnh nét mặt cũng trở nên cổ quái, ban đầu tưởng rằng nhân vật như Lão tổ tông đã vượt qua thế ngoại, không bị bên ngoài quấy rối, hơn nữa Bạch Khởi là con cháu của ông, thiết nghĩ còn hiểu hơn bản thân, không ngờ sau khi Lão tổ tông thấy thực lực của Bạch Khởi, bộ dạng lại không bằng được cả mình...

Có điều Bạch Kinh Thiên nào biết rằng cảm giác của hắn và Lão tổ tông không giống nhau, phải biết rằng hai năm trước khi Bạch Ngọc Đường gặp Bạch Khởi, Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một Đấu Sĩ mới nhập môn mà thôi, trong hai năm lại đạt tới cấp Đấu Tông... Điều này... Thật khiến cho người khác khó có thể tin được...

Ngược lại đối với Bạch Kinh Thiên mà nói, sự bất ngờ lại bé hơn đôi chút, một là Bạch Ngọc Đường đã được thần hóa trong lòng mỗi người ở Bạch Gia, hai là ông hoàn toàn không rõ tu vi lúc trước của Bạch Khởi, chỉ là tự bản thân cho rằng căn cơ của Bạch Khởi vững chắc, đã tu luyện một cách đặc thù nào đó, mới có thể tiến bộ nhanh như vậy... Bởi vì Bạch Ngọc Đường, sự bất ngờ mà Bạch Kinh Thiên nhận được quả thực không lớn.

- Uhm... Người nói đúng rồi... Con đích thực đã làm được.

Bạch Khởi mỉm cười sờ mũi mình nói. Xem ra hình như có chút ngượng nghịu.

- Cái gì! Đạt đến thật rồi!

Bạch Kinh Thiên và Bạch Ngọc Đường cùng hét lớn lên, sau đó cùng nhìn nhau và cùng nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, phải biết rằng suy đoán chỉ là suy đoán, tuy trước đó hai người thực sự là suy đoán như vậy, nhưng khi họ được Bạch Khởi tận miệng thừa nhận rồi cảm giác lại hoàn toàn khác nhau, trong lòng hai người lúc này giống như một bình ngũ vị, cảm giác nào cũng có, hài lòng, vui mừng, cười khổ, thậm chí là có chút đổ kỵ và bất lực.

Bạch Ngọc Đường và Bạch Kinh Thiên đồng thời cũng hiện ra một nụ cười chua xót, sự chua xót của Bạch Ngọc Đường là cảm thấy bản thân dường như không còn gì để trao cho Bạch Khởi nữa. Một lão già tu luyện cật lực như mình, dày vò bản thân như vậy cũng chỉ khiến trong một năm hắn tiến bộ lên đôi chút mà thôi, tăng lên hai cấp bản thân đã thấy hài lòng lắm rồi, nhưng đặt vào vị trí tiểu tử này không qua đây một năm... người ta đã nhảy lên đến cấp Đấu Tông rồi... Điều này... Điều này thật quá khó tin. Tuy biết tiểu tử này là một thiên tài quái dị... Nhưng nhất thời Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy bản thân không thể đón nhận được, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, mình lúc trước ở trước mặt Bạch Khởi kể về quá trình phấn đấu của mình lúc trẻ, quả thực là một hành động cực kỳ ngu ngốc, với việc tự đánh vào mặt mình thì có gì khác biệt, bởi vì khi trẻ ông cũng được coi là tài giỏi... Nhưng so sánh với Bạch Khởi... Chút quá trình phấn đấu của mình, tốc độ thăng cấp của mình thật sự không đáng để nhắc tới, thậm chí Bạch Ngọc Đường nhớ lại mình nói với Bạch Khởi khi mình còn trẻ là một thiên tài, Bạch Khởi rất giống mình... Hiện giờ nghĩ lại... Lời nói này thật là đại ngốc... Bản thân như mình cũng gọi là thiên tài? Vậy thì Bạch Khởi gọi là gì? Bản thân so bì cùng người ta... Ngay cả đến tên ngốc cũng không bằng... Nghĩ đến đây sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đã hơi đỏ lên.

Bạch Kinh Thiên thì lại càng ngượng hơn, thân là cha lại không biết con trai mình, những năm nay hắn vốn sống trên thân chó mà... Bản thân còn thường khoát lác trước mặt con trai về chiến công hiển hách của mình, thực lực kinh người của mình, hiện tại nghĩ lại sau này cái mặt này không biết để ở đâu...

Hít một hơi thật sâu, Bạch Ngọc Đường cuối cùng ngồi xuống, cầm tách trà trên bàn lên, uống vài ngụm, sau khi để bản thân bình thường lại mới quay sang Bạch Khởi khô khan hỏi:

- Mấy Tinh rồi?

Đương nhiên Bạch Ngọc Đường nói như vậy là để hiểu rõ thực lực của Bạch Khởi, đồng thời cũng định chỉ đạo cho Bạch Khởi ở cấp độ Đấu Tông, dù gì đây đã là chuyện cuối cùng ông có thể làm được.

- Múc... Cửu Tinh...

Bạch Khởi nhìn những hộ vệ bên ngoài không nghe thấy rồi, mới nhỏ giọng nói một câu.

- Ấc ặc.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt đã phun ngụm nước trà mình vừa uống ra, rồi dần hồi phục lại, thầm nói Trường Giang sóng sau xô sóng trước, con trai mạnh hơn cha là chuyện tốt, nhưng Bạch Kinh Thiên thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

- Cửu Tinh? Cửu Tinh Đẩu Tông? Trời ơi... Có nghĩa là thiếu chút nữa thôi là trở thành Đẩu Vương rồi, điều này thật quá bất ngờ....

Hai người cơ hồ đồng thời nghĩ như vậy, nét mặt rạng rỡ cũng không thể rạng rỡ hơn.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

165. Chương 164: Sứ Đoàn Của An Đức Lỗ

Không thể nghi ngờ, Bạch Khởi đã đem một viên đá nặng nề đè lên cha mình và Bạch Ngọc Đường, chớp mắt đã đánh vào lòng tự tôn của một trung niên trắng hán và một lão nhân sống trên trăm tuổi, khiến họ thẹn thùng không còn nhắc tới chuyện tu luyện, hai người gượng gạo quay đầu nói chuyện với Bạch Khởi, kỳ thực hiện tại điều mà hai người sợ nhất là Bạch Khởi nhắc tới chuyện tu luyện gì đó, hoặc là nói không cẩn thận nói ra chuyện hai người từng khoát lác, vậy thì sẽ còn ngượng ngùng hơn.

Nhưng may rằng Bạch Khởi không nhắc tới chuyện này ngược lại nhìn thấy Bạch Kinh Thiên đang quỳ dưới đất rồi lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường đang lão luyện con mắt đỏ lựng nhìn xung quanh nhưng lại không nhìn đến phía mình, bước lại gần nhỏ giọng nói:

- Lão gia tử... Phụ thân con sao lại đắc tội với người vậy? Dù gì hiện tại ông cũng là một Thượng Tướng Quân đoàn trưởng, người bắt ông quỳ ở đây như vậy, những người bên ngoài nhìn thấy sẽ không hay lắm... Hơn nữa....

- Hừ! Thượng tướng thì sao? Quân đoàn trưởng thì sao? Vậy thì hay lắm sao? Hắn có giỏi giang hơn nữa cũng là con cháu của Bạch Gia ta, nếu như là con cháu của Bạch Gia thì Bạch Ngọc Đường ta sẽ có quyền bắt hắn quỳ ở đây! Lẽ nào còn muốn lật cả trời sao!

Bạch Ngọc Đường không đợi Bạch Khởi nói hết câu đã hừ nhạt một tiếng rồi nói như vậy, nghe ý thì dường như rất bất mãn với Bạch Kinh Thiên.

Nghe thấy vậy Bạch Khởi cũng không nói được gì thêm, chỉ nghe thôi cũng biết cha mình đã khiến cho Lão tổ tông tức giận không nhỏ, nếu không cũng sẽ không nói như vậy, còn Bạch Kinh Thiên bên cạnh nghe thấy vậy cũng cười gượng rồi lập tức cúi thấp đầu xuống, dù gì người làm cha trước mặt con mình lại bị quỳ phạt, còn để con trai cầu xin cho mình quả thực không phải là chuyện vui vẻ gì.

Nhưng... Nhưng người trước mặt là Bạch Ngọc Đường, bất cứ người nào của Bạch Gia đều có thể không để ý, nhưng Bạch Ngọc Đường lại không thể, phải biết rằng... Bạch Ngọc Đường huynh đệ ruột thịt của gia gia Bạch Kinh Thiên, thúc tổ của hắn, thúc thúc ruột của phụ thân hắn... Bạch Kinh Thiên không cung kính cũng không được, lão nhân gia đừng nói là bắt hắn quỳ ở đại sảnh này, ngay cả bắt hắn quỳ trên phố hắn cũng phải đi.

Dứt lời Bạch Ngọc Đường dường như rất tức giận ngồi xuống đó, nhìn Bạch Kinh Thiên một cái, sau đó hừ nhạt nói:

- Hừ, chuyện lúc trước của con mọi người đều biết, nếu như đã qua rồi thì cũng bỏ đi... Có điều nữ nhân đó lại dám phái người thích sát con, thích sát tương lai của Bạch Gia ta, người tộc trưởng như hắn biết rồi không những không báo thù lại còn giấu nhem chuyện này... Hừ... Ta bắt hắn quỳ thôi đã là rất giữ thể diện cho hắn rồi... Người quỳ ở đây suy nghĩ cho ta... Lúc nào nghĩ thông rồi... Lúc đó mới được phép đứng dậy!

Lời nói này đã khiến Bạch Khởi hiểu ra, cảm kích nhìn Lão gia tử, ông đã biết hết chuyện của mình năm xưa bị thích sát, cho nên mới dùng dùng nỗi giận như vậy, không biết ông làm sao lại biết được, nhưng chuyện

đã qua lâu rồi, lão nhân gia còn phải tính toán làm gì? Hơn nữa chuyện này Bạch Khởi cũng có thể hiểu cho Bạch Kinh Thiên với sự thương yêu của Bạch Kinh Thiên với mình. Nếu không phải bắt đắ dĩ chuyện này cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, huống hồ là hắn cũng không biết... Chuyện này thực ra không thể trách hắn.

- Chuyện này... Con tưởng lại chuyện gì... Lão tổ tông. Chuyện này con cũng biết, đã qua rồi còn nhắc tới làm gì, huống hồ con nghĩ phụ thân cũng là có chỗ khó của ông, thêm nữa người xem con hiện giờ không phải vẫn khỏe mạnh đó sao? Người đừng tức giận nữa...

Bạch Khởi cười hì hì cầu tình cho Bạch Kinh Thiên.

- Hừ... May là con còn tốt đấy, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tha cho người của Đỗ Tân Gia, bọn Đỗ Tân Gia đừng cho rằng Bạch Gia chúng ta dễ ức hiếp, nếu con thật có chuyện gì ta cũng không ngồi ở đây phí lời, Bạch Ngọc Đường ta sẽ là người đầu tiên xông vào Đỗ Tân Gia để giết sạch bọn chúng.

Bạch Ngọc Đường nghe thấy vậy liền hừ lạnh rồi nói như vậy, trong lời nói không khó nhìn ra sự trọng thị của Bạch Ngọc Đường với Bạch Khởi.

Dứt lời lại nhìn Bạch Kinh Thiên một cái, do dự một lát rồi vẫn bất mãn nói:

- Nếu như con trai ngươi đã không so đo chuyện này, ta cũng không làm người ác nữa, đứng dậy đi, về cảnh cáo người nữ nhân của ngươi, để ả yên phận chút, đừng cho rằng Đỗ Tân Gia thật sự giỏi lắm, Bạch Gia chúng ta tuy không bằng Đỗ Tân gia, nhưng Bạch Ngọc Đường ta một ngày chưa chết thì Bạch Gia ta cũng không thể mặc cho chúng đến làm bừa, ngoài ra... Ta muốn ở Vương Đô một thời gian... Ta không mong sẽ nhìn thấy ả... Đúng rồi còn có đứa con trai phế vật của ả nữa...

Lời của Bạch Ngọc Đường không có chút khách khí nào, khiến Bạch Khởi cười khổ, lão nhân gia không muốn nhìn thấy Mã Thác Sa thì thôi, làm gì mà không nể mặt phụ thân, ngay cả tên béo Bạch Tiêu Sái cũng mắng? Thật không nể mặt chút nào... Tuy nhiên... Tên béo đó ngoài việc ăn chơi trác táng, cờ bạc trai gái ra, ức hiếp bá đạo ra thì đích thực là một phế vật chân chính, có điều những lời này trong lòng mọi người đều hiểu chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng điều khiến Bạch Khởi bất ngờ nhất là Bạch Kinh Thiên với việc này lại không hề có bất cứ ý kiến nào, đứng dậy rồi cung kính nói:

- Vâng, thúc tổ. Ta bảo đảm không để họ xuất hiện trước mặt người..

Phản ứng của Bạch Kinh Thiên khiến Bạch Khởi không nói được lời nào, cũng không nói nhiều thêm, chỉ là hiếu kỳ nhìn Bạch Ngọc Đường nói:

- Lão gia tử, sao người đang yên đang lành lại chạy tới Vương Đô này?

- Hừ... Còn không phải vì ngươi sao? Ngày quyết đấu của tiểu tử ngươi và An Đức Lỗ đã gần đến rồi, ta nghe một lão bằng hữu ở Tây Bắc nói lần này An Đức Liệt đã phái một sứ đoàn đến, tên tiểu tử An Đức Lỗ cũng ở trong đó, hơn nữa không chỉ là hắn... Lão già Ti Kiêu Kiệt cũng có, ta đến không sợ An Đức Lỗ có thể làm gì được ngươi, chỉ sợ lão Ti Kiêu Kiệt chơi trò gian trá, tên đó không phải là thứ tốt đẹp gì.

Bạch Ngọc Đường ngồi đó nhìn Bạch Khởi rồi lớn tiếng ồm ồm nói.

- Cái gì! Bên trong sứ đoàn lần này của đại Công Tước An Đức Liệt vào Vương Đô lại có cao thủ của Liệt Diệm Tông và Tây Bắc Đấu Vương Ti Kiêu Kiệt sao?!

Bạch Kinh Thiên đang đứng đó rõ ràng đang rất kinh ngạc, không nén được lớn tiếng nói.

- Đúng vậy... Sao các ngươi không biết à? Uhm... Nhưng cũng đúng, nếu không phải là lão bằng hữu của ta cổ quái đi trộm tiền ở phủ đệ của An Đức Liệt thì cũng sẽ không biết Ti Kiêu Kiệt cũng ẩn trong sứ đoàn để đến Vương Đô... Các ngươi không biết cũng là chuyện bình thường....

Bạch Ngọc Đường nghe xong liền ngậy người, nhưng lập tức lại cười hăng hắc nói.

- Chờ chút... Sứ đoàn gì vậy!?

Bạch Khởi đôi chút tò mò hỏi, với cái sứ đoàn gì đó Bạch Khởi thực chất không biết gì.

- Uhm... Lần này... Đại Công Tước An Đức Liệt phái sứ đoàn muốn để con trai hắn lấy Tam công chúa, cho nên phái sứ đoàn đến Vương Đô cầu hôn, họ đã xuất phát hai tháng rồi, nhưng chỉ mấy ngày nữa là đến Vương Đô, những tướng lĩnh cao cấp chúng ta đã nhận được triệu kiến của Bệ hạ, Cẩm Vệ Quân, Thành Vệ Quân, Tứ Đại Doanh, Cận Vệ Quân, đều đã nhận được mệnh lệnh... Còn về Vương Đô Đặc Cảnh Ty... Uhm... Chuyện này... Có lẽ Ông Hải cũng biết rồi... Nhưng con biết đấy, tên đó có lẽ xoay một cái đã quên rồi... Còn con lại bận việc luyện binh, ta cũng quên không nói cho con biết... Có điều hiện tại xem ra chuyện này không còn đơn giản như trước nữa... Họ lại để Ti Kiêu Kiệt ẩn mình trong đó, Bệ hạ muốn đích thân triệu kiến sứ đoàn, lỡ như Ti Kiêu Kiệt ẩn nấp trong đó lại gây bất lợi với Bệ hạ, vậy thì hậu quả thật sự khó lường rồi...

Bạch Kinh Thiên vội vàng giải thích, có điều nói mãi rồi sắc mặt của Bạch Kinh Thiên lại ngưng trọng lại, sau khi nói rồi sắc mặt đã trở nên vô cùng khó nhìn.

Chấp tay về phía Bạch Ngọc Đường, Bạch Kinh Thiên cung kính nói:

- Lão tổ tông, ta muốn tiến cung một chuyến, chuyện này không nhỏ, không thể chậm trễ, sứ đoàn mấy ngày nữa sẽ đến, lỡ như đến lúc đó Bệ hạ có chuyện gì, vậy thì thật không hay....

- Được rồi... Được rồi, người đi đi, đi đi... Đúng là, có trên Lệnh Trường Khôngg ở đây, cho dù là Ti Kiêu Kiệt cũng e là phải co cánh đi về, Ba Phạt Lợi Á Tứ Đại Đẩu Vương chỉ có Lệnh Trường Khôngg tu vi cao nhất, hơn nữa hắn tận trung với Hoàng Thất, có hắn ở đây thì không có vấn đề gì đâu... Hắc hắc... Huống hồ gì, tuy những năm này Hoàng Cực Tông đã bế môn không quản thế sự, có điều... Trong số họ cao thủ như mây, nếu thật sự Vương thất Ba Phạt Lợi Á xảy ra chuyện gì, ta nghĩ họ cũng sẽ không vén tay bàng quan đâu, Quốc vương sẽ không có chuyện gì, người cứ yên tâm đi, có điều... Nếu như người muốn đi thì cứ đi... Nói thế nào thì tin này vẫn còn có tác dụng, tuy không đến mức vì vậy mà ban thưởng cho người, nhưng ít nhất cũng có thể khiến Bạch Gia càng vững vàng hơn... Muốn đi thì mau đi đi... Sau đó người về đây nói cho ta chuyện những ngày này của Bạch Khởi...

Bạch Ngọc Đường xoa thẳng tay nói, dứt lời thì để Bạch Kinh Thiên rời đi.

Bạch Kinh Thiên rời đi rồi, Bạch Ngọc Đường lại dò xét Bạch Khởi một lần nữa, sau đó tặc lưỡi nói:

- Ài... Vốn ra ta còn có chút lo lắng lần này một khi An Đức Lỗ đến Vương Đô người sẽ rất nguy hiểm, nhưng hiện giờ xem ra ta lo lắng thừa hơi rồi... Chà chà... Cửu Tinh Đẩu Tông... Cửu Tinh Đẩu Tông mười bảy tuổi... Đời này của ta còn chưa từng nghe qua đấy, tên tiểu tử An Đức Lỗ không phải là đối thủ của người, cho dù là Ti Kiêu Kiệt thật sự dùng bí pháp của Liệt Diệm Tông của chúng để giúp An Đức Lỗ cũng vô dụng... Ha ha...

- Bí pháp?

Bạch Khởi kinh dị nói.

- Uhm... Liệt Diệm Tông có một bí pháp, họ có thể ở trong tình huống là một cao thủ cam tâm tình nguyện, chuyển toàn bộ sức mạnh của đối phương đến một người khác, khiến người đó trong chớp mắt có tu vi của đối phương... Nhưng ta nghĩ... Cho dù chúng có dùng bí pháp này cũng không có tác dụng gì... Trừ phi là đích thân Ti Kiêu Kiệt truyền công, nếu không An Đức Lỗ tất nhiên không phải là đối thủ của người, tuy bí pháp này không tồi, nhưng lại không phải không có khuyết điểm, một khi truyền công thì cao thủ truyền công chắc chắn sẽ chết, hơn nữa người có được sức mạnh của đối phương, tu vi cuối cùng cũng sẽ bị đình chỉ không tiến bộ thêm, hơn nữa sức mạnh có được chỉ có thể phát huy một nửa mà thôi, An Đức Lỗ như vậy sao có thể là đối thủ của người?

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng rồi nói như vậy.

- Đây là tại vì sao? An Đức Lỗ thật sự quan trọng như vậy sao? Đáng để Liệt Diệm Tông hi sinh một cao thủ để tăng tu vi cho hắn?

Bạch Khởi có chút khó hiểu nói.

- Hắc hắc... Đương nhiên không, có điều ta biết An Đức Lỗ là cháu ruột của đại Công Tước An Đức Liệt, hơn nữa là người thứ hai thừa kế tước vị của hắn, ngoài con trai độc nhất của An Đức Liệt ra An Đức Lỗ có

khả năng nhất sẽ thừa kế tước vị, hơn nữa tước vị thế tập đó vốn là của phụ thân An Đức Lỗ, An Đức Lỗ lại là con cháu của Liệt Diệm Tông, xem ra lão già Ti Kiêu Kiệt có ý đồ không nhỏ với Liệt Diệm Tông...

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nói một cách âm ờ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

166. Chương 165: Thanh Niên Cao Thủ Bại Tận Vương Đô

Ngày trôi qua rất nhanh, sứ đoàn của An Đức Liệt phái đến cũng không hề chậm chạp, ngày hôm sau đã tiến vào thành Hoa Hồng, sớm hơn vài ngày so với thời gian dự kiến, khiến các quan viên ở Vương Đô không kịp trở tay, đặc biệt là Lễ Bộ và cả các đại quân ở Vương Đô, từng nơi đều không kịp xoay sở, cũng không biết họ có phải cố ý hay không, nếu không phải ngày thường Thành Vệ Quân và Cẩm Vệ Quân đều luyện tập đều đặn, nếu không phải người của Lễ Bộ sớm đã có được thông báo từ nửa tháng trước mà bắt đầu chuẩn bị, vậy thì lần này sẽ khiến Vương Đô mất đi thể diện rồi.

Sứ đoàn tổng cộng có hơn ba nghìn người, ba nghìn người này lại đều là những kỵ binh kỷ luật chỉnh tề, ai cũng mặc hắc y, đây cũng là đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ tinh nhuệ thủ hạ của Công Tước An Đức Liệt, cái tên này có chút gần gũi với Hắc Y Quân của Bạch Khởi, nhưng điều khiến Bạch Khởi không thể không thừa nhận là, đối phương quả thực đội quân đó tinh nhuệ hơn các thủ hạ đang tùm tùm lại loạn hàng đứng đó của mình, dù gì đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ cũng chỉ là ba nghìn người, nhưng thực lực của mỗi người đều là cao thủ cấp Đầu Sư, trên đại lục này có lẽ không tính là gì... Nhưng... Ở Ba Phạt Lợi Á này thì quả thực là không hề hổ thẹn với hai từ tinh nhuệ, theo những gì mà Bạch Khởi biết hiện nay thì Ba Phạt Lợi Á dường như không có bất cứ một nhánh quân đội nào có thể chống chọi với đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ, đương nhiên nếu là năm trăm lính Cuồng Sư Vệ của Bạch Khởi ra tay, vậy thì kết quả không cần bàn thêm.

Đại Công Tước An Đức Liệt lại phái hết toàn bộ đội Hắc Y Kỳ Sĩ tinh nhuệ nhất trong tay mình đến Vương Đô, điều này khiến không ít người đều bắt đầu suy nghĩ An Đức Liệt rốt cuộc là có ý gì, phải biết rằng đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ ba nghìn người này là những người tinh nhuệ nhất trong những người tinh nhuệ, tập trung lại có thể đối trận với ba vạn bộ binh, nhưng đây lại là thành Hoa Hồng Vương Đô, đừng nói là ba nghìn quân Hắc Y Kỳ Sĩ, cho ba vạn cũng không làm nên chuyện gì, nếu nói An Đức Liệt muốn dựa vào đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ ở gây chuyện ở Vương Đô, không thể không nói rằng hắn là một tên ngu ngốc chính cống.

Bởi vì ba nghìn người này tuy rằng tinh nhuệ, nhưng khi họ tiến vào thành Vương Đô, đã bị quân của Ba Phạt Lợi Á đóng chặt, cao thủ trong Vương Đô Hoa Hồng nhiều như mây, quân đội hùng hậu, bốn đại doanh Vương Đô đã có hai mươi vạn binh mã, Cẩm Vệ Quân Vương Đô hai mươi vạn, Thành Vệ Quân hai mươi vạn, Vương Đô Đặc Cảnh Ty năm vạn, Vương Gia Cận Vệ Đội năm vạn, tổng lại đã có hơn bảy mươi vạn binh mã, còn có cao thủ riêng của các đại quý tộc trấn giữ, nói không hề khoa trương, đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ ba nghìn người này bên ngoài có thể là hổ dữ, nhưng đã đến Vương Đô họ cũng phải nằm yên đó, chỉ hơi có bất cứ xung động gì lập tức sẽ bị nghiền nát thành trăm mảnh.

Cho nên rất nhiều người đều không hiểu nguyên nhân An Đức Liệt làm như vậy là ở đâu, không ai cho rằng An Đức Liệt là một tên ngốc, nếu An Đức Liệt là một tên ngốc, hắn cũng không thể nào làm được đến ngày hôm nay, nhưng hiện tại An Đức Liệt với Vương Đô đã là thế như nước với lửa, vậy mà hắn còn phái đội quân tinh nhuệ của mình tới, điều này khiến rất nhiều người không hiểu được đây là ý gì.

Nhưng không hiểu thì không hiểu, An Đức Liệt hiện giờ vẫn chưa chính thức trở mặt với Vương Đô, cũng không gương cờ độc lập, cho nên bất kể thế nào tuy mọi người đều rõ trong lòng, nhưng ít nhất là An Đức Liệt hiện tại vẫn là thần tử của Ba Phạt Lợi Á, hơn nữa hắn đã trình quốc thư nói rằng muốn con trai của mình lấy Tam Công chúa, lúc này cần giám sát những người này, quân phương không thể có bất cứ hành động gì, nếu không gây ra đại chiến, ai cũng không gánh vác nổi.

Bạch Khởi đang ở trong những ngày như vậy, Binh Đoàn I của Vương Đô Đặc Cảnh Ty thành Hoa Hồng Ba Phạt Lợi Á lại bị Hoàng Đế ủy phái đi làm nhiệm vụ, đó chính là phụ trách trị an của cả khu Tây, nói thực ra, đó vốn là địa bàn của Binh Đoàn II, nhưng lúc này không biết Hoàng Đế Bệ hạ trở bệnh gì lại đem vấn đề trị an của nơi này giao cho Vương Đô Đặc Cảnh Ty, giao cho Bạch Khởi... Vốn lẽ điều này không phải là vấn đề, Vương Đô Đặc Cảnh Ty và chuyện lo trị an, đây là điều tất cả mọi người đều biết, nhưng vấn đề là

ở chỗ, đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ ba nghìn quân này còn có toàn bộ sứ đoàn của An Đức Liệt toàn bộ đều đóng ở khu Tây của Vương Đô, lúc này giao nhiệm vụ này cho Bạch Khởi thì ý nghĩa lại không đơn giản chút nào.

Bất đắc dĩ... Phải đối diện với tình hình như vậy, Bạch Khởi chỉ có thể đem theo người của mình ngày đêm trấn thủ ở xung quanh, luân phiên trông chừng, sợ đám người này sẽ làm loạn gì đó, may rằng Hoàng Đế Bệ hạ cũng biết Binh Đoàn I không đủ sức để trông chừng đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ này, nên phải thêm người của Cẩm Vệ Quân và Thành Vệ Quân đến giúp, điều này khiến Bạch Khởi yên tâm hơn rất nhiều.

Cứ như vậy lại trôi qua thêm một ngày, ngày tiếp theo khi sứ đoàn ở Vương Đô, mấy chục người trong số họ đã đi về phía Hoàng cung dưới sự chỉ dẫn của thái giám Vương cung, Bạch Khởi biết đây là muốn triều kiến Quốc vương Bệ hạ Lý Tự Minh, còn trong đám người này, Bạch Khởi dễ dàng phát hiện ra An Đức Lỗ thân vận nhung trang và Tây Bắc Đẩu Vương Ti Kiêu Kiệt mặc bộ y đang giấu mình phía cuối cùng.

- Đại nhân... Đầu não của sứ đoàn đã đi hết rồi, chắc sẽ không có việc gì, hay là ngài quay về nghỉ ngơi đi....

Uông Quân đứng bên cạnh Bạch Khởi trong một con hẻm nhỏ bên ngoài nơi ở của sứ đoàn nhỏ giọng nói với Bạch Khởi.

- Uhm... Các người tiếp tục trông chừng, ta đi trước vào Vương cung xem thử, hắc hắc... Nếu như ta không đoán sai, có lẽ hôm nay sẽ có kịch hay để xem rồi.

Bạch Khởi nhìn An Đức Lỗ đang cưỡi ngựa rời đi, bèn nhàn nhạt nói với họ, dứt lời cũng xoay người bước đi.

Vương cung là nơi thế nào? Đó dĩ nhiên không phải là nơi với cấp bậc như Bạch Khởi có thể ra vào tự do, đặc biệt là vào lúc này, càng không thể, nhưng đừng quên rằng, còn có hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, có họ ở bên cạnh, Bạch Khởi muốn vào cũng không phải là vấn đề gì to tát.

Tới trước cửa Vương cung, Bạch Khởi vốn dĩ chuẩn bị tìm người thông báo thì phát hiện Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư đang đứng ở cửa bên Vương cung vẫy tay với Bạch Khởi, khuôn mặt cười rạng rỡ, không chỉ hai người bọn họ, Bạch Khởi bất ngờ phát hiện cả Độc Cô Chiến Thiên cũng tới, Bạch Khởi bước tới, Bối Tác Tư tùm tùm cười thấp giọng nói:

- Ha ha, sớm biết là tiểu tử người sẽ đến mà, người mà không đến nữa thì bọn ta đã vào rồi, hôm nay nghe nói là có kịch hay đây... Bọn ta không muốn bỏ lỡ đâu..

- Có chuyện thật sao?

Bạch Khởi hiếu kỳ hỏi, hần vốn chỉ là suy đoán có lẽ sẽ có chuyện, không ngờ đã được chứng thực lại từ miệng của Bối Tác Tư.

- Phí lời, người cho rằng An Đức Liệt hiện tại thật là chung sống hòa bình với chúng ta sao, lòng dạ của hần thế nào mọi người đều biết, chỉ còn thiếu nước mưu phản thôi, hần phái sứ đoàn yết kiến là để cầu hôn sao? Ta khinh... Tuy mọi người ta được xưng tôn là đóa hoa hồng của Ba Phật Lợi Á, vô số anh hùng hào kiệt theo đuổi đến nay, nhưng An Đức Liệt long trọng phái nhiều người đến như vậy, người nghĩ chỉ để ngắm cảnh thôi sao, hơn nữa còn có Tây Bắc Đẩu Vương Ti Kiêu Kiệt trong đó, dựa vào tình báo của chúng ta, e là hôm nay họ sẽ gặp phiền phức đây, chỉ là không biết đám người đó chuẩn bị thế nào thôi....

Lý Tầm Hoan trợn mắt nhìn Bạch Khởi rồi ngoác miệng nói, chẳng khó nhận ra rằng tên này có ẩn tượng cực tẻ với An Đức Liệt.

Nhưng điều này cũng không có gì kỳ lạ, Lý Tầm Hoan là một vương tử cao quý chính cống, An Đức Liệt lại là loạn thần tặc tử, nếu muốn làm hồng giang sơn của Lý Gia, Lý Tầm Hoan dĩ nhiên sẽ không thể cho phép, nếu còn có hảo cảm gì với An Đức Liệt thì trừ phi đầu của Lý Tầm Hoan bị ngựa đá văng đi rồi.

- Uhm... Nói như vậy vẫn chưa biết chúng định làm trò gì sao? Bệ hạ chuẩn bị chưa?

Bạch Khởi nghe xong liêu tò mò hỏi.

- Hắc, đừng quan tâm ông ấy, chẳng lẽ chúng còn có thể làm ra trò gì sao? Nói thực cho người biết, vị lão gia tử của Bạch Gia các người hôm nay đã được phụ vương ta mời vào cung rồi, không chỉ có ông ta, còn có cả Kinh Đẩu Sư Lệnh Trường Không, ha ha... Hai Đẩu Vương cộng thêm năm cận vệ quân hoàng gia

trình nhuệ và cao thủ vương thất ta trấn giữ, mấy chục người kia còn có thể lật trời sao? Đi... Cùng ta đi xem xem!

Lý Tầm Hoan cười hăng hắc kéo theo Bạch Khởi đi vào trong nội viện của Vương cung.

Họ đi vào từ cửa bên cạnh, đi vòng qua ngự hoa viên tiến vào một góc trong bên cạnh chính điện, khi họ bước vào đã phát hiện tình hình không đúng, Quốc vương Bệ hạ lại ngồi ở trong diễn võ trường Vương đình ở bên cạnh chính điện, còn bá quan quần thần đều đã qua bên đó, người của sứ đoàn cũng ở đó, điều này khiến mấy người họ thấy tò mò, họ vào muộn hơn đám sứ thần kia khoảng nửa giờ, lại không ngờ chuyện đã thật sự xảy ra.

Nhìn về hướng diễn võ trường, Bạch Khởi thoáng nhìn thấy một thanh niên cao thủ Vương Đô, dường như gọi gì đó đến, tóm lại là một thanh niên cao thủ, còn về tên thì Bạch Khởi không nhớ ra, các thanh niên trong Vương Đô Bạch Khởi chỉ biết có mấy người của Bối Tác Tư, còn về những thanh niên cao thủ khí giới đó Bạch Khởi thực sự lười quen biết... Cùng đám người đó không có chung lời nói, người nào cũng quái dị chẳng giống người nào, nhưng nhìn thấy mình đám người đó lại xoay người mà chạy, chỉ nhìn vào điểm này cũng biết họ chẳng có cốt cách gì, cũng chẳng có tiền đồ gì.

Nhưng thanh niên cao thủ xuất thân quý tộc của lúc này đang giao chiến cùng kẻ địch An Đức Lỗ của Bạch Khởi, hai người cầm vũ khí trong tay đối trận, chỉ nhìn thoáng qua, Bạch Khởi cũng biết thanh niên cao thủ kia e là muốn chơi đùa... Không có gì đáng chú ý, An Đức Lỗ rõ ràng lợi hại hơn hẳn nhiều, vị nhân huynh này cũng là một Đại Đấu Sư, nhưng dốc toàn lực đến mức thở hổn hển mà ngay cả đến vạt áo của người ta cũng không chạm vào được thì còn kiếm sống thế nào nữa.

- Rốt cuộc là thế nào?

Bất luận là Bạch Khởi hay là bọn Lý Tầm Hoan đều rất hiếu kỳ với chuyện này, tại sao sứ đoàn yết kiến lại biến thành tử vong, có điều họ đều không lên tiếng hỏi, Bối Tác Tư bên này đã bước lên tóm lấy một hộ vệ nội đình, nắm lấy cổ áo kéo đến trước mặt bọn Bạch Khởi hỏi.

Người đó vô duyên vô cớ bị kéo qua đang muốn lên tiếng mắng, nhưng sau khi nhìn thấy mấy người trước mặt mình lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nuốt nước miếng căng thẳng đáp:

- Chuyện này... Hồi bẩm Tam vương tử và mấy vị thiếu gia, vừa rồi sau khi sứ đoàn yết kiến Bệ hạ còn chưa lên tiếng, tên An Đức Lỗ kia đã đứng dậy nói là nghe tiếng thanh niên cao thủ Vương Đô nhiều vô số kể, hẳn tự phụ tu vi không tồi, nên muốn khiêu chiến tất cả thanh niên cao thủ Vương Đô, hẳn muốn đánh bại toàn bộ thanh niên cao thủ.

- Đánh bại toàn bộ thanh niên cao thủ? Chỉ mình hắn?

- Đầu óc hắn có vấn đề à, có Độc Cô biến... Uhm. Chiến Thiên ở đây... Hắn tính là khi gì chứ, hơn nữa còn có Bạch Khởi của chúng ta nữa... Tiểu tử này thật là không biết sống chết mà.

Vừa nghe thấy lời hộ vệ nói, Bối Tác Tư lập tức khinh miệt nói, nhưng khi nói đến Độc Cô Biến Thái không dám nói hết lập tức chuyển miệng, nhìn Độc Cô Chiến Thiên không có phản ứng gì mới thở phào một hơi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

167. Chương 166: Ta Tới Rồi

- Đúng thế... Không biết thế nào mà lại tưởng mình là chiến thần thật, so sánh với đám rác rưởi đó có gì hay ho đâu... Không biết thế nào chứ chẳng lẽ thủ hạ của lão An Đức Liệt đó lại toàn là hạng người như thế này?

Lý Tầm Hoan cũng khinh thường nói.

- Ta nhìn không ra hắn... Ừm... Con người này... không đơn giản... chí ít thì... thực lực ở phía trên ta...

Rõ ràng là lời nói của Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan đều có lập trường rõ ràng, còn Độc Cô Chiến Thiên tỏ ra ngay thẳng hơn nhiều, lạnh lùng liếc nhìn An Đức Lỗ phía xa, ánh mắt rất hưng phấn nói.

Lúc này đương nhiên không chỉ có mấy người họ quan sát An Đức Lỗ, Bạch Khởi cũng đang quan sát gã. Kết quả quan sát không ngoài dự liệu, gã An Đức Lỗ này chỉ ở trình độ Cửu Tinh Đẩu Linh, không cần phải hỏi, trong giới thanh niên, Cửu Tinh Đẩu Linh tuyệt đối có thể xưng là thiên tài trong những thiên tài rồi, dù sao thì An Đức Lỗ cũng chỉ mới 28 tuổi, đạt được cấp bậc này trước 30 tuổi thì phải nói là đã rất hiếm trong lịch sử của Ba Phạt Lợi Á.

Phải nói là hiện tại An Đức Lỗ có quyền tự cao... Có điều, thực ra không phải Bạch Khởi xem thường An Đức Lỗ, gã này hồi 26, 27 tuổi vẫn chỉ là một Đại Đẩu Sư, từ điểm này có thể thấy thiên tư của gã thế nào, chỉ trong một năm gã có thể từ Đại Đẩu Sư đột phá lên Cửu Tinh Đẩu Linh, đánh chết Bạch Khởi cũng không tin, ngay cả thiên tài thật sự như Độc Cô Chiến Thiên cũng không có bản lĩnh đột phá nhanh như thế, chứ nói gì đến gã này. Lúc nhìn thấy gã, Bạch Khởi đã gần như có thể đoán ra gã này đang được Liệt Diệm Tông cho dùng bí pháp.

Theo Bạch Khởi, Liệt Diệm Tông hơi quá nhỏ mọn, đã sử dụng bí pháp thì nên tìm một cao thủ kế thừa chứ, phải biết rằng sau khi kế thừa thì không thể tiếp tục thăng cấp nữa, chỉ tìm một Cửu Tinh Đẩu Linh thì hơi quá hẹp hòi.

Nhưng nghĩ lại thì Bạch Khởi hiểu ra rằng, cấp Cửu Tinh Đẩu Linh không cao không thấp, song trong giới thanh niên thì hoàn toàn xứng đáng là cao thủ rồi. Liệt Diệm Tông không phải không có cao thủ, để chúng tổn thất một, hai cao thủ giúp đỡ An Đức Lỗ tăng thêm thực lực cũng không phải không thể, song Liệt Diệm Tông đã muốn nắm giữ An Đức Lỗ với mưu toan khác, thì chúng sẽ không cho An Đức Lỗ thực lực quá cao, nếu không rất khó điều khiển, Cửu Tinh Đẩu Linh không cao không thấp cũng tốt rồi.

- Cửu Tinh Đẩu Linh... Chiến Thiên, người có chắc chắn không?

Bạch Khởi chỉ khẽ hỏi một câu như vậy, nhưng đột ngột lôi cuốn ánh mắt của 3 người. Thực lực hiện tại của Bạch Khởi rất cuộc mạnh thế nào họ đều không biết, song đại khái biết là hiện tại Bạch Khởi vượt trội ngày trước, lợi hại hơn ngày trước rất nhiều nhưng cụ thể là mạnh thế nào... đại khái thôi họ cũng không biết. Vốn đoán là chỉ ở khoảng Đẩu Linh cao cấp, nhưng bây giờ xem ra thực lực của Bạch Khởi e là không chỉ có thế.

- Lẽ nào tên này đã đột phá đến cấp Đẩu Tông?

Trong đầu 3 người bỗng nhiên cùng xuất hiện một dấu hỏi to đùng, vẻ mặt nhìn Bạch Khởi đều hơi kì quái.

- Á...

Cùng với tiếng kêu thảm, mấy người mới không tập trung vào Bạch Khởi nữa. Cao thủ trẻ tuổi quyết chiến với An Đức Lỗ đã bị An Đức Lỗ giải quyết bằng một đường kiếm. Lúc này An Đức Lỗ đứng trên 'vô đài' mặt vênh váo, cười nhạt nói:

- Người ta đều nói Vương Đô nhân tài đầy rẫy, ta thấy cũng chỉ thế mà thôi.

Câu nói vừa dứt, mọi người xôn xao. Tuy đã có ba, bốn cao thủ bại dưới tay của An Đức Lỗ, nhưng lời của gã cũng hơi quá một chút. Lý Tự Minh – Quốc Vương Ba Phạt Lợi Á ngồi trên ngai, mặt tái mét, lần này có thể nói là mặt không còn một tia máu. Phái mấy cao thủ ra mà tất cả đều chết trong tay An Đức Lỗ, việc này khiến Lý Tự Minh cảm thấy mất hết thể diện.

- Còn ai dám ra chiến đấu...

Lý Tự Minh mặt tái mét, ngồi đó buông một câu như thế, tiếng nói không to nhưng đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy. Mọi người đều biết, lúc này vị Quốc vương Bệ hạ vô dũng này đang tức giận.

Song nói đi cũng phải nói lại, nếu là họ gặp tình cảnh thế này chắc cũng sẽ tức giận. Quốc vương Bệ hạ bị một gã tiểu tốt An Đức Lỗ quét hết sĩ diện, mà bị người của An Đức Liệt làm mất thể diện thì nào vui được. An Đức Liệt vốn là loạn thần tặc tử lộ rõ chân tướng, nếu không phải Vương Quốc hiện tại vẫn chưa sẵn sàng, e rằng với tính cách của Bệ hạ đã khai chiến lâu rồi...

- Để ta...

Một cao thủ trẻ tuổi lại nhảy ra, sắc mặt Lý Tự Minh mới hơi dễ coi hơn chút. Có điều cao thủ nhảy ra đó bị An Đức Lỗ hạ gục nhanh chóng. Việc này khiến vẻ mặt hơi dễ coi hơn chút của Lý Tự Minh lại trở nên

khó coi... và còn u ám hơn nữa.

- Ha ha... Bệ hạ, ta thấy người đừng nên phái bọn ăn hại này ra nữa, nếu không, chỉ có thể trở thành vong hồn dưới kiếm của ta thôi. Lẽ nào các cao thủ ở Vương Đô lại chỉ có tí bản lĩnh này sao? Ha ha, nực cười. Ta còn tưởng Vương Đô có thể có cao thủ sánh vai được với ta cơ. Tuy ở đất phong của Đại Công Tước An Đức Liệt ta vẫn là cao thủ trẻ tuổi số 1, song ít ra phải có người có thể đối đầu với ta một trận mà không chết chứ... Ở đây... Ha ha...

An Đức Lỗ đứng đó vô cùng huênh hoang nói. Gã không sợ Lý Tự Minh, nói chính xác là bây giờ Lý Tự Minh không thể làm gì được gã, vì gã là một trong các sứ thần của Đại Công Tước An Đức Liệt. Gọi là hai nước đánh nhau, không giết sứ giả. Hơn nữa hiện tại Vương Quốc và Đại Công Tước An Đức Liệt chưa chính thức đối đầu nhau. Lý Tự Minh càng không thể làm gì gã, đặc biệt là sau khi gã đánh bại mấy cao thủ trẻ của Vương Đô.

Phải nói là, An Đức Lỗ vốn là người vô cùng tự phụ, đặc biệt là sau khi có được sức mạnh, gã càng như vậy, đối với những cao thủ trẻ cùng lứa gã chẳng xem ai ra gì từ lâu rồi. Có lẽ theo gã, ở Ba Phạt Lợi Á, trong đám cao thủ trẻ ở cả Đại lục Đông phương, gã có thể liệt vào vị trí số 1.

Pặp!

Lý Tự Minh vỗ mạnh một phát vào tay vịn trên ghế rồng bên cạnh, rồi gằn giọng nói:

- Lẽ nào lớp trẻ Vương Đô chúng ta không có cao thủ sao? Một An Đức Lỗ tép riu lại khiến các cao thủ của Vương Đô ta bó tay chắc?

- Việc này...

Đám quan viên ngồi xung quanh Lý Tự Minh ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên nói gì. Thực ra đối phó An Đức Lỗ không rắc rối, mấy đại quý tộc ai chẳng có mấy cao thủ? Nếu nói đơn thuần là phải giết chết An Đức Lỗ thì không khó, nhưng vấn đề là... cần cao thủ trẻ, cao thủ trẻ của Vương Đô tuy không ít, trong đó không thiếu cường giả, song bây giờ xem ra họ dường như đều không phải đối thủ của An Đức Lỗ.

- Bệ hạ, người quên... Độc Cô Chiến Thiên của Độc Cô gia rồi à... Nếu hấn ra tay...

Một lão thái giám khom người đứng bên Lý Tự Minh khẽ nói.

Nghe xong câu này, mép Lý Tự Minh nhếch lên một nụ cười gượng gạo, không phải không tin vào Độc Cô Chiến Thiên, người của Độc Cô gia đều biến thái, Lý Tự Minh tin rằng một khi Độc Cô Chiến Thiên xuất chiến, trong giới trẻ tuyệt đối không có ai là đối thủ của hắn, dù là gã An Đức Lỗ đang cực kì vênh váo phía trước....

Nhưng vấn đề là, tuy hắn là Quốc Vương nhưng hắn cũng không ra lệnh cho Độc Cô Chiến Thiên được. Nếu tên tiểu tử đó thực sự không nghe lời thì hắn cũng chẳng làm gì được. Lúc đó hắn muốn mời Độc Cô Chiến Thiên, nhưng sợ người ta không nể mặt thì chẳng phải càng khó coi sao?

Nụ cười gượng của Lý Tự Minh bị mọi người để ý, những đại thần quý tộc xung quanh đều hiểu ý của Bệ hạ, cũng hiểu Bệ hạ đang nghĩ gì. Nhưng khi nghĩ đến Độc Cô Chiến Thiên thì tất cả mọi người đều bất giác nhếch mép cười gượng gạo, ai mà có thể động đến tên đó? Chắc Bệ hạ cũng buồn phiền vì việc này....

- Bệ hạ... lẽ nào người quên... còn có người có thể đánh bại Độc Cô Chiến Thiên, người đó đánh bại được Độc Cô Chiến Thiên thì để hắn xuất chiến không phải tốt hơn sao? Tin rằng hắn đã có thể đánh bại Độc Cô Chiến Thiên thì chiến thắng An Đức Lỗ chắc cũng không thành vấn đề.

Lúc này Bối Long Lan Lăng - bố của Bối Tác Tư chen lên phía trước Lý Tự Minh, mỉm cười nói.

Câu này làm ánh mắt Lý Tự Minh sáng lên, đúng là hắn quên mất người được mệnh danh là cao thủ trẻ số 1 Vương Đô - Bạch Khởi. Tuy Lý Tự Minh cũng không hiểu rõ thực lực hiện nay của Bạch Khởi, song theo tin tình báo và suy đoán của các cao thủ bên cạnh thì có lẽ... Bạch Khởi đã đến cấp bậc đó rồi, nếu thế thật thì đối phó An Đức Lỗ tất nhiên không thành vấn đề.

- Bạch tướng quân, người nghĩ... Bạch Khởi xuất chiến thì thế nào?

Nghĩ đến đây, Lý Tự Minh nhìn sang Bạch Kinh Thiên ở phía bên trái, cách đó mấy chục mét, nói to.

- Bệ hạ... Thằng con nhà ta xuất chiến, chắc chắn không có sơ suất gì.

Bạch Kinh Thiên biết rõ trình độ của Bạch Khởi, Cửu Tinh Đẩu Tông cơ mà, đối phó một An Đức Lỗ không phải dễ như bỡn à? Đơn giản như thái rau vậy. Hơn nữa... lúc này Bạch Khởi xuất chiến, nếu thắng thì lợi ích Bạch Khởi có được tất nhiên không ít. Vì vậy Bạch Kinh Thiên không cần nghĩ ngợi liền đứng ra nhận lời luôn. An Đức Lỗ ở đằng xa nghe thấy cái tên Bạch Khởi, bỗng nheo mắt lại rồi cười nhạt vẻ khinh thường.

- Được... Đã vậy thì lập tức truyền Bạch Khởi đến...

Lý Tự Minh nghe xong câu nói đó thì cười ha hả nói, vẻ mặt dễ chịu hơn nhiều.

- Không cần đâu... Ta đến rồi...

Tiếng Lý Tự Minh vừa dứt thì giọng Bạch Khởi vang lên, sau đó một cú nhún người từ xa vọt lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống vị trí trung tâm võ đài.

Lý Tự Minh ngậy người ra, đánh mắt nhìn 3 người đám Bối Tác Tư ở đằng xa, vẻ mặt bình tĩnh ngộ, miệng nở nụ cười nghiền ngẫm, nhìn xoáy vào Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư. Hắn biết lúc này Bạch Khởi đến đây, có cả Độc Cô Chiến Thiên, hắn không dứt bỏ được quan hệ với hai tên tiểu tử khôn kiếp này, song bất kể chúng đến với mục đích gì, ít ra lần này chúng làm không sai, lại còn giúp đỡ hắn nữa.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

168. Chương 167: Một Kiềm Phân Thân

- Bạch Khởi?

An Đức Lỗ nhìn Bạch Khởi trước mặt, mép nhếch lên điệu cười khinh thường. Đúng thế, là khinh thường. Bây giờ An Đức Lỗ rất tự phụ, cũng rất tự tin. Gã này là điển hình của loại người giàu lên nhanh chóng rồi không coi ai ra gì, làm như cả thiên hạ đều không bằng được gã vậy, huênh hoang hơi quá mức. Thực ra gã không biết gã chỉ thuộc vào loại ếch ngồi đáy giếng. So với Bạch Khởi, gã chỉ là con cóc thể tích to một chút, hoàn toàn chẳng có gì đáng sợ. Nhưng hình như gã không hiểu điều này.

Liếc nhìn gã một cái, Bạch Khởi chẳng buồn để ý tranh cãi với gã. Trong mắt Bạch Khởi, người anh em mắc bệnh bại liệt trẻ em bẩm sinh và tê liệt não này có chút vấn đề về chỉ số IQ, nói chuyện với người sắp chết chỉ tốn nước bọt thôi. Trong mắt Bạch Khởi, người anh em này chẳng qua chỉ là một đồng điểm giao dịch và một viên đá quý nhiệm vụ cấp B, ngoài ra gã chẳng là gì cả.

- Bệ hạ... Thần muốn quyết đấu với vị An Đức Lỗ này... Song thần có một điều kiện, hi vọng Bệ hạ đồng ý...

Bạch Khởi quay người, hành lễ theo kiểu quân đội với Lý Tự Minh rồi nói hết sức cung kính.

- Ừm... Điều kiện gì, người nói ra xem nào...

Lý Tự Minh có chút không vui, chau mày lại, song nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn Bạch Khởi với đôi mắt như kiếm sắc, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc Bạch Khởi muốn nói điều kiện gì.

Thực ra trong lòng Lý Tự Minh vốn rất vui sướng, nhưng câu nói của Bạch Khởi khiến Lý Tự Minh hơi không thoải mái. Chỉ là một bề tôi, khi Quốc Vương cần dùng đến người, người lại đòi điều kiện, Lý Tự Minh làm sao vui được chứ? Cho dù Bạch Khởi chiến thắng, Lý Tự Minh ban thưởng cho hắn, đồng ý điều kiện của hắn, sợ rằng cũng sẽ phải tính sổ. Vương Quốc không cần hạ thần kiểu đó, Lý Tự Minh cũng không cần thủ hạ kiểu đó, dù bản lĩnh của hắn cao hơn nữa cũng thế, thủ hạ không vâng lời giống như bom nổ chậm, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Lý Tự Minh không thích điểm này...

Không chỉ Lý Tự Minh mà cả những người xung quanh đều xôn xao, chau mày, cả những vương công đại thần và quý tộc được hưởng quyền lực tuyệt đối ở Vương Quốc kia, ai cũng thế. Ở Ba Phạt Lợi Á – đất nước vương quyền tối thượng này, nghênh ngang đưa ra điều kiện giao dịch với Quốc vương Bệ hạ không được phép xảy ra. Ngay cả Bạch Kinh Thiên đang ngồi đó cũng hơi mơ màng không hiểu, buồn phiền nhìn Bạch Khởi và nhủ thầm:

- Tiểu tử Bạch Khởi này bình thường rất thông minh, sao lại chỉ hồ đồ trong lúc này chứ? Lại dám ra điều kiện với Quốc vương Bệ hạ, lẽ nào hắn không biết việc này tuyệt đối không được phép xảy ra ở Ba Phạt Lợi Á sao?

Mọi người đều nín thở đợi câu tiếp theo của Bạch Khởi. Việc này Bạch Khởi không thêm để ý, không cảm thấy có gì không phù hợp. Thực ra Bạch Khởi là kẻ không toan tính gì, song hắn cũng sẽ không dại gì nhảy ra thương lượng điều kiện với Lý Tự Minh lúc này. Hắn nói như thế chẳng qua là để hắn hành sự thuận tiện hơn chút mà thôi.

- Bệ hạ... Thần hi vọng, nếu thần giết chết các hạ An Đức Lỗ này, thần sẽ không có tội.

Bạch Khởi cung kính nói.

- Ha ha... Ta tưởng là việc gì, hóa ra là việc này... Không sao, đao kiếm không có mắt, tử thương khó tránh khỏi, ta sẽ không trách người...

Lý Tự Minh cười ha hả nói. Thực ra điều Lý Tự Minh muốn nói nhất bây giờ không phải là câu này, hắn muốn nói với Bạch Khởi nhất là: “Tiểu tử, người hãy mau chém chết tên khốn kiếp này đi.”

Song với tư cách là một Quốc Vương, trong một số trường hợp cần phải giữ phong độ phù hợp. Tuy Lý Tự Minh mong muốn chém An Đức Lỗ thành tám mảnh rồi mang ra cho chó ăn, song nói năng vẫn phải đường hoàng chút. Dù thế nào cũng không được để mất phong độ chứ nhỉ?

- Giết ta? Người nhào vô đi...

An Đức Lỗ cười khẩy, khinh thường nói. Người huynh đệ này tự bành trướng mình lên mức cực điểm, lời của Bạch Khởi đối với gã chỉ là trò cười. Nếu bây giờ có người nói với An Đức Lỗ rằng thực ra gã là thượng đế đầu thai, có lẽ gã cũng tin, vì theo gã, gã cực kì mạnh, cực kì hoàn mỹ rồi, không phải chư thần đầu thai thì là cái gì?.

- Ai cho ta mượn một thanh kiếm!

Bạch Khởi đồng dạng hét to, vừa nói vừa đuổi tay phải ra. Nói thực là có cánh tay A Tu La và Liệt Sơn Quyền, đảm bảo giết chết An Đức Lỗ không có gì sơ suất, song cái thứ đó đã man quá, nếu giết chết An Đức Lỗ như thế tuy không thành vấn đề nhưng không tránh khỏi quá tanh mùi máu, hơi tàn nhẫn. Cứ nghĩ cảnh cánh tay xuyên qua thân thể đối phương, đập tung tóe óc của đối phương, Bạch Khởi gạt bỏ ý nghĩ này. Nếu hắn làm như thế, e rằng sau này những người đang có mặt nhìn thấy hắn đều kính trọng nhưng phải tránh xa.

- Con trai... Cho người mượn nè...

Câu nói của Bạch Khởi có vô vàn người phản ứng, không ít người chuẩn bị tháo kiếm ra, thậm chí Lý Tự Minh đã chuẩn bị gọi thái giám đi lấy bảo kiếm cho Bạch Khởi, có điều Bạch Kinh Thiên phản ứng nhanh nhất, tung kiếm của mình cho Bạch Khởi.

Bạch Khởi đón lấy kiếm, sau đó rút trường kiếm ra chia thẳng vào An Đức Lỗ, cười khẩy một cái, không thêm nhiều lời, xông thẳng về phía đó, lướt một đường kiếm... trong nháy mắt đầu của An Đức Lỗ đã bị Bạch Khởi chặt văng đi chỗ khác, nét mặt ngơ ngàng rơi phịch xuống đất.

Mọi người đều không dám tin mọi thứ trước mắt mình là thật. An Đức Lỗ vênh váo ngông cuồng lại sụp đổ dưới lưỡi kiếm của Bạch Khởi dễ dàng thế này sao? Họ vốn đang mong đợi một trận long hổ tranh hùng mà. Bây giờ xem ra mong đợi của khán giả tan vỡ rồi. Bạch Khởi ra tay quá dứt khoát, gọn gàng, không để cho người ta có cơ hội phản ứng, chỉ một đường kiếm giết chết An Đức Lỗ luôn.

Tất nhiên đây không phải là may mắn, mà là do thực lực dẫn đến. Thực lực của Cửu Tinh Đấu Tông gấp mười lần Cửu Tinh Đấu Linh thì An Đức Lỗ sao có thể là đối thủ của Bạch Khởi được chứ? Thực ra bản lĩnh càng cao Bạch Khởi càng hiểu ra một đạo lý: kỹ thuật chiến đấu nào, đấu khí nào, chiêu thức nào cũng đều là giả tạo... kiếm pháp nào, quyền pháp nào cũng đều là hư ảo... độ mạnh yếu của một cao thủ chỉ đánh giá ở ba phương diện... tốc độ, sức mạnh và phản ứng... chỉ cần nhìn vào ba mặt đó, tất cả những thứ khác đều là giả hết...

Cho dù Bạch Khởi đã quảng kiếm đi, không dùng chiêu thức kiếm nữa, song tốc độ của Bạch Khởi cực nhanh, sức mạnh cực lớn, chỉ trong nháy mắt, khi An Đức Lỗ còn chưa có phản ứng gì đã giết luôn đối phương, hoàn toàn không phải dùng những kỹ thuật kiếm hoành tráng gì để đọ sức với đối phương, tất cả chỉ là phát tấn công đơn giản, bình thường nhất...

Một cao thủ thực sự cần làm được là rèn luyện sức mạnh của mình, tăng nhanh tốc độ của mình, khiến phản ứng của mình đạt đến giới hạn cao nhất... Nếu làm được điều đó mới là cao thủ thực sự. Cứ dốc sức tu luyện kỹ thuật chiến đấu, đấu khí thì cuối cùng không thể có thành tựu gì.

Giải quyết xong An Đức Lỗ, khung cảnh xung quanh rất im lặng, mọi người ở đó đều sững sờ. Biểu hiện trước đó của An Đức Lỗ đã chứng tỏ gã có thực lực cấp Đấu Linh, cụ thể Đấu Linh mấy sao thì có lẽ mọi người không biết rõ, song có một điểm có thể khẳng định là An Đức Lỗ xứng đáng là một cường giả cấp Đấu Linh. Thế mà cường giả cấp Đấu Linh này lại bị Bạch Khởi giải quyết với một nhát kiếm... thì hẳn ở trình độ nào?

- Lẽ nào là Đấu Tông?

Không ít người bắt đầu đoán vấn đề này. Song kết luận rút ra cuối cùng là Bạch Khởi ít nhất đã bước lên cấp Đấu Tông, nếu không, cùng là cường giả cấp Đấu Linh, dù là cường giả Cửu Tinh muốn giết cấp Nhất Tinh cũng không thể đơn giản như vậy. Cách giải thích duy nhất là Bạch Khởi đã tiến lên cấp bậc Đấu Tông...

Trời ơi... Đấu Tông 17 tuổi... Mọi người đều bắt đầu chóng mặt. Nhìn dọc khắp lịch sử ở đại lục Thiên n, số cường giả cấp Đấu Tông mười mấy tuổi đếm được trên đầu ngón tay, ai cũng là nhân vật kinh thiên động địa. Nghìn năm trở lại đây, cả đại lục Thiên n chỉ có đúng một người... đó là Bất Diệt Đại Đế Lý Tiêu Thiên, chỉ có người đó có cấp bậc Đấu Tông khi mười mấy tuổi...

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Khởi bỗng nhiên đều biến đổi. Không ít người đã bắt đầu ngẫm nghĩ xem sau này phải cư xử với Bạch Gia thế nào, vì có nhân vật số một như Bạch Khởi này dường như đã định trước rằng chỉ cần Bạch Khởi không chết, mấy chục năm sau thế mạnh của Bạch Gia sẽ phát lên, vì biểu hiện hiện tại của Bạch Khởi chứng tỏ trong tương lai Bạch Khởi ít nhất... ít nhất sẽ là một Đấu Hoàng... Đúng thế. Nếu Bạch Khởi có thể thăng tiến lên cấp Đấu Hoàng thì hầu như không phải thắc mắc, Bạch Gia sẽ tiến vào hàng ngũ gia tộc cấp cao nhất ở Ba Phạt Lợi Á.

Không ít người đã quyết định phải quan hệ thân thiết với Bạch Gia. Có một thế lực mạnh như thế tồn tại, có một Đấu Hoàng tương lai, thậm chí có thể là nhân vật cấp Đấu Đế, nếu còn đối đầu với họ thì quả thật là kẻ ngốc.

Lý Tự Minh cũng kinh hoàng, lập tức có phản ứng, nhìn xoáy vào Bạch Khởi rồi đồng dục tuyên bố:

- Người đầu... tuyên chỉ... thưởng cho Bạch Khởi 3 vạn kim tệ, 3 vạn ngân tệ, 30 hầu gái, 300 hầu nam, 1 phủ đệ, 2 hạt ngọc trai, thăng cấp Tử Tước cấp một, phong làm Phó Sư đoàn trưởng Vương Đô Đặc Cảnh Ty kiêm chức Thống lĩnh Binh Đoàn I!

- Tạ ơn Bệ hạ...

Bạch Khởi nghe xong lệnh ban thưởng vội vàng quỳ xuống nói. Nói thật là phần thưởng này rõ ràng vượt tiêu chuẩn, mà không phải vượt một chút, nhưng không có ai dám phản đối, vì nếu lúc này có người phản đối, có nghĩa là đắc tội với Bạch Gia, đắc tội với Bệ hạ, Bệ hạ làm như thế không phải chính là để lôi kéo Bạch Khởi sao? Nghĩ ra sau này còn nhiều phong thưởng nữa đang chờ đợi hắn, chút phong thưởng này đâu nhằm nhò gì? Vì việc này mà gây thù với một Đấu Hoàng tương lai, thậm chí là nhân vật cấp Đấu Đế, kết oán với Bệ hạ, chỉ có kẻ ngốc mới làm như thế. Cho dù là Hầu Tước Đỗ Tân vốn là kẻ địch của Bạch Khởi cũng không dám đứng ra nói dù là nửa câu.

Cùng lúc này, giọng của Cửu U cũng vang lên:

- Giết chết An Đức Lỗ, thưởng 2 vạn điểm giao dịch, một viên đá quý nhiệm vụ cấp B, nhiệm vụ mới... trong một năm giành được tước vị nhất đẳng Bá Tước Ba Phạt Lợi Á, nắm chức Quân Đoàn Trưởng, giết chết hai vạn người sẽ giành được phần thưởng là tăng một tinh, ngoài ra còn một viên đá quý nhiệm vụ cấp C, thất bại sẽ bị trừ một tinh; ngoài ra kèm thêm nhiệm vụ... trong một năm tìm ra một tộc trong số sáu Hắc

Ám Tộc thất lạc, thưởng 50 vạn điểm giao dịch, một viên đá quý nhiệm vụ cấp C, thất bại... trừ một tinh và 50 vạn điểm giao dịch.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

169. Chương 168: Suy Tính Của Lý Tự Minh

Bạch Khởi vốn đang tươi cười tạ ơn, lúc tiếng của Cửu U vang lên suýt tí nữa hắn không kịp chế nổi chữ đồng. Đây đâu phải là nhiệm vụ gì chứ, hoàn toàn là tên Cửu U đang trêu chọc hắn, nói linh tinh đấy chứ...

- Tước vị nhất đẳng Bá Tước Ba Phạt Lợi Á, giữ chức Quân Đoàn Trưởng?

Chỉ nghe câu này đã biết cái đồ này đang nói linh tinh, đùa trò gì chứ. Phải biết rằng, Ba Phạt Lợi Á xét duyệt tướng lĩnh quân đội dựa vào quân công, chiến tích, chứ không dựa vào bản lĩnh và thân phận. Tuy cả đại lục Thiên n đều suy tôn cường giả, một cao thủ đi đâu cũng được tôn kính, trong quân đội càng như vậy, song có thể binh lính sùng bái người, tôn kính người nhưng nếu người không có quân công thì họ sẽ không phục người. Ủy nhiệm bữa một người chưa từng ra chiến trường làm Quân Đoàn Trưởng, nói thật một câu, trừ phi là tân binh, nếu không, hoàn toàn không thể có người phục người, dù người là Đẩu Vương cũng không ngoại lệ, binh lính coi trọng quân công, vì quân công chứng tỏ người này đã cống hiến cho quân đội và cho thấy binh pháp, kỹ thuật chỉ huy của người ấy. Chỉ đại tướng có vô số quân công mới có thể chỉ huy một quân đoàn và mọi người đều tâm phục, nếu không rất dễ dẫn đến hỗn loạn trong quân đội. Điểm này Bạch Khởi hiểu rõ, Lý Tự Minh còn hiểu rõ hơn. Muốn giành được chức vị Quân Đoàn Trưởng, hoặc là Bạch Khởi phải ở trong quân đội thời gian dài, có lý lịch khiến người ta nể phục, hoặc là Bạch Khởi phải có quân công khiến người khác tâm phục, nếu không sẽ không đứng vững được... Cho dù Lý Tự Minh có yêu thích Bạch Khởi hơn nữa, cũng sẽ không tùy tiện bổ nhiệm chức vị trong quân đội cho Bạch Khởi. Huống hồ chỉ có một năm mà đòi đạt đến cấp bậc Bá Tước hạng nhất? Đó chính là đòi đạt đến cấp bậc của Bạch Kinh Thiên...

Phải biết rằng, Bạch Kinh Thiên sống ở đó cả đời, đã tòng quân mấy chục năm, cũng chỉ mới giành được tước vị Bá Tước 2 năm gần đây, tuy là thế tập nhưng cũng chỉ là Bá Tước thế tập hạng 3, chiến tranh 10 năm thì đánh trận 10 năm, quân công nhiều vô kể cũng mới đạt đến mức này.

Bắt Bạch Khởi trong 1 năm đạt được yêu cầu này hả? Bạch Khởi nghĩ đây hoàn toàn là nói linh tinh, hơn nữa thời nay tương đối thái bình, Đại Công Tước An Đức Liệt tuy rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng... hai bên đều chưa chuẩn bị sẵn sàng. Theo phân tích của Bộ Thống Soái, Đại Công Tước An Đức Liệt có muốn tạo phản cũng phải một, hai năm nữa, trong một, hai năm này có thể nói là thời hưng thịnh thái bình, muốn thăng tiến lúc này thì đã khó khăn lại càng khó khăn...

Lại nữa... 6 Hắc Ám Tộc đó hoàn toàn bất vô âm tín. Muốn tìm họ khó hơn cả lên trời. Đại lục Thiên n rộng lớn thế này, họ lại biến mất mấy vạn năm rồi, muốn tìm họ rõ ràng như mò kim đáy bể. So với nhiệm vụ đầu tiên thì nhiệm vụ thứ hai quá như tán hươu tán vượn.

- Cửu U... Đồ khốn kiếp nhà người, người đang làm khó ta phải không?!

Bạch Khởi hét to trong đầu.

- Trời ạ... Tiểu tử, người không phải đã nói nhiệm vụ trước không có độ khó à? Bây giờ cho người một chút khó khăn, người lại không muốn. Thật là... Ôi... Làm người tốt thật khó... Hơn nữa... Việc này không phải do ta quyết định, nhiệm vụ đều là tùy cơ... không thể chỉnh sửa được, phần thưởng không rất hậu hĩnh sao? Người cứ tiến hành là được... Có tổn thất thì cũng chỉ 2 sao và một ít điểm giao dịch là cùng, khoảng 100 vạn tiền vàng bây giờ đối với người chẳng đáng là gì...

Cửu U chậm rãi nói, nói xong biến mất tăm.

Bạch Khởi không còn gì để nói. Sau khi tạ ơn, nhìn vẻ mặt kì quặc của đám sứ thần, Bạch Khởi đứng sang một bên theo dặn dò của Lý Tự Minh. Ti Kiêu Kiệt cùng sứ đoàn xuất hiện trong mắt Bạch Khởi, cái lão già này muốn có động tác gì đây, nhân bữa tiệc của sứ đoàn lão nhích lên phía trước, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Lệnh Trường Không thì lão nghiêm chỉnh ngồi xuống chỗ đó, xem ra lão cũng

hiểu rằng nếu lão không biết suy xét, có động tác gì không bình thường thì e rằng khó giữ được cái mạng già của lão.

Vì thế đến lúc cuối cùng Ti Kiều Kiệt cũng không động thủ, chỉ lấy tư cách đứng đầu sứ đoàn nêu ra việc An Đức Liệt muốn con trai hấn cưới công chúa. Về việc này, Lý Tự Minh rõ ràng hơi do dự, như lời đồn bên ngoài Lý Tự Minh yêu quý nhất con trai là tam hoàng tử Lý Tầm Hoan, con gái là Tam công chúa Lý Linh Lung, 2 người con này so với nhau thì Lý Tự Minh yêu quý Tam công chúa hơn. Tất nhiên... có một điểm cần nói rõ là, Lý Tự Minh có 7 con trai và 8 con gái, 2 con gái đầu đã gả ra nước ngoài rồi, còn lại cô con gái thứ 3 nghe nói dung mạo đẹp như hoa, phong thái rung động lòng người, tuy mới 16 tuổi nhưng đã nổi tiếng khắp nơi, được mệnh danh là ‘Hoa hồng Ba Phật Lợi Á’, danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân Ba Phật Lợi Á...

Tuy Bạch Khởi chưa từng gặp vị công chúa diện hạ xinh đẹp này, song chắc là tướng mạo rất đẹp. Đại Công Tước An Đức Liệt và Vương Quốc như nước với lửa, chỉ trong khoảng một, hai năm nữa sẽ khai chiến, ai cũng hiểu việc này. Tình hình hiện tại là cả Vương Quốc lẫn An Đức Liệt đều cần thời gian, vì vậy An Đức Liệt mới cử người đến cầu hôn thế này.

Nhưng xem ra Quốc vương Bệ hạ không muốn đồng ý việc này, nhưng Bệ hạ cũng cần thời gian, vì vậy đang do dự, một bên là con gái mình, một bên là lợi ích quốc gia, thực sự khiến Quốc Vương khó xử.

Đến tận lúc bữa tiệc kết thúc Quốc Vương cũng chưa đồng ý việc này, tất nhiên cũng không từ chối, chỉ bảo sứ đoàn tạm thời ở lại, nói là việc này rất quan trọng, cần một số ngày để giao dịch kĩ lưỡng. Nghe xong câu này mọi người đều phụ họa theo, Quốc Vương đã nói vậy, lẽ nào họ - những bề tôi lại không hiểu ý của Quốc vương Bệ hạ chắc? Song đây chỉ là vì trì hoãn thời gian mà thôi.

Lúc rời khỏi hoàng cung, Bạch Khởi chào hỏi Bối Túc Tư rồi ra về cùng Bạch Kinh Thiên. Nghe đâu Lý Tự Minh giữ Bạch Ngọc Đường ở lại hoàng cung, xem ra không phải Bệ hạ không sợ gì, ít nhất thì Bệ hạ rất sợ Ti Kiều Kiệt ban đêm đột nhập vào cung giết chết mình, thế thì rắc rối to.

- Hôm nay làm rất tốt... Nhưng mà... vừa nãy Bệ hạ dặn ta một việc, bảo ta truyền đạt lại cho người...

Bạch Kinh Thiên ngồi trên xe ngựa, nhìn Bạch Khởi mỉm cười nói.

- Việc gì ạ?

Bạch Khởi tò mò hỏi. Tuy vừa nãy, lúc chuẩn bị ra về, Lý Tự Minh nói nhỏ với Bạch Kinh Thiên một lúc, lại còn không ngừng nhìn sang chỗ Bạch Khởi, hẳn cũng đoán là có việc gì đó, có điều hẳn không hiểu Lý Tự Minh có việc gì cần hẳn làm chứ? Lý Tự Minh là Quốc Vương, muốn làm gì chỉ cần truyền một tờ thánh chỉ không phải sẽ xong hết sao? Việc gì phải ở đó phí lời?!

- Là thế này... Binh Đoàn I do người phụ trách hiện tại trị an khu phía Tây. Ngày mai Quốc vương Bệ hạ sẽ tuyên chỉ phục hồi Vương Đô Đặc Cảnh Ty, có quyền bắt giữ, thẩm vấn, giữ trật tự trị an, khôi phục lực lượng mà Vương Đô Đặc Cảnh Ty cần có. Khu phía Tây mà người phụ trách, ngoài thương khách và sứ quán các nước còn có Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ 3000 quân của An Đức Liệt và Đẩu Vương Tây Bắc Ti Kiều Kiệt... Bệ hạ hi vọng người có thể tìm thời gian nào đó, với lí do hợp lí, phương pháp thích hợp, thủ đoạn hợp pháp và phương thức mà không ai chỉ trích được, đem tất cả những người này ra...

Bạch Kinh Thiên không nói hết câu, chỉ dùng tay đưa một đường ngang cổ. Bạch Khởi bỗng hiểu ra ý của Bạch Kinh Thiên... không, nên nói là ý của Lý Tự Minh!

Lý Tự Minh muốn nhân những ngày Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ này vào Vương Đô, diệt sạch triệt để đội quân tinh nhuệ này của An Đức Liệt!

Những lời này khiến Bạch Khởi sửng sốt, thắc mắc:

- Không phải con nghe nói Vương Quốc vẫn chưa sẵn sàng sao? Nếu ra tay bây giờ...

Bạch Khởi không nói tiếp nữa, song không nói Bạch Kinh Thiên cũng vẫn hiểu. Nếu bây giờ ra tay giết Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ thì chính là ép An Đức Liệt tạo phản. Việc này rõ ràng không phù hợp với lợi ích của Vương Quốc, Quốc vương Bệ hạ chắc chắn sẽ không làm thế mới đúng chứ!

- Hà hà... Ta cũng đã nói thế. Nhưng Quốc vương Bệ hạ nói cho ta biết, theo tình báo của mật thám Vương Quốc, gần đây Đế Quốc Gia Lam – hậu thuẫn của An Đức Liệt đã bùng nổ nội chiến, ngoài ra, Đế Quốc Thiên Long mạnh nhất phương Đông đang nhắm nhe Gia Lam, có thể ra tay với Gia Lam bất cứ lúc nào. Vả lại... Bệ hạ đã quyết định tiến hành vườn không nhà trống ở duyên hải Đông Nam, nếu chiến tranh nổ ra, lập tức cho cư dân duyên hải di tản, cắt đứt mậu dịch với Hải tộc để chúng tự rút đi. Hiện tại Vương Quốc ta mới thành lập 10 quân đoàn, tuy chưa hình thành sức chiến đấu, song binh mã đã đủ cả và đã tập luyện gần một năm, đủ sức ra chiến trường rồi; tuy còn hơi non, song chỉ cần qua vài trận chiến lớn thì có thể độ với quân chính quy, nên hoàn toàn không phải sợ An Đức Liệt. Bây giờ không sợ hấn mưu phản, mà sợ hấn không phản. Hiện tại hấn mà tạo phản thì sẽ chết chắc. Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ là đội quân tinh nhuệ của hấn, Quốc vương Bệ hạ không định để chúng rời khỏi Vương Đô... nhưng... chúng ta lại không thể giết hết bọn chúng mà không có lí do. Dù sao bọn người này... cũng là thành viên của sứ đoàn, hơn nữa An Đức Liệt lại chưa mưu phản rõ rệt, chúng ta giết bọn chúng thì sẽ không biết giải thích thế nào. Vì vậy Quốc vương Bệ hạ mới bảo ta giao cho người.

Bạch Kinh Thiên cười hà hà, tiến sát lại trước mặt Bạch Khởi nói khẽ. Nói rồi còn nhìn xung quanh vì sợ bị người khác nghe thấy. Có điều nhìn ánh mắt nóng bỏng của Bạch Kinh Thiên là biết, sợ đại chiến sẽ nổ ra.

- Bảo con đối phó với Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ 3000 quân đó lại còn phải tìm một lí do... Ừm... Việc này chắc là không thành vấn đề, lí do rất dễ kiếm, muốn vu oan giá họa thì việc gì phải lo thiếu cơ? Nhưng mà... bố biết sức chiến đấu của Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ 3000 quân rồi đấy, e rằng người của con... không ổn... Vả lại... còn cả Ti Kiêu Kiệt nữa. Người của Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đó không trải dài được trong Vương Đô không nói làm gì, nhưng Đấu Vương Tây Bắc Ti Kiêu Kiệt thì...

Bạch Khởi nghe xong lời của bố thì hơi lưỡng lự nói.

- Không sao, không phải hôm nay Quốc vương Bệ hạ đã bổ nhiệm người làm Phó sư đoàn trưởng Vương Đô Đặc Cảnh Ty rồi sao? Ai cũng biết tên Ưng Hải không còn được việc nữa, chức vị hiện tại của người cao nhất Vương Đô Đặc Cảnh Ty, có nghĩa là bây giờ Bệ hạ đã giao toàn bộ quyền lợi của Vương Đô Đặc Cảnh Ty cho người. Điều này ta nghĩ các Binh Đoàn Trưởng khác đều hiểu rõ. Đã có quyền chỉ huy bọn họ, có nghĩa là người có thể điều khiển hơn 4 vạn thủ hạ. Ngoài ra, Cẩm Vệ Quân chúng ta sẽ giúp người, muốn đối phó Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đó cũng không khó... chỉ cần người sắp xếp hợp lí, thông báo trước cho chúng ta, bọn chúng sẽ chỉ là đồ trong túi. Con trai... Việc này đủ thấy Bệ hạ rất coi trọng người, người phải làm tốt, đừng để Bệ hạ thất vọng...

Bạch Kinh Thiên vỗ vai Bạch Khởi, cười nói.

- Còn Ti Kiêu Kiệt, hừ hừ... Đấu Vương Tây Bắc Ti Kiêu Kiệt... ta e rằng hấn không sống qua được đêm nay...

Nói đến Ti Kiêu Kiệt, Bạch Kinh Thiên cười khẩy.

- Sao cơ? Lê nào...

Bạch Khởi ngậy người, rồi bỗng bừng tỉnh ngộ, nhìn Bạch Kinh Thiên, khẽ nói.

- Hà hà... Đúng thế. Lão tổ tông đã cùng Đấu Vương Kinh Sư Lệ Trường Không dẫn theo các cao thủ hoàng thất, còn cả các lão quái vật trong nhà các đại quý tộc đồng loạt ra tay. Tổng cộng 2 Đấu Vương, 18 Đấu Tông, Ti Kiêu Kiệt có chấp thêm cánh cũng khó thoát.

Bạch Kinh Thiên cười khẩy nói, có vẻ như đã nhìn thấy cảnh Ti Kiêu Kiệt chết.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

170. Chương 169: Cuộc Chiến Đấu Vương

“18 đấu tông, 2 đấu vương, mạnh tay thế à! Xem ra lần này bệ hạ thực sự không định cho Tư Hiên Kiệt quay về nữa rồi.” Bạch Khởi không nén được kêu lên kinh ngạc. Thực ra Bạch Khởi kêu lên kinh ngạc như thế cũng phải, lực lượng này quá lớn, hầu như gồm hơn một nửa số cao thủ ở Ba Phạt Lợi Á rồi...

Phải biết rằng, ở Ba Phạt Lợi Á, như mọi người đều biết, chỉ có 2 đấu vương, một là đấu vương Tây Bắc Tư Hiêu Kiệt, một là đấu vương kinh sư Lệ Trường Không, Tư Hiêu Kiệt đại diện cho dòng họ Liệt Diêm Tây Bắc, Lệ Trường Không đại diện cho dòng họ Sát Khí trung ương, hai dòng đấu khí đã thù hằn nhau từ lâu... Còn đấu vương ngầm, Bạch Khởi biết 2 người, một là lão tổ tông của hãn Bạch Ngọc Đường, một là tộc trưởng dòng họ Hoàng Cực. Bạch Ngọc Đường là một đấu vương “hàng thật đúng giá”. Dòng họ Hoàng Cực đóng tại núi Ngọc Hoàng gần Vương Đô tuy lâu nay không xuất thế nhưng không ai dám coi thường họ. Phải biết rằng, chẳng bao lâu các cao thủ dòng họ Hoàng Cực đã chống đỡ cuộc chiến tranh đối ngoại của cả hoàng triều bất diệt, độ kinh khủng của họ thì bình thường thôi, tuy đã cách đây hàng nghìn năm, thế sự xoay vần, vật đổi sao dời, bên ngoài đồn rằng hàng nghìn năm không va chạm với trần thế, dòng họ Hoàng Cực đã suy tàn, nhưng vẫn có rất nhiều người tin rằng, cho dù dòng họ Hoàng Cực có suy tàn đi nữa, thì tộc trưởng của họ vẫn là một cao thủ cấp đấu vương.

Còn các cao thủ cấp đấu vương còn lại thì chưa từng nghe nói. Có thể nói ở Ba Phạt Lợi Á hiện nay, ngoài tứ đại đấu vương, lợi hại nhất là các cao thủ cấp đấu tông đó. Những người này rất có thể là người đứng đầu dòng đấu khí quy mô nhỏ nào đó, cũng có người là tiên tổ của các đại quý tộc, cũng có người tận hiến cho quý tộc và hoàng thất. Nhưng dù thế nào, tập hợp được những người này lại thực sự không phải việc đơn giản. 18 đấu tông, lại còn 2 đấu vương chứ không phải những cái rau cải bẹ bên đường, muốn tìm là tìm được. E rằng cho dù là quốc vương bệ hạ, tìm được họ chắc cũng phải tiến hành không ít thỏa hiệp với các đại quý tộc và giữa các thế lực.

Song trong việc này cũng phải khâm phục tính toán, thủ đoạn và vẻ quyết đoán của quốc vương bệ hạ. Tư Hiêu Kiệt là con át chủ bài hộ thân của An Đức Liệt, có lẽ trên chiến trường tác dụng của lá bài này không lớn, nhưng có thể làm An Đức Liệt yên tâm, ít ra có Tư Hiêu Kiệt ở bên thì An Đức Liệt không sợ các cao thủ đến từ Vương Đô ám sát, có thể yên tâm dồn sức vào sự nghiệp mưu phản. Nếu Tư Hiêu Kiệt chết, e rằng An Đức Liệt phải lo ngay ngáy suốt ngày, không có vị đấu vương này ở bên bảo vệ, chỉ dựa vào những binh hèn tướng nhát kia thì hoàn toàn không ngăn được những cao thủ kinh khủng đến từ Vương Đô. Đến lúc đó có mưu phản, e rằng Vương Đô cũng sẽ chiếm thế thượng phong.

“Bố... Con cũng đi xem thế nào...” Cuộc chiến giữa các đấu vương chắc chắn rất hay, Bạch Khởi không muốn bỏ qua trận chiến này, trong lòng muốn đến đó nên chấp tay trước Bạch Kinh Thiên, rồi “vù” biến mất như một vệt sáng trong màn đêm đen kịt.

Trong đêm tối vắng vẻ, hơn chục vệt sáng từ vương cung xông thiên lao thẳng tới phía Tây thành Hoa Hồng phương xa, nơi ở của sứ đoàn đại công tước An Đức Liệt. Bạch Khởi từ xa đã trông thấy từng vệt sáng bay nối đuôi nhau, bay theo bọn họ.

Tư Hiêu Kiệt vốn ngồi trong nhà nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở to mắt, khuôn mặt biến sắc, vội vàng chạy ra hét lớn: “Người đâu... Nhanh... Đề phòng... Nhanh!”

Tiếng kêu vừa dứt thì liền ngay sau đó là tiếng cười vang trời truyền đến: “Ha ha ha... Tư Hiêu Kiệt. Chuẩn bị... Người cho rằng cái đám ô hợp này đâu có chuẩn bị thì làm nên trò trống gì?... Hôm nay... Tư Hiêu Kiệt người chết chắc rồi.”

Cùng với giọng nói ấy, một ông già trạc 50 tuổi, hàm én mảy ngài, mái tóc hoa râm, cơ thể cường tráng, mặc một bộ quần áo màu xanh xuất hiện trên nóc nhà, cười lạnh nhìn Tư Hiêu Kiệt và đoàn kỵ sĩ hắc y đang hoang mang cầm vũ khí, chỉnh đốn hàng ngũ phía trước mặt.

“Hừ... Lệ Trường Không? Chỉ dựa vào người? Tuy rằng sức người hơn ta lưỡng tính. Nhưng muốn lấy mạng ta trong đoàn kỵ sĩ hắc y này, người quá đề cao mình rồi đó.” Tư Hiêu Kiệt cười lạnh nói.

“Vậy nếu thêm ta nữa thì sao?” Một giọng nói vang lên ngay liền sau đó. Bạch Ngọc Đường với đấu khí màu xanh da trời vận chuyển quanh mình xuất hiện bên trái Lệ Trường Không.

Thấy người mới đến, Tư Hiêu Kiệt lúc đầu một vẻ khinh thường thì trong nháy mắt sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn chăm chú vào Bạch Ngọc Đường trước mặt, vừa không dám tin vừa tức giận nói: “Bạch Ngọc Đường là người... Không ngờ người và Lệ Trường Không lại cùng nhau thảo phạt ta... Lẽ nào Liễu thành Bạch gia bọn người muốn tuyệt hậu sao?”

“Ha ha... Liễu thành Bạch gia tuyệt hậu? Tư Hiêu Kiệt, người có phần đề cao mình quá rồi đó. Liệt Diêm

Tông bọn người quả đúng có thể làm được điều đó, nhưng trước tiên là người phải không chết cái đã... Ha ha, nhưng hôm nay, e rằng người có thêm cánh cũng khó thoát rồi. Hơn nữa cũng không giấu gì người, ta đã bàn kỹ với Ngọc Đường huynh. Toàn bộ các cao thủ Trung Ương Sát Khí Tông bọn ta đã đến Liễu thành cả rồi. Chỉ dựa vào bọn người mà muốn đối phó với Liễu thành Bạch gia? Ta thấy chỉ có nằm mơ.” Lệ Trường Không khinh thường nói.

“Người đâu... chuẩn bị chiến đấu...” Tư Hiêu Kiệt nhìn Lệ Trường Không trước mặt, rồi lại nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên trái, cuối cùng cắn răng cắn hận nhìn hai kẻ đang cười lạnh phía trước nói, vừa nói vừa vung tay, cả nghìn kị sĩ hắc y tay đã cầm vũ khí xông lên, ngẩng đầu mâu lao về phía hai người phía xa, cứ như thể luôn sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đương nhiên Ti Kiêu Kị không hề ngờ cho rằng đoàn 3000 kị sĩ hắc y có thể giải quyết được hai vị đầu vương. E là cộng thêm mình liều mạng thì giỏi lắm cũng chỉ thủ hòa mà thôi. Đây không phải là điều Tư Hiêu Kiệt mong muốn. Mặc dù không hiểu tại sao mình lại bị phát hiện, hơn nữa lại bị mắc kẹt ở đây bởi hai lão già kia, nhưng Tư Hiêu Kiệt đã chuẩn bị phương án chạy trốn.

Mặc dù làm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của bản thân, nhưng danh tiếng sao sánh được với cái đầu của chính mình. Ngộ nhờ ở lại liều mạng thì e là cái đầu của mình sẽ rụng ở đây thật.

Đó gọi là hảo hán không sợ cái thiệt trước mắt. Tư Hiêu Kiệt khi nhìn thấy hai người đã chuẩn bị bỏ trốn rồi. Y không muốn ở lại liều mạng với hai người kia. Chỉ có thắng ngu mới làm điều đó. Vì nếu làm thế không những khiến đoàn 3000 kị sĩ hắc y uống mạng dưới tay hai tên đầu vương kia, mà còn thêm cả cái mạng của mình nữa. Vì thế Tư Hiêu Kiệt mặc dù miệng nói chuẩn bị chiến đấu, nhưng thực ra đã lặng lẽ chuẩn bị phương án rút lui.

Tư Hiêu Kiệt biết mình chính là mục tiêu của hai tên kia. Một khi mình bỏ trốn, chúng sẽ không làm khó đám tiểu lâu la kia, mà sẽ trực tiếp truy kích mình. Làm thế sẽ cứu được đám người đó, lại tốt cho bản thân, mặc dù danh tiếng có đôi chút bị tổn hại. Nhưng việc này có sao mà không làm, dù sao Tư Hiêu Kiệt cũng không phải hạng thủ cựu, không hề có tinh thần liều chết chiến đấu.

Đoàn kị sĩ hắc y mấy nghìn người xông về phía Lệ Trường Không và Bạch Ngọc Đường. Người nào người nấy đầu khí bốc lên chói lọi xông lên phía trước. Những kị sĩ hắc y này đều là cao thủ. Mỗi người đều mang sức mạnh của cấp đầu sư. Mặc dù đa số đều là đầu sư thấp cấp, nhưng so với đám quân sĩ thông thường thì lợi hại hơn nhiều.

Tất cả bọn họ xông tới, còn Lệ Trường Không và Bạch Ngọc Đường thì nhìn nhau cười lạnh, rồi xông thẳng về phía Tư Hiêu Kiệt. Về phía đám kị sĩ hắc y kia, 18 tia đầu khí màu xanh xán lạn lập tức xuất hiện, như hổ vào đàn dê, tàn sát đám tinh nhuệ của đoàn kị sĩ.

Còn Bạch Ngọc Đường và Lệ Trường Không, mỗi người một bên trái phải xông tới bao vây Tư Hiêu Kiệt ở phía xa. Lệ Trường Không cười lạnh khinh thường nói: “Thật không ngờ, Tây Bắc đầu vương Tư Hiêu Kiệt danh tiếng lừng lẫy lại muốn chạy trốn. Nhưng... Hôm nay e rằng người có thêm cánh cũng khó thoát.”

“Thật... thật lớn mạnh. Lí Tự Minh xem ra hôm nay thực sự muốn giữ chân ta lại rồi. 18 đầu tông, thêm 2 đầu vương, e là toàn bộ cao thủ ở vương đô đều đã đến cả. Tốt lắm! Nhưng muốn giết ta à? Không dễ vậy đâu!” Tư Hiêu Kiệt khinh thường cười lạnh nói. Khi nói liền rút ra một thanh trường đao phía sau lưng, ngẩng thẳng phía hai người. Trong nháy mắt, đầu khí bạo phát, đầu khí màu xanh phun ra, lao thẳng về phía hai người ở trước mặt.

“Ầm ầm!” Bụi bay mù mịt. Trên mặt đất xuất hiện một vết nứt. Hai người trong nháy mắt tránh được, nhưng mấy chục kị sĩ hắc y thì bị phân thân ngay tại chỗ. Còn Tư Hiêu Kiệt thì hóa thành một trận lưu quang tức tốc lao về phía xa chạy trốn.

“Không được để hắn chạy... Đừng để ý đến đám lâu la kia. Đuổi cho ta!” Lệ Trường Không mặt biến sắc hét lớn. Vừa nói vừa xông lên đầu tiên. Còn Bạch Ngọc Đường thì theo sát ngay sau không kém một li. 18 vị đầu tông sau khi chém giết đám người cản đường thì cũng rời đi trong nháy mắt.

Còn các thành viên của đoàn kị sĩ hắc y thì ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ chưa đầy một phút mà đoàn kị sĩ hắc y được mệnh danh là tinh nhuệ này đã phải bỏ mạng mất bốn năm trăm người. Họ muốn đuổi theo, nhưng họ hiểu rằng, thứ nhất bọn họ có đi cũng chẳng tác dụng gì, bởi cuộc chiến của các đầu vương đầu tông

không phải là nơi mà họ có thể chen chân vào được. Với người dân thường thì họ cao cao tại thượng, nhưng đúng như Lê Trường Không vừa nói, trong mắt đám đấu vương đấu tông, thì họ cũng phạm là một đám tiểu lâu la mà thôi. Thứ hai, họ căn bản đuổi không kịp, vì tốc độ của những cao thủ đó quá nhanh, trong nháy mắt mà đã bắt vô âm tín.

Nhìn một lượt các thành viên của đoàn kỵ sĩ hắc y, Bạch Khởi mỉm cười, cũng chẳng để ý gì, xông thẳng ra phía ngoài, đuổi theo phía sau đám người ngựa. Ý biết rằng sắp có kịch hay xem rồi. Tư Hiêu Kiệt muốn chạy trốn... E là không dễ dàng gì.

Nếu như thực sự để Tư Hiêu Kiệt chạy thoát thì Bạch Ngọc Đường, Lê Trường Không và 18 vị đấu tông kia chỉ còn nước gác kiếm mà về quê. Huống chi mọi người có thể không biết, nhưng Bạch Khởi thì biết rõ Bạch Ngọc Đường là một đấu vương có sở trường về tốc độ. Sức mạnh của Tư Hiêu Kiệt có thể hơn Bạch Ngọc Đường đôi chút, nhưng tốc độ thì không thể sánh ngang được. Nếu chạy thoát thì quá kì lạ... Trừ phi vị nhân huynh này đã đột phá hoàng cấp. Nhưng... Điều này có thể xảy ra ư? Câu trả lời hiển nhiên là không. Nếu thực sự đã đột phá rồi, thì người phải chạy hôm nay không phải là y, mà là Bạch Ngọc Đường, Lê Trường Không và 18 vị đấu tông kia.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

171. Chương 170: Sự Thất Bại Của Đấu Vương Tư Kiêu Kiệt

Trong nháy mắt, đoàn người đã vượt qua Tây Vực phồn hoa và khu dân cư xung quanh đến một khu đất trống, Bạch Ngọc Đường xoay người lại, chắn ngang trước mặt Tư Hiêu Kiệt, sau khi ra đòn với Tư Hiêu Kiệt, cả hai lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Khi Tư Hiêu Kiệt định đi tiếp, mới phát hiện ra mình không còn đường lùi nữa, Lê Trường Không đã chạy đến, và chắn ngay sau lưng hắn, không chỉ có vậy, 18 Đấu Tông cũng lần lượt đi tới, tuy nhiên 18 Đấu Tông này cũng biết rõ chênh lệch giữa mình và Đấu Vương Tây Bắc Tư Hiêu Kiệt, cho nên họ cũng không muốn nhúng tay vào trận đấu này, chỉ đứng xa, sau đó xếp thành một vòng tròn, tay cầm vũ khí, chăm chú nhìn vào từng hành động diễn ra trên sân, sẵn sàng ra tay, nhân vật chính của trận quyết đấu này luôn chỉ có ba người, Tư Hiêu Kiệt, Lê Trường Không, Bạch Ngọc Đường.

Những Đấu Tông này bình thường cũng là những cao thủ được vạn người ngưỡng mộ, nhưng khi đến đây, họ chỉ là nhân vật phụ, nhiệm vụ của họ khi đến đây là ngăn không cho Tư Hiêu Kiệt trốn thoát sau khi bị trọng thương, tránh cảnh hai hổ cùng bị thương, tránh những sự việc ngoài ý muốn xảy ra, và cũng ngăn cản người ngoài cuộc quấy rối trận quyết đấu này.

Tin chắc rằng khi có 18 Đấu Tông bảo vệ xung quanh thì ngay cả thiên binh vạn mã cũng không thể nào ảnh hưởng đến trận đấu được, 18 Đấu Tông đủ sức ngăn cản hai binh đoàn, đặc biệt là khi khu đất này lại không thông thoáng, như vậy, 18 Đấu Tông giống như một bức tường thành đồ sộ, mà ngay cả thiên binh vạn mã muốn đột phá cũng tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

- Tư Hiêu Kiệt, hôm nay ngươi chết chắc rồi... Đêm nay ngươi đừng mơ thoát khỏi đây...

Thanh kiếm trong tay Lê Trường Không run lên, đàng đàng sát khí nói với Tư Hiêu Kiệt, trong mắt hắn là cái nhìn lạnh lẽo mà Bạch Khởi đứng cách xa hàng trăm thước cũng có thể cảm nhận được.

Thấy tình hình như vậy, Tư Hiêu Kiệt sau khi nhìn quanh một hồi, liếc một cái lạnh băng về Bạch Ngọc Đường và Lê Trường Không đang đứng trước mặt, hắn biết rằng mình đã không còn cơ hội chạy thoát, trong tình cảnh hiện giờ, sợ rằng giống như lời Lê Trường Không nói, hôm nay hắn không còn khả năng trốn thoát nữa rồi.

Tư Hiêu Kiệt lạnh lùng rút trường đao ra, đặt ngang trước khuôn mặt lạnh băng của mình mà nói rằng:

- Được... hôm nay các ngươi đã quyết tâm giết ta, vậy thì lên đi..., Đấu Vương Tây Bắc Tư Hiêu Kiệt ta đã sống tròn một trăm tuổi, nhưng cũng không phải là kẻ ai cũng bắt nạt được đâu, hôm nay các ngươi đã muốn ép ta vào chỗ chết, vậy thì chúng ta cùng đánh một mẻ, xem cuối cùng người phải chết là ai, Tư Hiêu Kiệt ta mà chết tại đất này thì cũng không để cho các ngươi sống thoải mái đâu.

Trên khuôn mặt già nua của hắn đã không còn vẻ hăm dọa, mà thêm phần dữ tợn, xem ra vị này đã quyết sống mái một phen.

Không thể không nói rằng Tư Hiêu Kiệt này là một kẻ rất tàn ác, vùng Tây Bắc này quanh năm chiến loạn, dân chúng dưng cảm, anh bạn già Tư Hiêu Kiệt này lúc trai trẻ cũng là một sơn tặc có tiếng, giết người vô số, tay tanh mùi máu, sau khi vào dòng họ Liệt Diệm, thay đổi hẳn phong cách làm việc, trở nên được lòng người, nhưng lại càng độc ác hơn, đối với quân địch trong trận chiến với hắn luôn là có đi không có về, xưa nay đều không biết tính mệnh là gì, mặc dù cuối cùng hắn cũng biết quý trọng một chút sinh mệnh quý giá của mình. Nhưng bị người ta ép đến thế này thì tự nhiên bản chất tàn ác của hắn lại trỗi dậy.

- Được... anh bạn già, vậy thì chúng ta hãy quyết một trận...

Lệ Trường Không cười nhạt, không nói thêm lời nào mà xông thẳng lên, trong nháy mắt ánh kiếm phát ra khắp nơi, Lệ Trường Không đằng đằng sát khí một kiếm nhằm thẳng giữa trán Tư Hiêu Kiệt

Nhưng toàn thân Tư Hiêu Kiệt cũng nóng bừng bừng, đầu khí ngưng đọng biến thành hỏa diễm mang ánh sáng xanh như thiêu đốt mọi thứ xung quanh nó, trên mặt đất chỉ còn lại một đám cháy đen, sau đó hắn và Lệ Trường Không xông vào đánh giáp lá cà với nhau.

Trước đây Bạch Khởi từng nghe nói, đầu khí thông qua hấp thu các loại công pháp khác nhau của nguyên tố có thể hấp thu một vài nguyên tố tự do, sau khi nhập vào cơ thể sẽ hình thành các đầu khí thuộc tính, mặc dù các nguyên tố này trong thế giới bên ngoài không đủ để hình thành nên nguyên tố ma pháp, nhưng đối với những người luyện đầu khí thì như vậy là đủ rồi. Các đầu khí được hình thành có nhiều loại như đầu khí phổ thông, đầu khí hỏa diễm của Tư Hiêu Kiệt, đầu khí sát phạt của Lệ Trường Không... còn có các loại đầu khí khác như băng sương, cự phong. Hầu như mỗi loại hàm chứa nguyên tố pháp quyết đầu khí đều là tốt nhất, thế gian khó tìm thấy cái thứ hai, nhưng bình thường cơ bản là không thể nhìn thấy được chỉ đến khi tranh cấp Đấu Vương mới dần bộc lộ ra, trước đây Bạch Khởi còn có chút hoài nghi nhưng bây giờ xem ra là đúng.

Đương nhiên khi nói đến đây thì không thể không nói đến 'Lăng Thiên Đấu Quyết' mà Bạch Khởi tu luyện, thời gian tu luyện 'Lăng Thiên Đấu Quyết' cũng không phải là ngắn, tu luyện cũng trực tiếp đến tầng thứ năm trung đoạn rồi, loại pháp quyết đấu để này được lưu truyền lại từ cổ xưa, Bạch Khởi tu luyện đến tầng thứ năm trung đoạn thì đã có được thực lực của Cửu Tinh Đấu Tông. Không thể không nói đến những biến đổi sơ khai của Lăng Thiên Đấu Quyết này, và Lăng Thiên Đấu Quyết này cũng thuộc loại Băng Sương đầu khí, chỉ là thực lực Cửu Tinh Đấu Tông của Bạch Khởi vẫn chưa thể phát ra Băng Sương đầu khí.

Có lẽ sẽ có người nghi ngờ rằng trước kia Bạch Khởi chưa từng tu luyện Lăng Thiên Đấu Quyết tại sao lại có thể tiến vào tầng thứ năm trung đoạn nhỉ, đương nhiên phải nói rằng đây là sự thăng cấp của Cửu U đối với Bạch Khởi, sự thăng cấp này là để thuận tiện cho việc đi đây đi đó, hơn nữa không chỉ có thực lực tăng lên đến mức này mà với việc xử lý nội bộ và kinh nghiệm phong phú trong Lăng Thiên Đấu Quyết. Đây chính là mặt tích cực khi tăng thực lực của Cửu U, nếu không Bạch Khởi đã không dựa dẫm vào Cửu U như thế, vì nếu như vậy sẽ giống như một đứa trẻ tay cầm súng nhưng lại chẳng có năng lực để phát huy, nhưng Cửu U hiển nhiên là đã ngăn chặn hiện tượng này, mỗi lần đề thăng thực lực cho Bạch Khởi cũng là đề thăng Lăng Thiên Đấu Quyết, như vậy sẽ không gây ra bất kỳ khó khăn nào với việc thăng cấp cho Bạch Khởi trong tương lai.

Tư Hiêu Kiệt và Lệ Trường Không đánh nhau trên không, ngay từ đầu đã chiến đấu rất hăng, bụi bay khắp nơi, mỗi lần xuất chiêu đều rất mạnh và rất quyết liệt, ngoài những tiếng kiếm đập vào nhau sắc lạnh ra, thì hầu như mỗi lần đầu khí trên không đập xuống đất đều để lại những vết rách dài hàng mét, nhà và tường hai bên đều sập, những Đấu Tông hộ vệ trận đấu trong chu vi bán kính này đều phải lùi về sau vài trăm mét phòng bị ngộ thương.

Nói thật là những trận quyết đấu giữa các Đấu Vương không xem còn đỡ xem rồi sẽ thấy sự khác nhau rõ rệt giữa các đẳng cấp thậm chí là cả Đấu Tông cũng vậy, Bạch Khởi có thể khẳng định là bản thân khi gặp hai vị này hoặc là có thể đỡ được một chiêu, nhưng chỉ có chết chắc, muốn trốn thoát được gần như là không có cơ hội

Trong trận đấu giữa Tư Hiêu Kiệt và Lệ Trường Không, Lệ Trường Không rõ ràng là cao hơn nhiều nhưng Lệ Trường Không lại không chiếm ưu thế nhiều cho lắm, nói thẳng ra là đầu khí sát khí trong đầu khí thuộc

tính không dừng mãi. Sát khí tông chính là không ngừng rèn luyện ý trí sát phạt, hấp thu sát khí tại nơi có nhiều người chết, tôi luyện sát ý, biện pháp tốt nhất là tông quân, tiếc rằng Lệ Trường Không không phải quân nhân, trong đời đã từng giết không ít người, nhưng vẫn là không đủ để rèn đúc sát khí, đấu khí sát khí của hắn rõ ràng là không mạnh mẽ, mặc dù có ảnh hưởng đến tâm trí của con người nhưng vẫn không đạt đến độ nhìn đến đâu thì làm cho tâm trí con người ở đó e ngại đến dùng khí cảm vũ khí lên cũng không có như trong truyền thuyết từng nói đến.

Quay sang quan sát Tư Hiêu Kiệt. Dòng họ Liệt Diệm ở Liệt Diễm Sơn. Liệt Diễm Sơn ở đâu? Đó là một ngọn núi lửa đang hoạt động, sinh sống lâu năm ở đó nên Tư Hiêu Kiệt hấp thu được nguyên tố lửa, mặc dù nói rằng nguyên tố ma pháp trên thế giới này đã bị niêm phong, nhưng nguyên tố lửa này lại là nguyên tố được sinh ra từ tự nhiên và vô tình bị hấp thu dần dần trong quá trình tôi luyện đấu khí, đấu khí Liệt Diễm của Tư Hiêu Kiệt ngày càng thâm hậu, toàn thân giống như ngọn núi, làm cho người khác không thể đến gần được, hai người này một người tu vi cao, một người đấu trí sắc bén đến mức giao chiến bất phân thắng bại bất phân cao thấp.

Nhưng Tư Hiêu Kiệt càng đánh càng vội vàng, trong khi Lệ Trường Không thì vô cùng ổn định, về lý mà nói thì những tình trạng như thế này sẽ không bao giờ xuất hiện tại các cuộc quyết đấu Đấu Vương, nhưng tình hình lúc này đã khác, bởi đối thủ của hắn không chỉ có một mình Lệ Trường Không, mà còn cả Bạch Ngọc Đường nữa. Bạch Ngọc Đường với tư cách một Đấu Vương đang đứng nhìn chòng chọc, mặc dù chưa ra tay nhưng đó cũng chỉ là việc sớm muộn sẽ xảy ra mà thôi, Đấu Vương cũng là người, đấu khí của họ cũng có giới hạn, cũng sẽ mệt, cũng sẽ bị tiêu hao, chỉ cần tiêu hao quá độ, thì chỉ một Đấu Tông... cũng có thể dễ dàng giải quyết hắn, việc hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng giải quyết Lệ Trường Không sau đó đánh nhau với Bạch Ngọc Đường, không dám chắc phần thắng nhưng ít nhất cũng có cơ hội chạy trốn.

Nhưng sự tu luyện của Lệ Trường Không rõ ràng là cao hơn hắn, lúc này thuộc tính đấu khí của hắn đang chiếm thế, nhưng muốn đánh thắng Lệ Trường Không cũng không phải là dễ, hai người cứ đánh qua đánh lại như thế, tự nhiên Tư Hiêu Kiệt lại trở nên sốt ruột.

Cảnh đấu khí đẹp đẽ giữa Tư Hiêu Kiệt và Lệ Trường Không không ngừng giao nhau trên trời, mỗi lần đập vào nhau đều phát ra hàng trận gió, làm cho mọi người bất giác lùi về sau, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn đứng vững vàng tại đó, một nụ cười lộ ra trên mặt hắn, Bạch Khởi đứng đằng xa nhìn thấy nụ cười kia, chợt tự nói với mình:

- Xem kia... Lão tổ tông thường nói với chúng ta rằng làm người nên dũng cảm tiến về phía trước, cần lên thì lên, giờ xem ra những lời này của các cụ không nên hoàn toàn tin tưởng, vị này ở đây rõ ràng là ngư ông đắc lợi,... bà nó chứ, đúng là dễ tiện, ai dè... sau này mình cần phải học tập lão tổ tông thôi, về mặt này ta không giống với hắn.

Tuy nhiên Bạch Khởi đang tự mình phân tích ở đây thì, bên đó Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng ra tay, toàn thân phát ra đấu khí màu xanh kèm theo Băng Sương xông ra ngoài, trong khi Tư Hiêu Kiệt và Lệ Trường Không chuyên tâm quyết trận sống mái thì hắn từ đằng sau xông tới. Không thể không nói rằng anh chàng Bạch Ngọc Đường này rất vô sỉ, đúng lúc này lại ra tay đánh lén, một nhát ăn ngay, Băng Sương màu lam nhắm thẳng Tư Hiêu Kiệt, trường kiếm trong tay đã đâm thẳng vào tim đối phương.

- Người...

Tư Hiêu Kiệt sau khi bị đâm trúng xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường trước mặt muốn nói điều gì đó, nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu, đã bị Lệ Trường Không đâm thêm một nhát nữa, hai thẳng đâm ông hèn hạ đối phó với Tư Hiêu Kiệt, trong nháy mắt hắn đã chết tươi, trước ngực sau lưng là một lưới trường kiếm, Tư Hiêu Kiệt muốn phản kháng cũng không thể, còn chưa nói hết câu, tiếng kêu thảm thiết còn chưa thoát ra, trong khoảnh khắc vụt tắt của đấu khí hỏa diễm cũng là lúc thân thể hắn bị đông lại thành khối băng.

Vèo vèo vèo~~

Lệ Trường Không không nói đến câu thứ hai trực tiếp đâm thêm vô số nhát nữa, Bạch Ngọc Đường cũng không vừa, cũng đâm thêm hai nhát, Tư Hiêu Kiệt đông lạnh trong nháy mắt biến thành từng mảnh vụn, rơi trên nền đất chỉ là vô số những viên băng, phải nói rằng... hai tên này thật là tàn ác.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy 18 Đấu Tông và Bạch Khởi ở đằng xa đều vô thức nuốt nước miếng, cuối

cùng thì họ cũng biết tại sao mình là Đẩu Tông người ta là Đẩu Vương, mình không thể so với người ta được, nguyên nhân rất giản đơn, hai vị này... rất tàn ác... về điểm này thì bản thân có nói khoác cũng không bằng.

Tư Hiêu Kiệt một đời oanh liệt đã chết như vậy đấy, bị người ta dễ dàng chặt thành từng mảnh nhỏ, đến thân hình cũng không còn nguyên vẹn như vậy đấy... không biết Đại Công Tước An Đức Liệt sau khi biết tin này sẽ có biểu hiện như thế nào nhỉ? Sắc mặt chắc chắn là không được tốt rồi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

172. Chương 171: Thương Nhân Số Một

Bên này Bạch Khởi xem xong biểu diễn đặc sắc này chuẩn bị quay lưng đi khỏi, Lệ Trường Không ở xa xa trăm mét xem xong, bỗng hừm lạnh một tiếng:

- Nếu đã đến rồi... vậy thì ra đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

- Sặc! Lão tử ở xa như vậy mà ngươi vẫn phát hiện ra? Ngươi cũng thông minh đấy...

Trong lòng Bạch Khởi sau khi khẽ mắng một tiếng, đứng ra, chạy về phía mấy người này, sau đó vẻ mặt xấu hổ cười cười nói:

- Cái này... cái này ta chỉ là xem xem... xem xem mà thôi...

- Hanh? Xem xem... ta thấy không đơn giản như vậy chứ... dù sao đã đến rồi thì đừng đi nữa...

Lệ Trường Không lạnh lùng nói, nói xong quơ tay một cái, 18 vị Đẩu Tông lập tức bao vây Bạch Khởi, cái kia động tác cái kia đẹp a, nếu như Lệ Trường Không nói thêm một câu 'bao vây hần' vậy thì càng điệu rồi, nhưng chỉ động tác như thế 18 vị Đẩu Tông giống như mười tám con chó nhỏ nghe lời bao vây Bạch Khởi.

- Đừng... đừng vậy mà... Lão tổ tông, người mau nói giúp ta a...

Bạch Khởi thấy tình cảnh như vậy cười khổ một tiếng nói, nói xong hướng về Bạch Ngọc Đường đang cười xấu ở xa, lão tiểu tử này đã sớm thấy Bạch Khởi, chỉ là không đứng ra nói chuyện mà thôi rõ ràng muốn coi trò cười của Bạch Khởi.

- Lão Bạch huynh biết hần?

Lệ Trường Không sau khi nghe xong lời này quay sang hỏi Bạch Ngọc Đường đang đứng kế bên, khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ. Nói thật lúc thấy Bạch Khởi, Lệ Trường Không đã có chút nghi ngờ rồi. Xem dáng dấp của Bạch Khởi chẳng qua là đứa trẻ mười mấy tuổi nhưng đã có được thân thủ của cao thủ cấp Đẩu Tông, thanh niên cao thủ như vậy đời thường hiếm gặp. Quả thật sau khi thấy Bạch Khởi, cách nghĩ đầu tiên của Lệ Trường Không là giết Bạch Khởi, thanh niên Đẩu Tông cao thủ ý đồ bắt mình tương lai tuyệt đối sẽ là người uy hiếp, Lệ Trường Không đã nổi lên sát tâm.

- Ha hã... người này... Là cháu của ta là con trai của Bạch Kinh Thiên, cũng có thể coi là hậu bối của ta, người tương lai kế thừa Bạch Gia ta Bạch Khởi... một người chưa trưởng thành mà thôi.

Bạch Ngọc Đường vuốt vuốt cằm râu trước ngực, một vẻ mặt thỏa mãn sau khi nhìn Bạch Khởi một cái nói như thế, bộ mặt đó khiến Bạch Khởi cảm thấy rất thô bỉ, tương đối thô bỉ...

Quả thật hình dáng của Bạch Ngọc Đường lúc này có chút thô bỉ, giống như một thương nhân tham lam có được một bảo bối lại sợ người khác không biết, rõ ràng là muốn khoe khoang, nhưng lại ngượng ngùng không muốn quá khoe khoang như vậy.

Thật ra không riêng gì Bạch Khởi mà tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy Bạch Ngọc Đường rất thô bỉ, không chỉ 18 vị Đẩu Tông bao gồm Lệ Trường Không ở trong đó đều cảm thấy Bạch Ngọc Đường rất thô bỉ nhưng tính cách của Bạch Ngọc Đường quả thật là có chút thô bỉ, Bạch Gia người ta xuất hiện một tổ tông mới mười bảy tuổi, tên Bạch Khởi ban sáng hôm nay bọn họ cũng có nghe qua, lúc đầu còn cảm thấy có chút giả là người xung quanh khêuếch đại, nhưng bây giờ xem ra quả thật có chuyện như vậy,

những người xung quanh đều cảm thán Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát... Đương nhiên dĩ giới là không có Trường Giang, chẳng qua là ý này mà thôi.

Nói thật thấy Bạch Khởi, 18 vị Đẩu Tông lúc này không ai bì nổi lại lần nữa bị đả kích, đả kích lần đầu đến từ Bạch Ngọc Đường và Lệ Trường Không, nhưng còn có thể lý giải được, dù sao hai người đã là Đẩu Vương rồi, nhưng đả kích bây giờ lại đến từ một thằng tiểu tử chỉ mới mười bảy tuổi, tuổi của con cháu bọn họ còn lớn hơn Bạch Khởi, trong thoáng chốc bọn họ đột nhiên cảm thấy mấy năm nay mình đã sống trên thân con chó.

Đẩu Tông ở đây mỗi người đều có thân phận khác nhau, có người là tiền bối của quý tộc, có người được quý tộc lễ phong là thượng tôn cao thủ, có người là cao thủ của tiểu tông phái gần Vương Đô, có người lại là người tận trung với Vương Thất, những người bọn họ thuận tiện đưa ra một người đã là không xong rồi, người nào người nấy công phu tu luyện đều rất cao siêu, luôn tự phụ, nhưng khi thấy Bạch Khởi bọn họ đột nhiên cảm thấy, mình thật vô dụng, những năm này đã sống uổng phí rồi.

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng xuất hiện một ý nghĩ kì quái:

- Xem ra phải móc nối quan hệ với Bạch Gia, Bạch Gia có được một Bạch Khởi như vậy, tương lai... thành tựu không thể lường trước được.

Không chỉ là bọn Đẩu Tông này nghĩ như vậy mà ngay cả Lệ Trường Không cũng không ngoại lệ, sau khi hai mắt nhìn Bạch Khởi từ trên xuống dưới cười thỏa mãn nói:

- Bạch huynh, Bạch Gia huynh có con như thế, tương lai nhất định sẽ một bước lên mây... ha ha... huynh thật có phúc a,... Không giống ta... tuy rằng Sát Khí Tông có hơn vạn đệ tử, nhưng không người nào có thể giống cháu huynh... nói câu không đáng nói, lúc trước ta còn cho rằng đệ tử Sát Khí Tông ta có mấy tiểu tử có thể xưng là thiên tài, nhưng bây giờ xem ra... bọn họ chẳng qua chỉ là một lũ ngu xuẩn mà thôi, một đám ngốc đến nỗi không thể nào ngốc hơn nữa...

- Làm gì có... làm gì có... Lệ huynh nói đùa rồi, tiểu tử này rất hay gây náo loạn, tuy rằng công phu tu luyện tạm được, nhưng tâm tính thì còn phải rèn luyện, không thể coi là thiên tài gì đó được...

Bạch Ngọc Đường rất khiêm tốn nói, lời nói này vừa thốt ra khiến mặt của 18 vị Đẩu Tông lần lượt đỏ ửng lên, nhin không được ho khan hai tiếng, công phu tu luyện như vậy mà tạm được? Vậy mình thì sao? Đẩu Tông mười bảy tuổi tạm được, vậy bọn Đẩu Tông hơn mấy trăm tuổi như có phải đều đáng đi chết sao?

Thoáng chốc tất cả các Đẩu Tông cao thủ nhin không được mặt đỏ ửng lên, Lệ Trường Không thấy tình cảnh như vậy cũng ho lớn hai tiếng nói:

- Hự hự... ta nói lão Bạch huynh khiêm tốn quá rồi, như vậy mà gọi là tạm được, vậy như thế nào mới gọi là vừa ý? Đẩu Tông mười bảy tuổi, hắc hắc vạn năm không gặp a... người như vậy sử sách ghi lại chỉ có mấy người, mỗi người đều là người kinh thiên động địa, xa không nói, gần ngàn năm nay người có thực lực như vậy e rằng chỉ có Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên... con người lão huynh đây quá khiêm tốn rồi... Ngô... nhưng... hậu bối này của huynh đã có hôn phối chưa?

Tròng mắt của Lệ Trường Không xoay một vòng lập tức nhìn qua lại thấp giọng nói, giọng nói tuy nhỏ nhưng người ở đây là những người nào? Thấp nhất cũng là Tam Tinh Đẩu Tông, mỗi một người đều là cao thủ, tuyệt đỉnh cao thủ của Ba Phạt Lợi Á hơn một nửa đều đang ở đây, âm thanh của Lệ Trường Không tuy nhỏ nhưng sao có thể giấu được bọn họ? Nghe xong lời này tất cả mọi người đều duỗi thẳng tai, tròng mắt không ngừng chuyển động.

Hầu như mọi người đều khẳng định một việc đó chính là... tiền đồ sau này của Bạch Khởi không thể nào lường được, Bạch Gia sau này nhất định quật khởi, đây không còn gì để nghi ngờ, đừng nói bây giờ Bạch Gia đã có một Đẩu Vương, mà còn là quý tộc trung cấp, cho dù Bạch Gia không có gì lợi hại, bản thân căn bản là một bạch đình, toàn gia đình đều là nô bộc, nhưng có một người như Bạch Khởi ở đó, bọn họ cũng tình nguyện thiết lập một chút quan hệ với Bạch Gia.

Trong các mối quan hệ, không cần nghi ngờ quan hệ hôn nhân là ổn thỏa nhất, phù hợp nhất, nghĩ xem nếu như con gái hậu bối mình gả cho Bạch Gia, gió đầu giường thổi một cái, so với cái gì cũng hữu dụng hơn, Bạch Khởi hướng về ai có thể rõ ràng rồi.

Lời của Lê Trường Không không cần nghi ngờ đã cho bọn họ một ám thị, tuy nói bây giờ vị Đẩu Vương Lê Trường Không này mở lời, bọn họ tốt nhất không nên nói thêm gì nữa, nhưng bọn họ lại không thể mượn lời lúc này, đương nhiên là có phương pháp, dù sao thân phận của bọn họ cũng không có thấp, lo không ổn Bạch Ngọc Đường và Lê Trường Thiên chẳng lẽ lại lo không nổi Bạch Kinh Thiên? Cho dù không thể gả làm vợ, ngồi ở đó làm tiểu thiếp cũng không tồi a, không nghe qua câu thê tử không bằng thiếp sao?

Lão già Bạch Ngọc Đường này cũng khá tinh ranh, lại không phải thẳng ngốc, lời này của Lê Trường Không vừa nói ra, hẳn đã hiểu đây là ý gì, trông mắt chuyển động một cái chậm rãi nói:

- Cái này a... vậy thì chưa, đệ biết đây Bạch Khởi chuyên tâm luyện võ, trước mắt thiếp còn chưa có sao lại có thể từ được... Nhưng... lúc đầu... ta với một lão bằng hữu bàn xong rồi, hẳn muốn để cháu gái của hẳn gả cho Bạch Khởi... Đương nhiên... bọn họ vẫn còn chưa gặp mặt nhau... rốt cuộc có thành hay không còn xem bản thân nó... Lão tổ tông ta tuy rằng nói có thể làm chủ được nhưng ta không muốn ảnh hưởng đến quyết định của đời sau, chuyện hôn nhân này cuối cùng vẫn phải xem ý của Bạch Khởi...

Lão già Bạch Ngọc Đường này nói như không nói, tuy rằng nói đến chuyện hôn sự của Bạch Khởi nhưng lại nói để Bạch Khởi tự mình làm chủ, như vậy nói với mọi người rằng, bây giờ Bạch Khởi chưa có thể từ, ta cũng không nhúng tay vào chuyện này, có thể thành hay không còn coi vào bản thân các người.

Lời này vừa nói ra... Lê Trường Không lập tức hội ý cười một cái, sau đó vuốt chòm râu trước mặt vẻ thỏa mãn sau khi nhìn Bạch Khởi một cái từ trên xuống dưới nói:

- Uh... vậy a... Sát Khí Tông ta có mấy đứa con gái hậu bối không tồi chút nào, trở về ta sẽ giới thiệu bọn họ cho đứa trẻ này, để thanh niên bọn họ gần gũi gần gũi... ha ha ha... biết đâu lại có duyên với nhau... Nói thật Bạch Khởi đứa trẻ này ta rất thích, nếu làm được con rể của Sát Khí Tông chúng ta thì không còn gì có thể tốt bằng... đến lúc đó chúng ta càng thêm gần gũi hơn nữa.

Lời nói tuy là như vậy nhưng thực ra trong lòng Lê Trường Không không có đấy, hẳn đã không nắm giữ Sát Khí Tông hơn mười năm rồi, hậu bối của Sát Khí Tông hẳn cũng chưa gặp qua luôn ở ẩn phía sau núi, tuy rằng vẫn có quyền uy tuyệt đối trong Sát Khí Tông, nhưng đệ tử Sát Khí Tông rốt cuộc như thế nào hẳn vốn không biết, nhưng thiết nghĩ có thể có mấy đệ tử nữ, cũng có mấy đệ tử xinh đẹp, nếu như không có, tìm đại một hai người tuyệt sắc là được rồi, đến lúc đó phá lệ thu nhận, bồi dưỡng một chút rồi giới thiệu cho Bạch Khởi, nếu Bạch Khởi thích thì coi như là hoàn mỹ rồi.

- Ngô... trở về nhất định phải triệu tập tất cả nữ đồ đệ xem xem... Uh... không được, không được, đợi lát về lập tức viết thư cho đồ đệ kia của ta bảo hẳn chọn ra những nữ đồ đệ đẹp nhất...

Trong lòng Lê Trường Không nghĩ như thế.

- Đúng vậy. Quả thật nên để thanh niên bọn họ gần gũi gần gũi, trong nhà ta vừa đúng có một cô cháu gái tướng mạo như hoa, tuổi lại tương đương Bạch Khởi, có thời gian cũng nên bọn họ gần gũi gần gũi...

Một Đẩu Tông nhện không được mở miệng nói, tuy rằng lời nói này đắc tội Lê Trường Không, nhưng hẳn là thân phận tông thân, họ Lý, có thể coi là tiền bối Lý gia, tuy rằng đã thuộc về bàng chi, nhưng thân phận ở đó cũng không sợ Lê Trường Không gây phiền phức cho hẳn.

Có một người mở miệng, tất cả mọi người đều mở miệng, lúc này nguy mất, bọn Đẩu Tông đức cao vọng trọng người nào người nấy như bì điều khách, đề cử nữ đồ đệ, nữ hậu bối cho Bạch Khởi, đem những cô gái đó khuếch trương xinh đẹp như hoa, khiến Bạch Khởi không nói được lời nào, trong thoáng chốc không biết nên nói gì cho tốt.

Ngược lại Bạch Ngọc Đường vuốt vuốt râu của mình nụ cười thỏa mãn hiện lên trên mặt, nhìn mọi thứ trước mắt, mặt khác sắc mặt Lê Trường Không đã đỏ lên, xem bộ dạng tức giận không nhẹ, nếu không suy xét đến thái độ của Vương Thất, nếu như không suy xét đến thế lực không nhỏ sau lưng bọn họ, Lê Trường Không e rằng đã nhện không được giết người rồi, dù sao bọn kia dám tranh giành chàng rể với Sát Khí Tông, đó đích thực là trực tiếp khiêu khích hẳn.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

173. Chương 172: Mẫu Dạ Xoa

Thật không dễ mới thoát ra từ trong tay bọn họ, Bạch Khởi đi theo Bạch Ngọc Đường trên con đường lớn, trực tiếp đi về phía Bạch Gia phủ. Trên đường đi, hai người không nói gì. Không khí cuối thu có chút mát mẻ, gió hàn thổi qua lạnh thấu xương, áo rộng thùng thình trên hai người Bạch Khởi và Bạch Ngọc Đường kêu vù vù, đi qua đất rơi đầy lá vàng, cuối cùng Bạch Khởi nhìn không được hỏi:

- Lão tổ tông, lời vừa nãy người nói là thật?

- Lời gì?

Bạch Ngọc Đường nhìn Bạch Khởi một cái vẻ mặt mờ mịt...

- Oạch... là cái kia đó... chuyện hôn sự của ta... có thật là để ta làm chủ? Cái kia, không cần cưới cháu gái của vị bằng hữu kia của người nữa.

Nói thật Bạch Khởi không phản đối ép duyên, chuyện ép duyên kì thực không là gì cả, đừng quên ở đây là dị giới, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, nam nhân có quyền có có thể, có mười hai người phụ nữ quả thật là rất bình thường, giống như Bạch Kinh Thiên tuy rằng phu nhân của hắn chỉ có một người, tuy rằng không phải là người trắng hoa, nhưng vẫn có năm sáu thê thiếp, không thể không nói ở Thiên n đại lục thế giới cường giả vì tôn này, địa vị con gái tương đối thấp.

Nhưng Bạch Khởi không phản đối chuyện ép duyên, nhưng cũng phải do trường bối nhắc đến trước mới được a, ở trong ấn tượng Bạch Khởi, người phụ nữ kia mà Bạch Ngọc Đường ép hôn cho mình quả thật là hình người bạo long, chuyện hai năm trước này, Bạch Khởi đã dần dần quên, nhưng bây giờ Bạch Ngọc Đường đột ngột nhắc tới khiến Bạch Khởi lại nghĩ đến, hôn ước với hình người bạo long, giống như một cây gai độc đâm trong lòng Bạch Khởi không cách nào tháo ra được.

- Đương nhiên... Nhưng... hắc hắc, cháu gái kia của bạn ta người đừng hòng từ chối, nếu không đừng tưởng tiểu tử nhà ngươi là Cửu Tinh Đẩu Tông hắn sẽ không làm gì được ngươi, tên kia vẫn có thể chạy tới Vương Đô chém ngươi. Trừ phi, tiểu tử ngươi có thể gia nhập vào Đẩu Vương cấp... còn nói nữa... thật là, đàn ông mà tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, cho dù ngươi không thích lấy về cũng không có gì a...

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười vỗ vỗ vai Bạch Khởi sau đó nói như thế, sau khi nói xong bước hai bước rất nhanh rời khỏi chỗ này.

- Oạch...

Bạch Khởi mở miệng không biết nên nói gì, nhưng trong lòng đã quyết định, nếu như cô gái đó giống như mình nghĩ, mình tuyệt đối thà chết chứ không chịu khuất phục, thề chết bảo vệ trinh tiết của mình tuyệt đối không để khổng long muội đạt thành.

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Khởi đã chạy kịp về trong quân doanh, Bạch Khởi thân là Đẩu Tông, tin tức thiên tài vạn năm không gặp đã nhanh chóng truyền đến trong Thành Hoa Hồng, trong quân doanh đương nhiên cũng nhận được tin tức này, danh tiếng của Bạch Khởi trong Quân Đoàn I nhanh chóng được tăng lên, người nào người nấy trong Quân Đoàn I đều lấy Bạch Khởi làm vinh hạnh, mệnh lệnh của Bạch Khởi, quả thật là kỷ luật nghiêm minh, thông suốt không gì trở ngại, không ai dám kháng lại mệnh lệnh của Bạch Khởi.

Bạch Khởi đến quân doanh sau khi hoàn thành huấn luyện thường ngày, thì một mình thay áo đi về phía trong thành, hắn muốn thư giãn thư giãn, thuận tiện suy nghĩ một chút sao có thể có dẹp yên bọn Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn kia.

Nói câu thực sự, bọn Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn kia quả thật không dễ đối phó, một là, tuy rằng bọn họ mất đi Ti Kiêu Kiệt và An Đức Lỗ hai trụ cột này, nhưng còn có người của sứ đoàn và thống lĩnh của bọn họ có thể ngồi yên ở đó, lực chiến đấu không giảm, tuy rằng tổn thất hơn trăm người, nhưng vẫn rất khó đối phó... hai là Quốc vương Bệ hạ đã nói rồi, muốn quang minh chính đại, thuận lý thành chương để người khác biết rằng quốc gia có tâm diệt bọn họ nhưng vẫn không có lý do chỉ trích, không cần nghi ngờ đây tương đối khó khăn, cho nên mới muốn đi thư giãn thư giãn, xem xem có thể nghĩ ra cách gì tốt không.

Trên đường đi Bạch Khởi không nghĩ ra chủ ý gì, nỗi buồn bất giác lên đến đỉnh đầu, Quốc vương tuy rằng không có quy định rõ ràng chừng nào giải quyết ổn thỏa chuyện này, nhưng chuyện này đương nhiên là càng nhanh càng tốt, chỉ có như thế mới thể hiện được năng lực của mình, mới có thể để Quốc vương ngày càng xem trọng mình, nếu chuyện nhỏ như vậy mà lo không xong, sau này mình dựa vào cái gì để Quốc vương xem trọng mình? dựa vào cái gì mà mình có thể đạt được quyền lợi và phú quý?

- A! người không có mắt sao...

Một âm thanh trong trẻo vang lên trước mặt Bạch Khởi, âm thanh có chút điêu ngoa ngang bướng, nhưng có thể nghe ra người nói ra lời này là một người phụ nữ, và tuổi không lớn.

Nhìn theo âm thanh, Bạch Khởi phát hiện có một người thân hình tương đối thấp, một thanh niên cao khoảng một mét sáu năm, vẻ mặt xấu hổ đứng nhìn mình ở nơi xa. Người thanh niên này da trắng nõn, tướng mạo anh tuấn, đôi mắt to to cho người ta cảm giác như nước trong veo, nếu không phải Bạch Khởi thấy được vết hầu của hắn, nếu nhìn như vậy Bạch Khởi e rằng mình thật sự gặp một người con gái...

Đương nhiên giọng trong trẻo kia không phải của hắn mà là của một thiếu nữ, nói là thiếu nữ... Ạch... thật ra chỉ có giọng nói giống, thân hình kia, thân cao đừng nói là tám thước, bảy thước là có thể có, không khác Bạch Khởi là mấy, vóc người khôi ngô, nếu không phải từ âm thanh nhận ra đối phương là con gái, Bạch Khởi xem chút tướng đây là một anh chàng rồi...

Theo sau người con gái này có bảy tám nô bộc thấp tùng, xem dáng dấp chắc là người xuất thân trong quý tộc, nhưng đây cũng không kì lạ, trong Vương Đô này, tùy tiện từ một góc lầy ra cũng là thân phận quý tộc, hoặc là huyết thống quý tộc, phú thương, quý tộc nhiều không kể hết, người đem theo bảy tám nô bộc trên phố như thế này khắp ngõ đường đều có, nhưng... như tướng mạo của vị tiểu thư đây thì thật là hiếm gặp...

- Xin lỗi... Xin lỗi... Ta... ta không phải là cố ý đụng nàng... lúc này ta rõ ràng đã tránh ra, không biết tại sao tại đụng nàng... thật là xin lỗi...

Người thanh niên kia mặt ửng đỏ nói với cô gái trước mặt, âm thanh có chút khúm núm, tuy rằng có giọng khan khan phát ra, nhưng nghe vẫn giống như giọng con gái.

Nói câu thật lòng... nếu không phải ngực của anh chàng kia xẹp lép, trên cổ họng có vết hầu, chỉ xem mặt của hắn và bóng lưng của hắn, đó tuyệt đối là một tuyệt sắc giai nhân,... nhưng sau khi phát hiện hắn là một người con trai, Bạch Khởi luôn có cảm giác rất kì lạ.

- Cái gì! Xin lỗi là xong sao? Người đáp trúng bốn cô nương, chẳng lẽ chỉ xin lỗi là xong sao? Ta nói cho người biết, bốn cô nương còn rất trong trắng, từ trước chưa cho đàn ông nào đụng tới thân thể, bây giờ người đụng đến thân thể ta, chẳng lẽ người muốn bỏ đi cho xong chuyện? Thế giới này làm gì có chuyện đơn giản như thế?!

Khiến người ta không nghĩ tới rằng vị tiểu thư giống tinh tinh này không muốn kết thúc ở đây, ngược lại nói ra lời nói này...

Nói câu thật lòng, ở trong xã hội Vương Đô này, căn bản là xã hội người ăn người, chuyện ức hiếp người khác là chuyện thường thấy, quý tộc ức hiếp dân thường, dân thường ức hiếp nô lệ, người mạnh ức hiếp người yếu, đạo lý sinh tồn cá lớn nuốt cá bé ở đây diễn ra tinh tế sâu sắc, Bạch Khởi cũng không phải là người nhiệt tình gì, không có sức lo những chuyện này, chỉ là xem sơ qua chuẩn bị rời khỏi, tuy rằng Vương Đô Đặc Cảnh Ty chủ quản trị an của Vương Đô, nhưng... đây không phải là khu Tây của Quân Đoàn I, và còn Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn phiên phức lớn kia ở đó, Bạch Khởi không muốn lo chuyện nhỏ nhặt này, nhưng sau khi nghe xong lời của tinh tinh kia, sắc mặt Bạch Khởi có chút cổ quái, khóe miệng nở một nụ cười, dường như phát hiện ra vật gì lý thú vậy.

- Vậy... Vậy người muốn như thế nào? Bồi thường tiền sao? Được... ta đưa tiền cho người... người muốn bao nhiêu?

Vị thiếu niên kia nghe lời này sắc mặt đỏ bừng, đứng ở đó tay chân luống cuống không biết nên nói những gì, cuối cùng dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên sau đó vội vàng nói như thế.

Nói xong vội vàng lấy ra túi tiền của mình, túi tiền có thiêu hoa văn màu bạch kim, vừa nhìn thấy là biết đây được làm ra từ bàn tay phụ nữ, cũng không biết có phải là người tình của hắn tặng cho hắn không... nhưng từ động tác này cho thấy tiểu tử này là một người thành thật, nếu không sẽ không như vậy, thì... rõ ràng là vào đời chưa lâu.

Nhưng xem dáng dấp của hắn, cầm y hoa phục, cầm tú trường bào màu tuyết trắng kia, người khác nhận không ra nhưng Bạch Khởi nhận ra, vật này nhất định xuất xứ từ Tuyết Tầm Ti của Vương Đô Nam Cương, trong Vương Đô vô cùng hiếm hoi, không phải người đại phú đại quý rất ít người có thể sử dụng vật như thế này.

Chỉ từ y phục đã có thể khẳng định lai lịch của tên tiểu tử này quả thật không đơn giản, tuyệt đối là xuất thân từ gia đình đại phú đại quý, xem tiếp túi tiền, mở túi tiền ra thì thấy hơn mười kim tệ còn có mấy hột Tử Tinh Tệ, chẳng khác nào nói huynh đệ này là đại gia rồi, một Tử Tinh Tệ đổi ra một trăm kim tệ, trong Vương Đô rất ít có con cháu quý tộc ra đường đem theo nhiều tiền như vậy, ngoài trừ gia đình thật sự rất giàu.

- Bộp.

Nữ tinh tinh hung hãn kia thấy tình cảnh như vậy quơ tay một cái khiến túi tiền trong tay thiếu gia kia rơi xuống hết xuống đất, sau đó hung hãn nói:

- Ta khinh... Sự trong trắng của bốn tiểu thư những đồng tiền thú của ngươi đủ mua sao? Nói cho ngươi biết... cha ta đường đường là Nhất Đẳng thế tập Tử Tước của Vương Đô, nhà ta có là tiền, ai tiếc nuối gì chút tiền của ngươi!

Nghe long lời này sắc mặt Bạch Khởi trở nên cổ quái, nhin không được hội ý trong lòng:

- Người như ngươi mà còn trinh tiết... Trong trắng? Đùa à, bộ dạng này của ngươi, trinh tiết kia của ngươi, trong trắng kia của ngươi, muốn tặng cũng không ai thèm lấy...

- Vậy... vậy ngươi muốn như thế nào?

Không biết anh chàng kia sao tệ như vậy có thể tính cách quá ư là yếu đuối, nghe xong những lời đầu hơi rụt xuống, lùi lại hai bước, có chút run rẩy nói. Trong lúc nói chuyện, ánh mắt ngưng lệ đủ để mê hoặc bất kì người phụ nữ nào, tự lại thành một tầng hơi nước.

- Thế nào? Vậy còn phải hỏi? Ngươi đừng bốn tiểu thư, hủy hoại sự trong trắng và trinh tiết của bốn tiểu thư, đương nhiên phải bồi thường cho ta rồi? Ngươi đương nhiên là phải chịu trách nhiệm đến cùng, chẳng lẽ ngươi muốn rũ bỏ trách nhiệm?

Lông mi tiểu thư tinh tinh kia giương lên, túm lấy cổ áo của vị thiếu niên kia, sau đó tàn bạo quát như thế, trong lúc nói chuyện quả thật có thể xưng là hung thần ác sát, mẩu dạ xoa chuyển thế, bộ dạng kia muốn hung dữ như thế nào thì có thể đó... Bạch Khởi đứng xem không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt, trong lòng thay vị nhân huynh này mặc niệm...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

174. Chương 173: Tính Toán Trong Lòng

Bạch Khởi rõ ràng thấy người thanh niên này biểu tình thoáng chốc biến đổi, bộ dạng kia giống như sắp khóc, nhưng nghĩ xem người đàn ông nào gặp phải chuyện này e rằng đều sẽ khóc cả, nhin không được trong đầu Bạch Khởi nghĩ đến người vợ chưa cưới như núi Thái Sơn của mình, nếu như người con gái kia 'xinh đẹp' giống như vị đẳng trước kia... e rằng biểu tình của mình so với vị lão huynh giống như con gái này càng thêm đặc sắc, bất giác trong đầu Bạch Khởi có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Trong lúc Bạch Khởi cảm thán, trong lúc lão huynh giống con gái kia lặng lẽ không nói được gì, vị tinh tinh muội kia một chút cũng không nương tay, bậm môi một cái, quát lớn tới tấp xung quanh.

- Các người còn sững người ở đó làm gì không ra tay cho bốn tiểu thư! Bắt gã đàn ông này về cho ta!

Mệnh lệnh vừa ra tôi tớ tứ phía lần lượt xông lên, bao vây vị huynh đài giống như con gái ở giữa, xem ra muốn ra tay... được chứ... quả nhiên trong thế giới rộng lớn này không có chuyện gì lạ mà không có, chuyện cường đoạt dân nữ đã không còn là chuyện mới mẻ gì, nhưng chuyện cường đoạt mỹ nam như thế Bạch Khởi lần đầu tiên thấy, không thể không nói... bọn nữ nhân này quả thật là chơi lớn rồi, nếu để Bạch Khởi dùng hai từ để hình dung vị tinh tinh muội này, chỉ có thể dùng hai chữ... cường bức.

Đương nhiên từ này là từ ngữ thế hệ sau ca ngợi cái đẹp, cho dù Bạch Khởi có nói ra vị này cũng nghe không hiểu, cho nên Bạch Khởi đã bớt đi... thường nói ra đường thấy sự bất bình ra tay tương trợ, tuy rằng người con trai này thiếu một màn anh hùng cứu mỹ nhân, đương nhiên cũng có đoạn sau này lấy thân báo đáp, nhưng Bạch Khởi vẫn quyết định ra tay.

Hơn nữa thấy một màn trước mắt như vậy, Bạch Khởi bất giác mắt sáng lên, hẳn đã nghĩ ra cách đối phó với đám Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn rồi khôn kiếp kia rồi, vị tinh tinh muội và nhân huynh xinh đẹp trước mắt đã cho Bạch Khởi sự dẫn dắt rất lớn.

- Dừng tay!

Bạch Khởi lạnh giọng hét lớn một tiếng, trong lúc nói long hành hổ bộ đi tới, động tác không gấp không chậm, chậm rãi bước tới, khí thế mười phần, những người xung quanh thấy Bạch Khởi đều lần lượt tránh ra không dám lơ mắng.

Sự xuất hiện của Bạch Khởi khiến mọi người xung quanh đều sững người, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái, nữ tinh tinh kia và gia đình người nào người nấy nhìn Bạch Khởi trước mặt, không biết nên hành động như thế nào, động đậy cũng không dám động đậy.

Khiến người khác không nghĩ tới vị nữ tinh tinh khủng bố kia thấy tình cảnh như vậy trước là sững người, lập tức tắc lưỡi một cái, về mặt hưng phấn khi nhìn thấy Bạch Khởi trước mặt, nói với bọn nô bộc của mình:

- Hì hì... Không nghĩ tới a, bốn tiểu thư hai năm nay lần đầu tiên ra cửa lại gặp phải chuyện tốt như thế này, người đâu... đem người này trói về cho ta!

Bạch Khởi nghe xong những lời này cảm thấy phát ói... không ngờ vị tinh tinh muội này hung hãn như vậy ngay cả mình mà cũng dám bắt trói đem về, trong thoáng chốc Bạch Khởi nổi trận lôi đình! Lạnh lùng nhìn mấy nô bộc trước mặt chuẩn bị ra tay lạnh nhạt nói:

- Người nào động thủ sẽ chết...

Bọn nô bộc vốn muốn ra tay nghe được những lời sát khí đằng đằng này, ngay sau đó lập tức dừng lại, sững người ở đó không có hành động gì, không nghĩ tới vị tỷ muội anh hùng hơn người kia hoàn toàn không để mắt tới lời uy hiếp của Bạch Khởi lớn giọng quát:

- Các ngươi sợ gì! Phụ thân ta đường đường là Nhất Đẳng Tử Tước Vương Quốc, các ngươi sợ cái gì! Lên cho ta... xảy ra chuyện gì ta chịu trách nhiệm, đừng sợ tên tiểu tử này!

Nói câu thật lòng, Nhất Đẳng Tử Tước tại Vương Đô tuy rằng không phải đầy đường đều có nhưng cũng rất ít gặp, nơi đây Bá Tước, Hầu Tước một đồng, Ba Phạt Lợi Á hình thành đã có mấy ngàn năm lịch sử, từ khi Bất Diệt Hoàng bắt đầu bị hủy diệt, Ba Phạt Lợi Á luôn tồn tại đến bây giờ có bao nhiêu quý tộc tóc bạc trắng đếm cũng đếm không hết. Cũng may Ba Phạt Lợi Á luôn tận lực mở rộng lãnh thổ mới đủ chỗ cho bọn quý tộc đông nghịt sinh sống, nhưng bây giờ quý tộc trong Vương Đô vẫn nhiều như cá diếc ở sông, Nhất Đẳng Tử Tước thật giống như đỉnh nhọn của kim tự tháp chỉ chiếm một vị trí nhỏ nhoi, ở một cái thành nhỏ hoặc là có thể kiêu ngạo một phen, nhưng... ở trong Vương Đô thì cả cái móng cũng không bằng...

Không thể không nói cái này. Bọn này trí tuệ có chút vấn đề, nghe giọng nói của ả và hành động cũng biết vị này là người đến từ dưới quê Ba Lão Cấp, vừa từ bên ngoài vào Vương Đô chưa lâu, không biết phụ thân của ả đến đây làm gì, nhưng chỉ xem đức hạnh thì biết, nếu hôm nay cho dù ả không đắc tội với Bạch Khởi sau này cũng sẽ gây ra vô số phiền phức cho phụ thân ả, nếu như cha của ả kia ở đây nhất định sẽ không nói ra những lời không có tiêu chuẩn như vậy.

- Vương Đô Đặc Cảnh Ty Bạch Khởi!

Bạch Khởi lạnh lùng nói một câu như vậy, khiến cho những người vừa nãy muốn xông lên bắt Bạch Khởi bây giờ đứng như khúc gỗ, nhúc nhích cũng không nhúc nhích, ngay cả nói chuyện cũng không dám nói thêm hai câu, những người xung quanh vốn đến đây xem náo nhiệt cũng lần lượt lùi hai bước, nuốt từng ngụm nước bọt.

Gã thiếu niên giống con gái bị nhốt ở trong nghe tên của Bạch Khởi, trước tiên là sững người, lập tức về mặt hiếu kì nhìn Bạch Khởi, sau khi hiếu kì nhìn Bạch Khởi từ trên xuống dưới, không hiểu tại sao sắc mặt bỗng dưng ửng đỏ.

- Sững người ra làm cái gì! Bọn phế vật các ngươi. Người ta chỉ nói một câu các ngươi không dám động đến hần nữa à? Nhanh lên ra tay cho bốn tiểu thư...

Tinh tinh muội hiển nhiên không có linh mẫn và cơ cảnh như những thủ hạ nô bộc của ả, đối với chuyện ngoài Vương Đô này cũng không hiểu rõ, danh hiệu Bạch Khởi hoàn toàn chưa nghe qua...

- Tiểu thư... Bạch Khởi... là... ặc ặc... là Vương Đô Tứ Hại khó đối phó nhất - Sát Thần Bạch Khởi...

Một nô bộc nói nhỏ bên tai tinh tinh muội, thân là nô bộc trường kì ở lại canh giữ Vương Đô, danh tiếng Vương Đô Tứ Hại hẳn đã nghe qua vô số lần, danh tiếng Sát Thần Bạch Khởi đương nhiên cũng nghe qua.

- Vương Đô Tứ Hại? Đó là gì?

Vị tỷ muội này hiển nhiên cũng không thông minh lắm, cũng không phát hiện ra bảy tám người tùy tùng của mình giữ nguyên động tác cố định, mồ hôi hột từ trán chảy xuống, người nào người nấy mở miệng đứng ở đó, đâu dám có bất kì hành động nào...

- Ặc... cô nãi nãi của ta a... Vương Đô Tứ Hại, hiệu xưng khắc tinh của con cháu quý tộc trong Vương Đô, người gặp người sợ Bối Tác Tư, thần quỷ không dám tới gần Độc Cô Chiến Thiên, tuyệt thế dâm côn Lý Tầm Hoan, và Sát Thần Bạch Khởi, không có một người nào có thể đụng vào... Tiểu thư... người này... là Sát Thần Bạch Khởi, nghe nói giết người không chớp mắt... con cháu quý tộc lớn nhỏ trong Vương Đô thấy bọn họ đều vòng đường khác đi... tiểu thư đừng trách nô tài ta nhiều chuyện, cho dù là lão gia khi thấy Bạch Khởi cũng phải vòng đường khác đi, chúng ta... chúng ta không nên đụng vào...

Nô bộc kia cũng thành thật nói khê như thế... trong lúc nói chuyện còn nhìn theo sắc mặt của tinh tinh muội, e rằng tinh tinh muội nổi nóng.

- Cái gì?! ngay cả cha ta mà cũng phải nhường hần đi sao? Sao lại có thể! Cha ta đường đường là Tử Tước của Vương Quốc a... Sao lại có thể sợ hần? Ngươi đừng hòng gạt ta...

Tinh tinh muội sau khi nghe xong lời này về mặt không dám tin nói.

- Tiểu thư a... Ta làm sao dám gạt người... người... người không ở Vương Đô nên không biết a, Vương Đô Tứ Hại bọn họ, đừng nói là Tử Tước như lão gia, Bá Tước bên ngoài bị bọn họ đùa chết cũng không ít, con cháu quý tộc lớn nhỏ trong Vương Đô thấy bọn họ cũng vòng đường chạy, phải biết trong số đó có không ít quý tộc chính hiệu... đoạn thời gian trước, vị này... khiến Độc Cô Chiến Thiên trực tiếp đánh tới cổng phủ Hầu Tước Đỗ Tân, mười mấy ngày... Tiểu thư... Đỗ Tân gia a... gia tộc quý tộc trăm năm của Vương Quốc, gia chủ Hầu Tước Đỗ Tân là Đại thần thương vụ... nhưng... vẫn thua mất cửa lớn cho người ta, nguyên nhà lớn lớn nhỏ nhỏ không dám ra, ngồi suốt mười mấy ngày... tiểu quý tộc giống như chúng ta đây người ta một đao có thể trực tiếp chém rồi...

Nô bộc kia về mặt khủng hoảng nói như thế với tinh tinh muội, lúc nói chuyện còn vỗ vỗ ngực mình, đầy vẻ sợ hãi.

- Vậy... chúng ta không phải xong rồi sao?

Tinh tinh muội nghe xong lời này trước tiên là sững người, lập tức về mặt đầy sợ hãi nói.

- Vậy phải xem tâm tình của người ta rồi...

Nô bộc kia khuôn mặt khổ sở nói, thực ra trong lòng đã mắng tinh tinh muội đến chết rồi, nếu không phải con đàn bà thối này, mình sao lại có thể đụng phải nhân vật như Bạch Khởi? Bây giờ thì tốt rồi, sống chết còn chưa biết a.

- Không nên a... Anh hùng... Ta biết chúng tôi sai rồi... chúng tôi đi ngay bây giờ... ngài tha cho chúng tôi đi... chúng tôi sẽ không dám nữa...

Tinh tinh muội kia bộp bộp một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc thét lên nói với Bạch Khởi như thế, hoàn toàn không giống với lúc này bộ dáng uy phong凛冽, giống như vệt con xấu xí ngoan ngoãn... sai rồi, là giống như con gấu lớn ngoan ngoãn.

- Cút đi... Đừng để ta thấy các ngươi nữa... về nói với chủ nhân các ngươi, dẫn tiểu thư nhà các ngươi cút khỏi Vương Đô, nếu không ta sẽ không khách khí đâu.

Bạch Khởi lạnh lùng nói một câu, nói thật tuy cùng là Tử Tước, nhưng Bạch Khởi vốn không đem bọn họ để trong mắt, bốn năm mươi tuổi vẫn còn là Tử Tước, vả lại còn có một đứa con gái có phẩm chất tệ như vậy, chỉ những điều này thôi cũng đủ thấy được năng lực của Tử Tước đó rồi, mặt hàng giống như vậy xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, Bạch Khởi căn bản không cần để ý tới... hướng hồ sau lưng Bạch Khởi còn nhiều người như vậy...

- Chúng tôi lập tức cút... lập tức cút...

Một đám người vội đáp, nói xong xoay người bỏ chạy, kể cả đầu cũng không quay lại.

- Chờ một chút...

Bỗng nhiên Bạch Khởi gọi bọn họ lại, đám người như vừa vỡ mộng thoáng chốc sắc mặt biến đổi, sao đó cúi đầu lần nữa lại đi trở về, người nào người nấy thất thần liếc mắt nhìn nhau sau đó nguyên mặt tràn đầy vẻ khổ sở đứng ở đó, tinh tinh muội kia càng là vẻ mặt đáng tiếc nhìn Bạch Khởi trước mặt nói:

- Nay... Đại nhân này... ngài còn có gì dặn dò sao?

- Buổi sáng ngày mai... kêu cha người dẫn người đến Vương Đô Đặc Cảnh Ty, ta có chút chuyện nói với các ngươi... nhớ đó, không thể không đi, nếu không ta muốn tìm các ngươi trong Vương Đô không phải là chuyện khó, đến lúc đó chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này lạnh lùng nhìn tinh tinh muội trước mặt nói như thế, cũng không để ý bọn họ quay lưng đi khỏi, vị thiếu niên có chút giống phụ nữ kia cũng vội theo rồi khỏi, theo sát phía sau của Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

175. Chương 174: Ba Kẻ Kỳ Lạ

- Huynh đệ đi chậm lại... người chờ chút...

Một giọng nói giống như phụ nữ vang lên sau lưng Bạch Khởi, tại sao lại có giọng nói như phụ nữ, nguyên nhân rất đơn giản, chủ nhân của giọng nói này là kẻ giống như nữ nhân, tuy rằng giọng của thanh niên này rất hay, thậm chí hay hơn giọng của đại đa số phụ nữ, là thần tượng của vô số nữ nhân, dung mạo cũng hần cũng là thần tượng của vô số nữ nhân, nhưng bất kể như thế nào... vị thanh niên này đích thực là một người đàn ông hàng thật giá thật, điểm này không thể nghi ngờ, yết hầu lòi ra cùng với bộ ngực xẹp lép là chứng minh tốt nhất, Bạch Khởi không tin phụ nữ có thể mọc yết hầu, điều này Bạch Khởi có thể phân biệt rất rõ.

- Sao? Có chuyện gì sao?

Bạch Khởi quay người nhìn gã giống như nữ nhân một cái... sau đó lộ ra một nụ cười hỏi, tuy rằng nói với tướng mạo và thân hình của vị thanh niên này, Bạch Khởi có chút kì thị nhưng đối với nhân phẩm của vị thiếu niên này Bạch Khởi không có gì hoài nghi, từ biểu hiện lúc này có thể thấy.

- Cái này... Khụ khụ... Tiểu đệ Lý... Lý Linh... vừa nãy cảm ơn huynh, nếu không nhờ có huynh đệ không biết làm thế nào cho tốt... cái kia... đệ còn chưa báo đáp huynh... Chỉ bằng... đệ mời huynh ăn cơm, thấy sao?

Lý Linh mặt ửng đỏ nhìn Bạch Khởi trước mặt nói, nhưng Bạch Khởi không để ý gì, trong mắt Bạch Khởi vị nhân huynh này thật là không giỏi về giao tiếp với người khác, nói chuyện rất dễ đỏ mặt, cái khác cũng không nghĩ nhiều.

- Vậy à... Được... dù sao ta cũng không có chuyện gì...

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này trầm ngâm giây lát nói, tâm tình bây giờ của Bạch Khởi rất tốt, bởi vì hắn đã nghĩ ra cách dọn dẹp những mảnh vụn phức tạp của bọn Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn, tuy rằng nói... cách này dường như không hợp quy tắc lắm, nhưng muốn thành đại sự không nên để ý những tình tiết nhỏ, đó cũng chẳng có gì lớn lao.

- Vậy sao? Thật à? Vậy thì quá tốt rồi, chúng ta đi đâu?

Lý Linh nghe xong trên mặt tràn đầy vui mừng nói.

- Cái này a... vậy thì đi Nguyệt lâu được rồi, nhưng, có chút rắc, Lý Linh huynh đệ đừng có tiếc đấy nhé.

Bạch Khởi nửa đùa giỡn nói.

- Không... không sao... ta có tiền... chúng ta đi thôi.

Lý Linh lấp bắp nói, trong lúc nói chuyện mặt đỏ ửng lên, còn lấy túi tiền của mình lắc hai cái trước mặt Bạch Khởi, chỉ là không có mở ra cho Bạch Khởi xem những kim tệ trong đó.

- Ha ha... vậy đi...

Bạch Khởi hào sảng nói, nói xong khoác vai Lý Linh đi tới Nguyệt lâu, vốn không để ý mặt của Lý Linh lần nữa đỏ ửng lên.

Chỉ chốc lát hai người tới Nguyệt lâu, Bạch Khởi và Bối Tác Tư bọn họ thường đến đây, cũng có thể coi là khách quen, chủ tiệm ở đây sau khi thấy Bạch Khởi đến, hai lời không nói chọn ra một gian phòng tốt nhất cho Bạch Khởi, sau đó Bạch Khởi đi lên cùng với Lý Linh về mặt hiếu kì. Sau khi gọi mấy phần rượu và thức ăn, Bạch Khởi nhìn Lý Linh giống như con nít hiếu kì một cái bất giác hỏi:

- Lý Linh huynh đệ... đệ họ Lý? Ba Phạt Lợi Á này người họ Lý không nhiều... đệ là... quốc tính?

Quốc tính là thân thuộc của Vương Thất, những Vương tộc lựa chọn Quốc vương đều lấy từ bọn vương tử thuộc dòng tộc, hậu thế của họ vẫn giữ huyết thống hoàng tộc cũng được gọi là quốc tính. Đương nhiên Ba Phạt Lợi Á không có bảo vệ lợi ích của quốc tính, ngoại trừ quốc tính trong mấy đời có được lợi ích, thực ra những tháng ngày của quốc tính là rất bi thảm, quốc tính trừ phi có được tước vị và lãnh địa của Vương Quốc ban cho, phụ trách không được làm quan, không được thống lĩnh binh, chỉ được kính thương, địa vị tối cao nhưng thực tế chẳng có ý nghĩa gì, quốc gia chỉ phụ trách vấn đề phụng dưỡng trong ba đời Quốc vương, quốc tính khác không thể nhận được sự trợ giúp gì từ quốc gia, dù sao Ba Phạt Lợi Á dựng nước đã ngàn năm, số lượng quốc tính tuyệt đối vượt qua năm mươi vạn, nếu phụng dưỡng toàn bộ, Ba Phạt Lợi Á cũng không thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

- Đúng vậy...

Không biết tại sao Lý Linh dường như có chút khấn trương, gật gật đầu nói như thế.

- Vậy sao? Quốc tính, ha ha, chẳng trách... nhưng ta thấy đệ hình như không ra ngoài thường xuyên, chắc là rất ít tiếp xúc với bên ngoài.

Bạch Khởi đối với chuyện này khẽ mỉm cười nhin không được hỏi như thế.

- Đệ không thường xuyên tiếp xúc với bên ngoài... đây là lần đầu tiên đệ ra ngoài.

Lý Linh gật gật đầu tội nghiệp ấp úng nói.

- Ha ha... vậy sao? Chẳng trách, sau này đệ ra ngoài nhiều hơn sẽ hiểu rõ thế giới này, thật ra người con gái lúc này nếu như đệ nói ra thân phận quốc tính hoàng thất, ả cũng không dám làm gì đệ.

Bạch Khởi cười nói.

- Cái này... ta nhất thời căng thẳng quên mất, nhưng vẫn phải cảm ơn huynh, nếu không ta cũng không biết nên làm thế nào.

Lý Linh sao khi nghe xong lời này ngại ngần nói với Bạch Khởi.

Nói xong hai người nâng chén uống thỏa thích, nhưng đáng tiếc tửu lượng của Lý Linh rõ ràng rất tệ, uống một ly mặt đã đỏ lên, điều này khiến Bạch Khởi bất giác âm thầm lắc đầu, cũng không biết là con của nhà nào, giáo dục như thế nào, mà lại thành ra bộ dạng này..., căn bản là người chưa từng trải mà...

Kết...

Đúng lúc này cửa lớn gian phòng của Bạch Khởi và Lý Linh bị người khác đẩy ra, trong chớp lát một âm thanh trong phòng vang lên.

- Được lắm... tên Bạch Khởi nhà ngươi, ra đây uống rượu mà cũng không kêu hai bọn ta, ép hai chúng ta đập phá hiện trường phải không?

Nói xong bóng của hai người đi vào, Bạch Khởi tuy không ngẩng đầu cũng không nhìn ra phía cửa, nhưng nghe giọng biết hai người này là ai rồi, bây giờ trong Vương Đô này dám đẩy cửa phòng của Bạch Khởi ư, hẳn chỉ có hai tên Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư thôi.

- Đúng vậy... Ha ha, bị hai chúng ta bắt được rồi phải không, nếu không phải chủ tiệm ở đây nói với hai ta, e rằng hai ta cũng không tìm được tiểu tử nhà ngươi... hắc hắc... Uống rượu sao không gọi hai ta? giọng nói của Lý Tầm Hoan cũng theo sau vang lên, nói xong hai tên này không hề khách sáo đi vào...

Lý Linh sau khi thấy được hai người này sắc mặt thoáng chốc biến đổi, cúi đầu, không dám ngẩng lên, vội vàng xoay đầu đi hướng khác, cũng không dám nhìn mặt hai người trước cửa, nhưng tất cả mọi người đều không để ý đến phản ứng của Lý Linh, Bạch Khởi bên này trở mặt nói với hai người bọn họ.

- Lúc này có người mời ta uống rượu thì hai người các ngươi đến, thật không biết có phải các ngươi đang giám sát ta không... bà nội các ngươi, dù sao đến rồi, thì ngồi đi, mắc công nói ta nhỏ mọn, hôm nay ta cũng mượn hoa dâng phật mời các ngươi uống rượu... nhưng các ngươi phải cảm ơn vị huynh đệ Lý Linh đang ở cạnh ta, hôm nay là đệ ấy đãi.

- Hắc hắc... thế thì tốt... Chúng ta cũng phải cảm ơn... Hả... sao ngươi lại ở đây?!

Hai tên Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư đối với người của mình rất hiền hòa, tuy rằng ở ngoài rất bá đạo, nhưng đối với người của mình thì bọn họ không có gì để nói, và trong mắt bọn họ người ngồi uống rượu chung bàn với Bạch Khởi tức là người của mình, cho nên cũng rất khách khí, trong lúc lời cảm ơn của Lý Tầm Hoan còn chưa nói ra đột ngột thay đổi nhìn Lý Linh trước mặt hỏi như thế, nhưng trong lúc nói chuyện giọng nói bất giác nâng lên tám độ.

- Tam... Tam ca...

Lý Linh nghe xong lời này vội vàng đứng dậy, cúi thấp đầu khẽ nói, dáng dấp trông rất tội nghiệp.

- Sao? các ngươi quen biết nhau?

Bạch Khởi hiểu kỳ hỏi.

- đương nhiên... Hẳn là...

Lý Tầm Hoan nói tiếp, nhưng lời chưa nói xong, Lý Linh đã vội vàng giành nói:

- Ách... em họ... Phải a, đệ là em họ của Tam ca... chúng tôi là anh em họ...

Nói xong còn thừa lúc Bạch Khởi không chú ý nháy mắt với Lý Tầm Hoan, sau đó nhìn Bối Tác Tư cười với nụ cười cổ quái, tình cảnh như vậy Bạch Khởi cũng không để ý tới, không phải tài quan sát của Bạch Khởi kém cỏi, mà là Bạch Khởi thật sự không để ý.

- Em họ... Em họ lại đây, chúng ta ngồi xuống uống rượu... nói cho ta biết... hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lý Tầm Hoan khuôn mặt cổ quái ngồi ở đó nói như thế, trong lúc nói chuyện khiến cho người ta có cảm giác như là đang nghiêng rằng vậy, Bối Tác Tư luôn hào sảng ngồi ở bên cạnh Lý Tầm Hoan căn bản không để ý đến Lý Linh bên cạnh, điều này khiến Bạch Khởi có chút ngoài ý muốn, cho dù Bạch Khởi phản ứng chậm như thế nào đi nữa cũng phát hiện trong này có gì đó không đúng, nhưng không nghĩ ra giữa ba người rốt cuộc có cổ quái gì, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn khẳng định là, ba người này tuyệt đối là quen biết nhau.

- Đệ cũng quen biết với lão Bối?

Bạch Khởi hiểu kỳ nhìn Lý Linh trước mặt hỏi.

- Cái này... quen, chúng tôi là bạn thuở nhỏ, chỉ là mấy năm nay đệ rất ít ra khỏi nhà, nhà đệ lại không ở Vương Đô, cho nên rất lâu không gặp rồi... Uh... rất lâu không gặp rồi... Đúng rồi, Bạch đại ca... chúng ta không nói cái này nữa... uống rượu nào... uống rượu...

Lý Linh vội vàng giơ ly lên nói, ngắt lời Bạch Khởi.

- Cái gì! Người uống rượu!

Giọng nói Lý Tầm Hoan bắt đầu nâng lên cao hơn, lúc nói câu này dường như tràn đầy kinh ngạc và hiểu kỳ cùng với chất vấn.

- Sao? Anh họ... Không được sao? Ngày thường ở nhà đệ cũng uống rượu vậy...

Lý Linh sau khi nhìn Lý Tầm Hoan một cái nói, nói xong nhìn Lý Tầm Hoan trước mắt một cái...

- Oạch... Cũng không phải không được....Này... uống ít chút...

Lý Tầm Hoan nghe xong lời này sắc mặt có chút cổ quái nói, lúc nói chuyện hoàn toàn mang ngữ khí khuyên giải an ủi, một chút ngữ khí chất vấn uy hiếp cũng không có, Lý Tầm Hoan như thế không giống ngày thường một chút nào.

Tình cảnh như thế khiến sắc mặt Bạch Khởi trở lên quái dị hẳn lên, nhìn hai người trước mặt không biết nên nói gì thì tốt, ngược lại biểu tình kia rất đặc sắc, sau đó mới nói:

- Cái này... Tầm Hoan huynh a? Cái này không giống người chút nào... sao rồi? chẳng lẽ người lại thổ lộ thất bại? Là tiểu thư nhà nào vậy? Thật là cũng đừng trách ta nói người. Suốt một năm đi đến nơi nào người cũng thổ lộ với người ta, nhưng chưa lần nào thành công qua, người bên ngoài cũng gọi người là tuyệt thế...

- Ngừng lại! Ngừng lại... Bạch Khởi người đừng vu khống ta... ta làm gì có, người đừng ở trước mặt em họ ta nói xấu ta... ta tuyệt đối không có!

Lý Tầm Hoan không đợi Bạch Khởi nói xong vội vàng la lên, trong lúc nói chuyện không ngừng nháy mắt với Bối Tác Tư bên cạnh.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

176. Chương 175: Lý Linh

- Không phải chứ? Ta nghĩ Lý Linh huynh đệ đây sẽ không để ý, đúng không...

Bạch Khởi sao khi nhìn Lý Tầm Hoan trước mặt một cái nói.

- Đương nhiên đệ sẽ mặc kệ huynh ấy... chuyện của tam ca đệ sẽ không nói lung tung... nhưng... Bạch đại ca vừa nãy huynh nói tam ca của đệ là gì? Tuyệt thế gì đệ chưa nghe rõ...

Lý Linh nhìn Bạch Khởi vẻ mặt hiểu kỳ hỏi, trong mắt to to tràn đầy vẻ nghi vấn.

- Cái này a... ha ha... em họ à, kì thực không có gì, chẳng qua là bọn họ nói bậy mà thôi, đúng rồi, sao đệ ra ngoài rồi? Ta nhớ là phụ thân của đệ không cho đệ ra ngoài mà?

Lý Tầm Hoan vội vàng hỏi lảng sang chuyện khác.

- Cái này a... là ta lên ra đây...

Lý Linh có chút e ngại, sau khi nhìn Bạch Khởi một cái rồi nói.

- A... vậy sao... Ừm... không nói cái này, hôm nay ra đây chúng ta nên uống rượu thỏa thích, sau khi uống xong để tam ca đệ đưa đệ về là được rồi... ha ha... uống nào... hôm nay có rượu hôm nay say.

Bạch Khởi cười ha ha, vỗ vỗ vai Lý Linh, khoác tay lên đôi phương thân mật nói, hoàn toàn không để ý đến Lý Linh mặt đã đỏ lên, sắc mặt quái dị của Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư.

- Uống rượu... nào...

Lý Tầm Hoan cũng cười ha ha, một tay nắm lấy tay Bạch Khởi đang để trên thân của Lý Linh sau đó nói như thế.

Bốn người uống sảng khoái. Tâm tình nhân sinh, nhưng Bạch Khởi cảm thấy hai tên Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư hôm nay biểu hiện có chút quái dị, thần thái có chút ngại ngùng, gần như không được bình thường, chỉ có Bạch Khởi là như bình thường, lời nói hùng hồn gì ngay cả những chuyện mà thường ngày ba người thường nói với nhau Bạch Khởi cũng đều nói ra hết, lúc đó Lý Linh nghe say sưa, ví dụ như nói là Lý Tầm Hoan theo đuổi quý tộc thiếu phụ nào đó, chuyện Bối Tác Tư ức hiếp Bá Tước nào đó từ bên ngoài tới, đều bị moi ra hết, nhưng sắc mặt của hai người được nói tới rất là kỳ dị không có đáp trả.

Sau một phen uống sảng khoái, Bạch Khởi đã bất tỉnh nhân sự, bị đưa về nhà, lúc Bạch Khởi tỉnh lại đã là sáng ngày thứ hai rồi.

Bạch Khởi không biết tối hôm đó xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ mơ hồ là mình được ba người Lý Linh bọn họ đưa về đây, về chuyện khác Bạch Khởi nhớ không rõ, dường như xảy ra một số chuyện, cụ thể là chuyện gì Bạch Khởi không biết.

Bạch Khởi càng không thể biết kết cục tội nghiệp của hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan.

Trong đêm đen kịt, đi trên đường rộng được vây quanh bởi hoàng cung, hai người Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư sắc mặt kì dị theo sau Lý Linh, uống xong rượu, mặt của Lý Linh có chút ửng đỏ, thần sắc có chút mê ly, đi ở phía trước, lão đạo, tỳ nữ của Lý Tầm Hoan từ trước tới giờ không cho ai tiếp xúc một trái một phải vịnh Lý Linh.

- Ta nói này... Muội muội... muội lại trộm Thượng cổ Ma pháp bảo của phụ thân chạy ra đây? Thật là, lại còn hóa trang thành một nam nhân, nhưng vật này chỉ có thể thay đổi hình dáng nam nữ bên ngoài, tướng mạo rất khó sửa đổi, lúc trước muội cũng trộm qua mấy lần nhưng không có chạy ra đây, lần này tại sao lại ra đây? Chẳng lẽ bọn thị vệ hoàng cung hôm nay đều uống thuốc rồi? Thả cho muội ra đây?

Lý Tầm Hoan vẻ mặt khó lí giải theo sau Lý Linh hỏi như thế.

- Đương nhiên không phải... lần này muội không chỉ trộm Thượng cổ Ma pháp của phụ thân mà còn trộm luôn Kim Bài, bọn thị vệ kia đương nhiên không dám cản muội... Hi hi... muội thông minh chứ... Đúng rồi... chuyện hôm nay huynh không được nói cho bất cứ ai biết...

Lý Linh xoay đầu lại cười hì hì trước mặt Lý Tầm Hoan nói, nhưng thần thái kia đã có thể thấy được cô ấy đã men say mông lung rồi, nhưng vẫn giữ một chút tỉnh táo.

- Được rồi... Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ không nói cho người khác biết... muội là thân sinh muội muội của ta, sao ta có thể bán đứng muội được?

Lý Tầm Hoan sau khi nghe xong câu này bất đắc dĩ gật gật đầu nói.

- Đặc biệt không được nói cho Bạch Khởi nghe, biết chưa? Không được nói cho huynh ấy biết muội là con gái! Càng không được nói với huynh ấy biết muội là ai! Nếu không huynh sẽ không xong với muội đâu! Muội sẽ nói hết mọi chuyện của huynh cho phụ hoàng nghe...

Lý Linh uy hiếp nói, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ Bạch Khởi.

- Oạch... Ta biết... nhưng...

Lý Tầm Hoan đang vừa muốn nói cái gì, nhưng lời còn chưa nói xong, bên kia Lý Linh đã đẩy hai tỳ nữ của Lý Tầm Hoan ra, đi đến bên cạnh Bối Tác Tư, chống nạnh hung hãn nói:

- Tiểu Bối, đừng nói là ta không nói với người, người mà dám nói chuyện này ra ngoài, để Bạch Khởi biết, ta đảm bảo người sẽ vĩnh viễn không về được Vương Đô! ! Ta còn đảm bảo suốt đời này người sẽ không dám gặp người khác!

- Oạch... Ta biết... Ta biết rồi cô nãi nãi. Ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung, cô có thể yên tâm... ai không biết Bối Tác Tư ta trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ cô... ta tuyệt đối sẽ giữ bí mật...

Bối Tác Tư nghe xong lập tức làm động tác như gà mổ thóc nói.

Lý Tầm Hoan bên cạnh thấy như thế lắc lắc đầu, nói thầm:

- Người ta nói Bối Tác Tư không sợ trời không sợ đất, ai mà có thể biết được tên này thấy muối muối bảo bối của ta như chuột gặp mèo, bảo hắn đi hướng Đông hắn không dám đi hướng Tây... Ai... nỗi ám ảnh của thời thơ ấu a... đây đều là nỗi ám ảnh của thời thơ ấu a... đứa trẻ tội nghiệp.

Không biết thời thơ ấu của Bối Tác Tư gặp phải chuyện gì, cũng không ai để ý Lý Linh đang đứng ở Bối Tác Tư bây giờ trong lúc nói chuyện đã xoay đầu lại hỏi Lý Tầm Hoan:

- Đúng rồi... Tam ca... vừa nãy huynh vừa nói gì? Nhưng gì?

- Oạch... Không có gì... ta chỉ là giả sử... có phải là muối... thích Bạch Khởi rồi?

Lý Tầm Hoan cẩn thận hỏi, phải cẩn thận hỏi bởi vì hắn hiểu rõ muối muối ngày thường ôn hòa như nước như này, một khi đụng chuyện gì cô ấy cũng không muốn để người khác nhắc đến, hoặc là không muốn người khác biết, lúc không muốn để người khác nói đến chuyện này... sẽ trở thành một người khác... nỗi điên lên tuyệt đối không phải là nói đùa, nỗi ám ảnh thời thơ ấu của Bối Tác Tư là lúc đó do tiểu tử không kín miệng, kết quả như thế nào... Bối Tác Tư trời không sợ đất không sợ bây giờ lại nhớ rõ mồn một... xem ra muối muối này của mình khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi...

- Bạch Khởi? Hi hi... hắn rất được đấy... muối quả thật... không đúng... huynh quan tâm nhiều vậy làm gì! Chuyện của muối, muối tự biết là được rồi, muối thích Bạch Khởi hay không liên quan gì đến huynh? Hừ... muối tự về... đúng rồi... bọn người các người đi theo ta...

Lý Linh có chút ngại ngùng nói, nhưng lời chưa nói hết đã tỉnh ngộ, vội vàng chữa lời, nói xong hừ lạnh một tiếng, gọi bốn thị vệ của Lý Tầm Hoan xoay người đi khỏi, khiến hai người Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan nhìn nhau cười khổ.

- Ách... Ta nói này... Tầm Hoan... muối muối của người chắc không phải là thích Bạch Khởi thật chứ...

Bối Tác Tư đi qua cẩn thận hỏi.

- Ài... ta thấy có khả năng... nhưng... ai biết được... hay tiểu tử nhà người cũng thích em gái ta? Ha... như thế thì hay rồi, sau này người phải chiến đấu với Bạch Khởi rồi, hai người các người bắt kẻ người nào thắng người nào thua cũng phải gọi ta một tiếng Tam ca, hắc hắc...

Lý Tầm Hoan vẻ mặt nham hiểm cười nói...

Lời của hắn khiến Bối Tác Tư run run, sau đó nhìn Lý Tầm Hoan một cái, vỗ vỗ ngực nói với Lý Tầm Hoan:

- Người sai rồi, tuy rằng muối muối của người xinh đẹp như hoa, nhưng... Bối Tác Tư ta vợ nào cũng dám cưới, ai cũng dám lấy chỉ là không dám lấy cô ta... nếu như ta cưới cô ta sau này sẽ không cách nào sống nổi, chuyện tốt như thế này hãy để cho Bạch Khởi đi... Ô... ta đang nghĩ nếu bọn họ thật sự mà thành, đó không hẳn không phải là một chuyện tốt, tiềm lực Bạch Khởi người cũng thấy được rồi, tương lai có quan hệ cùng với chúng ta tuyệt đối là một chuyện tốt, tuy rằng... bây giờ chúng ta đã thân lắm rồi... hắc hắc nhưng thân càng thân hơn sẽ càng tốt mà... hưởng hồ... nếu cô ta gả cho Bạch Khởi, có người lo... ta nghĩ ta nhất định tốt hơn rất nhiều...

- Oạch... người nói không sai a... ta thấy được... nhưng... Oạch, bên muối muối ta còn phải coi bản thân nó, ai dám ép nó a...

Lý Tầm Hoan gật gật đầu nói như thế.

Không để ý tới hai gã đàn ông hèn mọn kia, Lý Linh đi ra mấy dặm đột ngột quay đầu lại sau khi trợn mắt nhìn hai người một cái hét lớn:

- Hai người nhớ đấy, sau này có chuyện gì đều phải dắt muối theo, đặc biệt là chuyện của Bạch Khởi, nếu như muối biết các người đi với Bạch Khởi không dắt theo muối... vậy các huynh xong rồi đấy!

Nói xong bước đi cũng không quay đầu lại, để lại hai người nhìn nhau cười khổ, Bối Tác Tư một lát sau đau khổ nói:

- Xong rồi... xong rồi... cuối cùng xong rồi, sau này ta không có ngày tháng tốt đẹp nữa rồi...

- Ta biết... Ta biết... Không riêng gì người... Ta cũng xong đời rồi. Trời ạ, sau này cô ta đi theo chúng ta, sao ta có thể đi yêu đương, sao có thể ôm gái... sao có thể biểu đạt tình yêu với những tiểu thư xinh đẹp gợi cảm? A... trời ạ... có để người ta sống không...

Lý Tầm Hoan cũng đau khổ khóc thét lên.

Nhưng mà hai người nham hiểm này nói những lời nói nhảm của bọn họ, cách nghĩ dơ bẩn vô sỉ kia, Bạch Khởi không thể biết, cho nên đêm này ánh trăng vàng vọt ở trên trời, Bạch Khởi đang nằm ở trong phòng ở khuôn viên lớn của Bạch Gia, dưới sự hầu hạ của Tinh Linh nữ nô Bích Lợi Tư, thoải mái ngủ say trên giường, những lời nói của hai người này Bạch Khởi căn bản hoàn toàn không biết gì.

Buổi sáng ngày thứ hai lúc Bạch Khởi tỉnh dậy, ánh sáng mặt trời đã chiếu vào trong phòng, Bối Tác Tư quỳ ở đầu giường ngủ say ở đó, Bạch Khởi ngồi dậy thấy thấy Bích Lợi Tư ngủ say bất giác khoe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Bạch Khởi kéo tấm mền lên, mặc xong quần áo, lấy mền đắp lên thân Bích Lợi Tư, sao đó từ từ ẵm Bích Lợi Tư lên giường, nhìn tinh linh chìm vào giấc ngủ kia, trong lòng Bạch Khởi ảm áp, còn có một tâm trạng khác, không khỏi cảm khái về sự lựa chọn chính xác lúc đầu của mình...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

177. Chương 176: Mục Tiêu Là Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn

Sau khi Bạch Khởi đắp tấm chăn mỏng cho Bích Lợi Tư liền đi về phía ngoài cửa, nhanh chóng lên ngựa mang theo mười mấy tên hộ vệ thân cận cùng Tác Luân đi về hướng Vương Đô. Đường nhiên binh lính thân cận của Bạch Khởi bây giờ đều là điều động từ Binh Đoàn I, mặc dù trình độ tinh nhuệ không bằng hộ vệ của Bạch Gia, nhưng dù sao vẫn là người của mình, Bạch Khởi có thể yên tâm tin dùng, hơn nữa Đội trưởng hộ vệ không phải là ai khác mà chính là Tác Luân. Bây giờ Tác Luân tạm thời đảm nhận chức vụ này, vì Bạch Khởi vẫn chưa tìm được người thích hợp để đảm nhận nó.

Thật ra không phải Bạch Khởi không tin dùng hộ vệ của Bạch Gia, không tin nhiệm binh lính thân cận của lão gia Bạch Kinh Thiên, chỉ là trong tiềm thức của mình, Bạch Khởi muốn tuyển chọn đội quân thân tín của mình, muốn xây dựng thế lực của riêng mình. Dù sao Bạch Khởi không hy vọng bản thân mình quá dựa dẫm vào Bạch Gia, dù sao đối với bản thân hay là đối với Bạch Gia mà nói đều không tốt.

Sau khi đến được Đặc Cảnh Ty của Vương Đô, Bạch Khởi trực tiếp tiến vào trong phủ. Địa điểm làm việc của Bạch Khởi cũng nằm ở đây, dù sao mặc dù là đầu lĩnh của Binh Đoàn I nhưng Bạch Khởi đồng thời vẫn chú ý đến chức vụ Phó sư đoàn trưởng, quyền lực của vị trí này có thể nói là không nhỏ, dù sao Uông Hải bây giờ đã mặc kệ mọi chuyện rồi, nên có thể nói Bạch Khởi có toàn quyền xử lý mọi việc lớn nhỏ ở Vương Đô Đặc Cảnh Ty, vì vậy địa điểm làm việc của hắn cũng nằm ở đây.

Đương nhiên Bạch Khởi không có hứng thú ở lại cái nha môn cũ nát bất kham này, nguyên nhân Bạch Khởi tới đây chính là vì hôm nay hắn đã kêu con ả tinh tinh nữ hôm qua tới đây, còn có phụ thân của cô ta nữa, hắn tin là họ không dám không đến...

Đương nhiên Bạch Khởi gọi bọn họ tới không phải là có chuyện gì giao phó, vì Bạch Khởi thậm chí cũng gọi Độc Cô Chiến Thiên đến. Dù sao cái danh hiệu ‘Sát nhân vô tội’ của hắn cũng có lực uy hiếp phi thường ở đây.

Ngồi ở giữa đại đường, Bạch Khởi lẳng lặng nhìn. Sau khi ngồi xuống được mấy phút, một binh sĩ phụ trách phòng vệ hốt hoảng chạy vào quỳ rạp xuống đất cung kính nói:

- Đại nhân... bên ngoài có Dịch Á Tử Tước mang theo mấy người hầu và một cô nương đến xin cầu kiến ngài.

Nghe xong câu này, đôi mắt đang mở của Bạch Khởi bỗng nhắm lại, khóe miệng lộ ra một vẻ tươi cười, gật đầu nói:

- Để cho bọn họ vào...

Giữa lúc đang nói, Dịch Á Tử Tước mang theo một cô gái lông phũ toàn thân như hắc tinh tinh từ bên ngoài bước vào. Sau khi nhìn thấy Bạch Khởi, đôi môi dày trên mặt của Dịch Á Tử Tước liền nở một nụ cười, nhưng sau khi hắn thấy Độc Cô Chiến Thiên trong tay cầm đại kiếm, hai mắt nhắm lại đứng phía sau Bạch Khởi thì khóe miệng bất chợt co gập mấy cái, sau đó đi tới phía Bạch Khởi chấp tay nói:

- Bạch Khởi đại nhân vô cùng xin lỗi, nữ nhi của ta không hiểu quy tắc, đắc tội với ngài, hôm nay ta mang nó tới để đền tội với ngài...

Nói xong liền quay lại quát nữ nhi phía sau:

- Còn không mau lại chịu tội với đại nhân.

- A... không cần phải vậy... ha ha. Thực ra... chuyện hôm qua căn bản cũng không có gì. Ta tìm các người là vì có chuyện khác, không biết người có giúp được hay không...

Bạch Khởi ngồi ở đó cười cười nói nói, ngữ khí có chút kiêu ngạo, nhưng với thân phận địa vị và thực lực của Bạch Khởi, ngoài ra còn có mấy nhân vật phía sau, Bạch Khởi có tư cách đối diện một cách kiêu ngạo với một vị Tử Tước như vậy.

Tuy rằng không biết Bạch Khởi có chủ ý gì, muốn mình làm cái gì, nhưng thanh danh của Bạch Khởi, Dịch Á Tử Tước đã từng nghe qua, đặc biệt là thanh danh hiển hách của người đứng đằng sau hắn được xưng tụng là Thần quỷ nể mặt của Độc Cô Chiến Thiên càng như sấm động bên tai. Tuy nói trong lòng có chút bồn chồn, hơn nữa rất không hề tình nguyện, nhưng Dịch Á Tử Tước bây giờ cũng không thể nói gì, chỉ có thể gật gật đầu với vẻ mặt đau khổ sau đó đáp ứng nói:

- Chuyện này... ngài có gì giao phó xin cứ nói...

Kỳ thực... mặc dù ngoài mặt thì Dịch Á Tử Tước nói như vậy nhưng trong lòng lại nguyên rửa Bạch Khởi một ngàn, một vạn lần, đáng tiếc hắn cũng biết có nguyên rửa thế nào cũng không có ích lợi gì, cho nên mặc dù vô cùng không muốn nhưng hắn vẫn phải kiên trì đáp ứng, vì hắn không biết khi mình từ chối sẽ phải gặp phải cảnh gì, đừng nói những cái khác chỉ riêng việc đứng đối mặt với Độc Cô Chiến Thiên, hắn đã đứng không vững rồi. Người này đừng nói là một Tử Tước nhỏ bé như hắn mà ngay cả một Công Tước dám chọc giận hắn... thì cũng có khi không giữ được mạng. Dù sao hắn cũng được Quốc vương Bệ hạ điểm danh là 'sát nhân vô tội', không riêng gì ai mà tất cả các đại quý tộc đều phải gật đầu khi đi qua... bởi vậy có thể tưởng tượng đối phương cảm giác bức bách thế nào.

- Ha ha... không ngờ Tử Tước đại nhân lại hợp tác như vậy, vậy thì tốt... ta nói cho ngài biết... chuyện là thế này... ta muốn kêu cha con ngài...

Bạch Khởi kéo Dịch Á Tử Tước đang đứng trước mặt thấp giọng ghé vào tai đối phương nói về chuyện của mình, đương nhiên chỉ nói ra một phần, một số việc còn lại phải làm khác, Bạch Khởi cũng không nói ra.

Về phía Bạch Khởi sau khi nói xong nét mặt rất tươi cười, còn về phần Dịch Á Tử Tước thì nét mặt càng ngày càng kém. Đợi sau khi Bạch Khởi nói xong, nhìn về phía Bạch Khởi một lát không biết nên nói những gì, cuối cùng đành chờ thốt lên:

- Đại nhân... chuyện... chuyện này...

- Thế nào? Không muốn sao?

Sau khi quay về ngồi trên chiếc ghế, nhìn thoáng qua Dịch Á Tử Tước trước mặt, Bạch Khởi nói với chút hờn giận, giữa lúc đang nói Độc Cô Chiến Thiên đứng phía sau Bạch Khởi đã mở mắt, đôi mắt sắc bén như

lưỡi dao kiếm đâm vào trong tim Địch Á Tử Tước, khiến Địch Á Tử Tước đang đứng ở đấy bất giác cảm thấy toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

- Không có, chỉ là... chỉ là chuyện đó...

Địch Á Tử Tước phải đối mặt với hai khắc tinh là Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên tự nhiên sẽ không dám nói là không đồng ý. Mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng không dám nói ra, chỉ là vẫn muốn nói cái gì đó.

Nhưng đáng tiếc... ngay cả cơ hội để nói Bạch Khởi cũng không cho... Nhìn thoáng qua Địch Á Tử Tước đang đứng trước mặt, Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, vậy các người hãy đi đi... hãy nhớ rõ đừng lộ bí mật khi bắt đầu, đây cũng là chuyện quan trọng với con gái người, sau khi hoàn thành Bạch Khởi ta bảo đảm Vương Quốc này sẽ không bạc đãi các người đâu... đây là ý của bệ hạ... các người rõ rồi chứ?

Nghe đó là ý của Lý Tự Minh, Địch Á Tử Tước lại càng thêm tuyệt vọng, sau khi liếc mắt nhìn Bạch Khởi bất đắc dĩ phải gật gật đầu, sau đó xoay người mang theo đứa con gái có bộ mặt mờ mịt và mấy người hầu rời khỏi nơi này. Nói thật bây giờ Địch Á Tử Tước hối hận chết đi được. Nếu không do đứa con gái người không giống người, quý không giống quý, giống dã nhân nhiều hơn giống người này đã đem lại cho mình bao nhiêu phiền phức thì bản thân cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. Chuyện này bây giờ xem ra không làm không được.

Bản thân bây giờ chỉ có thể hy vọng chuyện này kết thúc hoàn mỹ, sẽ không có gì xảy ra, vạn nhất đừng xuất hiện sự cố gì, nếu bản thân gặp không may, bản thân sẽ đắc tội với cả hai bên.

Sau khi đợi cho Địch Á Tử Tước cụt hứng đi xong, Bạch Khởi ngồi ở đó nói chuyện với Độc Cô Chiến Thiên đang đứng phía sau:

- Đi theo hắn... hắn sống hay chết cũng không quan trọng, chỉ cần có thể xác định được chỗ của bọn chúng, xem bọn chúng hoàn thành chuyện mà ta giao phó là được... sau khi xong việc lập tức quay về báo cáo...

- Vâng.

Độc Cô Chiến Thiên lạnh lùng gật đầu, chỉ nói một tiếng vâng khô khốc, sau đó trong nháy mắt đã thoát ra khỏi phòng, biến mất trước mặt Bạch Khởi, thẳng hướng phía trước, theo sau Địch Á Tử Tước.

Sau khi Độc Cô Chiến Thiên đi, Bạch Khởi đứng dậy, đưa mắt nhìn quét qua đội binh lính thân cận xung quanh lạnh lùng nói:

- Bây giờ các người chia làm năm đội, phân biệt đến Ngũ Đại Binh Đoàn truyền mệnh lệnh của ta, tất cả chuẩn bị chiến tranh, Tác Luân hãy đi báo với phụ thân của ta, kêu ông ấy cũng chuẩn bị đi, có lẽ đêm nay chính là thời khắc để chúng ta ra tay.

- Vâng...

Binh lính xung quanh đồng thanh cung kính tuân lệnh, sau khi nói xong đều dần dần rời khỏi đó... Chỉ còn lại một mình Bạch Khởi ngồi ở đại đường của Đắc Cảnh Ty để đợi tin tức của Độc Cô Chiến Thiên. Một ngày nào đó khi tin tức của Độc Cô Chiến Thiên truyền đến, Bạch Khởi sẽ chuẩn bị thế lực giải quyết đoàn kỵ binh áo đen phiền phức này.

Sau khi đi ra cửa, Địch Á Tử Tước mang theo chuyện mà Bạch Khởi giao phó cho mình và đứa con gái cùng mấy người hầu đi về hướng Tây, đương nhiên vì để an toàn, Địch Á Tử Tước kêu người quay về tìm một trăm hộ vệ theo mình...

Khi tới khu Tây, nữ tinh tinh và Địch Á Tử Tước chia làm hai nhóm, Địch Á Tử Tước mang theo một trăm thủ hạ của mình theo ngõ nhỏ hai bên mà đi, lặng lặng chờ thời điểm, còn con gái hắn mang theo mấy tên người hầu bắt đầu chu du xung quanh...

Đường Bình An khu Tây, là một con đường lớn rất phồn hoa, đương nhiên ở nơi này thương nghiệp cũng không phát triển, nhưng lại là nơi thương nghiệp chủ yếu của Vương Đô, cung cấp thực phẩm, hoa quả, rau dưa đủ loại. Ngoại trừ bây giờ Gia Lạc Phúc là nơi phát triển nhất ở Vương Đô thì ở đây là một trong

những thị trường mậu dịch nông nghiệp kinh doanh rất tốt, hơn nữa cũng là nơi gần nhất so với nơi dừng chân của Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ.

Người nấu bếp của sứ đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đương nhiên là được Vương Đô cung cấp, hơn nữa điều kiện cũng rất khá, nhưng bọn họ không tin Vương Đô, bản thân sứ đoàn có đầu bếp riêng của mình, sau khi đến Vương Đô thậm chí bọn họ chưa từng ăn qua một bữa rượu thịt nào của Vương Đô, thức ăn mà Vương Đô sắp xếp toàn bộ đều bị đổ đi, bọn họ chỉ ăn những thứ mà người của họ làm, xem ra giống như bọn họ cũng rất sợ, sợ Vương Đô hạ độc với họ. Dù sao Đại Công Tước An Đức Liệt và Vương Đô không hòa hợp, càng có thể tùy cơ tạo phản. Điều này trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ. Bọn họ là thân tín của An Đức Liệt đương nhiên nên cẩn thận hơn nhiều lần, thực phẩm của bọn họ đều là do họ tự tạo ra, bọn họ rất sợ bị Vương Đô thừa cơ bỏ độc. Dù sao khi ba ngàn người bọn họ tới, họ biết Vương Đô sẽ nghĩ ra cách để đối phó với bọn họ. Bọn họ không sợ dao kiếm, nhưng bọn họ sợ Vương Đô sẽ giở chiêu gì nham hiểm, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp, cho nên bọn họ chỉ tin vào bản thân mình.

Mà đường Bình An chính là nơi bọn họ đến mua rau dưa, trái cây và các loại thịt tươi hàng ngày... Mỗi ngày vào buổi sáng đều có một người trong Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đến đây mua thực phẩm, để cung cấp cho sứ đoàn sử dụng, mục tiêu của Bạch Khởi chính là bọn họ...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

178. Chương 177: Sự Kiện Giải Cứu Tiểu Thư Quý Tộc

Vào buổi sáng của một ngày, mặt trời đã mọc từ lâu, khi ánh mắt nhìn thấy thời gian đã gần trưa, một đội Hắc Y Kỵ Sĩ khoảng hơn ba mươi người đẩy mấy chiếc xe từ xa chậm rãi đi tới, hướng về phía đường Bình An.

Một người trong Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đâm phải một nữ nhân, nữ nhân này sau đó hung dữ quát:

- Khốn kiếp, ngươi không có mắt à...

- Xin lỗi...

Thành viên đó của đội Hắc Y Kỵ Sĩ nhìn thoáng qua người phụ nữ hung dữ trước mặt liền giật mình, sau đó lui lại mấy bước, sau khi trong lòng bình tĩnh lại mới nói như vậy. Thật ra không phải bọn họ sợ nữ nhân đó, mà chỉ do nơi này dù sao cũng là Vương Đô, không phải là Tây Bắc, không phải là địa bàn của bọn họ... Bọn họ không muốn gây sự ở nơi này vì làm như vậy sẽ rất phiền phức, hơn nữa một ngày nào đó bị Vương Đô bắt được, đem chuyện này ra nhất định sẽ không được yên.

- Sao chứ? Xin lỗi là xong à? Nói cho người biết... Người phá hủy trình tiết của bốn tiểu thư, sao có thể chỉ như vậy là xong? Người đâu... Bắt hẩn lại cho ta! Ta phải bắt hẩn bồi thường cho ta...

Lượn điệu cũ rích nhai đi nhai lại, nữ tinh tinh hung dữ lần này không nói vòng vo mà đi thẳng vào chủ đề, đương nhiên đây là chủ ý của Bạch Khởi, hơn nữa cô ta cũng không phải lần đầu làm chuyện này. Chuyện vì để hoàn thành nhiệm vụ và chuyện bản thân cam tâm nguyện đi làm có sự khác biệt rất lớn, cho nên nữ tinh tinh này không nói nhiều lời, mà trực tiếp đi vào chủ đề chính, giọng vừa lưu loát lại vừa có chút dọa người.

- Ừng ực...

Người xung quanh sau khi nghe xong lời này bắt luận là những người trong Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ hay là lão bách tính đứng xung quanh đều không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng những lão bách tính này nghĩ tướng mạo của nữ tinh tinh này có chút khiến người ta hoảng sợ. Còn phản ứng đầu tiên của người trong Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ chính là đề phòng, vì trong tiềm thức của bọn họ đây chính là người muốn tìm bọn họ gây phiền phức...

- Ngươi là ai?

Một người giống như thủ lĩnh bước ra, nhìn vị nữ tinh tinh đang đứng trước mặt hỏi với vẻ đề phòng. Khi nói câu này đám người xung quanh đã từ từ bỏ những thứ trong tay mình xuống vây tròn lại...

- Ta là ai à? Liên quan gì đến các người?! Người đâu, bắt tên phá hoại trình tiết của bốn tiểu thư lại cho ta, ta phải bắt hắn chịu trách nhiệm...

Nữ tinh tinh kiêu ngạo nói. Mặc dù đối phương có hơn 30 người nhưng cô ta cũng không biết thân phận của đối phương là gì. Bạch Khởi chỉ nói cô ta đi tìm một đoàn người mặc áo đen gây chuyện, nhưng cũng không nói thân phận của đối phương, cô ta đương nhiên không sợ, huống chi cô ta cũng biết phụ thân mình mang theo hơn một trăm người đang mai phục phía sau, có gì mà sợ chứ? Đối phương chỉ có hơn ba mươi người mà thôi nhưng nếu cô ta biết bản thân mình đang đối diện với Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ của thủ hạ Đại Công Tước An Đức Liệt trong truyền thuyết không biết có còn nói hùng hổ như vậy nữa không.

Mấy gia đình của nữ tinh tinh cũng không nường tay lập tức động thủ, người của Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ đương nhiên không thể để cho họ động thủ bắt người, ai biết bọn họ muốn làm gì? Cho nên lập tức đánh trả, chỉ với mấy đòn thế đơn giản và mấy quyền nhẹ nhàng... mấy người hầu của nữ tinh tinh đã bị đánh ngã xuống đất.

Địch Á Tử Tước từ đằng xa trông thấy cảnh như vậy không nói nhiều bèn vung tay đưa người hùng hổ xông ra. Trong nháy mắt trên đường Bình An, gà bay chó sủa, hơn một trăm tên người hầu cảm gậy gộc dần dần xông ra, bao vây ba mươi mấy người của Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ, từng người một đều hùng hổ nhìn chằm chằm người đang đứng trước mặt.

- Người đâu... đánh cho ta...

Địch Á Tử Tước cũng không nói nhiều, giữa câu nói hơn một trăm tên người hầu xem ra giống như Cổ Hoắc Tử kêu la ầm ĩ...

Nhưng đáng tiếc thủ hạ của Địch Á Tử Tước đều là người hầu cho dù có mấy người là Đấu Sĩ nhưng cũng không phải đẳng cấp cao, lợi hại nhất cũng chỉ có hai người là Đấu Sư Tam Tinh mà thôi. Đối diện với đội ngũ toàn bộ đều là Đấu Sư hợp thành tự nhiên sẽ mất lợi thế. Mặc dù đối phương không có vũ khí nhưng sự phối hợp ăn ý lại lên tới cực điểm, thực lực lại rất cao siêu, đối phó với Địch Á Tử Tước bọn họ đương nhiên không có vấn đề gì.

Chỉ sau mấy phút người của phủ Địch Á Tử Tước toàn bộ đều nằm dưới đất, vốn cũng không có gì nhưng sống chết khó đoán, không biết kẻ nào lại cho Địch Á Tử Tước một đao, Địch Á Tử Tước đứng ở đó nhất thời ôm chặt bụng, nét mặt như không tin vào sự thật, ngã xuống đất, máu tươi như nước cứ thế mà phun ra, gia nhập vào đám thi thể ngổn ngang trên mặt đường.

- Hự.

Địch Á Tử Tước mới kêu một tiếng trước khi ngã xuống đất đã chết thảng thốt rồi.

Người của Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ lạnh lùng nhìn cảnh tượng như vậy. Những người hầu là thủ hạ của Địch Á Tử Tước đứng xung quanh đều ngơ ngẩn, trong phút chốc không biết nên làm thế nào, nữ tinh tinh cũng không khí thế như ban đầu, dù thế nào cô ta cũng không nghĩ vì chuyện này mà phụ thân của mình lại chết ở đây, sau khi sững sốt một lúc thì bắt đầu gào khóc thảm thiết.

- Không hay rồi... Tử Tước đại nhân chết rồi... bị bọn họ giết chết rồi... Tử Tước đại nhân bị bọn họ giết chết rồi... bọn chúng cường bức tiểu thư lại còn giết chết Tử Tước đại nhân...

Cũng không biết ai kêu câu này đầu tiên, sau đó những người của phủ Địch Á Tử Tước đều kêu lên như vậy... hơn nữa còn đổi trắng thay đen nói là người của Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ cưỡng bức tiểu thư Địch Á.

Tình cảnh như vậy khiến cho người của Đoàn Hắc Y Kỳ Sĩ đầu tiên là sững sốt, đầu lĩnh của bọn họ lập tức đột nhiên biến sắc mặt, thầm kêu một tiếng không hay rồi. Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ lão đầu đến gây chuyện với bọn họ, hơn nữa lại còn chết trong tay bọn họ lại là một quý tộc, hơn nữa lại còn là một Tử Tước, nếu chuyện này truyền đi thì quả thật là phiền phức rồi...

- Đem nữ nhân này đi, coi chừng bọn chúng, kêu người của chúng ta bắt giữ tất cả bọn chúng lại, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài...

Người đầu lĩnh nhìn thấy cảnh tượng như vậy lập tức lạnh lùng nói, hạ truyền mệnh lệnh của mình.

Không hề nghi ngờ, mệnh lệnh như vậy trong tình cảnh này là chính xác nhất, chuyện này phải nhanh chóng không chế, sau đó dần dần báo lại với Vương Đô, đương nhiên tiền đề là phải đối phó với đám người hầu, không nói giết chết bọn chúng, tối thiểu nhất phải khiến bọn chúng nói thật, chứ không thể đi nói xằng bậy. Nói cách khác chuyện nhạy cảm là bọn họ đã giết quý tộc và cưỡng bức tiểu thư quý tộc đối với ba nghìn người của Hắc Y Kỵ Sĩ đoàn mà nói là chuyện vô cùng bất lợi, đối với chủ nhân Đại Công Tước An Đức Liệt đứng phía sau bọn họ mà nói cũng là một chuyện tương đối phiền phức.

Người của Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ đều là những quân nhân phục tùng mệnh lệnh, xem đó là thiên chức của mình. Sau khi nghe xong mệnh lệnh của đầu lĩnh không có nghĩ gì mà bắt đầu hành động. Sau khi đánh bất tỉnh hơn một trăm người, bọn họ nhanh chóng gộp về một chỗ, sau đó trồi lại ở chỗ này. Mấy người đang kêu khóc bên phía nữ tinh tinh sau khi bị đánh bất tỉnh nhanh chóng được mang về chỗ dừng chân của bọn họ.

Nhưng bọn họ không chú ý tới một người đang đứng trên chỗ cao phía xa, trên lưng đeo một đại kiếm từ nơi xa đã quan sát thấy tất cả. Độc Cô Chiến Thiên sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy liền xoay người rời khỏi nơi này...

- Chủ nhân... mọi chuyện đã làm xong rồi...

Sau khoảng mười phút Độc Cô Chiến Thiên xuất hiện ở phủ Đặc Cảnh Ty cung kính nói với Bạch Khởi đang ngồi bất chèo chân ở chính đường trong phủ chờ tin tức.

Nghe xong lời này, Bạch Khởi đứng lên cười ha hả nói rằng:

- Ha ha ha... tốt... người đầu... truyền lệnh của ta, toàn quân chuẩn bị xuất phát, sau lệnh giới nghiêm mười phút thì ra tay, bây giờ phái Binh Đoàn I giới nghiêm tất cả đường cái xung quanh Đoàn Hắc Y Kỵ Sĩ, nghiêm cấm không cho bất cứ ai ra vào.

- Vâng...

Những thân binh đã hoàn thành nhiệm vụ mà Bạch Khởi giao phó đứng bên cạnh Bạch Khởi từ từ cung kính xoay người nói, trong mắt từng người đều ánh lên vẻ cuồng nhiệt, vì bọn họ đã biết đại sự sắp xảy ra, trong cơ thể dòng máu nhiệt tình của quân nhân bắt giác bắt đầu sôi trào lên.

Sau khi mệnh lệnh của Bạch Khởi được truyền đi, tất cả mọi người đều bắt hành động. Vì chuyện này Bạch Kinh Thiên của Cẩm Vệ Quân vì để bảo vệ con trai của mình đã đặc biệt điều binh lực của một Sư đoàn tới. Còn đối với mệnh lệnh của vị Phó sư đoàn tiềm lực vô hạn thân tín nhất của Quốc vương Bệ hạ, những quan chỉ huy của các binh đoàn Vương Đô Đặc Cảnh Ty cũng không dám khinh suất, hướng chỉ trong Vương Đô toàn quân đang chuẩn bị chiến tranh, nếu nói không có sự cho phép của Quốc vương Bệ hạ có lẽ đánh chết bọn họ cũng không dám tin. Vì vậy sau khi nghe được mệnh lệnh này, tất cả bọn họ đều bắt đầu hành động, ngoại trừ Cẩm Vệ Quân tinh nhuệ ra, ngay cả Vương Đô Đặc Cảnh Ty mềm yếu hàng ngày cũng bắt đầu hành động. Từng người một đều cầm binh khí áo giáp, chuẩn bị mọi thứ cho chiến tranh.

Còn tất cả các tướng lĩnh đều tập trung ở trong tòa lầu cao bên ngoài nơi dừng chân của Hắc Y Kỵ Sĩ đoàn ở khu Tây. Khi tất cả tiến vào đều hướng về Bạch Khởi hành lễ, sau khi Bạch Khởi trả lễ đã đem kế hoạch của mình còn có mệnh lệnh của Quốc vương nói cho tất cả mọi người. Đương nhiên kế hoạch của mình thì Bạch Khởi nói rõ, còn mệnh lệnh của Quốc vương thì lại nói một cách mập mờ cho mọi người.

Còn có một chuyện Bạch Khởi không nói rõ đó là phải diệt sạch Hắc Y Kỵ Sĩ đoàn mà chỉ nói là vì cứu một tiểu thư quý tộc và thi hành luật pháp với tội giết chết một quý tộc... nhưng những điều này, tất cả mọi người đều không tin, vì để báo thù cho một Tử Tước nhỏ bé sao? Vì để cứu một tiểu thư quý tộc sao? Dù cho vị tiểu tước đó là thân thích của Công Tước, dù cho vị tiểu thư quý tộc đó là thân tiên cũng không đáng điều động nhiều người tròn hai Sư đoàn như vậy... Mặc dù người ngựa của Vương Đô Đặc Cảnh Ty không chuẩn bị đủ nhưng vẫn có rất nhiều, còn một Sư đoàn năm vạn người của Cẩm Vệ Quân, tổng cộng số lượng xuất binh là mười vạn người... lẽ nào chỉ vì nguyên nhân đó thôi sao? Bọn họ không phải là lũ ngốc, đương nhiên sẽ không tin những lý do này...

Sau khi tất cả nghe Bạch Khởi nói bắt giác đều hiểu rằng đây là ý của Quốc vương Bệ hạ, hơn nữa... sợ là lần này vị quan chỉ huy trẻ tuổi này phải tiêu diệt sạch ba ngàn người của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn... đối với thủ đoạn này của Bạch Khởi, bọn họ không dám khen tặng nhưng bọn họ thừa nhận thời kỳ nhạy cảm này sử

dụng thủ đoạn như vậy thật sự là tốt nhất, hơn nữa còn khiến người khác không tìm được lý do nào để bắt bẻ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

179. Chương 178: Tiêu Diệt Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (thượng)

Vào lúc chạng vạng, bầu trời đã chuyển sang u ám, mặt trời lặn về phương Tây, ở đầu đường đoàn người tốp năm tốp ba không ngừng chuyển động, từng bước tiến vào trong nhà. Ở dị giới vốn không có phương tiện tiêu khiển gì, hơn nữa sau bữa cơm tối Vương Đô đã bắt đầu thực hiện lệnh giới nghiêm, không cho bất cứ ai tự ý ra vào, nói một cách chính xác là buổi chiều không cho phép bất cứ dân thường nào tự ý ra vào, ngoại trừ những quý tộc thật sự có quyền lực đặc biệt ra, vì cuộc sống về đêm đối với quý tộc mà nói là một hoạt động rất quan trọng... ví dụ như vũ hội, yến tiệc, thanh lâu, những nơi này đều là những nơi các quý tộc phú thương đoạt được, lệnh giới nghiêm chỉ áp dụng cho dân thường.

Nhưng dù sao trên thế giới này cũng có nhiều giai cấp, xã hội thượng tầng dù sao cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, dân thường mới chiếm số lượng lớn, cho dù ở thành Mân Côi phần hoa cũng không phải là ngoại lệ, sau khi lệnh giới nghiêm đưa ra, dòng người trên đường rất thưa thớt.

Còn ở khu Tây của Ba Phật Lợi Á Vương thành, Thành Mân Côi lại bắt đầu hành động đại quy mô, dường như kinh động đến toàn bộ thượng tầng của Thành Mân Côi. Dù sao điều động đại quy mô như vậy nếu muốn không hấp dẫn sự chú ý là điều không thể, hơn nữa Bạch Khởi cũng không hề có ý che giấu mọi người. Chuyện này nếu càng ồn ào thì sẽ càng tốt, nếu trừ diệt đám người này vì lý do này cho dù là lý do bên ngoài tự nhiên sẽ càng có nhiều người biết.

Bốn vạn binh sĩ của Vương Đô Đặc Cảnh Ty và năm vạn binh sĩ Cẩm Vệ Quân, sau khi tập hợp từ từ chuẩn bị xuất phát, một đội quân khổng lồ bắt đầu hành động, mấy vạn bộ binh và kỵ binh từ từ xuất binh, theo hướng Thành Mân Côi mà tiến tới. Nơi dừng chân của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn đã bị bao vây bốn phía chặt đến nỗi nước cũng không chảy qua được.

Vô số ngọn lửa dần dần được thắp lên, hàng vạn tướng sĩ đều cầm vũ khí của mình, thuận thủ phía trước, trường thương thủ phía sau, kỵ binh đợi lệnh, bộ binh sẵn sàng trận địa đón quân địch, hàng vạn cung thủ phân ra treo lên các nóc nhà xung quanh đường, trên những lầu cao, hàng vạn cung tiễn đã nhắm vào nơi dừng chân của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn.

Tất cả xảy ra chỉ trong mấy phút đồng hồ, trong vòng thời gian đó phải hoàn thành tất cả những chuyện trước mắt, động tác phải cực nhanh khiến người ta cứng lưỡi, chứng minh rõ ràng nhất là bọn họ đã chuẩn bị tất cả từ sớm. Hành động lớn như vậy người của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn tự nhiên sẽ phát hiện ra nhưng đáng tiếc ngay cả khi phát hiện ra thì cũng không xoay chuyển được gì vì thủ hạ của Bạch Khởi đã chuẩn bị hết rồi.

Chiến lược của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn là mạnh nhất. Kỵ binh tác chiến sau đó mới là bộ binh tác chiến. Nói thật mặc dù thực lực của mỗi người bọn họ đều rất khá nhưng lại không am hiểu chiến tranh bộ binh. Đương nhiên bọn họ có chiến mã nhưng ở đây lại là nơi đường phố chật hẹp chứ không phải là một dải đất bình nguyên rộng lớn, hơn nữa bốn phía đều có cung tiễn thủ, và vô số trường thương, cự mã... Kỵ binh mà đặt ở đây không nghi ngờ gì là sẽ đi vào con đường chết, muốn thoát ra khỏi đây dường như đã là một chuyện không thể nào xảy ra.

- Các người là ai? Nơi này là nơi dừng chân của sứ đoàn Đại Công Tước An Đức Liệt, các người lại dám bao vây nơi này sao? Các người tuân theo mệnh lệnh của ai? Hãy kêu chỉ huy của các người ra gặp ta, ta là Phó thủ lĩnh của sứ đoàn lần này, đoàn trưởng Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn Sâm Đức.

Một âm thanh cao vút vọng ra từ hướng Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn, một người cao lớn trong trang phục chiến giáp màu đen bước ra.

- Ta chính là chỉ huy của lần này, Phó sư đoàn trưởng Vương Đô Đặc Cảnh Ty, Tử Tước Bạch Khởi.

Bạch Khởi chậm rãi từ phía sau đội ngũ bước ra, người xung quanh đã lùi ra để tạo một con đường cho Bạch Khởi. Bạch Khởi bước tới đội quân tiên phong lạnh lùng nói.

- Các người tới đây là có ý gì? Vương Đô Đặc Cảnh Ty các người muốn làm gì chứ? Lẽ nào các người không biết đây là nơi dừng chân của sứ đoàn Đại Công Tước An Đức Liệt sao?

An Đức Liệt từ lâu đã tự xây dựng lên một nước, không xem Vương Đô ra gì, và Vương Đô cũng như vậy, mặc dù không nói rõ nhưng ai cũng hiểu rõ điều này. Lúc này bao vây sứ đoàn thật sự có khả năng dẫn đến chiến tranh...

Những lời này thật ra chỉ dùng để hù dọa bọn Bạch Khởi, hy vọng bọn họ có thể lui quân, dù sao chuyện này không phải là chuyện nhỏ, nếu dẫn đến chiến tranh thì ai dám nhận trách nhiệm này chứ, nhưng đáng tiếc... chuyện này rõ ràng là do Lý Tự Minh bày mưu đặt kế, chính là muốn giết chết đội quân tinh nhuệ của thủ hạ An Đức Liệt, còn có chiến tranh hay là không chiến tranh, Lý Tự Minh cũng không để ý. Vị Quốc vương Bệ hạ hùng tài vĩ lược sợ là đã sớm muốn khai chiến với An Đức Liệt. Kể khốn khiếp này đã thừa dịp 10 năm chiến tranh, chiêu binh mãi mã tự xưng bá một phương, hơn nữa còn không nghe hiệu lệnh của Vương Đô, âm mưu tạo phản, đây là chuyện một vị quân vương anh minh tuyệt đối không thể cho phép. Ông ta đã sớm muốn diệt trừ Đại Công Tước An Đức Liệt, chỉ là vẫn chưa chuẩn bị tốt mà thôi, nhưng bây giờ vị Quốc vương Bệ hạ này đã kêu Bạch Khởi động thủ... đó chính là biểu hiện nói rằng ông ta đã chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị mọi thứ cho một cuộc chiến tranh, chuẩn bị mọi thứ để đá văng chướng ngại vật trên đường trở thành Đế Quốc của Ba Phạt Lợi Á.

Cho nên Bạch Khởi hành động, mà đối phương rõ ràng không thể hù dọa được Bạch Khởi, chỉ thấy Bạch Khởi sau khi dành cho đối phương một nụ cười đùa cợt liền lạnh lùng nói:

- Ta không quan tâm các người là ai, bất kể nơi này là nơi nào? Các người là thủ hạ của Đại Công Tước An Đức Liệt, nhưng các người đừng quên An Đức Liệt cũng là thần tử của Ba Phạt Lợi Á, hấn ở Thành Mân Côi thì cũng phải tuân theo quy tắc, Vương Đô Đặc Cảnh Ty chúng ta nhận được ân điển của bệ hạ, phụ trách trị an Vương Đô, tuần tra và có quyền bắt bớ bất kỳ người nào làm nguy hại đến Vương Đô, các người cũng không ngoại lệ, nói thật với các người... đừng nói là các người, cho dù có là An Đức Liệt tới, hấn ta phạm tội thì chiếu theo luật pháp mà bắt hấn!

Lời nói này khiến cho sắc mặt của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn dần dần thay đổi, không biết nên nói những gì, bất kể là nói thế nào trên danh nghĩa Đại Công Tước An Đức Liệt ít nhất vẫn là thần tử của Ba Phạt Lợi Á, đã là thần tử thì khi ông ta đến Thành Mân Côi đều phải tuân thủ pháp luật ở Vương Quốc, vì pháp luật của Vương Quốc chỉ có một người là Quốc vương Bệ hạ mới có thể được cho là vô tội, ngoài ông ấy ra... tất cả đều phải tuân thủ, cho dù là Đại Công Tước quyền cao chức trọng cũng không phải là ngoại lệ, chứ đừng nói đến là những thủ hạ của ông ta... mặc dù... mọi người đều biết rõ pháp luật của Ba Phạt Lợi Á đối với Đại Công Tước An Đức Liệt mà nói căn bản chẳng là gì cả, ông ta không hề để ý đến, An Đức Liệt bây giờ chẳng phải đang mắc tội mưu phản sao...

- Thế nào? Không nói gì sao?... Hôm nay có người đến mật báo... người của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn các người giữa đường cưỡng bức dân nữ, hơn nữa còn là một vị tiểu thư quý tộc, đã thế còn giết chết một Tử Tước của Vương Quốc, bắt đi hơn một trăm người, đúng là vô pháp vô thiên, ý đồ tạo phản, rõ như ban ngày là hành hung gây rối tại Vương Đô. Các người cho rằng nơi này là nơi nào? Lẽ nào cho rằng nơi này là Tây Bắc sao?... Các người hãy lập tức buông vũ khí, tất cả cởi áo giáp, xếp thành một hàng, để người của chúng ta đi lục soát đồng thời bắt những kẻ hung thủ, kẻ nào không nghe giết ngay lập tức!

Bạch Khởi đứng ở đó lạnh lùng nói như vậy, là nghĩa chính ngôn từ để các vị tướng lĩnh ở xa nhìn không rõ gât đầu, bọn họ thừa nhận... nếu đối lại là bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy, cũng tuyệt đối không có lo lắng như vậy...

- Chuyện này...

Đầu lĩnh của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn nghe xong lời này liền thay đổi sắc mặt, trầm nghĩ không hay rồi. Ông ta biết thủ hạ của mình e là đã trúng kế rồi, nhìn tư thế của đối phương rõ ràng là đã chuẩn bị từ trước, hơn nữa còn sắp xếp rất chu đáo nữa, nếu bản thân đoán không sai thì những người đó toàn bộ đều là do Bạch Khởi chỉ thị, bây giờ xem ra đối phương có mục tiêu rất rõ ràng đó chính là Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn... cho nên ông ta trong chốc lát bỗng nghẹn lời, vì chuyện có thật nhưng đã bị Bạch Khởi đối trắng thay đen mà thôi.

Thế nhưng mặc dù trong lòng hiểu rất rõ nhưng hấn cũng không dám nói ra vì bây giờ hấn và người của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn vốn đã hết đường chối cãi, những kẻ bị bắt rõ ràng là do đối phương sắp xếp, căn bản

không thể nào nói thật... nếu nói như vậy Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn đúng là đã đã gặp tai ương thật sự, không những thế bọn họ sợ là còn liên lụy đến cả sứ đoàn.

Do dự một chút, đầu lĩnh của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn cắn răng nói:

- Đã như vậy... Vậy chúng tôi cũng nên phối hợp... Bạch Khởi đại nhân ngài nói muốn bắt hung thủ đúng không? Vậy chúng tôi sẽ lập tức giao hung thủ ra cho ngài, người của ngài chúng tôi cũng thả rồi... vậy mời các ngài lui quân cho...

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mặc dù biết rằng đây là quỷ kế của đối phương nhưng hẳn không còn cách nào khác, mặc dù không cam tâm nhưng cũng không thể không giao những tên thủ hạ của mình ra vì nếu không giao chúng ra, như vậy tất cả mọi người đều sẽ gặp tai ương, tình hình bây giờ ba ngàn người gặp phải chuyện này sợ là cũng khó mà đào thoát... đừng nói là hàng vạn cung tiễn thủ trên các lầu cao, trên nóc nhà xung quanh đủ để bọn họ gặp khó khăn, huống hồ xung quanh đều có bộ binh trấn thủ, bọn họ căn bản không có cách nào chạy thoát.

- Giao hung thủ ra? Thả người? Ha ha... Nói như vậy người thật sự đang ở chỗ các người sao? Hơn nữa thật sự là người của các người làm?

Bạch Khởi cười lạnh rồi hỏi.

Đầu lĩnh của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn nghe xong lời này lập tức chán nản, nhưng không thể không nhẫn nại kìm nén sự tức giận trong lòng mà trả lời được.

- Ha... đúng là người của các người làm, các người giết người còn cường bức tiểu thư quý tộc, giữa ban ngày ban mặt dám bắt trói hơn một trăm người, như vậy thử hỏi còn vương pháp nữa không... còn người, người biết chuyện mà lại có ý đồ giấu diếm, tất cả các người đều biết chuyện nhưng cố ý không báo để tạo hiềm nghi... Bây giờ, tất cả các người hãy giao nộp vũ khí, cởi bỏ áo giáp, tự buộc hai tay rồi đi ra đây... Ta phải bắt các người... Phải điều tra tận gốc... Đương nhiên các người cứ yên tâm... Nếu các người nghe lời ta sẽ không giết các người, cũng không làm khó các người, mọi chuyện đương nhiên sẽ có Quốc vương Bệ hạ xử lý...

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng đường hoàng đưa ra yêu cầu như vậy, còn nói là sẽ để Quốc vương làm chủ, nhưng lời nói đó có kẻ ngốc mới tin, đặc biệt là các thành viên của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn không thích Vương Đô.

Đối với bọn họ mà nói... lời nói của Bạch Khởi vốn chỉ là lừa dối bọn họ mà thôi, để bọn họ giao nộp vũ khí và áo giáp, trói hai tay đi tới chẳng qua chính là tự sát. Bọn họ cho rằng Bạch Khởi đang lừa họ, để có thể thuận tiện hơn trong việc giết chết toàn bộ bọn họ... Bọn họ đương nhiên không làm như vậy, lý do rất đơn giản... bọn họ căn bản không tin Vương Đô, hơn nữa rất kì thị, rất đề phòng người của Vương Đô, đặc biệt là sau tình cảnh gặp phải.

Thật ra bọn họ không biết nếu như họ thật sự làm như vậy... Bạch Khởi vẫn không thể giết bọn họ được... đáng tiếc... bọn họ không làm như thế...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

180. Chương 179: Tiêu Diệt Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn (hạ)

Người của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn xem lời nói của Bạch Khởi chỉ là lừa dối bọn họ, tuyệt đối không thể tin được, sau nghi ngờ xong lời này những người đứng xung quanh dần dần biến đổi sắc mặt, bộ mặt ngày càng nặng nề. Đầu lĩnh của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn chậm rãi lui về phía sau, mấy nghìn thành viên của Hắc Y Kỵ Sĩ Đoàn đang ẩn nấp từ từ rút vũ khí của mình ra, trên người phát ra đấu khí năm màu sáng lạn, hợp thành đội hình chuẩn bị động thủ.

- Ha... xem ra... các người đã thật sự muốn tạo phản rồi?

Nhìn thấy tất cả những điều trước mắt, Bạch Khởi cười lạnh rồi nói, trong ngữ khí tràn đầy sự trêu chọc và giễu cợt.

Đúng vậy... thật sự là giễu cợt, ba nghìn người này mặc dù rất lợi hại nhưng bọn họ phải phản kháng với mười vạn quân trú gần khu Tây, hơn nữa toàn bộ đều đã bị mai phục, chỉ một giây trước bọn họ bắt đầu phản kháng thì một giây sau toàn bộ bọn họ đã chết sạch. Mười vạn đại quân tuyệt đối không phải là trò đùa, Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn ba nghìn người cho dù là đối mặt chính diện trên chiến trường cho dù bọn họ vẫn ở trên ngựa thì cũng sẽ bị thất cổ, nói chi là trong tình cảnh này...

- Không phải chúng ta muốn tạo phản, mà là các ngươi không cho chúng ta con đường sống, chúng ta phải gặp Quốc vương Bệ hạ, phải gặp đầu não của các đại quý tộc để đem chuyện này thông báo cho Đại Công Tước An Đức Liệt, chúng ta là thuộc hạ của Đại Công Tước An Đức Liệt, các ngươi không có tư cách bắt giữ chúng ta...

Đầu lĩnh của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn đứng ở cửa lạnh lùng nói, khi nói câu này thân mình đã lùi về sau, xem ra đã chuẩn bị chống trả đến cùng.

- Gặp Quốc vương Bệ hạ và các đại quý tộc? Các người đùa chắc? Ha... không phải ta không cho các ngươi cơ hội mà là tự các ngươi không muốn cơ hội đó, cho nên các ngươi cũng đừng trách ta... Ra tay!

Bạch Khởi lạnh lùng hô, vừa nói vừa phát tay hạ lệnh, trong nháy mắt cảnh sát phạt bắt đầu.

Mấy vạn cung tiễn thủ châm cung tiễn trong tay mình, sau đó từ đằng xa bắn tới, mặc dù những cung tiễn thủ này không phải là tinh nhuệ nhưng với khoảng cách như vậy, cung tiễn lại bắn ra với quy mô lớn đối với họ mà nói vẫn là dễ như trở bàn tay, hàng vạn mũi tên bay tới như mưa, còn hơn cả trận lưu tinh hỏa vũ trong truyền thuyết Văn minh Ma pháp Thượng cổ, trong chớp mắt vô số mưa tên bay tới, hơn nữa cứ đợt này tới đợt khác, xem ra giống như đàn đom đóm trong bóng đêm, bắn vào trong sân.

Dưới làn mưa hàng vạn cung tiễn, trong nháy mắt nơi dừng chân của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn đã bị đốt cháy, trong chu vi nhà cửa xung quanh, lửa cháy đến tận trời, toàn bộ nơi dừng chân đã bắt đầu bốc cháy, trong sân tiếng kêu la thảm thiết bắt đầu liên tiếp vang lên, nơi dừng chân của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn lớn như vậy nhưng chỉ sau mấy phút đã biến thành một biển lửa.

Những tiếng kêu la bên trong liên tiếp vang lên, những tiếng kêu la thảm thiết của vô số người vang vọng cả trời đêm, không chỉ ở đây mà toàn bộ khu Tây của Vương đô đều bị những tiếng kêu la này làm kinh động, không ít người đã châm đèn chậm rãi hé cửa sổ bắt đầu nhìn xung quanh, đặc biệt là những người ở gần khu Tây càng vô cùng hoảng sợ. Bọn họ cũng không biết rút cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng không dám ra ngoài quan sát vì trước cửa nhà bọn họ đầy những người thân mặc áo giáp, tay cầm vũ khí.

- Các huynh đệ... bọn Vương đô khốn kiếp không cho chúng ta sống... chúng ta phải liều mạng với chúng, không thể bồi nhọ thanh danh Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn của chúng ta... người đầu... theo ta tiến lên...

Đầu lĩnh của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn trong tay cầm trường kiếm hùng hổ kêu lên, sau đó rút kiếm ra lao thẳng ra ngoài...

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, đó chính là Bạch Khởi đang chỉ huy bên ngoài... Xem ra hắn giống như muốn giết chết Bạch Khởi - kẻ chủ sự trong hành động lần này, đầu khí màu lục trên người hắn phát ra biểu thị thực lực của hắn là một Đấu Linh cao cấp.

Theo lệ cũ mà nói một Đấu Linh cao cấp muốn giết chết một người trẻ tuổi như Bạch Khởi là chuyện rất đơn giản, cho dù đối phương là thiên tài cũng không ngoại lệ, nhưng phạm là chuyện gì cũng có lúc đặc biệt. Một Đấu Linh cao cấp như hắn đứng trước một vị Cửu Tinh Đấu Tông như Bạch Khởi vốn không thể nào so sánh được.

Hai người chỉ vừa va chạm, đầu lĩnh của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn xông ra đã bị Bạch Khởi chém cho một đao phân ra làm hai, trong nháy mắt Đấu Linh cao cấp đó đã tử vong, bị Bạch Khởi từ vị trí chính giữa ngực đâm ra...

Cảnh tượng này khiến phía Bạch Khởi lòng quân như đại chấn, còn đối với các thành viên trong Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn đầu khí rừng rực tất cả đều lặng đi một lát, trong nháy mắt đã bị giết hơn trăm người, những người vừa xông ra phản ứng từng người một đều gằm rú xông tới đội quân phía sau Bạch Khởi...

Tầm khiên chắn chặn mọi đòn công kích của đối phương. Toàn bộ thân người cuộn lại sau tầm khiên chắn kiên cố. Tầm khiên được tạo ra từ đồng nguyên chất rất hiếm gặp nhưng ở đây lại xuất hiện rất nhiều.

Những cái này đều do từ đội tinh nhuệ của Vương cung điều tới, chính là để phòng bị những đòn đột phá đơn giản của những cao thủ có cấp Đẩu Sư.

Vô số trường thương phóng ra, trong nháy mắt đã xuyên thấu thân thể đám người trước mặt, mấy trăm đao thủ cùng phối hợp với đòn công kích của trường thương cùng tấn công, nhưng Đẩu Sư có mệnh đến đâu dù đề phòng cũng bị trọng thương, thậm chí không ít người đã bỏ mạng tại chỗ.

Những cung tiễn thủ bây giờ lại phát huy thực lực của mình, không ngừng giết chết những Đẩu Sư mà hàng ngày bọn họ vẫn được xưng tụng là cao thủ cấp cao... từng người một của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn lần lượt ngã xuống.

Đương nhiên không nên xem thường những thành viên của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn. Mỗi người bọn họ đều có thực lực cấp Đẩu Sư, lực chiến đấu tuyệt đối rất đáng sợ, mỗi người đều là đại cao thủ. Sự lợi hại mà bọn họ tạo ra và lực chiến đấu của bọn họ đương nhiên không thể xem thường, chỉ là giao tranh trong mấy phút, mặc dù đã có hơn hai ngàn thành viên Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn vì nhiều lý do mà chết ở đây... nhưng bọn họ cũng tạo nên thương vong cho hơn ngàn người.

Đương nhiên đừng vì tỉ lệ thương vong này mà xem thường bọn họ, đừng quên... tình hình nơi này, Bạch Khởi đã sớm chuẩn bị, đã cho quân mai phục, hơn nữa những người này đều rất khá, những người của Vương Đô Đặc Cảnh Ty căn bản không ở tuyến đầu, những người ở tuyến đầu đều là đội quân tinh nhuệ Cẩm Vệ Quân...

Phải biết rằng danh hiệu Cẩm Vệ Quân, danh hiệu tinh nhuệ toàn quốc không phải là hư danh, thành viên chủ yếu của Cẩm Vệ Quân đại đa số là được điều tới từ các đại quân đoàn bách chiến, mặc dù những người đó không hẳn là cao thủ nhưng đều là những lão binh đã tham gia trăm trận, tuyệt đối xứng đáng với hai chữ tinh nhuệ... Theo tình hình trên mà nói, đối phương đã chết hai ngàn người... bọn họ căn bản không nên có thương vong gì, nhưng cho đến bây giờ lại đã chết một ngàn người, điều đó cho thấy đối phương lợi hại như thế nào.

Nhưng Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn cho dù lợi hại đến đâu đến lúc này cũng đã sức tàn lực kiệt, bọn họ vốn trở tay không kịp, chuẩn bị không đủ, hơn nữa số lượng người của họ cũng ít, hơn nữa đã chết hơn hai ngàn người, bây giờ chỉ còn không đủ năm trăm người... số lượng này cho thấy... Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn đã ở vào thế tan vỡ.

- Đừng giết ta... ta đầu hàng... ta đầu hàng...

Không biết là ai đã kêu lên tiếng này đầu tiên, trong đội quân hùng mạnh cũng có kẻ sợ chết, có lẽ hàng ngày không lộ ra nhưng lúc này lại đặc biệt dễ bị phát hiện, có một tiếng kêu như vậy, trong nháy mắt tâm trí của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn càng thêm hỗn loạn.

Một người lựa chọn sự đầu hàng, vô số người cũng sẽ bắt đầu lựa chọn sự đầu hàng, con người cũng là một quần cư động vật. Con người ai cũng có sự nhu nhược, yếu đuối. Sự đầu hàng của một người có thể tạo thành sự đầu hàng của vô số người chính là tình cảnh đang diễn ra, có một người kêu đầu hàng, trong nháy mắt... hàng loạt tiếng kêu đầu hàng đồng thanh vang lên.

Chỉ trong chốc lát tất cả đều lựa chọn sự đầu hàng, chỉ còn hơn mười người vẫn đứng ở đó. Những người này đều là những nam tử hán tử trong xương cốt, đương nhiên lúc này vẫn ngoan cố chống lại, cầm gươm nhìn đám đồng bạn của mình quỳ xuống đầu hàng hét lớn một tiếng rồi tiếp tục xông lên...

Nhưng đáng tiếc số lượng của bọn họ quá ít, mười người căn bản không có tác dụng gì, trừ phi bọn họ là mười Đẩu Tông, là mười Đẩu Vương cấp mới có thể đối kháng lại mười vạn đại quân, đáng tiếc bọn họ lại không phải... vì vậy... bọn họ đã chết... chết rất nhanh, rất dứt khoát... nhưng là cái chết rất anh hùng

Đối với đám người lựa chọn sự đầu hàng, Bạch Khởi chỉ nhìn thoáng qua, sau đó sờ một chút cái mũi của mình bình thần nói:

- Tước vũ khí... trói hết chúng lại...

Vừa dứt lời một trăm binh sĩ mang dây thừng từ từ bước ra, sau đó trói tất cả đám tàn quân lại một cách nhanh chóng, những thành viên của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn toàn bộ ném vào cùng một chỗ, mười người làm thành một vòng tròn.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, mọi người từ từ lui xuống phía sau của đoàn người, sau khi nhìn thấy đám tàn quân Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Giết... không bỏ sót ai hết!
- Bạch Khởi... tên khốn khiếp này, người sẽ không được chết yên thân...
- Bạch Khởi ta nguyện rửa người không bao giờ có thể siêu sinh...
- Bạch Khởi...

Sau khi Bạch Khởi đưa ra mệnh lệnh này, những người của Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn bắt đầu kêu gào, nhưng đáng tiếc những lời kêu gào này cũng không thể ngăn cản những mũi tên từ xa bắn tới, những tiếng kêu la thảm thiết theo đó mà bắt đầu truyền đến.

Không phải Bạch Khởi không muốn tha cho bọn họ mà là những người này bắt buộc phải chết, khi Bạch Khởi động thủ, những người này phải chết là điều không còn nghi ngờ gì nữa, đã chủ định là không được để bất cứ người nào sống sót.

Sau khi hoàn thành tất cả mọi chuyện, Bạch Khởi nhìn thoáng qua đồng tử thi chất đầy, sau đó lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, lặng lẽ xoay người rời đi, đám quân binh xung quanh đều tự giác tránh ra mở một con đường cho Bạch Khởi đi. Khi Bạch Khởi đi đến nơi cuối cùng của đại quân mới hết vang:

- Thu thập thi thể, quét dọn sạch sẽ nơi này. Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn cường bức tiểu thư quý tộc, tùy ý giết chết quý tộc, đồng thời có ý đồ tạo phản, nên đã bị giết chết toàn bộ... các người nhớ rõ chưa?
- Nhớ rõ rồi...

Đám quân binh cùng nhau hô vang, nhưng khi bọn họ hô xong, Bạch Khởi đã xoay người rời đi, biến mất trong đêm tối. Không phải là Bạch Khởi có chút không vui trong lòng, cũng không phải là hối hận, sự sống chết của những người này không liên quan đến Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng không phải là người mềm yếu, đối với cái chết của bọn họ Bạch Khởi thấy mình không có trách nhiệm gì, thẳng thắn mà nói Bạch Khởi căn bản không để ý, chỉ là bây giờ Bạch Khởi phải đi tới Vương cung phụng mệnh, đem chuyện này báo cho Quốc vương Bệ hạ của Ba Phạt Lợi Á Lý Tự Minh...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

181. Chương 180: Cuộc Nói Chuyện Trong Vương Cung

Đã bước vào khí trời đầu đông, thời tiết hôm nay cũng giá lạnh, trong Vương Cung cũng không phải là ngoại lệ, ở đó đã xuất hiện những chậu than đỏ, đã đi qua bao nhiêu thời đại hoàng triều, mang tới sự ấm áp bao trùm lên toàn bộ Vương Cung, đưa vào từng gian phòng bên trong. Dù sao những vương tử, công chúa còn có các hậu phi trong Vương Cung đều có thân thể cao quý, ngay cả những kẻ mang theo cũng tài trí hơn người, cho nên mặc dù tiết khí đầu đông thời tiết chưa lạnh giá lắm nhưng cái lạnh cũng đã bắt đầu rồi.

Trong Vương Cung huy hoàng rực rỡ, trong một căn phòng to lớn trong hậu cung, Quốc vương của Ba Phạt Lợi Á Lý Tự Minh đang ngồi một mình ở vị trí chính phòng, trong tay cầm tấu chương tỉ mỉ quan sát, làm vua của một nước, hơn nữa Lý Tự Minh tự nhận cả đời là một minh quân, chính vì vậy, cả ngày lúc nào cũng bận rộn việc chính sự, mặc dù bây giờ đã khuya lắm rồi nhưng Lý Tự Minh vẫn không hề nghỉ ngơi.

Đương nhiên lý do hôm nay Lý Tự Minh không nghỉ ngơi không phải vì có chuyện gì đó cấp bách, mà là vì ông ta đang đợi... đang đợi tin tức của Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi hành động đã cho người mật báo với Lý Tự Minh, chuyện này phải có được sự cho phép của Lý Tự Minh, nếu không Bạch Khởi có gan trời cũng không dám tùy tiện điều động mười vạn đại quân...

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, ít nhất cả trăm ngọn nến đã được thắp lên, trong phòng ngập tràn màu sáng đỏ, Lý Tự Minh ngồi ở vị trí chính giữa, phía sau chỉ có một lão thái giám đang đứng, còn trong phòng không có một bóng người, nhưng ngoài phòng, hơn trăm quân binh tay cầm vũ khí, người mặc áo giáp màu

vàng đang đứng thẳng tắp ở đó, mười mấy tên cao thủ đại nội phối hợp tác chiến ngoài cửa phòng để đảm bảo an toàn cho Lý Tự Minh...

Kẹt kẹt...

Cánh cửa màu đỏ thẫm được đẩy ra ầm ầm, hai binh sĩ cao tới năm thước của cận vệ quân chậm rãi đẩy cánh cửa lớn rất nặng ra, một thái giám mặc trường bào màu nâu từ ngoài cửa cuống quýt chạy vào, sau khi chạy vào sau tiếng:

- Bẩm!

Rồi quỳ rạp xuống đất, cung kính hô lớn:

- Khởi bẩm Bệ hạ, Phó sư đoàn trưởng Vương Đô Đặc Cảnh Ty Bạch Khởi đang ở ngoài cung xin cầu kiến.

Nghe xong lời này Lý Tự Minh vốn đang cầm bút chuẩn bị phê vào bản tấu chương liền dừng bút lại, ngẩng đầu lên, đặt bút trong tay xuống, trên mặt nở một nụ cười, ngồi ở đó thăm thì nói:

- Hảo tiểu tử... cuối cùng cũng tới rồi, bỏ công ta ngồi chờ...

Nói xong bèn chỉnh lại khuôn mặt của mình, liếc nhìn lão thái giám đang quỳ dưới đất nói:

- Còn đứng đó làm gì? Còn không mau kêu hắn vào cho ta...

Lão thái giám dùng tiếng nói đặc biệt của mình vội vàng trả lời, nói xong liền nhanh chóng lui ra... Nói ra những lão thái giám này cũng thật là đáng thương, không chỉ trên cơ thể có chỗ thiếu hụt không cách nào bằng được với người bình thường, hơn nữa khi đối mặt với chủ nhân lại càng phải khúm núm, người bên cạnh Hoàng Đế lại càng phải như vậy. Ngoài mặt thì vui vẻ nhưng thật ra sau lưng suốt ngày lo sợ hãi hùng, đừng nói là các thái giám phụ trách thông báo luôn phải dùng sự nhẫn nại giống như các cao thủ chạy đường dài, với những quán quân tốc độ chạy đường ngắn, hơn thế nữa chỉ cần Hoàng Đế phẫn nộ một chút thì trong nháy mắt có thể đầu rơi xuống đất.

Nhưng sau mấy phút Bạch Khởi đã bị triệu tới trong chính điện, Bạch Khởi bước vào nhanh như lưu tinh, sau khi bước vào trong phòng, cánh cửa phía sau dần dần khép lại, còn Bạch Khởi thì quỳ rạp xuống đất hô lớn:

- Thần... Bạch Khởi tham kiến Bệ hạ.

- Miễn lễ... đứng dậy đi... mọi chuyện giải quyết thế nào rồi?

Lý Tự Minh ngồi ở đó tươi cười nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt sau đó cao giọng nói.

- Chuyện này...

Bạch Khởi không nói gì mà trái lại lại nhìn lão thái giám đang đứng sau Lý Tự Minh, tuy rằng Bạch Khởi cũng biết những người có thể đứng ở chỗ này đều là thân tín của Lý Tự Minh, nhưng mọi chuyện vẫn cần thận một chút thì tốt hơn, vạn nhất Lý Tự Minh không muốn để người khác biết chuyện này thì sao? Há không phải là tự mình đắc tội với Lý Tự Minh sao?

Nhân thần của Bạch Khởi không có cách nào giấu được Lý Tự Minh, Lý Tự Minh mỉm cười, thấy rất mãn nguyện với tâm tư kín đáo của Bạch Khởi, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đứng trước mặt mình nói:

- Nói đi, hắn đã theo ta mười năm rồi, ta không giấu hắn chuyện gì cả... ngươi cứ nói đi...

- Vâng... Khởi bẩm Bệ hạ, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn và các thành viên trong sứ đoàn mang theo toàn bộ đều đã bị giết chết... không còn sót một ai...

Bạch Khởi cũng không hề đồ, Lý Tự Minh đã nói như vậy. Vậy hắn quan tâm gì nữa chứ, vì vậy sau khi nghe xong lời đó liền lập tức trả lời.

- Tội danh gì? Lý do gì?

Lý Tự Minh hỏi với chút thân thiết.

- Bắt cóc tiểu thư quý tộc, giữa đường giết chết quý tộc Vương Quốc, tự ý bắt bớ, áp dụng hình phạt riêng... chống lại lệnh bắt, huy động binh mã có ý đồ tạo phản, người của sứ đoàn cũng tham gia, vì vậy... toàn bộ đều bị giết chết...

Bạch Khởi không thay đổi sắc mặt nói ra lý do của mình.

- ... Bọn chúng đúng là to gan làm vậy, những kẻ này thật sự đáng chết... Bạch Khởi người làm rất tốt, ta sẽ trọng thưởng cho người...

Lý Tự Minh sau khi nghe xong liền ôn tồn nói.

- Tạ ơn Bệ hạ khích lệ, đây đều là do Bệ hạ có cách lãnh đạo, các tướng sĩ hi sinh thân mình làm được, Bạch Khởi không dám kể công.

Bạch Khởi khiêm tốn trả lời.

- Được... Phàm là binh sĩ tham gia mỗi người được phát một kim tệ. Còn những binh sĩ tử thương thì ngoài tiền an táng tại quê nhà ra, mỗi người được khen thưởng thêm mười kim tệ... còn về phần người... Bạch Khởi... người muốn gì nào?

Lý Tự Minh nói như vậy là muốn cho Bạch Khởi cơ hội để nói lên phần thưởng mà mình muốn có. Điều này là ân huệ của thiên tử, Bạch Khởi trong giây lát có chút sửng sốt.

- Chuyện này... Bệ hạ, thần không dám tranh công.

Trong con người Bạch Khởi đã có sự khiêm tốn từ thời Hoa Hạ cổ đại, đương nhiên sẽ không chủ động nói ra mình muốn cái gì, một là trong tư duy của Bạch Khởi điều này không hay, hai là nếu làm như vậy cho dù Lý Tự Minh tuân thủ lời hứa nhưng trong lòng Lý Tự Minh cũng không vui vẻ lắm, dù sao tất cả mọi thứ trong Vương Quốc đều thuộc về Quốc vương, Quốc vương có thể tùy ý cho thần tử, nhưng... thần tử không thể chủ động xin Quốc vương cho... quy tắc này... là thiết luật.

- Như vậy đi... Bạch Khởi... Vương Quốc mới xây dựng thêm mười quân đoàn người biết chứ... từ quân đoàn hai mươi sáu đến quân đoàn ba mươi tám... tổng cộng là mười quân đoàn, người có đồng ý đến binh đoàn thứ ba mươi tám làm Sư đoàn trưởng không?

Nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, Lý Tự Minh tự nhiên nói như vậy.

Nghe xong lời này Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng cung kính nói:

- Tất cả đều do Bệ hạ làm chủ...

Bạch Khởi hiểu rằng đây là cơ hội mà Lý Tự Minh giành cho mình, là con đường dẫn cho mình để lập tức triển khai đại chiến, Vương Quốc đã tỏ rõ ưu thế tuyệt đối của mình, trong trận chiến tranh này có thể nói là đã nắm chắc phần thắng, bởi vì binh lực vượt trội hơn hẳn đối phương, cho dù là Vương Quốc không điều động Quân đoàn Thiết Bích phía Bắc mà chỉ điều động Quân đoàn Chiếu Trạch phía Nam và Quân đoàn Hải Long phía Đông, giữ lại các quân đoàn phụ thuộc của họ, điều động Cẩm Vệ Quân Vương Đô, không điều động Tứ Đại Doanh, ngoài ra còn có thể điều động mười sáu quân đoàn, tổng cộng là mười chín quân đoàn, thì An Đức Liệt tuy rằng có tổng hợp toàn lực nhưng bảy tỉnh Tây Bắc của hắn có được mười quân đoàn đã là cực hạn rồi, thêm vào đó binh lực cũng không cách nào gánh vác... còn về phía Vương Đô hình như gấp hai lần bọn họ, trong đó còn có chín đội quân tinh nhuệ... trận chiến này dường như là không còn gì lo lắng... đương nhiên nếu tiền đề không xảy ra chuyện gì lớn.

Một ngày khi sắp nhập vào trong quân, quân mới của mười quân đoàn nhất định phải tiến vào chiến trường. Lúc đó bản thân có thể tích lũy quân công nhanh chóng, điều này... không thể không nói là một tin tốt của Thiên tử... nếu trong trận chiến này Bạch Khởi biểu hiện xuất sắc, tích nhiều quân công, hơn nữa vị trí Quân đoàn trưởng lại đang thiếu, Bạch Khởi sớm muộn gì mà không thể trèo lên được vị trí đó...

Vì vậy Bạch Khởi không do dự mà trả lời ngay, mặc dù Bạch Khởi biết bản thân nếu kiên trì ở lại, như vậy... khoảng gần chín năm nữa một ngày nào đó khi Uông Hải về hưu, bản thân cũng có thể làm một Trung Tướng Sư đoàn trưởng ổn định, nhưng đối với Bạch Khởi mà nói vị trí đó không có hấp dẫn.

- Ha ha... đúng vậy... đã như vậy, vậy thì ngày mai ta sẽ ra thánh chỉ cho người, sau năm ngày người hãy đi báo, ha ha... người chính là Tướng Quân trẻ nhất của Vương Quốc, ta sẽ thông báo trước cho Bộ Thống Sư phong cho người là Thiếu Tướng Quân... người cứ an tâm, nhớ rõ, đến quân đoàn ba mươi lăm... nhất định phải chuẩn bị tốt... Chiến tranh... ta phỏng chừng khoảng cách giữa chúng ta không xa... xảy ra chuyện như vậy An Đức Liệt tuyệt đối sẽ không nhẫn nại được nữa... mùa đông bất lợi cho tác chiến, hẳn nhất định sẽ không động thủ, Bộ Thống Sư và Bộ Tình Báo cũng nói rồi, An Đức Liệt chưa chuẩn bị xong, mùa đông sẽ không động thủ, nhưng... ta là người biết rõ tính cách của An Đức Liệt. Hắn đã từng theo ta nam chinh bắc phạt... ta vốn rất hiểu con người hắn, có thù nhất định phải báo đó là tính cách của hắn... khi đến đầu xuân, e là hắn sẽ lập tức đến khiêu chiến với chúng ta... cho nên... ta muốn người sau khi đến đó lập tức chuẩn bị... chuẩn bị chiến tranh.

- Vâng... Bệ hạ... thần biết rồi, thần nhất định sẽ dốc sức làm để báo đáp long ân của Bệ hạ.

Bạch Khởi nghe xong lời này thì học cách nói trong kịch lý cổ trang trả lời.

- Ha ha... Hay... khá lắm... người rất biết cách nói... hơn nữa cũng rất có khả năng, Bạch Khởi ta rất xem trọng người... đừng để ta phải thất vọng... quân đoàn mới ở cách Vương Đô một trăm dặm, người nên biết nơi đó... đến lúc đó ta cho phép người mang theo những thân tín của người ở Vương Đô Đặc Cảnh Ty cùng đến đó... hơn nữa người cứ yên tâm là chỉ cần người biểu hiện tốt, cho dù trong quân không thể trở thành một Quân đoàn trưởng... đến lúc đó vị trí của Ông Hãi vẫn là của người...

Lý Tự Minh cười ha ha rồi nói.

- Tạ chủ long ân... Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Bạch Khởi sau khi nghe xong liền cung kính trả lời, dùng câu nói dài nhất mà các đại thần thời cổ đại hay nói với Hoàng Đế nhưng rõ ràng bây giờ không còn ai nói câu nói này...

Lý Tự Minh nghe xong lời này nhân thần sáng ngời, vuốt ve bộ ria mép trước ngực cười ha hả nói:

- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế? Ha ha ha... Hay... đúng vậy... hy vọng như lời người chúc... lời chúc này ta rất thích... người đi đi... hãy nhớ rõ, đừng phụ hy vọng của ta!

Nói xong liền phát tay để Bạch Khởi rời đi, Bạch Khởi cũng không nói nhiều, vội vàng tạ ân rồi quay bước.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

182. Chương 181: Nhập Quân (1)

Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích liên thiên. Văn phong phát liễu địch thanh tàn, tịch dương sơn ngoại sơn thiên chi nhai, hải chi giác, tri giao bán linh lạc. Nhất hồ trọc tửu tẫn dư hoan, kim tiêu biệt mộng hàn.

Một bài thơ tiễn biệt rất kinh điển, tuy rằng không dám nói tất cả mọi người đều biết, nhưng Bạch Khởi cũng biết đến.

Bạch Khởi trước đây ly biệt không có sâu lắng như thế, nghĩ đến bài thơ này, cũng không cảm thấy có cảm giác đặc biệt gì, nhưng câu thơ này bây giờ chợt lóe lên trong đầu khiến Bạch Khởi cảm thấy có chút bi thương, hôm nay là một ngoại lệ, Thánh chỉ của Lý Tự Minh ngày thứ hai xuống đến chỗ Bạch Khởi, tin tức nhậm chức ba mươi một quân đoàn không nhẹ mà đi, rất nhanh truyền hết khắp Vương Đô.

Tất cả mọi người không cần nói cũng biết vị Đẩu Tông này được Bệ hạ coi trọng, tiền đồ vô lượng, sau này không chỉ trên tiền đồ tu luyện vô lượng, tương lai quyền lực uy phong e rằng cũng không thể hạn lượng được, cho nên lúc nhận được tin tức Bạch Khởi nhậm chức, quý tộc lớn nhỏ trong Vương Đô, bọn quan lớn đến tặng hậu lễ, chúc mừng Bạch Khởi thăng chức đồng thời cũng đến tiễn biệt Bạch Khởi, trong mấy ngày ngắn này Vương Đô Bạch Gia có thể nói là quan khách ra vào tấp nập, kể cả Đỗ Tân gia cũng đem hậu lễ tới, Hầu Tước Đỗ Tân thậm chí đích thân tới, hoàn toàn không nhìn ra hắn và Bạch Khởi còn có Bạch Gia từng có ngăn cách gì.

Đương nhiên những người này Bạch Khởi cũng không có đích thân đón tiếp, tất cả đều là do phụ thân Bạch Kinh Thiên làm chủ, bản thân Bạch Khởi bị Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan còn có Độc Cô Chiến Thiên giữ lấy, hôm đó không thiếu phần Lý Linh mới gia nhập vào, mọi người hầu như mọi ngày đều uống tới say mềm.

Cuối cùng chỉ có thể để Độc Cô Chiến Thiên đưa Bạch Khởi về, bọn họ có người hầu chăm sóc, đương nhiên Độc Cô Chiến Thiên không có ý muốn rời khỏi, bởi vì theo lời Độc Cô Chiến Thiên nói, đại chiến sắp xảy ra, thân là người hầu đương nhiên không thể rời khỏi Bạch Khởi, hắn luôn theo sát Bạch Khởi, đối với chuyện này Bạch Khởi cũng không có phản đối gì, sau khi suy nghĩ một chút thì nhận lời, dù sao Độc Cô Chiến Thiên tuy rằng tàn bạo, ngày thường đều tỏ ra băng lãnh, nhưng tuyệt đối có thể tín nhiệm, làm việc gọn gàng sạch sẽ thực lực kinh người, cho nên Bạch Khởi chọn để Độc Cô Chiến Thiên đi theo mình.

Tuy nói điều này khiến cho những người sau lưng Độc Cô Chiến Thiên bất mãn, nhưng Bạch Khởi không suy nghĩ nhiều như vậy, sự khùng bố của Độc Cô Gia không nói Bạch Khởi, kể cả Bạch Kinh Thiên cũng không mấy gì biết, tên Bạch Ngọc Đường kia tuy biết chút ít, nhưng sẽ không nhiều lời, bởi vì hắn thấy rằng có một đại sát tinh Độc Cô Chiến Thiên đi theo Bạch Khởi, Bạch Khởi sẽ an toàn rất nhiều, người nào cũng có lòng tư lợi, Bạch Ngọc Đường đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hắn nghĩ rằng cho dù tên An Đức Liệt kia bởi vì Bạch Khởi thất thủ mà bắt được Bạch Khởi, có Độc Cô Chiến Thiên ở đây... E rằng An Đức Liệt cũng không dám làm bừa.

Thời gian mấy ngày đã nhanh chóng trôi qua, Bạch Khởi dẫn theo năm mươi thân binh do mình chọn ra theo mình đến Thành Hoa Hồng, ở Trường Đình Cổ bên ngoài Thành Hoa Hồng, hơn trăm người tiễn đưa Bạch Khởi, Lý Tầm Hoan, Bối Tác Tư, Lý Linh, v.v. cũng thỉnh linh xuất hiện trong số đó, ngoài ra còn có một số quan quân của Vương Đô Đặc Cảnh Ty và quan quân của Cẩm Vệ Quân cũng trong số đó.

- Con... Lần này con đi nhất định phải bảo đảm... Đúng... Rồi, đây là một Thẻ ma tinh, trong đó có mười vạn kim tệ tiền tiết kiệm trong đại lục ngân hàng, lúc nào con cũng có thể lấy ra ở bất cứ tiền trang nào, đề phòng lúc cần đến, coi như là một chút lòng thành của ta đối với con.

Vỗ vỗ vai của con mình, Bạch Kinh Thiên dường như có chút thương cảm nói, trong lúc nói câu này nhin không được đôi mắt có chút đỏ.

Thân là phụ thân hắn mong rằng con của mình có thể kiến công lập nghiệp, công thành danh toại, nhưng lúc này lại chính tay hắn đưa Bạch Khởi ra chiến trường hắn có chút không nhẫn tâm, khóe mắt có chút đỏ, nói xong quay đầu lại.

- Hắc hắc... Đúng vậy. Bạch Khởi... Tiểu tử ngươi ta nên nói với ngươi... Lần này ra ngoài sẽ có đại chiến, tiểu tử ngươi nếu không nhân cơ hội cướp lấy chức Quân đoàn trưởng thì đừng có trở về nữa, về cũng chỉ làm mất mặt đám huynh đệ bọn ta... Hắc hắc... Nếu như ngươi không lên được một Quân đoàn trưởng cấp bậc, vậy Bối Tác Tư ta không nhận ngươi là huynh đệ nữa.

Bối Tác Tư cười hì hì đi ra sau khi vỗ vỗ vai Bạch Khởi nói như thế.

- Chắc chắc... Đúng vậy, phụ thân ta rất coi trọng ngươi, ngươi nên cố gắng nhiều hơn nữa, trận chiến ngươi an tâm mà đánh, về phần công lao, ta và Bối Tác Tư hai người tuy không phải quyền cao chức rộng gì, trong tay không binh cũng không tướng, nhưng vẫn có quyền nói chuyện ở Vương Đô, công của ngươi ai cũng không được lấy đi, ta đảm bảo công lao của ngươi không ai dám đụng vào, mọi thứ đều đã có bọn ta ở đây...

Lý Tầm Hoan bước qua ha ha cười một tiếng nói như thế.

Giữa lúc nói chuyện, Lý Tầm Hoan xoay đầu ghé vào tai Bạch Khởi nói nhỏ:

- Nhớ đấy... Nếu như ai dám giành quân công của ngươi trực tiếp chém chết hắn, xảy ra chuyện gì bọn ta chống đỡ cho, nếu như ngươi muốn mạo lĩnh quân công cũng không phải là không được, làm sạch sẽ một chút, bọn ta nói giúp ngươi... hắc hắc...

Lúc mới đầu nói chuyện khiến Bạch Khởi cảm thấy hai tên này rất có nghĩa khí, nhưng câu nói sau khiến Bạch Khởi cảm thấy hai tên này rất đen tối, lời như vậy mà có thể nói ra được, mình còn chưa đi nhận chức, bọn họ đã xúi mình mạo lĩnh quân công, chém chết thượng cấp rồi... Không thể không nói rằng hai tên này rất bá đạo... rất vô sỉ.

- Àch... Các ngươi yên tâm đi, ta sẽ không làm các ngươi thất vọng đâu, về chuyện mạo lĩnh quân công chém giết cấp trên... Quên đi...

Bạch Khởi cười hắc hắc nói nhỏ, vẻ mặt có chút ái ngại, cũng may lúc này xung quanh không ai nghe được đoạn đối thoại này, nếu không Bạch Khởi thật không biết nói gì mới tốt.

Nói xong Bạch Khởi không để ý hai người bọn họ nữa, nói thật ra là hai tên này bị Lý Linh nhỏ bé túm về phía sau, tuy rằng Bạch Khởi vẫn không hiểu sao hai tên kia lại sợ Lý Linh yếu mềm như thế, nhưng sự thật quả đúng như vậy, Lý Linh từ phía sau túm lấy người đẩy ra sau mình, sau đó bước đến trước mặt Bạch Khởi, mặt có chút đỏ mặt nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó thấp giọng nói:

- Huynh... Huynh phải cẩn thận...

Bộ dạng này nói thật nếu không phải Bạch Khởi biết Lý Linh là một tên nam nhân, thật cảm thấy có cảm giác như nam nữ thường tình, nhưng chính bởi vì Bạch Khởi biết đối phương là một nam nhân, trong lòng Bạch Khởi đã không còn cảm giác không được tự nhiên đó nữa... Cảm giác đó... Rất ghê rợn.

Bạch Khởi cũng không biết nên nói gì, nhưng nói xong lại nói về, tình cảnh như vậy nam nhân trước mặt cũng không biết nói gì.

- Đúng rồi... Ta có một bộ đồ... Huynh đem theo đi, sắp đến mùa đông rồi, mặc vào sẽ ấm hơn.

Lý Linh thấp giọng nói. Nói xong đưa một bao đồ đến trước mặt Bạch Khởi, tuy rằng không có mở ra xem, nhưng Bạch Khởi cũng biết y phục trong đó rất là đắt giá, dù sao Lý Linh thân phận như vậy, đồ tặng đương nhiên cũng không thể kém cỏi.

- Uh... Ta biết rồi.

Bạch Khởi nghe xong gật gù đầu, mỉm cười nói, nói xong vỗ vỗ vai của Lý Linh, ôm đối phương một cái, sau đó vẫy tay từ biệt mọi người, hoàn toàn không để ý tới mặt Lý Linh đỏ lên đã xoay lưng rời khỏi rồi.

Bạch Khởi dẫn theo thủ hạ của mình cùng với những con ngựa đã được chọn lựa kỹ càng phi nhanh về nơi xa, đi thẳng một đường đến mục tiêu của mình, về phía quân doanh cách phía tây Vương Đô khoảng một trăm mấy dặm.

Nhưng chỉ hơn một ngày, mấy người Bạch Khởi đã cưỡi phi mã đến được mục tiêu mà Bạch Khởi muốn đến, khi Bạch Khởi bọn họ lên dốc, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một thảo nguyên to lớn, trên thảo nguyên khắp nơi đều là lều quân doanh, có thể thấy rõ vô số quân sĩ đi tuần tứ phía và đội ngũ ngay ngắn đang thao luyện, trên thảo nguyên ít nhất có hơn mười vạn túp lều, kéo dài trăm dặm.

Ở nơi Bạch Khởi đi qua có vô số vật tư, được một cỗ một cỗ xe ngựa kéo đi, lần lượt đưa vào bên trong quân doanh... Chỉ là đội ngũ vận chuyển cũng có hơn vạn người, kéo hơn mười dặm, nối liền không dứt, đường như vĩnh viễn không có điểm dừng vậy.

Tình cảnh như thế khiến những thủ hạ bên cạnh Bạch Khởi ngây người, ai cũng không nghĩ tình huống sẽ là như vậy, tình cảnh chấn động như vậy thiết nghĩ trong đời bọn họ lần đầu tiên gặp phải, Bạch Khởi cũng là lần đầu tiên gặp, nhưng đã sớm có chuẩn bị để không kinh hoảng gì.

Dù sao... Đây cũng là mười quân đoàn a... Tròn mười quân đoàn, một quân đoàn hai mươi vạn người... Mười quân đoàn là hai trăm vạn... Cuộc sống sinh hoạt bình thường của hai trăm vạn quân cũng đủ kinh người rồi, lượng tiêu hao một buổi cơm của bọn họ đủ để tất cả mọi người trong trấn nhỏ ăn một tháng rồi, đội ngũ vận chuyển lương thực của bọn họ đương nhiên không thể thiếu rồi, huống hồ muốn huấn luyện ra binh mã tinh tráng, còn cần lương lớn thịt và rau cải, những thứ này đều cần nhân công vận chuyển.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

183. Chương 181: Nhập Quân (2)

Có thể nói, vì vấn đề ăn uống của hai trăm vạn người, Quốc vương thậm chí điều động tài nguyên các tỉnh đến cung ứng, không thể không nói đây giống như quạt tiêu vàng, các loại ăn mặc, các loại bảo đảm, tiêu

hao kinh người, mỗi ngày ít nhất phải tiêu hao hơn mười vạn kim tệ, luyện một quân đội như thế, tiền Vương Quốc tiêu hao không thể nào tính được.

Đương nhiên hao phí lớn như vậy, lúc đánh trận tác dụng của những người này cũng rất lớn, mười quân đoàn, hai trăm vạn người, bất kể là ở quốc gia nào, con số này cũng đủ để thay đổi chiến cục rồi, đây... Có thể nói là đảm bảo để Ba Phật Lợi Á xoay chuyển nguyên một chiến cục, cho dù quốc gia nằm ở thời kì mê muội, lúc tình hình chiến tranh không có lợi, mười quân đoàn này cũng đủ để Ba Phật Lợi Á sử dụng rồi, đây chính là nguyên nhân mà Lý Tự Minh ngang nhiên cương quyết trở mặt với An Đức Liệt, Lý Tự Minh có thể an tâm làm những việc mình muốn làm mà không cần suy nghĩ nhiều như vậy.

- Đứng lại... Các người là ai!

Tiếng vó ngựa xa xa chuyển lại, hơn trăm kỵ sĩ từ xa xông đến bên cạnh Bạch Khởi, sau đó bao vây nguyên đám người Bạch Khởi, một thủ lĩnh sĩ quan cấp Hiệu Úy trong số đó cầm vũ khí chỉ vào trước mặt Bạch Khởi thấp giọng quát.

Không cần hỏi nhìn phương hướng xuất hiện của những người này Bạch Khởi biết những người này chắc chắn là Đội tuần tra, dù sao đây là nơi quân sự cảnh địa, tuy rằng có hai trăm vạn người ở đây, nếu không phải đầu của huynh đệ nào bị con lừa đá, nếu không phải là bệnh thần kinh, hoặc là người muốn tìm cái chết sớm sẽ không đến đây gây sự, nhưng quân doanh là quân doanh, Đội tuần tra căn bản vẫn có, và không phải ai cũng có thể đến gần được.

- Ta là Bạch Khởi, là Sư đoàn trưởng mới nhậm chức của Sư đoàn Quân Đoàn 35, đây là Thánh chỉ của Bộ hạ, nói xong Bạch Khởi lấy Thánh chỉ của Lý Tự Minh giao cho mình ra, sau đó giờ lên nói với đám người trước mặt.

- Sư đoàn trưởng mới nhậm chức?

Đám người kia nghe xong đưa mắt nhìn nhau, lập tức xuống ngựa sau khi quỳ xuống đất nhìn Bạch Khởi cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến Sư đoàn trưởng đại nhân.

- Uh? Các người thuộc đội của quân đoàn nào?

Thấy tình cảnh như thế, Bạch Khởi trước là sửng người, sau đó có chút nghi hoặc hỏi, phải biết dựa vào quy định của Vương Quốc, người lính không cùng hệ thống thấy quan quân của đối phương không cần quỳ hành lễ.

- Thuộc hạ thuộc... Sư đoàn 1 Binh đoàn 1 của Quân Đoàn 35, thành viên của Đội kỵ binh 3, ta là Đại đội trưởng Hán Tư, hôm nay dẫn bọn thuộc hạ tuần tra không ngờ gặp được đại nhân, vừa nãy mạo phạm xin đại nhân thứ tội.

Sĩ quan cấp úy Hán Tư quỳ ở dưới đất nhìn Bạch Khởi cung kính muôn phần nói, dù sao đây sau này cũng trực thuộc thượng cấp của mình, đó không thể nào đắc tội được.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy dẫn chúng ta vào trong đi... Ta còn phải đến chào hỏi Đoàn trưởng đại nhân...

Bạch Khởi gật gật đầu sau đó mỉm cười nói.

Trong lúc nói chuyện Bạch Khởi đi về phía trước, sau đó Đội kỵ binh của Hán Tư bọn họ cũng nhanh chóng lên ngựa theo sau Bạch Khởi đi về phía quân doanh ở nơi xa, tuy rằng không biết Sư đoàn trưởng đại nhân rốt cuộc là nhân vật như thế nào, nhưng đó không phải là một Đại đội trưởng nho nhỏ như hắn có thể lo.

Bạch Khởi đi vào trong quân doanh, sau đó đó dưới sự thông báo dẫn dắt của Đại đội trưởng đi vào trong đại doanh ở phía xa, đương nhiên không phải là cái lều chính ở giữa, mà là lều lệch về hướng Tây Nam, thân là chủ soái của Quân Đoàn 35, Quân đoàn trưởng của Quân Đoàn 35 đang ở đó.

- Ha ha ha... Chắc đây chính là Sư đoàn trưởng mới nhậm chức Quân Đoàn 35 của chúng ta Bạch Khởi... Ha ha chúng ta đợi người rất lâu rồi, đang nghĩ chắc người cỡ hôm nay sẽ đến, bọn người chúng ta đợi ở đây rất lâu rồi, nào... Ngồi xuống... Ngồi xuống...

Trong lúc Bạch Khởi vừa bước vào trong doanh trại, một âm thanh hào sảng vang lên bên cạnh Bạch Khởi.

Xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một Thiếu tướng thân hình có chút vạm vỡ, mặc quan phục cũng không biết là ai, nhưng thiết nghĩ chắc là quan tướng của Quân Đoàn 35, chỉ là không biết vị nào là Quân đoàn trưởng.

Đối với chuyện này Bạch Khởi mỉm cười một cái sau đó nói hai ba câu khách sáo, quan tướng bên kia nhiệt tình giới thiệu hẳn là La Bố, là Sư đoàn trưởng của Sư đoàn 3.

- Hắc hắc... Nếu Bạch Khởi huynh đệ đã tới đây thì cùng ta vào trong đi... Tới đây tới đây, Quân đoàn trưởng đại nhân và các vị đại nhân đều ở bên trong đợi người...

Vị quan tướng nọ rất giỏi về tiếp đãi tiễn đưa, hẳn ra đón Bạch Khởi, sau khi nói vài lời khách sáo với Bạch Khởi lập tức kéo Bạch Khởi đi vào trong lều trại.

Sau khi vừa bước vào lều trại, mấy vị quan tướng lần lượt ngồi ở đó, ngồi ở vị trí chính giữa là một Trung Tướng, ngồi ở đó không giận mà uy, Bạch Khởi cũng không biết người này là ai, nói thật, Quân đoàn trưởng của Vương Đô nói nhiều không nhiều nói ít không ít, nhưng cũng chỉ có mấy chục người, huống hồ Quân đoàn trưởng của tân quân này đều là mới thăng lên, hồi trước vốn không nổi danh, đừng nói là Bạch Khởi cho dù là Bạch Kinh Thiên cũng không hiểu rõ về ngọn nguồn của bọn họ.

- Thuộc hạ Bạch Khởi bái kiến đại nhân...

Bạch Khởi sau khi bước vào lều trại, hai lời không nói đi mấy bước quỳ một gối xuống cung kính nói.

- Ha ha... Bạch Khởi đến rồi? Mau mau mau. Mau đứng lên... Ha ha, nếu đã đến rồi thì đều là người mình cả, không cần khách khí với ta, gọi ta là Bồn Lan Lăng, xuất thân từ gia tộc Lan Lăng, chúng ta đều là người mình, người không cần khách khí với ta, có gì cần cứ mở miệng là được rồi, không nên xem ta là người ngoài.

Bồn Trung Tướng ngồi ở đó nghe được lời này vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Bạch Khởi đỡ Bạch Khởi đứng dậy nói như thế.

Nghe xong lời này, mắt Bạch Khởi sáng lên, gật gật đầu, theo đó cũng đứng lên, vốn dĩ Bạch Khởi còn đang suy nghĩ đối phó như thế nào với cấp trên mới của mình, nên làm thế nào... Nhưng bây giờ xem ra không cần nữa, đã là người của Lan Lăng Gia, như vậy đương nhiên không có vấn đề gì, chắc là họ khác của Lan Lăng Gia, người kế tục Lan Lăng Gia là ai? Là Bối Tác Tư, Bối Tác Tư với Bạch Khởi là mối quan hệ gì? Đó là huynh đệ của Bạch Khởi, những quan hệ lợi hại trong số đó đương nhiên không cần nói rõ, chắc là Bối Tác Tư đã thông báo vị Bồn Lan Lăng Quân đoàn trưởng đại nhân rồi.

- Vâng... Đại nhân, nếu đã như vậy, vậy ta không khách khí nữa, sau này nhờ vào sự chiếu cố của đại nhân và các vị rồi.

Bạch Khởi khiêm tốn nói, nói xong chấp tay với Bồn Lan Lăng và các chức vị quan tướng, thể hiện sự cảm ơn của mình, dù sao sau này Bạch Khởi cũng ở đây, còn nhiều chỗ cần người khác giúp đỡ.

- Ha ha... Tốt... Lại đây ngồi...

Bồn Lan Lăng nghe xong lời này cười ha ha, sau đó kéo Bạch Khởi ngồi vào một vị trí gần hẳn, sau đó ra lệnh cho người bày yến tiệc, giới thiệu lẫn nhau giữa Bạch Khởi và các vị tướng lĩnh, sau đó cùng trò chuyện.

Nói thật yến tiệc trong quân đội vốn không xa hoa, đừng nói tiệc rượu của các quý tộc cho dù là tiệc rượu của Bạch Gia cũng không thể so sánh, nhưng trong quân đội điều kiện rất hà khắc, có rượu có thịt đã là cuộc sống của quan quân, thêm một vài đĩa thức ăn nhỏ cộng thêm ca nhạc nhảy múa giúp vui, vài vị vũ cơ xinh đẹp đã là giới lắm rồi.

Không thể không nói, vì chuyện này Bồn Lan Lăng đã phí không ít tâm tư, bởi vì những rượu thịt và vũ cơ này tuyệt đối không phải một thời nửa khắc có thể chuẩn bị xong, tuyệt đối là hẳn sau khi nhận được tin tức, kiếm người từ bên ngoài chuẩn bị, trong quân doanh mình vẫn quy định, bất kể bất kỳ lý do nào, trong quân tuyệt đối không được lưu giữ bất kỳ nữ quyền nào, dưới cấp quan tướng bị phát hiện lập tức bị xử chém, trên cấp quan tướng một khi phát hiện sẽ bị cắt chức điều tra.

Đương nhiên trong những ngày bình thường, bọn Đại tướng đơn độc trú quân bên ngoài đều nuôi nữ quyền trong quân doanh, thường nói bên ngoài quân lệnh có quyền không theo, huống hồ bọn họ nắm quyền lớn

trong tay, vốn không ai dám đến điều tra chuyện này của bọn họ, nhưng ở đây không giống... Ở đây trú quân quá nhiều, trên Quân đoàn trưởng còn có không ít quan có chức vụ cao, ví dụ nói Thống soái La Lâm Đại nguyên soái, đây tuyệt đối không phải là nơi bọn họ có thể hành động tùy tiện.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

184. Chương 182: Chiến Tranh Nổi Lên

Một bữa tiệc rượu hàn thuyên, ngoại trừ kéo gần các mối quan hệ, dường như không có chuyện khác xảy ra, tục ngữ nói trong triều tốt có người dễ làm việc, vị Quân đoàn trưởng Bồn Lan Lăng đã nói Bạch Khởi là người của mình, đương nhiên sẽ đặc biệt chiếu cố Bạch Khởi, một số quan viên khi mới nhậm chức sẽ gặp một chút rắc rối, nhưng sau khi nhận được lời dẫn dắt của thiếu chủ Bối Tác Tư, Bồn Lan Lăng đều giúp Bạch Khởi lo cả rồi, cho nên Bạch Khởi cũng rất thoải mái.

Bạch Khởi rất nhanh đứng vững chân ở Sư đoàn 1, Sư đoàn 1 vốn không phức tạp, hoặc là nói phe phái trong quân đội ở đây vốn không phức tạp, bởi vì đây toàn bộ là tân binh, tất cả các Thống lĩnh đều từ các nơi trên toàn quốc điều động qua, ngoại trừ thượng tầng uy bác, hạ tầng cơ sở hầu như không bị thẩm thấu, tân binh không khó quản lý như những binh tướng lâu năm, cho nên Bạch Khởi không chế Sư đoàn 1 cũng không phí sức lắm.

Dù sao bên cạnh Bạch Khởi cũng có không ít trợ thủ, ví dụ như vị đại sát tinh Độc Cô Chiến Thiên lúc này giữ chức Đội trưởng trong đám tân binh của Bạch Khởi, cùng với năm mươi thân binh đã được lựa chọn kỹ lưỡng, còn có Quân đoàn trưởng ở phía sau ủng hộ Bạch Khởi, lúc hành sự rõ ràng là thuận buồm xuôi gió.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, thời gian một tháng đã đến trời đông giá rét, trời lúc này bông tuyết đang rơi, sau khi vào đông tuyết đầu mùa rơi rất lớn, gần như phủ đầy cả lãnh thổ Ba Phạt Lợi Á, thời tiết luôn biến đổi, nhưng rơi một hai ngày tuyết đã sâu hơn mười mét, lúc đi đặc biệt khó khăn.

Vật tư và lương thực v.v. của đại quân cũng bị ảnh hưởng, bữa ăn hàng ngày rất đơn giản, lòng quân cũng bắt đầu có chút không ổn, Bạch Khởi ngừng việc huấn luyện thường ngày, bắt đầu trấn an lòng quân, thời gian nửa tháng lại trôi qua, tuyết xung quanh đã bắt đầu tan ra, cuộc sống đã hồi phục lại bình thường, tâm tình mọi người không tệ, ngày này lúc Bạch Khởi thân mặc chiến giáp đang chuẩn bị sắp xếp việc tu luyện của bọn thủ hạ, một vị tân binh của Quân đoàn trưởng Bồn Lan Lăng nhanh chóng chạy đến trước mặt Bạch Khởi, trong lúc nói chuyện quỳ ở dưới đất cung kính nói:

- Đại nhân... Quân đoàn trưởng mời ngài nhanh chóng đến đại doanh, có chuyện lớn xảy ra rồi.

- Uh... Người đợi lát, ta theo người đi.

Bạch Khởi cũng người một lát bàn giao cho phó chức thủ hạ giúp mình trông coi Sư đoàn 1 sau đó đi về phía đại doanh, nói là phó chức của Bạch Khởi, không thể không nói tên này là một nhân tài... Một nhân tài trong quân doanh, tuy rằng có chút lớn tuổi, đến bây giờ chẳng qua là Thượng giáo, nhưng đã giữ vị trí này mười năm rồi, tuổi gần bốn mươi, đã bước vào tuổi hoàng kim của quân nhân, trước lúc này hắn đã giữ chức Thượng giáo gần mười năm.

Không phải bởi vì hắn không biết đánh trận, ngược lại hắn đánh trận rất dũng cảm, cũng rất có mưu lược, giỏi về bài binh bố trận, tên này lại không biết làm người. Đánh trận tuy rằng là một tay tốt, nhưng tính khí như bò, thường đắc tội cấp trên, cho nên vị tiên sinh tội nghiệp Mạt La Sâm này tuy rằng ba mươi tuổi đã ngồi được vào vị trí Thượng giáo Binh đoàn trưởng, nhưng từ đó đến bây giờ... Trải qua mười năm chinh chiến vẫn không có bất kỳ thăng cấp nào, vốn dĩ gia nhập vào tân quân lần này hắn đã thay thế làm Sư đoàn trưởng, kiêm chức phó Sư đoàn trưởng, nếu không có việc ngoài ý muốn, vị trí của Bạch Khởi là của hắn, nhưng đáng tiếc Lý Tự Minh nhất thời cao hứng, Bạch Khởi đã đến đây thay thế vị trí của hắn.

Bạch Khởi vốn cho rằng vị này nhất định không phục mình, nhưng không nghĩ đến vị Thượng giáo này đã khắc cốt ghi tâm tận trung với Vương Quốc, với Quốc vương không gây cho mình bất kì khó khăn nào, ngược lại phối hợp hành động với mình, điều này khiến Bạch Khởi càng tín nhiệm hắn, có chuyện gì cũng thích tìm hắn thương lượng, và mỗi lần như vậy hắn đều khiến Bạch Khởi hài lòng.

Sau khi giao sự việc cho Mạt La Sâm, Bạch Khởi dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên hai người cưỡi ngựa về phía đại doanh Quân Đoàn 35 nằm ở nơi xa ở chính giữa Tây Nam, sau khi đi không quá mấy phút đồng hồ, hai người đã đến bên trong đại doanh này, Bạch Khởi dẫn Độc Cô Chiến Thiên xuống ngựa đi vào bên trong.

Tuy nói tân binh là không có tư cách đi vào lều Thống soái, nhưng Độc Cô Chiến Thiên là một ngoại lệ, mấy tháng nay hắn đã tùy tiện xông vào lều Thống soái không biết bao nhiêu lần rồi, ngoại trừ lần đầu tiên có người cản hắn bị hắn chém, kể từ lúc đó không còn ai dám cản tên này, trong mắt bọn sĩ binh tên này so với Sư đoàn trưởng Bạch Khởi khủng bố hơn rất nhiều.

Tuy rằng đối với vị trí này của tân binh Bạch Khởi trong lòng tướng lĩnh đều có những lời dị nghị, nhưng cũng không thể nói ra, huống hồ đây là Quân đoàn trưởng đại nhân do Thống soái làm chủ, còn đến phiên họ nói chuyện, về phần vị Quân đoàn trưởng Bồn Lan Lăng kia trong lòng rõ như tấm kính, Độc Cô Chiến Thiên là người như thế nào, hắn đã sớm biết, những chuyện như vậy hắn vốn coi như chưa bao giờ nhìn thấy, Lan Lăng Gia là gia tộc ngàn năm, đối với một số thông tin mật trong lòng vị Bồn Lan Lăng sống gần sáu mươi tuổi này hiểu rất rõ, Độc Cô gia biến thái hắn không muốn đụng vào, đám kia tuyệt đối không có chuyện gì mà bọn họ muốn làm mà không dám làm.

Sau khi vào lều Thống soái, Bạch Khởi phát hiện các tướng lĩnh cấp cao toàn bộ đã đến đầy đủ, Quân đoàn trưởng, hai vị phó Quân đoàn trưởng, một vị tham mưu quân đoàn, lão Đại quân đoàn Hậu Cần Ty, còn có các Sư đoàn trưởng tổng cộng hơn mười mấy người đã ngồi vào chỗ, đợi Bạch Khởi đến, nhưng có thể thấy được, sắc mặt của các vị ngồi đó không dễ coi cho lắm, người nào người nấy cũng căng thẳng, Bồn ngồi ở vị trí chính giữa sau khi thấy Bạch Khởi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt sầm nã nhìn Bạch Khởi một cái, không còn nụ cười và sự nhiệt tình trước đó, chỉ là nhỏ nhẹ nói một câu:

- Người đến rồi? Ngồi đi...

Nói xong nghiêm sắc mặt nhìn mọi người xung quanh một cái, sau đó hạ tấm vải lớn màu đỏ thẫm phía sau xuống, một bản đồ Vương Quốc xuất hiện trước mặt Bạch Khởi bọn họ, tuy rằng không thể tin lắm, nhưng đại khái là vẽ nguyên cái Vương Quốc Ba Phạt Lợi Á, trên đó chia làm hai màu, màu đỏ và màu đen, màu đen hội tụ ở một góc phía Tây Bắc, màu đỏ chiếm phần lớn sông núi, đây là tấm bản đồ phân chia thực lực của Vương Quốc Ba Phạt Lợi Á và An Đức Liệt, nhưng dường như có chút thay đổi, trên đó cắm vô số cung tên, đương nhiên là đường hành quân của An Đức Liệt, lúc nhìn những đường đi này sắc mặt Bạch Khởi biến đổi hằm hằm, cuối cùng hắn đã hiểu tại sao sắc mặt mọi người lại nghiêm trọng như vậy rồi.

Bởi vì... An Đức Liệt động thủ rồi, không khí không chỉ như vậy mà khí thế hùng hổ, đồng thời đã tiến công vào bốn tỉnh Tây Bắc gần lãnh địa của hắn, xem bộ dạng đã xâm nhập được hơn một nửa, không chỉ như vậy, trên bản đồ còn có những đồ án màu xám, tuy rằng nằm ở vị trí trong góc, nhưng lại có thể nhìn rõ... Xem ra động thủ không chỉ là mình An Đức Liệt rồi.

Nói câu thực tại, mùa đông không lợi cho Đại binh đoàn tác chiến, điều này là thường thức của tất cả mọi người, cho dù là quốc chiến, dựa vào sức chiến đấu của toàn quốc, trong mùa đông đều từ từ diễn biến thành xung đột nhỏ, bởi vì rất khó triển khai chiến đấu đại quy mô ở mùa đông này.

Đánh trận quan trọng nhất là thiên thời địa lợi nhân hòa, thiên thời thứ nhất là hạn chế tác chiến mùa đông, nhưng không ngờ đến An Đức Liệt lại ra tay ngay vào thời điểm này, không thể không nói, cử động này ngoài sự dự đoán của nhiều người...

Ai cũng không ngờ đến An Đức Liệt chưa chuẩn bị xong lại dám ra tay vào mùa đông, ai cũng không nghĩ đến hắn thật sự khai chiến với Vương Quốc, chỉ là không biết là trận chiến nghĩa khí hay đã sớm có chuẩn bị.

- Các vị đều thấy rồi chứ, vừa nãy ta vừa từ Đại Nguyên soái bên kia trở về, theo tình hình mới nhất... An Đức Liệt đã động thủ rồi, mười ngày trước An Đức Liệt ở Tây Bắc xưng vương, lập nên Liệt Diêm Vương Quốc, đồng thời tuyên chiến với Ba Phạt Lợi Á, quân tiên phong thẳng tiến tới Ba Phạt Lợi Á...

- Chín ngày trước, tám quân đoàn của An Đức Liệt đã sớm mai phục đánh tan binh lực của bốn binh đoàn đóng tại xung quanh bảy tỉnh Tây Bắc, và bây giờ đang tiến vào bốn tỉnh Tây Bắc, bây giờ tin tức mới nhất của chúng ta là... An Đức Liệt đã đạt được thắng lợi hoàn toàn, tổn thất không đến một sư đoàn, bốn quân sư đoàn đóng tại Tây Bắc, bốn tỉnh Tây Bắc có không ít nơi đã lần lượt đầu hàng, còn lại đang cố

gắng chống lại, nhưng ta nghĩ bọn họ kiên trì không được bao lâu nữa, ở đó... Vương Quốc không đủ quân đội để chống lại An Đức Liệt rồi.

Nhìn tình hình xung quanh sắc mặt Bồ Lan Lãng căng thẳng nói như thế, tốc độ tiến công của An Đức Liệt quá nhanh, nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, trong thoáng chốc đã hủy diệt bốn quân đoàn binh lực của Vương Quốc, điều này khiến cho người ta không thể nào chấp nhận.

Phải biết... Vương Quốc có ba mươi lăm quân đoàn, nhưng mười mấy cái trong đó là không thể nào điều động, ví dụ như nói Thiết Bích quân đoàn cùng với hai quân đoàn phụ thuộc, Vương Đô Thành Vệ Quân quân đoàn, quân đóng tại biên cương Tây Nam, quân đóng tại khu vực chiếm lĩnh, Vương Quốc có thể điều động ra để đối phó với An Đức Liệt chỉ có mười chín quân đoàn, trong chốc lát mất đi bốn cái, tương hỗ giữa các thực lực, trong thoáng chốc giảm xuống không ít...

- Không thể nào, An Đức Liệt sao lại có thể không tiếng động không tin tức đối phó bốn quân đoàn? Phải biết là bốn quân đoàn không phải là bốn đại đội, An Đức Liệt cho dù lợi hại thế nào cũng không thể trong vòng một ngày nuốt hết bọn họ? Bọn họ chẳng lẽ không chú ý đến hướng di chuyển của An Đức Liệt sao?

Một tướng lĩnh ngồi đó sắc mặt không dám tin kinh hãi kêu lên.

- Không có gì là không thể An Đức Liệt mấy năm nay đã sớm bắt đầu thôn tính hành tinh xung quanh rồi, trong bốn quân đoàn đều có người của hắn, nội ứng ngoại hợp, công kích đột ngột, động thủ vào mùa đông là khiến tất cả mọi người không nghĩ tới, cho nên bốn quân đoàn này thua vì không kịp phòng ngự, toàn quân bị diệt... Về phần... Bộ Tình Báo mà người nói... Người có thể còn chưa biết, người phụ trách tình báo nội bộ, Lộ Đức đã làm phản rồi, ngay vào lúc An Đức Liệt phát động làm phản, hắn đã trốn ra Thành Hoa Hồng, gia tộc hắn đã bí mật dời đến Tây Bắc, An Đức Liệt đã cho hắn làm tể tướng Liệt Diễm Vương Quốc rồi, đồng thời phong tước vị Công Tước cho hắn, lúc trước hắn đã cho tình báo giả Vương Quốc và bên quân đội, An Đức Liệt thực ra đã chuẩn bị xong rồi... Lúc trước cũng có tình báo hướng xuất binh nhưng bị Lộ Đức dè lại...

Bốn lạnh cười một tiếng trả lời.

- Nói như vậy, chúng ta phải hành động rồi?

Bạch Khởi ngồi ở đó tự thì thào, ngữ khí có chút hưng phấn, nói thật Bạch Khởi quả thật rất hưng phấn, bởi vì hắn biết... Chiến tranh sắp đến gần rồi, chiến tranh là để cho một người nam nhân kiến công lập nghiệp, đây là cơ hội tốt nhất để Bạch Khởi kiến công lập nghiệp... Đương nhiên lần đầu tiên tham gia trận đánh lớn như vậy, Bạch Khởi cũng có chút căng thẳng.

- Uh... Không sai... Nhưng không phải chúng ta phải hành động rồi mà chúng ta buộc phải hành động, nhưng trước lúc này ta còn có mấy tin không tốt muốn nói với các người...

Bốn ngồi ở đó cười khổ một tiếng nhìn Bạch Khởi trước mặt nói như thế, nói xong nhìn tất cả mọi người có chút khổ sở nói.

- Các này... Có thể các người không biết, phía Đông hải tặc làm loạn, bọn họ hành động nhiều năm cũng chưa gặp qua Lương Thê Tộc, xâm nhập vào đại lục, cũng không biết An Đức Liệt cho bọn họ lợi ích gì, tóm lại là Hải tộc ra quân toàn diện, thuyền của Hải Long quân đoàn hoàn toàn bị giữ lại ở hải cảng, không thể không phái quân chống đỡ, bây giờ Hải Long quân đoàn cùng với hai quân đoàn của họ hoàn toàn bị giữ lại rồi... Nơi Đông Bắc hỗn loạn... Cũng có chút rắc rối, hai quân đoàn biên phòng quân đóng tại đó cũng không thể sử dụng được nữa, bởi vì Gia Lam Đế Quốc khởi binh rồi... Tuy rằng không nhiều chỉ có một quân đoàn, nhưng lại có thể uy hiếp cả nơi hỗn loạn, và lúc nào cũng có thể tăng binh cho nên... Ta không thể không nói là, hai quân đoàn ở đó tạm thời cũng không điều động và sử dụng được.

- Hiện nay chúng ta chỉ có thể điều động Chiếu Trạch quân đoàn phía Nam cùng với hai quân đoàn phụ thuộc, và Vương Đô Cẩm Vệ Quân, bốn quân đoàn chủ lực này tác chiến, chúng ta là tân binh của quân đoàn này không thể không lên chiến trường rồi... Đương nhiên binh lực chúng ta dự tính dùng để tác chiến là mười chín quân đoàn, các người có thể cảm thấy không có ảnh hưởng gì, nhưng... Ta không thể không nói là... Chúng ta lúc nào cũng nên chuẩn bị tốt người ngựa bị điều đi, bởi vì một khi Gia Lam Đế Quốc ra tay, chúng ta sẽ bị hai mặt công kích, e rằng hai quân đoàn kia chống đỡ không nổi...

Bổn cười khỏ một tiếng giải thích nói.

- Không thể nào... Điều này sao có thể, Hải tộc thì khỏi nói rồi, bọn sinh sống ở dưới nước kia có mối quan hệ sinh tử với An Đức Liệt, bọn họ khởi binh là chuyện bình thường... Nhưng còn Gia Lam Đế Quốc? Bọn họ không phải đang trong giai đoạn nội chiến sao? Và... Hiện nay không phải Long tộc đã bắt đầu có chủ ý đánh bọn họ rồi sao?

Một tướng lĩnh không dám tin nói, nói thật đây vốn không có khả năng, Gia Lam Đế Quốc thân mình còn lo chưa xong sao lại có thể giúp An Đức Liệt?

- Cái này... Ta nghĩ bộ phận tình báo của chúng ta cũng đến lúc nên đổi người rồi, đó là tin tức một năm trước, bây giờ Gia Lam Đế Quốc có chút khác rồi, bọn họ có một người tướng lĩnh trẻ tuổi gọi là Sơn Bổn Long, nghe nói tướng lĩnh này xuất thân từ bình dân, là một thiên tài, cao giời Đấu Linh trẻ tuổi nhất của Gia Lam, hấn tham gia vào nội chiến, một năm nay chiến tích huy hoàng trong vòng một năm không ngừng thắng cấp. Đến bây giờ đã là Nguyên soái Đông Nam của Gia Lam rồi, hiệu xưng Gia Lam Long tướng, hấn đã thống lĩnh trăm vạn đại quân Gia Lam Đế Quốc trấn thủ Đông Nam, e rằng cho dù Thiên Long tấn công nhất thời nửa khắc cũng không làm gì được Gia Lam... Nghe nói bây giờ Thiên Long đang suy nghĩ có nên đánh Gia Lam không... Dù sao vị Sơn Bổn Long hai mươi lăm tuổi này là một người rất khó đối phó, nghe nói dụng binh như thần... Cũng không biết là thật là giả... Nhưng ta nghĩ chắc không tệ, dù sao dưới sự nổi danh vô hư sĩ.

Nghe đến tên Sơn Bổn Long này Bạch Khởi nhin không được cau mày một chút, không phải là Bạch Khởi quen thân với tên này, cũng không phải là Bạch Khởi nghe qua tên của tên này, mà tên của tên này rất giống với tên người Nhật... Điều này khiến cho Bạch Khởi không có hảo cảm... Thậm chí Bạch Khởi xem chút cho rằng huynh đệ này là một thành viên đi xuyên qua thời gian và không gian, dù sao ở Thiên n đại lục tên này không nhiều lắm.

Nhưng tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng Bạch Khởi cũng không cắt ngang lời nói của Bổn, vẫn tiếp tục nghe hấn nói.

- Nói thật, nếu không phải mấy năm nay Hoàng Đế của Gia Lam ngu xuẩn vô năng, Gia Lam ngày càng lụn bại, Đế Quốc vốn đã có chút dao động, cộng thêm nhiều lần chiến loạn, lần này quân phản loạn lại khí thế hùng dũng tổn thương nguyên khí, nếu như có Thiên Long Hỗ nhìn chăm chăm, Gia Lam e rằng không chỉ phải một quân đoàn đến trước uy hiếp, mà trực tiếp xuất binh đánh Ba Phật Lợi Á...

Bổn chậm rãi nói.

- Nói như vậy... Chúng ta lúc nào cũng có thể đối diện với sự tiến công đến từ Gia Lam?

Bọn tướng lĩnh xung quanh sắc mặt người nào cũng càng nghiêm trọng, trong số đó có một người nhin không được hỏi như thế.

- Đúng vậy... Trên lý luận mà nói quả thật như vậy... Nhưng theo sự phân tích của Thống soái chúng ta, nếu như trong trận chiến với An Đức Liệt chúng ta giành được ưu thế, giải quyết nhanh chóng An Đức Liệt, Gia Lam Đế Quốc sẽ không xuất binh, dù sao bọn họ cũng nên hiểu, nếu không phải là do tên An Đức Liệt kia, Ba Phật Lợi Á đã sớm xây dựng Đế Quốc rồi, thực lực của đất nước Ba Phật Lợi Á mạnh hơn so với Gia Lam, muốn đánh bại chúng ta tuyệt đối không phải là chuyện dễ, nếu không nắm chắc phần thắng bọn họ sẽ không triển khai đại chiến với chúng ta, dù sao Ba Phật Lợi Á và Gia Lam đều là các nước lớn trên đại lục, một khi khai chiến, tử thương không chỉ nằm ở con số hơn mười vạn đơn giản như vậy, và khai chiến toàn diện với chúng ta rất dễ bị rơi xuống vũng bùn, lúc đó thân là Thiên Long của đệ nhất cường quốc ở phía Đông đại lục sẽ không khách khí giải quyết hết bọn họ, cho nên chư vị cũng đừng nên lo lắng, chỉ cần trong trận chiến với An Đức Liệt chúng ta giành được lợi thế, như vậy bọn họ sẽ không dám làm bừa.

Bổn ngồi ở đó gật gật đầu, dường như cũng thấy được áp lực của mọi người, chậm rãi nói với mọi người như thế, dường như là để trấn an lòng người.

- Vậy... Ý của Đại Nguyên soái là?

Bạch Khởi nhin không được thấp giọng hỏi. Bây giờ chắc là cũng chỉ có Bạch Khởi còn hưng phấn chờ đợi cuộc chiến tranh này.

- Buổi trưa hôm nay, ăn xong lập tức xuất phát, mười Đại quân đoàn chạy về Tây Bắc, Quân Đoàn 35 của chúng tôi sẽ phụ trách đóng tại Gia Lăng Quan... Cản lại hai quân đoàn của An Đức Liệt xuất phát từ Tây Nam Vương Quốc... Trong vòng hai tháng bọn họ đã tiêu diệt hết bốn hành tỉnh lớn rồi, nhưng theo tính toán của Bộ Thống Soái, bọn họ đến Gia Lăng Quan là chuyện của ba tháng sau, chúng ta nhất thiết phải đến đó trước cùng với hai vạn thủ quân đối phó với hai quân đoàn Tây lộ của An Đức Liệt... Mục tiêu của chúng ta là ngăn cản bọn họ, tranh thủ thời gian cho Đại Nguyên soái ở chiến trường chính diện...

Bổn Lan Lăng cao giọng nói.

- Vâng!

Không người nào dám hàm hồ một câu, trước quân lệnh không ai dám nhiều lời, quân lệnh như sơn, mọi người đều lần lượt nhận lệnh, sau đó vội vàng rời khỏi... Lần lượt bố trí nhiệm vụ mà Bổn giao, bọn họ biết sẽ có một trận ác chiến ở Gia Lăng Quan kia đang đợi chờ bọn họ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

185. Chương 183: Binh Đến Gia Lăng Quan

Gia Lăng Quan nằm ở dãy núi liên kết Tây Nam và Tây Bắc của Ba Phật Lợi Á, là một đường nhỏ hẹp, liên kết tây bộ của Ba Phật Lợi Á, ba trăm năm trước lúc Ba Phật Lợi Á mở rộng thực lực ở đây, đã xây dựng một tòa quan ải ở đây, trú binh hai vạn, vì để bảo vệ mảnh đất Tây Nguyên màu mỡ nằm ở phía Tây Nam của Ba Phật Lợi Á không bị các nước Tây Bắc quấy nhiễu, dùng để chống lại kẻ địch, nhưng sau này theo sự lớn mạnh không ngừng của Ba Phật Lợi Á, Gia Lăng Quan đã bị bỏ hoang, nhưng gần đây bởi vì thể lực của An Đức Liệt ngày càng lớn mạnh, vì để phòng bị An Đức Liệt, Gia Lăng Quan tọa lạc ở dãy núi này lần nữa được sử dụng trở lại, đồng thời gia cố lại, trú quân hai vạn của Gia Lăng Quan ngày nay là để đề phòng khi cần thì có, không ngờ ngày hôm nay thật sự cần tới rồi.

Quân Đoàn 35 xuất phát ngày đêm, hơn hai tháng mới từ Vương Đô đến gần Gia Lăng Quan, Quân đoàn 34 và Quân đoàn 33 phụ trách trấn giữ Đông Bắc, những quân đoàn khác bao gồm Vương Đô Cẩm Vệ quân, Quân đoàn Chiêu Trạch, cùng với quân đoàn phụ thuộc quân đoàn Chiêu Trạch còn có bảy quân đoàn khác, tổng cộng mười quân đoàn, do Đại Nguyên soái Kham Tát Tư thống lĩnh, quyết chiến chính diện với đội quân của An Đức Liệt.

- Đại nhân, phía trước là Gia Lăng Quan rồi, Quân đoàn trưởng đại nhân mệnh lệnh chúng ta đi vào trước, giúp trấn giữ Gia Lăng Quan, người ngựa còn lại theo sau tới...

Một chiết hầu từ phía trước quân ngũ chạy tới, quỳ trước mặt Bạch Khởi cung kính nói.

- Uh... Vâng à... Vâng được, chúng ta vào trước...

Nghe xong lời này Bạch Khởi trước là sững người, sau đó gật gật đầu dẫn người ngựa của đội mình đi về phía Gia Lăng Quan ở phía xa, chỗ này cách Gia Lăng Quan chỉ còn hơn mười dặm, Quân Đoàn 35 có hai mươi vạn người, tuy rằng có thể ở lại Gia Lăng Quan nhưng cần điều chỉnh một chút, còn rất nhiều đồ rườm rà cần phải sắp xếp lại, những nhiệm vụ này cần Sư đoàn 1 của Bạch Khởi hoàn thành...

Trong lúc nói cát bụi bay mù mịt, Sư đoàn 1 của Bạch Khởi đi về hướng Gia Lăng Quan, về phần bốn sư đoàn còn lại bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ, lặn lội đường xa hơn hai tháng, bọn tân binh đã rất là mệt nhọc rồi, cần phải tu chỉnh một chút.

Khoảng nửa canh giờ, Bạch Khởi dẫn theo người ngựa đến xung quanh Gia Lăng Quan, đi qua những khe sâu của những ngọn núi đắp đống liên nhau, đến được Gia Lăng Quan nằm ở khe sâu này, xa xa Bạch Khởi có thể nghe được một tiếng hô giết, nhất thời biến sắc, lập tức dẫn dò Huyền Vũ bên cạnh mình:

- Đi... Thông báo Quân đoàn trưởng nói có đại chiến ở Gia Lăng Quan!

Sau khi nói xong quát một tiếng:

- Tất cả kỵ binh, theo ta xông vào, tập thể bộ binh hành quân gấp.

Nói xong thúc ngựa đi về phía Gia Lăng Quan ở xa ở đấy đã dấy lên khói báo động, tiếng thét giết đã vang vọng bầu trời, trong chớp lát khi Bạch Khởi dẫn kỵ binh đến Gia Lăng Quan, thì thấy được trên tường thành cao hơn mười thước từng thi thể không ngừng từ trên rơi xuống, quân Ba Phạt Lợi Á với quân phục màu đỏ còn có quân An Đức Liệt với chế phục màu vàng đất không ngừng ở đó giao chiến, nhìn tình hình mà nói, không ổn rồi, bởi vì quân của An Đức Liệt đã lên được thành lâu, tường thành có không ít nơi bị hư tổn.

Thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi hai lời không nói rút ra trường kiếm bên hông, phát ra những ánh sáng màu xanh trực tiếp bay lên thành lâu cao hơn mười thước, một đao giết chết mấy tên quân của An Đức Liệt, bắt đầu giúp đỡ thủ thành.

Sau khi Bạch Khởi xông lên, những kỵ binh theo sau Bạch Khởi có khoảng năm nghìn người, từng người từng người xuống ngựa cầm vũ khí theo cầu thang xông lên thành lâu bắt đầu giúp đỡ giữ thành, tuy rằng những kỵ binh này là lực lượng quý giá, bọn họ là dùng để đánh trả kẻ địch, nhưng lúc này đã không lo được nhiều như vậy nữa rồi, Gia Lăng Quan một khi bị công phá như vậy đối với bọn họ cũng không tốt lành gì, cho nên Bạch Khởi Thống lĩnh từng người từng người xông lên đầu thành.

- Các huynh đệ giết a! Quân chi viện của chúng ta tới rồi! các huynh đệ... Liều với bọn nó!!

Cũng không biết ai là người trước tiên la lên câu như thế, tất cả mọi người xung quanh lần lượt la lên, bắt đầu nhập vào trong trận chiến, bọn họ vốn đã tuyệt vọng đột nhiên thấy được quân chi viện thoáng chốc tinh thần đại chấn.

Những thủ quân Gia Lăng Quan này người nào người nấy như ăn mật gấu muốn dùng mãnh cõ nào có cõ đó, đặc biệt là dưới sự thống lĩnh của con hổ Bạch Khởi càng là như thế, trên thân phát ra đầu khí màu xanh, không ngừng bay lượn giữa thành lâu, hầu như không có tướng nào phù hợp, những người đi qua thân Bạch Khởi đều chết dưới đao của Bạch Khởi, gần như không có đao thứ hai toàn bộ bị một đao mất mạng, những thang mây thon dài cũng lần lượt bị Bạch Khởi chặt đứt, nói câu không đáng nói, một mình Bạch Khởi chống lại hơn nghìn quân tinh nhuệ, đồng thời càng thêm linh hoạt.

Có người nói qua một câu nói như vậy, một bầy sư tử dưới sự dẫn dắt của một con cừu vẫn là một bầy dê, một bầy dê dưới sự dẫn dắt của một con sư tử là một bầy sói, Bạch Khởi chính là con sư tử đó, hơn vạn quân tàn dư của Gia Lăng Quan và năm mươi nghìn thủ hạ dưới sự dẫn dắt của Bạch Khởi, giống như hơn vạn con sói đói, trong thoáng chốc đã đánh lên thành lâu, phạm là quân Liệt Diễm dám đến gần toàn bộ giết chết một tên cũng không chừa.

Không biết trận chiến diễn ra bao lâu... Dường như đã qua mấy thế kỷ, cũng dường như là chỉ qua mấy phút đồng hồ, khi Bạch Khởi phục hồi tinh thần, đội binh phía sau những bộ binh do Bạch Khởi thống lĩnh đã lần lượt đuổi tới, những tân binh này chưa tham gia qua cuộc đại chiến nào thấy thảm cảnh trước mắt lại có người chết không ít người run sợ kinh hãi, nhưng dù sao cũng được huấn luyện hà khắc, tuy rằng cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ kinh hãi... Nhưng không lâu sau đều lần lượt cầm vũ khí xông lên, cờ màu máu tươi cắm đầy thành lâu.

Cho đến mặt trời xuống núi, tất cả mọi người đã tham gia vào trận chiến, người nào người nấy cũng thích ứng chiến trận, càng ngày càng liều lỵ, sau khi những chiến hữu tân binh của Bạch Khởi không ngừng tử vong, lần lượt hết lên, bắt đầu tiến công giết địch xâm phạm một tên lại một tên.

Cuối cùng vào khắc mặt trời xuống núi xuất hiện tín hiệu rút lui trong Liệt Diễm, quân Liệt Diễm như nước lũ lần lượt rút lui, xa xa không thể nào thấy nữa, chỉ để lại trên đất đầy thi thể, sự xuất hiện đột ngột của Bạch Khởi đã cứu Gia Lăng Quan và cũng cứu cả một Quân Đoàn 35, có thể tưởng tượng lực lượng của đối phương tuyệt đối hơn hẳn Quân Đoàn 35, nếu như không có quan ải khổng lồ này, Quân Đoàn 35 này giống như những chiếc thuyền đơn độc bị nước lũ đánh đắm.

- Hô... Đều nghỉ ngơi đi, Sư đoàn 1 Binh đoàn 1 ở lại, thành viên còn lại toàn bộ nghỉ ngơi...

Sau khi nhìn đối phương rút lui, Bạch Khởi thở một hơi dài, thu lại cây kiếm dài đầm máu bên hông, sau đó nói như thế.

Trước khi Quân Đoàn 35 đến, Kham Tát Tư Đại Nguyên soái thân là Thống soái cao nhất của Bộ Chiến Đấu Ba Phạt Lợi Á đã ra lệnh tất cả thủ binh của Gia Lăng Quan điều phối để phối hợp với Quân Đoàn 35,

cho nên trên thực tế Quân Đoàn 35 đã có quyền lực tuyệt đối ở đây rồi, Bạch Khởi là một vị Tướng Quân, là một vị Thiếu tướng, chỉ huy quan cao nhất ở đây là một vị Giáo Quan, theo quy định của Ba Phật Lợi Á, Bạch Khởi tuyệt đối có quyền phát ngôn ở đây.

- Vâng!

Xung quanh binh lính đều lần lượt nhận lệnh, sự dũng mãnh thiện chiến vừa nãy của Bạch Khởi cùng với thực lực cường hãn đã chinh phục tất cả các sĩ binh có mặt ở đó, tất cả mọi người đều cam tâm phục tùng lời của hắn, huống hồ mệnh lệnh của Bạch Khởi cũng là danh chính ngôn thuận.

- Đúng rồi, gọi tất cả trưởng quan của các người qua đây... Ta muốn họp trước với bọn họ, hỏi xem tình hình của bọn họ, ta ở đại doanh đợi bọn họ.

Sau khi nói xong lời này Bạch Khởi tiện tay bắt hai tên sĩ binh nói với bọn chúng như thế.

- Tuân mệnh đại nhân...

Hai tên binh sĩ kia vội vàng trả lời, sau đó như hai con thỏ bay nhanh rời khỏi thành lâu, khi Bạch Khởi đến đại doanh, vài tên Giáo Quan đã lần lượt đến trước lều của Bạch Khởi, xem ra tất cả các Giáo Quan đều đến rồi, nhưng số lượng không nhiều chỉ có mười mấy người, những người khác... Chắc là đều tử vong rồi... Lúc Bạch Khởi đến thấy cảnh thảm sát cùng với khắp nơi đều là thi thể thì biết chắc là có không ít người chết rồi...

Đương nhiên người còn sống cũng không tốt hơn là bao, người nào người nấy bị thương, có người đầu bó bột, có người vai bó bột, cùng dìu nhau đến bên cạnh Bạch Khởi, sau đó lần lượt hành lễ với Bạch Khởi nói:

- Tham kiến đại nhân...

Nói xong lần lượt quỳ xuống, nhưng bị Bạch Khởi ngăn lại, Bạch Khởi ngăn họ lại thở một hơi nói:

- Được rồi, bây giờ đừng nói những thứ này nữa, giáo quản cao nhất của các người đâu?

- Điều này... Đại nhân người... tử chiến rồi...

Một Giáo Quan nghe xong lời này thần sắc buồn bã nói, nói xong lời này những người xung quanh đều lần lượt cúi đầu, dường như chìm đắm trong bi thương.

- Ai... Các người cũng đừng quá đau buồn, trưởng quản của các người hắn là một anh hùng... Hắn vì đất nước mà hy sinh, tin rằng đất nước sẽ nhớ tới hắn... Không nói những thứ này nữa... Đều vào đây nào... Ta còn chút chuyện muốn hỏi các người.

Bạch Khởi thở một hơi dài sau đó chậm rãi nói.

Sau khi nói xong Bạch Khởi xoay người rời khỏi đi vào trong lều lớn, hơn mười quan quân ở phía sau cũng lần lượt theo chân Bạch Khởi đi vào trong lều lớn, sau đó lần lượt ngồi xuống, ngồi ở hai bên của Bạch Khởi, nhìn Bạch Khởi trước mặt, yên lặng đợi Bạch Khởi hỏi chuyện, trong lều lớn có một bầu không khí trầm xuống, không ngừng xoay quanh ở đó.

- Các vị... Được rồi, dẹp bỏ thương tâm, ta có chuyện muốn hỏi các người... Hy vọng các người có thể trả lời ta thật tốt...

Bạch Khởi ngồi thẳng người ở đó, nhìn đám người trước mặt sau đó cao giọng nói.

- Vâng... Đại nhân.

Những quan quân xung quanh nghe xong lời này lần lượt ngồi thẳng lưng, người nào người nấy ngồi thẳng tắp đồng thanh hô, trong thoáng chốc bầu không khí dường như có chút vang cao.

- n!

n một tiếng hài lòng sau khi nhìn mọi người xung quanh một vòng, Bạch Khởi cao giọng nói với đám thủ hạ trước mặt:

- Các vị... Ta muốn hỏi các người có ai biết bây giờ chúng ta còn bao nhiêu người?

- Đại nhân, thủ quân Gia Lăng Quan chúng ta còn tám mươi một nghìn hai trăm người, nhưng có hai nghìn người trọng thương, hai trăm người đã tàn phế, còn lại tám nghìn thủ quân toàn bộ đều bị thương nhưng còn có thể chiến đấu.

Một quan quân đứng dậy cung kính đáp.

- Liệt Diễm quân là khi nào bắt đầu đánh vào đây vậy? Tình báo lúc đầu nói bọn họ ít nhất cần thời gian ba tháng, bây giờ chỉ hơn một hai tháng một chút, sao bọn họ có thể bắt đầu công kích rồi? Bọn họ đến bao lâu rồi? Có bao nhiêu người?

Bạch Khởi ngồi ở đó có chút không thể lý giải hỏi.

- Điều này... Đại nhân... Chúng tôi cũng không biết, bọn họ đến đây đã ba ngày rồi, mỗi ngày đều không ngừng công kích, cụ thể có bao nhiêu người chúng tôi cũng không biết, nhưng bây giờ xuất hiện trước mặt chúng ta ít nhất cũng có một Quân đoàn, về phần tại sao bọn họ lại đến sớm hơn dự định, chúng tôi cũng không biết...

Một quan quân cho Bạch Khởi câu trả lời thành khẩn nhất, và cũng tức là hỏi mà không biết gì cả, đây cũng là điều có thể lý giải được, bọn thủ quân đột nhiên bị công kích nghĩ đến đã thấy thảm rồi, căn cứ vào tình báo của Vương Quốc và phân tích tình hình chiến lược, Liệt Diễm quân ít nhất cũng cần ba tháng tức mùa xuân mới tới, nhưng bọn họ lại đến sớm hơn dự định, và triển khai công kích, điều này khiến cho người ta nhất thời nửa khắc có chút không thể chấp nhận được.

- Như vậy a... Vậy các người đi nghỉ trước đi, nghỉ cho thật tốt, chắc là mấy ngày nay các người không được ngon giấc, chuyện thủ thành cứ giao cho thủ hạ của ta, chắc là đại quân ngày mai sẽ tới, các người không cần lo lắng gì cả, chúng ta có một quân đoàn cho dù kẻ địch nhiều thế nào đi nữa cũng có thể giữ được... Tất cả mọi chuyện cứ để bọn ta lo được rồi.

Bạch Khởi ngồi ở đó nghe xong lời này khẽ nói như thế.

Sau khi nói xong quơ tay để những người xung quanh rời khỏi, nhưng trong lòng Bạch Khởi đang bắt đầu suy nghĩ một vấn đề, đó là tại sao người ngựa Quân Đoàn 35 phía sau còn chưa đến, theo lý mà nói mình xuất phát trước bọn họ một tiếng đồng hồ, cho dù bọn họ đã bắt đầu nghỉ ngơi, sau đó thu dọn hành trang chậm rãi tiến về phía trước lúc này cũng nên đến rồi, sao bây giờ còn chưa đến? Điều này khiến Bạch Khởi có chút phiền muộn đồng thời cũng có chút không thể lý giải...

Hướng hồ thân là Đại tướng hành quân, Bốn Lan Lăng nghe thấy Gia Lăng Quan gặp nạn, phương pháp hiệu quả nhất và trực tiếp là nên phái ra kỵ binh đánh bất ngờ vào Gia Lăng Quan để bảo đảm quan ải vô sự, phải biết rằng Gia Lăng Quan là hộ thân phù của Quân Đoàn 35, nếu Gia Lăng Quan bị mất e rằng Quân Đoàn 35 cũng khó bảo đảm, Bốn là một Quân đoàn trưởng, từng có kinh nghiệm chiến đấu lâu dài trên sa trường, những sai lầm thấp kém vậy không nên có, nhưng hẳn không làm như vậy, thậm chí bây giờ còn chưa phái binh tới trước, điều này khiến Bạch Khởi rất là lo lắng.

Bạch Khởi không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Để đề phòng vạn nhất, Bạch Khởi ra lệnh cho thủ hạ đóng cánh cửa trường kỳ ở phía sau Gia Lăng Quan, nhưng trong lòng Bạch Khởi không cách nào bình tĩnh được.

Sau khi do dự một chút, Bạch Khởi dẹp chuyện này sang một bên, tạm thời không nghĩ nhiều đến chuyện này nữa, bây giờ nghĩ tới mấy cái này cũng là vô ích, không bằng nghĩ mấy cái khác, về phần Quân Đoàn 35 rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Bạch Khởi quyết định sáng mai mình đích thân đi xem xem thì sẽ biết thôi, tối nay tạm thời không cần nghĩ đến cái này...

Bất kể nơi đó xảy ra chuyện gì, ít nhất tối nay không ảnh hưởng đến Gia Lăng Quan này, hướng hồ còn có Binh Đoàn 1 trấn thủ, hẳn là không có vấn đề gì, tư tưởng của Bạch Khởi bắt đầu nghĩ đến vấn đề khác, ví dụ như nói... Tại sao thủ hạ của An Đức Liệt lại đến nhanh như thế, tại sao... Binh mã của An Đức Liệt rốt cuộc có bao nhiêu... Những cái này... Đều là những vấn đề cần quan tâm, bởi vì nếu như Bạch Khởi không quan tâm mấy thứ này, căn bản không được.

Những vấn đề này đối với Gia Lăng Quan bây giờ mà nói là rất quan trọng, không làm rõ những thứ này, cho dù là tất cả thành viên của Quân Đoàn 35 đều đến, vẫn không thể giải quyết vấn đề này... Tuy nói Bạch

Khởi không phải là thủ lĩnh của Quân Đoàn 35, nhưng ít nhất có một chuyện là có thể khẳng định, đó là Bạch Khởi bây giờ là quan trưởng cấp cao của Gia Lăng Quan, những thứ hắn cần làm là suy nghĩ toàn diện mọi chuyện có khả năng xảy ra.

Ngay lúc Bạch Khởi đang suy nghĩ chuyện này, đột nhiên bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, tiếp theo là âm thanh ầm ầm truyền tới, lúc Bạch Khởi đứng dậy muốn ra khỏi đều, xem lúc này rốt cuộc là thời gian nào rồi, một đám sĩ binh xông vào, nhìn từ xa ở giữa bọn họ còn có một người thân dính đầy máu, cũng không thấy rõ hình dạng như thế nào, lúc lại gần xem Bạch Khởi mới phát hiện ra người này không phải là ai khác, mà là thân binh của mình Tiểu Huyền Vũ, lúc này Huyền Vũ toàn thân đầy máu, trên người có rất nhiều vết thương, sau lưng còn cắm mấy cây tiễn, dựa vào mắt Bạch Khởi không khó nhận thấy, đây đều là những cây tiễn do trong quân đặc chế...

Tình cảnh như vậy, Bạch Khởi trước là sững người, sau đó sắc mặt trở lên căng thẳng, tiềm thức Bạch Khởi nói với mình rằng nhất định có chuyện lớn xảy ra rồi, và... Chuyện này còn vượt qua sự tưởng tượng của mình, tuy rằng không muốn nghe, không muốn biết, nhưng Bạch Khởi vẫn nhịn không được tiến hai bước, kích động nói với Huyền Vũ trước mặt:

- Huyền Vũ người sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Huyền Vũ đã mơ mơ màng màng, mắt nhắm lại, nguyên mặt đều là máu tươi, khuôn mặt lộ ra bên ngoài không bị máu dấy lên cũng trở nên trắng bệch, chắc là nguyên nhân do mất máu quá nhiều, khi hắn nghe tiếng của Bạch Khởi, mở mắt một cách khó khăn, nhìn Bạch Khởi trước mặt một cái sau đó nói với giọng khàn khàn không còn sức lực:

- Đại... Đại nhân... Quân đoàn trưởng... Quân đoàn trưởng bị... Người ta nhốt rồi... Mấy vị cấp trên... Mấy vị Quân đoàn trưởng còn có phó Quân đoàn trưởng làm phản... Giết chết... Quân đoàn trưởng... Quân đoàn 2, quân đoàn 3... Toàn quân... Bất ngờ làm phản...

- Cái gì!

Những người xung quanh nghe xong lời này sắc mặt đột nhiên biến đổi, người nào người nấy sắc mặt khó coi, Bạch Khởi cũng nhịn không được kinh hãi la lên, toàn quân làm phản... Lại có người liên kết với phó Quân đoàn trưởng bắt giam Quân đoàn trưởng... Đây căn bản là làm phản, và... Quân chi viện hậu phương làm phản vào lúc này, đây khác nào biến Gia Lăng Quan thành một tòa thành cô lập, trước có sói sau có hổ, lúc nào cũng có thể bị hai phía công kích, nếu như vậy... Coi như tất cả những người ở đây chết chắc rồi.

Nói xong Huyền Vũ hôn mê bất tỉnh, Bạch Khởi vội vàng đứng dậy quát:

- Người đâu... Tìm quân y cho hắn, nhất định phải chữa khỏi cho hắn... Hôm nay các ngươi không thấy gì cả biết chưa? Nếu như ai dám truyền tin này ra ngoài, lập tức xử bằng quân pháp, giết chết không bàn cãi!

- Vâng ~ Đại nhân...

Những bọn tướng sĩ xung quanh nhìn nhau, sau đó vội vàng đáp, bọn họ cũng hiểu, chuyện này một khi truyền ra ngoài e rằng lòng quân tan rã, Gia Lăng Quan lập tức xuất hiện đao binh, trận chiến này sẽ không cách nào đánh nữa, cho nên người nào người nấy cũng quyết tâm tuyệt đối không nói chuyện này ra ngoài...

- Mạt La Sâm, những chuyện ở đây đều giao cho ngươi, trong quân đoàn phát sinh biến đổi lớn, mọi thứ ở đây tạm thời ta chỉ có thể nhờ vào ngươi, ta đã quyết định tối nay với Chiến Thiên lên vào trong quân doanh giải cứu Bốn Tướng Quân, cho nên mọi thứ ở đây đều giao cho ngươi trông coi, nếu như bọn ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến sáng ngày mai vẫn chưa có tin tức gì, như vậy đừng do dự giải tán toàn quân, từ bỏ Gia Lăng Quan đừng do dự, nếu không sẽ hại chết tất cả mọi người.

Trong lều quân doanh, Bạch Khởi nắm lấy tay Mạt La Sâm thấp giọng nói.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

186. Chương 184: Cứu Nguy Tướng Quân A Bốn

Trong lều lớn này bây giờ đã không còn bất kì người ngoài nào, bây giờ chỉ có Bạch Khởi, Mạt La Sâm và Độc Cô Chiến Thiên ba người ở đây, ngoại trừ ba người bọn họ không còn người nào khác nữa, bọn tân binh của Bạch Khởi đã sắp thành một hàng ở ngoài lều lớn này, cản trở những người mưu đồ đến gần.

Điều này... là Bạch Khởi đặc biệt cần dặn, bởi vì Bạch Khởi có rất nhiều chuyện quan trọng muốn giao cho Mạt La Sâm, những chuyện này tuyệt đối không thể để người ngoài biết.

- Nhưng... Đại nhân, chúng ta là người của Vương Quốc, tận trung với nước là điều mà chúng ta nên làm, cho dù Quân Đoàn 35 thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta có thể bị công kích từ hai phía, nhưng chúng ta không thể từ bỏ Gia Lăng Quan, đại nhân đi cứu Quân đoàn trưởng đại nhân ta không phản đối, chúng ta quả thật nên tranh thủ, nhưng... Ngài để ta rút lui làm đào binh, tôi tuyệt đối không làm được... Mạt La Sâm ta một đời tận trung với Vương Quốc, ta tòng quân đã hai mươi năm rồi, tuổi thanh xuân của ta, tất cả mọi thứ của ta đều đã hiến hết cho Vương Quốc, cho nên ta thà chết trong chiến trận chứ không muốn đào tẩu!

Mạt La Sâm rất quật cường, điều này Bạch Khởi biết, đồng thời Bạch Khởi cũng biết lòng trung thành phi thường của tên này đối với Vương Quốc, nói hắn là một lòng một dạ vì Vương Quốc điều này một chút cũng không phải là quá, nhưng điều khiến Bạch Khởi không nghĩ tới là, tên Mạt La Sâm này lại cứng nhắc như thế, một chút cũng không biết thay đổi.

- Khốn nạn! Người là tên khốn nạn! Mạt La Sâm, ta nói cho người biết... Người từ đầu đến cuối là một tên khốn nạn! Người tưởng rằng chỉ có người biết vì Vương Quốc tận trung sao? Người tưởng rằng trong bộ đội này chỉ có mình người tận trung Vương Quốc sao? Bọn người ngoài kia... Những binh sĩ ngoài kia chẳng lẽ bọn họ không biết tận trung với Vương Quốc sao? Chẳng lẽ bọn họ vì Vương Quốc thề chết tác chiến, chẳng lẽ thủ quân của Gia Lăng Quan tử thương hơn nửa, tất cả đều là giả sao? Chẳng lẽ bọn họ không phải đang dùng tính mạng mình, dùng tất cả của mình vì Vương Quốc tác chiến sao? Người chỉ biết mình tận trung, nhưng người có nghĩ cho bọn họ không? Một khi Quân Đoàn 35 có biến, ta đi cứu không được Quân đoàn trưởng ra, vậy người biết hậu quả như thế nào không? Chúng ta sẽ bị công kích từ hai phía, ít nhất hơn mười vạn thậm chí nhiều kẻ địch công kích hơn, chúng ta sẽ mất đi cung ứng lương thảo và sự cung ứng thuốc men, đến lúc đó Gia Lăng Quan này sẽ trở thành một tòa thành bị cô lập, người ở đây sớm muộn gì cũng bị chết hết, đồng thời không thể can thiệp gì của đối phương... Ta để người rút khỏi, là vì tất cả mọi người, vào trong rừng không sợ không có củi đốt, chỉ cần mấy vạn người chúng ta còn sống, vẫn có thể giúp được Vương Quốc, có thể chống đỡ kẻ địch, nhưng một khi bọn họ chết rồi, sẽ mất đi tất cả tác dụng, một người người muốn chết... Ta không cần người... Nhưng người không thể vì lợi ích bản thân mà để tất cả mọi người cùng chết với người, bọn họ đều có người nhà, có vợ, có con, bọn họ đều là những quân nhân ưu tú của Vương Quốc, người biết không?

Bạch Khởi đứng ở đó nghe xong lời này sắc mặt thoáng chốc biến đổi, chỉ vào Mạt La Sâm trước mặt quát, có thể thấy được Bạch Khởi rất tức giận... Rất là tức giận, nhưng hắn lại không thể không giải thích cho Mạt La Sâm nghe, bởi vì người bây giờ có thể trông cậy chỉ còn lại Mạt La Sâm.

Nương theo lời của Bạch Khởi, sắc mặt của Mạt La Sâm ngày càng khó coi, khóe miệng co quắp vài cái, thân thể cũng run theo. Sau khi Bạch Khởi nói xong, Mạt La Sâm trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cũng mở miệng, nhìn Bạch Khởi trước mặt nói:

- Điều này... Đại nhân... Ta biết rồi... Ta sẽ dẫn mọi người an toàn ra khỏi đây, một khi có biến, ta đảm bảo lập tức rút khỏi... Sau khi mọi người rút khỏi ta sẽ tự sát để cảm tạ long ân.

- Bỏ đi... Ta nghĩ vấn đề cũng không lớn, người đợi tin tức đi.

Suy nghĩ của một người là do hơn mười năm từ từ tích lũy mà thành, tính cách của một người không thể một sớm một chiều có thể thay đổi được, Mạt La Sâm cũng thế, tính cố chấp của hắn khó mà thay đổi được, muốn nói phục hắn tuyệt đối không thể nhất thời có thể thay đổi, Bạch Khởi không có nhiều thời gian như vậy, cho nên sau khi nghe xong lời của Mạt La Sâm, Bạch Khởi mở miệng nhưng không tiếp tục nói nữa, chỉ là thở một hơi dài đáp như thế.

Sự an bài trước đây của Bạch Khởi chẳng qua chỉ là đề phòng bất trắc, theo cách nghĩ của Bạch Khởi nếu mình đi chắc không có vấn đề gì, Quân Đoàn 35 này e rằng khó kiếm được một người có thể đối địch với mình, chỉ cần mình cẩn thận không bị người khác phát hiện, không chính diện giao chiến với đại quân, muốn cứu Bốn Lan Lăng chắc là không thành vấn đề gì.

Không để ý đến Mạt La Sâm, sau khi bàn giao lại tất cả mọi việc, Bạch Khởi cưỡi ngựa cùng Độc Cô Chiến Thiên một trước một sau cưỡi hai con ngựa hướng về nơi Quân Đoàn 35 đóng tại phía sau Gia Lăng Quan.

Hơn nửa tiếng đồng hồ, Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên đã đến bên ngoài đại doanh của Quân Đoàn 35, xa xa nhìn thấy những ngọn đèn sáng trưng của quân doanh, còn có một đội một đội thủ vệ, Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên xuống chiến mã, nhảy xuống, bốn mắt nhìn nhau, Độc Cô Chiến Thiên hai lời không nói cầm kiếm của mình biến thành luồng sáng xông vào trong, mục tiêu là một tiểu Đội tuần tra ở xa.

Phốc xuy ~ phốc xuy ~

Sau khi mấy âm thanh nặng nề vang lên, mấy tên sĩ binh bị Độc Cô Chiến Thiên chặt làm hai khúc, những người khác sợ hãi nhìn Độc Cô Chiến Thiên trước mặt cũng không dám xông lên, tuy rằng không biết người này là ai, nhưng có thể khẳng định đối phương là cao thủ tuyệt đối không phải một đội mấy chục người của mình có thể lo ổn thỏa.

- Người đâu... Người đâu! Địch công kích! địch công kích...

Cũng không biết ai là người hét lên trước tiên, những sĩ binh tuần tra kia đều lần lượt bắt đầu la lên, đối với chuyện này Độc Cô Chiến Thiên chỉ ôm cây kiếm đen lớn của mình lạnh lùng đứng ở đó không tránh cũng không rời khỏi, càng không truy sát những người kia, đứng ở đó lẳng lặng đợi, sát khí trên người tăng vọt.

Chỉ chớp lát toàn bộ doanh trại bắt đầu hỗn loạn hẳn lên, vô số sĩ binh đều mặc khôi giáp, sau đó cầm vũ khí của mình xếp thành đội ngũ chạy về vị trí phía cửa, khắp nơi đều có tiếng vó ngựa, tuy rằng chỉ là một người công kích, nhưng hơn mười người la lên khiến người khác cảm thấy xảy ra chuyện lớn, tất cả mọi người đều hốt hoảng chạy tới.

Nhìn những ngọn đuốc sáng trưng từ nơi xa, nhìn những thi thể khắp nơi trên mặt đất, sắc mặt Bạch Khởi cũng không nói nhiều, trực tiếp xoay người một cái lên vào trong quân doanh ở phía xa, đương nhiên muốn âm thầm đi ngang qua doanh địa của hai mươi vạn đại quân trấn giữ là điều không thể, Bạch Khởi lại không phải là Đẩu Vương cấp đầu giả có thể bay trên không trung, hẳn chỉ là Cửu Tinh Đẩu Tông, tuy rằng chỉ kém một chút như vậy, nhưng một chữ kém trời đất khác biệt, Bạch Khởi không thể bay trên không trung, chỉ có thể lặng lẽ đi vào.

Trên thân Bạch Khởi mặc là khôi giáp tự chế, trên đó có ghi rõ quân hàm, hướng hồ tóc Bạch Khởi màu bạc còn có quân hàm của Tướng Quân kia vốn đã khiến người khác để ý, nhưng lúc này Bạch Khởi xuất hiện không ai làm khó Bạch Khởi, bởi vì thân là một vị Tướng Quân và Tướng Quân trẻ tuổi như thế, trong hai tháng hành quân đã có không ít người quen biết Bạch Khởi, cho dù không quen biết cũng nghe nói qua Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi xuất hiện trong quân doanh không những không ai làm khó Bạch Khởi mà người nào người nấy cũng cung kính.

Bạch Khởi vốn chuẩn bị sẵn tinh thần giết vào trong, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa, đại quân tuy bất ngờ làm phản, nhưng chỉ là cấp trên làm phản, đối phương đã nhốt Quân đoàn trưởng, nhưng những việc này xảy ra rất bí ẩn, người khác vốn không biết, những binh sĩ cấp dưới căn bản không biết đã xảy ra những chuyện như vậy, cho nên khi Bạch Khởi đến không ai để ý tới, ngược lại mọi người đều chạy về phía cửa...

Bạch Khởi thẳng tiến một đường đến đại doanh, lúc đến biên giới đại doanh phát hiện ít nhất có hơn nghìn sĩ binh canh giữ ngoài cửa đại doanh này, tuy rằng bên ngoài đã rối loạn vô cùng, nhưng những người này không có bất kì hành động nào, người nào người nấy đều cầm vũ khí đứng thẳng tắp ở đó, xem ra bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng đều không liên quan đến bọn họ vậy.

Không cần nói nữa, đây nhất định là người của hai vị phó Quân đoàn trưởng và hai vị Sư đoàn trưởng kia, chỉ là không biết bọn họ có ở trong đó không, nếu ở trong đó thì tốt, thẳng tay diệt tận gốc tránh phiền phức cũng tốt.

Ở đây mặc dù có hơn nghìn sĩ binh canh gác, nhưng hành dinh cũng không ít, Bạch Khởi không cần giết vào ngược lại có thể thừa cơ hội, đối phương chắc là không nghĩ Bạch Khởi sẽ đến một mình, đồng thời đến lẻ như vậy, cho nên bọn họ cũng không bố trí người ngựa nghiêm mật.

Thừa dịp đối phương hất hơi một cái, trong thoáng chốc Bạch Khởi đã vọt vào trong, dựa vào tốc độ của hắn ở cự ly gần như vậy người bình thường rất khó phát hiện sự tồn tại của hắn, bọn họ gần như thấy không được động tác của Bạch Khởi, tiện tay giải quyết một tiểu Đội tuần tra ở phía sau hậu viện, sau khi không một tiếng động đánh ngất bọn họ, Bạch Khởi đi vào phía trong, hai lời không nói dấu khí màu xanh bùng phát mạnh lên, mười mấy tên sĩ binh đứng ở cửa chính đại doanh đều ngã xuống, ngay cả cơ hội thốt lên cũng không có, bởi vì dấu khí như ngọn đao của Bạch Khởi đã cắt ngay cổ họng của bọn họ, đầu của bọn họ cũng thuận thế rơi xuống đất.

- Quân đoàn trưởng đại nhân... Đây là lần cuối cùng ta gọi người như vậy, bọn ta cho người thêm một lần cơ hội, người có nói ra binh phù nằm ở đâu không? Không nói đừng trách chúng ta không khách khí, người nên biết, một khi người chết đi, hai vị phó đoàn trưởng có quyền lực thay thế chức vụ của người, bọn ta sẽ có cách nắm quân đội, tuy rằng cần một chút thời gian nhưng vẫn là có thể, bọn ta nể tình cộng sự với người nhiều ngày như vậy mới cho người một cơ hội, nếu như người thề tận trung với Bệ hạ An Liệt Vương, và giao ra binh phù bọn ta sẽ đảm bảo người bình an vô sự, tương lai Bệ hạ có được thiên hạ người vẫn là Quân đoàn trưởng của người. Thế nào?

Một âm thanh giễu cợt vang lên trong trại doanh, nhìn vào khe trong trại doanh, Bạch Khởi phát hiện Bổng Lan Lăng quả thật bị người cột ở vị trí chính giữa, trên thân toàn là vết thương, từ vị trí của Bạch Khởi có thể thấy rõ vết thương máu chảy đầm đìa còn có những vết thương do bị phỏng.

- Hắc hắc... Muốn lấy binh phù? Nằm mơ! Lan Lăng Gia ta đời đời tận trung với Ba Phật Lợi Á, tuy rằng chúng ta không phải là loại trung thành chân chính gì, là bậc đại nhân đại nghĩa, nhưng thân là con cháu của Lan Lăng Gia muốn ta phản bội Lan Lăng Gia, phản bội Vương Quốc? Đó là điều tuyệt đối không thể. Phải... Các người giết ta cũng có thể kế thừa quân quyền, nhưng đừng quên, không có hồ phù các người đừng hòng điều động binh mã, Sư đoàn 2, 3 đã ngu ngốc điều động rồi? Hắc Hắc... Các người giết hai Sư đoàn trưởng, ta e rằng thủ hạ của bọn họ sẽ không bỏ qua như vậy, một khi làm lớn chuyện các người sẽ không thể thu dọn được, không có binh phù... Các người căn bản không thể điều động quân đội... Điều này không phải là người có quân hàm lớn nhất có thể quyết định mọi thứ, bây giờ còn đang ở hậu phương, chế độ thời chiến vẫn chưa bắt đầu thực thi, cho nên các người mới muốn có quân phù gấp như vậy... Hắc hắc... nhưng... các người cảm thấy ta sẽ cho các người không? Nói cho các người biết... Bọn tướng sĩ sớm muộn gì cũng biết, lúc đó thủ hạ của bọn người sẽ bị băm nát như tương!! Ha ha ha...

Bổng cũng là một người hảo hán nghe xong lời này ha ha cười lớn nói, vốn không để đối phương trong mắt, khiến Bạch Khởi thấy được cũng không thể không bội phục gia giáo của Lan Lăng Gia, Lan Lăng Gia mấy nghìn năm nay chưa hề có phản đồ gia tộc, từ đó có thể thấy Lan Lăng Gia là một gia tộc như thế nào.

Đương nhiên rồi Bổng lo lắng như vậy không phải là không có nguyên nhân, hắn biết binh phù kì thực là hộ thân phù của mình, không giao ra chịu nổi khổ da thịt, giao ra mình sẽ bị giết ngay lập tức, thậm chí có thể liên lụy gia tộc, đó đúng là vạn chết khó từ, cho nên cho dù bị đánh thương tích đầy mình nhưng Bổng vẫn cần răng chịu đựng, một chữ cũng không nói.

Ngoài vị phó Quân đoàn trưởng ra, hai Sư đoàn trưởng và một vị Sư đoàn trưởng khác cũng ở đó, ngoài những người này ra trong lều lớn này không còn người khác nữa, trong lúc nói chuyện phó Quân đoàn trưởng đã lấy ra một cái roi da chuẩn bị tiếp tục dụng hình, thấy tình cảnh như thế, Bạch Khởi cũng không do dự xông thẳng vào trong...

- Các người tạo phản còn chưa tính, lại còn dám dụng hình với Quân đoàn trưởng đại nhân, thật là đại nghịch bất đạo, không có binh phù các người căn bản không cách nào điều động quân đội, cho nên lần này lúc các người bắt đầu tạo phản đã là một sai lầm, huống hồ chi... Các người không có cơ hội đó nữa rồi... Bởi vì ta phải giết các người...

m thanh của Bạch Khởi chậm rãi vang lên phía sau lều, trong lúc nói chuyện đã xách cây trường đao trong tay mình đi vào, nhưng trường đao có chút cong, dù sao đây cũng chỉ là cây trường đao bình thường căn bản không thể nào chịu được lực của Bạch Khởi.

Lúc quyết đấu với cao thủ bình thường, tay A Tu La không cần nghi ngờ là một vũ khí rất tốt, nhưng lúc giao chiến trong đại quân tay A Tu La có chút rườm rà và phiền phức rồi, hướng hồ dễ bại lộ, cho nên Bạch Khởi chắc chắn không lựa chọn, Bạch Khởi chọn đao, bởi vì vật này lúc giết người cảm thấy rất sảng khoái, thoải mái hơn trường kiếm rất nhiều, đặc biệt là thực lực tuyệt đối lúc tiến hành tàn sát, khuyết điểm duy nhất là Bạch Khởi không có một cây đao tốt, tất cả các cây trường đao mà hắn sử dụng thường bị hư hại, trường đao bình thường sao có thể chịu được sử dụng mãnh liệt của Bạch Khởi?

- Người... Người là Bạch Khởi... Người vào đây bằng cách nào? Người không phải là đang ở Gia Lăng Quan sao?!!

Bạch Khởi đi vào khiến những người xung quanh đều kinh hãi kêu lên, người nào người nấy vẻ mặt kinh sợ kêu lên, tuy bọn họ không biết rõ thực lực của Bạch Khởi, nhưng có một điểm bọn họ hiểu rõ, thực lực của Bạch Khởi mạnh hơn bọn họ... Về phần mạnh hơn bao nhiêu bọn họ vốn không rõ, dù sao bọn họ chưa giao thủ qua với Bạch Khởi.

- Hắc hắc... Đương nhiên là ta nhận được tin tức vào đây... Người cho rằng... Những người bên ngoài có thể cản được ta sao?

Bạch Khởi lạnh cười một tiếng khinh thường nói, Bạch Khởi thật không để hơn nghìn tên sĩ binh bên ngoài trong mắt.

- Người đâu ~ Mau tới đây. Giết Bạch Khởi!!!

Một Sư đoàn trưởng trước tiên quát lên như thế, giọng rất lớn, bên ngoài có thể nghe rất rõ, giọng vừa vang lên, các sĩ binh bên ngoài đều hành động, cầm lấy vũ khí hướng vào lều lớn, những người bên ngoài là thân tín của bọn họ, bọn họ phát động tạo phản cũng chính là nhờ có hơn vạn tử trung phần tử.

Nhưng đáng tiếc vị Sư đoàn trưởng kia tuy nói hết lời này, lời tiếp theo không còn cơ hội nói nữa, bởi vì Bạch Khởi đã ra tay giải quyết tên đứng trước mặt đang há mồm kia, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người khác cần lười, một tên Sư đoàn trưởng có thực lực Nhị Tinh Đấu Linh lại chết đơn giản như vậy dưới tay Bạch Khởi, tất cả kết quả này khiến người ta có chút không thể nào chấp nhận.

- Bạch... Bạch Khởi... Người đến rồi? Giết... Giết bọn họ!

Bốn Lan Lăng hôn hôn mê mê sau khi thấy Bạch Khởi, sau khi cổ nở nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch thấp giọng nói, trong lòng hắn rất phần hận a, nếu không phải mình nhất thời sơ ý, để bọn họ bỏ độc vào thức ăn của mình nhằm dễ dàng giết chết các tân binh của mình đồng thời bắt mình, như vậy dựa vào thực lực Thất Tinh Đấu Linh của mình, tuy rằng không thể giết chết bọn họ, nhưng ít nhất chạy trốn cũng không thành vấn đề gì, sao lại có thể rơi vào bước đường như hôm nay, bị bọn họ bắt được nghiêm hình bức cung?

- Vâng... Đại nhân yên tâm...

Bạch Khởi im lặng gật đầu, hai lời không nói trực tiếp xông ra, hóa thành một luồng sáng, đầu khí màu xanh trên mình không ngừng lóe lên, sau khi một âm thanh đinh đinh đan đan trôi qua, khi Bạch Khởi dừng lại ẩn mình, hai vị phó Quân đoàn trưởng và chỉ huy quan Sư đoàn 5 về mặt kinh hãi đã ngã xuống dưới đất, máu trên người phun trào ra, nguyên người đứt thành nhiều khúc, chết vô cùng thảm.

- Nhanh... Bao vây bọn họ... Nhanh lên!

Một tiếng khẩn trương từ bên ngoài vang lên, tiếng bước chân chinh tề vang lên, lúc Bạch Khởi giúp Bốn Lan Lăng cưỡi trời, sĩ binh bên ngoài đã lần lượt xông vào... Người nào người nấy cầm vũ khí lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, nói chuyện muốn động thủ, nhưng khi họ nhìn thấy bốn thi thể trên mặt đất lại sững người, sắc mặt trở nên âm trầm bất định, rất khó xử, không biết là nên động thủ hay đầu hàng.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

187. Chương 185: Chấp Chưởng Quân Quyền

- Các huynh đệ... Bọn chúng chỉ có hai người một người còn là phế nhân, chúng ta có một nghìn người, giết chết bọn chúng không thể nói là kiến công lập nghiệp, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo chúng ta vô sự,

nếu để cho hai người bọn chúng ra ngoài, bọn người chúng ta chết là cái chắc, đừng quên chúng ta là trọng phạm mưu phản, tuyệt đối không thể có đặc xá... Bây giờ chúng ta chỉ có thể liều chết tới cùng rồi...

Một Giáo Quan sau khi thấy tình cảnh như thế sắc mặt biến đổi, sau khi âm tình bất định biến hóa hồi lâu rút ra vũ khí từ bên hông mình, chỉ vào Bạch Khởi quát lớn những người sau lưng mình.

Một nghìn phản quân kia vốn đã có chút do dự sau khi nghe xong lời này sắc mặt đều biến đổi, trên mặt bọn họ tràn đầy khí thế hung hãn, phải biết rằng... Mưu phản là trọng tội, là bị tịch thu tài sản và diệt tộc không riêng ở Ba Phạt Lợi Á ở các nước khác cũng vậy, không chỉ bọn họ phải chết, ngay cả người nhà bọn họ cũng phải chết cùng, đây là pháp luật của Vương Quốc cho dù là Quân đoàn trưởng cũng không được đặc xá, cho nên ở phương diện nào mà nói những người bọn họ đều chết chắc rồi.

Bởi vậy những binh sĩ xung quanh này còn do dự có chút kinh sợ, có chút mê man sau khi nghe xong lời này sắc mặt trong thoáng chốc biến đổi, người nào người nấy cũng trở nên hung thần ác sát, giống như những con quỷ từ đại ngục sâu thẳm lên vậy, mặt mày dữ tợn quơ quơ vũ khí của mình, bao vây Bạch Khởi và Bốn Lan Lăng thương tích đầy mình ở giữa, nhìn chằm chằm bọn họ đang chậm rãi tiến gần hai người, dường như lúc nào cũng chuẩn bị động thủ.

Trong lòng những người này sợ hay không sợ? Không cần nghi ngờ bọn họ là sợ, sợ phải chết, nhưng bây giờ họ đã không còn chọn lựa nào khác, ngang dọc đều chết, nếu để hai người đi ra khỏi đây, bọn họ chết là cái chắc, và người nhà của bọn họ sẽ bị liên lụy, dù sao pháp luật của Vương Quốc cũng không thể lấy ra làm trò đùa được, trước khi bọn họ tông quân, thân phận, đại chỉ, người nhà đều đã đăng kí rất rõ ràng, Vương Quốc muốn tịch thu tài sản giết sạch người nhà bọn họ là một chuyện rất ư là dễ dàng.

Trái lại... Nếu bọn họ có thể giết chết Bạch Khởi và Bốn tại nơi này, như vậy chuyện sẽ trở lên dễ dàng hơn rất nhiều, bọn họ có rất nhiều đường có thể đi, có thể chinh lại binh quyền đầu quân An Đức Liệt, cũng có thể nói là Bạch Khởi mưu phản giết chết tất cả mọi người, ở Vương Quốc này bọn họ không những không bị xử phạt mà ngược lại còn được trọng thưởng, dù sao có trăm lợi mà không có một hại, quan trọng nhất là nếu thành công bọn họ sẽ không cần phải chết nữa, người nhà cũng không bị liên lụy... Cho nên những sĩ binh này mặt người nào người nấy hung hãn chuẩn bị động thủ, bọn họ đã hạ quyết tâm phải xuống tay với Bốn và Bạch Khởi, thắng được một đường sống, cho dù vì vậy mà chết cũng không có gì đáng tiếc.

- Giết bọn họ... Các huynh đệ lên a.

Một tên binh sĩ rống lên xông ra ngoài đầu tiên, cây trường đao bên tay trái kèm theo tiếng gió vù vù xông thẳng đến Bạch Khởi, động tác như một con chó dữ.

Người thứ nhất xông ra, trong thoáng chốc có hơn mười người xông ra, đại đội binh mã dưới dẫn dắt các người này đều bắt đầu hành động, người nào người nấy rống lên giết về phía Bạch Khởi, đến từ bốn phương tám phía, uy vũ sinh phong quơ quơ vũ khí trong tay mình, thường nói không gì là vô địch, đám người bọn họ cũng có một khí chất như vậy, bởi vì trong lòng bọn họ đều đã tuyệt vọng, bây giờ chẳng qua là sự giãy giụa cuối cùng, sự liều mạng cuối cùng, tiến gần tới chỗ chết rồi.

Người ta thường nói người trước lúc chết vào lúc tuyệt vọng có thể bộc phát ra tiềm lực kinh người, những người lúc này vừa vận thuộc vào tình huống đó, một nghìn tân binh lúc này giống như một nghìn con sói đói, không tệ gì mấy so với những đội quân tinh nhuệ, người nào người nấy gào thét lao thẳng tới Bạch Khởi.

Thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi lạnh cười một tiếng, cầm lấy trường đao uốn khúc đánh đầy máu tươi, một tay nắm lấy Bốn Lan Lăng, sau đó để Bốn lên lưng của mình với tốc độ rất nhanh, tiện tay lấy một miếng vải, thuận tay cột đối phương lên người của mình, sau đó xông trực tiếp ra ngoài.

Xoát~.

Bạch Khởi vùng trường đao đánh trả, một luồng đầu khí tỏa ra, xông thẳng ra ngoài, giết chết một dãy mười mấy người, không thể không nói những người này đủ hung hãn rất có dũng khí, nhưng thực lực của bọn họ kém xa Bạch Khởi, thực lực của một Cửu Tinh Đấu Tông mạnh bao nhiêu... Không có ai tính toán cụ thể qua, nhưng có thể khẳng định một nghìn sĩ binh bình thường cho dù bọn họ có tinh nhuệ đến đâu cũng không thể cản nổi công kích của Cửu Tinh Đấu Tông.

Huống hồ bản thân những người này cũng không phải tinh nhuệ gì, chỉ là trong lòng lúc này đã có cảm giác quá bi thương, tiềm lực phát ra mạnh hơn bình thường mà thôi.

- Giết a...

Nhưng chiêu thức này của Bạch Khởi cũng không ngăn cản sự công kích của đối phương, tuy rằng bọn người đối phương cũng người một cái, nhưng ngay sau đó lập tức có người hống lớn một tiếng, tất cả mọi người lần nữa điên cuồng công kích, vô số đao kiếm nhắm thẳng vào Bạch Khởi.

Tình cảnh như vậy, Bạch Khởi một mặt né tránh công kích của đối phương, một mặt khai triển thực lực cao siêu của mình không ngừng tiến hành tàn sát đơn giản nhất cũng là thực tế nhất, mỗi lần đao Bạch Khởi hạ xuống gần như lấy đi sinh mệnh của một hai người, máu tươi đã nhuộm đầy áo Bạch Khởi, đương nhiên... Máu tươi này không phải của Bạch Khởi mà là của những sĩ binh xung quanh điên cuồng kia.

Thằng thần mà nói nếu không cần thiết Bạch Khởi không muốn giết người bừa bãi, tuy rằng giết người quả thật có thể nâng cao không ít giao dịch điểm, nhưng đối với người muốn nâng cao đến cấp Đẩu Vương cần năm mươi vạn giao dịch điểm như Bạch Khởi, những thứ này chẳng qua là những thứ nhỏ nhặt cho dù có giết chết toàn bộ bọn họ cũng chẳng qua chỉ có hai vạn giao dịch điểm, những thứ này đối với Bạch Khởi mà nói là không đủ, cho nên Bạch Khởi vốn không nghĩ đến những thứ này, chỉ là Bạch Khởi không thể không giết bọn họ nguyên nhân là... Bọn người này quá điên cuồng rồi, không cần mạng ngăn cản Bạch Khởi, nếu là lúc trước Bạch Khởi trực tiếp xoay người chạy trốn là được, nhưng... Bây giờ bây giờ không được, sau lưng Bạch Khởi còn Bồn bị trọng thương nặng, bất kì động tác lớn nào cũng có thể cũng có thể khiến Bồn chảy nhiều máu, mình đây thương tích Bồn đã không dậy nổi nữa, cho nên Bạch Khởi không thể không cẩn thận từng li từng tí từng bước từng bước giết ra ngoài, điều này ảnh hưởng đến thực lực của Bạch Khởi, đồng thời cũng khiến Bạch Khởi không cách nào bỏ chạy, cho nên từng bước từng bước giết ra ngoài.

Nhưng tuy là như vậy nhưng động tác của Bạch Khởi vẫn không chậm, xung quanh mỗi bước tiến của Bạch Khởi là để lại nguyên đồng thi cốt, mỗi bước Bạch Khởi bước ra đều kèm theo mấy sinh mệnh tươi sống, gần như bước đi của Bạch Khởi đều là dùng sinh mệnh chôn chặt mà đi.

Động tác lớn như vậy, trong tiếng hô giết cao vút như vậy, muốn không khiến người khác chú ý cũng không được, huống hồ bởi vì sự mất tích của Quân đoàn trưởng mà góc ngách di động khiến cho Sư đoàn 2, 3 vốn không an phận? Sau khi nghe được tiếng động tại soái trường lập tức có người chạy tới.

Thấy đại soái hành dinh trong chiến đấu có không ít người cũng người ở đó cũng có người muốn xông ra nhưng bị chỉ huy quan của mình cản lại, bởi vì trong số họ có người nhận ra Bạch Khởi tuy rằng không có người nào thấy Bồn Lan Lãng sau lưng Bạch Khởi.

Nhìn thấy viện quân đã đến Bạch Khởi quát lớn một tiếng:

- Hai vị phó Quân đoàn trưởng còn có Sư đoàn trưởng 4, Sư đoàn trưởng 5 liên kết mưu phản, giam lỏng Quân đoàn trưởng giết chết Sư đoàn trưởng 2, 3, bây giờ đã bị ta tiêu diệt, Quân đoàn trưởng đang ở sau lưng của ta, ta mệnh lệnh các người... Giết!

Một câu nói khiến những sĩ binh xung quanh đều ngẩn người, phải một lúc lâu mới phản ứng lại, vội cầm lấy vũ khí của mình xông ra, nhưng để phân biệt trước lúc xông ra bọn họ xoắn tay áo mình lên, phòng ngừa ngộ thương...

Sau đó bắt đầu triển khai đơn phương tàn sát với quân mưu phản, về phần tại sao gọi là đơn phương tàn sát? Bởi vì những người bên ngoài lần lượt đến đã vượt hơn mức một vạn, mà số quân mưu phản đã bị Bạch Khởi tàn sát hơn phân nửa, cả một nghìn người bây giờ chẳng qua còn lại ít hơn hai trăm người... Lúc những sĩ binh kia tới bọn họ đã triệt để mất đi tâm tư chống cự, không có tâm tư chống cự, không có phản thấy chết không sợ ban này, bọn chúng chẳng qua chỉ là một đám tân binh bình thường không thể bình thường thêm nữa mà thôi, đối mặt với kẻ địch đông gấp mình bọn chúng chỉ có thể đơn phương tàn sát.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

188. Chương 185: Chấp Chưởng Quân Quyền (2)

Chiến đấu không tốn thời gian dài, một vạn người đối phó với hai trăm người, kết quả có thể nghĩ mà biết, chẳng qua chỉ tốn một ít công phu bọn người kia đã bị giết sạch, Bồn cũng được Bạch Khởi thả xuống, sau khi triệu tập quân y đưa Bồn vào đại doanh, thân là chỉ huy quan cao nhất Bạch Khởi triệu tập tất cả các giáo cấp quan viên của bốn quân đoàn, đồng thời triệu tập một đại đội Sư đoàn 2, 3 hộ vệ xung quanh, đề phòng vạn nhất...

Tất cả mọi người bao gồm Bạch Khởi và hơn trăm tên Giáo Quan người nào người nấy đứng ở xung quanh lều lớn sốt ruột chờ đợi, chờ đợi Bồn tỉnh lại, Quân Đoàn 35 bây giờ vẫn cần có người đến chủ trì, cho dù hấn không chủ trì cũng cần hấn góp ý kiến rút cuộc để ai giúp hấn quản lý, nếu không... Quân Đoàn 35 e rằng rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như rắn mất đầu.

Chẳng mấy chốc đã đến rạng sáng, lúc ánh sáng mặt trời từ từ mọc lên, Bạch Khởi mới sức nhớ đến chuyện giao ước của mình với Mạt La Sâm, vội vàng tìm Độc Cô Chiến Thiên tuy rằng đã hóa giải hiểu lầm nhưng thương tích đầy mình, để hấn về Gia Lăng Quan nói cho Mạt La Sâm nghe chuyện ở đây trước, mình ở lại chuẩn bị đại cuộc, dù sao Bạch Khởi tạm thời không thể rời khỏi Quân Đoàn 35 ở đây... Gia Lăng Quan tuy rằng cũng rất khẩn yếu, nhưng Bạch Khởi tin rằng có sáu vạn người, cộng thêm một Mạt La Sâm mọi thứ chắc là không có vấn đề gì.

Bây giờ quan trọng nhất là xử lý cho tốt chuyện Quân Đoàn 35, chuyện này then chốt chính vẫn là ở chỗ Quân đoàn trưởng Bồn Lan Lăng đang hôn mê bất tỉnh trong lều lớn kia đang được hơn mười vị quân y cùng cứu chữa.

Nói thật, Bồn bị thương không nhẹ, nếu chỉ dựa vào trị liệu của quân y cũng không biết hiệu quả thế nào, có thể chữa khỏi không, có thể tỉnh lại không đều là vấn đề, nếu có mấy cái Quang Minh Tế Tự, hoặc là Đại Tế Ti ở đây, chắc là không thành vấn đề, dù sao thần thuật của Quang Minh Thần Điện có thể làm cho người gãy chi tái sinh, có tác dụng rất tốt với trị liệu vết thương, đương nhiên chỉ có Hồng Y Đại giáo chủ mới có năng lực khiến người gãy chi tái sinh, đồng thời tiêu hao kinh người, những Tế Tự bình thường không có khả năng kia... Có mấy Tế Tự trị vết thương cho Bồn không thành vấn đề.

Nhưng đáng tiếc... Ở đây không có Tế Tự, Tế Tự là thuộc hạ của thần điện, là tín đồ tuyệt đối tận trung với Quang Minh Thần, căn bản không thuộc về bất kì quốc gia, bất kì thế lực nào, chỉ có Quang Minh Thần Điện mới có thể sai khiến bọn họ... Bọn họ vốn không tham gia vào chiến tranh giữa các quốc gia... Lần này cũng không ngoại lệ, cho nên bất luận là trong quân Ba Phật Lợi Á hay An Đức Liệt đều không có Tế Tự vật này, nếu không... E rằng sẽ chết ít đi rất nhiều, rất nhiều người...

Có lúc có người rất ngưỡng mộ thời đại thượng cổ ma pháp văn minh, thời đại này không chỉ có Quang Minh ma pháp thần kì, còn có ma pháp Thủy hệ có năng lực trị liệu khổng lồ cùng với năng lực dưỡng hợp của ma pháp Thổ hệ, tuy rằng những thượng cổ cấm chú ma pháp động là có thể hủy diệt vô số sinh mạng, những ma pháp khủng bố kia đủ san bằng một tòa thành, nhưng tỉ lệ người còn sống trong chiến tranh cao hấn hơn nhiều so với hiện tại, chỉ cần không gặp phải ma pháp sư lớn mạnh, tỉ lệ tử vong của chính diện giao chiến không bằng một phần một trăm của bây giờ...

- Đại nhân... Quân đoàn trưởng đã tỉnh lại rồi, mời ngài và chư vị Giáo Quan cùng vào trong...

Một quân y vội vàng từ bên trong chạy ra, bảy tám người bên cạnh hấn đầu đầy mồ hôi, không khó tưởng tượng nãy giờ ở trong bên trong bọn họ đã rất vất vả.

- n... Tình hình Quân đoàn trưởng đại nhân thế nào rồi?

Bạch Khởi gật gù đầu... Sau đó nhìn quân y trước mặt một cái thấp giọng hỏi...

- Cái này... Chỉ sợ là không lạc quan, thẳng thắn nói đại nhân, Quân đoàn trưởng bị bọn phản tặc kia tổn thương quá nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, bây giờ tuy rằng giữ được tính mạng, tỉnh lại, nhưng vẫn rất nghiêm trọng, ở nơi như quân doanh vết thương rất dễ bị nhiễm trùng không nói, hơn nữa mấy tháng rất khó điều trị, nếu bị xóc nảy e rằng nguy hiểm đến tính mạng... Cho nên cách tốt nhất là đưa đến thành lớn hậu phương nhờ Tế Tự ra tay, chắc có thể cứu chữa cho Quân đoàn trưởng đại nhân... Nhưng... Tế Tự bình thường... Cứu chữa cho Quân đoàn trưởng đại nhân tuy rằng có thể nhưng tốn thời gian rất dài, trong

lòng muốn mà sức không đủ, dù sao thần thuật của bọn họ thấp kém, ta nghĩ có thể chữa khỏi ít nhất cũng cần một Hồng Y Đại tế sư.

Quân y cũng rất thành thật, sau khi nhìn vẻ mặt tràn đầy quan tâm của bọn Giáo Quan, sau đó thấp giọng nói.

- Các này... Các người về nghỉ ngơi trước đi... Ta muốn vào xem trước...

Bạch Khởi nghe xong thở một hơi dài do dự một chút nói như thế, rốt cuộc phải làm thế nào còn phải do mình Bốn quyết định.

Dẫn theo hơn mấy trăm Giáo Quan, người nào người nấy bước đi chỉnh tề theo Bạch Khởi đi vào trong lều lớn, khi Bạch Khởi đi vào thấy mấy người hầu đang hầu hạ Bốn nằm trên chiếc giường lớn chính giữa, sắc mặt trắng bệch, có hơi không lực nhìn Bạch Khởi một cái, sau khi thấy Bạch Khởi quơ tay ý bảo Bạch Khởi qua đây...

- Đại nhân... Ngài có gì dặn dò...

Bạch Khởi cung kính đi đến thấp giọng hỏi, bọn Giáo Quan xung quanh đều đi vào, nhưng không người nào dám phát ra một chút tiếng động, tuy rằng có hơn trăm người trong lều lớn, nhưng một âm thanh cũng không có, ngay cả rớt một cây kim xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

- Bạch Khởi... Lần này cảm ơn người rồi... Không có người... E rằng ta đã chết rồi.

Bốn khẽ nói, lúc nói chuyện dường như không còn hơi sức xem ra hẳn thật sự rất yếu.

- Đây đều là ta nên làm, đại nhân ngài không cần phải cảm ơn ta, người là tâm phúc của Quân Đoàn 35, lúc này hơn bao giờ hết chúng tôi cần sự lãnh đạo của ngài, ngài đừng nói nhiều nữa, nghỉ ngơi cho tốt chúng tôi còn cần sự lãnh đạo của ngài...

Bạch Khởi ân cần đáp.

- Ha hã. Khái khái... Quân y... Đã nói với ta rồi... Chuyện của ta... ta tự mình cũng rõ... Bộ dạng này bây giờ của ta. E là... E là khó lãnh đạo các người rồi... Bạch Khởi... Bây giờ chức vụ của người lớn nhất... Ta.... Ta tạm giao chức vụ Quân đoàn trưởng cho người... Nhất định phải ngăn cản kẻ địch hoàn thành nhiệm vụ... Binh phù ở dưới yên chiến mã của ta... Mọi thứ... Đều giao cho người rồi... Ta... e là phải về rồi... Khái khái... Ai... Không nghĩ tới ta... Năm mươi tuổi mới có cơ hội làm quân đoàn trưởng... Vốn cho rằng có thể đương danh lập vạn... công thành danh toại... Nhưng không ngờ... .. Lại thành ra thế này... Người... Đây là cơ hội của người... Người nhất định phải nắm lấy... Mọi thứ... Phải coi bản thân người rồi. Ta giao Quân Đoàn 35... cho người.

Bốn sau khi ho hai tiếng gián đoạn nói như thế.

Nói thật, bây giờ Bốn đã không còn năng lực lãnh đạo quân đội rồi, điều này bản thân hẳn hiểu rất rõ, pháp luật cũng quy định rồi, nếu như chủ soái không có năng lực tiếp tục lãnh đạo quân đội có thể giao quyền cho tướng lĩnh cấp cao tạm thời thay thế chức vụ, người thay thế chỉ huy lúc trận chiến gần kề không cần nghi ngờ Bạch Khởi là người mà Bốn chọn... Trong quân đoàn những tướng lĩnh cấp cao đều bị bọn phản tặc giết chết, bây giờ chỉ còn lại một Tướng Quân Bạch Khởi, Bạch Khởi có thể nói là danh chính ngôn thuận.

Giống như Bốn nói, đây là một cơ hội của Bạch Khởi... Một cơ hội rất tốt, trong thoáng thốc Bạch Khởi có được quyền chỉ huy một Quân đoàn, nếu có được chiến công vị Sư đoàn trưởng tạm thời như Bạch Khởi đương nhiên có được không ít lợi ích, đương nhiên... Nếu thất bại, e rằng Bạch Khởi cũng không có cơ hội trở mình nữa, dù sao ở chiến trường từ trước tới giờ chưa từng có thất bại, thất bại chẳng khác nào tử vong...

- Đại nhân ta nhất định không phụ mong đợi của người, nhất định sẽ ngăn cản Liệt Diễm quân, tuyệt đối không để bọn họ bước vào Gia Lăng Quan một bước, bất kể bọn họ có bao nhiêu người... Bạch Khởi ta bảo đảm. Tuyệt đối không để một binh một tốt của bọn họ bước vào Gia Lăng Quan, trừ phi... ta chết.

Bạch Khởi nghe xong lời này sắc mặt trở lên căng thẳng nói.

- n... n tốt... Tốt...

Bốn cười, cười rất vui vẻ, gật gật đầu nói như thế.

Sau khi cười xong Bồn quay đầu nhìn đám Giáo Quan, dốc hết toàn lực hô:

- Các người... phải nghe lệnh Bạch Khởi. Mệnh lệnh của Bạch Khởi là mệnh lệnh... của ta... .. hần... tạm thời thay thế Quân đoàn trưởng.

- Vâng... Đại nhân...

Hơn trăm người đồng loạt quỳ ngay ngắn dưới đất cung kính hô, nói xong cúi đầu cung kính lạy Bạch Khởi một cái hô:

- Tham kiến Lâm thời Quân đoàn trưởng đại nhân.

Đến đây... Bạch Khởi cho dù là vì nguyên nhân sức khỏe của Bồn hay vì nguyên nhân mấy tên phản đồ kia đã triệt để nắm giữ binh quyền của Quân Đoàn 35, thực chất bay vọt, trong lúc Quân Đoàn 35 còn chưa đi vào trạng thái chính thức giao chiến, nắm giữ binh quyền trở thành một thực quyền Quân đoàn trưởng, tuy rằng vẫn là lâm thời Quân đoàn trưởng, nhưng nếu Bạch Khởi biểu hiện tốt, hoàn thành nhiệm vụ, tin rằng hai từ lâm thời này có thể bỏ đi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

189. Chương 186: Tài Phú Của Huy Hoàng Đế Quốc Quân

Chính lý xong một phiên quân đội, mất khoảng thời gian là gần hai ngày, Bạch Khởi đã điều dụng phó quan của các Sư đoàn, cùng với những người không tham gia tạo phản, toàn bộ đều được thăng cấp, đối với những người còn lại phạm là người tham gia tạo phản đều bị Bạch Khởi bắt giữ, hiện đã phái ra một đội ngũ với gần năm trăm người, phong toả tinh thần chiến đấu của đối phương, rồi áp giải đến hậu phương, cùng đi còn có một vài quân y cùng với Bồn đã bị thương nặng đang đi về hướng một tòa thành lớn ở phía Tây Nam.

Về phần Bạch Khởi thì ở đây chỉnh đốn lại quân đội, tuyên bố tin tức về những người làm phản, trấn an lại quân đội rồi bắt đầu xuất phát, thực ra tình hình quân đội vẫn chưa hoàn toàn được trấn an, vẫn còn nhiều việc cần phải làm, suy cho cùng thì đã chết nhiều người như vậy còn có cả vô số các tướng lĩnh tài cao có tiếng, Bạch Khởi muốn đó tạm dừng lại cũng không phải chỉ cần một thời gian ngắn là có thể làm được, chẳng qua tình hình tại Gia Lăng Quan trở nên căng thẳng bất thường, trong thời gian hai ngày Mạt La Sâm đã phái người đến đây thúc hối nhiều lần rồi, tuy rằng không có nói Gia Lăng Quan đã lâm nguy, không có sự cầu viện rõ rệt, nhưng Bạch Khởi từ giữa những hàng chữ mà Mạt La Sâm đưa đến, Bạch Khởi đã có thể hiểu được rằng Gia Lăng Quan đang rất nguy kịch, vì vậy mà không dám chậm trễ, sau khi chỉ dùng hai ngày thời gian để chỉnh đốn lực lượng, Bạch Khởi liền dẫn quân hướng về phía Gia Lăng Quan.

Gia Lăng Quan cách nơi đóng đô của đại quân cũng không xa lắm, chỉ cách khoảng mười mấy dặm đường, cưỡi ngựa thì chỉ mất khoảng một canh giờ, đại quân bộ hành cũng chỉ mất nửa ngày là đã đến được Gia Lăng Quan nằm giữa bốn bề núi non, chu vi của tòa thành Gia Lăng Quan được bao bọc bởi những dãy núi thì rộng lớn vô cùng, tường thành của Gia Lăng Quan cao gần năm mươi mét, được xây chính giữa khe núi tại Gia Lăng Quan, còn hai phía là đỉnh núi sừng sững gần như khó có thể trèo lên được, vị trí trung ương của Gia Lăng Quan lại là tường thành trọng yếu, nhưng phía sau lại là dãy tường thành rộng lớn gần như không giới hạn, mặt sau của Gia Lăng đã từng là khu phòng ngự các nước Tây Bắc, tuy đã bỏ phế cả trăm năm, nhưng sau khi được trùng tu vẫn có thể chứa được cả trăm vạn đại quân mà không có vấn đề gì, vì thế mà Quân Đoàn 35 do Bạch Khởi Thống lĩnh đã từ từ tiến vào khu chiếm đóng cũng chẳng có vấn đề.

Trong lúc Bạch Khởi thống lĩnh quân đội tiến vào, vẫn có thể nghe được tiếng đánh nhau khí thế ngất trời ở phía trên tường thành, trận mưa tên từ xa bay xuống, gần như cùng lúc khi quân đội tiến vào mười mấy tên lính rơi từ trên thành xuống, trước mắt Gia Lăng Quan bốn bề hỗn loạn.

- Sư đoàn 2 tiến lên, triệu tập toàn bộ cung tiễn thủ trong quân tiến lên thành lâu, có bao nhiêu người đến cũng đánh lui hết cho ta, những người còn lại cứ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai xung trận.

Bạch Khởi nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh của mình xuống, đồng thời một mình tự xông thẳng lên thành lâu.

Sau khi thuận tay giết chết mười mấy tên lính của quân Liệt Diễm, Bạch Khởi đã tìm thấy được Mạt La Sâm đang chỉ huy trên thành lâu, Mạt La Sâm lúc này mặt đầy khói bụi và trông có vẻ mệt mỏi, trên mình thì đầy những vết thương, gần như kiệt sức đang đứng ở phía trên cùng của thành lâu chỉ huy chiến chiến đấu dưới sự bảo vệ của mười mấy binh sĩ than cận.

- Đại nhân... cuối cùng thì ngài cũng đã về rồi.

Sau khi Mạt La Sâm nhìn thấy Bạch Khởi, nét mặt vốn đầy lo lắng giờ đã xuất hiện một nụ cười, và nói nhỏ với Bạch Khởi đang đứng trước mặt, giọng nói có hơi khàn khàn.

- Ủ, quay về rồi, tất cả đều đã kết thúc, bây giờ ta sẽ tạm thay thế chức vụ Quân đoàn trưởng, người sẽ phụ trách chỉ huy Binh Đoàn I... Mạt La Sâm... Mấy ngày nay tình hình Gia Lăng Quan như thế nào rồi?

Sau khi Bạch Khởi mỉm cười và vỗ lên vai La Sâm rồi hỏi.

- Đại nhân... mấy ngày nay chúng ta lại thương vong hơn năm ngàn người rồi, thế tấn công của địch... quá mãnh liệt... mà.. mà...

Mạt La Sâm nghe rồi ngượng cười trả lời, nhưng nói đến sau cùng thì không nói tiếp được nữa.

- Mà như thế nào?

Bạch Khởi ngạc nhiên hỏi rằng, không hiểu được sự lo âu này của Mạt La Sâm đến từ đâu, phải biết rằng có sự đóng giữ của quân đoàn này, Bạch Khởi có tự tin đối mặt với số quân địch đông gấp hai lần, mà trong ấn tượng của Bạch Khởi sợ rằng đối phương cũng có một quân đoàn, đừng nói là ba mươi quân đoàn đã đóng giữ ở Gia Lăng Quan rồi, cho dù có trực diện đánh nhau cũng không nhất định là ai thua ai thắng.

- Đối phương... đối phương sợ là không phải chỉ có một quân đoàn... mấy hôm nay tôi đã thấy được ít nhất là dấu hiệu của bốn quân đoàn, mà từ chỗ chúng ta có thể nhìn thấy lều trại ở đằng xa không ngừng có quân đội đi vào ở, e rằng... chủ lực của địch đã đến nơi này...

Mạt La Sâm ngượng cười nói như vậy.

- Sao... Điều người nói là thật à? Chủ lực của địch đang ở đây? Bạch Khởi nghe xong mặt liền biến sắc mà nói, nếu như chủ lực của đối phương đã đến nơi này rồi, như vậy... Bạch Khởi muốn ngăn chặn sự công kích của đối phương e là cũng không dễ dàng, chủ lực của An Đức Liệt là bao nhiêu Bạch Khởi lại không biết được, nhưng có điều có thể khẳng định được rằng so với chúng ta ở đây còn nhiều hơn nữa.

- Ta nghĩ rằng... e rằng đó là thật, mấy ngày nay quân số tấn công của đối phương đang có sự tăng lên rõ rệt, tuy rằng không có cùng lúc tấn công, nhưng ta nghĩ rằng bọn chúng đang tập hợp binh lực đợi đến khi quân đội toàn bộ đều đến cả, nếu như ta đoán không sai, e rằng Đại Nguyên soái và Thống soái các bộ đã dự đoán sai mưu đồ của đối phương, bọn chúng vốn không có ý quyết đấu với chúng ta, chỉ là muốn thu hút sự chú ý của ta, triệt để đánh vào Tây Nam, nếu đúng như vậy, vùng đất màu mỡ bao la ở phía Tây Nam Ba Phật Lợi Á của chúng ta đang sắp bị đối phương tùy ý tàn sát, mà từ đó làm cho đại quân của chúng ta không thể không phân tán để đối phó với bọn chúng... ngài biết đấy, trước mặt đại quân của chúng ta là thành A Nhĩ Thái Sơn với danh hiệu là một nơi dễ phòng khó đánh, đối phương chỉ cần một quân đoàn nếu như được trang bị đầy đủ thì việc chống lại mười quân đoàn của chúng ta vốn không thành vấn đề, nói cho cùng thì thành A Nhĩ Thái Sơn so với chỗ chúng ta đây còn đáng sợ hơn nhiều, nơi đó... vốn không thể chứa nạp song song quá mười lăm người, nhưng hướng phòng thủ lại có thể công kích toàn bộ, đủ để chống lại đại quân ta trong thời gian vài tháng, thời gian vài tháng... đủ để cho chúng thôn tính cả Tây Bắc rồi, vì thế mà lúc bấy giờ chúng ta không thể không phân binh ra để đối phó, tới lúc ấy e rằng cả Vương Quốc cũng sẽ lung lay theo, một khi chúng đã nuốt được mảnh đất Tây Bắc màu mỡ phì nhiêu này thì sẽ có nhiều tiền bạc để chiêu mộ thêm nhiều binh sĩ, đồng thời quân tiên phong sẽ trực chỉ Vương Đô, kết quả cứ nghĩ là biết ngay...

Mạt La Sâm nói ra cái ý nghĩ mà bản thân đắn đo từ rất lâu.

Tuy đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân hắn, nhưng theo Bạch Khởi thấy, sự giải thích của Mạt La Sâm chưa chắc là đã sai, nói cách thẳng thắn là Bạch Khởi đã từng nghiên cứu qua lịch sử quân đội của Ba Phật Lợi Á, có thể nói mấy năm nay Ba Phật Lợi Á binh cường mã tráng, nhưng nếu thật sự mà nói, Ba Phật Lợi Á là một nước không có tướng giỏi, tướng lĩnh ở đây đều là một lũ ngu ngốc vô dụng cả, Bạch Khởi đối

với binh pháp tuy rằng không có sự am hiểu cho lắm, nhưng mà đang sống ở hiện tại, cái gì mà Binh Pháp Tôn Tử, cái gì mà ba mươi sáu kế, Bạch Khởi đều rõ như lòng bàn tay, Bạch Khởi nghĩ rằng nếu cho mình chỉ huy chiến đấu mười năm, chỉ sợ rằng mười năm chiến tranh đều sẽ trở thành mười tháng chiến tranh, nhưng mà chiến tranh như vậy, họ đã đánh nhau mười năm rồi, không thể không nói rằng là năng lực của các quan chỉ huy là thiếu tinh tế, khả năng phân tích tình hình thực sự chưa xác đáng. Nhưng đối phương lại là một nhà quân sự ưu tú nhất của Ba Phạt Lợi Á, là An Đức Liệt, cái người từng là quan to của Bộ Thống Soái, là một tướng lĩnh kiệt xuất nhiều năm nay của Quốc vương.

Điều mà Bạch Khởi có thể khẳng định là, e rằng cho đến bây giờ Đại Nguyên soái Kham Tát Tư ở ngàn dặm xa xôi thậm chí vẫn chưa biết được chủ lực của đối phương đã bỏ chạy đến phương Nam rồi, nếu như đúng như vậy, tình hình nguy cấp rồi.

- Vậy sao? Lập tức phái người dùng bồ câu đưa tin đến cho Đại Nguyên soái Kham Tát Tư, nói cho ngài biết... Chủ lực của quân địch đang tập trung về hướng Tây Nam, để ngài cẩn thận, hy vọng có thể sớm phái quân đội đến giúp đỡ, hoặc là tấn công quân địch từ hướng khác, nếu không e rằng Gia Lăng Quan sẽ giữ không nổi nữa.

Bạch Khởi nghe xong sắc mặt liền thay đổi, lập tức đưa ra một mệnh lệnh đầy quyết đoán.

Sự thật quả đúng như Mạt La Sâm đã nghĩ, quân đội của An Đức Liệt đã tập trung toàn bộ đến Tây Nam, tại nơi đây An Đức Liệt đã rút ra đúng sáu quân đoàn, bốn quân đoàn còn lại, hai quân đoàn phân biệt đi sang hướng Bắc, còn một quân đoàn thì trấn giữ tại thành A Nhĩ Thái Sơn, còn về An Đức Liệt bản thân hắn giờ đang ở trong thành Tây Bắc Thanh Phong của hắn để huấn luyện hai đoàn binh mã vừa mới chiêu mộ để chuẩn bị cho chiến đấu...

Hai quân đoàn vừa mới chiêu mộ giờ đã là giới hạn cao nhất của An Đức Liệt, suy cho cùng thì bốn tỉnh thành mà hắn vừa thôn tính được cũng có một chút ít lương thực, của cải. Quân phòng bị địa phương của hắn giờ toàn bộ đã được phái qua bên ấy, trong tay của An Đức Liệt ngoài mười ngàn binh sĩ thân cận ra số còn lại đều là hai binh đoàn mới vừa được huấn luyện, An Đức Liệt vốn dự tính huấn luyện nhiều hơn nữa, nhưng chỉ tiếc là An Đức Liệt không có nhiều tiền như thế...

- Quốc vương Bệ hạ, cái bọn ngu xuẩn Ba Phạt Lợi Á kia giờ đã đúng như dự đoán của ngài đã tập trung toàn bộ binh mã tại vùng phụ cận của thành A Nhĩ Thái Sơn chuẩn bị quyết chiến với chúng ta, bọn chúng chỉ có một quân đoàn đóng giữ ở phía Nam thành Gia Lăng Quan, sáu quân đoàn của chúng ta toàn bộ đều đã đến đủ, chuẩn bị tấn công toàn diện.

Trong hoàng cung Liệt Diễm tại thành Thanh Phong, một bọn văn thần võ tướng đứng ở đấy, một trong số đó đã bước ra với vẻ mặt đầy phấn khích đứng trước mặt An Đức Liệt nói như vậy, người này vốn là bộ trưởng Bộ Tình Báo của Ba Phạt Lợi Á, giờ đang là Tể tướng của Vương Quốc Liệt Diễm, Lộ Đức.

- Ha ha... Cái tên Kham Tát Tư kia vốn từng là phó tướng của ta, tên ấy đánh nhau rất dũng mãnh, nhưng nếu nói là chỉ huy... Hừm... Không phải ta xem thường tên Kham Tát Tư cùng bọn người Ba Phạt Lợi Á, bọn chúng vốn không biết thế nào gọi là chỉ huy, một Ba Phạt Lợi Á lớn như vậy lại không có một tướng lĩnh kiệt xuất, chỉ biết chiến đấu một cách từ từ từng bước, vậy mà lại dám triển khai đại quân quyết chiến với ta, hắc hắc... Cái tên Kham Tát Tư đúng là quá ngu xuẩn, Lý Tự Minh là một cao thủ đánh trận... Nhưng chỉ tiếc là, hắn thân là một Quốc vương nhưng lại không có cách nào ra tay, cho dù hắn bây giờ có nhận ra ý đồ của ta thì e rằng cũng quá muộn rồi... Quân Đoàn 35? Chỉ là một đám tân binh mà thôi, mà trong đó lại có tay sai của chúng ta, bây giờ e là bản thân khó giữ, mà Kham Tát Tư giờ muốn điều động binh mã đến Tây Nam trong vòng hai tháng vốn là một chuyện không thể... Đến lúc ấy... Toàn bộ Tây Nam sớm thuộc về chúng ta rồi...

An Đức Liệt ha ha cười nói như thế, khi nói ra những lời này, từ bộ mặt mập mạp tràn trề nụ cười của hắn, có thể thấy được là An Đức Liệt giờ đang rất là phấn khích.

Có lẽ là tại An Đức Liệt thấy kế hoạch của mình đã thành công rồi, bình nguyên Tây Nam rộng lớn giờ đã ở trong tay hắn, đến lúc ấy hắn có thể trực tiếp chỉ huy quân đội tiến vào Vương Đô, cho dù không được thì ít nhất cũng chiếm được Tây Bắc, song song cùng với Ba Phạt Lợi Á, chiêu binh mãi mã mở rộng lực lượng, chỉ còn đợi Hải tộc và còn Đế Quốc Gia Lam cùng nhau động thủ, là có thể tiêu diệt được Vương Quốc Ba Phạt Lợi Á, làm cho nhánh cuối cùng của Bất Diệt Hoàng Triều này bị tiêu diệt.

- Bệ hạ thánh minh!

Một đám quần thần dưới sự lãnh đạo của Tể tướng Lộ Đức cao hô thánh minh, mà An Đức Liệt vì thế mà lại lần nữa cười phá lên.

Sau khi cười xong nụ cười trên gương mặt An Đức Liệt biến mất, mặt đầy nghiêm nghị nhìn Lộ đức đang trước mặt nói với vẻ rất hung tàn:

- Lộ Đức... Lão già đó có nói còn có cách khác để mở tấm bản đồ của bảo tàng Đế Quốc Huy Hoàng hay chưa?

Nghe xong câu nói ấy Lộ Đức liền biến sắc, khúm núm nhìn An Đức Lộ đang đứng trước mặt và nói:

- Cái này... Bệ hạ, hắn sắp chết rồi, chúng ta ngày ngày tra khảo, nhưng một chữ hắn vẫn không chịu nói, chân tay của hắn đã bị chặt bỏ rồi, nhưng hắn vẫn không chịu khuất phục, hắn còn nói rằng... Nếu như không có chìa khoá, cho dù chúng ta đã có bản đồ cũng không cách nào mở ra được.

- Chết tiết... Đúng là chết tiết... Mệnh lệnh tiền tuyến phải nhanh chóng chiếm được toàn bộ Tây Nam, sau đó diệt luôn cả Liễu Thành Bạch Gia, ngoài ra phải sát thủ giết chết tên Bạch Khởi cho ta đoạt lại chìa khoá... Chết tiết... Nếu như ta có được chúng thì vốn không cần đi cầu xin đám người Gia Lam chết tiết ấy, vốn không cần để mắt đến Ba Phật Lợi Á... Chết tiết... Lộ Đức người cứ tiếp tục dựng hình cho ta để lão già đó sống không bằng chết, ép hắn giao ra tấm bản đồ...

An Đức Liệt mặt đầy giận dữ đứng đấy quát tháo...

Cửa cải của Đế Quốc Huy Hoàng là thứ mà không ít người hằng mong có được, nhớ năm xưa Đế Quốc Huy Hoàng tọa lạc tại phía Bắc của Đông đại lục, cùng với Bất Diệt Hoàng Triều trông ra xa, cả hai đại Đế Quốc này gần như thống trị cả phương Đông, một nửa của thế giới, tuy rằng trong đó xen lẫn vô số nước nhỏ, lãnh thổ và quân đội của các tiểu quốc đó gộp lại vượt qua cả hai đại Đế Quốc, nhưng vẫn không thể không dựa vào hai Đế Quốc này để tồn tại, Đế Quốc Huy Hoàng có vô số của cải, sự thành lập của họ là phải qua mấy ngàn năm thời gian tích lũy từng chút một mà có, tuy rằng sau đó không ngừng suy yếu, Đế Quốc rộng lớn này cuối cùng cũng sụp đổ, nhưng của cải trong hoàng thất dùng trong mấy ngàn năm của Đế Quốc Huy Hoàng nhiều đến bao nhiêu thì nghĩ thôi cũng đã đủ biết rồi.

Ba trăm năm trước vị Hoàng Đế cuối cùng của Đế Quốc Huy Hoàng vào đêm trước ngày Đế Quốc bị diệt vong, đã đem di dời toàn bộ của cải tích lũy mấy ngàn năm trong quốc khố hoàng thất, không chỉ có vậy, còn có một lượng lớn tiền vàng trong quốc khố cùng với tài sản mà các quý tộc của Đế Quốc Huy Hoàng quyên góp ra, nghe nói rằng số tiền này đủ để rèn luyện ra năm mươi binh đoàn tinh nhuệ, vốn được dùng để phục quốc của Đế Quốc Huy Hoàng, nhưng chỉ tiếc là mấy năm nay Đế Quốc Huy Hoàng lại không có cơ hội phục quốc trở lại, lãnh thổ của họ bị chia cắt bởi Thiên Long vùng dãy núi sau này cùng với La Tư của Thiên Long Bắc phương, ngoài ra còn có Đế Quốc Hải Nhật của Thiên Long Đông phương ba nước lớn này cùng với vô số các tiểu quốc khác, hậu nhân của Đế Quốc Huy Hoàng cũng vì số của cải này mà không ngừng bị truy sát, họ vốn không có cơ hội khôi phục lại quốc gia của mình, cho đến ngày hôm nay những người còn lại của Đế Quốc Huy Hoàng đã bị tàn sát một cách triệt để, từ lâu đã không còn một vài người nữa... Còn về cụ già ấy... Là một vị Đẩu Hoàng... Thất Tinh Đẩu Hoàng Lưu Dịch Tư... Danh tiếng của hắn lan truyền khắp Đông đại lục, là một trong những cao thủ có tiếng của Đông đại lục, sống lâu dài tại Đế Quốc Gia Lam, cũng là người thừa kế cuối cùng của Đế Quốc Huy Hoàng, bản đồ của cải và chìa khoá quốc khố của Đế Quốc Huy Hoàng đang nằm trong tay của hắn, đương nhiên tin tức này người ngoài không ai biết được.

Nhiều năm trước đây An Đức Liệt và con trai của Lưu Dịch Tư sau khi ngẫu nhiên quen biết nhau mới biết được tin này, chỉ tiếc là con trai của Lưu Dịch Tư sống chẳng bao lâu thì bị bệnh chết, An Đức Liệt mấy năm nay luôn một mực đối đãi tốt với Lưu Dịch Tư đó là vì có thể có được của cải của Đế Quốc Huy Hoàng, chỉ tiếc là sau này tình cờ An Đức Liệt mới biết rằng, thì ra Lưu Dịch Tư vốn không muốn đem những của cải này giao cho hắn, mà là dự tính tiêu diệt hắn, hoặc là giao lại cho một hậu nhân của quý tộc Huy Hoàng, để cho họ tiếp tục phục quốc...

Sau khi biết được tin này An Đức Liệt vô cùng phẫn nộ, lửa trong lòng bùng bùng cháy lên, vì thế mà lợi dụng trong lúc Lưu Dịch Tư không chú ý đã sử dụng rượu độc đối phó với Lưu Dịch Tư, nhưng mà dù cho

Lưu Dịch Tư có bị ám sát sau khi đã trúng độc đi nữa nhưng thực lực vẫn rất đáng sợ, giết chết hai tên thuộc hạ Cửu Tinh Đẩu Tông của An Đức Liệt, làm cho tên Tây Bắc Đẩu Vương Tì Kiêu Kiệt bị thương nặng, rồi chạy ra ngoài, chuyện sau đó, nhân lúc trước khi cuối cùng bị bắt đã đem chìa khoá nhét vào tay Bạch Khởi.

Một Đẩu Hoàng đối với An Đức Liệt mà nói là một cao thủ hoàn toàn xứng đáng, đối với hắn rất có ích, nhưng của cải của Đế Quốc Huy Hoàng so với một Đẩu Hoàng mà nói... Thật ra thì cao hơn rất nhiều rất nhiều, một Đẩu Hoàng có thể phát huy được khả năng lớn nhất của mình là có thể so với một quân đoàn... Nhưng... của cải của Đế Quốc Huy Hoàng có thể rèn đúc ra vừa đúng năm mươi binh đoàn tinh nhuệ, vì thế mà An Đức Liệt động thủ với Lưu Dịch Tư... Huống chi... Lúc đầu Lưu Dịch Tư cũng chưa từng nghĩ qua là muốn giúp An Đức Liệt đoạt thiên hạ.

- Bệ hạ tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức...

Lộ Đức sau khi nghe xong liền cung kính nói, nhìn vẻ mặt đầy tức giận của An Đức Liệt, Lộ Đức như cảm, đối với vị vua này hắn là người hiểu được, dù sao năm xưa cũng đã làm việc rất lâu, vị Đại Công Tước An Đức Liệt này, Quốc vương của Vương Quốc Liệt Diễm hiện nay thực sự là một chủ soái tính tình rất táo bạo và thủ đoạn lại độc ác, người nào phục vụ không tốt đều bị mất đầu.

- Ừ... Đi đi... Khẩn trương huấn luyện tân quân, mệnh lệnh cho quân đội đóng giữ ở thành A Nhĩ Thái Sơn tử thủ ở đó cho ta, lệnh cho sáu quân đoàn ở Tây Nam toàn lực tấn công, để Nguyên soái Gia Đức ở đây, trong thời gian ngắn nhất đánh bại Gia Lăng Quan...

An Đức Liệt đập bàn một cái đầy uy nghiêm nói rằng, nói xong rồi bỏ đi, bỏ lại một đám thần tử mặt đối mặt nhìn nhau.

Người ta đều nói là gần vua như gần cọp, trước mặt An Đức Liệt đó là một biểu hiện tốt nhất, vị Quốc vương Bệ hạ này là một người chủ nói trở mặt là trở mặt, lúc vui thì sẽ cho người vinh hoa phú quý, lúc không vui thì có thể cho người chia năm xẻ bảy, nhà mất mạng vong, làm cho những thần tử như họ không dám không phục tùng, Lộ Đức kia thấy tình cảnh như vậy trong lòng càng đau khổ, vì cái ngôi vị Tể tướng này, vì để làm cho gia tộc càng phát triển, hắn đã quy hàng An Đức Liệt bán đứng Lý Tự Minh và Ba Phật Lợi Á, nhưng mà xem ra làm Tể tướng ở đây không được thoải mái như lúc còn làm Bộ trưởng Bộ Tình Báo tại Ba Phật Lợi Á rồi, tuy rằng Lý Tự Minh cũng là người sát phạt quả đoán, nhưng chí ít cũng không tàn bạo như An Đức Liệt... Làm thuộc hạ của An Đức Liệt bất cứ lúc nào cũng có thể đầu mình một nơi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

190. Chương 187: Biển Lửa Địa Ngục

Một khi chiến tranh đã đến, luôn mãnh liệt như gió bão, nhưng sự kết thúc của nó luôn không biết trước được, đến ngày thứ tám khi tin tức của Bạch Khởi được truyền đi, mệnh lệnh của Kham Tát Tư đã đến, yêu cầu Bạch Khởi tiết chế toàn bộ Quân Đoàn 35, đồng thời có quyền điều phối toàn bộ quân phòng hộ địa phương của cả Tây Nam phụ trách giữ thành, tổng số vượt qua mười vạn người...

Nhưng chỉ tiếc là các quân phòng hộ địa phương, phân tán ở khắp nơi, muốn tập hợp họ lại thì vô cùng khó khăn, cho dù sao khi nhận được mệnh lệnh Bạch Khởi lập tức phái binh sĩ hướng về các nơi ở phía Tây Nam điều chọn ra quân phòng hộ địa phương, cùng với điều động lương thảo các nơi ở Tây Nam, nhưng vẫn có một số không theo kịp, phần lớn là có một số nước xa không cứu được lửa gần.

Sự tấn công của quân Liệt Diễm rất là mãnh liệt, sáu quân đoàn binh mã không chỉ đông mà còn thiện chiến, sự tấn công của quân Liệt Diễm mãnh liệt khác thường, tuy rằng chịu sự ảnh hưởng của địa hình ở Gia Lăng Quan không có cách nào triển khai tấn công trên diện rộng, nhưng vô số những khí giới công thành, còn cả trận mưa tên gần như bao trùm cả Gia Lăng Quan, mỗi phút mỗi giây đều có vô số người chết, Bạch Khởi đã cố thủ được một tháng trong tình trạng như vậy... Đúng một tháng... Nhưng tổn thất của tháng này thật kinh người, Quân Đoàn 35 với hai mươi lăm vạn người, công thêm hai vạn người giữ thành trước đây, đã chết mười lăm vạn người, còn lại bảy vạn người mà hầu như đều bị thương, xác quân địch chất ngoài thành đã cao hơn hai mươi mét rồi, gần như lấp đầy toàn bộ phía trước Gia Lăng Quan, nếu không phải Bạch Khởi đã thiêu hủy đi một số rồi, thì e rằng thi thể hãy còn nhiều hơn.

Dự tính bước đầu, chỗ Bạch Khởi đây đã tử thương hết mười lăm vạn người, đối phương ít nhất cũng tổn thất hơn một quân đoàn rưỡi, tỉ lệ thương vong truyền thống nhất về phương diện giữ thành và công thành là 1:2, có lúc thậm chí cao hơn, dự tính bước đầu của Bạch Khởi về con số thương vong của đối phương là ba mươi vạn.

- Đại nhân... Bắt đầu từ hôm qua cho đến hiện giờ quân Liệt Diễm vẫn không ngừng tấn công, các tướng sĩ giữ thành của chúng ta đã một ngày một đêm không được nghỉ ngơi rồi, nếu như vẫn cứ tiếp tục như vậy, thần e là chúng ta sẽ không trụ nổi nữa, sự công kích của bọn chúng ngày càng mãnh liệt rồi.

Tại phía trên cùng của thành lâu, Mạt La Sâm đứng đấy nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt mà nói nhỏ rằng, mặt đầy lo âu, xem ra hiện giờ Bạch Khởi cũng đang rất lo lắng.

- Đúng vậy... Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì không được rồi, các quân phòng hộ địa phương còn mất bao lâu nữa mới đến được đây? Chúng ta ít nhất phải kiên trì một tháng... Nguyên soái Kham Tát Tư tuy đã nhận được tình báo của ta và đã phái năm quân đoàn đến đây chi viện, về phía kinh thành cũng đã phái Nguyên soái La Bá Tì đến, thống lĩnh những người này... Nhưng nếu như đợi họ đến nơi theo dự tính thì ít nhất cũng phải mất hai tháng, hiện giờ chỉ mới qua một tháng, nếu như chúng ta không có quân chi viện thì sợ rằng sẽ chống không nổi đối phương rồi.

Đứng trên thành lâu Bạch Khởi nhìn ra nơi xa những lều trại đen kịt, cùng với vô số ngọn đuốc dưới màn đêm tối đen có chút lo âu mà nói rằng.

- Vậy... Họ phải mất khoảng mười ngày thì toàn bộ mới đến được đây, nhóm binh sĩ đầu tiên phải ba ngày sau mới đến được, nhưng vấn đề ở đây là chúng ta đã có không ít người bị thương rồi, xem ra hiện giờ họ cũng chẳng cần nghỉ ngơi, hơn một ngày một đêm không nghỉ tay rồi, chúng có sáu quân đoàn với hơn một trăm vạn người, tuy rằng trong tháng này đã tổn thất không ít, nhưng theo phỏng đoán thì ít nhất chúng có một trăm vạn người... Liên tục đến chúng ta sẽ không chịu nổi đâu... Đại nhân ngài phải nhanh chóng tìm ra một giải pháp tốt mới được... Nếu không thần e rằng chúng ta đỡ không nổi rồi.

Mạt La Sâm đứng bên cạnh Bạch Khởi sốt ruột mà nói.

Thực ra thì đây cũng là một vấn đề mà Bạch Khởi đang lo lắng, đối phương tấn công một tháng rồi, lúc mới bắt đầu mỗi khi đêm đến là có thể rút quân rồi, dù sao thì ban đêm không thích hợp để đánh nhau, sau đó từ từ chuyển thành vừa mới sáng sớm đã bắt đầu tấn công, sau đó đợi đến đêm xuống mới rút quân, tháng này đã qua, đối phương cũng có vẻ lo lắng rồi, vậy mà lại bắt đầu tấn công mà không phân biệt ngày đêm, luân phiên lên trận, bất kể thương vong cũng muốn đoạt được nơi này... Hiện đã một ngày một đêm trôi qua... Nếu cứ mãi tiếp tục như vậy sợ rằng chúng ta không chống nổi nữa rồi.

- Ai... Cho đến giờ ta cũng không có biện pháp nào khác, chỉ còn biết hiệu triệu các tướng sĩ tử thủ thôi, cũng không biết tình hình chiến sự ở nơi khác thế nào, hy vọng đừng có xảy ra điều gì bất trắc, nếu không chỗ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, ai... Ta hy vọng Nguyên soái Kham Tát Tư có thể vòng qua thành A Nhĩ Thái Sơn phái ra lưỡng đạo hai quân đoàn chi viện cho phương Bắc, sau đó từ phương Bắc đánh bại đối phương rồi đánh vào trong địa bàn An Đức Liệt, để cho bọn này không thể không rút quân, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn... Chỉ sợ là kết quả càng không được khả quan.

Bạch Khởi ngồi phía trước nhìn Mạt La Sâm với vẻ sốt ruột mà nói, tình hình bây giờ, Bạch Khởi vốn không còn cách nào khác, chỉ là đao thật súng thật đối chiến, dựa vào dân số của Bạch Khởi muốn giữ âm mưu quỷ kế hay bất cứ binh pháp nào đều không được.

Có câu nói rất hay, trước mặt một lực lượng tuyệt đối bất kì âm mưu quỷ kế nào cũng không thực hiện được... Bạch Khởi bây giờ cũng gặp phải một việc ngập ngừng như vậy binh lực hai bên chênh lệch quá xa, dưới tình hình như vậy vốn không thể phát động bất kì một đợt tấn công có hiệu quả cả.

Nhưng có một điều duy nhất làm Bạch Khởi an lòng là, các binh mã mà hãn Thống lĩnh, bảy vạn người tàn dư này cho đến giờ mỗi người đều có thể được gọi là bậc thầy của sự tinh nhuệ rồi, đồng thời là vì quân pháp được mở rộng, cùng với trận chiến tàn khốc này, giữa lúc sinh tử không ít người đều đã bắt đầu từ từ đột phá, không ít binh sĩ đều đã bước vào cao tầng Đấu Sĩ, các quan tướng đều dần dần nhận được sự đột phá.

Có một ít việc nhất định cần phải được nói, tinh thần chiến đấu rèn luyện tại Thiên n Đại Lục vô cùng rộng lớn, dân thường rèn luyện tinh thần chiến đấu vì là để tăng cường sức khỏe, tuy ít có thành tựu, thường thì những người không có tài bẩm sinh thì cả đời cũng chỉ có thể dừng ở cấp bậc Cửu Tinh Đấu Sĩ, mà nói chung thì những người có tư chất bình thường mà muốn đạt đến cấp này đều ở khoảng hai mươi lăm tuổi mới có được, nhưng sau khi trải qua lần thập tử nhất sinh này không ít người đã đạt được cấp bậc Đấu Sĩ, nhưng đồng thời vẫn không ngừng đi lên, khoảnh khắc sinh tử chính là lúc luyện tập tốt nhất, không ít những binh đoàn tinh nhuệ có rất nhiều người đều thuộc cấp bậc Đấu Sĩ, không phải tất cả ai cũng là Đấu Sĩ, nhưng giống với quân đội đoàn Cẩm Vệ Quân của Ba Phạt Lợi Á như vậy một phần mười binh sĩ đều ở cấp bậc Đấu Sĩ, còn về Quân đoàn Thiết Bích, như vậy đội ngũ mà quanh năm ở vào chiến đấu sát biên giới hàng năm đều phải đánh vài trận với Thú tộc, Đấu Sĩ của họ đạt tỉ lệ 1/2... Tuy rằng bọn thuộc hạ hiện giờ của Bạch Khởi không lợi hại được như vậy, nhưng ít nhất cũng là 1/7 rồi.

Vẫn còn một điểm là tên biến thái Tiểu Huyền Vũ bên cạnh Bạch Khởi, thông qua sự truyền thụ của Bạch Khởi cho đến nay, giờ đã có thực lực của Bát Tinh Đấu Sĩ, hẳn mới rèn luyện chưa tới nửa năm... Không thể không nói rằng tên này là một kẻ hoàn toàn biến thái, khả năng trời cho đã giúp cho Bạch Khởi có chút đồ kị vượt lên tên Cô Độc Chiến Thiên ấy, còn về Cô Độc Chiến Thiên... Trận đấu của tháng này đã liên tiếp đột phá nhị tinh, đạt đến hàng Lục Tinh Đấu Linh, sự nhanh chóng của tiến cảnh làm Bạch Khởi ganh tị.

- Nhưng mà... Nếu đại nhân cố thủ... Chúng thần...

Mạt La Sâm có vẻ sốt ruột há miệng nói rằng, nhưng khi vẫn chưa nói xong thì thấy Bạch Khởi đã đi về phía thành lâu biên, thuận tay giết chết mười mấy tên lính Liệt Diễm đang xông lên thành lâu, sau đó đứng đấy nhìn chăm chú nhìn chăm chăm vào những thi thể dưới thành lâu, Cô Độc Chiến Thiên luôn hộ vệ bên cạnh người.

Trong lúc Mạt La Sâm đang nghi ngờ, Bạch Khởi ở đằng xa đột nhiên cười phá lên, cười có vẻ rất vui, cười xong Bạch Khởi liền xông ra, tinh thần chiến binh phát ra trên thân hình xanh xao, bắt đầu không ngừng tàn sát, thoáng chốc đã giết chết mười mấy người, từ bên trái thành lâu giết đến bên phải thành lâu, phàm là những binh sĩ Liệt Diễm bị trông thấy đều trở thành vong hồn dưới kiếm Bạch Khởi, tình cảnh như vậy thật làm cho lòng người rất phấn chấn, vốn là ở đây liều mình giết chóc càng làm sĩ khí tăng lên, mười mấy thang lên mây và hàng ngàn binh sĩ Liệt Diễm xông lên đều bị giết sạch, các thang mây đều hư hại, Bạch Khởi lại vì mọi người mà giành được một thời gian để nghỉ ngơi.

Những chuyện tương tự như vậy mấy ngày nay Bạch Khởi không nghỉ ngơi mà làm hết mười mấy lần rồi, nhưng lần này Mạt La Sâm lại cảm thấy có gì đó không đúng, cũng không biết vị đại nhân trưởng quân đoàn nổi điên cái gì...

- Đại nhân... Ngài đây là...

Mạt La Sâm có chút lo lắng vội vàng đến bên cạnh Bạch Khởi mà hỏi rằng, hẳn không hiểu Bạch Khởi sao lại có những hành vi lạ như vậy.

- Mạt La Sâm... Xuất động tất cả kỵ binh cho ta, để họ cưỡi ngựa nhanh về hậu phương điều dụng dầu lửa cho ta, cho họ thời gian một ngày, trong một ngày tập hợp cho ta số lượng dầu hỏa có thể tập hợp, để cho họ dùng ngựa nhanh vận chuyển đến đây, phàm là cản trở cứ giết...

Bạch Khởi cười vang, vỗ vai Mạt La Sâm nói như vậy.

- Đại nhân... Vậy ngài muốn...

Mạt La Sâm hơi không hiểu mà hỏi rằng.

- Nói nhiều như vậy để làm gì? Chúng ta không phải vẫn còn mười ngàn hậu bị kỵ binh chưa dùng đến sao? Bây giờ giữ chúng lại cũng chẳng có ích gì cứ để chúng đi là được, chẳng lẽ thời gian một ngày chúng ta đỡ không nổi sao? Đi nhanh, cụ thể làm gì đến lúc đó người sẽ biết.

Bạch Khởi cười vang mà nói như vậy, nói rồi vỗ vai Mạt La Sâm, nhìn Bạch Khởi mặt đầy vui vẻ tuy rằng không biết Bạch Khởi rốt cuộc bị làm sao... nhưng Mạt La Sâm sau đó lại nghĩ rằng Quân đoàn trưởng đại nhân đã có sắp xếp, nghĩ ra cách đối phó với địch.

Nghĩ đến đây Mạt La Sâm không còn do dự nữa, nhanh chóng đi sắp xếp mọi việc mà Bạch Khởi đã giao.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, chiến tranh vẫn tiếp diễn, lần này những tên quân Liệt Diễm đã lộ rõ quyết tâm giằng co với quân Bạch Khởi đến cùng, dưới tình trạng như vậy bên Bạch Khởi lần nữa lại phải trả giá với mấy ngàn người, để đối phương chặn đường hết một ngày, mà ngay lúc này toàn bộ kỵ binh được điều động lần lượt trở về, đem về mười mấy ngàn thùng dầu hỏa.

- Đại nhân... Dầu hỏa đến rồi...

Khi dầu hỏa được vận chuyển đến Mạt La Sâm nhanh chóng vội vàng đến bên cạnh Bạch Khởi cung kính nói rằng.

- Tốt, ra lệnh toàn bộ cung tiễn thủ, toàn bộ chuẩn bị tên lửa, để mọi người đem toàn bộ dầu hỏa ra ngoài...

Nhìn quân Liệt Diễm khắp núi đồi đang tiến đến đây Bạch Khởi lạnh cười một tiếng rồi hạ lệnh.

Tới tình trạng này rồi Mạt La Sâm không còn nghĩ ra được Bạch Khởi muốn làm gì nữa, đó là gốc rễ rồi, thế nhưng Mạt La Sâm lại không vui, trái lại mặt liền biến sắc, nói với giọng hơi run run:

- Đại nhân không phải là ngài muốn...

- Không sai... Ta muốn thiêu hủy những thi thể ấy, hắc hắc... Mấy ngày nay chúng đã chết bấy nhiêu người như vậy, chúng lại để lại nhiều thi thể như vậy, cũng không lấy về, còn lấy những thi thể này làm thang leo, đến công thành, vậy chúng ta cũng chẳng cần khách sáo nữa, trực tiếp đốt hết là xong, toàn bộ thi thể đốt hết, như vậy e rằng sẽ có trên vạn người chôn cùng, một lát nói với người của chúng ta, tên lửa phải phóng xa một chút, ta muốn toàn bộ chúng có đến nhưng không về được.

Bạch Khởi cười nhạt mà nói như vậy.

Tuy rằng ở Thiên n Đại Lục có một quy định bất thành văn đó là trên chiến trường cho phép hai bên thu hồi thi thể, trong lúc thu hồi thi thể không được công kích, người chết rồi thì thường không được thiêu hủy thi thể... Nhưng nếu như đối phương không nói đến quy định này thì, vậy Bạch Khởi hẳn cũng không cần phải nhắc đến điều này nữa.

- Thế nhưng... Người chết thì vĩ đại, các nước đều có quy định bất thành văn về việc thi thể không được thiêu hủy, nếu ngài làm như vậy...

Mạt La Sâm có chút do dự nói.

- Phí lời... Chớ má người chết vĩ đại, những người đó toàn bộ đều là phản đồ, chết chưa hết tội, và... Người ta cũng không quản quy định này chúng ta quản làm gì? Trực tiếp đốt cũng không có gì... Đốt những thi thể này có thể cản đứt công kích của đối phương, đồng thời... cũng có thể giết chết kẻ địch, tại sao không làm như vậy? Chẳng lẽ chiến sĩ chúng ta phải đao thật súng thật liều mạng với bọn họ mới là chiến đấu sao? Chẳng lẽ phải lấy tính mạng của chiến sĩ chúng ta đổi lấy tính mạng của đối phương mới gọi là chiến đấu? Thân là đại tướng, không câu lệ tiểu tiết, đương đoạn tắc đoạn, nên nhớ ở đây là chiến trường không phải là từ đường... Nếu người muốn làm một tướng lĩnh đạt yêu cầu thì người phải học cách ác hơn đối phương, độc hơn so với đối phương, què ta có một câu nói... gọi là từ bất trưởng binh, nghĩa bất trưởng tài, nếu như người muốn trở thành Tướng Quân hợp tiêu chuẩn trước tiên người nghĩ cách làm thế nào để cho binh sĩ người giảm bớt tử vong, làm sao để binh sĩ của người không hy sinh vô ích, làm sao có thể có hiệu quả hơn đi giết chết kẻ địch, không phải là làm những chuyện vô ích, người biết không?

Bạch Khởi nghe xong lời này mắng lớn đổ ập xuống Mạt La Sâm.

- Cái này... Đại nhân. Ta...

Đối với sự chỉ trích của Bạch Khởi, Mạt La Sâm không biết nên nói gì.

- Được rồi... Không có nhưng gì cả, theo mệnh lệnh của ta mà làm! Nói với quân nhân của người dĩ phục tùng mệnh lệnh vì thiên chức, ở đây ta lớn nhất... Người phải nghe ta, đi cho ta! Hồi trước ta còn vì người lâu như vậy mà không thể trở thành một vị Tướng Quân mà đáng tiếc... Nhưng Mạt La Sâm bây giờ ta cảm thấy, người không trở thành một vị Tướng Quân là một may mắn, bởi vì người sẽ đem lại không may cho sĩ binh của người! Nhanh đi cho ta !

Bạch Khởi lần nữa quát lớn một tiếng nói như thế.

Lời này những sĩ binh xung quanh nghe rõ mồm một người nào người nấy cảm kích nhìn Bạch Khởi, sau đó bắt đầu chém giết tiếp tục bỏ mạng. Có Tướng Quân như vậy bọn họ cảm thấy rất hạnh phúc rất an tâm...

Mặt La Sâm cũng không do dự theo lời Bạch Khởi đi chấp hành nhiệm vụ, sau mấy phút, hơn vạn dầu hỏa được bọn sĩ binh từ thành lâu đổ xuống, những sĩ binh Liệt Diễm quân lúc đầu còn tưởng là vũ khí gì, nhưng sau đó phát hiện hiện chỉ là dầu hỏa mà thôi, bọn họ vốn không thêm để ý, người nào người nấy vui đầu về phía trước đạp lên trên thi thể đồng đội mà lên...

Không phải bọn họ muốn làm như vậy, mà bọn Tướng Quân đốc chiến phía sau đã hạ mệnh lệnh, một giây một phút cũng không được ngừng lại, cho dù là đạp lên thi thể đồng đội, cho dù là chết cũng phải xông lên, công phá Gia Lăng Quan, cho nên bọn họ không thể không tiếp tục công kích.

Ở quảng trường rộng lớn trước Gia Lăng Quan có thể chứa hơn vạn người, bọn sĩ binh Liệt Diễm quân người trước ngã xuống, người sau lại tiếp tục xông lên, hơn mấy thước có khoảng hai vạn thậm chí nhiều hơn nữa, những con số này không phải đơn giản nhìn bằng mắt có thể thấy được, nhưng Bạch Khởi xem ra ít nhất cũng có hai vạn người.

Sau hơn hai vạn người này còn có đoàn người chi chít, người trước ngã xuống, người sau lại tiếp tục xông lên, không ngừng đem tới vô số thang mây còn có công cụ công thành, xem ra đối phương không đạt được mục đích là không từ bỏ, dưới chân bọn họ có hơn ba mươi ngàn thi thể, đắp đầy mặt đất xung quanh, nơi cao nhất đã cao tới hai mươi thước... Nơi thấp nhất cũng có một hai thước, xem ra giống như một ngọn núi chất đầy xác chết, càng có lợi cho sự công kích của quân Liệt Diễm.

Vô số dầu lửa từ trên trời đổ xuống, hơn vạn bình đựng dầu hỏa vỡ vụn, dầu hỏa sau khi vỡ vụn đều thấm vào thi thể, sau đó chảy xuôi xuống, mùi dầu hỏa nồng đặc bay từ chiến trường đến...

Thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi quơ tay một cái, bọn cung thủ đã sớm chuẩn bị sẵn lửa và cung tên, đều đứng dậy, trong thoáng chốc bắn vô số hỏa tiễn ra ngoài...

Trong thoáng chốc lửa hừng hực cháy lên, đốt hết những thi thể kia, dưới sự trợ giúp của dầu hỏa rất nhiều thời gian khoảng hơn mười giây đã cháy hết nguyên khu vực, xem ra không kém cõi chút nào so với những cao giai ma pháp của thượng cổ văn minh.

Chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ ngắn, lửa lần lượt cháy từ trên thân hai vạn người xông lên phía trước, người nào người nấy kêu thảm thiết xông về phía sau, lúc đầu khi bọn họ nhìn thấy những hỏa tiễn này đã muốn bỏ chạy, nhưng không có cách, người của bọn họ quá nhiều, phía sau rất là chen chúc, người sau nối tiếp người trước không cách nào bỏ chạy, chỉ có thể mắt trừng trừng nhìn hỏa tiễn của đối phương rơi xuống, đốt mình thành tro bụi.

Đốc chiến Gia Đức Đại Nguyên soái ngồi phía sau hậu phương Liệt Diễm quân thấy tình cảnh như thế sắc mặt biến đổi một cái vội la lên:

- Mau... Mau rút binh!

Nhưng đã tiếc đã không kịp rồi, lửa quá mạnh, quá vô tình, mấy vạn người xông lên trước không có cơ may tránh khỏi đều bị lửa đốt lên, trước Liệt Diễm quân biến lửa một mảnh, ngọn lửa hừng hực háy khắp nguyên khu vực.

Cũng may cửa lớn của Liệt Diễm quan là dùng tinh cương chế tạo, nếu không Bạch Khởi cũng không dám làm như vậy... Trong thoáng chốc lửa cháy khắp đồng cỏ, hơn vạn sĩ binh thảm thiết kêu lên, tiếng kêu thảm thiết vang hơn dăm... mọi thứ trước Gia Lăng Quan, cho người ta có cảm giác như đặt mình ở địa ngục, bọn thủ hạ của Bạch Khởi đều hoan hô, những sĩ binh Liệt Diễm kia tóc gáy dựng thẳng lên, ở bọn họ xem ra, kẻ địch của mình thật sự là quá kinh khủng.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

191. Chương 188: Huyết Chiến Gia Lăng Quan

Ngọn lửa trước Gia Lăng Quan cháy bảy ngày bảy đêm, hơn ba mươi vạn thi thể bị đốt thành tro, ngay cả cây cỏ của Gia Lăng Quan cũng bị đốt sạch không còn một mảnh, đương nhiên ngọn lửa lớn cũng đã cạn sự

công kích của Liệt Diễm quân, cho dù bọn họ người nào người nấy sốt ruột kêu oa oa, Gia Đức Nguyên soái cũng bị An Đức Liệt viết thư mắng té tát, nhưng vẫn không cách nào triển khai công kích, khi ngọn lửa lại tắt xung quanh đã trở thành một mảnh đất khô cằn, kể cả hai bên núi đá cũng hóa thành màu đen...

Bạch Khởi và những sĩ binh trong thành đều có được thời gian nghỉ ngơi trong bảy ngày này, người nào người nấy tinh thần hăng hái, khi lửa cháy xong, nước sôi còn có cục gỗ, tảng đá, cung tên được Bạch Khởi kêu chuẩn bị đã hoàn toàn chất đầy tường thành, trái ngược với cung tên và bọn sĩ binh chém giết, những thứ này đương nhiên có hiệu quả hơn trong lúc thủ thành.

Bạch Khởi thấy qua... Lúc thủ thành bọn sĩ binh sử dụng những thứ này, nhưng tần suất không quá cao, trong chiến đấu Thiên n Đại Lục thích xài đao kiếm giao chiến, đây không phải là thứ Bạch Khởi thích, bởi vì những thứ này mới là vật cần thiết để thủ thành.

Khi ngọn lửa cháy hết hoàn toàn, bọn sĩ binh thủ thành đã nghỉ ngơi đầy đủ người nào người nấy tinh thần phấn chấn, ngoài chuyện này ra năm vạn Thủ Bị quân ở địa phương đều đã đến, còn năm vạn sẽ đến trong ba ngày nữa, người ngựa của Bạch Khởi lại hồi phục đến hơn mười vạn, đây không những cho Bạch Khởi lòng tin cũng cho bọn sĩ binh lòng tin, tóm lại khi ngọn lửa này kết thúc, Bạch Khởi và những binh sĩ này người nào người nấy tinh thần phấn chấn đợi chờ trận chiến tiếp theo.

Chiến tranh rất nhanh đã tiếp tục bắt đầu rồi, vẫn giống như bình thường, công thủ song phương rất nhanh triển khai đại chiến, nhưng có thể thấy được Bạch Khởi bọn họ lần này chuẩn bị rất chu đáo, tảng đá và nước sôi cùng với cục gỗ, đã cho đối phương ném đủ mùi khở, công thành khí giới tinh tâm chế tạo vốn chịu không thấu, những bọn sĩ binh kia người nào người nấy kêu thảm thiết, song phương đều có tử thương, dù sao bọn cung thủ của đối phương cũng không phải là ăn chay mà nhân số đông đảo, nhưng thành trì của Gia Lăng quan rất cao, tác dụng của cung thủ đối phương có hạn, nếu không Bạch Khởi bọn họ cũng không cần kiên trì thời gian dài như vậy.

- Nguyên soái, cứ như vậy không được a, ngài xem. Trên thành lâu, viện quân của bọn họ đã tới, nhưng nếu như sử dụng phương pháp cũ, bây giờ tử thương của chúng ta đã hơn ba mươi lăm vạn người, gần hai quân đoàn rồi, nếu cứ như vậy...

Một quan quân Liệt Diễm đứng ở vị trí Liệt Diễm quân quan chiến đài ở phía xa đi ra chấp tay nói với Gia Đức Nguyên soái đang ngồi ở vị trí chính giữa sắc mặt tái nhợt tràn đầy u phiền.

Lời của hắn chưa nói xong, nhưng người ở đó đều có thể hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của hắn, nếu cứ như vậy trước không nói không thể phá vỡ Gia Lăng Quan, cho dù là có thể, e rằng lúc đó cũng tổn thất nghiêm trọng, một tháng tổn thất ba mươi lăm vạn người, vậy muốn đánh vỡ nơi này ít nhất còn hơn mười vạn tử vong, nhưng đây là một nửa binh lực của bọn họ, nếu như vậy... Cho dù phá được Gia Lăng Quan, đối diện với những binh mã liên tục từ phía sau kéo đến bọn họ e rằng không có bất kì cơ hội nào thắng, huống chi...

Nếu tổn thất này báo với cấp trên, như vậy An đức Liệt nổi giận sẽ có hành động và trừng phạt gì đây là điều có thể nghĩ mà biết, đến lúc đó chư vị đang ngồi ở đây e rằng đều bị liên lụy, cho nên bọn họ đều lo lắng hẳn lên.

- Ai... Người tưởng rằng ta không muốn sao? Nhưng ta có cách gì nào? Gia Lăng Quan hai bên đều là rãnh trời, muốn qua đó căn bản là không thể, về phần Gia Lăng Quan này bản thân lại là nơi dễ thủ khó công, chúng ta muốn đánh vỡ nơi này khó càng thêm khó a... Bọn người kia tử thủ lợi hại như vậy, cũng không biết rốt cuộc là ai đang chỉ huy...

Gia Đức Nguyên soái ngồi ở đó sau khi thở một hơi dài vẻ mặt không biết làm sao nói.

- Cái này...

Nghe xong lời này tập thể những người xung quanh trầm lặng, đối mặt với hung quan bọn họ không biết làm như thế nào là tốt, tuy rằng mấy ngày này bọn họ tổn thất nghiêm trọng nhưng đối phương cũng tổn thất không nhỏ, vốn cho rằng có thể đánh vỡ Gia Lăng Quan, nhưng bây giờ đối phương lại có viện quân đến, điều này khiến bọn họ có chút đau đầu không biết nên làm thế nào cho tốt.

- Đại nhân... Ta thấy cũng chưa chắc không thành... Chi bằng tập hợp cao thủ trong quân, tổ chức thành một đội cấm tử, điều động người từ sĩ quan cấp úy Giáo Quan các cấp, lựa chọn ra cao thủ Đấu Sư trở lên,

toàn bộ tập hợp lại, sau đó theo sau quân đội bình thường của chúng ta, khi người chúng ta xông lên thành lâu, sau đó chen lên, tin rằng có những cao thủ này, đánh vỡ Gia Lăng Quan không là vấn đề...

Một tướng lĩnh do dự một chút đứng ra nói như thế.

- Chỉ nhờ những cao thủ này có thể thành?

Nói thật đây đích thực là một phương pháp, cao thủ trong sáu quân đoàn này tử thương rất ít, đấu giả cấp bậc càng cao càng dễ bỏ chạy, tỷ lệ sống trên chiến trường càng lớn, cho nên cao thủ của Liệt Diễm quân tổn thương rất ít, nếu toàn bộ tập hợp lại trên Đấu Sư e rằng có hơn nghìn người, trong đó thậm chí không thiếu Đại Đấu Sư, Đấu Tinh những nhân vật như thế, dù sao các Quân đoàn trưởng ngồi ở đây đều là nhân vật cấp Đấu Tinh, thậm chí có Sư đoàn trưởng cấp bậc đạt được cấp Đấu Linh, nhưng đối với chuyện này vẫn có người giữ thái độ hoài nghi.

- Đương nhiên không phải là... Bọn cao thủ này của chúng ta xông lên, không chỉ trông chờ vào bọn họ công kích hàng phòng ngự của đối phương, nhưng chỉ cần cao thủ của chúng ta đều xông lên, tin rằng đối phó với kẻ địch trên tường còn dư dả, chỉ cần chúng ta tranh thủ đủ thời gian như vậy, đội phía sau của chúng ta một khi lên đó, đối phó với Gia Lăng Quan dễ như trở bàn tay.

Vị tướng lĩnh kia tiếp tục nói như thế.

Lời này vừa nói ra những người xung quanh mắt sáng lên, Gia Đức Nguyên soái lúc đó đập bàn nói:

- Tiếp tục công kích, tập hợp tất cả các cao thủ trong quân trên cấp Đấu Sư, ngoại trừ quân đội chủ quản, những người khác toàn bộ tập hợp, do người Thống lĩnh... Ba ngày sau tiến công Gia Lăng Quan!

Về phần tại sao là ba ngày tất cả mọi người đều có thể lý giải, đây bởi vì Gia Đức Nguyên soái phải tiêu hao thực lực của kẻ địch, không ngừng tiêu hao kẻ địch, để kẻ địch mệt mỏi, đồng thời cũng cho mình thời gian ba ngày chuẩn bị, dù sao hơn nghìn cao thủ cùng một lúc tập hợp không phải một sớm một chiều có thể lập tức hoàn thành.

Trong chớp mắt chiến đấu đã qua ba ngày rồi, ba ngày đánh rất là dị thường thảm liệt, xe luân chiến vẫn không ngừng luân chuyển, Liệt Diễm quân dường như ngoài cái này đã không còn cách nào khác, nhưng chỉ là xa luân chiến này đã gây cho bên Bạch Khởi tổn thất không nhỏ, nhất là những Thủ Bị quân mới gia nhập vào ngày thường ít được huấn luyện vốn không thiện chí, tử thương nghiêm trọng, tuy rằng hơn vạn người đã đến, nhưng binh mã trong tay Bạch Khởi vẫn giữ nguyên hiện trạng mà thôi... Chỉ có mười hai vạn người... Năm vạn người kia trong vòng ba ngày chiến đấu không ngừng nghỉ hầu như tử vong hết trong chiến đấu, đương nhiên chỉ ít cũng giết chết mười vạn người của đối phương.

Nhưng... Tất cả thủ thành khí giới, như cục gỗ, nước sôi, cung tên, v.v. đều gần như đã tiêu hao hết, cung ứng của hậu phương đã sắp theo không kịp rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy không cần phải hỏi bọn người Bạch Khởi sẽ chống đỡ không nổi.

Vào rạng sáng ngày thứ ba, chiến đấu vẫn rất ác liệt, mỗi một phút mỗi một giây đều có người tử thương, Bạch Khởi vừa mới thay ca với Mạt La Sâm nghỉ ngơi một đêm lẫn nửa đứng trên thành lâu, những sĩ binh bên cạnh Bạch Khởi đại đa số là Thủ Bị quân địa phương, về phần thủ hạ Quân Đoàn 35 của Bạch Khởi đều đi nghỉ rồi, mấy ngày nay bọn họ đã rất mệt, với lại buổi sáng chiến đấu không ác liệt lắm, cho nên Bạch Khởi để bọn họ đi nghỉ để lát chiến đấu tốt hơn, đồng thời những thành viên bị trọng thương nhẹ cũng cần băng bó một chút nếu không thương nhẹ cũng trở thành thương nặng.

- Sát a! Sát a!

Tiếng trống của kẻ địch không ngừng kêu gào công kích, bọn Thủ Bị quân địa phương kia người nào người nấy liều mạng cản lại, nhưng vẫn có chút không thích ứng nhưng dưới sự dẫn dắt của bọn thủ hạ tinh nhuệ của Bạch Khởi bọn họ cũng rất là liều mạng, mấy ngày nay rất nhiều người bọn họ đã quen với việc sao đi chiến đấu, cũng đã gia nhập vào hàng ngũ quân chính quy.

Chiến đấu vẫn ác liệt như vậy, Bạch Khởi ở đó chỉ huy đồng thời, cũng đích thân ra trận giết địch, khi trận chiến đánh tới lúc gay gắt, đột nhiên có hơn nghìn kẻ địch thân phát ra đấu khí sáng rực xông tới, như con cò tiến vào bầy dê, người nào người nấy bắt đầu tàn sát, những người này cấp thấp nhất cũng là Đấu Sư, trong đó có hơn trăm Đại Đấu Sư cùng với hai ba Đấu Linh, những người này đột ngột xông vào, khiến

Bạch Khởi và thủ quân có chút thua vì không kịp phòng ngự, giống như một đàn sói đi vào trong đàn dê bắt đầu tàn sát, sau lưng bọn họ sĩ binh Liệt Diễm quân liên tục không ngừng xông lên phía trước...

- Chết tiết... Không xong rồi... Chiến Thiên... Lên theo ta! Thối kèn lệnh! Toàn quân tham chiến!

Thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi hét lớn một tiếng nói như thế, nói xong lập tức xông ra ngoài, đầu khí màu xanh trên thân sáng lạn rực rỡ, theo sau là Độc Cô Chiến Thiên đầu khí màu xanh hai lờ không nói cầm cây kiếm lớn của mình cũng xông theo ra ngoài, theo đó kèn hiệu lệnh thối lên.

Mười mấy vạn thủ binh nghe thấy hiệu lệnh đều cầm vũ khí xông ra ngoài, xông lên thành lâu, người nào người nấy chỉ chút liều mạng xông lên thành lâu, bọn cao thủ kia lần lượt cản lại, Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên bắt đầu chém giết.

Mục tiêu của Độc Cô Chiến Thiên là những loại nhân vật như Đại Đấu Sĩ, Đấu Sư, mục tiêu của Bạch Khởi rất đơn giản... Đó là Tam Tinh Đấu Linh kia, bọn họ là mục tiêu của Bạch Khởi.

Kiểm của Độc Cô Chiến Thiên đi qua rất thuận lợi, chỉ cần những người đến gần hắn toàn bộ phải chết, bất luận là cao thủ cấp bậc như thế nào cũng là sĩ binh bình thường, gần như không một ai phù hợp với Độc Cô Chiến Thiên, cây kiếm đen kia như bánh răng lấy mạng người, những nơi đi qua vô cùng thuận lợi.

Về phần Bạch Khởi bên này trực tiếp nhắm vào Tam Tinh Đấu Linh cường giả kia, công kích đột ngột giết chết một tên trong số đó, một đao chặt đầu của đối phương xuống, sau đó cảnh tỉnh hai tên cao thủ của đối phương, hai tên cao thủ của đối phương dẫn theo mười mấy Đại Đấu Sư còn có hơn mười Đấu Sư vây Bạch Khởi vào vị trí chính giữa, bắt đầu tiến công...

Bạch Khởi nhắc tay một cái mục tiêu chỉ thẳng vào cổ họng một tên Đấu Linh của đối phương, những người còn lại kinh hãi kêu lên cùng nhìn về phía Bạch Khởi, điều này khiến Bạch Khởi không trôi chảy chỉ làm trọng thương đối phương, dù sao Bạch Khởi cũng là một Cửu Tinh Đấu Tông hàng thật giá thật tuy rằng không thể giết chết đối phương nhưng cũng cho đối phương bị thương không nhỏ, những người này muốn cản Bạch Khởi không phải là chuyện dễ...

Chém giết bắt đầu rồi, bất luận những sĩ binh từ dưới xông lên hay những cao thủ cản trở bọn họ, hay là Độc Cô Chiến Thiên và những người xông lên, hoặc là những người ở nơi xa hơn trăm dặm, những sĩ binh ở gần ngàn dặm trên thành lâu người nào người nấy bắt đầu chém giết kịch liệt, đương nhiên cũng bao gồm Bạch Khởi trong đó.

Bạch Khởi bọn họ ở đây cao thủ không nhiều, nhưng có Độc Cô Chiến Thiên và Bạch Khởi hai tên biến thái này ở đây, đối phương không ngừng có người tổn thất, bọn họ cản lại cao thủ xông lên từ hai bên cầu thang rộng lớn, cao thủ bị giết chết cũng không ít, dù sao Bạch Khởi bọn họ có thể nói là người đồng thể mạnh, tuy rằng bọn sĩ binh không phải là đối thủ của những cao thủ kia đơn độc chiến đấu chết là cái chắc, nhưng bọn sĩ binh người đồng thể mạnh, không sợ sống chết, những cao thủ này lại không phải là cấp bậc tuyệt cao, cũng chẳng qua là Đấu Sư, Đại Đấu Sư mà thôi, bọn họ cũng là người, cũng biết mệt mỏi, cũng có sai lầm, cho nên chỉ cần có chút sơ suất sẽ vô tình bị giết chết, hưởng hồ những sĩ binh bên dưới không ngừng tràn lên, ở bên Bạch Khởi bọn họ còn có hơn tám nghìn cung thủ, những tên cung thủ bổ sung vào đây tuyệt đối là những tay lão luyện, bắn một phát cũng giết chết không ít người.

Trên tường thành có hơn hai vạn thủ quân, nhưng sau khi bị công kích chết hơn nghìn người, người ngựa của đối phương lại liên tục không ngừng xông lên, bây giờ đã tử thương hết rồi, khi Bạch Khởi giết chết những người bao vây xung quanh mình, lúc Độc Cô Chiến Thiên vẫn đang tàn sát, lúc bọn thủ hạ của Bạch Khởi, những sĩ binh Quân Đoàn 35 cùng với thủ vệ quân địa phương xông lên, trên tường thành đã toàn là Liệt Diễm quân với quân phục màu vàng.

- Sát a... Giết cho ta ~~ Giết toàn bộ những tên khốn này cho ta!

Bạch Khởi xung phong đi đầu quá lớn, nói xong như một chiếc chiến xa không thể ngăn cản từ bên trái dẫn bọn thủ hạ của mình xông lên giết, một bên Độc Cô Chiến Thiên đại sát khí này cũng dẫn quân đội xông lên...

Tuy rằng bây giờ trên thân Độc Cô Chiến Thiên xuất hiện vô số vết thương, sau lưng Bạch Khởi bị người bắn ba mũi tên, thoát nhìn giống như con nhím, trên thân cũng toàn là máu vai trái cũng bị đâm bị thương,

nhưng hai người không có chút ngừng nghỉ nào, dẫn bọn sĩ binh xông lên.

Đối với quan trên xung phong đi đầu của mình, bọn sĩ binh ngoài kính phục còn vui mừng, dù sao quan trên như vậy không thấy nhiều, huống hồ hắn còn trẻ tuổi như vậy mà yêu thương sĩ binh chuyện gì cũng lo nghĩ cho sĩ binh, rất nhiều người của Quân Đoàn 35 đã tự thề là thề chết tận trung với Bạch Khởi, về phần những Thủ Bị quân địa phương sau này đối với Bạch Khởi tràn đầy kính nể và sùng bái, sự báo đáp của bọn họ lúc này dành cho Bạch Khởi là dũng khí và lực chiến đấu không gì so sánh được.

Mặt trời chiều ngã về phía Tây đã tàn sát tròn một ngày, thành lâu của Gia Lăng Quan bị máu tươi nhuộm đỏ, khắp nơi đều là thi thể, máu từ trên thành lâu chảy xuống chảy trực tiếp vào trong thành, vô số thi thể từ trên trời rơi xuống, hoặc là rơi vào bên trong thành hoặc là phía ngoài thành hoặc là phía trong thành, tử thương vô số.

Trải qua nguyên ngày chiến đấu kịch liệt, Bạch Khởi còn có Độc Cô Chiến Thiên hai người đã song song hư thoát, khi mà đuổi địch xuống thành lâu trên người Bạch Khởi lại có thêm hai vết thương và Độc Cô Chiến Thiên toàn thân là máu cùng ngồi ở đó thở hồng hộc bên thành lâu... Bọn sĩ binh cũng người nào người nấy liều mạng tàn sát, cuối cùng sau khi đuổi kẻ địch xuống thành lâu kẻ địch đã lui binh rồi...

Ngày này chiến đấu kịch liệt, có thể nói là từ khi Bạch Khởi thủ thành là lần gặp nguy hiểm nhất, nếu không phải là Bạch Khởi thay ca đến trên thành lâu, nếu không phải Bạch Khởi có thực lực Cửu Tinh Đấu Tông, nếu không phải Độc Cô Chiến Thiên quá mạnh mẽ, nếu không phải là bởi vì bọn sĩ binh không cần mạng liều chết, e rằng Gia Lăng Quan lần này đã thất thủ rồi...

Chiến đấu ngày này... Thủ quân Gia Lăng Quan tử thương hơn bốn vạn người... Trong số đó đa số là người của Thủ Bị quân địa phương, Quân Đoàn 35 của Bạch Khởi chỉ trả giá bằng năm nghìn người, ngoài ra ba mươi vạn năm nghìn người đều là Thủ Bị quân địa phương, lúc đó trên thành lâu căn bản là Thủ Bị quân địa phương, và thực lực của Thủ Bị quân địa phương quả thật không bằng Quân Đoàn 35...

Lúc đầu phỏng chừng đối phương chỉ ít tổn thất hơn năm vạn người, thậm chí nhiều hơn... Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng nhất là đối phương tổn thất nhiều cao thủ, những quan thủ này hiển nhiên toàn bộ là quan quân, hệ thống chỉ huy của đối phương e rằng phải chịu đả kích rất lớn...

Thắng thắn mà nói đòn này của đối phương quả thật có chút bất ngờ thua không kịp phòng, nếu không phải là gặp phải Bạch Khởi có thể sẽ thành công, nhưng đáng tiếc cuối cùng bọn họ đã thất bại, và cũng vì vậy mà trả cái giá rất đắt.

- Quân y... Quân y... Nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút... Đại nhân ở đây. Ở chỗ này...

Một người sĩ binh còn chưa băng bó kéo theo vài vị quân y đi lên thành lâu, máu trên thân không ngừng chảy, nhưng hắn không lo thứ này, kéo quân y chạy về phía Bạch Khởi, những sĩ binh còn lại mặc dù người nào người nấy cũng bị thương, nhưng không có bất kì lời oán trách nào sau khi nghe thấy âm thanh này tập thể nhường ra một con đường cho sĩ binh kia còn có những vị quân y kia, chỉ chốc lát bọn họ đã đến trước mặt Bạch Khởi, Mặt La Sâm sau khi băng bó một chút cũng vội chạy đến.

- Đại nhân... Người không sao chứ... Ta đến băng bó cho người...

Một vị quân y vội vàng chạy tới ân cần hỏi.

- Không sao... Các người không cần lo cho ta, cứu chữa sĩ binh trước...

Bạch Khởi quơ tay nói, nói xong đứng dậy, tay giơ ra phía sau nắm ba cây tên còn cắm sau lưng, sau đó cắn răng một cái trong thoáng thốc nhổ ra, thuận tay lấy một miếng vải, sau đó xé áo ngoài của mình, sau khi tẩm một ít thuốc, băng bó một chút, sau đó dùng tấm vải quấn thân trên mình lại, thuận tay cầm một cây trường đao quát:

- Tất cả các quân y cứu chữa cho binh sĩ trước... Tất cả các kỵ binh sinh hoạt làm cơm, nghỉ ngơi cho tốt, sau bữa tối theo ta đột kích quân địch!

Lời của Bạch Khởi khiến mọi người trước tiên là sững người, ai cũng không nghĩ đến trong trạng thái này Bạch Khởi lại nói ra những lời như vậy, nhưng sững người một chút những kỵ binh dưới kia lần lượt hô lớn:

- Vâng... Đại nhân...

Nói xong một chút cũng không do dự lập tức bắt đầu chuẩn bị, trang bị yên ngựa cho chiến mã của mình, lấy ra áo giáp và vũ khí, tỉ mỉ lau chùi, chuẩn bị đêm xuống theo đại nhân đi tàn sát một phen.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

192. Chương 189: Tập Kích Doanh Trại

Số kỵ binh trong tay Bạch Khởi vốn không nhiều, trong đó bao gồm kỵ sĩ Thủ Bị quân đến từ địa phương, tổng số những kỵ binh này vốn hơn năm vạn. Nhưng rất nhiều người đã tham gia vào thủ thành, Bạch Khởi chỉ để lại một vạn người tinh nhuệ nhất đảm nhiệm hậu cần, là để khi cần có thể dùng, tuy rằng những người này cũng tham gia thủ thành, lúc nguy cấp cầm vũ khí xông lên thành lâu gần như người nào cũng bị thương, nhưng là bộ đội duy nhất trong tay Bạch Khởi hoàn hảo không tổn hao gì, để lúc cần thiết có thể công kích đối phương.

Đã kích này không cầu trí mạng, chỉ cầu đánh bất ngờ, có thể giết nhiều kẻ địch càng nhiều càng tốt, đó chính là thắng lợi, sự suy giảm của kẻ địch đối với Bạch Khởi mà nói đó là chuyện tốt, bởi vì thủ quân của Gia Lăng Quan này thật sự không đủ dùng, nếu không nghĩ hết cách đi đã kích kẻ địch, đi giết chết kẻ địch e rằng thủ hạ của mình cầm cự không nổi.

Nửa đêm, hôm đó nghỉ ngơi một hồi sau buổi cơm, trăng trên trời đã lên tới đỉnh, tinh quang sáng rực trong màn đêm, Gia Lăng Quan tọa lạc ở ngọn núi này bình yên lạ thường, chiến đấu buổi sáng kết thúc, Liệt Diễm quân bị đã kích rất lớn, một lần tổn thất hơn nghìn cao thủ, chết hơn mấy vạn người, tổn thất cực lớn, sĩ khí hạ, và những người này toàn bộ là cao thủ trong quân được điều đi, đại đa số những người này đều là quan quân, đây cũng tạo ra sự hỗn loạn trong quản lý của Liệt Diễm quân, trong thoáng chốc bọn họ có cảm giác luống cuống tay chân, không có một, hai ngày thời gian là rất khó điều chỉnh, cho nên lúc công kích thất bại triệt để bị đuổi xuống thành lâu thế tiến công đã dừng lại rồi, tuy rằng có chút không cam, nhưng không làm gì được, ngoại trừ rút lui, Gia Đức Nguyên soái cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, đẩy mạnh công kích không những không có bất kì thành tích nào, ngược lại khiến cho bọn thủ hạ của mình nhân tâm tư loạn.

Cho nên Gia Đức Nguyên soái thân là một Tướng Quân cầm binh đã lâu, đã từng là phó tướng của An Đức Liệt, Đại Nguyên soái của Vương Quốc Liệt Diễm, Gia Đức Nguyên soái vào lúc này lựa chọn rút lui, trải qua lần đột kích bất ngờ không thành này, quân tổn thất nghiêm trọng, sĩ khí hạ, cho nên không thể không tu dưỡng điều chỉnh hai ngày, nếu không sẽ gây nên trong lòng sĩ binh sự bất mãn và khủng hoảng, vậy thì không thể bù đắp được rồi.

Trong lúc Liệt Diễm quân nghỉ ngơi, trong Gia Lăng Quan này lại không bình yên, Bạch Khởi thân mặc áo giáp tay cầm mã tấu, cưỡi trên lưng chiến mã, lạnh lùng nhìn hơn vạn sĩ binh xếp hàng thẳng tắp trước mặt cao giọng hô:

- Tối nay... Các người sẽ theo ta ra quan sát chiến, ở đây... Gia Lăng Quan là nơi tử thủ của chúng ta... Các người ở đây tạm thời là an toàn, ít nhất kẻ địch một ngày chưa đánh vỡ Gia Lăng Quan các người có thể sống thêm một ngày, nhưng một khi theo ta ra ngoài... Như vậy các người có lẽ sẽ cứu tử nhất sinh... Thậm chí toàn quân bị diệt, bởi vì trước mặt chúng ta kẻ địch chỉ ít có hơn chín mươi vạn, chúng ta chỉ có một vạn người, một vạn kỵ binh... Đêm nay chỉ cần chúng ta ra ngoài thì đừng mong từ thành đi vào, ta sẽ cho người chuẩn bị dây thừng trên tường thành, lần này chúng ta đi có lẽ sẽ là thập tử vô sinh... Nhưng ta vẫn để các người đi, theo các người đi, bởi vì... Đêm nay là một cơ hội tốt, ta tin chỉ cần chúng ta ra ngoài bất luận là sống hay chết đều khiến cho bọn người bên ngoài khắc cốt ghi tâm, ta tin rằng chỉ cần chúng ta ra ngoài... sẽ khiến cho lòng quân của bọn họ đại loạn, ta tin rằng chỉ cần chúng ta ra ngoài sẽ cho đối phương một đã kích trầm trọng... Bây giờ... ta muốn các người cũng biết, chúng ta sẽ không có bất kì quân chi viện nào nữa, quân chi viện của chúng ta nhanh nhất cũng phải hai mươi ngày mới tới, thậm chí lâu hơn nữa mới tới... Trước đó... Chỉ có thể trông vào chúng ta... Chúng ta còn tám vạn người... Tám vạn người không đủ để chúng ta cản đường công kích của đối phương, thậm chí mười ngày chúng ta cũng không cầm cự nổi, bởi vì chúng ta có rất nhiều người đã mệt rã rời rồi, bởi vì rất nhiều người của chúng ta đã bị thương, nếu cứ như vậy chúng ta không cách nào cầm cự nổi, cho nên chúng ta phải giết ra ngoài... Như vậy chúng ta

mới có thể dốc hết khả năng quấy nhiễu đối phương cản bước của đối phương... Các người... Đồng ý theo ta đi không?

- Đồng ý... Đồng ý... Đồng ý!

Hơn vạn người đồng thanh hô.

- Các người sợ chết không?

Bạch Khởi lần nữa hỏi.

- Không sợ... Không sợ!

Hơn vạn người đồng thanh hô.

- Tốt... Nếu đã như vậy. Lên ngựa... Chúng ta đồng sinh cộng tử!

Bạch Khởi nghe xong lời này nhún vai hô như thế.

- Cùng Tướng Quân đồng sinh cộng tử... Đồng sinh cộng tử!

Hơn vạn kỵ binh đã sớm nghẹn ngào, sau khi nghe xong lời này hai lời không nói xoay người lên ngựa, rút ra mã tấu một cách chính tề, sau đó hàng ngũ ngay ngắn dưới sự dẫn dắt của Bạch Khởi, sau khi cửa lớn tinh cương dày nặng từ từ mở ra toàn bộ xông ra ngoài.

Chi nha nha...

Cánh cửa tinh cương kia bị hơn trăm đại hán từ từ đẩy ra, Bạch Khởi dẫn theo hơn trăm kỵ binh mặc áo giáp màu đỏ toàn bộ xông ra ngoài, để lại một trận bụi mù, sau khi bọn họ xông ra ngoài cánh cửa lớn từ từ đóng lại.

Nơi dừng chân của Liệt Diễm quân cách Gia Lăng Quan không xa chỉ khoảng một dặm, cưỡi chiến mã chỉ trong thoáng chốc đã đến, tiếng hô hồi nãy trong Gia Lăng Quan quân doanh Liệt Diễm quân ở xa cũng có thể nghe thấy, chỉ là không rõ mà thôi, nhưng bọn họ vốn không để ý, bởi vì trong Gia Lăng Quan thường có những âm thanh như vậy, Bạch Khởi thường thích trong đêm cổ vũ lòng người, bởi vì bữa sáng hẳn vốn không có thời gian đi làm như vậy.

Lúc Bạch Khởi dẫn theo đại đội binh mã giết tới, những thủ vệ binh mã của Liệt Diễm quân căn bản chưa phản ứng lại kịp, người nào người nấy sững người ở đó, lúc đại đội binh mã đến bọn sĩ binh phụ trách xung quanh trước là sững người sau đó bắt đầu vội vàng hô lên, lời còn chưa kịp hô đã bị đoàn ngựa hò hét kia chặn thành thịt vụn, Bạch Khởi thống lĩnh người ngựa của mình trực tiếp xông vào, gần như không gặp phải bất kì sự chống lại nào xông vào trong đại doanh của đối phương, triển khai tàn sát.

Không thể không nói hàng phòng ngự của Liệt Diễm quân thật sự rất tệ, bọn họ thậm chí căn bản không có bất kì sự chuẩn bị nào, không có một chút giác ngộ trạng thái chiến tranh, nhưng nghĩ lại cũng phải... Bọn họ có sáu quân đoàn, tuy rằng những ngày này thành viên giảm nghiêm trọng, nhưng mà mười vạn người vẫn có thể có, Bạch Khởi có bao nhiêu? E rằng chỉ bằng một phần mười của bọn họ, Liệt Diễm quân tuy rằng công thành bất lợi, tử thương vô số, nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ tới Bạch Khởi thống lĩnh quân chủ động công kích, cho nên... Bọn họ vốn không có bất kì sự chuẩn bị nào.

Nhưng ai cũng không nghĩ đến Bạch Khởi lại ra tay thật, dẫn theo một vạn kỵ binh xông vào như vậy, thấy người thì giết, như đi vào chỗ không người, bọn kỵ binh người nào người nấy đốt cháy ngọn đuốc, bỏ vào các lều ở đây, sau đó không quản chuyện dư thừa theo người ngựa đại nhân không ngừng đuổi giết về phía trước.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu trong loạn quân này tuyệt đối không thể tụt lại phía sau, một khi tụt lại phía sau, chết là cái chắc... Cho nên mỗi người đều theo sát bước tiến của Bạch Khởi, thấy người thì giết, không ngừng đi xuyên qua trong đại doanh này, đốt vô số ngọn đuốc, đốt nguyên cái quân doanh...

- Chết tiệt... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì... Xảy ra chuyện gì rồi?

Gia Đức Nguyên soái đang cùng bọn tướng lĩnh trong buổi họp buồn rầu đang bàn làm sao giải quyết hậu quả chuyện ban sáng, nghe thấy bên ngoài có tiếng hỗn loạn thì chạy ra, nhưng không ngờ trước mặt bọn họ bây giờ là một vùng biển lửa.

Lều trước mặt bọn họ gần như toàn bộ bị đốt sạch, vô số chiến mã hí lên, chiến mã không người cưỡi chạy tứ tung giẫm đạp lên không ít người, bọn sĩ binh quân áo chưa kịp sửa sang cầm vũ khí chạy lại, có người thậm chí vũ khí còn chưa kịp cầm chỉ mặc một cái quần, cởi trần trên thân xông ra, Gia Đức Nguyên soái lập tức bắt một tên sĩ quan cấp úy chạy hoảng loạn quát lên.

Hắn thế nào cũng không thể lý giải nổi tại sao lúc này còn đang tốt lành, trong chớp mắt lại trở nên hỗn loạn như vậy...

- Đại nhân... Đại nhân... Kẻ địch... Kẻ địch giết tới nơi rồi... Toàn bộ là kỵ binh... Bọn họ đột kích doanh trại!

Vị sĩ quan cấp úy kia hoảng loạn nói.

- Cái gì! Bọn họ có bao nhiêu người!

Sắc mặt của Gia Đức Nguyên soái biến đổi âm thanh cao tám độ quát lên như thế, hắn vốn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế này, trong cùng lúc quát lên Gia Đức Nguyên soái trong lòng nhin không được nghĩ:

- Chẳng lẽ... Chi viện quân của Vương Đô nhanh như vậy đã đến rồi?

Nhưng lời của vị sĩ quan cấp úy kia rất nhanh khiến hắn bỏ đi sự lo âu này, bởi vì vị sĩ quan kia lắp bắp nói rằng:

- Không... Không biết. Đại khái... Có hơn một vạn...

Bốp!!!

Gia Đức Nguyên soái nghe xong lập tức cho đối phương một bạt tay vang dội. sau đó hung tợn quát:

- Khốn nạn... có hơn một vạn kỵ binh mà các người thành ra thế này, ta bình thường sao dạy các người? Chúng ta có tám mươi vạn... Tròn tám mươi vạn người... Chẳng lẽ không cần nổi hơn vạn kỵ binh sao? Truyền mệnh lệnh của ta, toàn quân chuẩn bị chiến đấu... Kêu gọi tất cả các kỵ binh của các lều trại xuất binh ngăn chặn bọn họ!!! Ta muốn bọn họ có tới mà không có về!

- Vâng...

Bọn kỵ binh xung quanh lập tức chấp tay nói như thế, nói xong vội vàng đi truyền lệnh, nhưng quân doanh quá lớn, vô cùng hỗn loạn e rằng đợi bọn họ truyền lệnh cũng cần một hồi lâu...

Quả thật bọn họ tốn không ít thời gian, đợi bọn kỵ binh hoàn toàn tập hợp đã tốn hết một tiếng đồng hồ, Bạch Khởi dẫn người ngựa của mình tự do tự tại giết mấy người qua lại, tuy rằng cũng gặp phải trở ngại và chống cự, cũng có tổn thất nhưng đối với thành quả chiến đấu của Bạch Khởi bọn họ mà nói gần như là có thể xem nhẹ không so đo.

Bạch Khởi bọn họ cứ như thế đánh vào những sĩ binh kia không chuẩn bị bị bọn họ đánh tới thua xiểng liểng, không ít người còn không biết xảy ra chuyện gì đã bị chém chết, càng có nhiều người bị chết dưới ngọn lửa hùng hực của Bạch Khởi bọn họ, vào đêm tối không có sự chuẩn bị gì rất nhiều người đã bắt đầu nghỉ ngơi, lúc bọn người Bạch Khởi công kích có rất nhiều người còn chưa phòng bị, đại doanh của Liệt Diễm quân biến thành một vùng biển lửa, khắp nơi đều có lửa đang cháy, Bạch Khởi bọn họ tập kích bất ngờ trả giá không đến hai nghìn người giết chết ít nhất ba nghìn người của đối phương, người bị thiêu chết càng không thể đếm được.

Thành quả chiến tranh như vậy Bạch Khởi cũng thỏa mãn rồi, chuyển biến tốt thì thu quân, chính là kế sách của Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi không chiến đấu tiếp xuống dưới nữa, nếu tiếp tục giao đấu, Bạch Khởi biết rằng những người của mình có thể phải thực sự ở lại đây vĩnh viễn.

Tuy rằng Bạch Khởi lúc rời khỏi Gia Lăng Quan nói với những tướng sĩ này là chết chắc không cần nghi ngờ, thập tử vô sinh, nhưng đó là vì khích lệ sĩ khí, khiến các binh sĩ này thêm dũng mãnh tác chiến, Bạch Khởi thật chưa nghĩ qua là muốn mọi người cùng chết nơi đây, Bạch Khởi lại không phải là thẳng góc có

đầu bị lửa đá, không phải là thăng ngọc đương nhiên sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như vậy, vì để giết kẻ địch mà bán rẻ mạng sống mình, chuyện như vậy Bạch Khởi làm không được.

Nói câu không nên nói, Bạch Khởi loại người này có chút giống Tào Tháo, đương nhiên không bằng Tào đại ca người bị như thế, nhưng nói sao đây cũng được tính là một người độc ác, nếu chuyện chết chắc không cần nghi ngờ hẳn không làm cũng sẽ không để người khác đi làm, thật ra nói câu thực tế nhất, An Đức Liệt nắm chính quyền hay Lý Tự Minh nắm chính quyền đều như vậy, tuy rằng Bạch Khởi tận trung với Ba Phạt Lợi Á, nhưng nếu Ba Phạt Lợi Á thật sự thất bại, cùng lắm thì xoay người bỏ chạy, Thiên n Đại Lục lớn như thế, lại không chỉ có Ba Phạt Lợi Á một quốc gia, liều mạng là có thể, nhưng chuyện chết chắc Bạch Khởi có chết cũng sẽ không làm.

- Rút lui! Các huynh đệ xoay người theo ta giết trở về!

Bạch Khởi hô lớn một tiếng dẫn theo tám nghìn kỵ binh còn dư lại xoay người quay đầu giống như một cơn lốc màu đen hướng về hậu phương quơ mã tấu trong tay mình giết trở về.

Trên đường rút lui tuy rằng gặp phải một ít chống cự, nhưng vẫn không có vấn đề gì, lúc mắt nhìn sắp đến tường thành, sắc mặt Bạch Khởi trong thoáng chốc trầm xuống, bởi vì vô số kỵ binh xuất hiện phía trước chính diện bọn họ, sau lưng bọn họ cũng có hơn vạn kỵ binh theo sát phía sau, phải biết kỵ binh không phải là dùng để công thành, dù sao Liệt Diễm quân có ưu thế tuyệt đối, vốn không cần lãng phí kỵ binh bảo bối đi công thành, cho nên Liệt Diễm quân tuy rằng cũng tổn thất nghiêm trọng, nhưng kỵ binh vẫn không có bất kì tổn thất nào, vẫn giữ nguyên khoảng hai mươi vạn kỵ binh...

Hai mươi vạn kỵ binh đánh với tám nghìn kỵ binh đã hết sức mệt mỏi hậu quả như thế nào có thể nghĩ mà biết, nhìn vô số binh mã gào thét xông đến, mặt đất đã bắt đầu rung động có không ít người trong lòng căng thẳng hẳn lên, trên mặt bọn sĩ binh theo sau Bạch Khởi xuất hiện vẻ tiên quyết.

- Các huynh đệ các người sợ không?

Bạch Khởi giơ mã tấu trong tay lên quát lớn.

- Không sợ! Không sợ! Thề chết theo đại nhân...

Tất cả mọi người đồng thanh hô.

- Tốt... Vậy theo ta giết! Tường thành đang ở trước mắt... Tiến lên chúng ta sẽ có con đường sống, nếu không tiến lên sẽ chết ở đây, nhưng cho dù chết... Cũng không thể bỏ qua như thế cho bọn họ... Theo ta tiến lên...

Bạch Khởi quát nói, trong lúc nói chuyện hai chân thúc ngựa như thế trước tiên xông lên, mục tiêu thẳng tiến về những kỵ binh ở xa kia.

Đinh đinh đang đang!

Tiếng tàn sát thoáng chốc vang lên, tiếng kim loại giao nhau không dứt bên tai, kỵ binh song phương đan vào nhau, triển khai vật lộn tàn khốc, Bạch Khởi dẫn đầu không ngừng nghỉ dẫn theo những người phía sau mình xông ra ngoài, dấu khí màu xanh trên thân Bạch Khởi như xe tăng vô địch những nơi đi qua xác chết đầy đường, bọn sĩ binh theo sau Bạch Khởi cũng cùng xông lên, hộ vệ phía sau theo sát bên cạnh Bạch Khởi, cùng chém giết kẻ địch.

Nhưng người theo sau Bạch Khởi càng ngày càng ít, mỗi thời mỗi khắc đều có người chết, Bạch Khởi tận mắt nhìn thấy có binh sĩ đỡ đao kiếm giữ mình, dùng thân thể yếu đuối kia của mình để hộ vệ mình, có người dùng ngực cản trở cây thương dài của đối phương mở đường cho mình, những thứ này đều khiến mắt Bạch Khởi ướt.

Nhưng Bạch Khởi vẫn không ngừng nghỉ hẳn vẫn quơ vũ khí trong tay mình không ngừng xông lên trước, không phải là hẳn không muốn ở lại báo thù cho thủ hạ mình, bọn họ đều là những anh hùng giao mạng sống cho mình, vì mình mà chết, Bạch Khởi lẽ ra phải báo thù cho bọn họ, nhưng không phải là Bạch Khởi không muốn, mà là không thể, bởi vì Bạch Khởi một khi dừng lại, như vậy hậu quả có thể nghĩ mà biết, những người theo sau Bạch Khởi e rằng sẽ chết sạch, một khi Bạch Khởi dừng lại những sĩ binh tuân theo ý chỉ của hắn cũng sẽ dừng lại, trên chiến trường một khi dừng lại như vậy sẽ tượng trưng cho tử vong, Bạch Khởi không thể liên lụy bọn họ.

Xuất chiến là cần thiết, tử chiến sa trường cũng có gì đáng trách, bởi vì Bạch Khởi không còn sự chọn lựa nào khác, nếu không làm như vậy bọn họ vẫn sẽ chết, đối với chuyện này Bạch Khởi làm như vậy không thẹn với lương tâm, nhưng nếu Bạch Khởi ở lúc này dừng lại, như vậy suốt đời Bạch Khởi cũng sẽ không an lòng, bởi vì làm như vậy hại chết những người theo sau mình, uổng phí sự tín nhiệm của bọn họ dành cho mình.

- Giết a... Giết bọn chúng cho ta... Một người cũng không để bọn chúng chạy thoát...

Một vị tướng lĩnh từ xa nhìn chỉ bọn người Bạch Khởi quát lớn, nói xong dẫn kỵ binh lần lượt đuổi, nhưng đáng tiếc là bọn người Bạch Khởi đã về đến nơi biên giới tường thành, hơn nghìn sợi dây thừng sớm đã chuẩn bị sẵn lần lượt hạ xuống.

Những kỵ binh theo sau Bạch Khởi sau khi đến nơi người nào người nấy xoay người nhảy ngựa, trực tiếp nắm dây thừng, hai lời không nói linh hoạt hướng về phía thành lâu, bên này Bạch Khởi một người chống đỡ đến cuối cùng, vì để bọn binh sĩ có cơ hội leo lên cuối cùng, về phần bản thân Bạch Khởi hẳn vốn không lo lắng gì mấy, thân là một Cửu Tinh Đấu Tông, tuy rằng không có lòng tin có thể giết nhiều người như vậy, chiến thắng bọn chúng, nhưng trước Gia Lăng Quan muốn bỏ chạy lại không phải là việc khó khăn gì.

- Đại nhân... Mau chạy đi... Chúng tôi giúp người cản lại!

Hơn trăm kỵ binh trung thành vốn đã leo lên dây thừng nhìn khi thấy Bạch Khởi một mình dừng lại ở phía xa khoảng hơn mười dặm người nào người nấy cũng nhảy xuống trở về bên cạnh Bạch Khởi, một sĩ binh hô lên như thế với Bạch Khởi, nói xong bọn họ xông lên chém giết với kẻ địch.

Những người vốn đã trèo lên dây thừng thấy tình cảnh như thế đều lần lượt chuẩn bị quay trở lại, tình cảnh như vậy Bạch Khởi trước là sững người trong lòng có chút ảm áp đồng thời, xông lên trước chặn lại, sau khi cứu một thủ hạ quát bọn họ:

- Toàn bộ về cho ta... Ở đây ta cản lại, ta đường đường là Cửu Tinh Đấu Tông chẳng lẽ phải sợ bọn họ!

Nói xong đánh vào phe phái kẻ địch, đấu khí ngang dọc giết chết vô số, nghe xong lời Bạch Khởi bọn sĩ binh kia lần lượt rời khỏi, hồi trước tuy rằng biết Bạch Khởi lợi hại, nhưng bọn sĩ binh không nghĩ rằng Quân đoàn trưởng đại nhân trẻ tuổi này lại là một vị Cửu Tinh Đấu Tông, lời của Bạch Khởi khiến bọn họ rất an tâm, bởi vì Cửu Tinh Đấu Tông đối với bọn họ mà nói, đó là nhân vật trong thần thoại, là vô địch...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

193. Chương 190: Thiết Huyết Quân Đoàn

Bạch Khởi một mình dùng cây đao chế tạo bằng tinh cương, đứng trước vạn quân xoay người xuống xuống ngựa, cản trở tất cả các kẻ địch lại xâm phạm, đứng ở đó như một pháo đài bất khả xâm phạm, phàm là người đến gần Bạch Khởi đều không ngoại lệ toàn bộ thân một nơi đầu một nơi.

Những sĩ binh sau lưng Bạch Khởi đều lần lượt xoay người lên tường thành, lúc một vạn người quay trở lại chỉ còn lại hơn tám trăm người, những người còn lại đều da ngựa bọc thây tử chiến trên sa trường, khi những kỵ binh thân đang bị trọng thương nắm lấy dây thừng, dây thừng bắt đầu rút lại, không ngừng hướng về tường thành, tốc độ rất nhanh khiến người khác cản lối. Mạt La Sâm đứng trên thành lâu phụ trách giám sát và đốc thúc tác chiến thấy tình cảnh như vậy lập tức quát lớn:

- Bắn tên... Bắn tên... Nhanh. Nhanh bắn tên. Bắn chết bọn chúng cho ta!

Đương nhiên đối tượng mà Mạt La Sâm muốn bắn chết không phải những kỵ sĩ anh dũng kia mà là những truy binh đuổi theo, trong thoáng chốc vô số mưa tên màu đen từ trên trời rơi thẳng xuống, bắn chết hơn nghìn người, những kỵ binh kia lập tức bao vây xung quanh Bạch Khởi, để thuận tiện giết Bạch Khởi nhưng bây giờ bọn chúng đã trở thành bia tốt nhất, gần như không cần hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ cần cung thủ bắn mưa tên ra ngoài lúc nào cũng có thể bắn chết một người không may.

Kỵ binh Liệt Diễm quân thật sự là quá nhiều, muốn rút lui một thời nửa khắc không thể nào rút lui, chỉ có thể mắt trừng trừng nhìn chiến hữu của mình trở thành bia sống cho đối phương, một cây một cây tên lạnh băng sủu sủu từ trên tường thành bắn xuống, xuyên qua thân thể của một tên một tên binh sĩ.

Thấy tình cảnh như thế, Bạch Khởi lạnh cười một tiếng, xoay người đánh trả, một luồng đầu khí màu xanh lên ùn ùn, thoáng chốc xuyên qua thân thể của vô số người, thoáng chốc tiếng kêu thảm thiết của vô số người truyền tới, hơn mười người chết trong tay Bạch Khởi, sao đó Bạch Khởi nhún người một cái bước một chân lên núi đá trên núi này, sau đó hướng về Gia Lăng Quan ở xa mà đi, vừng vàng rơi xuống trên tường thành, thoáng chốc trên thành lâu truyền lại vô số tiếng hoan hô, đối ngược lại với điều này là ngọn lửa lớn cháy hừng hực trong quân doanh Liệt Diễm quân.

- Chết tiệt... Công thành cho ta! Công thành...!

Phía xa, Gia Đức Nguyên soái đốc chiến thấy tình cảnh như thế thoáng chốc nổi điên lên, chỉ về Gia Lăng Quan ở xa nổi trận lôi đình quát, việc làm của Bạch Khởi đã hoàn toàn chọc giận vị Nguyên soái ngày thường vẫn được coi là bình thản, đã hoàn toàn nổi điên rồi, không ngừng ở đó quát lớn.

Vừa dứt lời bọn kỵ binh lần lượt rút lui, hơn mười vạn sĩ binh đã tập kết hoàn tất đều lần lượt hướng về Gia Lăng Quan.

Chiến tranh lần nữa bắt đầu rồi, khói báo động tứ phía, chiến cổ lôi lôi, vô số khí giới công thành trong đêm tối này lúc ngọn lửa cháy hừng hực đã tiến về phía Gia Lăng Quan...

Nhưng đáng tiếc sau một loạt tiến công thất bại, Gia Đức Nguyên soái hồi phục lại thanh tĩnh không thể không hạ mệnh lệnh rút lui, lửa bắt đầu hủy diệt xung quanh, ngọn lửa lớn trong trại khiến bọn họ không thể không dốc toàn sức lại dập lửa.

Chiến tranh kéo dài lần nữa, kéo dài một tháng, thời gian một tháng này chiến tranh đã đi vào giai đoạn gay cấn, Liệt Diễm quân không có chiêu mới gì, tuy rằng bọn chúng vẫn còn có cao thủ, nhưng Gia Đức Nguyên soái không có dũng khí công kích lần nữa, thành công đương nhiên là tốt, nhưng một khi thất bại e rằng toàn quân đều tan vỡ.

Cho nên chỉ là không ngừng duy trì công thành và Bạch Khởi bên này không ngừng thủ thành, mỗi ngày đều có người chết, mỗi ngày đều không ngừng chiến đấu, vô số binh sĩ chết dưới Gia Lăng Quan, trên mặt đất Gia Lăng Quan tràn đầy máu tươi, máu đã thấm vào mảnh đất rộng lớn, đất đai mấy thước đều bị sũng nước.

Chiến tranh không ngừng tiến hành chém giết, không ngừng có người tử vong, tám vạn người trong tay Bạch Khởi lần nữa giảm thành viên, tám vạn người trải qua một tháng chiến đấu, trong một tháng này người ngựa trong tay Bạch Khởi duy trì không tới một vạn người... Nhưng một vạn người này đều là cao thủ Đẩu Sĩ các cấp, người nào cũng là chiến sĩ tinh nhuệ, người nào cũng thân kinh bách chiến, nói là một chống mười cũng không quá đáng.

Nhưng tuy rằng như vậy, thế nhưng những chiến sĩ kia toàn bộ bị trọng thương nghiêm trọng, trên thân mỗi người ít nhất có mấy vết thương, mỗi người đều quần vải trắng, nhưng lại không thể không giữ vững trên thành lâu, lẳng lặng nhìn mọi thứ trước mặt, chiến tranh đã tạm thời ngừng nghỉ rồi, nhưng Liệt Diễm quân xa xa liên mien không dứt kia vẫn như một ngọn núi đè trong lòng mỗi người.

- Đại nhân... Bây giờ đã hai tháng rồi, nếu viện quân không đến... Ta e. Chúng ta cản không nổi nữa...

Bạch Khởi trên thân cũng đeo một băng vải đứng trên thành lâu, vẻ mặt u sầu nhìn mọi thứ ở xa xa, Mạt La Sâm đứng bên cạnh Bạch Khởi có chút lo lắng nói như thế với Bạch Khởi, thần sắc có chút suy sụp và thở dài.

- Cái này... Ta nhận được tin tức của Đại tướng Quân, bọn họ chắc là trong một khoảng thời gian nữa sẽ đến, mấy ngày này La Bá Tì Nguyên soái Thống lĩnh năm quân đoàn nên đến rồi, hẳn là hôm nay sẽ đến, chỉ là... Người cũng biết tốc độ tiến của đại quân rất chậm, cho dù tăng tốc cũng khó nhanh được bao nhiêu... Hy vọng bọn họ đến sớm, nếu không chúng ta cản không nổi rồi.

Thở một hơi dài Bạch Khởi đứng ở đó nhìn cảnh tượng ở xa vẻ mặt không biết làm cách nào nói, có một số chuyện không phải là Bạch Khởi có thể giải quyết, tuy rằng hẳn cũng hy vọng viện quân nhanh chóng đến, nhưng những thứ này không phải Bạch Khởi có thể hiểu rõ.

- Cái này... Vậy đại nhân chúng ta... Chúng ta có phải là nên đi nói với bọn sĩ binh... Giữ vững đến cùng, chuẩn bị tử chiến rồi?

Mạt La Sâm do dự một chút hồi như thế, vẻ mặt kiên quyết, đã chuẩn bị tử chiến đến cùng rồi, tình hình như thế, chỉ cần đối phương phát động công kích, như vậy bên mình nhất định cần không nổi, tuy rằng nói Bạch Khởi còn một vạn người, những ngày này tạo cho đối phương không ít tổn hại, lúc đầu dự đoán hai tháng công kích mãnh liệt đối phương ít nhất làm tổn thất hai quân đoàn rưỡi, thậm chí người ngựa của ba quân đoàn... Sáu mươi vạn người chết dưới Gia Lăng Quan...

Không chút khoa trương nói Gia Lăng Quan đã trở thành một máy giã thịt, người chết ở đây đếm không xuể, số người chết của song phương lên tới trăm vạn.

- n... Nói với tất cả mọi người... Nếu như hôm nay chiến bại... Ta Bạch Khởi sẽ không bỏ chạy một mình, ta sẽ cùng mọi người đồng sinh cộng tử.

Bạch Khởi gật gật đầu, vẻ quả quyết trên mặt, nói thật nếu Bạch Khởi muốn trốn chạy vốn không khó, nhưng Bạch Khởi không thể làm như vậy cũng không muốn làm như vậy, nếu làm như vậy sẽ có lỗi với những chiến sĩ đã tử trận, không phải xuất phát từ lòng tận trung với Vương Quốc, Bạch Khởi quyết định như thế là vì xuất phát từ trách nhiệm đối với bọn tướng sĩ kia... Đây là vật thân là Tướng Quân nên có...

- Vâng...

Mạt La Sâm do dự một chút gật gật đầu, mắt có chút ướt ướt nói.

Đồng đông đồng ~~.

Tiếng trống trận như sấm sét vang lên, sau khi chuẩn bị một chút thời gian trận chiến cuối cùng cũng bắt đầu khai hỏa, Liệt Diễm quân ở xa xa xông tới, người nào người nấy hô giết hươg về phía Gia Lăng Quan, động tác cũng không phải rất nhanh, nhưng mỗi động đều để lại cho người xem cảm thấy nặng nề.

Đứng trên Gia Lăng Quan bọn tướng sĩ người nào người nấy tay cầm vũ khí đứng ở đó, mặt không có biểu tình nhìn mọi thứ trước mặt, người nào người nấy không sợ hãi đứng ở đó không ngừng lau chùi vũ khí đã có chút cong của mình, lặng lẽ chờ đợi cuộc chiến cuối cùng.

Nhìn bạn đồng hành của bọn họ, mọi người đều biết lần công kích này e rằng cần không nổi nữa, nhưng bọn họ không có ý lùi bước, qua hai tháng chiến đấu cả ngày lẫn đêm bọn họ đã trưởng thành không còn là những tân binh hồi trước nữa, người nào người nấy cũng được hiệu xưng tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cho dù là những cận vệ quân của vương gia đến gần bọn họ e rằng cũng bị một kích giải quyết, đây điều là những thứ bọn chúng từ trong chiến đấu sinh tử không ngừng mà ngộ ra, phạm là những người có thể đứng ở đây, mỗi người đều có tu vi không yếu, mỗi người đều là một tay giết địch giỏi, mỗi người tuyệt đối không phải là bình thường, đứng ở đó lặng lẽ nhìn mọi thứ ở xa, bọn họ bình tĩnh lạ thường...

Bị trọng thương nghiêm trọng bọn họ không có ý muốn đầu hàng, cũng không sợ hãi và khủng hoảng, càng không có ý định rút lui, chủ soái đã quyết định ở lại tử chiến đến cùng, bọn họ đương nhiên sẽ không rút lui, trải qua thời gian hai tháng này, mỗi người bọn họ đều thiếu Bạch Khởi mấy mạng, mỗi người đều vô cùng trung thành và sùng bái Bạch Khởi, cho dù là bây giờ Bạch Khởi muốn bọn họ vung đao tự vẫn, e rằng tất cả bọn họ không một chút do dự, về phần Vương Quốc gì, Quốc vương gì, đối với bọn họ mà nói căn bản là đồ bỏ đi, Quốc vương không cứu qua bọn họ, Quốc vương cũng không đồng sinh cộng tử với bọn họ, tất cả mà bọn họ có chỉ là Tướng Quân đại nhân Bạch Khởi, người mà bọn họ thần phục cũng chỉ là Bạch Khởi.

Đát đát đát ~~.

Đột nhiên tiếng một trận vó ngựa vang lên phía sau lưng bọn họ, khắp mảnh đất rộng lớn này đã bắt đầu rung động, vô số tuần mã từ Gia Lăng Quan tới, không thấy rõ bao nhiêu người, nhưng chỉ thấy được vô số quân phục màu đỏ, giống như thủy triều xông lên, dẫn đầu là một Nguyên soái mặc áo giáp màu vàng, một đám râu hoa râm tung bay theo gió.

- Mở cửa thành... Mở cửa thành! Mau... Mở cửa thành!

Phía xa có vô số kỵ binh chạy đến đồng thanh hô, giữa lúc nói chuyện hơn trăm sĩ binh đứng ở cửa thành thân người nào người nấy đều quần miêng vải chiến lực thiếu hụt đều dốc hết sức lực cuối cùng của mình mở cửa thành, kỵ binh như hồng triều kia hò hét như thế xông vào, vị Tướng Quân thân mặc áo giáp màu vàng cùng với hơn trăm kỵ binh dừng lại đứng sang một bên, xoay người xuống ngựa đi lên thành lầu.

- Vạn tuế~~ Vạn tuế~~ Vạn tuế~~.

Bọn sĩ binh thủ thành đến lúc này mới phản ứng lại, quân chi viện của bọn họ đã tới, quân chi viện mà họ chờ mòn mỏi đã tới, toàn bộ đều là kỵ binh, lúc này ngựa xung phong lên trước vọt tới, trực tiếp xông ra Gia Lăng Quan, hướng về phía Liệt Diễm quân thua chưa kịp phòng... Năm quân đoàn... Có hai mươi vạn kỵ binh, toàn bộ xông ra giống như nước lũ, khí thế kinh người, những binh sĩ Liệt Diễm quân khi sĩ khí vốn không cao thấy tình cảnh như thế thua không kịp phòng căn bản không kịp phản kháng, đều lần lượt xoay người bỏ chạy, lúc này bọn họ đã mất đi dũng khí chiến đấu.

Trong lòng bọn chúng từng nghĩ Ba Phật Lợi Á Vương quốc không kham nổi một kích, nhưng thủ quân Gia Lăng Quan đã thay đổi cách nhìn của bọn chúng, bọn họ ngày càng cảm thấy Vương quốc của Ba Phật Lợi Á rất khủng bố, vô cùng khủng bố, bọn họ thấy chế phục màu đỏ có chút sợ hãi, có chút run, lúc này thấy tình cảnh như vậy, càng là như thế... Hai lời không nói xoay người bỏ chạy...

Không có tâm trạng quan tâm những thứ này, tình cảnh như vậy người sáng mắt đều có thể thấy Liệt Diễm quân đã không có bất kỳ cơ hội nào thắng rồi. Nói câu thực tế, tại chiến trường chính diện bày ra thế trận hai mươi vạn kỵ binh cũng không làm gì được đối phương, nhưng bây giờ tình hình khác rồi, theo dự đoán của Bạch Khởi kỵ binh của đối phương tuy rằng không nói là đang ngủ, nhưng ít nhất bọn chúng không có huy động, chiến mã của bọn chúng vẫn trong chuồng ngựa, những sĩ binh hậu phương của bọn chúng e rằng đang bận tổ chức ăn mừng, căn bản không nghĩ tới chi viện quân của Bạch Khởi đến vào lúc này, thua không kịp phòng, rất nhiều kỵ binh dừng mãnh xông vào, trên bình nguyên rộng lớn trước Gia Lăng Quan kết quả duy nhất là... Tất cả mọi người đầu một nơi thân một nơi, không cần nghi ngờ Liệt Diễm quân bại chắc.

Đối với trận đấu đã thắng lợi này Bạch Khởi không có hứng thú đi quan tâm, điều mà hắn quan tâm là vị Nguyên soái mặc áo giáp màu vàng đánh chậm rãi bước lên thành lầu, người này mới là đối tượng Bạch Khởi quan tâm, nhân vật số hai của Bộ Thống Soái, nhân vật tương lai sẽ là Thống soái thứ nhất La Bá Tì Nguyên soái... Về phần chiến lược sai lầm lần này của Kham Tát Tư Nguyên soái, Quốc vương Bệ hạ tuy rằng sẽ không giết hắn, nhưng ít nhất sự xếp hạng của hắn trong Bộ Thống Soái e là phải chuyển biến đột ngột rồi.

- Thuộc hạ, Quân Đoàn 35, lâm thời Quân đoàn trưởng thủ tướng Gia Lăng Quan Bạch Khởi tham kiến Nguyên soái.

Bạch Khởi quần băng gạc tiến vài bước vội vàng đi tới, dẫn theo Mạt La Sâm còn có một đám thủ binh quỳ trước mặt La Bá Tì, quỳ một gối hành một quân lễ.

Về phần Độc Cô Chiến Thiên sau lưng Bạch Khởi vẫn ôm cây kiếm lớn của mình, vẻ mặt lạnh băng nhìn La Bá Tì một cái, sau đó đứng ở đó không nói thêm một câu nào, chỉ là trực tiếp đứng ở đó nhìn cũng không nhìn La Bá Tì một cái.

Không cần nghi ngờ đây là hành động tương đối vô lý, nhưng đối với chuyện này La Bá Tì coi như hoàn toàn không thấy gì... Nói đùa gì vậy! Độc Cô Chiến Thiên là người nào, La Bá Tì vị Vương Quốc Nguyên soái này biết rất rõ, bây giờ hắn đã sáu mươi tuổi có chuyện gì mà hắn không biết? Bọn biến thái Độc Cô Gia hắn không dám trêu chọc, Độc Cô Chiến Thiên đừng nói là đứng, cho dù là ngồi ở đó hắn cũng sẽ làm như không thấy gì, nếu như đối phương thật sự quỳ xuống hắn mới kinh sợ, La Bá Tì sợ bọn biến thái Độc Cô gia sau khi biết chuyện này sẽ trực tiếp đến Ba Phật Lợi Á giết mình.

- Mau... Mau đứng lên... Ha ha ha. Bạch Khởi a Bạch Khởi, người ta đều nói ngươi là tương môn hổ tử, nhưng theo ta thấy, tiểu tử nhà ngươi quả thật là trò giỏi hơn thầy... Thống lĩnh một quân đoàn tân binh còn có mười vạn Cảnh Bị Quân địa phương không có lực chiến đấu, lại ngăn được hơn một trăm vạn tinh nhuệ quân của An Đức Liệt, tròn sáu quân đoàn a, còn giết hơn sáu mươi vạn người của người ta... Ta không thể không bội phục ngươi a... Tiểu tử nhà ngươi xứng đáng với hai chữ Sát Thần trong miệng Bệ hạ, người cũng không cần khách khí với ta, lần này chiến công của ngươi công bất khả không, Bệ hạ đã truyền chỉ cho ta... Thường danh cho Quân Đoàn 35, hiệu xưng Thiết Huyết Quân Đoàn, đồng thời bổ nhiệm ngươi làm Quân đoàn trưởng, ha ha, Thống soái quan quân tinh nhuệ, ha ha... có thể ngang bằng với lão tử Bạch Kinh Thiên của ngươi rồi... Ha ha... Tiểu tử nhà ngươi nếu lập thêm chiến công nữa ta tin rằng Bệ hạ trực tiếp cho ngươi gia nhập Bộ Thống Soái, đến lúc đó ngươi sẽ cộng sự với ta rồi...

La Bá Tì Nguyên soái đứng ở đó cười ha ha vỗ vai Bạch Khởi nói.

- Cái này... Đa tạ đại nhân diu dắt... Bạch Khởi không dám nhận...

Bạch Khởi nghe xong lời này vẫn cung kính đáp.

- Không dám nhận cái rắm! Đều là người mình, người đừng khách sáo với ta, nói thật cho người biết, tiểu tử Bạch Kinh Thiên phụ thân của ngươi lúc đầu là tân binh của ta, giữa ta và người đừng diễn trò này nữa, ha ha ngươi lần này công bất khả không a, nếu không có người e rằng Vương Quốc lần này toàn tuyến tan vỡ rồi, trực tiếp thăng ngươi lên làm Tướng Quân đoàn trưởng theo ta thấy còn có chút nhẹ... Nói thật, Quốc vương Bệ hạ trong thư nói với ta định trực tiếp dẫn ngươi vào Bộ Thống Soái, dù sao công người lập được quả thật không ít, nhưng suy nghĩ đến ngươi còn quá trẻ nên thôi... Tiểu tử ngươi làm tốt vào, tiền đồ tương lai rất sáng lạng a...

La Bá Tì Nguyên soái khoác vai Bạch Khởi cười ha ha nói.

Nói xong La Bá Tì Nguyên soái lần nữa xoay người nói lớn:

- Tất cả các thành viên còn lại, toàn thể thăng một cấp, chuyện nội bộ Thiết Huyết Quân Đoàn do bản thân Bạch Khởi toàn quyền quyết định, tất cả các sĩ binh thăng lên làm quan quân, Vương Quốc phong thưởng sau... Mọi người chờ thêm thời gian, ở đây giao cho chúng tôi, các người nghỉ ngơi cho tốt...

Nói xong kéo Bạch Khởi đi về phía xa, sau đó vẻ mặt tươi cười của La Bá Tì thoáng chốc trầm xuống nói với Bạch Khởi:

- Cơ sở xây dựng quân đoàn tinh nhuệ ngươi có rồi, Quốc vương Bệ hạ cũng chấp thuận người sử dụng điều lệ chiến tranh, tự chủ trưng binh, nhưng ta hy vọng hành động của ngươi có thể nhanh chút, về phần tiền tài và vật phẩm cần thiết, ta đã nói qua với tổng đốc của mấy hành tỉnh lân cận, dù sao ngươi cũng cố gắng nhanh lên...

Nghe xong lời này Bạch Khởi trước là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn La Bá Tì trước mặt nói nhỏ:

- Vương Quốc tình hình chiến đấu bất lợi?

- n... Thú tộc đã bắt đầu tiến công Thiết Bích Bảo, Thiết Bích quân đoàn dốc toàn lực ứng phó phòng ngự, quân lực Đông Bắc bị điều đi hết, Đông Bắc trống rỗng, Gia Lam Đế Quốc ngu ngốc đã hành động rồi, quân đội bọn chúng đã tăng thêm ba quân đoàn lúc nào cũng có thể xuất binh, Hải Long quân đoàn phía Đông bị Hải tộc giữ chân cản bản không thể nào nhúc nhích, về phần chiến sự Tây Bắc... Ai... Kham Tát Tư lão gia kia bị đối phương giữ lại, bây giờ đang cầm cự với một quân đoàn của An Đức Liệt, tình hình không khác bao nhiêu so với Gia Lăng Quan ở đây chỉ là mất người dẫn đầu mà thôi, hai quân đoàn phía Bắc đã bị quân An Đức Liệt đánh tan... Bây giờ bọn họ đang xâm lấn Đế Quốc trung bộ... Nói thật nếu không phải là người cản được đại quân của An Đức Liệt, để bọn ta có cơ hội giải quyết nhanh chóng bọn chúng, sau đại chiến lần này chúng ta có thể đánh thẳng một mạch đến Tây Bắc, ép An Đức Liệt không thể không điều quân trở về, nếu không e rằng Vương Quốc đã gặp nguy hiểm rồi, nhưng chiến tranh lớn hơn đang ở phía sau, người phải chuẩn bị tốt, lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu... Cho nên ngươi phải làm việc nhanh lên.

La Bá Tì Nguyên soái gật gù gật đầu vẻ mặt ngưng trọng đáp.

Tuy lời của Nguyên soái La Bá Tì không nhiều lắm, chỉ nói như vậy vài câu, nhưng mỗi một câu đều khiến cho người ta hết hồn, nghe lời này... Bạch Khởi thắng lợi trong trận chiến lần này quả nhiên đáng ăn mừng, nhưng... chiến tranh còn rất lâu vẫn chưa kết thúc, trái lại còn càng kịch liệt hơn, chiến tranh đã không đơn thuần là chiến tranh giữa Ba Phạt Lợi Á và An Đức Liệt, mà là chiến tranh giữa cả Ba Phạt Lợi Á với Thú Tộc, Hải tộc, cộng thêm Gia Lam Đế Quốc, cùng với An Đức Liệt... trận chiến tranh này định trước là phải bắt đầu mở rộng, đã không phải là một mảnh vùng đất Tây Bắc có thể giải quyết được.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

194. Chương 191: Trưng Bình Bạch Vân Thành

Phạm vi chiến tranh đã mở rộng, thời gian chiến tranh điều lệnh đã bắt đầu, nếu đã để cho Bạch Khởi một mình trưng binh, điều này đã cho thấy rõ một chuyện, tình hình đã vô cùng nguy cấp, nếu không Vương Quốc sẽ không cho phép một Quân đoàn tự tổ chức trưng binh, và sẽ càng không cho Bạch Khởi quyền ủy nhiệm và còn điều động toàn bộ binh sĩ dưới tay Bạch Khởi trở thành quân đoàn, làm như vậy tuy có thể khiến cho một quân đoàn rất nhanh hình thành nên sức chiến đấu, hơn nữa vô cùng chặt chẽ, nhưng vấn đề ở chỗ là không dễ khống chế, quân đoàn cấu thành như vậy, sức khống chế của Vương Quốc có hạn, trái lại, khả năng khống chế của tướng lĩnh sẽ được phát huy đến cực hạn, quân đoàn như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà Vương Quốc muốn nhìn thấy, có điều, bây giờ xem ra bây giờ Lý Tự Minh đã cấp bách lắm rồi... nếu không cũng không làm như vậy.

- Điều này... chúng ta còn bao nhiêu chiến lực?

Bạch Khởi không thể nhẫn nại được, thấp giọng hỏi, tuy hẳn cũng biết ý chỉ này cho thấy quân lực của Vương Quốc vô cùng căng thẳng.

- Cái này a... không dễ nói, Có điều Quốc vương Bệ hạ đã ra lệnh cưỡng chế dừng lại việc tấn công A Nhĩ Thái Sơn thành, hiện tại A Nhĩ Thái Sơn thành đã giữ lại hai quân đoàn, một là Quân Đoàn 28, còn có một Quân đoàn Cẩm Vệ Quân Vương Đô, hai quân đoàn nhân mã còn lại đã điều tới Đông Bắc rồi, còn chúng ta ở đây có năm quân đoàn, binh mã Vương Quốc chúng ta có thể sử dụng tổng số cũng chính là chín quân đoàn... quân đoàn khác... toàn bộ đã... chết trận ở sa trường rồi...

Nguyên soái La Bá Tì có chút bất lực nói như vậy.

Đúng vào lúc này, chiến tranh ở phía xa đã tiếp cận vĩ thanh rồi, sau khi Nguyên soái Gia Đức của Liệt Diễm Quân đã tổn thất khoảng mười vạn người đã từ từ lui lại, các kỵ sĩ của Liệt Diễm Quân cũng đang chuẩn bị vững vàng xuất quân chặn lại kỵ binh đến từ Ba Phạt Lợi Á, có điều, sau khi bọn họ chặn lại được cũng không phản kích, cũng không có ý định triển khai đại chiến mà từ từ lui về phía sau, thu quân về, bởi vì Nguyên soái Gia Đức hiểu hai mươi vạn kỵ binh như thủy triều này đến đây sẽ cho thấy đối phương ít nhất mấy chục vạn, thậm chí mấy trăm vạn viện trợ đã cảm thấy, hiện nay quân sĩ Liệt Diễm Quân khí thế suy sụp, một khi giao chiến, e là sẽ thất bại không còn nghi ngờ gì.

Bởi vậy, sau khi giao thủ, Nguyên soái Gia Đức dẫn theo hơn hai quân đoàn khoảng bốn mươi, năm mươi vạn tham gia trận chiến nay bắt đầu lần lượt lui về phía sau, bọn họ bây giờ đã bắt đầu từ tấn công chuyển sang phòng ngự, phòng ngự sự tấn công khu vực Tây Bắc của đại quân đối phương...

Có điều, may mà trong tay An Đức Liệt vẫn duy trì binh lực năm quân đoàn, cộng thêm tân binh của hai quân đoàn, tổng cộng bảy quân đoàn vẫn có sức tái chiến, ai thắng ai bại e là khó nói trước.

- Được rồi... tên Gia Đức kia đã bị đánh đuổi rồi, Bạch Khởi, chuyện ở đây ta giao hết cho ngươi, hãy nhớ kỹ, Vương Quốc cần các ngươi, động tác của các ngươi phải nhanh một chút, Quốc vương Bệ hạ đã dành cho ngươi sự ủng hộ lớn nhất, ngươi có thể tùy ý chiêu nạp binh mã ở khu vực Tây Nam, có điều, hãy nhớ... tốc độ phải nhanh... chiến tranh không đợi người... Để Quốc Gia Lam lúc nào cũng có thể phát động xâm lấn... một quân đoàn của chúng ta ở đó cơ bản không ngăn lại được đối phương...

Sau khi Nguyên soái La Bá Tì vỗ vào vai Bạch Khởi đã nói như vậy, nói xong liền quay người rời khỏi, không dừng lại quá lâu, chỉ là sai người giữ lại vô số binh mã áo giáp ở phía sau, còn có lương thảo đầy đủ, bắt đầu suất đội truy kích...

Sấn nhĩ mệnh yếu nhĩ mệnh là châm ngôn của La Bá Tì, lúc này hẳn cũng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Mặt khác, Bạch Khởi lại dẫn một vạn binh sĩ bị thương của mình từ từ quay về, đi về phía Bạch Vân Thành cách phía sau Gia Lăng Quan khoảng chừng ba trăm dặm, Bạch Vân Thành là thành lớn nhất phía Tây Nam, có hơn hai trăm vạn người thường trú ở đó, hơn nữa kinh tế phồn vinh, vô số thương nhân lui tới đây, có thể nói là ngựa xe như nước vô cùng nhộn nhịp, mà vật tư mà Nguyên soái La Bá Tì đã để lại cho Bạch Khởi chính là ở đây, ngoài ra còn có một quân doanh nằm trong Bạch Vân Thành...

- Đứng lại... các ngươi là ai?

Khi Bạch Khởi dẫn theo thủ hạ của mình, trải qua ba ngày kỵ mã cuồng chạy đến Bạch Vân Thành, một giọng nói vang lên trước mặt bọn họ, khoảng mấy chục binh sĩ Thành Vệ Quân dồn dập cầm vũ khí chặn ở đó, có điều đáng tiếc là, tuy bọn họ chặn ở đó nhưng vẫn có chút sợ hãi nhìn Bạch Khởi và những người khác, tuy người của Bạch Khởi bị thương, nhưng may rằng đó đều là thượng vạn kỵ binh... bọn họ dám mở miệng hỏi như vậy bởi vì trên người đối phương mặc y phục Vương quốc, nếu là quân phục của Liệt Diễm Quân, e là bọn họ ngay đến dừng khí chống lại cũng không có.

Quân đồn trú địa phương sớm đã bị Bạch Khởi điều động hết sạch hai tháng trước, hiện nay, cho dù là binh mã phòng giữ thành như vậy của Bạch Vân Thành cũng không đến ba ngàn, hơn nữa đại đa số là sau này chiêu mộ, sức chiến đấu của những người này không nghĩ cũng biết, đối mặt với ngàn vạn kỵ binh, bọn họ không dám mở miệng hỏi hoàn toàn vì đối phương là người của mình...

- Thiết Huyết Quân Đoàn... Bạch Khởi!

Bạch Khởi lạnh lùng nói một câu như vậy, thực ra sau khi hắn nói xong vẫn còn muốn bổ sung thêm hai câu nữa, dù sao cái tên Thiết Huyết Quân Đoàn không mấy người biết, hắn cũng không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này mà xảy ra hiểu lầm gì...

Có điều, điều mà khiến người ta không ngờ tới là những binh sĩ thủ thành này nghe xong lời nói đó tất cả đều run rẩy, vội vàng tránh ra, sau đó cung kính quỳ xuống đất hô:

- Tham kiến Tướng Quân đại nhân...

Sau khi nói xong liền mở ra một con đường lớn, thái độ hết sức cung kính đó khiến cho Bạch Khởi có chút khó chịu không hiểu đây là chuyện gì, Bạch Khởi không biết tuy thời gian hai tháng nay Quân Đoàn 35 chống lại Liệt Diễm Quân mà Bạch Khởi chỉ huy chưa xuất hiện, nhưng chiến sự ở Gia Lăng Quan lại được cả vùng Tây Nam quan tâm, bởi vì chiến sự ở Gia Lăng Quan liên quan đến sự an toàn của cả vùng Tây Nam, tên của Bạch Khởi sớm đã được cả vùng Tây Nam biết đến.

Còn về cái tên Thiết Huyết Quân Đoàn hoàn toàn là vì sau khi cảnh tượng Quân Đoàn 35 và quân phòng bị địa phương dũng cảm tác chiến đã được các dân phu vận chuyển vật tư nhìn thấy có cảm giác và phát ra cái tên ấy, ý nói bọn họ đều là hán tử ý chí như sắt đá, lời này đầu tiên lưu truyền ở Tây Nam, sau này mới truyền đến tai La Bá Tì, mà biên hiệu Thiết Huyết Quân Đoàn cũng là do La Bá Tì nói cho Lý Tự Minh và từ đó được phê chuẩn.

Có thể nói, hai cái tên Thiết Huyết Quân Đoàn và Bạch Khởi, mấy tháng gần đây là từ mà vùng Tây Nam bàn luận nhiều nhất, hình như mỗi một người dân ở Tây Nam thời gian nhàn rỗi đều nói đến hai cái tên này không ngừng đề cập, sớm đã khắc cốt ghi tâm.

- Các người biết ta?

Bạch Khởi có chút kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên, tại chín tỉnh Tây Nam Ba Phật Lợi Á không có ai là không biết đến ngài và Thiết Huyết Quân Đoàn, nếu không phải Thiết Huyết Quân Đoàn dưới trướng của ngài chặn lại Liệt Diễm Quân đoàn, nơi này của chúng tôi, e là sớm đã rơi vào tay giặc rồi.

Một người sĩ quan cấp úy dẫn đầu quỳ xuống cung kính vạn phần nói vậy, ánh mắt nhìn Bạch Khởi mang theo một chút sùng bái.

- Ha ha... thật sao? Không ngờ chúng ta lại có danh tiếng như vậy... được rồi, dẫn chúng ta vào quân doanh... Nguyên soái La Bá Tì không phải đã chuẩn bị cho chúng ta một quân doanh sao? Dẫn chúng ta đến đó!

Ngũ khí mệnh lệnh không cho phép từ chối, sĩ quan thủ thành đó không do dự nhận mệnh lệnh, quay người cưỡi ngựa dẫn Bạch Khởi và người của hắn vào thành.

Người của Bạch Khởi cũng không nhiều dân, tuy đại quân tiến vào nhưng bước đi thông thả, gây sự chú ý cho vô số người, không ít người ghé mắt nhìn một người trước mặt, trên người đầy vết thương, cột băng vải, nhưng kỵ binh oai phong lẫm liệt, sát khí nghiêm nghị chậm rãi tiến vào, từng người từng người bắt giác tránh đường, nhìn thấy Bạch Khởi trong lòng tràn đầy vẻ kính nể.

Con đường vốn nhộn nhịp đã trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngừng thở, từng người đứng đó lẳng lẳng nhìn hồ lang chi sư trước mặt, Khi đội quân của Bạch Khởi tiến vào được một nửa, lá cờ của Thiết Huyết Quân Đoàn xuất hiện ở giữa của đội ngũ, trong nháy mắt tất cả kinh ngạc, ban đầu bọn họ vẫn chưa biết lai lịch của đoàn bộ đội này, nhưng sau khi nhìn thấy lá cờ đỏ tươi có in hai chữ lớn ‘Thiết Huyết’, không ít người bắt đầu hoan hô, đối với nhân dân Tây Nam mà nói, Bạch Khởi và Thiết Huyết Quân Đoàn là anh hùng, là anh hùng thuộc về họ, nếu không phải có họ... Tây Nam sớm đã rơi vào tay giặc.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Bạch Khởi và đoàn quân tiến vào trong một đại doanh nằm ở thành Nam, nơi này vốn là nơi đóng quân thuộc về quân đoàn phòng vệ Tây Nam, nhưng tiếc là quân đoàn phòng vệ Tây Nam sớm đã điều động đi nơi khác, nơi này đã hiu quạnh gần hai năm rồi, bây giờ được người của Bạch Khởi sử dụng.

Mấy trăm binh sĩ ở đây trông chừng vật tư mà Nguyên soái La Bá Tì điều động, còn về phần số lượng lớn quân phí toàn bộ đều ở trong phủ Tổng đốc trong thành, Bạch Khởi chỉ huy binh sĩ từ từ tiến vào đại doanh, sau khi đoàn người của Bạch Khởi tiến vào doanh trại của đại doanh, bên ngoài đã có người đến thông báo nói là thành chủ Bạch Vân Thành dẫn đầu các quý tộc, người giàu có trong thành đến bái kiến Bạch Khởi.

Nghe xong lời này, đầu tiên Bạch Khởi hơi do dự một chút, ngay sau đó Bạch Khởi ra lệnh Mạt La Sâm suất quân cắm trại đóng quân, sau đó một mình Bạch Khởi dẫn theo một đội thân binh rồi đi ra ngoài, đương nhiên không thể thiếu Độc Cô Chiến Thiên bên cạnh Bạch Khởi.

Xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một người trung niên có thân hình mập mạp, không cao, khuôn mặt phúng phính và nụ cười dối trá, trên người mặc một bộ quan phục do Vương Quốc quy định, tuyệt đối là nhân vật thuộc cấp thủ phủ, hơn nữa phía sau hắn có một đội ngũ lớn nhỏ nhỏ mấy trăm người đi theo, thoạt nhìn đều là những địa chủ có quyền thế trong vùng, sau khi bọn họ nhìn thấy Bạch Khởi, người nào người nấy vội vàng đi tới, người mập mạp dẫn đầu chấp tay về phía Bạch Khởi nói:

- Thành chủ Bạch Vân thành Liễu Nguyên Trai tham kiến đại nhân... đại nhân vất vả công lao to lớn, ta sẽ cùng với các quý tộc địa chủ của địa phương lao quân, có chút lễ mọn xin đại nhân vui lòng nhận cho.

Bạch Vân thành là đại thành thủ phủ, một thủ phủ của tỉnh ở đây, chức vị thành chủ tuy không thấp, tại thượng võ Ba Phạt Lợi Á mà nói cũng tương đương với cấp bậc Sư đoàn trưởng mà thôi, đối mặt với quân đoàn tinh nhuệ như vậy của Bạch Khởi, hắn cơ bản chẳng là gì, khúm núm như vậy cũng có thể hiểu.

Trong khi nói, một tay vung lên, mấy nghìn nô bộc theo sau liền vội vàng mang đủ loại thứ đi vào, thịt gà vịt cá, thứ gì cũng có, bò dê cũng không thiếu, ngoài những thứ này còn có mấy trăm xe lương thực và mấy ngàn vỏ rượu ngon, đương nhiên rõ ràng nhất mà mấy chục hòm lớn đặt trước mặt, trong những hòm lớn này đựng thứ gì Bạch Khởi không đi nghiên cứu kỹ, nhưng đại khái cũng có một suy đoán.

- Đại nhân... những thứ này là một chút lòng thành của các quý tộc và địa chủ địa phương đối với ngài...

Liễu Nguyên Trai mỉm cười đi đến bên mấy hòm lớn đó, từ từ mở ra, bên trong xếp đầy một hòm kim tệ, còn những hòm khác có lẽ cũng như vậy, ước lượng một hòm như thế có hơn vạn kim tệ, vậy mấy chục hòm cũng có đến mấy chục vạn kim tệ rồi?

Nhìn cảnh tượng như vậy Bạch Khởi không thể không than vãn về mức độ giàu có của đám người này, Bạch Vân thành không hổ là đệ nhất thành của toàn bộ phía Tây Nam, chỉ nhìn số tiền là biết, bỏ ra mấy chục vạn, tại một số tiểu thành ở những nơi khác, đó có lẽ là thu nhập của mấy năm ở nơi đó.

- Ha ha... Các vị khách khí rồi... đúng rồi, không biết Tổng đốc đại nhân đang bận chuyện gì mà không nhìn thấy ông ta?

Bạch Khởi vung tay ra hiệu cho Huyền Vũ và mấy người phía sau nhận những thứ này, có điều Bạch Khởi lại hỏi một vấn đề khác.

- Điều này... Tổng đốc đại nhân đang chuẩn bị quân phí cho ngài không thể đến được, xin ngài thứ lỗi, người nhà ông ấy đã chuẩn bị tiệc rượu cho ngài, xin mời ngài tối nay tham gia vũ hội chúng tôi chuẩn bị cho ngài.

Liễu Nguyên Trai khoe miệng co giật một chút, hơi bối rối nói như vậy.

Một Tổng đốc của một tỉnh, nói theo đạo lý, đó cũng là phong cương đại lại rồi, so với Bạch Khởi cũng sắn sắn như nhau, chức vị hơn kém không nhiều, chỉ là một người là quan văn một người là quan võ, hai thể lực không đối lập, hơn nữa vị Tổng đốc này thuộc về phái Hầu Tước Đồ Tân, mối quan hệ giữa Đồ Tân gia và Bạch Khởi không ít người đều biết, đó không được coi là hữu hảo, bởi vậy, vị Tổng đốc này không đích thân đến đón tiếp Bạch Khởi.

Đương nhiên Liễu Nguyên Trai cũng không có khả năng nói về điều này, chỉ là chuyển chủ đề câu chuyện mà nói vậy.

- Như vậy a... ha ha... cơ thể ta có chút không thoải mái... các ngươi cũng biết đã đánh trận hai tháng rồi, ta còn có những thuộc hạ đó, người nào cũng mang thương tích, đến lúc đó sẽ không tiện ra ngoài, hơn nữa, vẫn còn nhiệm vụ bên mình... chuyện về dạ hội này hãy cho qua đi... tấm lòng của các vị ta xin nhận... ta còn phải bận trưng binh, dù sao các vị cũng biết chiến tranh vẫn đang tiếp tục, ta không thể bỏ lỡ quá nhiều thời gian.

Bạch Khởi mỉm cười, tìm một lý do để từ chối chuyện này, sau đó hàn huyên mấy câu với đối phương rồi tiễn đối phương ra về, mọi thứ đã nhận rồi, nhưng tình ý này... hình như vẫn chưa nhận...

- Buồn cười thật. Cái tên Bạch Khởi này đã đánh thắng trận mà lại vô lễ như vậy, không nể mặt chúng ta cũng không sao, không ngờ ngay cả sĩ diện của Tổng đốc đại nhân cũng không nể... hừ...

Sau khi Bạch Khởi rời khỏi, một quý tộc nhìn bóng dáng của Bạch Khởi bất bình nói...

Về việc này, hai mắt của Liễu Nguyên Trai nheo lại, không biết là đang nghĩ gì, nhìn quý tộc bên cạnh mình một cái, vỗ vào vai hắn nói:

- Đừng tức giận như vậy, Bạch Tướng Quân không phải cũng nói rồi sao? Việc quân bận rộn, không thể phân thân, đợi mấy ngày nữa hãy nói.

Nói xong liền dẫn mọi người rời khỏi nơi này, còn Bạch Khởi lại phái người đi mời các Tế Tự trong thành đến đây, bảo họ giúp chữa trị cho các quân sĩ và tướng lĩnh, tuy không đáng tin như thầy thuốc, nhưng các Tế Tự chữa trị lại hồi phục nhanh hơn rất nhiều, mà Thần Điện rõ ràng muốn bán cho Bạch Khởi một nhân tình, đối với yêu cầu của Bạch Khởi cơ bản không từ chối, thậm chí còn điều động mấy Tế Tự gần mấy tòa thành trì tới giúp đỡ chữa trị cho Thiết Huyết Quân Đoàn.

Quang Minh Thần Điện luôn mưu toan phát triển thế lực của Quang Minh Thần Điện ra phía Đông, có điều lại luôn gặp cản trở, Ba Phạt Lợi Á là một trọng điểm phát triển của họ, bởi vì đây là một Đế Quốc mới sắp đứng lên, vì thế Quang Minh Thần Điện rất coi trọng điều này, một cơ hội tốt như vậy có thể mượn hơi một quan chỉ huy một quân đoàn tinh nhuệ, cơ hội như vậy bọn họ đương nhiên không thể bỏ qua. Hồng Y Đại Tế Ti sau khi biết được thông tin này, không nói thêm lời nào liền dẫn người chạy đến...

Sau khi trải qua một thời gian chữa trị, khi các Tế Tự đó mệt đến mức gần như kiệt sức, cả một vạn người của Thiết Huyết Quân Đoàn toàn bộ đã khôi phục trở lại, đương nhiên, người ta tận lực như vậy, Bạch Khởi cũng không tệ đến mức dùng xong người ta rồi đuổi người ta đi, sau khi hàn huyên vài câu với Hồng Y Đại Tế Ti, Bạch Khởi hào phóng đưa cho Hồng Y Đại Tế Ti một vạn kim tệ đồ cúng, coi như kết một thiện duyên với Thần Điện, làm cho Hồng Y Đại Tế Ti còn tưởng Bạch Khởi là chủ tín ngưỡng thực sự, tín ngưỡng thần Quang Minh, còn báo tin tức này ra ngoài... có điều, những điều này đều là lời nói sau này, bây giờ vị Hồng Y Đại Tế Ti đó đã chìm đắm trong cái hòm kim tệ sáng lạng đó, dù sao người quyền cúng một lần hơn vạn kim tệ ở phương Tây rất nhiều, nhưng ở phương Đông hình như không có, cho dù là những đại quý tộc giàu có, số tiền quyền cúng cũng đếm trên đầu ngón tay... sống ở Ba Phạt Lợi Á mấy năm, người quyền góp nhiều nhất nhìn thấy một lần cũng chỉ đưa một trăm kim tệ mà thôi, mà Bạch Khởi một lần đưa một vạn kim tệ, theo bọn họ, đây là biểu hiện của sự vô cùng sùng đạo...

Sau khi khôi phục cơ thể, Bạch Khởi lập tức bắt đầu công việc trưng binh, sau khi tin Thiết Huyết Quân Đoàn trưng binh truyền ra, người có được tin tức trong phạm vi một ngàn dặm dồn dập đi đến, dù sao đây cũng là quân đoàn tinh nhuệ, địa vị của Thiết Huyết Quân Đoàn trong lòng nam nhi Tây Nam, người khác cơ bản không thể so sánh được, nghe thấy Thiết Huyết Quân Đoàn cần chiêu nạp nhân mã, vô số người đều từ phương xa vội đến, ngoài người của các gia tộc, còn có không ít dòng binh trải qua rèn luyện, cùng với quân phòng bị tự trốn đến đây ứng tuyển, các quân nhân đang trong nhiệm vụ của Thành Vệ Quân, tất cả

mọi người đều lấy việc được tiến vào Thiết Huyết Quân Đoàn làm vinh dự, vì điều này bọn họ đồng ý bỏ ra những nỗ lực lớn nhất.

Ngoài bọn họ, Liễu Thành Bạch Gia cũng từ một góc của Tây Nam đến đây, dẫn đầu là Đại trưởng lão của Bạch Gia, đương nhiên với cái tuổi này của ông ấy không phải đến ứng binh nhập ngũ, mục đích là đem đến cho Bạch Khởi hai trăm tử đệ tinh nhuệ của Bạch Gia, để bọn họ gia nhập Thiết Huyết Quân Đoàn và tạo ra hiệu quả với Bạch Khởi.

Công việc trưng binh tiến hành hùng hực khí thế, quân phí của phủ Tổng đốc cũng chuyển đến, tất cả đều rất thuận lợi, một thứ không thỏa đáng duy nhất chính là người tham gia trưng binh quá nhiều, quá nhiều, trưng binh mười mấy vạn, nhưng người đến ứng tuyển ít nhất có tám mươi vạn, tám mươi vạn thanh niên trai tráng đến nhập ngũ, còn có rất nhiều người liên tục tới, điều này khiến cho Bạch Khởi mất một phen suy nghĩ, trải qua tầng tầng sàng chọn mới điều động đủ binh mã.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

195. Chương 192: Làm Nhục Binh Sĩ Của Ta Giết Không Tha

Việc thu nạp thân binh không tốn qua nhiều thời gian, chẳng qua chỉ trong thời gian hơn một tháng đã thu nạp hoàn tất mười chín vạn tân binh, hơn nữa thông qua sự tuyển chọn kỹ càng đã bắt đầu bước vào huấn luyện với hùng hực khí thế, toàn bộ quân doanh sát thanh rung trời, âm thanh của sự huấn luyện vang vọng cả Bạch Vân thành.

Theo kế hoạch của Bạch Khởi, tân binh trải qua hai tháng tập huấn, gần như đã có thể ra chiến trường, tuy về mặt thực lực vẫn có chút yếu kém, có điều tin rằng có một vạn lão binh thân chinh bách trận dẫn dắt, trải qua một lễ rửa tội chiến tranh bọn họ sẽ trở thành những tinh nhuệ thực sự, dù sao những người này cũng đã trải qua tầng tầng sàng chọn mới vào được Thiết Huyết Quân Đoàn, thực lực bản thân cũng đã không kém, chỉ là một số người không có kinh nghiệm ra trận, giữa bọn họ cũng không có sự phối hợp nào mà thôi, nhưng đây cũng không phải vấn đề gì to tát, chỉ cần trải qua một khoảng thời gian tập huấn hẳn là sẽ không có vấn đề.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, quân của Ba Phạt Lợi Á và Liệt Diễm Quân hiện nay đã ở trong trạng thái bện xoắn lại với nhau, hai quân đoàn của Kham Tát Tư vẫn bị chặn đứng ở ngoài A Nhĩ Thái sơn thành, cơ bản không thể tiến vào, giao chiến ở phương Bắc cũng ở vào giai đoạn tương đối ổn định, cùng thắng cùng bại, trong thời gian ngắn không ai làm gì được ai, còn về Nguyên soái La Bá Tì bên này tuy nhờ vào Bạch Khởi mà giành thắng lợi, tuy nhiên thắng lợi cũng không duy trì được bao lâu, quân tiếp viện của hai quân đoàn của Nguyên soái Gia Đức đang vây quanh. Nguyên soái Gia Đức tại dải đất lòng sông La Nạp, bốn bán quân đoàn, trong đó bao gồm hơn ba mươi vạn kỵ binh, đủ để chặn lại Nguyên soái La Bá Tì, hiện nay toàn bộ chiến trường của Ba Phạt Lợi Á giống như một đĩa nước đọng, không thể đạt được một chút đột phá, rơi vào trạng thái bện xoắn vào nhau nghiêm trọng.

Đương nhiên những thứ này không phải là vấn đề, tân binh của Vương Quốc đang được chiêu mộ, gia tăng huấn luyện, Vương Quốc có khả năng lại lần nữa gom góp được binh sĩ của mười quân đoàn trong một năm tới, tuy như vậy có khả năng tạo ra những gánh nặng nghiêm trọng cho nền kinh tế của Vương Quốc, có điều lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, công việc chiêu mộ nghe nói đã đang bắt đầu âm thầm hoạt động, đương nhiên những thứ này không phải là vấn đề gì, điều quan trọng nhất chính là Đế Quốc Gia Lam đang rục rịch ở phía Bắc của hỗn loạn chi địa, một khi bọn họ phát động, trong lúc căng thẳng như vậy có khả năng sẽ đem đến cho Ba Phạt Lợi Á một đòn chí mạng, bởi vậy Lý Tự Minh rất lo lắng, rất sốt ruột, lo lắng muốn nhanh chóng tiêu diệt cái gai trong mắt An Đức Liệt này, chỉ có như vậy Ba Phạt Lợi Á mới có thể đứng lên đối mặt với sự khiêu khích của Gia Lam Đế Quốc.

Bởi vậy Bạch Khởi luôn nỗ lực huấn luyện binh sĩ, theo kế hoạch của Bạch Khởi, sau hai tháng đội quân sẽ xuất phát, trực tiếp xông đến phía Tây Bắc, lúc này Thiết Huyết Quân Đoàn sẽ là cọng rơm cuối cùng ép chết lạc đà, đương nhiên điều kiện đầu tiên là... Gia Lam Đế Quốc sẽ không động thủ trước lúc đó, nếu không tình hình sẽ không lạc quan như vậy.

Ngày hôm đó, một mình Bạch Khởi đi lại ở cổng quân doanh, tiến hành công tác tuần tra theo quy định, lúc này đột nhiên nhìn thấy một trận rối loạn phía trước, một nhóm binh sĩ vây quanh một người, nhìn đáng vẻ hình như là người của Thiết Huyết Quân Đoàn của mình, có điều không biết rốt cuộc là ai, nhưng nhìn bộ dạng và động tác không nhỏ, mười mấy người bao vây hấn ở giữa vô cùng lộn xộn, điều này khiến cho Bạch Khởi bất giác nhíu mày, sau đó đi lên phía trước...

- Đã xảy ra chuyện gì? Các người nhìn các người xem, còn ra cái gì nữa!

Giọng nói bình thản có chút lạnh lùng của Bạch Khởi vang lên từ phía sau nhóm người đó.

Xoát xoát xoát!

Nhóm người vốn đang có chút lộn xộn, trong nháy mắt, từng người từng người đứng thẳng tắp nghiêm chỉnh ở đó, đứng thẳng người, cung kính vạn phần, cùng hô lên:

- Tham kiến Quân đoàn trưởng đại nhân.

Có điều Bạch Khởi vẫn không để ý đến bọn họ, mà hướng ánh mắt nhìn về phía một binh sĩ bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập, cũng không biết là ai động thủ mà lại đánh thành ra bộ dạng như vậy, hơi thở yếu đuối, khiến cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Còn mấy kẻ bên cạnh đánh hấn sắc mặt tím bầm... Bọn chúng tuy bị thương không nhẹ, nhưng cũng bị ẩu đả, không cần nghĩ Bạch Khởi cũng biết mấy tên này chắc chắn đã gây chuyện bên ngoài.

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Khởi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhíu mày lạnh lùng hỏi.

- Điều này... điều này...

Những binh sĩ xung quanh đều cúi đầu xuống, khúm núm, không dám nói lời nào, mà chỉ cúi đầu như vậy.

- Nói! Người của Thiết Huyết Quân Đoàn của ta trước nay không có điều gì không dám nói, mấy người các người tuy là tân binh nhưng đã là người của Thiết Huyết Quân Đoàn chúng ta thì phải có chút khí phách nam nhi cho ta. Nói... rốt cuộc là chuyện gì!

Bạch Khởi lạnh lùng nói, sắc mặt đã có chút khó coi, về biểu hiện của mấy tên này, Bạch Khởi tương đối không hài lòng.

- Ủm!

Mấy binh sĩ bị thương đều quỳ rạp xuống đất, và cả tên tiểu tử bị đánh cho không ra hình người cũng quỳ rạp xuống đất gào khóc nói:

- Đại nhân... Đại nhân nhất định phải cứu lấy Đội trưởng, đội trưởng, hấn là lão binh đi theo ngài, ngài không thể bỏ mặc hấn...

- Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Các người hãy nói hết cho ta!

Bạch Khởi nghe xong lời này sắc mặt liền biến đổi, cũng đại khái đoán ra mấy tên này đã gây sự bên ngoài, hơn nữa còn liên lụy đến chính lão binh dưới quyền mình, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút bất ngờ, dù sao lão binh đi theo Bạch Khởi là người như thế nào Bạch Khởi là người rõ nhất, từng người từng người trong lúc sinh tử đã từng đi qua mấy chục lần, mỗi một người đều trải qua bách trận, người tâm tư trầm ổn, tuyệt đối sẽ không cố tình gây sự, xem ra nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Điều này... đại nhân... chuyện là thế này... Đội trưởng của chúng tôi, hấn...

Một binh sĩ nghe xong liền đứng dậy, khúm núm nói hết tình hình mà mình biết được, điều này không nói không sao, vừa nói ra, những binh sĩ đứng xung quanh tất cả bắt đầu tức giận bất bình, sắc mặt của Bạch Khởi cũng càng tối sầm lại.

Hóa ra Đội trưởng của họ tên là Lỗ Tân, là một binh sĩ dưới quyền Bạch Khởi, vốn dĩ thuộc về quân phòng ngự địa phương, có điều mấy tháng trước bị Bạch Khởi điều đi Gia Lăng Quan, Lỗ Tân lúc đó đã có một vị hôn thê, vị hôn thê thanh mai trúc mã là một mỹ nhân, tuy không đến mức là nghiêng nước nghiêng thành,

nhưng dù sao cũng là viên ngọc bích nhà nghèo ngoan ngoãn dịu dàng, khi đó bọn họ đang dự định thành hôn, có điều, đáng tiếc là Lỗ Tân bị điều đi rồi, hôn lễ đành phải hoãn lại.

Nhưng lần này, sau khi đại thắng trở về, Lỗ Tân bận huấn luyện và mộ binh, vừa mới hoàn thành tất cả mọi việc, hôm nay mới xin nghỉ muốn trở về thăm vị hôn thê của mình, nhưng điều không ngờ tới là khi Lỗ Tân dẫn theo mấy thủ hạ cùng về nhà lại biết được một tin không hay, vị hôn thê của Lỗ Tân không ngờ bị Tam thiếu gia của phủ Tổng đốc cường gian rồi, hơn nữa sau đó còn cướp đoạt về phủ Tổng đốc.

Đối mặt với tình huống như vậy, Lỗ Tân ngoài phần uất và bất lực ra không thể làm gì khác, tuy hắn cũng là một sĩ quan trong quân đội, nhưng chỉ là một Đội trưởng Thiếu Úy nhỏ bé mà thôi, đối phương lại là một công tử Tổng đốc của tỉnh, quyền thế ngập trời, một quý tộc của Vương Quốc, giữa hai người cơ bản không thể có bất kì sự so sánh nào, ngay cả khi xảy ra chuyện như vậy hắn cũng không có khả năng đi tìm đối phương để tranh cãi, những việc như báo thù lại càng là lời nói vô căn cứ.

Trong lòng phần uất khó mà chịu đựng được, Lỗ Tân liền đi uống rượu, có ý mượn rượu giải sầu, có điều tiếc là, rượu chưa uống được bao lâu lại nhận được một tin càng bất hạnh hơn, đó chính là Tam thiếu gia của phủ Tổng đốc đã chơi chán vị hôn thê của Lỗ Tân và còn bán nàng cho một kĩ viện, tình hình như vậy Lỗ Tân lại càng không thể chịu nổi, liền đi tìm vị hôn thê của mình.

Đàn ông mà... gặp phải sự việc như vậy nếu vẫn không xúc động thì không phải là đàn ông, huống chi Lỗ Tân đã trải qua vô số lần đại chiến sinh tử như vậy, sớm đã không để ý đến chuyện sống chết, lúc này, rượu đã lên não, không nói lời nào liền cầm dao đi cứu người, còn một nhóm thủ hạ của hắn đương nhiên cũng đi theo, số người không nhiều, cũng chỉ là năm sáu mươi người mà thôi.

Sau khi đến kỹ viện, Lỗ Tân đương nhiên muốn cướp người, Tam thiếu gia của phủ Tổng đốc cũng đúng lúc có mặt, Lỗ Tân cướp người không thành công, kết quả là bị bắt lại, vị hôn thê của Lỗ Tân nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không chịu nổi, xấu hổ và đã tự vẫn, còn các thuộc hạ của Lỗ Tân bị đánh cho mất mũi bầm dập chạy ra đây, nếu không phải vì bọn họ lệ thuộc vào Thiết Huyết Quân Đoàn, e là đã chết rồi, còn về bản thân Lỗ Tân thì bị người ta bắt lại... nghe nói vì tội danh đánh quý tộc, sẽ xử quyết vào ngày mai!

Nghe xong lời này, sắc mặt Bạch Khởi tức giận đến đỏ bừng, đầu tiên là đánh gãy cọc gỗ thô to bằng cánh tay bên cạnh, sau đó tàn bạo hét lớn:

- Toàn quân tập hợp! Điều động một vạn kỵ binh... cùng ta đi đến phủ Tổng đốc! Độc Cô Chiến Thiên, người hãy dẫn ba ngàn người đưa Lỗ Tân ra đây cho ta, ai dám cản trở, đánh chết không luận tội!

Vừa dứt lời, cả quân doanh bắt đầu hoảng loạn cả lên, sau một lát một vạn kỵ sĩ sẵn sàng chờ xuất phát đã tập kết đầy đủ, sau khi biết đầu đuôi sự việc, những người này đều tức giận bất bình, nội tâm đã là lão binh, trong đó không ít người đều là bạn bè sống chết có nhau, gặp phải chuyện như vậy, bọn họ làm sao có thể không tức giận? Cũng chính là vị tướng lĩnh như Bạch Khởi, nếu đổi thành người khác kiên quyết sẽ không vì một tên Đội trưởng nhỏ bé mà làm khó Tổng đốc, có điều bây giờ xem ra đại nhân quả nhiên không hổ là đại nhân, vì những binh sĩ này của mình, đại nhân chuẩn bị lộ diện.

Ngoài ra, bên này, Độc Cô chiến Thiên đã chuẩn bị xong người ngựa xông ra phía trước Bạch Khởi, Bạch Khởi nhìn những kỵ binh trước mặt, không nói thêm lời nào, xoay người lên ngựa, sau đó trực tiếp gào thét xông ra, mục tiêu thẳng đến phủ Tổng đốc.

Sau một lát, bọn Bạch Khởi đã xuyên qua con đường hầm uất trong thành, dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, một vạn kỵ binh bao vây kín phủ Tổng đốc của Bạch Vân Thành, từng người cầm binh khí đứng đó, chắn hết con đường xung quanh, cảnh tượng như vậy khiến cho tất cả mọi người đều có chút sợ hãi, những binh dân đó thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có chuyện binh sĩ Vương Đô bao vây phủ Tổng đốc?

- Người... Các người là ai? Người... Các người biết đây là nơi nào không?

Một người có vẻ như quản gia có chút sợ hãi nhìn đám người của Bạch Khởi trước mặt, dưới sự vây quanh của mấy chục hộ vệ, hét to với một giọng sắc sảo.

- Biết... phủ Tổng đốc mà... hừ... Gọi Tam thiếu gia của phủ Tổng đốc và cả Tổng đốc của các người ra đây cho ta... hãy nói Bạch Khởi đến rồi...

Bạch Khởi lạnh lùng ngồi trên ngựa có chút khinh bỉ nói.

- Được... được...

Tên quân gia đó rõ ràng biết đến danh tiếng của Bạch Khởi, nghe thấy lời nói đó liền vội vàng gật đầu, sau đó cấp tốc chạy ra phía hậu viện, động tác nhanh như bay, xem ra hẳn rất thành thạo việc này.

Chỉ chốc lát, Tổng đốc Hồ Phật Tư đã tới, đi theo bên cạnh hẳn còn có một gã thanh niên khoảng trên dưới hai mươi tuổi, sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn dáng vẻ xem ra hẳn là tên Tam thiếu gia phủ Tổng đốc đó, còn khi bản thân Hồ Phật Tư đi ra đây vẫn vẻ mặt mơ mơ màng màng, hẳn không biết Bạch Khởi như vậy là có ý gì mà lại phái binh bao vây phủ Tổng đốc, lẽ nào hẳn muốn tạo phản sao?

Phải biết rằng, bản thân mấy ngày qua đều không gặp Bạch Khởi, đó là bởi vì ân oán cá nhân, bản thân là người của phe Đỗ Tân Gia, Bá Tước Đỗ Tân Gia và Bạch Khởi không đứng chung đường, mình đương nhiên không thể quá nhiệt tình, có điều, mình không có chỗ nào đắc tội với người này? Tại sao hẳn lại phái binh bao vây phủ của mình?

- Bạch Tướng Quân... Người có ý gì? Đây là phủ Tổng đốc của ta, hành tỉnh Vân Biên Tây Nam này là nơi của ta, tuy ta là quan văn, không phải võ tướng, không có quyền ra lệnh cho người làm gì, nhưng người lại càng không có tư cách làm loạn ở nơi này của ta, phải biết rằng, tỉnh Vân Biên này ta là to nhất, không ngờ người lại phái binh bao vây phủ Tổng đốc? Lẽ nào người muốn tạo phản sao? Lập tức rời khỏi... chuyện này ta coi như chưa từng xảy ra... Chúng ta hãy cho qua như vậy đi, nếu không, ta nhất định báo lên Bệ hạ.

Hồ Phật Tư đi ra nhìn Bạch Khởi trước mặt liền chấp tay, sau đó lạnh lùng nói, ngữ khí rất cứng rắn, nhưng lại cũng không phải là không buông tha cho người ta, dù sao hẳn cũng không muốn trở mặt với Bạch Khởi, Bạch Khởi hiện nay được Bệ hạ vô cùng sủng ái, hơn nữa còn có mấy hậu phương mạnh mẽ, đắc tội với hẳn cũng không có lợi gì...

Hơn nữa, có một câu nói rất đúng: Tú tài gặp cuồng binh, có lý nói không rõ. Bản thân tuy là Tổng đốc, quan văn đứng đầu của một tỉnh, hơn nữa còn có quyền khống chế quân phòng ngự địa phương, nhưng bao nhiêu người đó bên cạnh mình, Hồ Phật Tư là người rõ nhất, e là vẫn chưa đủ để Thiết Huyết Quân Đoàn của Bạch Khởi nhét kẽ hàm răng... bởi vậy vẫn không nên lấy ra làm mất mặt xấu hổ, hơn nữa cũng không thể bức bách đối phương, dù sao vị tướng lĩnh tung hoành trên sa trường như vậy cũng không phải là người dễ chọc giận, một điều không tốt, đối phương trở mặt vô tình, không có chuyện gì là bọn họ không dám làm, nếu Bạch Khởi thực sự ra lệnh giết chết mình và tiêu diệt phủ Tổng đốc, Hồ Phật Tư một chút cũng không nghi ngờ rằng những binh sĩ mất nhìn trừng trừng như hổ đói này sẽ lập tức ra tay với mình, lúc đó... Mình thật thê thảm... e là có lý cũng không thể nói rõ...

Thời kỳ hòa bình mình vẫn có thể cùng ngồi cùng đứng với đối phương, nhưng bây giờ trong lúc này, một người không có tác dụng gì lúc nào cũng có thể thế chỗ Tổng đốc, và một Thống soái quân đoàn tinh nhuệ chiến công hiển hách, hơn nữa trong tương lai còn có khả năng lớn lên Thượng Tướng, Hồ Phật Tư thậm chí cảm thấy, nếu Bạch Khởi thực sự giết mình, hơn nữa còn làm sạch sẽ, sau đó tìm mấy chứng cứ mình thông đồng với địch bán nước, mình coi như là chết oan uổng, Quốc vương rõ ràng biết là mình bị oan, nhưng cũng sẽ không vì mình mà nói thừa một câu... vậy thật là chết oan uổng, vì vậy Hồ Phật Tư, đầu óc tỉnh khôn, không mong muốn quá đắc tội với Bạch Khởi.

- Ý gì ư? Hừ... Người hãy hỏi Tam thiếu gia của người xem hẳn đã làm chuyện gì!

Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng, coi thường nói.

Lời này khiến cho Hồ Phật Tư bất giác sửng sốt, lập tức nhìn đứa con trai thứ ba của mình phía sau đang có vẻ hơi khúm núm muốn bỏ đi, lập tức bình tĩnh, cảm thấy mục đích Bạch Khởi điều động binh lực đến đây chính là vì thằng con trai không nên thân của mình? Tiểu tử này là người như thế nào Hồ Phật Tư là người rõ nhất, lẽ nào tiểu tử này đã làm chuyện gì đắc tội với Bạch Khởi mới khiến cho Bạch Khởi gây chiến như vậy? Nghĩ đến đây Hồ Phật Tư càng khẳng định nhất định là như vậy... Thằng con không nên thân của mình lại làm chuyện gì rồi, đắc tội với Đại tướng thống binh Bạch Khởi.

Có điều, dù có không nên thân thì cũng là con trai mình, Hồ Phật Tư không thể bỏ mặc, sau khi thở phào nhìn con trai mình một cái, xoay người, thái độ của Hồ Phật Tư rõ ràng là tốt hơn rất nhiều rất nhiều, nói với Bạch Khởi trước mặt:

- Điều này... Bạch Tượng Quân, con trai ta nếu có chỗ nào không phải, người yên tâm ta sẽ không dung túng đâu, việc này ta nhất định cho người sự một sự công bằng, tiện đường ta sẽ đích thân đến nhà nhận tội, như vậy được rồi chứ?

Rõ ràng đây là biểu hiện cúi đầu của Hồ Phật Tư, dựa theo cách nghĩ của Hồ Phật Tư và biểu hiện thông thường với mọi người, Bạch Khởi không nên tiếp tục tính toán, nếu cứ tiếp tục tính toán, bất luận là đối với ai đều không có lợi.

Có điều tiếc là... điều Bạch Khởi muốn không phải là sự cúi đầu của Hồ Phật Tư, cũng không phải là sự xin lỗi của Hồ Phật Tư, mà là muốn đầu của con trai hắn, Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng, kiên cường nói:

- Xin lỗi ư? Trừng phạt ư? Trừng phạt thế nào? Xin lỗi thế nào? Người tưởng rằng con trai người ức hiếp gia đình quân nhân, ẩu đả với sĩ quan đang làm nhiệm vụ, tùy ý phái người bắt đi thuộc hạ của ta, hơn nữa ép thê tử của sĩ quan dưới quyền ta phải chết, hơn nữa còn muốn xử tử người của ta vào sáng ngày mai, nhiều chuyện như vậy, chỉ cần một câu xin lỗi, một câu trừng phạt của Tổng đốc Hồ Phật Tư người là có thể kết thúc sao?

Lời nói này khiến cho sắc mặt Hồ Phật Tư từ xanh chuyển sang đỏ, ức hiếp gia đình quân nhân là trọng tội, đây là tội nghiêm cấm trong luật pháp Vương Đô, một trọng tội tuyệt đối, huống chi ẩu đả với sĩ quan đang làm nhiệm vụ, tùy ý bắt đi sĩ quan đang làm nhiệm vụ và còn tuyên bố xử tử, còn ép chết thê tử người ta, đây đã không chỉ đơn giản là đồ khốn nữa, con trai của mình khiến cho chính Hồ Phật Tư cảm thấy nó là đồ chẳng ra gì, có điều bất lực, dù sao đó cũng là con trai mình, Hồ Phật Tư biết, lần này nếu mình không bỏ ra một chút thành ý, e là không thể kết thúc chuyện này.

- Điều này... Người muốn như thế nào? Cứ nói ra.

Hồ Phật Tư thở dài một hơi nói vậy.

- Thế nào ư? Ha ha... Đơn giản... giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền... Ta muốn con trai người... chết! Kẻ làm nhục quân sĩ của ta sẽ giết chết không tha!

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

- Kẻ làm nhục quân sĩ của ta sẽ giết không tha... Kẻ làm nhục quân sĩ của ta sẽ giết không tha! Kẻ làm nhục quân sĩ của ta sẽ giết không tha!

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn ngàn kỵ binh đồng thanh hô lên, uy thế rung trời.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt Hồ Phật Tư trong nháy mắt biến đổi, bộ dạng đó đã khó coi lại càng khó coi hơn, nhìn Bạch Khởi trước mặt cũng không biết nên nói điều gì, lúc này hắn đã hiểu ý Bạch Khởi điều động binh lực đến đây là gì, nói rõ ra là muốn mình mất mặt, là muốn giết chết con trai mình.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

196. Chương 193: Cáo Trạng Của Tổng Đốc

- Người không thể làm như vậy! Con trai ta là quý tộc! Có quyền miễn tội, huống chi nơi này là tỉnh Vân Biên, ta là Tổng đốc ở đây, những chuyện này chưa đến lượt người làm chủ!

Hồ Phật Tư sắc mặt thay đổi nói như vậy, tuy hắn hận là bây giờ không thể lập tức quay người đánh hai cái bạt tai vào miệng thẳng con bất hiếu của mình, nhưng lại không thể tỏ ra yếu kém trước mặt Bạch Khởi, bởi vì hắn biết, một khi tỏ ra yếu kém, con trai của mình e là tính mạng cũng không giữ được, hổ độc không ăn thịt con, con trai của mình không thể chết dễ dàng như vậy, Hồ Phật Tư thật không nỡ.

- Không thể ư? Không... Ta có thể... quyền đặc xá quý tộc thì cũng phải xem đó là tội danh gì, chuyện này tuyệt đối không thể đặc xá...

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong lại không cho Hồ Phật Tư một chút cơ hội, xoay người lấy một cung tên dài từ trên người thuộc hạ của mình, trực tiếp nhắm vào con trai thứ ba của Hồ Phật Tư, trường cung vừa kéo, trong nháy mắt một mũi tên sắc nhọn xuyên qua tim đối phương, chuẩn xác không sai xuyên qua cơ thể đối phương, sau đó cắm chặt vào trên cánh cửa.

- Bạch Khởi người...

Hồ Phạt Tư nhìn thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt biến đổi lớn, tức giận đứng lên chỉ vào Bạch Khởi quát, nói thực Hồ Phạt Tư bây giờ không có cái khả năng đó, nếu có đi chẳng nữa, Hồ Phạt Tư tuyệt đối không ngại khiến cho Bạch Khởi bầm thây vạn đoạn.

- Hừ... ta nói rồi, kẻ làm nhục binh sĩ của ta sẽ giết chết không tha... Vì vậy... Con trai người chết chắc rồi, Hồ Phạt Tư người tốt nhất là dạy dỗ các con trai của người cho tốt, đây là thằng con trai thứ ba của người phải không... Ta hy vọng... lần sau đừng để ta lại đến giết chết những thằng con trai khác của người, nếu không... ta sẽ không khách khí đâu, đừng nói người là Tổng đốc, cứ coi như người là Tể tướng ta cũng vẫn không hề nương tay, hãy nhớ rằng, lần sau... Đừng chọc giận binh sĩ của ta...

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói vậy, nói xong liền thúc ngựa quay người rời khỏi nơi đây, trong tiếng hoan hô ầm ĩ như sấm rền, hơn một vạn kỵ binh rời khỏi nơi này, từ từ hướng về nơi xa quay người mà đi.

Hồ Phạt Tư đứng phía sau Bạch Khởi, vẻ mặt sắt đá tàn bạo nhìn Bạch Khởi phía xa không ngừng thấp giọng quát:

- Bạch Khởi... Bạch Khởi... người là đồ khốn kiếp... khốn kiếp... ta phải giết người...

Nói xong, một nắm tay hơi mập mạp hung hăng nện lên cánh cổng bên cạnh, đau lòng nhìn con trai của mình một cái, Hồ Phạt Tư bất lực tìm người an táng cho con trai mình, tuy miệng nói như vậy, hắn muốn giết Bạch Khởi... nhưng... Thực ra có thể làm như vậy hay không trong lòng Hồ Phạt Tư là rõ nhất, hiện nay, Bạch Khởi có thể nói là như mặt trời ban trưa, chưa đến mười tám tuổi mà đã là một cao thủ Đấu Tông đại danh鼎鼎 lẫm, hơn nữa là Thượng tướng Quân đoàn trưởng quân đoàn tinh nhuệ, sắp tiến vào Bộ Thống Soái, nhân vật như vậy không phải là người mà mình có thể khiêu khích, trừ phi bản thân ra khỏi Ba Phật Lợi Á, có điều... Chuyện này nói thì dễ, nhưng làm thì lại không dễ như vậy, muốn ra khỏi Ba Phật Lợi Á làm sao dễ dàng như vậy?

Giết chết Bạch Khởi chẳng qua chỉ là lời nói trong lúc phẫn nộ, nói cho cùng chẳng qua chỉ là một câu nói suông mà thôi, nếu như Bạch Khởi thực sự dễ giết như vậy, sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Hồ Phạt Tư đứng đó tức giận bất bình, hận không thể khiến cho Bạch Khởi chết không tử tế, tuy đắc tội với vị Tổng đốc tỉnh Vân Biên này, nhưng Bạch Khởi vốn dĩ uy tín trong quân cao bất khả phạm, lại càng trở nên giống như mặt trời ban trưa, những lão binh đó không cần nói, những tân binh này người nào cũng đều vô cùng sùng bái Bạch Khởi, nói là khẳng khái một mực cũng không quá đáng, dù sao nhìn chung tướng lĩnh như vậy thực sự quá ít, vì một tiểu binh mà đắc tội một Tổng đốc, điều này quả thực là ngàn năm chưa từng thấy qua.

Thế nhưng Bạch Khởi hết lần này tới lần khác vẫn làm như vậy, vì một Đội trưởng nhỏ bé mà giết chết một công tử Tổng đốc, hoàn toàn trở mặt với một vị Tổng đốc của một tỉnh, đây là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới... đúng vậy... Tất cả mọi người đều không ngờ rằng sự việc lại thành ra như vậy, Bạch Khởi lại vì một tiểu Đội trưởng nhỏ bé mà trở mặt với một vị Tổng đốc.

Sự việc trong nháy mắt đã qua hai ngày, ngày hôm nay, Bạch Khởi dẫn theo binh sĩ ra ngoài mua sắm, khi Bạch Khởi trở lại hành dinh đã xảy ra một chuyện...

- Đại nhân... Vừa rồi có người từ Vương Đô đến, mang theo ý chỉ của Bệ hạ, hiện đang đợi ngài trong quân doanh...

Khi Bạch Khởi dẫn theo binh sĩ bước vào hành dinh, một binh sĩ vội vàng chạy ra, thấp giọng nói với Bạch Khởi, thần sắc có chút hơi căng thẳng.

- Vậy sao? Ở đâu? Dẫn ta qua đó...

Bạch Khởi nghe xong lời này liền nhíu mày, sắc mặt biến đổi, hỏi một binh sĩ bên cạnh như vậy, vừa nói vừa để hắn dẫn đường đi về phía đại tướng trong quân phía xa.

Lúc này, hoàng gia Cẩm Vệ Quân thân mặc áo giáp vàng đã đứng kín chủ trường của quân doanh, từng người uy vũ đứng chặn ở đó, không cho phép bất kỳ ai tiến vào...

- Bạch Khởi tham kiến Khâm sai.

Bạch Khởi đi vào trong đại trướng, cúi thấp đầu cung kính chào theo nghi thức quân đội và hô lên, cũng không nhìn xem đối phương là ai, thân phận Khâm sai rất đặc biệt, người truyền đạt ý chỉ của Hoàng Đế tại Ba Phạt Lợi Á có chút tương đồng với Trung Quốc cổ đại, có một cảm giác giống như hoàng thượng đích thân ngự giá đến đây, tuy Bạch Khởi đã là một vị thượng tướng Tướng Quân, nhưng nhìn thấy Khâm sai vẫn phải hành lễ.

- Ha ha... Tiểu tử thôi, chỉ nửa năm không gặp mà tiểu tử ngươi đã hỗn độn đến mức nhân khuôn cẩu dạng (hình người đáng chó) rồi, ha ha, Thượng tướng Quân đoàn trưởng? Tiểu tử ngươi thật không tệ a, có điều ngươi không cần giả bộ đáng vẻ gì trước mặt ta đó, ở đây không có người ngoài...

Một giọng nói uể oải vang lên bên tai Bạch Khởi, giọng nói này vừa truyền đến, lỗ tai Bạch Khởi hơi khẽ động, sau đó ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy cái gã Lý Tầm Hoan dẫn theo bốn người hầu nữ xinh đẹp đang ngồi ở chính giữa, vẻ mặt vô cùng đắc ý nhìn Bạch Khởi.

- Là tiểu tử ngươi? Sao ngươi lại tới đây? Khâm sai lần này là ngươi ư? Thế nào, có chuyện gì?

Những thủ hạ của Bạch Khởi nghe thấy lời của Lý Tầm Hoan, người nào cũng thần sắc bất mãn, thiếu chút nữa là không chịu được rút dao hướng về phía đó, có điều động tác của Bạch Khởi lại ngoài dự tính của bọn họ, chỉ thấy Bạch Khởi vừa xoay người đã uể oải đi tới, sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh Lý Tầm Hoan, hỏi như vậy, bộ dạng này mọi người đều nhìn ra mối quan hệ mật thiết giữa hai người.

- Không có gì, lão gia nhà ta nhìn biểu hiện của ngươi không tệ... chà chà... thăng chức cho ngươi một chút, Nhất Đẳng Bá Tước, phong đất một tòa thành trì của Hỗn Loạn Chi Địa, có điều hình như ở đó đã bị phản quân chiếm lĩnh rồi, tuy tước vị Bá Tước này không phải cha truyền con nối, tuy nhiên cũng không tệ rồi, ha ha... Tiểu tử ngươi đã vượt phụ thân ngươi nhanh như vậy, được a, không làm mất mặt mấy huynh đệ chúng ta...

Lý Tầm Hoan ngồi đó cười ha hả, vỗ vào vai Bạch Khởi và nói như vậy.

Khi lời của Lý Tầm Hoan vừa dứt, giọng nói của Cửu U yên lặng đã lâu nay lại vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Nhiệm vụ hoàn thành, tăng lên một cấp, tấn cấp Đấu Vương, nhận được một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp C.

Sau khi giọng nói vừa dứt, Bạch Khởi liền cảm thấy một sức mạnh nhanh nhanh chóng lưu chuyển trong cơ thể mình, đành phải nói rằng thực lực của Cửu U khiến cho người ta khó có thể đánh giá được, khi Đấu Tông tấn cấp lên Đấu Vương, Bạch Khởi cảm thấy không ngờ trong nháy mắt đã hoàn thành rồi, điều này khó tránh có chút không thể tưởng tượng được, có điều, cũng may chỗ mà Bạch Khởi không thể tưởng tượng được với Cửu U đã trở thành thói quen, dù sao cũng không có biểu hiện quá mức kinh ngạc.

Sau khi sức mạnh lưu chuyển, khi giọng nói của Cửu U lại lần nữa vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Trong ba tháng giết chết An Đức Liệt, Liệt Diễm Quốc vương, phần thưởng sáu mươi vạn điểm giao dịch, phần thưởng một viên bảo thạch cấp C, thất bại sẽ khấu trừ sáu mươi vạn điểm giao dịch, khấu trừ một viên bảo thạch cấp C.

Lời này khiến cho Bạch Khởi vừa vui mừng chưa được bao lâu, thiếu chút nữa đã nhịn không được mà nhảy dựng lên mắng lớn, trong ba tháng giết chết An Đức Liệt? Đùa chó má gì vậy, An Đức Liệt nếu dễ tiêu diệt như thế, Bạch Khởi sớm đã động thủ rồi, còn phải đợi đến bây giờ sao? Bạch Khởi không biết đó là một việc lớn lao ư? Nhưng vấn đề là An Đức Liệt đâu có bị giết chết dễ dàng như vậy, khác không nói, chỉ riêng việc từ Thanh Phong thành đến đây cũng cần lộ trình nửa tháng, chỉ riêng trên đường đã phải hao phí mất nửa tháng rồi, huống chi hiện tại hai quân đang ở vào trạng thái đan chéo vào nhau, muốn đánh bại quân địch tuyệt đối không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, trong vòng ba tháng phải giết chết An Đức Liệt cơ bản chính là đang nói lời vô nghĩa, Bạch Khởi khẳng định chắc chắn rằng tên Cửu U khôn nản này đang hãm hại mình...

Có điều, bất lực, Bạch Khởi không có cách nào, cũng không có thời gian để mắng cái tên khôn kiếp này, bởi vì bên cạnh Bạch Khởi còn có Lý Tầm Hoan ngồi đó và còn có nhiều người khác như vậy, biểu hiện của Bạch Khởi đã có chút hơi thất lễ, nếu lại một lần nữa như vậy sẽ khó tránh khiến cho người ta nhìn ra điều

gì đó, tuy không phải là không tin tưởng Lý Tầm Hoan nhưng Cửu U là bí mật cuối cùng của Bạch Khởi, hẳn không muốn bất kỳ ai biết được chuyện này.

- Ta nói này, tiểu tử thôi, sao ngươi không nói gì? Lẽ nào vì chuyện này mà vui mừng đến mức quên mất bờ bến rồi? Thiết... Ngươi đúng thật là, thật là mất mặt... một Nhất Đẳng Bá Tước nhỏ bé mà thôi, hơn nữa còn không phải là cha truyền con nối, ngươi có đáng không?

Giọng nói của Lý Tầm Hoan lại vang lên bên tai Bạch Khởi, nhìn Bạch Khởi sững sờ ở đó không nói lời nào, Lý Tầm Hoan còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì, sau đó liền quan tâm hỏi như vậy, có điều lời nói này không thể nói lên sự quan tâm nào, trái lại còn giống như đang giễu cợt Bạch Khởi, tuy nhiên không có cách nào, con người Lý Tầm Hoan là như vậy, về điều này, Bạch Khởi cũng hiểu.

- Lời nói vô nghĩa... Ta là người vô dụng như vậy sao? Ta đang nghĩ ta có nên có hành động hay không, bây giờ ở Thiết Huyết Quân Đoàn đã huấn luyện tương đối rồi, ta nghĩ nếu có thể, ta có thể triệu tập binh mã xuất chiến rồi... khiến cho đối phương trở tay không kịp.

Bạch Khởi ngồi ở đó trầm mắt với Lý Tầm Hoan, sau đó nói như vậy.

- Cái này a... lời vô ích... ngươi đương nhiên phải xuất chiến rồi, ta lần này đến đây còn có một nhiệm vụ, đó chính là đến đây xem tiểu tử ngươi chuẩn bị đã tốt hay chưa, nhóm Tôn Tử của Đế Quốc Gia Lam đã rục rịch chuẩn bị, hiện tại đang điều binh khiển tướng, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhóm Tôn Tử mấy tháng gần đây đã sắp động thủ rồi, phụ thân ta vì để phòng tránh ngộ nhỡ ngay cả Tứ Đại Doanh của Vương Đô đều bị mất, hơn nữa điều động một quân đoàn phụ thuộc từ chỗ quân đoàn Hải Long, đồng thời cắt giảm phòng ngự biên ải, điều động hai quân đoàn phòng thủ trấn áp biên ải chạy tới phía Bắc, hiện tại ở đó đã tập kết bốn quân đoàn... có điều... e là vẫn không đủ dùng, nhóm Tôn Tử đó của Gia Lam không ngờ lại triệu tập năm quân đoàn, hiện tại số người vẫn đang tăng lên, nhìn có vẻ như đang muốn ăn tươi nuốt sống Ba Phật Lợi Á của chúng ta, còn về nhóm Thiên Long thì lại bị Gia Lam Long Tướng Sơn Bản Long Nhất gì đó đánh cho trở mình không được, bây giờ, việc xâm phạm biên giới phía Bắc của Gia Lam coi như đã giải quyết được rồi, Ba Phật Lợi Á của chúng ta phải chịu áp lực càng ngày càng lớn, nếu không thể nhanh chóng giải quyết cái tên An Đức Liệt, e là chúng ta sẽ có phiền phức đó... bởi vậy, khi ta đến, phụ hoàng đã dặn dò, tiểu tử ngươi chuẩn bị tốt rồi thì lập tức xuất kích, cho phép ngươi tùy ý điều động binh mã nồng cốt... điều động lương thảo quân lương từ những tỉnh phụ cận, tiểu tử ngươi phải chuẩn bị tốt, nếu như lần này lập công, ta đoán rằng ngươi sẽ có thể tiến vào Bộ Thống Soái... như vậy ngươi sẽ thực sự tiến vào tầng lớp có quyền thế ở Vương Quốc, ngươi phải nắm chắc lấy.

Lý Tầm Hoan nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó cầm chén rượu uống một ngụm và quay về phía Bạch Khởi nói như vậy.

- Thật sao? Không ngờ là như vậy... nhóm người của Gia Lam đúng thật là... không ngờ lại đánh bại Thiên Long ở phía Bắc, lúc này tốt rồi... chúng ta phiền phức rồi, ngươi yên tâm đi, Thiết Huyết Quân Đoàn đã chuẩn bị hoàn tất, lập tức có thể xuất chiến... Điểm này ngươi cứ yên tâm đi...

Bạch Khởi nghe xong liền gật gật đầu nói như vậy, nói xong liền chuẩn bị sai bảo thủ hạ điều động binh mã chính quân chuẩn bị xuất chiến, sau đó liền chuẩn bị ra tay.

Thế nhưng lúc này, đột nhiên có một sĩ quan cấp tá của Cẩm Vệ Quân hoàng gia từ ngoài vội vàng vàng chạy tới, quỳ xuống đất trước mặt Lý Tầm Hoan há miệng nói:

- Khởi bẩm Tam vương tử, Tổng đốc tỉnh Vân Biên cầu kiến người.

- Cầu kiến ta? Hẳn biết ta đến rồi sao?

Lý Tầm Hoan có chút kinh ngạc hỏi, hẳn tự nhận thấy mình đến đây tuy với danh tiếng là Khâm sai, nhưng tuyệt đối không để lộ ra là mình, vị Tam vương tử đích thân tới...

- Điều này... Không có, hẳn chỉ nói muốn cầu kiến Khâm sai đại nhân mà thôi...

Người sĩ quan Cẩm Vệ Quân hoàng gia đó sau khi nghe xong liền vội vàng trả lời.

- Như vậy à... không gấp... không gấp... Ta không có thời gian để ý tới hẳn, dù sao người mà hẳn cầu kiến là Khâm sai, nhưng hẳn lại không biết Khâm sai là ai, hẳn muốn thế nào thì muốn, ta không gấp hẳn, đứng

thật là, lẽ nào người không thấy ta đang uống rượu với huynh đệ của ta sao?

Lý Tầm Hoan vung tay, sau đó coi thường nói, vốn dĩ đã không để mắt tới vị Tổng đốc đó, phải biết rằng, quyền lợi Tổng đốc của Ba Phạt Lợi Á không nhỏ, nắm giữ quan văn của một tỉnh và còn có cả quân phòng bị địa phương, coi như cũng là một vị quan to rồi, thế nhưng Ba Phạt Lợi Á tổng cộng có hơn bảy mươi vị Tổng đốc, trong mắt Lý Tầm Hoan, một người Tổng đốc cũng chẳng là cái gì, đừng nói là một Tổng đốc, ngay cả Tể tướng cũng vẫn như vậy, không gặp vẫn là không gặp, đương nhiên nếu hôm nay Tể tướng cầu kiến, Lý Tầm Hoan gặp cũng coi như cho xong, nếu không gặp, e là ngày hôm sau Bối Tác Tư sẽ tìm hấn để liều mạng, dù sao Tể tướng hiện nay chính là cha của Bối Tác Tư.

- Điều này... nhưng... điện hạ... hấn nói... hấn nói...

Người sĩ quan cấp tá đó sau khi nghe xong lời này có chút do dự trả lời, khi nói còn liếc sang Bạch Khởi đang ngồi cạnh Lý Tầm Hoan, bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lý Tầm Hoan nhú mày, sau đó có chút không vui nói rằng:

- Người nói cái gì? Ở đây không có người ngoài, ta với Bạch Khởi thân như huynh đệ, có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được rồi, ấp a ấp úng là có ý gì? Cẩn thận ta sẽ cắt lưỡi người đó.

- Điều này... Tổng đốc đại nhân này đã nói, hấn đến là để cáo trạng, người hấn muốn cáo trạng chính là Bạch Khởi Tướng Quân...

Người sĩ quan cấp tá quỳ ở đó nghe xong lời nói đó, cơ thể run lên, sau đó vội vàng trả lời, không dám có chút lời thôi dài dòng nữa.

- Cái gì... Hấn muốn làm phản à, lại dám tố cáo huynh đệ của ta? Hãy cho hấn vào đây, lão tử hôm nay sẽ băm chặt hấn...

Lý Tầm Hoan nghe xong liền đập bàn đứng dậy tức giận quát, lúc này Lý Tầm Hoan đâu có giống dáng vẻ của một vương tử, vốn dĩ đã là một tên xã hội đen... hơn nữa còn là đại ca xã hội đen điển hình...

- Dạ...

Người sĩ quan cấp tá đó nghe xong lời này liền vội vàng đứng dậy, quay người chuẩn bị chạy, có điều giọng nói của Lý Tầm Hoan lại một lần nữa vang lên:

- Người đứng lại cho ta... Khoan đã...

- Dạ... Tam vương tử điện hạ còn có điều gì sai bảo?

Người sĩ quan cấp tá của Cẩm Vệ Quân hoàng gia nghe xong lời nói đó cơ thể liền run rẩy, vội vàng quay lại nhìn Lý Tầm Hoan phía trước, quỳ xuống đất có chút run run hỏi...

- Người đã nhận của hấn bao nhiêu tiền?

Lý Tầm Hoan cầm chén rượu, không tỏ rõ thái độ khê hởi.

- Cái này... Điện hạ... thuộc hạ đã nhận một Tử kim tệ... Thuộc hạ không dám nữa. Thuộc hạ lập tức sẽ trả lại hấn...

Tên sĩ quan cấp tá đó nghe xong lời này, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó toàn thân bắt đầu run rẩy, sợ hãi nhìn Lý Tầm Hoan phía trước, thiếu chút nữa là òa khóc lên, hấn biết vị Tam vương tử điện hạ này tuy thường ngày có vẻ thanh nhã cao quý, bình dị gần gũi, thế nhưng lúc thực sự tức giận lên thì tuyệt đối là một con ma quỷ, một con ma quỷ thực sự, hấn có quá nhiều thủ đoạn để khiến cho người ta sống không bằng chết.

Giờ này khắc này tên sĩ quan cấp tá này trong lòng hối hận vạn phần, thậm chí mình đã quá tham lam, nếu như không phải vì một Tử kim tệ thì cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này.

- Hừ... Đứng lên cho ta, coi như người thành thực, lần này cho qua đi, người hãy đưa hấn vào đây cho ta... Nói cho người... Nếu như người dám tiết lộ một chữ cho hấn... ta sẽ phanh thây người.

Lý Tầm Hoan lớn tiếng nói, khi nói lời này, toàn thân sát khí phun trào khiến cho Bạch Khởi cũng cảm thấy linh ngạc.

- Thuộc hạ sẽ đi ngay... Sẽ đi ngay...

Tên sĩ quan cấp tá đó không dám do dự, lập tức vừa lặn vừa bò mà chạy đi.

- Đã để tiểu tử ngươi xem chuyện cười rồi, dám thủ hạ của ta thực sự làm cho ta mất mặt...

Lý Tầm Hoan sau khi nhìn đối phương bỏ ra, có chút bất mãn nói như vậy, có điều bất mãn không phải nhằm vào Bạch Khởi mà là nhằm vào tên thủ hạ của mình, đương nhiên nói là để cho Bạch Khởi nghe...

- Ha ha... được a, không ngờ ngươi lại khiến cho bọn chúng nghe lời như vậy, bản lĩnh của ngừ hạ thật cao, có thời gian ta phải học tập ngươi...

Về điều này, Bạch Khởi cũng không chú ý, trái lại còn cười nói như vậy.

Vừa dứt lời, từ xa liền truyền đến tiếng bước chân, chỉ nhìn thấy vị Tổng đốc Hồ Phật Tư vóc người có chút hơi mập mạp, dẫn theo mấy chục nô bộc, người nào cũng đang bê một cái hòm lớn từ ngoài đi vào, nhìn vị hán tử dáng vẻ tráng kiện đó mồ hôi đầm đìa, Bạch Khởi liền biết ngay trong hòm đựng thứ gì, có lẽ giá trị không nhỏ, đối với sự giàu có của tỉnh Vân Biên, Bạch Khởi cũng hiểu rõ, có lẽ những thứ này đều là kim tệ, xem ra vị Tổng đốc đại nhân này vì chuyện của mình mà bỏ ra vốn gốc...

- Tổng đốc tỉnh Vân Biên Hồ Phật Tư tham kiến Khâm sai đại nhân... Xin đại nhân hãy làm chủ cho ta...

Hồ Phật Tư sau khi đi tới liền cúi đầu chỉ huy thủ hạ quỳ xuống đất hô lớn như vậy... vừa nói vừa khóc nước mắt, xem ra biểu hiện của vị lão huynh này thật đúng là giống như đúc... Giống như đã chịu một ám ức vô cùng lớn.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

197. Chương 194: Gây Chuyện Với Huynh Đệ Của Ta? Tìm Chết Đi

Nói xong, Hồ Phật Tư mới nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, tuy là một đại quan của một tỉnh biên giới, có điều không nên quên rằng Khâm sai là một người thay trời hành đạo, thay mặt cho Quốc vương Lý Tự Minh, dựa theo đạo lý mà nói, Hồ Phật Tư cũng nên làm như vậy, huống chi Khâm sai đều là những người thân tín nhất bên cạnh Quốc vương, điểm này tại Ba Phật Lợi Á lại càng nổi bật, không giống với các quốc gia khác, Ba Phật Lợi Á là một quốc gia quân chủ tập quyền tuyệt đối, tại nơi này, những người thân tín của Quốc vương thế lực lớn đến mức làm cho người ta sợ hãi... Bởi vậy, Hồ Phật Tư mới có thể cáo trạng trước mặt Lý Tầm Hoan như vậy... có điều, đáng tiếc là hình như hắn đã tìm nhầm người, nếu Hồ Phật Tư biết vị Khâm sai trước mặt mình là ai, e là đánh chết hắn... hắn cũng sẽ không đến.

Trong Vương Đô ai mà không biết Bạch Khởi, Bối Tác Tư, và cả Lý Tầm Hoan được xưng là nhân vật tam giác sắt, thân như huynh đệ, tố cáo Bạch Khởi với hắn, đó không phải là tìm đến cái chết sao? Đương nhiên còn có một Độc Cô Chiến Thiên biệt danh là một trong Vương Đô Tứ Hại, gã đó... tuy biệt danh là Vương Đô Tứ Hại, có điều quan hệ với hai người còn lại lại không mấy tốt đẹp, nói thực, Độc Cô Chiến Thiên e là ngoài Bạch Khởi ra thì không mấy hữu hảo với những người khác.

- Hả? Làm chủ cho người ư? Người có chuyện gì sao?

Lý Tầm Hoan đang ngồi chính giữa uống một chén rượu, sau đó thấp giọng nói, giọng nói lại có chút ngả ngón nghiền ngẫm, tuy nhiên đáng tiếc là Hồ Phật Tư lại không chú ý đến ngữ khí của Lý Tầm Hoan.

Hồ Phật Tư ngẩng đầu lên nhìn Lý Tầm Hoan trước mặt, tuy có chút kinh ngạc rằng vị Khâm sai trước mặt mình lại trẻ như vậy, có điều cũng không nói nhiều, Hồ Phật Tư cũng không nhận ra Lý Tầm Hoan, theo Hồ Phật Tư thấy, Lý Tầm Hoan có lẽ là một tử đệ đại quý tộc được sủng ái hoặc là tử đệ của tôn thất, có điều những thứ này đều không quan trọng, cái quan trọng là Lý Tầm Hoan là Khâm sai được Bệ hạ sủng ái, thế là đủ rồi, hắn muốn tố cáo Bạch Khởi, đương nhiên... hắn cũng biết cái khả năng này cực kỳ nhỏ bé, tuy nhiên hắn vẫn đến, mối thù giết con không đội trời chung, cho dù là chỉ có một chút khả năng hắn cũng phải đến thử, cho dù là không thể, thì đó chí ít Hồ Phật Tư hắn cũng muốn khiến cho Bạch Khởi để lại một

ấn tượng không tốt trước mặt Quốc vương Bệ hạ, chỉ cần có thể làm tổn hại đến Bạch Khởi, phải trả giá lớn đến đâu Hồ Phật Tử cũng phải thử một lần.

Thế nhưng, điều làm cho Hồ Phật Tử có chút kinh ngạc chính là không chỉ có Lý Tầm Hoan tuổi còn trẻ, còn có một người nữa chính là Bạch Khởi đang ngồi bên cạnh, vẻ mặt nghiêng ngả đang nhìn mình, sau khi nhìn thấy ánh mắt Bạch Khởi, không biết tại sao, trong lòng Hồ Phật Tử chịu không nổi, nhìn chằm chằm Bạch Khởi một cái thật sâu, nhìn nụ cười trên khóe miệng Bạch Khởi có chút chế giễu, Hồ Phật Tử trong nháy mắt bị Bạch Khởi làm cho tức điên lên, Theo Hồ Phật Tử, đây là khiêu khích..., khiêu khích trắng trợn, chuyện như vậy khiến cho Hồ Phật Tử không có cách nào chịu đựng nổi, đối phương đã giết chết con trai mình, mà lại công khai ngồi ở đây, dùng ánh mắt đó, vẻ mặt đó nhìn mình, điều này khiến cho đầu óc khôn khéo của Hồ Phật Tử trong nháy mắt trở nên vô cùng phần nộ.

- Đại nhân... Ngài phải làm chủ cho ta, Bạch Khởi hấn đóng quân tại Bạch Vân Thành, ta thân là Tổng đốc của tỉnh Vân Biên, đối với hấn cũng không tệ, lương thảo đầy đủ, kinh phí dồi dào, cho hấn chỗ ở, cung cấp cho hấn lương thảo thực vật, thế nhưng hấn lại không biết báo đáp tri ân, trái lại lại cùng người khác giết chết con trai ta, suất binh bao vây phủ Tổng đốc, đại nhân... ngài nhất định phải làm chủ cho ta...

Hồ Phật Tử la khóc nói vậy.

Biểu hiện của Hồ Phật Tử khiến cho Lý Tầm Hoan hình như đã phát hiện ra chuyện gì đó thú vị, cố nhịn cười, sau đó ngồi ở đó có chút chần chừ do dự nói rằng:

- Điều người nói đều là sự thực? Người phải biết rằng... Chuyện này...

- Điều này... đại nhân... Tôi biết chuyện này khó giải quyết, có điều, ta đã chuẩn bị rồi... ừm... những thứ phía sau ta đây đều là chứng cứ, chút nữa đưa lên đại nhân, xin đại nhân hãy tỉ mỉ kiểm tra...

Hồ Phật Tử vốn dĩ chuẩn bị lấy mấy chục vạn kim tệ trực tiếp biếu cho Lý Tầm Hoan, có điều, không ngờ Bạch Khởi cũng có mặt ở đây, bởi vậy lập tức thay đổi chủ ý, lễ phẩm kim tệ biến thành chứng cứ, không thể không nói rằng phản ứng của Hồ Phật Tử rất nhanh.

Thế nhưng, theo ý của Lý Tầm Hoan và Bạch Khởi đó chẳng qua chỉ là hành vi hèn mọn... mọi người đều hiểu, bên trong những cái hòm đó của Hồ Phật Tử chứa đựng thứ gì mọi người đều rất rõ, đùa cái gì chứ, cứ coi như là chứng cứ thì đó có thể đựng được mấy chục cái hòm? Có khả năng sao? Bạch Khởi cứ coi như phạm tội lớn, e cũng không để lại nhiều chứng cứ như vậy.

Thế nhưng những chuyện này mọi người trong lòng đều hiểu nhưng không nói ra, tại Ba Phạt Lợi Á đã trở thành thói quen thường lệ rồi, chuyện tham ô và nhận hối lộ đã rất phổ biến, đương nhiên đây là ở Ba Phạt Lợi Á, nếu ở một quốc gia khác thì sớm đã trở thành đả kích công khai rồi, Ba Phạt Lợi Á vẫn còn may... về chuyện này, Bạch Khởi tỏ ra trầm mặc, ngồi ở đó nhìn Hồ Phật Tử rồi lại nhìn Lý Tầm Hoan, không nói một lời nào.

Còn bên này, ánh mắt Lý Tầm Hoan lại phát sáng, hướng về phía Hồ Phật Tử nhả nhận nói:

- Tổng đốc đại nhân có chuyện gì xin cứ nói ra... nào nào nào... Nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu như thực sự có chuyện lạ, ta nhất định sẽ bẩm báo Bệ hạ làm chủ cho người... chúng ta đều là người một nhà mà... hà tất phải như vậy?

Biểu hiện của Lý Tầm Hoan lúc này chính là một kẻ nhìn thấy tiền là sáng mắt không nhận bạn thân, nhìn thấy Hồ Phật Tử đưa đến lễ vật liền lập tức chạy tới, sau khi kéo Hồ Phật Tử ngồi xuống, vô vùng thân thiết nói.

Biểu Hiện của Lý Tầm Hoan khiến cho Hồ Phật Tử nhìn thấy hy vọng, sau đó vội vàng có dáng vẻ vô cùng đáng thương, kể lại những oan khuất của mình cho Lý Tầm Hoan... có điều khi nói lời này hấn đã thêm mắm thêm muối thay đổi sự việc, con trai hấn hoàn toàn biến thành một tài tử thích đem đến niềm vui cho người khác, anh tuấn bảnh bao, tuổi trẻ phong lưu, cơ bản chính là hóa thân của Liễu Hạ Huệ, thánh nhân tại thế, theo lời của Hồ Phật Tử, con trai hấn chính là một người không có khuyết điểm gì, vạn năm khó gặp một lần, còn Bạch Khởi lại trở thành một người tham hoa háo sắc, dâm tiện vô liêm sỉ, ti tiện hạ lưu, đúng là tuyệt thế ác ma không ác không làm, cơ bản nên chết đi cho rồi, giữ lại trên thế giới này đều là kẻ đầu sỏ gây tai họa cho con người.

Câu truyện từ miệng của Hồ Phật Tư biến thành Bạch Khởi là kẻ ức hiếp đàn ông, làm nhục phụ nữ, sau đó con trai của mình thấy việc nghĩa hăng hái làm giống như kẻ chết vì chính nghĩa xông ra, ngăn cản Bạch Khởi, Bạch Khởi bị con trai mình đánh cho máu chảy đầm đìa, trong lòng không cam, sau đó dẫn binh mã bao vây phủ Tổng đốc, cậy người đông thế mạnh đã giết chết con trai mình, con trai mình tuy tư chất tuyệt hảo, thân thủ bất phàm, có điều hai tay khó địch bốn tay, cuối cùng chết dưới kiếm của Bạch Khởi, còn về cô gái mà được con trai mình cứu về lại bị Bạch Khởi bắt về lần nữa và làm nhục, sau đó đã tự sát...

Lời này nói ra thật hiên ngang lắm liệt cứ như là sự thật, khiến cho Bạch Khởi nghe thấy mà trợn tròn mắt, đã từng gặp những kẻ vô liêm sỉ, nhưng Bạch Khởi chưa từng gặp một kẻ vô liêm sỉ đến như vậy, Hồ Phật Tư coi như đã khiến cho Bạch Khởi mở mang kiến thức, cái gì gọi là mở miệng nói láo, cái gì gọi là đổi trắng thay đen, Bạch Khởi coi như đã có một nhận thức đầy đủ, vị Tổng đốc Hồ Phật Tư trước mắt chính là một kẻ như vậy... hơn nữa tuyệt đối là một cao thủ trong chuyện này, không hề khoa trương để nói rằng nếu vị này đóng một bộ phim điện ảnh, tuyệt đối sẽ là nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong giải Osca lần thứ ba, nhân vật vua điện ảnh một trăm phần trăm...

Lý Tầm Hoan sau khi nghe xong những lời này cũng có chút choáng váng, hắn đang không hiểu cái vị Tổng đốc Hồ Phật Tư này rốt cuộc học được cái bản lĩnh này từ đâu mà lại có thể nói đỉnh đạc như vậy, Bạch Khởi là người như thế nào Lý Tầm Hoan còn không hiểu sao? Điều này tuyệt đối không có khả năng, vị Tổng đốc này nói dối cũng nói đến mức vô căn cứ rồi, cơ bản chính là đang nói chuyện phiếm...

Khóe miệng co giật một chút, Lý Tầm Hoan thoáng nhìn Hồ Phật Tư trước mặt, sau đó thấp giọng hỏi:

- Đây là sự thật ư?

- Hoàn toàn là sự thật, các quý tộc trong thành, còn có người nhà ta đều có thể làm chứng, ta bảo đảm những điều này đều là sự thật, đại nhân, xin ngài hãy làm chủ cho ta, xóa bỏ binh quyền của Bạch Khởi áp giải về kinh, thỉnh Bệ hạ thánh tài, Hồ Phật Tư ta nhất định sẽ cảm kích vô cùng, đại nhân... ta còn có nhiều chứng cứ nữa, đợi một chút sẽ sắp xếp đưa đến chỗ của ngài, ngài nhìn là sẽ biết.

Hai mắt Hồ Phật Tư hơi đỏ nói như vậy, cũng không biết là vì tổn thương hay là vì đau lòng, tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định, lần này Hồ Phật Tư đã bỏ ra tất cả vốn gốc...

-Ồ, vậy Bạch Khởi Tướng Quân, người có cho rằng sự việc ông ta nói đều là sự thật không?

Lý Tầm Hoan nghiêng ngả nhìn Bạch Khởi trước mặt, khẽ cười nói.

-Đương nhiên... Sự thật...

Mi mắt Bạch Khởi không mở ra, chỉ để ý đến việc uống rượu, sau đó uể oải trả lời như vậy, câu trả lời này tuy ngoài dự đoán của Hồ Phật Tư, có điều lại khiến cho Hồ Phật Tư mặt mày hớn hờ, tuy không biết Bạch Khởi như vậy là sao mà lại ngu ngốc như vậy, nhưng theo Hồ Phật Tư thấy, đây là điều tốt nhất, có điều lời này của Bạch Khởi đồng nghĩa với việc hắn tự đẩy hắn vào vào vực sâu không đáy, hắn tự thừa nhận, vậy hắn sẽ chết chắc rồi.

Ban đầu Hồ Phật Tư còn có chút nghi ngờ rằng chuyện này rất phiền phức, hắn cũng không hoàn toàn có thể lật đổ đối phương, chỉ là hy vọng tạo một chút rắc rối cho Bạch Khởi, thế nhưng không ngờ rằng Bạch Khởi lại chủ động thừa nhận chuyện này, nếu làm như vậy, tính chất có lẽ sẽ không giống nhau, điều này đồng nghĩa với việc Bạch Khởi chủ động thừa nhận sai lầm, điều này có thể khiến cho Hồ Phật Tư nhìn thấy hy vọng.

Theo Hồ Phật Tư thấy, Bạch Khởi làm như vậy rõ ràng là tự tìm đường chết, điều này cơ bản chính là đang tìm đến cái chết, Hồ Phật Tư hình như đã thấy được Bạch Khởi chết trên pháp trường, Bạch Khởi bị áp giải về kinh, điều này khiến cho Hồ Phật Tư trong lòng tràn đầy hưng phấn.

-Đại nhân, ngài xem... tên Bạch Khởi này thật kiêu ngạo, chuyện này hắn đã thừa nhận rồi, không hề sợ hãi... đại nhân, ngài xem a... ngài phải làm chủ cho ta a...

Hồ Phật Tư sau khi nghe xong lời này khóc lóc quay về phía Lý Tầm Hoan trước mặt nói như vậy.

-Được... ta làm chủ cho người! Người đâu... vào đây cho ta!

Lý Tầm Hoan sau khi nghe xong lời này liền đứng thẳng người, sau đó hét lớn một tiếng như vậy.

Vừa dứt lời, mấy chục binh sĩ thân mặc áo giáp vàng, trên đầu đội khăn lông đỏ từ ngoài trường xông vào, sau đó đứng ở chính giữa, vẫn chưa đợi bọn họ lên tiếng, Lý Tầm Hoan liền chỉ tay vào tên Hồ Phật Tư trước mặt, lạnh lùng nói:

- Lôi hần... bắt lại cho ta...

- Dạ...

Một nhóm binh sĩ Cẩm Vệ Quân hoàng gia nghe xong lời này không hề do dự, sau đó liền đi tới hai ba người trói Hồ Phật Tư lại, sau đó ấn ngã xuống đất, vừa nói vừa trói chặt Hồ Phật Tư lại.

Sự biến hóa vô lường khiến cho thần sắc của Hồ Phật Tư biến đổi lớn, sau đó nhìn Lý Tầm Hoan trước mặt kinh ngạc hết lên:

- Đại nhân... ngài bắt nhầm rồi... ngài bắt nhầm rồi, ngài nên bắt Bạch Khởi... hần... là hần a, không phải ta...

Gặp phải tình cảnh như vậy, Hồ Phật Tư chỉ tay vào Bạch Khởi trước mặt nói vậy, khi nói những lời đó, sắc mặt kinh ngạc, nhìn Lý Tầm Hoan trước mặt, thế nhưng biểu hiện của Lý Tầm Hoan lại khiến cho sắc mặt Bạch Khởi có chút biến đổi, nhìn Hồ Phật Tư lạnh lùng cười một tiếng, sau đó coi thường nói:

- Vậy sao? Bắt nhầm người rồi ư? Ta thấy không phải chứ... Ta cảm thấy hình như không có à... Người ta muốn bắt chính là người...

- Cái gì... Ngài nói gì?

Hồ Phật Tư nghe xong lời này liền sợ hãi nhìn Bạch Khởi trước mặt nói vậy.

- Ta cái gì? Hừ bản Vương tử ta là người người có thể chỉ đi chỉ lại sao? Khốn kiếp... Lại dám đến tố cáo huynh đệ của ta ư? Người tưởng rằng người là thứ gì chứ, mà lại dám tố cáo bạn của Lý Tầm Hoan, người tưởng người là ai? Phi... ta nói cho người... người là cái thá gì... lại dám cáo trạng bầm báo đến chỗ của ta, người cũng không mở to cái mắt chó của người mà nhìn cho rõ... nói thật với người, đừng nói Bạch Khởi bị oan uổng, ngay cả coi như cái điều người nói đều là sự thực thì cũng làm sao? Lý Tầm Hoan ta sẽ hướng về phía bằng hữu, ta làm gì, đó đều là chuyện nên làm!

Lý Tầm Hoan có chút tức tưởi phong phạm, nói ra như tát vào mồm Hồ Phật Tư một cái thật mạnh, sau đó khinh thường nói như vậy.

Lời này hoàn toàn khiến cho Hồ Phật Tư chẳng hiểu gì cả, không ngờ mình đến cáo trạng lại bầm báo đến trước mặt tam vương tử, đùa trò gì vậy, Ba Phật Lợi Á ai mà không biết công tử Tế tướng của Lan Lăng Gia Bối Tác Tư, Tam vương tử Lý Tầm Hoan, và cả Sát Thần Bạch Khởi, ba người có quan hệ vô cùng mật thiết? Đến trước mặt Lý Tầm Hoan tố cáo Bạch Khởi quả thực chính là ông cụ muốn thất cổ tự tử...

Hồ Phật Tư thề rằng nếu mình sớm biết Khâm sai lần này là Lý Tầm Hoan thì có đánh chết hần cũng không đến đây, nếu như hần sớm biết đó là Lý Tầm Hoan, có đánh chết hần cũng không nói những lời hồi này, bây giờ thì hay rồi, đá phải tẩm sắt rồi, bản thân e là không còn cơ hội xoay người nữa, nói xấu tướng lĩnh Thống binh, đút lót Khâm sai, hơn nữa còn là một Vương tử, đây chắc chắn là tội chết... tuy rằng việc tham ô rất thịnh hành, nhưng nó cũng không thể hiện rằng Vương Quốc Ba Phật Lợi Á chẳng quan tâm gì đến chuyện này, chỉ là luật pháp không nghiêm, không hình thành một quy tắc mà thôi, thông thường thì sẽ không có chuyện gì... Có điều hiện tại... rõ ràng không phải là một tình huống bình thường nữa, đút lót Vương tử... đây chính là bằng chứng, chết cũng không trở mình được, đừng nói mình là một Tổng đốc, cứ coi như Đỗ Tân Gia phía sau mình gặp phải chuyện như thế này, e là cũng sẽ chết rất khó coi.

Pháp luật của Vương Quốc tuyệt đối nghiêm ngặt về điều này, thậm chí có thể nói có chút tàn khốc, người tham ô đút lót mười vạn kim tệ trở lên bắt luận là cấp bậc gì cũng đều có thể bị xe ngựa phanh thây, nghĩ đến đây trong lòng Hồ Phật Tư hoàn toàn tuyệt vọng...

Hồ Phật Tư sững sờ ở đó, cũng không giãy dụa, hần biết bản thân lần này e là sẽ chết chắc rồi, Bạch Khởi và Tam vương tử sẽ không bỏ qua cho mình, sẽ không cho mình bất kỳ một cơ hội trở mình nào.

- Mẹ nó... tố cáo huynh đệ của ta ư? Người muốn chết à... người đầu... Đánh cho ta...

Lý Tầm Hoan không hề do dự thể hiện ra tác phong của một Vương tử lưu manh, xông tới, trực tiếp hung hăng đập một cái vào khuôn mặt có chút mập mạp của Hồ Phật Tư, một cái đập Hồ Phật Tư văng ra xa hơn hai thước, sau đó ra lệnh.

Nhóm người hoàng gia Cẩm Vệ Quân đó đương nhiên không dám có chút qua loa nào, mệnh lệnh của Lý Tầm Hoan vừa hạ xuống, bọn họ liền xúm đông tới, mấy chục người không hề lưỡng tay vây bắt Hồ Phật Tư, giống như một trận tay đấm chân đá, hơn nữa dường như để chứng minh thực lực của bản thân, có một số người thậm chí không có chút quy củ cầm lấy bàn ghế mà bắt đầu đập, cảnh tượng như vậy khiến cho Bạch Khởi nhìn thấy mà có chút kinh hãi, đám người này thật sự dã man... Hồ Phật Tư đáng thương e là lần này không chết thì cũng thành tàn phế.

- A a ~ a a ~.

Tiếng kêu thảm thiết của Hồ Phật Tư vang lên liên miên không dứt trong doanh trường, so với âm thanh giết lợn cũng chẳng thấm vào đâu, thân là Tổng đốc, hắc đầu từng phải chịu đựng sự đại ngộ như vậy, hắn sống an nhàn sung sướng đương nhiên là chịu không nổi rồi, không bao lâu máu chảy khắp mặt, mặt mũi bầm dập rồi té xỉu đi, còn về những tên nô bộc đến cùng hắn sớm đã không còn tâm trạng để quan tâm đến sự sống chết của chủ nhân mình nữa rồi, người nào người nấy quỳ xuống đất không dám nhiều lời, cơ thể chịu không được mà phát run lên.

Ai cũng không ngờ rằng vị Tổng đốc đại nhân đã từng được coi như thiên thần trong lòng họ lại có hoàn cảnh như thế này, lại bị đánh đến mức giống như chó chết, nằm trên mặt đất.

Khi tất cả mọi chuyện kết thúc, Hồ Phật Tư đã ngất đi rồi, nằm trên mặt đất máu chảy lênh láng, đám huynh đệ hoàng gia Cẩm Vệ Quân đó không thể ngồi không, từng người từng người ra sức đánh cho Hồ Phật Tư đến mức sắp kề cận cái chết rồi, không chút để ý, lúc nào cũng có thể mệnh về âm phủ.

- Các người đừng sờ ra đó làm gì? Mau ném tên này ra ngoài cho ta... sai người giết chết hắn cho ta, không ngờ dám đổ oan cho huynh đệ của ta, lại còn dút lót bản Vương tử, đúng là tội ác tày trời... đúng rồi... ta nhớ ra rồi, tên này còn thông đồng với địch, có quan hệ với An Đức Liệt, mục đích là ám sát bản Vương tử, các người nhất định phải điều tra cho rõ, chút nữa sau khi sai người đánh chết hắn, phái người qua đó xét nhà diệt tộc... Xem xem mấy năm qua tên này đã tham ô bao nhiêu, tiện thể tìm cho ta chứng cứ hắn thông đồng với địch bán nước... Tìm được chưa?

Lý Tầm Hoan có chút không nhẫn nại được ra lệnh cho thuộc hạ.

Cừ thật, một người có tội danh dút lót còn chưa đủ, cái tên Lý Tầm Hoan còn trực tiếp xếp đặt cho đối phương một tội danh thông đồng với địch bán nước đủ để xét nhà diệt tộc, đây chính là tội chết trong tội chết, liên lụy đến cửu tộc, lời này của hắn thực ra chính là đang nói với các thủ hạ chút nữa đi xét nhà, ta không có chứng cứ tên này thông đồng với địch bán nước, mà các người phụ trách kiểm một vài chứng cứ ra đây cho ta...

Không thể không nói rằng Lý Tầm Hoan là một người thực sự tàn nhẫn, tuyệt đối tàn nhẫn, có điều đối với bạn bè cũng tuyệt đối đủ nghĩa khí, Bạch Khởi sau khi nhìn thấy tất cả mọi chuyện, ngoại trừ có chút thông cảm với người nhà tên Tổng đốc Hồ Phật Tư đáng thương này thì không có chút cảm giác đặc biệt nào, nếu đã là kẻ địch rồi thì phải diệt cỏ tận gốc, Lý Tầm Hoan làm rất đúng, đối lại là mình, mình cũng sẽ làm như vậy. Muốn trách thì hãy trách số phận bọn họ không tốt, đầu thai vào nhà Tổng đốc. Có điều bọn họ cũng đã hưởng phúc mấy chục năm rồi chết cũng không oan uống...

- Thế nào? Xử lý như vậy đã thỏa mãn rồi chứ? Con bà nó, cái tên Hồ Phật Tư này cơ bản chính là đang tìm đến cái chết, tố cáo ai không tố cáo mà lại tố cáo người... Nào nào chúng ta uống rượu...

Lý Tầm Hoan sau khi xử lý mọi chuyện liền ngồi xuống nhìn Bạch Khởi cười nói, nói xong liền kéo Bạch Khởi uống rượu. Cứ coi những chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra, đành phải nói rằng cái tên huynh đệ Lý Tầm Hoan này tuyệt đối tàn nhẫn, thật đúng với câu nói của Hải Đường, cái tên Lý Tầm Hoan này nhìn thì đa tình kỳ thực lại rất vô tình, khi đã tàn nhẫn thì hắn sẽ độc ác hơn bất cứ ai...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

198. Chương 195: Sông La Nạp

Lòng sông La Nạp nằm ở nơi giao giới giữa bảy tỉnh Tây Bắc và bốn tỉnh Tây Bắc Vương Quốc, dòng sông La Nạp chạy dọc qua Ba Phật Lợi Á, có thể nói là dòng sông mẹ của toàn bộ Ba Phật Lợi Á, bắt nguồn từ cao nguyên vô tận của đại lục Đông Tây mệnh mông vô bờ chảy xuôi xuống, đi qua bao trùm toàn bộ phía Nam đại lục, từ Nam tới Bắc, gần như bao trùm hơn vạn dặm Sâm La tuyết vực, thẳng tới Vương Quốc Ba Phật Lợi Á phía Đông Nam của đại lục, nuôi dưỡng con cháu của Ba Phật Lợi Á từ đời này sang đời khác.

Lòng sông La Nạp được truyền rằng là một cái khe sâu do năm đó sông La Nạp vỡ đê, nước sông ào ra va mạnh tạo nên, có điều thời gian đã qua đi không biết bao nhiêu năm, sông La Nạp đã khôi phục lại lòng sông bị mở ra như bình thường lại vẫn giữ được, đồng bằng lòng sông rộng lớn mấy trăm dặm, có thể nói là mệnh mông vô bờ, trước kia ở nơi này người qua lại không nhiều lắm, thường ngày cây cỏ um tùm vắng vẻ mà đẹp đẽ, có điều mấy ngày gần đây, lòng sông La Nạp yên tĩnh ngày xưa không còn yên tĩnh nữa.

Bởi vì lòng sông La Nạp lúc này đã tập kết gần hai trăm vạn quân đội giữa hai nước Ba Phật Lợi Á và Liệt Diễm Quân, năm quân đoàn của Ba Phật Lợi Á cùng với năm quân đoàn của Liệt Diễm Quân ở trên toàn bộ lòng sông La Nạp, hai vị Nguyên soái Gia Đức và La Bá Tì đang đánh nhau ở đó.

Đại quân của hai bên đã giao thủ ở đây mấy lần, thương vong vô số, toàn bộ lòng sông La Nạp nghiêm nhiên đã máu chảy thành sông, có điều, đáng tiếc là tại lòng sông La Nạp rộng lớn này, binh mã của hai bên bằng nhau, hầu như khó có thể phân ra thắng bại, toàn quân khai chiến cũng không phải là chưa từng tiến hành, tuy nhiên, mỗi một lần đều thương vong nghiêm trọng mà không có thu hoạch nào, vì vậy hai bên cũng bắt đầu giằng co giải đất ở lòng sông La Nạp, ngày nào cũng chiến đấu với nhau, nhưng đáng tiếc là không ai làm gì được ai, sự việc này chỉ có thể vẫn gác lại như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt cuộc chiến giằng co đã được hai ba tháng rồi, cách đây không xa chính là lãnh địa của bảy tỉnh Tây Bắc, nhưng quân của Ba Phật Lợi Á đường xa đến đây chỉ có thể ở lại trong lòng sông La Nạp nhìn mà bất lực, không giải quyết được kẻ địch trước mặt, tiến quân vào bảy tỉnh Tây Bắc chung quy chỉ là một chuyện đùa.

Tại chính giữa lòng sông La Nạp, bất luận là Nguyên soái Gia Đức của Liệt Diễm Quân hay Nguyên soái La Bá Tì của Ba Phật Lợi Á quân, việc hàng ngày thường xuyên làm nhất chính là chính là ngồi trên đài quan sát ở giữa quân doanh quan sát quân doanh của đối phương, mong chờ ngày nào đó có thể đánh bại đối phương, tốt nhất là có một sự tàn sát triệt để giải quyết quân lực của đối phương, hoặc là quân tiếp viện của mình có thể đến tiêu diệt đối phương vào một ngày nào đó, có điều nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hai người đều biết đây chỉ là ảo tưởng không có thực mà thôi, bất luận là Liệt Diễm Quân hay là Ba Phật Lợi Á quân e là trong thời gian ngắn cũng không thể lại điều động quân đội đến đây chi viện cho họ nữa, hiện tại bọn họ là lưỡng quân đối chọi, số người tương ứng, muốn đánh bại đối phương, cơ bản chính là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Đặc biệt là thời gian gần đây, tần suất giao chiến càng ngày càng thưa thớt, hai bên đều bị sự tổn thất kinh người làm cho không dám ra tay nữa, bởi vì ai cũng hiểu rằng cho dù chiến tranh thắng lợi rồi, nếu tổn thất quá lớn bản thân cũng không có bất kỳ một lợi ích nào, thậm chí không có bất kỳ một tác dụng nào, trái lại sẽ vì thế mà chuốc lấy tội, do đó hai bên cứ giằng co như vậy.

Việc Nguyên soái của hai bên thường làm nhất khi ngồi trên đài quan sát của lưỡng quân đối chọi chính là ngồi trên đài quan sát ở giữa quân doanh cùng nhìn nhau, thiếu chút nữa hai người đều trở thành mắt chọi gà rồi, nói thật nếu không phải hai vị Nguyên soái cộng lại hơn một trăm tuổi, hơn nữa thân phận siêu nhiên, nói thế nào cũng đều là nhân vật cấp Hầu Tước, hơn nữa, mỗi người đều là chủ, tay nắm trọng binh, chưa biết chừng hai vị này hiện nay đã đứng trên đài quan sát cùng nhau thăm hỏi đối phương bằng cách chửi ầm lên tất cả dòng họ mười tám đời tổ tông gia của đối phương rồi.

Có điều, tuy miệng không nói ra, hai vị Nguyên soái cũng không đứng trên đài quan sát chửi bới nhau như người đàn bà chanh chua, nhưng trong lòng đã bắt đầu thăm hỏi đối phương rồi, nói tóm lại điều mà hai vị Nguyên soái tuân theo chính là sách lược giết chết đối phương bằng ánh mắt, từ tâm hồn nhục mạ đối phương, có điều tiếc là hình như hiệu quả không cao...

- Các người nói đi... chúng ta bây giờ có cách gì có thể tiêu diệt cái tên khốn kiếp Gia Đức trước mặt kia...

cái lão già kia cả ngày ngồi ở đó lắc đi lắc lại chính là đang thị uy với ta, Quốc vương Bệ hạ đã thúc giục mấy lần rồi, chiến tuyến Vương Quốc căng thẳng, Gia Lam Đế Quốc ở phía Bắc đang rục rịch, nếu chúng ta không thể nhanh chóng giải quyết trận chiến đấu ở đây, đánh bại tên An Đức Liệt, Vương Quốc e là thực sự rơi vào nguy cấp rồi, bởi vậy... các vị có mặt tại đây ai có cách gì có thể đánh bại Liệt Diễm Quân thì cứ nói ra, ta nhất định sẽ thỉnh công cho người... La Bá Tì ta nói ở đây, nếu ai có thể đánh bại Liệt Diễm Quân, ta sẽ tiến cử người đó vào Bộ Thống Soái.

Nguyên soái La Bá Tì ngồi trên đài quan sát nhìn về phía quân trận uy vũ của Liệt Diễm Quân phía xa đó có chút phiền muộn nói, hơn nữa xem ra Nguyên soái La Bá Tì thực sự đã sốt ruột rồi, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Bộ Thống Soái là nơi như thế nào? Nơi có quyền lợi lớn nhất, đài ngộ cao nhất trong toàn bộ Ba Phạt Lợi Á, ngoài hơn một ngàn nhân viên tham mưu ra, mười đại Thống soái của Bộ Thống Soái mỗi người đều có danh vọng cực cao trong quân đội, mỗi người đều là quyền khuynh nhất địa, nắm giữ mấy quân đoàn và lực lượng phòng thủ của một vùng rộng lớn, có thể nói là nhân vật có thực quyền thực sự, trong mười đại Thống soái thì có bốn người đã già rồi, già đến mức không ra trận nổi nữa, những lão già này cơ bản đã không khống chế lực lượng nào, ở lại trong Bộ Thống Soái cho đến chết, ở đó chẳng qua cũng chỉ là vì giữ lại vinh dự sau đó an hưởng lúc tuổi già, còn về sáu vị Nguyên soái còn lại mỗi người đều thân kiêm trọng trách, quyền khuynh một thời, ví dụ như Nguyên soái Kham Tát Tư ở giữa chiến trường, hoặc là Nguyên soái La Bá Tì đang ngồi ở đây, hay là Nguyên soái Thiết Thành Thống lĩnh binh mã phương Bắc trấn thủ Thiết Bích Bảo, hay là Nguyên soái Hải Long tung hoành Đông Nam, và mấy vị Nguyên soái nữa đều là nhân vật cường quyền thực sự, cho dù là mấy đại quý tộc ở Vương Đô cũng không thể không nhượng bộ những người này, nguyên nhân không gì khác... nhóm người này quá thô bạo, tay nắm quân quyền... không có mấy người dễ chọc giận.

Đương nhiên sáu vị này, thực quyền Thống soái ngoài vị Nguyên soái Hải Long của quân đoàn Hải Long, Nguyên soái Thiết Thành quân đoàn Thiết Bích trấn thủ Đông Bắc, bốn vị còn lại vẫn thường xuyên ở lại trong Vương Đô, chỉ khi thống quân sẽ mới xuất chiến, có điều cũng không nên xem thường các chức vị Nguyên soái, thế lực trong quân đội của bọn họ có thể nói là rắc rối khó gỡ, đã là thâm căn cố đế rồi, cho dù là Quốc vương cũng không dám tùy ý động đến bọn họ... đương nhiên người có thể trở thành Nguyên soái, độ trung thành đều có thể suy tính, nếu không Lý Tự Minh chết cũng không thăng chức bọn họ lên Nguyên soái.

Có điều nội bộ Bộ Thống Soái không phải là không có cạnh tranh, việc thế lực giữa các Đại Nguyên soái so đấu vẫn luôn tồn tại, hơn nữa Bộ Thống Soái là một nơi cực đoan bài ngoại, những nơi khác trong quân đội người có thể yên tâm thăng cấp, thế nhưng lên đến cấp Thượng Tướng thì không giống như vậy nữa, muốn từ Thượng Tướng tiến vào Nguyên soái ngoài việc phải có quân công dày dặn khiến cho người ta tâm phục khẩu phục thì còn phải có sự ủng hộ của nội bộ Bộ Thống Soái và ưu đãi của Quốc vương, thiếu một thứ đều khó mà tấn chức, cứ coi như Quốc vương cưỡng chế bổ nhiệm người làm Thống soái, thì người cũng bị các vị Nguyên soái khác lật đổ, từ đó đành phải uất ức mà chết, trong Vương Quốc không phải là chưa từng xảy ra, đã từng có người được Quốc vương bổ nhiệm làm Nguyên soái tiến vào Bộ Thống Soái, kết quả là người này không có được sự thừa nhận của Bộ Thống Soái, do đó bị người ta lật đổ, tuy có cái danh là một Nguyên soái nhưng lại không có bất kỳ chút thực quyền nào, cuối cùng bị mấy Đại Nguyên soái phối hợp phản chế bình yên rời khỏi Bộ Thống Soái, đành phải cô độc suốt đời, đây chính là một bài học đẫm máu.

Vì vậy muốn tiến vào Bộ Thống Soái thì buộc phải có sự ủng hộ của nội bộ Bộ Thống Soái, đây là luật thép, Nguyên soái La Bá Tì xếp thứ hai trong Bộ Thống Soái, thế lực trong quân lớn, hơn nữa, trong nội bộ Bộ Thống Soái cũng có hai Nguyên soái đi rất gần với hắn, sức mạnh của hắn có thể nghĩ là biết, có sự ủng hộ của hắn, tiến vào Bộ Thống Soái vấn đề không lớn... đương nhiên điều kiện đầu tiên là người này phải có quân công và được Quốc vương Bệ hạ tán thưởng, thiếu một thứ cũng không được.

Lời của Nguyên soái La Bá Tì khiến cho tâm trạng mọi người xung quanh đều lung lay, người nào cũng hai mắt phát sáng, tuy bọn họ chỉ là Trung Tướng nhưng có lời này của Nguyên soái La Bá Tì, việc tấn cấp của bọn họ là có hy vọng, cho dù bây giờ không có gì cũng sẽ có thể, dù sao Nguyên soái La Bá Tì hiện nay tuy xếp thứ hai, nhưng Nguyên soái Kham Tát Tư xếp thứ nhất đang không thành công trong trận chiến lần này, sau khi trở về cứ coi như là không bị miễn chức nhưng điều không thể tránh khỏi chính là nhất định sẽ gặp phải sự chèn ép hoặc ảnh hưởng nào đó, vị trí của Nguyên soái La Bá Tì trong Bộ Thống Soái dường

như chắc chắn xếp thứ nhất, có sự ủng hộ của hắn, tương lai một khi tấn cấp lên Thượng Tướng, muốn tiến vào Bộ Thống Soái hắn là không có vấn đề gì, hai mắt của tất cả mọi người đều phát sáng.

Có điều lợi ích đương nhiên khả quan, nhưng bọn họ lại không nghĩ ra biện pháp nào cả, những ngày qua biện pháp nào bọn họ cũng đã từng thử, nhưng lại không có tác dụng gì lớn, đương nhiên chủ yếu là vì lý luận quân sự và kỹ xảo quân sự của Ba Phạt Lợi Á rất lạc hậu, thậm chí kỹ xảo quân sự của toàn bộ Thiên n Đại Lục cũng rất lạc hậu, theo Bạch Khởi nghĩ, việc đánh chiến của quân đội tại Thiên n Đại Lục vốn dĩ chính là người đến ta đi bày ra trận thế, không có chút âm mưu quỷ kế nào, trực tiếp đối kháng, đánh không xong liền lui lại rồi sau đó lại đánh, chống đỡ được cái chết đã coi như là giỏi lắm rồi, cơ bản không có kỹ xảo đặc biệt nào, vốn dĩ vẫn chưa lĩnh hội được câu nói Binh bất yếm trá...

Dùng lời Bạch Khởi nói, việc tác chiến của quân đội ở Thiên n Đại Lục vốn dĩ chính là phương pháp chiến đấu của kẻ dã man, rất lạc hậu, rất cổ hủ...

Thời gian qua có thể dùng cách nào thì đã dùng hết rồi, có điều lại không có được sự thành công nào thực chất, điều này khiến cho người xung quanh tuy rất động lòng với mỗi nhữ mà Nguyên soái La Bá Tì tung ra, nhưng... Lại vẫn không dám nói thêm điều gì, bởi vì bọn họ cũng sợ nói sai điều gì thì sẽ gặp phải phiền phức...

Đúng vào lúc này, một người lính liên lạc vội vàng chạy lên lầu, quỳ xuống đất, cung kính hô lớn:

- Khởi bẩm Nguyên soái, Tướng Quân Bạch Khởi của Thiết Huyết Quân Đoàn đã chỉ huy hai mươi vạn quân tiếp viện tới đây, chỉ còn cách đây ba mươi dặm...

- Cái gì? Bạch Khởi đến rồi? Ha ha ha... Hay... hay lắm! Tiểu tử tốt, ta quả nhiên không nhìn lầm hắn!

Nguyên soái La Bá Tì sau khi nghe thấy lời này liền đứng lên vỗ tay cười nói, hai quân giao chiến sĩ khí là quan trọng nhất, thời gian qua chỉ là giao chiến không có kết quả gì, tinh thần binh sĩ toàn quân rất thấp, đã không còn tinh thần chiến đấu nữa rồi, tuy đối phương cũng như vậy, có điều vấn đề này luôn làm cho Nguyên soái La Bá Tì phải phiền não, bởi vì nếu không nghĩ ra cách gì thì không được, trận chiến này không thể tiếp tục kéo dài mãi như vậy, nhưng nếu cứ kết thúc như vậy thì cũng không được, bởi vì bọn họ đều bắt đầu phiền muộn làm thế nào để giải quyết chuyện này... Tuy Nguyên soái La Bá Tì cũng đã dùng một số cách để cổ vũ tinh thần binh sĩ nhưng lại không có tác dụng lớn, thế nhưng sự đến đây của Bạch Khởi lại giải quyết được vấn đề này, hơn nữa hai mươi vạn binh lực mới, tròn hai mươi vạn người, hơn nữa còn là người của Thiết Huyết Quân Đoàn... Nếu hai mươi vạn này dùng tốt thì có thể tin rằng trong thời gian ngắn sẽ có thể giải quyết việc chiến đấu rồi.

Không riêng gì Nguyên soái La Bá Tì, những quan tướng xung quanh người nào cũng trở nên vui mừng, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, bởi vì điều này cho thấy tín hiệu bọn họ sắp thắng lợi rồi, thêm hai mươi vạn người thì hiệu quả sẽ hoàn toàn khác biệt...

- Dạ. Khởi bẩm Nguyên soái, Bạch Khởi còn phái người đến đây, nói là có thư muốn giao cho ngài, thuộc hạ đã nhận giúp ngoài, xin ngài xem qua.

Người lính liên lạc đó nhìn thấy tình cảnh như vậy vội vàng tiếp tục nói, đối với một việc quan trọng như vậy hắn cũng không dám giấu diếm điều gì, không may còn mất đầu như chơi.

- Hả? Lấy ra đây...

Nghe xong lời này, Nguyên soái La Bá Tì đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó đưa tay ra lấy, tên lính liên lạc không dám chậm trễ, vội vàng lấy bức thư trong tay, hai tay cung kính đưa lên tay Nguyên soái La Bá Tì.

Nguyên soái La Bá Tì mở thư ra, đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhíu mày, sau một lát, lông mày lại xòe ra, vẻ mặt tươi cười nhìn người khác có chút kinh ngạc, cũng không biết vị Nguyên soái này rốt cuộc đã nhìn thấy điều gì mà lại có biểu hiện đặc sắc như vậy, biểu hiện ấy có ưu sầu, có vui vẻ, có lo lắng, lại có cả kinh hãi, ngũ vị có cả, cũng không biết trong thư Bạch Khởi rốt cuộc đã viết điều gì.

Một lát sau, Nguyên soái La Bá Tì đọc hết lá thư, sau khi đọc xong lại rất lâu không đặt xuống, lại nhìn chăm chăm một lúc rồi mới bỏ thư xuống, sau đó từ từ gấp lại, xé vụn ra thành mảnh nhỏ rồi vứt đi, những

mảnh giấy theo gió bay ra ngoài, bay về bốn phía giống như cây bồ công anh, còn Nguyên soái La Bá Tì đang đứng trên đài quan sát rất lâu không nói gì, cuối cùng từ từ thấp giọng lầm bầm nói rằng:

- Bạch Khởi à... Bạch Khởi... một Sát Thần Bạch Khởi... Chủ ý như vậy người cũng nghĩ ra, cũng làm được... quả nhiên không hổ là Sát Thần à... Ba Phạt Lợi Á có người cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh...

- Sao vậy, Nguyên soái, Bạch Khởi nói gì?

Một Tướng Quân thân tín của La Bá Tì xông tới, hướng về phía Nguyên soái La Bá Tì thấp giọng hỏi, khi nói lời này những quan tướng xung quanh cũng thi nhau xông tới, người nào cũng dựng tai lên muốn nghe rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì bởi vì lời của Nguyên soái La Bá Tì vừa rồi khiến cho bọn họ rất tò mò, bọn họ không hiểu trong thư Bạch Khởi rốt cuộc nói gì mà lại khiến cho Nguyên soái La Bá Tì luôn bình tĩnh mà lại thốt ra lời nói như vậy.

Có điều, đáng tiếc là về điều này Nguyên soái La Bá Tì vô cùng thận trọng, sau khi trừng mắt với người đó cũng không nói nhiều, chỉ lạnh lùng quát:

- Truyền lệnh toàn quân, tất cả quân đội chuẩn bị chiến tranh, sau bữa trưa sẽ tấn công quân địch, đại chiến qua đi từng bước lui về phía sau, giữ lại một quân đoàn kỵ binh gác doanh trại cho ta, sau canh ba toàn bộ lui lại...

- Điều này... đại nhân, ngài muốn...

Một nhóm quan tướng không hiểu hỏi...

- Không cần nhiều lời, có một số chuyện các người chỉ cần làm theo là được rồi, không cần phải biết nhiều như vậy, toàn quân chuẩn bị chiến tranh, hãy trở về chỉnh đốn binh mã cho ta, tất cả kỵ binh tập trung một chỗ do đích thân ta chỉ huy, vấn đề khác các người không cần suy nghĩ.

Nguyên soái La Bá Tì không giải đáp câu hỏi đó mà lạnh lùng nói như vậy.

Lời nói đến đây, những quan tướng xung quanh tuy lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng lại không dám hỏi nhiều, từng người từng người bắt đầu chuẩn bị theo sự sai bảo của Nguyên soái La Bá Tì, sau bữa cơm trưa, rất nhiều binh sĩ bắt đầu chuẩn bị chiến tranh, mấy chục vạn binh sĩ dồn dập bắt đầu xuất phát về phía Liệt Diễm Quân phía xa kia, quân trận chỉnh tề bước đi uy vũ, khiến người ta nhìn thấy mà sợ.

- Chết tiệt, thế này là làm sao? Cái tên La Bá Tì đó điên rồi sao? Lại toàn quân xuất trận? Hắn muốn làm gì? Lẽ nào sự dẫm máu thời gian qua hắn vẫn chưa chịu đủ? Chết tiệt... tên khốn kiếp này... người đầu... Mau... người đầu, toàn quân xuất chiến!! Hãy đánh tàn nhẫn cái bọn khốn kiếp này cho ta!

Nguyên soái Gia Đức đang ngồi trên đài quan sát bày tiệc rượu, bắt lực nhìn tất cả mọi chuyện trước mặt, sau khi phát hiện ra đối phương lại bắt đầu tiến công liền lập tức đứng dậy hét lớn.

Trong lòng Nguyên soái Gia Đức bây giờ đang hận muốn chết cái tên La Bá Tì, ngay đến ăn bữa cơm cũng không cho hắn yên ổn, hắn có thể không hận sao? Có điều hận cũng không có cách nào, chỉ có thể miễn cưỡng đi giao chiến với La Bá Tì, dù sao cũng không thể chờ chịu đòn, tuy như vậy thương vong sẽ rất lớn, lớn đến mức mình không thể chấp nhận được.

Giao chiến rất nhanh đã bắt đầu rồi, tuy đây không phải là cảnh tượng mà Nguyên soái Gia Đức muốn nhìn thấy, có điều thực sự đã bắt đầu rồi, chiến tranh đã tàn khốc, hai Đại quân đoàn giao chiến lại càng tàn khốc hơn, rất nhanh máu chảy thành sông, Nguyên soái Gia Đức tuy không muốn đi đánh, nhưng cũng không thể không miễn cưỡng đánh tới cùng với Nguyên soái La Bá Tì, bởi vì hắn không còn lựa chọn khác, không phải đánh thì là chết... giữa chiến tranh và cái chết, Nguyên soái Gia Đức đành phải chọn cái đầu tiên.

Chiến tranh đã bắt đầu, giữa binh sĩ đã bắt đầu va chạm kịch liệt, sau đó chính là chém giết, dường như tất cả đều là sớm đã định rồi, chiến tranh chính là tàn khốc và vô tình như vậy, mỗi một phút, mỗi một giây đều đang đổ máu, đều có người chết, lòng sông La Nạp vốn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, lúc này lại càng bị máu tươi nhuộm đỏ một lượt, hơn vạn người chiến tử trên sa trường, mấy vạn người bị thương, người nào cũng thấm thiết rên rỉ rút lui khỏi chiến trường, có người lại cơ bản không có cơ hội này, bắt lực chết trên chiến trường.

Chiến tranh giằng co cả một buổi chiều, khi mặt trời lặn, hai bên mới bắt đầu từ từ ra lệnh thu binh, trên mặt đất lưu lại hàng vạn thi thể, sau đó cử người ngựa thu thi thể về, nhìn thấy tình cảnh như vậy, Nguyên soái La Bá Tì mặt không biểu tình, ánh mắt có chút đau xót và phức tạp, còn bên này, Nguyên soái Gia Đức lại đứng đó gõ mạnh vào cây cột bên cạnh, sau đó nhục mạ La Bá Tì dè dặt vô liêm sỉ, cực đoan nào tàn, có điều, những thứ này đều không có tác dụng gì cả, mặc dù bản thân biết là không có tác dụng nhưng hẳn vẫn không thể nào kiềm chế nổi tâm trạng của bản thân.

Còn Nguyên soái La Bá Tì mặt không biểu hiện, sau khi mặt trời lặn liền ra mệnh lệnh rút quân, để lại doanh trại và lều rạp, chỉ giữ lại một số lương thực, toàn quân bắt đầu từ từ rút lui, còn hắc địch thân chỉ huy gần hai mươi vạn kỵ binh đóng tại chỗ cũ, đợi tất cả mọi người đều lui lại mình mới lui về, điều này... Là điều sớm đã giao hẹn với Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

199. Chương 196: Nước Ngập Ba Quân

- Đại nhân, chúng ta cứ tùy tiện lưu lại như vậy Bệ hạ sẽ trách tội, tôi sợ...

Trong đêm tối vắng vẻ, dưới bầu trời đầy sao, mấy chục vạn kỵ binh sẵn sàng đón quân địch, mà một quan tướng bên cạnh Nguyên soái La Bá Tì thấp giọng hướng về phía Nguyên soái La Bá Tì có chút lo lắng nói, có điều, lời chưa nói hết, có những lúc lời không cần nói trắng ra, phải để lại điều gì đó cho người ta từ từ ngẫm nghĩ, thông thường, ngoài tên ngốc ra thì ai cũng có thể hiểu lời nói tiếp theo là gì...

- Không cần lo lắng, ta đã giao hẹn với Bạch Khởi tất cả mọi chuyện đều nằm trong phạm vi dự đoán được, canh năm bắt đầu truyền lệnh toàn quân tập kích Liệt Diễm Quân, hãy nhớ lấy, đến lúc đó vừa tấn công là phải rút lui, không nên ham chiến, nhiệm vụ của chúng ta là nhử bọn chúng, để bọn chúng phát hiện ra chúng ta đã bắt đầu rút quân, để cho cái tên Gia Đức đó tưởng rằng chúng ta vẫn không thể truy kích bọn chúng là được rồi, những chuyện khác người không cần quan tâm.

Nguyên soái La Bá Tì ngồi trên lưng ngựa trong lòng có chút bồn chồn, tuy nhiên miệng nói ra lại không hề tỏ ra yếu kém, tuy hẳn cũng không biết kế hoạch của Bạch Khởi rốt cuộc có thể thành công hay không, nhưng hiện tại ngoài kế hoạch của Bạch Khởi ra đã không còn cách nào khác nữa rồi.

Tất cả đều dựa theo sự giao hẹn giữa Nguyên soái La Bá Tì và Bạch Khởi như vậy, lúc vào đêm, đại quân liền bắt đầu chậm rãi rút lui, bỏ lại rất nhiều vật tư lương thảo, thậm chí là lều trại và rất nhiều phương tiện chuẩn bị khác nữa, chỉ đem theo vũ khí áo giáp và một số lương thực rồi toàn quân lui lại.

Tốc độ rất nhanh, trong doanh trường ngọn đuốc vẫn cháy sáng, Liệt Diễm Quân phía xa kia lại không phát hiện ra điều gì bất thường, bởi vậy, việc bọn họ rút lui rất gọn gàng mà không bị ai phát hiện, vào canh ba, tất cả mọi người đều đã lui lại, rời khỏi nơi này, từ từ lật đổ giải đất khe sâu ở phía sau lòng sông La Nạp, trên sườn núi cao.

Đê của lòng sông La Nạp và sông La Nạp nằm ở đường nằm ngang nối liền nhau, mà lúc này quân của Ba Phạt Lợi Á đang tập trung trên đê đập của lòng sông La Nạp này, khi tất cả binh sĩ lui lại sẽ phát hiện ra người của Bạch Khởi đang ở đó đào khoét đê đập, hơn nữa cái đê đập này đã nghiêm nhiên sắp bị sụp đổ, nếu không phải Bạch Khởi phái người dùng các đồ vật như đá và ván gỗ để toàn lực cố định lại, e là bây giờ đã vỡ đê rồi, tuy trong mắt của đa số mọi người, chỗ cửa sông của con đập này chẳng qua chỉ rộng mấy thước mà thôi, hơn nghìn quân sĩ ở đây đủ để ngăn lại, thế nhưng không nên quên rằng, một con đê dài ngàn dặm bị phá hủy bởi dòng nước, một cửa sông nhỏ nhỏ một khi nứt toác ra thì hậu quả sẽ không thể chịu nổi.

- Nguyên soái... Nguyên soái không hay rồi... không hay rồi...

Còn trong khi quân của Ba Phạt Lợi Á trận địa sẵn sàng đón quân địch thì trong doanh trường của Liệt Diễm Quân, Nguyên soái Gia Đức vẫn nằm trong soái trường của mình ngủ khì khì, đúng vào lúc này, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hô ầm ĩ lo lắng, Tướng Quân phụ trách phòng ngự cũng không thể quan tâm đến nhiều về lễ nghĩa như vậy, liền xông vào.

- Đã xảy ra chuyện gì?!

Nguyên soái Gia Đức đột nhiên tỉnh giấc, có chút không vui hỏi.

- Đại nhân... Ba Phật Lợi Á hình như đã rút quân rồi, tuy ngọn đuốc vẫn sáng nhưng đã rất lâu rồi mà không thấy di chuyển gì, chúng ta thậm chí đã không phát hiện ra ánh lửa tuần tra của bọn chúng, vừa rồi trình thám của chúng ta đến báo, nói là quân của Ba Phật Lợi Á đã bắt đầu lui lại, đã phát hiện bọn chúng ở ngoài năm mươi dặm...

Tướng Quân đó có chút lo lắng nói... có điều loáng thoáng vẫn có chút hưng phấn, việc Ba Phật Lợi Á quân lui lại biểu hiện điều gì? Đó chính là sự thắng lợi của Liệt Diễm Quân, đây quả là một việc tốt...

Có điều, phản ứng của Nguyên soái Gia Đức lại ngoài dự đoán của hắn, phản ứng đầu tiên của Nguyên soái Gia Đức chính là hét lớn:

- Không thể nào... Điều này tuyệt đối không thể, bọn chúng không thể rút quân... âm mưu, nhất định có âm mưu gì đó... người đầu... tập kết binh mã cho ta, bất ngờ đánh vào doanh trại đối phương.

Tuy nhiên, vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một tiếng hăm sát, âm thanh này khiến cho Nguyên soái Gia Đức sửng sốt, lập tức về mặt giận dữ quát:

- Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi! Đây chính là sự rút quân mà ngươi nói sao? Bọn chúng đang tấn công chúng ta có biết không? Tấn công chúng ta! Chết tiệt... Nhanh... nhanh tập kết binh mã cho ta, nhanh lên... nhanh lên!!

Ban đầu Nguyên soái Gia Đức còn có chút tin tưởng vào lời thuộc hạ của mình, có điều sau khi nghe thấy âm thanh này hắn lập tức thay đổi suy nghĩ của mình, bỏ đi sự nghi ngờ lúc trước của mình, bởi vì theo Nguyên soái Gia Đức, những tên thủ hạ của mình không đến mức tinh nhuệ như vậy, mình vừa hạ mệnh lệnh, việc tập kết đã hoàn tất, kêu gọi xuất chiến, đây hiển nhiên không phải nhân mã đến từ phía mình, vậy không phải người của mình, thế thì là người của ai? Điều này hình như không có gì đáng hỏi, đây chính là người của Ba Phật Lợi Á quân, kỵ binh của Ba Phật Lợi Á... người ta đã đánh đến đây rồi mà còn lui lại hay sao? Theo Nguyên soái Gia Đức, đây cơ bản là tên thuộc hạ ngu dốt của mình đã nhầm lẫn, trùng mưu kế của người ta, tuy không biết mục đích bọn chúng làm như vậy rốt cuộc là cái gì... Có điều Nguyên soái Gia Đức có một điểm có thể khẳng định, đó là đối phương chắc chắn không rút lui, nếu không cũng sẽ không làm như vậy...

Nghe tiếng vó ngựa bắt đầu rung chuyển mặt đất, Nguyên soái Gia Đức hét lớn, ra lệnh cho binh sĩ bắt đầu chuẩn bị tham gia chiến tranh, vừa vội vàng mặc khôi giáp đi ra... có điều, khi Nguyên soái Gia Đức ra khỏi ngoài đại trường của mình, khi đi lên đài quan sát lại phát hiện ra đối phương quả nhiên đã bắt đầu lui lại rồi...

- Đại nhân... Đại nhân chúng ta đã đánh bại kẻ địch rồi... bọn chúng đã bắt đầu rút lui, ngài thấy chúng ta có cần truy kích không!

Một quan tướng bên cạnh Nguyên soái Gia Đức về mặt hưng phấn xông tới nói như vậy, kẻ địch có nhiều kỵ binh phụ trách chỉ huy như vậy sao có thể dễ dàng bị đẩy lùi, theo hắn, lần này có lẽ mình sẽ nhận được sự trọng dụng và coi trọng của Nguyên soái.

Nguyên soái Gia Đức nghe xong lời này, hai mắt hoa lên, tên ngốc này vừa rồi nói cho mình một tin tức giả, bây giờ lại còn ở đây cho là đã đánh bại đối phương? Trời ạ. Đối phương có hai mươi vạn kỵ binh, như vậy không đến hai mươi phút người có thể đánh bại kẻ địch rồi ư? Mẹ kiếp, người tướng người là chiến thần hay sao, đùa cái gì chứ, nếu quân đội của Ba Phật Lợi Á không chịu nổi một đòn như vậy thì chúng ta đã sớm thắng lợi rồi, người hơi thông minh một chút cũng biết, mặt này nhất định có âm mưu, chắc chắn là để mình đi truy kích, còn về việc có mai phục hay không thì quý mới biết... có điều có thể khẳng định là nếu mình nghe theo ý kiến của tên ngốc kia đi truy kích, thì mình chắc chắn sẽ chết rất thảm, ít nhất cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng, La Bá Tì không phải là kẻ dễ khiêu khích, trên dưới một trăm vạn dặm đối diện Ba Phật Lợi Á cũng không lấy ra làm trò đùa.

- Hả... chết tiệt... cái đầu lợn của ngươi... sao ngươi có thể làm Tướng Quân trong quân đội của Bệ hạ cơ chứ? Ta sao có thể để ngươi đảm nhiệm chủ quân phòng ngự? Lẽ nào ngươi không có não ư? Lẽ nào ngươi không nhìn ra bọn chúng đang nhử chúng ta truy kích tác chiến sao? Ngươi là tên ngốc? Hai mươi vạn kỵ binh trong nháy mắt ngươi có thể đánh bại sao? Người tướng người là ai? Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên

sao? Người tưởng người là Quang Minh Giáo Hoàng sao? Chết tiệt... Lẽ nào người không hiểu người chỉ là một kẻ ngu ngốc tầm thường không thể tầm thường hơn nữa mà thôi sao? Người có biết nếu chúng ta truy kích, chúng ta sẽ tổn thất bao nhiêu không? Chết tiệt... cái gì người cũng không biết... hãy câm miệng người lại, bây giờ hãy giao lại quân quyền của người, sau đó hãy nghiêm chỉnh trở về doanh trường của người, ta không muốn lại nhìn thấy người một lần nữa...

Nguyên soái Gia Đức nghe xong lời nói đó không thể chịu nổi mà tức giận quát lên, nói đến mức sắc mặt của tên Tướng Quân đó lúc đỏ lúc trắng, không biết nên nói gì cho phải, là một người có quan hệ tiêu chuẩn, chị gái hắn lại chính là một trong những người đàn bà của đại công An Đức Liệt, bởi vậy hắn mới có vị trí như ngày hôm nay, về những thứ như quân sự gì đó hắn không biết một cái gì.

Nhìn thấy tên này bị phạt, những kẻ xung quanh đều cười thầm, đối với cái tên ngu ngốc này, bọn họ sớm đã có chút bất mãn, chỉ là không thể nói ra mà thôi, nếu Nguyên soái Gia Đức đã trừng trị hắn thì đương nhiên là một việc không có gì tốt hơn.

- Vậy... Nguyên soái, chúng ta bây giờ nên làm như thế nào?

Một quan tướng rất cẩn thận hỏi, lúc này vừa có một đồng liêu bị giao trả binh quyền, úp mặt vào tường mà suy nghĩ những lỗi lầm của mình, hắn không muốn lại dẫm lên vết chân của đối phương, vì vậy nói năng rất chú ý.

- Làm gì ư? Hừ... Hãy đợi đi... Ôm cây đợi thỏ, chúng ta kiên quyết phòng thủ không ra, không làm mà hưởng, nếu như vậy ta nghĩ tên La Bá Tì đó cũng không có cách nào khác đâu, muốn lừa ta ư? Không đơn giản như vậy đâu...

Nguyên soái Gia Đức vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Không thể không nói rằng tên Gia Đức có những lúc là một kẻ cực đoan tự phụ, đối với tài năng và trí tuệ của mình có sự đánh giá quá cao, đối với năng lực của người khác lại nhận thức không rõ, nói trắng ra chính là có chút tự cao tự đại, lúc này hắn cho là như vậy, do đó sẽ làm như vậy... cơ bản không hỏi qua suy nghĩ của người khác, mà cũng không muốn hỏi.

Chờ đợi, chờ đợi... lại qua một canh, các quan tướng xung quanh đều hơi buồn ngủ rồi, dù sao đêm hôm khuya khoắt không được nghỉ ngơi mà phải ngồi đây đương nhiên là chẳng dễ chịu gì, Nguyên soái Gia Đức cũng như vậy, có điều bọn họ vẫn ở đó chờ đợi, bởi vì Gia Đức cho rằng La Bá Tì sẽ không giải quyết chuyện này đơn giản như vậy, lần thứ nhất đánh lén đã không thành công, không nhử ra được nhóm người của mình... vậy thì nhất định sẽ có lần thứ hai...

- Nguyên soái... ngài nói... Bọn họ liệu có đến không?

Có một quan tướng không nhận được mà ngáp một cái sau đó thấp giọng hỏi.

- Không... Không thể, cái tên La Bá Bá Tì ta biết, lần thứ nhất không thành công hắn nhất định sẽ có lần thứ hai, nếu không kế hoạch hắn tỉ mỉ bố trí chẳng phải là thất bại sao? Cái tên đó nhất định sẽ đến lần thứ hai... các người yên tâm đi.

Nguyên soái Gia Đức rất tự tin nói, đương nhiên thực ra trong lòng hắn cũng có chút bồn chồn, dù sao nếu La Bá Tì không đến, vậy thì mình sẽ có chút xấu hổ mà không xuống được đài.

Đát đát đát ~.

Đúng lúc này, mặt đất lại bắt đầu rung lên, mấy chục vạn kỵ binh trong đêm tối trước ánh bình minh phát động đợt tập kích cuối cùng, từng người kêu gọi xông về phía doanh địa của Liệt Diễm Quân...

Nguyên soái Gia Đức đứng trên đài quan sát nhìn thấy cảnh tượng như vậy cười ha hả, vừa ra lệnh cho binh sĩ sớm đã chuẩn bị xuất kích, vừa hét lớn:

- La Bá Tì... người quả nhiên đã đến rồi... ha ha... muốn nhử chúng ta ra sau đó phục kích chúng ta ư? Ha ha ha... La Bá Tì, người hãy về nhà mà luyện thêm đi... Nói thật với người, thủ đoạn này của người ta sớm đã nhìn thấu... bây giờ người còn có bản lĩnh nào thì cứ sử dụng hết đi...

- Thao... cái tên ngu ngốc này...

La Bá Tì sau khi nghe thấy lời nói đó đầu tiên hơi sững sốt, ngay sau đó trong lòng thầm mắng tên Nguyên soái Gia Đức một câu, sau đó giả bộ về mặt tức giận quát:

- Lui lại... Lui lại!! Chết tiệt... Gia Đức, ngươi hãy đợi ta... ta nhất định sẽ báo thù! !

Nói xong liền ra vẻ hoang mang không biết làm thế nào dẫn binh sĩ lui lại, thanh thế hai quân giao chiến vô cùng lớn, có điều đánh thực sự lại chẳng có mấy hồi, sau khi trên mặt đất còn lại những thi thể không may ngã xuống, rồi bắt đầu lui lại, Nguyên soái Gia Đức từ xa nhìn thấy khuôn mặt La Bá Tì giận dữ hốt hoảng chạy trốn liền mặt mày hơn hớn cười nói:

- Ha ha... Báo thù ư? La Bá Tì... ngươi dựa vào người ư? Ha ha ha... Ta đợi ngươi!!

Nói xong liền xoay người lại cười nói với một quan tướng bên cạnh:

- Ha ha... các người nhìn La Bá Tì... tự cho mình là thông minh, mai phục người ngựa muốn nhử chúng ta ra sau đó đánh bại chúng ta ư? Đáng cười đáng cười, hấn tính toán nhiều như vậy, vừa triệt binh lại vừa đánh bất ngờ, điều động binh lực, có điều không có thu hoạch gì, muốn so binh pháp với Gia Đức ta sao, La Bá Tì hấn còn kém xa...

Không thể không nói rằng vị huynh đệ này hoàn toàn có chút cảm giác tự khoe khoang khoác lác, có điều lại cũng có thể lý giải, khoảng thời gian này Nguyên soái Gia Đức đã khiến cho Nguyên soái La Bá Tì phiền muộn đến sắp chết rồi, hơn nữa còn làm cho chí khí binh sĩ hạ xuống, hấn đương nhiên phải cổ vũ mình một chút, hơn nữa nhân cơ hội này cổ vũ các binh sĩ, dù sao sự việc tối nay nếu tuyên truyền thỏa đáng tuyệt đối sẽ khiến cho tinh thần binh sĩ hưng phấn lên... Bởi vậy Nguyên soái La Bá Tì không bỏ qua cơ hội này, trong khi cổ vũ tinh thần binh sĩ cũng tự khoe khoang khoác lác một phen.

- Nguyên soái thánh minh... Nguyên soái thánh minh a... Ta thấy ngay cả Bất Diệt Đại Đế sống lại cũng không phải là đối thủ của ngài, ngài quả thực là Đông Phương Đại Lục của chúng ta... không... Đệ nhất danh tướng của toàn bộ Thiên n Đại Lục... La Bá Tì trước mặt ngài chẳng qua chỉ là một con rối mà thôi, trí tuệ của đứa trẻ con mà cũng dám khoe khoang trước mặt ngài, quả là không biết chết sống...

Một tên quan tướng vội vàng nịnh hót.

Lời này vừa thốt ra, những kẻ xung quanh thi nhau nịnh hót, làm cho Nguyên soái Gia Đức có chút lảng lảng, sau đó bày tiệc rượu cùng chúc mừng, sau khi rượu quá ba tuần mới trở về nghỉ ngơi, có người còn có chút lo lắng rằng Ba Phật Lợi Á sẽ lại động thủ lần nữa, có điều Gia Đức một câu cũng dẹp đi chuyện này, dùng lời của Gia Đức nói:

- Ta đã biết tổng kế hoạch của La Bá Tì, hấn đã không dám đến mất mặt xấu hổ rồi, tất cả mọi người không cần lo lắng...

Nói xong liền trở về doanh trại của mình nghỉ ngơi, các quan tướng bên cạnh cũng đều đã mệt mỏi một đêm, nghe lời của Gia Đức cảm thấy có lý, hướng chỉ bản thân Nguyên soái đã đi về rồi, bọn họ đương nhiên không còn cần thiết phải ở lại đây nữa, vì vậy lần lượt đứng dậy trở về trong doanh trại của mình.

Quả thực đúng như lời Gia Đức nói, La Bá Tì không suất binh tấn công lần nữa, bởi vì sau hai lần tập kích ở đây, La Bá Tì đã chỉ huy kỵ binh toàn lực ứng phó, hướng về phía hậu phương tấn công chớp nhoáng rồi rút lui, vốn dĩ đã không thêm chú ý đến bọn Liệt Diễm Quân đã sắp chết, và còn có cả tên gốc Gia Đức kia nữa.

Dùng lời La Bá Tì để nói, đối chiến với một tên gốc tự cho mình là thông minh thì vẫn cứ chiến bất hạ, thực sự là quá mất mặt... tuy có chút xấu hổ nhưng vẫn may, tên gốc đó lập tức sắp chết rồi, đến lúc đó hấn là không có ai sẽ nhớ đến chuyện này.

Cứ nghĩ, cứ nghĩ... nếu La Bá Tì bất tri bất giác chỉ huy mấy chục vạn kỵ binh gào thét tiến lên hơn mười dặm, trải qua khoảng một canh giờ đã đến được vị trí đề đập mà bọn Bạch Khởi đang ở, ghìm lại chiến mã, trong nháy mắt đã dừng bước, Bạch Khởi nhìn thấy Nguyên soái La Bá Tì liền vội vàng từ ngựa chạy xuống, chấp tay hướng về phía Nguyên soái nói:

- Bạch Khởi tham kiến Nguyên soái đại nhân.

- Ha ha... Bạch Khởi... Tốt, tốt, nếu như không phải là người, ta vẫn không biết nên làm thế nào để đối phó với tên đó... bây giờ thì tốt rồi, tên Gia Đức đó có lẽ bây giờ vẫn đang ngủ... ha ha ha... cái tên đó có lẽ vẫn đang tự mình say sưa, lại không biết mình đã kề cận cái chết rồi... đúng rồi, Bạch Khởi mọi việc chuẩn bị thế nào rồi?

Nguyên soái La Bá Tì xoay người xuống ngựa và cũng chạy đến chỗ Bạch Khởi cười nói, vừa nói vừa vỗ vào vai Bạch Khởi.

- Điều này Nguyên soái, ngài yên tâm, tất cả đều đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần ngài đến là có thể ra tay rồi.

Bạch Khởi cười ha hả nói như vậy với Nguyên soái La Bá Tì.

Trong lúc nói đã chào hỏi Nguyên soái La Bá Tì, còn có mấy chục vạn kỵ binh đang dồn dập vượt qua đê đập dài mấy trăm dặm đó, đợi đến khi tất cả mọi người đều lên đê, Bạch Khởi mới lạnh lùng cười một tiếng, trên người phát ra đầu khí màu xanh da trời, trong nháy mắt đã rơi xuống kẽ hở của đê đập, mấy đường đầu khí phun ra, trong nháy mắt cả đê đập của sông La Nạp đã bị vỡ, con đập rộng hơn chục thước, vô số nước lũ phun trào, trực tiếp ào ra, hơn nữa kẽ hở của đê đập không ngừng mở rộng, vô số nước lũ chảy xuống, trực tiếp hướng về phía lòng sông La Nạp.

Nước lũ ngập trời phun trào ra, tốc độ nhanh đến mức làm người ta kinh ngạc, nước lũ ào ạt về phía quân doanh của Liệt Diễm Quân phía xa xa, tốc độ của nước lũ nhanh đến mức làm cho người ta sợ hãi, chỉ trong mấy phút đã chảy tới quân doanh của Liệt Diễm Quân.

Tuy nhiên lúc này Nguyên soái Gia Đức vẫn đang nằm trong doanh trướng ngủ say, đối với mọi chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết gì, khi nước lũ ồ ạt tới, đại đa số quân sĩ của Liệt Diễm Quân đều không hề chuẩn bị, trong nháy mắt cả quân doanh của Liệt Diễm Quân đã bị ngập chìm.

Gần trăm vạn đại quân ở bất kỳ một nơi nào đều là lực lượng khổng lồ, nhưng đối mặt với trận hồng thủy này lại có vẻ không đáng nhắc tới, trước lực lượng khổng lồ của tự nhiên, bọn họ chỉ nhỏ bé như vậy, thậm chí ngay đến cơ hội phản kháng cũng bị nước lũ vô tình nuốt trôi...

Mọi chuyện trước mắt khiến cho người ta chấn động, uy thế của trận hồng thủy khiến cho người ta sợ hãi, những người xung quanh bất giác người nào cũng sợ hãi nhìn về phía Bạch Khởi, người đã vạch ra kế hoạch này, trong lòng không nhịn nổi mà than rằng:

- Sát Thần Bạch Khởi... cái tên này quả nhiên không phải là nói suông... người này quả nhiên là... tàn nhẫn...

Đồng thời trong lòng tất cả mọi người đã hạ một chỉ lệnh tiềm thức, đó chính là sau này tuyệt đối không được chọc giận cái tên Bạch Khởi đó... Cái tên này quá kinh khủng.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

200. Chương 197: Tập Kích Ngàn Dặm

Sau khi hồng thủy chấm dứt, trên lòng sông La Nạp là một đại dương mênh mông, sau khi kéo dài mấy giờ đồng hồ mới xuôi theo lòng sông La Nạp rộng lớn chảy ra phía Tây Bắc, nước lũ dần dần rút đi, vào giữa buổi trưa đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất tuy vẫn còn có chút lầy lội nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc tiến về phía trước của đại quân.

Sau khi trận hồng thủy qua đi, khắp nơi trên lòng sông La Nạp đều rải rác cờ xí và binh sĩ Liệt Diễm Quân đã bị chết đuối, vô số binh khí áo giáp cũng rơi lả tả, xác chết khắp nơi khiến người ta phải đau lòng, tất cả mọi thứ xung quanh đều có vẻ thảm thương vô cùng, không ít binh sĩ từ tướng lĩnh nhìn mọi chuyện trước mắt đều thổn thức, sức mạnh của thiên nhiên quả nhiên không phải thứ mà con người con người có thể chống lại...

Nguyên soái La Bá Tì vỗ vỗ vào vai Bạch Khởi đi về phía trước, thở dài một hơi và nói:

- Lần này tuy đã thắng lợi, có điều... người nói... Chúng ta làm như vậy có phải là quá độc ác không? Phải biết rằng... ở đây có lẽ có đến hơn tám mươi vạn người... tám mươi vạn người mà đã chết sạch chỉ trong một buổi sáng...

- Nguyên soái... Ta cho rằng chiến tranh chính là chiến tranh... không có cái gì gọi là tàn nhẫn hay không tàn nhẫn, tám mươi vạn người chết cố nhiên là hơi nhanh, nhưng lẽ nào phải giữ lại bọn chúng đợi mấy tháng nữa sao? Chúng ta không đợi được, Vương Quốc cũng không đợi được, giữ lại bọn chúng chỉ có thể tăng thêm thương vong cho binh sĩ của chúng ta, chỉ khiến cho người của chúng ta không ngừng chết đi, vì vậy ta cảm thấy không có gì đáng tiếc cả, là một Tướng Quân, ta nên bảo đảm binh sĩ của mình chứ không phải binh sĩ của kẻ địch, kẻ địch... Chính là kẻ địch, đã là kẻ địch thì nên có sự chuẩn bị về cái chết.

Bạch Khởi đứng bên cạnh nhìn ra xa nơi những thi thể dính đầy bùn nhão trên mặt đất, không hề lay động mà nói, người chết... Bạch Khởi thấy nhiều rồi... sự nhân từ đối với kẻ địch chính là sự tàn nhẫn đối với bản thân, trước đây rất lâu Bạch Khởi đã hiểu ra ý nghĩa của câu nói này.

- Như vậy a, ài... người nói đúng, có lẽ ta già rồi, trái tim cũng trở nên mềm yếu, không bằng những người trẻ tuổi các người a... đúng rồi... Bạch Khởi, trước khi người đến đây, ta đã từng nói nếu ai có thể nghĩ ra cách tiêu diệt tên Gia Đức thì ta sẽ đích thân tiến cử người đó vào Bộ Thống Soái, công lao lần này của người ta sẽ không quên, ta sẽ phái người bẩm báo Bệ hạ, đồng thời tiến cử người vào Bộ Thống Soái... Ha ha... tiểu tử người tông quân mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã lập công hai lần, ba quân đoàn của lão tiểu tử Gia Đức và An Đức Liệt coi như toàn bộ đã chết trong tay người... ha ha ha... không nói đâu xa, chỉ riêng hai công lao này đã đủ để người tiến vào Bộ Thống Soái rồi... tuy có chút trở lại, có điều lão Khâm Tát Tư hiện tại đang khó bảo toàn bản thân, mà... ta sẽ toàn lực ủng hộ người, nếu người có thể tiếp tục lập thêm công lao nữa... chặn lại miệng của bốn lão già đã sắp chết... vậy thì... việc người tiến vào Bộ Thống Soái đã nắm chắc trong tay, ha ha... đến lúc đó chúng ta có thể cùng ngồi cùng đứng rồi... tiền đồ của tiểu tử người rộng mở... hãy làm tốt!

Nguyên soái La Bá Tì đứng đó vỗ vào vai Bạch Khởi, vẻ mặt tươi cười nói, tuy đã trải qua mấy lần đấu tranh nhưng Nguyên soái La Bá Tì vẫn quyết định thực hiện lời hứa của mình, tiến cử Bạch Khởi vào Bộ Thống Soái, như vậy tuy khó tránh tạo ra áp lực cho bản thân, có điều lại có thể giao hảo với Bạch Khởi, bán cho Bạch Khởi một nhân tình lớn bằng trời, còn cái tên Bạch Khởi... có thể tưởng tượng... tiền đồ tương lai có lẽ không thể giới hạn được, vì vậy sau khi nghĩ một chút, Nguyên soái La Bá Tì vẫn quyết định giúp Bạch Khởi một tay.

- Vậy, đa tạ đại nhân... có điều... đại nhân, ta còn có một chuyện muốn thương lượng với ngài... không biết ngài có thể đồng ý không?

Bạch Khởi chấp tay cảm tạ Nguyên soái La Bá Tì, nhưng sau đó hình như lại nghĩ ra chuyện gì đó, dùng ngữ khí thăm dò hỏi Nguyên soái La Bá Tì như vậy.

- Hả? chuyện gì? Cứ nói ra... ta và người không phải người ngoài, nếu có thể giúp người... ta nhất định sẽ giúp...

Nguyên soái La Bá Tì đứng bên cạnh Bạch Khởi hiếu kỳ hỏi, mặc dù hẳn không biết là Bạch Khởi rút cuộc muốn làm gì, có điều bây giờ La Bá Tì đã quyết định kéo Bạch Khởi lại rồi, vì thế bỏ ra một chút cũng là đáng làm.

- Vậy... đại nhân, bây giờ Liệt Diễm Quân ngăn cản chúng ta đã bị tiêu diệt rồi, trước mặt chúng ta không có bất cứ một trở ngại nào, phía trước chính là bầy tính Tây Bắc rộng lớn, chỉ cần chúng ta chịu động thủ, nơi đó sẽ là một nơi bằng phẳng... cơ bản sẽ không gặp bất kỳ một trở ngại nào... có điều nếu chúng ta tiến công chậm như vậy, ít nhất phải cần thời gian mấy tháng mới có thể thôn tính bầy tính Tây Bắc và tiến thẳng đến Thanh Phong Thành, nhưng nếu như vậy sẽ khó tránh giữa đường sẽ xuất hiện biến cố, ngài phải hiểu, An Đức Liệt sẽ không bỏ qua như vậy, hơn nữa, một khi quân Gia Lam phía mấy tháng này động thủ, ta sợ rằng chúng ta trước sau đều có địch...

Bạch Khởi từ từ nói ra ý nghĩ trong lòng mình, vẻ mặt ưu sầu.

- Điều người nói quả là một vấn đề... có điều việc này cũng không có cách nào cả, bầy tính Tây Bắc thua ngay trước mặt cho dù chúng ta chia binh công kích thì cũng phải cần một khoảng thời gian mới có thể lấy được, ngoài ra ta thực sự không nghĩ ra cách nào hay, người phải biết rằng bầy tính Tây Bắc tuy đã không còn quân đoàn quy mô lớn nhưng quân phòng bị địa phương vẫn rất nhiều, mấy chục thậm chí hai mươi vạn quân vẫn còn, bọn họ tuy phân tán khắp nơi nhưng thành trì vẫn có thể dựa vào được, còn có các quý

tộc thuộc hạ của An Đức Liệt, muốn lấy lại bọn họ tuy không phải là vấn đề nhưng chia binh ra đến lại cần có một thời gian...

Nguyên soái La Bá Tì cũng hiểu ý của Bạch Khởi nhưng hắn cũng không có cách nào để giải quyết vấn đề này.

- Đại nhân... nếu ngài tin lời ta, thì ngài hãy cho ta hai mươi vạn kỵ binh và bảy ngày lương thực, ta muốn tấn công chớp nhoáng Thanh Phong Thành...

Bạch Khởi nghe xong lời này liền nghiêm sắc mặt nói, vẻ mặt đầy lòng tin.

- Tấn công chớp nhoáng Thanh Phong Thành? Nhưng... Người cần phải biết nếu làm như vậy sẽ rất nguy hiểm, tuy trong tay An Đức Liệt đã chẳng còn binh mã nào, nhưng người bên tập ngàn dặm người kiệt sức, ngựa hết hơi, hơn nữa trong tay đều là kỵ binh, nếu An Đức Liệt có chút chuẩn bị thì người sẽ nguy hiểm.

Nguyên soái La Bá Tì nghe xong lời nói đó lông mày liền dựng lên, sau đó nói như vậy, đối với lời của Bạch Khởi trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Phải thừa nhận rằng kế hoạch này của Bạch Khởi rất hay, nếu thành công có lẽ có thể tiến thẳng đến Thanh Phong Thành giết chết tên An Đức Liệt, nhưng nếu thất bại... hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng, e là hai mươi vạn kỵ binh này sẽ khó mà trở về, cứ coi như là trở về thì có lẽ cũng chẳng thắng được bao nhiêu, lợi ích cố nhiên là khả quan... có điều rủi ro cũng rất lớn, nói một câu không nên nói, nếu đổi thành mình cho dù là có thể nghĩ ra cách như vậy, e là cũng sẽ không nói ra, sẽ không làm được, bởi vì... Mình không có dũng khí lớn như vậy.

- Đại nhân... thực ra ta cảm thấy điều này không có vấn đề gì, tuy nói là lòng sông La Nạp chúng ta đã thắng lợi rồi, có điều An Đức Liệt nếu biết được tin này thì cũng là chuyện của mấy ngày sau, hai mươi kỵ binh của chúng ta từ đây xuất phát, nửa ngày hành quân ban đêm nghỉ ngơi, bên tập năm ngày là có thể đến được Thanh Phong Thành, chúng ta có đầy đủ thời gian để tiến vào trong Thanh Phong Thành giết chết An Đức Liệt, đánh bại bọn chúng...

Bạch Khởi khẳng định.

- Điều này...

Nguyên soái La Bá Tì có vẻ đôi chút do dự, lúc này hắn không biết nên nói gì mới phải, từ chối hay đồng ý, trong khoảng thời gian ngắn, là một chủ soái, Nguyên soái La Bá Tì có chút do dự, rõ ràng tư tưởng quân sự giữ chắc đánh chắc của Nguyên soái La Bá Tì đối với phong cách mạo hiểm của Bạch Khởi có sự khác biệt rõ rệt, nhưng Bạch Khởi nói kiên quyết như vậy, hơn nữa nhiều lần lập kỳ công, bởi vậy Nguyên soái La Bá Tì cũng không dễ từ chối, hơn nữa bản thân vừa rồi đã mở ra hải khẩu, nói là có chuyện gì thì cứ nói ra, lúc này nếu như không cho phép thì thật là bối rối.

Thế nhưng đồng ý chuyện này rồi... nếu như thất bại... hậu quả sẽ khiến người ta vô cùng đau đầu, đó chính là hai mươi vạn kỵ binh, không phải là hai mươi vạn sức sinh, hao phí huấn luyện hai mươi vạn kỵ binh đều là một con số kinh người, hơn nữa bọn họ một khi chết trận thì phí an gia cho họ sẽ càng kinh khủng, đương nhiên điều này không phải là chủ yếu, điều chủ yếu chính là nếu người họ sinh giữ chắc thắng chắc chắc chắn sẽ rất ít, tuy hao phí một chút thời gian nhưng hai mươi vạn kỵ binh này sẽ có thể tăng lên rất nhiều chiến lực cho Vương Quốc, có những lúc, trong một trận chiến tranh, hai mươi vạn kỵ binh đủ để xoay chuyển toàn bộ cục diện chiến tranh.

Nhưng giao cho Bạch Khởi một khi thất bại, những người này e là mười không còn một, rủi ro khổng lồ khiến cho Nguyên soái La Bá Tì rất do dự không quyết định được.

Sự do dự của Nguyên soái La Bá Tì Bạch Khởi đã nhìn thấy trong mắt, nguyên nhân Nguyên soái La Bá Tì do dự Bạch Khởi cũng đại khái biết được, nhưng thời gian giết chết tên An Đức Liệt mà Cửu U đưa ra bây giờ chỉ còn một tháng, nếu một tháng này mình không thể giải quyết được tên An Đức Liệt thì tròn sáu mươi vạn điểm giao dịch Bạch Khởi không nỡ lãng phí, bên tập ngàn dặm là cách duy nhất, bởi vì nếu giữ chắc thắng chắc thì muốn giết chết tên An Đức Liệt không biết là việc của ngày tháng năm nào.

- Nguyên soái... Nếu như ngài cho phép ta đi..., ta sẽ lập quân lệnh trạng, nếu thất bại Bạch Khởi cam nguyện xin chết...

Bạch Khởi đứng thẳng người chào theo nghi thức quân đội với Nguyên soái La Bá Tì, tay phải đặt trước ngực cung kính vạn phần nói như vậy.

- Người thực sự đồng ý hạ quân lệnh trạng?

Nguyên soái La Bá Tì nghe xong lời này bất giác có chút rung động, lông mày hất lên, thần sắc nghiêm túc nhìn Bạch Khởi, quân lệnh trạng không phải là nói đùa, đó chính là một khi Bạch Khởi thất bại thì sẽ bị mình hạ lệnh xử tử, những công lao trước đây đều không có bất kỳ một tác dụng nào, một tướng lĩnh bình thường sẽ không lấy đó ra làm chuyện đùa, điều này có nghĩa là... Bạch Khởi đang lấy tính mạng bản thân để đặt cược, cái đặt cược chính là sự chiến thắng trong trận chiến lần này.

- Đúng... Nếu như thất bại, Bạch Khởi cam nguyện nhận lấy cái chết.

Bạch Khởi khẳng định, nói thực, chuyện này Bạch Khởi cũng có bảy phần nắm chắc, tuy không có mười phần chắc chắn nhưng đối với Bạch Khởi mà nói bảy phần đã đủ rồi, đời người... vốn dĩ chính là đánh bạc, có lúc bảy phần nắm chắc đã là phần thắng rất lớn rồi, công thành danh toại, thất bại thì sẽ đầu lìa khỏi cổ, điều này Bạch Khởi cũng không oán hận gì...

- Được... đã như vậy... thì người hãy đi đi... Người đâu, truyền quân lệnh của ta, mệnh lệnh Bạch Khởi chỉ huy hai mươi vạn kỵ binh bốn tập ngàn dặm đến Thanh Phong Thành!

Nguyên soái La Bá Tì nghe xong lời này cũng không do dự nữa, đứng ở đó hét lớn, vừa dứt lời, quân truyền lệnh xung quanh đã dồn dập rời khỏi, tuyên bố mệnh lệnh của Nguyên soái.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Bạch Khởi dẫn hai mươi vạn kỵ binh tinh thần no đủ, mang theo bảy ngày lương thực bốn tập về phía Thanh Phong Thành xa xa, hơn mười vạn chiến mã từ con đường lấy lợi đó chạy qua, cả mặt đất đều bắt đầu rung lên.

Hơn mười vạn kỵ binh đi dọc một đường, xuyên qua bảy tỉnh Tây Bắc, bốn tập thẳng đến Thanh Phong Thành nằm ở dải đất Tây Bắc Vương Quốc, một tòa hùng thành rộng lớn, hơn mười vạn kỵ binh trên đường hầu như không có bất kỳ một mệnh lệnh nào, ăn cơm uống nước đều trên lưng ngựa, chỉ nghỉ ngơi một chút vào đêm, sau năm ngày bọn họ đã đến được Thanh Phong Thành nằm ở dải đất Tây Bắc.

Đương nhiên trên đường bọn họ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, có điều phàm là người phát hiện ra bọn họ đều bị Bạch Khởi cổ tình hạ lệnh thất cổ chết, hầu như không có ai còn sống sót, tất cả mọi người đều chết trong tay Bạch Khởi.

Thời gian năm ngày, thuộc hạ của Bạch Khởi có thể nói là người mệt mỏi mỗi ngựa kiệt sức, cuối cùng đã đến một khu rừng rậm cách phía Tây Thanh Phong Thành hai mươi dặm, trong khu rừng rậm này đã xây dựng cơ sở tạm thời, sinh hoạt, làm cơm, chuẩn bị sẵn sàng để tấn công bất ngờ Thanh Phong Thành, mà trước lúc đó Thanh Phong Thành lại không biết đến sự tồn tại của đoàn quân của Bạch Khởi.

Thứ nhất là Thanh Phong Thành nằm ở ngoài chiến trường ngàn dặm, trước mặt có sự ngăn cản của bảy tỉnh Tây Bắc, ở đây cơ bản không bị chiến hỏa thiêu đốt, nó giống như thủ đô Thành Hoa Hồng của Ba Phạt Lợi Á, hầu như mọi người đều không có cảm giác về không khí chiến tranh, chiến tranh với bọn họ mà nói là một việc rất xa lạ, bọn họ cơ bản không có sự chuẩn bị, vì vậy cơ bản không ngờ tới có hai mươi vạn kỵ binh đã đến Thanh Phong Thành này.

Thứ hai... bọn Bạch Khởi làm như vậy rủi ro thực sự quá lớn, hơn nữa trong lịch sử chưa từng xuất hiện việc như vậy, bốn tập ngàn dặm nói thì dễ, khi làm thì lại không đơn giản như vậy, ít có người đồng ý gánh chịu những rủi ro như vậy của Bạch Khởi, bởi vậy cơ bản không có ai nghĩ đến phương diện này...

Vì thế khi bọn Bạch Khởi đến Thanh Phong Thành lại không có ai biết chuyện này... nếu An Đức Liệt biết được chuyện này, có lẽ lúc này sớm đã đóng bốn cửa, nghĩ cách đối phó với Bạch Khởi rồi...

Thanh Phong Thành là một nơi cách rừng rậm Sâm La Tuyệt Vực ba trăm dặm, ở gần đây, ngoài Liệt Diễm Sơn ra hầu như không có ngọn núi cao nào, còn phía sau Thanh Phong Thành chính là Sâm La Tuyệt Vực, ở đó... Xưa nay chưa từng có ai có thể đi qua, còn phía trước Thanh Phong Thành chính là bảy tỉnh Tây Bắc nằm trong tay An Đức Liệt, có thể nói Thanh Phong Thành vững như núi Thái Sơn, An Đức Liệt sẽ không ngờ tới Bạch Khởi lại xuyên qua bảy tỉnh Tây Bắc đến gần Thanh Phong Thành, dù sao đây cơ bản là điều không thể, mặc dù... Bảy tỉnh Tây Bắc đã trống rỗng hoàn toàn, ngay cả binh mã đóng quân ở thủ

đô Thanh Phong Thành của An Đức Liệt cũng không đủ ba vạn, hơn nữa... có một bộ phận rất lớn là tân binh.

Mà không để ý đến chuyện tình trong Thanh Phong Thành, Bạch Khởi ngồi bên lửa trại phía sâu trong rừng rậm, tụ tập tất cả sĩ quan cấp tá ngồi xếp bằng ở đó, Bạch Khởi bắt đầu phân chia nhiệm vụ cho họ.

- Các vị... kế hoạch tác chiến ta đã nói rồi, sau khi Sư đoàn 1 tấn công tập kích phía Đông Bắc, Sư đoàn 2 tấn công tập kích phía Tây Nam, còn Mạt La Sâm, người chỉ huy Sư đoàn 3 chỉ viện bốn phía cho ta, hãy nhớ kỹ, lấy tiêu diệt phản quân Tây Bắc là chính, những quý tộc đó nếu đầu hàng thì hãy bắt lại cho ta... không được ép đến mức bọn chúng tạo phản, Sư đoàn 4, Chiến Thiên, người cùng ta đi bao vây Vương Cung của An Đức Liệt... chúng ta nhất định phải giết chết An Đức Liệt... giết hắn... phản quân Tây Bắc sẽ không có bất kỳ một lý do có thể phản kháng nào, chiến tranh cũng coi như thắng lợi rồi... biết không?

Bạch Khởi đứng đó vô cùng nghiêm túc nói.

- Vâng...

Tướng lĩnh xung quanh đều nhận lệnh, sau đó sau đó bắt đầu phân phối cụ thể, có điều Mạt La Sâm ngồi đó lại có chút do dự nói:

- Đại nhân... chúng ta tập kích ở Thanh Phong Thành thì có thể, nhưng chúng ta đều là kỵ binh, cũng không đem theo vũ khí tấn công nào, làm thế nào để vào thành?

- Điều này người không cần lo lắng... cửa thành của Thanh Phong Thành tuy cao. Tường thành rộng lớn, nhưng ta cũng không bảo người bay qua, cửa thành của Thanh Phong Thành giao cho ta, đợi sau khi ta mở cửa Nam toàn bộ các người sẽ xông vào là được rồi...

Bạch Khởi khẽ cười, tự tin nói.

- Điều này... đại nhân, ngài? Ngài đi?

Tướng lĩnh xung quanh có chút ngạc nhiên nói, có chút không hiểu ý Bạch Khởi là gì? Lẽ nào hắn dự định một mình thâm nhập phá bỏ cửa thành của đối phương sao? Điều này... có thể sao?

- Thế nào? Nghi ngờ khả năng của ta? Ha ha. Ta là một Đấu Vương... tuy chỉ là Nhất Tinh... dù thế nào cũng là một Đấu Vương, phá bỏ một cái cổng thành hắn không phải là vấn đề...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười nói vậy, chuyện hắn là một Đấu Vương rất ít người biết, các vị có mặt ở đây lại càng không biết, thực ra Bạch Khởi từ khi trở thành Đấu Vương, vẫn chưa tham gia một trận chiến tranh thực sự nào... người khác làm sao có thể biết?

Khi nói, đấu khí màu xanh lam trên người Bạch Khởi đã bắt đầu dâng trào ra, xen lẫn một cổ hàn băng, Lăng Thiên Đấu Quyết đệ lục trọng chính là như vậy, đã kèm thêm vào thuộc tính hàn băng, cây cối xung quanh trong nháy mắt đã kết băng, trong ngày hè chói chang các tướng lĩnh đều cảm thấy một trận ác lạnh... người nào cũng không chịu được mà sợ hãi nhìn Bạch Khởi trước mặt, ai cũng không dám tin đây... là sự thật...

- Trời ạ... Đấu Vương mười bảy tuổi... Trời ạ... Tướng Quân năm nay vẫn chưa đến mười tám tuổi phải không... điều này làm sao có thể? Đấu Vương mười bảy tuổi... thế giới này lẽ nào điên rồi sao?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, các tướng lĩnh xung quanh đều suýt phát điên, Đấu Vương mười bảy tuổi, nghe cũng chưa từng nghe thấy...

Phải biết rằng Đấu Vương là nhân vật có cấp bậc gì? Đấu Vương... là sự tồn tại không thể chiến thắng, trong lòng những tướng lĩnh này, trong lòng nhân dân Ba Phật Lợi Á, Đấu Vương chính là sự tồn tại không thể chiến thắng, bọn họ chính là tượng trưng của vô địch, bởi vì một cao thủ Đấu Vương hoàn toàn có thể dễ dàng đối mặt với một đội quân vạn người... thậm chí có thể chiến thắng họ... cao thủ cấp Đấu Vương tại Ba Phật Lợi Á mà được người ta biết đến không quá hai người mà thôi, Đấu Vương Ti Tiêu Kiệt phía Tây Bắc, Kinh Sư Đấu Vương Lệ Trường Không, hai người này người nào không phải là người vạn nhân kính ngưỡng?

Những tướng lĩnh vốn có chút không phục Bạch Khởi, sau khi nhìn thấy thực lực cấp Đẩu Vương của Bạch Khởi, trong nháy mắt đã trở nên tâm phục khẩu phục, được một Đẩu Vương lãnh đạo đó chính là một vinh quang, trong một mức độ nào đó mà nói cái tầng lớp Đẩu Vương đã được thần hóa, Đẩu Vương đã trở thành một biểu tượng... ít nhất... tại Ba Phạt Lợi Á là như vậy... Đẩu Vương tượng trưng cho sức mạnh...

Tất cả mọi người đột nhiên tin tưởng gấp trăm lần, còn Độc Cô Chiến Thiên đứng bên cạnh Bạch Khởi, trong mắt cũng phát sáng, hắn đã tiến vào Cửu Tinh Đẩu Linh, nhưng cách với Đẩu Tông vẫn còn một khoảng cách, nhưng Bạch Khởi đã tấn cấp Đẩu Vương rồi, điều này khiến cho Độc Cô chiến Thiên cảm thấy... mình không chọn lầm chủ nhân, chủ nhân như vậy sẽ không khiến mình hổ thẹn, thuận phục hắn không phải là điều gì không tốt.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

201. Chương 198: Giết Chết An Đức Liệt

Đêm khuya, các tướng sĩ sau bữa cơm nghỉ ngơi một chút, sau đó đánh bóng vũ khí của mình, bước lên chiến mã, sau một tiếng ra lệnh của Bạch Khởi, hơn mười vạn kỵ binh giống như mãnh thú trong đêm tối đi về phía Thanh Phong Thành đèn đuốc sáng trưng xa xa, lao thẳng tới cổng thành Thanh Phong, còn Bạch Khởi là một chủ soái, cưỡi ngựa dẫn đầu xông vào đầu tiên.

Quân coi giữ Thanh Phong Thành có chút lười nhác, hoặc là bọn chúng cơ bản không ngờ được rằng sẽ có chuyện tập kích Thanh Phong Thành xảy ra, vì vậy sau khi chấp tối đóng lại cổng thành, kẻ nào cũng uể oải đứng ở đầu thành không ngừng ngáp dài, có kẻ thậm chí còn lên ngồi chồm hổm ở đó đánh bạc, còn về các quan quân của Thanh Phong Thành lại càng không chịu nổi, có người thậm chí không ở vị trí của mình, có người lại tụ tập uống rượu say mềm, trong giữa đêm khuya, khi Bạch Khởi chỉ huy đội quân như hồng thủy xông về phía Thanh Phong Thành, đội quân thủ thành mới phát hiện ra kỵ binh đầy khắp núi đồi.

- Địch tập... Địch tập! Không hay rồi... Địch tập!!

Theo đó là một hồi kêu gọi, còn có cả tiếng trống rung trời, cuối cùng cả Thanh Phong Thành đều sôi trào lên, hơn vạn quân coi giữ đều dừng lại mọi việc trong tay mình, sau đó cầm vũ khí, những tên quan quân đang say sưa trong nháy mắt đã ngồi thẳng dậy, kinh ngạc toát mồ hôi hột.

Nhưng tiếc là khi bọn chúng hoàn thành mọi việc thì đã quá muộn, Bạch Khởi cưỡi ngựa xông vào dưới thành lầu, cửa thành làm bằng sắt thép trong nháy mắt đã rung lên, Bạch Khởi cũng không do dự, có sự bảo vệ của A Tu La, nắm tay của Bạch Khởi sắc bén hơn thần binh, trong nháy mắt, sau mấy quyền, cánh cổng bằng gang thép đó ầm ầm đổ xuống, đầu khí màu xanh lam đan xen hàn băng che phủ toàn bộ dải đất của cả cổng thành.

Hơn mười vạn kỵ binh ngay sau đó dưới sự chỉ huy của Độc Cô Chiến Thiên và Mạt La Sâm cũng dồn dập xông vào thành, bắt đầu hướng về tứ phía mà đi, Bạch Khởi chỉ huy một bộ phận người sát thương thành lầu, triển khai tàn sát.

Cổng thành trong nháy mắt đã bị chiếm đóng, khiến cho tất cả mọi người, quân coi giữ phòng tuyến trong lòng trong nháy mắt đã tan vỡ, vô số kỵ binh xông vào trong thành, hàng vạn kỵ binh giết vào trong thành, phòng tuyến trong thành hoàn toàn tan vỡ...

- Bệ hạ... Bệ hạ không hay rồi... Không hay rồi, Ba Phạt Lợi Á quân đã tấn công vào đây... bọn chúng đánh vào đây, Bệ hạ... chúng ta mau đi thôi... Không giữ được... chúng ta không giữ được rồi, bọn chúng có hai mươi vạn người... hai mươi vạn kỵ binh, Bệ hạ nếu không đi sẽ không không kịp đâu.

Khi tiếng cảnh báo vang lên, các vương công đại thần đã đến hoàng cung, còn Tể tướng Lộ Đức tại phụ trách tình báo sau khi biết được tin này liền vội vàng đến, khi bọn họ đang ở đó thảo luận nên xử lý việc này ra sao, một tướng lĩnh toàn thân đầy máu chạy vào trong cung điện kinh khủng hét lên.

- Cái gì ~ Người nói cái gì! Điều này sao có thể? Sao có thể rơi cổng thành vào tay giặc nhanh như vậy... bọn chúng sao có thể đến đây!? Bọn chúng sao có thể đến đây!! Điều này không thể!

An Đức Liệt hét lớn một tiếng, vẻ mặt không thể tin nổi, hẳn không thể tin rằng quân Ba Phật Lợi Á lại có thể đánh vào trong thành trong thời gian ngắn như vậy, dù sao Thanh Phong Thành cũng là tâm huyết nhiều năm của An Đức Liệt xây dựng nên, tường thành dày rộng, cửa thành cũng dùng thép tạo nên, tuyệt đối là để phòng thủ khó tấn công, tuy chỉ có ba vạn quân coi giữ nhưng cũng không thể bị quân địch đánh vào nhanh như vậy... theo ước tính toán sơ bộ của An Đức Liệt, ít nhất cũng phải mất thời gian mấy ngày...

- Thế nhưng... Bệ hạ... Đây là sự thực... là sự thực... bọn chúng đã đánh vào đây rồi...

Tướng lĩnh đó sau khi nghe xong lời này, vẻ mặt sợ hãi nói.

Lúc này cung quanh đèn đã loạn cả lên, không ai ngờ được rằng người của Bạch Khởi lại đánh vào đây nhanh như vậy, nói thực, ban đầu khi bọn họ nghe thấy tin quân Ba Phật Lợi Á tấn công thành thì đã biết được đại thế đã mất, kẻ nào cũng chuẩn bị chạy trốn, đương nhiên bọn chúng không thể chạy một mình, không phải là không muốn mà là không thể, quân quyền của cả Thanh Phong Thành tất cả đều nằm trong tay An Đức Liệt, nếu ai muốn chạy, thì trước tiên cũng phải hỏi xem An Đức Liệt có đồng ý hay không? Nếu An Đức Liệt không đồng ý thì bọn họ phải chờ chết, vì thế không có ai dám chạy, bọn họ nghe được tin tức này liền tập trung lại trong Vương Cung, sau đó bàn bạc làm thế nào để giải quyết việc này, nói là xử lý, thực ra đang khuyến khích An Đức Liệt chạy trốn.

Nhưng bọn họ chẳng nói được bao lâu thì đã nghe thấy một tin, trong nháy mắt tất cả mọi người đều hoảng hồn, không biết nên làm thế nào mới được, nhìn An Đức Liệt trước mặt, vẻ mặt sợ hãi... bọn họ đều không ngờ được sự việc lại thành ra như vậy, lúc này, mọi người xung quanh đã loạn cả lên...

- Bệ hạ... chi bằng, chi bằng chúng ta hãy chạy đi...

Cũng không biết là ai nói câu này đầu tiên, mọi người xung quanh trong nháy mắt giật mình tỉnh giấc đều nói như vậy, lúc này bọn họ cũng không quan tâm đến người nhà nữa rồi, chỉ khẩn cầu bản thân cùng An Đức Liệt chạy trốn đi trước là được rồi, dù sao bây giờ bọn họ đã không có sự lựa chọn nữa rồi, không chạy thì sẽ chết... những người này đều là tội nhân phản quốc, bị quân của Ba Phật Lợi Á bắt được chính là phải tru di cửu tộc, đặc biệt là Lộ Đức... hẳn biết... nếu mình rơi vào tay Lý Tự Minh e là sống không bằng chết...

Dù sao mình cũng đã bán đứng Lý Tự Minh, đầu phục An Đức Liệt...

- Chạy? Chạy đi đâu? Các người nói đi... Chạy thế nào? Nếu ai bây giờ nói chạy ta sẽ giết kẻ đó!

An Đức Liệt nghe thấy lời này vô cùng tức giận quát lên, vừa nói vừa đập bàn, hơn mười tên thị vệ đứng xung quanh liền lấy vũ khí của mình ra hướng về phía xung quanh, mọi người nhìn những lưỡi đao sáng loáng trong lòng sợ hãi.

Những người xung quanh không ai dám nói nửa lời nữa, bởi vì bọn họ đã có thể đứng ở đây thì đã hiểu tính khí của An Đức Liệt, cái Tên An Đức Liệt này tuyệt đối là điển hình của kẻ ngang ngược vô lý, một khi hẳn tức giận, tuyệt đối sẽ không lưu chút tình nào mà giết chết tất cả mọi người.

- Đây là cái gì? Người đâu... chặn lại cho ta... tất cả chặn lại cho ta, mệnh lệnh tất cả quân đội tập hợp, các đại quý tộc đều phải điều động nhân thủ nhất định phải đánh đuổi bọn người này cho ta, chỉ cần chúng ta kiên trì hai tháng, Gia Lam Đế Quốc sẽ động thủ, đến lúc đó chúng ta vẫn có khả năng chiến đấu thêm một trận!

An Đức Liệt ngồi trên ngai vàng lạnh lùng nhìn tất cả trước mặt, không thể không tức giận mà quát lên.

Có điều tiếc là lời của An Đức Liệt vừa thốt ra, bên ngoài âm thanh một trận hăm sát đã lập tức truyền đến, vô số tiếng hăm sát vang lên tận trời, tình cảnh như vậy khiến mọi người xung quanh hoảng hốt không biết làm gì.

- Đây... sao vậy, đây là?

Lộ Đức không nhìn được mà xen lời vào... sau một khắc, giọng nói của hắn vừa thốt ra, một tướng lĩnh toàn thân đầy máu chạy vào, ngã gục xuống đất, sau đó khó khăn dùng hết sức lực cuối cùng của mình nói:

- Bệ... Bệ hạ... bọn... bọn chúng đã đánh vào rồi...

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người thần sắc biến đổi, biến đến mức trắng bệch, bọn họ đã biết mình không còn có đường để chạy nữa rồi, Đại Công Tước An Đức Liệt gần sáu mươi tuổi, Quốc vương của Liệt Diễm Vương Quốc ngồi trên ngai vàng cũng thất vọng ngã gục trên ngai vàng, hai mắt không ánh sáng, hần biết... mình đã hoàn toàn không có hy vọng rồi.

- Bệ hạ... Bệ hạ, tình hình đã đến nước này... chúng ta hãy chạy thôi, nếu không chạy thì thực sự không còn cơ hội nữa.

Có người không thể nhẫn nại được mà kêu lên...

- Chạy? Các người có thể chạy đi đâu? Thành trì này bốn cửa đều là người của ta, toàn bộ hai mươi vạn kỵ binh đã xông vào đây, cả Thanh Phong Thành đã khống chế trong tay ta, không nói đâu xa, chỉ riêng trong Vương Cung đã có năm vạn kỵ binh của ta, đã bao vây toàn bộ nơi này, các người đã không còn đường có thể chạy trốn nữa rồi.

Bỗng nhiên một âm thanh trong trẻo vang lên bên ngoài, Bạch Khởi chậm rãi dẫn theo mấy trăm thuộc hạ khô giáp đầy đủ từ ngoài đi vào.

Tiếng hăm sát tuy vẫn chưa dừng lại nhưng đã dần dần bắt đầu tan biến, xem ra sự chiến đấu bên ngoài đã dần dần kết thúc, thủ quân của Liệt Diễm Quốc vương vốn dĩ đã không phải quá nhiều, cũng chỉ hai ba ngàn người, hai ba ngàn đối trận với năm vạn, trong đó còn có những cao thủ như Độc Cô Chiến Thiên và Bạch Khởi tồn tại, kết quả không nghĩ cũng biết, chiến tranh vốn dĩ đã không lãng phí quá nhiều sức lực, đã giải quyết hoàn toàn những tên thủ quân đó.

Ào ào ào ào!

Trong nháy mắt những vương công đại thần trong điện đã đều lui xuống, khoảng một trăm thủ vệ trong điện xếp thành một hàng chặn lại đội ngũ phía trước, chặn lại trước mặt mọi người, cầm vũ khí lạnh run đứng đó, có điều cũng may là bọn họ vẫn chưa đầu hàng, cũng không lui bước, tuy có chút sợ hãi nhưng bọn họ vẫn đứng ở đó, những điều này đủ để chứng minh sự trung thành của bọn họ với An Đức Liệt.

- Các người... đến đây như thế nào?

An Đức Liệt sau khi hít một hơi sâu liền nhìn một nhóm quân địch trước mặt và cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi hỏi như vậy.

- Rất đơn giản... sau khi dâng nước nhấn chìm lòng sông La Nạp, ta đã tổ chức hai mươi vạn kỵ binh năm ngày năm đêm liên tục bôn tập ngàn dặm đến đây, bởi vậy các người không biết là điều bình thường.

Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng trả lời, lúc này Bạch Khởi cũng không sợ làm lỡ thời gian của mình, bởi vì bây giờ An Đức Liệt tuyệt đối đã không còn bất kỳ một khả năng chạy trốn nào nữa rồi.

- Bôn tập ngàn dặm? Ha ha... quả nhiên... Là người chỉ huy? Vậy người hần chính là người đề nghị rồi... Không ngờ Ba Phạt Lợi Á bây giờ lại có người can đảm như vậy... Người tên là gì... ta muốn biết...

An Đức Liệt ngồi đó nghe xong lời của Bạch Khởi, trong mắt tinh quang phát sáng nhìn Bạch Khởi trước mặt, không tỏ rõ thái độ mà nói một câu như vậy.

- Bạch Khởi...

Bạch Khởi báo lên tên họ của mình, không có chút do dự nào, đối với một kẻ sắp chết đi, thỏa mãn một chút nguyện vọng nhỏ bé của hần cũng chẳng có gì?

- Cái gì! Bạch Khởi! Người chính là Bạch Khởi? Ha ha ha... Cái tên An Đức Lỗ đó đã từng nói cho ta về người, có điều là một tên phế vật mà thôi... nhưng hôm nay ta thấy... thực ra, phế vật thực sự chính là tên An Đức Lỗ... vậy thì... việc nước ngập lòng sông La Nạp cũng là người làm ra? Tên La Bá Tì đó ta hiểu, chẳng phải là danh tướng gì, việc nước ngập cả lòng sông La Nạp hần không làm ra được... ta nghĩ đây cũng là kế sách của người? Ha ha ha... không ngờ a... không ngờ, đầu tiên là ở Gia Lăng Quan, sau đó là lòng sông La Nạp, cuối cùng là bôn tập ngàn dặm đến Thanh Phong Thành, ba trận... ba trận chiến dịch người đã đánh bại mấy quân đoàn An Đức Liệt ta trăm phương ngàn kế nhiều năm mới gây dựng nên... Bạch Khởi à... Bạch Khởi... nếu lúc đầu ta biết người sẽ làm như vậy... ta nhất định phải Ti Kiêu Kiệt bất chấp tất cả mà giết người...

An Đức Liệt ngồi trên ngai vàng lạnh lùng nhìn Bạch Khởi trước mặt, có chút điên cuồng nói.

Về điều này, Bạch Khởi mỉm cười, cơ bản không coi là chuyện gì, nhìn An Đức Liệt trước mặt một cái sau đó bình thần nói:

- Ta biết ngươi sẽ hối hận, hối hận lúc đầu không giết ta... nhưng tiếc là... ngươi có hối hận cũng chẳng có tác dụng gì, thế giới này không có thuốc hối hận để uống... hơn nữa ngươi sắp chết rồi...

- Chết rồi? Giết chết ta? Lý Tự Minh lẽ nào không muốn giam giữ ta sao? Phải biết rằng nếu giam giữ ta, hiệu quả sẽ càng tốt...

An Đức Liệt ngồi ở đó vẻ mặt bình tĩnh nói, nói thật An Đức Liệt tuy binh bại như núi đổ nhưng ít nhất trong tay vẫn có ba quân đoàn binh mã, hơn nữa quan hệ với Hải tộc rất thân thiết, nếu bắt được An Đức Liệt, Đế Quốc Gia Lam sẽ lập tức dừng việc chuẩn bị tấn công lại, Hải tộc cũng sẽ rút khỏi đại lục, ba quân đoàn sẽ bị thu phục rất dễ dàng, theo An Đức Liệt thấy, giam giữ mình rõ ràng là lựa chọn tốt nhất.

- Bệ hạ cũng không nói gì... Bởi vì ông ấy vẫn chưa biết việc ta bôn tập ngàn dặm, xem ra bây giờ ông ấy đã có được tin tức rồi, có điều những thứ này đều không liên quan, bởi vì khi mệnh lệnh Bệ hạ truyền đến đây thì đã muộn của mấy ngày sau rồi, mà trước khi đó việc ta phải làm chính là giết người...

Bạch Khởi bình thần nói, vốn dĩ đã không để bụng đến lời nói của An Đức Liệt.

- Giết ta? Bắt giữ ta chắc chắn là một đại công!

An Đức Liệt kích động đứng dậy nói như vậy.

- Giết người cũng là một đại công... người đầu... giết!

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng nói như vậy, vừa dứt lời, mấy trăm quân binh đã xông vào bên trong, không chỉ những người phía sau Bạch Khởi, vô số binh sĩ cũng cuồn cuộn không xông vào điện, hướng vào trong điện giết chết từng tên từng tên địch.

Chỉ chớp lát, sau tiếng kim thiết giao nhau, thủ vệ cuối cùng của An Đức Liệt đã chết toàn bộ trên mặt đất, nhìn thấy cảnh tượng như vậy An Đức Liệt sắc mặt biến đổi, trên người phát ra dấu khí màu xanh, chuẩn bị hướng ra bên ngoài chạy trốn, không ai có thể ngờ được rằng An Đức Liệt lại là một Đấu Tông, tuy cấp bậc có lẽ cũng không cao, nhưng... có thể khẳng định là... Tên An Đức Liệt này là một Đấu Tông thực sự.

- Các ngươi muốn giết ta? Nói cho các ngươi... Không thể nào, An Đức Liệt ta đường đường là Nhị Tinh Đấu Tông... cũng không phải là người các ngươi muốn giết thì giết... Bạch Khởi... ngươi nằm mơ... ta phải giết ngươi trước...

Nói xong, An Đức Liệt liền rút thanh trường kiếm bên hông xông về phía Bạch Khởi.

Đối với An Đức Liệt mà nói, nhiều năm tâm huyết của mình đã bị tên Bạch Khởi trước mặt hủy hoại chỉ trong chớp lát, bởi vì Bạch Khởi mình mới có thể bị rơi vào kết cục như vậy, tuy mình bị ép phải chạy đến nơi xa xôi đất khách quê người, mất đi tất cả mọi thứ thuộc về mình, nhưng trước khi đó hẳn phải giết chết Bạch Khởi, bầm vụn binh sĩ tuy kinh khủng, mình muốn giết bọn chúng, cơ bản là không thể, hơn nữa một khi bị bao vây, một Đấu Tông như mình cũng phải bỏ mạng tại đây, nhưng sau khi giết chết một người rồi bỏ chạy, điều đó thực sự có thể làm được...

Đáng tiếc là An Đức Liệt đã nhầm mất một việc... đó chính là hắn đã coi nhẹ thực lực của Bạch Khởi, có điều tuổi của Bạch Khởi đã rõ, người ngoài nhìn vào Bạch Khởi ở cái tuổi này cứ coi như là thiên tài cũng không thể mạnh mẽ quá mức, đáng tiếc là An Đức Liệt hẳn đã nhầm, nhầm đến mức thái quá, khi hắn đến gần Bạch Khởi, Bạch Khởi chỉ lạnh lùng cười một tiếng, ngay sau đó rút ra thanh trường đao, hơi hệt vung nhẹ tay một cái, An Đức Liệt đã chết dưới đao Bạch Khởi, không có một chút ướm ắt bắn thiu, An Đức Liệt đã bị phân ra thành hai nửa, thậm chí ngay đến cơ hội nói cũng không có, chỉ là trừng mắt nhìn Bạch Khởi trước mặt, vẻ mặt không dám tin... hình như là đang nói:

- Điều này sao có thể... ngươi lại là một Đấu Vương.

Động tác của Bạch Khởi rất nhanh mà mau lẹ, sau khi giải quyết xong tên An Đức Liệt liền lạnh lùng nhìn mọi việc xung quanh, điềm nhiên xoay người bình thần nói một tiếng:

- Giết hết bọn chúng...

Lời vừa thốt ra, các binh sĩ liền bắt đầu hươu đao trong tay mình hạ thủ với những tên quý tộc đó, từng tên quý tộc thảm thiết kêu lên chết dưới tay những binh sĩ này, ngay đến cơ hội phản kháng cũng không có, những người này vốn dĩ chính là người sống an nhàn sung sướng, thực lực chẳng ra sao, lại không có hộ vệ bên cạnh, đối mặt với những binh sĩ mạnh mẽ này ngoài cái chết hình như không còn sự lựa chọn nào khác.

- Không... Đừng giết tôi... đừng giết ta... ta có bí mật trao đổi với ngươi! ta bảo đảm! Ngươi sẽ không hối hận! Đừng giết ta!

Lộ Đức nấp sau đám người, sau khi nhìn những người bên cạnh mình từng người ngã xuống liền kêu lên, dùng hết sức lực hét lớn về phía Bạch Khởi.

Lúc này, giọng Lộ Đức hét lên tuyệt đối chấn động, có lẽ sức ăn sữa cũng dùng ra, điều này khiến cho những binh sĩ xung quanh tạm thời bỏ qua cho hắn, những binh sĩ này có lẽ không muốn giết hắn mà bị Bạch Khởi trách tội, chỉ giết hết sạch những người xung quanh, sau đó chỉ giữ lại một mình Lộ Đức, tất cả đều như hổ đói nhìn Lộ Đức trước mặt, nhưng không động thủ, không phải vì không dám, chỉ là đang đợi mệnh lệnh của Bạch Khởi, có thể tưởng tượng nếu Bạch Khởi không có hứng với chuyện này, một giây sau, Lộ Đức sẽ bị băm thành thịt vụn...

- Bí mật khiến ta hứng thú? Thật không? Nếu đúng, ta có thể suy nghĩ cho ngươi một cơ hội sống... có điều, hãy nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, nếu ta không có hứng thú, vậy thì ngươi sẽ chết rất thảm rất thảm... ta tuyệt đối sẽ để cho ngươi biết được kết cục lừa dối ta là như thế nào, đến lúc đó ngươi muốn chết cũng rất khó.

Bạch Khởi xoay người, khoe miệng mang theo một nụ cười nghiền ngẫm, nhìn tên Lộ Đức trước mặt một lượt, sau đó không tỏ rõ thái độ nói.

- Điều này... ta đảm bảo ngươi sẽ có hứng thú... ta xin thề với danh nghĩa của ta...? Lộ Đức nhìn thấy tình cảnh như vậy liền vội vàng nói như thế, nhưng lại không nói ra bí mật đó của mình là gì, mà nhìn những binh sĩ xung quanh đó, có vẻ hắn cũng không muốn đề quá nhiều người biết được chuyện này.

Nghe xong lời này Bạch Khởi ngẫm hiểu, hơi vung tay lên, binh sĩ xung quanh đều lui ra, không ai ở lại, những binh sĩ này cũng không phải là tên gốc, chuyện gì nên biết, chuyện gì không nên biết bọn họ đều rất rõ, lúc này không có ai ở lại mà lần lượt lui ra.

- Nói đi... Rốt cuộc là chuyện gì? Sao lại thần thần bí bí như vậy?

Bạch Khởi đứng đó sau khi nhìn binh sĩ rời khỏi mới hỏi tên Lộ Đức trước mặt như vậy.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

202. Chương 199: Thất Tinh Đấu Hoàng Lưu Dịch Tư

- Điều này... ta biết được một tin tức, một tin tức kho báu vô cùng lớn, kho báu này đủ để hình thành nên năm quân đoàn cung ứng cho bọn họ ăn uống trong một năm, số lượng tuyệt đối vượt qua mấy ức kim tệ, dùng cái này đổi lấy tính mạng của ta hẳn là không phải vấn đề chứ.

Lộ Đức do dự một chút nhìn Bạch Khởi trước mặt, vẫn chưa nói ra cái bí mật giữ kín này.

- Mấy ức kim tệ ư?

Bạch Khởi nghe xong lời này hai mắt phát sáng, số tiền này... thực sự khiến cho hắn thêm nhỏ dãi, cho dù là Bạch Khởi đã nhìn quen kim tệ, lấy tiền giống như nước chảy giao cho Cửu U, sau khi nghe xong lời này vẫn không nhìn được mà nhảy lên, nói đùa cái gì, số tiền tài phú khổng lồ này tuyệt đối xứng với cái danh hiệu Đức Hắc Lan gia tộc Đông phương cự cổ... không thể so được với sự giàu có của bọn họ, tất cả tiền trong kim khố của Hắc Đức Lan gia tộc cộng lại e cũng không nhiều bằng số tài sản này... nếu có được số tiền này, có thể khiến cho Bạch Khởi dễ dàng tăng lên cấp Đấu Hoàng... không cấp Đấu Đế... thậm chí còn đi xa hơn, có thể khiến cho Bạch Khởi dễ dàng đạt được tất cả những gì mình muốn... có tiền có thể sử dụng

thôi ma, lời này tuy không chắc là bất cứ nơi nào cũng dễ nói, nhưng nếu số lượng tiền thực sự nhiều đến mức kinh khủng như vậy, đúng là không có việc gì là không thực hiện được.

- Điều người nói là thực?

Trái tim Bạch Khởi đang nhảy lên, có điều hắn vẫn có chút không tin tưởng lắm lời của tên Lỗ Đức, dù sao nếu thực sự có nhiều tiền như vậy, An Đức Liệt lần này cũng sẽ không bại trận... năm quân đoàn... tròn một nghìn vạn quân đội, nếu An Đức Liệt có nhiều tiền như vậy... nếu An Đức Liệt có nhiều quân đội như vậy sao có thể thất bại dưới tay Ba Phạt Lợi Á? Ba Phạt Lợi Á hiện nay nếu dùng hết sức lực toàn quốc cũng chẳng qua chỉ có 35 Quân đoàn mà thôi, nếu An Đức Liệt có nhiều binh mã gấp đôi thì sao có thể thua Ba Phạt Lợi Á.

- Đương nhiên... có điều cho dù là An Đức Liệt cũng không giành được số tiền này, nơi đó của ta có một lão già luôn bảo vệ cái bí mật này không chịu nói cho người khác, hơn nữa chìa khóa kho báu ở trong tay người, vì vậy An Đức Liệt cơ bản không có cách nào để lấy được số tiền này, nếu không hắn sẽ không thua Ba Phạt Lợi Á...

An Đức Liệt gật gật đầu khẳng định điều này, bản thân Lỗ Đức trước là Bộ trưởng Bộ Tình Báo của Vương Quốc, sau là Tể tướng Vương Quốc Liệt Diễm, là một kẻ khôn khéo, biểu hiện của Bạch Khởi khiến cho hắn ít nhiều nhìn ra một mảnh khéo gì đó, bởi vậy mới nói như thế.

- Chìa khóa... ở trên người ta? Người nói là cái này?

Chiếc chìa khóa nằm đó Bạch Khởi luôn đeo trên cổ, tuy không hiểu lão già lúc đó tại sao lại giao cho mình chiếc chìa khóa này, có điều Bạch Khởi vẫn luôn mang nó bên mình mà không hề bỏ xuống, nhiều năm như vậy Bạch Khởi đã quên, nếu không phải Lỗ Đức nhắc lại thì Bạch Khởi cũng không nhớ ra...

- Chính là cái này... An Đức Liệt đã hao tổn tâm huyết, chính là vì để lấy được chiếc chìa khóa này, không ngờ hắn chết dưới tay người mà vẫn không lấy được chiếc chìa khóa này, ha ha... đây đúng là thiên mệnh à... An Đức Liệt mệnh hắn không tốt, đã định trước là không có cách nào lấy được thứ này, có điều xem ra người là sự trở về của thiên mệnh, lão già đó trong tay ta, mà chìa khóa lại ở trong tay người, xem ra bảo bối này hẳn là của người rồi...

Lỗ Đức cười nói, khi nói lời này không phải không có ý nịnh hót, có điều Lỗ Đức giai cấp này đã không đơn thuần chỉ đơn giản là nịnh hót nữa rồi, khi nói không hề giấu diếm mà nịnh hót Bạch Khởi.

- Tại sao người lại biết những điều này? Người rốt cuộc là ai?

Lời của Lỗ Đức khiến cho Bạch Khởi hai mắt hí lại nhìn Lỗ Đức, ánh mắt hơi chút lạnh lùng, có vẻ Bạch Khởi cho rằng Lỗ Đức không phải là một người đơn giản, nếu không cũng sẽ không biết nhiều chuyện như vậy... đã có chút đề phòng, tuy Bạch Khởi không cho rằng Lỗ Đức có cách để làm hại mình... nhưng cần thận một chút vẫn hơn.

- Ta? Ta là Lỗ Đức... người hẳn là biết ta phải không, tiền Bộ trưởng Bộ Tình Báo của Vương Quốc, hiện đang là Tể tướng của Liệt Diễm quốc... không... nên nói là bây giờ ta là tù nhân của người...

Lỗ Đức cười thầm một tiếng, có chút trắng bệch không sức lực, có chút than vãn mà nói.

Đối với cái tên Lỗ Đức này, Bạch Khởi không xa lạ gì, huynh đệ này có lẽ là một nhân vật, nghe nói Bộ Tình Báo nằm đó trong tay hắn hỗn loạn đến mức phong sinh thủy khởi, được xưng là không gì không biết, được sự coi trọng của Lý Tự Minh, sau này cũng là vị nhân huynh này thông đồng với An Đức Liệt sau đó hai vị liên thủ chống lại Lý Tự Minh, làm cho Lý Tự Minh thành người mù kẻ điếc, không biết gì về chuyện ở Tây Bắc, hại cho Ba Phạt Lợi Á thiếu chút nữa là sụp đổ, nói thực nếu như không phải Bạch Khởi ngang trời xuất thế, vị lão huynh này và An Đức Liệt chưa biết chừng đã lật đổ được Ba Phạt Lợi Á, trận chiến tranh này ai thắng ai thua vẫn khó mà đoán trước được.

- Không ngờ người lại là Lỗ Đức... vậy thì người biết những chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, An Đức Liệt giao việc này cho người cũng là bình thường, dù sao thu hoạch được tình báo chuyện này, ta nghĩ Ba Phạt Lợi Á thực sự vẫn chưa có ai có thể so được với người, người đó ở đâu?

Bạch Khởi sau khi nhìn Lỗ Đức một cái thật sâu liền nói như vậy, trong lòng đã có chút tính toán, tuy nói Bạch Khởi không có ý nghĩ phản loạn Ba Phạt Lợi Á, có điều Bạch Khởi muốn làm lớn mạnh sức mạnh của bản thân, muốn có quyền lực, vậy thì muốn có được những thứ như vậy, thứ không thể thiếu chính là tình báo, năng lực tình báo hơn người đối với một người làm đại sự mà nói vô cùng quan trọng, mà trong tay Bạch Khởi lại không có người nào thích hợp, nhưng sự xuất hiện của Lỗ Đức lại đem đến cho Bạch Khởi một cơ hội, làm tình báo ở Ba Phạt Lợi Á tin rằng không có ai có thể so được với tên Lỗ Đức này.

- Tại nhà của ta... Nhà ta có một tòa mật lao, người đó bị ta nhốt ở đó, bây giờ đã phế bỏ tứ chi, triệt để nhốt ở đó, tuy chưa có được tin tình báo nào từ miệng ông ta, nhưng ta nghĩ nếu người đi thì cơ hội hẳn là rất lớn.

Lỗ Đức cung kính nói, ngữ khí có phần khiêm nhượng, nhưng lại không chán nản.

- Ừm... dẫn ta đi, ta không những bảo đảm sự bình an vô sự của người, mà còn bảo đảm sự an toàn của người nhà người...

Bạch Khởi gật gật đầu nói như vậy, nói xong liền gọi một binh sĩ vào tìm một bộ y phục cho Lỗ Đức mặc, sau đó còn cho đối phương một cái mũ để che tai mắt mọi người, đi ra trong mấy trăm thân binh của Bạch Khởi, sau đó ra lệnh cho người đốt cháy toàn bộ Vương Cung của Liệt Diễm Vương Quốc, xóa bỏ vết tích, tuy không thể làm quá triệt để nhưng ít nhất Vương Đô sẽ không biết, đương nhiên xác của An Đức Liệt, Bạch Khởi đặc biệt sai người cắt ra gửi về Vương Đô, giết đến đây thứ gì cũng có thể thiếu, nhưng xác của An Đức Liệt thì không thể thiếu.

Dọc đường Bạch Khởi không nói nhiều, bởi vì lúc này giọng nói của Cửu U đã vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Tiểu tử, người thật có năng lực, nhiệm vụ hoàn thành, sáu mươi vạn điểm giao dịch và một viên bảo thạch cấp C là của người, ngoài ra người người vừa giết khiến tiểu tử người đủ để đổi lấy Nhị Tinh, muốn đổi không?

- Lời vô ích, đương nhiên lập tức đổi. Có điều người cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.

Bạch Khởi khinh bỉ đối với vấn đề cơ bản thuộc về sự ngu ngốc của Cửu U nói vậy.

- Hừ... Lời vô ích... bản lĩnh của ta người còn không tin sao? Nếu không phải là ta, lần trước người đã bị cái tên Lý Tầm Hoan đó phát hiện rồi? Yên tâm đi, tất cả giao cho ta...

Lời của tên này gần đây càng ngày càng ít, cũng không biết đang ấp ủ cái gì, dù sao về cơ bản không phải nhiệm vụ hoàn thành, hoặc là ra nhiệm vụ, nếu không thì Bạch Khởi chủ động tìm hắn, những lúc khác hắn đều không xuất hiện, vốn dĩ ngay một câu cũng không nói, ngược lại là cái tên Đại Hắc Thiên thường xuyên xuất hiện tìm huynh đệ Bạch Khởi tâm sự, thỉnh thoảng thúc giục Bạch Khởi nhanh chóng giải quyết thỏa đáng chuyện của mình, dù sao ăn nhờ ở đậu luôn là ở lại trong bao tay này cũng không là một chuyện...

Đáng tiếc là Bạch Khởi vẫn chưa phát hiện ra cơ thể thích hợp để tìm cho Đại Hắc Thiên, bởi vậy cũng không thể hoàn thành chuyện này, nếu không Bạch Khởi sớm đã đi làm, dù sao... Đại Hắc Thiên một khi sống lại, đối với Bạch Khởi mà nói là một trợ lực rất lớn, phải biết rằng... Đại Hắc Thiên là siêu cấp thần thú, đại ca của Hắc Ám Thần, là nhân vật neutró bức đả ra, có sự giúp đỡ của hắn, Bạch Khởi cơ bản có thể đi bất cứ nơi nào.

Dẫn theo mấy trăm thân binh cưỡi ngựa đến phủ đệ của Lỗ Đức, lúc này phủ đệ của Lỗ Đức cánh cổng đóng chặt, đèn dầu u ám, không chỉ nhà hắn mà xung quanh đều như vậy, có điều nghĩ là biết trong lúc rối loạn này không ai có thể mở cửa chờ chết, đặc biệt là những gia đình quý tộc này.

Sau khi đến nơi này, Lỗ Đức và kỵ binh của Bạch Khởi đều xoay người xuống ngựa, Lỗ Đức đi phía trước gõ cửa hét lớn:

- Mở cửa, Là ta... Ta đã trở về.

Giọng nói của Lỗ Đức vừa dứt, bên trong truyền ra một chút động tĩnh, cánh cửa đồ thâm đã mở ra một bên, thủ vệ trong cửa nhìn thấy xung quanh đều là kỵ binh, lập tức sợ hãi đến run người, có điều sau khi nhìn thấy bản thân Lỗ Đức mới thở phào một cái, thâm nghĩ:

- Lão gia thực sự quá bản lĩnh, từ Ba Phật Lợi Á trốn tránh đến Liệt Diễm quốc, bây giờ Liệt Diễm Quốc và An Đức Liệt đã thất bại rồi lại có thể trở về... bản lĩnh này... quả thực rất phi thường.

Đương nhiên hắn không thể biết chủ nhân vốn không dám lộ diện trước mặt những người tử trung của Vương Quốc Ba Phật Lợi Á, nếu không lập tức đã chết rồi, sở dĩ vẫn có thể bình an vô sự đứng ở đây chẳng qua là vì Bạch Khởi vằm việc tư trái pháp luật mà thôi.

- Mở cửa... để chúng ta vào...

Lộ Đức nhíu mày nói vậy, biểu hiện có chút không vui, thầm nghĩ nô bộc của mình không hiểu chuyện, không nhìn thấy tình hình đã như vậy rồi mà không mau mở cửa?

- Vâng...

Nô bộc đó vội vàng nói vâng, sau đó mở cổng, Bạch Khởi và một đội binh sĩ âm thầm tiến vào, sau đó Bạch Khởi nhìn tên An Đức Liệt một cái thấp giọng nói:

- Người ta ở đâu?

- Hậu hoa viên... trong Giả Sơn Động, ở đó không có bộ phận then chốt, giết vào là được rồi, bên trong toàn bộ là dòng chính của An Đức Liệt... Lộ Đức đến lúc thẳng thắn, trực tiếp bán đứng An Đức Liệt, có điều An Đức Liệt đã chết, nếu chưa chết cũng không biết là sẽ phản ứng như thế nào, xem ra sau khi biết được chuyện này lập tức sẽ nổi trận lôi đình dùng hết sức lực cũng phải giết tên khốn kiếp Lộ Đức này.

- Ừm... cho người bốn mươi phút, hãy cùng Chiến Thiên dẫn theo người nhà người rời khỏi đây, hãy nhớ kỹ là người nhà thân cận, ta sẽ để Chiến Thiên đưa các người tạm thời rời khỏi nơi này, sau đó phái Chiến Thiên và hai trăm thân tín cùng các người đến Liễu Thành Bạch Gia, hãy nhớ kỹ... người chỉ có một chút thời gian như vậy, sau đó ở đây biến thành địa ngục, sau đó người nên chết ta đều để bọn chúng chết sạch.

Bạch Khởi bình thần nói như vậy, khi nói lời này đã quyết định, phủ đệ Lộ Đức ngoài số ít người như vậy, e là đều phải chết sạch.

Về điều này Lộ Đức rất hiểu, hắn cũng biết phải bảo toàn toàn bộ người nhà của mình cơ bản là điều không thể, nhiều người như vậy, ngoài những người nhà thân cận nhất của mình ra, e là những người khác đều phải chết, nếu không Bạch Khởi cũng không có cách ăn nói, có điều tuy chỉ là như vậy, nhưng Lộ Đức đã rất vui, có thể bảo đảm người nhà của mình đã là một may mắn rất lớn, Lộ Đức rất biết đủ về điều này, trong lòng cũng rất cảm kích Bạch Khởi... sau khi cảm kích nhìn Bạch Khởi một cái, Lộ Đức nghiêm túc gật gật đầu, sau đó không nói thêm lời nào quay người mà đi.

Sau hơn mười phút, khi Độc Cô Chiến Thiên dẫn theo hai trăm tử đệ Bạch Gia cấu thành một đội kỵ kinh dẫn người nhà của Lộ Đức yên lặng rời khỏi, sau đó Bạch Khởi hạ lệnh tàn sát, trong nháy mắt, phủ đệ của Lộ Đức máu chảy thành sông, Bạch Khởi dẫn người trực tiếp xông vào trong, trước lúc này Bạch Khởi đã đổi một viên Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan, vì thế mà tiêu mất mấy ngàn kim tệ, đương nhiên thứ này không phải dành cho bản thân Bạch Khởi, mà là cho lão Lưu Dịch Tư bên trong ăn, bởi vì Bạch Khởi nghe Lộ Đức nói bốn chân của lão già đó đã bị cắt đi, có lẽ là một phế nhân, Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan có thể khởi tử hồi sinh, chi gãy sống lại, đối với hắn mà nói là thứ tốt nhất.

Sau khi dẫn người giết vào trong đã có mấy chục người ra ngăn cản, trong đó bao gồm hai Đấu Sư và một Đấu Linh cường giả, tuy nhiên, có một Tam Tinh Đấu Vương như Bạch Khởi mở đường, bọn chúng thực ra chỉ giống như thái thức ăn, chỉ là trong nháy mắt đã xuống phía dưới nhất của mặt đất...

Lúc này xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một cánh cửa sắt rất nặng, Bạch Khởi không nói lời nào, trực tiếp phá vỡ cửa sắt sau đó xông vào và phát hiện ra lão giả mà mình gặp năm đó trên người toàn vết thương đang ngồi trong một cái bình sành, cả người bị khóa vào trong đó, thần sắc uể oải không phấn chấn, đem đến cho người ta cảm giác giống như đã sắp chết.

- Các người cuối cùng đã đến... giết ta phải không? Ra tay đi...

Lão già đó nhắm mắt, sau khi nghe thấy động tĩnh cũng không mở ra, chỉ dùng giọng nói yếu ớt không chút sức lực bình thần nói, đem đến cho người ta cảm giác như ông ấy đã hiểu rõ hồng trần, chờ đợi cái chết.

- Ha ha... Lão nhân gia, năm đó khi ông gặp ta ở Liễu Thành không cảm thấy ông muốn chết, tại sao bây giờ được cứu mà lại muốn chết? Lẽ nào ông không cần chiếc chìa khóa giao cho ta năm đó nữa sao?

Bạch Khởi khẽ cười, bình thần nói như vậy.

Lời này vừa thốt ra, Lưu Dịch Tư đang ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi cái chết đột nhiên mở trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Bạch Khởi trước mặt, sau khi nhìn Bạch Khởi một lượt từ trên xuống dưới mới kinh ngạc nói:

- Tiểu tử là người? Sao người lại đến đây?

- Không có gì... Ha ha... Vừa rồi ta suất quân công phá Thanh Phong Thành, giết chết An Đức Liệt, biết được tin là lão bị nhốt ở đây vì vậy liền tới đây, tiện thể cứu lão ra ngoài.

Bạch Khởi khẽ cười nhìn Lý Dịch Tư nói như vậy.

- Người giết chết An Đức Liệt? Điều này không thể? Tiểu tử đó ta cũng biết, năm đó đích thân ta chỉ dạy hắn, nhiều năm như vậy hắn đã đột phá tiến vào cấp Đẩu Tông, tuy muốn tiến thêm một bước nữa nhưng cơ bản không thể, tư chất hắn có hạn, nhưng cũng không phải là người người có thể giết, năm đó khi ta gặp người, người mới chỉ là một... Đẩu Sĩ... Bây giờ... cũng chỉ mới hai ba năm mà thôi... người sao có thể tăng nhanh như vậy... lại có thể giết chết An Đức Liệt? Hơn nữa còn suất quân công phá Thanh Phong Thành? Người không phải đang lừa ta chứ? Lẽ nào người cũng bị bọn chúng bắt vào đây?

Lý Dịch Tư vẻ mặt không tin nói.

- Lão nhân gia chưa từng nghe qua câu nói sĩ biệt tam nhật đương lau mắt mà nhìn sao? Chúng ta đã hai ba năm không gặp rồi, lẽ nào ta không thể có chút thay đổi sao.

Bạch Khởi khẽ cười, sau đó trên người phát ra ánh khí màu xanh lam, có lúc không cần nói, thực lực là sự chứng minh tốt nhất, cũng là sự giải thích tốt nhất, Bạch Khởi lúc này không hề do dự mà thể hiện ra ánh khí cấp Đẩu Vương của mình.

- Đẩu Vương... Điều này sao có thể? Hơn hai năm mà thôi... Điều này sao có thể... thời gian ngắn như vậy người có thể tấn cấp Đẩu Vương... điều này không thể nào, tuyệt đối không thể, ngay cả Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên cũng không có cái bản lĩnh đó!

Lý Dịch Tư sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền sửng sốt, sau đó vẻ mặt không thể tin nổi mà hét lên, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến cho người ta không dám tin, nhìn chung lịch sử xưa nay chưa từng có người nào có thể đột phá cấp Đẩu Vương nhanh như vậy.

- Không có gì là không thể, ta không phải đã nói rồi sĩ biệt ba ngày đương nhìn với cặp mắt khác xưa... hiện nay tiểu tử bất tài đang làm Nhất Đẳng Bá Tước của Ba Phạt Lợi Á, Quân đoàn trưởng Thiết Huyết Quân Đoàn, trao quân hàm Thượng Tướng, hơn nữa nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh ta sẽ tiến vào Bộ Thống Soái, tấn cấp Nguyên soái, đột phá Đẩu Vương hẳn là không phải chuyện gì đáng kinh ngạc?

Bạch Khởi khẽ cười có chút tự hào nói, nói thật Bạch Khởi có chút hơi kiêu ngạo, tuổi trẻ mà có nhiều thành tựu như vậy, chết cũng không đáng tiếc.

- Ha ha... không ngờ, không ngờ... tuyệt thế thiên tài kinh thiên động địa như người lại để cho ta gặp được, từ cổ chí kim, nhìn chung trong lịch sử của đại lục chưa từng có một người nào có thể làm được như vậy ở tuổi của người, đặc biệt là sự tu vi của người, Đẩu Hoàng đối với người mà nói chẳng qua chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi, chưa biết chừng người còn có thể tiến vào cấp Đẩu Đế, nếu không có bất ngờ xảy ra... người thậm chí có thể đạt đến... ưm... thôi được rồi, tiểu tử... người đến đây là vì cái gì ta cũng biết... muốn có bản đồ kho báu phải không? Ha ha... bản đồ ở dưới con sư tử đá trước cổng phủ Thành chủ Liễu Thành, người phái người đến là có thể tìm thấy.

Lưu Dịch Tư nhìn Bạch Khởi cười nói, có điều lời chưa nói hết đã thay đổi ý, nói cho Bạch Khởi nơi cất giữ bản đồ kho báu.

Lời của Lưu Dịch Tư khiến cho Bạch Khởi sửng sốt, lập tức không hiểu nhìn Lưu Dịch Tư một cái, sau đó có chút kinh ngạc nói:

- Lão nhân gia... ông hãy nói cho ta những thứ này là vì cái gì? Tại sao ông đưa bản đồ kho báu cho ta dễ dàng như vậy? Mặc dù... ta thừa nhận là ta cũng muốn có bản đồ kho báu đó... Có điều ông...

Có điều lời của Bạch Khởi chưa nói hết, Lưu Dịch Tư đã khẽ cười, bình thản nói:

- Ta đã thành ra bộ dạng như vậy rồi, sống cũng chẳng có ý nghĩa gì... chỉ bằng tặng cho người, thực ra... năm đó khi ở Liễu Thành, người vì cứu ta mà thành ra như vậy, ta đã từng nghĩ... nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ giao thứ này cho người... không ngờ, chúng ta lại gặp nhau ở đây rồi, bây giờ vừa lúc tặng người.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

203. Chương 200: Thăng Chức Bắc Phương Nguyên Soái

- Cho ta? Vì sao? Ông không phải là...?

Bạch Khởi nghe xong lời nói đó có chút ngầy người nói, hẳn không hiểu Lưu Dịch Tư có ý gì mà một thứ quan trọng như vậy lại giao cho mình dễ dàng như thế? Nói thực, vì tấm bản đồ này và cả kho báu này mà An Đức Liệt đã biến lão nhân gia này thành ra bộ dạng như vậy, ông ấy đến không chịu nói ra, thế nhưng bây giờ lại nói với Bạch Khởi đơn giản như vậy, điều này khiến cho Bạch Khởi khó tránh có chút không thích ứng được.

- Ta không phải là chết vẫn giữ cái bí mật này không chịu nói ra sao? Ha ha... muốn Lưu Dịch Tư ta là một Thất Tinh Đầu Hoàng được người tôn sùng, nhiều năm như vậy ta luôn nỗ lực vì sự phục hồi của Đế Quốc Huy Hoàng, tuy ta không phải là người trong hoàng thất, nhưng ta thực sự là một quý tộc trung thành nhất, nhưng đã nhiều năm như vậy trôi qua mà ta vẫn chưa có được thành công nào, năm đó ta đã quyết định giao số tài sản này cho một người mà ta có thể nhìn trúng, An Đức Liệt ban đầu chính là đối tượng khảo nghiệm ban đầu của ta... tuy nhiên tiếc là sau khi trải qua quan sát, ta phát hiện An Đức Liệt không phải là người ta cần tìm, hẳn... không có tư cách để có được số tài sản này, số tiền này rơi vào tay hẳn cũng chỉ là quá lãng phí mà thôi, không những không thực hiện được lý tưởng của ta, trái lại sẽ đem đến tai họa cho cả phương Đông, bởi vậy ta đã từ bỏ cái ý định giao số tài sản này cho An Đức Liệt, hơn nữa ta nói cho hẳn, số tiền này ta chỉ giao cho hậu nhân của Đế Quốc Huy Hoàng, thế nhưng không ngờ An Đức Liệt lại nhân cơ hội ta không phòng bị mà hạ độc với ta, hơn nữa còn phái người truy sát ta, đến bây giờ ta trở thành bộ dạng như này... người nói... ta có thể giao số tiền này cho hẳn không? Đây cơ bản chính là đang nằm mơ... bởi vậy đến bây giờ ta vẫn chưa giao thứ này cho hẳn.

Lưu Dịch Tư có chút hận ý nói.

Nói đến đây ông ấy dừng lại một chút sau đó nhìn về phía Bạch Khởi trước mặt, sau khi quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới một lượt tiếp tục nói:

- Sở dĩ giao cho người... Đó là bởi vì người lúc đầu đã từng giúp lão phu, người cũng không biết ta là ai mà lại giúp ta... điều này khiến ta rất cảm động... hơn nữa... chỉ trong mấy năm ngắn ngủi người đã từ một Đầu Sĩ nhỏ bé nhảy lên cấp Đầu Vương, hơn nữa còn làm đến Thượng Tướng Quân đoàn trưởng của Ba Phạt Lợi Á, ha ha... Bộ Thống Soái... nếu ta nhớ không nhầm, Bộ Thống Soái là danh hiệu Bất Diệt Hoàng Triều còn lưu lại, phàm là người có thể tiến vào Bộ Thống Soái đều là nhân vật quyền khuynh nhất phương, người ở cái tuổi này mà đã có thể tiến vào Bộ Thống Soái, thực sự ngoài dự đoán của ta... tương lai tiền đồ của người sẽ không giới hạn, tặng số tài sản này cho người cũng chẳng có gì... có điều... người phải đồng ý với ta một chuyện... không coi là giao dịch, cứ coi như là người giúp ta, một lão quý đã sắp chết này là được rồi.

- Chuyện gì?

Bạch Khởi sững sốt một chút lập tức hỏi.

- Thực ra không có gì... ta chỉ là muốn người đồng ý với ta một việc... nếu tương lai có một ngày... người thành công sự thống trị, vậy thì... phải giúp ta tìm lại hậu đại hoàng thất của Đế Quốc Huy Hoàng, giao cho họ một phần đất, bảo đảm cho bọn họ trọn đời phú quý...

Lưu Dịch Tư ngồi trong bình sành nhìn Bạch Khởi trước mặt sau đó lẳng lặng nói như thế.

- Được... ta có thể đồng ý với ông... có điều... lão nhân gia nói mình là người sắp chết ư? Ta thấy không phải chứ...

Bạch Khởi nghe xong lời này gật đầu sau đó nói như vậy.

- Ha ha... đúng rồi... ta vẫn chưa chết được... có điều đã thành ra bộ dạng này rồi, hơn nữa bí mật cuối cùng của ta đã nói ra rồi, vậy thì ta sống cũng chẳng có ý nghĩa gì... tiểu tử giải quyết ta đi... coi như giúp lão phu một tay... Lưu Dịch Tư ta anh hùng một đời không ngờ khi trên tứ chi không toàn vẹn, bộ dạng như vậy của ta cơ bản chính là một phế nhân còn sống, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lưu Dịch Tư ngồi trong bình sành sắc mặt trắng bệch nhìn Bạch Khởi sau đó thấp giọng nói như vậy, khi nói xong, trong ánh mắt xuất hiện sự kiên quyết và phức tạp.

Xem ra vị Thất Tinh Đầu Hoàng Lưu Dịch Tư này đã bắt đầu nảy sinh ý nghĩ về cái chết rồi, dù sao ông ấy đã từng oai phong một cõi, đột nhiên bị mất đi chân tay, không còn nguyên vẹn, trở thành một phế nhân ông ấy không chịu nổi, nếu không phải ông ấy có cái bí mật này phải giữ kín thì ông ấy không muốn tài sản cuối cùng của Đế Quốc Huy Hoàng rơi vào tay kẻ khác thì có lẽ bây giờ Lưu Dịch Tư đã chết rồi...

- Phế nhân? Ta cũng không nghĩ như vậy... lão nhân gia, ông nói, nếu ta có thể chữa khỏi cho ông thì sao?

Bạch Khởi đứng đó khẽ cười nhìn Lưu Dịch Tư trước mặt nói như vậy.

- Chữa khỏi cho ta? Ha ha ha... ta bây giờ đã thành ra bộ dạng như vậy, nói thật cho dù là Hồng Y Đại giáo chủ đến cũng không thể chữa khỏi cho ta, trừ phi mấy vị Hồng Y Đại giáo chủ phối hợp hoặc là Giáo Hoàng đích thân ra tay... Có điều, điều này có thể sao? Người của Giáo Đình... ta hiểu rõ hơn người, hơn nữa quan hệ giữa ta và bọn họ không tốt đẹp lắm, mấy năm nay cái tên An Đức Liệt đã bỏ vào người ta rất nhiều thuốc độc, cho dù là chân tay của ta có sống lại thì ta vẫn là một phế nhân. Muốn hoàn toàn chữa khỏi thì Giáo Hoàng cũng phải bận rộn một khoảng thời gian... huống chi muốn mời bọn họ cơ bản là không có khả năng... ha ha... tiểu tử, nếu người có thể chữa khỏi cho ta, cái mạng của lão già này sau này sẽ là của người...

Lưu Dịch Tư rõ ràng đã coi câu nói này của Bạch Khởi là một lời nói đùa, giống như cười mà không phải cười nói vậy, hoàn toàn không cho là một việc.

- Vậy không chắc... hãy ăn đi.

Bạch Khởi nói, trong lúc nói đã lấy ra viên Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan trực tiếp nhét vào trong miệng Lưu Dịch Tư, sau một lát, Lưu Dịch Tư liền cảm thấy một dòng khí dào dạt chảy xuôi, sau đó có chút ngứa ngứa, có điều sau mấy phút Lưu Dịch Tư phát hiện ra chân tay đã mất đi của mình lại trở về, điều này khiến cho Lưu Dịch Tư sửng sốt, ngay sau đó vận chuyển đẩu khí, toàn thân đẩu khí màu tím phun ra, trong nháy mắt bình sành xung quanh đã vỡ vụn, cả người đứng dậy, sau khi nhìn trái phải cơ thể mình liền cười ha hả, ngay sau đó tìm một bộ y phục mặc vào với tốc độ rất nhanh, chạy đến quỳ xuống trước mặt Bạch Khởi cung kính nói:

- Lưu Dịch Tư bái kiến chủ nhân!

-Ồ... Lưu lão, đây là...

Bạch Khởi có chút sững sờ, thực sự hắn muốn để Lưu Dịch Tư giúp mình, có điều lại không ngờ kết quả lại thành ra như vậy, theo Bạch Khởi, nắm được lời này khiến cho Lưu Dịch Tư làm khách của mình cũng được rồi, nhưng không ngờ Lưu Dịch Tư sau khi khôi phục lại quỳ xuống đất nói một câu như vậy, trong lúc nhất thời lại khiến cho Bạch Khởi có chút khó mà chấp nhận.

- Vừa rồi ta đã nói, nếu ngài có thể cứu ta thì cái mạng này của ta là của chủ nhân ngài, Lưu Dịch Tư ta lời đã nói ra chính là đã nói ra, trước sau sẽ không thay đổi, xin chủ nhân lượng thứ, sau này lão nô sẽ đi theo bên cạnh chủ nhân.

Lưu Dịch Tư cung kính vạn phần nói, có điều lời nói như vậy lại khiến cho Bạch Khởi trong lòng có chút khó chịu, nhất thời lại có chút khó mà chấp nhận được.

Vội vàng kéo Lưu Dịch Tư lên, sau khi Bạch Khởi tạm thời đồng ý chuyện này đã bắt đầu dẫn Lưu Dịch Tư cùng đi ra ngoài sắp xếp những chuyện khác của Thanh Phong Thành, trong Thanh Phong Thành vẫn còn

có rất nhiều chuyện phải xử lý, ví dụ như những tên quý tộc đầu hàng, còn cả tài sản của Liệt Diễm quốc, v.v., những việc này toàn bộ đều cần đến Bạch Khởi xử lý.

Phái người đưa bọn Lộ Đức về, để bọn họ tạm thời ở lại trong Thanh Phong Thành, sau đó sai Độc Cô Chiến Thiên một mình đi đến Liễu Thành, sau khi bảo hần lấy ra bản đồ dưới con sư tử đá trước cổng thành chủ Liễu Thành cho mình liền tiếp nhận toàn bộ Thanh Phong Thành.

Đại chiến Thanh Phong Thành đã bắt gần một vạn người làm tù binh, những người này được Bạch Khởi phái người giám sát quản lý, quyết định xử lý cụ thể còn phải đợi ý của phía Vương Đô, còn về những chuyện khác Bạch Khởi cũng không làm quá nhiều, tìm kiếm các quan viên trước đây của Thanh Phong Thành, để bọn họ tạm thời quản lý Thanh Phong Thành, Bạch Khởi liền bắt đầu chỉnh đốn quân mã, sau đó phái người mang xác của An Đức Liệt gửi về Vương Đô.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện yên lặng trở lại, Bạch Khởi bắt đầu sai người tính toán tài sản trong Thanh Phong Thành, có điều đáng tiếc là An Đức Liệt cực kỳ hiếu chiến, Ba Phật Lợi Á hơn năm mươi tỉnh mới nuôi được ba mươi quân đoàn, còn hần dựa vào bảy tỉnh Tây Bắc hoang vắng lại nuôi hai mươi quân đoàn, vì vậy có thể thấy gánh nặng của hần quá lớn, do đó ở chỗ An Đức Liệt không có nhiều kim tệ, cũng chỉ hơn tám mươi vạn kim tệ mà thôi, khiến cho Bạch Khởi muốn tham ô một chút cũng không được, có điều cũng may là trong quốc khố của An Đức Liệt ít nhiều cũng còn một số đồ đáng giá, ví dụ như vũ

Tin tức về Thanh Phong Thành được truyền đi bằng một tốc độ nhanh nhất, Bạch Khởi phái tám trăm kỵ binh dẫn theo một ngàn sáu trăm chiến mã cấm cờ hiệu chiến thắng ở ven đường chạy thẳng đến Thành Mân Côi Vương Đô, dọc đường đã phân tán tin tức đi, hơn nữa hiệu triệu tất cả các thành trì xung quanh đầu hàng, bảy tỉnh Tây Bắc đầu hàng Vương Đô, rất nhanh tin tức đã được truyền đi trong cả khu vực Tây Bắc.

Thành Mân Côi nguy nga tọa lạc ở vị trí chính giữa Đông Nam đại lục, Đô thành của Vương Quốc Ba Phật Lợi Á này đã từng thuộc về Bất Diệt Hoàng Triều thịnh cực một thời, nơi này đã trải qua ngàn năm mưa gió từng bừng không đổ. Lúc này trong Vương Cung của Thành Mân Côi, trên đại điện này, Quốc vương Lý Tự Minh của Ba Phật Lợi Á ngồi trên ngai vàng, lẳng lặng nhìn mọi chuyện trước mắt... về mặt ưu sầu bất lực, chiến sự giữa Ba Phật Lợi Á và Tây Bắc vẫn đang nằm trong bờ vực bấp bênh, tuy tin tức chiến thắng ở lòng sông La Nạp đã truyền về nhưng muốn giải quyết vẫn không phải là một sớm một chiều có thể hoàn thành được, tuy nhiên đại quân của Gia Lam Đế Quốc ở phương Bắc đã bắt đầu tiếp cận, năm quân đoàn nhân mã lúc nào cũng có thể lấy lại Ba Phật Lợi Á, đến lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên chuyện phải thảo luận ngày hôm nay không phải là chuyện này, mà là chuyện sau chiến thắng ở lòng sông La Nạp, Nguyên soái La Bá Tì tiến cử hiền tài Bạch Khởi vào Bộ Thống Soái, về điều này Lý Tự Minh vô cùng tán thành, có điều bên dưới lại có một số ý kiến, trong lúc nhất thời khó mà thống nhất, có điều cũng may là Nguyên soái La Bá Tì bên này ủng hộ mạnh mẽ, trong Bộ Thống Soái có hai Nguyên soái ủng hộ La Bá Tì, Khâm Sát Tư vẫn giữ sự trầm mặc, cường thế của Bạch Khởi tiến vào hầu như thể không thể cản, thế nhưng Hầu Tước Lỗ Tân còn có mấy đại quý tộc khác ngăn cản chuyện này, lí do rất đơn giản... đó chính là Bạch Khởi vẫn còn quá trẻ, có thể cho tước vị, nhưng chuyện tiến vào Bộ Thống Soái vẫn tạm thời mắc kẹt một chút, khó tránh Bạch Khởi không tận tâm.

- Các vị. Chuyện Bạch Khởi tiến vào Bộ Thống Soái các vị thấy thế nào? Chuyện này đã thảo luận ba ngày rồi, tiền tuyến đang tác chiến, có công không thưởng e là sẽ khiến cho các tướng lĩnh nơi tiền tuyến trái tim lạnh giá, hơn nữa đại chiến ở Gia Lăng Quan lần trước chỉ hàm thưởng cho các tướng sĩ quan, ngay đến kim tệ cũng không phát, lần này có lẽ phải bổ sung, các vị hãy nhanh chóng có quyết định...

Lý Tự Minh ngồi đó nhìn các đại thần trước mặt cao giọng nói như vậy.

- Điều này... Bệ hạ, Bạch Khởi lập chiến công hần là nên có thưởng, thần thấy lần này để Bạch Khởi tiến vào Bộ Thống Soái là được, dù sao đây cũng là sự tiến cử của Nguyên soái La Bá Tì, hơn nữa Bạch Khởi đã đủ tư cách để tiến vào Bộ Thống Soái.

Một lão Nguyên soái của Bộ Thống Soái đứng ra chậm rãi nói như vậy, hần là người thuộc phe phái của La Bá Tì, La Bá Tì đã tiến cử Bạch Khởi, hần đương nhiên không có lý do để phản đối, hơn nữa còn toàn lực ủng hộ, chuyện này trước khi lên triều Nguyên soái La Bá Tì đã gửi thư đến tay hần và một vị Nguyên soái khác trước một bước.

Lời của hắn vừa thốt ra, lập tức có người đứng ra ủng hộ, đương nhiên những người này đa số đều là tiểu quý tộc, còn lại cơ bản đều là tướng lĩnh thuộc hạ của Bộ Thống Soái, số người cũng không nhiều, cũng chỉ có vẻ mười mấy hay hai mươi mấy người, so với quan văn võ cả triều thực sự ít hơn một chút.

- Bệ hạ... Bạch Khởi tuy rằng chiến công không nhỏ, nhưng dù sao vẫn còn rất trẻ, bây giờ đã là Nhất Đẳng Bá Tước, còn là Thượng Tướng Quân đoàn trưởng, nếu lại tăng thêm e là sẽ bị người khác chê cười, tuy chúng ta không thể có công không thưởng, thế nhưng lại cũng không thể quá nhiều, chỉ bằng như vậy... không để Bạch Khởi tiến vào Bộ Thống Soái, tăng cấp cho hắn lên Nhất Đẳng Bá Tước thế tập là được rồi, như vậy cũng khiến cho hắn có một tiền đề, xuất lực vì Vương Quốc tốt hơn...

Hầu Tước Đỗ Tân vẫn còn có chút ách tắc với Bạch Khởi, tuy nói là chuyện đó đã qua nhưng lại không dễ dàng cho qua như vậy, Độc Cô Chiến Thiên chặn ở cổng Đỗ Tân gia không có cách nào, nhưng bây giờ Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên đều không ở Vương Đô, hắn đương nhiên muốn báo thù một phen, huống chi trước đó Bạch Khởi và Tam vương tử Lý Tầm Hoan đã giết hại một Tổng đốc thuộc hạ của mình... mối thù này không dễ cho qua như vậy.

Hầu Tước Đỗ Tân tại triều đường rất có uy vọng, không ít người ủng hộ hắn, trong nháy mắt, sau khi lời của hắn được nói ra đã có mấy trăm người tán thành, trong đó có cả sự ủng hộ của mấy đại quý tộc, hình như chiếm hơn một nửa ở đây, có thể thấy những người không muốn Bạch Khởi thăng tiến quá nhanh chiếm đã số người ở đây.

- Hừ... Nhất Đẳng thế tập Bá Tước? Tính toán thật lớn a, Bạch Khởi tại tiền tuyến nhấn chìm quân địch trăm vạn, giải quyết họa lớn cho Vương Quốc, triệt để làm tàn phế người ngựa cuối cùng của An Đức Liệt, đại công như vậy mà chỉ thêm vào trước Nhất Đẳng Bá Tước hắn hai chữ thế tập? Hầu Tước Đỗ Tân người thật quá hào phóng... người không sợ tướng lĩnh nơi tiền tuyến lạnh lùng trái tim sao? Hừ... nếu như vậy... Lan Lăng Gia ta là người đầu tiên không đồng ý...

Cha của Bối Tác Tư là Lại Bộ quan viên đã không nói lời nào liền đứng ra hét lên như vậy, hắn nói như vậy, tất cả mọi người phe phái Lan Lăng Gia lần lượt đứng ra, cũng có đến khoảng trăm người, những người khác lại ở vào trạng thái xem chừng, người mắt sáng đều nhìn lẫn này cha của Bối Tác Tư là muốn xuất đầu vì Bạch Khởi...

Lực lượng của Lan Lăng Gia không được xem nhẹ, cha của Bối Tác Tư đứng ra như vậy lập trường đã rõ rồi, trước đây Lan Lăng Gia không nói nhiều, bây giờ hắn cuối cùng đã mở miệng, xem ra Lan Lăng Gia đã chuẩn bị ủng hộ cho Bạch Khởi, điều này khiến cho không ít người bắt đầu dao động làm thế nào mới đúng.

Trong lúc hai bên đang tranh chấp không ngừng, đột nhiên Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân hoàng gia gác cung điện vội vàng chạy vào, trong tay cầm một cái hộp, vẻ mặt vui mừng xông vào, lại không để đến ý cấp bậc lễ nghĩa, cũng không bấm báo mà cứ thế xông vào, điều này khiến cho sắc mặt mọi người thay đổi, nhưng khi lời trách mắng vẫn chưa kịp nói ra, thì thấy Thống lĩnh quỳ xuống đất hét lớn:

- Bệ hạ! Quân tình khẩn cấp! Thiết Huyết Quân Đoàn Bạch Khởi, suất lĩnh kỵ binh hai mươi vạn, ngày đêm bốn tập Thanh Phong Thành, bây giờ đã giành được Thanh Phong Thành, chém giết phản tặc An Đức Liệt, dâng đầu An Đức Liệt tới đây.

Ào ào!

Trong nháy mắt toàn bộ triều đình ồ lên, không ai có thể ngờ đây lại là sự thật, Lý Tự Minh ngồi trên long ngai đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó cả người kích động đứng dậy nhìn chăm chăm vào tướng lĩnh, nói lớn:

- Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa!

- Bệ hạ! Thiết Huyết Quân Đoàn Bạch Khởi, suất lĩnh kỵ binh hai mươi vạn, ngày đêm bốn tập Thanh Phong Thành, bây giờ đã cướp được Thanh Phong Thành, chém giết phản tặc An Đức Liệt, dâng đầu An Đức Liệt tới đây.

Vừa nói vừa mở chiếc hộp trong tay ra, đầu của An Đức Liệt được đặt lù lù trong khối băng, khuôn mặt thê thảm đó hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lý Tự Minh ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Ha ha ha. Người... Truyền chỉ... Thăng chức Bạch Khởi tiến vào Bộ Thống Soái, nắm giữ quân quyền phương Bắc, thăng chức Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, phong địa La Đức tỉnh... toàn quyền phụ trách chiến sự với Gia Lam, điều phối toàn bộ Quân đoàn 25, 26 và cả ba quân đoàn trong tay Khâm Sát Tư cho Bạch Khởi... Đúng rồi điều động Vương Đô Cẩm Vệ Quân hồi kinh, ngoài ra bổ sung Quân đoàn 33 trong tay Nguyên soái La Bá Tì giao cho Bạch Khởi... thưởng cho Bạch Khởi toàn quân ba trăm vạn kim tệ... rượu ngon mười vạn vò... để cho hắn tạm thời nắm giữ tất cả các chức vụ ở Tây Bắc, đợi sau khi La Bá Tì đến sẽ đi về phương Bắc.

Lần này Lý Tự Minh đã vận dụng quyền lực Quốc vương của mình ngay đến hồi cũng không hỏi mà trực tiếp hạ mệnh lệnh như vậy, cơ bản không để cho người khác có cơ hội được nói, điều này khiến cho tất cả mọi người sững sốt, sau đó cười gượng, cũng không dám phản đối, dù sao công lao lần này của Bạch Khởi quá lớn, hơn nữa lúc này rõ ràng Lý Tự Minh đang cao hứng, nếu như bây giờ đứng ra phản đối không những đắc tội với Bạch Khởi mà cũng đắc tội với Lý Tự Minh, và càng thêm không đợi cản trở cái gì, chỉ có thể để Bạch Khởi trong tay nắm đại quyền.

Phải biết rằng tất cả mọi người đều hiểu, chiến sự ở Tây Bắc bình định, Gia Lam sẽ không động thủ với Ba Phật Lợi Á, có lẽ năm quân đoàn của bọn chúng chẳng bao lâu nữa sẽ từ Vương Quốc phương Bắc lui lại, mà thời gian này cũng chính là thời gian mấy tháng, thời gian này đủ để Bạch Khởi khiến cho sáu quân đoàn dưới tay của mình cộng thêm quân đoàn Thiết Huyết Quân Đoàn của mình giống như thiết dưng, lúc đó đại quyền thực sự nắm trong tay, đợi lúc đó hắn không đến tìm mình gây phiền phức mới là lạ... Lúc này không ai đồng ý làm chim đầu đàn cho dù là Hầu Tước Đỗ Tân cũng không ngoại lệ, hắn thậm chí đang suy nghĩ chuyện mình nên đối đãi với Bạch Khởi như thế nào, có phải là nên thay đổi một chút sách lược với Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

204. Chương 201: Đế Quốc Quật Khởi

Chuyện Bạch Khởi được tiến nhập vào Bộ Thống Soái, trên cơ bản là chuyện chắc chắn, căn bản không có ai có thể phản đối chuyện này, vì thánh chỉ của Lý Tự Minh đã trực tiếp truyền xuống. Việc Bạch Khởi trở thành Nhất Đẳng Thế tập Hầu Tước của Vương Quốc là không còn nghi ngờ gì nữa. Được phong đất của một hành tỉnh, có thể nói trong nhiều quý tộc như vậy, đất của Bạch Khởi là rộng lớn nhất, nhưng... cũng không có ai ao ước được như hắn. Vùng Hỗn Loạn Chi Địa cũng không phải là nơi tốt lành gì, nhân khẩu đến bây giờ cũng không có nhiều. Mặc dù tài nguyên màu mỡ, nhưng bệnh dịch phát sinh, cường đạo tàn sát bữa bãi, dân chúng lầm than. Mặc dù là một tỉnh lớn nhưng làm một vị Tỉnh trưởng muốn ổn định lại tất cả thì mười năm, hai mươi năm cũng không thể nào hoàn thành được. Hơn nữa cho dù có hoàn thành, nhưng muốn nó phát triển đứng lên cũng phải mất thời gian mấy năm nữa, lợi nhuận cho đến bây giờ vẫn không bằng một phong địa giàu có ở phương Nam, điều này... không có gì đáng ước ao cả.

Đương nhiên chức vụ Bắc phương Nguyên soái vẫn khiến không ít người phải thêm muốn, dưới trướng có binh lực của bảy Quân đoàn, tuyệt đối sẽ khiến nhiều người chú ý, bảy Quân đoàn... một trăm bốn mươi vạn người... Hơn nữa tại La Đức hành tỉnh còn có một Sư đoàn Thủ Bị, đến bây giờ vẫn là thuộc hạ của Bạch Khởi. Tổng cộng trong tay Bạch Khởi có khoảng một trăm bốn mươi lăm vạn người. Con số như vậy thật sự là đáng sợ, thế lực của Quân đoàn hơn một trăm vạn người, thật sự khiến Bạch Khởi có được thế lực khuynh đảo một phương.

Mặc dù muốn phản đối nhưng bọn họ tìm không được lý do thích hợp, hơn nữa cũng không có cách nào phản bác sự cao hứng vào lúc này của Lý Tự Minh. Huống hồ trong lòng bọn họ không thừa nhận cũng không được, Bạch Khởi đã lập được kỳ công, lần này lại như vậy, bốn tẩu ngàn dặm đến Thanh Phong Thành, tiêu diệt được An Đức Liệt. Công trạng lần này khiến người ta không có cách nào mở miệng để cản trở sự khen thưởng dành cho hắn.

Giữa lúc các vị công thần, đại quý tộc đang choáng váng trước sự khen thưởng nồng nhiệt của Lý Tự Minh với Bạch Khởi, thì Lý Tự Minh cũng một lần nữa trọng thưởng tạc đạn, khiến tất cả mọi người đều có chút choáng váng.

Chỉ thấy Lý Tự Minh ngồi trên vương tọa lẳng lặng nhìn đám công thần thủ hạ đứng trước mặt một hồi lâu rồi nói:

- Các vị... Vương quốc Ba Phạt Lợi Á chúng ta đã có hơn một ngàn năm rồi... sau khi Bất Diệt Hoàng Triều bị tiêu diệt, các trục hệ tử tôn chúng ta dưới sự giúp đỡ của các vị tổ tiên đã xây dựng lại Ba Phạt Lợi Á. Và Bất Diệt Hoàng Triều Vương Đô Thành Hoa Hồng đã căn bản phát triển đến hôm nay. Lý Gia chúng ta, đời đời kiếp kiếp cũng không quên được hy vọng khôi phục danh tiếng của tổ tiên. Cho tới nay Lý Gia chúng ta ngậm đắng nuốt cay không ngừng nỗ lực chính là vì muốn khôi phục lại vinh quang của tổ tiên, xây dựng lại Bất Diệt Hoàng Triều một lần nữa. Mặc dù... cho đến bây giờ Ba Phạt Lợi Á chúng ta vẫn chỉ là một Vương Quốc, nhưng... sau khi bình định xong An Đức Liệt lần này... chúng ta đã có được tư cách của Đế Quốc... không... thật ra chúng ta đã sớm có thể trở thành một Đế Quốc, chẳng qua là do tên An Đức Liệt đó đã phản lại chúng ta... Đến bây giờ Gia Lam đã trở thành kẻ thù của chúng ta. Chúng ta cần phải chiếm lĩnh các quốc gia sa mạc của Tây Vực, các quốc gia nơi phương Nam hoang dã, và đánh bại Gia Lam Đế Quốc, chiếm đoạt các tiểu quốc xung quanh Gia Lam mới có thể khôi phục lại sự phồn vinh của Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng trước đó... ta muốn xưng đế... từ hôm nay trở đi... Ba Phạt Lợi Á sẽ đổi thành Bất Diệt Hoàng Triều, khôi phục lại vinh quang của tổ tiên, các vị thấy thế nào?

Kể ngốc cũng biết Lý Gia thuộc về hậu thế của Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên. Ba Phạt Lợi Á là một phân nhánh trong Bất Diệt Hoàng Triều năm xưa. Bất kể là lãnh thổ các Đại Công quốc bây giờ bị Ba Phạt Lợi Á chiếm lĩnh, còn có địa bàn của An Đức Liệt, hay là Gia Lam Đế Quốc và các nước hoang sơ phía Nam, cùng các Vương quốc sa mạc Tây Vực, đều thuộc về địa bàn của Bất Diệt Hoàng Triều, đều nằm trong phạm vi lãnh thổ quốc gia chịu sự thống trị của Bất Diệt Hoàng Triều. Nói thật ra mấy năm nay Ba Phạt Lợi Á không ngừng chiến tranh với bên ngoài chẳng qua là vì muốn giành lại những lãnh địa đã từng thuộc về Lý Gia bọn họ mà thôi.

Bây giờ Lý Tự Minh muốn xưng đế, càng muốn thêm danh hiệu Bất Diệt Hoàng Triều, ý đồ này đã hết sức rõ ràng. Lý Tự Minh đã chuẩn bị mở rộng quân lực, chuẩn bị khôi phục Bất Diệt Hoàng Triều. Hậu quả sau khi làm như vậy ngoài việc có thể khôi phục danh hiệu chính thống ra, còn sẽ mang đến một cuộc chiến rất tàn khốc.

Đương nhiên cuộc chiến tranh này sẽ không lập tức bộc phát, phía sau Gia Lam Đế Quốc còn có đại vật tâm cớ là Thiên Long Đế Quốc. Mặc dù lần trước Thiên Long Đế Quốc đã chịu thiệt, nhưng căn bản không suy tổn gì, Thiên Long Đế Quốc vẫn rộng lớn như cũ, thực lực đủ để dẹp yên Gia Lam Đế Quốc, cho nên Gia Lam trong thời gian ngắn sẽ không khai chiến với Ba Phạt Lợi Á, còn Ba Phạt Lợi Á cũng không có năng lực để khai chiến trong thời gian ngắn, mặc dù có xung đột quy mô nhỏ, nhưng đưa quân tham chiến ít nhất cũng phải cần thời gian mấy năm.

Lúc này xưng đế chắc chắn là cơ hội tốt nhất, nếu Lý Tự Minh xưng đế vậy các vị đang ngồi đây cũng có cái lợi. Mặc dù không nên trông cậy lợi ích quá lớn nhưng đều có lợi ích thực tế. Huống hồ xây dựng Đế Quốc đối với Ba Phạt Lợi Á mà nói cũng không khó khăn gì, cũng không có gì lạ lắm, vì Ba Phạt Lợi Á trên thực tế đã sử dụng chính sách lưu truyền lại của Bất Diệt Hoàng Triều. Mặc dù không phải trên tất cả các mặt, nhưng cũng có thể hiểu được, Ba Phạt Lợi Á lúc này rất nhỏ bé, nếu tiếp thu toàn diện tất cả chính sách và xưng vị của Bất Diệt Hoàng Triều thì khó tránh khỏi không có nguy hiểm gì, vì vậy Ba Phạt Lợi Á đã thay đổi rất nhiều chỗ của Bất Diệt Hoàng Triều.

Đương nhiên đại thể chẳng qua chỉ là đổi một cái tên mà thôi, chỉ cần sửa lại một chút là được rồi, đối với Ba Phạt Lợi Á mà nói Ảnh hưởng cũng không có gì lớn, nhưng Lý Tự Minh vẫn muốn làm như vậy, vẫn muốn thay tên Bất Diệt Hoàng Triều. Không phải vì nguyên nhân nào khác mà chính là vì một danh phận. Có lúc danh phận có thể làm được rất nhiều chuyện, ví dụ như hiện tại các nước không ngừng phản kháng sự chiếm lĩnh của Ba Phạt Lợi Á, bọn họ sợ dĩ phản kháng chính là vì không thừa nhận Ba Phạt Lợi Á, nhưng bọn họ lại thừa nhận Bất Diệt Hoàng Triều, vì... trăm ngàn năm trước bọn họ đều là con dân của Bất Diệt Hoàng Triều. Hơn nữa Bất Diệt Hoàng Triều là thời đại hạnh phúc nhất trong truyền thuyết, vô số con dân quốc gia cho đến bây giờ vẫn coi mình là con dân của Bất Diệt Hoàng Triều. Lý Tự Minh làm như vậy sẽ có được sự thừa nhận và giúp đỡ của họ, mặc dù trước đó rất lâu có người biết Ba Phạt Lợi Á là con cháu chính thống của Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng... mặc dù là chính thống, nhưng bọn họ rất cuộc có phải là Bất Diệt Hoàng Triều hay không? Theo như người ta thấy, bọn họ đã vứt bỏ cái danh hiệu huy hoàng đó, bởi vậy mới không thừa nhận bọn họ.

Phải biết rằng, ban đầu người trung thành với Bất Diệt Hoàng Triều không phải là ít, lúc đó các quý tộc ly tán như vậy cũng nhiều, sức mạnh còn lại của Bất Diệt Hoàng Triều năm đó vẫn rất đáng sợ, chỉ là người không biết giấu đi mà thôi, đợi đến lúc thích hợp mới đi ra.

- Ngô hoàng vạn tuế... Chúng thần... khấu kiến Hoàng Đế Bệ hạ, cầu chúc Bất Diệt Hoàng Triều ta từ nay về sau quật khởi.

Tể Tướng đứng ở đó sau khi nhìn thấy tình Cảnh như vậy, không nói nhiều liền quỳ rạp xuống đất cung kính hô, những người xung quanh ông ta cũng lần lượt quỳ xuống đồng thanh hô to.

Lý Tự Minh đã lên tiếng như thế, những kẻ đứng xung quanh lại dám phản đối hay sao? Phản đối lúc này căn bản chính là tự dành lấy sự diệt vong, phản đối chuyện khác thì không lo, Lý Tự Minh khoan dung độ lượng sẽ tha thứ cho, nhưng nếu phản đối chuyện này thì chắc chắn sẽ chết, vì đây là tâm nguyện mấy trăm ngàn năm của Lý Gia, là mục tiêu để bọn họ phấn đấu. Ai dám cản trở, tuyệt đối sẽ bị bọn họ nghiền nát không thương tiếc, thậm chí ngay cả chút cặn bã cũng không để sót lại.

Vậy là chuyện này đã được quyết định chắc chắn, toàn bộ Ba Phạt Lợi Á đã triển khai một cuộc vận động, đó là một cuộc vận động toàn diện để khôi phục lại chế độ và sự chính thống của Bất Diệt Hoàng Triều. Thành chủ và Tổng Đốc môn vẫn được giữ lại, nhưng quyền chỉ huy của bọn họ đối với quân đội toàn bộ đều bị thu hồi... Năm mươi sáu hành tỉnh cả nước, cộng thêm những tỉnh mới, tổng cộng có tám mươi mốt hành tỉnh, được phân thành chín Khu hành chính, Thống lĩnh Khu hành chính mang quân hàm Trung Tướng, phụ trách tất cả các nơi quân phòng thủ trong Khu hành chính.

Hơn nữa Thành chủ các nơi, tòng chức quan viên cũng phân bổ lại, phụ trách trị an, thẩm vấn, thu thuế, các hạng mục khác... có thể nói đều là quyền lợi của các Thành chủ, đương nhiên Thành chủ vẫn có quyền chỉ huy tuyệt đối, nhưng các bộ phận bên dưới có thể độc lập trực tiếp phụ trách thượng cấp, các Thành chủ có quyền hỏi đến nhưng không thể muốn làm gì thì làm như trước.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

205. Chương 202: Tiên Cung Diện Thánh

Ngày thứ hai bọn Bạch Khởi tiếp tục xuất phát. Sau năm ngày cả Quân đoàn binh mã đã đến được ngoài La Đức Thành. Thành chủ của La Đức Thành là Thôi La và Sư đoàn trưởng Á Long của Sư đoàn Thủ Bị đã sớm đợi ở ngoài cửa, mang theo các Vương tộc, phú thương trong thành đứng ở vị trí ngoài cửa thành để nghênh đón Bạch Khởi.

Phải biết rằng La Đức hành tỉnh bây giờ đã là đất phong cho Bạch Khởi, sau này tất cả đều là của Bạch Khởi, tất cả mọi thứ của La Đức hành tỉnh đều do Bạch Khởi làm chủ, bất luận là Thành chủ hay là Thủ Bị quân trên danh nghĩa đều là thủ hạ của Bạch Khởi. Mặc dù trong lòng bọn họ không thừa nhận nhưng cũng phải phục tùng Bạch Khởi, hơn nữa Bạch Khởi đối với bọn họ có uy quyền tuyệt đối. Đương nhiên trong Vương Quốc, cách đốc thúc quý tộc phong địa thì trú quân là cách đốc thúc tốt nhất.

Trú quân khổng lồ đủ để làm các đại quý tộc kinh sợ, nhưng vừa khéo chính là việc của Bắc phương Nguyên soái của Đế Quốc. La Đức hành tỉnh cũng vừa vặn nằm trong phạm vi trấn thủ của Bạch Khởi. Trú quân ở đây cũng là thủ hạ của Bạch Khởi, vì vậy Bạch Khởi đối với phong địa của mình mà nói có quyền thống trị tuyệt đối.

Đương nhiên Lý Tự Minh không phải là người ngốc cũng không phải là kẻ điên, ông ta không thể không biết chỗ lợi chỗ hại của việc mình làm ở đâu? Phải biết rằng, đem một hành tỉnh giao cho Bạch Khởi làm phong địa căn bản là rất không thích hợp. Hơn nữa còn giao quyền lợi trú quân cho Bạch Khởi, thậm chí còn giao cả bảy Quân đoàn, điều này căn bản chính là cấp địa bàn, lại cấp người cho Bạch Khởi, hoàn toàn tạo thế để Bạch Khởi ở vào thế tạo phản.

Lý Tự Minh mặc dù tín nhiệm Bạch Khởi nhưng e là cũng vẫn chưa đến trình độ này, cho nên đã giao cho Bạch Khởi quyền lợi lớn như vậy, còn giao cho Bạch Khởi một hành tỉnh làm địa bàn. Đó chính là vì để Bạch Khởi dễ dàng buôn bán ở La Đức hành tỉnh, chính là vì để chống đối Gia Lam tốt hơn, vì không lâu sau La Đức hành tỉnh sẽ trở thành vùng đất tứ chiến. Gia Lam một ngày nào đó sẽ tiến công, trong đó

La Đức là nơi đầu tiên trở thành chiến trường, một chiến trường mà sự sống chết vụt đến rất nhanh. Nơi này không thể xuất hiện chuyện không phối hợp trong lúc chinh đồn quân ngũ, Bạch Khởi phải có một hậu phương vững chắc, như vậy thì mới có thể chiến đấu tốt hơn.

Hơn nữa Lý Tự Minh cũng không sợ Bạch Khởi tạo phản, một là vì không có khả năng, dù sao gia đình Bạch Khởi vẫn ở trong Cảnh giới của Đế Quốc, hai là Lý Tự Minh cho rằng Bạch Khởi rất trung thành với Đế Quốc, nếu không, khi tác chiến sẽ không liều mạng như vậy. Thứ ba Bạch Khởi cũng không có khả năng tạo phản, bảy Quân đoàn mặc dù số lượng người không ít, nhưng việc cung ứng vật tư cho họ toàn bộ đều do Đế Quốc nắm giữ. Nhân khẩu của toàn bộ La Đức hành tỉnh cũng không hơn bảy trăm vạn người, mặc dù trước đây có vượt qua hai ngàn vạn người, nhưng đến bây giờ, sau khi đã trải qua mấy lần đại chiến, đã còn lại không đủ bảy trăm vạn người. Con số bảy trăm vạn người là số liệu căn cứ của hai năm trước, bây giờ e là đủ sáu trăm vạn người là vui mừng lắm rồi. Hơn nữa sáu trăm vạn người, nhưng trong đó không ít người là thương nhân, thợ mỏ, cùng với những người làm những nghề khác. Những người làm thủ công, sản xuất, trồng trọt chân chính sợ là không đủ năm mươi vạn. Năm mươi vạn người muốn cung ứng lương thực cho một trăm bốn mươi vạn người sao? Có khả năng không? Sợ là nếu phía Bạch Khởi tạo phản thì chỉ cần mười ngày là đã bị Đế Quốc cắt sạch lương thảo, Bạch Khởi và thủ hạ của hắn sẽ chết đói.

Huống hồ người của Gia Lam cũng không có khả năng hợp tác với Bạch Khởi. Bọn họ đang nhìn chăm chăm vào Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi chính là con hổ cản đường trước mặt bọn họ, không đi tiêu diệt Bạch Khởi là may rồi, nói gì đến chuyện hợp tác nữa? Chuyện này căn bản là chuyện hoang đường.

Còn lúc này nhìn đoàn nghênh đón xa xa trước mặt, Bạch Khởi không còn tâm trạng để ý đến nhiều chuyện như vậy, bởi vì hắn đang nói chuyện với Cửu U. Nội dung nói chuyện rất đơn giản, đó chính là nhiệm vụ lần này, nhiệm vụ tìm kiếm Hắc Âm Lục Tộc. Cho đến bây giờ đã không còn đủ mười ngày, đáng tiếc là Bạch Khởi đến bây giờ vẫn không có manh mối gì, muốn tìm Hắc Âm Lục Tộc thật khó như lên trời.

Điều này khiến cho tâm trạng của Bạch Khởi rất không tốt, giết bao nhiêu người, đánh bao nhiêu lần mới được thăng cấp một Tinh, nhưng trong nháy mắt một Tinh này đã được thu hồi, Bạch Khởi có thể còn cao hứng được nữa sao?

- Thuộc hạ chờ tham kiến Hầu Tước đại nhân...

Thành chủ Thôi La và Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thủ Bị Á Long quỳ rạp xuống đất cung kính hô to khi Bạch Khởi đến. Tính mạng và tiền đồ của bọn họ từ hôm nay bắt đầu đã nằm trong tay Bạch Khởi, còn không đến phiên bọn họ không chịu hợp tác.

- À... chào mọi người...

Bạch Khởi cười lễ phép, sau đó khiêm tốn nói, không tạo cho người ta cảm giác khí cao ngạo mạn, nhưng trong ngữ khí này lại có một mùi vị khác, phảng phất như là mạn bất khinh tâm, lại phảng phất như không hề để ý.

Nhưng đối với chuyện này, bất luận là Thôi La hay là Á Long đều có thể hiểu được, dù sao Bạch Khởi bây giờ đã hoàn toàn không còn là nhân vật trên bọn họ chỉ một cấp bậc, khẩu khí như vậy cũng là chuyện bình thường. Nếu Bạch Khởi trên mặt lộ vẻ tươi cười, ân cần hỏi han bọn họ thì khi về nhà bọn họ sẽ nghĩ là không biết là đã đắc tội gì với đại nhân mà lại tạo thành bộ dạng như vậy.

- Đại nhân... chúng tôi đã chuẩn bị xong yến tiệc, mời ngài xem...

Thôi La cẩn thận hỏi qua Bạch Khởi, nhưng cũng không dám mời chắc chắn. Yến tiệc chẳng qua là kế hoạch mang tính lễ nghi trong bất cứ tình huống nào, thật ra căn bản hắn cũng không muốn mời Bạch Khởi đi uống rượu ăn cơm với bọn chúng, điều này căn bản là không có khả năng. Dù sao chức vị, địa vị của đối phương cũng cách bọn họ rất xa, còn về phía những người khác, sợ là ngay cả tư cách nói chuyện với Bạch Khởi cũng không có, Bạch Khởi không cần phải chiêu đãi bọn họ. Nhưng vì lễ phép Thôi La vẫn phải hỏi câu này, chủ nhân mới nhậm chức, hắn phải cẩn thận hầu hạ mới được.

Dù sao Bạch Khởi không phải là chủ nhân bình thường, nếu Hoàng Đế Bệ hạ đem La Đức hành tỉnh hay là La Đức Thành giao cho quý tộc khác, như vậy hắn và Á Long có thể hoàn toàn liên thủ xiêm ninh đối phương, cũng sẽ không cẩn thận như vậy. Mặc dù vì lễ phép cũng phải cung kính, nhưng tuyệt đối sẽ không cố gắng lấy lòng. Nhưng... vấn đề là Bạch Khởi không phải là chủ nhân bình thường... hắn là Bạch Khởi...

Danh xưng Sát Thần Bạch Khởi không phải là danh hào. Nếu bản thân dám xiể mình đến một chủ nhân như vậy, sợ là chưa động thủ đã bị giết rồi, hơn nữa Á Long cũng sẽ không hợp tác với mình, mặc dù hai người đã là bạn hữu bao nhiêu năm. Nhưng trong thành ngoài thành, trong La Đức hành tỉnh, binh sĩ đồn trú đã vượt quá một trăm bốn mươi vạn, còn bảy Quân đoàn... bảy Quân đoàn từng người một đều có thể giết chết gia quyến của mình và Á Long. Huống hồ những binh sĩ này cũng không dám đồng ý với mình làm như vậy...

Cái gì gọi là làm Bắc phương Nguyên soái chứ? Bắc phương Nguyên soái chính là nhân vật phụ trách tất cả sức mạnh quân lực của toàn bộ khu vực phía Bắc, huống chi còn là thống lĩnh của La Đức Thành. Sợ là chỉ cần một câu nói của người ta, hần và Á Long đã lập tức bị xiể mình rồi, không... không phải xiể mình, chỉ cần một câu nói của Bạch Khởi sợ là hai người lập tức sẽ bị giết chết.

- Không... mọi người đều mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi... qua mấy ngày ta sẽ mở tiệc thiết đãi các vị...

Bạch Khởi chỉ nói một câu như vậy, coi như là câu trả lời lễ phép, còn những người xung quanh cũng không có bất mãn hay ngăn cản gì. Bọn họ tới đây chẳng qua là vì lễ phép, hơn nữa cũng tiện thể muốn để lại một ấn tượng tốt với Bạch Khởi, cho dù chỉ là để đối phương có thể nhớ dung mạo hay danh tính của mình cũng là tốt rồi. Bọn họ cũng không có yêu cầu gì khác, cho nên Bạch Khởi làm như vậy, bọn họ cũng không có bất mãn gì.

Nếu đối lại là người khác thì e là đã không hiểu bọn họ, Bạch Khởi làm như vậy là rất lễ phép rồi, huống hồ không phải đã nói là qua mấy ngày sẽ mở tiệc khoản đãi hay sao? Đương nhiên... chuyện khoản đãi cũng phải xem mời ai, những người ở đây e là chỉ cần có thể đi đã là một vinh hạnh to lớn rồi.

- Vâng... vâng... vâng... Hầu Tước đại nhân mời ngài... chúng tôi đã vì ngài mà xây dựng một tòa Hầu Tước phủ, ở ngay chính giữa trong thành này... tôi sẽ đưa ngài qua đó.

Thôi La nghe xong lời này đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vội vàng cười làm lành rồi nói như thế, nói xong liền dẫn bọn Bạch Khởi đi theo hướng vào thành.

oOo

Dưới sự hộ tống và bảo vệ của binh mã cùng hai ngàn thân binh do Lưu Dịch Tư tuyển chọn, Bạch Khởi mang theo Lộ Đức còn có Độc Cô Chiến Thiên tiến vào.

Thôi La vì bản thân mình mà đã chuẩn bị cả phủ đệ cho Bạch Khởi. Không nghi ngờ gì, Thôi La đã dùng hết tâm trí để làm cái phủ đệ này. Cửa lớn điêu khắc cẩm thạch, mái ngói màu đỏ, còn có cửa sổ được gia công với công nghệ đặc biệt. Cổ tình thể hiện rõ sự huy hoàng và khí phái của chủ nhân. Mấy trăm nô bộc quỳ gối nghênh tiếp ngoài cửa, trên trăm tỷ nữ xinh đẹp xếp đầy hai hàng ở trong phủ. Tất cả đều có thể thấy rõ sự toàn tâm toàn ý của Thôi La.

Bạch Khởi cảm thấy rất mãn nguyện, gật gật đầu, coi như là sự khen ngợi đối với Thôi La. Sau đó đi vào trong nghỉ ngơi một lát, còn về phía Thôi La thì trong lòng đầy vui mừng. Đối với hần mà nói, lấy lòng được Bạch Khởi chẳng khác nào lấy lòng tất cả... Chỉ cần một cái gật đầu của Bạch Khởi cũng đủ để Thôi La vô cùng hưng phấn rồi.

Rất nhanh Bạch Khởi đã ở trong phủ đệ được ba ngày rồi. Trong ba ngày Bạch Khởi ở đây, không hề rời khỏi phủ đệ, những mỹ nữ xinh đẹp Bạch Khởi cũng không động vào dù chỉ một người, không phải Bạch Khởi không muốn. Thực ra đây không phải là tâm ý của Bạch Khởi lúc này, vì Bạch Khởi đang lo lắng về chuyện của Hắc Âm Lục Tộc, chưa tìm thấy bọn chúng thì trong lòng Bạch Khởi vẫn hết sức khó chịu.

Ngày hôm nay, Bạch Khởi đang ngồi trong phòng đọc sách, lúc này đột nhiên trong sân truyền đến âm thanh tiếng bước chân vội vã. m thanh này khiến Bạch Khởi đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức nhìn thoáng qua tên thân binh đang đứng trước mặt, cau mày hỏi:

- Sao mà người vội vàng như vậy? Có chuyện gì sao?

- Khởi bẩm đại nhân... bên ngoài có người cầu kiến, hần nói là lão gia thỉnh hần tới, hần nói hần tên là Tiểu Thiên Vũ...

Tên thân binh vội vàng quỳ rạp xuống đất vô cùng cung kính nói.

- Tiểu Thiên Vũ?

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sững sốt, cảm thấy như có chút mơ hồ, hẳn không nhớ là mình có quen một người như vậy, nhưng đã là người mà phụ thân của mình tiến cử, như vậy nhất định là có nguyên nhân, gặp hẳn cũng không có vấn đề gì. Bạch Khởi vừa đứng dậy đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền xoay người nói với tên thân binh:

- Mời hẳn tới phòng khách trước, kêu người hầu hạ hẳn thật tốt, ta sẽ tới sau!

- Vâng!

Tên thân binh đó đương nhiên không dám hỏi nhiều, sau khi nghe xong vội vàng cúi đầu xuống, vô cùng cung kính nói.

Chờ hẳn đi rồi, Bạch Khởi quay sang Độc Cô Chiến Thiên đang đứng bên cạnh, nói:

- Lộ Đức ở đâu?

- Ở hậu viện...

Độc Cô Chiến Thiên bình thản nói, thân làm Đội trưởng Cận vệ của Bạch Khởi, hẳn ắt phải biết tất cả phương hướng và hành động của mỗi người.

- Hậu viện? Được... ta sẽ qua đó...

Bạch Khởi nghe xong đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức gật gật đầu rồi hướng ra bên ngoài mà đi, nhưng đi được nửa đường đột nhiên xoay người nói với Độc Cô Chiến Thiên:

- Đúng rồi... Chiến Thiên, mấy ngày nay ngươi không nhất thiết phải đi theo ta. Ta biết ngươi vẫn say mê tu luyện như trước. Nếu ngươi đồng ý, có thể đi tìm Lưu lão lãnh giáo một chút... Dù sao... nói thế nào hẳn cũng đường đường là một Thất Tinh Đấu Hoàng, ta nghĩ sẽ giúp đỡ cho ngươi...

Nói xong liền một mình đi tiếp, còn Độc Cô Chiến Thiên sau khi nghe xong, đầu tiên là ngạc nhiên, đứng ở đó, trong ánh mắt liền ánh lên tia nhìn lấp lánh, do dự một lát rồi nhanh chóng theo hướng của Lưu Dịch Tư mà đi. Cũng không biết là hẳn rốt cuộc đang muốn làm chuyện gì...

Khi Bạch Khởi đến chỗ hậu viện, Lộ Đức đang ở cùng con trai của hẳn, bên cạnh là vợ hẳn, ba người đang ngồi ở đó vui vẻ chơi đùa làm Bạch Khởi không muốn quấy rầy. Nhưng Lộ Đức là người thông minh, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi xuất hiện, liền lập tức hiểu Bạch Khởi có chuyện, cho nên phất tay ra hiệu cho thê tử của mình mang con rồi đi trước, sau đó đi tới trước mặt Bạch Khởi cung kính hành lễ nói:

- Lộ Đức tham kiến chủ nhân, không biết chủ nhân tìm tại hạ có gì giao phó?

- Cha ta đề cử một người tới tìm ta, tên của hẳn là Tiểu Thiên Vũ, ngươi có quen không?

Bạch Khởi thấp giọng nói với Lộ Đức như vậy.

- Tiểu Thiên Vũ? Là Đức Chi Hổ Tiểu Thiên Vũ? Hồi trước ta nhận được tin tình báo, lệnh tôn đã cứu sống hẳn, chỉ là sau này có người phát hiện ra thi thể của hẳn ở trong địa lao của La Đức Thành, chuyện này mới kết thúc, không ngờ lại là thật... Hẳn... quả nhiên vẫn còn sống!

Lộ Đức nghe xong không kìm được kinh sợ hô lên, dường như hẳn tỏ ra rất kinh ngạc trước chuyện Tiểu Thiên Vũ vẫn còn sống.

- Ngươi quen hẳn sao?

Bạch Khởi hỏi với chút hiếu kỳ.

- Đương nhiên... ngài có thể không biết, nhưng những năm đó danh tiếng của La Đức Chi Hổ Tiểu Thiên Vũ có thể nói là cả Đông phương Đại Lục không có ai là không biết, không có ai là không nghe. Tiểu Thiên Vũ không phải là một nhân vật đơn giản, hẳn đã từng là Thống soái cao nhất của La Đức Công Quốc, là người nắm trong tay binh mã của La Đức. Mười tám tuổi tòng quân, hai mươi ba tuổi lãnh binh. Năm hai mươi bốn tuổi La Đức Công Quốc và Gia Lam khai chiến, Tiểu Thiên Vũ thống lĩnh ba ngàn kỵ binh, tập kích giết chết chủ tướng đối phương, đại phá tám vạn quân địch... dẫn đến tổn hao sức mạnh quân địch. Gia

Lam lúc đó không thể không lui quân chiến đấu với La Đức Công Quốc. Hai mươi lăm tuổi, La Đức và Ba Phật Lợi Á đại chiến, Tiểu Thiên Vũ thống lãnh mười vạn đại quân, chiến đấu với năm mươi vạn quân của Ba Phật Lợi Á, giành được đại thắng... hai mươi sáu tuổi...

Vị đại thần tình báo này thuộc chuyện Đế Quốc như lòng bàn tay đã đem tất cả mọi chuyện của Tiểu Thiên Vũ từ năm mười tám tuổi đến hai mươi tám tuổi nói cho Bạch Khởi biết. Những chiến tích huy hoàng khiến cho Bạch Khởi cảm thấy có chút đỏ mặt, không thể không nói... Tiểu Thiên Vũ quả thật rất hợp với danh hiệu La Đức Chi Hổ.

- Vậy... sau này thì thế nào? Nếu là như vậy, lúc đó Ba Phật Lợi Á làm sao có thể đơn giản chiếm lĩnh toàn bộ La Đức Công Quốc chứ?

Bạch Khởi không kìm tò mò cất tiếng hỏi.

- Tiểu Thiên Vũ đương nhiên không có khả năng, binh lực của La Đức mặc dù không ngừng suy yếu, nhưng Tiểu Thiên Vũ đã dùng thời gian mười năm tứ chiến khắp nơi, giao tranh với các nước, càng đánh càng thắng, được phong là La Đức Chi Hổ, ý tứ chính là hấn chính là con Hổ của La Đức. Người muốn có được La Đức thì nhất định phải giết chết được con hổ này. Nhưng vấn đề ở chỗ Tiểu Thiên Vũ mặc dù lãnh binh xuất trận thì đúng là vô địch nhưng không biết làm người, không hiểu chính trị. Vị Đại Công Tước cuối cùng của La Đức trước khi chết vì để ngăn cản Tiểu Thiên Vũ tác loạn đã bí mật bắt giữ hấn, nhốt trong địa lao của Đại Công phủ đệ. Sau khi ông ta chết, Tiểu Thiên Vũ cũng không được phóng thích, vì vậy mới bị Ba Phật Lợi Á nhân dịp mà tấn công La Đức... Sau này người ta đều nói là Tiểu Thiên Vũ chết rồi, nhưng không ngờ là hấn vẫn còn sống. Không ngờ... thật sự là không ngờ... lệnh tôn lại tiến cử hấn cho ngài... có hấn... thì có chuyện gì mà sợ không thành? Tiểu Thiên Vũ... được gọi là đương thế danh tướng cũng không phải là danh hão, huống hồ năm nay hấn cũng chỉ mới ba mươi lăm, đứng vào lúc sung sức nhất...

Trên mặt Lộ Đức đầy vẻ kích động nói như vậy, khi nói về Tiểu Thiên Vũ trên mặt đầy vẻ hưng phấn là điều mà ai cũng thấy được.

- Như vậy à... ta biết rồi... được rồi... đợi sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ cho người tiền bạc, cho người nhân lực mà người muốn, hy vọng người có thể giúp ta huấn luyện một nhóm tình báo... Người phải biết, có lúc ta và người cần phải có tình báo.

Bạch Khởi gật gù đầu, vỗ vào vai Lộ Đức rồi xoay người rời đi.

Còn Lộ Đức ở lại nhàn thần sáng ngời, trong nháy mắt đã đầy hưng phấn. Mới mấy tháng nhàn rồi mà hấn đã thấy phát chán rồi, hấn là một người không thích nhàn rồi, điều mà hấn không chịu được nhất chính là nhàn rồi như thế này. Sau khi nghe xong lời của Bạch Khởi, hấn biết mình lại phải quay về bản tính của mình rồi, đối với chuyện này Lộ Đức đương nhiên rất mãn nguyện... Sau khi Bạch Khởi đi, hấn sống sót một chút, sau đó bắt đầu đi về phòng, bắt đầu chuẩn bị... Hấn phải chuẩn bị thật tốt, lên kế hoạch thật tốt, để giúp Bạch Khởi tạo ra một tổ chức tình báo tinh nhuệ và bí mật.

Những suy nghĩ này của Lộ Đức, Bạch Khởi đương nhiên không thể biết. Bạch Khởi bây giờ đã xoay người đi về phía phòng khách, bước đi rất nhanh. Nhân tài như vậy Bạch Khởi đương nhiên không thể bỏ qua, dù sao cái Bạch Khởi cần nhất lúc này chính là trợ thủ đắc lực. Đương nhiên Bạch Khởi biết nếu có được Tiểu Thiên Vũ cũng chưa hẳn có khả năng có thể sắp xếp cho hấn một chức vị quan trọng gì. Dù sao đây là quân đội của Đế Quốc chứ không phải là quân riêng của Bạch Khởi, mặc dù hấn là Bắc phương Nguyên soái nhưng cũng không thể muốn làm gì thì làm, nhưng dù sao Bạch Khởi cũng là Bắc phương Nguyên soái, muốn đề bạt một người chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Khi Bạch Khởi xuất hiện ở phòng khách, một người mặc y phục màu lam, vóc người khôi ngô, tướng mạo hấn tuấn, có mái tóc dài, nhưng bên trái khuôn mặt lại có một vết chém của đao đang ngồi bên trái đại đường. Trong tay cầm chén trà từ từ uống, vẻ mặt đầy vẻ bình thản. Khi hấn nhìn thấy Bạch Khởi liền đặt chén trà xuống, đứng dậy. Sau khi nhìn qua Bạch Khởi với ánh mắt đánh giá, nói với Bạch Khởi rằng:

- Phụ thân người có ơn với ta, ta đồng ý với ông ấy đến giúp người... nhưng... ta có mấy điều kiện mà người nhất định phải đáp ứng.

‘Cây tài khinh người’ đây là ấn tượng đầu tiên của Bạch Khởi đối với Tiểu Thiên Vũ. Nhưng điều này cũng không Ảnh hưởng đến cách nhìn của Bạch Khởi đối với Tiểu Thiên Vũ, người có tài phần lớn đều như vậy,

huống chi Tiểu Thiên Vũ là Đại Lục danh tướng mai danh ẩn tích, có chút khí tiết như vậy cũng không có gì quá đáng, Bạch Khởi cũng không để ý, chỉ là Tiểu Thiên Vũ thật sự khiến Bạch Khởi có chút sững sờ.

206. Chương 203: Hoàng Đế Khiến Người Ta Không Biết Phải Nói Gì (1)

- Điều kiện? Người nói đi ta nghe đây!

Tiểu Thiên Vũ là người thế nào, Bạch Khởi đã biết không ít thông tin về hắn từ Lộ Đức, đối với con người này hắn đã có chút hiểu biết. Thắng thán mà nói Bạch Khởi rất cần một người như Tiểu Thiên Vũ, đặc biệt là lúc này trong tay của Bạch Khởi không có đại tướng lại càng như vậy. Mặc dù Quân đoàn trưởng của bảy Quân đoàn trong tay của Bạch Khởi đều là các lão tướng trong quân, nhưng nói thật Bạch Khởi không xem trọng bọn họ. Những người này bình thường trong chiến tranh thì có thể ứng phó được, nhưng không biết những cái khác, không biết dùng binh, chỉ có thể giao chiến chính diện, nói là sa Trướng lão tướng nhưng kì thật là không dùng được. Cho dù là Mạt La Sâm người xuất sắc nhất, đã từng có nhiều chiến tích, khi so với La Đức Chi Hổ truyền kỳ thì cũng thất sắc, vì vậy Bạch Khởi rất muốn có được con người như Tiểu Thiên Vũ.

Nhưng... cho dù đối phương đưa ra điều kiện, Bạch Khởi vẫn muốn sau khi nghe xong suy nghĩ một chút, không thể mở miệng đồng ý ngay lập tức. Mặc dù nói thật ra trong lòng Bạch Khởi đã muốn đáp ứng đối phương, cho dù hắn vẫn không biết điều kiện của đối phương là gì, nhưng nhân tài như vậy, danh tướng như vậy, có trả cái giá lớn bao nhiêu cũng đáng.

- Thứ nhất... ta muốn độc lập, một ngày nào đó khi ta lĩnh binh thì không thể chịu sự quấy rầy, bất cứ người nào cũng không thể ngăn cản ta lĩnh binh tác chiến.

Bạch Khởi nhìn Tiểu Thiên Vũ đang đứng trước mặt nói một câu như vậy.

- Có thể...

Bạch Khởi cũng là người lĩnh binh, nên hiểu rõ ý của Tiểu Thiên Vũ, vì vậy đối với điều này không có gì phải do dự mà lập tức đồng ý.

- Thứ hai... hiện tại ta tiến vào trong quân, vì người mà hiệp lực, vì vậy ta phải nhanh chóng được đề bạt để tránh bị người khác khinh thường. Nếu như sau này có cơ hội ta muốn tự mình thành lập một Quân đoàn, bất cứ người nào cũng không được can thiệp, không được hỏi nhiều, vật tư phải chuẩn bị đầy đủ, không thể thiếu, quân phí cũng không thể cắt xén.

Sau khi Bạch Khởi đồng ý điều kiện thứ nhất, Tiểu Thiên Vũ nói ra điều kiện thứ hai của mình.

Điều kiện này khiến cho lông mày của Bạch Khởi bắt gặp nhíu lại, nhưng vừa nhíu lại đã giãn ra ngay. Sau khi nhìn chăm chú Tiểu Thiên Vũ đứng trước mặt, gật gật đầu thấp giọng nói:

- Được, không có vấn đề gì... ta cũng đồng ý.

- Điều kiện thứ ba... ta phải được tín nhiệm tuyệt đối, bất kể dưới tình huống nào, bất cứ thời gian nào cũng không thể nghi ngờ ta. Khi đó ta cũng sẽ dùng sự trung thành tuyệt đối của mình để hồi đáp người. Đây là điều kiện cuối cùng của ta, phải nhớ rõ là tuyệt đối tín nhiệm... nếu ngài không thể làm được như vậy, vậy thì ta sẽ lập tức rời đi, xin ngài hãy suy nghĩ cho kĩ.

Sau khi nhìn thấy Bạch Khởi đồng ý hai điều kiện của mình, Tiểu Thiên Vũ quả nhiên có chút thay đổi cái nhìn với Bạch Khởi, cách xưng hô cũng thay đổi, nhưng vẫn nói điều kiện thứ ba của mình cũng là điều kiện quan trọng nhất. Tiểu Thiên Vũ không hy vọng chuyện mình không được tín nhiệm xảy ra lần thứ hai.

- Chuyện này... được rồi... ta đồng ý...

Sau khi nghe xong lời này Bạch Khởi trầm ngâm một lát, mở mắt ra nhìn Tiểu Thiên Vũ đang đứng trước mặt, chân thành gật đầu nói như vậy.

Nghe xong lời này trong mắt của Tiểu Thiên Vũ bỗng lóe lên một tia sáng, nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt rồi vội vàng quỳ rạp xuống đất, vô cùng cung kính nói với Bạch Khởi đang đứng trước mặt:

- Chủ công cao quý, Tiểu Thiên Vũ xin bái kiến chủ nhân, từ nay về sau tiểu nhân xin sống chết trung thành với ngài, trời đất làm chứng, Chư thần làm chứng.

Câu nói này mặc dù không dài, có thể nói là một câu nói rất ngắn gọn, nhưng chỉ cần một câu nói là đủ rồi. Con người như Tiểu Thiên Vũ tuyệt đối là loại người nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra, cho dù là nói ra với ai chỉ cần một câu như vậy của hắn là đã đủ rồi... Bạch Khởi cảm thấy có thể tín nhiệm đối phương như bản thân mình vậy... Đương nhiên chuyện này nói thì dễ, làm mới khó. Tín nhiệm tuyệt đối... nói dễ vậy sao? Nhưng Bạch Khởi tin... mình có thể làm được.

- Mau... mau đứng lên... không cần như vậy... đều là người một nhà... hà tất phải như vậy?

Sau khi Bạch Khởi nhận lễ vội đỡ Tiểu Thiên Vũ đứng dậy, sau đó kéo Tiểu Thiên Vũ ngồi xuống, hai người bắt đầu đàm đạo.

Đến tận buổi trưa, cuộc đàm đạo của hai người mới tạm kết thúc. Bạch Khởi đối với Tiểu Thiên Vũ bội phục vô cùng, bội phục vì cách hiểu biết dụng binh của đối phương, còn cả cách nghĩ về huấn luyện binh sĩ, và trình độ thành thục với các loại chiến dịch. Còn về Tiểu Thiên Vũ thì bái phục về binh pháp và kế sách xuất quỷ nhập thần của Bạch Khởi. Đương nhiên những cái đó không phải là công lao của Bạch Khởi, tất cả những điều đó đều là chỗ tinh túy trong binh pháp của Lão tổ tông Tôn Tử, Bạch Khởi chỉ là bắt chước mà thôi, nhưng mặc dù chỉ là rập khuôn theo, nhưng vẫn khiến Tiểu Thiên Vũ mở rộng tầm mắt, một câu Binh bất yếm trá cũng suýt chút nữa làm Tiểu Thiên Vũ ngã rạp xuống đất vì bái phục...

Trong mắt Bạch Khởi, Tiểu Thiên Vũ là danh tướng quý giá đương thời, xứng đáng với danh hiệu La Đức Chi Hổ. Còn trong mắt của Tiểu Thiên Vũ, bản thân mình đúng là đã tìm được một đối tượng để trung thành rất tốt, một tiền đồ vô lượng, am hiểu sâu rộng binh pháp, hơn nữa còn có thể lĩnh hội chủ ý của mình. Chuyện này đối với hai người mà nói chắc chắn đều là chuyện tốt, một chuyện vô cùng tốt, hai người đều cảm thấy may mắn vì tìm thấy nhau.

Cuối cùng Tiểu Thiên Vũ đã được Bạch Khởi sắp xếp đến làm một Thượng Giáo Binh đoàn trưởng của Binh đoàn 3 của Sư đoàn 1 Quân đoàn 1. Làm Bắc phương Nguyên soái thật ra Bạch Khởi có quyền trực tiếp bổ nhiệm Sư đoàn trưởng, dù cho đối phương không hề có nền tảng, thời chiến thậm chí có thể thăng giáng, thay Quân đoàn trưởng, đối với quân đội có quyền khống chế tuyệt đối, quyền binh to lớn khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Bạch Khởi không bổ nhiệm Tiểu Thiên Vũ làm Sư đoàn trưởng bây giờ, không phải vì Bạch Khởi không có quyền, cũng không phải Bạch Khởi không tin Tiểu Thiên Vũ, chỉ là chính Tiểu Thiên Vũ không muốn mới lần đầu mà đã trèo lên quá cao. Thứ nhất sẽ bị người ta đổ kỵ, thứ hai Bạch Khởi bây giờ cũng không có hoàn toàn nắm giữ quân đội của khu vực phương Bắc. Bây giờ nếu như mới bắt đầu mà đã trắng trợn xếp người của mình vào thì khó tránh khỏi tạo nên cục diện mọi người bàn tán, đối với Bạch Khởi mà nói thì vô cùng bất lợi. Cho nên Tiểu Thiên Vũ không đồng ý đảm nhiệm chức Sư đoàn trưởng của Bạch Khởi, mà lui xuống nhận chức Binh đoàn trưởng. Đương nhiên quyền lợi của một Binh đoàn trưởng cũng không nhỏ, chí ít... cũng thống lãnh một vạn quân tinh nhuệ, hơn nữa lại là kỵ binh... điều đó đã không dễ dàng gì. Có một số người cố gắng cả đời cũng không thể được như vậy, đương nhiên con người như Tiểu Thiên Vũ là một ngoại lệ, chỉ cần có chiến tranh, Bạch Khởi có thể bảo đảm tốc độ thăng chức của Tiểu Thiên Vũ còn nhanh hơn hỏa tiễn. Không phải Bạch Khởi vì tình riêng mà làm trái quy định, chỉ là trong chiến tranh rất dễ đạt được chiến công đột phá, đương nhiên tiền đề mà Bạch Khởi dành cho hắn cũng đủ để cổ vũ rồi...

Sự khiêm tốn của Tiểu Thiên Vũ càng khiến cho mong ước có được nhân tài của Bạch Khởi gia tăng, nhưng đáng tiếc những người là nhân tài, không phải nói muốn là có, chính vì vậy nó đòi hỏi Bạch Khởi phải từ từ phát hiện, từ từ tìm kiếm, không phải nói có là có.

Nhưng rất nhanh Bạch Khởi đã nhớ tới một người, chính là người đó chứ không phải người khác, chính là người mà Bạch Khởi đã gặp khi tới La Đức Thành lần trước... Thần Quỷ Chi Trí Vạn Lý Vân... Danh tiếng của hắn vang vọng khắp cả La Đức, kéo dài qua cả lưỡng đại Đế Quốc. Hắn tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, hưởng hồ chuyện của hắn lại huyền diệu khó giải thích. Bạch Khởi cũng đã từng tận mắt thấy qua một lần cái gọi là thịnh danh chi hạ vô hư sĩ. Bây giờ Bạch Khởi rất cần một người như vậy giúp mình, Bạch Khởi muốn để Vạn Lý Vân giúp mình quản lý toàn bộ La Đức hành tỉnh, phong địa của mình. Một là

Bạch Khởi không thể quản lý những chuyện vụn vặt, hai là Bạch Khởi không tin nhiệm con người của Thôi La. Trong mắt Bạch Khởi, Thôi La rất xảo hoạt, hơn nữa khiến người ta rất không tin tưởng. Vì vậy Bạch Khởi muốn thay hấn, sở dĩ mãi vẫn chưa động thủ, chính là vì Bạch Khởi chưa tìm được người thích hợp để thay thế Thôi La. Thật ra Lộ Đức cũng là một người có thể chọn... nhưng đáng tiếc là Lộ Đức đã định trước là chỉ có thể ẩn giấu trong bóng tối, Lộ Đức bây giờ không có cách nào xuất hiện堂堂 hoàng để làm người quản lý của một tỉnh, là Thành chủ của La Đức Thành... Lộ Đức không có khả năng xuất hiện mà cả ngày không che mặt, như vậy thì khó tránh khỏi làm người khác nghi kị. Thời gian mà lâu thì sợ là sẽ xảy ra chuyện, vì vậy Bạch Khởi mới không thay thế Lộ Đức, nhưng Bạch Khởi vẫn đợi thời cơ, đợi chọn được người mà thôi.

Còn Vạn Lý Vân lại là người được chọn thích hợp trong mắt của Bạch Khởi. Mặc dù không biết hấn sau khi chính thức nhậm chức thì sẽ có bộ dạng thế nào, nhưng ít nhất Bạch Khởi biết rõ một chuyện đó chính là nếu Vạn Lý Vân không được thì mình vẫn có thể đổi người khác, nhưng nếu không thử thì sẽ mãi mãi không bao giờ có kết quả.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

207. Chương 203: Hoàng Đế Khiến Người Ta Không Biết Phải Nói Gì (2)

Trước đây Bạch Khởi chưa từng đi mời Vạn Lý Vân... không phải vì Bạch Khởi không muốn mà thật ra lúc đó Bạch Khởi có chút lo lắng khi đi mời Vạn Lý Vân, mời hấn làm gì? Đi giúp bày mưu tính kế cho các quý tộc đệ tử sao? Nghĩ lại thì đối phương chắc cũng sẽ không đồng ý... Hơn nữa cho dù là đồng ý thì sợ là Bạch Khởi cũng sẽ bị người ta ghen ghét. Nhưng tình hình bây giờ không giống trước đây, Bạch Khởi bây giờ đã làm Đế Quốc Nhất Đẳng Thế tập Hầu Tước, là Bắc phương Nguyên soái thống lĩnh vạn binh mã, được phong một hành tỉnh. Mặc dù không nói là quyền thế khuynh trời, nhưng ít nhất đã là người có tước hiệu hàng đầu của Đế Quốc, Bạch Khởi cũng không có gì phải cố kị, vì vậy tự nhiên nhớ tới Vạn Lý Vân.

Nghĩ là làm, đó chính là phong cách của Bạch Khởi, nghĩ đến chuyện này, Bạch Khởi liền hô to với thân binh đang đứng ngoài cửa:

- Người đầu... chuẩn bị ngựa... theo ta ra khỏi thành.

Nói xong trong lòng như lửa đốt mang theo mấy trăm kỵ binh cùng nhau hùng hồn nhắm phía ngoại thành nơi ở của Vạn Lý Vân mà phóng.

oOo

Nơi ở của Vạn Lý Vân nằm trên một ngọn núi cách ngoài La Đức Thành mười dặm. Trên ngọn núi bốn phía đầy các loại liễu trúc. Bên ngoài của đám liễu trúc đó còn có một con sông nhỏ, ngoài con sông nhỏ là một cánh rừng rậm rạp, một phiến đá nhô ra làm thành một con đường nhỏ xuyên qua rừng cây, nối thẳng với bên trong. Từ xa có thể nhìn thấy một ngôi nhà tranh đơn sơ trên đỉnh núi, đầy huyền ảo, tưởng như gần trước mắt lại tưởng như ở rất xa, xung quanh sương trắng lượn lờ, hoa điều tề phi giống như tiên Cảnh giữa nhân gian vậy.

- Đại nhân... phía trước chính là nơi ở của Vạn Lý Vân.

Một thân binh ngồi trên lưng ngựa bên cạnh Bạch Khởi chỉ về phía ngọn núi xa xa, thấp giọng nói với Bạch Khởi.

- Được... chúng ta đi...

Bạch Khởi gật gù đầu rồi đi vào bên trong, chỉ chốc lát đã tới bên ngoài ngôi nhà tranh, mấy trăm kỵ binh đều xuống ngựa, Bạch Khởi cũng theo xuống, đứng ở ngoài cửa hô lớn:

- Bắc phương Nguyên soái của Bắc Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi xin cầu kiến Vạn Lý Vân tiên sinh.

Thế giới phân chia đẳng cấp của quý tộc và dân thường rất nghiêm ngặt. Bạch Khởi dùng hai chữ cầu kiến, đã có thể nói là vạn phần muốn chiêu hiền đãi sĩ rồi, dù sao Vạn Lý Vân mặc dù có tiếng nhưng rốt cuộc chẳng qua cũng chỉ là một thường dân mà thôi. Bạch Khởi có thể làm như vậy là đã rất nể tình rồi, đổi lại là quý tộc khác thì e là đã không thể nói được như vậy.

Kẹt kẹt~~

Một người hầu mở cánh cửa gỗ của ngôi nhà tranh đi ra, cung kính hành lễ với Bạch Khởi rồi nói:

- Nguyên soái đại nhân... chủ nhân nhà tôi có nói, hôm nay không tiếp khách... mời ngài về cho.
- Cái gì? Người nói cái gì? Chủ nhân nhà người là cái thứ gì? Cũng dám nói những lời như vậy với Nguyên soái sao? Nơi này cũng là địa bàn của Bất Diệt Hoàng Triều, toàn bộ La Đức hành tỉnh đều là đất của đại nhân nhà ta. Đại nhân nhà ta là Nhất Đẳng Thế tập Hầu Tước, là Bắc phương Nguyên soái Đế Quốc, đã hạ mình đến đây cầu kiến chủ nhân nhà người, là vinh dự của nhà các người, các người lại dám không gặp sao? Người có tin là ta sẽ giết chết các người không?

Một thân binh bên cạnh Bạch Khởi sau khi nghe xong liền lập tức phát hỏa, không nhịn được nói như vậy.

Những thân binh này phần lớn đều là những người đã cùng vào sinh ra tử cùng với Bạch Khởi, trong đó không ít người là lão binh đã trải qua rất nhiều trận chiến, bọn họ đối với Bạch Khởi mà nói không chỉ có sự trung thành thuần túy, mà là sự sùng bái mù quáng, cam tâm vì Bạch Khởi mà hy sinh tính mạng. Đối với bọn họ mà nói, đối phương không gặp Bạch Khởi thì đó chính là nỗi nhục lớn của Bạch Khởi, là nỗi nhục lớn đối với bọn họ, vì vậy bọn họ mới phát hỏa lên như vậy...

- Không gặp sao? Được rồi... Ngày mai ta lại tới...

Nhưng Bạch Khởi đã phát tay ngăn cản thủ hạ của mình. Bọn thủ hạ từ từ lùi xuống, sau đó Bạch Khởi quay sang nói với tên người hầu, nói xong liền xoay người rời đi... cũng không lưu lại quá lâu.

Cao nhân... đều là những người cạy tòi khinh người, Bạch Khởi có thể hiểu được, Lưu Bị còn ba lần đến thỉnh mời Gia Cát Lượng cơ mà, vậy thì Bạch Khởi sao không thể làm như vậy được chứ? Cho nên Bạch Khởi cũng không nghĩ gì nhiều mà xoay người rời đi...

Đúng như lời Bạch Khởi đã nói... ngày thứ hai hán lại tới, nhưng đáng tiếc kết quả đạt được vẫn như vậy, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút phiền muộn, những ngày tiếp theo Bạch Khởi lại tới, liên tiếp như vậy đến bảy ngày, đáng tiếc là kết quả bảy ngày đều như nhau. Vạn Lý Vân ở trong phòng nhưng vẫn không ra gặp mình, điều này khiến Bạch Khởi rất căm tức, rất tức giận, nhẫn nại đã đến cực hạn rồi. Huống hồ đến bây giờ đã sang ngày thứ bảy, khoảng cách Bạch Khởi tìm kiếm một tộc trong số Hắc Âm Lục Tộc đã chỉ còn có một ngày. Chuyện này khiến Bạch Khởi rất phiền muộn, vì tin tức hán biết về Hắc Âm Lục Tộc vẫn chẳng có thông tin gì.

Bởi vậy Bạch Khởi rất căm tức, rất tức giận, sau khi Vạn Lý Vân cự tuyệt gặp Bạch Khởi, Bạch Khởi đã phát hỏa rồi, không nói nhiều, hạ bút điều động hai vạn binh mã vây kín bên ngoài nhà của Vạn Lý Vân. Toàn bộ binh mã của Thiết Huyết Quân Đoàn đều tuần tra ở ngoài, chặn tất cả nguồn lương thực đưa đến cho nơi ở của Vạn Lý Vân, hơn nữa còn phải người chặn nguồn nước, quả nhiên Bạch Khởi đã thật sự tức giận.

Mang theo bên mình một ngàn kỵ binh, còn có Lưu Dịch Tư và Độc Cô Chiến Thiên, sau khi chặn đứt tất cả các nguồn lương thực và nguồn nước, lại tới ngôi nhà tranh một lần nữa.

- Đại Nguyên soái, chủ nhân nhà tôi đã nói rồi, không gặp ngài... mời ngài quay về cho...

Vẫn là tên người hầu đó, vẫn là câu nói đó, lúc trước Bạch Khởi vẫn lấy lễ để đối đáp nhưng cho đến lúc này đã không còn tâm trạng tốt như vậy nữa, lạnh lùng nhìn tên người hầu đang đứng trước mặt, Bạch Khởi nói:

- Không gặp? Được... quay về nói với chủ nhân của người... không gặp, ta có thể... đã cắt tất cả nguồn nước, lương thực ở đây, ngăn cấm bất cứ ai ra vào, người hỏi hán gặp hay là không gặp.

- Đại nhân...

Tên người hầu sau khi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó há hốc mồm muốn nói gì đó, nhưng khi chưa mở miệng ra nói đã thấy Bạch Khởi ngồi trên chiến mã nheo mắt lạnh lùng nói:

- Người nói thêm một câu... ta sẽ giết người.

Bạch Khởi vừa nói như vậy, tên người hầu đã sợ rụt đầu lại, vội vàng khúm núm theo hướng trong nhà mà chạy đi. Chỉ một lát sau, Vạn Lý Vân đã cầm bầu rượu xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, cười lớn rồi đi ra, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi đầu tiên là sững sờ, sau đó cười nói:

- Đại Nguyên soái, ý của người tới đây ta đã biết rồi, nhưng đáng tiếc là Vạn Lý Vân ta đã quen sống ở nơi Thiên nhiên hữu tình này, không muốn ra ngoài. Đại Nguyên soái hà tất không cho một tên người hầu đi qua như vậy, làm tổn hại đến danh tiếng của ngài, còn về phần tôi... xin hãy buông tha cho tôi... tôi thật sự không muốn xuống núi.

- Không muốn xuống núi? Được... đã vậy thì ta sẽ giết người...

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

- Giết ta? Đại Nguyên soái lẽ nào không sợ hậu quả của chuyện này khi truyền ra ngoài sao?

Vạn Lý Vân nheo mắt nói

- Sợ? Tại sao ta phải sợ chứ? Toàn bộ La Đức đều là đất của ta, ta có thể làm bất cứ chuyện gì mà ta muốn, căn bản không phải hỏi qua người khác, người đang ở trên địa bàn của ta nếu có thể vì ta mà sử dụng thì tốt, nếu không thể vì ta thì đương nhiên phải giết.

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Lời nói này khiến cho khóe miệng của Vạn Lý Vân xuất hiện một nụ cười, nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt nói:

- Ngài nhất định muốn giết ta sao? Phải biết rằng bên ngoài đang truyền tin ở chỗ tôi có Thượng cổ Ma pháp trận, điều đó không phải là giả, cho dù ngài tu luyện cao sâu, chỉ sợ là cũng khó mà đột phá.

- Đột phá? Tại sao ta phải đột phá Thượng cổ Ma pháp trận của người chứ? Thật là buồn cười... nói cho người biết, ta sẽ không tự tay giết người, ta sẽ cắt đứt nguồn nước của người, lương thực của người, ta sẽ xem người có thể chịu được bao lâu.

Bạch Khởi cười ha hả rồi nói. Lời này khiến cho Vạn Lý Vân cảm thấy lo lắng, trong chốc lát không biết nói gì để chống đỡ, câu nói này thật sự khiến Vạn Lý Vân không muốn đụng độ với con người như Bạch Khởi... làm chuyện này thật sự là... có chút vô sỉ.

Nhưng không biết tại sao Vạn Lý Vân sau khi nghe xong lời của Bạch Khởi liền nheo mắt lại, lại mang cả chút hài hước, không nói gì mà chỉ hỏi:

- Vậy tôi muốn hỏi Đại Nguyên soái nếu trước mặt ngài có mười vạn thường dân bách tính, và một kẻ thù có hại cho ngài, ngài muốn giết kẻ thù của ngài thì phải hi sinh mười vạn bách tính đó, vậy ngài sẽ làm thế nào?

- Vẫn phải... giết.

Bạch Khởi nói không chút do dự, sau khi nói xong còn nói thêm:

- Thà rằng ta phụ người trong Thiên hạ, còn hơn để người trong Thiên hạ phụ ta...

- Thà rằng ta phụ người trong Thiên hạ, chứ không để người trong Thiên hạ phụ ta...

Vạn Lý Vân nghe xong lời này thì tinh tế thưởng thức một lúc, sau đó phá lên cười lớn, tiếng cười quả có chút kỳ diệu, sau khi cười xong chỉ thấy Vạn Lý Vân bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất quay về phía Bạch Khởi hô to:

- Vạn Lý Vân bái kiến chủ nhân!

Tình Cảnh đó làm Bạch Khởi có chút sững sờ, không rõ hần rốt cuộc sao lại như vậy, hần khó khăn như thế, sao lại đột nhiên quỳ rạp xuống đất bái mình làm chủ nhân đơn giản như vậy...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

208. Chương 204: Phần Tử Cường Thế (1)

Tuy rằng không biết người kia rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng nhìn bộ dạng của Vạn Lý Vân cũng biết hẳn không phải đang nói đùa. Điều này khiến cho Bạch Khởi đang suy nghĩ nên dành cho đối phương chức vụ gì, phong cho hắn làm Phó Thành chủ của La Đức Thành, trở thành trợ thủ của Thôi La. Một là vì để kiểm tra năng lực của hắn, hai là vì muốn tiếp tục quan sát con người của hắn.

Sau khi hoàn thành tất cả mọi chuyện, Bạch Khởi quay về trong phủ của mình, tiến vào trong phòng mình, bắt đầu tiếp tục xử lý quân vụ. Đêm khuya ra lệnh cho mấy người thị nữ chuẩn bị nước nóng cho mình, một mình Bạch Khởi nằm trong bồn tắm lớn được chế tạo bằng cẩm thạch, thoải mái ngâm mình trong làn nước nóng. Hai bên có mấy mỹ nữ xinh đẹp đang choàng khăn tắm đang ngồi hai bên thành bể, trên người khoác chiếc khăn tắm màu trắng làm thân thể như ẩn như hiện khiến cho con người ta phải xao động. Mái tóc vén ra sau đầu, làm lộ ra làn da trắng nõn nà mềm mại. Tất cả đều hầu hạ Bạch Khởi cẩn thận, người thì bóp vai, người thì dâng hoa quả cho Bạch Khởi, người thì pha trà lắng lắng đặt bên cạnh Bạch Khởi. Bên cạnh Bạch Khởi, hai mỹ nữ cởi khăn tắm để lộ toàn thân, dựa vào bên cạnh của Bạch Khởi.

Không thể không nói đây là loại hình hưởng thụ tuyệt đối xa hoa cực độ, đương nhiên so với một số quý tộc mà nói thì Bạch Khởi căn bản vẫn chưa là gì, nhiều nhất cũng chỉ là một làn mưa bụi mà thôi, nhưng đối với một số người mà nói thì đây đã là chuyện cực độ rồi.

Cuộc sống của quý tộc mãi mãi vẫn khiến cho người ta choáng ngợp, rất nhiều thường dân muốn trở thành quý tộc, rất nhiều quý tộc lại muốn không ngừng thăng cấp, điều này không phải là không có nguyên nhân. Tất cả đều là vì lợi ích nguyên Thủy nhất mà thôi, vì trở thành một quý tộc không những nâng cao địa vị, hơn nữa còn nâng cao chất lượng cuộc sống và sự giàu có, mỗi khi thăng một cấp đều có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, giống như bộ dạng của Bạch Khởi, nhưng là tiểu nhi khoa mà thôi.

Trong lãnh địa của quý tộc, quý tộc có quyền thống trị tuyệt đối, chỉ cần nộp đủ thuế cho Đế Quốc, phục tùng sự hiệu triệu của Đế Quốc, hoàn thành binh dịch của Đế Quốc... trong vòng nhiệm vụ, trong đất của quý tộc tất cả đều là do quý tộc làm chủ, có thể nói quý tộc giống như một tiểu vương độc lập vậy, hơn nữa tất cả mọi thứ trong Vương Quốc đều là sở hữu của họ, họ có thể nắm giữ tất cả.

Trong lịch sử đã từng xuất hiện một vị lĩnh chủ hoang đường, được cho là Thế tập quý tộc háo sắc vô độ, hắn kế thừa tước vị Tử Tước của cha mình, có một tiểu thành được làm phong địa với mấy vạn người. Tên quý tộc hoang đường này đã định ra một quy định hoang đường, đó là quyền được thưởng thức đêm đầu tiên của dân nữ khi đi lấy chồng... khiến người ta không thể nào chịu được quyền lợi mà hắn đặt ra. Hắn ra lệnh, tất cả nữ nhi trong thành đi lại trên đường đều không được mặc quần áo, chính là vì để thuận tiện cho cuộc sống dâm ô của hắn. Đương nhiên, tên quý tộc này cuối cùng vì đắc tội với một Bá Tước mà bị giết chết, nhưng câu chuyện hoang đường của hắn vẫn được lưu truyền lại, trở thành mong ước của vô số quý tộc và là mục tiêu phấn đấu của những nam nhân thường dân không phải là quý tộc.

- Chủ nhân, ngài thoải mái chứ?

Một thị nữ nhẹ nhàng đưa miệng lại gần tai của Bạch Khởi thấp giọng mềm mại hỏi, khi nói chỉ cần một tay đã xoa xong bộ ngực của Bạch Khởi, dùng ánh mắt mê hoặc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt. Nàng muốn làm những gì, là người ai cũng có thể hiểu rõ.

Nhìn thấy tình Cảnh như vậy, Bạch Khởi chỉ mỉm cười, nắm lấy đối phương. Bạch Khởi không phải người tốt gì, mỹ nữ đưa lên rõ ràng là muốn hấp dẫn mình. Bạch Khởi cũng không phải nam nhân quá yếu ớt, hướng chỉ những mỹ nữ này khi được đưa vào phủ đệ đã được chủ định trước sống... là người của Bạch Khởi, chết... là quỷ của Bạch Khởi. Cho dù Bạch Khởi không đụng một đầu ngón tay vào các nàng, các nàng cũng phải sống cô độc ở Hầu Tước phủ đệ này đến suốt đời, trừ phi Bạch Khởi đem họ tặng cho người khác, hoặc là khoan hồng độ lượng giải trừ thân phận nô lệ để các nàng được tự do, nhưng làm như vậy thì sợ là các nàng cũng khó có thể sống như những người bình thường khác.

Vì vậy Bạch Khởi cũng xem các nàng làm người của mình. Tình Cảnh như vậy Bạch Khởi cũng không có ý cự tuyệt, nắm lấy đối phương mềm mại đáng yêu, trên khóe miệng của Bạch Khởi xuất hiện một điệu cười trên khuôn mặt. Khi Bạch Khởi muốn nói gì đó thì đột nhiên nét mặt Bạch Khởi thay đổi, sau đó bình

thường trở lại. Mặc dù sắc mặt biến đổi rất nhanh rồi trở lại bình thường, Bạch Khởi không tỉ mỉ nhìn xung quanh như tỏ ý không nhận ra, nhưng thật sự là đã phát hiện.

- Không... các người dọn dẹp rồi quay về trước đi... ta muốn tắm thêm một lát, các người giữ lại hai người ngoài cửa đợi ta là được rồi.

Bạch Khởi buông cánh tay của mình xuống, nói như vậy, nói xong liền nhắm mắt lại dựa vào thành bể, cũng không nói gì thêm nữa.

- Vâng... chủ nhân...

Bọn thị nữ đứng xung quanh cung kính nói, nhưng biểu hiện có chút thất vọng. Đặc biệt là thị nữ vừa rồi mới được Bạch Khởi ôm vào ngực lại càng lộ vẻ thất vọng. Từ khi các nàng được giao cho Bạch Khởi đến nay, ngày nào các nàng cũng nghĩ cách để tiếp cận với Bạch Khởi. Không phải vì các nàng có mục đích gì khác, cũng không vì các nàng yêu Bạch Khởi, ái tình không phải mua bán như vậy, mà chỉ là một chuyển biến về tư tưởng, làm nô lệ các nàng hiểu rõ từ khi mình vào nhà Bạch Gia thì đã là người của Bạch Khởi. Điều này không thể cãi lại, nếu đã là người của Bạch Khởi đương nhiên không còn chủ ý khác. Nếu có thể yêu thương một lần cùng chủ nhân thì không cầu chuyện được nạp làm thiếp, nhưng chí ít cũng khiến chủ nhân xem trọng phần nào, được chọn làm tỳ nữ cận thân cũng là một lựa chọn tốt rồi, huống hồ... một ngày nào đó nếu được chủ nhân gọi vào phòng thì sẽ có rất nhiều lợi ích. Điểm khởi đầu chính là không bị trở thành hàng hóa có thể tùy ý biểu tặng hay ban cho, không cần lo lắng mình sẽ bị đưa cho một kẻ vô sỉ, dễ tiện và háo sắc, cho nên bọn họ rất muốn tiếp cận Bạch Khởi.

Hôm nay không dễ dàng gì mới có cơ hội như vậy, đã bắt đầu có hy vọng nhưng không biết tại sao chủ nhân lại kêu bọn họ ra ngoài như vậy. Mặc dù trong lòng rất thất vọng nhưng không có ai dám nhiều lời, thị nữ nhiều lời e là dù có đẹp đến mấy cũng không sống được lâu, thị nữ thì suốt đời vẫn là thị nữ, sao có thể chất vấn chuyện của chủ nhân được?

Các thị nữ mặc lại y phục rồi đi ra ngoài với đầy vẻ thất vọng, hai người ở lại canh ở vị trí ngoài cửa, những người khác từ từ rời đi. Chủ nhân đã ra lệnh, bọn họ đương nhiên không dám ở lại, trước khi đến đây bọn họ đã nhận được sự huấn luyện chuyên nghiệp, thân đã làm thị nữ thì luôn luôn phải khắc ghi một đạo lý, chỉ có thị nữ nghe lời thì mới có thể sống lâu hơn một chút. Cho dù Bạch Khởi không phải là người hà khắc, nhưng những lúc bình thường cũng khó tránh khỏi những khi tức giận, lúc đó hậu quả không thể nào tưởng tượng được. Những thị nữ này cũng không phải là kẻ ngốc, bọn họ sớm đã nghe danh hiệu 'Sát Thần' của chủ nhân Bạch Khởi... Danh xưng này không phải là danh hảo. Nghe nói mặc dù còn trẻ, nhưng chủ nhân đã là một Đế Quốc Nguyên soái rồi. Trong thời gian một năm nay đã có hơn một trăm vạn người chết dưới tay của ông ta... nghĩ đến điều này bọn họ bất giác đều cảm thấy kinh sợ, vì vậy theo các nàng thấy vị chủ nhân hiền lành của mình tuyệt đối không phải là thiện nam tín nữ gì, chỉ là đáng để các nàng tính toán mà thôi. Nhưng một ngày nào đó chọc giận chủ nhân thì hậu quả thật sự sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi đợi người hầu nữ đi ra, Bạch Khởi đang nằm trong bồn nước nóng, lạnh lùng mở miệng nói:

- Đã tới rồi thì hãy ra đi... thật là mất hứng, lẽ nào người không biết hôm nay tâm trạng ta không tốt sao? Lúc khác không tới lại chọn lúc này...

Ngữ khí rất bình thản, âm thanh chỉ quanh quẩn trong phòng, nhưng Bạch Khởi giống như tự lẩm bầm một mình, vì không có ai trả lời Bạch Khởi. Lúc này trong phòng yên lặng đến đáng sợ.

Bên khoe miệng của Bạch Khởi xuất hiện một nụ cười mỉm, sau đó đứng lên, tiện tay lôi một chiếc khăn tắm che khuất thân thể của mình, trong chớp mắt đã mặc lại y phục. Sau đó đột nhiên quay sang trái bắn ra một giọt nước, trên giọt nước ánh lên đầu khí màu lam, trong nháy mắt tiếng kêu đau đớn của một người áo đen từ trên nóc nhà vọng xuống. Bên vai trái của hắn là một vết thương đang chảy máu, quả nhiên vết thương này là do Bạch Khởi tạo ra.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

209. Chương 204: Phần Tử Cường Thế (2)

- Người là ai? Nói đi... tới đây có mục đích gì?

Bạch Khởi sau khi liếc nhìn người đang đứng trước mặt, bình tĩnh nói, khi nói ngữ khí rất bình thản nhưng lại khiến người ta không thể cự tuyệt, đây căn bản chính là ra lệnh cho đối phương.

- Giết người!

Người đó dùng thanh âm nam không ra nam, nữ không ra nữ lạnh lùng nói với Bạch Khởi đang đứng trước mặt. Nói xong liền lập tức xông tới chỗ Bạch Khởi, nhưng khi đến chỗ cách nơi của Bạch Khởi hai mét thì đột nhiên biến mất. Bạch Khởi nhắm hai mắt lại, sau đó dùng tay đánh một quyền trực tiếp vào thân Ảnh. Từ sau lưng Bạch Khởi thích khách bị trúng một quyền của Bạch Khởi, rơi xuống mặt đất, máu tươi chảy xuống đất.

- Giết ta? Nói... là ai sai người đến? Nếu người không nói ra ta sợ là người sẽ gặp phiền phức đấy...

Bạch Khởi ngồi ở đó lạnh lùng nói, Bạch Khởi không biết là ai đã sai người đến giết mình. Nhưng có thể khẳng định một chuyện đó chính là kẻ muốn giết mình căn bản không hiểu thực lực của mình cho nên mới khiến tên thích khách này đưa đầu vào chỗ chết. Không thể không nói thuật ẩn nấp của đối phương rất cao minh, thậm chí có thể nói là vô cùng kỳ diệu. Nếu không phải sự tu luyện của Bạch Khởi cao hơn đối phương nhiều lần thì e là cũng khó mà phát hiện được. Nhưng khuyết điểm duy nhất của đối phương chính là thực lực. Hắn... chỉ có thực lực Tam Tinh Đấu Linh, so với thực lực của Bạch Khởi thì còn lâu mới bằng. Hơn nữa căn bản không giỏi về chiến đấu chính diện, người như vậy là một thích khách thì rất thích hợp, sau này tiền đồ cũng rất rộng mở, nhưng bây giờ hắn gặp phải Bạch Khởi cũng chỉ có thể cho hắn là không gặp may thôi, dù sao khoảng cách giữa hai người cũng quá lớn...

- Hừ...

Tên thích khách hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng cánh tay bị thương của mình cầm trường kiếm lên rồi chuẩn bị xoay người thoát thân, nhưng Bạch Khởi đã dùng tốc độ nhanh hơn lắt mình tới trước mặt tên thích khách để chặn đường tháo chạy của đối phương. Sợ là cao thủ đồng cấp cũng rất khó có được tốc độ như Bạch Khởi, càng không nói đến một tên thích khách cấp Đấu Linh bé nhỏ.

Nhìn thấy tình Cảnh này, trong mắt thích khách bỗng ánh lên tia nhìn sợ hãi, sau đó lùi lại hai bước, nhưng lập tức trong nhãn thần lại xuất hiện ánh nhìn kiên quyết, cầm lấy trường kiếm nhắm ngay cổ tay mình mà đâm, hành động khiến người ta phải kinh sợ, e là hắn cảm thấy nhiệm vụ thất bại nên muốn tự sát.

Bạch Khởi không biết đối phương là ai, đến từ tổ chức nào, nhưng có thể khẳng định tổ chức của đối phương nhất định là rất xuất sắc, nếu không thì đã không huấn luyện ra những sát thủ như vậy.

Nhưng đáng tiếc với thực lực của hắn, Bạch Khởi không muốn để hắn chết, người ở trước mặt Bạch Khởi dù thế nào cũng không thể chết được, bây giờ cũng như vậy. Bạch Khởi trong nháy mắt đã đi tới trước mặt hắn, đoạt lấy trường kiếm, sau đó tát vào miệng hắn, làm vậy chính là vì để ngăn cản đối phương cắn lưỡi tự sát hoặc là nuốt độc, hai loại thủ đoạn này thường gặp nhất trong đám thích khách, Bạch Khởi còn có chuyện muốn hỏi, đương nhiên không thể để đối phương chết được.

- Chờ một chút... Đừng giết hắn... Hắn là người của Ảnh Tộc... Ha ha ha... huynh đệ người đứng là may mắn, ca ca ta mới ngủ một giấc, tỉnh dậy đã thấy các người tập kích lẫn nhau, dĩ nhiên hắn chính là một thích khách của Ảnh Tộc... ha ha ha....Tốt... tốt lắm...

Thanh âm của Đại Hắc Thiên trong đầu Bạch Khởi vang lên, hơn nữa còn truyền đến một tràng cười.

Không thể nghĩ ngờ, điều này khiến Bạch Khởi cảm thấy đối phương có chút cảm giác hả hê, không giấu sự bất mãn trong lòng sau sự vui mừng của Đại Hắc Thiên, Bạch Khởi kêu lên:

- Ta nói đại ca đấy... ta bị người ta hành thích, sao đại ca giống như có vẻ rất vui mừng vậy? Lẽ nào huynh mong ta chết sao?

- Đương nhiên không phải... nhưng loại người như hắn sao có thể đã thương được người bây giờ? Ha ha... nguyên nhân ta vui mừng là vì thích khách trong tay người là thích khách Ảnh Tộc... Ảnh Tộc người có biết không?

Đại Hắc Thiên lại vừa cười vừa nói.

Lời nói này mới hấp dẫn sự chú ý của Bạch Khởi, sững sốt một chút rồi quay lại trạng thái ban đầu. Bạch Khởi mới nhớ ra, trong Đại Lục Tạp Ký đã từng ghi chép trong Đại Lục Bách Tộc thật sự có một tộc như vậy. Một tộc rất đặc biệt, số lượng người cả tộc cũng không nhiều nhưng đều là những thích khách ưu tú nhất. Bọn họ am tường thuật ẩn giấu hành tung của mình. Ảnh Tộc thường ngày nhìn cũng giống như người bình thường, nhưng sau khi bọn họ không ngừng tập luyện, không ngừng trưởng thành, công phu ẩn nấp của bọn họ ngày càng khiến người ta kinh ngạc. Nghe nói một Ảnh Tộc cấp Đấu Đế có thể dễ dàng thích khách bất cứ cao thủ nào đồng cấp... đương nhiên... Ảnh Tộc cũng không có cao thủ cấp Đấu Đế. Nghe nói vào thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ, Ảnh Tộc lúc đó vô cùng cường thịnh, thế lực bao trùm khắp cả Đại Lục, được gọi là tổ chức sát thủ số một, uy hiếp vô số tính mạng. Nghe nói thành quả huy hoàng nhất của bọn họ chính là từng tiêu hủy một Đại Đế Quốc của Văn minh Ma pháp Thượng cổ, đánh chết đối phương là một Thánh ma Đại sư, hai gã Kiếm Thánh, và tất cả đại quan cùng những hoàng thân quốc thích, làm kinh động cả thế giới. Còn ở thời mà Văn minh Đấu khí quật khởi, dũng mãnh, xuất sắc nhất là một Thiên tài tuyệt thế của Ảnh Tộc, hắn đã trở thành Đấu Đế thực lực cao cường, hơn nữa lúc đó hắn còn làm một chuyện khiến người ta kinh sợ là thích sát Giáo Hoàng Quang Minh Thần Điện...

Cũng chính vì chuyện này mà Ảnh Tộc mới phải chịu sự truy sát và chèn ép triệt để, toàn bộ Đại Lục và Quang Minh Thần Điện bắt đầu dốc toàn lực để giết tất cả người trong Ảnh Tộc. Cũng chính vì vậy gần vạn năm nay, Ảnh Tộc đã mai danh ẩn tích, rất nhiều người cho rằng bọn họ đã không còn tồn tại, biến mất trong dòng chảy bất tận của lịch sử, nếu không phải Đại Hắc Thiên đột nhiên nói ra thì Bạch Khởi thậm chí cũng không nhớ rõ tộc người này.

- Hắn là người của Ảnh Tộc? Nhưng... điều này thì có liên quan gì đến ta...

Mặc dù biết sự đáng sợ của Ảnh Tộc, cũng biết lai lịch của Ảnh Tộc, nhưng Bạch Khởi vẫn có chút không hiểu. Cho dù đối phương là Ảnh Tộc nhưng Đại Hắc Thiên vui mừng cái gì? Điều này khiến Bạch Khởi có chút khó hiểu.

- Ha ha... đương nhiên là có liên quan đến người, huynh đệ... Ảnh Tộc chính là một trong những Hắc Âm Lục Tộc thờ phụng ta... Bọn chúng là những tín đồ trung thành nhất của ta. Bọn chúng trung thành với ta, đương nhiên sau này sẽ trung thành với người, vì vậy ta đã đồng ý đem Hắc Âm Lục Tộc toàn bộ giao lại cho người, lẽ nào người quên rồi sao? Ha ha... không ngờ ta chỉ mới ngủ một lát mà người đã tìm được một tộc trong Hắc Âm Lục Tộc rồi, ta còn sợ là khó có thể tìm được Hắc Âm Lục Tộc...

Đại Hắc Thiên hưng phấn nói.

- Nhưng... Người kia hình như là muốn giết ta, hơn nữa... ta phải làm sao mới có thể khiến bọn chúng tin ta chứ?

Bạch Khởi hỏi trong đầu mình, giao lưu với Đại Hắc Thiên và Cửu U lâu, Bạch Khởi đã quen với cách giao lưu như vậy, thật ra rất đơn giản, cũng rất thuận tiện.

- Báo tên của ta, nói với bọn chúng người là huynh đệ của ta, tiện thể đưa cánh tay của Atula ra, đó là binh khí chứng minh tốt nhất...

Đại Hắc Thiên cười ha ha thấp giọng nói.

Nghe xong lời này Bạch Khởi cũng không để ý đến hắn mà nhìn thích khách đang đứng trước mặt nói:

- Đại Hắc Thiên... các người biết chứ?

Vốn đã có ý tự sát, trong ánh mắt của thích khách Ảnh Tộc đầy sự tuyệt vọng. Sau khi nghe xong lời này nhân thân chợt sáng ngời, vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào Bạch Khởi đang đứng trước mặt. Vì Đại Hắc Thiên thuộc về Thượng cổ Ma pháp, dường như không ai biết, hơn nữa Ảnh Tộc lại vô cùng thuần phục Đại Hắc Thiên. Đây là cơ mật tuyệt đối vì tín ngưỡng của Đại Hắc Thiên là cấm kỵ. Cho dù là trong các tộc Hắc Âm cũng vậy, vì chuyện này cực kỳ bí mật. Người của Ảnh Tộc phải thề là suốt đời không được để lộ chuyện này, cho dù là đầu mình hai nơi cũng không thể để người ngoài biết tín ngưỡng của mình. Nhưng Bạch Khởi dĩ nhiên đã biết... thích khách Ảnh Tộc này xem ra... đã biểu thị một chuyện... đó chính là Bạch Khởi giống như mình, cũng là hậu nhân của Hắc Âm Lục Tộc, như vậy thì có quan hệ trực tiếp với Đại Hắc Thiên Ma thần... chỉ có hai loại người này mới biết sự tồn tại của Đại Hắc Thiên.

Nhưng Đại Hắc Thiên đã biến mất không biết là bao nhiêu vạn năm rồi, tín ngưỡng của hắn đã bị mất dần trong nhân gian, sớm đã biến mất vô hình vô ảnh. Ngoại trừ Hắc Âm Lục Tộc cũng không còn ai theo tín ngưỡng của hắn, cho nên thích khách Ảnh Tộc không tin Bạch Khởi là tín đồ của Đại Hắc Thiên, như vậy chỉ có một cách giải thích khác... đó chính là... Bạch Khởi thuộc về một trong những Hắc Âm Lục Tộc.

- Người là... người của tộc nào trong Ngũ Tộc?

Bị Bạch Khởi tát mạnh vào mồm, thích khách cuối cùng cũng mở miệng nói, lần này không phải là âm thanh không giống nam không giống nữ, mà là một giọng nữ thanh thúy, quả nhiên đây mới là thanh âm thật sự của cô ta, lúc trước cô ta đã một mực ngụy trang bản thân mình.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

210. Chương 205: Tấn Cấp Tứ Tinh Đấu Vương (1)

- Hắc Âm Lục Tộc, không... ta không phải là người của Hắc Âm Lục Tộc...

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này bèn lắc đầu, thấp giọng cười. Khi nói lời này khóe miệng chợt xuất hiện một nụ cười mỉm, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ những gì, nhưng có thể thấy tâm tư của Bạch Khởi bây giờ có chút phức tạp. Cũng không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ những gì, mặc dù không trực tiếp nói ra thân phận và mối quan hệ của mình với Đại Hắc Thiên, dĩ nhiên nói ngược lại cũng không biết tâm ý đang có sự trêu tức hay là có cách nghĩ nào khác.

- Sao lại có thể như thế? Người không phải là người của Hắc Âm Lục Tộc, sao lại có thể biết về Ma thần Đại Hắc Thiên? Lễ nào ngài là sứ giả của tín đồ trong nhân gian của Đại Hắc Thiên Ma thần sao?

Tên thích khách đó sau khi nghe xong đầu tiên là sửng sốt, khuôn mặt dưới tấm che mặt màu đen lộ vẻ kinh ngạc, mặc dù từ bên ngoài không nhìn thấy, nhưng qua nhãn thần lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hắn đã có chút kinh hãi, hơn nữa biểu hiện lại vô cùng cung kính, điều này có thể thấy rất rõ ràng từ cách xưng hô trong câu nói...

Phải biết rằng sứ giả của Đại Hắc Thiên trong nhân gian có uy tín rất cao, đồng thời địa vị của bọn họ rất được tôn sùng, cho dù là Hắc Âm Lục Tộc cũng là sứ giả trung thành của Đại Hắc Thiên. Địa vị của các vị Tế Tư này cao đến cực điểm, có tư cách quan hệ trực tiếp với Đại Hắc Thiên, cho nên nhận được sự cung kính của mọi người. Cho dù các Tộc trưởng của Hắc Âm Lục Tộc có thấy các Tế Tư của Đại Hắc Thiên cũng phải biểu hiện sự cung kính nên có, chứ đừng nói đến là một thích khách Ảnh Tộc nhỏ bé.

- Không... Ta là huynh đệ... của Đại Hắc Thiên... à... Đúng vậy, dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Chi Thần, chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ.

Bạch Khởi hưng phấn nói, khi nói những lời này, nhãn thần của hắn không nhìn chằm chằm vào người đang đứng trước mặt, sau đó cười tủm tỉm buông lỏng tay của mình.

- Điều đó là không thể! Ma thần Đại Hắc Thiên vĩ đại sao có thể kết nghĩa huynh đệ với một phạm nhân được chứ? Điều này là điều không thể.

Thích khách Ảnh Tộc đứng ở đó nhìn thấy tình Cảnh như vậy liền thay đổi sắc mặt, kinh hãi kêu lên với Bạch Khởi đang đứng trước mặt. Hắn không dám tin điều đó là sự thật. Trong truyền thuyết của Hắc Âm Lục Tộc, Ma thần Đại Hắc Thiên vĩ đại là người vô địch. Đại Hắc Thiên là chí cao vô thượng, người khác không thể nào sánh bằng được, vì vậy Đại Hắc Thiên nhận được sự tôn kính tuyệt đối, sự sùng bái tuyệt đối. Trong lòng Hắc Âm Lục Tộc, Đại Hắc Thiên là đáng tối cao không ai có thể sánh được. Ông ta sẽ không kết nghĩa với một phạm nhân nhỏ bé, dù cho phạm nhân đó có lợi hại như thế nào.

- Vì sao không thể chứ? Nếu người không tin, ta nghĩ vật này có thể chứng minh được.

Bạch Khởi sau khi nghe xong liền mỉm cười nói như vậy, sau khi nói xong liền lùi lại hai bước, sau đó đưa cánh tay đang cầm bàn tay của Atula ra, cánh tay tỏa ra ánh hồng quang xuất hiện trước mặt thích khách Ảnh Tộc, không rõ ràng nhưng có thể thấy rõ khi sát phạt tỏa ra khắp nơi.

- Bàn tay của Atula! Không thể như vậy được...

Thích khách Ảnh Tộc quả nhiên nhận ra thứ trong tay Bạch Khởi, đó là Thần khí do Đại Hắc Thiên trong truyền thuyết sử dụng, đó là thánh vật trong truyền thuyết. Hắc Âm Lục Tộc biết rất rõ về nó. Cánh tay của Atula từ trước đến giờ chưa từng rời khỏi Đại Hắc Thiên, có được cánh tay của Atula chỉ có một khả năng, một là... giết chết Đại Hắc Thiên, hai là đạt được sự thừa nhận của Đại Hắc Thiên, do Đại Hắc Thiên biểu tặng. Hiển nhiên khả năng thứ nhất đã bị thích khách Ảnh Tộc từ bỏ trong tiềm thức, khi thấy cánh tay của Atula, hấn sợ ngây người, không tìm được phải kêu lên.

- Không có gì là không thể, huynh trưởng ta không những giao cánh tay của Atula cho ta, hơn nữa còn đem Hắc Âm Lục Tộc giao cho ta, chỉ đáng tiếc là huynh ấy đã không xuất hiện cả vạn năm rồi, tình Cảnh của Hắc Âm Lục Tộc huynh ấy cũng không rõ lắm, nhưng vẫn còn may là gặp được người...

Lời nói của Bạch Khởi rất bình thản, nhưng đã nói cho đối phương một chuyện, đó chính là từ nay về sau Hắc Âm Lục Tộc đã được hấn thống trị, chứ không phải là Đại Hắc Thiên, vì Ma thần Đại Hắc Thiên đã đem Hắc Âm Lục Tộc biểu tặng cho hấn.

Tên thích khách đầu tiên thì sửng sốt, sau đó vội vàng quỳ rạp xuống đất cung kính vạn phần. Sau khi quỳ xuống đất trước mặt Bạch Khởi nói:

- Thuộc hạ Ảnh Nguyệt tham kiến chủ nhân...

Không thể không nói cô ta là một người thông minh, hiểu được nên lựa chọn như thế nào, không phải vì cô ta là một người mềm yếu, mà là vì nguyên nhân tín ngưỡng kiên định mới khiến cô ta làm như vậy. Dù sao là tín đồ trung thành nhất của Đại Hắc Thiên, là một thành viên trong Hắc Âm Lục Tộc, mỗi một người của Ảnh Tộc đều ôm trong mình tín ngưỡng thuần khiết trung thành nhất đối với Đại Hắc Thiên, Ảnh Nguyệt cũng không phải là ngoại lệ. Lúc này đã thấy được cánh tay của Atula, hơn nữa lại nghe được những lời này từ miệng của Bạch Khởi, Ảnh Nguyệt tự nhiên không còn do dự mà quỳ rạp xuống đất, nói những lời cung kính như vậy với Bạch Khởi.

Nghe xong lời này Bạch Khởi gật gù đầu, sau đó lùi xuống một bước, tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Ảnh Nguyệt đang đứng trước mặt. Sau khi chăm chú nhìn khoảng vài giây, Bạch Khởi nói với Ảnh Nguyệt đang đứng trước mặt:

- Vậy... còn những người Ảnh Tộc khác đâu?

- Chuyện này... bọn họ đang ở Ảnh Nguyệt Sơn Cốc. Ảnh Nguyệt Sơn Cốc là một sơn cốc trong Sâm La Tuyết Vực. Người của Ảnh Tộc chúng tôi toàn bộ đều ở đây, bây giờ vẫn còn lại khoảng năm ngàn người, vị trí của chúng tôi đại khái ở phía trong Sâm La Tuyết Vực, ở phụ cận La Đức, cách nơi này khoảng hai ngàn dặm. Nếu ngài cần, tôi lập tức đi báo trong tộc, sau đó kêu Trưởng lão và Tộc trưởng đại nhân đến trước. Ngài cứ yên tâm chúng tôi đến đây rất nhanh.

Ảnh Nguyệt quỳ ở đó, dùng tiếng nói mê hoặc lòng người, thấp giọng nói. Khi nói bắt đầu có chút do dự, nhưng khi nói xong thì dứt khoát vô cùng, cả người linh hoạt lên rất nhiều. Xem ra lúc bắt đầu cô ta còn có chút do dự nhưng rất nhanh đã hiểu rằng, bây giờ Bạch Khởi mới là chủ nhân...

Lúc ban đầu cô ta không nói ra, chẳng qua vì cô ta còn nghi ngờ Bạch Khởi, dù sao cánh tay của Atula chính là vật chứng minh tốt nhất, chắc chắn không còn bất cứ cái gì có thể nghi ngờ, vì vậy mới biểu hiện ra như vậy và còn có chút nghi ngờ. Nhưng là vì đó là thói quen của người Ảnh Tộc mà thôi. Là bộ tộc sát thủ quyền uy nhất, ưu tú nhất, lâu đời nhất. Đồng thời Ảnh Tộc am hiểu ám sát nhất, cho nên càng phải chú ý bảo đảm bí mật công việc của mình. Người của Ảnh Tộc lẽ nào vì cái chết mà lại nói ra tin tức liên quan đến Ảnh Tộc mình với người ngoài. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Ảnh Tộc phồn vinh thành danh trong nhiều năm như vậy, vì bọn họ không những là những sát thủ ưu tú mà còn rất am hiểu việc giữ bí mật. Khi ủy thác bất kỳ nhiệm vụ nào cho họ, thì không cần phải sợ bị lộ bí mật, bởi vì cho dù bọn họ có chết, hay là toàn bộ Ảnh Tộc có bị tiêu diệt thì cũng sẽ không để lộ một chút thông tin gì.

Hướng chi lịch sử lâu đời của Ảnh Tộc phát triển đến bây giờ đã không biết là bao nhiêu năm rồi, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới tay cao thủ của Ảnh Tộc. Trong đó không thiếu các cao thủ, cũng không thiếu các vương công quý tộc thậm chí là Hoàng Đế, Quốc Vương Đế Quốc rất hận, rất hận Ảnh Tộc. Một ngày nào đó nếu có được địa điểm tập trung của Ảnh Tộc sợ là sẽ lập tức có một trận hủy diệt, cho nên người của Ảnh Tộc đối với tộc nhân của mình vô cùng nghiêm ngặt. Cho dù là phản bội lại người

của Ảnh Tộc, đối với người thân thiết nhất cũng không để lộ một chút nào về cơ mật trong tộc. Điều này... cho nên xuất phát từ chính thói quen của Ảnh Tộc, Ảnh Nguyệt có chút do dự nhưng rất nhanh đã nhớ tới thân phận của Bạch Khởi.

Đối với Ảnh Nguyệt mà nói, Bạch Khởi là huynh đệ của Ma thần Đại Hắc Thiên, đang nắm giữ cánh tay Atula của Đại Hắc Thiên, là sự tồn tại tối cao vô thượng. Huống hồ Đại Hắc Thiên Ma thần cũng đã nói là muốn giao Hắc Âm Lục Tộc lại cho Bạch Khởi, như vậy Bạch Khởi đương nhiên có quyền lợi được biết những điều đó, vì hắn là chủ nhân của Hắc Âm Lục Tộc cũng bao gồm là chủ nhân của tất cả mọi người trong Ảnh Tộc. Thân làm chủ nhân, đương nhiên có quyền được biết những điều đó, bản thân cũng không có gì phải giấu.

Về phần Bạch Khởi, Ảnh Nguyệt căn bản cũng không có nghi ngờ gì, cánh tay của Atula chính là minh chứng tốt nhất, người có cánh tay của Atula sẽ không nói dối, tất cả những điều nói ra sẽ không phải là nói dối, huống hồ là chuyện này. Ảnh Nguyệt tin là Bạch Khởi không nói dối. Hắn đã nói như vậy nhất định là Đại Hắc Thiên Ma thần cũng đã từng nói như vậy, nói cách khác đối phương sẽ không nói dối, thật ra không riêng gì Ảnh Nguyệt mà bất cứ người nào trong Ảnh Tộc hay là người của Hắc Âm Lục Tộc đối với chuyện này cũng không có chút nghi ngờ.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

211. Chương 205: Tân Cấp Tứ Tinh Đấu Vương (2)

- Vậy sao? Nói như vậy trong Ảnh Nguyệt Sơn Cốc đang tập trung tất cả mọi người của Ảnh Tộc? Vậy nơi ở của các tộc khác của Hắc Âm Lục Tộc người có biết không?

Bạch Khởi nghe xong thì cười cười, thấp giọng hỏi, ngữ khí nhu hòa hơn rất nhiều đối với Ảnh Nguyệt, thích khách Ảnh Tộc đã toàn tâm trung thành với Bạch Khởi. Bạch Khởi quyết định không truy cứu những chuyện trước đây nữa, cho dù Ảnh Nguyệt cũng không uy hiếp gì mình, cũng không làm bản thân bị tổn thất gì.

- Chuyện này... chủ nhân... chúng tôi không biết chỗ ở của những tộc khác. Ngài cũng biết thói quen của Ảnh Tộc chúng tôi là sống cô độc suốt đời, chúng tôi căn bản cũng không liên hệ chặt chẽ với các tộc khác. Huống chi trong Hắc Âm Lục Tộc cũng có mâu thuẫn, bình thường cũng không yên ổn lắm, mặc dù chúng tôi cũng hợp tác tương hỗ lẫn nhau, nhưng địa điểm nơi ở của đối phương chúng tôi cũng không rõ lắm. Hơn nữa... tôi chỉ là một Đồng Bài Sát Thủ của Ảnh Tộc... đối với những chuyện của Hắc Âm Lục Tộc tôi cũng không rõ lắm. Nếu ngài muốn biết tôi có thể thông báo cho các Trưởng lão trong tộc, để họ tới bái kiến ngài, đồng thời... cũng tiện thể kêu họ đem những thông tin về Hắc Âm Lục Tộc nói cho ngài biết. Theo hiểu biết của tôi các vị Trưởng lão có lẽ biết một chút về tình hình của năm tộc khác.

Ảnh Nguyệt do dự một lát rồi thấp giọng nói.

- Đồng Bài Sát Thủ? Một Đấu Linh mà chỉ là một Đồng Bài Sát Thủ thôi sao? Ảnh Tộc các người rốt cục có bao nhiêu cao thủ?

Bạch Khởi hiểu kỳ hỏi. Nghe danh Đồng Bài Sát Thủ đã biết nhất định là cấp bậc không phải là cao, trên cô ta còn rất nhiều người khác, nhưng một Tam Tinh Đấu Linh như cô ta mà chỉ có cấp bậc Đồng Bài Sát Thủ, điều này khiến Bạch Khởi rất có hứng thú đối với sự phân chia đẳng cấp và việc sản sinh ra thực lực rất lớn của Ảnh Tộc.

- Khởi bẩm chủ nhân, Ảnh Tộc phân thành Sát Thủ Phổ Thông, Đồng Bài Sát Thủ, Ngân Bài Sát Thủ, Kim Bài Sát Thủ cùng với Vương Bài Sát Thủ, năm đẳng cấp. Sát Thủ Phổ Thông chính là những người bình thường của Ảnh Tộc, thực lực trên Đấu Sư dưới Đấu Linh, thuộc về tầng thấp nhất của Âm sát giả. Ở trên là Đồng Bài Sát Thủ, Đồng Bài Sát Thủ có thực lực tương đương với cấp bậc Đấu Linh, còn Ngân Bài Sát Thủ là cấp Đấu Tông, Kim Bài Sát Thủ là cấp bậc Đấu Vương, Vương Bài Sát Thủ... cấp bậc này rất khó xác định. Ảnh Tộc chúng tôi trước mắt chỉ có Vương Bài Sát Thủ chính là Tộc trưởng đại nhân, thực lực của ông ấy tương đương với cấp Đấu Hoàng. Ngày trước... Ảnh Tộc rất là huy hoàng, nghe nói trên Vương Bài Sát Thủ còn có danh xưng Sát Thủ Chi Vương, đáng tiếc là đã rất lâu rồi chúng tôi không có người có

thể đạt được cấp bậc này. Theo tôi biết thời kỳ huy hoàng nhất của Ảnh Tộc có mười đại Vương Bài Sát Thủ, hai Sát Thủ Chi Vương, và khoảng một trăm Kim Bài Sát Thủ, đáng tiếc bây giờ đã không còn như vậy, chủ nhân thật sự xin lỗi... Ảnh Tộc chúng tôi sợ là phạm vi có thể trợ lực cho ngài chỉ có hạn.

Ảnh Nguyệt quỳ trên đất, chậm rãi nói, khi nói đến thời kỳ huy hoàng của Ảnh Tộc vẻ mặt cô ta đầy vẻ kiêu ngạo, còn khi nói về Ảnh Tộc bây giờ, cô ta khó tránh khỏi một chút phiền muộn.

- Chuyện là như vậy à... nhưng như vậy đã là rất tốt rồi... đúng rồi còn một chuyện ta chưa hỏi người... Tại sao người lại tới ám sát ta? Là ai kêu người tới?

Bạch Khởi ngồi ở đó sau khi nghe xong đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó gật gật đầu, không ngờ Ảnh Tộc trước đây lại lớn mạnh như vậy, Ảnh Tộc bây giờ cũng không thể xem thường. Khi nghĩ đến điều này, Bạch Khởi đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng đó là rốt cuộc là ai muốn giết mình. Phải biết Bạch Khởi tự nhận thấy người mà mình đắc tội cũng không có nhiều, hơn nữa phần lớn là đã chết rồi. Bây giờ đột nhiên có người lại thuê Ảnh Tộc tới giết mình, điều này khiến Bạch Khởi có chút hiếu kỳ, đương nhiên sự tức giận còn nhiều hơn, Bạch Khởi muốn tìm ra kẻ muốn giết chết hẳn.

- Chuyện này... chủ nhân... tôi cũng rõ là ai lắm, đối phương thông qua tổ chức bên ngoài của Ảnh Tộc là Yên Vũ Lâu để tìm đến Ảnh Tộc. Cũng không nói ra thân phận của mình, chỉ để lại một món tiền không nhỏ. Nhưng cụ thể là ai, một chút tài liệu về hẳn tôi cũng không biết, ngài cũng biết có một số chuyện một Đồng Bài Sát Thủ như tôi cũng không có tư cách để biết. Nhưng các Trưởng lão sẽ biết, bây giờ tôi sẽ giúp ngài thông báo đến các vị Trưởng lão...

Ảnh Nguyệt cẩn thận nói như vậy, khi nói những lời này liếc nhìn Bạch Khởi một cái, vừa cung kính vừa sợ hãi, dường như là sợ Bạch Khởi đột nhiên tức giận.

- Yên Vũ Lâu? Người nói là Yên Vũ Lâu? Yên Vũ Lâu và Ảnh Tộc các người có quan hệ gì?

Bạch Khởi cả kinh kêu lên, cũng không để ý lời của Ảnh Nguyệt mà kinh ngạc nói như vậy, Yên Vũ Lâu là tổ chức gì? Đó là tên gọi một tổ chức Độc nhất Sát thủ đã hơn một ngàn năm nay, tổ chức nghiêm mật dị thường. Không ai biết Yên Vũ Lâu có bao nhiêu người, thực lực của bọn họ như thế nào. Cũng không có ai biết sát thủ của Yên Vũ Lâu rốt cuộc lợi hại như thế nào. Cho dù nghe nói Yên Vũ Lâu có đầy các sát thủ là cao thủ của các tộc, sức mạnh chủ yếu của Yên Vũ Lâu là sức mạnh lớn mạnh thần bí, nhưng cụ thể là ai thì không có biết. Bọn họ vô cùng thần bí, nhưng có một chuyện có thể chắc chắn chính là... Yên Vũ Lâu vô cùng vô cùng lợi hại, trên Đại Lục có một câu như sau:

- Không có người mà Yên Vũ Lâu không dám giết. Người bạn không giết chết, chỉ cần bạn bỏ ra đủ tiền, vậy hãy đi tìm Yên Vũ Lâu đi, bọn họ nhất định giúp bạn hoàn thành tâm nguyện.

Bởi vậy mới có thể thấy Yên Vũ Lâu lợi hại như thế nào, nhưng Bạch Khởi chưa từng nghĩ Yên Vũ Lâu lại do Ảnh Tộc đứng sau lưng thao túng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tính ra ngoài Ảnh Tộc cũng không có ai có thể thao túng được một quái vật như Yên Vũ Lâu. Tính ra cũng chỉ có họ mới có thể nắm giữ được Yên Vũ Lâu, dù sao sát thủ chính là xương cốt của Ảnh Tộc, danh xưng là 'Thích khách giết tất cả cao thủ đồng cấp' của Ảnh Tộc không phải là hư danh, sự lợi hại của họ chỉ cần nghĩ có thấy được.

- Vâng... Yên Vũ Lâu là tổ chức bên ngoài của chúng tôi. Ngài cũng biết danh tiếng của Ảnh Tộc chúng tôi không tiện hành tẩu ở bên ngoài, nhưng chúng tôi có bốn năm ngàn người, bọn họ cũng phải ăn phải mặc. Ảnh Tộc ngoài làm sát thủ, ngoài làm sát nhân, những chuyện khác đều không làm. Một ngàn năm trước, một vị Tộc trưởng của chúng tôi đã sáng lập nên Yên Vũ Lâu, cung cấp những cái cơ bản cho sự sinh tồn của Ảnh Tộc. Những hạch tâm sát thủ của Yên Vũ Lâu toàn bộ đều là người của Ảnh Tộc, ngoài ra còn có hơn một vạn sát thủ bình thường nữa. Bọn họ bao gồm tất cả các tộc người trên Đại Lục. Những người này mới hình thành lên Yên Vũ Lâu bây giờ. Thập Đại Chấp Sự của Yên Vũ Lâu chính là Thập Đại Kim Bài Sát Thủ của Ảnh Tộc chúng tôi, cũng chính là Thập Đại Trưởng lão của chúng tôi. Còn Lâu chủ của Yên Vũ Lâu chính là Tộc trưởng của chúng tôi... Chủ nhân, xin ngài thứ lỗi... lúc trước chúng tôi không biết người phải ám sát là ngài, nếu biết chúng tôi cũng sẽ không đến. Chủ nhân nếu ngài muốn trừng phạt xin ngài hãy trừng phạt một mình tôi là được rồi, còn về những người khác xin ngài hãy tha cho.

Ảnh Nguyệt quỳ ở đó vô cùng cung kính nói, khi nói câu này chứa đầy sự cung kính mà bản thân mình nên có.

- Không liên quan gì, người không biết không có tội. Về chuyện này, người cứ yên tâm, ta cũng không có ý trách các người, Ảnh Nguyệt... Người hãy đi đi, quay lại... giúp ta thông báo cho Thập Đại Trưởng lão và Tộc trưởng của các người, cùng đi một chuyến, nói là ta muốn gặp họ. Hơn nữa còn có chuyện muốn kêu họ làm... Ảnh Tộc các người đã rời đi lâu như vậy, bây giờ cũng nên nhận tổ quy tông rồi.

Bạch Khởi ngồi ở đó nói như vậy, nói xong liền đứng dậy tiến tới bên cạnh Ảnh Nguyệt đang quỳ trước mặt, nhẹ nhàng vỗ vào vai đối phương nói như vậy. Vai của Ảnh Nguyệt hơi bị chấn động, nhưng rất nhanh đã truyền đến đầu, sau đó vô cùng cung kính nói:

- Vâng... chủ nhân... xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ nhanh chóng kêu Trưởng lão và Tộc trưởng đại nhân đến gặp ngài...

Giữa lúc nói Ảnh Nguyệt đã biến mất vô hình vô Ảnh, biến mất trước mặt Bạch Khởi. Giống như trước đây chưa từng xuất hiện vậy, nếu không phải mặt nước bị lay động trên mặt đất và vết kiếm còn lưu lại trên bức tường xung quanh thì e là Bạch Khởi cũng không dám tin là vừa rồi còn có người ở đây... Không thể không nói... bản lĩnh ẩn tích của Ảnh Tộc quả thật là Thiên hạ vô song.

Sau khi đợi cho Ảnh Nguyệt biến mất, Bạch Khởi đang ngồi ở đó đột nhiên biến đổi sắc mặt. Nhưng đó không phải là vẻ mặt dăm chiêu mà là vui mừng, vì tiếng nói của Cửu U đang vang lên bên tai của Bạch Khởi, tiếng nói mặc dù có hài hước nhưng khi nói ra lại khiến người ta rất hưng phấn:

- Nhiệm vụ hoàn thành, thăng cấp nhất Tinh, thưởng cho một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp A.

Vừa dứt lời Bạch Khởi như cảm giác được một làn nước ấm hồng sắc từ tay mình chảy xuôi về tim. Sau một lát Bạch Khởi rơi vào cảm giác dễ chịu, năng lượng nhanh chóng chảy tới. Không biết sau bao lâu, Bạch Khởi mở mắt ra, và thực lực của hắn đã đạt được Cảnh giới của Tứ Tinh Đấu Vương... Tốc độ thăng cấp này của Bạch Khởi sợ là sau khi vô số Đấu Vương biết được sẽ không tìm được mà quỳ rạp xuống đất xin chết... bởi vì bọn họ không còn mặt mũi nào đối diện với Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

212. Chương 206: Sự Rung Động Của Tân Ba Đạt

Trăng tròn vừa lặn thoát cái đã trôi qua mấy ngày. Mấy ngày này, Bạch Khởi ra tiền phương một chuyến. Nơi đó vẫn giữ được sự yên bình. Bạch Khởi thị sát một lượt, bố trí bốn Quân đoàn rồi bắt tay vào xây dựng La Đức hành tỉnh. La Đức hiện nay vẫn còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Đầu tiên là vấn đề Phiến quân và đạo tặc. Qua vài ngày truy quét, những tên trộm trong La Đức Thành phần lớn đã bị tiêu diệt. Trước đó, những băng nhóm trộm cướp trong thành đã bị Hắc Y Quân làm náo loạn cả lên. Bốn băng nhóm đạo tặc đã bị Hắc Y Quân tiêu diệt, đạo tặc trong thành chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Sau khi Bạch Khởi điều động binh mã truy quét trên quy mô lớn, đạo tặc chẳng còn lại bao nhiêu. Những tên còn lại đều chạy trốn khỏi thành. Bọn chúng thường nói với nhau:

- La Đức nguy hiểm lắm... nên đến nơi khác thôi.

Còn về Phiến quân, tuy đã bị tiêu diệt nhưng vẫn còn không ít tên trốn vào rừng già Lương Sơn, muốn quét sạch cũng không phải chuyện dễ. Tuy thời gian này Bạch Khởi đã hạ lệnh thu hồi bảy mươi hai thành trì, đồng thời xây dựng một đội Thành Vệ Quân lên tới hơn năm vạn. Nhưng hiện nay đội quân này vẫn chưa hình thành, việc phòng ngự trong thành là rất mỏng. Nếu không phải vẫn còn hai đạo quân đóng quân trong thành, nếu không phải Bạch Khởi mệnh lệnh đội quân phòng vệ điều động ba vạn người bao vây trong ngoài La Đức Thành, chỉ sợ rằng toán Phiến quân kia đã đánh vào rồi.

Vì thế Bạch Khởi rất đau đầu về toán Phiến quân này, cũng may rốt cục cũng có thể dựa vào sức mạnh quân sự hùng hậu, quét sạch bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Toán Phiến quân đó nhiều nhất cũng chỉ có một hai vạn tên, trong mắt Bạch Khởi chẳng đáng một xu...

Tất nhiên vẫn còn việc Bạch Khởi phải làm đó là vấn đề dân số trong thành. Kể khiến người ta phải đau đầu là cái tên Vạn Lý Vân kia, Thôi La dần dần đã bị hắn làm cho trống không. Tuy thời gian không dài nhưng năng lực làm việc và hiệu quả công việc của Vạn Lý Vân đúng là làm người ta phải thán phục. Chỉ

trong vài ngày Thôi La đã bị hấn làm cho trống không. Hấn còn có một chính sách mới, cả La Đức Thành giảm thuế từ mười xuống còn một, thu hút những du dân các nơi đến La Đức, và còn nhiều phương pháp khác để phát triển La Đức cũng như các loại tài nguyên nơi này... Tất cả đều góp thêm vào phần thu nhập của La Đức. Thương hội Tử Kinh Hoa của A Lý cũng đã chuyển đến chỗ của Bạch Khởi. Có điều Bạch Khởi quá bận, không có thời gian để gặp A Lý. Mà A Lý chỉ ở lại có hai ngày ngắn ngủi đã phải đi rồi. Tuy rằng Tổng bộ Thương hội Tử Kinh Hoa đã dời đến La Đức, sau này cũng chủ yếu phát triển ở đây, nhưng hiện nay thương hội vẫn chủ yếu hoạt động ở Đế Đô của Đế Quốc và các vùng lân cận. A Lý vẫn phải ‘trấn thủ’ ở Đế Đô.

oOo

- Tiểu tử... Cái tên tiểu tử người đến La Đức này lâu như vậy mà không đến thăm ta một lần? Muốn lão già ta đích thân đến tìm người hả?

Trong lúc Bạch Khởi đang suy nghĩ xem làm thế nào xử lý công việc trong thành thì có tiếng nói vang lên sau lưng hấn.

Trước lúc đó hấn hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của đối phương. Giọng nói toát ra một khí thế làm Bạch Khởi giật mình, toát mồ hôi lạnh. Hấn quay người lại nhìn đối phương. Một người áo đen xuất hiện trước mắt hấn, trên mặt vẫn còn che mạng, ánh mắt có phần hung hãn nham hiểm. Bạch Khởi lặng người đi một lúc, ngay sau đó đã hiểu ngay, người đó không ai khác chính là Cửu Tinh Đẩu Vương của Sư Tộc, Tân Ba Đạt. Nhìn dáng người cao hai mét, lại có thể xuất hiện sau lưng mình không chút tiếng động, ngoài Cửu Tinh Đẩu Vương Tân Ba Đạt ra, Bạch Khởi thật sự không nghĩ ra ai khác có bản lĩnh như vậy.

- Người đến tìm chủ nhân ta có mục đích gì ta không cần biết... nhưng tốt nhất người nên tránh xa ra... ta không muốn lỡ tay giết chết người. Tuy người rất lợi hại, nhưng... người trước nay không phải đối thủ của ta... thế nên ở đây tốt nhất người nên thành thật một chút. Còn nữa... đừng có nói chuyện với chủ nhân ta bằng cái giọng ngạo mạn thế, tuy võ công của người hơn chủ nhân ta không ít, nhưng chủ nhân ta sau này không đến lượt người dám so sánh... Huống hồ... tuy người lợi hại nhưng vẫn không phải đối thủ của ta.

Đúng lúc Tân Ba Đạt định ra về thì một giọng nói vang lên. Một thanh trường kiếm sắc lạnh đã xuất hiện sau lưng Tân Ba Đạt. Lưu Dịch Tư không biết từ lúc nào đã đứng sau Tân Ba Đạt, vẻ mặt lạnh như băng.

Sau phút kinh hãi, Bạch Khởi thở phào một tiếng. Lúc đang định nói gì đó, hấn chợt suy nghĩ xem tại sao Lưu Dịch Tư không xuất hiện ngay khi Tân Ba Đạt bước vào mà ngay sau đó lại xuất hiện, đã thế còn đứng ngay sau, kề gươm vào cổ hấn. Điều đó làm Bạch Khởi vô cùng hài lòng.

Tuy rằng đã kết thành đồng minh với Tân Ba Đạt, cái lão già đó cũng không có ác ý gì với Bạch Khởi, thậm chí rất quan tâm hấn, nhưng cái bộ dạng ngạo mạn của hấn đúng là rất chọc mắt. Bây giờ thì hay rồi, có người dạy dỗ hấn. Lão Lưu xuất hiện như vậy làm Bạch Khởi cảm thấy mát mặt gấp bội phần. Bạch Khởi nhìn Tân Ba Đạt một cái, trong lòng vô cùng đắc ý:

- Hay lắm... sư tử thoắt, sau này người dám huênh hoang trước mặt ta, để xem ta bảo Lão Lưu dạy dỗ người thế nào... Người chẳng phải là Cửu Tinh Đẩu Vương sao? Võ công thậm chí là có thể so với Tam Tinh Đẩu Hoàng... Nhưng Lão Lưu là Thất Tinh Đẩu Hoàng, thậm chí còn có khả năng đột phá vượt bậc, người chẳng cái thá gì so với ông ấy đâu.

Tân Ba Đạt giật mình nhìn Bạch Khởi, cười gượng rồi tháo khăn che mặt ra, thuận tay đặt thanh trường kiếm giắt bên hông sang bên cạnh, rồi giơ tay nói:

- Ta nói này... lão ca... Người đừng có đánh bừa... Đây là người nhà cả mà... ta và tiểu tử này, à chủ nhân của người là đồng minh,... đồng minh đó, người biết không? Chúng ta vẫn còn nhiều việc phải hợp tác đấy.

Nhưng tiếc thay, Lưu Dịch Tư vẫn đứng ở đó, không chút động đậy, rõ ràng là không thèm để ý đến lời của Tân Ba Đạt, chỉ nhìn Bạch Khởi, dường như đang đợi lệnh. Không thể không nói rằng từ khi Lão Lưu nói sẽ tuyệt đối trung thành với Bạch Khởi, tức là sẽ toàn tâm toàn ý làm theo lời của Bạch Khởi, hoàn toàn phục vụ như một nô bộc. Điều đó làm Bạch Khởi thấy có chút tủi thân cho ông lão này. Tiếc là, dù Bạch Khởi có nói thế nào thì Tân Ba Đạt nhất quyết không thay đổi, vẫn kính cẩn lễ phép bên cạnh hấn.

Bạch Khởi cảm thấy mình rất có thể diện, rất oai phong, cũng rất an toàn, rất thoải mái. Nhưng hấn cũng

thấy rất áy náy với Lão Lưu. Dù sao người ta đường đường là Thất Tinh Đẩu Hoàng, đến Vương Quốc nào cũng được trọng dụng, thế mà lại chịu thiệt thòi làm nô bộc cho Bạch Khởi.

- Nay... Bạch Khởi người mau bảo lão ca này bỏ kiếm ra đi... Chuyện này không đùa đâu...

Tân Ba Đạt thấy Lưu Dịch Tư rõ ràng không thêm để ý đến mình, liền hướng về phía Bạch Khởi gào to lên, giọng đầy vẻ thất vọng. Hắn cũng không ngờ rằng tự mình mạo muội đến tìm Bạch Khởi bây giờ lại lâm vào Cảnh này.

Tân Ba Đạt vốn định ra oai, thể hiện võ công của mình, đồng thời muốn để Bạch Khởi vốn đang ở địa vị cao phải ghi nhớ người đồng minh này, phải ghi nhớ hiệp ước với Thú tộc, phải nỗ lực mạnh mẽ của mình mà không dám bội tín. Nhưng bây giờ rơi vào hoàn Cảnh này, không những mục đích ban đầu không thành công mà tự mình cũng mất hết thể diện. Tân Ba Đạt vô cùng thất vọng, nhưng chỉ biết than chẳng còn cách nào. Cao thủ cấp Đẩu Hoàng trên đời rất hiếm, Đẩu Hoàng cao cấp thì càng như hiếm như khủng long... Ở một Đế Quốc ít nhất cũng phải vài trăm năm mới có một Đẩu Hoàng xuất hiện, thế mà lần này lại gặp phải một tên... Huống hồ xem ra cũng ít nhất từ Lục Tinh trở lên, nếu không thì làm sao có thể dễ dàng đứng sau mình, dễ dàng khoá chặt mình như vậy.

- Lão Lưu,... đều là người mình cả, người không cần lo đâu...

Bạch Khởi mỉm cười nói, dứt lời thì Lưu Dịch Tư cũng hạ kiếm xuống. Lưu Đạt Ba vốn đang lo lắng bỗng thở phào một tiếng. Hắn nhìn Bạch Khởi muốn nói gì đó, nhưng định mở miệng, nhìn Lưu Dịch Tư lại thôi. Bộ dạng muốn nói mà không thốt ra lời làm Bạch Khởi buồn cười, đồng thời cũng hiểu được ý của hắn.

- Không có gì đâu... Lão Lưu cũng là người nhà... người có chuyện gì cứ nói, cứ yên tâm... không có người thứ tư biết đâu.

Bạch Khởi mỉm cười đáp lại Tân Ba Đạt.

Bạch Khởi đã nói như vậy thì không nói cũng chẳng xong. Tân Ba Đạt nhìn Lão Lưu rồi lại nhìn Bạch Khởi:

- Người không phải đã quên hiệp ước giữa chúng ta đấy chứ? Sao đến đây lâu như vậy mà không đến tìm bọn ta? Lẽ nào người định phản bội bọn ta sao?

- Vớ vẩn... Làm gì có chuyện đó? Bạch Khởi ta là người như vậy sao? Chỉ là hiện tại chưa tiện lắm. Người biết đấy, tuy La Đức đã là địa bàn của ta, nhưng dưới ta còn có đến hơn trăm vạn quân... Ta hy vọng điều gì chắc người cũng hiểu. Hiện tại ta vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát bọn họ. Việc đó cần có thời gian. Trong thời gian đó ta không muốn những chuyện khác làm ta phân tâm, vì thế đã không đến tìm Hắc Y Quân, cũng không đến tìm các người... Sao người không nghĩ xem... Nếu ta định bội ước, hừ... không phải Bạch Khởi ta dâng bók, Hắc Y Quân đó chỉ cần một câu của ta bọn họ lập tức sẽ giải tán rồi gia nhập vào Thành Vệ Quân. Còn về các người... người cho là năm trăm Cuồng Sư Vệ, trừ người ra có thể làm gì ta? Thủ hạ của ta có đến hơn trăm vạn quân, có thể dễ dàng bao vây rồi quét sạch các người. Còn người, người nghĩ là có Lão Lưu ở đây, ta sẽ sợ người sao?

Quyển 3:Sát phạt nhân sinh

213. Chương 207: Bàn Tay Gây Tội Ác Phái Sau Bức Màn (1)

Bạch Khởi đáp lại không chút nể nang, tuy có phần ngạo mạn nhưng Tân Ba Đạt lại không hề tức giận, vì hắn biết Bạch Khởi nói toàn là sự thật.

Trước khi đến, Tân Ba Đạt còn có chút lo ngại, nhưng đến đây gặp Lưu Dịch Tư rồi, hắn liền từ bỏ suy nghĩ ban đầu. Có Lưu Dịch Tư ở đây, hắn có muốn uy hiếp Bạch Khởi còn khó hơn lên trời. Nếu Bạch Khởi thật sự định bội ước, chỉ sợ bây giờ hắn đã đầu lìa khỏi xác rồi. Tiểu Vương tử cùng năm trăm Cuồng Sư Vệ một người cũng chẳng còn sống lấy nổi rồi.

Tân Ba Đạt gật đầu, ngập ngừng một lát rồi nói:

- Cái khó của người ta hiểu,... nhưng ta hy vọng người có thể nhanh chóng ổn định tình hình quân đội, đồng thời sắp xếp cho bọn ta một chỗ để ổn định.

- Vậy à... Được... Lát nữa ta sẽ tìm cho các người một nơi, tuy rằng không lớn, chỉ có chu vi ba trăm mét, nhưng cũng đủ cho các người. Nơi đó có thể ở được mười vạn người... nhưng... người biết đấy, ta là thần tử thuộc sự quản lý của Hoàng Đế, tuy nơi này là địa bàn của ta, nhưng thu nạp Thú tộc cũng không dễ ăn nói. Các người không được ra khỏi chỗ đó, nếu muốn ra thì phải thông báo cho ta, ngoài ra... các người phải phục tùng sự quản lý của Đế Quốc ta... nếu không thì ta không thể đảm bảo gì cho các người cả... Thế nào?

Bạch Khởi gật đầu nói.

- Cái này... Không vấn đề gì... , ta đồng ý...

Tân Ba Đạt không chần chừ đáp lại, tuy rằng điều kiện này có chút khác so với hiệp ước ban đầu, thái độ của Bạch Khởi ngạo mạn hơn, nói không chút nể nang. Nhưng Tân Ba Đạt không hề giận dữ, vì hắn có thể hiểu được, địa vị của Bạch Khởi khác nhiều so với trước đây. Thân phận cũng không giống, quan hệ bình đẳng với Bạch Khởi trước đây đã không còn... không... không thể nói không còn, chỉ có thể nói là Bạch Khởi mạnh hơn hắn quá nhiều rồi, tình hình đã đến mức không thể không cúi đầu nhún nhường rồi.

Đúng lúc Tân Ba Đạt định đi thì bỗng nhiên có bóng người xuất hiện trước mắt Bạch Khởi - Một người bịt mặt áo đỏ, dắt theo mười người bịt mặt mặc áo đen. Không hề có ý muốn ẩn dấu né tránh, chỉ nhẹ nhàng đứng ở đó, nhìn thấy Bạch Khởi lần lượt hành lễ, nhưng không quỳ xuống chỉ khom người vái một lễ, sau đó không nói lời nào, chỉ nhìn Lưu Dịch Tư và Tân Ba Đạt một cái.

Chỉ từng đó thôi cũng đã đủ làm chấn động rồi, vì mười một người này... à không mười hai người, một người về sau mới đuổi kịp bọn họ. Mười hai người này trừ một người ở cấp Đấu Linh ra, mười người còn lại đều là Đấu Vương, hơn nữa một người trong đó còn là Đấu Hoàng. Mọi người ở đó đều có thể nhận ra. Lưu Dịch Tư kinh ngạc nhìn Bạch Khởi, không nói lời nào. Tân Ba Đạt đứng bên cạnh đã hồn siêu phách tán từ lúc nào.

Tuy Tân Ba Đạt đã biết Bạch Khởi không giống như xưa, nhưng hắn làm thế nào cũng không nghĩ rằng trong thời gian một năm ngắn ngủi, Bạch Khởi đã thay đổi hoàn toàn. Võ công đạt tới mức khó có thể dự đoán, ít nhất cũng đạt tới cấp Đấu Vương, bởi Tân Ba Đạt không thể nhìn thấu Bạch Khởi, hắn cố ý giấu thực lực của mình. Tân Ba Đạt biết Bạch Khởi là một Thiên tài, và cũng biết sự thăng cấp của hắn nhanh như thế nào, tuy rằng có chút kinh ngạc nhưng cũng đã sớm có chuẩn bị. Nhưng cái làm Tân Ba Đạt không ngờ tới đó là thế lực của Bạch Khởi.

Nửa năm trước Bạch Khởi vẫn chưa có tên tuổi gì, chỉ là một cao thủ trẻ mà thôi, nhưng chỉ một năm trôi qua, Bạch Khởi chẳng những có cả một hành tỉnh làm thái ấp của mình, trở thành một Nguyên soái, hơn nữa Bạch Khởi còn có một thủ hạ là cao thủ Đấu Hoàng. Tân Ba Đạt có phần kinh ngạc đến khó chấp nhận.

Nhưng xem ra tình hình hiện nay không thể đùa được, một Đấu Hoàng vẫn chưa đủ, bây giờ còn xuất hiện thêm một Đấu Hoàng cấp cao không biết lợi hại ra sao, lại còn thêm mười Đấu Vương. Tuy không rõ quan hệ của họ với Bạch Khởi là gì, nhưng chắc địa vị của Bạch Khởi cao hơn, vì khi bọn họ xuất hiện, Bạch Khởi không hề ngạc nhiên, khuôn mặt tươi cười nhìn họ. Mười người đó dưới sự lãnh đạo của Đấu Hoàng lại hành lễ với Bạch Khởi. Tuy không phải quỳ nhưng cũng đủ để chứng minh một điều... Đó là thân phận của Bạch Khởi cao hơn họ.

Tân Ba Đạt thật sự kinh ngạc, hắn thật sự không hiểu con át chủ bài của Bạch Khởi là gì, Bạch Khởi còn có sức mạnh như thế nào, nhưng có một điều hắn hiểu được... đó là từ nay về sau hợp tác với Bạch Khởi không thể nào có chuyện địa vị bình đẳng nữa rồi...

Đúng thế... không có chuyện địa vị bình đẳng nữa. Giờ đây hắn và Tiểu Vương tử không còn chỗ dựa nào. Trước đây còn có năm trăm Cuồng Sư Vệ đủ để làm những quý tộc bình thường kinh hãi, nhưng bây giờ chẳng còn gì có thể uy hiếp Bạch Khởi được. Bạch Khởi giờ có đội quân hơn trăm vạn, hai Đấu Hoàng cùng với mười Đấu Vương, chưa biết chừng còn có lực lượng ngầm nào khác, chỉ từng đó thôi... cũng đủ làm hắn chẳng có cách nào bình đẳng nói chuyện với Bạch Khởi.

Tân Ba Đạt sợ rằng về sau Thú tộc nếu muốn sống ở La Đức thì hắn phải làm Bạch Khởi hài lòng. Nếu không sẽ khó sống ở đây, tính mạng của hắn và Tiểu Vương tử sợ rằng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hiếu là một chuyện, nhưng trong thời gian ngắn Tân Ba Đạt vẫn không thể dứt khoát... Hắn cần thời gian suy nghĩ.

- Tân Ba Đạt... Lão Lưu..., các người lui ra trước đi, ta còn có chuyện cần bàn với họ...

Bạch Khởi thoáng nhìn mười mấy người trước mặt, trong đó có một người vài ngày trước đã từng đến hành thích hắn – thích khách của Ảnh Tộc, Ảnh Nguyệt.

Tân Ba Đạt và Lưu Dịch Tư hiểu ngay ý của Bạch Khởi, lần lượt cáo lui. Tân Ba Đạt quay về Hắc Y Quân. Hắn muốn quay về suy nghĩ xem mình nên dùng thân phận gì, tư cách gì để đối mặt với Bạch Khởi. Chắc hẳn việc này cũng tốn của hắn không ít thời gian.

Tân Ba Đạt đã cáo lui, còn Lưu Dịch Tư trong lòng vẫn không yên tâm, không rời khỏi mà đứng ở ngoài cửa. Bởi với tu vi của Lưu Dịch Tư có thể nhận ra sát khí đang dâng trào của những kẻ lạ mặt kia, tuy rằng chúng đã cố giấu diếm. Nếu không phải là Tướng quân giết người không gớm tay thì chỉ có thể là sát thủ vô cùng lợi hại mới có sát khí đằng đằng như vậy. Mà những kẻ mặt kia chắc chắn không phải thuộc loại thứ nhất rồi. Tuy biết rằng bọn họ không thể nào uy hiếp Bạch Khởi, thậm chí có thể là thủ hạ của hắn nhưng Lưu Dịch Tư vẫn đứng ngoài cửa, không vì gì khác chỉ là phòng khi có chuyện bất trắc.

Tân Ba Đạt và Lưu Dịch Tư đi rồi, Bạch Khởi ngồi giữa Tộc trưởng và Thập Đại Trưởng lão của Ảnh Tộc nhưng không hề căng thẳng chút nào. Hắn nhìn toán người trước mặt, quan sát một hồi rồi nói:

- Các người là người của Ảnh Tộc... Thập Đại Trưởng lão và Tộc trưởng?

- Vâng. Tộc trưởng Ảnh Tộc, Ảnh Thiên dẫn theo Thập Đại Trưởng lão đến...

Tộc trưởng Ảnh Tộc nói như vậy, khẩu khí có phần nhún nhường, nhưng không hề cung kính. Tuy qua lời của Ảnh Nguyệt, bọn họ đã biết được thân phận của Bạch Khởi, nhưng vẫn chưa dám khẳng định, vì thế bọn họ vẫn chưa thật sự tin tưởng Bạch Khởi. Giữ được thái độ như vậy cũng là tốt rồi.

Bạch Khởi chỉ nhìn một cái là hiểu tình hình. Không nói nhiều lời, hắn rút cánh tay Atula ra, lạnh lùng nói:

- Giả hay thật nhìn là biết ngay, ta nghĩ cũng không cần ta phải nói nhiều.

Cánh tay Atula màu đỏ nhạt như màu cánh ve trong nháy mắt xuất hiện trong tay của Ảnh Thiên. Ảnh Thiên vừa cầm cánh tay Atula đã chịu không nổi hét lên một tiếng. Cánh tay Atula tự vệ khiến Ảnh Thiên không kịp trở tay. Nếu không phải vị sát thủ cấp Đấu Hoàng này còn có bản lĩnh hơn người thì e là đã bị phế rồi.

Ảnh Thiên và Thập Đại Trưởng lão nhận ra ngay đó chính là cánh tay Atula, bởi ngoài cánh tay Atula không còn loại vũ khí nào có sát khí như vậy. Lúc cánh tay Atula sắp rơi xuống đất, Bạch Khởi nhẹ nhàng thu về đặt lên bàn.

- Thuộc hạ... Ảnh Thiên, Ảnh Địa, Ảnh Vương, Ảnh Phong, Ảnh Thủy, Ảnh Hỏa, Ảnh Lôi, Ảnh Quang, Ảnh Mộc, Ảnh Tuyết, Ảnh Diệt... tham kiến chủ nhân.

Thập Đại Trưởng lão cùng với Ảnh Thiên quỳ xuống, lần lượt xưng tên.

- Ồ... Tộc trưởng Ảnh Tộc và Thập Đại Trưởng lão... các người mau đứng dậy đi, đã nhận ra ta rồi thì đều là người nhà cả... Ta nghĩ tình hình cụ thể, Ảnh Nguyệt cũng đã nói với các người rồi. Huynh trưởng Đại Hắc Thiên của ta đã giao Hắc Âm Lục Tộc cho ta thống lĩnh. Lần này ta tìm các người đến là có hai việc, hy vọng các người thành thật trả lời ta.

Bạch Khởi vừa thu cánh tay Atula về, thoáng nhìn bọn người của Ảnh Thiên rồi lạnh lùng nói.

- Chúng thuộc hạ nhất định biết gì nói đấy, chủ nhân cứ giao phó, Ảnh Thiên quyết không giấu diếm.

Ảnh Thiên vốn đang quỳ dưới đất, tỏ ra muôn phần cung kính, tất nhiên còn có phần sợ hãi. Bạch Khởi biết sợ hãi, kính nể đó là với mình, và còn càng với huynh trưởng Đại Hắc Thiên của mình. Nếu không có cánh tay Atula của Đại Hắc Thiên, e rằng Tộc trưởng Ảnh Tộc cũng không thèm để ý đến Bạch Khởi, thậm chí không thèm nhìn hắn một cái. Tuy Bạch Khởi là một Đấu Vương trẻ tuổi tài hoa... nhưng khoảng cách giữa Đấu Vương và Đấu Hoàng rất rõ ràng. Hơn nữa... cao thủ Đấu Vương của Ảnh Tộc có đến mười người, mỗi người đều không thua gì Bạch Khởi. Muốn giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Ừm... Ta muốn hỏi các người, các người có biết tung tích của Hắc Âm Ngũ Tộc còn lại không? Người cũng biết huynh trưởng ta từ Đại chiến Thần ma đầu tiên đến nay cũng đến mười vạn năm không xuất hiện, đối với Hắc Âm Lục Tộc của nhân gian, huynh ta vốn không hiểu hết. Huynh ấy đã giao Hắc Âm Lục Tộc cho ta. Nhưng ta chỉ tìm được Ảnh Tộc các người, các tộc khác ở đâu, các người có biết không? Có cách nào liên lạc với họ không?

- Điều này... thưa chủ nhân, Hắc Âm Lục Tộc chúng tôi bình thường ít qua lại, năm tộc kia chúng tôi cũng không có tin tức gì. Nhưng có người nói đã thấy bóng dáng bọn họ ở rừng Vạn Tượng. Chủ nhân biết đấy, từ lúc ma pháp bị diệt vong, các tộc lớn đều bị Ảnh hưởng, đấu khí của loài người ngày càng mạnh. Sau đại chiến giữa người và thú, các tộc đều rút vào rừng Vạn Tượng. Thuộc hạ nghĩ bọn họ chắc ở chỗ đó. Rừng Vạn Tượng cách vực thẳm Thâm La không xa, chỉ một nghìn dặm, nhưng nơi đó vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa bao nhiêu năm nay các tộc lớn ở rừng Vạn Tượng đều không tiếp xúc với bên ngoài, có thể nói nội bất xuất ngoại bất nhập. Nói đến rừng Vạn Tượng... thật ra không hề kém vực thẳm Thâm La. Người Ảnh Tộc chúng tôi vì diện mạo giống con người nên cũng không có cách nào vào đó, có điều...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

214. Chương 207: Bàn Tay Gây Tội Ác Phía Sau Bức Màn (2)

Ảnh Thiên chậm rãi nói, bỗng thở dài một tiếng, hình như chần chừ không muốn nói tiếp, nhưng cuối cùng cũng thốt ra lời

- Có điều gì vậy?

Bạch Khởi sốt ruột đứng dậy, hần tỏ ra rất vui mừng, vì điều đó có nghĩa là đã có tin tức về Hắc Âm Ngũ Tộc kia. Bạch Khởi sốt sắng như vậy đơn giản là vì năm tộc đó mỗi tộc đều là một sức mạnh... Nếu có thể tìm ra họ, tập hợp lực lượng lại thì lực lượng sẽ càng lớn. Đây chính là điều Bạch Khởi rất muốn làm.

Bất Diệt Hoàng Triều đã khôi phục, vô số cao thủ cũng bắt đầu quay lại. Một số môn phái, gia tộc và một vài thế lực trung thành với Hoàng Triều đã dần dần quay về. Những gia tộc lâu đời đó cũng muốn khẳng định địa vị của mình, tuy rằng... trước mắt vẫn chưa rõ ràng nhưng có một điểm Bạch Khởi có thể khẳng định, đó là Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ không phải là lúc để cao thủ cấp Đấu Vương có thể xưng bá được nữa. Theo thông tin Bạch Khởi nhận được, ít nhất đã có vài cao thủ cấp Đấu Vương quay về Hoàng Triều. Điều quan trọng là... Hoàng Đế của Hoàng Triều Lý Tự Minh đã đích thân đến Ngọc Hoàng Sơn bái kiến Hoàng Cực Tông. Tuy không biết hắn đã làm gì ở đó nhưng theo nguồn tin đáng tin cậy thì ngay ngày hôm sau, hai cao thủ của Hoàng Cực Tông đã xuống núi theo Lý Tự Minh. Hai cao thủ đó vô công ra sao không ai biết, bước đầu đoán ít nhất cũng là cấp Đấu Vương... Dù sao Hoàng Cực Tông cũng là đại môn phái ngàn năm, trong thời Bất Diệt Hoàng Triều lại càng hưng thịnh, sở hữu cả một loạt cao thủ của Hoàng Triều. Bao nhiêu năm chiến loạn mà không hề bị ảnh hưởng. Bọn họ có quyền thống trị ba trăm dặm xung quanh Ngọc Hoàng Sơn, có thể tự cung tự cấp. Cho đến nay thực lực của Hoàng Cực Tông vẫn là một ẩn số, nhưng có thể khẳng định rằng môn phái vạn năm này không hề xuống dốc như người ta vẫn tưởng, thậm chí mấy năm nay còn ngầm phát triển, thực lực không hề suy giảm mà ngược lại ngày càng lớn mạnh

Đối mặt với vấn đề này, Bạch Khởi cũng muốn gấp rút nâng cao võ công và thể lực của mình, vì thế hắn muốn mau chóng tìm ra Hắc Âm Ngũ Tộc. Chỉ tiếc là Hắc Âm Ngũ Tộc không dễ gì tìm được. Nhưng Ảnh Thiên đã cho Bạch Khởi một tia hy vọng. Hắn mới phẩn chấn như vậy.

- Có điều... Sáu mươi năm trước thuộc hạ có gặp một Ái Nhân Hắc Thạch. Nghe nói bọn họ đã xây một tòa thành ngầm dưới lòng đất ở hẻm cốc Dung Nham, gọi là Dung Nham Pháo Đài. Có người nói Vương Quốc của Ái Nhân Hắc Thạch chính là ở đó. Cả tộc Ái Nhân Hắc Thạch đều sống trong đó, nhưng vị trí cụ thể thì thuộc hạ không biết. Nếu chủ nhân cần thì thuộc hạ có thể đi tìm họ. Là bộ tộc am hiểu việc chế tạo binh khí nhất trong Hắc Âm Lục Tộc, lại là bộ tộc trung lập có quan hệ tốt với các tộc khác, thuộc hạ cho rằng bọn họ có thể biết tung tích của các tộc khác và cách liên lạc. Mấy năm nay Ảnh Tộc đều đặt hàng họ một lượng vũ khí lớn rồi nhờ con người chuyển đến địa điểm chỉ định. Nếu bọn họ đã dùng cách đó gửi hàng cho Ảnh Tộc thì cũng làm như vậy với các tộc khác... Thuộc hạ nghĩ nếu tìm ra tộc Ái Nhân Hắc Thạch thì cũng sẽ tìm ra các tộc khác.

Ảnh Thiên ngấp ngừng một lát rồi cung kính nói với Bạch Khởi.

- Dung Nham Pháo Đài dưới lòng đất ư? Vùng Đông Nam của Gia Lam? Đó chẳng phải ngay cạnh La Đức của chúng ta sao?

Bạch Khởi lặng người một lúc.

- Đúng vậy... thuộc hạ đã điều tra được hẻm núi Dung Nham chính là ở bình nguyên Hắc Thạch tám trăm dặm ngoài Gia Lam, chỉ là thuộc hạ không muốn hủy hoại sự hữu nghị giữa hai tộc, vì vậy chưa hề phái người đi điều tra chỗ ở của họ. Nhưng nay chủ nhân đã xuất hiện, là Hắc Âm Lục Tộc trung thành nhất của Ma thần vĩ đại Đại Hắc Thiên, chúng thuộc hạ có nghĩa vụ tập hợp bên cạnh ngài, cống hiến sức lực cho chủ nhân. Ai Nhân Hắc Thạch cũng không ngoại lệ. Thần nghĩ bọn họ cũng không câu nệ... Nếu bọn họ thật sự phản bội tín ngưỡng của Ma thần thì Ảnh Tộc sẽ tự tay giải quyết họ.

Ảnh Thiên quỳ rạp xuống đất. Khó mà tưởng tượng được người nhiệt thành như vậy lại là Tộc trưởng của một bộ tộc sát thủ đáng sợ, càng khó tưởng tượng người như thế mỗi khi động thủ lại lạnh lùng vô tình, độc ác như thế.

Thấy tình hình như vậy, Bạch Khởi không nhận được than một tiếng:

- Tà giáo đúng hại chết người rồi...

Tuy Bạch Khởi rất muốn nói với các vị ca ca này... thật ra không cần tin cái tên Đại Hắc Thiên kia... các người nên tôn thờ ta đây. Nhưng nghĩ như vậy chứ Bạch Khởi không dám nói ra, vì thực lực của hắn hiện nay vẫn chưa đủ để người khác tôn thờ. Hơn nữa... bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu mình nói những lời này, dù không đến nỗi khiến Ảnh Thiên trở mặt, nhưng cũng khó tránh làm hắn bất mãn. Tuy Đại Hắc Thiên đã giao Hắc Âm Lục Tộc cho mình, nhưng... mình cũng có quyền gì bắt họ từ bỏ tín ngưỡng chứ? Bọn họ giúp mình cũng là nể mặt lắm rồi... Còn về sau... Lời thề giữa mình và Đại Hắc Thiên đồng sinh cộng tử... Đó không phải là chuyện đùa, tuy hai người không chung dòng máu, nhưng cũng không thể trở mặt,... vì thế Bạch Khởi không có gì phải lo lắng, hướng hồ Bạch Khởi chưa nghĩ rằng mình đủ khả năng với Đại chiến Thần ma. Việc quan trọng bây giờ là tập hợp đủ Hắc Âm Lục Tộc.

- Vậy à... Vậy thì việc này giao cho các người được rồi. Ta gần đây có thể phải quay về Thành Hoa Hồng ở Đế Đô, nếu các người biết tin gì hãy đến Đế Đô tìm ta... Ta sẽ ở đó đợi các người. Việc này ta giao cho Ảnh Thiên người...

Bạch Khởi gật đầu nói.

- Rồi... Thưa chủ nhân...

Ảnh Thiên cung kính nhận lệnh, ánh mắt thậm chí còn có phần hứng thú. Đối với Ảnh Thiên đây là một vinh hạnh, chỉ người được chủ nhân tín nhiệm mới đủ tư cách hành sự vì chủ nhân...

Bạch Khởi thấy thế vô cùng vui mừng. Không thể không nói những tên này là những tín đồ trung thành, bị tín ngưỡng hại đến chết cũng không từ. Có khi bây giờ Bạch Khởi bắt bọn họ tự sát tập thể bọn họ cũng không chút chần chừ. Có thể với họ đây còn là cách rời bỏ nhân gian đến với Ma thần Đại Hắc Thiên. Với họ đây không phải là trừng phạt mà là một vinh hạnh to lớn... Đó là cái đáng sợ của tôn giáo, có thể thay đổi tư tưởng của một người...

- À... Đúng rồi. Người hãy để một vài cao thủ bên cạnh ta, hiện nay cạnh ta rất thiếu cao thủ, chỉ sợ phải điều động người Ảnh Tộc các người rồi.

Bạch Khởi đột nhiên nói.

- Điều này không thành vấn đề. Ảnh Tộc nguyện vì chủ nhân chết không từ nan. Thuộc hạ để Thập Đại Trưởng lão ở lại, đợi nhiệm vụ của thuộc hạ hoàn thành sẽ lập tức quay lại bảo vệ chủ nhân.

Nhưng Bạch Khởi không thể để Ảnh Thiên làm như vậy. Kiểu mổ gà lấy trứng như vậy hắn không làm được. Nhìn Ảnh Thiên một cái, Bạch Khởi nói:

- Không cần đâu, người để Ảnh Diệt, Ảnh Tuyệt lại cho ta, còn các người hãy quay về, Yên Vũ Lâu và Ảnh Tộc vẫn cần các người, không thể vì ta mà bỏ Yên Vũ Lâu và Ảnh Tộc. Đó không phải là việc làm của kẻ

khôn ngoan. Các người phải biết rằng cả Yên Vũ Lâu và Ảnh Tộc ta đều xem trọng, các người hãy quản lý tốt hai nơi đó. Trưởng lão Đầu Vương ta cần hai người là đủ rồi... Ngoài ra ta muốn các người điều động cho ta mười tám Ngân Bài Sát Thủ và một trăm Đồng Bài Sát Thủ đến bên cạnh ta. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể điều động vào đội thân binh của ta... điều này... không có vấn đề gì chứ.

- Xin chủ nhân yên tâm, có thể dốc sức vì chủ nhân là vinh hạnh của chúng thuộc hạ, không có vấn đề gì... thuộc hạ lập tức gửi bồ câu đưa thư tới Yên Vũ Lâu. Nội trong ba ngày sẽ tập hợp đủ người. Thưa chủ nhân, còn Ảnh Nguyệt thì sao? Ảnh Nguyệt cũng ở lại sao?

Ảnh Thiên quỳ nói.

- Ừm... Ảnh Nguyệt cũng ở lại... dù sao cô ấy cũng là người đầu tiên gặp ta, có thể tìm thấy các người cũng là công của Ảnh Nguyệt. Giữ lại cũng không tồi... À, còn một việc nữa muốn hỏi các người... đó là ai đã sai sát thủ của Yên Vũ Lâu đến giết ta? Điều này ta muốn biết?

Bạch Khởi gật đầu đáp lại Ảnh Thiên, bỗng nghĩ ra mình phải tìm ra tên đã sai người truy sát mình.

- Điều này...

Ảnh Thiên đã sớm có sự chuẩn bị ngay từ khi nhận được tin từ Ảnh Nguyệt. Ảnh Thiên đã tập hợp đủ toàn bộ thông tin, vì thế Bạch Khởi vừa hỏi, Ảnh Thiên không chút ngập ngừng, dứt khoát đáp lại:

- Chủ nhân, hần là một quý tộc, người mập mạp, thuộc hạ đã phái người đi điều tra, hần chính là Thành chủ La Đức Thành - Thôi La, thủ hạ của chủ nhân... Chính hần đã phái người đến giết ngài.

- Thôi La ư? Người chắc chắn là hần?

Bạch Khởi lặng người một lát, đập bàn một cái rồi đứng phắt dậy, mặt đầy phẫn nộ. Bạch Khởi không biết ai phái người giết mình, cũng đoán ra vài người, nhưng không hề nghĩ đến Thôi La, một tên Thành chủ tép riu mà dám sai người giết mình ư? Một tên nô tài của mình mà dám sao, hần nghĩ hần là ai? Dám làm thế với ta, hần chán sống rồi!

- Đúng thưa chủ nhân, sau khi Ảnh Nguyệt báo tin cho thuộc hạ, thuộc hạ đã lập tức điều tra, chính là Thôi La. Người của thuộc hạ có thể khẳng định là hần, vì một người liên lạc trước đây đã từng làm ăn với hần. Hiện nay mười tám Ngân Bài Sát Thủ của Ảnh Tộc đã mai phục sẵn, chỉ chờ lệnh chủ nhân.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

215. Chương 208: Gia Lam Quốc Rút Quân

Ánh mắt Bạch Khởi bỗng sáng rực, hần không nói lời nào chỉ ngồi đó trầm tư. Sau phút tĩnh lặng, Bạch Khởi thoáng nhìn toàn người trước mặt, quát lớn:

- Giết chết hần ư? Hãy phế võ công của hần, ép hần nói ra kẻ đứng đằng sau... ta nghĩ một mình hần không có gan ấy đâu, hần tuyệt đối không dám.

- Rồi...

Ảnh Thiên không chút do dự, ngay tức khắc dẫn tám trong Thập Đại Trưởng lão rời khỏi. Còn hai đại Trưởng lão cùng Ảnh Nguyệt ở lại, đứng cạnh Bạch Khởi muôn phần cung kính. Lát sau hai đại Trưởng lão cũng biến mất luôn, chỉ còn Ảnh Nguyệt bên cạnh Bạch Khởi. Tuy bọn họ biến mất nhưng Bạch Khởi biết bọn họ vẫn luôn bên cạnh mình. Hần có thể cảm nhận được sự tồn tại của họ, dù không biết rõ vị trí chính xác của họ.

- Ảnh Nguyệt... Mau ra chỗ vệ binh ngoài kia tìm Vạn Lý Vân vào đây, và bảo Lão Lưu nghỉ ngơi đi... có tuổi rồi, không thể để Lão Lưu đứng ở ngoài thế được.

Bạch Khởi dựa vào thành ghế nhắm mắt tĩnh tâm.

Ảnh Nguyệt gật đầu đi ra. Đúng lúc đó giọng của Đại Hắc Thiên vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Ha ha ha ha... Huynh đệ... Hay lắm, Hắc Âm Lục Tộc đã tìm được một rồi, năm tộc còn lại đệ mau tìm đi, ta phải bế quan tập trung hồn phách. Không nói nhiều với đệ nữa. À, người ta cần đệ mau tìm đi, ta sắp đợi không được rồi. Ha ha ha ha...

Nói xong Đại Hắc Thiên liền biến mất không chút dấu vết, không để Bạch Khởi kịp nói lời nào. Tiếng Cửu U bỗng vang lên trong đầu Bạch Khởi, vẻ rất hả hê:

- Ha ha ha... Tiểu tử, có người muốn giết ngươi mà ngươi không biết là ai, đúng là nực cười... Ta biết hẳn là ai... Ngươi muốn biết chứ? Một vạn điểm giao dịch... ta sẽ cho ngươi biết danh tính của hắn.

- Không cần... tự ta biết tìm ra hắn.

Bạch Khởi dứt khoát nói, hẳn không muốn quá dựa dẫm vào Cửu U. Linh tính mách bảo Bạch Khởi nên ít giao dịch với Cửu U, vì giao dịch càng nhiều càng mất nhiều điểm giao dịch, như vậy không có lợi cho hắn. Tuy chỉ là cảm giác nhưng hắn vẫn tin vào giác quan thứ sáu của mình.

- Được... Vậy ngươi tự tìm xem... nhưng tiểu tử à, ta sợ ngươi tìm không ra đâu, ha ha. Nhưng nếu ngươi tìm ra thì sẽ giết chết hắn chứ, tất nhiên rồi. Tiểu tử ngươi không tồi đâu, đã hoàn thành nhiệm vụ ta giao. Có điều... vẫn còn hai việc nữa ta muốn giao cho ngươi.

Cửu U cười khê.

Tiếng Cửu U vang lên bên tai Bạch Khởi, giọng lạnh như băng:

- Nhiệm vụ thứ nhất, tiếp tục tìm năm tộc còn lại trong Hắc Âm Lục Tộc, thời gian là một năm, nếu tìm được một tộc thì phần thưởng là 70 vạn điểm giao dịch, một viên đá quý nhiệm vụ cấp A, nếu thất bại trừ 70 vạn điểm giao dịch và một viên đá nhiệm vụ cấp A. Nhiệm vụ thứ hai, ba năm sau phải tìm ra kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng... phần thưởng là tăng cấp năm Tinh, một viên đá quý cấp S, nếu thất bại sẽ giảm cấp năm Tinh và một viên đá quý cấp S.

- Gì cơ? Hai nhiệm vụ mà thưởng nhiều thế ư? Ngươi từ lúc nào có lương tâm đối xử với ta tốt như vậy, như vậy chẳng phải là tặng không ta sao? Ngươi không phải loại người đó. Không lẽ ngươi nhận thức được nghiệp chướng trước đây của mình, gây ra cho ta nỗi đau không thể nào quên, phải chăng ngươi cảm thấy mình là một tội nhân, muốn bù đắp cho ta, đúng không?

Bạch Khởi đã kích Cửu U. Đây cũng là nỗi lòng của hắn, là điều mà bấy lâu nay hắn thắc mắc.

Đối với Bạch Khởi hai nhiệm vụ này quá dễ dàng. Tộc Ải Nhân Hắc Thạch đã tìm ra rồi. Tuy bốn tộc kia chưa có tin gì, nhưng tìm thấy một tộc có nghĩa là có được bảy mươi vạn điểm giao dịch. Bảy mươi vạn điểm giao dịch đó, đủ để Bạch Khởi thăng một cấp rồi. Nhiệm vụ thứ hai càng làm Bạch Khởi ngạc nhiên hơn. Tìm ra kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng... Trời ơi, có Lão Lưu ở đây, còn có bản đồ và chìa khóa, tìm ra kho báu chẳng phải quá đơn giản sao? Đúng là chẳng có gì khó khăn cả, chỉ mất công đi lại một chuyến mà thôi. Chỉ hoàn thành hai nhiệm vụ này có thể thăng đến năm Tinh, lên cấp Đấu Hoàng... Điều này chẳng phải có nghĩa là Cửu U tặng không mình sao...

- Hức... Đơn giản ư? Ngươi đợi đấy mà xem có dễ không. Ải Nhân Hắc Thạch không dễ tìm đâu... Nhưng cũng không đến nỗi quá khó khăn. Coi như ta cho ngươi chút lễ vật. Nhưng còn kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng? Ha ha... muốn lấy ra còn phải xem bản lĩnh của tiểu tử ngươi thế nào đã. Đừng tưởng có bản đồ và chìa khóa là xong, nếu đơn giản thế thì lão tử không dễ gì cho ngươi phần thưởng năm Tinh và một viên đá quý cấp S.

Cửu U cười khẩy, giọng điệu đầy nham hiểm.

- Ý ngươi là gì vậy?

Bạch Khởi hỏi dò. Lời của Cửu U làm hắn hiểu ra e là sự việc không hề đơn giản. Nhưng rốt cục không đơn giản đến mức nào. Bạch Khởi muốn biết chút thông tin từ chỗ Cửu U, để có sự phòng bị.

- Chẳng có gì cả, đến lúc đó ngươi khắc biết... ha ha... phần thưởng cho nhiệm vụ thứ nhất coi như ta tặng không ngươi... Cậu nhóc đáng thương... ha ha... Đúng rồi... ngươi có cần đổi huyết thống của Hắc Âm Thiên Sứ Lục Dực hay không? Hiện tại số điểm giao dịch ngươi có đủ để đổi lên huyết thống đó....

Đối với Bạch Khởi bây giờ tiền không thành vấn đề. Thật ra Hắc Y Quân mấy hôm trước đã dâng tặng một số tiền, hơn nữa không ít quý tộc gần đây cũng mang lễ vật tới, lại còn một khoản quân phí. Nhưng số tiền đó không thể dùng bừa bãi, nhất là quân phí không được thiếu một xu. Vì thế trong tay Bạch Khởi chỉ có ba mươi vạn Kim tệ mà Hắc Y Quân mang tặng, cộng với tiền riêng của mình, Bạch Khởi hiện có sáu mươi vạn Kim tệ. Hắn vốn muốn tích góp thêm chút nữa rồi dùng số tiền đó để thăng lên một Tỉnh. Nhưng lời của Cửu U làm Bạch Khởi phân vân. Thiên Sứ Lục Dực ư? Vậy chẳng phải trong phút chốc có thêm hai đôi cánh sao? Không nên xem thường Thiên Sứ Lục Dực. Nó có thể tăng gấp 6 lần sức mạnh, tốc độ phản ứng, đầu khí... Nếu có được nó, Bạch Khởi thừa tự tin để đấu với Tân Ba Đạt, hơn thế còn chưa biết ai thắng ai thua...

Từ lúc có được huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ Tứ Dực, Bạch Khởi vẫn chưa hề sử dụng, nhưng không có nghĩa là hắn không thể sử dụng nó. Chỉ là chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Bạch Khởi không muốn lãng phí mà thôi. Đây là con át chủ bài của hắn, để lúc cần thiết đem ra hộ mạng... chứ không phải là thứ để đem ra oai được.

- Được, ta đồng ý, ta nghe người, cứ thế mà làm đi... Để lại cho ta mười vạn Kim tệ, còn lại đổi hết thành điểm giao dịch...

Bạch Khởi gật đầu nói. Nói xong nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy da thịt mình rung lên, ngứa ngứa, sau đó là sáu cái cánh mọc trên lưng mình, trong phút chốc lại biến mất dạng, có khi hai vị Đẩu Vương cũng không phát hiện ra. Bọn họ chỉ cảm nhận được căn phòng bỗng trở nên lạnh lạnh, nhưng rồi cũng không thấy gì khác lạ..., nhất là với mấy đôi cánh Hắc Ám của Bạch Khởi, bọn họ càng không phát hiện ra...

Nếu bọn họ biết vật sau lưng Bạch Khởi, không biết sẽ nghĩ thế nào... Có thể sẽ kinh ngạc, có thể vui mừng, cũng có khi có ý nghĩ khác. Nhưng điều đó không quan trọng, vì Bạch Khởi vốn không có ý định cho bọn họ biết bí mật này.

Còn về Ma thần Đại Hắc Thiên, hắn đã sống quá lâu rồi, những thứ nhìn thấy cũng quá nhiều. Nếu hắn ở đây chắc chắn sẽ nhận ra Hắc Ám Thiên Sứ. Cũng may hắn đang mải mê tu luyện, vốn chẳng thèm để ý xem Bạch Khởi nghĩ gì, nếu không đã sớm phát hiện ra rồi.

Đội Bạch Khởi thăng cấp xong, cái tên Cửu U đề tiện kia lại lừa lấy một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp A, một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp B và năm mươi vạn điểm giao dịch, rồi cuộn gói chạy mất. Bạch Khởi có gọi thế nào hắn cũng không thèm để ý. Cái tên tiểu tử này vốn là như vậy, luôn đề tiện hạ lưu tham tiền. Mọi lần hắn đều như vậy, Bạch Khởi vô cùng buồn bực nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Tục ngữ nói người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ai bảo Bạch Khởi dựa vào Cửu U mà không phải Cửu U dựa vào Bạch Khởi chứ...

- Chủ nhân... Vạn Lý Vân đến rồi.

Đúng lúc đó Ảnh Nguyệt đẩy cửa bước vào, theo sau là Vạn Lý Vân, vẻ mặt đầy nghiêm nghị, tay cầm chiếc quạt cũ, mặc áo dài thư sinh. Hắn không phải là người luyện võ như Bạch Khởi, sức trời gà cũng không chặt. Vì thế mà Bạch Khởi không thể không phái vài trăm binh lính bảo vệ hắn, hơn nữa còn cho cả các cao thủ của Ảnh Tộc đến bảo đảm sự an toàn cho hắn. Không thể không nói rằng Vạn Lý Vân cái tên tiểu tử này thích thời trang hơn thời tiết. Giữa tiết trời mùa thu mà hắn vẫn cầm quạt vẩy đi, vẩy lại... Nhưng hắn đúng là một nhân tài đích thực. Tất nhiên mặt nào của hắn cũng tốt, trừ cái khoản quá thích phong độ này ra.

- Vạn Lý Vân bái kiến chủ công.

Vạn Lý Vân bước vào cung kính hành lễ với Bạch Khởi, vừa nói vừa tìm chỗ ngồi. Tuy đây là một hành vi vô lễ, nhưng Bạch Khởi cũng chẳng để ý.

- Ừm, người đến rồi à... Hôm nay xảy ra một vài việc. Mấy hôm trước...

Bạch Khởi kể lại việc mấy hôm trước có người đến hành thích mình, hơn nữa hôm nay còn biết được thông tin rằng chính Thôi La đã phái người động thủ. Tất nhiên Bạch Khởi vẫn cố ý giấu thân phận thích khách của Ảnh Nguyệt và tin tức về Ảnh Tộc, chỉ nói rằng thông tin có được từ nguồn tin đáng tin cậy.

Nghe xong Vạn Lý Vân đang cười bỗng trầm xuống, rồi ngay lập tức nói:

- Chủ nhân... thuộc hạ thấy... Việc này chỉ sợ một mình Thôi La không dám làm,... Nhất định có người khác hợp tác với hắn... hơn nữa trên hắn vẫn còn có kẻ khác... Chủ nhân cũng biết Thôi La nhất định không có cái gan ấy... Huống hồ hắn muốn hành thích ngài cũng không có cách không chế chuyện về sau... Trừ phi có người giúp hắn lo liệu, thế thì hắn mới có thể không chế La Đức Thành trong khoảng thời gian ngắn như vậy, và phải còn sắp xếp ổn thỏa ở Đế Đô.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

216. Chương 209: Mặt Người Dạ Thú

- Ủm... ta cũng nghĩ như vậy... sau hắn nhất định có người khác... nhưng... người nói Thôi La có người hợp tác cùng... Ý người là gì?

Bạch Khởi hạ thấp giọng nói.

- Á Long... nhất định là Á Long... Thuộc hạ nghe nói hắn có quan hệ rất mật thiết với Thôi La. Không chế La Đức Thành nhất định phải dựa vào quân lực. Quân đội của Thôi La chỉ có hai đội, một là Thiết Huyết Quân Đoàn, một là đội quân Thủ Bị. Nhưng... Thiết Huyết Quân Đoàn muốn ra tay cũng không được. Ai cũng biết đây là quân đội của ngài, chỉ sợ bọn chúng chưa ra tay thì đã hồn lìa khỏi xác rồi... Vì thế chỉ còn một người có bản lĩnh đó... đó là Á Long – chỉ huy đội Thành Vệ Quân. Còn kẻ đứng sau Thôi La... thuộc hạ cũng chưa đoán ra hắn... nhưng... Gần đây Đế Đô cũng như cả Đế Quốc đều không yên bình. Những quý tộc và các môn phái của Bất Diệt Hoàng Triều lần lượt quay về. Cả Đế Quốc giờ như phong khởi vân vũ, nội chiến trong Đế Quốc bất phân thắng bại. Chủ nhân thì đã nắm binh quyền ở phương Bắc, lại thuộc hàng quý tộc trẻ tuổi, khó trách có nhiều kẻ đứng ngồi không yên, vì thế bọn họ muốn động thủ với ngài cũng là bình thường. Tạm thời thuộc hạ vẫn chưa đoán ra là ai ra tay với ngài, nhưng chắc hẳn Thôi La và Á Long biết hắn là ai...

Vạn Lý Vân thấp giọng nói. Hắn không dám khẳng định ai đã ra tay với Bạch Khởi. Tình hình hiện nay quá phức tạp, hắn không dám nói bừa.

Bất Diệt Hoàng Triều lại bắt đầu hưng thịnh, không ít quý tộc triều đại cũ lần lượt quay về. Cục diện không phải hỗn loạn bình thường. Những thế lực ngầm bắt đầu xuất hiện. Người thường khó mà định liệu.

- Ủm... Điều đó ta biết...

Bạch Khởi nhắm mắt lại, gật đầu nói, sau đó lạnh lùng nói:

- Hai vị... Làm phiền hai vị ra tay giết chết cả nhà Á Long, tiện thể đem hắn về đây, ta có việc muốn hỏi hắn...

- Rõ...

Hai vị Đẩu Vương lần lượt từ trong bóng tối bước ra, cung kính quỳ xuống đất hành lễ rồi biến mất nhanh như chớp. Lúc hai vị Đẩu Vương xuất hiện, khuôn mặt Vạn Lý Vân đang chờ đợi bỗng sáng rực lên, nhưng ngay tức khắc giấu giếm đi, không có chút phản ứng gì khác.

Bạch Khởi và Vạn Lý Vân ngồi đó không nói lời nào. Một canh giờ sau, có bóng người xuất hiện. Cửa lớn bật mở, sau đó là mười mấy bóng người lần lượt xuất hiện, trong đó có Thôi La và Á Long, mặt đầy sợ hãi quỳ rạp xuống. Sau lưng chúng là mười mấy người mặc áo đen, lần lượt hành lễ rồi biến mất. Cảnh tượng này làm Vạn Lý Vân kinh ngạc tốt độ. Tuy chỉ xuất hiện trong chốc lát, nhưng nếu không quan sát kỹ cũng không phát hiện ra. Thế cũng đủ biết những người này ở đẳng cấp nào.

- Hai người các người... Đã đến nước này cũng phải biết tại sao ta bắt các người... Nói mau, người đứng sau các người là ai? Nói ra có thể cho các người cơ hội được nhanh chóng...

Bạch Khởi nhìn hai kẻ trước mặt nói.

- Chúng tôi không thể nói được... không nói sẽ chết, nói ra cũng sẽ chết... Trừ khi ngài đồng ý sẽ thả chúng tôi đi... Nếu không chúng tôi tuyệt đối không nói...

Tuy Thôi La chỉ là một quan văn nhưng trong vấn đề này lại vô cùng kiên quyết, còn kiên quyết hơn cả Á Long - chỉ huy đội Thành Vệ Quân.

- Đúng... Tôi cũng có ý đó... Không thả chúng tôi thì thà chết cũng không nói...

Có Thôi La cầm đầu, Á Long cũng chẳng hề do dự. Cả hai biết Bạch Khởi rất muốn giết chúng. Nếu hấn không tha mạng, bọn chúng quyết không nói ra.

- Không phải đã nói rồi sao? Giao cho các người đó...

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Dứt lời, thân ảnh ban nãy lại một lần nữa xuất hiện, sau đó Thôi La và Á Long biến mất trước mắt Bạch Khởi. Đối phó với hai tên này, Ảnh Tộc sẽ có biện pháp bắt chúng mở miệng. Điều này Bạch Khởi tin tưởng.

- Báo... Gia Lam rút quân... Gia Lam rút quân rồi...

Đúng lúc Bạch Khởi định nói điều gì đó thì một tên lính truyền lệnh mang đến cho Bạch Khởi một tin tốt. Người Gia Lam cuối cùng đã không chịu nổi sức mạnh của Bất Diệt Hoàng Triều đã rút quân, quay về phía Bắc một lần nữa tiến công Đế Quốc Thiên Long.

Đúng như những gì Bạch Khởi nghĩ, sau khi Gia Lam thu binh, Bạch Khởi lập tức nhận được lệnh từ Đế Đô. Mỗi khi chiến sự kết thúc, các tướng lĩnh và Nguyên soái ở biên ải đều bị điều về Đế Đô để dễ việc quản lý và khống chế quân đội. Lần này cũng không ngoại lệ. Tất nhiên từ vùng chiến loạn đến Đế Đô nhanh nhất cũng phải mất đến nửa tháng.

Mấy tháng nay Bạch Khởi đã dốc sức để nắm giữ binh quyền trong tay. Tuy phải mất chút thời gian nữa mới nắm được toàn bộ quân đội nhưng đó chỉ là vấn đề sớm muộn thôi. Chỉ cần đại quân vẫn đóng trong La Đức Thành thì chắc chắn không thể nằm ngoài sự kiểm soát của Bạch Khởi. Điều này Lý Tự Minh và Đế Quốc cũng ngầm thừa nhận. Tuy chỉ huy tướng lĩnh và binh lính không phải chuyện dễ nhưng gia quyến của họ đều ở trong thành, bình thường khó có thể xảy ra biến loạn. Quân đội của Đế Quốc hùng hậu, Nguyên soái cũng có đến vài người, dù có chiến loạn cũng không có gì đáng lo. Quan trọng là Vương quốc Ba Phạt Lợi Á lấy võ trị quốc, chính sách của quốc gia là đi xâm lược bên ngoài, vì thế cần thiết binh tướng phải trên dưới một lòng.

Cuối cùng thì Bạch Khởi cũng hỏi ra được kẻ thù của mình – chính là gia tộc Lam Linh Uy Nhĩ – một gia tộc lâu đời ở Đế Quốc. Tộc trưởng hiện tại của họ là một trong số những Nguyên soái của Đế Quốc – Bĩ Nhĩ Đức Lam Linh Uy Nhĩ. Người trong gia tộc nắm quyền lớn trong cả quân đội và chính trị, thế lực của họ rất mạnh, chỉ đứng sau gia tộc Lan Lăng, được coi là gia tộc đệ nhị của Đế Quốc. Theo như lời của Thôi La, một thành viên trong gia tộc được phái đến La Đức, sau đó trực tiếp giao phó nhiệm vụ cho Thôi La. Một khi thành công, Thôi La sẽ được làm Tổng Đốc mới, còn Á Long sẽ trở thành chỉ huy quân đội mới. Đây là lời hứa của gia tộc Lam Linh Uy Nhĩ đầy quyền uy, vì thế hai người bọn chúng vô cùng tin tưởng, liền tìm sát thủ của Yên Vũ Lâu đến hành thích Bạch Khởi.

Thích khách của Yên Vũ Lâu nổi tiếng khắp vùng. Chỉ cần có tiền bọn họ có thể giết chết bất cứ ai, trừ những kẻ đẳng cấp cao siêu như Giáo Hoàng, Thú Hoàng... Cũng chẳng có ai đưa ra giá đủ để giết bọn họ. Bởi số tiền đó có thể làm cạn kiệt cả quốc khố.

Hơn thế Yên Vũ Lâu rất giữ chữ tín, dù nhiệm vụ thất bại cũng không nói ra kẻ thuê mình. Vì thế Thôi La vô cùng yên tâm. Hấn vốn chỉ định phái một sát thủ cấp thấp hành thích Bạch Khởi nên chỉ bỏ ra năm vạn Kim tệ thuê một Đồng Bài Sát Thủ của Yên Vũ Lâu – cũng chính là Ảnh Nguyệt.

Thật ra không thể không nói Thôi La là một kẻ vô cùng keo kiệt. Hấn hoàn toàn có thể thuê Kim Bài Sát Thủ của Yên Vũ Lâu, tuy có thể mất đến vài trăm vạn Kim tệ, nhưng... bọn họ đã ra tay thì chắc đến chín phần. Nhưng Thôi La lại tiếc tiền, vì thế mới quyết định thuê Ảnh Nguyệt...

Nhưng hấn không thể ngờ rằng Yên Vũ Lâu vốn rất trọng chữ tín lại bán đứng hấn, lại còn bắt hấn về cho Bạch Khởi.

Còn về việc tại sao gia tộc Lam Linh Uy Nhĩ lại hành động như vậy, Bạch Khởi và Vạn Lý Vân cũng đoán được đôi chút. Gia tộc này tập trung sức mạnh vào quân đội, Tộc trưởng của họ cũng là một Nguyên soái, lại là gia tộc lớn thứ hai của Đế Quốc. Đến cả Đại Nguyên soái La Bá Tì cũng không dám ra mặt đối kháng với họ. Tuy họ không có quyền uy tuyệt đối nhưng có thể khẳng định một điều, quân đội của họ ít nhất cũng chiếm đến bốn phần. Chừng đó cũng đủ thấy họ mạnh như thế nào. Tất nhiên quân đội đó chỉ là ủng hộ bọn họ chứ không phải toàn bộ phục vụ cho họ, nếu không Lý Tự Minh sớm đã loại bỏ gia tộc Lam Linh Uy Nhĩ rồi. Bởi một Hoàng Đế tuyệt đối không thể cho phép một gia tộc nắm hết binh quyền tồn tại.

Trong khi đó, thế lực của Bạch Khởi ngày một mạnh lên. Gia tộc Lam Linh Uy Nhĩ coi điều đó là một đe dọa lớn với họ. Bọn họ không muốn có một Chiến Thần trẻ tuổi đầy sức mạnh như vậy ở Vương Quốc, vì thế bọn họ đã ra tay với Bạch Khởi... chỉ có điều không phải tự ra tay mà mượn tay Thôi La. Không phải bọn họ không có khả năng tự động thủ mà chỉ sợ Lý Tự Minh nổi giận, mặt khác cũng là để có kẻ làm bia đỡ đạn. Còn về lời hứa chức Tổng Đốc, chỉ huy quân đội gì đó chỉ là giả mà thôi. Thôi La và Á Long có khi chưa kịp ngồi vào đã bị diệt khẩu, rồi gán cho lý do sợ tội tự vẫn là xong.

Biết rõ sự tình, nhưng Bạch Khởi vẫn chưa có phản ứng ngay. Hắn muốn giải quyết việc của Thôi La và Á Long trước. Vạn Lý Vân sẽ làm Tổng Đốc mới của La Đức, thay cho Thôi La. Còn Tiểu Thiên Vũ sẽ trở thành Chỉ huy trưởng đội Thành Vệ Quân. Mười vạn tân binh cộng với năm vạn quân sẵn có, tổng cộng có tới mười lăm vạn quân. Tuy không phải tất cả đều là quân tinh nhuệ nhưng thế cũng không tồi rồi.

Bạch Khởi không hề vội vàng, cứ thong thả lên đường, vì dù sao chiến tranh cũng đã kết thúc. Đế Quốc Thiên Long vì uy hiếp Gia Lam đã xuất binh một trăm năm mươi vạn đại quân tấn công Gia Lam, nghe nói là muốn báo thù. Thậm chí còn phải cả đội Thiên Long Kỵ Binh tập kích phương Bắc của Gia Lam, trên đường đi đã giết chết hơn tám mươi vạn quân. Tướng quân Sơn Bản Long Nhất của Gia Lam đã thống lĩnh hai Quân đoàn chống lại kẻ địch, nhưng chỉ như trứng chọi với đá. Huống hồ Đế Quốc Thiên Long còn có đội quân tiếp viện. Là một cường quốc ở phía Đông, quân đội của Đế Quốc Thiên Long làm người khác phải khiếp sợ. Đội quân một trăm năm mươi vạn người chỉ là đội đi đầu, phía sau còn có đến hơn hai trăm vạn quân đang tập hợp, đe dọa rất lớn đến Gia Lam. Gia Lam đành phải điều động năm Quân đoàn ở vùng biên ải Bất Diệt Hoàng Triều đến chống lại Đế Quốc Thiên Long. Vì thế bọn họ không thể không rút quân...

Vì thế biên cương lúc này rất an toàn. Là Nguyên soái của phương Bắc, Bạch Khởi có thể nói là nhàn cư vì bất thiện. Lần này về Đế Đô cũng chẳng có việc gì. Hắn không hề sốt sắng vì lần này về cũng chỉ là liên lạc với các quý tộc khác rồi gặp mặt Lý Tự Minh. Còn Bối Túc Tư và Lý Tầm Hoan thì không cần phải nói. Hai cái tên vô lại đó chỉ cần gặp mặt nói chuyện là xong.

oOo

Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, theo sau Bạch Khởi là mười mấy vệ binh mặc thường phục. Hai vị Độc Cô Chiến Thiên và Lưu Dịch Tư cùng Ảnh Nguyệt cũng đi cùng. Là một Nguyên soái của Đế Quốc, lãnh chủ của một vùng, con cháu của một gia tộc nhất nhì tại Đế Quốc, có thể nói Bạch Khởi là vua một phương. Thủ hạ dưới trướng của hắn có đến ba nghìn. Cả đội người ngựa cùng lên đường sẽ dễ bị phát hiện. Vì thế hắn chỉ dẫn mấy chục vệ binh đi đường khác đến Đế Đô. Mấy chục người chậm chậm rời khỏi thành hướng về Đế Đô xa xôi.

Đang lên đường, chợt từ phía xa có tiếng vó ngựa vọng tới. Mấy chục kỵ binh tay cầm binh khí tiến về phía Bạch Khởi.

- Đứng lại! Các người là ai?

Vài kỵ binh trong số đó phi đến trong nháy mắt, chặn đầu chiến mã, rút binh khí hướng về phía toán người của Bạch Khởi, vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo.

Vệ binh của Bạch Khởi lập tức phòng bị, tuy chưa ai rút binh khí nhưng tất cả đều đặt tay vào kiếm. Độc Cô Chiến Thiên đứng cạnh xe ngựa, bước lên trước Lưu Dịch Tư, tư thế sẵn sàng xông lên trước.

Đúng lúc đó giọng Bạch Khởi vang lên:

- Chiến Thiên... Đợi đã... không được làm bừa, cho người đi hỏi bọn họ là ai, rốt cục có chuyện gì? Chúng ta chỉ đến chơi, không phải đến gây phiền phức...

Độc Cô Chiến Thiên gật đầu, rồi đưa mắt nhìn một vệ binh đứng cạnh. Tên vệ binh lạng người một lát rồi ngay lập tức bước lên phía trước, hướng về phía kỵ binh chấp tay nói:

- Các vị đại nhân... chúng tôi là thương nhân đi qua vùng này đến Đế Đô... các ngài có việc gì không?
- Thương nhân đến Đế Đô ư? Hừ... nơi này không được qua... Thiếu gia La Tát của bọn ta có việc cần làm phía trước, các ngươi hoặc là ở đây đợi... không thì... rút hết cho ta. Tránh đường...

Tên kỵ binh kêu lên một tiếng rồi lạnh lùng nói.

- Điều này... Xin đại nhân giúp cho... chúng tôi quả thật có việc gấp cần nhanh chóng đến Đế Đô, mong ngài nể mặt...

Tên vệ binh này cũng là người khéo nói, biết Bạch Khởi không muốn phiền phức nên nói rất nhẹ nhàng, cho dù đối phương buông ra những lời rất ngạo mạn. Vệ binh ngay lập tức ném vài Kim tệ về phía trước.

Tục ngữ nói, vuốt mặt cũng phải nở mũi. Dù sao tên vệ binh này cũng là thân binh của Bạch Khởi – thân binh của Bắc phương Nguyên soái. Nếu binh thường hấn cũng chẳng xem bọn kỵ binh kia ra gì, nhưng vì không muốn gây phiền phức, vệ binh đành lựa lời nói với đám kỵ binh.

Nhìn thấy tiền vàng, mắt tên kỵ binh chỉ huy sáng rực lên, từng từng cười nhặt lấy tiền, nhìn vệ binh của Bạch Khởi và nói:

- Thế mới thức thời chứ... Đại nhân ta cũng là người thấu tình đạt lý. Các người mau đi đi... Nhưng phải nhớ lấy... dù xảy ra chuyện gì cũng coi như không thấy, nếu không người đen đuôi là các người đấy. Đến lúc đó đại nhân ta cũng không cứu được các người đâu.
- Đại nhân, chúng tôi nhất định sẽ đi nhanh... tuyệt đối không gây phiền phức cho các ngài...

Vệ binh mỉm cười, lập tức quay lại báo cáo. Cả toán kỵ binh lần lượt tránh ra, để Bạch Khởi cùng thuộc hạ đi qua.

Toán người của Bạch Khởi chậm chậm bước qua. Đám kỵ binh lập tức khóa đường lại. Bạch Khởi cũng chẳng thèm để ý đến bọn chúng, thật ra là vì không muốn phiền phức, nếu không cao thủ bên cạnh Bạch Khởi chỉ cần một người cũng đủ để giết chết bọn chúng. Không phải vì đột nhiên hấn mềm lòng, chẳng qua vì hấn không muốn giết người, ảnh hưởng đến tâm trạng mình.

Nhưng bọn Bạch Khởi vừa đi được mười phút thì có tiếng hô giết vang lên bên tai. Phía bên phải của thôn trang trước mặt bốc cháy. Rất nhiều người già trẻ nhỏ kêu la than khóc. Các cô gái cũng kêu la thảm thiết. Có đến vài trăm kỵ binh đang giết chóc dã man. Vô số người già và trẻ nhỏ lần lượt gục chết, những thanh niên trẻ tuổi cũng chịu chung số phận. Tuy mỗi người bọn họ đều ra sức phản kháng nhưng một bên là những nông dân bình thường, một bên là bọn kỵ binh chuyên nghiệp, mũ giáp kín từ đầu đến chân, chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá.

Trong phút chốc tất cả đã bị giết sạch. Trên thân thể mỗi người đều có vô số thương tích. Trong khi đó, tên quý tộc trẻ tuổi đứng cạnh nhìn cảnh tượng đó cười hả hê, vẻ mặt đầy hứng khởi.

Chốc chốc tên quý tộc đó lại sai đám binh sĩ tàn sát, chỉ đạo bọn chúng giết người như thế nào. Cảnh tượng đó chẳng khác gì dưới địa ngục. Quân của Bạch Khởi đi qua mà không có chút phản ứng nào. Cảnh tượng thế này bọn họ nhìn quá quen rồi. Hơn nữa bọn họ là những binh lính tinh nhuệ, nếu Bạch Khởi không hạ lệnh thì bọn họ quyết không có hành động gì, cho dù bọn họ đã thấy rất chướng mắt rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Bạch Khởi đang ngồi trên xe ngựa nghe thấy những âm thanh đó liền hỏi. Vừa nói vừa mở rèm cửa nhìn ra, mặt bỗng biến sắc bởi cảnh tượng mạng người bị coi như cỏ rác trước mắt.

- Giết chết bọn chúng... Đem tên quý tộc kia lại đây cho ta.

Bạch Khởi lạnh lùng nói. Vừa dứt lời thì mấy chục vệ binh xông lên phía trước. Độc Cô Chiến Thiên và Ảnh Nguyệt cũng xông lên phía đám kỵ binh.

- Giết...

Trong nháy mắt vệ binh của Bạch Khởi giết sạch từng tên kỵ binh, còn tên quý tộc trẻ tuổi thì bị bắt lại... Đám kỵ binh đó cùng lắm có hai ba trăm tên, tất cả đều là quân thủ bị địa phương, đối phó với dân thường còn được, chứ người của Bạch Khởi lại ở một đẳng cấp khác. Bọn họ tất thấy là quân tinh nhuệ ngoài biên ải, đã trải qua hàng trăm trận chiến. Chưa kể đến Đẩu Tông Độc Cô Chiến Thiên và cao thủ cấp Đẩu Linh Ảnh Nguyệt. Quét sạch đám kỵ binh này dễ như trở bàn tay.

Chỉ tiếc rằng quân của Bạch Khởi hành động hơi muộn, số dân thường kia chết cũng đến hơn một nửa. Đàn ông hầu như đã bị giết hết, chỉ còn lại người già trẻ con, và những thiếu nữ đã bị cưỡng hiếp. Cả thôn trang cháy rừng rực như một ngọn đuốc.

- Thả ta ra... Các người mau thả ta ra. Nếu không ra sẽ giết hết các người.

Tên quý tộc trẻ tuổi dù đã bị bắt nhưng không hề tỉnh ngộ. Hắn bị Độc Cô Chiến Thiên tóm gọn trong tay nhưng không một chút sợ hãi. Không thể không nói tên này cũng có gan. Có thể nhà hắn có thế lực nên mới có cái gan ấy. Nhưng đối với Bạch Khởi hắn đúng là một tên ngốc.

Hắn được dẫn tới trước mặt Bạch Khởi, lớn tiếng nói:

- Người là ai? Lũ khốn nạn các người dám bắt ta ư? Các người có biết ta là ai không? Lẽ nào không muốn sống nữa à?

Tên quý tộc trẻ tuổi đứng lên, vênh váo tự đắc đứng trước mặt Bạch Khởi hét lớn. Bộ dạng hắn như đang đòi Bạch Khởi đến cầu xin... Từ trước đến giờ những người bị hắn ức hiếp cuối cùng đều phải quỳ dưới đất van lạy hắn tha cho... Hắn... đã thành thói quen rồi.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

217. Chương 210

Bạch Khởi từ xe ngựa bước xuống, lạnh lùng nhìn tên quý tộc trẻ tuổi trước mặt, thoáng nhìn Độc Cô Chiến Thiên, thấp giọng nói:

- Cho hắn hiểu tình hình hiện nay là thế nào...

Độc Cô Chiến Thiên nhận lệnh, thanh kiếm đen vút lên một tiếng, trong chớp mắt một ngón tay của tên quý tộc đứt lìa. Độc Cô Chiến Thiên ra tay nhanh đến nỗi đối phương không hề cảm giác gì. Trong nháy mắt chỉ thấy ngón tay rơi trên mặt đất.

- Á...

Tên quý tộc trẻ tuổi rên lên một tiếng thảm thiết, ôm lấy ngón tay kêu như lợn bị chọc tiết, dòng máu tươi nhuộm đỏ đôi bàn tay hắn.

- Thế nào? Bây giờ hiểu tình hình rồi chứ?... Cho ta biết tên ngươi là gì?

Bạch Khởi lạnh lùng nói, coi như không nhìn thấy bộ dạng thảm hại của tên quý tộc.

- Dạ... hiểu... tôi tên là La Tát... La Tát Lan Uy...

La Tát lấp ba lấp bắp nói, mặt đầy vẻ sợ hãi.

- La Tát Lan Uy à? Người là người ở đâu mà cả gan như vậy... Trong lãnh địa của Đế Quốc mà dám giết người bừa bãi, có biết là tội gì không?

Bạch Khởi nói giọng đầy sát khí.

- Tôi... Tôi không biết... Tôi chỉ là... thấy rất thú vị... Lần sau sẽ không dám thế nữa.

La Tát vô cùng sợ hãi, khác hẳn với vẻ ngạo mạn lúc nãy. Bởi hắn biết người đứng trước mặt đang uy hiếp hắn, thậm chí có thể giết chết hắn.

- Ha ha... Vậy sao? Không dám nữa à, cho ta biết, người giúp đỡ ngươi là ai? Phụ thân ngươi tên gì?

Bạch Khởi mỉm cười nói.

- Phụ thân tôi là Thành chủ Dạ Nguyệt Thành này... Chính phụ thân là người tôi dựa vào.

La Tát không dám giấu diếm nửa lời. Hắn bây giờ cũng không có gan ấy. Chỉ cần một lời của Bạch Khởi hẳn có thể mất thêm một ngón tay nữa.

- Vậy sao? Thành chủ Dạ Nguyệt à? Vậy người đi đi... việc hôm nay coi như xong.

Bạch Khởi vừa nói vừa vẫy tay ra lệnh cho người thả La Tát ra. La Tát mừng thầm trong bụng, ngay lập tức bỏ chạy, tìm một con ngựa rồi phi như bay, còn nhanh hơn cả vận tốc của hỏa tiễn.

La Tát chạy được vài trăm mét thấy không có ai truy đuổi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn quay về phía Bạch Khởi, giọng đầy vẻ khinh thường:

- Hừ... Tưởng các người lợi hại thế nào, nghe tên phụ thân ta đã sợ mất mật rồi hả?... Các người dám giết chết hơn một trăm thuộc hạ của ta, lại còn chặt đứt một ngón tay của ta. Chuyện này ta không cho qua dễ thế đâu. Cứ đợi đấy xem...

Tất nhiên La Tát chỉ nói rất nhỏ, đủ để mình hắn nghe thấy. Tuy đầu óc hắn chẳng thông minh gì, nhưng cũng không ngu đến mức để người của Bạch Khởi nghe thấy.

- Chủ nhân... Sao người lại tha cho hắn dễ như thế? Nếu để hắn đi...

Ảnh Nguyệt nói không nhịn được thốt lên. Dù sao cũng là phụ nữ, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt không tránh khỏi phần nộ. Hạng người như La Tát nàng không hề muốn tha cho.

- Ha ha... Thả con săn sắt bắt con cá rô. Đối với hạng người như hắn chúng ta không phải nôn nóng. Cha hắn là Thành chủ Dạ Nguyệt Thành. Bình thường ta chẳng có lý do gì đến chỗ hắn. Tuy rằng ta có quyền cũng như có bản lĩnh tìm hắn, nhưng điều đó chẳng có lợi gì cho ta. Nhưng cái tên La Tát đó một khi đã quay về nhất định không cam tâm... Chúng ta chẳng cần đi đâu, cứ đến thẳng Dạ Nguyệt Thành, địa bàn của bọn họ. Bọn chúng chắc giờ cũng có hành động rồi. La Tát không đối phó chúng ta mới lạ, dù sao ta cũng đã chặt một ngón tay của hắn...

Bạch Khởi mỉm cười nói. Trong lòng ắt hẳn đã có tính toán gì đó, e rằng sự kiện này không dễ cho qua như vậy.

Nói xong Bạch Khởi thoáng nhìn một thân binh bên cạnh, hạ lệnh:

- Mang theo lệnh bài của ta, đến nơi đóng quân gần đây điều động binh mã. Ta nhớ là ở đây có một Quân đoàn. Nói với bọn họ đêm nay vào thành, có kẻ tấn công ta.

- Rõ...

Thân binh đó nhận lệnh bài, dẫn theo năm sáu người cưỡi ngựa rời khỏi, trên người còn mang theo bản đồ, đi về phía doanh trại phía xa.

Còn Bạch Khởi đi về phía Dạ Nguyệt Thành cách đó chừng mấy chục mét. Lúc vào thành toán người của Bạch Khởi tỏ ra rất cao ngạo, ai nấy đều uy phong凛凛, lại còn vừa đi vừa phát vung tiền. Dạ Nguyệt Thành không lớn, vì thế đi đến đâu cũng gây chú ý. Sau cùng bọn họ dừng chân tại một khách điểm... Như thế La Tát muốn tìm đến cũng chẳng khó khăn gì.

oOo

Bọn Bạch Khởi vừa dừng chân thì người của La Tát đã biết tin. Một tên người hầu trong phủ Thành chủ vội vàng đến phòng của La Tát, quỳ xuống nói:

- Thiếu gia, người ngài muốn tìm đã thấy rồi. Bọn chúng đã vào thành bây giờ đang ở trong khách điểm lớn nhất...

Tên nô bộc mặt quần áo xám ngoét, mắt la mày lém, nhìn cũng biết là bọn chó săn chuyên nghiệp. Mặt hắn đầy vẻ hớn hở nhìn La Tát ngồi đó, bàn tay quần băng, trông hắn như một con chó đang đợi chủ thưởng cho.

- Tìm thấy rồi ư? Tốt lắm... Bọn chúng còn dám vào thành?... Người đâu, bảo vệ binh đóng chặt bốn cổng thành, sau đó bao vây khách điểm... ta phải giết hết bọn khốn kiếp đó.

La Tát đập tay xuống bàn quát lớn. Đây đúng là cơ hội ngàn vàng để hấn trả thù. Dạ Nguyệt Thành là địa bàn của hấn, cha hấn lại là Thành chủ. Hấn có thể tùy ý điều động quân binh trong thành.

Dứt lời La Tát đứng dậy dẫn theo tên người hầu. Hấn muốn tận mắt nhìn thấy bọn Bạch Khởi chết như thế nào. Nhưng La Tát sực nhớ đến sự lợi hại của Độc Cô Chiến Thiên, và ánh mắt căm phẫn của Ảnh Nguyệt, hấn ngấp ngừng một lát rồi nói:

- Chúng ta khoan hãy đi, phải đi tìm cao thủ trước đã... Phụ thân ta nuôi vài tên cao thủ đã nhiều năm rồi, vẫn chưa dùng đến. Ta đi gọi bọn chúng về phòng bắt tróc.

Nói đoạn La Tát liền đi tìm người ngay. Một canh giờ sau, gần hai nghìn Thành Vệ Quân ồ ạt kéo tới khách điểm, trong nháy mắt đã bao vây khách điểm, chặt đến nỗi một con ruồi cũng không bay lọt. La Tát cũng đã dẫn vài cao thủ đứng sau, về mặt đầy hận thù nhìn về phía khách điểm.

- Lũ cặn bã... Các người ra đây cho ta.

La Tát hồng hách quát lớn, ra vẻ ta đây Thiên hạ vô địch... Tất nhiên đây chỉ là tự hấn thấy oai, còn trong mắt người khác hấn chẳng khác nào một con rùa rụt cổ. Nếu có bản lĩnh thật sự hấn sớm đã đứng lên phía trước rồi.

oOo

- Đại nhân... bọn chúng đến rồi.

Một thân binh cung kính nói với Bạch Khởi. Hấn vẫn ung dung uống trà. Quân của Bạch Khởi đã theo hấn Nam chinh Bắc chiến, chẳng lẽ lại sợ bọn rác rưởi ngoài kia sao? Bọn họ vốn chẳng thèm để ý đến bọn chúng, huống hồ... đối phó với bọn này chỉ cần một mình Độc Cô Chiến Thiên cũng đủ rồi.

- Đến rồi à? Ha Ha, bảo Chiến Thiên và Ảnh Nguyệt chặn bọn chúng lại. Kẻ nào bước qua cửa lớn, giết, không để chúng bước vào. Còn một canh giờ nữa người của ta sẽ đến. Trong lúc đó, không được để chúng rời khỏi, cũng không được để chúng làm phiền ta.

Bạch Khởi ngồi đó, mỉm cười, nhắc chén trà nhấp một ngụm rồi hướng mắt ra ngoài.

Bạch Khởi vừa hạ lệnh thì Độc Cô Chiến Thiên đã một mình cầm kiếm đứng chặn trước cửa, nhìn toán quân ba nghìn tên trước mặt lạnh lùng nói:

- Kẻ nào bước qua vạch này đều phải chết...

Thanh kiếm trong tay hấn roẹt một đường màu xanh. Trên mặt đất xuất hiện một vạch sâu. Những kẻ bước qua vạch trong nháy mắt bị Độc Cô Chiến Thiên chém chết, lần lượt ngã xuống đất.

Những kẻ xung quanh lần lượt rút lui. Bọn chúng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Một nơi nhỏ bé như Dạ Nguyệt Thành bình thường làm sao có cao thủ cấp Đấu Tông xuất hiện. Dù có cũng chẳng mấy ai tùy tiện xuất chiêu ở đây. Huống hồ Thành Vệ Quân của Đế Quốc vốn chưa hề trải qua chiến trận, ngày thường cũng không luyện tập chiến đấu, cùng lắm bọn chúng chỉ có thể bắt nạt dân thường. Còn với cao thủ như Độc Cô Chiến Thiên... bọn chúng nào dám?

Bọn vệ binh sợ hãi lùi ra sau. Mấy tên cao thủ bên cạnh La Tát mặt cũng trắng bệch. Hai tên Đấu Linh, một tên Đấu Sư, dù sao cũng được coi là cao thủ ở nơi này. Bọn chúng hiểu được đấu khí màu xanh kia là như thế nào, tuy đấu khí đó chỉ xuất hiện trong nháy mắt. Ất hẳn phải là cao thủ cấp Đấu Tông... Đối phương chỉ cần một kiếm cũng đủ giết chết chúng.

Về phần La Tát, hấn sớm đã trợn tròn mắt. Lúc đầu hấn chỉ nghĩ Độc Cô Chiến Thiên lợi hại, nhưng không ngờ lại đến mức này. Nhưng nhìn ba cao thủ bên cạnh và ngàn quân lính trước mặt, hấn mới yên tâm quát lớn:

- Các người đứng đó làm gì. Lên cho ta... Bấm vào hấn ra cho ta.

Mấy chục tên lính dẫn theo một toán người ngựa hò hét xông lên. Con người là như vậy, có kẻ cầm đầu kích động là những kẻ còn lại cũng trở nên dũng mãnh hơn. Chỉ tiếc là lần này chúng đã gặp phải đối thủ quá mạnh. Độc Cô Chiến Thiên vẫn đứng đó, lên tên nào giết tên đó. Loáng một cái mấy chục tên đã hồn lìa khỏi xác. Bọn còn lại lần lượt rút lui về phía sau...

Những tên xung quanh đứng lặng người. Cho dù La Tát có thúc giục, đe dọa thế nào chúng cũng không dám xông lên. Có Độc Cô Chiến Thiên đứng đó, còn kẻ nào dám bước tới?

Vài canh giờ đã trôi qua, mặt trời đã xuống núi. Mặt trăng bắt đầu chiếu rọi trên mặt đất nhưng tình hình vẫn không có gì thay đổi. Dù La Tát giục đến cỡ nào cũng không ai dám xông lên, chỉ biết đứng đó cầm cự.

Chuyện lớn như vậy tất nhiên kinh động đến Thành chủ. Lúc đến nơi, lão Thành chủ đã cảm thấy La Tát quá lỗ mãng. Ông chần chờ một lúc, không biết phải làm sao. Muốn giúp con trai báo thù nhưng lại sợ kẻ địch hại mình. Kẻ địch quá lợi hại, một người có thể chặn vài nghìn tên lính. Cao thủ như vậy tìm mình báo thù thì đúng là phiền phức to. Lão Thành chủ chỉ còn biết đứng đó xem xét động tĩnh.

Đúng lúc đó, cửa thành bị đập đổ, hơn ngàn kỵ binh dẫn theo bộ binh từ bốn cổng thành xông vào. Trong nháy mắt đã tiến vào thành, đến chỗ của Bạch Khởi.

- Giết... giết...

Hơn vạn người hò hét xông lên. Bọn người của La Tát chưa kịp phản ứng đã bị vây tứ phía.

- Bỏ hết binh khí xuống, nếu không giết chết không tha.

Một viên tướng trung niên cưỡi ngựa bước lên trước, quát lớn vào toán Thành Vệ Quân Dạ Nguyệt Thành.

Một câu đã làm chấn động xung quanh. Toán Thủ Bị quân sợ đến mất mật, ngay tức khắc hạ hết binh khí, không dám có chút phản kháng. Tuy bọn chúng không biết người kia là ai, nhưng kẻ thúc thời mới là tuần kiệt, lúc này tốt nhất không nên làm hảo hán làm gì.

- Các ngươi là người ở đâu? Ta là Thành chủ Dạ Nguyệt Thành... Các ngươi có phải người của Đế Quốc không? Sao dám tùy tiện điều động binh mã, lại còn giết chết người của ta? Nếu không nói rõ lý do ta nhất định báo về Đế Đô...

Tuy chức Thành chủ không lớn bằng Tướng quân nhưng dù sao vẫn cùng một quốc gia. Tướng quân làm như vậy tất nhiên là sai, Thành chủ có quyền báo lên trên. Đương nhiên Thành chủ nói vậy cũng là để đối phương không làm bừa, tự giác rút lui là tốt nhất.

Chỉ tiếc rằng viên Tướng quân dường như không thèm để ý lời của Thành chủ:

- Báo lên trên ư? Ngươi mau báo đi! Người đâu... Bắt hết bọn chúng cho ta. Dạ Nguyệt Thành âm mưu tạo phản, ý đồ mưu sát Đại Nguyên soái... Bắt hết lại cho ta.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

218. Chương 211

- Cái... Cái gì...? Đại... Đại Nguyên soái?

Thành chủ mặt biến sắc, suýt chút nữa tự vả vào mặt mình. Y sớm đã nghĩ tới kẻ có nhiều cao thủ bên cạnh như vậy chắc hẳn không phải kẻ tầm thường. Đối phương đã chặt đứt một ngón tay của La Tát, lại còn khua chiêng gõ trống tiến vào địa bàn của mình, không phải là một nhân vật tầm cỡ mới lạ...

Chỉ có điều vị Thành chủ này không thể ngờ rằng đối phương lại là Đại Nguyên soái,... Y không biết nên làm thế nào...

Nhưng cho dù ông muốn làm gì thì cũng không được nữa rồi. Vị Tướng quân cưỡi chiến mã không cho ông cơ hội nói nửa lời, vẫy tay một cái tức thì vài trăm kỵ binh xông tới bao vây chặt toán Thành Vệ Quân. Cả Thành chủ, La Tát và toán vệ binh đều bị bắt quỳ rạp xuống đất. Mấy tên cao thủ tuy có khả năng phản kháng nhưng tình hình lúc này chẳng ai dám động thủ. Bọn chúng chỉ cần có chút động tĩnh thì chỉ còn nước hồn lìa khỏi xác mà thôi.

- Thuộc hạ Lâu Hoàn, Thống lĩnh Sư đoàn 4 Quân đoàn 15, tham kiến Nguyên soái. Thuộc hộ cứu giá chậm trễ, xin Nguyên soái lượng thứ.

Lâu Hoành xuống ngựa, cung kính quỳ xuống nói. Lâu Hoành không phải là thuộc hạ của Bạch Khởi. Quân đoàn 15 là dưới trướng của Nguyên soái Kham Tát Tư. Với thân phận của mình, tuy Bạch Khởi không thể điều động cả một Quân đoàn, nhưng một Sư đoàn thì lệnh bài của hắn cũng đủ để điều động, nhất là lại vào lúc cấp bách thế này. Lâu Hoành hay tin, ngay tức khắc dẫn binh mã đến Dạ Nguyệt Thành bao vây bọn người của La Tát.

- Ừm... Mau đứng lên, lần này đa tạ người. Giúp ta báo với Quân đoàn trưởng rằng ta về tới Đế Đô sẽ có lời với Nguyên soái Kham Tát Tư.

Cửa lớn khách điểm bỗng mở toang, Bạch Khởi từ bên trong bước ra, nhìn Lâu Hoành nói.

Lâu Hoành nghe xong lặng người giây lát rồi nói đầy hứng khởi:

- Đa tạ Nguyên soái.

Bạch Khởi vốn là Bắc phương Nguyên soái, chỉ cần hắn về đến Đế Đô nói vài lời tốt đẹp với Nguyên soái Kham Tát Tư thì địa vị của Lâu Hoành cũng có thể thay đổi rồi. Lâu Hoành ngồi ở vị trí này đã ba năm, sớm đã muốn thăng tiến, chỉ có điều cơ hội vẫn chưa tới. Dù sao vùng này cũng nằm trong Đại Lục, nhiệm vụ chủ yếu của quân đội chỉ là ổn định trật tự và dẹp yên phiến loạn. Cơ hội tham gia chiến trận không nhiều, cơ hội thăng quan tiến chức do đó cũng ít đi. Đúng lúc này có câu nói của Bạch Khởi, con đường thăng tiến của Lâu Hoành như được trải thảm đỏ, hắn không vui mừng mới lạ.

- Đa tạ Nguyên soái.

Lâu Hoành quỳ đó muôn phần cung kính.

- Ừm... Cha con Dạ Nguyệt Thành Thành chủ điều động vệ binh bí mật tấn công Nguyên soái Đế Quốc, mưu đồ tạo phản, tội sống khó tha... Các người hiểu cả chứ?

Bạch Khởi lạnh lùng nói.

- Rõ... Thuộc hạ lập tức cho người giải chúng đến phủ Tổng Đốc.

Lâu Hoành không dám có chút chần chừ đáp lời Bạch Khởi, trong lòng sớm đã nghĩ cha con Dạ Nguyệt Thành chủ lần này khó thoát chết. Dù sao bọn chúng cũng đã đắc tội với một quý tộc quyền uy nhất nhì Đế Quốc. Chỉ cần chuyển lời đến Tổng Đốc, y tự khắc biết xử trí ra sao.

- Vậy ta cũng không làm mất thời gian nữa... Chiến Thiên, chúng ta đi thôi.

Bạch Khởi dẫn người từ từ rời khỏi. Đám kỵ binh tự động nhường đường. Việc ở đây hắn không cần phải bận tâm nữa, cha con La Tát lần này chết là cái chắc. Chắc hẳn chẳng có ai dám xin tha cho chúng.

oOo

Nửa tháng sau, đoàn người của Bạch Khởi đặt chân đến một sơn cốc ngay cạnh Đế Đô, tụ họp cùng đội quân ba nghìn người. Hắn khoát vào bộ quân trang màu đỏ sẫm, oai phong lẫm liệt cưỡi lên chiến mã. Hơn ngàn chiến mã theo sau gầm hí vang trời. Cả đoàn người tiếp tục tiến về Đế Đô.

Đám Thành Vệ Quân giữ cổng thành từ xa đã nhận ra đoàn người của Bạch Khởi. Tuy cổng thành Đế Đô cao vút, nhưng xung quanh đều là vùng đất trống trải. Huống hồ mấy nghìn chiến mã cùng phi nhanh làm bụi cuốn mịt mù, nếu đám vệ binh không phát hiện ra thì đúng là đáng chết.

Xung quanh Đế Đô đột nhiên xuất hiện hơn ngàn kỵ binh, đúng là không phải chuyện nhỏ. Vệ binh trong thành một mặt cấp báo lên trên, mặt khác nhanh chóng tập hợp quân ra phía cổng thành. Quả không hổ là Đế Đô Thành Vệ Quân, vèn vèn có vài phút đã tập hợp được ba vạn quân, cầm sẵn binh khí, chỉ chờ lệnh của Thống lĩnh là sẵn sàng xông lên.

- Đứng lại! Các người ở đâu đến?

Đoàn người của Bạch Khởi vừa đặt chân đến thì bị từng đội vệ binh bao vây chặt lấy.

- Tất cả tránh ra cho ta, bọn ta là binh lính của Bắc phương Nguyên soái, đám vệ binh các người làm vậy là có ý gì. Người ta vẫn nói Thành Vệ Quân là phế vật, trước đây ta không tin... có điều bây giờ thì không thể không tin... Các người không chỉ là phế vật mà còn là một lũ ngu. Còn không mau tránh ra cho ta.

Một thân binh lớn tiếng nói. Bây giờ không phải là lúc Bạch Khởi cải trang vi hành nữa, hắn có thể cho thân binh của mình ra oai một chút. Ai chẳng biết Thành Vệ Quân khó đối phó nhất, mà cha của Bạch Khởi Bạch Kinh Thiên lại là Thống soái Cẩm Vệ Quân trong thành. Tuy không trực tiếp lộ diện, nhưng Bạch Khởi cũng muốn dạy dỗ chúng vài câu.

Đám Thành Vệ Quân xung quanh nhìn nhau, không biết nói gì, đành nhường đường. Rốt cục có chuyện gì đám tiểu tốt không rõ lắm, nhưng những tên Thống lĩnh thì hiểu cả. Bởi uy danh của Bạch Khởi đã vang tới tận Đế Đô, bọn chúng sao dám đắc tội. Đến Quân đoàn trưởng của bọn chúng gặp cũng phải nể mặt ba bốn phần.

Tuy đám Thành Vệ Quân trong lòng vô cùng tức giận nhưng cuối cùng vẫn phải nhường đường. Dù sao Bạch Khởi cũng không phải là người bọn chúng có thể đắc tội được...

Bạch Khởi ngồi trên chiến mã không nói lời nào, dẫn quân tiến vào trong thành, mặc kệ ánh mắt đầy sát khí của đám Thành Vệ Quân.

oOo

Sau khi vào thành Bạch Khởi không về nhà vội mà cho quân lính giải tán rồi đến yết kiến Hoàng Đế. Một tổng binh Nguyên soái về kinh nếu không đi yết kiến Hoàng Đế đầu tiên, e rằng người khác sẽ nghĩ có ý đồ khác.

Bạch Khởi dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên đến cửa Hoàng cung. Lúc Bạch Khởi đang định bước vào thì đột nhiên có ba bóng người xuất hiện. Lý Linh, Lý Tầm Hoan cùng với Bối Tác Tư đứng trước mặt Bạch Khởi, dường như đã sớm có sự chuẩn bị, chờ sẵn ở đây. Thật ra cũng không phải bọn họ ngày ngày đều đợi ở đây, chỉ là sau khi nhận được tin Bạch Khởi vào thành, bọn họ tức khắc chạy tới. Không thể xem thường tốc độ truyền tin của Lan Lăng Gia và Hoàng thất. Chỉ cần trong Đế Đô cho dù là một con chuột chui vào bọn họ cũng biết chứ đừng nói là Bạch Khởi.

Bạch Khởi xuống ngựa, Độc Cô Chiến Thiên cũng xuống theo. Hắn mỉm cười ôm lấy ba người bọn họ. Lúc chuẩn bị rời khỏi còn nghe thấy tiếng cười của Bối Tác Tư:

- Ha ha... Lần này về đã thành Nguyên soái rồi, ta thật sự không ngờ tới, ha ha... Có cơ hội nhớ dẫn ta tới doanh trại... Ta cũng muốn làm Tướng quân, cho cha ta hết nói ta không có tiền đồ...

- Đến doanh trại ư?... Người tưởng làm lính dễ lắm sao. Người ở đẳng cấp nào mọi người đều rõ cả. Ở Đế Đô còn có thể tung hoành chứ ra chiến trận thì chỉ có làm mồi cho địch thôi. Người cứ ngoan ngoãn ở Đế Đô làm đại thiếu gia của Lan Lăng Gia, sau này thừa kế vương vị của cha người. Người cũng là Vương tử, chui đầu vào chỗ nguy hiểm làm gì? Ha ha... Bạch Khởi à, lần này người lập công to rồi, lát nữa gặp Phụ hoàng ta xong người phải thiết đãi bọn ta đấy... Lần trước ở Bạch Vân Thành người dễ dàng đối phó ta, lần này không có chuyện đó đâu.

Lý Tầm Hoan giữu cột Bối Tác Tư, rồi quay sang nói với Bạch Khởi.

- Được, Bách Hoa Viện... Ta mời các huynh đến đó.

Bạch Khởi mỉm cười. Với hắn lúc này tiền bạc không thành vấn đề. Tuy giá ở Bách Hoa Viện không hề thấp nhưng đối với hắn chẳng đáng là bao.

- Bách Hoa Viện à? Ôi ôi... Cái đó... tới Đắc Nguyệt Lâu đi... Chúng ta nên đi uống rượu thì hơn...

Bối Tác Tư lén nhìn Lý Linh bên cạnh rồi nói.

Về mặt tươi cười của Lý Tầm Hoan bỗng trở nên cổ quái, nhìn Bạch Khởi nói:

- Đúng thế... Đúng thế... Chúng ta tốt nhất nên đến...

- Đến Bách Hoa Viện đi, Bạch Khởi đại ca, đệ chưa từng tới đó... Huynh cứ đi trước đi, Bệ hạ còn đang đợi huynh... bọn đệ ở đây đợi huynh.

Lý Tầm Hoan chưa nói hết câu đã bị Lý Linh cướp lời. Nói xong còn kéo Bạch Khởi đẩy vào trong.

Bạch Khởi lắc đầu không nói lời nào đi vào trong. Độc Cô Chiến Thiên dắt kiếm theo bên cạnh. Mấy tên vệ binh dẫn Bạch Khởi vào, một tên khác vội chạy vào báo với Lý Tự Minh. Hắn đứng ngoài đợi Lý Tự Minh triệu kiến. Còn về Độc Cô Chiến Thiên... Một Đội trưởng Đội cận vệ tất nhiên không được vào... Nhưng danh tiếng Độc Cô Chiến Thiên đã vang tới tận đây. Hắn muốn theo cạnh Bạch Khởi cũng chẳng ai dám cản, cho dù là Hoàng Đế Lý Tự Minh.

- Đứng lại,... Người không được vào...

Bình thường thì chẳng ai dám chặn Độc Cô Chiến Thiên. Nhưng có hai thị vệ mới thấy Chiến Thiên mang theo binh khí hùng hổ bước vào, còn ngạo mạn hơn cả Nguyên soái Bạch Khởi. Hai tên thị vệ thấy chướng mắt liền chặn Chiến Thiên lại. Bọn chúng cũng là làm đúng chức trách...

Hai tân binh vừa dứt lời thì những thị vệ khác tức thì đổ mồ hôi lạnh, vội vàng kéo hai tên không biết sợ kia lại, rồi gượng cười nói:

- Không có vấn đề gì... Độc Cô thiếu gia... mời ngài vào...

Nói xong đám thị vệ lùi ra sau. Hai tên tân binh muốn phản kháng nhưng bị mười mấy thị vệ khác chặn lại. Độc Cô Chiến Thiên lạnh lùng nhìn bọn chúng, không nói lời nào bước thẳng vào cung điện.

Đợi Độc Cô Chiến Thiên vào trong, Đội trưởng Đội thị vệ bước tới, không nói không rằng ‘bốp, bốp’ cho hai tên tân binh một cái bạt tai:

- Các người chán sống cũng đừng liên lụy đến ta chứ. Đụng chạm ai không đụng lại đi đắc tội với lão gia đó... Các người mau cút cho ta... Trước đây từ đâu tới mau cút về nơi đó...

- Thôi, thôi, Đội trưởng... bọn chúng cũng không nhận ra... Xin ngài bớt giận. Dù sao cũng không xảy ra chuyện gì. Lão gia đó chắc cũng không tính toán với chúng ta... Đội trưởng đại nhân ngài từ bi đại lượng, lần này tha cho bọn chúng đi...

Một thị vệ già bước lên trước nói. Bình thường hai tân binh đó cũng không tội, tuy lần này hành động lỗ mãng, nhưng vẫn chưa phải tội lớn, vì thế lão thị vệ đó mới ra mặt nói đỡ.

Đội trưởng nghe xong gật gật đầu, lạnh lùng nhìn hai tên tân binh rồi quay người đi. Hai tên tân binh đứng ngây người ra, đến giờ vẫn mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, liền hỏi nhỏ:

- Đại ca... Người lúc nãy là ai? Sao Đội trưởng đột nhiên lại tức giận thế?

- Là ai ư? Hừ... Người không thể đắc tội nhất ở Đế Đô này... Độc Cô Chiến Thiên... Người biết không?... Biệt hiệu Thần quỷ chó gần, ai đến gần chỉ có chết mà thôi... Vị lão gia này, Bệ hạ đã cho đặc quyền ‘giết người vô tội’, hần mà không vui có thể giết toàn bộ chúng ta cũng chẳng có tội gì... Hôm nay nếu không phải tâm trạng hần tốt thì đã giết hết chúng ta rồi... Người sớm đã về châu Diêm Vương rồi...

Lão thị vệ hỗn hển nói, không thềm để ý đến hai tên tân binh kia nữa.

oOo

Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên bước vào thư phòng trong nội viện Hoàng cung – một căn Ngự thư phòng của Lý Tự Minh. Tuy đang là mùa đông lạnh giá nhưng bước vào phòng lại vô cùng ấm áp. Lò sưởi ở hai bên góc sưởi ấm cả căn phòng. Lý Tự Minh đang ngồi trên ghế rồng, hai lão thái giám đứng bên cạnh, những người xung quanh đều được cho lui hết. Bạch Khởi cũng bảo Chiến Thiên đứng ngoài cửa đợi, một mình bước vào phòng.

- Vi thần Bạch Khởi tham kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Bạch Khởi quỳ xuống muôn phần cung kính nói với Lý Tự Minh.

- Ha Ha... Bạch Khởi người đến rồi à... Mau đứng lên. Ở đây không có người ngoài, người không cần phải đa lễ. Ha ha... Thế nào? Thời gian vừa rồi mọi việc tốt cả chứ? Các người đánh trận vất vả rồi?

Được tin Bạch Khởi tới, Lý Tự Minh liền đặt bản tấu xuống. Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho lão thái giám bên cạnh. Lão thái giám liền mang tới một chiếc ghế cho Bạch Khởi ngồi.

Bạch Khởi nay đã là Bắc phương Nguyên soái, thân phận dưới một người mà trên vạn người. Lúc này Lý Tự Minh đối với Bạch Khởi như thúc phụ với cháu trai. Điều đó làm hắn thấy vô cùng dễ chịu.

- Khởi bẩm Bệ hạ, những ngày qua của vi thần cũng không tồi. Sống trong quân ngũ tuy gian khổ, nhưng lãnh binh đánh trận đúng là rất thú vị. Những người trong quân ngũ đều xem nhau như huynh đệ. Khi thắng trận cùng nhau uống rượu ăn thịt, vô cùng sảng khoái. Vi thần rất thích cuộc sống như thế. Cho đến lúc này không thấy khổ cực gì cả, chỉ có điều nhìn thấy binh lính của mình tử nạn, trong lòng rất khó chịu. Dù sao họ cũng là thuộc hạ của thần, là con dân của Đế Quốc, họ... đều là những hảo hán...

Bạch Khởi đáp lời Lý Tự Minh, lời nói đượm chút tiếc thương.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

219. Chương 212

- Người nói không sai. Những binh sĩ đó đúng là khiến người ta phải đau lòng. Ta cũng đã từng cầm binh đánh trận, binh sĩ của ta cũng đã từng hy sinh cho Đế Quốc, ta cũng từng rất đau lòng, ta rất hiểu tâm trạng của người. Thân là một Tướng quân, phải chứng kiến binh lính của mình ngã xuống đúng là làm khó cho người rồi... Có điều người phải hiểu Đế Quốc muốn hưng thịnh không thể tránh khỏi chiến tranh. Có người nói chiến tranh là sự kéo dài của chính trị, ta thì lại nghĩ chiến tranh là chỗ dựa cho chính trị. Tuy có rất nhiều người đã hy sinh, nhưng ta không thể không tiếp tục phát động chiến tranh. Người hiểu chứ?

Lý Tự Minh ngồi trên ghế rồng nói với Bạch Khởi, mặt đầy vẻ đau buồn. Một Hoàng Đế có nhiều điều phải lo lắng, nhưng không thể nói với ai. Lúc này Lý Tự Minh lại nói ra, chứng tỏ một điều ông đã coi Bạch Khởi là người một nhà...

Bạch Khởi vô cùng cảm động đáp lời Lý Tự Minh:

- Bệ hạ, điều này thần hiểu. Bệ hạ cũng đừng đau buồn, thần nghĩ các binh sĩ cũng hiểu nỗi khổ của người.
- Ừm... Người hiểu ta thì tốt... Ha ha... Bạch Khởi à, người rất thân với Tam nhi, ta cũng coi người như người nhà... ta có ba hoàng tử, nhưng Tam nhi là đứa ta xem trọng nhất... Tuy Thái tử là con trưởng nhưng... ta hy vọng sau này nếu có cơ hội người có thể giúp đỡ Tam nhi, dạy bảo nó cho tốt, được chứ?

Lý Tự Minh không hiểu sao lại nói ra những lời này. Tuy không đầu không cuối nhưng bên trong có ẩn ý cả.

Ý của Lý Tự Minh thật ra rất đơn giản, tuy Thái tử là Đại Vương tử, nhưng Lý Tự Minh lại yêu quý Tam Vương tử nhất, sau này rất có thể sẽ truyền ngôi cho Tam Vương tử. Bạch Khởi lại là một Đại Nguyên soái, ông muốn hắn giúp đỡ Tam Vương tử. Có xảy ra tranh ngôi đoạt vị, cũng nên toàn tâm toàn ý ủng hộ Tam Vương tử, cho dù phải trả giá thế nào.

Bạch Khởi thực tình không muốn tham gia cuộc chiến tranh cướp ngôi, bởi đã tham gia cuộc chiến tàn khốc này, nếu thắng lợi thì vinh hoa phú quý hưởng không hết, nhưng một khi thất bại thì đời đời không góc đầu dậy được. Hắn hiểu tâm ý của Hoàng Đế nhưng cũng không hy vọng dính dáng đến cuộc chiến này.

Thái tử hiện nay đã ba mươi lăm tuổi, từ nhỏ đã được phong Thái tử, địa vị cao dưới một người mà trên vạn người. Từ lâu Thái tử đã có nhiều người ủng hộ, hơn thế, những người này hiện đều giữ những vị trí quan trọng trong triều, muốn lật đổ bọn họ không phải việc dễ. Muốn truyền ngôi vị Thái tử cho Lý Tầm Hoan quả thật khó hơn lên trời. Đây cũng là lý do vì sao Lý Tự Minh vô cùng yêu quý Lý Tầm Hoan nhưng chưa thể cho hắn làm Thái tử.

Một khi Bạch Khởi tham gia cuộc nội chiến, có nghĩa là sẽ đối đầu với đa số quan viên trong triều. Cần có bản lĩnh và dũng khí cực lớn mới dám làm chuyện này. Hắn do dự một lát rồi cung kính đáp lời:

- Vi thần hiểu rồi, xin Bệ hạ an tâm. Thần và Tam Vương tử tình như thủ túc, dù có chuyện gì Bạch Khởi thà chết không tử nạn.

Quan hệ giữa Bạch Khởi và Lý Tầm Hoan không cần nói mọi người đều biết. Bạch Khởi sớm đã được coi là cùng phe với Lý Tầm Hoan, vì thế hắn cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác. Hiện giờ Lý Tự Minh vẫn đang

minh mất, nhưng một khi ông qua đời, kẻ mà đối phương muốn đối phó nhất là người nắm binh quyền bên phe của Lý Tầm Hoan – không ai khác chính là Bạch Khởi. Cho dù hắn có quy hàng đối phương thì chúng chưa chắc đã tin. Bởi ngay từ đầu Bạch Khởi đã chọn bên phe của Lý Tầm Hoan.

Vì thế Bạch Khởi chỉ chần chừ vài giây liền đáp lời Lý Tự Minh. Tuy hiện tại Lý Tầm Hoan thế đơn lực cô, quân đội chỉ có mình Bạch Khởi là chỗ dựa, bên chính trị thì có gia tộc của Bối Tác Tư ủng hộ, nhưng hai người bọn họ thế lực đều không tồi, chỉ cần cố gắng phát triển thì sau này tranh quyền đoạt vị cũng không phải là không thể.

- Ha ha ha... Tốt lắm... Quả nhiên ta không nhìn lầm người. Người khiến ta rất hài lòng. Người an tâm, ta quyết không để người và cái tên tiểu tử Lý Tầm Hoan phải một mình phấn đấu đâu... Ta sẽ dốc sức giúp đỡ Tam nhi, cả người nữa. Người cũng nên dốc sức phát triển thế lực của mình, giống như người đã làm với Hắc Y Quân ở vùng Hỗn Loạn Chi Địa. Bọn họ sau này là sự giúp đỡ rất lớn cho Tam nhi... Còn những kẻ đối nghịch với Tam nhi, người cứ tùy ý xử trí. Từ lúc Bất Diệt Hoàng Triều khôi phục, đã có không ít quý tộc cũ quay lại. Những kẻ không nên tồn tại cũng không cần để chúng phải sống. Người mau hành sự đi, ta sẽ ủng hộ người.

Lý Tự Minh vỗ tay vào thành ghế cười lớn, ánh mắt vô cùng hài lòng nhìn Bạch Khởi.

- Bệ hạ, thần biết tội...

Bạch Khởi nghe Lý Tự Minh nhắc đến Hắc Y Quân, tức thì toát mồ hôi lạnh vội quỳ xuống nói. Hắn vô cùng hối hận, đáng lẽ lúc đến vùng Hỗn Loạn Chi Địa không nên dùng tên Bạch Khởi. Bây giờ thì hay rồi, truyền cả đến tai Lý Tự Minh. Lúc đầu còn tưởng Lý Tự Minh nói mình là Sát Thần là nói đến việc mình làm ở vùng Hỗn Loạn Chi Địa, không ngờ Hoàng Đế còn nhắc cả đến Hắc Y Quân. Tuy Hoàng Đế không nói xử tội Bạch Khởi nhưng không có nghĩa là ông không để tâm.

- Biết tội? Ha ha... Người có tội gì vậy? Ta nói người vô tội tức là vô tội. Việc của Hắc Y Quân ta sớm đã biết rồi. Lúc đó ta đã không trách người chẳng lẽ bây giờ lại nuốt lời? Ta là người hẹp hòi như vậy sao?... Ha ha... Thật ra việc của Hắc Y Quân người làm rất tốt. Nơi đó đúng là rất loạn rồi, những tên cường đạo và phiến loạn đó, kẻ nào nên giết cứ giết, nếu không bọn chúng ở đó sao biết được đây là đất của Hoàng Đế? Bọn chúng sao biết sợ được? Người làm tốt lắm, ta rất hài lòng. Ta không những muốn người phát triển Hắc Y Quân mà còn cả bảy Quân đoàn phương Bắc của người. Sau này tất cả đều là trợ lực tốt nhất cho Tam nhi, cũng là cho ta... Hừ... cũng phải nhắc tới Thái tử đạo này càng ngày càng không an phận nữa rồi...

Lý Tự Minh cười lớn, nhưng vẫn có gì đó buồn bực. Xem ra đúng là Thái tử ngày càng khiến ông bất mãn.

Không thể không nói rằng Lý Tự Minh có phần thiên vị. Nhưng điều đó chưa chắc là điều không tốt. Bạch Khởi ngồi xuống ghế, không nói lời nào, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rằng quan hệ giữa Hoàng Đế và Thái tử đang rất căng thẳng.

Lý Tự Minh thoáng nhìn Bạch Khởi, trong lòng nghĩ chắc chắn hắn hiểu ý mình rồi mỉm cười nói khẽ:

- Đúng rồi... Người thấy tình hình chiến sự ở phương Bắc thế nào?

- Ý Bệ hạ là Gia Lam?

Bạch Khởi lặng người một lát rồi hỏi, có điều hắn đã chắc chắn ý Hoàng Đế muốn nói tới Gia Lam. Hắn cố ý hỏi lại là để có chút thời gian cho mình chuẩn bị, và cũng để thăm dò xem vì sao đột nhiên Hoàng Đế lại hỏi vấn đề này.

Bạch Khởi nghĩ... chẳng phải bây giờ Gia Lam đã lui binh rồi sao? Hơn nữa trong thời gian ngắn không thể uy hiếp đến Bất Diệt Hoàng Triều. Bởi thế lực của Đế Quốc Thiên Long vô cùng hùng mạnh. Theo tin báo mới nhất Đế Quốc Thiên Long đã xuất ba trăm năm mươi vạn quân, chia thành ba lộ đại quân tấn công Gia Lam, hiện đã phá được tuyến phòng ngự phía Bắc, chiếm lĩnh được ba tỉnh của Gia Lam, hơn nữa còn chưa có dấu hiệu dừng lại. Gia Lam đang dốc toàn bộ binh lực đối phó với Thiên Long. Con số thương vong mỗi ngày đều vượt quá vạn người. Gia Lam vốn đã điêu đứng vì chiến loạn liên tiếp. Lần này đúng là họa vô đơn chí. Chưa nói đến trận chiến này chưa rõ thắng bại, cho dù Gia Lam có chiến thắng thì chắc hẳn trong vài năm cũng không đủ lực tiến đánh Bất Diệt Hoàng Triều. Cả Bạch Khởi và Lý Tự Minh đều hiểu điều đó. Nhưng Lý Tự Minh đột nhiên gạn hỏi, Bạch Khởi thấy vô cùng khó hiểu.

- Ủm, không sai, ta muốn nói tới chính là Gia Lam. Người nghĩ thế nào?

Lý Tự Minh mỉm cười, yên lặng ngồi trên ghế đợi câu trả lời của Bạch Khởi.

- Điều này... Thứ cho thần nói thẳng, Bệ hạ có phải muốn tấn công Gia Lam? Hiện nay Gia Lam thế cùng lực kiệt, chúng ta tiến công lúc này quả là một cơ hội tốt. Có điều thần cho rằng Bệ hạ vẫn nên đợi, giờ chưa phải là lúc tấn công...

Bạch Khởi ngáp ngừng một lát rồi bình tĩnh nói.

- Ủm, ta quả thật muốn tấn công Gia Lam. Bọn chúng nhân lúc Đế Quốc chúng ta suy yếu mà dậu đổ bìm leo, quả thực đáng ghét. Mấy ngày nay, sứ giả của bọn chúng ở địa bàn của ta mà vẫn huênh hoang vênh váo, trên triều hoa chân múa tay không coi ai ra gì, làm ta tức muốn chết. Bây giờ Gia Lam gặp nguy, ta phải cho chúng biết thế nào là lễ độ, cho chúng biết Bất Diệt Hoàng Triều ta không dễ bắt nạt... Người nói... bây giờ không phải lúc tấn công ư, vì sao thế?

Lý Tự Minh mặt đầy phẫn nộ, nhưng rồi lại bình tĩnh lại nhìn Bạch Khởi. Ông cho rằng đây quả thực là cơ hội trời cho, nếu bây giờ tấn công Gia Lam chắc chắn chúng không gượng dậy được.

- Tâu Bệ hạ, theo lẽ thường mà nói đây quả là một cơ hội tốt. Gia Lam và Thiên Long chuẩn bị giao tranh, mà Thiên Long đang chiếm ưu thế. Có điều người đừng quên Gia Lam tuy suy yếu nhưng điều động vài trăm vạn binh mã không phải chuyện khó. Huống hồ người Gia Lam nhất định căm thù Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta hơn Thiên Long. Bọn họ sẽ dốc toàn lực chiến đấu với chúng ta, mà sức mạnh toàn dân là đáng sợ nhất. Chúng ta sẽ rất khó giành chiến thắng. Vì thế thần cho rằng đây vẫn chưa phải là lúc tấn công.

Bạch Khởi nhanh chóng nói ra lý do của mình. Hẳn hiểu rõ sức mạnh toàn lực là như thế nào. Năm đó Nhật Bản hùng mạnh như thế vẫn phải thất bại trước nhân dân Trung Quốc. Huống hồ trong chiến đấu, sĩ khí vô cùng quan trọng. Người xưa rất coi trọng chiến tranh phải danh chính ngôn thuận. Nhiều người không hiểu được đạo lý này, cho đó là điều vớ vẩn. Sự thực không phải thế, bởi trong đạo lý đó bao hàm vấn đề vô cùng quan trọng, đó là danh nghĩa. Nó ảnh hưởng đến thành bại của cuộc chiến tranh.

- Ủm... Người nói không sai. Đúng là có đạo lý đó... Vậy người cho ta biết, lúc nào xuất binh là tốt nhất?

Lý Tự Minh vốn là một tướng đánh trận lão luyện. Thời còn trẻ cũng là một Nhất đại Chiến Thần, có trợ thủ là An Đức Liệt. Phải nói rằng nhờ có nỗ lực trong mười năm chiến tranh của Lý Tự Minh mà Ba Phá Lợi Á quốc mới có thắng lợi như ngày hôm nay. Vì thế ông có thể hiểu được ý của Bạch Khởi.

- Điều này... Tâu Bệ hạ, thần cho rằng chúng ta nên đợi... đợi chiến tranh giữa Thiên Long và Gia Lam kết thúc. Lúc đó mới là cơ hội của chúng ta.

Bạch Khởi đáp lời Lý Tự Minh.

- Vậy sao? Sao lại chọn thời điểm đó?

Lý Tự Minh thật sự muốn hiểu Bạch Khởi nghĩ thế nào.

- Điều đó rất đơn giản. Bọn chúng đánh trận xong ắt hẳn sức cùng lực kiệt. Lúc đó chúng ta bất ngờ tấn công, chỉ cần bảy Quân đoàn tập kích là đủ. Đem quá nhiều quân sẽ gây chú ý cho kẻ địch. Tuy đột kích chưa thể nói là đánh bại được Gia Lam, nhưng chiếm đóng một vài tỉnh chắc chắn trong tầm tay của chúng ta... Không biết ý Bệ hạ thế nào?

Bạch Khởi nhìn Lý Tự Minh chờ đợi câu trả lời.

- Ủm... Cách nghĩ của người quả không tồi. Ta trao quyền cho người, người xem cơ hội đến thì tấn công. Có điều lời không tốt cũng nên nói trước. Tuy ta rất xem trọng người, ta cũng rất cần người để giúp đỡ Tam nhi... nhưng nếu người thất bại ta buộc phải trừng phạt người. Tuy chưa đến mức tội chết, nhưng vẫn phải chịu tội... Đương nhiên nếu người thành công, người chiếm được vùng nào ta cho người làm lãnh địa...

Lý Tự Minh mỉm cười nói, giọng pha chút đùa vui, khiến Bạch Khởi không biết làm thế nào...

- Điều này... Thần tuân mệnh... Thần nhất định nắm chắc cơ hội giúp Đế Quốc mở rộng lãnh thổ. Xin Bệ hạ an tâm...

Bạch Khởi lập tức nhận lệnh. Hắn vốn đã ghét cái tên Tướng quân của Gia Lam Sa Bồn Long Nhất. Chỉ nghe cái tên này thôi, hắn đã giận sôi máu, vì thế hắn mới đáp lời Lý Tự Minh dứt khoát như thế. Bạch Khởi muốn quyết một trận sống mái với tên Long Nhất kia...

- Ủm... Người nói vậy ta cũng an tâm rồi. Chắc người vào thành vẫn chưa về nhà hả?

Lý Tự Minh gật đầu hỏi.

- Vâng, thần vẫn chưa về qua nhà...

Bạch Khởi không chút giấu diếm.

- Ha ha... chưa về nhà ư? Vậy người mau về đi... đúng rồi, vẫn còn một việc ta muốn nói với người...

- Có việc gì xin Bệ hạ cứ nói...

Bạch Khởi lặng người một lát. Hắn không biết Lý Tự Minh muốn nói gì, càng không hiểu sao một vị Hoàng Đế lại quan tâm đến việc nhà mình...

- Người về nhà rồi tốt nhất không nên quá đáng quá với mẹ kế người, dù sao Đỗ Tân Gia cũng là trụ cột của Đế Quốc. Tất nhiên người trẻ tuổi khó tránh khỏi có những lúc kích động, có điều phải biết kiềm chế... cũng phải nói rằng mối quan hệ giữa Thái tử và Đỗ Tân Gia vô cùng mật thiết...

Bạch Khởi không nói lời nào, lẽ nào lão Hoàng Đế đang khuyên bảo mình sao? Có vẻ như muốn khuyên mình nên giữ quan hệ tốt với Đỗ Tân gia...

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

220. Chương 213

Lời của Lý Tự Minh làm Bạch Khởi thấy có chút không hài lòng. Nhưng hắn cũng không dám nói bừa trước mặt Hoàng Đế, gượng cười nói:

- Thần biết... thưa Bệ hạ...

- Ủm... Ha ha... Tốt lắm... Ta biết người rất thông minh, quả nhiên ta không nhìn lầm người... Có việc gì người mau đi làm đi, đã có ta chống đỡ cho rồi...

Lý Tự Minh cười lớn, vỗ vào vai Bạch Khởi nói...

Nói đoạn lại hạ giọng:

- Hôm nay đừng đi đâu nữa, cứ về nhà trước đi... Người cũng biết ta tuổi cao rồi, nhưng vẫn giữ thói quen quan tâm đến thủ hạ. Người về rồi cứ làm theo lời ta bảo. Tuy người đã là Đại Nguyên soái, nhưng dù sao vẫn là văn bối. Tất nhiên thanh niên có lúc kích động cũng khó tránh, chỉ cần không vượt quá giới hạn là được. Người hiểu ý ta chứ?

Bạch Khởi không biết nói lời gì. Trong lòng hắn thấy vô cùng khó chịu nhưng cũng không thể nói ra. Ai bảo Lý Tự Minh là Hoàng Đế, mà mình chỉ là một Nguyên soái...

‘Vô liêm sỉ thiên hạ vô địch’. Với Bạch Khởi lúc này Lý Tự Minh đúng là người như thế.

- Bệ hạ an tâm, thần biết phải làm thế nào...

Bạch Khởi miễn cưỡng nói, cố gắng nhẫn nhịn không để Lý Tự Minh phát hiện ra.

- Ủm... Biết thì tốt... Đi đi... Đi đi... Ha ha. Người mau về nhà đi.

Lý Tự Minh cười rồi cho Bạch Khởi cáo lui. Bạch Khởi vừa bước ra cửa đã thấy ba người bọn Lý Tầm Hoan đứng đợi mình. Nhìn thấy Bạch Khởi vội chạy lại.

- Thế nào? Phụ hoàng ta nói gì với người? Trọng thưởng cho người chứ?

Lý Tầm Hoan phấn khích hỏi.

- Đúng thế, Bệ hạ thưởng gì cho người vậy? Ha ha. Ta không cần biết nhiều. Tục ngữ nói, hảo kiến diện phân nhất bán. Người có phần, không thể thiếu ta được đâu.

Bối Tác Tư trêu đùa. Ba người bọn họ thấy rất hả hê khi trêu chọc Bạch Khởi.

- Đương nhiên là có... nhưng cũng không đến lượt hai huynh đâu. Bạch Khởi ca ca trên sa trường anh dũng chiến đấu, Bệ hạ trọng thưởng là điều đương nhiên. Ai như hai người, cả ngày chỉ biết chơi bởi lêu lổng, sao lại phải để phần cho các huynh chứ? Đúng không Bạch Khởi ca ca?...

Lý Linh thêm lời. Bạch Khởi nghe xong lặng người một lát rồi bình tâm lại ngay.

- Thường ở đâu ra vậy? Có thì đã tốt... Kỳ thực cũng có một chút... Bệ hạ nói với ta... Nhà ta không hòa thuận, bảo ta về nhà không được kích động, không được căng thẳng với Đỗ Tân Gia... Còn nói...

Bạch Khởi gượng cười nói.

Chưa nói hết câu thì Lý Tầm Hoan bên cạnh đã gào lên:

- Cái gì? Ý Phụ hoàng là gì vậy? Người đường đường là Nguyên soái của Đế Quốc, lẽ nào lại phải nhin một mụ đàn bà của Đỗ Tân Gia? Không được... Người đợi ở đây... Ta phải đi tìm Phụ hoàng.

- Đúng thế. Đỗ Tân Gia là cái thá gì chứ... Dám so sánh với huynh đệ của ta sao? Cẩn thận ta diệt hết cả nhà đó? Người đợi ta tìm phụ thân ta, rồi chúng ta cùng đến gặp Bệ hạ nói lý lẽ...

Bối Tác Tư nghe xong nổi giận lôi đình, không chỉ muốn một mình đi tìm Lý Tự Minh mà còn muốn kéo theo cả phụ thân cùng đi.

- Ủm... Bệ hạ quá thiên vị rồi. Đệ cũng đi. Đệ nhất định khiến Bệ hạ thay đổi ý kiến. Dựa vào cái gì mà thiên vị Đỗ Tân Gia chứ? Hừ...

Lý Linh đỏ mặt đầy tức tối. Nói đoạn ba người cùng bước vào định tìm Lý Tự Minh hỏi cho ra nhẽ.

Bạch Khởi vội kéo ba cái tên ‘Vua phá hoại’ lại, vội vàng nói:

- Đợi đã... các người nghe ta nói đã... Bệ hạ nói ta tuổi trẻ khó tránh khỏi kích động... Người còn nói Đỗ Tân Gia là người của Thái tử... Thật ra có chút kích động cũng không sao, chỉ cần không quá náo loạn là được... Các người hiểu chứ?

Ba người nghe xong sững sờ một lát, rồi cùng cười lớn. Lý Tầm Hoan cười sảng khoái nhất. Bối Tác Tư thì mặt có chút cổ quái, nói:

- Bệ hạ không phải có thù với Đỗ Tân Gia chứ, sao lại nói những lời như vậy. Chẳng phải là muốn người đi tìm Đỗ Tân Gia gây phiền phức sao? Lúc nào người đi không được quên ta đâu đấy? Ha ha... Ta sớm đã thấy Đỗ Tân Gia đó chướng mắt rồi. Lần này phải dạy dỗ chúng mới được...

- Đúng thế... Còn ta... à... còn bọn ta nữa... người không được quên bọn ta đâu...

Lý Tầm Hoan mặt mày hớn hở nói. Hắn vốn định nói mình, nhưng chợt nhìn Lý Linh bên cạnh vội chữa lời.

- Không cần đâu... Các người muốn xem kịch hay, ngày mai đi theo là được rồi... Bệ hạ bảo ta sớm về nhà. Việc gì nên giải quyết thì giải quyết sớm. Bữa hôm nay ta nợ các người rồi...

Bạch Khởi gượng cười nói.

o0o

Bốn người nói vài câu rồi Bạch Khởi và Độc Cô Chiến Thiên cùng mười mấy kỵ binh rời khỏi. Chiến mã hí vang, phi về hướng phủ Bạch Gia. Về tới phủ, Bạch Khởi thấy ba ngàn thân binh của mình đang ngồi trên ngựa đợi sẵn. Lưu Dịch Tư, Ảnh Nguyệt và hai Đẩu Vương của Ảnh Tộc, Ảnh Diệt, Ảnh Tuyệt cũng ở đó.

- Đi nào... cùng ta vào phủ.

Bạch Khởi phi ngựa tới, vừa dứt lời thì vài ngàn chiến mã hí vang theo sau.

Vài ngàn kỵ binh phi ngựa bụi mịt mù. Một số quan lại còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn, vội vàng đóng chặt cửa lớn, chỉ dám lên nhìn qua cửa. Khi đoàn kỵ binh dừng lại ở cổng Bạch Gia phủ, bọn chúng mới thở phào nhẹ nhõm. Có người còn tưởng Bạch Gia ắt phải phạm tội lớn gì mới có trăm ngàn kỵ binh kéo tới như vậy.

Lúc nhìn thấy một thanh niên dáng người thẳng tắp, tướng mạo anh tuấn, mái tóc trắng như cước, mọi người mới hiểu rằng Bạch Khởi – người hùng của Bạch Gia, Đại Nguyên soái của Đế Quốc đã trở về.

Biết tin Bạch Khởi trở về, bọn quan lại vội vàng chuẩn bị lễ vật đến nịnh nọt hần. Dù sao Bạch Khởi hiện giờ cũng thuộc hàng quan Nhất phẩm của Đế Quốc, làm một nhân vật có thực quyền. Có thể thất chặt quan hệ với hần là giấc mơ của không ít người.

Người làm trong Bạch Gia bắt đầu thấy hoảng sợ, lần lượt lui về phía sau. Khó trách bọn họ sợ hãi như vậy. Đến những vệ binh từng theo Bạch Kinh Thiên xông pha chiến trận còn lùi về sau vài bước, cầm sẵn binh khí của mình, tay toát đầy mồ hôi, dường như đang chuẩn bị liều chết vậy. Bọn họ vừa nhìn cũng hiểu rằng vài ngàn kỵ binh kia đều là những binh sĩ tinh nhuệ, không dễ gì đối phó.

- Đại... Đại thiếu gia?

Một vệ binh gác cổng nhìn thấy Bạch Khởi ngậy người một lát rồi ấp a ấp úng nói. Nói đoạn liền quay vào trong phủ hét lớn:

- Người đâu... Người đâu... Đại thiếu gia trở về... Đại thiếu gia về rồi...

Người làm trong Bạch Gia vô cùng yêu quý Bạch Khởi, bởi nhờ hần mà địa vị của họ cũng được nâng lên. Tuy Bạch Kinh Thiên là Thống lĩnh của Cẩm Vệ Quân, nhưng cũng chỉ là một Bá Tước. Trong Đế Đô này có quá nhiều Bá Tước. Tuy ông cũng nắm binh quyền nhưng người lợi hại hơn ông trong Đế Đô này không đếm xuể. Trước đây, người hầu của Bạch Gia ở ngoài bị bắt nạt cũng không dám lên tiếng. Bởi đối phương là người hầu nhà có địa vị cao hơn Bạch Gia.

Nhưng từ khi có Bạch Khởi, người hầu trong Bạch Gia cũng được thơm lây. Đàng sau Bạch Khởi có Độc Cô Chiến Thiên, Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan ba người, không kẻ nào dám bắt nạt người của Bạch Khởi nữa. Sau khi Bạch Khởi cho người chặn cửa Đỗ Tân Gia, càng có nhiều phủ đệ muốn kết giao với Bạch Gia. Nhất là từ lúc Bạch Khởi trở thành quan Nhất phẩm, người làm trong Bạch Gia ra ngoài có thể ngẩng cao đầu, thậm chí nhiều kẻ còn nịnh bợ họ. Bọn họ thấy rất tự hào bởi vì có Bạch Khởi, vì thế lúc hần trở về vệ binh mới hét to lên như vậy.

- Đại thiếu gia trở về rồi... Đại thiếu gia về rồi... Người đâu... Đại thiếu gia về rồi...

Người trong phủ lần lượt truyền tin. Bạch Khởi mỉm cười, bước vào trong phủ.

- Ha ha... Con trai... Cuối cùng con đã về rồi... Con thể hiện rất tốt, quả không hổ là con cháu của Bạch Gia, con trai của ta... Thật không ngờ Bạch Gia ta lại có một Đại Nguyên soái, quan Nhất phẩm của Đế Quốc... Ha ha... Trong một năm mà con đã lợi hại hơn ta rồi... Nếu con không phải con trai ta e rằng ta gặp con cũng phải hành lễ rồi... Ha ha... Tốt lắm Nguyên soái... Ha ha ha...

Bạch Khởi vừa bước vào thì Bạch Kinh Thiên vội chạy tới, ôm chầm lấy hần, mặt đầy hứng khởi.

Khó trách Bạch Kinh Thiên vui mừng như vậy. Quả đúng là con hơn cha là nhà có phúc, Có con trai như Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên không tự hào mới lạ.

- Vù...

Một bóng người từ phía sau vụt tới vỗ vào gáy Bạch Khởi, định tấn công hần. Đầu khí màu xanh hướng thẳng vào sau lưng Bạch Khởi. Nhưng Bạch Khởi cũng không cần động thủ. Lưu Dịch Tư nhìn thấy liền trốn mất, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Bạch Khởi, chặn đầu khí màu xanh kia lại, rồi tóm gọn một ông già râu tóc bạc phơ.

Lưu Dịch Tư ra tay nhanh như cắt. Lúc đang định kết liễu kẻ tấn công thì Bạch Khởi ngăn lại:

- Lão Lưu... Dừng tay.

Bạch Khởi lúc này đã nhận ra kẻ đến không phải ai khác chính là Lão tổ tông của Bạch Gia, Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lúc này vô cùng sầu não, bởi ông đường đường là một Tam Tinh Đấu Vương, bây giờ lại bị tóm như tóm một con gà, lại còn ngay trước mặt con cháu của mình. Bạch Ngọc Đường vô cùng xấu hổ... Ông vốn chỉ định thử xem thân thủ của Bạch Khởi có tiến bộ hay không. Ai ngờ lại lâm vào cảnh này. Mặt ông đỏ lựng cả lên...

Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng kinh ngạc, bởi có thể dễ dàng bắt được mình ít nhất đối phương cũng phải là một Đấu Hoàng... hơn nữa có thể còn là Đấu Hoàng cấp cao. Nghĩ đến đây Bạch Ngọc Đường có chút kinh hãi... Bao nhiêu năm rồi Bất Diệt Hoàng Triều không có cao thủ cấp Đấu Hoàng xuất hiện, không ngờ ở đây lại xuất hiện một người, hơn nữa lại còn va chạm với mình.

Còn Bạch Kinh Thiên đứng đó mắt tròn đầy kinh ngạc. Thấy Lão tổ tông của Bạch Gia bị tóm một cách dễ dàng, ông không ngạc nhiên mới lạ.

- Haiz... Lão Lưu à, người người bắt chính là Lão tổ tông của ta Bạch Ngọc Đường... Lão tổ tông, vị này là Lão Lưu, Hỏa Diễm Đấu Hoàng của Gia Lam, Lưu Dịch Tư...

Bạch Khởi lúng túng thở dài một tiếng, cổ làm dịu bầu không khí đang căng thẳng.

Lưu Dịch Tư gạt đầu rồi lập tức thả Bạch Ngọc Đường ra. Bạch Ngọc Đường mặt đỏ bừng nhìn Bạch Khởi, rồi chấp tay nói với Lưu Dịch Tư:

- Ban nãy đắc tội rồi, mong tiền bối thứ lỗi.

Bạch Ngọc Đường tỏ ra vô cùng cung kính. Dù sao Lưu Dịch Tư cũng là một cao thủ cấp Đấu Hoàng.

- Chủ nhân, nô tài lảm chuyện rồi, mong chủ nhân lượng thứ.

Lưu Dịch Tư nói xong liền đứng sang một bên, gạt đầu với Bạch Ngọc Đường rồi nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào. Có điều mọi người xung quanh không thể không chú ý đến ông.

- Chuyện này là...?

Bạch Kinh Thiên kéo Bạch Khởi ra hỏi nhỏ. Tuy ông cũng là Tướng quân thống lĩnh vạn quân, nhưng đối mặt với một Đấu Hoàng không tránh khỏi có chút căng thẳng. Dù sao Đấu Hoàng cũng là biểu tượng đỉnh điểm của sức mạnh. Trong thiên hạ trừ một vài nhân vật ra, Đấu Hoàng có thể coi là thiên hạ vô địch. Đấu Hoàng ở bất cứ Đế Quốc nào cũng rất được trọng dụng, thậm chí trước mặt Quốc Vương cũng không cần hành lễ. Thế mà vị Đấu Hoàng này lại gọi một tiểu tử là chủ nhân...

- Haiz... chẳng phải con đã nói với cha rồi ư? Vị này là Hỏa Diễm Đấu Hoàng của Gia Lam, Lưu Dịch Tư – Lão Lưu. Nhưng bây giờ Lão Lưu là hộ vệ của con. Cha đừng hỏi nhiều nữa, có cơ hội con sẽ giải thích với cha... Đúng rồi, gần đây mọi việc vẫn tốt chứ à?

Bạch Khởi mỉm cười nói với Bạch Kinh Thiên, rồi chuyển hướng câu chuyện sang chủ đề khác.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

221. Chương 214

- Tất nhiên là tốt rồi... Cha người có ta chăm sóc sao có thể không tốt được chứ?

Đúng lúc đó một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Bạch Khởi. Từ xa Mã Thập Sa mặc áo lụa màu xanh đi tới, theo sau là năm tì nữ, tay còn dắt theo cả Bạch Tiêu Sái mới gần mười tuổi.

Mã Thập Sa mặt mày rạng rỡ, còn Bạch Tiêu Sái thì sợ hãi rụt rè nép sau lưng Mã Thập Sa. Thấy Mã Thập Sa đến, Bạch Kinh Thiên có vẻ không được tự nhiên. Ông không muốn sự xuất hiện của Mã Thập Sa phá hoại cuộc hội ngộ của cha con ông.

Có điều Mã Thập Sa dường như không thèm để ý đến Bạch Kinh Thiên, vẫn tươi cười bước tới, dáng vẻ vênh vác tự đắc không biết mình là ai. Bạch Khởi thấy vậy cười khẩy nói:

- Ta hỏi cha ta chứ không hỏi bà... Cha ta tự khắc trả lời ta, ở đây không có chỗ cho bà nói. Bà tốt nhất đem con bà đi đi, đừng có xuất hiện trước mặt ta, nếu không ta không khách sáo đâu...

Bạch Khởi không thêm để ý đến Mã Thập Sa. Với thân phận của Bạch Khởi bây giờ, đừng nói là một Mã Thập Sa nhỏ nhoi, kể cả Đỗ Tân Gia hẳn cũng chẳng ngại. Có đánh nhau cũng chưa biết ai thắng ai thua. Cái chức Nguyên soái của hắn không phải để gọi suông. Huống hồ Bạch Khởi cũng không cần tự ra tay, chỉ cần hạ lệnh một câu, Thập Đại Trưởng lão của Ảnh Tộc cùng với Ảnh Thiên, mười một đại sát thủ này chỉ cần một đêm cũng đủ để dọn sạch Đỗ Tân Gia rồi. Đỗ Tân Gia tuy lợi hại nhưng so với Bạch Khởi lúc này chẳng đáng kể gì.

Huống hồ Bạch Khởi bây giờ còn có Lý Tự Minh ở đằng sau hậu thuẫn. Đỗ Tân Gia là người của Thái tử, vốn là vật cản đường với hắn và Tam Vương tử. Mã Thập Sa cũng chẳng phải là bà mẹ kế tử tế. Đỗ Tân Gia nhà bà ta lại có oán thù với Bạch Khởi. Từ lúc Bạch Khởi sai Độc Cô Chiến Thiên chặn cửa Đỗ Tân Gia, bọn chúng đã coi hắn là kẻ thù không đội trời chung rồi. Hắn cũng chẳng ngại va chạm với bọn chúng.

Lời của Bạch Khởi làm Mã Thập Sa giận đến nỗi toàn thân run lên, chỉ vào Bạch Khởi không biết nên nói gì. Cuối cùng cũng thốt được lên:

- Người... người nói chuyện với mẫu thân người cái kiểu gì thế?

Mã Thập Sa vốn được Đỗ Tân Gia giao phó cho phải làm dịu mối quan hệ với Bạch Khởi khi hắn trở về. Mã Thập Sa cũng đã làm như vậy, nhưng vừa mở miệng thì không ngờ Bạch Khởi không thêm nể mặt nói ra những lời như vậy, khiến bà ta tức điên lên...

- Mẫu thân? Ha ha... cha à, hôm nay con có việc cần giải quyết. Cha chắc không để bụng chứ? Nếu cha nói có, con lập tức nhận sai. Nếu không con sẽ làm theo cách của con...

Bạch Khởi cười khẩy, rồi lạnh lùng nhìn Mã Thập Sa, sau đó lại thoáng nhìn Bạch Kinh Thiên.

Bạch Kinh Thiên nhắm mắt lại, trầm tư một lát rồi hít một hơi dài, sau đó bình tâm lại nói:

- Ta biết rồi... Con muốn thế nào cứ làm đi... Có những việc cũng nên giải quyết rồi...

- Được... Tất cả lui ra sân sau hết cho ta. Độc Cô Chiến Thiên dẫn theo thân binh khóa chặt các cửa, không cho phép bất cứ ai vào trong. Lão Lưu, hai vị Ảnh Diệt, Ảnh Tuyết, cả Ảnh Nguyệt nữa, trông cậy vào các người, ai dám bước vào giết chết không tha... còn lại ra ngoài hết cho ta...

Bạch Khởi vừa hạ lệnh, những người xung quanh lập tức rời khỏi. Thực ra, những người hầu trong Bạch Gia đều biết sẽ có ngày này. Bọn họ vốn hiểu rằng cuộc chiến giữa Bạch Khởi và Mã Thập Sa sớm muộn cũng sẽ bùng phát, chỉ có điều không nghĩ lại nhanh như thế. Vì thế bọn họ ngẩng người ra một lúc rồi lần lượt rời khỏi. Dù gì Bạch Khởi giờ không còn là một Đại thiếu gia vô tích sự mà đã là Bắc phương Đại Nguyên soái oai phong lẫm liệt, biệt danh 'Sát Thần' cũng không phải là hữu danh vô thực.

Thân binh của Bạch Khởi càng không cần phải nói. Đối với họ quân lệnh như sơn, chỉ cần Bạch Khởi nói, không việc gì họ không làm cả. Ngay tức khắc ba ngàn thân binh bao vây chặt sân trong, phong tỏa các cửa ra vào.

Còn năm tì nữ và hai hộ vệ bên cạnh Mã Thập Sa do dự không biết làm sao. Bởi bọn họ không phải là người của Bạch Gia, cũng không phải là người của Bạch Khởi, họ là người Đỗ Tân Gia phái đến hầu hạ Mã Thập Sa. Tuy muốn làm theo lời Bạch Khởi nhưng như thế Đỗ Tân Gia chắc chắn sẽ không tha cho họ. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Bạch Khởi lạnh lùng liếc nhìn bọn người trước mặt, ra lệnh một tiếng, hai vị Đẩu Vương Diệt, Tuyết lập tức xông lên, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Mã Thập Sa. Sau đó vài giây ngoài Mã Thập Sa và Bạch Tiêu Sái ra, những người khác đều ngã xuống đất, tan xương nát thịt, máu tươi bắn cả lên người Mã Thập Sa...

Bạch Tiêu Sái nhìn cảnh tượng trước mắt sợ hãi hét lên, bám chặt lấy váy Mã Thập Sa. Mã Thập Sa bên cạnh mặt cũng trắng bệch, nhưng lập tức phản ứng lại, chỉ vào Bạch Khởi run run nói:

- Bạch Khởi... Người... Người dám giết người của ta... dám giết người của Đỗ Tân Gia? Người nhà Đỗ Tân Gia nhất định không tha cho người... Người cứ đợi đấy...

Mã Thập Sa lấp ba lấp bắp nói, không biết là do sợ hãi hay tức giận.

Bạch Khởi liếc nhìn Mã Thập Sa, nói đầy vẻ khinh miệt:

- Đồ Tân Gia? Đừng nói là người, cho dù là cha người Hầu Tước Đồ Tân gia ở đây ta cũng vẫn làm thế. Người khác sợ các người chứ ta đây thì không. Đừng tưởng Đồ Tân Gia các người lợi hại, chẳng qua chỉ là cái gai trong mắt Bệ hạ. Ta vốn chẳng coi các người ra cái thứ gì... Người muốn người nhà người đến báo thù ư... Ta cho người biết... cứ việc... Có điều lời không tốt nên nói trước... Nếu bọn chúng đến không giết được ta, ta sẽ giết sạch cả nhà Đồ Tân các người...

Bạch Khởi không hề nói chơi, cũng không hề khoác lác. Với thực lực của hắn bây giờ, san bằng Đồ Tân Gia dễ như trở bàn tay. Chưa nói đến quân đội trong tay hắn, riêng Ảnh Tộc cũng đủ hoàn thành nhiệm vụ này. Tuy Ảnh Tộc không còn mạnh như trước nhưng giải quyết Đồ Tân Gia chẳng phải việc gì khó.

- Bạch Kinh Thiên... Ông xem con trai ngoan của ông đi, lẽ nào ông bỏ qua cho nó ư? Trong mắt ông còn có tôi không? Ông dạy con kiểu gì thế? Ông nói đi... Mau nói đi... Hôm nay ông không nói rõ tôi không để yên cho ông đâu... Ông đừng quên lúc đầu nếu không có Đồ Tân Gia ta liệu ông có được như ngày hôm nay không? Không nhờ cha ta ông ngồi lên được cái ghế Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân sao? Cái đồ vong ân bội nghĩa. Bây giờ Bạch Gia phất lên, con trai ông làm Nguyên soái rồi, lại muốn vứt bỏ ta sao?

Mã Thập Sa bị Bạch Khởi làm cho tức đến phát run. Tuy với tính cách của bà ta không thể nịnh bợ nhưng bà ta cũng hiểu bây giờ không phải lúc làm căng. Dù sao Bạch Khởi bây giờ cũng thừa sức đối phó với Đồ Tân Gia. Mã Thập Sa liền chuyển mục tiêu sang Bạch Kinh Thiên.

Nghe hai người đấu khẩu, Bạch Kinh Thiên mặt mày càng u ám, nhưng ông vẫn không nói lời nào. Nhưng nghe xong lời của Mã Thập Sa, cuối cùng ông đã nhịn không nói:

- Nó là con trai ta... Vì thế... xin lỗi nếu phải chọn lựa, ta chỉ có thể chọn con trai ta...

- Con trai ông? Ha ha... Được... Nó là con trai ông, lẽ nào Tiêu Sái của chúng ta không phải ư? Nó trước đây là gì chứ, chẳng qua là một tên ngốc, có tư cách gì thừa kế tước vị? Thế mà ông cứ nhất quyết để nó thừa kế, còn Tiêu Sái của chúng ta phải làm sao? Ông không nghĩ cho con trai ông à?

Mã Thập Sa tức giận nói, âm thanh càng lúc càng lớn.

Vừa dứt lời thì Bạch Kinh Thiên mặt bỗng biến sắc, phần nộ quá lớn:

- Bạch Tiêu Sái? Con trai ta? Bà cho rằng ta không biết nó là nghiệt chủng của bà sao? Bà lại còn dám giấu thư con trai ta gửi về, khiến nó chịu bao khổ cực. Còn chuyện bà sai người hành thích Bạch Khởi dọc đường nữa... Đừng tưởng ta không biết bao nhiêu năm nay bà nghĩ gì, làm gì. Nói cho bà biết, muốn ta truyền tước vị cho cái đồ nghiệt chủng kia sao. Đừng có nằm mơ... Ta chịu đủ rồi... Năm đó Đồ Tân Gia các người quả là có giúp đỡ ta, nhưng Bạch Kinh Thiên ta dám vỗ ngực nói rằng vị trí của ta hiện giờ là do ta tự phấn đấu mà có... Ta đã cố nhẫn nhịn bà... Nhưng bà ngày càng quá đáng... Đã thế hôm nay ta phải nói rõ... Mã Thập Sa, mau đem đứa con nghiệt chủng của bà cắt cho ta. Từ hôm nay ta với bà không còn quan hệ gì nữa... Bạch Kinh Thiên ta nhịn đủ rồi...

Hành động của Mã Thập Sa khiến Bạch Kinh Thiên không kìm nén được, nộ khí hiện rõ trên mặt ông...

Bạch Khởi cũng ngây người một lúc. Dù biết quan hệ của Bạch Kinh Thiên và Mã Thập Sa có chút không thoải mái, nhưng không ngờ lại đến mức này. Hắn không ngờ cha mình phải chịu nhiều áp lực như vậy. Ông chắc hẳn phải chịu đựng rất nhiều, nhưng vì bảo vệ Bạch Gia, bảo vệ mình mà phải nhẫn nhịn. Bạch Khởi thấy vô cùng cảm động, cũng vô cùng tức giận.

Nếu không phải bây giờ Bạch Khởi đã là Đại Nguyên soái có lẽ Bạch Kinh Thiên vẫn phải tiếp tục chịu áp lực...

Mặt Mã Thập Sa trở nên trắng bệch. Bà ta không hiểu vì sao những chuyện bí mật mình làm bao nhiêu năm qua Bạch Kinh Thiên đều biết hết. Năm đó Bạch Kinh Thiên không có nhà, Mã Thập Sa đã đan đứu với người đàn ông khác sinh ra Bạch Tiêu Sái. Bà ta vốn cho rằng đây là bí mật không ai hay biết, không ngờ mọi chuyện đã bại lộ, hai người họ bây giờ chẳng còn quan hệ gì nữa.

Ánh mắt Mã Thập Sa đầy cảm phần nhìn Bạch Khởi và Bạch Kinh Thiên. Tuy phẩm chất của Mã Thập Sa có vấn đề nhưng tình cảm dành cho Bạch Tiêu Sái là thật. Là phụ nữ mà bị chồng đuổi khỏi nhà, đúng là chuyện đáng xấu hổ nhất trên đời. Sau này chắc không còn ai để ý đến mình, đến con trai cũng bị coi là nghiệt chủng, sau này tương lai cũng mờ mịt. Cuộc sống sau này sẽ bi thảm đến mức nào. Bọn họ tuy vẫn còn Đỗ Tân Gia là chỗ dựa nhưng Đỗ Tân Gia cũng không thể nuôi Bạch Tiêu Sái cả đời... Vì thế Bạch Tiêu Sái coi như xong...

- Thế nào? Cha ta đã nói rõ rồi, ngươi còn không mau cút? Đây là Bạch Gia, không có chỗ cho mẹ con ngươi đâu. Mau cút cho ta, đừng để đến lúc ta tức lên giết chết các ngươi. Đến lúc đó Bệ hạ cũng không cứu nổi đâu. Đừng quên các ngươi chẳng có thân phận gì, không phải Hoàng tộc... ta có quyền giết chết các ngươi...

Bạch Khởi lạnh lùng nhìn Mã Thập Sa. Nếu không vì nể tình Bạch Kinh Thiên, với tính cách của Bạch Khởi hẳn sớm đã giết chết hai mẹ con Mã Thập Sa rồi...

Mã Thập Sa nghe xong toàn thân run rẩy, dắt theo Bạch Tiêu Sái quay người bước đi. Tuy có chút luyến tiếc nhưng nếu không đi ngay, chỉ e Bạch Khởi sẽ giết chết họ. Có gì cứ quay về tìm cha và đại ca, chắc hẳn họ sẽ có cách giải quyết.

- Đợi đã...

Hai mẹ con Mã Thập Sa đi đến cửa lớn thì đột nhiên có người gọi họ lại. Mã Thập Sa tức giận nói:

- Ngươi còn muốn gì nữa! Lẽ nào ngươi muốn giết mẹ con ta ở đây. Ngươi đừng quên tuy mẹ con ta không phải là quý tộc nhưng nếu ngươi ra tay, không chỉ Đỗ Tân Gia ta báo thù, quan lại trong Đế Đô sẽ nghĩ Bạch Gia các ngươi thế nào? Ta tin là ngươi hiểu. Tốt nhất ngươi không nên giết mẹ con ta ở đây.

- Ngươi nói đều đúng. Nhưng ta cũng chẳng sợ. Đương nhiên ta không tự tìm phiền phức cho mình, ta sẽ không giết các ngươi ở đây. Ngươi tốt nhất ít ra ngoài, nhất là con trai bà, ta sẽ sai người theo sát nó, chỉ cần ra khỏi Đỗ Tân Phủ nửa bước, Bạch Khởi ta không dám đảm bảo sẽ toàn thân đâu... Nhớ kỹ đó... Ta không nói chơi đâu... Ngươi đừng quên thủ hạ của ta có đến hơn trăm vạn binh sĩ... Ta nói được làm được...

Bạch Khởi uy hiếp mẹ con Mã Thập Sa. Uy thế của hắn mạnh đến nỗi mẹ con bà ta không nói được lời nào.

Quyển 3: Sát phạt nhân sinh

222. Chương 215: Thái Tử Lý Dũng

Mã Thập Sa và Bạch Tiêu Sái rời khỏi Bạch Gia về Đỗ Tân Gia. Tin này nhanh chóng truyền đi khắp Đế Đô. Đâu đâu cũng biết Bạch Khởi về kinh, uy phong凛冽 đuổi mẹ con Mã Thập Sa đi. Phen này Đỗ Tân Gia tức đến nộ cổ nhưng cũng không có động tĩnh gì. Dù sao uy thế của Bạch Khởi bây giờ, Đỗ Tân Gia không dám điều võ dương oai, chỉ biết chửi thầm trong bụng.

Choang...

Trong sân lớn Hầu Tước Đỗ Tân phủ, con trai độc nhất của Hầu Tước Đỗ Tân, Mã Đặc Nhĩ tức giận quăng ném đồ đạc xung quanh. Hầu Tước Đỗ Tân ngồi một chỗ trầm ngâm không nói nửa lời. Còn mẹ con Mã Thập Sa thì bùng mặt khóc thút thít...

- Làm gì có lẽ đó... Bạch Khởi hẳn dám giỡn mặt Đỗ Tân Gia ta... Hắn đang tuyên chiến với chúng ta. Hắn dám sỉ nhục Đỗ Tân Gia. Cho dù hắn có Độc Cô Chiến Thiên cũng phải giết chết hắn. Ta sẽ đi mời Lão tổ tông. Ta phải giết chết cái tên thối tha đó.

Mã Đặc Nhĩ mặt đầy phần nộ quát lên.

- Dừng tay! Con bình tĩnh đi. Con muốn đi tìm Bạch Khởi ư? Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cao thủ của Đỗ Tân Gia sao? Chỉ cần một mình Bạch Ngọc Đường, cao thủ gia tộc Đỗ Tân chúng ta chơi lại được ư? Bạch Khởi bây giờ không còn như trước kia, hắn giờ đã là Bắc phương Đại Nguyên soái, trong tay có trăm vạn binh mã. Bây giờ con đi khác nào trứng chọi với đá. Con đi tìm hắn sẽ nói gì, làm gì, chỉ có tự chuốc lấy nhục nhã thôi... Con ngồi xuống cho ta.

Hầu Tước Đỗ Tân tuy trong lòng vô cùng tức giận nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, thấy Mã Đặc Nhĩ quá kích động liền ngăn lại.

- Hu hu hu... Cha à, cha phải làm chủ cho con. Mẹ con con cô nhi quả phụ, cha không giúp thì còn ai giúp con nữa.

Hầu Tước Đỗ Tân nói xong, Mã Tháp Sa càng khóc to hơn.

- Đúng thế. Bạch Khởi đối xử với muội muội như vậy. Nếu chúng ta bỏ qua sau này Đỗ Tân Gia làm gì còn chỗ đứng trong Đế Đô nữa. Cha phải hiểu rõ điều này đó.

Mã Đặc Nhĩ kích động nói. Không thể không nói Mã Đặc Nhĩ là một tên vô lại, vô lại từ đầu đến chân, nhưng hẳn lại vô cùng thương yêu muội muội của mình. Mã Tháp Sa rơi vào cảnh này hẳn cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

- Tất nhiên không thể cho qua. Đỗ Tân Gia nếu làm thế sau này còn mặt mũi nào nữa. Có điều cũng không thể làm bừa được... Con gái à, đừng khóc nữa, cứ dẫn Tiêu Sái đi nghỉ đi. Ta đi tìm Thái tử Điện hạ nói chuyện này. Có Điện hạ ra mặt, Bạch Khởi chắc không dám không nể mặt. Sự việc lần này chúng ta cứ nhẫn nhịn đã, đợi Điện hạ đăng cơ, lúc đó nhất định sẽ đòi lại công bằng với Bạch Gia. Tạm thời ta sẽ cho con và Tiêu Sái quay lại Bạch Gia. Có Thái tử ra mặt, tuy con về đó sẽ phải chịu chút ảm ức nhưng sẽ không có nguy hiểm gì cả. Như vậy vừa giữ được danh tiếng của Đỗ Tân Gia, vừa không quá làm mất lòng Bạch Khởi, khiến hẳn đối phó với ta...

Hầu Tước Đỗ Tân mặt mày dăm chiêu. Đây chỉ là kế tạm thời. Tuy trong lòng có chút không cam tâm như thế, nhưng tình thế hiện nay không cho phép ông làm khác.

Hầu Tước Đỗ Tân đã nói ra lời, Mã Tháp Sa và Mã Đặc Nhĩ cũng không thể phản đối. Tuy trong lòng không thoải mái nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

oOo

Ngày thứ hai, đúng lúc giữa Ngọ, Bạch Khởi ra khỏi nhà đến tìm ba cái tên công tử Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan và Lý Linh. Ba người này lúc nào cũng thấy đi cùng nhau. Hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ có điều đến sớm hơn bình thường, vì để đợi Bạch Khởi. Ba người ngồi đợi ở Đắc Nguyệt Lâu. Đắc Nguyệt Lâu thường ngày làm ăn rất tốt, nhưng hôm nay xung quanh ba người họ các bàn đều trống cả, có ba cái tên bá vương này ở đây ai còn dám đến gần chứ.

Bạch Khởi một mình bước vào. Độc Cô Chiến Thiên cũng quay về Độc Cô Gia. Bạch Khởi hôm nay cũng không mặc quân trang, chỉ mặc một bộ võ phục màu đen, trông vô cùng phóng khoáng mạnh mẽ. Về kinh lần này Bạch Khởi có nhiều thời gian để tụ họp với họ.

- Ba người đang nói chuyện gì thế?

Bạch Khởi ngồi xuống, tò mò hỏi.

- Ha ha... Còn chuyện gì nữa? Tất nhiên là chuyện giữa ngươi và Đỗ Tân Gia rồi. Việc tối qua ngươi làm bây giờ tất cả quan lại trong thành đều biết. Ha ha... Đỗ Tân Gia phen này mất mặt rồi. Nhưng ngươi cẩn thận cái lão hồ ly Hầu Tước Đỗ Tân không dễ cho qua thế đâu.

Bối Tác Tư cười lớn. Tuy cái tên tiểu tử này quả thực là một công tử bột hoành hành bá đạo nhưng những việc trong Đế Đô hẳn đều nắm rất rõ.

- Ồ... Cái đó hả? Lẽ nào ta lại sợ Đỗ Tân Gia sao? Không nói chuyện này nữa... Đến Bách Hoa Lâu đi. Hôm nay đại ca ta mở hầu bao mời các ngươi.

Bạch Khởi ha ha cười, rồi kéo ba người đến Bách Hoa Lâu.

Nhưng đến Bách Hoa Lâu, Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư không phóng túng như trước nữa, mặt lộ vẻ không được tự nhiên, ngại ngùng đi theo Bạch Khởi. Có cô nương đến gần liền tránh mắt, khiến Tú bà cũng không dám đến gần. Không hiểu hôm nay sao hai vị thiếu gia tâm trạng lại không tốt như vậy. Còn Lý Linh thì tò mò nhìn xung quanh, dường như phát hiện ra một thế giới mới vậy.

- Tam ca... Sao ở đây lại có nhiều cô nương thế? Lại còn rất nhiệt tình nữa. Nhưng sao huynh lại không cho họ đến gần?

Lý Linh kéo tay Lý Tầm Hoan dò hỏi, vừa hỏi vừa nhìn xung quanh xem xét.

- À... cái đó... bởi vì nơi này thực ra... là một trung tâm viện trợ... các cô nương ở đây là để giúp những người tâm trạng không tốt tìm được niềm vui. Đệ phải biết là đàn ông rất nhiều áp lực. Rất nhiều người thích đến đây giảm bớt áp lực. Là như vậy đó...

- Phì phì...

Bối Tác Tư vốn đang cầm một ly rượu uống nghe được lời đó không nhịn được phun hết rượu ra đất.

Ho khan vài tiếng, Bối Tác Tư vẻ mặt kỳ quái nhìn Lý Tầm Hoan. Bạch Khởi cũng như vậy. Bạch Khởi không hiểu Lý Tầm Hoan đang nói nhằm gì, cứ như các cô nương ở đây là tình nguyện viên tình yêu vậy.

Bạch Khởi đang định nói thì có tiếng gõ cửa:

- Xin hỏi, có Bạch Khởi đại nhân không ạ?

- Ai đó... vào đi!

Bạch Khởi nghe xong đáp lời.

Một nam nhân cao to mặc áo tím bước vào, nhìn thấy Bạch Khởi chấp tay lại rồi nói:

- Bạch Khởi đại nhân, thiếu gia nhà chúng tôi mời ngài qua một chuyến, có việc muốn nói với ngài...

Tuy giọng không lớn nhưng khẩu khí rất mạnh, như thể lời hắn nói không thể từ chối. Bạch Khởi và ba người kia vô cùng khó chịu, ở Đế Đô vẫn còn có kẻ dám nói với họ như vậy. May cho hắn không có Độc Cô Chiến Thiên ở đây, nếu không đã xảy ra án mạng rồi.

- Thiếu gia nhà các người là ai? Có việc gì bảo hắn tự đến đây. Hắn tưởng hắn là ai chứ?

Bối Tác Tư lạnh lùng nói. Người này Bối Tác Tư chưa từng gặp nên cũng chẳng nể mặt hắn làm gì.

- Thiếu gia nhà tôi là Thái tử Điện hạ!

Nam nhân đó đáp lại, mặt đầy vẻ vênh váo. Dù sao hắn cũng là người của Thái tử, một khi Thái tử đăng cơ, hắn lại càng được ra oai.

Tên nam nhân cho rằng những người xung quanh nghe đến tên Thái tử mặt sẽ biến sắc, rồi xin thứ tội. Bạch Khởi sẽ ngoan ngoãn đi theo hắn. Bởi trước đây những kẻ nghe tới tên Thái tử Điện hạ dù có lợi hại ra sao cũng sợ ra mặt.

Trước đây Thái tử đi tuần thị ở phương Nam vài năm, mới trở về kinh chưa được nửa năm. Nam nhân đó là một cao thủ Đấu Linh ở phương Nam được Thái tử trọng dụng, cho làm hộ vệ, hắn không hiểu rõ lắm về người ở Đế Đô. Nếu là người luôn theo cạnh Thái tử ắt hẳn ban nãy báo tin xong sẽ đi ngay, chứ không dám hùng hổ ra oai như vậy.

Bạch Khởi không nói lời nào, chỉ nhìn Bối Tác Tư ra mặt ngồi đó:

- Ta tưởng là ai. Hóa ra là con chó của Thái tử. Thái tử cũng thật là, nuôi một con chó không biết tốt xấu như người. Cho người biết, đừng nói là cậu nô tài người, cho dù là Thái tử đến, Bối Tác Tư ta chưa chắc đã nể mặt. Hắn là Thái tử chứ không phải Hoàng Đế. Đừng tưởng là người kế vị thì ta sợ. Nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ bị phế đó.

Bối Tác Tư nói những lời vô cùng cay độc, không hề nể mặt Thái tử. Bối Tác Tư vốn là huynh đệ tốt từ nhỏ với Lý Tầm Hoan. Hắn vốn chẳng ưa gì Thái tử. Hơn nữa Lan Lăng Gia sớm đã về phe Lý Tầm Hoan. Cuộc chiến tranh quyền đoạt vị sớm muộn cũng xảy ra. Vì thế Bối Tác Tư nói vô cùng khó nghe, cũng gần như tuyên chiến với Thái tử.

- Người... Người là ai? Dám nói thế à? Ta nhất định sẽ bẩm báo với Thái tử cái tên loạn thần tặc tử nhà ngươi.

- Ta à? Bối Tác Tư của Lan Lăng Gia. Người cứ bầm với Thái tử tất cả là ta nói đấy. Hắn muốn giết cứ đến đây, ta đợi đấy. Hừ...

Bối Tác Tư là người thừa kế của Đệ nhất gia tộc ở Đế Quốc. Cho dù là Hoàng Đế cũng không thể tùy tiện giết, nếu làm vậy hậu quả vô cùng khôn lường. Lan Lăng Gia không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Thực lực của họ chỉ có Vương thất mới biết. Huống hồ Lý Tự Minh cũng không hề phản đối cuộc chiến giữa Thái tử Lý Dũng và Lý Tầm Hoan. Vì thế cho dù Thái tử có nghe được lời của Bối Tác Tư, cũng chẳng làm gì được.

- Đúng vậy... Nói với Thái tử ca ca, Bạch Khởi là bạn của Lý Tầm Hoan ta. Huynh ấy là Thái tử thì ta ít nhiều cũng là Tam Vương tử. Là huynh ta cũng không thể cướp mất khách của ta...

Lý Tầm Hoan ra mặt. Hắn vẫn giữ được phong độ chứ không nặng lời như Bối Tác Tư.

Mặt tên nam nhân biến sắc, không ngờ trong căn phòng nhỏ này không chỉ có một Bắc phương Đại Nguyên soái, mà còn có cả thiếu gia của Lan Lăng gia và Tam Vương tử. Lần này đúng là gặp phải chướng ngại lớn rồi. Hắn trong giây lát không biết nói lời nào.

- Ha ha... Bối Tác Tư, cả Tam đệ nữa... Hai đệ tức giận làm gì. Chẳng qua là mời khách của hai đệ qua nói vài câu. Hơn nữa Bạch Nguyên soái là nhân tài kiệt xuất của Đế Quốc. Lẽ nào các đệ sợ Thái tử ta làm hại đến Bạch Nguyên soái sao?

Đúng lúc đó có tiếng cười vọng đến. Một người mặc áo dài màu xanh, đeo ngọc bội, tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng nhìn vẫn anh tuấn nho nhã hơn người. So với Lý Tầm Hoan cử chỉ thô lỗ, đúng là một trời một vực, cũng không giống với lão Hoàng Đế. Bạch Khởi hiểu ra vì sao Hoàng Đế lại yêu mến Lý Tầm Hoan. Bởi vì Lý Dũng không giống ông chút nào.

Lời của Thái tử làm những người xung quanh mặt đều biến sắc. Lý Dũng vừa bước vào trông thấy Lý Linh bỗng ngậy người một lát:

- Sao người lại ở đây? Người...

Chưa nói hết câu thì Lý Linh đã cướp lời:

- Lý Linh bá kiến Thái tử ca ca... Thái tử ca ca, huynh chẳng phải cũng đến rồi sao? Bạch Khởi ca ca vừa từ xa trở về, bọn đệ đến tiếp đãi huynh ấy. Có việc gì huynh cứ nói luôn với Bạch Khởi ca ca, lại còn cho người đến ra oai, chẳng lẽ huynh coi thường bọn đệ sao? Bạch Khởi ca ca là Nguyên soái của Đế Quốc. Một tên nô tài dám ở đây hoành hành ngang ngược. Không biết là huynh dung túng hay tự hấn dám thế.

223. Chương 216: Phá Bỏ Thể Diện

Tuy lời của Lý Linh không đến nỗi quá khó nghe, nhưng lại rất gay gắt, khiến Thái tử Lý Dũng mặt biến sắc. Bạch Khởi thực sự không hiểu tại sao tiểu huynh đệ Lý Linh bình thường gặp một ả đàn bà chanh chua trên phố còn sợ, thế mà hôm nay đứng trước mặt thái tử lại lợi hại như vậy. Hắn nhận rõ trên mặt thái tử sự xấu hổ mà không có chút thù hận hay bất mãn nào.

Lý Dũng gượng cười, mặt biến sắc, tức giận nói: “Lục Bân, vừa rồi người đã làm gì?”

Tên nam nhân đó cũng rất nhanh trí, chuyện đã đến nước này thì rõ ràng là thái tử muốn mình đứng ra chịu trận. Vì thế hắn không hề giáo hoạt, không nói lời nào lập tức quỳ xuống cung kính đáp lời: “Thuộc hạ biết tội, xin diện hạ trừng phạt.”

“Thật sao? Biết tội ư? Vậy những gì Lý Linh nói đều là thật rồi? Hừ... Gan người cũng to lắm, dám làm như vậy sao? Niệm tình người đã theo ta nhiều năm, công lao không hề nhỏ, hôm nay ta không giết người, có điều phải tự chặt một cánh tay... từ nay về sau không được xuất hiện trước mặt ta... Mau cút đi... Bên cạnh ta không cần người như người” Thái tử Lý Dũng lạnh lùng nói.

Lục Bân cũng không chút chần chừ, cầm thanh trường kiếm lên, cắn răng rồi hét lên một tiếng. Trong nháy mắt cánh tay trái của y đã bị chặt đứt, máu tươi phun ra như suối, tiếng kêu la thảm thiết làm người ta phải kinh hãi. Lúc Lục Bân chặt đứt cánh tay của mình, thái tử Lý Dũng có phần không nỡ. Nhưng ánh

mắt xót thương đó chỉ thoáng qua, rồi lại chuyển mặt lạnh lùng, như không nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra. Thủ hạ của thái tử không ngừng cầu xin cho Lục Bân. Những người xung quanh thì chỉ nhìn một cách lãnh đạm. Duy có Lý Linh “A” lên một tiếng rồi lấy tay che mắt lại, không dám nhìn tròng cảnh trước mắt. Tiểu huynh đệ này hơi nhát gan một chút.

“Ồ Ồ... Thái tử diện hạ quả không phải người thường... Thủ đoạn độc ác. Đối với người của mình cũng có thể ra tay tàn ác như vậy, quả là bất phàm. Bối Tác Tư ta tự nhận mình tàn bạo vô tình, nhưng so với thái tử vẫn chưa là gì. Ta bái phục, bái phục...” Bối Tác Tư ngời đó lạnh lùng cười rồi nói. Không thể không nói Bối Tác Tư là một công tử nhà giàu quen thói hoành hành bá đạo, bình thường không thèm nể mặt ai, làm việc chỉ theo cảm hứng của mình. Tất thấy đều cho rằng Bối Tác Tư là người như thế. Kỳ thực chỉ có Bạch Khởi mới hiểu, Bối Tác Tư không phải kẻ ngốc, trái lại hắn rất tinh ranh. Lần này Bối Tác Tư nói vậy không chỉ nói suông mà cố ý chọc tức thái tử.

Thái tử nghe xong trầm tư một lát, rồi quay ra nhìn Lý Tầm Hoan nói: “Tam đệ, là đại ca mượn khách của đệ một lát, chắc đệ không đến nỗi không nể mặt ta chứ?”

“Tất nhiên... Tất nhiên là có... Ngươi là đại ca... Thái tử đương triều... sao đệ lại không nể mặt được... Phải nói là đệ không dám không nể mặt ấy chứ. Ngươi đã nói vậy rồi đệ cũng không thể từ chối. Có điều đệ phải nói trước, Bạch Khởi là huynh đệ với đệ, không phải là khách của đệ, ngươi muốn mời phải hỏi ý kiến của người ấy thế nào.” Lý Tầm Hoan mỉm cười. Kỳ thực hắn cũng đoán chắc rằng Bạch Khởi sẽ đi, dù sao Bạch Khởi cũng không thể để Lý Dũng bề mặt trước bao nhiêu người. Lý Tầm Hoan nói thế chỉ để xoa dịu bầu không khí vốn đang căng thẳng mà thôi.

“Vậy ý của Bạch nguyên soái thế nào?” Lý Dũng hướng ánh mắt sang Bạch Khởi. Có thể nói hôm nay hắn đã quá nể mặt Bạch Khởi rồi. Giờ Lý Dũng lại một lần nữa hạ mình mời, Bạch Khởi đương nhiên không tiện cự tuyệt.

“Điều này... Đương nhiên cung kính không bằng tuân lệnh... Thái tử diện hạ... Mời...” Bạch Khởi khẽ gật đầu đưa cánh tay ra, nói với Lý Dũng. Vừa nói vừa làm động tác mời, ý muốn Lý Dũng đi trước, tất nhiên còn một ý nữa là muốn Lý Dũng dẫn đường, dù sao Bạch Khởi cũng không biết thái tử mời mình đến đâu.

Lý Dũng gật gật đầu, bước đi trước, Bạch Khởi theo sau, hướng về phía căn phòng bên góc trái lầu hai, một căn phòng rất lớn. Trong phòng đã ngồi chật người, có khoảng mười mấy hai mươi người, hầu hết Bạch Khởi không quen mặt. Chỉ có vài vương công đại thần hắn còn nhận ra. Hắn đoán chắc đây đều là bè cánh của thái tử. Chỉ có điều không hiểu bọn họ sao lại tập hợp ở đây, cũng không rõ là tình cờ hay do thái tử sắp xếp ở đây đợi hắn.

“Nào nào... Bạch nguyên soái... Mời ngồi, mời ngồi...” Lý Dũng bước vào phòng, kéo Bạch Khởi ngồi xuống vị trí cạnh mình, đủ để chứng minh thịnh tình của mình đối với Bạch Khởi. Tuy thế lực của thái tử ở phương Nam có thể nói là ăn sâu bén rễ, nhưng phương Nam binh ít, thái tử cần nhiều hỗ trợ hơn về mặt binh lực. Huống hồ bây giờ Bạch Khởi và Lý Tầm Hoan ngày càng thân thiết. Thái tử càng hy vọng lôi kéo được Bạch Khởi, làm suy yếu thế lực của Lý Tầm Hoan.

Có điều Bạch Khởi hiện đã chắc chắn tư tưởng của mình, muốn lôi kéo hắn không phải chuyện dễ. Bây giờ Bạch Khởi có thể nói là muốn gì được nấy. Vì thế thái tử nhất định phải có thứ gì đó làm Bạch Khởi rung động, nếu không thì rất khó làm Bạch Khởi đổi ý.

Thái tử vừa nói vừa giới thiệu một lượt cho Bạch Khởi, trong đó có nhiều người hắn đã từng nghe tên, đều là những nhân vật có quyền, thế lực không hề nhỏ, chỉ có điều không ngờ tất cả đều là thủ hạ của thái tử.

Bạch Khởi cũng rất khách khí, dù sao đây không phải là lúc đắc tội với ai. Vì thế hắn rất lịch sự và khiêm tốn chào hỏi những người xung quanh, hành lễ đáp lễ, nói đôi ba câu... Cuối cùng thái tử cũng nói vào vấn đề chính.

“Khụ khụ ... Bạch Khởi à...Ta gọi ngươi như vậy ngươi không để ý chứ? Hôm qua ta nghe được một số tin... Ừm... Hình như nói giữa ngươi và Đỗ Tân Gia xảy ra chuyện không được vui, có phải không?” Thái tử ho khan hai tiếng, xung quanh lập tức yên lặng, sau đó nói khẽ với Bạch Khởi.

Dứt lời thì những người xung quanh, bao gồm cả thái tử đều hướng mắt về phía Bạch Khởi chờ đợi câu trả lời. Đây chính là vấn đề chính của yến tiệc lần này. Thái tử cất công mời những người có máu mặt đến

đây chẳng phải là vì việc của Đỗ Tân gia hay sao? Dù sao Đỗ Tân hầu tước tước cũng là một đại thần phụ trách về ngân khố, quan coi sóc thuế ruộng của Đế quốc. Đỗ Tân gia là một chỗ dựa rất lớn cho thái tử. Bây giờ Đỗ Tân gia đã mở lời nhờ cậy thái tử, y tất nhiên không tiện khước từ. Bình thường quả thật Đỗ Tân gia cũng tận tâm tận lực với y.

“Ừm... Đúng là có chuyện đó, con gái của Đỗ Tân hầu tước tước bị cha ta đuổi ra khỏi nhà. Còn cái tên oắt con đó, cũng bị như vậy. Con gái Đỗ Tân gia không giữ đức hạnh. Đuổi bọn chúng đi là đã quá nhẹ nhàng rồi. Theo ta đáng lẽ phải giết chết bọn chúng, chỉ tiếc là cha ta vẫn niệm tình cũ, vì thế mới đuổi chúng đi chứ không giết. Sao vậy? Thái tử điện hạ sao lại quan tâm vấn đề này vậy?” Bạch Khởi không chần chừ hỏi dò.

Kỳ thực Bạch Khởi cũng đoán được ý của thái tử Lý Dũng rồi, nhất là lời thái tử vừa nói, hần quá rõ như ban ngày. Rõ ràng thái tử muốn ra mặt giải quyết chuyện này, nhưng Bạch Khởi nhất định không nể mặt. Hần vốn không muốn hòa giải với Đỗ Tân gia.

“Điều này... Người có thể không biết, Đỗ Tân hầu tước và ta có giao tình nhiều năm nay. Hôm qua hần có đến tìm ta. Thật ra chuyện này... hần cũng hiểu chuyện căn nguyên của vấn đề, hần không yêu cầu gì nhiều, chỉ hi vọng con gái và cháu ngoại hần được trở về Bạch gia. Điều này không hề quá đáng. Thế nào? Không biết Bạch nguyên soái có nể mặt ta không?” Lý Dũng nghe Bạch Khởi nói xong, chần chừ một lát rồi mỉm cười nói.

“Điều này... Thành thật thứ lỗi... Việc này ta không thể theo ý điện hạ được. Không có gì để thương thượng hết. Bất kể Đỗ Tân gia tìm ai, ta cũng không thể nể mặt... Nếu thái tử điện hạ muốn xen vào chuyện này... vậy thì Bạch Khởi cáo từ.” Bạch Khởi nghe xong mặt biến sắc, lạnh lùng nhìn Lý Dũng rồi đứng dậy nói. Nói đoạn quay người rời khỏi.

“Thật là không thể thương lượng ư?” Mặt Lý Dũng có chút thay đổi. Hôm nay Lý Dũng chịu nhục cũng không ít. Đầu tiên là Bối Tác Tư, sau đó là Lý Linh, Lý Tầm Hoan bây giờ lại thêm cả Bạch Khởi. Lý Linh coi như cho qua. Lý Dũng so đo với ai cũng không thể so đo với Lý Linh. Còn Lý Tầm Hoan, Bối Tác Tư vốn đã đối đầu từ lâu, Lý Dũng cũng quá quen rồi. Nhưng Bạch Khởi thì đường đường thái tử đích thân đến mời, lại nói lời nhẹ nhàng, đã xuống nước đến mức đây quả không phải chuyện dễ. Thế mà Bạch Khởi lại không hề nể mặt, khó trách Lý Dũng mặt biến sắc như vậy.

“Đúng thế... Những chuyện khác có thể thương lượng, duy có việc này thì không thể được. Thần không thể thỏa hiệp chuyện này với bất cứ ai, bởi nó ảnh hưởng tới vinh nhục của Bạch gia”. Bạch Khởi khẳng định lần nữa, không hề lưỡng lự nói. Những người xung quanh sắc mặt đều biến đổi.

“Người đừng quên ta là thái tử đương triều!” Lý Dũng tức giận nói. Có thể thấy Lý Dũng phần nộ đến thế nào. Hần lúc này chỉ muốn rút gân lột da Bạch Khởi cho bõ tức. Chỉ là cố kìm nén, nhưng không nhịn được thốt nên lời, làm cho người ta có cảm giác như đang lôi kéo có pha chút áp đặt.

“Thần biết chứ... Có điều thái tử là thái tử, không phải là hoàng đế...”. Bạch Khởi cũng không tỏ ra yếu thế, rõ ràng không hề nể mặt Lý Dũng. Hần thoáng nhìn Lý Dũng đáp lời, nói xong quay người bỏ đi.

“Bốp ~” Lý Dũng đập tay xuống bàn, đứng phắt dậy, nhìn Bạch Khởi lúc này đã đi tới cửa, quát lớn: “Bạch Khởi... Người nghĩ kĩ cho ta, ta cho người một cơ hội nữa”.

“Không cần thiết... : Bạch khởi lạnh lùng đáp lại, quay người bước ra ngoài. Đi một quãng rồi hần vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng đập vỡ bàn ghế cùng tiếng gào thét của Lý Dũng. Bạch Khởi cười khẩy, không thêm để ý cứ thế bước đi.

Đối với Bạch Khởi, thái tử cũng chỉ là thái tử, không phải hoàng đế. Có tức nữa thì cũng thế thôi. Bây giờ thiên hạ này vẫn chưa phải thiên hạ của Lý Dũng, có hoàng đế ủng hộ, Bạch Khởi còn sợ hần làm gì chứ? Huống hồ cuộc chiến tranh quyền đoạt vị sau cùng vẫn chưa biết người ngồi lên ngai vàng là ai...

Tiếng thét của Lý Dũng lớn đến nỗi đủ để những người xung quanh đều nghe thấy. Cũng may Bách Hoa viện có nhiều âm thanh âm ỉ, lúc Bạch Khởi bước được vài trăm bước đến chỗ bọn Lý Tầm Hoan thì đã không nghe thấy âm thanh bên đó nữa...

“Bạch Khởi... Bạch Khởi...! Ta phải giết chết hần! Đáng chết... Quân vô lại... Ta phải giết người!” Lý Dũng

đập bàn thét lớn, thủ hạ xung quanh chỉ biết nhìn nhau, câm như hến mà không dám nói lời nào. Lúc này mà nói đồng nghĩa với việc chọc tức thêm, tất nhiên không phải là việc kẻ thông minh nên làm...

Gào thét một trận xong Lý Dũng ngồi xuống nói: “Các người có cách gì không? Ta phải giết Bạch Khởi, phanh thây cái tên tiểu tử đó.”

“Điều này...” Những người xung quanh nhìn nhau không ai dám nói. Bọn họ bây giờ không biết nên nói gì. Nói gì thì cũng bằng thừa. Bạch Khởi đâu phải người thường, đối phó với hắn quả là khó hơn lên trời... .

Nhìn thấy vậy, Lý Dũng cũng hiểu là chuyện gì... Đến y còn không biết có cách gì đối phó với Bạch Khởi nữa là những người khác. Bạch Khởi lúc này như một con nhím có gai sắc nhọn, không ai dám động tới. Chỉ sợ động tới sẽ chuốc họa vào thân.

Lý Dũng nhìn đám thủ hạ một lượt rồi quát lớn: “Toàn một lũ ăn hại.” Nói đoạn phẩy tay áo quay người bước đi, sắc mặt trở nên u ám đến đáng sợ. Những kẻ còn lại chỉ biết cúi đầu không dám phản ứng gì.

Lý Dũng tức giận bỏ đi. Bọn Lý Tầm Hoan đều nhìn thấy rõ. Lúc gặp Bạch Khởi, Lý Tầm Hoan tươi cười hỏi: “Hãy... Bạch Khởi à... Ta biết là người chẳng tốt đẹp gì mà, ban này người rốt cục đã làm gì đại ca ta? Xem xem người khiến đại ca tức giận đến mức thế kia... haiz... Mất phong độ quá... mất phong độ quá.”

Lý Tầm Hoan lắc đầu cười, bộ dạng có phần bì ổi, khiến người khác chịu không nổi. Còn Bối Tác Tư bên cạnh thì cười đầy thích thú: “Ta đã nói cái tên tiểu tử Lý Dũng muốn lôi kéo người thế nào chứ? Dựa vào hắn ư? Người là huynh đệ của bọn ta cơ mà... Đúng rồi, hắn tìm người rốt cục có chuyện gì vậy?”

“Còn có chuyện gì ngoài chuyện Đỗ Tân gia nữa? Thái tử điện hạ của chúng ta muốn làm người hòa giải, vì thế mới tìm ta đến. Tiếc là ta đã từ chối rồi. Người biết đấy chuyện Đỗ Tân gia ta không bao giờ thương lượng”. Bạch Khởi ngồi xuống nói. Chuyện khác hẳn có thể không dứt khoát như vậy, nhưng chuyện này thì khác.

“Vậy ư? Hắc hắc, thái tử ca ca của ta cũng thật là nhân rồi quá, chuyện nhà người đâu đến lượt huynh ấy xen vào? Đúng là bắt chó đi cày rồi hơi xen vào chuyện người khác... hừ... Đáng đời lắm... Thôi chúng ta đi uống rượu, không để ý đến hắn nữa... Ha ha... có điều người lần này làm hắn bề mặt... người vẫn nên cẩn thận đấy...” Lý Tầm Hoan cười khẩy, vừa nói vừa đưa ly rượu cho Bạch Khởi, sau đó hai người cạn ly một hơi uống cạn.

“Có gì phải sợ chứ... Bạch Khởi ta dám làm dám chịu, lẽ nào ta lại sợ hắn quay lại tìm ta sao? Điều này người cứ yên tâm, ta đã có định liệu rồi. Nếu quả thực thái tử điện hạ muốn tính sổ với ta, vậy thì ta bảo đảm hắn sẽ học máu mồm cũng không chừng...” Bạch Khởi uống một ly rượu rồi nói. Hắn vô cùng tự tin nghĩ bụng: “Muốn đối phó với ta sao? Nếu hắn dùng cách chính đáng sợ là chưa cần ta ra tay thì Lý Tự Minh đã chặn lại rồi, còn nếu dùng thủ đoạn một chút, có Yên Vũ Lâu, có Lưu Dịch Tư ở đây, ta không tin là Lý Dũng có thể làm gì ta.”

“Ha ha ha... Được lắm... có câu này của người ta yên tâm rồi. Có điều người cũng không cần phải lo lắng, ta nghĩ Lý Dũng cũng hiểu hắn chẳng có cách nào đối phó với người được. Hắn không dám làm bừa đâu. Tuy hắn bụng dạ hẹp hòi, bì ổi dễ tiện nhưng ít ra cũng có cái đầu. Nếu lúc này hắn dám làm gì người thì đúng là não hắn bị cho tha mất rồi.” Bối Tác Tư nói xong quay ra ngoài kêu lên: “Tú bà, người muốn chết sao, còn không mau gọi các cô nương ra đây?”

Vừa dứt lời thì Lý Tầm Hoan đang uống rượu bỗng “phì phì” hai tiếng, tức thì rượu phun hết vào mặt Bối Tác Tư. Bối Tác Tư bỗng tỉnh cả người, vẻ mặt xấu hổ không biết nên nói gì, chỉ nhếch mép cười với Lý Linh mặt đầy vẻ tò mò không hiểu chuyện gì. Lý Tầm Hoan nhìn Bối Tác Tư như thể muốn nói: “Người muốn chết sao?”

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

224. Chương 217: Mượn Sức Của Hắc Âm Thần Điện

Thực ra Lý Tầm Hoan bây giờ có cảm giác hận không thể nhảy lên bóp chết Bối Tác Tư. Nếu là Bạch Khởi nói ra lời này, cùng lắm Lý Tầm Hoan chỉ thấy xấu hổ nhưng trong lòng có thể hiểu được. Nhưng người nói

ra lại là cái tên Bối Tác Tư, rõ ràng biết chuyện rồi lại còn thốt ra được lời như thế... Đúng là không thể tha cho được.

- Bối Tác Tư... Huynh ban nãy nói vậy là có ý gì?

Lý Linh hiểu kỳ hỏi. Nàng thực sự không hiểu chuyện gì nên mới lớn tiếng hỏi. Tuy có phần hơi bất kính, vì Lý Linh gọi Lý Tầm Hoan là tam ca, với Bạch Khởi càng thân thiết hơn gọi là Bạch Khởi ca ca, nhưng với Bối Tác Tư lại gọi luôn tên tục. Bối Tác Tư thật ra cũng không để bụng. Điều hắn đang nghĩ là làm sao giải quyết tình huống này...

- Cái này... Cái này... Thật ra... Lý Linh hiền đệ... Cái này... Thật ra thì...

Bối Tác Tư lắp ba lắp bắp nói, không biết nên nói lời nào. Với tính cách của Bối Tác Tư thì tình huống này quả là hiếm thấy. Chính hắn cũng không tưởng tượng nổi mình lại lâm vào cảnh này.

- Thật ra thì cái gì? Người dài dòng quá, chẳng giống người chút nào. Thường ngày người quyết đoán lắm cơ mà. Lý Linh, đệ đừng nghe hắn lảm nhảm. Đây là thanh lâu, đệ biết không? Thật ra Bách Hoa Viện là kỹ viện lớn nhất trong Đế Đô...

Bạch Khởi nhìn bộ dạng Bối Tác Tư áp a áp ứng chịu không nổi, chau mày lại rồi dứt khoát nói.

Bạch Khởi không phát hiện ra rằng Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư hai cái tên Tiểu tử bình thường da mặt dày hơn cả tường thành bây giờ lại đỏ mặt tía tai, cúi đầu không dám ngẩng lên, bộ dạng như thể hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Lý Linh nghe Bạch Khởi nói xong trong nháy mắt mặt đỏ lựng lên, ánh mắt tức giận nhìn Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư bên cạnh, sau đó nhìn thẳng Bạch Khởi hỏi:

- Bạch Khởi ca ca... Huynh thường xuyên đến đây sao?

- Làm gì có... Thành thạo thôi... Thực ra tính cả lần này ta mới đến ba lần, còn Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan hai đại huynh của đệ là khách quen rồi. Cả ba lần đều là ta theo bọn họ tới. Sao vậy, có vấn đề gì không?

Bạch Khởi không hề giấu diếm đáp lời Lý Linh. Với hắn chuyện này chẳng có gì phải giấu cả.

Có điều Bạch Khởi không hề chú ý tới những ánh mắt sắc lạnh xung quanh, nhưng những ánh mắt đó lập tức bị chặn lại bởi một ánh mắt còn mãnh liệt hơn. Đôi mắt long lanh của Lý Linh lúc này bỗng trở nên hung hãn đến nỗi cả Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan đều không dám ngẩng đầu lên.

- Ai dza... Các vị công tử đến rồi ạ, Bối Tác Tư thiếu gia, Tầm Hoan thiếu gia... Hai vị làm các cô nương của chúng tôi nhớ muốn chết... Phải rồi, gần đây có hai Nam Cương Xà Nữ mới đến, hai vị có hứng thú không ạ? Bảo đảm còn mới tinh, rất hợp với sở thích của hai vị... À... Bạch Khởi thiếu gia... Ngài thì không phải nói rồi... Cô nương Hải Đường của chúng tôi ngày nhớ đêm mong ngài. Ai mà ngờ ngài vừa đi đã một năm rồi... Haizzzz... Làm cô nương Hải Đường cơm không muốn ăn canh không muốn uống, héo mòn cả người... Ngài đã quay về phải đi thăm cô nương đấy...

Đang lúc căng thẳng thì Tú Bà bước vào. Một mụ Tú Bà thân hình đầy đà tuổi ngoài ba mươi ưỡn eo dẫn theo mấy cô nương mặt hoa da phấn bước tới, vừa nói vừa sấn đến gần ba người bọn Bối Tác Tư...

Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan lúc này mặt càng khó coi, hai mắt nhìn nhau không biết nói lời nào. Còn Lý Linh không thèm chú ý đến hai người họ mà nhìn chăm chăm vào mụ Tú Bà bên cạnh hỏi:

- Hải Đường là ai?

- Ai dza~~ Tiểu thiếu gia, đến Hải Đường cô nương mà ngài cũng không biết ư? Hải Đường cô nương chính là cô đào nổi tiếng nhất ở chỗ chúng tôi, nhưng chỉ mãi nghệ chứ không bán thân, rất ít khi ra ngoài. Bao nhiêu năm nay trừ Bạch Khởi thiếu gia, chưa có người đàn ông nào bước vào khuê phòng gặp cô nương ấy cả... Có điều ngài đừng tơ tưởng đến Hải Đường cô nương nữa, người ta đã là người của Bạch Khởi thiếu gia rồi. Hay là để lão nương giới thiệu cô nương khác cho ngài... Bảo đảm cũng không kém phần...

Tú Bà hoa tay múa chân nói.

- Ừc... Thôi đi...

Lý Linh giật mình nói khẽ, không giấu diếm vẻ mặt căm ghét, khiến Tú Bà sững người không biết phải làm gì. Nhưng dù gì mà ta cũng là một tay già đời trong nghề này, biết là không thể đắc tội với các vị thiếu gia nên lập tức lại tươi cười, nhìn Bạch Khởi ưỡn ẹo nói:

- Bạch Khởi thiếu gia, cô nương Hải Đường nghe nói ngài đến, vui mừng khôn xiết. Bây giờ đang ở trong khuê phòng đợi ngài, bảo lão nương ra mời ngài vào...

- Vậy à? Vậy thì ta phải đi cùng bà một chuyến rồi...

Tuy chưa biết Hải Đường cô nương muốn làm gì, nhưng có một điều Bạch Khởi có thể khẳng định, đó là Hải Đường không phải là người vô duyên vô cớ không việc mà tìm hấn. Lần này tìm đích danh mình chắc chắn là có lý do.

Vì thế Bạch Khởi chỉ chần chờ một lát rồi gật đầu, sau đó đứng dậy nói với mấy người trước mặt:

- Các đệ ngồi trước đi, ta đi xem Hải Đường có chuyện gì.

Nói đoạn quay người đi cùng Tú Bà. Bọn họ đi chưa xa thì Bối Tác Tư vội vàng đuổi hết những cô nương vây quanh đi. Mấy cô nương vừa đi thì Bối Tác Tư lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng phẫn nộ của Lý Linh nhìn mình, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó chịu như bị trăm ngàn cây kim đâm vào. Hấn không biết nên nói gì, chỉ gượng cười rồi ngồi xuống nhìn Lý Linh...

- Hải Đường là ai? Cô nương đó có quan hệ thế nào với Bạch Khởi ca ca?

Vẫn là ánh mắt tức giận nhìn Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, Lý Linh hỏi dồn, lộ rõ vẻ ghen tị.

- Cái này à... Hải Đường... Hải Đường là... Là cô nương nổi tiếng nhất ở đây... còn quan hệ với Bạch Khởi... Ồ... Ban nãy chẳng phải đệ đã nghe rồi ư? Chỉ là quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ thôi...

Bối Tác Tư lẩm bẩm.

Lý Tầm Hoan đang ngồi bỗng đứng phắt dậy an ủi:

- Muội muội của ta, một người đàn ông như Bạch Khởi sao có thể chỉ có một người phụ nữ được? Muội nên biết người như huynh ấy chỉ có một, hai phụ nữ mới là chuyện không bình thường. Muội đã thích huynh ấy thì đừng để ý tới chuyện này... Muội nói xem đúng không?

- Điều này... Cũng đúng... muội cũng biết điều đó... Nhưng mà... Muội không chịu được huynh ấy đến đây tìm... Tam ca... Huynh nói xem... Muội tặng cho huynh ấy vài mỹ nữ được không? Như thế ít nhất huynh ấy không cần phải đến tìm...

Lý Linh nghe Lý Tầm Hoan nói cảm thấy hơi tủi thân, rồi trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng vội vàng nói.

- Hả?... Cái đó... Được... Được lắm...

Lý Tầm Hoan áp úng một lát rồi nói, hấn vốn chỉ định an ủi Lý Linh, ai ngờ Lý Linh lại hiểu theo ý khác, không những không trách Bạch Khởi mà còn định tặng mỹ nhân cho hấn...

- Ta nghĩ... Muội muội của huynh... đúng là mê muội thật rồi... có khi điên rồi ấy chứ... Có đúng là muội ấy không vậy?...

Bối Tác Tư vỗ vai Lý Tầm Hoan rồi nói thầm vào tai hấn.

Lý Tầm Hoan không nói gì chỉ gật đầu, thật ra... hấn cũng nghĩ Lý Linh điên hết thuốc chữa rồi... mê muội đến mức này, chẳng giống bình thường chút nào. Hấn nghĩ nếu chuyện này mà đến tai phụ hoàng Lý Tự Minh chỉ e Lý Linh chưa kịp phản ứng đã bị ông đuổi đi rồi...

Về phần Bạch Khởi, hấn lúc này đã bước qua sân giữa của Bách Hoa Viện tới sân sau, chính là nơi ở của Hải Đường. Việc Hải Đường hẹn gặp Bạch Khởi chẳng phải là bí mật gì với những người ở đây. Bách Hoa Viện này chỉ bé bằng cái lỗ mũi, có tin gì mà không truyền ra ngoài chứ? Bạch Khởi vừa đến đã thấy hai kỹ nữ đứng trước cửa phòng Hải Đường, nhìn thấy hấn liền mở cửa. Bạch Khởi bước thẳng vào trong. Hấn

vừa bước vào thì cửa phòng được đóng lại. Ở giữa căn phòng, Hải Đường tĩnh lặng ngồi chải tóc trang điểm. Nàng đẹp như một tiên nữ giáng trần, khiến người khác hồn siêu phách tán.

Nhìn thấy Bạch Khởi, Hải Đường nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng đều, sau đó nhìn hắn đầy âu yếm. Ánh mắt đó đúng là làm người ta thấy tâm hồn bay bổng. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, đến bên cạnh Bạch Khởi rồi tựa vào bờ vai cường tráng của hắn, sau đó nàng nói khẽ:

- Huynh nói xem... muội có đẹp không?

- Tất nhiên là đẹp... Có điều ta biết hôm nay nàng tìm ta không phải để đến ngắm sắc đẹp của nàng, cũng không phải bảo ta đến nói chuyện ân ái với nàng... nàng nói đi... tìm ta rốt cục là có chuyện gì?

Hải Đường nghĩ gì trong lòng Bạch Khởi đều thấu hiểu. Hắn biết nàng ta đang dùng mỹ nhân kế. Nhưng nữ sắc là thứ mà đàn ông nào cũng ham muốn. Vì thế Bạch Khởi cũng không từ chối. Hắn đưa tay ra ôm Hải Đường vào lòng, sau đó ghé vào tai nàng thầm thì.

Lời của Bạch Khởi làm Hải Đường hơi sững người. Nàng khẽ đẩy tay Bạch Khởi, nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay hắn rồi ngồi xuống chiếc ghế trải gấm bên cạnh. Nàng nhìn Bạch Khởi đầy âu yếm:

- Chàng thật là... Chàng chẳng lẽ không thể cùng người ta hư tình giả ý một lần sao? Làm gì mà nói lời thẳng thắn như vậy?

Nói đoạn nhìn bốn phía xung quanh rồi lại nhìn Bạch Khởi khẽ nói:

- Ta có việc cần người giúp đỡ...

- Cần ta giúp ư? Việc gì thế người nói ta nghe xem?

Bạch Khởi chau mày lại rồi trầm ngâm một lát. Lúc đầu chỉ giao hẹn với Hải Đường sẽ cùng giữ kín bí mật không tiết lộ ra ngoài, chứ không hề quy định là Bạch Khởi phải giúp gì. Vì thế lần này Bạch Khởi không tình nguyện lắm, hắn sợ nhất là tự chuốc lấy phiền phức.

- Cái này... Thật ra việc là thế này. Người cũng biết bây giờ bên ngoài truyền tai nhau chuyện ta và người thân thiết với nhau. Rất nhiều người cho rằng chúng ta có gì gì đó. Vì việc này mà Hắc Ám Thần Điện đã phái người đến, lại còn cử Hắc Ám Chấp Sự tới điều tra ta. E là chúng ta không thể tiếp tục giấu diếm nữa... Bọn họ đã biết ta là người của người rồi... Có điều những người đứng đầu Hắc Ám Thần Điện cũng không trách tội, kỳ thực... Thánh Nữ Dự Bị cũng chỉ là một cái danh hiệu mà thôi... Bọn họ vốn chẳng để ý đến ta. Nhưng lần này họ giao cho ta nhiệm vụ phải lôi kéo người về Hắc Ám Thần Điện. Hiện nay Hắc Ám Thần Điện cần phải truyền bá tín ngưỡng ở phương Đông. Mà những Đế Quốc ở phương Đông như Thiên Long, Gia Lam giờ lại chống đối Thần Điện, việc truyền đạo của Thần Điện cũng gặp phải trắc trở. Chắc người cũng biết ở phương Đông, Hoàng quyền lúc nào cũng mạnh hơn Thần quyền. Cuộc chiến giữa Hoàng quyền và Thần quyền đã tới mức đỉnh điểm rồi. Thần quyền muốn phát triển quá là rất khó... Vì thế bọn họ mới nhắm đến Bất Diệt Hoàng Triều... Bất Diệt Hoàng Triều hiện tại rất hưng thịnh, hơn nữa Hoàng Đế lại không phản đối Thần quyền, chỉ không cho phép vượt quá Hoàng quyền mà thôi... Điều này họ có thể chấp nhận. Biết được quan hệ của chúng ta, vì thế mới giao cho ta nhiệm vụ này.

Hải Đường ngập ngừng nhìn Bạch Khởi, thấy hắn không có phản ứng gì, mới tạm yên tâm.

Hải Đường đang định nói tiếp thì Bạch Khởi ngắt lời:

- Ý của người là Hắc Ám Thần Điện sai người lôi kéo ta vào Thần Điện sao?

- Đúng vậy, Hắc Ám Chấp Sự nói như vậy. Đây là quyết định của các Hắc Y Đại Tế Ti của Thần Điện. Người cũng biết mệnh lệnh của các Hắc Y Đại Tế Ti là lời của thần thánh không thể làm trái, cũng không ai dám phản đối, vì thế ta không còn cách nào khác là mời người gia nhập Thần Điện. Huống hồ Hắc Ám Giáo Hoàng bề hạ cũng nói rằng nếu người gia nhập sẽ phong cho người chức Tổng chỉ huy quân đội của Thần Điện, ngang với chức Võ quan Nhị phẩm, vinh hoa phú quý hưởng không hết, so với chức Đại Nguyên Soái Ba Bất Diệt Hoàng Triều không hề thua kém. Thế nào? Người gia nhập Thần Điện chứ?

Hải Đường nói khẽ. Nàng cố hết sức lôi kéo Bạch Khởi. Nếu không làm được thì chuyện gì sẽ xảy ra với nàng thật khó mà tưởng tượng.

Thánh Nữ Dự Bị của Thần Điện giờ đã không còn giữ được tấm thân trong trắng nữa. Nếu không có sự che chắn của Thần Điện, tin này mà đồn ra ngoài, hình phạt nhẹ nhất cũng là bị ngàn vạn mũi tên xuyên vào tim. Thậm chí bị thảm hơn, có khi còn bị giao cho những quái thú được Thần Điện nuôi dưỡng. Đến lúc đấy thì muốn chết nhẹ nhàng cũng không phải chuyện dễ.

- Gia nhập Hắc Ám Thần Điện ư? Tổng chỉ huy quân đội Hắc Ám à? Ha ha... Tước vị không nhỏ đâu. Hắc Ám Thần Điện hình như rất coi trọng ta thì phải... Có điều... Ta lại không thích... Làm sao bây giờ?

Bạch Khởi tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Hải Đường rồi mỉm cười nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

225. Chương 218: Độc Cô Danh Dương Bá Đạo

- Tự tin hay không là dựa vào thực lực, không phải chỉ nói là được. Người nên biết rằng ta đã nói được thì làm được. Không thể phủ nhận rằng thể lực Hắc Ám Thần Điện rất lớn mạnh, ta không phải đối thủ của Thần Điện. Nhưng như ta đã nói đấy, nguồn gốc của Thần Điện là ở phương Tây, ở phương Đông vẫn là thiên hạ của Hoàng Đế, thể lực của các người vẫn chưa đến được đây. Vì thế ta chẳng có gì phải sợ cả. Cùng lắm Hắc Ám Thần Điện các người sẽ phải cao thủ đến hành thích ta. Không phải ta khoác lác nhưng Hắc Ám Thần Điện các người muốn giết ta không phải chuyện dễ đâu. Trừ phi các người mời được vài vị Đẩu Hoàng hoặc Giáo Hoàng Thần Điện đích thân ra tay, nếu không ta chẳng có gì phải sợ.

Bạch Khởi mỉm cười nói, hoàn toàn không yếu thế trước đối phương.

- Vậy sao? Người tự tin như vậy sao? Người nên biết tuy ta không phải võ quan nhưng chí ít cũng làm Hắc Ám Chấp Sự có tu luyện đấu khí, là quan Nhị phẩm của Tế tự Hắc Ám Thần Điện. Ta tin chắc có thể giết người ngay tại đây...

Hắc Ám Chấp Sự đứng đó lạnh lùng nhìn Bạch Khởi. Nói đoạn lập tức đấu khí màu xanh nhạt bao phủ khắp người. Nhưng trong đấu khí màu xanh đó còn có một chút màu đen. Đây là đấu khí Hắc Ám đặc biệt của Thần Điện, vừa nhìn là có thể nhận ra ngay.

- Muốn giết ta ư? Được thôi... Có điều phiền người hãy tự lo cho bản thân mình trước đã.

Bạch Khởi chẳng thèm để ý, tự rót cho mình một ly nước rồi nói. Đang trong lúc căng thẳng thì bỗng có bóng người, trong nháy mắt, hai vị trưởng lão Ảnh Tuyết, Ảnh Diệt đã kề kiếm vào cổ Hắc Ám Chấp Sự. Thanh trường kiếm chỉ cách cổ họng hần chưa đến một phân.

Sát thủ của Ảnh Tộc vốn rất giỏi trong việc ẩn thân, đồng thời không để đối phương phát hiện ra sự tồn tại của mình. Huống hồ hai vị Ảnh Tuyết, Ảnh Diệt lại là hai sát thủ lợi hại nhất trong Thập đại Trưởng lão của Ảnh Tộc. Vì thế họ mới dễ dàng đến bên cạnh Hắc Ám Chấp Sự, lại còn kề kiếm vào cổ hần mà hần không hề hay biết.

Nhiệm vụ của hai vị Đẩu Vương này là luôn theo sát bên cạnh Bạch Khởi đảm bảo sự an toàn của hần. Bạch Khởi ra ngoài có thể không dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên, hay Ảnh Nguyệt, thậm chí không dẫn theo cả Lưu Dịch Tư nhưng hai vị Đẩu Vương thì từng giây từng phút luôn theo sát bên cạnh Bạch Khởi. Đối với họ, Bạch Khởi là chủ nhân, cũng chính là thần thánh, bảo vệ hần dù có khó khăn đến đâu cũng đáng.

- Bây giờ người nói sao đây?

Bạch Khởi nhìn Hắc Ám Chấp Sự lúc này mồ hôi tuôn như mưa. Hần cười khẩy nói, vẻ mặt vô cùng hả hê.

- Người... Người không thể giết ta... Người mà giết ta... Hắc Ám Thần Điện sẽ không tha cho người đâu...

Hắc Ám Chấp Sự không còn nghĩ đến nhiệm vụ mà Hắc Ám Thần Điện giao cho nữa. Lúc này còn gì quan trọng hơn tính mạng của mình chứ. Những người đứng đầu Hắc Ám Thần Điện đều có đặc điểm là rất ích kỷ, lúc nguy nan thì chẳng có gì bằng sinh mạng của mình cả. Gã Hắc Ám Chấp Sự này cũng không ngoại lệ...

Cũng vì lẽ đó mà trong cuộc chiến giữa Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện, Hắc Ám Thần Điện luôn bị lép vế. Thực ra lực lượng của Hắc Ám Thần Điện nhiều hơn, hơn nữa mỗi thủ hạ trong bách

tộc của Hắc Ám Thần Điện đều không tồi. Sức mạnh của họ kết hợp lại thừa sức đánh bại Quang Minh Thần Điện. Nhưng mỗi lần chiến đấu đều thất bại là bởi vì bình thường Hắc Ám Thần Điện quá phô trương ngạo mạn, thủ đoạn tàn ác, vốn không được lòng người. Hơn nữa Hắc Ám Thần Điện lại thường xuyên diễn ra cuộc chiến nội bộ, thanh toán lẫn nhau. Tuy nội bộ Quang Minh Thần Điện cũng không phải yên bình, nhưng cũng không tranh giành quá lộ liễu. Tất cả đều hành động trong một phạm vi nhất định. Hắc Ám Thần Điện thì lại đấu đá ra mặt. Vì thế họ luôn bị Quang Minh Thần Điện áp chế.

- Người yên tâm đi... ta sẽ không giết người đâu. Dù nói thế nào người cũng là một Hắc Ám Chấp Sự của Hắc Ám Thần Điện. Muốn ta gia nhập Hắc Ám Thần Điện ư? Điều này ta không phản đối. Thật lòng mà nói, Hắc Ám Thần Điện hay là Quang Minh Thần Điện đều như nhau, đối với ta cũng chỉ là vấn đề tín ngưỡng. Ta không hề bài xích Hắc Ám Thần Điện các người. Có điều chỉ cái chức Tổng chỉ huy quân đội Hắc Ám mà muốn lôi kéo Bạch Khởi ta ư? Các người quá xem thường ta đấy. Nghe nói chức quan võ cao nhất của Hắc Ám Thần Điện là Hắc Ám Thánh Kỵ Sĩ. Đã làm, ta phải làm chức vị cao nhất đó... Ta có đồng ý hay không, còn phải xem các người sắp xếp ra sao. Nếu chấp nhận ta có thể gia nhập, nếu không thì việc này đến đây chấm dứt.

Bạch Khởi mỉm cười lạnh lùng nói. Nói xong liền bước đi. Còn hai vị Đấu Vương Diệt, Tuyết cũng theo sát sau hần.

Bạch Khởi dẫn theo hai vị Đấu Vương rời khỏi phòng, gặp lại bọn Lý Linh rồi tất cả đi khỏi Bách Hoa Viện. Lúc bọn họ rời đi đã là chập tối. Họ chia tay nhau, còn Bạch Khởi chuẩn bị đến Tử Kinh Hoa thương hội, cũng chính là chỗ của gã mập A Lý. A Lý đã tự mình phát triển thương hội gần hai năm nay. Hần cũng tích lũy được không ít. Kim tệ thì Bạch Khởi cũng không biết chính xác có bao nhiêu, nhưng lần trước A Lý tới có nói qua rằng có khoảng gần trăm vạn Kim tệ không dùng tới. Lúc đó Bạch Khởi quyết định đến lấy một tí, mục đích là để thăng cấp cho mình. Hiện giờ hần đã là Tứ Tinh Đấu Vương, muốn thăng lên một cấp phải cần đến tám mươi lăm vạn Kim tệ, mà trong tay hần không có nhiều như thế. Dù gì thì tiền của A Lý chẳng phải tiền của hần sao? Không dùng cũng thật uổng phí, cái gì nên tiêu thì cứ tiêu. Tiền để một chỗ chẳng khác nào một đồng sắt màu vàng cả.

Bạch Khởi một mình đi trên phố. Tất nhiên hai vị Đấu Vương Diệt, Tuyết luôn ẩn mình theo bên cạnh. Bạch Khởi tuy không biết chính xác vị trí của họ nhưng hần có thể khẳng định họ không lúc nào rời mắt khỏi mình, bởi hần có thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.

- Này... Tiểu tử, ngươi đang làm gì đấy? Một mình đi lại trên phố lúc chập tối thế này ngươi không chán sao?

Một giọng nói vang lên bên tai Bạch Khởi. Một người trung niên mặc đồ đen, dáng người cao lớn vạm vỡ, chắc phải cao trên thước chín, sau lưng giắt một thanh trường kiếm dài chừng một thước giống hệt thanh kiếm của Độc Cô Chiến Thiên, vẻ mặt vừa uy nghiêm lại pha chút đùa cợt, làm người khác thấy có gì đó kỳ quái.

- Người là ai?

Đối phương nhìn đã biết không phải người tử tế, ít nhất cũng không phải kẻ dễ đối phó. Điều này có thể nhìn ra từ khẩu khí, thái độ khi hần nói chuyện, cả tư thế đi lại của hần nữa. Người này chắc hần không phải người bình thường.

- Ta là ai ư? Ha ha... Điều này tạm thời ngươi không cần biết, bởi cho dù ngươi có biết cũng chẳng để làm gì. Ta chỉ muốn nói chuyện với ngươi thôi. Được chứ? Đi theo ta... Ở đây nhiều người quá, không tiện nói.

Người áo đen đứng đó cười nói. Bộ dạng có chút gì đó dữ tợn, làm người khác có cảm giác ớn lạnh.

Tuy không biết đối phương là ai, đến từ đâu, là người của ai, nhưng Bạch Khởi chỉ chần chừ một lát rồi gạt đầu đồng ý. Dù sao đối phương đến tìm mình nhất định phải có lý do, mà Bạch Khởi lại rất muốn biết lý do đó.

Sau đó hần đi theo người áo đen ra ngoài thành, vừa đi Bạch Khởi vừa đoán xem đối phương là ai. Hần vô cùng hiếu kỳ về thân phận của người này. Rốt cục hần là ai, đến tìm mình với mục đích gì. Nhưng nghĩ mãi vẫn không đoán ra thân phận của hần, thậm chí một chút manh mối cũng không có. Bạch Khởi vốn cho rằng hần là người kẻ thù của mình phải đến, nhưng nghĩ lại kẻ thù của hần không quá nhiều, huống hồ

chẳng mấy ai có gan gây phiền phức cho hắn ở Đê Đô này. Nếu hắn là người của Hắc Ám Thần Điện thì ban này lúc cái tên Hắc Ám Chấp Sự kia gặp nguy hiểm, đáng lẽ phải xuất hiện giải cứu. Vậy thì khả năng này là không thể.

Bất giác hai người đã đến một nơi vắng vẻ bên ngoài thành. Người áo đen quay người lại nhìn Bạch Khởi mỉm cười nói:

- Có phải ngươi rất muốn biết ta là ai? Cả đoạn đường chắc ngươi đã nghĩ vấn đề này hả? Ha ha... Cũng đúng thôi. Kẻ thù của ngươi không hề ít. Đã nghĩ như vậy sao ngươi còn dám đi theo ta?

Đột nhiên bị người khác nói trúng tim đen, Bạch Khởi có phần lúng túng nhưng hắn ngay lập tức trấn tĩnh, nhìn thẳng vào người áo đen rồi bình thản nói:

- Tuy ta không biết ngươi là ai nhưng ta nghĩ chắc ngươi không có ác ý. Bởi ta không nhìn thấy sát khí ở ngươi.

- Không có sát khí ư? Ha ha... Tiểu tử ngươi cũng có lúc nói chuyện không chắc chắn ư?

Người áo đen lúc đầu hơi lạnh người, rồi cười lớn để lộ hàm răng trắng bóng. Ngay lập tức một luồng sát khí bao phủ lấy Bạch Khởi. Sát khí đó khiến người khác có cảm giác như đang ở dưới địa ngục.

Nhưng sát khí của hắc y nhân nhanh chóng biến mất. Hắn lại cười nói:

- Có điều... Tiểu tử, lần này ngươi đoán đúng đấy. Ta không có ý định giết ngươi. Nếu có thể thật thì ta e là bây giờ ngươi đã không còn đứng đây nói chuyện với ta rồi. Bên cạnh ngươi bây giờ không có Lưu Dịch Tư bảo vệ, ngươi muốn thoát khỏi sự truy sát của ta là điều không thể. Huống hồ nếu ta muốn giết ngươi thì kể cả Lưu Dịch Tư cũng không cản nổi.

- Vậy rốt cục ngươi là ai?

Đối phương còn biết cả sự tồn tại của Lưu Lão, vậy thì chắc chắn không phải người thường. Hơn nữa khẩu khí của hắn có vẻ cũng không coi Lưu Lão ra gì. Điều này làm Bạch Khởi càng tò mò về thân phận của đối phương.

- Muốn biết ta là ai ư? Rất đơn giản... Có điều Tiểu tử ngươi tốt nhất bảo hai cái đuôi theo bên cạnh cút đi cho ta. Ngoài Ảnh Thiên ra, những người khác trong Ảnh Tộc ta chẳng thèm để ý... Hai người các ngươi không cần theo nữa. Ta mà thật sự muốn gây bất lợi cho Tiểu tử này, hai ngươi nghĩ rằng có thể ngăn cản ta sao?

Hắc y nhân đứng đó cao giọng nói. Vừa nói vừa nhìn vào khoảng trống không hai bên cạnh Bạch Khởi với đôi mắt sắc bén. Đó chính là chỗ đứng của hai vị Đấu Vương Ảnh Tộc.

- Các ngươi đi đi... Ta chỉ nói chuyện với hắn... Không có gì đâu? Nếu hắn muốn làm khó ta thì các ngươi cũng không ngăn hắn được. Dù gì hắn cũng dễ dàng nhìn ra hành tung của các ngươi. Riêng điểm này đã chứng minh hắn là người các ngươi không thể đối phó được.

Bạch Khởi bình tĩnh lại, bảo hai vị Đấu Vương Ảnh Tộc rời khỏi theo lời của hắc y nhân. Lúc này bọn họ ở lại cũng không để làm gì nữa.

- Rõ...

Hai vị Đấu Vương Diệt, Tuyết lập tức hiện hình, quỳ xuống cung kính nhận lệnh. Sau đó lại hóa thành hai vệt sáng biến mất ngay trước mắt Bạch Khởi. Tuy không biết hai người họ đi làm gì, nhưng hắn có thể khẳng định một điều rằng họ sẽ không cho qua dễ dàng như vậy. Rất có thể họ vào thành tìm cứu viện.

Tất nhiên hiện giờ đại đội người ngựa của Ảnh Tộc cùng với Tộc trưởng Ảnh Thiên không có mặt ở đây, viện binh mà bọn họ tìm chắc chắn không phải người của Ảnh Tộc. Ngoài Lưu Dịch Tư ra chắc bọn họ không thể tìm ai khác. Bởi đối phương có thể nhìn rõ hành tung của họ, vậy thì chỉ có một Đấu Hoàng mới đủ sức đối phó với gã hắc y nhân đó. Tuy bọn họ cũng có chút tự phụ nhưng cũng biết mình không đọ được với Đấu Hoàng nên chỉ còn cách đi tìm Lưu Dịch Tư.

Hai Đấu Vương Ảnh Tộc đi khỏi, Bạch Khởi vẫn bình tĩnh đứng đó. Hai người nhìn nhau mặt đối mặt, không nói lời nào. Một lúc sau Bạch Khởi cất lời:

- Bây giờ... người của ta đi rồi, người cũng nên nói thân phận của mình đi chứ.

- Ha ha ha... Tiểu tử, người cũng khá lắm, dám để con trai ta làm nô bộc cho người sao? Bây giờ người biết ta là ai chưa? Ha ha... Người cũng thú vị lắm... Lão tử tên Độc Cô Danh Dương... Cái lão Lý Tự Minh chưa từng nói với người về ta sao?

Độc Cô Danh Dương cười lớn, rồi nói với vẻ mặt đầy vênh váo. Tất nhiên ông có quyền vênh váo như vậy, dù gì ông cũng mang họ Độc Cô, hưởng hồ lợi là một cao thủ vô cùng lợi hại.

- Phụ thân của Chiến Thiên ư?

Bạch Khởi kinh ngạc nói. Hắn không hề nghĩ rằng cha của Độc Cô Chiến Thiên vẫn còn sống. Bởi hắn từ trước đến nay không hiểu nhiều về Độc Cô Gia. Bọn Bối Tác Tư thì miệng kín như bưng. Có điều Bạch Khởi tin chắc Độc Cô Gia không hề đơn giản. Nhưng đến mức nào thì hắn cũng không rõ. Bạch Khởi chỉ nghĩ Độc Cô Chiến Thiên là một cô nhi, ai ngờ cha của hắn vẫn còn sống, lại còn đứng trước mặt mình nói chuyện

- Không sai... Chính là lão tử... Tiểu tử này, bao nhiêu năm nay chưa một ai dám bắt người của Độc Cô Gia chúng ta làm trâu làm ngựa, thế mà người dám để con trai ta làm nô bộc cho người. Gan của người cũng không nhỏ đâu. Lẽ nào không ai nói cho người biết Độc Cô Gia chúng ta không hề dễ bắt nạt sao?

Độc Cô Danh Dương lạnh lùng đứng đó, giọng có phần tức giận nói.

Ngừng một lát, Độc Cô Danh Dương lại cất lời:

- Ồ... có điều tuổi người trẻ như vậy không biết cũng là chuyện thường. Cái tên Lý Tự Minh đó cho dù có biết sự tồn tại của Độc Cô Gia ta cũng không nói đâu. Dù gì bọn ta cũng khiến hắn chẳng về vang gì. Dù Lý Tự Minh có nói cho người hay không cũng mặc kệ hắn, lão tử sẽ tìm hắn tính sổ. Còn người... Người dám bắt con cháu Độc Cô Gia làm nô bộc. Chuyện này ta tuyệt đối không cho qua dễ dàng như vậy.

- Ồ... Việc này e là không do văn bối lựa chọn rồi, tiền bối nói thế nào thì cứ theo vậy đi... Có điều văn bối cũng phải nói rằng văn bối từ trước tới giờ không hề coi Độc Cô Chiến Thiên là nô bộc. Chiến Thiên là huynh đệ tốt của văn bối. Văn bối phải nói rõ việc này.

Bạch Khởi gượng cười đáp lời.

- Vậy sao? Ồ... Nói như vậy người cũng không tệ lắm. Ít nhất cũng không coi đứa con ngốc nghếch của ta là nô bộc... Có điều không cần biết quan hệ giữa hai người thế nào, trên danh nghĩa vẫn là chủ tớ. Độc Cô Gia chúng ta còn mặt mũi nào nữa... Vì thế hôm nay dù thế nào ta vẫn phải dạy dỗ người, tiện đây ta cũng muốn biết Tiểu tử người rốt cục có bản lĩnh gì mà làm chủ nhân của người của Độc Cô Gia.

Độc Cô Danh Dương nói, giọng điệu có phần không cần biết lý lẽ. Không nhiều lời trong nháy mắt vụt xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, nhưng không rút kiếm mà đánh một quyền về phía hắn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

226. Chương 219: Đấu Hoàng Độ Sức Đấu Hoàng

Hôm nay nhiều đây thôi, ngâm cứu đã.

Bạch Khởi trong nháy mắt gơ hai tay chắn trước ngực, ngăn cản chiêu đầu tiên của Độc Cô Danh Dương. Chiêu thức đầu tiên của Độc Cô Danh Dương mạnh mẽ và quyết đoán, khiến Bạch Khởi phải lùi về phía sau chừng mấy chục thước mới đứng vững được, nhưng hai vai vẫn còn thấy tê tê, hai cánh tay thì đau đến khó chịu, gần như cả người sắp rụng rời ra đến nơi vậy. Khóe miệng hắn bắt gặp chảy ra máu tươi. Cảm giác này khiến Bạch Khởi đau đến cùng cực:

- Bá phụ... Văn bối không phải là đối thủ của người. Người tha cho văn bối đi, coi như giờ cao đánh khê được rồi.

- Hừ hừ... Trẻ tuổi như vậy mà đã là Đấu Vương rồi, người cũng không tồi đâu. Khó trách đứa con trai ngốc nghếch của ta lại bại dưới tay người, có điều... Tiểu tử người đừng cho là chuyện này ta cho qua dễ dàng như

vậy. Chỉ một vài câu mà muốn ta tha cho ư? Muốn ta tha cho người cũng được thôi... Nhưng người phải đỡ được vài chiêu của ta đã... Nếu không truyền ra ngoài, Độc Cô Danh Dương ta dễ dàng tha cho người, vậy thì Độc Cô Gia còn mặt mũi nào nữa.

Độc Cô Danh Dương cười khẩy, rõ ràng không có ý định ngừng tấn công Bạch Khởi. Nhưng lão tử này vẫn không hề rút thanh kiếm trên lưng ra, nhanh như chớp vọt lên lao thẳng về phía Bạch Khởi. Lúc Độc Cô Danh Dương xuất chiêu, mặt đất bỗng nổi lên một trận cuồng phong, cát bụi cuốn mù mịt, cây cỏ trong nháy mắt bị nhổ bật lên.

Bạch Khởi nghe vậy lập tức trên người phát ra đầu khí màu xanh, dùng hết sức lùi về phía sau, nhanh chóng thoát khỏi chiêu tấn công của Độc Cô Danh Dương. Lúc này mà không nhanh chạy thì đúng là kẻ ngốc. Bạch Khởi tất nhiên biết rằng một Tứ Tinh Đấu Vương như hắn không phải là đối thủ của một Đấu Hoàng như lão tử kia, hai người mà quyết đấu thì kẻ thua chắc chắn là hắn, có khi chỉ trong thời gian ngắn hắn đã bỏ mạng rồi. Những cao thủ Đấu Hoàng thật sự là những cỗ máy giết người khủng khiếp. Độc Cô Danh Dương cũng không ngoại lệ. Bây giờ tuy chưa dùng đến binh khí nhưng sức mạnh của Đấu Hoàng quả thật đáng sợ. Bạch Khởi hôm nay tận mắt chứng kiến mới càng hiểu rõ.

Tốc độ của Bạch Khởi rất nhanh, nhưng vẫn chưa đủ để thoát khỏi sự truy sát của Độc Cô Danh Dương. Y vừa nhắc chân một cái Bạch Khởi đã bị hất ra xa. Hắn chợt cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy. Xương cốt ở lưng cảm giác như sắp vỡ vụn ra. Nếu không phải Bạch Khởi vốn khỏe mạnh cường tráng, hơn nữa thường xuyên chuyên tâm rèn luyện võ công thì e là đã nhanh chóng chết dưới tay Độc Cô Danh Dương rồi.

Bạch Khởi bị hất ra xa tới vài chục thước, bộ dạng vô cùng khó coi. Lúc rơi xuống đất khoe miệng lại thổ huyết. Nhưng Độc Cô Danh Dương vẫn không ngừng tấn công, không hề nể tình. Nhưng lần này thực sự đã khiến Bạch Khởi nổi giận. Hắn quay người đứng dậy, rồi vận nội công, trong nháy mắt đã tập trung đến tám phần nội lực vào nắm tay. Đầu khí màu xanh trên nắm tay dần dần biến đổi thành màu tím sẫm. Liệt Sơn Quyền đánh thẳng về phía Độc Cô Danh Dương...

Liệt Sơn Quyền của Bạch Khởi đã luyện đến cảnh giới cao nhất, sức mạnh có thể nhanh chóng tăng gấp tám chín phần. Điều này khiến hắn trong trong phút chốc có thể thăng lên cấp Đấu Hoàng. Nhưng đó lại là một sát chiêu, không thể thường xuyên sử dụng. Với nội lực của Bạch Khởi hiện giờ nhiều nhất cũng xuất được ba quyền. Nếu quá ba quyền, e là cả người sẽ hư thoát. Bạch Khởi hiện giờ đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình quyết đấu một phen. Vì thế nhiều nhất chỉ đánh được một quyền. Dương nhiên sức mạnh của quyền này đã đạt đến mức cực điểm, Bạch Khởi mà sử dụng nhất định phải nghỉ ngơi vài ngày, sau đó e là cũng chẳng còn sức ra tay với ai nữa.

Ầm ầm~~

Bạch Khởi và Độc Cô Danh Dương hai quyền đối nhau. Trong phút chốc mặt đất xung quanh rung lên. Khoảng không gian ở giữa hai người bụi tung mù mịt như bị bom nổ. Giao thủ xong Bạch Khởi bị hất ngược trở lại, hắn ngã xuống đất, không ngừng chảy máu. Còn bên kia Độc Cô Danh Dương cũng bị đẩy về sau bảy tám bước mới đứng vững được, sau đó khoe miệng cũng thổ huyết tươi. Y nhìn Bạch Khởi vẻ mặt đầy hưng phấn:

- Ha Ha... Tiểu tử ngươi quả không phải tầm thường. Đây là tuyệt chiêu gì mà lợi hại như vậy? Lão tử đường đường là một Lục Tinh Đấu Hoàng mà cũng bị đẩy về sau mấy bước, lại còn thổ huyết... Ha ha ha... Được... Được lắm... Người ta thường nói người đời sau bao giờ cũng hơn người đời trước, ta trước giờ không tin, nhưng giờ thì không thể không tin rồi... Lão tử lúc bằng tuổi ngươi, mọi người đều gọi ta là thiên tài, ta cũng cho là như thế... Ha ha... Nhưng giờ đấu với ngươi... ta mới biết... đã qua bao nhiêu năm rồi... ta đã già rồi... nào lại đây... tiếp tục đánh... cho ta xem tiểu tử ngươi còn tuyệt chiêu gì không?

- Tuyệt chiêu ư? Tiễn bối xem bộ dạng của văn bối bây giờ chẳng lẽ không đoán được văn bối không còn tuyệt chiêu gì sao... Bá phụ à, người nhìn văn bối thế này liệu còn sức đấu nữa ư?

Bạch Khởi gượng cười, lau vết máu trên miệng mình rồi nói với Độc Cô Danh Dương. Hiện giờ hắn không còn đủ sức tiếp tục đấu với Độc Cô Danh Dương nữa. Thế mà lão tử đó vẫn chưa muốn tha cho hắn. Điều này khiến hắn có cảm giác thật sự không biết nói thế nào. Phải nói rằng sau trận này Bạch Khởi phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa tháng mới có thể hồi phục, trừ khi là có vật gì đó kiểu như Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan,

may ra mới có thể rút ngắn thời gian bình phục. Hắn không ngờ Độc Cô Danh Dương lại biến thái đến mức đó.

- Ta không cần biết. Dù sao ta muốn đấu với ngươi. Nếu không đấu ta không dám đảm bảo tiểu tử ngươi còn mạng trở về không...

Độc Cô Danh Dương không thêm nói đạo lý. Nói đoạn liền tiến thêm một bước chuẩn bị ra tay với Bạch Khởi.

Bạch Khởi không nói được lời nào. Đến mức này thì hắn cũng chẳng còn gì phải giấu diếm nữa. Hắn đã quyết định sử dụng huyết thống của Hắc Ám Thiên Sư. Từ lúc có nó, hắn chưa từng sử dụng qua, nhưng lần này hắn không thể không dùng đến. Tuy như vậy sẽ gây cho hắn không ít phiền phức nhưng nếu không thì cái lão biến thái Độc Cô Danh Dương này sẽ lấy mạng hắn ngay...

- Muốn giao đấu ư? Ha ha... Vậy thì để lão phu đấu với ngươi...

Đúng lúc Độc Cô Danh Dương định động thủ thì một giọng nói âm trầm vang lên bên tai Bạch Khởi. Một bóng người vụt qua chắn trước mặt hắn, rồi cùng giao đấu với Độc Cô Danh Dương. Hai người đấu chừng mấy chục chiêu mới dừng tay. Nhưng mọi thứ xung quanh đã bị hai người làm loạn cả lên. Người giao đấu với Độc Cô Danh Dương không ai khác chính là Lưu Dịch Tư. Lúc hai người ngừng giao đấu, Lưu Dịch Tư đứng trước mặt Bạch Khởi chắn cho hắn. Còn hai vị Đấu Vương của Ảnh Tộc cũng đứng bên cạnh bảo vệ hắn.

- Lưu Dịch Tư? Hừ hừ... Đây là việc giữa ta và Bạch Khởi. Tốt nhất ngươi đừng có xía mũi vào. Nếu không... Cho dù ngươi là Thất Tinh Đấu Hoàng... Độc Cô Danh Dương ta cũng không thêm để ý đâu... Ngươi nên biết rằng chuyện của Độc Cô Gia ta không ai có thể can thiệp, đừng nói là ngươi, kể cả Quang Minh Giáo Hoàng cũng không ngoại lệ.

Độc Cô Danh Dương ngạo mạn nói. Đúng là núi cao còn có núi cao hơn. Phải biết rằng Quang Minh Giáo Hoàng là nhân vật thuộc hàng Đấu Đế, đỉnh cao trong đấu giả của loài người, là cao thủ trong các cao thủ, cùng với Thú Hoàng, Hắc Ám Giáo Hoàng, Tinh Linh Nữ Vương, Sơn Khâu Chi Vương được mệnh danh là Ngũ Đại Cao Thủ... đều là những Cửu Tinh Đấu Đế... Thế mà Độc Cô Danh Dương dám nói đến Quang Minh Giáo Hoàng cũng không thể nhúng tay vào, quả là khẩu khí quá ngạo mạn rồi...

Quang Minh Giáo Hoàng đã vài trăm tuổi, không chỉ là một Cửu Tinh Đấu Đế, mà còn là thủ lĩnh tinh thần cũng như thủ lĩnh sức mạnh của Quang Minh Thần Điện, dưới trướng có đến trăm vạn binh mã, trong đó có vô số cao thủ. Hơn nữa ông lại được dân chúng yêu mến, quyền năng cao đến nỗi người thường khó mà tưởng tượng.

Bạch Khởi vốn đã đánh giá rất cao Độc Cô Gia. Độc Cô Gia có những nhân vật như Độc Cô Chiến Thiên và Độc Cô Danh Dương đủ thấy họ lợi hại như thế nào. Nhưng lời của Độc Cô Danh Dương ban nãy khiến Bạch Khởi cảm thấy Độc Cô Gia còn lợi hại hơn nhiều so với những gì mình nghĩ.

- Hừ... Ta biết Độc Cô Gia lợi hại. Có điều lão phu chẳng có gì phải sợ. Đối phó với Độc Cô Danh Dương ngươi, Lưu Dịch Tư ta thừa sức. Kể cả Độc Cô Gia ngươi, ta cũng chẳng ngại. Tính mạng của ta là do chủ nhân cứu. Ta đã quyết tính mạng này thuộc về chủ nhân. Cho dù phải chết ta cũng không từ.

Lưu Dịch Tư lạnh lùng cười một tiếng rồi nói. Vừa nói vừa rút thanh nhuyễn kiếm bên sườn ra, tay trái cầm kiếm, lắng lắng nhìn Độc Cô Danh Dương.

- Được... Lưu Dịch Tư ngươi đường đường là một Cửu Tinh Đấu Hoàng, Độc Cô Danh Dương ta hôm nay được giao đấu với ngươi quả cũng đáng. Đường nhiên Xích Thủ Không Quyền của ta địch không nổi ngươi... Có điều ngươi đừng nên coi thường Ngọa Kiếm bí truyền của Độc Cô Gia chúng ta... Tuy ta chỉ là Lục Tinh Đấu Hoàng... nhưng ta tự tin đánh bại ngươi không thành vấn đề...

Độc Cô Danh Dương cười khẩy, người của Độc Cô Gia đều là những đấu sĩ điên cuồng, Độc Cô Danh Dương cũng không ngoại lệ.

Nói đoạn Độc Cô Danh Dương vọt lên lao thẳng tới Lưu Dịch Tư, sát khí bùng phát mạnh đến nỗi làm cho người khác phải kinh hãi. Hai Đấu Vương của Ảnh Tộc bên cạnh Bạch Khởi toàn thân run lên, sau đó họ nhanh chóng đưa Bạch Khởi lùi ra sau. Họ biết rằng khi hai Đấu Hoàng đang giao tranh thì họ không có

khả năng xen vào. Lưu Dịch Tư cũng không hề nương tay, vung thanh nhuyễn kiếm lên. Hỏa diễm màu đỏ bao phủ cả người Lưu Dịch Tư. Hai đại cao thủ cùng tấn công. Cuộc chiến trên không trung vô cùng ác liệt.

Kiểm pháp của Độc Cô Danh Dương lợi hại không kém. Nhìn thì chiêu thức rất đơn giản nhưng lại vô cùng sắc bén. Mỗi lần xuất chiêu đều là những sát chiêu. Nếu là người thường thì sớm đã không toàn mạng rồi. Hỏa diễm của Lưu Dịch Tư lại càng khủng khiếp, chỉ cần đến gần chút thôi cũng có thể bị bỏng, thậm chí hóa thành tro bụi. Hai người giao đấu chưa thể nói là kinh thiên động địa nhưng ít nhất cũng làm người khác kinh hãi...

Ầm ầm~~

Hai người giao đấu trên không trung rồi nhanh chóng đẩy ra. Cứ như thế không biết đã giao đấu bao nhiêu chiêu, chỉ biết trên người Độc Cô Chiến Thiên đã xuất hiện hai vết kiếm chém, bên vai trái cũng bị lửa làm bỏng. Còn trên người Lưu Dịch Tư cũng xuất hiện nhiều vết máu...

Không biết người khác nhìn thấy được bao nhiêu, còn Bạch Khởi thì quan sát được lúc hai bên giao đấu, Lưu Dịch Tư tổng cộng đã chém mười tám đường kiếm, Độc Cô Danh Dương thì nhiều hơn, tổng cộng hơn hai mươi kiếm. Có điều chắc chắn hai bên còn xuất chiêu nhiều hơn, chỉ là họ ra tay quá nhanh, Bạch Khởi không quan sát được hết tất cả chiêu thức.

Nhưng có thể khẳng định rằng sức tấn công của cả hai người đều rất khủng khiếp. Những gò đất nhỏ xung quanh đều bị san bằng thành cát bụi, còn cây cỏ thì bị thiêu đốt hết. Đến đá núi cũng chắc như thế còn bị đốt thành màu đen.

- Hừ hừ... Đấu Hoàng Xích Viêm Lưu Dịch Tư... quả nhiên là phi phạm... ta còn tưởng có thể dễ dàng hạ gục người, không ngờ người lại lợi hại như vậy. Quả nhiên... danh bất hư truyền... Lần này ta phải thật lòng nói vậy.

Độc Cô Danh Dương cười hả hê, nói với vẻ đầy hưng phấn.

Còn Lưu Dịch Tư lúc này cả người cũng đang run lên. Lập tức lão tử này dùng hỏa diễm màu đỏ chữa lành vết thương trên người, chỉ để lại những vết sẹo nhỏ. Lưu Lão dần dần hồi phục công lực, lạnh lùng nhìn Độc Cô Danh Dương nói:

- Muốn giết ta ư? Không dễ vậy đâu... Ban nãy chỉ là chiêu thức làm nóng người... Bây giờ ta mới thật sự quyết đấu với người.

Nói đoạn hai lão tiên bối lại chuẩn bị tấn công. Hai bên nhìn nhau... tay lăm lăm binh khí nhưng không hề động thủ...

Những người khác đều nhận ra rằng hai cao thủ này đang ở thế chuẩn bị, ánh mắt không rời khỏi đối phương, rõ ràng đang muốn tìm kẽ hở của nhau, tìm cơ hội đánh bất ngờ, khiến đối phương không kịp trở tay. Ai cũng không muốn thua đối phương, không muốn mất mặt, cả hai vẫn không tìm ra cách hạ gục đối phương nên chỉ chằm chằm nhìn nhau.

Thật ra lúc này Bạch Khởi nghĩ chỉ cần có cơ hội, hai lão nhân gia này sẽ hạ vũ khí xuống vui vẻ ngồi uống trà. Bởi vì thật ra bọn họ không muốn động thủ, dù có đánh cũng không biết ai thắng ai bại. Nhưng cả hai lại là những đại cao thủ, không ai muốn mất mặt trước đối phương.

Bạch Khởi muốn làm gì đó ngăn hai người đó lại, tiếc là hắn không có khả năng làm việc này. Tuy Lưu Dịch Tư có thể nghe lời Bạch Khởi nhưng còn Độc Cô Danh Dương thì chắc chắn không thể nào. Lão tiên bối đó quả là một tên đại biến thái, nhất định không bao giờ nể mặt mình.

Bất giác hai vị cao thủ đã đứng đó gần nửa canh giờ. Mới đầu hai vị Đấu Vương bên cạnh Bạch Khởi còn đứng đó tập trung tinh thần quan sát hai đại cao thủ, qua một lúc họ cũng ngồi xuống tiếp tục quan sát. Nhưng một lúc lâu sau không thấy có động tĩnh gì, họ bắt đầu gáp gáp ngứa ngứa. Rõ ràng họ nhận ra rằng hai đại cao thủ kia không có ý định tiếp tục động thủ...

Đúng lúc đó, một toán người từ xa phi nhanh đến, ngoài vài trăm kỵ binh ra còn có một người nữa, không ai khác chính là Độc Cô Chiến Thiên... Lúc nhìn thấy Độc Cô Chiến Thiên, Bạch Khởi đã biết rằng trận

quyết đấu này đã đến lúc kết thúc...

- Phụ thân... Cha đang làm cái gì thế? Tất cả đều do con tự nguyện. Không thể trách chủ nhân được.

Độc Cô Chiến Thiên xuống ngựa, vội ôm lấy Độc Cô Danh Dương. Bạch Khởi cũng vội lên tiếng:

- Lưu Lão... Thôi được rồi, việc này chấm dứt ở đây.

Lưu Dịch Tư nghe xong liền gật gật đầu, rồi đứng thẳng lên, thu thanh nhuyễn kiếm nhét vào bên hông. Bên này Độc Cô Danh Dương cũng dừng tay, nhưng vẫn nói với giọng điệu vô cùng ngạo mạn:

- Con đã nói vậy thì ta cũng tin con. Đây đều là lựa chọn của con, ta hy vọng sau này con đừng hối hận.

Nói xong hai vị cao thủ liếc mắt nhìn nhau, sau đó không nói lời nào nữa. Những người khác cũng im lặng, tất cả đều hiểu rằng hai vị tiền bối này về sau cũng không muốn giao đấu nữa. Bọn họ vốn cân tài cân sức, dù có gặp nhau cũng chỉ biết đứng nhìn nhau hơn nửa canh giờ như hôm nay thôi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

227. Chương 220: Nhà Dâu Tìm Đến Tận Cửa

Chuyện sau đó trở nên đơn giản hơn rất nhiều... Bạch Khởi mời khách đi uống rượu. Lúc này hai đại cao thủ người qua chén lại, rất vui vẻ uống cùng nhau. Cứ như cho rằng trên chiến trận bất phân thắng bại thì phải tử chiến để phân cao thấp. Tuy Lưu Dịch Tư tuổi đã cao nhưng tử lực không hề thua kém Độc Cô Danh Dương năm nay mới gần năm mươi tuổi... Hai người không dùng cốc mà uống bằng bát lớn, uống qua uống lại mãi không ngừng... Những người xung quanh chỉ biết chăm chăm nhìn đầy thán phục.

Lúc uống rượu Độc Cô Danh Dương tất nhiên đã chấp nhận Bạch Khởi. Lão tiền bối bá vai hấn nói:

- Hiền đệ... Sau này ta sẽ cho đứa con ngốc nghếch của ta đi theo ngươi. Độc Cô Gia ta chỉ có nó là con trai duy nhất. Người nhất định không được để xảy ra chuyện gì với nó. Nếu không ta không thể tha cho ngươi. Mà ta có tha thì Độc Cô Gia ta cũng không tha đâu... Có điều ngươi cũng không phải không có lời. Từ nay chúng ta đều là người một nhà... Có chuyện gì cứ bảo Chiến Thiên phát tín hiệu ta sẽ lập tức triệu tập binh mã. Tuy Độc Cô Gia ta người không nhiều nhưng đều thuộc hàng cao thủ. Người muốn chúng ta làm gì thì chúng ta sẽ làm thế... Lão già Lý Tự Minh mà làm khó ngươi, lão tử sẽ tự mình đi hỏi tội hắn... Dù sao hỏi còn trai trẻ ta cũng đánh hắn không ít... Ha ha...

Lời của Độc Cô Danh Dương khiến Bạch Khởi nhất thời toát mồ hôi lạnh, không biết nên nói gì. Những lời vô lễ với Hoàng Đế như thế chắc chắn là tội khi quân, nếu là kẻ khác ắt hẳn không dám to gan nói ra. Huống hồ Đế Đô lại là nơi tai vách mạch rừng, một lời nói ra không biết chừng vài phút sau đã truyền đến tai Hoàng Đế rồi, chỉ có lão biến thái Độc Cô Danh Dương mới dám nói những lời phạm thượng như thế.

Bạch Khởi cũng không dám phản đối, chỉ gật đầu gượng cười với lão tiền bối.

Uống rượu xong Bạch Khởi trở về nhà. Hắn quyết định phải tĩnh dưỡng vài ngày để công lực hồi phục lại. Mấy ngày tới tốt nhất không nên ra ngoài, bởi trên bàn rượu ban nãy hắn có được thông tin rằng lão biến thái Độc Cô Danh Dương sẽ còn lưu lại ở Đế Đô vài ngày nữa. Bạch Khởi có là tên ngốc mới ra ngoài lúc này. Nếu thế, lỡ để Độc Cô Danh Dương biết được, có quỷ mới biết y sẽ gây ra chuyện gì. Bạch Khởi không muốn gây thêm phiền phức cho mình nữa. Nhờ may lão tiền bối đó nổi hứng lên dẫn hắn cùng đi giết Hoàng Đế thì sao? Vì thế Bạch Khởi chọn cách tốt nhất là đóng cửa ở trong nhà. Như vậy vừa an toàn, vừa đỡ phiền phức.

Thoảng cái đã vài ngày trôi qua. Hôm nay Bạch Khởi nhàn rỗi ngồi trong sân của hậu hoa viên, hắn mặc một chiếc trường bào màu trắng, nhẹ nhàng nhấp chén trà thưởng thức, dường như không có chút phiền nào nào... Hiếm khi có những lúc nhàn rỗi thế này, vô cùng thích thú...

Lúc này bên cạnh Bạch Khởi không có người ngoài, chỉ có Ảnh Nguyệt và Bích Lợi Tư hai người đang lặng lẽ nhìn hắn. Hai người họ ngồi bên hai bên trái phải của hắn, chốc chốc lại nhìn nhau, ánh mắt đầy thù địch. Nhìn cũng biết họ vốn không hề hòa hợp, nhưng vì có Bạch Khởi ở đó nên cả hai tuy bất mãn nhưng cũng không nói gì.

Cảnh tượng ở ngoài cửa thì hoàn toàn khác với cảnh yên tĩnh trong hậu hoa viên. Một phụ nữ mặc áo đỏ đứng ngoài cổng lớn của Bạch Gia, lặng lẽ nhìn những vệ binh gác cửa rồi lạnh lùng nói:

- Ta tới tìm Bạch Khởi... Hắn ở đâu?

- Hừm... Láo xược... Đại thiếu gia ta đường đường là Nguyên Soái của Đế Quốc, quan Nhất phẩm của triều đình, tước danh của thiếu gia có thể để cho người gọi sao? Người nói năng kiêu gì thế? Muốn gặp thiếu gia là gặp được ngay sao? Mau cúi cho ta. Tưởng đây là đâu chứ.

Các vệ binh của Bạch Gia nghe xong hừ một tiếng rồi tức giận nói. Bọn họ nói như vậy xuất phát từ sự tôn kính với Bạch Khởi, đồng thời cũng có chút cao ngạo, bởi vị thế của Bạch Gia hiện giờ ngày càng cao. Đối phương chỉ mặc quần áo bình thường, nhìn là biết thường dân áo vải. Bởi lẽ thường nếu là các quý tộc luôn coi trọng sĩ diện, bọn họ thà đói chết cũng không bớt tiêu tiền vào y phục.

- Ta là vị hôn thê của Bạch Khởi, ta đến tìm hắn... Các người còn không mau lui ra?

Nữ nhân áo đỏ đáp lời, vẻ mặt đầy phần nộ nhìn toán vệ binh...

- Vị hôn thê? Ha ha ha... Ha ha ha... Cười chết đi mất... Người sao? Người mà dám nói là vị hôn thê của thiếu gia nhà ta sao? Nói cho người biết, thấy thiếu gia ta tuổi trẻ tài cao, cũng muốn trèo cao sao? Người không tự xem lại mình đi. Mau biến đi, nếu không bọn ta không khách khí đâu.

Đám vệ binh cười lớn, cứ như đang nghe được chuyện hài vậy.

- Các người ăn nói kiêu gì vậy? Tránh ra... Còn không tránh ra đừng có trách!

Nữ nhân áo đỏ vô cùng tức giận quát lớn, vừa nói hắn vừa rút thanh kiếm giắt sau lưng ra.

- Tránh ra ư? Người bảo ta tránh ra ư?... Người có biết đây là nơi nào không? Người nên biết ba ngàn thân binh của thiếu gia ta đều đang ở đây... Có cần bọn ta đi gọi các huynh đệ ấy không?...

Toán vệ binh lại cười lớn. Đúng lúc đó tiếng trống vang rền, có người đã đánh trống trước cửa.

Phải nói rằng ba ngàn thân binh của Bạch Khởi đều đang đóng quân ở ngay cạnh Bạch Gia. Mấy căn nhà bên cạnh Bạch Gia đều được Bạch Khởi mua lại hết rồi cho quân lính ở tại đó, vừa đảm bảo an toàn cho Bạch Gia, vừa dễ điều động khi cần thiết. Còn an toàn của Bạch Khởi thì bọn họ cũng không cần phải lo, dù sao bên cạnh hắn lúc nào cũng có Lưu Dịch Tư và hai bị Đẩu Vương của Ảnh Tộc.

Nhưng để đề phòng bất trắc, trước cửa Bạch Gia vẫn đặt một chiếc trống, chỉ cần có tiếng trống, các binh lính sẽ lập tức có mặt. Đội quân tinh nhuệ đó chỉ cần vài chục giây sẽ nhanh chóng lao tới, sau đó phong tỏa bốn bên, không cho ai chạy thoát.

Trong phút chốc hơn ngàn thân binh đã bao vây nữ nhân áo đỏ... Hàng trăm mũi mâu hướng thẳng về phía đối phương, ánh mắt vô cùng sắc lạnh nhưng vẫn không động thủ. Là những vệ binh tinh nhuệ, họ chỉ hành động khi có quân lệnh. Đặc biệt là ở Đế Đô này, họ cũng sợ, không phải sợ chết, cũng không sợ phải chiến đấu mà sợ hành động tùy tiện của mình sẽ gây phiền phức cho chủ soái.

Cảnh tượng trước mắt làm nữ nhân áo đỏ sửng sốt. Nhưng rồi nàng tỏ ra giận dữ, giơ thanh kiếm trong tay lên. Một luồng đầu khí màu cam phát ra. Nàng lạnh lùng nhìn đám vệ binh trước mặt quát lớn:

- Mau tránh ra hết cho ta. Ta phải gặp Bạch Khởi. Nếu không cho ta vào ta không khách khí nữa đâu.

- Ha ha... Không khách khí ư? Nực cười... Người không xem mình đang trong hoàn cảnh nào ư? Một nữ nhân nhỏ nhoi mà dám gây sự trước cửa Bạch Gia? Ha ha ha... Không nhìn xem xung quanh có những ai ư?... Dựa vào người?... Ha ha ha.

Đám vệ binh cười lớn, rõ ràng không xem đối phương ra gì. Những thân binh dưới trướng Bạch Khởi đều là những Đẩu Sĩ, thậm chí có đến mấy trăm Đẩu Sư. Trong lúc gã vệ binh nói, những thân binh đó cũng phát ra đầu khí của mình. Phút chốc sân lớn trước cửa Bạch Gia được bao phủ bởi đầu khí rực rỡ sắc màu.

Vệ binh những phủ đệ bên cạnh đều sửng người, sau đó vội vàng đóng cửa. Cảnh tượng này họ đã quá quen thuộc. Chuyện nhà Bạch Gia tốt nhất họ không nên xen vào, chỉ chuốc vạ vào thân... Bọn họ chỉ dám nhìn qua khe cửa. Những ánh mắt tò mò nhìn ra xem cảnh tượng trước mắt, cứ như đang xem một vở kịch hay...

Thậm chí có mấy tên vệ binh nhàn rỗi còn mang rượu thịt đến ngồi trước cửa xem cảnh tượng diễn ra trên phố.

Thấy mình bị bao vây bởi toán binh sĩ đang bưng bồng sát khí, nữ nhân áo đỏ hơi trợn mắt, chần chừ một chút, nhưng mặt vẫn thản nhiên, đứng đó quát lớn:

- Các người mau rút hết cho ta... Tránh ra.

Nói vậy nhưng nàng vẫn không động thủ, chỉ lặng lẽ đứng đó. Tuy khẩu khí có phần cứng cáp nhưng kỳ thực cũng có chút sợ hãi.

- Có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì? Mau lui xuống hết cho ta.

Bỗng một giọng nói bình thản vang lên. Bạch Khởi từ trong phủ bước ra cửa lớn. Các binh sĩ xung quanh nhận lệnh lập tức lần lượt lui ra sau, rồi trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Nói xong Bạch Khởi lẳng lặng nhìn nữ nhân áo đỏ, chau mày thăm dò đối phương rồi nói:

- Người nói muốn tìm ta ư? Người là ai? Ai sai người đến đây? Ta không quen người...

Còn việc vì sao Bạch Khởi lại xuất hiện trước cửa thì lý do rất đơn giản. Trong lúc hỗn loạn ngoài cửa, một nô bộc đã chạy vào cấp báo với hắn. Dù sao đối phương cũng dám gọi tên Bạch Khởi, nói muốn gặp hắn tất phải có nguyên do. Bạch Khởi biết tin cũng muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Hắn nhanh chóng bước ra, thấy cảnh trước mặt liền cho binh sĩ của mình lui xuống. Hắn liếc nhìn tên vệ binh ban nãy ăn nói ngông cuồng. Đúng là chó cậy gần nhà, người như vậy Bạch Gia không cần.

Đương nhiên Bạch Khởi không xử tội hắn ngay lúc đó. Dù sao cũng là người của mình, không nên giải quyết việc riêng trước mặt người ngoài. Làm thế thì không chỉ mình mất mặt, mà Bạch Gia cũng mang tiếng.

- Người không nhận ra ta... Đó là điều đương nhiên. Nhưng chắc người biết Linh Nhi chứ? Cô ấy là vị hôn thê của người. Người đừng nói với ta là người không biết cô ấy?

Nữ nhân áo đỏ lặng người một lát rồi nhìn Bạch Khởi với ánh mắt đầy bất mãn, chẳng khác nào ánh mắt Phần Thanh nhìn Trần Thế Mỹ.

Lời của nữ nhân áo đỏ khiến Bạch Khởi trầm ngâm một chút...

- Linh Nhi nào vậy? Ta không quen biết.

Linh Nhi gì đó hắn hoàn toàn không biết, thậm chí hắn chưa hề nghe qua... Hắn cũng không hiểu sao đột nhiên ở đâu lại xuất hiện vị hôn thê của mình...

- Vậy sao? Thế mà Linh Nhi nói với ta, hôn sự của hai người là do Lão tổ tông của Bạch Gia và Lão gia gia của cô ấy quyết định. Người còn nhận tuyệt chiêu bí truyền của Lão gia gia nữa. Chắc người không quên chứ? Hay là bây giờ người thăng quan tiến chức rồi muốn bội ước.

Bạch Khởi nghe xong sững người một lát rồi dần dần nhớ lại, vẻ mặt như bưng bình tĩnh. Hắn đã hiểu lời của nữ nhân áo đỏ. Những gì nàng nói khiến hắn nhớ ra hôn sự mà Lão tổ tông Bạch Ngọc Đường đã sắp đặt cho hắn. Linh Nhi mà nữ nhân áo đỏ nói tới chính là vị hôn thê hắn chưa từng gặp mặt ở Thái Sơn.

- Linh Nhi mà người nói... Ồ... Ta đại khái nhớ ra rồi... Cô ấy ở đâu? Sao ta không thấy?

Bạch Khởi hỏi dồn. Tuy hắn cũng không muốn hôn sự này lắm nhưng vẫn phải công nhận. Dù sao nam tử hán đại trượng phu đã hứa điều gì thì không thể nuốt lời. Người ta đã đến tận nơi thì hắn cũng không thể chối cãi. Nhưng chuyện hôn sự vẫn phải xem tình cảm của hai người. Nếu đối phương không thích mình thì hôn sự này cũng dễ giải quyết thôi.

- Người còn không biết xấu hổ dám gọi tên Linh Nhi ư? Nói như vậy tức là người đã nhớ ra rồi. May cho người đã nhớ ra, dù sao cô ấy cũng là vị hôn thê của người... Nói thật cho người biết, Linh Nhi hiện đang ở chỗ dong binh đoàn của chúng ta dưỡng bệnh. Vì tìm người mà cô ấy đã vượt ngàn dặm xa xôi từ phương Nam đến Bất Diệt Hoàng Triều này. Một cô gái một mình xách tay nải đi tìm người, đã ngã bệnh trên đường. Nếu không phải dong binh đoàn của ta đi ngang qua phát hiện ra thì giờ này chắc đã không toàn mạng rồi. Bọn ta tới Đế Đô đã hơn một tháng rồi, gần đây có người nói người đã trở về, ta mới tới tìm

người. Linh Nhi hiện vẫn đang dưỡng bệnh. Nếu không phải hôm nay ta đến tìm người, e là người đã sớm quên mất Linh Nhi rồi.

Nữ nhân áo đỏ nói với giọng đầy tức giận, bộ dạng như hận không giết chết được Bạch Khởi vậy.

- Vậy sao... Người dẫn ta đi xem... Người đâu, mau chuẩn bị ngựa cho ta.

Bạch Khởi nghe xong hơi sững người một lát rồi lạnh lùng nói, vẻ mặt có phần hơi dăm chiêu... Tuy hẳn không hề thích cô gái tên Linh Nhi này... nhưng những gì nàng ta làm quả thật khiến hắn cảm động. Có điều Bạch Khởi vẫn không hiểu lắm, ông của Linh Nhi có thể kết giao với Lão tổ tông của hắn, chắc chắn phải thuộc hàng cao thủ. Cô nương này chắc cũng không phải tay vừa. Nhưng qua lời kể thì lại có vẻ rất yếu đuối...

Nhưng cũng không cần biết nhiều, Bạch Khởi đã quyết định đi xem tình hình thế nào. Nếu không thì đúng là hắn không ra gì. Dù sao người ta trên danh nghĩa vẫn là vị hôn thê của hắn.

Nghe được lời Bạch Khởi, nữ nhân áo đỏ nổi giận bùng bùng, lạnh lùng nhìn hắn:

- Ta sẽ dẫn người đi. Thực ra Linh Nhi đã nói để bệnh khỏi rồi mới tới tìm người. Cô ấy không cho ta tới đây. Có điều ta tức quá nên mới một mình tìm đến... Nếu người thực sự không muốn thì thôi ta cũng không ép. Ta tìm một lý do, ví như nói người chết rồi... Chuyện này coi như xong. Người như người không xứng đáng với Linh Nhi...

Bạch Khởi sững người, nhìn chăm chăm nữ nhân áo đỏ rồi lạnh lùng nói:

- Việc này người nói không mà được sao? Dẫn đường... Nếu không... hừ hừ... biệt danh Sát Thần của Bạch Khởi ta không phải để gọi suông.

Dứt lời thì vệ binh của hắn đã mang ngựa tới. Bạch Khởi xoay người nhảy lên ngựa. Vài chục thân binh cũng lên ngựa theo sau hắn, để lại một con cho nữ nhân áo đỏ. Nàng còn định nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt sắc lạnh của Bạch Khởi nên không dám nói gì nữa... Nàng xoay người nhảy lên ngựa. Ánh mắt của Bạch Khởi quả là sắc lạnh đến khủng khiếp. Sát khí này người bình thường khó mà chịu nổi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

228. Chương 221: Linh Nhi (1)

Cô gái mặc áo hồng tên là Đế Na, là dong binh cấp thấp của Liệt Diễm Dong binh đoàn, nhưng ca ca của nàng lại là Đoàn trưởng của Liệt Diễm Dong binh đoàn, một Dong binh đoàn có quy mô không lớn, với số lượng chỉ có mười người. Năm nay gần ba mươi tuổi, hắn đã có trình độ Bát Tinh Đại Đấu Sư, đột phá Đấu Linh chỉ là chuyện sớm muộn, mặc dù không phải là thiên tài gì nhưng đã là một cao thủ rất khá rồi. Dù sao cao thủ trong giới dong binh không phải là nhiều. Các cao thủ đều nhận được đãi ngộ cao khiến người ta nhìn mà thèm, cho nên cao thủ thật sự rất ít người có thể trở thành dong binh, trừ phi là vì lòng yêu thích của người đó, nếu không thì bọn họ căn bản không đi để hoàn thành nhiệm vụ xuất sinh nhập tử như vậy. Hơn nữa đối tượng phục vụ của dong binh cũng đều là những phú thương và các tiểu quý tộc, dù sao cao đẳng quý tộc và đại quý tộc cũng có lực lượng vũ trang, có cao thủ của riêng mình, rất ít người sử dụng dong binh, cho nên dong binh chỉ có thể dựa vào các tiểu quý tộc và thương nhân mà tồn tại.

Quy mô của Liệt Diễm Dong binh đoàn cũng không phải là lớn, chỉ có khoảng mười người, theo cách nói thì chỉ là một Dong binh đoàn mô hình nhỏ, ở những nơi như Bất Diệt Hoàng Triều hay Thành Hoa Hồng những Dong binh đoàn có quy mô như vậy ít nhiều cũng có khoảng trăm cái, chẳng có gì lạ, và Đế Na cũng là một trong những thành viên của Dong binh đoàn này.

Bạch Khởi đi dọc đường hỏi thăm một số chuyện cụ thể của Linh Nhi, hơn nữa cũng tìm hiểu ở Đế Na về mối quan hệ giữa Linh Nhi với Dong binh đoàn này. Về chuyện này Đế Na đương nhiên không dám giấu diếm, nhìn khí thế hùng hổ của các thân binh xung quanh và hồi tưởng lại sát khí kinh thiên động địa của Bạch Khởi vừa rồi, trong lòng Đế Na có chút sợ hãi. Mặc dù tính cách nóng nảy, bộc trực nhưng không có nghĩa Đế Na là một kẻ ngốc, con người ai cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp của Bạch Khởi, Đế Na cũng không phải là ngoại lệ. Nàng chắc chắn một điều rằng nếu bản thân cự tuyệt lời của Bạch Khởi

thì sẽ bị sát khí đầy người của gã này chém thành thịt vụn, vì vậy Đế Na thông minh lựa chọn nói thẳng để được khoan hồng, Bạch Khởi hỏi cái gì nói cái ấy, không có chút gì giấu diếm.

Từ trong những câu trả lời của Đế Na, Bạch Khởi biết rằng thời gian trước Liệt Diễm Dong binh đoàn khi từ Tây Nam vận chuyển một khối lượng Kim tệ lớn tới Đế Đô, trong một đêm của một ngày mưa dầm rả rít, khi bọn Đế Na đi qua một chân núi bên đường thì phát hiện một cô gái sắc mặt nhợt nhạt giống như đang hấp hối nằm trên đất, người con gái ấy không phải ai khác mà chính là Linh Nhi, sau đó hai người đã trở thành bạn tốt, Linh Nhi yếu ớt cùng với đoàn dong binh đã cùng đi đến Đế Đô.

Sau đó Linh Nhi đã kể cho Đế Na nghe cảnh ngộ của mình, theo lời Linh Nhi nói thì Thái gia gia của mình và mình từ nhỏ đã dựa vào nhau mà sống, Thái gia gia đã nuôi nấng trưởng thành, bản thân nàng chỉ có một người thân là Thái gia gia. Thái gia gia đã mất năm ngoái, trước khi chết đã nói cho nàng một chuyện đó chính là mối hôn sự với thiếu gia Bạch Khởi của Bạch Gia, kêu nàng đi tìm Bạch Khởi, vì vậy một mình nàng sau khi cầm tất cả tiền bạc tích góp được lo việc mai táng cho Thái gia gia, đã một mình xuyên núi Việt Linh, trèo núi lội sông để đến Tây Bắc Liễu Thành rồi đến Bạch Gia Liễu Thành để thăm dò tin tức của Bạch Khởi, nhưng khi biết được tin thì Bạch Khởi lại đã đến phương Bắc, hơn nữa rất có khả năng sắp trở về Đế Đô, cho nên nàng mới một mình hướng về phía Đế Đô mà đi, nhưng tiền bạc trên người đã ngày càng ít, mặc dù nàng đã cố hết sức tiết kiệm nhưng cuối cùng chẳng còn gì, cuối cùng hôn mê bên đường, được Đế Na gặp phải, lúc đó nàng đã ba ngày không ăn cơm rồi.

Lời nói này khiến trong lòng Bạch Khởi thổn thức vô cùng, trong nháy mắt ngũ tạng trong người như đảo lộn, không biết nên nói những gì. Nói thật trong lòng Bạch Khởi rất cảm động, mặc dù trước đây mình đối với vị Linh Nhi cô nương này, đối với vị hôn thê chưa cưới tên là Linh Nhi rất không ưa, thậm chí trong lòng đã vẽ ra một hình tượng vượn người thái sơn đủ để hù chết đối phương. Nhưng sau khi nghe những lời Đế Na nói, phòng tuyến trong lòng Bạch Khởi lại có chút rung động, một cảm giác chua xót chợt xuất hiện, không biết lúc nào trong lòng Bạch Khởi lại xuất hiện nhiều suy nghĩ như vậy:

- Nếu Linh Nhi nhất định theo mình... vậy Bạch Khởi ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng, bất kể có thích nàng không, bất kể tướng mạo của nàng như thế nào, Bạch Khởi ta cũng sẽ tôn trọng lời hứa để nàng trở thành Thiếu phu nhân của Bạch Gia, để nàng sống cuộc sống giàu sang phú quý, nếu nàng không thích ta cũng sẽ bảo đảm cho cuộc sống của nàng, để nàng được sống cùng với người mà nàng thích...

Đương nhiên trong lời nói của Đế Na còn loáng thoáng để lộ tin tức là ca ca Đế Long của Đế Na rất thích Linh Nhi, mặc dù không có biểu hiện chính thức ra nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu rõ tâm tư của hắn. Nhưng đáng tiếc bây giờ đã không thành công, Linh Nhi vẫn hy vọng tìm được mình, chẳng qua chỉ là thân thể yếu ớt, đáng vẻ không chính tề cho nên chưa dám xuất hiện trước mặt mình.

Chỉ chốc lát đoàn người Bạch Khởi dẫn theo mấy chục tên kỵ binh cùng Lưu Dịch Tư và Đế Na đã xuyên qua mấy con đường phân hoa, sau đó tới một hẻm nhỏ nằm phía sau lưng con đường lớn Huyền Vũ. Con hẻm vừa tối tăm lại sâu hun hút, một đoàn người cười chiến mã cùng đi, chỉ có thể đi vào bốn người chứ không thể nhiều hơn. Sau khi đám người đi lòng vòng qua mười mấy khúc quanh cuối cùng cũng đến được cánh cửa của một ngôi đại viện.

Nhìn từ bên ngoài ngôi nhà này có chút cũ nát, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, trên tường còn đầy tro bụi và cỏ dại, xung quanh con hẻm tỏa ra một mùi hôi khiến người ta cảm giác buồn nôn. Trên vị trí ngoài cửa của ngôi nhà có treo một cái bảng hiệu lớn chữ to 'Liệt Diễm Dong binh đoàn' ngay trên cánh cửa của ngôi nhà. Nhưng đáng tiếc vì thời gian đã lâu nên những chữ lớn màu đỏ thắm đã sớm trở thành màu đen như mực. Xem ra sinh ý của Dong binh đoàn này cũng không phải tốt lắm, nếu không thì đã không rơi vào tình cảnh như vậy. Dù cho công việc của Dong binh đoàn mặc dù nguy hiểm nhưng thu nhập vẫn rất cao, nhưng nhìn bộ dạng này e là tình hình kinh doanh của Liệt Diễm Dong binh đoàn không tốt lắm.

- Đại tiểu thư...

Khi Đế Na bước vào, có hai dong binh trung niên đứng ở cửa cung kính nói. Sau khi nhìn thấy đám người Bạch Khởi phía sau Đế Na trong nháy mắt có chút phòng bị, nhưng vẫn không dám nói gì nhiều, hơn mười gã binh sĩ vũ trang đầy đủ, mặc Đế phục nên bọn họ không dám tùy tiện động vào, dù sao người của Đế Quốc tùy ý tập kích quân nhân Đế Quốc là trọng tội, nếu quả thật bọn họ làm như vậy thì e là Liệt Diễm Dong binh đoàn sẽ lập tức bị Đế Quốc tức giận tiêu hủy, trách nhiệm này bất luận thế nào bọn họ cũng

không đảm đương nổi.

Xoạt xoạt~~

Đám thân binh của Bạch Khởi từng người một lần lượt phi thân xuống ngựa, nhanh chóng xếp thành hai hàng chỉnh tề tạo thành một đường đi cho Bạch Khởi tiến vào. Hai dòng binh ngoài cửa cũng không dám có chút ngăn cản gì. Thanh âm của áo giáp và vũ khí va chạm vào nhau trong giây lát đã thu hút tất cả mọi người xung quanh ngôi nhà đi ra, có người già có trẻ nhỏ, còn có mấy thanh niên khỏe mạnh. Trong đại viện đột nhiên có hơn trăm người, xem ra những người này đều là những dòng binh của Liệt Diễm Dong binh đoàn và gia quyến của họ.

Bây giờ Bạch Khởi có chút hiểu tại sao Dong binh đoàn này lại rơi vào tình cảnh này, không có bổ sung những người mới, những dòng binh của Dong binh đoàn này đều đã già rồi, mỗi người đến tuổi trung niên đều chuyển nhà đón người thân lên, đương nhiên không thể liều mạng giống như trước, hướng hồ việc chỉ tiêu cho nhiều người như vậy tuyệt đối không phải là con số nhỏ. Vì vậy Liệt Diễm Dong binh đoàn mới rơi vào bước này, từ điểm này mà nói ca ca của Đế Na là Đế Long tuyệt đối không phải là một đoàn trưởng giỏi, không phải là người kinh doanh ưu tú, nhưng từ phương diện bên ngoài mà xem thì đây lại là người có tình có nghĩa, nếu là người khác tuyệt đối không cho phép dòng binh chuyển nhà đưa người thân theo, đồng thời nuôi dưỡng toàn bộ bọn họ.

Bạch Khởi đứng ở giữa đội ngũ mặc trường bào màu trắng không hợp với cảnh vật xung quanh lắm, bên hông buộc một viên ngọc bích, còn Lưu Dịch Tư vẫn mặc một chiếc áo đơn giản màu xám ở phía sau Bạch Khởi với khoảng cách không xa lắm, xem ra giống như một lão bộc trung thành.

- Mấy vị đại nhân không biết các ngài có chuyện gì? Nơi này là đất tư nhân, lẽ nào chúng tôi phạm pháp sao?

Một nam nhân tuổi khoảng ba mươi có diện mạo hơi giống với Đế Na, mặt mũi không có vẻ anh tuấn lắm, nhưng cũng không quá xấu xí, vẻ mặt cương nghị, thân hình cao một mét chín và có cơ bắp chắc khỏe, khiến người ta có cảm giác uy vũ, lúc này hắn đột nhiên mạnh mẽ đi ra, sau đó nói với Bạch Khởi như vậy, tình cảnh như vậy nếu là người khác lại nhìn không ra Bạch Khởi thì cũng hơi kỳ quái.

Đối với binh lính Đế Quốc đặc biệt là quan chức và quân đội, những dòng binh luôn giữ thái độ nhất quán, đó là có thể nhịn được thì cứ nhịn, có thể tránh được thì cứ tránh, dù sao bọn họ cũng chỉ là dòng binh mà thôi, đối mặt với quân đội với số lượng hơn ngàn người chỉ có chết, cho nên bọn họ luôn rất thành thật.

- Ca ca... đây chính là chồng chưa cưới của Linh Nhi...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

229. Chương 221: Linh Nhi (2)

Nhớ thanks nha anh em

Lúc này Đế Na lặng lẽ đi tới thấp giọng nói, thanh âm mặc dù không lớn nhưng cũng đủ để tất cả mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy rõ. Nhưng nàng chỉ nói là chồng chưa cưới của Linh Nhi chứ không nói danh tính của Bạch Khởi, đại khái là sợ tạo ra chấn động lớn với những dòng binh đơn thuần xung quanh, khó tránh khỏi bọn họ nhất thời không chịu được.

Dù sao ban đầu khi Linh Nhi bí mật nói chồng chưa cưới của mình tên là Bạch Khởi, là thiếu gia của Bạch Gia Liễn Thành với Đế Na, bản thân nàng đã rất sửng sốt, và có chút hoang mang. Nhưng sau này Linh Nhi nói phụ thân của chồng chưa cưới trong quân đội là Thống lĩnh của Cẩm Vệ Quân, còn chồng chưa cưới tên gọi là Bạch Khởi... lúc đó Đế Na mới thật sự giật mình, nói thật lúc đó Đế Na nhớ kỹ mình sau khi mình nghe tin này phải nửa giờ sau mới khép miệng lại được vì sửng sốt, cả người như u mê đi. Dù sao tên của Bạch Khởi ở Đế Đô này ai cũng biết, là danh tiếng hiển hách khắp cả Đế Đô, Sát Thần Bạch Khởi. Tên gọi này không phải ai cũng có thể có được.

Nhưng sau khi trải qua sự chấn động, Đế Na vẫn quyết định đi tìm Bạch Khởi, vì Đế Na cảm thấy Bạch Khởi là một nam tử hán phụ lòng, đã hại Linh Nhi phải đau khổ như vậy. Cho dù là quyền thế của đối

phương có ngấp trời đi nữa, nàng cũng muốn đi, mặc dù trong lòng nàng có chút khiếp sợ, nhưng không thể không nói là Đế Na là một tỷ tỷ rất thú vị. Mặc dù biết danh tiếng của Bạch Khởi, cũng biết sự khủng khiếp của Bạch Khởi, hơn nữa càng biết khoảng cách giữa mình và Bạch Khởi, nhưng vì tình cảm tỷ muội mà nàng không sợ nguy hiểm vẫn cứng rắn chạy tới trước cửa Bạch Gia...

Cũng may mắn là được Bạch Khởi biết được, ngay lúc Bạch Khởi ở nhà, nếu không thì với bộ dạng của nàng tùy tiện chạy ào vào Bạch Gia, sợ là còn chưa vào đến cửa đã bị binh lính ngoài cửa chém thành thịt vụn. Dù sao Đế Na cũng không phải cao thủ cấp Đẩu Vương, Đẩu Hoàng, có thể không gây trở ngại gì, nàng chỉ là một Lục Tinh Đẩu Sư nhỏ bé mà thôi, Đẩu Sư mặc dù đã rất khá rồi, nhưng đám quân nhân, cao thủ lại nhiều như châu chấu. Trong đám thân binh của Bạch Khởi, Đẩu Sư có ít nhất mười người, nói đơn giản, nếu nàng dám động thủ tuyệt đối sẽ chết ngay chứ không do dự gì cả. Từ điểm đó mà nói, thì không thể không nói Đế Na thật sự đã gặp may, nếu không phải người hầu lo lắng xảy ra chuyện, đi bẩm báo với Bạch Khởi, nếu không phải tâm tình Bạch Khởi đang vui nên mới đi ra ngoài thì sợ là nàng đã chết từ lâu rồi.

- Cái gì! Người chính là kẻ phụ bạc đó sao! Hôm nay ta nhất định phải dạy cho người một bài học mới được, người lại nở vút một mình Linh Nhi ở ngoài, để nàng một mình đi tới mấy ngàn dặm, đến nỗi chết đói mê man bên đường, người thật ra có phải là nam nhân không! Hôm nay ta không dạy cho người bài học thì không được!

Tất cả mọi người đều biết Linh Nhi có một vị hôn phu chưa cưới, nhưng vị hôn phu của Linh Nhi làm gì, là người thế nào thì không có ai biết, chỉ biết là một con cháu của một nhà giàu có hoặc là người trong quan môn, người trong dòng binh đoàn này không ai biết đó chính là Bạch Khởi, nhưng trong lòng vốn đã có sự bất mãn với Bạch Khởi từ lâu. Dù sao mọi người cũng nhìn ra Đế Long có tình cảm với Linh Nhi, cũng có lòng muốn tác hợp cho bọn họ, đương nhiên phải bất mãn với Bạch Khởi. Còn về phía Đế Long, ngoại trừ chút đố kỵ bên ngoài, nhiều hơn là sự bất mãn vì Linh Nhi, cho nên sau khi nghe xong, tính khí vốn không tốt lại bốc hỏa lên, nói dứt lời đã xông tới, muốn cho Bạch Khởi một bài học.

Dĩ nhiên hắn không muốn đả thương Bạch Khởi, chỉ là đơn thuần nghĩ muốn dạy cho Bạch Khởi bài học mà thôi, nhưng đáng tiếc là chủ định của hắn ngay cả cơ hội đến gần Bạch Khởi cũng không có chứ đừng nói đến chuyện giáo huấn Bạch Khởi. Lời của Đế Long vừa dứt, thì mười tên thân binh bên cạnh Bạch Khởi đã xoạt xoạt trong nháy mắt rút trường đao của mình ra, lạnh lùng hướng về phía Đế Long, vây quanh bảo vệ Bạch Khởi ở giữa. Mặc dù bọn họ cũng biết Nguyên Soái căn bản không cần sự bảo vệ của bọn họ, nhưng bọn họ vẫn không kìm được hành động này, đây là trách nhiệm của những thân binh như bọn họ, nếu ngay cả chuyện nhỏ như vậy mà cũng cần Nguyên Soái ra tay thì đó chính là sự sỉ nhục đối với bọn họ, những thân binh như bọn họ còn dùng để làm gì nữa?

- To gan! Người dám công khai khiêu chiến với Bắc phương Nguyên Soái của chúng ta, người chán sống rồi sao?

Một thân binh rất hiểu rõ tâm tư của Bạch Khởi, lời nói vừa rồi bọn chúng cũng nghe được, biết là vào lúc này không thích hợp để xảy ra chuyện xung đột đổ máu cho nên mới trực tiếp hét lớn như vậy.

Một câu nói chấn động khiến tất cả những dòng binh xung quanh và Đế Long đang nổi giận đều trợn tròn mắt. Trong giây lát thời gian như dừng trôi, không có ai dám nói gì. Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ giống như nếu một cây kim rơi xuống là cũng nghe thấy rất rõ, dù sao... Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi... là người mà ai cũng biết, Sát Thần Bạch Khởi, không nói những cái khác chỉ riêng cái tên đã đủ để gây chấn động đến tất cả mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người của Dòng binh đoàn đều sửng sốt, không dám nói gì, cái gì cũng không nói ra được, làm thế nào bọn họ cũng không thể nào nghĩ rằng chồng chưa cưới của Linh Nhi lại chính là Bạch Khởi, Sát Thần Bạch Khởi... làm thế nào bọn họ cũng không ngờ vị hôn thê chưa cưới của Bạch Khởi lại vì đối mà hôn mê bên đường, được bọn họ đi qua cứu được. Vì tất cả những điều đó giống như căn bản không thể nào xảy ra được, nhưng bây giờ nó lại xảy ra thật sự trước mặt bọn họ, điều này khiến tất cả mọi người trong giây lát không có cách nào tiếp nhận nổi.

Về phần Đế Long lại càng như vậy, nghe xong lời này sau khi trải qua sự kinh ngạc ngẩn ngui, lập tức trong lòng tràn đầy sự mất mát. Hắn biết là mình và Linh Nhi suốt đời này cũng không có duyên với nhau, nguyên nhân rất đơn giản, con người như Đế Long mặc dù không phải là người tự đại gì, nhưng một chút tự phụ

vẫn có. Hắn cảm thấy trong những người bằng tuổi mình, trừ những người xuất thân và khởi điểm khác hẳn, chẳng có ai bằng hắn. Một Bát Tinh Đại Đấu Sư ba mươi tuổi nói thế nào cũng là một tiểu cao thủ, tương lai tiến vào cấp Đấu Linh cường giả, thậm chí thăng lên cấp Đấu Tông cũng không phải không có khả năng. Bản thân rất hợp với Linh Nhi, có thể sống những ngày tháng hạnh phúc với Linh Nhi, bản thân hắn còn hơn vị hôn phu kém cỏi của Linh Nhi. Nhưng bây giờ xem ra đã hoàn toàn không thể, chồng chưa cưới của Linh Nhi lại là Bạch Khởi... Sát Thần Bạch Khởi... Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước của Đế Quốc, Bắc phương Nguyên Soái, nắm giữ đội quân tinh nhuệ hơn một trăm vạn người của Đế Quốc, và được phong đất một hành tỉnh. Nguyên Soái của Bộ Thống Soái, Đế Quốc danh tướng, Chiến Thần Đế Quốc tương lai, là Đấu Tông trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đế Quốc cho đến bây giờ, và còn vô số hào quang phủ trên đầu Bạch Khởi. Đế Long mặc dù tự phụ nhưng so sánh với Bạch Khởi hắn cảm thấy bản thân mình quá ư là nhỏ bé. Trong vô số hào quang của Bạch Khởi chỉ cần chọn ra một cái cũng đáng giá để hắn phấn đấu cả đời, thăng thần mà nói Bạch Khởi là thần tượng của Đế Long, là thần tượng trong lòng của những người trẻ tuổi trong Đế Quốc. Tình hình bây giờ như vậy, Bạch Khởi lại là hôn phu chưa cưới của Linh Nhi, đó thật sự là đòn đá kích cực kì lớn với Đế Long. Hắn biết bản thân mình hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa vì hắn hiểu, bất luận là về tướng mạo, danh vọng, thân thủ, tu vi, nhà cửa, nhân phẩm, công danh, quyền lợi... bản thân hắn không thể nào bằng được với Bạch Khởi, Bạch Khởi quả thật là quá hoàn mỹ, vì vậy Đế Long hoàn toàn nản chí...

Trong nháy mắt Đế Long đứng ở đó quyết định tuyệt tình với tâm ý dành cho Linh Nhi, thở dài một hơi cảm thán nói trong lòng:

- Có lẽ... chỉ có nam nhân như vậy mới có thể xứng với Linh Nhi, hai người đúng là một đôi trời sinh, dù sao người con gái như Linh Nhi cũng chỉ có anh hùng như vậy mới xứng đôi với nàng.

- Thảo dân xin ra mắt Hầu Tước đại nhân...

Đế Long đầu tiên quỳ rạp xuống đất, sau đó những dong binh xung quanh và gia quyến của họ cũng phản ứng như vậy, rồi rít sợ hãi quỳ rạp xuống đất. Đây chính là Đế Quốc Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, Nguyên Soái Đế Quốc. Mặc dù quý tộc ở Đế Đô nhiều như cỏ, nhưng nhân vật có cấp bậc như vậy cả đời bọn họ vẫn chưa có cơ hội gặp được lần nào. Nhìn thấy đại nhân vật như vậy đương nhiên không tránh khỏi một chút sợ hãi, sau khi từng người quỳ rạp xuống đất, đến thở cũng không dám thở mạnh.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy Đế Long ca ca.

Đột nhiên lúc này một giọng nói nhu hòa yếu ớt vang lên, ngữ khí yếu ớt mà dịu dàng đó vang lên từ sau đám đông, một cô gái mặc áo trắng đơn bạc từ trong phòng đi ra, dựa vào khung cửa, nhìn sắc mặt trắng bệch, hết sức yếu ớt, nhưng có một điều có thể khẳng định chắc chắn cô gái này tuyệt đối là một mỹ nhân, là tuyệt thế mỹ nữ.

Mặc dù mặt mũi của nàng có chút tiêu tụy, nhưng sự tiêu tụy lại làm người ta thương xót, thân hình của nàng xinh xắn, lung linh, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, thân hình có thể nói là hoàn mỹ, giọng nói yếu ớt nhưng lại khiến lòng người rung động. Đôi mắt to linh động, khiến người ta say mê, lông mày lá liễu, miệng anh đào, một mái tóc đen thả xõa phía sau đầu. Bất luận là ở điểm nào cũng có lực hấp dẫn chết người đối với nam nhân, bao gồm cả Bạch Khởi, tất cả mọi người khi nhìn thấy nàng lần đầu đều không kìm được cảm giác muốn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi nàng...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

230. Chương 222: Nói Chuyện Với A Lý (1)

Sau khi nghe giọng nói này, Đế Long không lên tiếng, vì hắn biết trường hợp này mình không nên lên tiếng, cũng không có tư cách mở miệng, ở trước mặt một nhân vật lớn như Bạch Khởi, bản thân nhỏ bé giống như một con kiến, thân là một con kiến nhỏ bé thì nơi này không có cơ hội để mình mở miệng.

Ngược lại Đế Na sau khi nghe thấy giọng nói này vội vàng chạy lại bên Linh Nhi thấp giọng nói:

- Người đó... chính là Bạch Khởi, ta đã giúp muội tìm hắn đến đây.

- Sao có thể như vậy được? Ta... sao muội có thể gặp chàng như vậy? Để Na tỷ tỷ... mau... chúng ta mau vào trong, muội phải trang điểm một chút...

Sau khi Linh Nhi nghe xong liền biến đổi sắc mặt, vội vàng kéo tay Đế Na nói như vậy, nói xong liền kéo cơ thể yếu ớt của mình vào trong phòng nhưng đáng tiếc đã bị Đế Na kéo lại.

Lời nói của Linh Nhi và Đế Na, Bạch Khởi nghe không sót từ nào, mặc dù giọng nói của hai người rất nhỏ nhưng với thính lực của Bạch Khởi muốn nghe được hai người nói chuyện cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, nếu không thì Bạch Khởi đâu xứng là một Đẩu Vương.

Trong lòng khẽ có chút rung động, nói thật trước đây Bạch Khởi chưa từng gặp qua Linh Nhi, nhưng trong tưởng tượng của Bạch Khởi, Linh Nhi có sự khác biệt rất lớn. Điều này khiến Bạch Khởi có chút nghi ngờ, đồng thời tâm tình trong lòng cũng rất tốt, dù sao không ai hy vọng vị hôn thê mà mình chưa gặp mặt lại là một cô khủng long, đặc biệt là nữ nhân nhìn vạm vỡ như vượn người thái sơn lại càng không có người thích. Còn bộ dạng của Linh Nhi lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Bạch Khởi, có chút kinh ngạc đồng thời cũng có chút thương cảm, nói thật con người Bạch Khởi không tin lắm vào câu nói tình yêu sét đánh, nhưng lúc này lại có chút tin tưởng, vì chuyện này thật sự đang bày ra trước mắt, nhìn Linh Nhi trong nháy mắt Bạch Khởi đã cảm thấy trái tim mình đang rung động, nhảy múa.

Trong khoảng thời gian ngắn, Bạch Khởi cũng không biết nói gì với cô gái trước mặt, một cảm giác áy náy hổ thẹn chợt tràn đầy trong lòng, mặc dù hắn cũng hiểu bản thân mình thật sự không có lỗi gì, nếu có lỗi thì cũng chỉ là lỗi của ông trời, không cho hai người cơ hội gặp mặt trước đó, cũng không cho hai người cơ hội làm quen, để Linh Nhi phải một mình chịu tất cả bi ai.

Một hồi lâu Bạch Khởi mới thốt ra được một câu, thấp giọng nói với Linh Nhi:

- Xin lỗi... ta cũng không biết chuyện này lại như vậy, Liễu Thành Bạch Gia không có ai truyền tin cho ta, nhưng nàng cứ yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ truy xét đến cùng...

- Dạ... chuyện này cũng không trách được ngài, chuyện đã qua rồi, coi như xong...

Linh Nhi nghe xong lời của Bạch Khởi có chút đỏ mặt thấp giọng nói, khi nói chuyện cúi đầu thật thấp, gương mặt đỏ hồng giống như một trái táo, khiến người ta nhìn cảm thấy rất đáng yêu.

- Đi thôi... chúng ta quay về rồi hãy nói...

Bạch Khởi nghe xong không biết nên trả lời thế nào, thẳng thắn mà nói Bạch Khởi mặc dù không phải là người tốt gì cả, nhưng yêu thương chính thức cũng mới là lần đầu tiên, mặc dù quá trình này có hơi chút nhanh quá, nhưng lại là hàng thật giá thật, khó tránh khỏi Bạch Khởi có chút hồi thúc.

- Dạ...

Linh Nhi cũng không nói nhiều chỉ gật gật đầu, bộ dạng có chút thẹn thùng, nhưng vẫn bước nhẹ nhàng tới bên cạnh Bạch Khởi, sau đó dịu dàng đứng cạnh Bạch Khởi, cúi thấp đầu không dám nói gì nhiều, bộ dạng đó giống như một chú cừu nhỏ ngoan ngoãn, cũng không biết là tính cách vốn như vậy hay là bản thân có chút thẹn thùng.

Nhưng đột nhiên nàng giống như nghĩ ra điều gì, liền ngẩng đầu, nhìn Bạch Khởi ở trước mặt sau đó nhìn những thành viên của Liệt Diễm Dong binh đoàn, cúi người chào nói:

- Các vị, cảm ơn các vị, Linh Nhi cảm ơn mọi người đã chăm sóc nhiều ngày qua, sau này ta nhất định sẽ thường xuyên đến thăm mọi người

Nàng vừa nói xong Bạch Khởi cũng gật gật đầu, sau đó thấp giọng nói:

- Ta cũng cảm ơn các vị, ngày mai ta sẽ kêu người mang tới mười vạn kim tệ cho các ngươi, để làm lễ cảm tạ, ngoài ra... nếu mọi người muốn an cư lạc nghiệp thì cứ đến phủ đệ của ta tìm quản gia của ta, ta sẽ giao phó cho hắn sắp xếp cho mọi người...

Bạch Khởi đưa ra mười vạn kim tệ để biểu thị lòng biết ơn, đối với Bạch Khởi mà nói mười vạn kim tệ mặc dù không ít, nhưng vẫn rất đáng giá. Đây là một phần tâm ý của Bạch Khởi, những cái khác cũng không nói nhiều, Bạch Khởi có muốn đưa nhiều e là những người này cũng không dám nhận. Dù sao có lúc có

nhieu thứ quá đối với người bình thường mà nói cũng không hẳn là chuyện tốt, những dong binh này cũng như vậy. Bạch Khởi tin là mười vạn Kim tệ là đủ để bọn họ phát triển Dong binh đoàn, nếu không kinh doanh thì Liệt Diễm Dong binh đoàn vẫn có thể sống qua ngày, nếu Đế Long sử dụng hợp lý số tiền này thì Liệt Diễm Dong binh đoàn có thể phát triển lên được.

Sau khi mang theo Linh Nhi và trò chuyện vài câu với đoàn người của Liệt Diễm Dong binh đoàn, Bạch Khởi rời khỏi nơi đó, quay về phủ đệ của Bạch Gia. Đối với tất cả mọi thứ ở đây Bạch Khởi đều không hiểu, hắn không biết lời nói của hắn khiến cho đám người này chấn động bao nhiêu, hắn cũng không biết chỉ bằng vài câu nói tùy tiện của hắn đã có thể thay đổi vận mệnh của mấy trăm con người, hắn cũng không biết lần này hắn tới đây đã mang đến bao nhiêu phong ba lớn thế nào cho bên ngoài. Từ sau ngày đó Liệt Diễm Dong binh đoàn phát triển với tốc độ cực nhanh vì tất cả mọi người hầu như đều biết tin này, đó chính là Liệt Diễm Dong binh đoàn có quan hệ với Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi, hầu như tất cả các quý tộc đều thích tìm đến Liệt Diễm Dong binh đoàn để thuê mướn nhiệm vụ, vì có Bắc phương Nguyên Soái, tọa trấn sự an toàn của Liệt Diễm Dong binh đoàn tăng lên rất nhiều. Sau khi tin tức này được truyền đi, cũng tạo thành không có ai dám mạo phạm tới Liệt Diễm Dong binh đoàn, vì ai cũng sợ phải đối mặt với Sát Thần Bạch Khởi, đây là nguyên nhân mà tất cả băng nhóm trộm cướp nào cũng không muốn đối mặt.

Điều này dẫn đến Liệt Diễm Dong binh đoàn nhanh chóng lớn mạnh, tương lai không lâu trở thành đội Đệ nhất Dong binh đoàn trong Đế Quốc.

oOo

Mang theo Linh Nhi quay về phủ đệ, sau khi bái kiến lão gia tử Bạch Ngọc Đường xong, liền giới thiệu nàng với phụ thân của mình, Bạch Kinh Thiên, đồng thời cũng nói thẳng đây là vị hôn thê của mình. Điều này khiến Lão gia tử và Bạch Kinh Thiên rất vui mừng, thẳng thắn mà nói Bạch Khởi mặc dù mới chỉ mười tám tuổi, nhưng ở Thiên n Đại Lục, quý tộc mười tám tuổi đã thành thân từ lâu, thậm chí còn có mấy đứa con nữa, cho nên bọn họ mãi lo lắng về chuyện này. Nhưng dù sao Bạch Khởi cũng không như trước nữa, bây giờ và trước đây Bạch Khởi đã thay đổi thành hai người khác hoàn toàn. Thực lực và thể lực của Bạch Khởi đều đã vượt qua hai người, cho nên bây giờ bọn họ cũng không biết nói gì, nói bóng nói gió nhiều lần cũng không có kết quả, cho nên cũng chỉ có thể chờ đợi như vậy. Nhưng bây giờ Bạch Khởi đột nhiên dẫn về một người, hơn nữa còn là hôn sự do Bạch Ngọc Đường ấn định, điều này khiến Bạch Ngọc Đường rất vui mừng, tương đối mãn nguyện.

Sau khi dàn xếp cho mấy nữ nhân qua hầu hạ Linh Nhi xong, vào lúc đêm khuya Bạch Khởi mặc vào trang phục dạ hành, ngồi vào xe ngựa, mang theo hai mươi mấy hộ vệ mặc thường phục hướng về Tử Kinh Hoa Thương hội, ngoài thành Đế Đô mà đi. Bạch Khởi muốn đi tìm A Lý, đương nhiên mục đích đi tìm A Lý rất đơn giản. Một là vì muốn nhìn thấy sự phát triển của Tử Kinh Hoa Thương hội cho đến hôm nay, hai là vì muốn lấy một chút tiền. Dù sao Bạch Khởi cũng rất eo hẹp, Bạch Khởi bây giờ chỉ có năm vạn Kim tệ, ngay cả tiền đưa cho Liệt Diễm Dong binh đoàn cũng không đủ, chứ đừng nói đến việc Bạch Khởi muốn nâng cao thực lực của mình.

Cho nên lúc này Bạch Khởi muốn đi tìm A Lý, đương nhiên nói là đi tìm A Lý cũng không thể chỉ đi như vậy? Nói thật ra, hắn còn có bí mật cần nói, mặc dù bây giờ đã cầm đi lại ban đêm, vào buổi tối đen kịt thế này sợ là có rất ít người có thể phát hiện ra bóng người những người của mình, nhưng vạn nhất bị người ta phát hiện thì cũng không tốt. Như vậy mặc dù để tạm thời không có ai đi trêu chọc Tử Kinh Hoa Thương hội, nhưng một ngày nào đó kẻ thù của mình ra tay với mình, kết quả không cần nói cũng biết, mặc dù... rất ít người biết mối quan hệ giữa mình và Tử Kinh Hoa Thương hội, đây cũng không phải là chuyện gì cực kỳ bí mật, nhưng nếu hôm nay mình mang theo hộ vệ cứ thế mà đi đấu đá lung tung thì sợ là ngày thứ hai tất cả mọi người ở Đế Đô đều biết mình chính là ông chủ phía sau của Tử Kinh Hoa Thương hội, dù sao thân phận, địa vị, thực lực của mình cũng khác biệt một trời một vực so với trước đây.

Bạch Khởi ngồi trong một chiếc xe ngựa vô cùng bình thường mang theo mười tên hộ vệ nhằm hướng tổng hội của Tử Kinh Hoa Thương hội ở đằng xa mà đi, đại khái sau khoảng nửa canh giờ bọn họ đã đến được mục tiêu, trực tiếp gõ cửa lớn. Mặc dù trên đường không có trở ngại gì, mặc dù Thành Vệ Quân và Cẩm Vệ Quân, Đế Đô Đặc Cảnh Ty đang đi tuần tra chứ không phải ngồi ăn cơm, nhưng sau khi nhìn thấy lệnh bài của Bạch Gia vội rít tránh ra. Bạch Gia bây giờ không giống như ngày xưa, đặc biệt là về mặt quân đội lại càng như vậy, cho nên những binh sĩ này vừa nhìn thấy người của Bạch Gia đương nhiên không dám

ngăn cản.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

231. Chương 222: Nói Chuyện Với A Lý (2)

Đồng đông đông...

Khi Bạch Khởi bước xuống xe ngựa, một hộ vệ lập tức tiến lên trước, gõ vào cửa lớn màu đỏ thẫm của nhà A Lý. Chỉ chốc lát sau cửa lớn mở ra, bốn năm tên hộ vệ đứng ở cửa, nhìn đám hộ vệ của Bạch Khởi đang ở trước mặt với chút đề phòng hỏi:

- Các người là ai? Tìm ai?

- Là ta... ta tìm A Lý...

Bạch Khởi tiến tới phía cửa, nói với lão bá đứng ngoài cửa như vậy, mặc dù không nhớ đối phương tên gì, nhưng Bạch Khởi nhớ rõ là bản thân mình đã gặp qua đối phương, mặc dù Bạch Khởi cũng không nhớ ra là ở đâu.

- A... Bạch Thiếu gia? Bạch Thiếu gia mời ngài... Mời ngài... tôi sẽ đi gọi lão gia ngay...

Lão bộc kia sau khi nghe xong đầu tiên là sửng sốt, sau đó tập trung nhìn, sau khi thấy được Bạch Khởi vội vàng mở cửa lớn, về mặt kích động nói với Bạch Khởi, nói xong liền chạy vào trong nhà. Còn mười mấy tên hộ vệ đứng sau cửa của nhà A Lý hai mặt nhìn nhau trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì, bọn họ cũng không nhận ra Bạch Khởi nhưng nhìn bộ dạng của Phúc bá như vậy cũng biết người này nhất định tôn quý vô cùng, nếu không thì Phúc bá cũng không có bộ dạng như vậy.

Về phần tại sao trong nhà A Lý lại có nhiều hộ vệ như vậy thì rất đơn giản, ai làm kinh doanh mà chẳng có hộ vệ, đặc biệt là A Lý, người kinh doanh với hơn phân nửa đại thương nhân của Đế Quốc lại càng như vậy. Toàn bộ hộ vệ của thương hội bây giờ có khoảng ngàn người, đều là lực lượng vũ trang mà A Lý có thể chi phối, một là dùng để bảo vệ an toàn, hai là dùng để trừ bị. Dù sao sau chuyện mà A Lý đã trải qua ở Gia Lam lần trước thì hẳn lại càng ý thức được chuyện phải phát triển lực lượng vũ trang của mình, cho nên mới để dành nhiều người như vậy... Đương nhiên cũng có mục đích, đó chính là A Lý chuẩn bị phát triển tiêu cục lên một quy mô lớn, như vậy đương nhiên cần không ít người, cho nên mới nuôi dưỡng nhiều người như vậy, thẳng thắn mà nói Tử Kinh Hoa Thương hội vì chuyện này mà đã tốn không ít tiền.

Chỉ chốc lát sau khi Bạch Khởi tiến vào trong phòng thì A Lý đã mặc vội y phục từ trong viện rồi rít chạy vào. Sau khi Bạch Khởi và A Lý cùng tiến vào phòng khách, bọn hộ vệ xung quanh dần dần lui ra đứng ở ngoài cửa, chỉ để lại một hộ vệ xuất sắc trấn giữ ở cửa. Cái mà bọn họ cần làm chính là có thể đoán được tâm ý của chủ nhân, lúc nào nên làm cái gì, không thể để chủ nhân lãng phí lời nói, những hộ vệ thủ hạ của Bạch Khởi chính là như thế.

Bọn họ canh giữ ở vị trí cửa không cho phép bất cứ ai ra vào, còn Bạch Khởi và A Lý hai người lưu lại trong phòng khách...

- A Lý tham kiến chủ nhân... không biết lần này ngài tới có chuyện gì giao phó?

Sau khi nhìn bốn bề xung quanh không có một ai A Lý nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Bạch Khởi đang ở trước mặt vô cùng cung kính nói.

- Nào đứng lên đi... thật ra hôm nay ta có một số chuyện tới tìm người giúp... người đứng lên trước rồi nói...

Bạch Khởi nghe xong thì gật gù đầu sau đó thấp giọng nói. Khi nói tiện thể tìm một chỗ ngồi xuống, còn A Lý cũng đứng lên, cẩn thận đứng bên cạnh Bạch Khởi. Bộ dạng này nếu để người khác nhìn thấy nhất định là sẽ rất kinh ngạc, A Lý Hội trưởng của Tử Kinh Hoa Thương hội oai phong một cõi lại cung kính đứng bên cạnh một người như vậy, bộ dạng chẳng khác gì một tên nô tài, điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

- Chủ nhân ngài có gì giao phó xin cứ nói, chỉ cần là chuyện A Lý có thể làm được, A Lý dù có máu chảy đầu rơi cũng nguyện chết để làm...

A Lý nghe xong lập tức kích động nói như vậy. Bao nhiêu năm nay, Bạch Khởi không có dùng đến A Lý, A Lý mãi cảm thấy trong lòng có cảm giác không thoải mái, dù sao nó bộc có thể được chủ nhân thường xuyên sử dụng mới là nó bộc tốt. A Lý cảm thấy chủ nhân cho mình nhiều như vậy nhưng mình lại chưa làm được gì để hồi báo, điều này khiến trong lòng A Lý rất hổ thẹn, khó được Bạch Khởi có chuyện tìm mình, A Lý đương nhiên cảm thấy rất vui.

- Ha ha, ngồi xuống... ngồi xuống... không cần như vậy... thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là gần đây ta có hơi thiếu tiền, Tử Kinh Hoa Thương hội bây giờ có còn tiền không? Có tiền đưa cho ta là được rwH.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, đứng lên vỗ vào vai A Lý, sau khi để A Lý ngồi xuống mới nói như vậy.

- Chuyện này... chủ nhân yên tâm chúng tôi bây giờ hiện vẫn còn một trăm lẻ năm vạn Kim tệ, nếu chủ nhân cần tiền, tôi có thể nộp trong ba ngày tập trung được bốn trăm vạn Kim tệ cho ngài... nếu vẫn không đủ...

A Lý nghe xong lời này lập tức nói như vậy, hoàn toàn không có chút gì do dự. Người ngoài nhìn vào thấy A Lý là một thương nhân keo kiệt, nhưng ở trước mặt Bạch Khởi, A Lý không hề như vậy. Bạch Khởi vừa nói ra hẳn đã lập tức đem tất cả tiền bạc của mình kể ra tỉ mỉ. Mặc dù Tử Kinh Hoa Thương hội là do A Lý kinh doanh, cũng là vì có A Lý mới có được quy mô như hôm nay, nhưng trong lòng A Lý tất cả đều là của chủ nhân Bạch Khởi, còn bản thân mình chỉ là người quản lý mà thôi. Cái mà bản thân cần làm chính là giúp chủ nhân hết sức kiếm tiền sau đó cung ứng cho chủ nhân khi chủ nhân cần sử dụng, cũng giống như bây giờ vậy.

- Tốt lắm... tốt lắm... Không cần nhiều như vậy, ta chỉ cần một trăm vạn Kim tệ, người đưa cho ta được rồi, cần mất bao lâu thời gian?

Bạch Khởi nghe xong lời nói của A Lý có chút choáng váng, đối với sự trung thành của người hầu này Bạch Khởi có lúc cũng có đầy sự bất đắc dĩ, dù sao A Lý quá trung thành, quá nhiệt tình khiến Bạch Khởi trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tiếp nhận.

- Chuyện này... chủ nhân số Kim tệ này tôi đều đặt trong viện, ngài có thể lấy bất cứ lúc nào, một lát nữa tôi sẽ đưa ngài đi lấy.

Sau khi A Lý nghe xong lời này lập tức gật đầu nói, không có một chút do dự, một trăm vạn Kim tệ thế nhưng cũng phải chiếm hơn trăm cái rương, nhưng A Lý cũng không sợ Bạch Khởi mang đi không nổi, vì hẳn biết chuyện chủ nhân vĩ đại có một Không Gian Giới Chỉ, cho nên hẳn không vì chuyện mang Kim tệ đi mà lo lắng.

- Được... đúng rồi, bây giờ tình hình Tử Kinh Hoa Thương hội chúng ta như thế nào? Lâu rồi ta không quan tâm đến chuyện phát triển Tử Kinh Hoa Thương hội của chúng ta, người nói chút xem nào... Bây giờ tình hình thương nghiệp của chúng ta như thế nào?

Sau khi Bạch Khởi nghe xong lời này liền hỏi với vẻ quan tâm.

- Chuyện này... chủ nhân xin ngài cứ yên tâm, tất cả đều theo kế hoạch ban đầu mà chúng ta đã định ra, hơn nữa phát triển rất mạnh mẽ, hơn rất nhiều so với sự phỏng đoán ban đầu của chúng ta. Ngài biết đấy, địa vị của ngài không giống như trước, hơn nữa có Bối Tắc Tư thiếu gia và Lý Tầm Hoan thiếu gia giúp đỡ, Tử Kinh Hoa Thương hội chúng ta có thể nói là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, ở trong Đế Quốc phát triển rất nhanh. Bây giờ Đế Quốc có tám mươi hành tỉnh, thương hội chúng ta đã bao trùm một nửa. Bây giờ chúng ta đang không ngừng nỗ lực để mở rộng, đồng thời tôi cũng đang dự trữ không ít cao thủ và hộ vệ, tương lai sau này con đường kinh doanh của chúng ta sẽ khai thông. Một ngày nào đó, chúng ta có thể nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường. Chủ nhân tôi dự tính trong mười năm đầu, tôi thấy nếu theo tình hình bây giờ, đặc biệt là với địa vị bây giờ của ngài, tôi nghĩ kế hoạch của chúng ta để hoàn thành. Đại khái chỉ cần thời gian tám năm, thậm chí là thời gian ngắn hơn thế là đủ rồi...

A Lý nghe xong lời này, cao hứng nói, hẳn cảm thấy chuyện đáng tự hào nhất chính là sự phát triển của Tử Kinh Hoa Thương hội. Cho đến hôm nay trong Đế Quốc, Tử Kinh Hoa Thương hội đã có thể tiến vào địa vị Thập Đại Thương Hội, được xếp vào vị trí thứ chín, mặc dù so với các thương hội uy tín lâu đời, cùng với Đức Hắc Lan gia tộc cự phách, con đường mà Tử Kinh Hoa Thương hội cần đi vẫn còn dài nhưng nói tóm lại đã là rất khá rồi. Nếu theo tình hình tiếp tục phát triển như bây giờ, chuyện Tử Kinh Hoa Thương hội vượt qua các gia tộc lâu đời kia chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Như vậy à... tốt lắm... nếu là như vậy thì ta cũng yên tâm... A Lý à... không nói chuyện này nữa, chúng ta đi lấy Kim tệ thôi... Ta còn phải quay về gấp...

Bạch Khởi nghe xong lời này thì gật đầu hài lòng, sau khi vỗ vỗ vào vai của A Lý nói như vậy. Đối với A Lý, Bạch Khởi ngoài sự hài lòng vạn phần, cảm thấy may mắn đối với sự lựa chọn ban đầu của mình, nếu ban đầu không có sự lựa chọn của mình thì e là cũng không có Tử Kinh Hoa Thương hội lớn mạnh như hôm nay... bản thân cũng không có tài nguyên hùng hậu phía sau gì, điều này khiến Bạch Khởi rất vui mừng, tối thiểu nhất bản thân ở phía sau Bạch Khởi, tương lai không lâu cũng không cần vì chuyện tiêu hao tiền bạc để nâng cao sức mạnh của mình mà khiến cho rầu rĩ.

232. Chương 223: Trên Triều Đình (1)

Từ số Kim tệ lấy từ chỗ A Lý, Bạch Khởi thuận lợi được thăng cấp, sau khi trở thành Ngũ Tinh Đầu Vương thật sự, Bạch Khởi cảm thấy tinh thần mình rất dễ chịu, có một cảm giác hào sảng không nói ra được. Thật ra cảm giác này Bạch Khởi cũng không phải trải qua lần đầu, nhưng mỗi lần đều sáng khoái như vậy, so với việc lên giường mà nói thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Mỗi lần cảm giác sức mạnh tràn đầy đều khiến Bạch Khởi thích thú vô cùng, mỗi lần cảm giác này đều khiến Bạch Khởi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, lần này cũng không phải là ngoại lệ, thuận lợi thăng cấp khiến trong lòng Bạch Khởi rất thoải mái.

Linh Nhi ở bên cạnh bầu bạn với Bạch Khởi, mặc dù không hồi thúc chuyện thành hôn của hai người, nhưng hàng ngày cũng có cảm giác vui sướng không nói ra được. Bạch Khởi rất thích cảm giác này, nó phảng phất như là cảm giác yêu thương. Mỗi ngày chỉ cần có thể nhìn thấy hình bóng của nàng là đủ rồi, không cần đòi hỏi những thứ gì khác, điều này đối với Bạch Khởi mà nói là đã đủ rồi. Đương nhiên ngoài như vậy, Bạch Khởi còn cùng cả đám bạn tốt như Độc Cô Chiến Thiên, Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư cùng ngồi một chỗ, cả ngày hết uống rượu lại tiêu khiển, bên phía Hắc Ám Thần Điện cũng không có tin tức gì, tất cả giống như đều yên tĩnh, tất cả đều rất thuận lợi, điều này khiến Bạch Khởi rất vui mừng...

Nhưng đáng tiếc là những ngày yên tĩnh lại rất ngắn ngủi, không lâu sau một chuyện xảy ra khiến Bạch Khởi phải bận rộn. Ngày hôm đó Bạch Khởi theo lệ cũ cùng với đại đội nhân mã thượng triều vào lúc giữa trưa, đứng ở vị trí thứ ba hàng đầu tiên của võ tướng, lặng lẽ tiến hành họp triều như thường lệ. Trước mặt Bạch Khởi là Nguyên Soái Khâm Sát Tư và Nguyên Soái La Bá Tì, hai Nguyên Soái cao cấp của Bộ Thống Soái đứng hàng thứ nhất, thứ hai là hai vị Đại nguyên lão, Bạch Khởi xếp thứ ba. Còn người mà Bạch Khởi nhìn không thuận mắt Lam Linh Uy Nhĩ Nguyên Soái cũng không ở đây, hẳn phụ trách quân vụ phương Nam nên đã đi hành đến phương Nam, thanh tra công việc ở đó, tạm thời thời gian này không quay về Đế Đô. Điều này khiến cho Đế Đô thái bình rất nhiều. Nếu không thì mâu thuẫn giữa Bạch Khởi và Lam Linh Uy Nhĩ gia tộc cũng đủ để phát sinh xung đột trong Đế Đô. Giữa hai Nguyên Soái nắm giữ trọng binh trong tay, mặc dù quy mô xung đột không phải quá lớn nhưng với ba ngàn thân binh mỗi người cũng đủ để gây ra sức phá hoại không hề nhỏ, điều này đối với ai cũng không phải là chuyện tốt. Lý Tự Minh dường như cũng biết mối quan hệ không tốt giữa hai người cho nên khi Bạch Khởi hồi kinh đã điều vị Nguyên Soái của Lam Linh Uy Nhĩ gia tộc tới biên cương phía Nam, sợ là trong thời gian ngắn không thể quay về. Dù sao Man di Nam Cương cũng không dễ để bình định, mặc dù nơi đó có ba Quân đoàn cùng mấy chục vạn quân trấn thủ thuộc về sự điều khiển của Lam Linh Uy Nhĩ Nguyên Soái nhưng vẫn chưa đủ. Theo tính toán ban đầu thì với thời gian một năm rưỡi cũng khó mà bình định được lũ Man di phương Nam.

Thật ra thân là Nguyên Soái cấp cao của Bộ Thống Soái, đặc biệt là Nguyên Soái thống lĩnh binh mã liên quan đến biên cương, Bạch Khởi hàng ngày không cần phải thượng triều, cũng có rất nhiều chuyện cần Bạch Khởi xử lý. Mặc dù Bạch Khởi ở xa Đế Đô, nhưng bảy Quân đoàn ở phương Bắc vẫn nằm dưới sự lãnh đạo của Bạch Khởi, còn có tin tình báo liên quan đến Gia Lam Đế Quốc và tin tình báo của chiến tranh Thiên Long Đế Quốc đều cần Bạch Khởi xử lý, cho nên Bạch Khởi không cần thường xuyên thượng triều. Chỉ cần một tháng thượng triều hai, ba lần là được, nhưng hôm nay Bạch Khởi lại xuất hiện ở đây vì hôm nay đứng vào ngày Bạch Khởi phải thượng triều.

- Chư vị đại nhân... có chuyện khai tấu, vô sự bãi triều.

Nói theo chế độ cũ của thời đại Bất Diệt Hoàng Triều, thái giám trong hoàng cung sau khi các vị vương

công quý tộc lần lượt quỳ xuống hành lễ, hô vang ba tiếng vạn tuế, đứng bên trái Lý Tự Minh, dùng thanh âm bén nhọn của mình hô như vậy, nói xong còn dùng ánh mắt tam giác nhìn tứ phía, không có để thừa chỗ nào, sau khi nhìn xong liền lui về chỗ cũ.

- Bệ Hạ... có việc khai tấu... Đông phương Lâm Hải hành tể...

Đầu tiên Tể Tướng đứng dậy, cung kính nói một số chuyện, ví dụ như Đông phương Lâm Hải hành tể gặp thiên tai, cần phải cứu viện v.v., cũng có các đại thần đi ra phản đối, tạo nên cảnh âm ỉ rồi tung rối mù, sau đó còn có những chuyện khác, nhưng Bạch Khởi cũng không để ý. Cái này gọi là chỗ không phải của mình thì không tham gia, Bạch Khởi là cao quan của Bộ Thống Soái, thống lĩnh toàn quân, chứ không phải Tể Tướng của quan phương, không cần để ý những chuyện này. Muốn làm một Thống soái tốt, cái hần cần làm chính là chú ý tất cả mọi động tĩnh của kẻ địch và mình, tìm cơ hội đả kích đối phương, giành được thắng lợi trong chiến tranh. Cái mà hần cần quan tâm chỉ là các binh sĩ dưới quyền mình được ăn no mặc ấm, chỉ là huấn luyện bọn họ hàng ngày, và binh pháp mưu lược khi chiến tranh, những cái khác hần căn bản không cần phải để ý, vì những cái đó căn bản không có liên quan gì đến hần. Có thể khẳng định chắc chắn Bạch Khởi là một Nguyên Soái tốt, nhưng không phải là một thần tử tốt, hần căn bản không nghe lời nói của các Tể Tướng, thậm chí nếu không phải có nhiều người ở đây thì Bạch Khởi đã sớm bắt đầu ngáp rồi, đối với Bạch Khởi mà nói, ngày hôm qua đi chơi quá muộn, cần phải ngủ một giấc thật ngon.

Đang lúc Bạch Khởi đang không có gì hứng thú đứng ở đó, về mặt góc nhìn các vị tướng lĩnh cũng có biểu hiện như vậy mỉm cười, sau đó lại nhàm chán đứng ngăn người ở đó, thì thanh âm của một câu nói lại thu hút sự chú ý của Bạch Khởi.

Đại thần Bộ Tình Báo mới nhậm chức của Đế Quốc, Tang Đức Tư đứng lên quỳ rạp xuống đất vô cùng cung kính nói:

- Khởi bẩm Bệ Hạ, thần có chuyện muốn nói...

- Ồ? Chuyện gì vậy?

Lý Tự Minh giả vờ hồ đồ, về mặt hiếu kỳ hỏi như vậy. Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu, Bộ Tình Báo từ trước đến nay không nói gì nhiều lúc họp triều, dù sao người đông phức tạp, đem tin tình báo cơ mật nói ra ở đây e là chỉ chốc lát đã truyền ra ngoài, cho nên những lời mà Bộ Tình Báo nói ở đây đều là những lời đã được Lý Tự Minh cho phép. Dù sao có tin tình báo gì quan trọng, người biết đầu tiên nhất định là Lý Tự Minh cho nên lúc này mọi người đều rất hiếu kỳ, bọn họ hiếu kỳ không biết vị Hoàng Đế này rút cục muốn mượn cái miệng của Bộ trưởng Tình báo để nói cái gì?

- Bệ Hạ... Bộ Tình Báo chúng thần mới nhận được tin tức, Thiên Long sứ đoàn thông qua đường biển, đang tốc hành tiến tới Giang Hải hành tỉnh của Đông phương chúng ta, cho đến giờ đã tới ven sông, theo suy đoán ba ngày sau sẽ đến Đế Đô...

Bộ trưởng Tình báo quỳ rạp xuống đất nói.

- Cái gì! Bộ Tình Báo các người làm ăn kiểu gì vậy! Thiên Long sứ đoàn đến từ Thiên Long, các người không biết cũng không sao, nhưng bọn chúng đã đến tỉnh Giang Hải của chúng ta, hơn nữa còn ven sông tiến lên mà các người không biết sao? Các người rút cục đang làm cái gì vậy? Nói! Bộ Tình Báo các người rút cục đang làm gì? Ba ngày... Thời gian ba ngày bọn họ đã có thể đến được Đế Đô rồi, bọn chúng là sứ đoàn, nếu là quân đoàn thì sao? Theo năng lực tình báo như vậy của các người, sợ là hải quân của người ta đến cửa khẩu của Đế Đô thì chúng ta mới biết! Bệ Hạ, vì thần khai tấu, phải điều tra nghiêm khắc chuyện này, bãi bỏ Bộ trưởng Tình báo, cùng quan Trấn thủ và Tổng Đốc của Giang Hải hành tỉnh.

Tể Tướng nghe xong lời này lập tức đứng lên, vô cùng cung kính nói, khi nói về mặt vô cùng nghiêm nghị, khiến sắc mặt của những người đứng xung quanh như mê man không biết Tể Tướng đang làm gì.

Tất cả mọi người đều hiểu Bộ trưởng Tình báo nói như vậy nhất định là do chủ ý của Lý Tự Minh, dù sao mặc dù từ sau khi Bộ trưởng Tình báo Lộ Đức phản biến, năng lực tình báo của Đế Quốc bị suy yếu rất nhiều, nhưng hệ thống tình báo của Đế Quốc vẫn tinh nhuệ như cũ. Nếu ngay cả tin tức này mà bọn họ cũng không điều tra ra thì có đánh chết những người xung quanh bọn họ cũng không tin. Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó chính là Lý Tự Minh đã biết chuyện này, đồng thời tạm thời áp chế, mặc dù không biết dụng ý của Lý Tự Minh là gì, nhưng có thể khẳng định là Hoàng Đế không muốn mọi người biết chuyện này

sớm, hoặc là thật sự có mưu đồ gì khác. Những điều này, những người ở đây đều nhìn ra nhưng Tể Tướng đã trải qua quan trường lâu như vậy lại không để ý mà nhìn ra, ngược lại ông ta vẫn đứng ra, đồng thời nói ra những lời như vậy khiến những người xung quanh có chút mê man không biết rút cục như thế nào.

- Bệ Hạ, oan uổng quá... Bệ Hạ trước đây kêu thần vứt bỏ tất cả công việc đi tiến hành nhiệm vụ bí mật, thời gian này thần không quản lý những chuyện này, chuyện này hôm qua thần cũng mới biết. Bệ Hạ, chuyện này không thể trách chúng thần, lực lượng của Bộ Tình Báo chúng thần chủ yếu tập trung ở biên giới các nước Đế Quốc và địch quốc, nhưng ở Đông phương không có lực lượng gì, Tổng Đốc và Thủ Vệ của Giang Hải hành tỉnh không có hồi báo chuyện này... là lỗi của bọn họ không phải lỗi của chúng thần...

Tang Đức Tư vẻ mặt ủy mị, khóc lóc kêu lớn, khi nói những lời này đã trực tiếp nhắm vào Tổng Đốc và Thủ Vệ của Giang Hải hành tỉnh.

Lý Tự Minh nghe xong lời này gật gật đầu, sau đó đập bàn tức giận quát:

- Thật là buồn cười, chuyện của Bộ Tình Báo các người ta biết, các người vô tội nhưng Tổng Đốc và Thủ Vệ của Giang Hải hành tỉnh mặc dù không có mệnh lệnh của ta lại để cho Thiên Long sứ đoàn tiến vào lãnh địa nước ta, thật là buồn cười, tội đáng muôn chết, ta không trừng trị thật nặng bọn chúng không được!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

233. Chương 223: Trên Triều Đình (2)

- Đã như vậy... Bệ Hạ, thần cho rằng Tổng Đốc và Thủ Vệ tướng quân của Giang Hải hành tỉnh đã cấu kết với nhau, bọn chúng mưu đồ bất chính với Bệ Hạ, lần này là sứ đoàn, lần sau có thể là Quân đoàn, cho nên thần xin Bệ Hạ, hãy xử tử Tổng Đốc và Thủ Vệ tướng quân của Giang Hải hành tỉnh, thanh tẩy hệ thống quý tộc của Giang Hải. Giang sơn Đế Quốc chúng ta tuyệt đối không thể để mấy con sâu mọt làm hỏng chuyện đại sự của quân dân Giang Nam. Bệ Hạ, một phần ba lượng muối, một phần tám lượng sắt của Đế Quốc đều xuất phát từ Giang Hải hành tỉnh, chuyện này nhất định không được để chậm trễ, xin Bệ Hạ hạ lệnh, thần lập tức phái người đi tiêu diệt bọn chúng trước...

Tể Tướng quỳ rạp xuống đất vẻ mặt nghiêm nghị nói như vậy.

Lời này vừa nói ra trí óc của những người đứng xung quanh đột nhiên được khai thông, phát giác không phải Tể Tướng bị bệnh, cũng không phải lão nhân gia muốn tốt cho Hoàng Đế, một kẻ lọc lõi như Tể Tướng sao thể làm những chuyện như vậy, nói thẳng ra là ông ta muốn mượn chuyện này để thanh tẩy toàn bộ tỉnh Giang Hải...

Tất cả mọi người đều rõ một điều, đó chính là Giang Hải hành tỉnh e là không có lỗi gì cả, không có sự cho phép của Hoàng Đế bọn họ nào dám cho vào? Cho dù cho vào bọn họ cũng nào dám không báo? Giang Hải hành tỉnh mặc dù là trọng thiết, nhưng binh mã không nhiều, chỉ có năm vạn, năm vạn binh mã ngoài ra còn có một số quân đoàn bảo vệ địa phương, cộng thêm cũng chỉ đủ mười vạn người, mười vạn người làm sao có thể dám làm phản Đế Quốc? Quân đoàn mười vạn người sao có thể chống đỡ với toàn bộ ba mươi quân đoàn với quân đội vượt quá sáu trăm vạn người? Sao bọn họ dám? Trừ phi là Tổng Đốc và Thủ Vệ tướng quân của Giang Hải hành tỉnh cùng bị điên, nếu không thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy...

Người có chút suy nghĩ sâu xa sẽ phát hiện ra tin tức cực kì bí ẩn, ẩn giấu bên trong, đó chính là sự ra tay của Hoàng Đế đối với thế lực của Thái tử, ai cũng biết Giang Hải tỉnh đó chính là phạm vi thế lực của Thái tử. Tổng Đốc và Thủ Vệ tướng quân của Giang Hải đều là võ tướng tùy tùng của Thái tử đương nhiệm, là bằng hữu tốt của Thái tử. Hoàng Đế ra tay với nơi này rõ ràng là muốn làm suy yếu thế lực của Thái tử, ngoài ra theo tin đồn bên ngoài, Hoàng Đế có ý phế truất Thái tử để Tam hoàng tử Lý Tầm Hoan lên kế vị, trước đây mọi người còn không tin, nhưng bây giờ xem ra thật sự có khả năng này. Hoàng Đế quả nhiên là có tâm tư không tốt với Thái tử, nếu không thì đã không có ý gây ra chuyện tranh chấp Giang Hải tỉnh... Ngoài việc làm suy yếu thế lực của Thái tử ra, e là còn muốn phát ra một tín hiệu với đám quần thần đó chính là Hoàng Đế có chút không hài lòng với Thái tử, ông ta chuẩn bị tước bỏ Thái tử, sau khi phế bỏ Thái tử sẽ đưa Tam hoàng tử lên kế vị. Nghĩ đến điều này tâm tư của không ít người cũng bắt đầu lung lay, suy nghĩ mình nên đứng về bên nào. Dù sao nội bộ tranh chấp nếu nói là giữ vị trí trung lập căn bản là không có khả năng, nhất định phải chọn lựa một người, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có quả ngon mà ăn. Sợ

là nếu ai đó thật sự muốn giữ vị trí trung lập thì e là đến lúc đó tân hoàng kế vị cũng không để cho hần sống yên...

Tranh quyền đoạt vị cho đến nay đều là máu chảy đầm đìa, là chiến tranh nhất định phải có người ngã xuống. Cái gọi là ‘Nhất triều thiên tử, Nhất triều thần’ có nghĩa là nếu bạn đứng đúng vị trí thì đương nhiên có vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực, nếu như đứng sai vị trí thì đương nhiên nhà tan cửa nát, vợ con tử tán, còn người đứng trung lập e là cũng không có kết quả tốt. Đây là bài học xương máu tổng kết từ lịch sử vạn năm qua của Thiên n Đại Lục, cho nên tất cả mọi người đều bắt đầu suy nghĩ xem mình nên đứng cổ vũ cho ai, cổ vũ cho Thái tử cũng có chỗ tốt. Địa vị của Thái tử bây giờ rất chắc chắn, cho dù là Hoàng Đế muốn phế truất Thái tử cũng không phải là chuyện dễ dàng. Dù sao Thái tử ra đời vẫn là Thái tử, đã làm Thái tử bốn năm rồi, cho đến giờ thế lực cũng thâm căn cố đế từ lâu, người trung thành với hần không biết có bao nhiêu, cho dù là Hoàng Đế cũng không dám tùy ý động đến hần, nếu không thì giang sơn bất ổn, nếu Thái tử an phận thủ thường, để Hoàng Đế không bắt được sai lầm nào của hần thì tương lai vẫn sẽ là Hoàng Đế...

Mà ủng hộ cho Tam hoàng tử Lý Tầm Hoan cũng có chỗ tốt, Tam hoàng tử thế đơn lực độc, về quân đội chỉ có sự ủng hộ của hảo bằng hữu là Bạch Khởi, còn về chính giới chỉ có Lan Lăng gia tộc của Tể Tướng là có thể dựa vào, nhất định là sẽ có được sự trọng dụng nhất định. Hơn nữa có sự ủng hộ của Tam hoàng tử, mặc dù tuổi còn rất trẻ, thế lực đơn độc, nhưng lại có cơ hội rất lớn để kế thừa hoàng vị, cho nên rất nhiều người ở đây trong khoảng thời gian ngắn có hàng vạn suy nghĩ.

Quả nhiên đúng như tất cả mọi người đã nghĩ, Lý Tự Minh hạ lệnh xử tử Tổng Đốc và Thủ Vệ tướng quân của Giang Hải hành tỉnh, hai người đó đáng tiếc không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào đã được chủ định là mất mạng. Tất cả những điều này không trách được người khác, có trách là bọn họ đã đắc tội với Hoàng Đế, giang sơn này cuối cùng vẫn là của Hoàng Đế, thế lực của Thái tử mặc dù lớn nhưng vẫn phải dựa vào Hoàng Đế mà sinh tồn, Hoàng Đế muốn giết bọn họ, bọn họ sao có thể sống được chứ?

Còn về phần Bạch Khởi chỉ đứng ở một bên lẳng lặng quan sát, một câu nói cũng không nói ra, mặc dù những người xung quanh ai cũng biểu lộ hàng vạn khuôn mặt, bàn luận xôn xao nhưng Bạch Khởi vẫn giữ nguyên sắc mặt, một câu nói cũng không nói, cứ giữ bộ dạng bình thản như câu cá, phẳng phất như chưa hề nhìn thấy.

- Được rồi... chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Tang Đức Tư, ta hỏi ngươi, hôm qua ngươi có được tin tình báo này, vậy tình báo có nói lần này Thiên Long sứ đoàn tới đây làm gì không? Bọn chúng có mục đích gì? Lần này Thiên Long sứ đoàn có bao nhiêu người? Những tin tức gì mà ngươi biết cứ nói ra hết đi, để mọi người nghe...

Lý Tự Minh sau khi phát tay ngăn chặn sự ồn ào của đám đông, một cánh tay dựa vào ghế rồng nhìn Tang Đức Tư đang ở trước mặt, thấp giọng nói.

- Chuyện này... Bệ Hạ... Thiên Long sứ đoàn lần này có ba ngàn người, phân thành mười chiếc thuyền lớn, nghe nói còn mang theo vô số kim ngân châu báu, còn có các loại lễ vật. Thủ lĩnh lần này của bọn họ chính là Tứ hoàng tử của Thiên Long, Triệu Vô Cực, nghe nói là người rất được Thiên Long Hoàng Đế sủng ái, đứng hàng Thân Vương chi vị, thống lĩnh chín tỉnh phương Bắc của Thiên Long. Ở đó toàn bộ đều là lãnh địa của hần, hơn nữa tin tức còn nói Hoàng Đế rất thích hần, có khả năng sẽ truyền ngôi cho Triệu Vô Cực, bây giờ hần dẫn theo hộ vệ của mình còn có các cao thủ và một khối lượng lớn tiền bạc châu báu và năm ngàn dân phu đi đến Đế Đô của chúng ta, mục đích rất khó nói... Người của chúng ta cũng không rõ lắm, nhưng đại khái có thể biết là bọn chúng đại khái muốn Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta xuất binh tấn công Gia Lam Đế Quốc, còn về mục đích khác, vì thần cũng không biết.

Tang Đức Tư quỳ rạp xuống đó về mặt chân thật đem tin tình báo quý giá về Thiên Long sứ đoàn nói ra toàn bộ, sau khi nói xong đưa mắt lên lên nhìn Lý Tự Minh, sau đó lại nhìn bốn phía rồi ngậm miệng lại.

- Năm ngàn dân phu? Ba ngàn hộ vệ? Mười thuyền trên bảo? Ha ha... xem ra lần này Thiên Long đã hạ quyết tâm rồi. Cũng không biết tình hình chiến tranh của bọn chúng và Gia Lam rút cục như thế nào, Thiên Long thậm chí không quản xa xôi phái người tới Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta để đưa lễ sao? Xem ra bọn chúng đã rất khẩn trương rồi...

Tể Tướng cười ha ha rồi nói như vậy, nói xong liền đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi. Thân là Tể Tướng

của Đế Quốc hẳn đương nhiên biết rất rõ toàn bộ tin tình báo của Thiên Long và Gia Lam bây giờ, sẽ đưa về hết chỗ của Bạch Khởi, muốn biết tình báo của bên đó có những gì, e là hỏi Bộ Tình Báo cũng chẳng dễ làm gì, phải là hỏi Bạch Khởi mới có tác dụng.

Không riêng gì Tể Tướng mà cả Lý Tự Minh cũng như vậy, nhân thần cũng nhìn về hướng Bạch Khởi, có ánh mắt của hai người tập trung ở đó, các đại thần quý tộc xung quanh đều dần hiểu ra, bộ dạng như bình tĩnh. Bạch Khởi thân là Bắc phương Nguyên Soái, Bệ Hạ lại cảm hận Gia Lam lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn âm mưu tiến công Bất Diệt Hoàng Triều, đương nhiên sẽ không dễ như vậy, nhất định sẽ tìm cơ hội để đả kích Gia Lam. Nói vậy e là tin tình báo của Gia Lam và Thiên Long đều nằm trong tay Bạch Khởi, cho nên Bệ Hạ và Tể Tướng nói đến đây mới đưa ánh mắt nhìn về hướng Bạch Khởi. Không riêng gì Lý Tự Minh và Tể Tướng, Kham Tát Tư Nguyên Soái, La Bá Tì Nguyên Soái và các tướng lĩnh quân đội cũng dần dần đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi, biểu lộ vẻ mặt hiếu kỳ khiến Bạch Khởi có chút đỏ mặt xấu hổ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

234. Chương 224: Hoàng Đế Chấp Nhận Tương Lai (1)

- Khụ khụ...

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi sau khi ho húng hắng hai tiếng, liền đưa ánh mắt nhìn những văn thần võ tướng đang nhìn mình với vẻ mặt hiếu kỳ, trong đó thậm chí bao gồm cả Hoàng Đế và Tể Tướng, và cả phụ thân của mình Bạch Kinh Thiên, rồi mới chậm rãi mở miệng nói:

- Chuyện này... Chiến tranh giữa Gia Lam và Thiên Long đã tiến vào giai đoạn cực kỳ gay cấn, nhưng hai quốc gia rõ ràng không dự định sẽ dừng tay. Cho đến hiện nay Thiên Long đã điều động nhân mã của mười Quân đoàn lao tới chiến trường Gia Lam, đồng thời cũng tiến hành động viên chiến tranh. Nhìn bộ dạng như vậy, có vẻ như chuẩn bị đánh một trận sống mái. Đồng thời mối quan hệ giữa Thiên Long và các quốc gia phía sau cũng không phải rất mật thiết. Cộng thêm vào mười Quân đoàn thì hiện nay binh lực của Thiên Long trên chiến trường Gia Lam đã vượt quá ba trăm năm mươi vạn, thậm chí là nhiều hơn. Còn lại quân đội Thiên Long đã không thể điều động. Dù sao Thiên Long cũng không phải không có kẻ địch, còn Gia Lam cũng điều động binh lực cả nước, cũng không thua kém với hai mươi Quân đoàn bao gồm bốn trăm vạn người tiến hành phòng bị. Bây giờ hai bên không thể đánh kéo dài nữa, hai bên đã vì trận chiến tranh này mà hao tổn vô cùng. Theo tin tức của tình báo chúng ta, nghe nói Hoàng Đế Thiên Long có nói, cho dù Thiên Long có bị tiêu diệt cũng phải tiêu diệt Gia Lam. Cho nên, tình hình bây giờ Thiên Long không ngừng đổ binh lực vào chiến trường Gia Lam, còn Gia Lam cũng bắt đầu phòng vệ toàn diện. Bây giờ không thể không giao chiến được...

Bạch Khởi dừng lại một chút, mới nói tiếp:

- Căn cứ vào thời gian, Thiên Long đi đường thủy từ duyên hải muốn tới Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta, đại khái cần khoảng thời gian hai tháng. Từ Thiên Long Thành tới duyên hải cũng cần mất một tháng, cũng chính là nói, binh mã của mười Quân đoàn của bọn họ cũng bắt đầu đồng thời đưa lên, Thiên Long đã phái sứ đoàn tới trước. Mục đích ta thấy đơn giản chính là hy vọng Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta có thể ở phía sau cho Gia Lam một đao, giảm bớt áp lực cho Thiên Long, tạo nên sự uy hiếp với Gia Lam. Dù sao một nửa quân đội của Đế Quốc Gia Lam đã được điều động tới chiến trường tiền tuyến, phía sau Đế Quốc Gia Lam rất trống trải. Bọn chúng chỉ còn lại hai mươi Quân đoàn để bảo vệ lãnh thổ cả nước, rõ ràng là rất không chặt chẽ. Nếu chúng ta xuất binh, bọn chúng nhất định là không can nổi, đợi bọn chúng điều động binh mã tới chiến đấu với chúng ta thì e là Thiên Long đã có được lợi ích rất lớn, vì vậy Thiên Long mới phái sứ đoàn tới... đó chính là tất cả mọi chuyện mà ta biết.

Sau khi Bạch Khởi đứng ở giữa triều, nhìn chằm chằm vào biểu hiện của những người đứng xung quanh mới tiếp tục nói, chỉ dùng một hơi đã đem toàn bộ tình hình mà mình biết nói ra hết. Đương nhiên lúc này không thể nói ra toàn bộ, dù sao thời gian có hạn, mà tin tình báo lại quá nhiều, cho nên những điều này chỉ là tình hình Bạch Khởi tổng kết lại mà thôi.

Bạch Khởi chú ý thấy khi mình nói xong, bất luận là văn thần võ tướng đều hưng phấn lên. Những năm gần đây, Gia Lam đã có thái độ không thân thiện với Bắc Diệt Hoàng Triều, khiến Bắc Diệt Hoàng Triều rất bất mãn. Đặc biệt là đối phương đã ngang tàng xâm lấn mấy lần, khiến người ta càng căm phẫn. Hơn nửa năm trước, hành vi thừa dịp nội loạn để xua quân vào uy hiếp Bắc Diệt Hoàng Triều, khiến người ta cảm thấy đáng xấu hổ. Bây giờ nghe được tình hình như vậy của Gia Lam, mọi người đương nhiên rất cao hứng, hơn nữa không chỉ như vậy, những người này còn rất hùng hổ, xem bộ dạng giống như muốn tiêu diệt sạch sẽ Gia Lam mới hả giận.

- Như vậy à... vậy tại sao người không tiến binh Gia Lam? Bạch Khởi, người thân là Bắc phương Nguyên Soái, lẽ nào người không biết đây là thời cơ trời ban hay sao? Đến lúc này người mới đem tin tình báo nói ra, người có rắp tâm gì sao? Có phải người có âm mưu gì với người Gia Lam?

Bạch Khởi vừa nói xong, Thái Tử đã đứng lên, vẻ mặt bất mãn nói như vậy với Bạch Khởi, không hề ẩn ý, nói thẳng là nghi ngờ Bạch Khởi tư thông với địch, âm mưu phản quốc.

Đối với chuyện này tất cả mọi người đều không dám nhiều lời, chuyện của Thái Tử và Bạch Khởi mọi người cũng có nghe nói. Ý đồ của Thái Tử đối với Bạch Khởi, mọi người cũng hiểu, hơn nữa Bạch Khởi là người của Tam Hoàng tử, ngay từ khi bắt đầu đã đứng đối lập với Thái Tử. Thái Tử đương nhiên sẽ không dễ cơ hội cho Bạch Khởi nắm lấy, đương nhiên phải đả kích Bạch Khởi. Huống hồ Thái Tử vừa mới bị tổn thất một Giang Hải hành tỉnh, lửa giận trong lòng đang dâng cao hết sức, lúc này vô tình lại là cơ hội tiết ra tốt nhất.

- Thái Tử diện hạ, xin ngài hãy chú ý lời nói của mình, Bạch Khởi tôi thân là Bắc phương Nguyên Soái, tôi không xuất binh đương nhiên có lý do của tôi, về điều này tôi đã giải thích qua với Bệ Hạ. Bệ Hạ cũng để cho tôi toàn quyền xử lý, về điều này không cần Thái Tử phải bận tâm. Nếu thật sự đến lúc phải xuất binh, Bạch Khởi tôi nhất định sẽ không nương tay.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền lạnh lùng nói, ngữ khí không hề có gì cung kính. Điều này khiến sắc mặt của Thái Tử đỏ bừng, đã nghĩ đến lúc phát ra, nhưng Lý Tự Minh lại can bản tỏ ra không nghe thấy câu nói, cũng không nói gì nhiều, điều này khiến Thái Tử rất tức giận nhưng cũng không dám phát tác. Hắn sợ nếu một ngày nào đó khi mình phát tác thì phụ thân sẽ nhân cơ hội đó tiêu diệt hắn, tổn thất đó không có gì sánh được.

- Hừ... người có lý do của người, nhưng cơ hội tốt như vậy lẽ nào lại bỏ lỡ? Ta thật sự hoài nghi không biết làm thế nào mà người ngồi lên được vị trí Nguyên Soái Đế Quốc, lẽ nào người không rõ bây giờ chính là cơ hội xuất binh tốt nhất sao?

Hầu Tước Đỗ Tân đứng lên vì Thái Tử mà nói. Sự bất mãn của hắn đối với Bạch Khởi hầu như ai cũng biết. Dù sao chuyện con gái của hắn bị Bạch Khởi đuổi ra khỏi cửa khiến toàn bộ Đỗ Tân Gia vô cùng hổ thẹn, trở thành trò cười của Đế Đô. Lúc này khi có cơ hội đả kích Bạch Khởi, hắn đương nhiên dùng cảm xúc xông ra trước, một là vì muốn giúp Thái Tử đỡ khó xử, hai là nhằm vào Bạch Khởi.

- Bất tại kỳ vị bất mưu kỳ chính, về điều này ta nghĩ Hầu Tước Đỗ Tân ngài phải hiểu rõ chứ. Ta thân là Bắc phương Nguyên Soái, lúc nào nên xuất binh, lúc nào không nên xuất binh, về điều này không cần ngài phải lo lắng, ta đương nhiên có lý do của ta. Dù sao ngài cũng là Tài Vụ Đại Thần, từ lúc nào mà ngài lại quan tâm đến chuyện chiến tranh thế? Nếu Đỗ Tân đại nhân cảm thấy ngài giỏi thì Bạch Khởi ta tình nguyện để quyền xuất binh cho ngài. Bấy Quân đoàn phương Bắc đều giao hết cho ngài, ngài đi tấn công Gia Lam đi, một ngày nào đó khi giành được thắng lợi, Bạch Khởi ta sẽ tự sát trước mặt ngài. Nhưng nếu ngài thất bại thì Đỗ Tân Gia nhà ngài phải xử lý thế nào đây?

Bạch Khởi lạnh lùng cười rồi nói. Một câu nói ra khiến Hầu Tước Đỗ Tân bị á khẩu không biết trả lời thế nào, hoàn toàn trấn áp đối phương.

Hầu Tước Đỗ Tân cũng không phải là kẻ ngốc, hắn biết tự lượng sức mình. Bản thân trời sinh đã không phải biết đánh giặc, cái gì cũng không hiểu, hơn nữa ở trong quân đội không có uy vọng, đi thống binh tấn công Gia Lam, e là căn bản không bao giờ thành công. Huống hồ ai cũng biết, toàn bộ bảy Quân đoàn phương Bắc đều thuộc quyền thống lĩnh của Bạch Khởi, căn bản chính là tư quân của hắn, người khác muốn xen vào e là không có khả năng. Một mình mình đi, sợ là chưa chết trong tay của người Gia Lam, ngược lại đã chết trong tay người của mình, đến lúc đó thật là chết oan uổng. Không nói đến Bạch Khởi độc tâm

như vậy, thủ hạ của hắn không chịu nghe mình điều khiển, cũng đủ dẫn đến thất bại trong chiến tranh rồi, đến lúc đó cả nhà mình không phải chết vì xấu hổ sao? Vì vậy Hầu Tước Đỗ Tân không thể nào tiếp nhận được điều này. Mặc dù biết Bạch Khởi đang sỉ nhục mình, nhưng sau khi nghe xong, Hầu Tước Đỗ Tân trong giây lát không biết nên nói những gì, mặt đỏ bừng giống như đầu heo, mãi một hồi lâu vẫn không nói ra được câu nào...

- Người nói người có lý do? Được... Bạch Khởi ta cho người cơ hội, người hãy nói lý do của mình ra, để cho ta tin phục là được rồi, nếu không tin phục ta, nhất định sẽ kêu Phụ hoàng trừng phạt người một cách thích đáng. Bạch Gia nhà người chính là tư thông cầu kết với địch, ta sẽ tịch thu tài sản của nhà người.

Thái Tử bị Bạch Khởi chọc tức không nhẹ, vốn đã tức giận, lại thêm chuyện của Hầu Tước Đỗ Tân hoàn toàn làm cho nổi điên lên. Hắn tức giận, tức giận đến mức làm mất đi cả lý tính, chỉ thẳng vào Bạch Khởi đang ở trước mặt quát lên như thế.

Lời kia vừa thốt ra, bất luận là Tể Tướng hay là Hoàng Đế hoặc là các tướng lĩnh nguyên lão cũng bất giác nhú mày. Lời nói của Thái Tử không tránh khỏi có chút hơi quá đáng. Bạch Khởi thân là Nguyên Soái, những quân vụ đại thần đều hiểu rõ hắn, lúc này thật sự không thể hành động thiếu suy nghĩ, hắn không động thủ nhất định là có lý do của hắn. Không có Nguyên Soái nào không muốn tấn công, đặc biệt đây lại là cơ hội tốt để kiến công lập nghiệp. Bạch Khởi không có lý do nào mà không động thủ, hắn đã làm như vậy nhất định là có lý do của hắn. Nhưng Thái Tử vẫn giữ thái độ gây sự như vậy, khiến bọn họ có chút không chịu được. Người không hiểu quân sự tùy ý nhúng tay vào quân sự, chính là điều tối kỵ, điều này khiến các Nguyên Soái rất phản cảm, cũng khiến Hoàng Đế và Tể Tướng rất cảm ghét.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

235. Chương 224: Hoàng Đế Chấp Nhận Tương Lai (2)

- Giỏi lắm... người là Thái Tử, nhìn xem bộ dạng của người giống cái gì! Ta nói cho người biết... có một số chuyện người nên nhúng tay thì người hãy nhúng tay, không nên nhúng tay thì người đừng có nhiều lời. Tất cả kế hoạch Bạch Khởi đều nói cho ta biết, là ta cho phép hắn. Ta cho Bạch Khởi quyền lợi đó, kêu hắn cứ tùy thời giám sát Gia Lam và Thiên Long, tự do xuất kích. Lúc nào xuất trận là quyền tự do của hắn, lúc nào tấn công hắn cũng có lý do của hắn, người chưa từng thống binh xuất trận, những chuyện này sao người có thể hiểu được, cho nên người không cần phải hỏi nhiều.

Khi Thái Tử còn muốn nói gì đó, Lý Tự Minh đã vỗ bàn đứng lên, sau đó tức giận nói. Một câu nói khiến toàn thân Thái Tử run lên, không dám nói thêm nữa câu...

Ngồi trên Long ngai, Lý Tự Minh sau khi đưa mắt ngắm nhìn xung quanh, rồi đưa mắt chăm chú nhìn Bạch Khởi, sau đó hắng giọng nói:

- Chuyện này tạm thời dừng ở đây, người của Lễ Bộ các người hãy nhanh chóng chuẩn bị đón tiếp sứ đoàn Thiên Long. Bất kể nói thế nào, bọn chúng cuối cùng vẫn là khách, Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta không thể mất lễ tiết được. Mặc dù thời gian có chút gấp gáp, nhưng ta hy vọng các người có thể khiến ta hài lòng. Còn về những chuyện khác, đến lúc đó hãy nói... Bạch Khởi lát nữa người hãy đi theo ta, ta có chuyện muốn nói với người, còn những người khác bãi triều.

oOo

Lý Tự Minh sau khi kêu Bạch Khởi ở lại, không do dự hạ lệnh đuổi khách, điều này khiến các văn thần võ tướng xung quanh hai mặt nhìn nhau, sau đó liếc nhìn Bạch Khởi với ánh mắt dò kỵ. Sau khi thăm than Bạch Khởi có được sự sủng ái của Bệ Hạ, mới lần lượt rời đi. Còn Lý Tự Minh cũng rời khỏi Long ngai của mình, theo hướng phía sau mà đi. Bạch Khởi được một tên thái giám hướng dẫn, đi xuyên qua cung điện tráng lệ, sau hành lang được chạm khắc tinh xảo, cuối cùng đến một thư phòng nằm phía sau đại điện.

Cách cách~~

Thái giám mở cánh cửa lớn của thư phòng cho Bạch Khởi, sau đó cung kính khom người đứng ở vị trí ngoài cửa, sau khi mời Bạch Khởi đi vào, tiếp tục đóng cửa lại, đứng ở ngoài. Còn Bạch Khởi theo tấm thảm màu

đỏ thắm đi vào trong. Lúc này trong phòng không có ai, ngoài một mình Lý Tự Minh, chấp tay sau lưng, đứng quay lưng về phía Bạch Khởi.

- Vi thần Bạch Khởi, tham kiến Bệ Hạ!

Bạch Khởi cung kính quỳ rạp xuống đất sau đó cao giọng hô, vô cùng cung kính.

- Đứng lên đi... Nào... chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói...

Lý Tự Minh nghe xong liền xoay người nhìn thoáng qua Bạch Khởi, sau đó vẻ mặt không chút thay đổi nói. Nói xong đã tự mình ngồi xuống. Còn Bạch Khởi, theo ý của Lý Tự Minh cũng tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nhưng ít nhiều có chút khấn trương, cũng không biết vị Hoàng Đế này tìm mình có chuyện gì.

Sau khi ngồi xuống Lý Tự Minh nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ở trước mặt rồi nói:

- Người nghĩ thế nào về chiến sự giữa Gia Lam và Thiên Long? Ta muốn nói... tại sao đến bây giờ mà người vẫn chưa xuất binh? Tình hình bây giờ như vậy, ta cảm thấy là đã đến lúc rồi. Mặc dù lần trước người nói có lý, nhưng ta cũng cảm thấy bây giờ xuất binh đối với chúng ta cũng có không ít lợi ích. Vừa rồi Thái Tử chất vấn người... ta đã chặn lại... nhưng ta bây giờ lại muốn chất vấn người, hy vọng người có thể giải thích cho ta... cho ta một lý do hài lòng.

- Chuyện này... Bệ Hạ, đạo lý rất đơn giản, trai cò tranh nhau, Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta có thể ngư ông đắc lợi. Nhưng một ngày nào đó khi chúng ta nhúng tay vào, tình hình sợ là sẽ thay đổi. Mặc dù bây giờ Thiên Long đang mời chúng ta, nhưng một ngày nào đó, khi chúng ta ra tay với Gia Lam, kết quả sẽ thế nào? Chúng ta sẽ thu hút tất cả quân đội còn lại của Gia Lam, chính là binh lực của hai mươi Quân đoàn tấn công chúng ta. Còn Thiên Long, lại có thể dễ dàng gia tăng binh lực để tấn công Gia Lam, chiếm lĩnh lãnh địa của Gia Lam. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta sợ là sẽ mắc vào tội danh xâm lược, không thể có được lợi ích gì. Bệ Hạ, Thiên Long bây giờ phái sứ đoàn tới là vì muốn mời chúng ta xuất binh, nhưng mục đích căn bản nhất, chẳng qua là vì bọn chúng muốn giảm thiểu thương vong cho mình, đồng thời tạo thêm áp lực với Gia Lam, để dễ dàng tấn công Gia Lam. Nhưng đối với chúng ta mà nói, chẳng có lợi ích gì.

Bạch Khởi ngưng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Bệ Hạ, Thiên Long và Gia Lam bây giờ đã chiến đấu đến tận cùng rồi, bây giờ thần cho rằng chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào, để bọn chúng tiêu diệt lẫn nhau, đánh cho đến khi sức cùng lực kiệt. Đến lúc đó Gia Lam suy yếu không chịu nổi, thần nghĩ Thiên Long cũng chẳng tốt hơn gì. Quốc lực của Thiên Long mạnh hơn so với Gia Lam, trong cuộc chiến này Thiên Long ắt sẽ thắng. Nhưng cho dù đến ngày đó, Thiên Long cũng không có cách nào chiếm lĩnh được Gia Lam, vì kẻ địch sau lưng bọn chúng tuyệt đối sẽ không cho bọn chúng có cơ hội để khuyến khích Đế Quốc mình, cũng tuyệt đối không bỏ qua một Đế Quốc suy yếu như Thiên Long. Đến lúc đó, chúng ta có thể xâm lấn Gia Lam trên quy mô lớn, đến lúc đó... Bệ Hạ... chúng ta có thể có được toàn bộ Gia Lam, thậm chí... không chỉ riêng Gia Lam... ngay cả Thiên Long... chúng ta cũng có thể có được.

Bạch Khởi cẩn thận tường thuật lại những suy nghĩ chiến lược của mình, đưa cho Lý Tự Minh lý do đầy đủ, hơn nữa còn có miếng mồi khổng lồ. Đương nhiên nói thì nói như vậy, nhưng làm thì không hề dễ như vậy. Đến lúc đó, còn phải nắm được thời cơ và thao tác cụ thể, đây cũng không là việc đơn giản. Nhưng Bạch Khởi vẫn tin đến lúc đó mình có thể mang về đáp án khiến Lý Tự Minh hài lòng. Còn về kết quả có như mình dự đoán hay không thì không quan trọng, điều quan trọng là đến lúc đó Bạch Khởi có thể khuyến khích tướng lĩnh địa của Bất Diệt Hoàng Triều... Trong tư tưởng của Bạch Khởi bây giờ, chỉ có đơn giản một điều đó chính là 'Tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông đắc lợi'.

- Người nói chúng ta không chừng có thể tiêu diệt được Gia Lam, thậm chí có thể có được Thiên Long sao?

Lý Tự Minh nghe xong lời của Bạch Khởi thì kích động đứng lên, vẻ mặt cuồng nhiệt nói, khi nói vẻ mặt tràn đầy sự hưng phấn. Là một Hoàng Đế, ông ta chỉ có một ham muốn là khôi phục lại thời kỳ vinh quang của Bất Diệt Hoàng Triều. Nguyên vọng lớn nhất của ông ta, đó chính là có thể cướp đoạt Gia Lam và các tiểu quốc xung quanh để khôi phục lại vinh quang của Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng... nếu có thể có được cả Thiên Long... vậy không phải chuyện khôi phục vinh quang đó rất đơn giản sao, ông ta... thậm chí có khả năng vượt qua cả tổ tiên Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, đem lãnh địa của Bất Diệt Hoàng Triều khuyến

trường rộng lớn. Nếu là như vậy, thì đúng là Lý Tự Minh sẽ nổi danh lịch sử, miếng mồi này quả thật đã khiến Lý Tự Minh rung động, nói thật ra là rung động đến mức không có cách nào kiềm chế được.

- Vâng... Bệ Hạ, nếu trận chiến này cứ tiếp tục như vậy, nếu Thiên Long tiếp tục giao chiến không ngừng với Gia Lam, nếu bọn chúng tiếp tục đánh nhau như vậy, chúng ta thật sự có khả năng chiếm lĩnh được toàn bộ Gia Lam, thậm chí thôn tính Thiên Long. Nhưng muốn chiếm lĩnh toàn bộ Thiên Long cũng có chút không có khả năng, dù sau miếng thịt này quá lớn, chúng ta ăn không nổi, hơn nữa còn có nhiều quốc gia đến lúc đó cũng sẽ nhắm vào Thiên Long...

Bạch Khởi gật gật đầu nói như vậy.

- Ha ha ha... quả thật quá lớn chúng ta ăn không nổi, ăn một nửa... không... một phần tư là được rồi, như vậy cũng đủ rồi, ha ha ha... Được... Bạch Khởi, ta tin người, cứ theo lời người mà làm, người còn cần gì cứ nói ra hết đi! Ta có thể làm được thì nhất định sẽ giúp người làm.

Lý Tự Minh nghe xong lời này thì điên cuồng cười nói.

- Bệ Hạ... Thần biết Đế Quốc gần đây lại huấn luyện thêm mười Quân đoàn mới, dự định đưa số lượng Quân đoàn mở rộng đến bốn mươi lăm... Thần muốn Bệ Hạ huấn luyện hai mươi Quân đoàn, thậm chí là nhiều hơn, như vậy có khả năng sẽ tiêu hao không ít quốc lực, nhưng trong đại chiến sau này tuyệt đối có thể sử dụng. Cho dù là không thể tham chiến, cũng có thể đem bọn họ đi trấn thủ lãnh địa của chúng ta, không phải sao? Thần tính nếu như thần phải động thủ thì ít nhất cần có thời gian nửa năm. Cho nên thần muốn xin Bệ Hạ cho phép tăng thêm huấn luyện binh sĩ, mở rộng số lượng Quân đoàn, lưu lại hai mươi Quân đoàn mới, cho đến khi khai chiến bọn họ có thể được phái đến tiền tuyến. Dù sao Bệ Hạ cũng hiểu rõ trong tay thần chỉ có bảy Quân đoàn, đến lúc khai chiến sợ là không đủ.

Bạch Khởi chấp tay nói.

- Ha ha... quả thật... Bảy Quân đoàn, sau khi đánh xong, quả thật không có năng lực trấn thủ. Người yên tâm, theo ý của người hai mươi Quân đoàn... Ta sẽ bắt đầu mộ binh, hơn nữa gia tăng huấn luyện, đến lúc đó ta nhất định sẽ để người không phải lo lắng phía sau. Người yên tâm... Bạch Khởi... ta bảo đảm với người... nếu người có thể đánh bại một nửa Gia Lam, ta sẽ cho người làm Công Tước, nếu người có thể đánh bại toàn bộ Gia Lam... ta sẽ phong người làm Vương, tự lập một nước, trở thành thuộc quốc của Bất Diệt Hoàng Triều ta!

Lý Tự Minh cười ha ha, nói với Bạch Khởi như vậy, đồng thời cũng rộng rãi vẽ ra viễn cảnh tương lai tươi đẹp sau này cho Bạch Khởi. Đương nhiên, tương lai tươi đẹp này đều là do Bạch Khởi lập được chiến công sau này tạo nên, nếu Bạch Khởi không thể làm được điều đó, thì e là Bạch Khởi không có tư cách nhận được những đãi ngộ như vậy, hơn nữa có khả năng vì vậy mà bị hạch tội.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

236. Chương 225: Thiên Long Hoàng Tử Triệu Vô Cực (1)

Sau khi cười xong, Lý Tự Minh liền trở lại bình thường, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ở trước mặt, sau đó chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Khởi, chậm rãi nói:

- Được, đối với việc Sứ đoàn Thiên Long đến đây lần này người có suy nghĩ gì?

- Lần này Sứ đoàn Thiên Long đến, Thần thấy... bọn chúng nghĩ thế nào thì cứ để như thế, không cần để ý tới. Dù sao chính sách của chúng ta không phải đã quyết định rồi sao? Bây giờ đối với sứ đoàn của Thiên Long có thể không cần để ý đến. Nhưng Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta dù sao cũng là Đế Quốc, Đế Quốc thì phải có phong độ của Đế Quốc, cho nên nên chiêu đãi thế nào thì cứ chiêu đãi như thế, còn về chuyện hợp tác với Thiên Long thì không phải vội...

Bạch Khởi phát biểu quan điểm của mình, sau đó đem suy nghĩ của mình nói với Lý Tự Minh.

Lời nói này khiến Lý Tự Minh trầm ngâm trong giây lát, suy nghĩ thật lâu, sau đó mới gật gật đầu, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói:

- Dù sao những ngày qua người cũng nhàn rồi đến nhàn chán rồi, ta sẽ bổ nhiệm người là quan viên tiếp đãi sứ đoàn, đồng thời cũng toàn quyền chịu trách nhiệm về việc đàm phán và ngoại giao với Thiên Long, thế nào hả?

Nghe xong lời này Bạch Khởi cảm giác có chút chóng mặt. Cuộc sống dùng miệng lưỡi để sống, Bạch Khởi không am tường lắm, hơn nữa chuyện này cũng khiến người ta đau đầu. Bạch Khởi không muốn sống cuộc sống như vậy, nhưng đáng tiếc là hình như Lý Tự Minh lại không cho mình cơ hội từ chối, đã trực tiếp giao cho mình nhiệm vụ như vậy. Bạch Khởi biết là những ngày thanh nhàn của mình e là đã đến lúc kết thúc rồi. Lão gia tử nói rất đơn giản, còn hỏi thế nào được nữa? Bạch Khởi là một thần tử, có thể nói không được sao? Sợ là nếu mình nói chữ không, ông ta sẽ lập tức dấm trở mặt với mình, dù sao ông ta cũng là Hoàng Đế, bản thân mình không có bản lĩnh trêu chọc ông ta.

- Chuyện này... được ạ!

Bạch Khởi cười đau khổ gật gật đầu nói, trong lòng đang ra sức chửi Lý Tự Minh vô sỉ, hành vi sử dụng lãng phí sức lao động, cảm giác vô cùng khinh bỉ, làm cho mình trong thời gian nghỉ ngơi phải làm thêm giờ, hơn nữa cũng không tăng thêm tiền lương, điều này khiến Bạch Khởi vô cùng bất mãn.

Khi Bạch Khởi mang bộ mặt bất đắc dĩ đi ra khỏi Hoàng cung, hắn đã bắt đầu quanh quẩn với những suy nghĩ nên xử lý chuyện này như thế nào. Dù sao đây cũng không phải là một cuộc sống dễ chịu, lúc này là thời kỳ nhạy cảm, xử lý chuyện này cần phải có một quá trình, hơn nữa còn phải nghiên cứu phương pháp, nếu xử lý không tốt rất có khả năng dẫn đến xung đột giữa hai nước. Cho nên vị trí của Bạch Khởi rất khó xử... điều này khiến Bạch Khởi có chút không chấp nhận được. Nhưng bây giờ Thiên Long đang tới cầu xin Bất Diệt Hoàng Triều, cho nên nghĩ kỹ bọn chúng cũng dám làm gì quá mức. Cho nên công việc lần này vẫn tương đối ổn, nếu không thì Lý Tự Minh cũng sẽ không giao chuyện này cho Bạch Khởi. Dù sao Bạch Khởi xuất thân binh nghiệp, một ngày nào đó khi gặp phải một số chuyện khó giải quyết, rất dễ bị kích động, như vậy thì thật là phiền phức.

oOo

Chớp mắt thời gian ba ngày đã trôi qua. Thời gian ba ngày trở nên cực kỳ ngắn ngủi, phẳng phất giống như dòng nước, nháy mắt đã trôi qua rồi. Sứ đoàn của Thiên Long Đế Quốc chia làm mười chiếc thuyền lớn chở đầy hàng hóa đã tới Đế Đô, do Tứ Hoàng tử của Thiên Long là Triệu Vô Cực dẫn đầu. Bạch Khởi là quan viên tiếp đãi chủ yếu của Đế Quốc, phụ trách tất cả mọi chuyện trong thời gian sứ đoàn ở Đế Đô, dẫn theo các thủ hạ của mình tới bến tàu Đế Đô, lăng lẳng đợi đối phương đến.

Sau bữa cơm trưa, mười chiếc thuyền lớn cắm cờ xí của Thiên Long từ xa đi đến. Ở vị trí chính giữa của con thuyền là một thanh niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, đứng ở đầu thuyền lớn, tướng mạo không thể nói là anh tuấn nhưng cũng không quá xấu xí. Mặc cẩm bào màu trắng, uy phong lẫm liệt, theo sau hắn có mấy trăm hán tử khôi ngô, mặc chiến giáp. Tất cả đều không biểu hiện gì, đứng ở đó, phía sau tên thanh niên mặc cẩm bào, lăng lẳng nhìn tất cả mọi thứ trước mặt.

- Đại nhân bọn họ tới rồi.

Một thám tử với tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh Bạch Khởi, đang ngồi trong trà lâu gần đó, lăng lẳng đợi, thấp giọng nói, khi nói xong, hắn quay đầu nhìn theo hướng những cờ xí đang tung bay trên bến tàu.

- Tới rồi sao? Ha ha... Bất chúng ta đợi một hồi lâu. Đi thôi, người ta đã đến rồi chúng ta cũng nên ra ngoài nghênh tiếp một chút, tránh để người ta cho rằng Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta cũng không biết lễ nghi như Thiên Long bọn họ, làm người ta chờ lâu.

Bạch Khởi ngồi ở đó chậm rãi đứng lên, nhìn tên thủ hạ trước mặt thấp giọng nói, nói xong liền đứng dậy vỗ vỗ vào cái ghế mình vừa ngồi, đã biểu hiện rõ rệt thái độ bất mãn của mình.

Những người đi theo bên cạnh Bạch Khởi ở xung quanh vội biến đổi sắc mặt. Những quan viên của Lễ Bộ và những võ quan đi cùng Bạch Khởi trong nháy mắt đã hiểu suy nghĩ trong lòng của vị Bắc phương Nguyên Soái, đang có vinh quang tốt đỉnh gần đây, đại khái là Nguyên Soái có chút bất mãn.

Nhưng bọn họ cũng không nói thêm gì, làm tùy tùng chuyện gì không nên nói, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên làm, chuyện gì nên làm, bọn họ đều hiểu rõ. Những người như bọn họ đều biết mình nên làm

những gì, không nên làm những gì. Lúc này mặc dù đã hiểu rõ tâm tư của Bạch Khởi nhưng lại không đứng ra lật ngược phải trái, cũng không đứng ra nói tam đạo tứ, vì bọn họ hiểu rõ lúc này bọn họ không nên nói gì cả, cũng không thể nói gì cả, nếu không thì sẽ để lại ấn tượng không tốt cho vị Nguyên Soái này. Muốn biểu hiện, tuyệt đối không phải lúc này. Ở rất nhiều chỗ, rất nhiều lúc có thể, nhưng nhất định không được nóng lòng vào lúc này.

oOo

- Hoàng tử Điện hạ, hoan nghênh ngài tới Bất Diệt Hoàng Triều.

Bạch Khởi dẫn mọi người đi ra, trên người mặc một bộ quần áo Nguyên Soái màu đỏ sẫm, chỉnh tề mà cao nhã, tướng mạo uy phong lẫm liệt, giầy da, quần trắng noãn như tuyết càng làm người ta cảm thấy hấn thật sự là anh tuấn. Đứng ở bên tàu lạnh thấu xương, nhìn Thiên Long Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực dẫn đám người đi xuống, vẻ mặt thân thiết nói. Khi nói, hấn quay về phía đối phương hành quân lễ, cũng không phải là quân lễ tiêu chuẩn gì mà chỉ là một lời chào hỏi mà thôi.

Dù sao nơi này là Bất Diệt Hoàng Triều chứ không phải là Thiên Long Đế Quốc, huống hồ bây giờ Thiên Long còn đang cầu xin Bất Diệt Hoàng Triều trợ giúp cho Thiên Long. Bạch Khởi là nhân vật có thể nói là đứng đầu Bất Diệt Hoàng Triều, chức cao quyền trọng, đương nhiên không cần khúm núm với một Hoàng tử Thiên Long nhỏ bé. Chính vì Bạch Khởi bình thường cũng không khúm núm với cả Thái Tử của Bất Diệt Hoàng Triều, vì vậy ở đây hấn cũng không khúm núm với vị Tứ Hoàng tử này.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Triệu Vô Cực đầu tiên là sửng sốt, sau đó bất giác nhăn mặt một chút, nhưng không nói gì cả, chỉ chăm chăm nhìn Bạch Khởi, có chút hồ nghi cũng hơi lộ vẻ tức giận. Những người bên cạnh thấy tình cảnh như vậy vội vàng bu lại, nói cho hấn biết thân phận của Bạch Khởi, trên mặt Triệu Vô Cực lập tức xuất hiện một nụ cười sáng lạn đi tới, vẻ mặt thân thiết, kéo tay Bạch Khởi nói:

- Ha ha... vị này chính là là Sát Thần Bạch Khởi danh chấn đại lục sao? Bắc phương Nguyên Soái của Bất Diệt Hoàng Triều? Ha ha... từ lâu ta đã ngưỡng mộ người... nhưng không ngờ là Nguyên Soái thậm chí còn trẻ như vậy... Thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc. Tuổi tác của chúng ta cũng không cách nhau xa lắm, sau này ta thấy chúng ta nên thân thiết một chút.

- Chuyện này... Tứ Hoàng tử quá khen ngợi rồi, danh tính của Bạch Khởi cũng chỉ có Tứ Hoàng tử nhớ, những người khác đâu có biết? Sao ngài lại nói như vậy khiến tôi nghe mà xấu hổ vô cùng...

Bạch Khởi nghe xong lời này thì khẽ mỉm cười, lơ đãng nói, đối với bộ dạng khích lệ này, Bạch Khởi căn bản không thêm để ý đến. Hấn có được như ngày hôm nay nếu vì vài câu khen ngợi của đối phương mà bị dụ dỗ thì không biết là đã sớm chết bao nhiêu lần rồi.

- Ha ha... Không dám... Không dám... Những lời ta nói đều là sự thật... Hôm nay còn phải bái kiến Hoàng Đế Bệ Hạ của quý quốc, chúng ta không thể nói chuyện lâu được, đợi sau khi bái kiến Hoàng Đế xong ta hy vọng Bạch Khởi Nguyên Soái nể mặt chúng ta gặp mặt một chút, thế nào hả?

Triệu Vô Cực nghe xong liền khẽ mỉm cười thấp giọng nói bên tai Bạch Khởi.

Mặc dù Thiên Long và Bất Diệt Hoàng Triều cách nhau vạn dặm nhưng hệ thống tình báo của Thiên Long cũng rất phát triển. Hơn nữa mục đích hấn tới Bất Diệt lần này rất rõ ràng, đó chính là nhờ Bất Diệt Hoàng Triều xuất binh tấn công Gia Lam. Cho nên trước đó hấn đã tìm hiểu kỹ càng về các đại Vương công Quý tộc của Bất Diệt Hoàng Triều. Ngoại trừ Hoàng Đế ra, những Vương công Quý tộc khác hấn đều đã chuẩn bị cả. Dù sao chuẩn bị tốt bọn chúng mới có người giúp đỡ mình, mới có thể nhờ Bất Diệt Hoàng Triều tuyên chiến với Gia Lam, nói như vậy mới có thể đạt được mục đích của mình, còn về nhân vật quan trọng như Bạch Khởi, Triệu Vô Cực sao có thể không biết gì cả chứ?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

237. Chương 225: Thiên Long Hoàng Tử Triệu Vô Cực (2)

Nói chính xác hơn, sau khi tiến vào cảnh nội của Bất Diệt Hoàng Triều, danh tiếng Triệu Vô Cực nghe nói nhiều nhất vẫn là Bạch Khởi. Từ một tiểu tướng cứ thẳng một đường sau một năm đã trở thành Nguyên

Soái của Bất Diệt Hoàng Triều, đây tuyệt đối có thể nói là một chuyện kỳ tích. Huống hồ Bạch Khởi còn nắm giữ quân quyền phương Bắc của Bất Diệt Hoàng Triều với một trăm năm mươi vạn quân, đối với chiến tranh Gia Lam có lời nói uy quyền nhất. Có thể nói, việc Bất Diệt Hoàng Triều có tham gia vào trận chiến với Gia Lam hay không, Bạch Khởi là người có sức ảnh hưởng lớn nhất. Nhân vật như vậy Triệu Vô Cực sao có thể không tìm hiểu? Chẳng qua vừa rồi hắn không nhận ra Bạch Khởi, cho nên mới có biểu hiện như vậy, nhưng sau khi biết được thân phận của Bạch Khởi, biểu hiện lại vô cùng chân thành và vô cùng nhiệt tình.

Dù sao Triệu Vô Cực thấy mục đích tới đây lần này của mình còn phải dựa nhiều vào Bạch Khởi, vì vậy hắn mới có thái độ vô cùng khách khí như vậy với Bạch Khởi.

- Tứ Hoàng tử mời ta, Bạch Khởi ta nhất định sẽ đến thăm, đến lúc đó chỉ cần phái người thông báo cho ta là được rồi. Đi thôi, những lễ tiết phàm tục khác chúng ta không cần phải nói nhiều. Tứ Hoàng tử Điện hạ, Bệ Hạ và các vị đại nhân đang đợi ngài đó.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười gật gật đầu, hắn biết vị Tứ Hoàng tử này tìm mình có chuyện gì, đơn giản chỉ là lấy lòng mình, thậm chí còn đưa ra một số thứ quý giá tặng cho mình. Về chuyện này, Bạch Khởi cũng không từ chối, dù sao có của dân tới mà không lấy thì đúng là đồ ngốc. Bạch Khởi không phải là kẻ ngốc, có người tặng đồ cho mình, đương nhiên là không từ chối rồi.

Huống chi mục đích của Bạch Khởi không phải là quả quyết cự tuyệt Thiên Long, mà là lôi kéo Thiên Long để cho bọn họ tiếp tục giao chiến với Đế Quốc Gia Lam, lưỡng hổ tranh đấu, ngư ông sẽ ngồi thu lợi. Vì vậy Bạch Khởi sẽ không tùy tiện khiến cho đối phương cảm nhận được điều gì, cái hắn cần làm chính là cố hết sức lôi kéo đối phương mà thôi.

- Ha ha... Được rồi, vậy chuyện hôm nay của chúng ta cứ quyết định như vậy đi... đến lúc đó ta sẽ đợi người...

Sau khi Triệu Vô Cực dành cho Bạch Khởi một nụ cười đặc biệt thì nói như vậy, nói xong liền xoay người đi.

Nghi thức hoan nghênh sứ đoàn Thiên Long tiến hành rất đơn giản cũng rất long trọng. Mấy ngàn người chào theo nghi thức quân đội, mấy vạn người hoan nghênh, các mỹ nữ cũng không thiếu, cực kỳ long trọng. Triệu Vô Cực cũng không khách khí, bất kể là thật hay là giả, hắn cũng rất cao hứng. Hơn nữa sau khi chào hỏi đám người của Thiên Long, xe ngựa Hoàng gia do mười sáu con chiến mã thuần chất, sáng loáng, hoa lệ cùng Bạch Khởi tiến vào Hoàng cung, đi thẳng tới chỗ Hoàng cung của Bất Diệt Hoàng Triều.

Ngồi trong chiếc xe ngựa tiến vào cung điện, Thiên Long Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực thấy tình cảnh như vậy, không tự chủ được, thở dài nói:

- Mọi người đều nói Thiên Long là Đệ Nhất Cường Quốc của phương Đông, Thiên Long Thành cũng là nơi phồn hoa nhất, nhưng vẫn không thể đem ra so sánh với Thành Hoa Hồng. Ban đầu ta còn không tin nhưng bây giờ thì ta đã tin, thì ra đây đều là sự thật. Thiên Long Thành so sánh với Thành Hoa Hồng quả thực chỉ như một thành nhỏ bên cạnh. Thành Hoa Hồng không hổ là cố đô ngàn năm, không hổ là Đại Lục Đệ Nhất Thành, bây giờ thì ta đã tin. Còn về cung điện, nói ra không sợ người ta chê cười, Hoàng cung Thiên Long chúng ta so sánh với Hoàng cung của Bất Diệt Hoàng Triều quả thực không thể nào so sánh được... Bất Diệt Hoàng Triều quả nhiên giàu có và đông đúc, không trách được ngàn năm trước vô cùng thịnh vượng. Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên thiếu chút nữa đã thống nhất cả phương Đông. Nếu lão nhân gia không phải tử vong một cách thần bí thì e là hôm nay cả đại lục đã bị Bất Diệt Hoàng Triều che phủ rồi...

- Tứ Hoàng tử quá khen... đây đều là những thứ các tiền bối đời trước để lại cho chúng ta. Không thể không nói các tiền bối đều làm cho người ta kính nể, đến lúc này những hậu bối tử tôn chúng ta thấy thật có lỗi với tiền bối. Ngay cả lãnh địa của đời trước cũng không thể thu hồi hoàn toàn, đối với chuyện này Bệ Hạ vẫn canh cánh trong lòng...

Bạch Khởi nghe thấy lời này thì tỏ ra khiêm nhường nói như thế. Thật ra Bạch Khởi nói như vậy cũng không phải không có mục đích, hắn muốn mượn cơ hội này nói với Triệu Vô Cực, Bất Diệt Hoàng Triều đang có ý muốn thu hồi lãnh địa của mình. Cho đến hôm nay những nơi đang bị Đế Quốc Gia Lam chiếm đoạt vốn là thuộc về lãnh địa của Bất Diệt Hoàng Triều... Có lúc không cần phải nói quá rõ ràng, với trí

thông minh tài trí của Triệu Vô Cực, Bạch Khởi tin là hẳn có thể hiểu. Nói chính xác hơn là chỉ cần Triệu Vô Cực không phải là kẻ ngốc cũng thể đủ hiểu ý tứ trong lời nói của Bạch Khởi.

Quả nhiên sau khi Triệu Vô Cực nghe xong lời nói của Bạch Khởi, hai mắt đã sáng ngời, nhìn Bạch Khởi cười cười với vẻ thần bí khó lường:

- Có lẽ... đây cũng là một chuyện không phải không thể thực hiện... Ngài nói có đúng không Nguyên Soái đại nhân?

Hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, trong lòng Bạch Khởi đang thầm mắng Triệu Vô Cực một câu, sau đó cười nói:

- Đúng vậy... là như vậy... có lẽ thật sự có cơ hội... nhưng Điện hạ thứ lỗi cho ta nói thẳng, Bệ Hạ vẫn còn có chút do dự. Dù sao Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta mới lập lên Đế Quốc không lâu, lại vừa trải qua nội loạn An Đức Liệt, những nước nhỏ ở biên thùy phương Tây lại không chịu an phận. Man Di ở phương Nam cũng quấy nhiễu. Hơn nữa về phía Hải Tộc cũng rất phiền toái. Quan hệ giữa An Đức Liệt với bọn họ rất tốt, An Đức Liệt chết trong tay chúng ta, mặc dù bọn họ cũng an phận, nhưng có thể chắc chắn là bọn họ vẫn là một mối họa. Cho nên Bệ Hạ đối với việc xuất binh tới Gia Lam để thu hồi lãnh địa vốn thuộc về Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta có chút khó khăn, có chút do dự, sợ là khó có thể quyết đoán được.

- Như vậy à... vậy ta hiểu rồi. Bạch Khởi huynh đệ cứ yên tâm, ta đương nhiên sẽ có cách của ta. Ta tin ta có lý do đủ sức thuyết phục, còn về chuyện hôm nay ta đã nhớ kỹ trong lòng. Cảm ơn người, vì huynh ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, sẽ không để huynh đệ phải chịu thiệt.

Triệu Vô Cực rất nhanh đã thay đổi cách gọi, khẽ mỉm cười với Bạch Khởi đang ở trước mặt nói. Khi nói chuyện cũng bắt đầu chuyển sang gọi huynh đệ, nhưng Bạch Khởi vẫn không hề để ý, cứ để Triệu Vô Cực tùy ý tỏ ra thân mật với mình.

Dù sao hai người cũng không phải là trẻ con, ngoài mặt thì nói chuyện thân mật, còn về chuyện cụ thể sau này nên làm thế nào còn phải xem sự phát triển sau này. Dù sao Bạch Khởi cũng không phải là kẻ ngốc, và Triệu Vô Cực cũng như vậy... Trong lòng hai người họ đương nhiên có tính toán của mình, nhưng có một điều ít nhất ngoài mặt hai người vẫn biểu hiện sự hòa thuận với nhau.

- Ha ha... khách khí, khách khí... đi thôi... Bệ Hạ đang đợi chúng ta, cũng không nên để bọn họ chờ lâu có phải không? Còn về huynh đệ chúng ta sau này còn nhiều cơ hội, có phải không? Bây giờ chính sự quan trọng hơn.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười nói như thế, nói xong kéo Triệu Vô Cực xuống xe ngựa sau đó nhằm hướng Hoàng cung mà đi.

Lúc này Hoàng gia Cận Vệ Quân đã chuẩn bị toàn bộ, mọi người mặc khôi giáp màu vàng, trên đầu cầm lông đỏ, uy phong lẫm liệt, tản bộ hai bên đường bốn phía Hoàng cung. Mười bước một tốp năm người, một trạm canh gác, ai cũng uy phong lẫm liệt, khí thế kinh người. Bạch Khởi cùng đi xuống với Triệu Vô Cực và thành viên sứ đoàn chậm rãi hướng vào phía trong đại điện mà đi, sau đó chạy thẳng đến vị trí đại điện.

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, đã thấy đi tới trung ương đại điện trong Hoàng cung Đại nội. Khi hai người tiến vào, thanh âm lễ nhạc vang lên, mấy trăm nhạc thủ đã chuẩn bị từ lâu, khi Bạch Khởi và Triệu Vô Cực tiến vào bên trong đều nhất thời thối nhạc hoan nghênh.

Đạp trên chiếc thảm màu hồng, Triệu Vô Cực và Bạch Khởi đi vào bên trong đại điện. Có thể nói Bất Diệt Hoàng Triều đã dành cho Triệu Vô Cực đầy đủ lễ nghi, dành cho hẳn những đãi ngộ đặc biệt cấp quốc gia. Đối với Triệu Vô Cực mà nói đây đúng là giữ thể diện cho hẳn, cũng là giữ thể diện cho sứ đoàn.

Đương nhiên cả hai bên đều giữ thể diện cho nhau, Bất Diệt Hoàng Triều giữ thể diện cho Triệu Vô Cực, thì hẳn cũng giữ thể diện cho Bất Diệt Hoàng Triều, nếu không thì bộ mặt đó đã rơi xuống, hơn nữa còn trở mặt với nhau. Trong ngoại giao hai nước có đôi khi chỉ vì một hành động nhỏ không cần thận đều có thể gây ra cục diện không thể vãn hồi. Vì vậy có được đãi ngộ như vậy, Triệu Vô Cực cũng thấy trong lòng cao hứng, đồng thời cũng như trút được một gánh nặng. Bởi vì hẳn đang suy nghĩ, tiếp theo mình nên biểu hiện như thế nào, Bất Diệt Hoàng Triều đã nể tình như vậy thì đương nhiên mình cũng phải tôn trọng họ,

nếu không muốn nói là hợp tác gì, thì rất có khả năng dẫn đến sự bất mãn của đối phương, lúc đó thật sự phiền toái.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

238. Chương 226: Bàn Chuyện Đại Sự (1)

- Thiên Long Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực, tham kiến Bất Diệt Hoàng Đế Bệ Hạ.

Triệu Vô Cực đi vào trong đại điện, sau đó thần sắc tự nhiên dưới sự quan sát của các vị quý tộc và đại thần, tự tin chậm rãi bước vào trong chính điện, dẫn theo người của sứ đoàn đi lên trăm bước, sau khi đi đến vị trí chính giữa chính điện, chậm rãi quỳ xuống dưới đất, sau đó thấp giọng hô lớn. Lúc nói lời này, hơi cúi mình hành lễ với Lý Tự Minh. Tuy rằng không phải là quỳ lễ, nhưng lại hợp quy tắc. Dù sao đối phương là một Hoàng tử cường quốc, hành lễ như vậy đã là một chuyện rất nể mặt rồi. Dù sao theo quy tắc từ trước tới nay, Triệu Vô Cực chỉ cần thăm hỏi là được rồi, hành động của hắn lập tức nhận được hảo cảm của không ít người, cho rằng vị Tứ Hoàng tử hào hoa phong nhã này là một người có lễ phép, một người rất khiêm nhường... Đối với Thiên Long cũng có chút hảo cảm.

Người có lúc vốn không phức tạp, một lời nói và việc làm lễ phép, một cử chỉ đều khiến cho người khác có hảo cảm với người, có lúc chỉ cần nói vài câu, làm vài động tác có thể làm rất nhiều chuyện. Người đặc biệt càng là như thế, mấy động tác của hắn đều khiến người khác có hảo cảm, cũng có hảo cảm với Thiên Long, cho rằng đối phương vốn không có cảm giác chí cao khí ngạo. Điều này khiến cho Bất Diệt Hoàng Triều mấy năm nay đã chịu đựng đủ Gia Lam, đột ngột trong thoáng chốc có cảm giác hân diện. Dù sao lúc trước Gia Lam luôn quát bảo Ba Phật Lợi Á, bây giờ sau khi Bất Diệt Vương xây dựng lại, ngay cả Hoàng tử Thiên Long đến cũng phải hành lễ với Hoàng Đế mình. Điều này khiến trong lòng không ít người tự hào, cho rằng Bất Diệt Hoàng Triều cuối cùng cũng có thể quật khởi rồi, điều này đáng để mọi người vui mừng, bất luận trung thần hay gian thần đều rất vui mừng, đây là sự vinh nhục của quốc gia, không liên hệ đến chuyện riêng tư của từng người.

Nhưng có người trong lòng lại cười lạnh, thầm nghĩ:

- Thiên Long e rằng thật sự đến thời khắc nguy cấp rồi, nếu không Hoàng tử của bọn họ đến đây sao có thể ăn nói nhỏ nhẹ như thế? Càng là như vậy càng nên có cách, không nên xuất binh dễ dàng, không có lợi ích đầy đủ, Bất Diệt Hoàng Triều tuyệt đối không ra tay.

Đương nhiên bất kể trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, bất luận mọi người nghĩ gì ít nhất trong lúc này không có người nào ngốc nghếch nói ra. Lúc này mọi người đều hiểu rõ, ở đây bọn họ không có tư cách nói chuyện, người duy nhất có tư cách nói chuyện là Bất Diệt Hoàng Đế Lý Tự Minh Bệ Hạ, tóc có chút hoa râu, đang ngồi trên Long ngai ở giữa đại điện này. Chỉ có hắn mới có tư cách nói chuyện, những người khác đều không có tư cách nói chuyện, một khi ai dám nhiều chuyện, e rằng tiếp theo lập tức gặp phải xui xẻo, thậm chí cần bản không cần đợi đến bãi triều đã đầu rơi xuống đất rồi.

- Ha ha... Người ta đều nói Thiên Long Tứ Hoàng tử đáng vẽ đường đường tuấn tú lịch sự, thái độ khiêm tốn thủ lễ, hôm nay gặp quả đúng là như thế. Tứ Hoàng tử không cần khách khí, người đến là khách, Bất Diệt Hoàng Triều ta nhất định sẽ khiến người xem như đang ở nhà. Đúng rồi... Không biết các người từ phương xa đến là vì chuyện gì? Nói câu thật lòng, ta tuy là Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng đối với mục đích các người đến đây vẫn không hiểu rõ lắm...

Lý Tự Minh sau khi khiêm tốn cười nói hai câu, liền hỏi thẳng Triệu Vô Cực trước mặt như thế.

Đương nhiên ở đây có chút lời nói dối, ví dụ nói mục đích của sứ giả Thiên Long lần này, vấn đề này mọi người đều hiểu là chuyện như thế nào, Lý Tự Minh càng hiểu rõ, nhưng hắn rõ ràng là đang giả hồ đồ. Dù sao chuyện này không thể do hắn nói ra, nếu không sẽ rất khó coi, cho nên Lý Tự Minh đối với việc mình biết sự tình, nửa chữ cũng không nhắc đến, ngược lại bắt đầu giả hồ đồ.

Mọi người đều là người thông minh, ý của Lý Tự Minh là gì Triệu Vô Cực cũng có thể nghe hiểu. Triệu Vô Cực là người tương đối thông minh, những lời này hắn hiểu rất rõ, dù sao nếu Triệu Vô Cực là một thằng

ngốc, chuyện quan trọng như vậy Hoàng Đế Thiên Long sẽ không giao cho Triệu Vô Cực hoàn thành, cho nên Triệu Vô Cực sau khi nghe xong lời này khẽ cười, sau đó nhàn nhạt nói:

- Thật ra cũng không có gì, chủ yếu là đến tặng lễ cho Bất Diệt Hoàng Triều...

- Tặng lễ?

Lý Tự Minh có hứng thú nhìn Triệu Vô Cực trước mặt có chút hiếu kì nói.

- Vâng.

Triệu Vô Cực khẳng định nói, sau đó nhìn vị sứ giả mặc trường bào màu xanh khoảng bốn mươi tuổi, để hai chòm râu gần đó một cái, sau đó vị sứ giả kia trong thoáng chốc bước lên một bước, cầm một cái ống dài, trong thoáng chốc đột nhiên quăng ở mặt đất, tự mình cầm lấy một đầu khác, sau khi nhìn mọi người xung quanh một cái, bắt đầu lớn tiếng đọc:

- Danh mục quà tặng của Thiên Long Đế Quốc, tặng... Bất Diệt Hoàng Triều hoàng kim ba vạn cân, tử kim ba nghìn cân, trân châu ba nghìn đôi, tinh thạch ba nghìn viên, tơ lụa vải vóc thượng đẳng ba nghìn quyển, thất tinh ma thú ấu tể một con, mỹ nữ ba trăm người, thợ thủ công Ái Nhân ba trăm người, còn có... tất cả đất đai phía nam của thủ đô Đế Quốc Gia Lam.

Lời này vừa nói ra khiến xung quanh đều ồ lên... Những danh mục quà tặng này không có gì đáng để nói, tuy quý giá nhưng nằm trong phạm vi mọi người có thể chấp nhận được. Vô số quà tặng không là gì, trình độ giàu có và đông đúc của Bất Diệt Hoàng Triều có thể dọa người, những vật này tuy quý giá nhưng những người xung quanh vốn không để trong mắt, tuy rằng trong lòng có chút thêm muốn nhưng không đủ đến tất cả mọi người động lòng, nhưng lời nói phía sau, lại khiến tất cả mọi người động lòng rồi...

Nhưng động lòng đồng thời cũng có chút phẫn nộ, bởi vì những đất đai ấy căn bản không phải là Thiên Long có, mà vẫn nằm trong tay Gia Lam, và Gia Lam có hơn trăm vạn trú quân trên mảnh đất này, căn bản không phải là Thiên Long có thể khống chế được, nhưng Thiên Long lại đem ra làm quà tặng, tặng cho Bất Diệt Hoàng Triều điều này khiến mọi người đều có chút bất mãn.

- Hạnh hạnh... Tứ Hoàng tử, Bất Diệt Hoàng Triều ta thành tâm với người, người lại đùa giỡn với bọn ta? Những lễ vật này cũng bỏ đi... Hảo ý của Thiên Long các người ta xin nhận, nhưng lời nói phía sau của người có ý gì? Dem toàn bộ phía nam của Gia Lam Đế Đô tặng cho bọn ta? Hắc hắc... Đây hình như không phải là địa bàn của Thiên Long các người thì phải... Các người dựa vào đâu mà tặng cho bọn ta?

Lý Tự Minh ngồi ở đó, nụ cười biến mất, không... không phải biến mất, thay vào đó là một bộ mặt lạnh cười, có chút không vui nói như thế, vừa nói vừa nhắm mắt lại, trong mắt lộ ra một tia sát khí.

- Sao lại có chuyện này được... Thiên Long các người cũng hiếp người thái quá rồi, lại đến Bất Diệt Hoàng Triều của bọn ta để dương oai? Chẳng lẽ cảm thấy bọn ta dễ ăn hiếp?

Biểu tình của Lý Tự Minh được mọi người nhìn thấu, bọn huynh đệ lúc này không nói chuyện bây giờ mở miệng rồi, người nào người nấy nhảy ra mở miệng quát như thế, tình cảnh có chút lộn xộn, căn bản là quần tình kích động...

- Ha hã... Không có, đây tuy không phải là đất đai của Thiên Long chúng tôi, nhưng quả thật là lễ vật mà chúng tôi tặng cho Bất Diệt Hoàng Triều, Bệ Hạ... Người đừng quên Thiên Long chúng tôi đã phái đi ba trăm năm mươi vạn người, trong đó bao gồm đoàn Thiên Long Kỳ Sĩ tinh nhuệ nhất, bây giờ đã đánh cho cả Gia Lam thất bại thảm hại. Bọn họ đã điều động binh lực toàn quốc chống lại Thiên Long, bây giờ hậu phương của bọn chúng đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ có mấy Quân đoàn, hoặc có thêm một vài người, nếu công kích Gia Lam. Triệu Vô Cực ta có thể đảm bảo tuyệt đối có thể áp đảo, Bất Diệt Hoàng Triều các người cùng với Thiên Long chúng tôi cùng công kích Gia Lam, đến lúc đó bọn chúng vong quốc chỉ còn là vấn đề thời gian, phụ thân ta đã nói rồi, đồng ý tặng phía nam Gia Lam Đế Đô cho Bất Diệt Hoàng Triều, hai nước chúng ta cùng thôn tính Gia Lam...

Triệu Vô Cực đứng ở đó vẻ mặt tươi cười nói, và sớm đã nghĩ được cách thoái thác, thấy tình cảnh như vậy hẳn không một chút hoang mang vẻ mặt tràn đầy tự tin mỉm cười cao giọng đứng ra nói như thế.

- Thôn tính Gia Lam? Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta tạm thời không có dự định như vậy, ta thấy phải khiến Tứ Hoàng tử thất vọng rồi... Và người nói Gia Lam đã bị Thiên Long áp chế không cách nào di chuyển, điều động binh lực toàn quốc hậu phương trống rỗng? Nguyên cái này ta không tán thành lắm, theo tình báo của ta, Gia Lam tuy là bị Thiên Long công kích, nhưng bây giờ cũng không phải là không còn sức trở tay, Thiên Long các người và Gia Lam đang giằng co ở phương Bắc Gia Lam, điều này ta cũng có tin tức có thể khẳng định là thật... Trận chiến bây giờ của các người đang đi vào giai đoạn gay cấn, còn chưa phân thắng bại, Gia Lam cũng không phải là điều động binh lực toàn quốc, bọn chúng chỉ điều động một nửa binh lực, hai mươi Quân đoàn, còn một nửa binh lực và vốn vẹn hai mươi Quân đoàn bốn trăm vạn người bố trí canh phòng ở trong Gia Lam, bây giờ nếu bọn ta công kích e rằng không những không có lợi ích gì, ngược lại sẽ đụng đến một đồng rắc rối... Ta không biết Thiên Long nói với bọn ta như vậy, hứa với bọn ta như vậy, cổ động Đế Quốc bọn ta xuất binh rốt cuộc là có ý gì?

Vào lúc có một số người đã động lòng, có chút người thèm không ngớt, Bạch Khởi đứng ra không do dự cho tạt một nước lạnh vào Triệu Vô Cực.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

239. Chương 226: Bàn Chuyện Đại Sự (2)

Điều này khiến cho sắc mặt Triệu Vô Cực biến đổi một cái, nhưng lập tức hồi phục lại, vẻ mặt tươi cười nhìn Bạch Khởi bắt giác nói:

- Lời của Bắc phương Nguyên Soái, đó không phải là giả... Nhưng hai mươi Quân đoàn của Gia Lam chia ra ở khắp nơi trên toàn quốc, bọn chúng trong thời gian căn bản không thể nào tập hợp, và Thiên Long chúng tôi sẽ tiếp tục tăng binh để gây thêm áp lực cho Gia Lam khiến bọn chúng không cách nào ra tay, các người có thể tùy ý xuất binh, chẳng lẽ Bất Diệt Hoàng Triều thật sự sợ Gia Lam như vậy sao? Ngay cả trong tình huống này cũng không dám động binh với Gia Lam?

Lời nói này hiển nhiên có chút muốn kích tướng, nhưng bất luận hấn vì mục đích gì mà nói ra lời này, không cần nghi ngờ lời nói này của Triệu Vô Cực rất thành công, lời nói này vừa nói ra quần tình kích động, bất luận là văn thần võ tướng đều chửi, nhưng đối với chuyện này Triệu Vô Cực không những không sầm nã, ngược lại mỉm cười đối diện với mọi thứ đang xảy ra, đây chính là điều hấn muốn, hấn muốn Bất Diệt Hoàng Triều quần tình kích động tiến binh Gia Lam.

Đương nhiên hấn cũng hiểu rõ, chuyện lớn như vậy tuyệt đối không thể chỉ vì mấy câu nói ngắn gọn của mình mà quyết định tùy tiện, cho nên hấn không chỉ nói mà thôi, hấn chỉ là muốn để lại một ấn tượng sâu sắc cho các vương công đại thần Bất Diệt Hoàng Triều, một phục bút tâm lý, sau đó chậm rãi vận tác, để Bất Diệt Hoàng Triều xuất binh. Tuy rằng ở trên chiến trường Thiên Long rất sốt ruột, nhưng cũng không còn cách nào khác, chuyện này gấp không được, chiến tranh không thể là một sớm một chiều có thể đánh xong.

- Ha hã... Chiêu kích tướng thật xinh đẹp, nhưng... Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta cũng không dễ dàng xuất binh Gia Lam như vậy. Thẳng thắn mà nói cá nhân ta cho rằng... Bây giờ xuất binh đối với bọn ta không có lợi ích gì, ngược lại khiến binh sĩ bọn ta trở thành bia đỡ đạn của Thiên Long. Đây hình như là tình huống mà bọn ta không muốn thấy, thẳng thắn mà nói Đế Quốc bọn ta cũng cho là như thế. Cho nên Tứ Hoàng tử người không cần phí lời nữa, bọn ta tạm thời sẽ không xuất binh đâu... Hơn nữa... Nói lui một vạn bước... Cho dù bọn ta xuất binh, bọn ta chiến thắng rồi, nhưng bọn ta vẫn phải trả cái giá nặng nề, đến lúc đó người được lợi ích là Thiên Long các người, cho bọn ta một nửa đất đai Gia Lam... Đây là nên, cũng không phải là lễ vật và ban thưởng gì của các người, đây là do tướng sĩ của bọn ta dùng máu và sinh mạng để đổi lấy, hưởng hồ chi... Sau khi bọn người chiếm được Gia Lam rồi có ra tay lại với bọn ta không? Dù sao Thiên Long lần này có thể xâm chiếm Gia Lam, khó đảm bảo sẽ không xâm chiếm Bất Diệt Hoàng Triều của bọn ta...

Bạch Khởi mỉm cười đứng ra nói như thế, Lý Tự Minh đã chấp nhận Bạch Khởi toàn quyền giải quyết chuyện này, cho nên lúc này Bạch Khởi lựa chọn đứng ra tiếp tục tranh cãi với Triệu Vô Cực, tuy rằng lúc đầu hai người còn xưng huynh gọi đệ, nhưng lúc này không thể lo được nhiều như thế nữa.

Lợi ích giữa các quốc gia trước giờ đều là như thế, không để tình cảm riêng tư xen vào, đừng nói hai người chỉ là giả dối xưng huynh gọi đệ, cho dù thật sự là huynh đệ thân thiết cũng vì thế mà trở mặt thành thù, cho nên hồi nãy Triệu Vô Cực trước là sống người một chút lập tức hồi phục lại tranh cãi với Bạch Khởi.

- Lời hứa của Thiên Long chúng tôi đáng giá nghìn vàng, điều này các người có thể tin tưởng...

Triệu Vô Cực nghe xong lời này sau đó khẽ mỉm cười, vẻ mặt tự tin nói, nhưng đối với lời này rất nhiều người cười nhạt, lời hứa của Thiên Long đáng giá nghìn vàng? Lời này không giả, nhưng phải xem là chuyện gì rồi, giữa các quốc gia với nhau từ trước đến giờ không có lời hứa đáng giá nghìn vàng. Năm đó không phải Thiên Long người và Gia Lam liên thủ, xưng hô đồng minh chiếm đoạt các nước nhỏ trung bộ, nhưng bây giờ thì sao? Không phải là trở mặt thành thù, thừa dịp Gia Lam suy yếu công kích Gia Lam? Cho nên đối với lời này rất nhiều người căn bản không tin...

- Ha ha... Tốt cho một lời hứa nghìn vàng... Nhưng cho phép ta nói thẳng... Ta không tin... Nếu như Gia Lam không có vật gì thực tế, Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta khó mà tin các người... Bọn ta sẽ không lấy máu và tính mạng của binh sĩ bọn ta ra cá cược, đi làm một cuộc bài bạc...

Bạch Khởi khẽ cười, phân vân nói, nhưng trong ngữ khí thể hiện sự đùa cợt.

- Như vậy a... Nếu đã như vậy... Đó cũng không phải là không thể lấy một chút thành ý ra...

Triệu Vô Cực nghe xong lời này cười lên nói như thế, dường như sớm đã biết Bạch Khởi sẽ nói ra lời như thế, nụ cười kia tràn đầy vẻ tự tin.

Trong lúc nói chuyện Triệu Vô Cực quỳ xuống dưới đất sau đó cung kính quỳ một chân ở đó nhìn Lý Tự Minh trước mặt nói:

- Triệu Vô Cực đến Bất Diệt Hoàng Triều còn có một chuyện, Triệu Vô Cực sớm đã nghe danh Tam công chúa quý quốc Lý Linh Lung, tài sắc vẹn toàn, thùy mị rất được lòng người, dung mạo như tiên, được mệnh danh là hoa hồng của Ba Phật Lợi Á. Triệu Vô Cực ta đặc biệt xin chỉ thị của Phụ vương ta đến Bất Diệt Hoàng Triều, một là vì chuyện hai nước liên minh cùng tiêu diệt Gia Lam, hai là xin được phép rước Tam công chúa Lý Linh Lung về làm vợ... Thiên Long ta nguyện ý kết thông gia với Bất Diệt Hoàng Triều, cho là liên minh, cùng tiêu diệt Gia Lam, Triệu Vô Cực ta cũng nguyện ý vì thế mà thề hai nước sẽ vĩnh viễn hòa bình, không biết Bệ Hạ cho rằng như thế nào?

Lời này vừa nói ra xung quanh ồ lên một tiếng, không ít người khẽ nghị luận, có người đồng ý có người phản đối, Bạch Khởi đối với chuyện này không có cảm giác gì. Đại danh của Tam công chúa, Bạch Khởi đã sớm nghe qua, nhưng Tam công chúa hắn chưa gặp qua, căn bản không quen biết, càng không cần nói cùng xuất hiện như thế nào, đối với chuyện hôn sự của nàng và Triệu Vô Cực Bạch Khởi không phản đối cũng không tán thành, hắn căn bản không muốn vĩnh viễn liên minh với Thiên Long. Nếu như Tam công chúa gả cho đối phương có thể ổn định Thiên Long, nhưng tuyệt đối không thể nào khiến hai nước hòa bình vĩnh viễn. Điều đó là không thể, chuyện giữa các quốc gia tuyệt đối không phải là một người phụ nữ có thể quyết định, cho nên Bạch Khởi không tán thành chuyện này... Một quốc gia lớn mạnh và bành trướng không cần lấy một phụ nữ ra làm vật hy sinh, nếu như thế thì các đàn ông của quốc gia đó nên chết đi, đương nhiên đối với chuyện này Bạch Khởi cũng không phát biểu ngôn luận của mình, chuyện này Bạch Khởi cảm thấy mình không nên nhúng tay vào thì tốt hơn...

Nhưng Bạch Khởi không nói chuyện, khóe miệng của Lý Tự Minh bên kia đã bắt gặp co quắp một chút, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Ai cũng biết Tam công chúa Lý Linh Lung là bảo bối của Lý Tự Minh, tuyệt đối được ưa thích, Lý Tự Minh cũng không muốn hy sinh con gái mình gả đến nơi ngàn dặm xa xôi. Lý Tự Minh nghĩ ở Vương Đô có nhiều anh hùng hào kiệt trẻ tuổi như thế, gả cho người trong Vương Đô tốt biết bao nhiêu? Minh lúc nào cũng có thể thấy con gái mình, tuyệt đối là một chuyện hài lòng, và con gái mình tương lai cũng không bị uất ức gì. Dù sao trong Bất Diệt Hoàng Triều cũng không ai dám chọc con gái Lý Gia giận, nhưng không ngờ Triệu Vô Cực lại đề cập đến việc cầu hôn, điều này khiến Lý Tự Minh nhất thời có chút khó xử...

Hiển nhiên nếu liên minh có thể tạm thời ổn định Thiên Long, đây là một chuyện tốt, nhưng còn sau này? Lý Tự Minh không phải là thẳng ngốc, dựa vào một người phụ nữ để duy trì hòa bình giữa hai nước? Điều này căn bản không phải là hiện thực, Bất Diệt và Thiên Long nếu thật sự liên thủ, lúc nào cũng có thể trở

mặt, đến lúc đó con gái mình sẽ như thế nào? Điều này khiến cho Lý Tự Minh không thể không nghĩ cho con gái mình, nhưng trong thoáng chốc bất ngờ cự tuyệt Lý Tự Minh cũng không thể trực tiếp như thế cho nên trong thoáng chốc có chút do dự.

Nhưng cuối cùng nhìn Bạch Khởi một cái, lại nhìn Triệu Vô Cực đang đứng trước mặt một cái, sau đó hít một hơi thật sâu chậm rãi mở miệng nói với Triệu Vô Cực:

- Chuyện này... Tứ Hoàng tử tạm thời vẫn nên để ta suy nghĩ một phen... Ta không thể lập tức trả lời người... Ta muốn người nên hiểu... Đứa con gái này đối với ta rất quan trọng, huống hồ ta còn phải coi ý của bản thân nó, ta đã hứa với nó sẽ không xen dự vào hôn sự của nó. Về phần chuyện xuất binh... bọn ta cũng cần thảo luận lại một phen... mới có thể cho người một câu trả lời...

Sau khi nói xong không đợi Triệu Vô Cực tiếp tục nói Lý Tự Minh độc đoán dùng ngữ khí tuyệt đối bất dung nói:

- Được rồi, chuyện này tạm dừng ở đây, Thiên Long Hoàng tử từ xa đến, người đâu, truyền lệnh ta bày yến tiệc chúc mừng.

Từ đầu đến cuối căn bản không cho cơ hội Triệu Vô Cực mở miệng lần nữa...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

240. Chương 227: Hai Gã Phần Nộ (1)

Triệu Vô Cực đối với chuyện này không biết làm thế nào, cười khổ, thân phận bây giờ của hắn không tiện phản bác Lý Tự Minh chuyện gì cả, dù sao nơi bây giờ hắn đang ở không phải là Thiên Long mà là Bất Diệt Hoàng Triều. Hắn tuy rằng là Thiên Long Hoàng tử được người khác tôn trọng, nhưng ở đây người làm chủ không phải là hắn mà là Lý Tự Minh, vị Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều này. Hồi trước Triệu Vô Cực lấy thân phận của Hoàng tử Thiên Long còn có thể áp chế một chút Lý Tự Minh, lúc đó Lý Tự Minh chỉ là địa vị Quốc Vương của một Vương Quốc không thể so sánh với mình. Thiên Long cường đại phồn vinh khiến người khác kinh sợ, cho nên nếu lúc đó mình đến Bất Diệt Hoàng Triều, lời nói rất có hiệu lực, nhưng bây giờ không phải là hồi trước, Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ đã là Đế Quốc rồi, Lý Tự Minh cũng là Hoàng Đế, là một vị Hoàng Đế địa vị không thấp so với phụ thân mình. Và tình huống bây giờ là Thiên Vương đang nhờ Bất Diệt Hoàng Triều giúp đỡ, hắn đương nhiên không dám tùy tiện làm bừa, huống hồ bây giờ nếu mình nói tiếp chuyện gì, như vậy không những khiến Lý Tự Minh phần nộ, những gì trước đây mình đã nói sẽ lập tức hóa thành bọt nước.

Nhưng Triệu Vô Cực cũng không nóng vội, dù sao hắn cũng hiểu có một số chuyện không thể nhất thời nóng vội được, mình luôn phải cho đối phương một ít thời gian, để Lý Tự Minh hội ý chuyện này với các đại thần và bọn quý tộc của Bất Diệt Hoàng Triều, đối phương tuyệt đối không qua loa quyết định chuyện này như thế.

Cho nên Triệu Vô Cực không biết làm gì, chỉ có thể gật đầu chấp thuận và thể hiện lòng cảm ơn của mình, một mặt dặn một thủ hạ của sứ đoàn dẫn người về đem quà qua đây, thuận tiện giúp hắn an bài một chỗ ở Bất Diệt Hoàng Triều các vấn đề vãng vãng. Những việc này đều cần người đi giải quyết, một mặt khác mình và hơn mười thành viên sứ đoàn theo những người của Lý Tự Minh cùng đến ngự hoa viên hậu viện Hoàng cung, ẩm yến... Trước lúc này, rượu và thức ăn múa hát đã chuẩn bị sẵn, đi đến trước mặt mọi người, lúc đi qua cái hồ trong Hoàng cung, ngồi trong ngự hoa viên trên đảo nhỏ giữa cái hồ, hơn trăm vũ cơ đã bắt đầu quơ dải băng dài của mình lên, tiếng âm nhạc uyển chuyển vang lên, những người xung quanh vẫn còn vui vẻ, người nào người nấy vui vẻ ra mặt. Chuyện lúc trước không ai nhắc tới nữa, cho dù là nói chuyện, mọi người cũng đều nói chuyện hai nước bạn tốt, cùng hợp tác gì đó. Về phần chuyện khác không ai lựa chọn lúc này nói ra, bởi vì đó hiển nhiên là lựa chọn không được sáng suốt.

Giữa lúc múa hát tiến hành gần một nửa, Bạch Khởi vẻ mặt tươi cười đang nói chuyện phiếm với Nguyên Soái Kham Tát Tư, Nguyên Soái La Bá Tì bên cạnh, hai vị trụ cột của Đế Quốc. Lúc đang bàn luận về quân sự ở phương Bắc và tình trạng của Đế Quốc, một tiểu thái giám mặc bộ đồ màu xám từ phía xa, hoang hoang mang mang chạy tới, sau khi đến bên cạnh Bạch Khởi, ghé vào tai Bạch Khởi khẽ nói:

- Hầu Tước đại nhân... Tam Hoàng tử cho mời...

- Tam Hoàng tử? Lý Tầm Hoan? Tên tiểu tử kia đang ở đâu? Bây giờ ta đi kiếm hắn...

Nghe xong lời này Bạch Khởi trước là sững người, lập tức nhìn xung quanh. Vừa nãy hắn cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng luôn không nghĩ ra chỗ nào không đúng, vị tiểu thái giám kia vừa nói, Bạch Khởi lập tức hiểu, chỗ không đúng ở đây chính là ở đây thiếu mất hai người... Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư. Hai tên này không ở đây, không biết chạy đến nơi nào rồi, từ khi từ triều đình đi xuống, hai người bọn họ biến mất không thấy rồi, vừa nãy Bạch Khởi không phát hiện, bây giờ nghe lời này hắn mới cảm thấy có chút không đúng.

Sau khi cáo lỗi cùng hai vị Nguyên Soái, đứng dậy thừa dịp tất cả mọi người không để ý, theo tiểu thái giám rời khỏi nơi này... Đi về hướng nơi ở trong cung của Lý Tầm Hoan.

Rất nhiều con cái của Lý Tự Minh, theo quy định, sau khi trưởng thành đều được ban thưởng phủ đệ để bọn họ dọn ra ngoài, cho dù là Thái Tử Lý Dĩnh cũng không ngoại lệ. Ngược lại Lý Tầm Hoan tên này, Lý Tự Minh dường như quá thích đứa con này rồi, cho nên không phê chuẩn Lý Tầm Hoan dọn ra ngoài. Nghe nói Lý Tầm Hoan nhiều lần cực lực phản đối kháng nghị qua, nhưng cuối cùng đều bị Lý Tự Minh vô tình bác bỏ. Nhưng tốt ở chỗ Lý Tự Minh tuy rằng không cho Lý Tầm Hoan dọn ra ngoài ở, nhưng lại cho Lý Tầm Hoan tùy ý tự do ra vào. Điều này khiến Lý Tầm Hoan tốt hơn một chút, nếu không, dựa vào tính cách của Lý Tầm Hoan không diên mới lạ...

Đi qua cửa khúc, mười tám loan, hành lang giống như mê cung, hơn mười hoa viên dạng nhỏ, đập lên đá phiến lộ, đi đến một nơi nằm trong thâm cung, đến sân của tiểu lâu có hai tầng, Bạch Khởi như thế đi vào trong. Lúc vị tiểu thái giám kia đi đến cửa, đã dừng chân ở đó, chỉ tay cho Bạch Khởi, để Bạch Khởi tự đi vào trong, mình đứng lại ở vị trí trước cửa. Lý Tầm Hoan có một điều cổ quái là không cho bất kỳ phái nam nào đi vào trong sân của mình, thái giám cũng không ngoại lệ. Tuy rằng thái giám không phải là nam nhân hoàn thiện nhưng hắn vẫn không cho nam nhân đi vào trong sân của mình. Tuy rằng thủ hạ của Lý Tầm Hoan cũng có thái giám, số lượng không ít, ít nhất khoảng bốn năm chục người, nhưng những người này ngày thường đều đứng ở ngoài sân của Lý Tầm Hoan, ngày thường đều là đứng ở ngoài nghe lệnh.

Về phần bên trong, có hơn mười cung nữ đứng ở đó đợi Bạch Khởi, người nào người nấy tướng mạo thuần mỹ, vóc người thướt tha, người nào người nấy nở nụ cười ngọt ngào, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi, càng vạn phần cung kính hành lễ tham kiến Bạch Khởi. Bạch Khởi tuy không phải là thường khách ở đây, nhưng tất cả người ở đây đều quen biết Bạch Khởi, đặc biệt là bộ lễ phục Nguyên Soái đỏ rực cùng với tóc dài màu bạc kim và tướng mạo tuấn kiệt, ở trong Đế Quốc e rằng cũng không tìm được người thứ hai rồi... Huống hồ bọn họ cũng biết Bạch Khởi là bạn tốt của Lý Tầm Hoan, cho nên đặc biệt cung kính.

- Bạch thiếu gia... Tam Hoàng tử đang đợi ngài trong đó, mời ngài đi theo ta...

Một người hầu nữ tướng mạo xinh đẹp thường xuyên đi ra ngoài bên cạnh Lý Tầm Hoan, sau khi thấy Bạch Khởi lập tức chạy tới, mỉm cười hành lễ nói với Bạch Khởi, nói xong dẫn Bạch Khởi đi vào hướng bên trong.

Không thể không nói Lý Tầm Hoan tên này tuyệt đối là một sinh hoạt xa hoa phần tử, vật tốt gì ở đây đều có, núi giả dùng vàng ròng chế tạo, tượng người dùng bạch ngọc chế tạo, cái gương do ma tinh tinh chế, cái hồ nước dùng thủy ngân chế tạo... tất cả đều có trong cái khuôn viên nho nhỏ này. Khổ trúc đến từ Tây Vực, ốc biển đến từ Nam Cương vạn lý xa xôi, vàng vâng... những thứ này rất nhiều, đều là những thứ có tiền khó có thể mua được, thậm chí là có tiền cũng không thể mua được, nhưng trong này gần như khắp nơi đều thấy. Trong khuôn viên này không chỉ có hơn trăm mỹ nữ tướng mạo đáng vóc tuyệt hảo như thế, chủng loại càng khiến cho người ta trông mà thém. Không thể không nói tên Lý Tầm Hoan này thật là xa hoa đến cực điểm. Bạch Khởi rất khinh bỉ tên này, Bạch Khởi nghĩ cũng may tên này là Hoàng tử, một Hoàng tử mà Hoàng Đế sủng ái nhất, tương lai còn có thể nắm giữ quyền lớn, bằng không nếu người này làm quan, là một viên quan chức, như vậy e rằng sẽ là con sâu một lớn nhất của Bất Diệt Hoàng Triều. So với Hòa Thân năm đó lợi hại hơn không biết bao nhiêu. Dù sao lãnh thổ của Bất Diệt Hoàng Triều so với Mãn Thầm lớn hơn nhiều, nhân khẩu cũng nhiều hơn, và giàu có đông đúc hơn...

Khi Bạch Khởi bước vào một chỗ trong khuôn viên, nghe thấy từ xa vọng tới tiếng cãi lộn, chủ nhân của tiếng này đương nhiên là của Lý Tầm Hoan. Lúc này Lý Tầm Hoan vẻ mặt tức giận đứng ở đó, quát:

- Ta nhất định phải đánh chết tên khốn kia, dám đánh chủ ý muốn cưới muội muội của ta... Ta không để yên cho hắn...

- Đúng vậy, thứ gì vậy? Dựa vào cái gì mà cầu hôn với Linh Lung? Hắn tưởng hắn là ai? Thiên Long Hoàng tử mà thôi, Thiên Long có hai mươi mấy Hoàng tử, hắn là cái thứ gì? Huống hồ Thiên Long bọn họ bây giờ đang cầu xin sự giúp đỡ của chúng ta, lại còn làm ra bộ mặt tự cho là phải, muốn cưới Linh Lung? Nằm mơ!

Giọng Bối Tác Tư cũng vang lên ngay sau đó.

Sau khi nghe xong hai tiếng này, Bạch Khởi khẽ mỉm cười, vẫy tay để hầu nữ đang theo mình rời khỏi. Chuyện tiếp theo cô ta không nên nghe thấy thì tốt hơn. Vị Thiên Long Hoàng tử tội nghiệp kia cũng không biết làm sao, dám chọc giận hai vị này. Xem ra người quan tâm đến chuyện hôn sự của Tam công chúa rất nhiều. Trước mắt nhất là hai tên này không đồng ý Tam công chúa gả cho tên Triệu Vô Cực kia, về mặt tươi cười đi vào hướng trong phòng, tự mình mở cửa khẽ cười nói:

- Sao rồi? Ai lại chọc giận hai người rồi?

- Còn có thể là ai? Còn không phải là tên Triệu Vô Cực cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga? Đồ chó má gì cũng muốn cưới muội muội ta? Hừm, còn muốn Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta ra quân giúp Thiên Long bọn hắn đánh trận? Nằm mơ!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

241. Chương 227: Hai Gã Phẫn Nộ (2)

Lý Tầm Hoan sau khi thấy Bạch Khởi không nhiều lời, chỉ ngồi ở đó có chút phiền muộn thở phì phì nói. Trên vẻ mặt hèn mọn kia không còn hèn mọn nữa mà tràn đầy phẫn nộ, có thể thấy được vị này đang tức giận không nhẹ.

- Đúng vậy... Thứ gì vậy! Bạch Khởi người nói phải không? Tên kia quả thực là đang tìm cái chết, nếu hắn không phải là Thiên Long Hoàng tử, ta là người thứ nhất chém chết hắn... Đúng rồi... Người thấy chuyện này thế nào?

Bối Tác Tư ngồi ở đó vẻ mặt chung một kẻ thù, tiếp tục nói, xem ra không chỉ là Lý Tầm Hoan bất mãn rồi, ngay cả vị Bối Tác Tư huynh đệ này cũng rất bất mãn, chỉ là không biết nguyên nhân nào khiến hắn bất mãn.

- Chuyện gì?

Bạch Khởi có chút mơ màng nói...

Lúc nói chuyện còn nhìn Lý Linh vẻ mặt uất ức, vẻ mặt mờ mịt và sầu não một cái, nhìn ra Lý Linh dường như sắp khóc, Bạch Khởi ít nhiều hiểu được một chút.

Bạch Khởi nghĩ, quan hệ giữa Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan với Lý Linh rất tốt. Lý Linh tên này có lúc có chút yếu mềm, cũng có một chút ẻo lả khiến người khác chịu không được, nhưng bản chất tuyệt đối là một người tốt. Đối với phái nữ tuyệt đối có lực sát thương chí mệnh, nhìn bộ dạng hồn bay mất vía của hắn, chắc là Tam công chúa là người tình của hắn rồi, cho nên... sau khi hắn nghe xong tin tức này, đến nơi này của Lý Tầm Hoan. Và Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư hai tên này không cần nói rồi, đương nhiên là kẻ mạnh đứng ra bên vực kẻ yếu, dù sao hai người vẫn thường làm những chuyện như vậy, đây cũng không phải là lần đầu rồi.

- Đừng giả hồ đồ với ta... Ta nói cho người biết... đó chính là chuyện tên Triệu Vô Cực kia bàn chuyện cầu hôn với phụ thân ta... Hắn muốn cưới muội muội Lý Linh Lung của ta, đây quả thực là mộng tưởng hảo huyền, người thấy chuyện này như thế nào?

Lý Tầm Hoan nghe xong lời này có chút phẫn nộ nói.

- Chuyện này a... Nói thật... Ta thân là một thần tử, chuyện này không phải là chuyện ta nên bận tâm. Công chúa Điện hạ là con gái của Bộ Hạ, chuyện của cô ấy đương nhiên do Bộ Hạ quyết định, huống hồ công chúa

được cưng chiều như thế, nếu bản thân nàng không đồng ý chắc là không có vấn đề, về phần cá nhân ta mà nói... Ta vốn không muốn phát biểu ý kiến gì...

Bạch Khởi nháy mắt qua loa nói như thế, đương nhiên hắn cũng có chút ý nói đùa, làm ra vẻ rất nghiêm túc, kỳ thực là đang muốn đùa với hai tên trước mặt. Đương nhiên rồi... nếu đã là chuyện của Lý Linh đương nhiên phải giúp, Bạch Khởi tự mình cũng nghĩ như thế, nhưng muốn đùa giỡn với hai tên trước mặt.

- Phí lời... Tiểu tử Bạch Khởi ngươi còn không nói thật với bọn ta? Đừng tưởng rằng ta đánh không lại ngươi sẽ không làm gì được ngươi... Nếu như ngươi không thành thật nói thật với bọn ta... Ta sẽ đem chuyện của ngươi nói cho cả thế giới biết, đặc biệt là chuyện ngươi cùng ngủ một đêm với hơn trăm cô kỹ nữ ở Bách Hoa Viên... Còn có chuyện ngươi cưỡng hiếp bé gái chín tuổi, bà già tám mươi tuổi, ta đều để cho cả thế giới biết, đừng xem thường ta... Bối Tác Tư ta có năng lực này.

Bối Tác Tư rất vô sỉ uy hiếp nói, tuy rằng mọi người đều biết lời này căn bản là vô nghĩa, căn bản là bịa đặt, nhưng năng lực của Bối Tác Tư và thế lực của Lan Lăng Gia, nếu hắn thật sự làm như vậy, e rằng tất cả mọi người trong Đế Đô đều biết những chuyện này, đến lúc đó e rằng Bạch Khởi không dám bước ra cửa... Đó thật sự là mất hết danh dự.

Đối với sự vô sỉ của Bối Tác Tư, Bạch Khởi đương nhiên không có gì để nói, sau khi cười khổ một tiếng, mắng:

- Ta quả thật không vô sỉ như ngươi... Được rồi... Nói cho các ngươi biết... Chuyện này ta nghĩ không vấn đề gì. Thật ra công chúa có gả qua đó hay không, cũng không vấn đề gì, nhưng ta hy vọng công chúa không gả qua bên đó. Bởi vì một quốc gia lớn mạnh không cần sự hy sinh của một người phụ nữ, hòa bình của hai nước cũng thể duy trì bởi một người con gái. Cho nên Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta căn bản không cần hy sinh gì cả, hưởng hồ chi... Nói cho các ngươi biết một tin tức... Kỳ thật... Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta chưa chắc sẽ hợp tác với Thiên Long, cho nên chuyện công chúa gả cho Triệu Vô Cực càng xa vời với rồi... Nếu ta không đoán sai, Triệu Vô Cực hẳn có nghĩ cũng không nên nghĩ... Bệ Hạ sẽ không nhận lời...

- Bạch Khởi ca ca... Huynh nói thật không?

Lý Linh nghe xong lời này sắc mặt buồn rầu khổ sở trong thoáng chốc biến mất, vẻ mặt kích động nhảy đến, nắm lấy tay Bạch Khởi vẻ mặt tràn đầy vui mừng hỏi.

- Cái này đương nhiên rồi, đệ yên tâm được rồi, ý trung nhân của đệ, Triệu Vô Cực không thể cướp đi, Tam công chúa vẫn là của đệ... Ha ha... Cái này đệ cứ việc yên tâm, Bạch Khởi ta thân là Bắc phương Nguyên Soái, Bệ Hạ đã đồng ý cho ta toàn quyền giải quyết chuyện chiến sự Gia Lam. Cho nên chỉ cần ta phản đối hợp tác với Thiên Long, Bệ Hạ tuyệt đối sẽ không có liên hệ với Thiên Long. Cho nên lần này chuyện Bệ Hạ đã giao quyền đàm phán với sứ đoàn và nghênh tiếp sứ đoàn cho ta. Các ngươi yên tâm được rồi, nếu như các ngươi hận Thiên Long như thế, ta tuyệt đối sẽ không hợp tác với bọn chúng, hưởng hồ chi bây giờ không phải là lúc Bất Diệt Hoàng Triều ta xuất binh.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, vỗ vai Lý Linh cười nói.

- Ha ha... Chuyện đàm phán là do người giải quyết sao? Vậy ta yên tâm rồi, nếu Phụ hoàng đã giao cho người xử lý, vậy ngươi hãy trở về cự tuyệt tên kia. Hừm hừm... Chó má Thiên Long gì đó, Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta căn bản không cần hợp tác với bọn chúng, muốn đánh trận chúng ta hoàn toàn có thể tự mình đánh, bây giờ xuất binh chẳng qua giúp đỡ bọn chúng mà thôi, ta nghĩ chi bằng tọa sơn quan hổ đấu, đợi bọn chúng đánh xong rồi, đến khi hai bên đều bị thương, ta mới xuất binh. Không những tiêu diệt Gia Lam mà ngay cả Thiên Long bọn chúng cũng tiêu diệt luôn, đó mới tốt chứ... Việc gì phải hợp tác với bọn chúng giúp đỡ bọn chúng?

Lý Tầm Hoan miết môi một cái, sau đó bất mãn nói, câu nào câu nấy cũng là đang nói với Bạch Khởi đừng bao giờ hợp tác với Thiên Long...

- Hắc hắc... Thật ra ta cũng nghĩ như thế, đồng thời ta cũng nói với Bệ Hạ như thế, tọa sơn quan hổ đấu, mới là sự lựa chọn tốt nhất...

Bạch Khởi khẽ cười, nhìn thật sâu vào mắt Lý Tầm Hoan nói như thế, nhưng trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, đây là Lý Tầm Hoan tùy ý nói... Hay là hắn cũng nghĩ như vậy? Tuy rằng Bạch Khởi rất hiểu kỳ,

nhưng lại không tiện trực tiếp hỏi Lý Tầm Hoan điều gì, cho nên chỉ là tùy ý nói đùa, sau đó không nói thêm gì nữa.

- Hắc... Ta chẳng qua là thuận miệng nói lung tung... Nhưng... Có một chuyện hình như người nói sai rồi... Lý Linh không phải thích tam muội của ta... Nói thật hai người bọn họ không có quan hệ gì cả...

Lý Tầm Hoan cười hắc hắc, cũng không để ý tới Bạch Khởi đã đổi đề tài, sau khi chớp chớp mắt với Bạch Khởi thần thần bí bí nói như thế.

- Sách sách... Đúng thế... Đúng thế... Chuyện không phải đơn giản như vậy, có lúc ta thấy Bạch Khởi người không phải chuyện gì cũng biết? Hắc hắc... Đi thôi đêm ma, hai người chúng ta đi ra ngoài... Có một số chuyện nên để bọn họ tự mình giải quyết tốt hơn...

Bối Tác Tư về mặt âm hiểm nhìn Bạch Khởi, nói xong kéo Lý Tầm Hoan đi ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hai người Bạch Khởi và Lý Linh, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút nghi hoặc không biết hai tên này đang làm gì. Nhưng hắn không chú ý đến mặt của Lý Linh có chút ửng đỏ, giờ đã thẹn thùng cúi đầu xuống.

- Uy... Hai người các người...

Bạch Khởi xoay đầu lại đang muốn nói điều gì, đang muốn chạy theo ra ngoài hỏi rõ, đột nhiên có âm thầm vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Bạch đại ca... Đợi chút...

- A... Sao vậy? A Linh? Có chuyện gì sao?

Bạch Khởi dừng lại, nhìn Lý Linh trước mặt một cái, sau đó có chút ngạc nhiên hỏi, không biết tiểu huynh đệ này thần thần bí bí định làm trò gì, nhưng giọng nói hơi run, chắc là có chuyện gì, cho nên Bạch Khởi dừng lại, đứng ở đó về mặt hiếu kỳ nhìn Lý Linh.

Nhưng dường như hắn lập tức nghĩ ra được điều gì, về mặt âm hàn nhìn Lý Linh trước mặt, trên thân bắt giác nổi da gà. Tuy rằng không có nói gì, nhưng trong lòng nhện không được bắt đầu tà ác nghĩ tới:

- Lý Linh này... Không thể là... Oạch ... Vậy cũng quá kinh khủng rồi...

Hiển nhiên trong lòng dơ bẩn của Bạch Khởi đã tưởng Lý Linh là một người đồng tính vĩ đại, điều này khiến Bạch Khởi rung mình. Mặc dù Bạch Khởi rất tà ác, nhưng những thứ như thế, Bạch Khởi quả thật có chút không chấp nhận được...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

242. Chương 228: Người Gây Sự (1)

- Bạch đại ca. Ta...

Lý Linh có chút lắp bắp nói, khuôn mặt đỏ bừng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nói thành lời, giống như rất khó xử vậy. Tên Lý Linh này tuy rằng ngày thường có chút mắc cỡ, dễ đỏ mặt nhưng chưa bao giờ xuất hiện tình trạng như thế, tình trạng như thế đủ để thể hiện một việc, đó chính là Lý Linh bây giờ rất căng thẳng, rất lúng túng, cũng rất khó xử, cho nên mới như thế... Nói cả buổi còn chưa nói ra được điều muốn nói...

Nhưng Lý Linh không biết là, Bạch Khởi vốn đã sồn tóc gáy, nổi da gà, lúc này Lý Linh nói như thế càng khiến cho trái tim Bạch Khởi bình bịch, bình bịch nhảy lên. Khi lời của Lý Linh còn chưa nói ra, Bạch Khởi thực sự nhện không được, giành nói trước:

- Khoan đã... Lý Linh tiểu huynh đệ, tuy rằng đệ là một người rất tốt, rất tốt... nhưng ca ca ta là một người nam nhân rất bình thường, rất bình thường... Cho nên ta không thể thích nam nhân... nếu như đệ muốn bày tỏ gì đó... vậy thì đừng nói nữa...

Nhưng sau khi nói xong lời này, Bạch Khởi có chút hối hận, lời này... tổn thương người khác biết bao nhiêu a. Mình nên nói uyển chuyển một tí, nhưng tình huống vừa rồi khiến Bạch Khởi không thể nào do dự nữa.

Nhưng sau khi nói xong, Bạch Khởi nhìn sắc mặt của Lý Linh, thấy Lý Linh mờ mịt nhìn mình, thoáng chốc có chút lúng túng... trong thời gian ngắn không biết nói gì mới tốt, chỉ biết đứng giằng co ở đó. Hắn biết, chắc mình đã nói sai rồi, nhìn bộ dạng của Lý Linh, chuyện hồi nãy chắc là không như mình tưởng tượng, và người ta có chuyện gì khác muốn nói...

Tình cảnh như vậy khiến Bạch Khởi nhịn không được muốn tìm một cái lỗ chui vào, lời vừa nãy, chuyện vừa nãy thật sự là quá mất mặt... Nhưng cũng may là Bạch Khởi có tài ứng biến, thấy tình cảnh như vậy, vội mở miệng sửa lại:

- Ngạch... Cái này... Ta là muốn nói... ta rất thích tiểu huynh đệ ngươi, cũng thích tính cách của đệ, nhưng đáng tiếc đệ là nam nhân... nếu như đệ là nữ nhân thì tốt biết bao nhiêu, ta nhất định sẽ cưới đệ...

Nói xong hắn còn nhìn trộm sắc mặt của Lý Linh một cái, sợ đối phương vì vậy mà tức giận, vậy thì không ổn rồi, nhưng cũng may Bạch Khởi phát hiện tên tiểu tử Lý Linh này lại một lần nữa mặt đỏ lên, mắc cỡ nhìn Bạch Khởi một cái. Lý Linh thấp giọng nói:

- Bạch đại ca... Huynh nói thật chứ?

- Tuyệt đối là thật...

Bạch Khởi bây giờ đã không hiểu rõ, đây rốt cuộc là tình huống gì rồi, trong đầu rối loạn, thuận miệng nói như thế... Dù sao Bạch Khởi có thể khẳng định Lý Linh là nam nhân, cái yết hầu nhô ra và ngực bằng phẳng như vậy, có gì đáng nghi ngờ? Nếu đã là nam nhân nói gì cũng được rồi.

- Thật ra... Thật ra... Đệ là Tam công chúa Lý Linh Lung. Bạch Khởi đại ca... Thật ra muội cũng thích huynh...

Lý Linh e thẹn nói, nói xong cúi đầu, nắm lấy tay của mình, cũng không dám nhìn Bạch Khởi một cái.

- Cái gì? Đệ là Tam công chúa Lý Linh Lung? Nhưng... Nhưng đệ có yết hầu a... Và ngực của đệ... Oạch... Ta nói huynh đệ, đệ không có chuyện gì đừng lấy chuyện này ra đùa...

Bạch Khởi đã ở vào thế sụp vỡ đồng thời, nhịn không được hướng mắt nhìn về tứ phía, Bạch Khởi khẳng định rồi, đây xác thực là trò đùa dai của Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư. Hai tên khốn đó thông đồng với Lý Linh tạo thành, mục đích là để chơi mình... Vừa nãy đã mất mặt rồi, tuyệt đối không thể mất mặt nữa.

- Cái này a... Là đạo cụ Thượng cổ Ma pháp của Hoàng cung, có tác dụng thay đổi diện mạo của con người, có thể khiến muội có yết hầu của nam nhân, thậm chí sửa đổi thân hình muội...

Trong lúc Bạch Khởi đang nhìn tứ phía, một âm thanh ngọt ngào vang lên bên tai Bạch Khởi. Điều này khiến Bạch Khởi trước là sửng người, sau đó thấy Lý Linh từ trên cổ lấy ra một cái điều trụ hình bán nguyệt, tiếng vừa rồi cũng phát ra từ miệng Lý Linh.

Không chỉ như thế, Bạch Khởi còn phát hiện, yết hầu của Lý Linh đã biến mất không thấy nữa, ngực của Lý Linh trước mặt mình trở nên giống như một đôi núi ngạo người, cả thân hình Lý Linh bắt đầu xuất hiện biến đổi, trở nên mê người. Trong tương mạo có chút dương cương cũng biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là khuôn mặt tuyệt sắc...

- Cái này...

Bạch Khởi trong thoáng chốc có chút cực kỳ ngốc trệ, không nói nên lời. Không thể nói Bạch Khởi là thẳng ngốc, dù sao, ai gặp phải tình huống của Bạch Khởi cũng không tốt hơn Bạch Khởi chút nào. Dù sao chuyện này quá lý kỳ rồi.

Tuy nói Bạch Khởi cũng biết Thượng cổ Văn minh phát huy đến cực hạn, có thể nói Thượng cổ Văn minh có thể khiến người khác thiên biến vạn hóa, có thể làm ra vô số chuyện mà người khác muốn làm không được, nhưng Bạch Khởi lại không nghĩ tới có đạo cụ Ma pháp như thế, và còn xuất hiện trong tay Lý Linh. Điều này khiến Bạch Khởi trong thoáng chốc không thể nào chấp nhận được, vừa nãy còn là huynh đệ, bây giờ huynh đệ trở thành nữ nhân rồi, chuyện này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, thực sự khiến người khác khó tin.

Bây giờ Bạch Khởi cuối cùng cũng hiểu, tại sao lúc trước ở cùng với Lý Linh luôn có cảm giác quái dị, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, tại sao Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư thỉnh thoảng xuất hiện hành động quái dị rồi. Hắn cũng hiểu rõ tại sao hai tên thổ bá vương Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư lại sợ Lý Linh rồi. Bây giờ Bạch Khởi đã hiểu ra mọi thứ, và có cảm giác rộng mở, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Bạch Khởi bất giác mừng mình phản ứng chậm chạp, kỳ thật có rất nhiều lúc mình nên phát hiện, tuy rằng Ma pháp đạo cụ có tác dụng như thế, cũng do mình không tỉ mỉ và vào làm chủ trước, cho nên đến bây giờ mình vẫn không phát hiện ra điều gì, bây giờ nghĩ lại mới một mảnh rộng mở.

Nhưng trong lúc Bạch Khởi trở nên ngu ngốc, Lý Linh... Không bây giờ là Lý Linh Lung... Lý Linh Lung bắt đầu dịu dàng hỏi:

- Bạch Khởi ca ca... Vừa nãy huynh nói... Nếu muội là một nữ nhân... huynh sẽ cưới muội... là thật không?

Nói xong lời này, Lý Linh Lung vẽ mặt e thẹn cúi đầu thấp xuống. Mỹ nữ yêu anh hùng, Lý Linh Lung là mỹ nữ, nếu Bạch Khởi không xứng là anh hùng, e rằng trong Bất Diệt Hoàng Triều này không ai xứng với tên này rồi, và thời gian hai người quen biết cũng không ngắn, rất quen thuộc với nhau, Lý Linh Lung càng là bị rẽ tình thâm sâu vào, hôm nay sau khi nghe Bạch Khởi nói ra như thế nhịn không được nói như vậy.

- Đúng vậy... Ta sẽ cưới muội... Linh Lung... muội cứ yên tâm đi... nhưng bây giờ, ta có chút chuyện phải xử lý, muội cứ ở đây trước...

Bạch Khởi lúc này mới tỉnh lại, theo nguyên tắc của Bạch Khởi... nam nhân... không thể nói không được, chuyện đã nhận lời thì nhất định làm được, tình huống bây giờ Bạch Khởi đã chấp thuận. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, hắn không thể thích ứng với sự biến đổi đột ngột của hai thân phận Lý Linh và Lý Linh Lung, cho nên nói xong, lập tức xoay người đi khỏi.

- Bạch Khởi ca ca... Huynh đi đâu?

Nhìn Bạch Khởi xoay người đi khỏi, Lý Linh Lung vội vàng hỏi, lúc nói lời này, mắt đã ứa đầy nước, dường như sắp rơi ra, âm thanh cũng có chút nức nở.

- Ta đi gây phiền phức cho tên Triệu Vô Cực kia... Muội đợi trước ...

Bạch Khởi cao giọng nói như thế, trong giây lát đã biến mất, đương nhiên Bạch Khởi nói được làm được, bây giờ hắn đang rất hỗn loạn, và hắn quả thật đi tìm Triệu Vô Cực gây phiền phức. Vừa nãy thấy tên kia đã có chút chướng mắt, bây giờ sau khi cộng thêm chuyện này, càng khiến Bạch Khởi có chút bất mãn rồi.

- Mẹ nó dám đi cầu hôn nữ nhân của ta... người tưởng người là ai?

Bạch Khởi vừa đi vừa nghĩ như thế, lúc nói chuyện hắn đã xem Lý Linh Lung là nữ nhân trong danh sách của mình, từ điểm này mà nói, không thể không nói Bạch Khởi là một tên rất vô sỉ.

Đương nhiên Bạch Khởi không phải là thẳng ngốc, muốn gây phiền phức cho Triệu Vô Cực vốn không phải là chuyện dễ, không chỉ cần có kỹ xảo mà còn phải cần có cơ hội. Đương nhiên không thể kéo đối phương ra đánh cho một trận, như vậy cho dù Thiên Long không gây phiền phức cho mình, Lý Tự Minh cũng sẽ thu thập mình, đến lúc đó e rằng mình trở thành trò cười của bọn quý tộc, mãnh phu người người né tránh, đó không thể bù đắp rồi. Cho nên việc Bạch Khởi muốn làm là khiến cho đối phương khó xử, đồng thời cũng không thể nói gì, đây mới là mục đích của Bạch Khởi, về phần làm như thế nào... Bạch Khởi đã nghĩ xong rồi...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

243. Chương 228: Người Gây Sự (2)

Nhưng vì đảm bảo an toàn, Bạch Khởi cho người cưới phi mã ra ngoài, thông báo cho Lưu Dịch Tư và Độc Cô Chiến Thiên. Dù sao có một Thất Tinh Đẩu Hoàng bên cạnh mình, Bạch Khởi làm chuyện gì cũng cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh, về phần Độc Cô Danh Dương, vị đại ca này sở dĩ gọi tới là hoàn toàn vì chấn áp mọi người, cũng không định để hắn làm việc gì, chắc là vị đại ca này sẽ nể mặt. Dù sao cũng là người của mình mà phải không? Huống hồ chỉ Bạch Khởi thấy vị đại thúc này là người rất thích trấn áp, trường hợp như vậy, để hắn trấn áp hắn nhất định đồng ý.

Chỉ trong chốc lát Bạch Khởi đã đến Ngự hoa viên, về đến vị trí của mình. Ca vũ vẫn tiếp tục, Lý Tự Minh và Triệu Vô Cực vẻ mặt tươi cười cùng tán ngẫu với nhau, Thái Tử Lý Dũng cũng kề vai sát cánh với Triệu Vô Cực, dường như là rất thân mật, điều này càng khiến Bạch Khởi chướng mắt, lạnh cười một tiếng không nói thêm gì nữa, ngồi vào vị trí của mình, sau đó lạnh lẽ nhìn mọi thứ trước mặt, cũng không nói thêm gì. Chỉ là một mình một người ngồi đó uống rượu, thảnh thơi tán ngẫu vài ba câu với người xung quanh.

Sau nửa canh giờ, Độc Cô Danh Dương tùy tiện nghênh ngang dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên, thân mặc một bộ võ phục màu đen, hạo hạo đặng đặng từ bên ngoài đi vào. Lưu Dịch Tư ở bên cạnh bọn họ, giữa lúc nói chuyện, ba người đã đi vào trong Hoàng cung. Một tổ quái dị như thế tập hợp lại, những người xung quanh thoáng chốc im lặng, ca hát cũng dừng lại. Tất cả mọi người đều nhìn hướng về cha con Độc Cô Chiến Thiên, nhưng những người ở đó không ai quen biết Lưu Dịch Tư, người quen biết Độc Cô Danh Dương cũng rất ít, chỉ có Độc Cô Chiến Thiên, danh tiếng lẫy lừng, những người xung quanh đều biết. Thấy Độc Cô Chiến Thiên tới như thế, còn dẫn theo hai người kì dị, trong đó có một người khá giống hần, trong thoáng chốc mọi người đều căng thẳng hẳn lên. Quý mới biết thẳng diên này lúc này đến đây sẽ làm ra chuyện gì. Độc Cô Chiến Thiên... không nể mặt ai cả... trừ phi Bạch Khởi ra mặt...

- Ha ha... Múa hát hay ghê nhỉ? Sao không nghe nữa... Tiếp tục... Tiếp tục... Lý Tự Minh, lão tiểu tử này lâu rồi không gặp ha... Khi nào rảnh mời ta uống rượu... Nhưng hôm nay ta không phải đến tìm người... Ta đến tìm tiểu tử Bạch Khởi này... Các người tiếp tục... tiếp tục... có chuyện gì cứ tiếp tục, coi như không nhìn thấy ta...

Độc Cô Danh Dương tùy tiện nói, nói xong đến bên cạnh Bạch Khởi, sau đó trong phút chốc ngồi xuống. Độc Cô Chiến Thiên cũng đi qua, cùng Lưu Dịch Tư đứng ở bên trái và phải Bạch Khởi. Nguyên Soái Kham Tát Tư và Nguyên Soái La Bá Tì bên cạnh cùng đưa mắt nhìn nhau, sau khi thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương, đều lần lượt rời khỏi. Người khác không quen biết Độc Cô Danh Dương, nhưng hai người bọn họ đã đến từng tuổi này rồi, đương nhiên biết Độc Cô Danh Dương là ai. Nếu như Độc Cô Chiến Thiên khiến người khác không làm gì được, Độc Cô Danh Dương tuyệt đối khiến người khác sợ hãi. Bọn họ đã sống đến từng tuổi này rồi nhưng vẫn cảm thấy chưa sống đủ, cho nên đều lần lượt rời khỏi...

Bọn họ đã quyết định, sau này sẽ thiết lập mối quan hệ tốt với Bạch Khởi, dù sao bọn họ ai cũng không nghĩ tới, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Bạch Khởi không những thu phục Độc Cô Chiến Thiên mà còn thiết lập được quan hệ với Độc Cô Gia...

- Oạch... Khụ khụ... Tiếp tục... Tiếp tục...

Sự xuất hiện của Độc Cô Danh Dương khiến Lý Tự Minh không biết làm gì, sau khi ho khan hai tiếng, không chú ý đến tên kia nữa. Lý Tự Minh có chút khó xử kêu lên, dù sao vừa nãy Độc Cô Danh Dương đã khiến Lý Tự Minh rất mất mặt, nhưng đối với chuyện như thế, Độc Cô Danh Dương hết lần này đến lần khác vẫn là người không thể đụng đến, điều này khiến cho Lý Tự Minh triệt để không biết làm gì.

Triệu Vô Cực ngồi ở bên cạnh thấy tình cảnh như thế, vẻ mặt quái dị, bất giác nhìn Lý Dũng bên cạnh một cái, thấp giọng hỏi:

- Ta nói... Thái Tử Điện hạ. Người vừa nãy là ai vậy? Sao dám vô lễ như thế? Nếu là ở Thiên Long chúng tôi người như vậy đã sớm bị xử tội chết rồi...

- Hanh hanh... Người của Độc Cô Gia, cũng không biết phụ thân ta nghĩ thế nào, một mình Độc Cô Chiến Thiên của Độc Cô Gia đã khiến cho Đế Đô không ai được yên, bây giờ còn thêm một người như thế, quả thật là vô lễ cực kỳ, nhưng Phụ hoàng ta lại không trừng phạt hần... Hanh hanh, nếu là ta, nhất định sẽ tiêu diệt bọn chúng...

Thái Tử Lý Dũng hừ lạnh một tiếng, nói như thế.

- Độc Cô Gia? Ô... Thì ra là vậy...

Triệu Vô Cực sau khi nghe nói đến Độc Cô Gia trước là sững người, sau đó lập tức gật gật đầu nói như thế. Cuối cùng hần cũng hiểu, tại sao Lý Tự Minh đối với hành vi của tên này xem như không nhìn thấy. Độc Cô Gia a, gia tộc này tuy rằng Triệu Vô Cực hần biết không nhiều, nhưng cũng biết chút ít, sự khùng bố của bọn chúng, tuyệt đối khiến người khác kinh sợ. Có một gia tộc như thế tồn tại trong Bất Diệt Hoàng Triều, chẳng trách Lý Tự Minh phải nhần nại rồi. Đối lại là mình, e rằng cũng sẽ như vậy... Đồng thời trong

lòng hấn xem thường Thái Tử Lý Dũng... Một tên cái gì cũng không biết mà âm mưu đòi tiêu diệt Độc Cô Gia? Nếu thật có thể làm như vậy, người tướng Lý Tự Minh sẽ nhẫn nại đến bây giờ sao?

Triệu Vô Cực bên này còn chưa suy nghĩ xong, Bạch Khởi bên kia sau khi thấy nhân mã của mình đã tới đủ, thì bắt đầu làm khó rồi. Ngồi ở đó sau khi thanh thanh giọng của mình nhàn nhạt nói:

- Tứ Hoàng tử... Ta nghe nói Thiên Long các người có rất nhiều cao thủ, Bạch Khởi ta bắt tài, cũng muốn khiêu chiến với Thiên Long cao thủ của người, thử xem rốt cuộc Thiên Long cao thủ lợi hại cỡ nào... Ta nghĩ người thân là Tứ Hoàng tử, bên cạnh chắc là có không ít cao thủ... Vừa đúng lúc lấy ra thử, xem cao thủ của Bất Diệt Hoàng Triều của ta lợi hại hay cao thủ của Thiên Long các người lợi hại...

Nghe xong lời này, mí mắt của Triệu Vô Cực nhảy lên vài cái, nhìn Lưu Dịch Tư một cái, lại nhìn Độc Cô Danh Dương một cái, sau đó nhẫn nại không kích động, khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Cái này a... Nói thật, Thiên Long ta cao thủ vô số, thân là Đệ Nhất Cường Quốc của đại lục, cao thủ của bọn ta cũng như cá diếc bơi qua sông lớn, nhiều không kể xiết... Nhưng đáng tiếc, bên cạnh Triệu Vô Cực ta không có cao thủ như thế, nếu Nguyên Soái thích tỷ thí, không ngại đến Thiên Long thử một chuyến, ta nghĩ Nguyên Soái nhất định sẽ vừa ý.

- Vậy sao? Ha ha... Người đường đường là Thiên Long Tứ Hoàng tử a, nghe nói người là vị Hoàng tử mà Hoàng Đế Thiên Long sùng ái nhất, bên cạnh sao lại không có cao thủ được? Tứ Hoàng tử khiêm tốn quá, hay là ngại sợ? Vừa này không phải người nói cao thủ Thiên Long vô số sao? Sao bây giờ cả một người tỷ thí với Bạch Khởi ta cũng tìm không ra? Chẳng lẽ người của Thiên Long các người chỉ biết nói khoác? Người nào người này chỉ biết biết mặt miệng, gặp chuyện lại trở lên co đầu rút trán?

Bạch Khởi lạnh cười một tiếng, nói như thế. Bạch Khởi bây giờ, điển hình là đang gây phiền phức, mọi người đều có thể thấy rõ. Triệu Vô Cực tuy rằng nói đã rất khiêm tốn rồi, nhưng Bạch Khởi hiển nhiên không tính bỏ qua cho hắn.

Lời này khiến những người ở đó đều nhìn về phía Bạch Khởi, không biết Bạch Khởi đây là ý gì, đang tốt lành sao tự nhiên lại nói những lời như thế. Thái Tử Lý Dũng vẻ mặt tức giận, sớm đã thấy Bạch Khởi không vừa mắt, hắn thấy hành vi bây giờ của Bạch Khởi cực kỳ vô lễ, quả thật là vô liêm sỉ. Nếu không phải là Lý Tự Minh ở đó, hắn đã nói lời răn dạy rồi. Lý Tự Minh tuy rằng có chút nghi hoặc, cau mày nhìn Bạch Khởi một cái... nhưng không nói gì nhiều. Bởi vì hắn tin Bạch Khởi làm như vậy nhất định có nguyên nhân của hắn, cho nên hắn không hỏi nhiều, chỉ là nhìn Bạch Khởi một cái thật sâu, không nói gì cả.

- Nguyên Soái... Người làm vậy là quá ức hiếp người rồi? Nếu đã như vậy, ta sẽ để người lên tỷ thí một chút với người...

Triệu Vô Cực nghe xong lời này, ngồi đó mà vẻ mặt mặt xuống. Hắn không hiểu Bạch Khởi đây là ý gì, mình đã rất khiêm nhường rồi, nhưng đối phương lại không buông tha mình. Cho nên Triệu Vô Cực quyết định cho đối phương một bài học, nói xong nhìn vị Đẩu Tông cao thủ khoảng sáu mươi tuổi bên cạnh mình một cái, gật gật đầu để hắn ra đánh. Hắn nghĩ kẻ kia là một Đẩu Tông, đủ để giải quyết Bạch Khởi, cái tên không biết trời cao đất dày này. Đường nhiên... nếu như đối phương đưa ra tên biến thái Độc Cô Danh Dương của Độc Cô Gia, như vậy bên cạnh mình vẫn còn con át chủ bài.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

244. Chương 229: Chuyển Biến Thành Kịch Vui (1)

- Tốt... Bạch Khởi ta cũng không quá tự cao, tuy nói ta xem thường Thiên Long cao thủ các người, nhưng cũng có mức độ, dưới trăm tuổi tùy ý khiêu chiến, Bạch Khởi ta xin hầu đến cùng.

Độc Cô Danh Dương vẻ mặt trêu tức, lúc này ngồi bên cạnh Bạch Khởi, đã nói với Bạch Khởi một chuyện, đó chính là bên cạnh Triệu Vô Cực có một cao thủ cấp Đẩu Hoàng. Nhưng hiện tại tuổi của hắn ít nhất cũng trên trăm tuổi rồi, Nhị Tinh Đẩu Hoàng, dự đoán trong tương lai cũng không có triển vọng gì...

Thế nhưng, tuy chỉ là một vị Nhị Tinh Đẩu Hoàng, nhưng Bạch Khởi cũng không cho rằng Ngũ Tinh Đẩu Vương như mình có thể đánh bại Nhị Tinh Đẩu Hoàng của người ta. Khiêu chiến vượt cấp không dễ dàng

như vậy, đặc biệt là lúc đẳng cấp càng cao, càng là như thế. Đến cấp bậc hiện tại của hắn, quả thật nói chênh lệch mỗi một tinh giữa hai người có thể cách nhau gấp hai lần thậm chí là gấp mười lần. Bạch Khởi nghĩ muốn đánh bại vị Đẩu Hoàng cao thủ này tuyệt đối không phải là chuyện dễ, cho nên Bạch Khởi nói vậy, vốn không có gì tuyệt đối, để lại một đường sinh cơ, mặc công nói chắc quá, khiêng cục đá không nổi rồi lại tự đề lên chân mình.

Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là nếu Bạch Khởi triển khai Hắc Âm Vũ Dực của mình, chưa chắc không thể quyết một trận cao thấp với Nhị Tinh Đẩu Hoàng kia. Nhưng Bạch Khởi không thể làm vậy, vì việc này mà để lộ Hắc Âm Vũ Dực của mình, đó không phải là chuyện người thông minh nên làm. Hắc Âm Vũ Dực là bí mật lớn nhất của Bạch Khởi, quan hệ khắn yếu, không thể tùy ý triển khai. Vật này... là dùng để bảo vệ sinh mạng, không thể sử dụng lúc này.

- Tốt... Nếu đã như vậy... Vậy để người xem qua lợi hại của cao thủ ta...

Cơn tức của Triệu Vô Cực dâng lên. Tuy rằng nói Thiên Long bây giờ đang cầu xin sự giúp đỡ của Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng bây giờ Bạch Khởi ức hiếp đến cửa rồi, hắn không thể cứ tiếp tục chịu đựng như thế nữa. Nếu là như vậy, e rằng hắn sau này khó ngăn đầu trước thủ hạ mình. Điều này liên quan đến sự tôn nghiêm của một quốc gia. Việc hợp tác bản không xong không quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể để Thiên Long mất đi sự tôn nghiêm, cho nên Triệu Vô Cực nổi giận, phái một thủ hạ của mình xuất chiến.

Một tên tướng quân thân mặc áo giáp khoảng bốn mươi tuổi đi ra. Hắn luôn theo bên cạnh Triệu Vô Cực, bên lưng đeo một cây trường đao, uy phong lẫm lẫm, sát khí bừng bừng. Cả người đi tới khiến cho người ta một loại khí thế trầm ổn. Đây là Đội trưởng Hộ vệ bên cạnh Triệu Vô Cực, một cao thủ cấp Đẩu Tông hàng thật giá thật, một tên Tứ Tinh Đẩu Tông... Tuy rằng hắn không phải là cao thủ lợi hại nhất bên cạnh Triệu Vô Cực, nhưng đứng về phía Triệu Vô Cực mà nhìn, hắn... đủ để đối phó với Bạch Khởi rồi.

Đương nhiên... Không thể không nói cách nghĩ này quá ngây thơ. Nếu như Bạch Khởi thật sự dễ đối phó như vậy, vậy hắn cũng sẽ không hiệu xưng là Sát Thần rồi, cũng sẽ không dám nói ra những lời này. Hiển nhiên Triệu Vô Cực không nghĩ đến điều này, đương nhiên còn một nguyên nhân chủ yếu nữa, là căn cứ vào tình báo, thực lực của Bạch Khởi chỉ ở mức Đẩu Tông, nhưng cụ thể cấp mấy, người khác vốn không rõ, bởi vì Bạch Khởi rất ít thể hiện thực lực trước mặt người ngoài, cho nên Triệu Vô Cực cũng không biết. Hắn chỉ biết Bạch Khởi có thể là một Đẩu Tông, cho nên hắn phải ra thủ hạ này của mình, hắn cho rằng thủ hạ này của mình đủ để đối phó với Bạch Khởi rồi.

- Đây là Đội trưởng Hộ vệ của ta... Tương Hổ... Ở Thiên Long bọn ta không là cao thủ gì, chỉ là người chạy việc bên cạnh ta, nhưng ta nghĩ đủ để đối phó người rồi.

Triệu Vô Cực khinh bỉ nói. Kỳ thực trong lòng hắn hiểu rõ, Tương Hổ trong bọn thủ hạ của hắn đã là đệ nhị cao thủ rồi, lên phía trên chỉ còn có vị lão nhân gia do phụ thân phái tới để bảo vệ an toàn cho mình mà thôi. Nhưng sự tồn tại của lão nhân gia, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không nên để người khác biết thì tốt hơn. Dù sao bí ẩn một chút, mình có thể an bài thêm một chút, ít chủ bài chỉ có thời khắc cuối cùng mới lấy ra.

- Hạnh... Nguyên Soái mời ngài.

Tương Hổ rất phối hợp bước lên một bước, ôm quyền nói với Bạch Khởi như thế. Lúc nói câu này, vẻ mặt lộ ra một tia dữ tợn và cười nhạt, Tương Hổ vẫn rất tự tin về thực lực của mình, hắn vốn không hiểu rõ Bạch Khởi, chỉ biết đối phương là một thiên tài, một nhân tài mới xuất hiện, chuyện khác hắn biết không nhiều, cho nên mới có phần cuồng ngạo, có phần tự tin. Nếu như tên Tương Hổ này biết vị đứng trước mặt mình tuổi chẳng qua là một thanh niên chỉ mười mấy tuổi, lại có thực lực của Ngũ Tinh Đẩu Vương, cũng không biết hắn còn cười nổi không, nghĩ là chắc cười không nổi.

- Tốt...

Bạch Khởi khinh thường cười một tiếng, xoay người một cái, rút ra cây trường đao từ bên hông tên hộ vệ bên cạnh mình, cứ như vậy xông lên...

Phốc xuy ~~

Trong chớp mắt tiếng kêu đau đớn qua đi, vị Tương Hồ hồi nãy vẻ mặt tràn đầy tự phụ, sắc mặt biến đổi, sau đó mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Bạch Khởi...

Oạch...

Qua một lát... m thanh đau đớn phát ra, Tương Hồ từ từ rơi xuống đất, thân thể trên dưới đứt lìa, tướng nằm chết vô cùng thê thảm.

- Hắc hắc... Thì ra Thiên Long cao thủ chỉ có chút trình độ này? Vậy mà các ngươi cũng lấy ra khiến người khác mất mặt? Tứ Hoàng tử... Ta thấy Đội trưởng Hộ vệ của ngươi thực lực chẳng ra sao cả. Nếu ngươi muốn, ta có thể miễn phí tặng ngươi hai tân binh, để tránh Tứ Hoàng tử ở Bất Diệt Hoàng Triều bọn ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Bạch Khởi không thêm ngó ngang đến Tương Hồ đang nằm dưới đất, cười với giọng đùa cợt, nhìn Triệu Vô Cực ngồi đối diện mình, sắc mặt đã rất khó coi, có chút tái mét, ngôn ngữ kích thích nói.

Môi Triệu Vô Cực huyễn động hai cái, do dự một chút, sau khi nhìn vị Độc Cô Danh Dương đang nghênh ngang ngồi đó uống rượu một cái, từ từ bình tĩnh lại. Triệu Vô Cực quyết định nhẫn nại, hẳn quyết định tạm thời giữ lấy con át chủ bài của mình. Hôm nay để Bạch Khởi thắng một lần được rồi, chuyện về thể diện, tạm thời có thể bỏ qua, công dụng của vị Đấu Hoàng này thật sự rất lớn, không nên sớm tiết lộ như thế.

Nhưng Triệu Vô Cực nghĩ như vậy, có người lại không nghĩ như vậy, chỉ thấy một lão giả mặc cẩm bào ở phía sau Triệu Vô Cực, mái tóc bạc trắng, sau khi nghe Bạch Khởi nói thế, vẻ mặt lạnh lùng đứng ra, lặng lẽ nhìn Bạch Khởi trước mắt bước lên một cái, cất tiếng nói to:

- Vậy sao? Thiên Long ta thật sự không còn cao thủ? Người thanh niên chó tướng có một chút thực lực thì muốn làm gì thì làm, Long Đông ta sẽ bước ra thỉnh giáo ngươi...

Xôn xao~~

Xung quanh đều chấn động, Thủy Chi Đấu Hoàng Long Đông của Đế Quốc Gia Lam không ngờ lại ở đây. Vị Thủy Chi Đấu Hoàng này ở Gia Lam rất nổi tiếng, một trong năm đại cao thủ Đấu Hoàng của Gia Lam, Thủy Chi Đấu khí vang dội, không ngờ lại theo Triệu Vô Cực đến Bất Diệt Hoàng Triều này. Lúc Long Đông đứng ra, những người xung quanh đều xôn xao, ngoại trừ số ít mấy người gần như không ai coi trọng Bạch Khởi nữa.

Đương nhiên mấy người ít ỏi xem trọng Bạch Khởi cũng không bởi vì thực lực của Bạch Khởi mà xem trọng hẳn. Thẳng thắn mà nói, tuy rằng Bạch Khởi rất lợi hại, nhưng so với vị Đấu Hoàng cao thủ đã nổi danh hơn mười năm, không có ai tin hẳn sẽ có phần thắng. Bọn họ xem trọng Bạch Khởi chẳng qua là thể lực bên cạnh Bạch Khởi và thể lực phía sau mà thôi, bởi vì rất ít người biết, bên cạnh Bạch Khởi còn có cao thủ khác tồn tại.

Tuy rằng Triệu Vô Cực vốn không muốn để Long Đông xuất đầu lộ diện, nhưng không còn cách nào khác. Cao thủ Đấu Hoàng đã không phải là pháp luật của quốc gia bình thường có thể ràng buộc được. Sử dụng quân đội không thể nào truy bắt bọn họ, trừ phi người có nhiều cao thủ hơn để áp chế bọn họ, nhưng điều này là không thể, cho nên Đấu Hoàng cường giả có quyền tự do rất cao. Long Đông cũng không ngoại lệ, giống như việc hắn đã hứa bảo vệ cho Triệu Vô Cực, nhưng không phải với thân phận nô lệ, mà là một người cung phụng, một người có thể phát biểu ý kiến của mình, làm những việc mà mình muốn. Chỉ cần không ảnh hưởng đến đại phương diện thì có thể chấp nhận được, tuy rằng Triệu Vô Cực không biết làm gì nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

- Tiểu Long Đông a... Đã lâu không gặp ngươi rồi... Không ngờ tóc ngươi đã trở nên bạc trắng thế này... Sự phụ của ngươi khỏe chứ?

Lưu Dịch Tư từ đầu đến cuối không có bất kỳ động tác gì, lúc này chậm rãi bước ra, chắn trước mặt Bạch Khởi, giương giương mí mắt nhìn Long Đông trước mặt một cái, nói ra một câu khiến người ta lạnh người.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

245. Chương 229: Chuyển Biến Thành Kịch Vui (2)

Đường đường là một Thủy Chi Đẩu Hoàng lại biến thành tiểu Long Đông trong miệng Lưu Dịch Tư... Nhưng nói đi nói lại, tên Lưu Dịch Tư này đã một trăm bốn mươi tuổi rồi, Long Đông chẳng qua chỉ hơn trăm tuổi, trong miệng Lưu Dịch Tư, Long Đông đương nhiên là chỉ là một đứa trẻ rồi. Và... nghe khẩu khí của Lưu Dịch Tư như vậy, đủ biết Lưu Dịch Tư có mối quan hệ mật thiết với sư phụ của Long Đông.

- Người là...?

Long Đông có chút không vui, có chút quái dị nhìn Lưu Dịch Tư trước mặt, thấp giọng hỏi, kèm theo vài phần nghi hoặc, lại có vài phần quen thuộc. Sư phụ mình đã chết gần ba mươi năm rồi. Ba mươi năm nay Long Đông không nghe ai nhắc đến sư phụ mình, nhưng bây giờ có một người thoát nhìn tuổi già sức yếu như mình, lại đứng ra hỏi sư phụ mình. Trong thoáng chốc khiến Long Đông có chút hiếu kỳ không cách nào tiếp nhận.

- Ha ha... Lão phu Lưu Dịch Tư. Năm mươi năm trước, trước khi ta rời khỏi Gia Lam đã trở thành bạn chi giao với sư phụ ngươi, ta còn chỉ điểm qua ngươi hai năm.. Sao bây giờ ngay cả ta cũng nhận không ra rồi?

Lưu Dịch Tư đứng ở đó, vốn không kích động gì, chỉ là bình thản cười cười, sau đó phân vân nói.

- Người là... Thúc phụ Lưu Dịch Tư?

Long Đông nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi, vẻ không dám tin nhìn Lưu Dịch Tư trước mặt. Đã dùng tới tôn xưng thúc phụ, khiến người ta đều nghe ra, vị Gia Lam cao thủ này vừa nãy khí thế hùng hổ bước ra, đối với Lưu Dịch Tư tương đối tôn trọng...

- Xích Viêm Đẩu Hoàng Lưu Dịch Tư... Hẳn là Xích Viêm Đẩu Hoàng Lưu Dịch Tư năm mươi năm trước danh chấn Gia Lam. Nghe nói năm mươi năm trước du ngoạn đại lục, hai mươi năm trước, sau khi tiến vào Bất Diệt Hoàng Triều của ta thì không biết tung tích nữa... Không ngờ ... Không ngờ hẳn lại ở đây!

Người quen biết Lưu Dịch Tư đều không nhận được, kinh hãi kêu lên. Phải biết là người lợi hại nhất hiện tại của Bất Diệt Hoàng Triều cũng chỉ là Đẩu Vương, một cao thủ Đẩu Hoàng đi vào đương nhiên gây sự chú ý cho vô số người, cho nên không ít người vốn không xa lạ gì với Lưu Dịch Tư. Lời vừa nãy của Long Đông vừa thốt ra, đã có vô số người liên tưởng đến Lưu Dịch Tư năm đó...

- Ha ha... Người cũng còn nhớ ta... Tiểu Long Đông... Đây là chủ nhân của ta... Người biết đấy, chuyện này người vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn. Lão phu đã thề với trời, suốt đời này tận trung với chủ nhân, cho đến chết mới thôi. Nếu người vẫn muốn ra tay, lão phu cũng chỉ có thể ngênh chiến rồi...

Lưu Dịch Tư sau khi nhìn Bạch Khởi một cái, lạnh lùng nói với Long Đông, mục đích của lời này rất hiển nhiên là để Long Đông biết khó mà lui...

- Điều này... Được thôi... Ta nể mặt thúc phụ người, chuyện này đến đây kết thúc. Long Đông ta ở Bất Diệt Hoàng Triều chỉ phụ trách bảo vệ Tứ Hoàng tử, chuyện khác không quản gì hết...

Long Đông do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp. Lưu Dịch Tư năm mươi năm trước đã là cao thủ cấp Đẩu Hoàng, bây giờ e rằng hẳn đã thâm bất khả trắc rồi. Long Đông không có lòng tin có thể đánh bại Lưu Dịch Tư, huống hồ chỉ còn một phần tình nghĩa trong đó. Cho nên Long Đông thức thời phải tìm cho mình lối thoát, nói xong cứ như vậy, không nói nhiều nữa, xoay người rời khỏi, để lại vẻ mặt nghi hoặc và bất lực cho Triệu Vô Cực...

Nhìn sâu vào Lưu Dịch Tư trước mặt một cái, Triệu Vô Cực vẻ mặt bất lực. Thiên Long cao thủ vô số, cộng thêm Gia Lam Đẩu Hoàng Long Đông đã đầu quân Thiên Long, lần này theo mình đến đây, vốn là cho mình cảm giác hổ mọc thêm cánh, nhưng không ngờ bây giờ lại trở thành kết quả như thế...

- Hắc hắc... Thế nào? Các người cuối cùng ngay cả Gia Lam cao thủ giữ thể diện cũng không có, Thiên Long các người có bản lĩnh gì? Sách sách... Khó lắm mới kiếm được một tên kha khá, không ngờ lại là một Gia Lam Đẩu Hoàng. Nghĩ lại các người thật có bản lĩnh, nhưng cao thủ chính gốc Thiên Long đâu? Sách sách... Hình như thật sự là bất kham một kích...

Đội Long Đông sau khi xoay người rời khỏi, Bạch Khởi đứng ở đó càng cười tươi hơn, nói to, có chút ngày càng táo tợn.

Điều này khiến cho Triệu Vô Cực không nói gì, nhưng cũng không có cách nào. Hắn không có cách phản bác lại lời Bạch Khởi, bây giờ bên cạnh hắn quả thật không còn cao thủ rồi. Một cao thủ duy nhất Thủy Chi Đầu Hoàng Long Đông của Gia Lam cũng vì sự xuất hiện của Lưu Dịch Tư mà lựa chọn rời khỏi, bây giờ Triệu Vô Cực thật sự không có lời nào để đối đáp lại rồi.

Kỳ thực Thiên Long cao thủ thật sự không ít, nếu không sẽ không có tên gọi là Đệ Nhất Cường Quốc, nhưng không còn cách nào khác, lần này hắn đến là xin Bất Diệt Hoàng Triều chi viện, không phải là đến hạ nhục, cho nên hắn cũng không dẫn theo nhiều cao thủ, nếu không... sẽ không rơi đến bước này rồi.

- Người...

Triệu Vô Cực môi rung rung một lát cũng không nói thêm gì, bởi vì hắn nói không ra lời, cuối cùng bất lực phẩy tay áo bỏ đi.

Sau khi Triệu Vô Cực phẩy tay áo rời khỏi, bọn đặc phái viên Thiên Long ngồi ở đó đưa mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian này đi cũng không phải, không đi cũng không phải, cho nên giằng co ở nơi đó. Bọn chúng cần cầu xin sự giúp đỡ của Bất Diệt Hoàng Triều, cho nên không thể rời khỏi, nhưng Tứ Hoàng tử đã phẩy tay áo đi ra, điều này khiến cho bọn chúng không thể không theo, cho nên trong khoảng thời gian ngắn người nhìn ta, ta nhìn người không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cuối cùng Lý Tự Minh ngồi trên Long ngai kia chậm rãi nói:

- Được rồi, hôm nay đến nay thôi, mời các vị đặc phái trở về trước đi.

Nói xong, hạ lệnh tiễn khách, những thành viên sứ đoàn xung quanh như nhặt được đại xá, lần lượt đứng dậy rời khỏi nơi đây, đuổi theo Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực. Sau khi Triệu Vô Cực và người của sứ đoàn rời khỏi, Thái Tử Lý Dũng lập tức đứng dậy, giận dữ quát:

- Bạch Khởi người lớn gan lắm, dám ở trước mặt mọi người làm nhục sứ đoàn Thiên Long. Người biết người đang làm gì không? Người phá hoại mối quan hệ của hai nước, người đã gây ảnh hưởng đến hai nước chúng ta, đừng tưởng người có công với đất nước thì muốn làm gì thì làm... Quả thật quá hỗn xược rồi... Người đâu... Bất hẩn lại cho ta!

Nhưng đáng tiếc a... Trong Hoàng cung này, vị trí Thái Tử tuy rằng đáng tôn sùng, nhưng không có người nào vào lúc này dám nghe lời hắn. Đặc biệt là chuyện bắt Bạch Khởi bọn chúng càng không dám làm bừa. Nguyên nhân... cái khác không nói... Chỉ là Độc Cô Chiến Thiên lạnh băng đứng ở đó nhìn bốn phía cũng đã khiến bọn chúng từ bỏ cách nghĩ này rồi. Ai không biết, Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan, công tử Tế Tướng Bối Tác Tư, Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi, Thần quỷ chớ gần Độc Cô Chiến Thiên, mấy người này là cùng mặc chung cái quần. Thái Tử càng đáng sợ, cho nên bọn chúng vẫn lựa chọn trầm mặc, lời của Thái Tử vừa ra khỏi miệng, bọn chúng người nào người nấy đều cúi đầu nhìn xuống đất, làm như hoàn toàn không nghe thấy gì cả...

- Đủ rồi!!! Người im miệng cho ta. Ở đây hoàn toàn không tới phiên người ra lệnh... Chuyện này không cần người quản... Người lui xuống cho ta. Đường đường là Thái Tử một nước, lại nhát gan sợ phiền phức như vậy. Thiên Long thì sao nào? Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta chẳng lẽ lại phải sợ Thiên Long bọn chúng sao? Người làm Thái Tử kiểu gì vậy? Bây giờ là bọn chúng đang cầu xin sự giúp đỡ của chúng ta, người đã như vậy rồi, nếu một ngày nào đó người giao thủ với Thiên Long không biết sẽ như thế nào nữa? Người khiến ta quá thất vọng rồi...

Lý Tự Minh lạnh lùng khiển trách, hiển nhiên là rất bất mãn với hành động của Thái Tử. Thái Tử một nước lại nói hòa theo Hoàng tử quốc gia khác, điều này khiến cho Lý Tự Minh từ trước đến nay luôn chú trọng bá quyền rất bất mãn, bất mãn với tác phong nhu nhược của Thái Tử.

- Nhưng... Phụ hoàng con...

Thái Tử mở miệng như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được một lời. Hắn không biết mình nên nói gì, sau khi oán hận nhìn Bạch Khởi một cái, chậm rãi lui xuống. Đối với vị phụ thân của mình, hắn hiểu rất rõ, hắn hiểu nếu mình tiếp tục tranh luận, hậu quả sẽ như thế nào.

- Hanh... Được rồi... Ta không muốn nghe lời giải thích của ngươi, dù sao lời của ngươi cũng khiến ta quá thất vọng rồi, lui xuống cho ta. Ta đã nói ngươi câm miệng, không cần ngươi nói nhiều gì nữa hết. Nhớ đó, lời của ta chỉ nói một lần...

Lý Tự Minh hừ lạnh một tiếng nói như thế, sau khi nói xong quay sang nhìn Bạch Khởi trước mặt.

Nhìn thật sâu Bạch Khởi một cái, sau đó lặng lẽ, bình tĩnh nói:

- Một lát ngươi đến hậu đường... Ta hy vọng ngươi cho ta một lời giải thích vừa ý ta...

Sau khi nói xong, Lý Tự Minh cũng xoay người rời khỏi, cũng không nói thêm gì nữa. Bọn vương công quý tộc xung quanh sau khi lần lượt nhìn nhau, lại nhìn nhìn Bạch Khởi, không rõ Bạch Khởi đây là đang làm gì, nhưng cũng không nói nhiều, lần lượt rời khỏi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

246. Chương 230: Là Hắc, Là Hắc, Chính Là Hắc (1)

Sau khi mọi người rời khỏi, khoe miệng Bạch Khởi xuất hiện một tia cười khổ. Vừa nãy Bạch Khởi quả thật có chút nóng nổi. Vừa nãy chơi Triệu Vô Cực quá khó coi rồi. Tuy rằng đây cũng không có gì, dù sao Lý Tự Minh cũng không phải quan tâm tên Triệu Vô Cực như vậy, cũng không quan tâm Thiên Long. Tuy rằng hắc là Tứ Hoàng tử của Thiên Long, nhưng ở đây dù sao cũng là Bất Diệt Hoàng Triều phải không? Nhưng hành động hôm nay của mình quả thật quá nóng nổi, mất tiêu chuẩn. Bây giờ tốt rồi, chọc giận Lý Tự Minh, mình cũng không biết nên giải thích thế nào mới phải.

- Hắc hắc... Tiểu tử, hình như ngươi gặp phiền phức rồi. Lý Tự Minh tên tiểu tử kia dường như lại giận nữa rồi... Sạch sạch... Tiểu tử ngươi có phiền phức rồi? Sao? Ngươi có cần van xin thế bá ta không? Ta đi giúp ngươi dẹp yên tên Lý Tự Minh kia... Ta đảm bảo hắc không dám gây phiền phức cho ngươi, nếu không lão tử sẽ phá Hoàng cung này của hắc...

Đang lúc Bạch Khởi vô cùng ưu sầu, Độc Cô Danh Dương khiến người khác ghét, âm thanh vừa hèn hạ vừa kiêu ngạo vang lên bên tai Bạch Khởi. Nói xong vị đại thúc này đi qua, muốn kéo Bạch Khởi đi gây phiền phức cho Lý Tự Minh...

Nghe xong lời này, Bạch Khởi có chút chóng mặt, khoe miệng càng lộ ra vẻ khổ sở. Nếu như thật sự để vị đại thúc này đi với Bạch Khởi, chuyện vốn không có gì lớn này e rằng sẽ trở thành chuyện không thể giải quyết. Tính tình của vị này, có quỷ mới biết hắc sẽ làm ra chuyện gì....

- Không cần... Ta tự mình có thể giải quyết... Cảm ơn thế bá!

Bạch Khởi cười khổ một tiếng trả lời. Nói xong cũng không để ý đến người khác, hướng về phía thư phòng ở xa mà đi.

oOo

Lúc Bạch Khởi đi vào trong thư phòng, Lý Tự Minh đã chấp tay đứng ở vị trí giữa căn phòng. Cũng không rõ biểu tình Lý Tự Minh lúc này như thế nào, nhưng xem ra chắc là không dễ coi. Trong phòng này tồn tại bầu không khí đồ sộ, áp bức khiến Bạch Khởi có chút không được tự nhiên.

- Vi thần Bạch Khởi, tham kiến Bệ Hạ!

Bạch Khởi chậm rãi đi tới, quỳ xuống dưới đất thấp giọng nói với Lý Tự Minh trước mặt.

- Hanh... Ngươi còn biết qua đây? Trong mắt ngươi còn có ta không? Nói cho ta biết, hôm nay ngươi muốn làm gì? Rốt cuộc ngươi có ý gì!

Lý Tự Minh sau khi nghe xong lời này, giọng phần nộ quát. Nói xong xoay người lại, gương mặt bình thản kia tràn đầy vẻ giận dữ. Xem ra Lý Tự Minh rất tức giận, lần này hành động của Bạch Khởi khiến Lý Tự Minh rất tức giận. Tuy rằng lúc này hắc không nổi giận, không ở trước mặt mọi người trừng phạt Bạch Khởi... Nhưng hắc thật sự nổi giận rồi.

Thường nói ‘Lửa giận Thiên Tử, đốt cháy ngàn dặm’. Ngọn lửa giận dữ của Lý Tự Minh kinh khủng biết cỡ nào. Lúc này Lý Tự Minh đứng ở đó mặt nhăn nhó, trong mắt dường như có một ngọn lửa bốc cháy ngập trời, lẳng lẳng nhìn Bạch Khởi trước mặt dường như muốn triệt để hòa tan Bạch Khởi.

- Cái này... Vi thần...

Bạch Khởi cũng không biết mình nên nói gì rồi? Chẳng lẽ nói, nữ nhi người thích lão tử, lão tử trong khoảng thời gian ngắn chịu không nổi, trong lòng xung động đi tìm tên kia gây phiền phức? Chẳng lẽ nói với Lý Tự Minh như thế, ta làm như vậy hoàn toàn là vì giúp nữ nhi người và con trai người bớt lo lắng... Kỳ thực ta là vô tội mà? Chẳng lẽ Bạch Khởi có thể nói như thế với Lý Tự Minh... Lão tử thấy tên kia bộ dạng rất không vừa mắt, dám đụng đến nữ nhân của lão tử... Lão tử không tìm hấn gây phiền phức còn kiếm ai gây phiền phức?

Nếu như nói những lời này... Chi bằng là không nói. Nếu như nói những lời này ra, e rằng Lý Tự Minh sẽ thật sự tức giận nhẹn không được giết chết Bạch Khởi. Cho nên Bạch Khởi cho rằng im lặng là cách lựa chọn thông minh nhất, không nói những thứ chó má kia. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Bạch Khởi cũng không nghĩ ra mình rốt cuộc nên nói những gì, cho nên về mặt không biết làm gì và trong lòng thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Sau khi môi run run hơn mười lần, một câu nói cũng không nói ra, bộ dạng lúc này của Bạch Khởi khiến Lý Tự Minh giận dữ, trong lúc Lý Tự Minh tức giận đập bàn mắng, đột nhiên bên ngoài truyền vào giọng nói bén nhọn, một vị lão thái giám ở bên ngoài hô lớn:

- Khởi bẩm Bệ Hạ... Tam công chúa cần kiến...

Lời này khiến Lý Tự Minh không thể không nén cơn giận mình xuống, sau khi thu lại bộ dạng giận dữ của mình, từ từ hồi phục lại thái độ bình tĩnh, cố gắng từ khóe môi lộ ra một tia cười, tiếp đó nhìn Bạch Khởi một cái, lạnh lùng nói:

- Người đứng ở đây đợi ta... Ta trở về tính sổ với người sau... Nói cho người biết, hôm nay người tốt nhất cho ta một lời giải thích hợp lý, nếu không ta sẽ bãi bỏ chức vụ Bắc phương Nguyên Soái của người.

Sau khi nói xong đi thẳng ra ngoài, để lại Bạch Khởi về mặt khó xử, không biết làm gì. Nhưng Bạch Khởi cũng không khẩn trương lo lắng nữa, bởi vì hắn biết tại sao Tam công chúa Lý Linh Lung lại đến đây. Đến đây không phải là vì mình sao? Cho nên Bạch Khởi cũng không có gì đáng lo lắng, có những chuyện Bạch Khởi không tiện nói, nhưng Lý Linh Lung có thể nói, chuyện của hai phụ tử bọn họ, vẫn là nên bọn họ tự mình nói vẫn tốt hơn.

Hai người Lý Tự Minh và Lý Linh Lung ở hàng lang ngoài thư phòng nói nhỏ không biết nhiều bao lâu, cũng không biết nói bao nhiêu chuyện, Lý Tự Minh mới gật gật đầu sau đó đẩy cửa đi vào. Lý Tự Minh tìm một nơi, tùy tiện ngồi xuống, sau đó nhìn sâu Bạch Khởi một cái, chậm rãi lạnh lùng nói:

- Vừa nãy Linh Lung tìm ta đã nói qua rồi... Chuyện cụ thể, ta đã biết rồi... Người yên tâm đi, chuyện lần này ta sẽ không trách tội người. Nam nhân mà, xung động một chút cũng là chuyện bình thường. Huống hồ người lại còn trẻ tuổi như vậy. Chuyện lần này tuy rằng người làm có chút không đúng, nhưng cũng không phải là quá đáng, ít nhất cũng có thể thể hiện được uy phong của Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta. Huống hồ chỉ người vì Linh Lung mới làm ra những chuyện như vậy, ta cũng không truy cứu người nữa.

- Tạ ơn... Bệ Hạ.

Bạch Khởi nghe xong lời này, vui mừng nói. Tuy rằng không dám biểu hiện quá vui mừng, nhưng cũng lộ ra một chút vui sướng. Dù sao hắn là thanh niên mà, muốn che giấu hoàn toàn không biểu lộ chút vui sướng của mình là điều không thể, đó không phải thanh niên, mà là lão hồ ly nghìn năm rồi.

- Hạnh hạnh... Đừng vui mừng quá sớm... Chuyện này ta không trách tội người... Linh Lung đã nói qua với ta... Nhưng ta còn một chuyện khác muốn hỏi người, hy vọng người cho ta một lời giải thích hợp lý.

Lý Tự Minh hừ lạnh một tiếng, ngồi đó cũng không tức giận, chỉ có chút quái dị hỏi.

- Bệ Hạ có gì cứ hỏi là được rồi, Bạch Khởi nhất định biết gì sẽ nói, nói là nói hết.

Bạch Khởi nghe xong lời này, trước là sững người, sau đó cung kính muôn phần nói như thế.

- Kỳ thực cũng không có gì... Ta chỉ là muốn hỏi, có phải người thật sự thích Linh Lung con gái của ta? Người nên biết... Nó là hòn ngọc quý trên tay ta, ta không hy vọng nó chịu bất kỳ tổn thương nào, người hiểu không? Ta muốn hỏi người... Rốt cuộc có thích nó không?

Lý Tự Minh ngồi ở đó, ánh mắt như nhìn xuyên thấu lòng người, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi trước mặt.

- Điều này... Bệ Hạ... Nói thật hạ thần không biết trả lời. Lúc trước, hạ thần cứ tưởng công chúa là một nam nhân, nhưng lúc này hạ thần mới biết công chúa là nữ nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, hạ thần không thể nào tiếp nhận, muốn hỏi cảm giác bây giờ của hạ thần, hạ thần thật sự không biết trả lời. Nhưng không thể không nói, công chúa rất xinh đẹp, là một người nam nhân, ai cũng đều thích... Hạ thần nghĩ, hạ thần cũng không ngoại lệ.

Sau khi tổ hợp lại ngôn ngữ, Bạch Khởi nhìn về phía Lý Tự Minh trước mặt, chậm rãi giải thích, không dám nói quá nhiều, cũng không dám nói quá rõ ràng, chỉ là tổ hợp một chút những lời trong lòng, nói ra như thế. Sau khi nói xong, hắn còn lo lắng nhìn Lý Tự Minh một cái, sợ rằng vị Hoàng Đế Bệ Hạ này vì chuyện này mà nổi giận.

Bây giờ Bạch Khởi quyền cao chức trọng, tay nắm trọng binh, tu vi cũng đủ cao thâm rồi, trong Đế Quốc này có thể áp chế Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi tâm phục khẩu phục, có thể khiến Bạch Khởi có cảm giác khủng hoảng và sợ hãi, e rằng chỉ có vị Hoàng Đế Bệ Hạ này thôi. Nếu cứ muốn thêm một người nữa, thì đó chính là vị Thừa Tướng đại nhân luôn không xuất đầu lộ diện, những người khác rất ít có thể khiến Bạch Khởi tâm phục khẩu phục, có thể khiến Bạch Khởi kinh sợ. Cho nên Bạch Khởi rất nể sợ Lý Tự Minh, bởi vì Bạch Khởi hiểu rõ, tuy rằng mình bây giờ đã có thực lực và thể lực như vậy rồi, nhưng hắn vẫn không cho rằng mình có thể chống lại Lý Tự Minh, bởi vì Bạch Khởi cảm thấy Lý Tự Minh che giấu quá sâu rồi, thể lực sau lưng Hoàng tộc tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

247. Chương 230: Là Hắn, Là Hắn, Chính Là Hắn (2)

Bạch Khởi nghiên cứu qua lịch sử, sau khi Bất Diệt Hoàng Triều phân li, Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên chết, Hoàng Thái Tử và chư vị Hoàng tử tự vẫn, Hoàng Thái Tôn chỉ có ba tuổi, nhưng lại được lên ngôi Hoàng Đế, đồng thời quản lý Đế Đô và một mảnh biên giới rộng lớn. Đây tuyệt đối là một chuyện không thể xảy ra, nhưng thật sự đã xảy ra rồi. Nhiều dấu hiệu cho thấy, có một thể lực khổng lồ ở phía sau, ủng hộ sự quật khởi của Hoàng tộc. Thể lực này rất trung thành với Hoàng tộc, tuy rằng Hoàng Thái Tôn chỉ có ba tuổi, vẫn không có ai dám mưu đồ soán ngôi, quốc gia vẫn ngay ngắn rõ ràng như trước, Đế Quốc vẫn phồn vinh phát triển. Thể lực này cũng không nghĩ qua muốn thao túng triều cương, điều này khiến Bạch Khởi có chút kinh sợ. Hắn không biết đây là một thể lực như thế nào, thể lực này đến từ phương nào, là điều mà Bạch Khởi nghĩ ngợi nhiều nhất.

- n... Không sai... Nói đúng trọng tâm... Được rồi... Ta tạm thời tin người... Nhưng có một điểm ta muốn nói cho người biết... Bất kể người có thích Linh Lung không... đều không quan trọng, quan trọng là nó thích người, cho nên người cũng phải thích nó, cho rằng không thích cũng phải cố gắng thích cho ta, cho rằng cố gắng không được, cũng không được để Linh Lung biết, bởi vì nó là nữ nhi của ta...

Lý Tự Minh rất bá đạo nói. Ngữ khí của lời này có chút vô sỉ, giống như lão cha già Độc Cô Danh Dương của Độc Cô Chiến Thiên, điều này khiến Bạch Khởi không nói gì, nhưng cũng không thể phản bác, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, cười khổ chấp nhận.

- Coi như người thông minh, chuyện của người và Linh Lung ta không can thiệp vào, sau này ta để nó tự do ra vào, để tiện đi tìm người. Nếu qua mấy ngày nữa, nó quyết định rồi, ta sẽ để người cưới nó... Đúng rồi... Còn một chuyện... Ta muốn nói rõ với người... Người nghe cho rõ đây.

Lý Tự Minh gật gật đầu, rất vô sỉ nói, sau khi nói xong bắt đầu đổi sang vấn đề khác.

- Bệ Hạ mời nói.

Bạch Khởi thuận theo nói, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Hiện tại tình huống đã là như thế, điều này khiến Bạch Khởi vạn phần bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể không biểu hiện sự thuận theo.

- n... Ta muốn nói là người rời xa tên Độc Cô Danh Dương ra một chút. Tên đó không phải là thứ tốt lành gì, tránh cho hắn dạy hư người. Còn nữa, lời của hắn người không được nghe bừa... Ta là Nhất Quốc Chi Quân, Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều, trong Đế Quốc này ta lớn nhất. Có lúc hắn nói chuyện không phân biệt lớn bé, cũng không bao giờ coi là đang trong trường hợp nào, ta cũng không tính toán với hắn, bởi vì từ đầu chí cuối hắn là thằng điên, cho nên người đừng học theo hắn... Hắn nói gì, người cần bản coi như không nghe thấy hiểu không? Người như hắn người cần bản không cần để ý tới.

Lý Tự Minh về mặt hồ hững nói, nhưng lời này khiến Bạch Khởi nghe ra có chút quỷ quyết, đặc biệt là giọng điệu giống như một con sói sấm lớn đang mê hoặc cô bé quàng khăn đỏ, Bạch Khởi hoài nghi trình độ đáng tin của lời này.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, một Đế Quốc có một người như Độc Cô Danh Dương tồn tại quả thực là một chuyện rất xấu hổ, nhưng đối với Độc Cô Danh Dương, Lý Tự Minh không còn cách nào khác, chỉ có thể để Bạch Khởi tránh xa Độc Cô Danh Dương, càng nói xấu đối phương, khiến lời của đối phương không ai tin, vậy mới được.

Nhưng đáng tiếc là trình độ đáng tin của lời Lý Tự Minh không cao, cho nên Bạch Khởi căn bản không tin, nhưng Bạch Khởi vẫn đáp lại lời của Lý Tự Minh. Chỉ thấy Bạch Khởi quỳ ở đó về mặt khổ sở nói:

- Bệ Hạ... hạ thần cũng không đồng ý nghe hắn nói a. Nhưng... hạ thần lại chẳng có cách gì... hạ thần lại đánh không lại hắn... Chỉ có thể nghe hắn làm nhảm rồi, hắn muốn làm gì, hạ thần cũng không có cách nào ngăn cản a...

- Bên cạnh người không phải có Lưu Dịch Tư sao? Xích Viêm Đấu Hoàng Lưu Dịch Tư... đó là cao thủ không thua kém gì Độc Cô Danh Dương. Lúc Lưu Dịch Tư nổi tiếng, Độc Cô Danh Dương cũng chỉ mới ra đời, để Lưu Dịch Tư đánh tên kia là được rồi... Chỉ cần không giết hắn, hắn là không có vấn đề gì...

Lý Tự Minh vô sỉ liếc mắt nhìn Bạch Khởi một cái, ra một hạ sách dễ tiện như thế.

- Ngạch... Đã thử rồi, Lưu Lão nhiều nhất chỉ đánh ngang tay với Độc Cô Danh Dương, đánh không thắng hắn a... Độc Cô Danh Dương đã nói rồi, nếu Lưu Lão cứ bám lấy hắn không buông, hắn sẽ gọi người...

Điều này là do Bạch Khởi bịa ra, đối với sự hiểu biết của Bạch Khởi về Độc Cô Danh Dương, tên này quả thực dám làm ra chuyện như thế... Cho nên Bạch Khởi nói như vậy cũng không có gì.

- Ta khinh, tên này bây giờ lại vô sỉ như vậy!

Lý Tự Minh sau khi nghe Bạch Khởi nói xong, nhin không được khê mắng, âm thanh không lớn nhưng môi hơi run run. Nhưng Bạch Khởi có thể nghe thấy, xem ra vị Hoàng Đế Bệ Hạ này oán niệm thâm hậu với Độc Cô Danh Dương a, nếu không sẽ không nói ra những lời như thế rồi.

- Khụ khụ... Nếu đã như thế... Vậy thì bỏ đi, dù sao người cố gắng đừng nghe lời của hắn là được rồi, nếu thật sự không còn cách nào khác, người cứ nghe, nhưng đừng tin, hiểu chứ?

Lý Tự Minh cũng ý thức được mình đang thất thế, sau khi hừ hai tiếng, bổ sung nói, nói xong đuổi Bạch Khởi đi. Bạch Khởi lòng như lửa đốt, rời khỏi cũng không biết đi làm gì, như xem bộ dạng vị Hoàng Đế Bệ Hạ này dường như tâm tình không được tốt, cũng không biết là vì ai, nhưng Bạch Khởi cảm thấy hơn phân nửa là vì tên Độc Cô Danh Dương kia.

Đối với chuyện này Bạch Khởi có chút mờ mịt, sau đó xoay người rời khỏi đây. Lúc rời khỏi nơi này cũng không thấy hai tên vô sỉ Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan, không biết bọn họ đi làm gì rồi. Lý Linh Lung cũng biến mất không thấy nữa, sau khi đi một vòng Hoàng cung, Bạch Khởi đi ra ngoài.

Lúc Bạch Khởi đi ra, một nhóm lớn hộ vệ và tân binh cùng với Lưu Dịch Tư đều đi tới, nhưng Bạch Khởi cũng nhàm chán, chuyện này dường như tạm thời kết thúc rồi. Bạch Khởi cũng không có sức để lo bọn họ, đuổi bọn họ đi, một mình đi dạo phố Đế Đô. Chuyện hôm nay khiến cho Bạch Khởi có chút hỗn loạn, hắn

muốn đi đây đi đó để hồi phục lại thư thái, hồi phục lại tâm tình của mình, nếu không Bạch Khởi sẽ phát điên mất.

oOo

Đi trên phố Đế Đô này, Bạch Khởi mặc cái áo dài màu trắng, về phần trang phục Nguyên Soái hoa lệ kia đã sớm đổi trong xe ngựa. Nếu như Bạch Khởi mặc một bộ đồ Nguyên Soái màu đỏ rực lên phố, lập tức sẽ gây xôn xao, vậy Bạch Khởi còn đi dạo gì nữa... Cho nên Bạch Khởi đã đổi một bộ đồ bình thường đi ra.

Đi trên phố quan sát dòng người qua lại trên phố phồn hoa, tâm trạng Bạch Khởi tốt hơn rất nhiều. Nhìn thế giới phồn hoa này, cùng với nhịp sống bận rộn phần đầu của mọi người, Bạch Khởi trong chốc lát có cảm giác thỏa mãn. Nguyên Soái Đế Quốc, Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, lúc trước Bạch Khởi nghĩ cũng không nghĩ tới. Cho dù là thế giới trước đây, tràn đầy vô số tin tức và cơ hội, dựa vào học vấn thâm sâu và năng lực của Bạch Khởi, Bạch Khởi vẫn không dám tin mình có một ngày lại có được thành tựu như thế này, đặc biệt là vào lúc còn trẻ tuổi như vậy. Dù sao vào thời đại mà Bạch Khởi đang ở, ngoại trừ năng lực còn rất coi trọng việc phân biệt đối xử, coi trọng lai lịch và tuổi tác...

Theo lời Bạch Khởi mà nói, đó chính là thời đại mà một nhóm lão tử không thể nào già hơn nữa lãnh đạo một đám lão tử làm cách mạng, về phần người thanh niên căn bản là vô dụng, đầu nổi trội giống như bây giờ? Bạch Khởi đột ngột cảm thấy những ngày tháng của mình không tồi, tuy rằng cũng có áp lực, cũng có thứ mà không thể thực hiện được, cũng có những khát vọng mà không thể thành, nhưng những thứ này đều đang thực hiện chậm rãi, như vậy đã đủ rồi.

Giữa lúc Bạch Khởi chìm sâu vào trong suy nghĩ của mình, đột nhiên có một tiếng kêu vang lên bên tai Bạch Khởi giống như một tiếng sấm:

- Là hấn... Là hấn, là hấn, chính là hấn!

Chủ nhân của giọng nói này Bạch Khởi vốn không xa lạ, đó chính là Đại Hắc Thiên, là huynh đệ kết bái của Bạch Khởi, là một Thượng cổ Ma thần siêu cấp cường đại. Bây giờ hấn lại không có phong độ, kinh hãi kêu lên, nói ra một lời không đầu không đuôi, thật sự khiến Bạch Khởi có chút sợ hãi và chấn động, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thích ứng.

Một lát sau Bạch Khởi mới phản ứng lại, có chút sững người hỏi:

- Cái gì là hấn là hấn? Đại ca... Huynh làm sao vậy? Huynh đang nói cái gì a?

- Là hấn ... Chính là hấn ... Là thân thể thích hợp cho ta chuyển kiếp. Thân thể mà có thể khiến ta chuyển kiếp, đang ở bên đó.

Đại Hắc Thiên kinh hãi kêu lên, thậm chí có chút nóng vội, chuyện này ngày thường vốn không thể xảy ra, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, điều này khiến Bạch Khởi có chút không thích ứng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

248. Chương 231: Thể Chuyển Sinh Của Ma Thần (1)

Lời nói của Đại Hắc Thiên khiến Bạch Khởi bỗng nhiên kinh ngạc, vì để tìm thân thể cho Đại Hắc Thiên, hai năm qua Bạch Khởi cũng rất bận rộn, Hệ thống tình báo của Lộ Đức đều đang tiến hành công việc này, tìm người mà Đại Hắc Thiên miêu tả. Nhưng đáng tiếc đã nhiều ngày như vậy nhưng vẫn chưa thu được kết quả gì, không tìm được thân thể phù hợp với Đại Hắc Thiên, vì vậy Bạch Khởi cứ ưu sầu trong lòng. Dù sao trong cơ thể của Bạch Khởi cũng có hai linh hồn, một là của Đại Hắc Thiên, hai là Cửu U, hai người đó đều không thể khiến Bạch Khởi yên tâm. Mặc dù không gây nguy hiểm cho Bạch Khởi nhưng lúc nào cũng lải nhải bên tai khiến Bạch Khởi có chút cảm giác không chịu được, vì vậy Bạch Khởi luôn nỗ lực tìm kiếm, tìm kiếm cơ thể phù hợp với Đại Hắc Thiên, đáng tiếc là đã nỗ lực mọi cách nhưng vẫn chưa thu hoạch được gì, điều này khiến Bạch Khởi vô cùng ưu sầu.

Nhưng không ngờ là trong Đế Đô, trong lúc Bạch Khởi tình cờ đi dạo lại đột nhiên phát hiện, điều này khiến Bạch Khởi vui mừng vô cùng, phải biết rằng... Đại Hắc Thiên chuyển sinh có ý nghĩa gì? Không cần nói cũng biết, ngoại trừ nó giúp Bạch Khởi giảm thiểu một gánh nặng, thì cũng sẽ làm Bạch Khởi tăng thêm

lực chiến đấu đến siêu cấp, mặc dù có thể trong thời gian ngắn, ba hay năm năm thậm chí lâu hơn cũng không có tác dụng gì, nhưng làm thể chuyển sinh của Ma Thần, làm đại ca Đại Hắc Thiên Ma Thần của Hắc Âm Thần, tương lai không xa sẽ là chỗ dựa của Bạch Khởi, là sự tồn tại khiến người ta phải run sợ.

- Ở đâu? Đại ca... huynh nói thể chuyển sinh ở đâu?

Bạch Khởi đầu tiên là sững sốt, sau đó vội vàng hỏi, khi nói đưa ánh mắt nhìn quét qua đám đông đang chuyển động xung quanh, nghe những thanh âm phức tạp, âm ĩ, tìm kiếm xung quanh. Nhưng người ở xung quanh quá đông, trong thời gian ngắn Bạch Khởi không có cách nào xác định được người mà Đại Hắc Thiên muốn nói rút cục là người nào...

Nói thật bây giờ Bạch Khởi có một tâm tư, một tâm tư rất mạnh mẽ, đó là lập tức tìm thấy người đó, vì vậy Bạch Khởi thậm chí không kìm được, muốn hét to lên giữa đường khiến tất cả đều dừng bước, nói ra thân phận Nguyên Soái của mình, sử dụng một chút đặc quyền, làm quý tộc lạm dụng chức quyền một lần để tìm ra người đó.

- Đó là... chính là tiểu hành khất... chính là hắc... hãy giúp ta tìm hắc... chính là tên tiểu hành khất ăn trộm tiền đó... huynh đệ hãy nhớ kĩ, hắc chính là thể chuyển sinh Ma pháp trời sinh của ta, là thể chuyển sinh tuyệt hảo của ta không thể làm hư được. Còn nữa... tên tiểu hành khất đó... nhất định phải tự nguyện, chỉ có hắc tự nguyện từ bỏ thân thể của mình, thừa nhận cái chết của mình, ta mới có thể chiếm lĩnh cơ thể của hắc một cách hoàn mỹ, nếu không cho dù chiếm đoạt được cơ thể của hắc, ta cũng sẽ không thể phát huy toàn bộ tiềm lực, sau này ta cũng không thể hồi phục tu vi của ta...

Đại Hắc Thiên kích động kêu lên, nhưng vẫn không quên nhắc nhở Bạch Khởi những chuyện nên chú ý, dù sao những chuyện này đối với Đại Hắc Thiên mà nói thực sự rất quan trọng, tuyệt đối không thể coi nhẹ, chuyện này tương đối gấp gáp.

- Được... đại ca, huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm được, cho dù hắc muốn núi tiền núi bạc, tàn sát quý tộc, ta cũng sẽ đáp ứng hắc... bảo đảm khiến hắc cam tâm tình nguyện làm thể chuyển sinh cho huynh.

Bạch Khởi gật gật đầu, trong lòng hò hét vì vui mừng. Nhưng hắc cũng hiểu rõ, chuyện này không hề đơn giản, bắt được tên tiểu hành khất đó, với Bạch Khởi mà nói thật sự là dễ như trở bàn tay, cho dù là giết hắc giữa đường thật sự cũng không có gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ... giết tên tiểu hành khất đó thì dễ, nhưng khiến hắc cam tâm tình nguyện chết là chuyện khó, dù sao rất ít người xem trọng những cái khác hơn sinh mệnh của bản thân mình, cho dù đối phương chỉ là một tên tiểu hành khất nhỏ bé không đáng kể...

Rất nhanh Bạch Khởi đã phát hiện được tên tiểu hành khất xuyên qua đám đông. Nhìn bộ dạng cũng chỉ là một thanh niên mười bốn, mười lăm tuổi, xung quanh mặc dù cũng có những kẻ ăn xin khác, nhưng nhỏ tuổi nhất cũng phải trên hai mươi, phần lớn đều là những kẻ đã lớn tuổi, chỉ có một người không ngừng xuyên qua đám đông để ăn xin, cho nên Bạch Khởi lập tức phát hiện ra hắc, cũng không tốn nhiều thời gian lắm.

- Đại gia... xin hãy cho con chút đồ ăn... ít tiền cũng được... đã mấy ngày con chưa được ăn rồi. Đại gia... cầu xin ngài... con còn có một muôi muôi... đại gia...

Tên thiếu niên ăn xin đi trên đường, không ngừng cất tiếng nói bi thương ăn xin xung quanh, nhìn bộ dạng đáng thương vô cùng.

Nhưng đáng tiếc những người để ý đến hắc cũng không nhiều, chính xác mà nói là không có. Ở một nơi như Đế Đô này, nhân tình lãnh đạm, đối với một nơi mà ở đâu cũng có ăn xin thì có rất ít người để ý đến bọn họ. Có lẽ có người sẽ nói, Thành Hoa Hồng không phải là Đế Đô lớn nhất thế giới sao? Không phải là Đế Đô của Bất Diệt Hoàng Triều sao? Giàu có và đông đúc không có gì sánh được, sao lại còn có hành khất chứ?

Nói thật những kẻ nói những lời này đều là những kẻ thiếu kinh nghiệm, trên thế giới này bất luận ở nơi đâu cũng có sự phân biệt người nghèo và người giàu, quý tộc và hành khất cũng như vậy. Mặc dù Thành Hoa Hồng giàu có và đông đúc vô cùng, có nhân khẩu lên tới trăm vạn, nhưng hành khất ngược lại cũng không ít. Đương nhiên những người bản địa không nhiều, phần lớn đều là từ bên ngoài lưu lạc tới, trong đó còn có một số là nô lệ bỏ trốn. Ban đầu còn có người tiếp tế, nhưng ngày qua ngày, bọn họ sớm đã có thói quen, rất ít người để ý đến hành khất. Đương nhiên không thiếu những người lương thiện lúc nào cũng

tiếp tế, nhưng những hành khất đó sớm đã chết sạch rồi, nhưng không chỉ như vậy, mỗi ngày đều có một, hai tên hành khất chết đói trên đường. Đối với những người đó, sẽ giao cho Thành Vệ Quân và Đế Đô Đặc Cảnh Ty xử lý, cách xử lý rất đơn giản, dùng xe kéo ra ngoài, vứt ở bãi tha ma ngoài thành, tất cả đều được giải quyết.

- A...

Bạch Khởi đi đến trước mặt tiểu hành khất, nhẹ nhàng đặt một tay lên vai tiểu hành khất sau đó vẽ mặt tươi cười nói:

- Muốn có cái ăn không? Đi theo ta...

Tiểu hành khất liếc nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó gật gật đầu một cách vô thức. Ở trên đường phố hỗn loạn này, hành khất lúc nào cũng đói ăn. Bọn họ chỉ cần được ăn no thì chuyện gì cũng không sợ, chỉ cần có người nói cho bọn họ ăn thì chuyện gì bọn họ cũng đồng ý làm, còn hậu quả thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, vì không ăn sớm muộn gì cũng sẽ chết đói, vì một bữa cơm bọn họ sẽ đồng ý làm rất nhiều chuyện.

Tiểu hành khất đi theo Bạch Khởi rời khỏi đám đông, sau đó cùng đi tới một quán ven đường ngồi xuống, mặc dù chủ quán muốn ngăn cản tiểu hành khất vào quán, vì trên người hắn, người ta ngửi thấy mùi vị nghèo khó, bẩn thỉu. Nhưng nhìn thấy y phục hoa lệ trên người Bạch Khởi, hắn không dám nói thêm gì. Ở trong Đế Đô có một loại người tuyệt đối không thể đắc tội, đó chính là những thiếu gia quý tộc trẻ tuổi, những kẻ cả ngày không có việc gì làm, lũng đoạn thị trường, tính tình quái đản, rất khó trêu chọc. Hậu quả một ngày nào đó khi trêu chọc bọn họ tương đối nghiêm trọng, nhẹ thì tay chân tàn phế, nặng thì tan cửa nát nhà, hầu như không có chuyện gì là bọn họ không dám làm, mà quan phủ cũng không quản những thiếu gia quý tộc này. Đối với dân thường, bọn họ dường như có thể đạt được trình độ vô pháp vô thiên, cho nên trong Đế Đô, muốn làm kinh doanh điều kiện quyết định đầu tiên chính là tuyệt đối không thể đùa giỡn những quý tộc, đặc biệt là những quý tộc trẻ tuổi.

Những thực khách xung quanh đều không chịu được mùi tanh tưởi, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Khởi cũng không dám nói nhiều, từ từ rời đi, quán chủ tức giận đến giậm chân giậm cẳng, nhưng không có cách nào. Chính vào lúc này Bạch Khởi rút ra từ túi mình hai kim tệ đặt lên bàn, sau đó lạnh lùng nói:

- Ông chủ, đem những thức ăn ngon ở đây ra cho ta, số tiền này sẽ là của người.

Hai kim tệ đủ để bản thân thu nhập trong nửa năm, thậm chí là nhiều hơn, ông chủ quán nhìn thấy tình cảnh như vậy hai mắt nhất thời sáng bừng lên, sau khi nhìn Bạch Khởi nhiệt tình cúi đầu khom lưng nói:

- Thiếu gia... ngài cứ yên tâm, đồ ăn sẽ lập tức được mang tới... mang tới ngay đây...

Nói xong liền cùng với bà vợ có phần hơi mập mạp của mình bắt đầu vội vàng chuẩn bị các thứ cho Bạch Khởi. Ông ta lúc này thật sự rất kích động, kích động đến mức khó nói, đừng nói Bạch Khởi kêu ông ta làm cơm mà nếu Bạch Khởi lập tức kêu ông ta bỏ lại tất cả mọi thứ rời đi chỗ khác, ông ta cũng làm theo không chút do dự. Tên tiểu hành khất thân thể tanh tưởi, quần áo rách nát trong mắt ông ta chợt biến thành một ông thần tài. Những người đứng xung quanh đều đỏ mắt, bọn họ đều không biết nên nói gì mới được, những tiểu thương xung quanh rõ ràng có biểu hiện ganh tỵ, khiến tâm tình quán chủ thoải mái vô cùng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

249. Chương 231: Thể Chuyển Sinh Của Ma Thần (2)

Mấy món điểm tâm, hai bình rượu ngon rất nhanh được mang ra, ngoài ra còn có một mâm trà và một bát canh tươi ngon, được làm đầy đủ. Rượu và thức ăn mặc dù không quá xa hoa nhưng cũng được làm cẩn thận, sau khi nhìn mâm cơm nóng sốt trước mặt, tên tiểu hành khất không kìm được nuốt nước bọt ‘Ừng ực... ừng ực’ sau đó liếc ánh mắt thèm muốn nhìn Bạch Khởi, nhưng vẫn không hề động thủ, mặc dù hắn đã đói đến mức không chịu được, chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Khởi giữ sự cung kính nên có.

- Muốn ăn không?

Bạch Khởi cười nhàn nhạt, nhìn kỹ tiểu hành khất rồi nói...

- Ủng ực.

Tiểu hành khát nuốt một ngụm nước bọt, sau đó vô thức gật đầu, hẳn thật sự rất đói, rất muốn ăn, nhưng hẳn vẫn kìm lại được, cắn môi do dự một lát, sau khi nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ở trước mặt cung kính thấp giọng nói:

- Tôi muốn ăn... thiếu gia... nhưng... ngài tìm tôi có chuyện gì sao?

- À... ta nhất định phải có chuyện mới tìm người được sao?

Trên khóe miệng của Bạch Khởi xuất hiện một nụ cười, dùng ngữ khí hỏi ngược lại để trả lời.

- Chuyện này... một người có thân phận như ngài sao có thể vô duyên vô cớ để ý đến một tiểu hành khát như tôi được chứ? Mới nhìn ngài đã biết ngài là thiếu gia quý tộc, nhân vật như ngài bình thường căn bản không để ý đến tôi, ngài tự nhiên mời tôi ăn ngon như vậy nhất định là có chuyện. Mặc dù A Dịch tôi không có bản lĩnh gì, chỉ là một tên côn đồ xin cơm trên đường, nhưng chín tuổi tôi đã đi xin cơm, đã ở trên đường của Đế Đô này sáu, bảy năm rồi, chuyện gì tôi cũng đã gặp qua, ngài nhất định là có chuyện tìm tôi, nếu không sao lại để ý đến tôi? Ngài có chuyện gì cứ nói đi... nếu không thì tôi không dám ăn cơm của ngài...

Tiểu hành khát A Dịch đích thị là một người rất rõ ràng, dù sao từ nhỏ đã lăn lộn trên đường, đối với nhiều chuyện hẳn cũng có sự hiểu biết nhất định, vì vậy sau khi nghe xong biết là Bạch Khởi có ý gì đó, do dự một lát mặc dù có chút sợ hãi nhưng vẫn đem suy nghĩ của mình nói ra, sau khi nói xong trong bụng không kìm được kêu hai tiếng ùng sục... ùng ực... khiến người ta có cảm giác buồn cười.

Lời nói của A Dịch khiến Bạch Khởi có chút kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc nhìn A Dịch đang ở trước mặt. Bạch Khởi tủm tỉm cười, sau đó hai mắt quan sát từ trên xuống dưới kỹ càng A Dịch, cười cười rồi nói:

- Thăng thần mà nói... ta có một vài chuyện thật sự muốn tìm người, hơn nữa còn là chuyện rất quan trọng... thật sự mà nói ta đang làm một cuộc thực nghiệm, cần một người sống, hơn nữa người sẽ chết, nhưng thân thể của người sẽ được giữ lại, cho nên ta cần người... đương nhiên còn có một điều... chính là cuộc thực nghiệm này nhất định phải cần sự tự nguyện của người... người có thể suy nghĩ một chút không?

- Cái gì!

Sau khi A Dịch nghe xong lời này toàn thân không kìm được trở nên run rẩy, sợ hãi liếc nhìn Bạch Khởi, A Dịch cũng từng nghe qua cuộc thử nghiệm như vậy, cho đến hôm nay khi nền Ma pháp Văn minh đã biến mất, Đấu khí Văn minh quật khởi, nhưng một phần Ma pháp Văn minh vẫn được giữ lại, ví dụ như nói một số Vong linh Pháp sư đáng sợ khiến người ta khi nghe được thì sợ mất mật, dường như trở thành những câu chuyện đáng sợ ở Đại lục chuyên làm chuyện như vậy. A Dịch nghe xong lời này thì đã xem Bạch Khởi là một Vong linh Pháp sư có ma lực đáng sợ và sự thanh xuân bất hủ khiến người ta kinh sợ vì chỉ có Vong linh Pháp sư tà ác mới làm cuộc thử nghiệm như vậy.

- Không có gì... thế nào người có đồng ý không? Nhớ kĩ... cái ta cần là sự tự nguyện... hơn nữa cơ thể của người rất phù hợp với ta, cho nên có điều kiện gì người cứ nói hết ra đi, có thể đáp ứng được người ta tuyệt đối sẽ làm, chỉ cần là người muốn... ta căn bản có thể đáp ứng... đương nhiên đừng quá đáng quá, dù sao ta cũng là người không phải là thần, có một số chuyện ta không thể đáp ứng người được.

Bạch Khởi ngồi ở đó sau khi lẳng lẳng liếc nhìn A Dịch mới bình tĩnh nói, cũng không có biểu hiện gì quá mức bức thiết, cũng không có biểu hiện hung thần ác sát, tất cả đều rất bình thản và ung dung.

Lời nói của Bạch Khởi khiến nhân thần của A Dịch sáng ngời, ánh mắt nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt đây về kích động, sau khi do dự một lát, bộ dạng như không dám tin nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói:

- Lời ngài nói là thật chứ? Chuyện gì cũng có thể sao? Xin ngài đừng lừa tôi!

- Bạch Khởi ta chưa bao giờ lừa dối người khác, ta không thay tên đổi họ, là Đế Quốc Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi, với cái tên này người có thể tin được rồi chứ.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, tên của Bạch Khởi chính là một chiêu bài kim tự, tối thiểu ở Ba Phạt Lợi Á, Bạch Khởi là một anh hùng, ở Bất Diệt Hoàng Triều Bạch Khởi là một Nguyên Soái, ở khắp Đế Quốc, tên của Bạch Khởi chính là sự uy hiếp, cho nên hẳn tự nói ra tên của mình chính là một sự bảo đảm.

- Ngài... ngài thật sự là Nguyên Soái Bạch Khởi sao?

Sau khi A Định nghe xong lời này nhãn thần sáng rực lên, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, vẻ mặt đầy kích động nói, trong nhãn thần ngoại trừ sự kích động còn có sự sùng bái vô cùng, xem ra tên tiểu tử này cũng là một kẻ sùng bái Bạch Khởi. Nhưng cũng không kì lạ, trên Đế Quốc này từ quý tộc đến dân thường, vô số thanh niên trẻ tuổi đều xem Bạch Khởi là thần tượng, tỏ lòng kính trọng vô cùng. Dù sao tu vi của Bạch Khởi cũng khiến người ta tán dương trầm trồ và ngưỡng vọng, lý lịch của hắn khiến người ta cảm khái, tất cả mọi thứ của hắn đều tràn đầy tính truyền kỳ khiến người ta sùng bái...

- Đúng vậy... ta đã nói rồi, ta làm việc gì cũng không thay tên đổi họ, ta là Bạch Khởi chính là Bạch Khởi, nếu người không tin vậy có thể đi với ta đến phủ đệ của ta xem là được rồi... Bạch Khởi ta lẽ nào còn lừa gạt được người sao? Tiểu gia hỏa nói đi, ta cần cơ thể của người, vậy người muốn có điều kiện như thế nào? Chỉ cần là nằm trong phạm vi năng lực của ta thì ta nhất định sẽ giúp người hoàn thành.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền nói, ngữ khí bình thản vô cùng, nhưng lại mang chút hài hước.

- Thật vậy sao? Vậy, vậy tôi có hai... không ba điều kiện... nếu ngài đồng ý thì tôi sẽ cam tâm tình nguyện chết vì ngài, hơn nữa bảo đảm rằng ngài muốn làm gì tôi cũng được, tôi tuyệt đối không có chút phản kháng...

Sau khi A Định nghe xong liền kích động đứng lên run run nói.

Nhưng lời nói của hắn lại khiến Bạch Khởi không kìm được phải nhíu mày. Không nghi ngờ gì nữa, một lần mà đưa ra ba điều kiện có chút hơi tham lam, Bạch Khởi không thích những người tham lam, nhưng nghĩ kĩ đối phương dùng tính mạng của mình để đổi lấy ba điều kiện này, hơn nữa đối phương là người độc nhất trong vạn người mà Ma Thần nhất định cần để chuyển sinh, sau khi Bạch Khởi do dự một lát, quay lại gạt gạt đầu với A Định đang ở trước mặt sau đó vẻ mặt không có biểu hiện gì nói:

- Người nói đi?

- Chuyện này... thứ nhất... tôi... tôi có một muội muội... muội... muội ấy đang ở trong một ngôi miếu đổ nát gần đây... nếu tôi có chuyện gì... không... tôi nói là nếu tôi chết đi... ngài hãy chịu trách nhiệm chăm sóc cho muội ấy, để muội ấy được sống cuộc sống hạnh phúc. Muội ấy mới tám tuổi, hơn nữa hai chân lại bị tàn tật, tôi không hy vọng sau này muội ấy còn phải ra ngoài xin cơm, cho nên tôi xin ngài nhất định phải chăm sóc cho muội ấy, cho đến khi muội ấy chết.

Khi A Định nói ra ước nguyện thứ nhất của mình, viên mắt đã ướt ướt, xem ra tên tiểu tử này dường như rất yêu thương muội muội của mình, nếu không thì đã không nói những lời như vậy.

Đối với tâm nguyện này Bạch Khởi không hề do dự mà gạt đầu đồng ý, chuyện như vậy Bạch Khởi không có lý do để không đồng ý, chuyện này Bạch Khởi sẽ kể thừa rất nhanh, bình thản nói một cách chắc chắn:

- Người yên tâm, chỉ cần Bạch Gia ta không tàn thì ta bảo đảm muội muội của người suốt đời sẽ sống trong vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực.

- Còn... điều kiện thứ hai của tôi... nhà tôi... nhà tôi có một kẻ thù... kẻ thù đó... trên cổ của hắn có một hình xăm con bọ cạp, tôi nghe lão bộc trong nhà đã chết nói hắn có thể có quan hệ với một gia đình quý tộc của Đế Quốc. Phụ thân tôi là một phú thương, trước đó đã từng sống ở Đế Đô, bảy năm trước cả nhà tôi bị giết, gia sản bị cướp bóc sạch, tôi và muội muội chỉ có thể xin cơm mà sống, lão bộc trong nhà ban đầu còn chăm sóc chúng tôi, nhưng ba năm trước đã chết rồi, trước lúc chết đã nói cho tôi thông tin này, tôi hy vọng ngài có thể giúp tôi tìm ra kẻ đó, đồng thời cũng giúp tôi báo thù. Đương nhiên tôi cũng biết đây không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, tôi chỉ hy vọng ngài có thể tôn trọng lời hứa, cho dù sau khi tôi chết cũng nhất định phải giúp tôi báo thù nếu không thì tôi có chết cũng không nhắm mắt.

A Định nói ra điều kiện thứ hai của mình, kẻ thù của gia đình... chuyện này đã ở trong lòng A Định từ rất lâu rồi, lúc này mới có cơ hội như vậy để nói ra.

Đối với điều kiện thứ hai Bạch Khởi cũng đồng ý, bởi vì gia cừu là nỗi bận tâm trong lòng con người, nếu không đồng ý thì sẽ không thể khiến đối phương cam tâm tình nguyện tìm đến cái chết, hơn nữa Bạch Khởi cũng cảm thấy chuyện này đối với mình mà nói không phải là chuyện gì quá khó khăn, cho nên cũng đồng ý.

250. Chương 232: Thịnh Cầu Của Huyền Vũ (1)

- Hai điều kiện trước ta đã đồng ý rồi, ngươi cứ yên tâm, Bạch Khởi ta đã đồng ý chuyện của ngươi thì ta nhất định sẽ làm, một lát nữa ngươi có thể dẫn ta đi tìm muối muối của ngươi, ta sẽ chăm sóc cho muối ấy, còn về gia cữu của ngươi, ta sẽ phái người đi điều tra, nhưng ngươi có thể phải đợi hơi lâu. Dù sao cũng đã nhiều năm trôi qua rồi, hơn nữa ngươi cũng không biết đối phương là ai, chỉ có một hình xăm, rất khó điều tra ra đối phương là ai, cho nên ta cần có thời gian. Thời gian này có thể sẽ không ngắn, thậm chí có thể điều tra không ra, về điều này ta phải nói trước với ngươi, nếu ngươi đồng ý, vậy thì hãy nói ra điều kiện thứ ba của ngươi.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong bình tĩnh trả lời, đồng thời cũng nói ra tất cả tình hình.

- A... tôi cũng biết muốn tìm danh tính của một người mà mình không biết cách đây bảy năm trước thật sự rất khó, nhưng chỉ cần ngài hết sức là được, về điều này tôi không bắt buộc... thật ra chỉ cần muối muối của tôi có thể sống những ngày tháng hạnh phúc là tôi đã mãn nguyện rồi... điều kiện thứ ba... là... có thể cho tôi ăn một bữa cơm không?

A Dịch nói ra điều kiện thứ ba khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhưng điều kiện này lại khiến trong lòng Bạch Khởi có chút đau xót, nói thật... nếu không phải tên tiểu tử A Dịch là vật cần thiết quan trọng cho việc chuyển thế của Đại Hắc Thiên, nếu không phải bản thân mình đã đồng ý với Đại Hắc Thiên, hơn nữa thật sự rất cần sự tồn tại của hắn, Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Tên tiểu tử này là một người tốt có tình có nghĩa, vì muối muối của mình có thể hy sinh tất cả, Bạch Khởi rất ngưỡng mộ những con người như vậy.

Nhưng mặt khác Bạch Khởi cũng không thể không làm như vậy, Bạch Khởi không phải là người nhân từ nương tay, mặc dù trong lòng không đành lòng nhưng vẫn không nói ra, có một số chuyện nhất định phải làm. Thế giới này vốn có nhiều chuyện khiến người ta phải bất đắc dĩ mà làm, rất nhiều chuyện người không muốn làm nhưng không thể không làm, tình huống lần này cũng như vậy, cho nên mặc dù không đành lòng, nhưng Bạch Khởi cũng không nghĩ đến chuyện thay đổi quyết định của mình.

- Ô... Ngươi hãy ăn đi, đây có thể là bữa ăn cuối cùng của ngươi, một lát nữa hãy dẫn ta đi tìm muối muối của ngươi, sau đó ta sẽ dẫn muối muối của ngươi về nhà ta, ta nghĩ ngươi cũng nên yên tâm đi, lúc đó lại động thủ là được rồi.

Bạch Khởi gật gật đầu nói.

Vừa dứt lời A Dịch đã bắt đầu ăn cơm như nước cuốn, nhưng khi ăn cơm nước mắt cứ bất giác chảy xuống, đó không phải là giọt nước mắt hối hận, mà là vui mừng, là cảm kích, đối với A Dịch mà nói sau bữa cơm này có chết cũng đáng, hưởng hồ muối muối mà bản thân mình vẫn lo lắng cuối cùng cũng đã có nơi nương tựa, tương lai sau này sẽ sống cuộc sống tiểu thư quý tộc giàu sang phú quý, điều này khiến A Dịch rất yên tâm cũng rất mãn nguyện...

Sau khi ăn xong, A Dịch đã dẫn Bạch Khởi đến một ngôi miếu đồ nát gần đó, còn mang về bao nhiêu thức ăn. Khi A Dịch bước vào ngôi miếu đồ nát như một cơn gió thổi tới, một giọng nói yếu đuối vang lên:

- Ca ca... huynh về rồi sao? Có gì ăn không? Muối đói lắm rồi...

- Đương nhiên... A Anh... Huynh đương nhiên tìm thấy thức ăn rồi, muối xem... đây là thịt... lâu rồi muối chưa ăn thịt đúng không... nào... ăn đi... mau ăn đi...

A Dịch nói xong liền đưa một miếng thịt còn nóng mới mang về đến bên muối muối A Anh của mình, sau đó đưa miếng thịt vào miệng của A Anh.

A Anh là một bé gái khoảng chừng bảy tám tuổi, mặc dù khuôn mặt nhem nhuốc, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vẻ non nớt và biểu hiện đáng yêu. Đôi mắt to đáng thương khiến người ta thương cảm, đại khái cũng đói lắm rồi, sau khi nhìn thấy thức ăn trong tay A Dịch, A Anh không do dự mà bắt đầu mở ra ăn, nhưng

sau khi ăn được mấy miếng đột nhiên cô bé dừng lại, nhìn miếng thịt trong tay mình lại nhìn A Định đang ở trước mặt, sau đó giọng nói dịu dàng vang lên:

- Ca ca... huynh cũng ăn đi... chúng ta chia ra ăn... muối ăn một nửa... không... muối ăn mấy miếng này là đủ rồi, huynh ăn nhiều một chút đi...

- Không... huynh ăn rồi, ăn thật rồi mà... muối không tin thì nhìn bụng ta đi, đã no lắm rồi.

A Định mỉm cười vỗ nhẹ vào A Anh ở trước mặt, sau đó kéo bàn tay nhỏ của muối muối đặt lên bụng mình, như còn sợ muối muối không tin, liền xoay người đưa mắt nhìn Bạch Khởi đang ở phía xa tiếp tục nói:

- Muối xem... chính là thiếu gia Bạch Khởi đã cho ta ăn... Bạch Khởi thiếu gia còn thuê ta làm người ở, sau này chúng ta sẽ không phải sợ đói nữa, biết không hả? Sau này muối sẽ có cuộc sống rất tốt, còn được ăn trong một căn phòng lớn, sau này không cần đi ăn xin nữa, cũng không phải chịu lạnh nữa...

- Thật vậy sao? Bạch Khởi thiếu gia... cảm ơn ngài...

A Anh là một cô bé rất lễ phép, sau khi nghe A Định giải thích, cô bé đầu tiên rất sững sốt, sau đó quay người khom lưng xuống trước Bạch Khởi, giọng nói ngọt ngào rất dễ nghe, nhưng nó lại khiến Bạch Khởi có chút phiền muộn, vì khi lời nói này được phát ra Bạch Khởi cảm giác được rằng trong lòng mình có chút đau xót.

- Không cần khách khí... mau ăn đi... sau khi ăn xong chúng ta sẽ rời khỏi đây, đến nhà ta... ta bảo đảm sau này muối sẽ có cuộc sống thật tốt, giống như một tiểu thư quý tộc... không... cuộc sống còn tốt hơn một tiểu thư quý tộc bình thường.

Bạch Khởi mỉm cười nói nhưng trong lòng thâm than thở. Nếu không có chuyện này thật là tốt biết bao, A Định không cần phải chết, Bạch Khởi cũng sẽ giúp hắn nhưng đáng tiếc, cơ thể của A Định chắc chắn là giữ được, còn linh hồn của hắn sẽ bị tiêu tan, Bạch Khởi chỉ có thể bất đắc dĩ làm như vậy chứ không thể ngăn cản.

- Vâng...

A Anh nghe xong ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cảm kích nói, nói xong liền dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình xé miếng thịt trong tay từng miếng một, trong nháy mắt số thực phẩm trong tay đã giải quyết xong, sau đó còn ợ một cái, xem ra cô bé thật sự rất đói. Nhưng khi ăn cũng không có động tác ăn thô thiển, dù sao cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Bạch Khởi chỉ lặng lẽ không nói gì, sau khi đợi A Anh ăn xong mới dẫn A Định và A Anh cùng về Bạch Gia đang được bảo vệ nghiêm ngặt. Sau khi xuyên qua mấy trăm tên thủ vệ mặc áo giáp tiến vào trong sân, A Định công A Anh, Bạch Khởi rõ ràng nhìn thấy sự sợ hãi và căng thẳng của hai người nhưng sau khi tiến vào phủ đệ Bạch Khởi cũng không nói gì nhiều. Trong nháy mắt mười nam nữ người hầu vây quanh đứng bên cạnh cũng quần gia đến bên cạnh Bạch Khởi. Là những người hầu ưu tú, bọn họ biết bản thân nên xuất hiện lúc nào, ở đâu, nên xuất hiện như thế nào, cho nên lúc này bọn họ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi vì Bạch Khởi dẫn theo hai tiểu hành khất quay về, chuyện này bọn họ đều biết nên làm thế nào. Đương nhiên là dẫn hai người đi tắm rửa và chuẩn bị quần áo sạch sẽ, sau khi cho hai người tắm xong sẽ làm cơm cho họ ăn, cho nên bọn họ mới tập hợp lại.

- Thiếu gia... ngài có giao phó gì không?

Mặc dù biết Bạch Khởi sẽ kêu mình làm gì, nhưng vẫn không thể tùy tiện mà làm sẽ khiến chủ nhân không thoải mái, cho nên sau khi quần gia đến liền cung kính vạ phần hỏi.

- À... dẫn hai người bọn họ đi tắm rửa, sau đó thay quần áo sạch sẽ, rồi dẫn đến trước mặt ta.

Bạch Khởi giao phó chuyện giống như quần gia đã nghĩ, quần gia lập tức vâng lệnh, sau đó từ từ sắp xếp chuyện mà Bạch Khởi đã giao phó.

Còn Bạch Khởi một mình đi đến phòng mình, ngồi xuống bộ bàn ghế trong phòng, thì thào tự nói trong không gian vắng vẻ trong căn phòng:

- Lão ca không còn sự lựa chọn nào khác nữa sao? Ta thật sự có chút không đành lòng...

- Không có, huynh đệ tốt của ta, lần này thật sự không có sự lựa chọn, để phù hợp với thân thể của ta trong trăm triệu người chỉ có thể tìm được một người, nếu cứ dựa vào đệ đi tìm thì e là mười năm, hai mươi năm cũng khó mà tìm ra, không dễ gì mới tìm được một người phù hợp, tuyệt đối không thể bỏ qua, đại trượng phu không thể vì lòng nhân từ mà nường tay, đặc biệt là lúc này... đệ phải nghĩ kĩ.

Đại Hắc Thiên không có năng lực phản bác Bạch Khởi, trạng thái linh hồn của hắn vẫn còn rất yếu, dù sao linh hồn của hắn vẫn chưa hoàn chỉnh lắm, cho nên bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào Bạch Khởi, vì vậy mới nói như vậy. Nói thật nếu bản thân Đại Hắc Thiên có năng lực thì e là hắn đã động thủ từ lâu rồi, sao còn phải thương lượng với Bạch Khởi làm gì?

Tuy rằng hai người đã chịu Khế Ước Đồng Sinh Cộng Tử của Sáng Thế Thần quản thúc, không thể hại lẫn nhau, nhưng không phải không làm hại lẫn nhau sao? Chỉ là không nói cho Bạch Khởi hành động riêng của mình mà thôi.

- Được rồi... đệ biết rồi... cứ làm như vậy đi... huynh có cần ta làm gì không?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

251. Chương 232: Tỉnh Cầu Của Huyền Vũ (2)

Sau khi Bạch Khởi nghe xong thì thở dài một hơi rồi nói, hắn cũng biết chuyện này hầu như không thể thay đổi được, không thể nghịch chuyển được. Thật ra bản thân Bạch Khởi cũng hiểu rất rõ điều này, chỉ là vừa rồi có chút do dự mà thôi, nhưng bây giờ Bạch Khởi không do dự nữa, trong lòng khẳng định là sẽ không nói nhiều nữa.

- Không, không cần, tên tiểu tử đó lát nữa đến đây, tự ta sẽ sắp xếp được rồi, chỉ cần nội trong ba thước ta có thể hấp thu linh hồn, sau đó tiêu tán linh hồn, chiếm đoạt cơ thể, có thể hoàn thành Ma Thần chuyển sinh rồi. Đương nhiên sau đó ta phải ngủ một ngày, ở trạng thái yếu ớt nhất, lúc đó ta cần sự bảo vệ thật tốt vì ta sợ thể chuyển sinh của ta bộc phát ra năng lượng hắc ám sẽ dẫn dụ bọn giáo đing đến. Dù sao lúc này năng lượng hắc ám phát ra quá tinh khiết đồng thời cũng rất đáng sợ, trạng thái của ta bây giờ cũng không có cách nào giấu được, cho nên đệ nhất định phải bảo vệ ta cho tốt.

Giọng nói của Đại Hắc Thiên vang lên bên tai của Bạch Khởi, thanh âm không lớn nhưng lại tràn đầy sự bất đắc dĩ và chờ đợi.

- Ta biết rồi, huynh yên tâm đi...

Sau khi Bạch Khởi nghe xong gật gật đầu, sau đó đi ra giao phó cho những thủ vệ xung quanh chuẩn bị giao tranh. Đồng thời cầm lệnh bài của mình đi Đế Đô Đặc Cảnh Ty và lệnh bài của Bạch Kinh Thiên tới Đế Đô Cẩm Vệ Quân điều động một vạn binh mà bao vây nghiêm ngặt xung quanh phủ đệ của mình. Ngoài ra Bạch Khởi thậm chí còn kêu bọn họ chuẩn bị xuất binh bất cứ lúc nào, trậ địa sẵn sàng, ít nhất điều động cho mình hơn ba vạn binh mã, phòng bị xảy ra sai sót gì, hắn tin là trong vạn quân của mình, còn có nhiều cao thủ bên cạnh, cho dù là giáo đing cũng không thể làm gì. Dù sao đây cũng là Bất Diệt Hoàng Triều, bọn họ mặc dù đã gia tăng sức mạnh ở đây thời gian gần đây nhưng đối với Bạch Khởi mà nói vẫn chưa đủ dùng.

Sau khi đợi Bạch Khởi an bài xong tất cả, A Dịch tới trước mặt Bạch Khởi, Bạch Khởi không nói gì nhiều, nhân thần như an ủi A Dịch rồi nói:

- Được rồi, người không cần phải làm gì cả, chuyện của người ta sẽ làm hết, người phải nhớ rõ một lát nữa bất kể có gặp phải chuyện gì cũng không được phản kháng.

Sau khi nói xong Đại Hắc Thiên đã hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ huyết tiến vào trong người của A Dịch, trong nháy mắt trên mặt của A Dịch xuất hiện biểu hiện rất thống khổ, sau đó chuyển lại thành bình thường, năng lượng hắc ám khổng lồ phóng lên cao, mặc dù thời gian duy trì không lâu, nhưng Bạch Khởi cũng cảm nhận được sự khủng khiếp của luồng sức mạnh này, sức mạnh hắc ám khiến người ta run sợ, Bạch Khởi cũng không phải là ngoại lệ, đương nhiên... sự xuất hiện của năng lượng này không dừng ở Bạch Khởi, mà người khác cũng phát hiện ra.

Trong nháy mắt khi năng lượng xuất hiện, Giáo khu Chủ giáo phụ trách toàn bộ Bất Diệt Hoàng Triều Đa Lộ u Mỗ đang chấn động, kinh hãi, biến đổi sắc mặt, lập tức đứng dậy quát bên ngoài:

- Người đầu... người đầu, mau truyền lệnh ta cho Quang Minh Kỳ Sĩ Đoàn và tất cả các Tế Tự tập trung hết cho ta, năng lượng hắc ám khổng lồ đã xuất hiện rồi, chúng ta nhất định phải lập tức chuẩn bị, chuẩn bị tiêu diệt năng lượng hắc ám tà ác đó!

Mặt khác không riêng gì lực lượng của Quang Minh Thần Điện bắt đầu hành động mà lực lượng của Hắc Ám Thần Điện cũng bắt đầu hành động. Lực lượng của Hắc Ám Thần Điện đã bắt đầu điên cuồng lên, trong Đế Đô lực lượng Hắc Ám Thần Điện không phải là nhiều nhưng lúc này lại hưng phấn kêu gào lên, từng đám hành động bắt đầu tìm nơi phát ra của sức mạnh hắc ám đáng sợ mà tinh khiết đó. Đối với bọn họ đây là chuyện do Hắc Ám Hiền Giả làm, những cao thủ Hắc Ám Nhất Tộc đã ẩn giấu không biết bao nhiêu năm bây giờ lại xuất hiện, mà nơi xuất hiện lại chính là Đế Đô... Khắp cả Đế Đô, hai thế lực lẫn cảm cực độ với sức mạnh hắc ám vào lúc vô cùng mãnh cảm đột nhiên bạo động lên, kéo theo cả vạn người, gây ra một trận tinh phong huyết vũ, điều này Bạch Khởi thật sự không ngờ tới.

Nếu như Bạch Khởi biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, tin chắc rằng Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Lúc này sợ là Bạch Khởi sẽ giữ lại A Dịch, dù sao chuyện này không vội vàng được, hắn sẽ đợi lúc tới phương Bắc mới kêu Đại Hắc Thiên hành động, vì ở đó có quân đội hơn trăm vạn của mình, hơn nữa tuyệt đối an toàn, vì ở đó bất luận là sức mạnh của Hắc Ám Thần Điện hay Quang Minh Thần Điện đều rất khó nhúng tay vào, chắc chắn là sự lựa chọn rất tốt. Nhưng đáng tiếc là Bạch Khởi lại không biết, cho nên mới xuất hiện tình hình như vậy, trong nhất thời Bạch Khởi không biết nên làm thế nào mới tốt.

Sau khi Bạch Khởi bắt đầu cười đau khổ một tiếng, liền đứng dậy, giao phó cho mọi người sắp xếp cho A Dịch, sau đó một mình đi ra. Cũng may hắn đã sớm có chuẩn bị, nếu không thì khi tình hình tình hình xảy ra như vậy, hắn thật sự cuống tay loạn chân. Thật ra bây giờ hắn cũng không có chuyện gì khác, chuyện hắn cần làm là ngồi ở đây lắng lắng chờ đợi, lắng lắng chờ đợi sự phát triển của chuyện này, hắn tin là mình không cần phải ra tay, chỉ dựa vào sức mạnh tinh khiết vừa rồi, không lâu sau sẽ có người tới tìm mình thôi...

Không cần Bạch Khởi nói, sợ là tới tìm hắn không chỉ có một người mà là một đám người, hơn nữa tuyệt đối không dừng ở một đám đó, nghĩ tới đây Bạch Khởi thấy thật bất đắc dĩ... Nhưng đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hồi hận, nếu có Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không ngại mà uống hết một lọ, thậm chí nhiều hơn Bạch Khởi cũng đồng ý, vì sắp tới chắc chắn là cực kỳ phiền phức. Hai thế lực này đến bây giờ Bạch Khởi đều không muốn tùy tiện chọc vào, hai thế lực trên Đại lục khiến các nhân vật quan trọng của các quốc gia đều run sợ, hai sự tồn tại không hề dễ chọc vào chút nào.

Nhưng có một điều có thể nói là trong cái rủi có cái may, vì bọn họ không biết sự tồn tại của Đại Hắc Thiên. Nếu bọn họ biết nơi này có sự tồn tại của người đó, chủ nhân của sức mạnh đó là Ma Thần Đại Hắc Thiên thì e là không chỉ một đám lâu la đó mà Hắc Ám Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Hoàng hai gã biến thái vượt cấp cũng xuất hiện ở nơi này, lúc đó tình hình mới thật sự gọi là tình hình.

- Đại nhân... tôi có một số chuyện muốn nói với ngài.

Khi Bạch Khởi vừa mới đi ra thì Huyền Vũ khúm núm đi tới, sắc mặt nặng nề có chút xấu hổ lại có sợ hãi, đau khổ thấp giọng nói với Bạch Khởi, giống như có một chuyện hắn không hề muốn nói chút nào nhưng lại không thể không nói.

Bạch Khởi ngạc nhiên nhìn vẻ non nớt của Huyền Vũ đang đứng trước mặt. Nói thật tên tiểu tử này theo mình làm thân binh cho mình đã bao nhiêu ngày, hai năm nay vẫn chưa hề mở miệng nói chuyện với mình, mà chỉ cần trọng làm việc, an phận làm việc, phục vụ rất chu đáo, điều này khiến Bạch Khởi rất mãn nguyện. Huyền Vũ từ trước đến nay giống như ngậm miệng làm việc không dám nói nhiều vậy, lúc này đột nhiên lại chủ động đến tìm mình, đồng thời còn nói có chuyện muốn nói với mình, điều này khiến Bạch Khởi có chút ngạc nhiên, có chút phiền muộn, hắn không rõ Huyền Vũ như thế nào.

Nhìn thoáng qua khuôn mặt non nớt của Huyền Vũ còn có chút biểu hiện phức tạp, sau khi Bạch Khởi hơi phiền muộn, Bạch Khởi ngạc nhiên nhìn Huyền Vũ ở trước mặt nói:

- Người có chuyện gì sao?

- Chuyện này... đại nhân... đại nhân tôi... tôi... tôi có chuyện muốn nhờ ngài giúp...

Huyền Vũ có chút xấu hổ lại có chút vụng về nói, sau khi nói xong liền cúi thấp đầu của mình, sau đó không dám nói thêm gì, đáng đáp khúm núm khiến người ta không biết làm gì, cũng có chút buồn cười.

- A... Nói đi... có chuyện gì người cứ nói đi.

Bạch Khởi nghe xong vỗ vỗ vào vai của Huyền Vũ, có chút yêu thương nói, thẳng thắn mà nói đối với một thân binh kém mình mấy tuổi, Bạch Khởi rất thích, rất yêu thương, cho nên Huyền Vũ vừa mở miệng Bạch Khởi đã mỉm cười gật đầu đồng ý, cho dù là nguyên nhân gì, hay là muốn mình giúp gì cũng không có vấn đề.

- Chuyện này... ngài... biết chuyện của mẫu thân của tôi và muội muội tôi đấy... Ban đầu tôi đi làm lính là vì họ... tôi... tôi muốn nhờ ngài giúp, giúp tôi cứu họ ra từ trong tay của chủ nhân trước đây của tôi... nếu không thì... nếu không thì bọn họ sẽ chết... đại nhân... cầu xin ngài. Đại nhân... cầu xin ngài, ngài nhất định phải giúp tôi...

Huyền Vũ khúm núm nói, sau khi nói xong sắc mặt thay đổi, thấp giọng như vậy, khi nói, giọng nói đã bắt đầu run rẩy, ngữ khí cũng có sự khốc lóc.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

252. Chương 233: Xung Đột Chính Diện Với Giáo Đình (1)

- Mẫu thân và muội muội người? Bọn họ làm sao?

Bạch Khởi nghe xong đầu tiên là giật mình, sau đó hỏi như vậy. Mấy năm nay Bạch Khởi vẫn chưa quan tâm đến vấn đề này, nhưng theo những gì hắn nhớ thì muội muội và mẫu thân của Huyền Vũ đều là thân phận nô lệ, từ lâu Bạch Khởi đã muốn giúp giải quyết nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, nếu Huyền Vũ không nói thì sợ là Bạch Khởi cũng đã quên rồi, lúc này Huyền Vũ bỗng nhiên nhắc tới Bạch Khởi mới nhớ ra chuyện này, sắc mặt thay đổi bình tĩnh hỏi.

- Bọn họ... bọn họ... muội muội và mẫu thân của tôi sắp bị giết chết rồi, muội muội của tôi... đánh vỡ một bình hoa quý của chủ nhân, cho nên đã bị chủ nhân quyết định xử tử, nói là ba ngày sau sẽ bị treo cổ chết trong viện của gia tộc, bây giờ đã đóng cửa rồi. Sáng nay khi tôi lên tới trước thăm mẫu thân và muội muội mới biết tin này, đại nhân... bất luận thế nào ngài nhất định phải giúp tôi, cầu xin ngài.

Huyền Vũ run run nói, Huyền Vũ đã đi theo Bạch Khởi từ lâu, từ lâu đã không phải là một nô lệ chạy trốn sợ chết và đầy sự hiếu kỳ, Huyền Vũ bây giờ đã theo Bạch Khởi Nam chinh Bắc phạt, đã sớm quen với cuộc sống sa trường, cũng được xem là một nam tử hán kiên cường.

Nam nhi dù có chảy máu cũng không đổ lệ, chỉ vì đụng tới nỗi đau, bây giờ Huyền Vũ khóc như vậy khiến Bạch Khởi cảm nhận được sự bi thương của hắn một cách sâu sắc, vỗ vỗ vào vai Huyền Vũ, Bạch Khởi trầm giọng nói:

- Vậy sao người không nói với bọn chúng người là thân binh của ta? Sau đó dẫn mẫu thân và muội muội của người đi...

- Tôi... tôi không muốn gây phiền phức cho ngài... nhưng thật sự tôi không còn cách nào khác nên mới đến cầu xin ngài...

Huyền Vũ cúi thấp đầu khúm núm nói, mặc dù hắn có thể làm như vậy, nhưng hắn không muốn làm như vậy. Bạch Khởi đối với Huyền Vũ mà nói chính là ân nhân, là thần tượng, hắn sẽ không dựa vào Bạch Khởi mà làm điều xằng bậy.

- Không sao hết, một lát nữa hãy cầm lệnh bài của ta, tới nhà chủ nhân trước đây của người, nói là ta cần muội muội và mẫu thân của người, nếu bọn họ phản đối thì mau chóng quay về báo cho ta biết.

Bạch Khởi nghe xong hai mắt như mờ đi nói, hắn rất ngưỡng mộ biểu hiện của Huyền Vũ, đồng thời hắn cũng tin rằng trong Đế Đô này chỉ cần lấy lệnh bài của mình ra là không có ai dám không nể mặt mình, dù

sao hai nô lệ chẳng qua chỉ đáng vài đồng bạc mà thôi, vì vài đồng bạc mà kết thù với mình, trừ phi người đó là kẻ ngốc.

- Chuyện này... đa tạ đại nhân...

Huyền Vũ đầu tiên rất sửng sốt, sau đó vẻ mặt cung kính đầy cảm kích nói, khi nói cả người như run rẩy, nhưng không dám quấy nhiễu Bạch Khởi, vội vàng rời khỏi đó nhưng vẻ u sầu trên khuôn mặt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy vui mừng, hưng phấn.

Sau khi chờ cho Huyền Vũ đi rồi, Bạch Khởi kêu người mang tới một bình trà ngon, sau đó một mình ngồi ở giữa sân, ngoài căn phòng nhỏ của mình, vừa lẳng lặng nhắm mắt vừa uống trà chờ đợi, vì hắn biết chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc như vậy. Bây giờ mặc dù giống như rất yên tĩnh, nhưng chẳng qua chỉ là sự yên lặng trước cơn bão tố mà thôi, điều này càng biểu hiện có những cơn lốc mãnh liệt đang chờ đợi mình.

Bên ngoài Bạch Gia phủ đệ lúc này đã được canh phòng rất nghiêm ngặt, khắp nơi đều là bầu không khí trang nghiêm, mấy ngàn binh sĩ phân ra xung quanh Bạch Gia, trên các con đường xung quanh Bạch Gia phủ đệ đã được giới nghiêm. Gia nhân của Bạch Gia lần lượt tới báo chuyện này với các quý tộc xung quanh để họ hiểu rằng lần hành động này của Bạch Gia chẳng qua vì trong nhà có một vài chuyện nhất thời không thể để người khác biết chứ không có ý gì khác. Hơn một ngàn binh sĩ bao vây xung quanh Bạch Gia phủ đệ, ngoài ra xung quanh sân còn có mấy đội quân được điều động tới, một vạn Cẩm Vệ Quân được trang bị đầy đủ tiến vào bên trong, binh sĩ của Đế Đô Đặc Cảnh Ty phụ trách an ninh của Đế Đô cũng được phân thành hai nhóm không ngừng tuần tra xung quanh, trong nháy mắt con đường Chu Tước dường như trở nên nghiêm ngặt vô cùng, không có ai được phép bước vào.

Mọi cử động bất thường của Bạch Gia đều sẽ kinh động đến không ít người, nhưng mọi người đều giữ thái độ quan sát, không ai biết Bạch Khởi đang muốn làm gì, ngay cả Lý Tầm Hoan cũng như vậy, nhưng mọi người đều giữ sự trầm lặng tương đối và sự tĩnh lặng, không có phản ứng gì quá khích. Các thế lực hắc ám trong Thành Hoa Hồng bắt đầu hành động, nhưng đáng tiếc là không dám hành động lộ liễu, bọn họ chỉ có thể ẩn núp ở trong góc tối quan sát tất cả cử động của Bạch Gia.

Một đoàn người gồm khoảng trên dưới ba ngàn người mặc áo giáp bạc cưỡi ngựa từ Thần Điện của Đế Đô hò hét đi ra, theo phía sau bọn họ là trên trăm tên Tế Tự và một vị Giáo khu Chủ giáo và hai vị Bạch y Đại Chủ giáo, cùng tiến về phía hướng Bạch Gia...

- Đứng lại... các ngươi là ai? Ở đây đã giới nghiêm rồi... tất cả mọi người đều không được phép vào!

Sau nửa canh giờ, đám kỵ binh này cùng các Tế Tự dưới sự chỉ huy của một vị Giáo khu Chủ giáo và Lam y Đại Chủ giáo có địa vị tối cao đến đường cái Chu Tước nằm ở Bạch Gia phủ đệ, nhưng bọn họ vừa tới gần thì có một giọng nói vang lên ngăn cấm hành động của bọn họ. Một tướng quan đáng người cao lớn, vẻ mặt lạnh lẽo quát đám người Quang Minh Kỵ Sĩ ở phía xa, trong lúc nói đã phất tay, mấy ngàn trường thương xông ra chỉnh tề sắp hàng trước mặt mọi người. Xung quanh khoảng hơn một vạn binh sĩ Cẩm Vệ Quân cũng kêu la xông ra bao vây chặt đối phương, hai bên lạnh lùng nhìn nhau giống như đều chuẩn bị động thủ.

- Các ngươi muốn làm gì?! Tránh ra cho ta... chúng ta là người của Thần Điện... chúng ta nghi ngờ nơi này có dị đoan... các ngươi mau tránh ra cho ta, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Vị thủ lĩnh Quang Minh Kỵ Sĩ nhìn thấy tình cảnh như vậy lập tức quát lên dẹp đường.

Thân là một Quang Minh Kỵ Sĩ, đặc biệt trước đây sống ở phương Tây, hắn rất tôn trọng và sùng bái khí thế Quang Minh, từ trước đến nay chưa có ai dám ngăn cản bất cứ hành động nào của Thần Điện. Ở phương Tây chư quốc, Thần quyền có Hoàng quyền tối cao, Thần quyền có quyền lực chí cao vô hạn, từ trước đến nay chưa có ai dám ngăn cản hành động của Thần Điện, cho dù là Quốc Vương Hoàng Đế của quốc gia cũng không thể. Thời gian hắn và vị Giáo khu Chủ giáo đến Bất Diệt Hoàng Triều không lâu, cho nên vẫn giữ lại thói quen trước đây, nhìn thấy ai dám ngăn cản Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn của Thần Điện lập tức quát lên dẹp đường, vẻ mặt tức giận.

- Ha... ta mặc kệ ngươi là ai, Thần Điện hay không phải Thần Điện gì đó... ta không phải là tín đồ... những binh sĩ của ta cũng không phải, cho nên không cần nghe lời các ngươi... Ta chỉ biết Bắc phương Nguyên Soái

có lệnh, không cho phép bất cứ ai tiến vào, nếu không sẽ giết không cần nói... Các người đã dám xông vào vậy thì ta phải giết chết các người.

Tên tướng lĩnh cũng không phải tay vừa, là quân quan thuộc về Đế Đô Đặc Cảnh Ty, là thuộc hạ trước đây của Bạch Khởi, đương nhiên phải trung thành với Bạch Khởi rồi, hơn nữa ở Bất Diệt Hoàng Triều địa vị của Thần quyền không cao, rất nhiều người căn bản không phải là tín đồ, căn bản cũng không đặt Thần Điện trong mắt mình, cho nên sau khi nghe xong lời này tên tướng lĩnh lạnh lùng liếc nhìn đối phương, sau đó nói như vậy.

Có mệnh lệnh của Bạch Khởi, bọn họ không cần biết là Thần Điện hay không phải Thần Điện, chỉ cần đối phương dám xông vào bọn họ thật sự dám giết chết đối phương, không thể phủ nhận là Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn rất tinh nhuệ, nhưng... nơi này có bộ binh hơn hai vạn người, hơn nữa bao vây phía sau đám Quang Minh Kỵ Sĩ số lượng binh sĩ còn nhiều hơn trong đó, với tình hình bây giờ, nếu bọn họ thật sự muốn liều mạng, nếu đám Quang Minh Kỵ Sĩ muốn xông vào thì thật sự có khả năng bọn họ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

- Cái gì! Người dám nói như vậy với ta sao! Người muốn làm gì? Lẽ nào người cũng là dị đoan phải không!

Thủ lĩnh của Quang Minh Kỵ Sĩ nghe xong lời này thì tức giận quát lên, chỉ trích tên tướng quan là dị đoan, đây cũng là kế sách hấn quen dùng, hậu quả bị chỉ trích là dị đoan rất nghiêm trọng. Ở phương Tây nếu một ngày có người nghe thấy hai từ này sẽ không tìm được hai chân nhũn ra, bọn họ giống như đứng không vững.

Nhưng đáng tiếc là hắn không ngờ đối phương căn bản không phải người như vậy, nghe xong lời này cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ lạnh lùng cười, sau đó nói:

- Vậy sao? Ta trở thành dị đoan? Ha ha... Nói hay lắm... đúng rồi đấy... ta chính là dị đoan, người có thể làm gì ta chứ? Những cái gì đó đều là do người nói, người muốn nói ta là gì thì ta chính là cái ấy... nhưng đối với ta mà nói nó chẳng là gì cả. Người nên hiểu rõ rằng nơi này là Bất Diệt Hoàng Triều chứ không phải phương Tây, thế lực của giáo đình các người dù có lớn cũng không mở rộng đến chỗ của chúng ta. Ta là một tướng quân của Bất Diệt Hoàng Triều, người có tư cách gì mà chỉ trích ta? Cho dù ta là dị đoan thì đã sao chứ? Các người phải hiểu rõ thân phận của mình, các người chỉ là một đám dân thường mà thôi, có thể cho các người vũ khí và chiến mã đã là thánh ân của Bộ Hạ lắm rồi, nếu các người còn không biết điều thì chúng ta cũng không khách khí.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

253. Chương 233: Xung Đột Chính Diện Với Giáo Đình (2)

Vị tướng quân kiên quyết nói, khi nói không hề có chút gì là mềm yếu, dù sao hắn cũng là một viên tướng, bản thân phụng mệnh hành sự, Bạch Khởi nhất định sẽ bảo vệ hắn, đương nhiên có Bạch Khởi Nguyên Soái rồi thì hắn còn phải sợ gì nữa chứ?

- Người...

Tên thủ lĩnh của Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn nghe xong liền biến đổi sắc mặt, lập tức rút trường kiếm đeo bên hông mình chĩa về phía tên tướng lĩnh trước mặt như muốn nói mình sẽ động thủ, đám kỵ sĩ phía sau hắn cũng dần dần lấy vũ khí của mình ra với bộ dạng hùng hổ. Những thủ hạ đứng bên cạnh vị tướng quân cũng không hề yếu đuối lạnh lùng rút vũ khí của mình ra chờ đợi đối phương. Trong nháy mắt bầu không khí xung quanh trở nên đầy sát khí, trong nháy mắt không khí trở nên lạnh lẽo.

- Thủ hạ của ta làm sao? Người muốn thế nào chứ? Tốt nhất các người nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, thủ hạ của ta nói không sai, ở Bất Diệt Hoàng Triều các người chỉ là một đám dân thường mà thôi, có thể cho các người vũ khí, chiến mã và chỗ ở đã là ân điển to lớn của Bộ Hạ với các người rồi, tốt nhất đừng không biết điều như thế, ta đã hạ lệnh cấm, áp dụng với bất cứ người nào, trừ phi là Bộ Hạ hạ lệnh, nếu không ta tuyệt đối sẽ không hủy bỏ, các người... tùy tiện xông vào cấm địa, công khai hạ nhục tướng quân Đế Quốc, các người biết đó là tội danh gì không?

Giọng nói của Bạch Khởi vang lên từ phía sau đám đông, khi ở đây còn đang nhốn nháo lập tức có binh sĩ chuyên bảo vệ nhanh chóng chạy về thông báo cho Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi rất nhanh đã có được tin

tức, nhanh chóng đến nơi này, khi đến nơi này vừa vặn nghe thấy những lời này, cho nên không kìm được bước ra lạnh lùng nói một câu như vậy.

- Chúng ta là...

Khi thủ lĩnh của kỵ sĩ đoàn còn muốn nói gì đó, đột nhiên một giọng nói già nua vang lên:

- Gia Nội, được rồi... chuyện này người không cần nói nhiều nữa, đứng sang bên cạnh đợi được rồi...

Nói xong một lão giả mặc trường bào màu lam, trên trường bào mang thập giá màu vàng chậm rãi từ phía sau đám đông, dẫn theo một đám Tế Tự bước ra, lẳng lặng đứng ở tiền phương của đội ngũ, vẻ mặt nhu hòa bình thản. Vẻ mặt bình thản không dao động khiến người ta khó mà nhìn rõ con người này đang nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định là lão giả này không phải là người bình thường, hơn nữa có thể còn rất lợi hại, khí phách của người bình thường không thể nào sánh được.

- Nguyên Soái các hạ... chúng tôi là người của Thần Điện... tôi nghĩ là ngài cũng biết rồi, tôi là Giáo khu Chủ giáo của Bất Diệt Hoàng Triều Đa La Mẫu, trước đây không lâu một sức mạnh hắc ám khổng lồ và tinh khiết xuất hiện ở gần đây, vì sự an toàn của nhân dân Đế Đô, và vì sự an toàn của các vị quý tộc ở xung quanh, cho nên tôi chỉ huy cho Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn và mấy trăm viên Tế Tự tới nơi này, hy vọng ngài có thể hiểu cho hành động của chúng tôi, tránh đường cho chúng tôi để chúng tôi đi tiêu diệt sức mạnh dị đoan tà ác đó...

Đa La Mẫu Đại Chủ giáo đã đến lúc muốn lấy lại thể diện, đi ra không có thái độ kiêu căng, ngược lại rất hòa nhã, rất khoan thai nói như vậy với Bạch Khởi.

Nói thật đối phương là Giáo khu Chủ giáo, đường đường là Lam Y Đại Chủ giáo của Thần Điện, về địa vị mà nói cũng không hề thua kém gì Bạch Khởi, thậm chí còn cao hơn một chút, dù sao tính ưu việt của Thần Điện đặt ở nơi này, nếu là bình thường hẳn nói như vậy, Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không tính toán mà cho hắn chút thể diện, để hắn tiến vào xem, dù sao oan gia nên giải không nên kết, đặc biệt là oan gia như vậy, Bạch Khởi không hy vọng kết thù. Nhưng tình huống bây giờ không như vậy, Bạch Khởi có thể để bọn họ tiến vào tìm Đại Hắc Thiên sao? Có thể để bọn họ động thủ sao? Đáp án rõ ràng là không rồi.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng nhìn vị Đại Chủ giáo đang ở trước mặt nói:

- Muốn tiến vào sao? Ta dựa vào cái gì để tin lời người chứ? Vì dân cư của Đế Đô và quý tộc nơi này? Người yên tâm đi, việc này không cần người phải lo. Ở đây chúng ta đang có nhiệm vụ khẩn cấp không tiện để người vào, hơn nữa ta cũng không tin thật sự có sự tồn tại dị đoan gì đó, nếu có... chúng ta cũng không cần sự giúp đỡ của các người. Ở đây ta có vạn quân tinh nhuệ, một lát nữa ta sẽ điều động nhiều người hơn tới đây, bất kể là chuyện dị đoan gì e là cũng chỉ có con đường chết mà thôi, được rồi... các người quay về đi... nơi này không cần các người, nhiệm vụ của các người chính là quay về chữa trị cho càng nhiều người, truyền bá tín ngưỡng của các người, chuyện ở đây không cần các người phải lo.

Không nghi ngờ gì đây chính là lời cự tuyệt nghiêm khắc của Bạch Khởi với đề nghị của Đa La Mẫu Chủ giáo, đồng thời không niệm tình mà đuổi khách, một chút thể diện cũng không giữ lại cho đối phương. Nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt của Đa La Mẫu Chủ giáo chợt biến đổi, tiếp tục nói:

- Nhưng Nguyên Soái ngài phải hiểu...

- Cái gì ta cũng hiểu, không cần người phí lời, chuyện gì ta cũng rất rõ ràng, không cần người phải nói nhiều với ta làm gì. Ta đã nói ta có thể xử lý thì có thể xử lý, người đừng phí lời ở đây nữa. Chuyện hôm nay ta không truy cứu các người đã là để thể diện cho Thần Điện các người lắm rồi, tốt nhất là các người đừng tiến vào thêm nữa.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, khi nói xong lẳng lặng liếc nhìn Đa La Mẫu Chủ giáo đang ở trước mặt.

- Thật sự không còn chỗ để thương lượng sao?

Đa La Mẫu Chủ giáo có chút không cam tâm hỏi, hẳn không muốn đắc tội với Bạch Khởi, muốn giữ thể diện cho Bạch Khởi nhưng không ngờ Bạch Khởi lại cố chấp như vậy, không chịu dãn xếp một chút, điều này khiến Chủ giáo cảm thấy mất mặt, trong lòng rất không thoải mái. Nếu không phải vì bây giờ thực lực của bọn chúng thật sự không thể bằng với Bạch Khởi thì e là vị Đa La Mẫu Chủ giáo đã không kìm được sự

tức giận. Dù sao lời nói của Bạch Khởi có chút nể tình, cũng không làm mất thể diện lắm, người của Thần Điện chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy, ở đây Bạch Khởi vẫn là người đứng cao nhất...

- Con người của ta không thích phí lời, chuyện như vậy ta không nói hai lần, các người muốn rời đi hay là muốn chết... thì hãy tự chọn đi.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong phẩy tay, mấy vạn quân binh cầm vũ khí của mình nhắm về phía những người của giáo đình, nhìn bộ dạng giống như chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào, hơn nữa khi động thủ sợ là sẽ không niệm tình, điều này khiến cho những Quang Minh Kỳ Sĩ có chút căng thẳng. Dù sao không có ai thật sự không sợ chết, đặc biệt là trong tình hình như vậy, địch đông ta ít, không ít người đã bắt đầu dao động, dù sao những người tâm trí thật sự kiên định, thề chết cũng trung thành với Quang Minh Thần Điện chung quy cũng chỉ là số ít mà thôi.

- Nguyên Soái... ta hy vọng ngài có thể suy nghĩ cho kĩ, ngài phải biết ngài đang làm gì, ngài đang đối đầu với Quang Minh Thần Điện có biết không? Ngài đang bao che dị đoan, nếu Giáo Hoàng Bộ Hạ biết nhất định sẽ không vui, đến lúc đó hậu quả như thế nào tôi nghĩ ngài cũng biết, xin ngài hãy suy nghĩ cho kĩ, chúng tôi chỉ là tiến vào điều tra dị đoan mà thôi, sẽ không làm chuyện gì khác... Nếu ngài nhất định không hợp tác với chúng tôi, hậu quả nhất định tương đối nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức ngài không thể chấp nhận được đâu.

Đa La Mẫu Chủ giáo nhìn thấy những lời khuyên bảo không có tác dụng, bắt đầu chuyển sang sách lược uy hiếp, đe dọa, nhưng đáng tiếc là những lời đó đối với Bạch Khởi mà nói cũng không có tác dụng gì.

Nhưng đáng tiếc Bạch Khởi nghe xong lời này cuối cùng vẫn hết sức thờ ơ, không những không có phản ứng gì mà hai mắt còn đưa lên xuống để đánh giá Đa La Mẫu một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói:

- Người đang uy hiếp ta sao? Người biết phía sau là nơi nào không? Phía sau là nhà của ta... Nhà của ta sao có thể tùy tiện để người của Thần Điện các người muốn vào thì vào, muốn ra thì ra chứ? Các người đang ở nơi nào vậy? Các người cho rằng Bạch Khởi ta dễ ức hiếp lắm sao? Đừng quên đây là Bất Diệt Hoàng Triều, không phải là nơi của Quang Minh Thần Điện các người, tốt nhất là các người đừng uy hiếp ta, nếu không ta bảo đảm sẽ không bỏ qua cho các người đâu... các người nên biết rằng... ta hoàn toàn có lý do nói các người cản trở quân vụ để xử toàn bộ các người tội chết.

- Bạch Khởi người được lắm... nếu đã như vậy thì chúng ta sẽ đi, nhưng chuyện người bao che cho dị giáo, ta sẽ báo cho Quang Minh Thần Điện, hậu quả cụ thể ta bảo đảm người không tưởng tượng được đâu, người cứ đợi mà xem...

Đa La Mẫu Chủ giáo cũng không còn cách nào khác, hắn cũng nhìn ra Bạch Khởi dù có chết cũng không cho hắn tiến vào, vì vậy lúc này nói nhiều cũng vô ích, tức giận nói một câu rồi rời khỏi đó.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

254. Chương 234: Phục Kích Lên Vào (1)

Không thể không nói, Đa La Mẫu Đại Chủ giáo không phải đang nói đùa, những gì ông ta nói không có điểm nào là giả, chuyện này tuyệt đối sẽ không thể dễ như vậy. Quang Minh Thần Điện lần này có thể nói là đã bị mất mặt, cho nên Quang Minh Thần Điện tuyệt đối sẽ không để chuyện này kết thúc, có thể tưởng tượng áp lực sau này trên đài chính trị, còn Phiên tòa Giáo tông trong truyền thuyết khiến người ta khiếp sợ.

Phải biết rằng Phiên tòa Giáo tông là cơ cấu khiến tất cả mọi người trên Đại lục khi nghe đều sợ mất mặt, không ít người kinh hoàng vì nơi này thật sự là rất đáng sợ, là nơi Giáo đình thẩm xét và phán quyết Dị giáo, và là cơ cấu cực đoan được vũ trang cao thủ bí mật, đồng thời bọn họ có quyền hành khiến người ta khó mà tưởng tượng, còn có các loại cực hình và thủ đoạn tàn ác đẫm máu, mỗi loại đều khiến người ta kinh sợ và run rẩy, Giáo tông Thẩm phán ngoài việc hàng ngày tìm Dị giáo và tiêu diệt Dị giáo ra, còn là nơi tiêu diệt những người dám sỉ nhục, làm tổn hại đến Quang Minh Thần Điện cũng chính là Quang Minh Giáo đình.

Hành vi của Bạch Khởi hôm nay đủ để liệt vào phạm vi Giáo tông Thẩm phán phải xử lý, hẳn công khai khiêu khích sự uy nghiêm của Giáo đình là Quang Minh Thần Điện, Quang Minh Giáo đình tuyệt đối không thể nào chấp nhận kết quả này. Đương nhiên có lẽ sẽ có người lẫn lộn hai cách gọi này nhưng người của Thiên n Đại lục ngược lại lại hiểu rất rõ, Quang Minh Thần Điện là tên gọi tôn kính của Đại lục đối với Quang Minh Giáo đình, còn Giáo đình là trung khu nơi toàn bộ Quang Minh Thần Điện ở, thật ra cũng đều là một cách gọi, chỉ là người ở các nơi gọi khác nhau mà thôi. Người phương Đông đều thích gọi là Quang Minh Thần Điện, còn người phương Tây lại thích gọi là Giáo đình.

- Đại Chủ giáo... lẽ nào chuyện của chúng ta ngày hôm nay cứ để vậy sao?

Thủ lĩnh của Quang Minh Kỵ Sĩ Gia Nội có chút ảo não và bất mãn tiến lại nói khẽ với Đa La Mẫu Đại Chủ giáo, thanh âm không lớn nhưng mấy người đứng xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

- Trước tiên đừng nói đến chuyện này... chúng ta quay về rồi hãy nói, nơi này là không phải chỗ để nói chuyện...

Sau khi Đa La Mẫu Đại Chủ giáo nghe xong đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ở trước mặt thấp giọng nói.

- Không phải nơi để nói chuyện, tôi biết rồi...

Gia Nội cũng không phải là kẻ ngốc sau khi nghe xong liền lập tức gật đầu nói, nói xong liền ngậm miệng lại rồi cùng Đa La Mẫu Đại Chủ giáo và những người khác rời khỏi nơi đó, đúng như Đa La Mẫu Chủ giáo đã nói, nơi này thật sự không phải nơi để nói chuyện...

Sau khi nhìn Đa La Mẫu Đại Chủ giáo rời đi, một người đứng trong góc âm u đằng xa lặng lẽ quan sát tất cả đám người của Đa La Mẫu Chủ giáo, một người mặc áo đen, vóc người nhỏ bé đứng ở trước mặt thấp giọng hỏi:

- Đại nhân... ngài nói người của Giáo đình có dễ như vậy không?

- Người của Giáo đình có dễ như thế không à? Người nói thử xem? Ha ha, ta không cho rằng đám người của Quang Minh Thần Điện lại rộng lượng như vậy, chỉ tại ở nơi này Bạch Khởi rõ ràng chiếm ưu thế nhiều hơn nên bọn họ không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời rời đi. Người phải hiểu rõ nơi này là phương Đông chứ không phải phương Tây, có rất nhiều chuyện không phải Giáo đình muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Lực lượng của Giáo đình ở nơi này còn cách Hoàng quyền xa, bọn họ chỉ có ba ngàn người, Bạch Khởi ngược lại có cả vạn người, có đánh thế nào cũng thua cho nên bọn họ chỉ có thể từ bỏ, nhưng tên Đa La Mẫu không phải là kẻ dễ dàng từ bỏ, ta thấy hẳn nhất định sẽ đi đường tắt. Với sự hiểu biết của ta về Đa La Mẫu, tối nay hẳn nhất định sẽ động thủ, cho dù đại đội nhân mã không thể động thủ chỉ có thể tập trung nhân mã tinh nhuệ ra tay. Sức mạnh Hắc ám tinh khiết như vậy hẳn nhất định sẽ không bỏ qua như vậy.

Người đang ẩn giấu trong bóng tối cười ha ha nói như vậy.

- Vậy... chúng ta nên làm gì?

Người hỏi trước lại bắt đầu hỏi.

- Ha... còn có thể làm gì bây giờ? Đại đội nhân mã của chúng ta vẫn không nhiều bằng người Quang Minh Giáo đình, nhưng nói về cao thủ... Hắc Ám Thần Điện từ trước đến nay không thiếu cao thủ, chúng ta cho đến nay cũng không thua kém Giáo đình cho nên nếu bọn chúng muốn đục nước béo cò thì chúng ta cũng động thủ theo, xem xem có thể tìm được vị Hắc Ám Hiền Giả đó, cho dù không thể cũng không thể để người của Giáo đình đắc thủ. Theo khí tức của ngày hôm nay mà thấy vị Hiền Giả này có lẽ vừa mới tỉnh giấc, mặc dù sức mạnh không kém, khí hắc ám vô cùng tinh khiết, nhưng lại có chút yếu ớt, rõ ràng là tương đối suy yếu, nếu không thì tên Đa La Mẫu sao dám trêu chọc vị Hắc Ám Hiền Giả đó, hẳn nghĩ hẳn là ai? Hồng y Đại Chủ giáo hay là Thẩm phán trưởng của Giáo tông Thẩm phán? Không nắm chặt điều đó thì tên cáo già đó tuyệt đối sẽ không đến...

Người hắc ảnh thấp giọng nói, nói xong cả người đã biến mất trong con hẻm nhỏ.

Sau khi đợi bọn họ rời khỏi đây, Lưu Dịch Tư chậm rãi xuất hiện sau lưng của Bạch Khởi, thấp giọng đem toàn bộ chuyện mà hắn vừa nghe được tường thuật lại. Tên hắc y đó còn tưởng rằng hắn giấu mình rất bí ẩn, thật ra bọn chúng không biết khi bọn chúng xuất hiện Bạch Khởi đã phát hiện ra bọn chúng, còn Lưu Dịch Tư cũng lặng lẽ ẩn giấu phía sau bọn chúng, toàn bộ lời nói của chúng không thiếu chữ nào đều được cái tai của hắn nghe thấy hết, sau đó truyền lại cho Bạch Khởi, đáng tiếc là thực lực của bọn chúng quá thấp căn bản không hiểu những chuyện này, bọn chúng thậm chí hoàn toàn không biết...

- Ha ha... một đám không biết lượng sức mình, hai tên Đấu Vương còn có mấy tên cao thủ Đấu Tông mà còn tưởng rằng mình giỏi lắm? Những tên này... không đáng để Bất Diệt Hoàng Triều diễu võ dương oai, huống hồ bọn chúng đều là thể lực đối địch, thật là không biết trời cao đất dày, Lưu Lão hãy đi chuẩn bị một chút, tối nay ta không hy vọng trong số bọn chúng có bất cứ ai có thể bình an vô sự chạy ra khỏi Bạch Gia của ta...

Bạch Khởi nheo mắt nói.

Sau khi giao phó xong cho Lưu Dịch Tư, Bạch Khởi còn đặc biệt phái thân binh đi mời Độc Cô Chiến Thiên, và Độc Cô Danh Dương đến. Độc Cô Chiến Thiên đương nhiên không cần nói, gọi lúc nào đến ngay lúc ấy, còn về Độc Cô Danh Dương cũng phải lừa phỉnh một tí, tính khí của hắn Bạch Khởi đã thăm dò rất kỹ, chỉ cần lừa phỉnh hai câu, hắn sẽ tới, đây không phải là vấn đề gì. Tối nay sự việc đặc sắc như vậy sao có thể thiếu Độc Cô Danh Dương được chứ? Nếu như vậy thì còn gì là thú vị nữa.

Vào nửa đêm xung quanh Bạch Gia phủ đệ vẫn đèn đuốc sáng trưng, từng tốp năm người, mười người binh sĩ kết thành từng đội không ngừng tuần tra xung quanh. Chuyện chiều nay đã chấn động toàn bộ Đế Đô, chuyện Bạch Khởi công khai chống đối Quang Minh Thần Điện đã có vô số người biết, không ít người cảm thấy Bạch Khởi bị điên, ngay cả Lý Tầm Hoan cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng đối với chuyện này Bạch Khởi lại không giải thích nhiều, mà chỉ phái người đi thông báo cho Lý Tầm Hoan biết, đợi sau chuyện này mình nhất định sẽ giải thích rõ ràng với Lý Tầm Hoan, hy vọng trước đó Lý Tầm Hoan có thể hiểu cho mình. Còn Lý Tầm Hoan cũng rộng rãi đồng ý, cũng không truy cứu Bạch Khởi chuyện gì, cũng không điều động quân đội, vẫn giữ ở đó bảo vệ giúp đỡ cho Bạch Khởi. Toàn bộ Bạch Gia phủ đệ đều chặt như nêm, một loạt binh sĩ sắp hàng chỉnh tề không ngừng tuần tra xung quanh.

Còn lúc này trên bầu trời một bóng đen xẹt qua, xuyên qua đám binh sĩ đang tuần tra, khi bọn họ không hề phát hiện xông vào Bạch Gia, sau đó khoảng chừng mấy phút có mấy bóng người bám theo sau, cùng tiến vào Bạch Gia...

- Đại Chủ giáo đại nhân... chúng ta làm như vậy không phải có chút... không quang minh chính đại sao?

Gia Nội là một kỵ sĩ chân chính, có tín ngưỡng vô cùng kiên định với Quang Minh Thần, đồng thời giữ nghiêm giáo điều của kỵ sĩ, đối với hành vi tiến vào phủ đệ người khác vào lúc đêm khuya thế này về mặt tinh thần Gia Nội đầu tiên có chút không chấp nhận được, đi theo bên cạnh Đa La Mẫu Đại Chủ giáo, Gia Nội có chút do dự thấp giọng hỏi.

- Ha... Không quang minh lỗi lạc sao? Dị giáo là kẻ thù của Thần, là người phản đối Thần, để giết chúng, chúng ta có thể sử dụng bất cứ cách nào, về điều này ta hy vọng người có thể hiểu rõ. Gia Nội, mục tiêu của chúng ta là rất chân chính, chỉ là về mặt thủ pháp có chút không chân chính, nhưng không sao cả, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ cần hoàn thành là được rồi, cả ta và người đều là người hiến mình cho Thần... vì Quang Minh Thần vĩ đại, để giúp Quang Minh Thần tiêu diệt Dị giáo, cho dù có chết cũng đáng, huống hồ chỉ là thay đổi một chút cách làm và sách lược?

Đa La Mẫu Đại Chủ giáo nghe xong lời này liền hừ lạnh một tiếng, sau đó thấp giọng nói, khi nói biểu hiện vô cùng thành kính và chính nghĩa, khiến Gia Nội ở bên cạnh sau khi nghe xong không tìm được xấu hổ cúi thấp đầu.

- Vâng... Đại Chủ giáo... tôi biết rồi, cảm ơn sự giáo huấn của ngài...

Sau khi Gia Nội trầm ngâm một lát liền thấp giọng nói như vậy, khi nói bộ dạng xấu hổ giống như bản thân mình thật sự đã làm sai chuyện gì vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

255. Chương 234: Phục Kích Lẻn Vào (2)

- Ha ha... người của Giáo đình quả nhiên quá vô sỉ, nói cái gì cũng nói đường hoàng như vậy, rõ ràng là chuyện vô sỉ dơ tiện như vậy nhưng đến miệng các người lại biến thành như vậy, trung thành với Thần sao? Vô nghĩa, các người đều là những kẻ nguỵ quân tử của Giáo đình, những lời nói ra đều là ác tâm...

Một giọng nói già nua hơi khàn khàn vang lên trong sân bốn phía trống trải không một bóng người, trong lúc nói năm người bằng với số người bên Giáo đình xuất hiện trong sân, từng người một tìm mục tiêu của mình, ai cũng giống như chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

- Hi Đặc? Là người... ha ha... Hắc Ám Chấp Sự... Hi Đặc... ta đã sớm cảm thấy là người đã đến Đế Đô này, nhưng mãi vẫn chưa tìm ra người, không ngờ lại đụng người ở đây hôm nay... ha ha... vậy thì ta sẽ giải quyết người triệt để ở đây... Hơn nữa các người xuất hiện ở đây e là các người đã cấu kết với Bạch Khởi rồi, vậy ta sẽ tiện đường giải quyết luôn tên Dị giáo Bạch Khởi...

Thân là đối thủ từ lâu, Đa La Mẫu Đại Chủ giáo đương nhiên nhận ra đối phương là ai, trong nháy mắt khi đối phương xuất hiện, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương, Hắc Ám Chấp Sự Hi Đặc...

- Đương nhiên là ta, nếu không người nghĩ còn có thể là ai chứ? Ha ha... tiêu diệt chúng ta? Đa La Mẫu người kiêu căng hơi quá rồi đấy, chúng ta không xuất hiện không phải vì sợ Quang Minh Giáo đình các người, mà là chúng ta không muốn làm chuyện hy sinh vô vị, nhưng lần này thì không thể... Sở dĩ chúng ta xuất hiện là vì các người đang âm mưu giết chết Hắc Ám Hiền Giả vĩ đại của chúng ta đang trở nên yếu ớt sau khi thức tỉnh, cho nên chúng ta mới xuất hiện. Đa La Mẫu lần này người tuyệt đối không thể thành công, nếu thức thời người hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không thì chúng ta đành phải quyết một trận sống chết, nhưng ta cần thông báo cho người biết là năng lượng đã bộc phát rồi. Hiền Giả của Hắc Ám không biết lúc nào sẽ hồi phục lại nhưng e là chỉ cần hồi phục một phần sức mạnh cũng đủ để giết chết toàn bộ các người rồi, rốt cuộc nên chọn lựa như thế nào các người hãy chọn đi.

Hi Đặc cười lạnh một tiếng, không hề tỏ ra hèn kém trả lời.

Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện không biết là đã đối đầu nhau bao nhiêu năm rồi, sự thù hận lẫn nhau người ta có thể nhìn thấy rõ bên ngoài, sau khi nhìn thấy đối phương chỉ hận là không thể lập tức xông tới giết chết đối phương, nếu không phải vì thực lực tương đương thì e là căn bản không biết đã trực tiếp đánh nhau bao nhiêu lần, có thể giết chết đối phương đối với bọn họ mà nói là chuyện vui sướng không gì sánh được.

- Nói như vậy hôm nay chúng ta chỉ có một người có thể tiếp tục sống?

Đa La Mẫu vô cùng lạnh lùng nói, mặc dù nói rất quyết liệt nhưng trong lòng lại tràn đầy sự bất đắc dĩ, vì hắn biết nếu khai triển với đối phương ở đây thì vô cùng bất lợi cho mình, thực lực hai bên tương đương nhau, hơn nữa đây còn là địa bàn của Bạch Khởi, thân thủ của Bạch Khởi hắn không rõ lắm, nhưng chỉ cần một lão già bất tử Bạch Ngọc Đường của Bạch Gia là đủ đau đầu lắm rồi, dù sao tên đó cũng là một cao thủ Đấu Vương thật sự.

Nếu Đa La Mẫu Đại Chủ giáo biết trong nhà Bạch Khởi không chỉ có một Đấu Vương là Bạch Ngọc Đường mà còn có hai Đấu Vương Ảnh Tộc, ngoài Bạch Khởi và hai cao thủ Đấu Hoàng thì e là có đánh chết hắn cũng không tới... nếu không có những cao thủ của Giáo tông Thẩm phán tới thì sợ là có đánh chết hắn cũng không động thủ, không... nói chính xác là nếu Thẩm phán trưởng của Giáo tông Thẩm phán không đến thì hắn dù có chết cũng không ra tay, vì như vậy căn bản chẳng khác gì tìm đến cái chết.

- Vậy thì ra tay đi...

Hi Đặc cũng bất đắc dĩ, nhưng bất kể nói thế nào cũng không thể xem thường đám người của Quang Minh Giáo đình, đối với người của Hắc Ám Thần Điện mà nói nếu bị bọn nguỵ quân tử của Quang Minh Giáo đình xem thường thì thà chết còn hơn.

Không nói nhiều cả hai bên bắt đầu triển khai thế trận, không thể không nói bọn họ đã quen với chiến đấu không có người khác chen vào như vậy, dù sao Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện đấu võ hầu như không có ai dám can, nhưng sau khi bọn họ đấu võ lại quên mất một chuyện đó là nơi này không phải

bên ngoài cũng không phải là nơi khác, nơi này là phủ đệ của Bạch Khởi, và bên ngoài còn có mấy vạn quân tinh nhuệ đang trấn giữ.

Trong nháy mắt hai bên bắt đầu một cuộc chiến ác liệt, đấu khí ngang dọc, hai bên cùng đan chéo vào nhau, Đa La Mẫu thối lui một bước, Gia Nội hộ vệ bên cạnh, bắt đầu yểm hộ Đa La Mẫu, chỉ nhìn thấy trên người Đa La Mẫu đứng ở phía sau nổi lên một luồng ánh sáng, sau đó mở rộng cánh tay ngược lên bầu trời kêu to:

- Quang Minh Thần vĩ đại, xin người hãy ban cho con sức mạnh, dưới ánh sáng huy hoàng lòng nhân từ của ngài tinh lọc thế giới này, phá hủy tất cả kẻ thù... Quang Minh Chi Kiếm...

Còn Hi Đặc cũng không kém cạnh, dưới sự bảo hộ của thủ hạ bắt đầu cất tiếng hát:

- Hắc Ám Thần vĩ đại, những linh hồn nhảy múa dưới trăng, hãy dùng móng vuốt của ngài xé rách tất cả... Hắc Ám Lợi Trảo...

Trong nháy mắt bầu trời sáng trưng như ban ngày, một thanh kiếm trắng khổng lồ xuất hiện trên bầu trời hướng về những người của Hắc Ám Thần Điện phóng tới, sau đó một thanh lợi trảo mang ánh sáng màu huyết đâm vào thanh kiếm trắng, trong nháy mắt một tiếng nổ ầm ầm vang lên, người của hai bên bị đánh bật sang một bên, từng người nằm ở dưới đất bắt đầu thổ huyết, trong đó mấy cao thủ Đấu Tông càng thiếu chân thiếu tay, cả người bắt đầu không an toàn nữa... nằm ở đó chỉ có thể rên la thảm khóc, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Hai luồng năng lượng va chạm vào nhau quá kịch liệt, tất cả mọi người đều không ngờ có tình cảnh như vậy, trên mặt đất xuất hiện một hố rộng hơn ba mươi thước, sâu mười mấy thước, phòng ốc cây cối hoa cỏ xung quanh toàn bộ đều bị vùi dập xuống đất, tình cảnh này khiến người ta cảm thán, sức phá hoại khổng lồ còn hơn cả cao thủ cấp Đấu Hoàng toàn lực đả kích.

- Ha ha... đây chính là Ma pháp sao? Ha ha, xem ra rất lợi hại... đáng tiếc là phát ra quá chậm, còn cần nhiều động tác nữa, nếu đại quân giao chiến khác biệt không nhiều lắm, nhưng nếu đơn độc chiến đấu, căn bản là rất yếu... cũng không biết sự lợi hại của Ma pháp của Hắc Ám Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Hoàng ở trình độ nào, nhưng có lẽ là mạnh hơn một chút...

Bạch Khởi ở đằng xa nhìn thấy tình cảnh như vậy không tìm được bĩu môi thở dài nói.

- Đương nhiên... ha ha, tiểu tử không ngại nói cho người biết Hắc Ám Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Hoàng lợi hại nhất không phải là tu vi của bọn họ, mặc dù bọn họ có tu vi cấp bậc Đấu Đế nhưng điều đó không phải quan trọng, điều quan trọng nhất là Ma pháp khủng khiếp của bọn họ... không... nên nói là Thần thuật tu vi kinh khủng... ha ha... cùng là cao thủ Đấu Đế, ngoại trừ Thú Hoàng, Tinh Linh Nữ Vương, và một số cao thủ khác, những cao thủ Đấu Đế khác căn bản dưới tay của bọn họ chỉ cần chấp ba chiêu, sự đáng sợ của bọn họ người không biết đâu... ha ha... cho nên người cũng đừng nghĩ có một ngày gặp được họ, vì khi họ thấy được họ người tuyệt đối sẽ chết...

Độc Cô Danh Dương nghe xong lời nói của Bạch Khởi, mở miệng nói một cách đả kích không chút niệm tình.

Nhưng Bạch Khởi hoàn toàn bỏ qua, sau đó liếc nhìn Lưu Dịch Tư đang ở trước mặt, đứng lên, vắn lưng như một kẻ lười biếng sau đó ngáp một cái, nói:

- Đã đến nước này, vậy thì thu lưới đi, hôm nay tất cả mọi người đều đã tới, đã đến rồi chúng ta đương nhiên phải tiếp đãi, bất luận là người đến bằng đường nào, đã đến rồi thì đừng để bọn họ đi... phải giữ lại hết... đương nhiên nếu bọn họ chết là tốt nhất...

Ý tứ của Bạch Khởi đã rõ ràng là không thể để người của hai bên sống, về điều này Lưu Dịch Tư đương nhiên có thể hiểu rõ, cho nên nghe xong lời này liền gật gù đầu, sau đó trực tiếp xông ra, hai Đấu Vương Ảnh Tộc cũng cùng xông ra. Chỉ lắc mình mấy cái đã giải quyết sạch sẽ người của hai bên, chỉ cần mấy cái lắc mình đẹp đẽ đã giết sạch sẽ... những kẻ đó ngay cả cơ hội phản ứng và cơ hội chửi bậy cũng không có, chưa kịp làm gì đã bị giải quyết sạch sẽ rồi. Bọn họ cho đến lúc chết cũng không biết bản thân mình từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc đã luôn có người theo dõi bọn họ, thậm chí khi bọn họ động thủ đều là sách lược của một người ép bọn họ không thể không sử dụng Ma pháp đối đầu với nhau, người ra tay chính là

hai Đẩu Vương của Ảnh Tộc, còn bọn họ hoàn toàn không cảm thấy, chỉ cảm thấy... đối phương quá lợi hại người của mình lại bị thương cho nên mới không thể không sử dụng đại chiêu... Đương nhiên cho dù là giao thủ chính diện bọn họ cũng sẽ chết ngay lập tức vì đây là sự cách biệt về thực lực.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

256. Chương 235: Làm Khách Của Lam Linh Uy Nhĩ Gia Tộc (1)

Sau khi xử lý xong những việc này, Bạch Khởi mới yên tâm, mặc dù hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng không sao cả, chỉ cần mang xác bọn họ ra ngoài là được rồi, những chuyện khác Bạch Khởi cũng không để ý, việc trả thù hai thế lực là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng chuyện này nếu truyền ra ngoài, chờ Giáo đình ở xa và Hắc Âm Thần Điện hồi phục, sau đó phái cao thủ đến sợ là chỉ ít cần thời gian một năm, còn về điều động đại quân nhân mã đối phó với Bạch Khởi căn bản không thể là hiện thực

Thế lực của Bạch Khởi ở Bất Diệt Hoàng Triều, bọn hắn tuyệt đối không thể so sánh được, cho nên Bạch Khởi không cần phải lo lắng, chỉ cần nâng cao sức mạnh của mình, như vậy khi hai thế lực khủng khiếp đối mặt, bản thân mình căn bản không cần phải sợ hãi.

Nghĩ tới điều này Bạch Khởi đã quyết định, mấy ngày trước từ biệt Lý Tầm Hoan không phải vì điều gì khác mà là vì muốn tìm bảo vật của Đế Quốc Huy Hoàng. Cái đó đối với bản thân mà nói lúc nào cũng rất quan trọng, có được cái bảo tàng bí mật đó rồi sức mạnh của Bạch Khởi có thể được thăng cấp, theo số lượng của món bảo vật cất giấu đó, đủ để Bạch Khởi thăng cấp lên cấp Đẩu Đế, thậm chí còn đủ để Bạch Khởi tuyển chọn xây dựng thêm mấy Quân đoàn, đương nhiên Bạch Khởi vẫn lựa chọn nâng cao thực lực của mình, còn về cơ cấu quân đội binh mã trong tay Bạch Khởi bây giờ đã đủ rồi, nếu nhiều hơn một hành tinh thì nuôi không nổi, huống hồ Bạch Khởi không có ý định mưu phản, vì vậy những người này là đủ rồi...

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Khởi đi đến phòng của mình, vào nửa đêm sau khi đi tới an ủi Linh Nhi một chút, lại một mình quay về trong phòng, một mình trải qua đêm. Không phải con người Bạch Khởi không hiểu tình cảm, hay là có chỗ nào không tiện, cũng không phải Linh Nhi không đồng ý chỉ là trong lòng Bạch Khởi có chút khúc mắc. Hắn hy vọng có thể hoàn thành giây phút tuyệt đẹp trong đêm động phòng hoa chúc, chứ không phải bây giờ cho nên Bạch Khởi quay về phòng mình chứ không ở lại phòng Linh Nhi.

- Huyền Vũ đâu rồi? Còn chưa quay về sao?

Bạch Khởi hỏi một thân binh đứng bên cạnh, đây là câu hỏi vô thức vì Huyền Vũ là thân binh trực thuộc của Bạch Khởi, từ lâu đã theo bảo hộ bên cạnh Bạch Khởi, hôm nay vừa vặn là ngày trực của hắn, nhưng người đến bây giờ vẫn chưa thấy quay về, điều này khiến Bạch Khởi có chút ngạc nhiên cho nên mới thuận miệng hỏi như vậy.

- Vâng chưa thấy về... đại nhân, Huyền Vũ sau khi rời đi vào ngày hôm qua vẫn chưa thấy quay về...

Tên thân binh cũng rất thành thật, quan hệ của hắn với Huyền Vũ hàng ngày cũng không tệ, Bạch Khởi vừa hỏi hắn đã lập tức trả lời, thật ra trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, chỉ là không dám nói ra mà thôi.

- Vậy sao? Sao lại như vậy... Người biết trước đây Huyền Vũ làm nô lệ cho gia tộc nào không?

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền nhíu mày hỏi, muốn nói Huyền Vũ đã cầm lệnh bài của mình đi, đương nhiên phải quay về, Bạch Khởi nghĩ rằng hắn quay về với mẫu thân và muội muội không tốn nhiều thời gian, đối phương cũng không dám không nể mặt mình, nhưng tình hình bây giờ cả ngày rồi mà Huyền Vũ vẫn chưa quay về, điều này khiến Bạch Khởi có chút phiền muộn...

- Chuyện này... nghe nói hình như là Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc...

Tên thân binh liếc nhìn Bạch Khởi thấp giọng nói.

- Cái gì! Là Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc sao? Sao Huyền Vũ không nói sớm! Người đâu mau chuẩn bị ngựa cho ta, kêu Lưu Lão đi với chúng ta bây giờ...!

Lời nói của tên thân binh khiến sắc mặt của Bạch Khởi biến đổi, kêu lớn, khi nói đã xông ra, phi lên lưng ngựa, mang theo mấy trăm thủ hạ thân binh và Lưu Dịch Tư cùng rời khỏi phủ đệ của mình, thẳng tiến

đến Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, chuyện của Bạch Khởi giống như không bao giờ hết, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác khiến Bạch Khởi không biết nói gì.

Nhưng chuyện này hẳn nhất định phải ra mặt, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc là một trong số ít gia tộc không nể mặt Bạch Khởi. n oán của Bạch Khởi và Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc mặc dù không có gây ồn ào, người biết cũng không nhiều, nhưng trong lòng hai bên đều biết rõ. Tình hình bây giờ Huyền Vũ e là đã bị người ta bắt rồi, dù sao nếu đổi lại là mình, có người cầm lệnh bài của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc tới hỏi người của mình, bản thân không giết chết đối phương đã là giữ thể diện cho hân hãn rồi, lúc đó bản thân ngàn vạn lần không nên không xen miệng vào hỏi trước đây Huyền Vũ là người của nhà nào, nếu biết là người của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc thì Bạch Khởi đã sớm kêu Lý Tầm Hoan hoặc là Bối Tác Tư đi tìm người, cũng cùng là một câu nói nhưng so với việc Bạch Khởi kêu Huyền Vũ đi tìm người kết quả không biết xấu đi bao nhiêu lần.

Nhưng sự tình đã xảy ra rồi, bây giờ có nói gì cũng đã muộn, tình hình như vậy Bạch Khởi chỉ có thể ra mặt, bản thân nhất định phải bảo vệ Huyền Vũ, người của mình cũng nhất định cần. Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc đã bắt thân binh của mình, đó là sự sỉ nhục đối với mình, không nể mặt mũi cũng được rồi nhưng ngay cả người của mình cũng bắt đi, thì thật là ức hiếp người quá đáng, chuyện này kêu Bạch Khởi từ bỏ ý đồ tuyệt đối là không thể.

Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc cũng giống như Bạch Gia đều dựa vào quý tộc của Hoàng cung, khoảng cách giữa hai bên không phải xa lắm. Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc ở vị trí chính giữa của đường Thanh Long, một phủ đệ hoa lệ, tràn đầy vết tích bị ăn mòn bởi năm tháng, còn có không khí uy nghiêm cổ xưa.

Ở vị trí ngoài cửa có khoảng trăm binh sĩ vóc người cao to mặc áo giáp cầm vũ khí đứng đó ở, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc nằm ở đó, khi Bạch Khởi dẫn theo khoảng trăm binh sĩ cưỡi ngựa xông tới cửa, binh sĩ phụ trách bảo vệ lập tức rút vũ khí của mình ra khỏi bao kiếm, nhắm về phía Bạch Khởi trong đó có một người không kìm được lớn giọng quát:

- Các người là ai? Còn không xuống ngựa! Nơi này là Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc...

Là gia tộc số một của Đế Đô, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc đã thâm căn cố đế ở đây, có nền văn hóa lâu đời và sức ảnh hưởng rộng lớn, sức mạnh của bọn họ thâm nhập sâu trong lòng quân, có lịch sử hơn trăm năm, gia tộc đã có bốn vị Nguyên Soái Đế Quốc, đối với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc mà nói bọn họ có địa vị đặc biệt trong lòng quân, vì để biểu thị sự tôn kính không ít tướng quân đã đem thân binh một mình cưỡi ngựa ở gần gia tộc trăm thước và tùy tùng đi trước, vì vậy khi Bạch Khởi tới đã trực tiếp hung hăng xông ra.

- Ta là Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi, ta muốn gặp chủ nhân của các người.

Bạch Khởi nghe xong lạnh lùng nói.

Trong lúc nói đã cũng mấy trăm tên thân binh xoay người xuống ngựa trực tiếp đi tới trước mặt, không hề có ý dừng lại, điều này khiến những tên đang bảo vệ xung quanh Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc bắt đầu hoảng hốt, chặn trước mặt Bạch Khởi, trong đó có một người bộ dạng giống như thủ lĩnh vội vàng kêu lên:

- Nguyên Soái đợi đã, tôi đi bẩm báo với chủ nhân nhà tôi... xin ngài đợi ở bên ngoài...

- Đợi người bẩm báo? Ta nghĩ không cần đâu, Nguyên Soái nhà các người không ở nhà, ta tìm người có thể quyết định công việc ở nhà các người, người cũng đừng nghĩ đến chuyện ngăn ta ở ngoài cửa, ta sẽ vào phòng khách ngồi đợi... bọn nô tài các người lễ nào ngay cả việc tiếp khách căn bản cũng không biết sao? Bạch Khởi ta đường đường là Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, là Bắc phương Nguyên Soái Đế Quốc, lễ nào người dám bắt ta đứng ngoài đợi sao?

Bạch Khởi cũng không cần khách khí với hân, hôm nay không phải tới để la cà, cũng không tới để thỉnh cầu, mà rõ ràng tới để đòi người, nếu không vì chuyện đó thì Bạch Khởi đã không khách khí cho bọn họ một phát rắm.

Lời nói của Bạch Khởi khiến những tên hộ vệ thật sự không biết nói gì, nhưng cũng không còn cách nào khác, danh tiếng của Bạch Khởi và thân phận của Bạch Khởi khiến bọn họ không có cách nào ngăn cản. Mặc dù tận lực ngăn cản nhưng Bạch Khởi cứ cứng đầu bước vào bọn họ cũng không dám làm gì, lễ nào phải rút đao ra sao? Nói đùa gì chứ, bản thân chỉ cần dám rút đao ra lập tức sẽ có người chết, đương nhiên

người chết không phải là bọn Bạch Khởi mà là bản thân mình... cho nên trong bọn họ không có ai dám uy hiếp Bạch Khởi, chỉ có thể ra sức khẩn cầu Bạch Khởi.

Một bên thì khẩn cầu Bạch Khởi, một bên nhanh chóng có người chạy vào trong phòng bẩm báo với chủ nhân, khi Bạch Khởi tới phòng khách của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, dẫn đầu một đám hơn trăm người tiến vào trong, một đám người mặc cẩm y hoa phục bước ra, ngoại trừ ba, năm tên thanh niên ra còn có hai người trung niên và một lão phu nhân tóc bạc trên dưới sáu mươi tuổi, đám người đó giống như những vì sao từ cung trăng rơi xuống trước mặt Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

257. Chương 235: Làm Khách Của Lam Linh Uy Nhĩ Gia Tộc (2)

- Nguyên Soái Bạch Khởi, ngài ngự giá tới Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc tôi là muốn làm gì? Lẽ nào ngài cho rằng Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc chúng tôi không có người ở nhà sao? Lẽ nào ngài cho rằng chồng ta đã viễn chinh Nam cương thì chúng ta sẽ dễ bị ức hiếp sao? Ngài hãy nói với tôi cho rõ ràng nếu không thì tôi sẽ đi bẩm báo với Bộ Hạ!

Lão thái thái tức giận nói, sau khi đi ra nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt chỉ vào Bạch Khởi quát lên như vậy, mặc dù thanh âm không lớn nhưng khí lực vô cùng, trong nháy mắt sự huyền ảo trong phòng bỗng chốc trở nên yên lặng như tờ, trong phòng khách của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc trở nên im lặng vô cùng.

- Ha... Báo ta? Được thôi... dù sao những ngày này người của ta tới cũng nhiều, nhiều hơn các người cũng không nhiều, ít hơn các người cũng không ít, mối quan hệ của chúng ta như thế nào bà cũng hiểu rõ. Ta không muốn nói nhiều lời vô ích, hôm nay ta tới đây để tìm người, bà hãy giao người cho ta... Chuyện này xem như xong, ta sẽ lập tức đi ngay, nếu không Bạch Khởi ta tuyệt đối sẽ không dời đi nửa bước, hôm nay ta cứ ngồi ở đây không đi, ta xem các người có thể làm gì được ta chứ?

Bạch Khởi cũng là người sáng khoái, căn bản không hề có chút do dự, trực tiếp nói thẳng với những người trước mặt mình như vậy.

- Người nào? Ta không biết... Người lập tức đi đi cho ta! Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc không hoan nghênh người... nếu người không đi thì đừng trách ta không khách khí!

Lão thái thái biến đổi sắc mặt, mặc dù tốc độ biến hóa rất nhanh, hầu như trong nháy mắt đã hoàn thành nhưng Bạch Khởi vẫn nhìn thấy được, nhìn thấy sự biến hóa trong sắc mặt của lão thái thái, hẳn biết chuyện này lão bà nhất định phải biết, thậm chí có thể là bà ta bày mưu đặt kế... nhưng bây giờ lại giả vờ như không biết vậy thôi.

- Không khách khí! Tùy tiện... Bạch Khởi ta đã dám đến đây thì còn sợ các người không khách khí với ta sao, Lưu Lão... chúng ta đi... ta không tin Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc các người có người lợi hại hơn Thất Tinh Đấu Hoàng như người, nếu có... Bạch Khởi ta sẽ nhận tài.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong lười biếng kéo Lưu Dịch Tư ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ màu đen bên cạnh, bộ dạng như khẳng định mình nhất định không đi, khiến người ta thật sự không biết nói gì.

Uy hiếp... sự uy hiếp tuyệt đối, khiến người ta không còn lời nào để nói, Bạch Khởi dường như định cố thủ ở nơi này, điều này khiến người ta thật sự không còn cách nào ứng phó với hắn. Dù cho Lưu Dịch Tư là một Thất Tinh Đấu Hoàng chân chính, điều này không chỉ Bạch Khởi biết mà rất nhiều người biết, chuyện hôm qua Bạch Khởi và Lưu Dịch Tư ở Hoàng cung rất nhiều người đã biết rõ, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc thật sự không có người nào là đối thủ của Lưu Dịch Tư, thật sự mà nói gia tộc này không phải không có cao thủ mà là cao thủ của bọn họ không đủ thực lực, chỉ cần một mình Lưu Dịch Tư cũng đủ để san bằng Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc...

- Người... Bạch Khởi... người đừng ức hiếp người quá đáng!

Lão thái thái tức giận nói nhưng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt lại không biết làm thế nào, bà ta mặc dù tuổi đã cao, đã hơn sáu mươi tuổi nhưng đầu óc vẫn còn minh mẫn, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc không có người nào có thể là đối thủ của Lưu Dịch Tư, điều này bà ta rất rõ, muốn đuổi Lưu Dịch Tư và Bạch Khởi

hình như là chuyện không thể hoàn thành, hơn nữa bản thân cũng bất đắc dĩ, điều này khiến lão thái thái trong một khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì mới tốt.

- Ta không có ước hiếp người quá đáng, nhưng nếu bà muốn ta thừa nhận như vậy thì... được rồi... ta thừa nhận... Bạch Khởi ta ước hiếp người quá đáng, bà có thể làm gì ta chứ? Chuyện hôm nay các người nhất định phải giải quyết cho ta, người của ta không tha không được, thân binh của ta bà nhất định phải giao cho ta, sau này kể cả mẫu thân và muội muội của hần đều phải giao ra, hơn nữa không được để bọn họ thiếu một ngón tay nào... nếu thiếu một ngón tay ta sẽ bắt các người phải bồi thường... ta sẽ làm như thế... các người định thế nào chứ? Có giao hay không giao, nếu các người thật sự không chịu giao người thì lát nữa ta sẽ kêu Độc Cô Chiến Thiên đến tiếp tục chơi với các người, ta không tin các người có thể đánh bại ta, nếu người của ta xảy ra chuyện gì, ta bảo đảm... ta thề với danh nghĩa Bạch Khởi ta, ta sẽ không để Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc các người phải trả giá gấp trăm lần!

Bạch Khởi lạnh lùng nói, khi nói đã có chút sát khí trong đó.

- Người đâu... giao người cho hần... để hần dẫn đi...

Lão thái thái tức giận vô cùng, nhưng vẫn cố nén khí giận quát lên như vậy, trong lời nói phảng phất như muốn nói một câu sẽ không quên mối hận này, chỉ vào Bạch Khởi nói rằng:

- Bạch Khởi... người cứ đợi mà xem... sau khi lão gia nhà ta quay về chuyện này Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc chúng ta sẽ tính toán rõ ràng với người.

- Được, bất cứ lúc nào cũng được.

Bạch Khởi và Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc đã nằm ở thế như nước với lửa, trước khi chuyện này xảy ra đã như vậy, Bạch Khởi cũng không ngoan cố gì, nghe xong lời này thì cười lạnh một tiếng, nói với giọng điệu như không hề để ý đến.

Chỉ một lát Huyền Vũ đã được dẫn đến, ngoài ra còn có hai nữ nhân mặc quần áo nhàu nát, một người tuổi khoảng trên dưới bốn mươi, xem ra tướng mạo cũng rất được, chỉ là do dinh dưỡng không tốt nên da thịt có chút nhợt nhạt, cơ thể tương đối yếu, khuôn mặt già nua, nhưng vẫn có thể thấy khi người này còn trẻ nhất định là một nữ nhân rất xinh đẹp, thậm chí về tướng mạo mà nói thì trong vạn người chỉ có thể chọn được một người, nhưng cũng là một mỹ nữ. Người còn lại khoảng trên dưới mười tuổi, vẻ mặt non nớt sợ hãi khi được dẫn đến còn sợ hãi ngó đông ngó tây, bộ dạng cả người khiến người ta thương cảm, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, khuôn mặt tương đối đáng yêu, giống như búp bê vậy, nhìn hai người này đích thị là mẫu thân và muội muội của Huyền Vũ.

Còn về phần bản thân Huyền Vũ, vốn bị giam cầm không được gặp, trên bộ quân phục màu đỏ đầy vết máu, trên người chỗ nào cũng là vết roi, y phục rách nát bần thỉu, ngoài ra còn có hàng trăm vết thương lớn nhỏ, nhìn bộ dạng mặt mũi bầm dập Bạch Khởi biết đám người đó nhất định là tra tấn hần suốt đêm, bộ dạng của Huyền Vũ chẳng khác gì đã chết.

- Đại nhân... ô ô ô... đại nhân...

Sau khi Huyền Vũ nhìn thấy Bạch Khởi hai mắt đang ứa oải vội mở trừng lên, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi dùng giọng nói run rẩy, yếu ớt của mình nói với Bạch Khởi như vậy, khi nói cả người như co quắp cả lên.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, vẻ mặt của Bạch Khởi vội biến sắc, liếc nhìn Huyền Vũ đang ở trước mặt lại nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lẽo của mấy người nhà Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, Bạch Khởi nheo con mắt tràn đầy sát khí nói:

- Các người... tốt nhất hãy giao người cho ta, là ai đã động thủ, có mấy người, toàn bộ hãy giao hết cho ta, chuyện này kết thúc ở đây, nếu không thì...

- Nếu không thì thế nào? Bạch Khởi người đừng được voi đòi tiên, tên này là nô lệ chạy trốn của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc chúng ta, chúng ta có quyền tùy ý xử lý hần... không giết hần đã là ân điển to lớn dành cho hần rồi, bây giờ người lại kêu giao hần cho người... người còn muốn làm gì chứ?

Lão thái thái của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc không phải là kẻ ngốc, mặc dù có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên cường trả lời Bạch Khởi như vậy.

- Ha... Huyền Vũ có phải là nô lệ chạy trốn hay không điều này ta rất rõ, nhưng pháp luật Đế Quốc có quy định một ngày nào đó khi nhập ngũ, nô lệ bỏ trốn tự động được chuyển tịch, trở thành người của Đế Đô, đi lính ba năm có thể đưa cả nhà thoát khỏi cảnh nô lệ, lên làm quân quan có thể lập tức thoát khỏi nô tịch, Huyền Vũ đã theo ta Nam chinh Bắc chiến, tham gia đại chiến Gia Lăng Quan, đại chiến lòng sông La Nạp, chiếm lĩnh Thanh Phong Thành cũng có phần của hần. Từ lâu hần đã là quân quan rồi, mặc dù là thân binh của ta nhưng đã là một quân quan Thiếu Úy, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc các người dám tùy tiện bắt giữ quân quan, dám không tôn trọng pháp luật Đế Quốc, tùy ý sử dụng tra tấn lạm dụng hình phạt riêng, các người còn có gì để nói? Bây giờ ta đã nói như vậy... nói thật với các người, chuyện hôm nay tuyệt đối không kết thúc dễ dàng như vậy đâu, nếu các người không giải thích hợp lý với ta thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nếu các người không giải thích cho ta, Bạch Khởi ta sẽ bắt giam toàn bộ các người giao cho Bộ Hạ...

Bạch Khởi lạnh lùng nói, hần là người đã nói là làm, đã nói rồi thì thật sự sẽ làm như vậy, nếu dám người nhà Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc không lấy lại thể diện cho mình thì Bạch Khởi sẽ bắt bọn họ, mặc dù trong tay Bạch Khởi không có nhiều người như vậy, nhưng một mình Lưu Dịch Tư cũng đủ, có Lưu Dịch Tư thì dù gan bọn họ có lớn đến đâu cũng không dám phản kháng, nếu không thì bảo đảm bọn họ sẽ máu chảy thành sông.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

258. Chương 236: Sự Bất Đắc Dĩ Của Triệu Vô Cực (1)

Lão thái bà trong một lúc không biết nên nói gì, bởi đó là sự thật. Điều này bà rất rõ. Trước đây chuyện như thế này cũng đã từng xảy ra. Nhưng chẳng có ai lại đại đột vì một chuyện nhỏ mà đắc tội với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc. Vì thế trước giờ chưa từng có người nhắc đến. Lão thái bà cũng quên rồi. Lần này xử lý Huyền Vũ cũng giống như trước đây, chuẩn bị xử tử rồi, ai ngờ lại gặp phải chuyện này. Trong một lúc bà cũng không biết nên nói gì. Dù sao cũng là người nhà danh gia vọng tộc. Trước đây người khác còn nể mặt Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc nhường bà đến ba phần, nhưng tình hình bây giờ đã khác nhiều rồi.

Bạch Khởi không hề nể mặt. Nam nhân trong Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, người thì lãnh binh chinh chiến trên sa trường, người thì đóng quân ở xa, trong nhà chỉ còn lại những tên vô tích sự, không ai dám quyết định, cũng chẳng có cách nào làm chủ. Trong chốc lát bọn chúng không biết nên làm gì.

- Người, người cái gì? Mau giao người... Bằng không ta tự tay bắt... Chỉ đơn giản thế thôi, người liệu mà làm...?

Bạch Khởi lạnh lùng nói, không để đối phương có đường lui. Có thể khẳng định rằng nếu hôm nay có vị Nguyên Soái của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc ở đây chắc chắn sẽ không thỏa hiệp với Bạch Khởi. Như vậy, một trận quyết chiến không cần biết đúng sai sẽ diễn ra. Đây là điều mà chẳng ai muốn cả. Có điều, hiện tại trong nhà chỉ có một Lão thái bà. Đàn bà dù sao cũng chỉ là đàn bà, không có chủ kiến gì. Lời của Bạch Khởi khiến bà ta sợ hãi, không dám nói điều gì.

- Được, người ta sẽ giao cho người... Nhưng Bạch Khởi, người nhớ kỹ đây, chuyện lần này ta tuyệt đối không cho qua dễ như vậy đâu. Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc ta quyết không cho qua như vậy.

Lão thái bà cuối cùng đã quyết định nhượng bộ. Nhưng cũng không quên buông lời đe dọa Bạch Khởi. Nhưng tiếc là hần chỉ coi như gió thoảng qua tai, rõ ràng xem như chưa từng nghe thấy. Nếu Lão thái bà đó mà biết, không chừng sẽ ức đến nghẹn cổ.

Vừa nói Lão thái bà vừa khua tay, lập tức bảy tám người đã dùng nghiêm hình với Huyền Vũ bị dẫn đến. Tất cả đều mang vẻ mặt đầy tuyệt vọng. Nói đúng ra bọn họ cũng chỉ là phụng lệnh hành sự. Lúc này bọn họ cảm thấy vừa sợ hãi vừa bất lực, muốn phản kháng, muốn tháo chạy, nhưng lại không dám. Bởi bọn họ hiểu một điều rằng nếu ngoan ngoãn một chút thì người nhà sẽ được đối xử tử tế, bằng không thì phải chết sẽ không chỉ mình họ mà còn cả những người thân của họ.

- Hừ... Là những tên này sao? Người đâu...

Bạch Khởi nhìn bọn mấy người trước mặt, lạnh lùng nói. Ngay tức khắc hai vị Đẩu Vương của Ảnh tộc vốn luôn ẩn mình liền xuất hiện. Trong nháy mắt đã đứng ngay phía sau bọn người này. Lúc đối phương chưa

kip có phản ứng gì thì đã hồn lìa khỏi xác. Máu tươi chảy thành dòng dưới mặt đất.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc ai nấy đều nuốt nước bọt, lùi về phía sau, nhìn Bạch Khởi đầy sợ hãi. Bởi trước lúc đó bọn họ không hề nhìn thấy thuộc hạ của Bạch Khởi động thủ thế nào. Họ gần như không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà mấy người đang sống sờ sờ lại chết nhanh như vậy.

Trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng:

- Nếu mình là một trong số bọn họ... không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Chẳng cần nói cũng biết nếu bọn họ đắc tội với Bạch Khởi thì chỉ có con đường chết mà thôi. Dù sao thực lực của họ so với hắn chỉ như trứng chọi với đá...

- Bạch Khởi, người...

Lão thái bà đã không còn đứng vững nữa. Bà chỉ vào Bạch Khởi, nói không nên lời. Lúc này bà có thể nói được gì nữa? Lần này thể diện của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc coi như đi tong rồi. Muốn cứu vãn e là cũng không dễ. Trừ khi có một ngày Bạch Khởi chết trong tay họ... Có điều... chuyện này có thể sao?

- Ta làm sao? Hừ... Chúng ta đi... Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc các người muốn ra sao thì tùy. Ta đợi các người đấy... Chỉ e các người không làm gì nổi ta thôi?

Bạch Khởi lạnh lùng nói. Nói đoạn quay người bước đi, dẫn theo tùy tùng rời khỏi. Nơi này chỉ còn lại người Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc đang đứng chết lặng, hồi lâu không nói nên lời...

oOo

Không cần biết sau này chuyện ra sao nhưng có thể chắc chắn rằng lần này Bạch Khởi đã khiến Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc hoàn toàn mất thể diện. Bọn họ không còn gì để cứu vãn nữa. Người Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc sợ Bạch Khởi tức giận giết chết người nhà họ, e là không bao lâu nữa sẽ đến nhận lỗi với hắn. Sự việc quả thật như vậy.

Dù sao Đế Đô tuy không nhỏ nhưng muốn giữ một bí mật ở nơi phồn hoa đông người thế này quả thật vô cùng khó khăn. Huống hồ lại có mấy trăm người chứng kiến, muốn giấu kín là chuyện không thể. Chỉ vài canh giờ sau, cả thành đã xôn xao về việc này. Danh tiếng của Bạch Khởi đương nhiên càng vang xa, càng có nhiều binh sĩ theo hắn. Còn đối với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc sẽ là vết nhơ không thể xóa được. Bọn họ chắc chắn hận Bạch Khởi đến tận xương tủy.

Nhưng Bạch Khởi cũng chẳng thêm để ý. Hắn một mình dẫn theo thuộc hạ, có cả Huyền Vũ đang bị thương cùng về nhà. Vừa bước vào phủ, quản gia đã bước tới, nhìn Bạch Khởi thấp giọng nói:

- Thiếu gia... Ban nãy thuộc hạ của Tứ Hoàng tử Thiên Long có tới. Hắn là Phó sứ của sứ đoàn, hiện đang chờ thiếu gia ở trong... lão gia đang tiếp đón, thiếu gia có muốn ra xem thế nào không?

- Ồ bọn chúng đến rồi ư? Đến làm gì vậy?

Bạch Khởi hơi lạnh người một lúc rồi hỏi. Nếu theo lẽ thường thì Triệu Vô Cực sẽ đến hỏi lộ hắn. Nhưng hôm qua hắn đã cho hắn một phen bẽ mặt, hắn ắt hẳn sẽ không thèm đến nữa. Bây giờ lại phái người đến, Bạch Khởi có chút nghi hoặc. Đồng thời hắn cũng thấy được lòng dạ thâm hiểm cũng như sự vô liêm sỉ ở con người này. Nếu là hắn thì tuyệt đối không bao giờ thềm gõ cửa.

- Lão nô cũng không rõ, nhưng có mang tới hai mươi chiếc hòm lớn, bên trong đựng đầy ngọc ngà châu báu, giá trị có khi tới hàng trăm vạn. Tất cả hiện đã được chuyển vào sân của thiếu gia. Còn tình hình cụ thể thế nào thì bọn chúng không nói...

Quản gia không chút giấu giếm đáp lời.

Bạch Khởi nghe xong neho mắt lại rồi gật đầu. Trong đầu hắn chợt lóe lên suy nghĩ chẳng lẽ chiến tranh giữa Thiên Long và Gia Lam đã đến bước này rồi ư? Hay là chính Thiên Long đã xảy ra chuyện gì? Cái tên Triệu Vô Cực kia đột nhiên đến đem theo nhiều lễ vật như vậy, e là nếu không phải tình hình đã đến lúc nguy cấp, Triệu Vô Cực không thể làm thế được... Nhưng đến giờ Bạch Khởi vẫn chưa nhận được thông tin tình báo nào. Dù sao người của hắn cũng không thể nhanh bằng Thiên Long. Xảy ra chuyện gì thì Triệu Vô Cực cũng phải biết trước hắn đến vài phần.

- Ủm... Ta biết rồi... Người lui trước đi... Ta đến gặp hần.

Bạch Khởi gạt đầu, rồi quay người đi. Hần bước thẳng tới phòng khách. Lúc này Phó sứ của Triệu Vô Cực đang cùng nói chuyện với cha hần. Nhìn thấy Bạch Khởi, tên Phó sứ vội vã hành lễ với hần rồi nói:

- Sứ giả Thiên Long Ba Lạp Khắc, tham kiến Nguyên Soái.

Tuy Ba Lạp Khắc ngang hàng với Bạch Kinh Thiên, có thể cùng ngồi đàm đạo, nhưng với Bạch Khởi lại không thể. Bạch Kinh Thiên tuy là cha của Bạch Khởi nhưng chức vị lại khác... Tính nóng của hần, cũng như địa vị của hần đã nổi tiếng khắp Đế Quốc. Hần làm sao dám không cung kính.

- Ủm... Ba Lạp Khắc tiên sinh... Mời ngồi... Không biết ngài đến lần này có chuyện gì không? Sao lại đưa tới hậu lễ như vậy? Bạch Khởi ta sao dám nhận...

Bạch Khởi mỉm cười, nói. Vừa nói vừa ngồi xuống.

- Nguyên Soái khách sáo rồi. Đây là chút lòng thành của Tứ Hoàng tử chúng tôi. Trước đây có gì đắc tội mong Nguyên Soái bỏ qua cho... Lần này tôi đến chỉ là vì chuyện này... Tứ Hoàng tử chúng tôi còn muốn mời Nguyên Soái đến Bách Hoa Lâu dự tiệc...

Ba Lạp Khắc cung kính nói với Bạch Khởi.

Cổ nhân nói quả không sai ‘Thân thủ bất dã tiểu kiểm nhân’, người ta vừa tạ lỗi, vừa tặng lễ, lại mở yến tiệc thiết đãi Bạch Khởi, lẽ nào hần lại từ chối. Bạch Khởi ngạp ngừng một lát rồi gạt đầu. Sau đó hần nói vọng ra ngoài:

- Người đầu, chuẩn bị ngựa... Ta phải tới Bách Hoa Lâu.

Vài phút sau Bạch Khởi cùng với Ba Lạp Khắc sánh bước ra ngoài, hướng về phía Bách Hoa Lâu. Ba Lạp Khắc có vẻ rất cẩn trọng, cả đoạn đường hầu như không nói lời nào, chỉ cung kính nói một hai câu, mặt mày tươi cười. Hần chỉ e nếu mình có chút không cẩn thận sẽ đắc tội với Bạch Khởi.

Nửa canh giờ sau, Bạch Khởi và Ba Lạp Khắc đã tới Bách Hoa Lâu. Triệu Vô Cực đã đợi sẵn trong một căn phòng. Gian phòng lớn như vậy, ngoài các vũ nữ còn có các cô nương xinh đẹp nhất của Bách Hoa Lâu. Tất nhiên không thể không nhắc tới vị Đẩu Hoàng của Gia Lam đứng ngay sau Bạch Khởi – Long Đông. Vừa thấy Bạch Khởi đến, Triệu Vô Cực lập tức đứng dậy, tươi cười đến bên Bạch Khởi rồi ôm lấy hần một cách thân mật:

- Huynh đệ tốt của ta, ta đợi đệ đã lâu lắm rồi... Cuối cùng đệ cũng tới... Ha ha... Nào nào, ngồi đi...

Bạch Khởi cười nhếch mép, không nói lời nào. Hần dẫn theo Lưu Dịch Tư bước vào. Bình thường nếu không có Lưu Dịch Tư, ắt hẳn lời nói của hần cũng không có nhiều trọng lượng, cái tên Long Đông đó phiền phức không nhỏ, nhưng có Lưu Dịch Tư ở đây, hần chẳng có gì phải sợ cái tên Long Đông đó cả.

- Không biết Tứ Hoàng tử tìm ta có việc gì?

Bạch Khởi ngồi xuống, nói không hề có chút khách khí. Hần cũng không tỏ ra thân thiết. Tuy trước đây lúc vào Hoàng cung hai người còn xưng huynh xưng đệ, Bạch Khởi cũng không phản đối chuyện giả tình giả nghĩa với hần, nhưng sau khi Triệu Vô Cực cầu hôn với Lý Linh Lung, sự việc không còn đơn giản nữa. Bạch Khởi đã coi Triệu Vô Cực là kẻ thù không đội trời chung. Vì thế hần tất nhiên không cần phải khách khí. Bạch Khởi không muốn phải giả bộ nữa.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

259. Chương 236: Sự Bất Đắc Dĩ Của Triệu Vô Cực (2)

- Điều này... Người đầu... Mang lễ vật ta đã chuẩn bị mang lên cho người anh em Bạch Khởi.

Triệu Vô Cực vừa vỗ tay vừa nói vọng ra ngoài.

Nói đoạn, một tên thủ hạ mang một chiếc rương bước vào, đặt ngay trước mặt Bạch Khởi... Bạch Khởi nhìn ánh mắt như đang cười của Triệu Vô Cực, ngạp ngừng một lát rồi mở chiếc rương ra. Bên trong toàn là

ngân phiếu – mỗi tờ trị giá đến một vạn Kim tệ, tổng cộng có đến hai trăm tờ, vậy thì giá trị phải lên tới hai trăm vạn Kim tệ. Bạch Khởi có chút kinh ngạc. Hai trăm vạn Kim tệ cộng thêm số ngân Kim tệ đã mang tới phủ của hắn, tất thấy phải tới ba trăm vạn Kim tệ. Chừng ấy chỉ ít cũng đủ để Bạch Khởi thăng ba cấp. Nếu hắn thêm vào một chút nữa cũng đủ để hắn bước vào hàng ngũ Cửu Tinh Đẩu Vương rồi... Triệu Vô Cực ra tay hào phóng như vậy, khiến Bạch Khởi kinh ngạc. Có điều cũng không thể phủ nhận rằng thực lực của Thiên Long vô cùng lớn, nếu không làm sao có thể tặng hắn một số tiền lớn như vậy...

Tất nhiên không ai cho không cái gì cả, tiền đâu phải để tiêu vô ích, hậu lễ của Triệu Vô Cực chắc chắn không dễ nhận như vậy. Bạch Khởi đoán chắc cuộc chiến giữa Gia Lam và Thiên Long có biến đổi gì đó. Nếu không Triệu Vô Cực không thể vung tiền như thế.

Bạch Khởi nhìn chỗ ngân phiếu rồi đóng hòm lại. Triệu Vô Cực nhìn Bạch Khởi, mặt mày rạng rỡ nói:

- Bạch Khởi huynh đệ, tuy ta không biết giữa chúng ta đã xảy ra hiểu lầm gì... nhưng ta nghĩ ta đã đắc tội với đệ... Những thứ này coi như chút thành ý của ca ca ta. Mong đệ không từ chối. Ta chỉ mong đệ có việc gì cứ nói ra... ta tin rằng không có gì là không thể giải quyết được...

Triệu Vô Cực đang có phần cúi đầu trước Bạch Khởi. Là Hoàng tử của một nước mà lại cúi đầu trước một thần tử, đây đúng là một việc vô cùng xấu hổ. Bạch Khởi không nói lời nào, chỉ nhìn Triệu Vô Cực. Hắn cầm lấy chiếc rương, giao cho một vệ binh rồi nói:

- Thật ra... Cũng không có gì... Tứ Hoàng tử thích làm gì cũng được... Ta không cần biết... Nhưng có một việc khiến ra rất không thoải mái...

- Là việc gì vậy... Huynh đệ cứ nói ra, ta sửa là được rồi. Nếu đúng là ta sai, ta nguyện chịu tội với đệ ngay tại đây.

Triệu Vô Cực nghe xong vội vã cung kính đáp lời. Hắn cũng hiểu cuộc chiến ở phương Bắc, mấu chốt nằm ở Bạch Khởi. Chỉ cần Bạch Khởi đồng ý giúp thì mới có hy vọng. Nếu không với tình hình hiện tại, cho dù có hối lộ tất thấy văn võ bá quan trong triều cũng không thay đổi được gì.

- Không có gì... Chỉ là Lý Linh Lung là nữ nhân của ta... Người lại cầu hôn nàng, người nói xem ta sẽ phản ứng ra sao?

Bạch Khởi ngồi đó có phần tức giận nói.

Nghe xong Triệu Vô Cực như bưng tỉnh. Lúc này hắn có chút hối hận, thật ra hắn không hề quan tâm đến Lý Linh Lung, bông hồng của Ba Phật Lợi Á gì gì đó. Hắn vốn không hề thiếu nữ nhân bên cạnh, cũng không phải là người vì một cô gái mà làm hỏng đại sự. Hắn cũng chưa hề gặp Linh Lung, làm sao có thể nói đến chuyện thích hay không thích. Chỉ là vì nghe nói Lý Tự Minh có một người con gái rất xinh đẹp là Tam công chúa Lý Linh Lung, Lý Tự Minh vô cùng yêu mến nàng, vì thế hắn mới cầu hôn, chỉ là để thắt chặt liên minh giữa hai nước, để Lý Tự Minh sẽ xuất quân cứu viện khi cần. Ai ngờ bây giờ lại thành ra thế này...

Triệu Vô Cực không ngờ rằng Lý Linh Lung lại có quan hệ với Bạch Khởi, nếu đúng là như vậy thì hắn đúng là sai to rồi. Vốn chỉ định lấy một cô công chúa của Bất Diệt Hoàng Triều, không cần biết mặt mũi ra sao, nhưng hắn cũng không nên không điều tra gì về nàng. Lần này xong rồi, hắn đã đắc tội với Bạch Khởi. Đây đúng là sai lầm không thể cứu vãn.

Triệu Vô Cực lặng người một lát rồi vội vàng nói:

- Thì ra là vậy. Huynh đệ không sớm nói. Nếu biết trước ta tuyệt đối không hồ đồ như vậy. Đúng là ta sai rồi. Nhưng đệ an tâm... Ngày mai ta sẽ bẩm với Hoàng đế Bệ hạ của quý quốc rằng người ta muốn lấy là Tứ công chúa chứ không phải Tam công chúa, mong bệ hạ lượng thứ. Như thế mọi người đều vui vẻ. Chỉ mong huynh đệ không để bụng...

Bạch Khởi thâm sắc nhìn Triệu Vô Cực vô sỉ. Hắn tỏ vẻ vui mừng, hạ giọng nói:

- Như vậy thì tốt...

Nói xong hắn quay người đi, không thêm để Triệu Vô Cực có cơ hội lên tiếng. Lúc này Triệu Vô Cực đứng ngây người, nhìn Bạch Khởi mang theo ngân phiếu rời khỏi. Hắn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, vội vã hỏi:

- Huynh đệ từ từ đã, không phải đệ nói sẽ không để bụng sao? Sao vẫn muốn đi? Lẽ nào vẫn còn giận ta sao?

- Đâu có... Ta đã hết giận rồi. Người không phải nói vật này là để đền bù cho ta sao? Bây giờ mọi việc giải quyết rồi, vật này thuộc về ta đúng chứ? Ta không cần phải ở lại đây nữa. Chẳng lẽ người còn có việc gì nữa à?

Triệu Vô Cực không biết nói lời nào, chỉ thăm mắng Bạch Khởi là kẻ vô liêm sỉ. Lời của Bạch Khởi như muốn nói hấn:

- Ngân lượng người đưa cho ta chẳng phải là vì việc này sao? Bây giờ ta có câu trả lời rồi. Nếu muốn ta làm việc khác giúp người thì tiếp tục mang tiền tới...

Triệu Vô Cực lúc này làm sao có thể không tức giận được...

- À... Thật ra vẫn còn một việc nhỏ nữa..., không biết hiền đệ... đối với việc Bất Diệt Hoàng Triều tiến công Gia Lam có cao kiến gì không?

Triệu Vô Cực đứng dậy, nhìn Bạch Khởi nói. Nhưng Bạch Khởi thừa hiểu cái tên tiểu tử này đang giả hồ đồ. Hấn biết rõ rồi nhưng vẫn cố tình hỏi vấn đề này.

Triệu Vô Cực cũng không muốn hỏi, vì hấn biết rõ câu trả lời. Nhưng tình hình hiện nay giữa Thiên Long và Gia Lam đã vạn phần nguy cấp, chỉ có Bạch Khởi mới giải quyết được. Sự kháng cự của Gia Lam đã lên đến đỉnh điểm, tướng quân Sơn Bồn Long Nhất của Gia Lam đã dẫn theo hơn bốn trăm vạn quân lính đối phó với Thiên Long. Mà binh mã của Gia Lam lại không ngừng gia tăng, tuy Thiên Long đã dốc toàn lực, lại có sự hỗ trợ của đội kỵ binh tinh nhuệ và các cao thủ, nhưng mới chỉ giữ được thế cân bằng của cuộc chiến. Nhưng gặp phải sức kháng cự mãnh liệt của Gia Lam, mấy trận đánh gần đây, hai bên thương tổn đến vài trăm vạn người, Thiên Long vẫn không có thêm một tấc đất nào. Tình hình chiến tranh ngày càng căng thẳng, tình hình hiện nay Thiên Long như cưỡi trên lưng cọp, muốn rút lui cũng không được. Chỉ có thể dựa vào viện binh mà thôi.

Nếu lúc đầu Thiên Long biết được kết quả sẽ thế này thì lúc đầu quyết không khiêu chiến với Gia Lam. Từ lúc khai chiến đến nay, hai bên đã tổn thất quá nhiều, mỗi ngày có đến nghìn người chết trên chiến trường, tổn thất nhiều đến mức khó có thể chấp nhận.

- Chiến tranh giữa Gia Lam và Thiên Long ư? Không liên quan đến ta... Có điều không phải Thiên Long thế mạnh như vũ bão, đánh cho Gia Lam thua hết trận này đến trận khác sao? Đây chẳng phải là một việc rất tốt sao? Ta còn có ý kiến gì nữa?

Bạch Khởi mỉm cười nói.

Mặt Triệu Vô Cực biến sắc, nhìn Bạch Khởi một cái rồi ấp úng nói:

- Bạch Khởi huynh đệ... không thể nói vậy được. Tình hình cụ thể ra sao, ắt hấn đệ rất rõ, không cần phải giả hồ đồ không biết trước mặt ta. Hiện nay đã vô cùng nguy cấp rồi, nếu không có viện binh, e là Thiên Long và Gia Lam sẽ tổn thất không ít nữa... Thôi được, Ta thừa nhận Thiên Long hiện nay cần sự giúp đỡ của các người. Vì thế việc này phải nhờ cậy huynh đệ thúc đẩy. Chỉ cần đệ giúp sức, Thiên Long ta tuyệt đối không để đệ thiệt thòi...

Triệu Vô Cực nhìn bộ dạng của Bạch Khởi, vội đi ngay vào chủ đề chính, lại còn hứa sẽ hậu đãi. Đúng là hành động của hấn khiến người ta cho là hấn rất ham tiền. Dù sao đồng tiền cũng khiến người ra động lòng. Huống hồ, tuy Bạch Khởi có hồng nhan tri kỷ, nhưng hấn không phải là người háo sắc. Vì thế Triệu Vô Cực đành dùng ngân lượng, hy vọng có thể mua chuộc được hấn.

- Ô... vậy sao? Nếu đã như vậy ta phải nhanh ra tay mới được. Có điều quyền quyết định không phải ở ta, tất cả phải chờ ý của Bộ hạ, ta chỉ có thể đứng bên cạnh thăm giúp đỡ thôi. Còn Bộ hạ có muốn chi viện hay không, ta cũng không nói trước được.

Bạch Khởi khiêm nhường nói. Thật ra hấn không hề có ý định giúp sức cho Thiên Long, hấn không phá bọn chúng đã may lắm rồi. Muốn hấn chi viện ư? Đúng là mơ giữa ban ngày.

- Điều này tất nhiên... Chỉ cần huynh đệ chịu giúp nói đỡ, việc này đã thành công đến một nửa rồi. Mong huynh đệ giúp cho... ha ha... Thiên Long ta nhất định không để đệ thiệt phần nào...

Triệu Vô Cực quá đổi vui mừng, cho là Bạch Khởi đã dao động vì hậu lễ của hắn.

Tất nhiên, Triệu Vô Cực cũng không ngu ngốc đến nỗi để việc như vậy là xong. Hắn không đến nỗi chỉ biết chờ tin của Bạch Khởi, cũng không hoàn toàn tin Bạch Khởi sẽ tận lực giúp đỡ. Hắn còn phải làm những việc khác. Bất Diệt Hoàng Triều còn nhiều nhân vật quan trọng khác. Việc trọng đại thế này đâu chỉ nhờ cậy một mình Bạch Khởi là xong.

- Ha ha... Người an tâm đi. Nếu không có việc gì nữa thì ta cáo từ.

Bạch Khởi gật đầu cười. Hắn quay người dẫn theo Lưu Dịch Tư rời khỏi.

Bạch Khởi đi rồi, sắc mặt Triệu Vô Cực thay đổi trong nháy mắt. Phải cúi mình như một con chó như vậy, quả thật không phải chuyện dễ, nhưng vì Đế Quốc của mình, hắn không thể làm khác được. Tuy trước mặt Bạch Khởi, hắn tươi cười ra mặt, nhưng hắn đi rồi thì bộ mặt lại vô cùng khó coi...

- Tứ Hoàng tử... Bạch Khởi không hề thật lòng giúp đỡ chúng ta đâu...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

260. Chương 237: Cơn Thịnh Nộ Của Lý Tự Minh

Long Đông bước tới, nói khẽ với Triệu Vô Cực, ánh mắt hướng theo Bạch Khởi lúc này đã đi khuất xa.

- Điều này tất nhiên ta biết. Con người Bạch Khởi vô cùng giáo hoạt, căn bản không thể tin tưởng. Có điều ta chỉ mong hắn thật sự có thể giúp chúng ta. Dù sao ta cũng tặng hắn hậu lễ như vậy, hắn chắc cũng không đến nỗi làm khó ta. Chỉ cần hắn chịu ra tay, những chuyện khác ta tự có cách thu xếp. Mau chuẩn bị lễ vật, chúng ta phải đến thăm hỏi các bị Vương công Quý tộc khác. Mong là việc này sớm được giải quyết. Tình hình chiến tranh ngày càng căng thẳng rồi. Phụ hoàng đã điều động thêm mười Quân đoàn, nghe nói Gia Lam cũng đang không ngừng tăng cường binh lực... hai bên giao tranh, máu chảy thành sông. Nếu nội trong nửa năm Bất Diệt Hoàng Triều không xuất binh thì e là tình hình ngày càng thêm nghiêm trọng.

Triệu Vô Cực sắc mặt trầm ngâm nói. Hắn cũng biết rằng muốn Bất Diệt Hoàng Triều xuất binh không phải là chuyện một sớm một chiều, ít nhất cũng phải mất vài tháng. Hắn vì thế cũng có phần lo lắng.

Thiên Long hiện giờ có thể coi là đã lún sâu vào hố bùn không cách nào thoát ra được, muốn lui binh cũng không thể. Nếu không có viện binh của Bất Diệt Hoàng Triều, e là hậu quả khó mà tưởng tượng.

oOo

Bạch Khởi về đến nhà vội bước vào thư phòng ở hậu viện, chỗ của Đại Hắc Thiên. Tính thời gian cũng gần đến lúc rồi, vì thế hắn tới tìm Đại Hắc Thiên xem tình hình của hắn ra sao. Nếu thành công thì tốt, nếu không, hắn sẽ thấy vô cùng có lỗi với A Dịch.

Lúc Bạch Khởi vừa bước qua cửa thì đã thấy A Dịch... Không phải... kỳ thực đó là Đại Hắc Thiên, lúc này đang cầm tay A Anh cười nói vui vẻ. Bạch Khởi nhìn thấy, bỗng lặng người một lát rồi nhìn A Dịch, hỏi một cách hoài nghi:

- A Dịch? Hay là đại ca?

A Dịch nghe thấy liền nghiêm mặt lại, sai người đưa A Anh về. Sau đó nhìn căn phòng một lượt rồi nói với Bạch Khởi:

- Tất nhiên là đại ca ta rồi... Có điều cũng có thể nói là A Dịch... Linh hồn của ta và hắn nhập làm một. Tuy chỉ là một phần, nhưng đệ cũng biết đấy, trong linh hồn con người có những suy nghĩ mãnh liệt sẽ không thể tách ra. Ta hút linh hồn hắn thì ta và hắn trở thành một. Hắn là ta, ta là hắn... Có điều lúc không có người ngoài, đệ cứ gọi ta là Đại Hắc Thiên... Cái tên này nghe thuận tai hơn. Đương nhiên lúc có người thì gọi ta là A Dịch tốt hơn...

- Vậy sao? Vậy thì tốt quá... Đúng rồi đại ca... Huynh lúc nào mới có thể khôi phục công lực vậy?

Bạch Khởi vui mừng nói. Đại Hắc Thiên chiếm đoạt linh hồn của A Địch tất nhiên hẳn rất vui mừng. Bao nhiêu việc làm trước đây chẳng phải cũng là vì việc này sao?

- Cái đó a?... Không dễ nói được. Cơ thể này rất phù hợp với ta, nhưng để khôi phục hoàn toàn tu vi trước đây của ta, e là phải mất đến trên dưới mười năm, thậm chí lâu hơn. Nếu có kỳ tích thì có thể nhanh hơn chút. Nhưng những việc như thế không nhiều. Còn về ta hiện giờ... Hừ hừ... Nói ra khó trách đệ chê cười. Đại ca ta bây giờ chỉ là một Nhất Tinh Đấu Sĩ nhỏ bé mà thôi... Muốn đuổi kịp đệ, cũng phải mất ba đến năm năm...

Đại Hắc Thiên nhún vai, vẻ mặt buồn rầu nói. Hình như rất không vừa lòng với tình hình của mình hiện giờ. Nhưng lời của Đại Hắc Thiên khiến Bạch Khởi có chút nghi ngờ.

Bây giờ hẳn đã là một Ngũ Tinh Đấu Vương... Hơn nữa sắp sửa thăng cấp bước vào hàng ngũ Cửu Tinh, là Đấu Vương trẻ tuổi nhất, tốc độ tu luyện nhanh nhất trong lịch sử. Thế mà vị lão gia này lại nói chỉ ba đến năm năm có thể đuổi kịp hẳn. Thật đúng là nực cười. Tuy biết được thân phận trước đây của y nhưng bây giờ y chỉ là tu luyện lại từ đầu, sao có thể nhanh như vậy. Bạch Khởi có phần không chấp nhận nổi.

Nhìn bộ mặt khổ sở của Bạch Khởi, Đại Hắc Thiên cũng hiểu trong lòng hẳn đang nghĩ gì. Ai ở trong trường hợp này cũng sẽ nghĩ như hẳn mà thôi.

- Huynh đệ a, đệ không cần phải như vậy. Ta với đệ không giống nhau. Đệ là dựa vào năng lực và bản lĩnh của mình đạt được tu vi như vậy. Còn ta trước đây đã có tu vi tuyệt đỉnh, phương pháp tu luyện, những điều cần chú ý và cả nhiều kinh nghiệm khác... những gì cần có ta đều có. Chỉ cần ta muốn, lúc nào cũng có thể tu luyện, chỉ cần không ngừng hút năng lượng thôi. Đệ thì không như thế, đệ có quá nhiều việc phải làm. Ta đuổi kịp đệ là chuyện bình thường. Nếu như vậy mà ta còn không đuổi kịp đệ trong vòng mấy năm thì ta nên chết đi còn hơn. Vì thế đệ không cần phải đau lòng...

Đại Hắc Thiên nói, giọng có vẻ an ủi.

Bí mật của Bạch Khởi, người khác không thể hiểu được. Cửu U chính là bí mật lớn nhất của hẳn, người khác căn bản không thể có cơ hội biết đến Cửu U. Tất nhiên Bạch Khởi cũng chẳng đại gì nói ra. Vì thế sự tồn tại của Cửu U là tuyệt đối bí mật.

Bạch Khởi đang định nói gì đó, bỗng nhiên bên ngoài vọng đến một giọng nói vô cùng kính cẩn:

- Thiếu gia... Có người từ Hoàng cung tới, nói Bệ hạ muốn mời thiếu gia tiến cung, có việc gì đó muốn bàn bạc.

Bạch Khởi lặng người một lát rồi nói vọng ra:

- Ta biết rồi, người lui trước đi. Ta sẽ tới ngay?

- Đại ca... Đệ có việc phải đi trước đây. Huynh nghỉ ngơi đi.

Bạch Khởi chấp tay cung kính nói với Đại Hắc Thiên rồi quay người vội vã rời khỏi. Nửa đêm canh ba, Lý Tự Minh triệu kiến mình, ắt hẳn phải có chuyện gấp. Vì thế hẳn không dám có chút chậm trễ lập tức tiến cung.

Bạch Khởi cưỡi ngựa phi nhanh về phía Hoàng cung. Tới cửa cung vội vã xuống ngựa chạy vào trong cung. Những vệ binh xung quanh lần lượt tránh ra, nhường đường đi cho hẳn. Rõ ràng trước lúc đó bọn họ đã nhận được lệnh từ trong cung, nếu không Bạch Khởi có muốn cũng không thể nửa đêm canh ba tiến cung như vậy.

- Ai dzooo... Bạch đại nhân... Cuối cùng người cũng tới rồi... Bệ hạ ở bên trong đợi ngài suốt... Mời ngài đi theo tôi. Bệ hạ ở trong Ngự thư phòng... Có điều... Ồ... Bệ hạ có vẻ không được vui lắm... Ngài nói chuyện nên cẩn thận một chút.

Một lão thái giám ở cửa cung đợi Bạch Khởi. Trông thấy hẳn đến, ngài người trong phút chốc rồi hạ giọng nói.

- Đa tạ công công rồi...

Bạch Khởi liền lấy vài kim tệ nhét vào tay lão thái giám. Nói đoạn vội đi về phía Ngự thư phòng. Trong lòng hắn đang nghĩ xem Lý Tự Minh tìm hắn có chuyện gì.

Nhưng dù có chuyện gì cũng không quan trọng nữa rồi. Ban nãy trước khi đến đây, Bạch Khởi đã đổi toàn bộ số ngân lượng của Triệu Vô Cực thành điểm giao dịch. Sau khi bàn bạc với Cửu U, hắn đã thăng lên được đến cấp Cửu Tinh Đẩu Vương. Với thực lực như vậy, Bạch Khởi có thể coi là một trong những cao thủ hàng đầu của Bất Diệt Hoàng Triều. Nếu hắn muốn chạy e là không ai cản nổi hắn. Vì thế hắn rất tự tin, trong lòng không hề sợ hãi. Ít nhất, hắn cũng có khả năng tự bảo vệ mình. Huống hồ hắn tin rằng Lý Tự Minh cũng không làm gì hắn. Nếu không, ông đã sớm giết chết hắn chứ không cần phải triệu kiến làm gì. Ở Bất Diệt Hoàng Triều này, những kẻ không ưa hắn không ít. Chỉ cần Lý Tự Minh hạ lệnh e là không ít kẻ muốn đến lấy đầu hắn.

Vì thế Bạch Khởi tin rằng Lý Tự Minh tìm mình nhất định là có nguyên nhân. Chắc sẽ không nổi trận lôi đình nhưng một trận mắng là không thể tránh khỏi, thậm chí có thể hạ cấp. Cũng phải nói rằng thời gian vừa qua Bạch Khởi có phần hơi quá, chọc giận rất nhiều người. Quang Minh Thần Điện, Hắc Ám Thần Điện, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, Thái Tử, Đỗ Tân Gia, Triệu Vô Cực... Tất cả đều là những nhân vật có máu mặt.

- Vi thần Bạch Khởi, tham kiến Bệ hạ.

Bạch Khởi bước vào Ngự thư phòng, cửa lớn vừa mở ra liền bước vào trong, sau đó quỳ rạp xuống, cung kính nói với Lý Tự Minh.

- Hừm, người còn biết tham kiến ta ư? Còn biết Đế Quốc này còn có Hoàng Đế ta sao? Bạch Khởi a... Mau nói xem, gần đây người đã làm những việc tốt gì? Ta trước giờ vẫn nhìn người, hết lần này đến lần khác cho người cơ hội, nhưng người ngày càng không biết điều. Trước đây chuyện của Thái Tử không nói đến, đó là do ý của ta, việc của Triệu Vô Cực vì nể Linh Lung, ta cũng coi như không, nhưng sau đó người lại còn dám đắc tội với Hắc Ám Thần Điện, và cả Quang Minh Thần Điện. Người có phải cho rằng người sống đến giờ là đủ rồi không? Người dám chọc giận bọn họ, lẽ nào người không biết bọn chúng là người thế nào sao? Người không biết thật hay giả ngốc? Mau nói rõ cho ta. Nếu không thì không xong đâu... Vẫn chưa hết, hôm sau người còn đến làm loạn Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, người chán sống rồi à? Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc này, đến ta còn không dám động vào. Thực lực Quân đội của họ là cái gốc của Đế Quốc ta. Tuy hiện giờ Tộc trưởng của họ chỉ nắm binh lực của ba Quân đoàn trong tay. Nhưng sức mạnh tiềm tàng của họ thì người có biết mạnh đến thế nào không? Bạch Khởi người rất cục cựa suy nghĩ không vậy? Người tưởng ai cũng có thể chọc giận được sao?

Tục ngữ nói quả không sai, 'yêu cho roi cho vọt'. Với Bạch Khởi lúc này, Lý Tự Minh hiện tại cũng như vậy. Lúc gặp hắn, ông không nhìn được nổi trận lôi đình.

- Điều này... Bệ hạ, vi thần biết tội...

Tình hình lúc này khiến Bạch Khởi không biết làm sao để giải quyết. Dù nói thế nào thì đúng là những ngày qua hắn đã làm nhiều việc quá đáng. Đi đâu cũng gây thù chuốc oán. Quay về Đế Đô chỉ vãn vãn có hai tháng mà đã đắc tội với tất cả những người có máu mặt trong thành. Nếu hắn là Lý Tự Minh, chắc hắn còn phần nộ hơn, nói không chừng còn giết chết mình rồi. Lý Tự Minh chỉ quát mắng đã là khoan hồng độ lượng lắm rồi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

261. Chương 238: Nam Giang Đạo Tuần Sát Sứ (1)

- Biết tội? Hừ... Người biết người có tội sao? Ta thấy là không có, người biết người có tội thì sẽ không năm lần bảy lượt gây phiền phức cho ta, người sẽ không đem tất cả đám người của Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Giáo Đình đẩy hết cho ta, người sẽ không tiếp tục gây hấn với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc như hôm nay. Bạch Khởi ơi Bạch Khởi... Người thật khiến ta quá thất vọng rồi...

Lý Tự Minh thở phì phì nói, nhìn Bạch Khởi một cái, rồi tiếp tục rống lên, có điều may rằng có thể nhìn ra lửa giận của hắn cũng đã hạ đi mấy phần.

- Bệ Hạ, vi thần không dám nữa...

Bạch Khởi tiếp tục nhận sai, như người tù chân thành đang muốn nhận được sự khoan hồng. Câu nói ấy lúc này lại thật lâm ly suốt suốt, còn về câu nói 'Người tù được sự khoan hồng về ăn tết cùng gia đình', câu nói này không được thịnh hành ở đây. Biết những chuyện xấu của mình đều đã bị Lý Tự Minh nắm rõ, còn Lý Tự Minh cũng không phải là quan kiểm sát, ông ta là Hoàng Đế, khiến ông ấy không vui, thì chẳng cần có bất cứ chứng cứ gì, nói trực tiếp một câu là có thể kéo mình đi chém rồi, cho nên về mặt này Bạch Khởi vẫn phải lựa chọn cách thẳng thắn nhận lỗi sai của mình.

- Không dám? Hừ... Mong rằng những điều người nói là thật. Bạch Khởi... Ta nói cho người biết, những chuyện này ta cho người thêm một cơ hội, ta sẽ ra mặt giúp người chặn lại. Thế lực của Quang Minh Giáo Đình và Hắc Ám Thần Điện không lớn mạnh ở phương Đông này, ít nhiều gì họ cũng phải nể mặt ta, chuyện này ta vẫn có thể áp chế được. Còn về người của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, người cũng không cần lo lắng, những chuyện này ta đều có thể dàn xếp ổn thỏa. Có điều Bạch Khởi à... Tạm thời người không thể ở lại Đế Đô nữa rồi, hiện tại sóng gió ở Đế Đô đang nổi lên, đều là do những chuyện người gây ra, cho nên người vẫn cần phải tránh xuất đầu lộ diện một thời gian thì tốt hơn...

Lý Tự Minh nhìn Bạch Khởi trước mặt mình, thở dài rồi bất đắc dĩ nói. Khi nói lời này lại chột thở dài, nhìn Bạch Khởi lắc đầu, tình yêu thương và quan tâm đã khó có thể biểu hiện bằng lời.

- Vâng, Bệ Hạ, sáng sớm ngày mai vi thần lập tức trở về phương Bắc, tuyệt đối không để Bệ Hạ gặp thêm rắc rối nào.

Bạch Khởi hết sức cảm động với lời nói của Lý Tự Minh, trong lòng cảm thấy ấm áp, sau đó thấp giọng nói.

- Phương Bắc? Không, tạm thời người dừng về phương Bắc thì tốt hơn. Thời cuộc bên đó cũng khá ổn định, Gia Lam vốn không có bất cứ thêm một lực lượng nào, Thú Nhân gần đây cũng rất yên tĩnh, Thiết Bích Quân đoàn cũng đã chặn được họ lại, người vốn không cần lo lắng nhiều. Hơn nữa nếu như người lại đi phương Bắc, khó tránh lại gây ra chấn động gì. Những người hiện tại đang nhắm vào người rất nhiều, nếu người dám mạo muội đi phương Bắc, không chỉ có bên Gia Lam có động tĩnh, mà cũng khiến cả những người trong triều đình cũng bắt đầu không an phận, đi phương Nam đi... Thế nào? Ta giữ lại chức vụ Bắc phương Nguyên Soái của người, cho người chức Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ, làm một Nhất phẩm Văn quan phụ trách tuần tra cả khu vực phía Nam. Cũng tính là một cuộc sống không an lạc cho lắm. Giang Nam Đạo bao gồm cả khu vực Giang Nam, người ở nơi đó sẽ là lớn nhất, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Hơn nữa đất Giang Nam phồn vinh yên bình, người ở đó cũng có thể yên tâm hưởng lạc, nghỉ ngơi một thời gian. Còn về tình báo phương Bắc, ta vẫn sẽ cho người biết, nếu như có chuyện, người cũng có thể trực tiếp từ phương Nam đi về phương Bắc, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến quân vụ phương Bắc, cũng có thể khiến người tạm thời thoát thân khỏi Đế Đô... thế nào?

Lý Tự Minh nhìn Bạch Khởi, rồi phong cho hắn một chức vụ như vậy.

Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ... Chức vụ này, nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ. Sau khi được thay đổi pháp chế, hệ thống hành chính Bát Diệt Hoàng Triều trước đây đã bắt đầu khôi phục lại, hệ thống cấp bậc chín phẩm quan viên... Giống như chức vụ Nguyên Soái của Bạch Khởi chính là quan nhất phẩm. Có điều là tương đương nhất phẩm mà thôi, võ quan nhất phẩm thực sự chỉ có Đại Nguyên Soái của Đế Quốc, có điều hiện tại chức vụ này đã bỏ trống, Lý Tự Minh tạm thời sẽ không cho phép ai ngồi lên vị trí nắm giữ binh mã cả Đế Quốc lúc này. Còn về chính thức nhất phẩm cao nhất ở văn quan dĩ nhiên là Thừa Tướng, những Bộ trưởng các Bộ còn lại đều là quan viên nhị phẩm, còn kẻ nhất phẩm Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ như Bạch Khởi, cũng không phải chưa từng có trong hệ thống cấp bậc trước đây.

Có điều chức vụ này thường đều là Hoàng thân Quốc thích đảm nhiệm, còn quyền lợi tuần tra cả phương Nam, thay Thiên Tử tuần xét, phụ trách đốc sát các quan lại ở phương Nam. Lục đạo của Đế Quốc đều là cách gọi ở thời Bát Diệt Hoàng Triều, còn có lục đạo tọa lạc ở trên địa bàn của Đế Quốc Gia Lam, trong đó những nước nhỏ thì không cần nhắc tới, chẳng hạn như Tây Bắc Đạo, chính là chín tỉnh Tây Bắc của An Đức Liệt cùng với hai nước nhỏ xung quanh, Tây Nam Đạo bao gồm cả khu vực Tây Nam rộng lớn và một phần ở biên cương phía Nam, còn Giang Nam Đạo chính là hai mươi một tỉnh phân bố ở phương Nam, đất đai rộng rãi giàu có, là nơi cung cấp lương thực và là đầu mối kinh tế của cả Đế Quốc. Có thể nói nơi gốc rễ của Đế Quốc chính là phương Nam, không ít những Đại gia tộc lớn, căn cơ đều ở phương Nam này.

Có một câu nói như vậy: ‘Giang Nam tốt, thiên hạ tốt, Giang Nam giàu thiên hạ giàu’.

Ý của câu này chính là khu vực Giang Nam là kho lúa gạo của Đế Quốc, nếu khu vực này bội thu, cũng có nghĩa là Đế Quốc bội thu, người dân của Đế Quốc sẽ không lo ăn, lo uống. Còn nếu khu vực Giang Nam giàu có sung túc, thì Đế Quốc cũng sẽ phồn vinh giàu mạnh, bởi vì thuế má ở Giang Nam chiếm tới sáu phần thuế của Đế Quốc... Cả khu vực Giang Nam Đạo này đối với Đế Quốc mà nói, đó chính là một trọng điểm không thể để mất.

Lý Tự Minh bỗng nhiên lại giao chức vụ này cho Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi sửng sốt, không hiểu tại sao một chức vụ trước giờ chỉ giao cho Hoàng thân Quốc thích, hay Hoàng tử, bây giờ lại bỗng nhiên giao cho mình, để mình xuống Giang Nam? Chuyện này là ý gì?

Thoáng chốc trong đầu Bạch Khởi rối loạn, không biết nên nói gì hơn, bởi vì trong lòng Bạch Khởi lúc này đã đầy hoang mang. Hắn không hiểu nguyên nhân chính mà Lý Tự Minh làm như vậy là ở đâu, hắn không hiểu một Bắc phương Nguyên Soái như mình sao lại bỗng nhiên lại đi làm cái chức vụ này... Vì vậy Bạch Khởi không lên tiếng, chỉ cúi đầu xuống, có điều sự hoang mang và nhú mào khi hắn ngược đầu lên đã bị Lý Tự Minh nhìn thấy.

Sự hoang mang của Bạch Khởi, Lý Tự Minh có thể nhìn rõ, trong ánh mắt hiện ra vẻ cao thâm khó đoán, nhìn Bạch Khởi rồi thấp giọng nói:

- Người biết ta phái người đi là có ý gì không?

- Chuyện này... Xin Bệ Hạ nói thẳng, vi thần vô tri.

Cách nghĩ của Lý Tự Minh thật sự Bạch Khởi không thể nào biết, nên sau khi nghe ông hỏi, Bạch Khởi liền quỳ xuống cung kính thấp giọng đáp, lúc nói còn liếc nhìn Lý Tự Minh.

- Thực ra cũng chẳng có gì, người biết sự quan trọng của Giang Nam Đạo đấy. Giang Nam với Đế Quốc mà nói đúng là quá quan trọng, thuế khóa hàng năm ở đó được sử dụng cho việc quân sự của Đế Quốc, lương thực của họ là chỗ dựa của chúng ta, lương thực của Đế Quốc có bảy phần là của Giang Nam Đạo. Giang Nam Đạo đối với Đế Quốc chúng ta mà nói là gốc rễ căn cơ, thật sự rất quan trọng... Có điều... Đáng tiếc là thế lực của Thái tử ở Giang Nam Đạo dường như quá lớn... Đã uy hiếp tới sự ổn định của Đế Quốc, nếu như hắn làm Hoàng Đế dĩ nhiên sẽ không có vấn đề gì... Có điều... Người hiểu ý của ta chứ? Những thứ nên cắt bỏ này, người thuận đường hãy giúp ta cắt bỏ chúng đi, tránh phiền phức sau này...

Lý Tự Minh âu sầu nói, khi nói đến phần sau lại dừng lại, ngắt đi một phần lời nói, sau đó mới tiếp tục nói hết lời.

Tuy rằng đã cắt bỏ lời nói ở giữa, có điều Lý Tự Minh tin rằng Bạch Khởi có thể hiểu được. Trên thực tế Bạch Khởi đích thực đã hiểu, Lý Tự Minh đang muốn nói cho mình biết, thế lực của Thái tử ở Giang Nam quá lớn, đã khiến ông nảy sinh sự kiêng kỵ. Nếu như trong lời nói hàng ngày thì không có gì, Thái tử là Hoàng Đế tương lai, những thế lực đó cũng không đáng gì, tương lai khi hắn kế thừa đại thống sẽ càng có lợi với việc quản lý Giang Nam Đạo. Nhưng tình hình hiện tại đã có chút thay đổi, đó chính là Thái tử không được ông yêu thích, ông muốn để Lý Tầm Hoan kế thừa Hoàng vị, bởi vậy nên mới cần phải cắt bỏ thế lực của Thái tử, nếu không hậu quả sẽ không thể lường trước... Đến lúc đó một khi Lý Tự Minh bãi miễn Thái tử, e rằng cả Giang Nam Đạo sẽ theo đó mà nổi loạn, đây chính là chuyện một Hoàng Đế như Lý Tự Minh không muốn nhìn thấy. Cho nên lần này Bạch Khởi phải làm chính là gắng sức tiêu diệt thế lực của Thái tử ở Giang Nam Đạo, đây cũng là ý muốn thật sự của Lý Tự Minh.

Có thể nói Lý Tự Minh lần này để Bạch Khởi đi Giang Nam có hai mục đích, một là để Bạch Khởi tránh sóng gió đang nổi lên, hai cũng chính là vì muốn Bạch Khởi đi Giang Nam Đạo giúp Lý Tầm Hoan diệt trừ vây cánh của Thái tử. Đường nhiên... những chuyện sắp xếp sau này cơ hồ cũng không cần Bạch Khởi phải đi lo liệu gì, tất cả đã có Lý Tự Minh sắp xếp, chuyện này Bạch Khởi vẫn không nên nhúng tay vào...

- Lời ta nói người có hiểu không?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

262. Chương 238: Nam Giang Đạo Tuần Sát Sứ (2)

Nhìn thấy Bạch Khởi trầm tư hồi lâu không nói, Lý Tự Minh lại lên tiếng hỏi, ánh mắt sắc bén như mắt ưng dán chặt vào Bạch Khởi, dường như đang nhìn thấu tâm can của người khác.

- Chuyện này... Vi thần đã hiểu. Có điều...

Bạch Khởi tỏ ra do dự nói. Phải biết rằng chuyện này thật không dễ làm, một chuyện đắc tội đến người khác một cách triệt để, hơn nữa lại không có lợi ích gì, nếu bình tâm mà nói thì có đánh chết thì Bạch Khởi cũng không muốn đi. Có điều đáng tiếc hiện giờ dường như hắn không còn lựa chọn nào khác, không đi cũng phải đi, tình hình hiện tại mình không dám nói câu không đi. Lý Tự Minh chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống mình, vì vậy do dự một lát rồi Bạch Khởi vẫn đồng ý, nhưng hắn vẫn rất lo lắng.

Phải biết rằng thế lực ở Giang Nam Đạo rất rắc rối phức tạp, hai mươi một tỉnh là hai mươi một Tổng Đốc, các bên đều có câu kết với nhau, hơn nữa quân đội đóng tại Giang Nam Đạo ngoài một phần của Hải Long Quân đoàn ra, ngoài hai trong sáu Quân đoàn Thủ Bị ra, bốn Quân đoàn khác toàn bộ đều nằm trong tay vị Tộc Trưởng của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, hiện tại hắn thống lĩnh ba Quân đoàn trong đó hai Quân đoàn tấn công Nam Cương, còn một Quân đoàn trấn thủ. Có điều những người này... Bạch Khởi không cần động não cũng biết, ngoài hai Quân đoàn Thủ Bị ở địa phương ra, thì mình không thể dùng được bất cứ cái nào khác... Những người đó đều là người của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, với quan hệ của mình với họ mà muốn dùng người của họ, có thể được sao? Họ không phải người ngầm ám sát mình đã là tốt lắm rồi, còn mong họ giúp thì chẳng khác nào đang nằm mơ...

Không có sự ủng hộ của quân đội, hai mươi một Tổng Đốc lại câu kết với nhau, mình ở đó muốn ra tay đúng là chuyện khó hơn lên trời. Nên Bạch Khởi rất do dự, có điều đáng tiếc là Lý Tự Minh không cho hắn cơ hội để do dự. Nhìn thấy bộ dạng của Bạch Khởi, sắc mặt của ông chợt biến đổi, không vui nhìn Bạch Khởi trước mặt giận dữ nói:

- Có điều gì?

- Có điều vi thần cần chi viện, hơn nữa cần Bộ Hạ đưa danh sách... Chuyện này... Bộ Hạ ngài cũng biết, quan hệ của thần và Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc..., quân đội ở phương Nam, thần e là không thể dựa dẫm. Không có quân đội ủng hộ, hai mươi một Tổng Đốc lại câu kết với nhau, thần e là một bước cũng khó đi. Huống hồ thế lực phương Nam lại rắc rối phức tạp, những Đại gia tộc ở Đế Đô đều liên quan đến nơi này... một khi thần đi, sẽ rút dây động rừng... Thần sợ... Nếu như không có ủng hộ, thần... thần không có cách nào triển khai hành động, lại khiến Bộ Hạ thất vọng.

Bạch Khởi vội cúi đầu trả lời, xem bộ dạng thì lão gia tử này không để mình đi thì không xong rồi.

Nghĩ tới đây, Bạch Khởi chợt thấy đau khổ, không biết nên nói gì hơn, người mà mình đắc tội đã quá nhiều rồi, hiện tại hay rồi, lão gia tử còn muốn mình đi chơi trò đồ sát ở Giang Nam Đạo. Chuyện này chẳng phải là ném mình vào phía đối lập với tất cả Hào môn Quý tộc của Đế Quốc sao... Lần này hay rồi, mình không đi cũng không được, đi rồi không hoàn thành nhiệm vụ cũng không xong, nhưng nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, mình chỉ là một cô thần, trên Giang Nam Đạo mà động vào giết chóc, e rằng tương lai sẽ không có người nào muốn hợp tác với mình, những tài phiệt trong Đế Đô sẽ hận mình đến chết...

- Như vậy a... Đúng là như vậy... phương Nam của Đế Quốc hình như đúng là người không tiện nhúng tay vào... Uhm... Có điều người yên tâm đi, ta sẽ không để người phải đi không công đâu. Ngoài tưởng thưởng cho người, ta sẽ toàn lực ủng hộ người, đợi ngày mai ta sẽ cho người một lệnh bài 'Như trầm thân lâm', người ở Giang Nam sẽ có đại quyền sinh sát, tất cả có thể tùy nghi hành sự. Danh sách thế lực của Thái tử ta cũng sẽ cho người, ngoài ra ta sẽ đưa cho người danh sách mười vị Tổng Đốc phương Nam sẽ chết tận trung với ta, hơn nữa sẽ báo cho họ, tận trung với người. Ngoài ra ta sẽ thay đổi quân đội, đưa Quân đoàn chính quy Tây Bắc và hai Quân đoàn Thủ Bị Trung Ương đổi chỗ với ba Quân đoàn ở phương Nam, như vậy có lẽ đã không có sơ sẩy rồi chứ... Như vậy... Người cũng đã hài lòng chưa?

Lý Tự Minh trầm ngâm chốc lát, cúi đầu nhìn về Bạch Khởi phía trước mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt Bạch Khởi.

Lời nói như đang hỏi, thật ra lại là uy hiếp, chuyện này khiến Bạch Khởi cũng bất lực, tình hình hiện tại

hắn còn có thể nói được gì hơn, chỉ biết cười khổ một tiếng rồi gật đầu, sau đó tâm không cam tâm, tình không nguyện, nói:

- Nếu đã như vậy, thì không có vấn đề gì nữa rồi, vì thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi...
- Ha ha... Tốt lắm. Cái ta cần chính là câu nói này của ngươi, có điều không cần ngươi cúc cung tận tụy tới chết mới thôi... Chỉ cần ngươi giải quyết chuyện này ổn thỏa, ta sẽ phong ngươi làm Tam đẳng Thế tập Công Tước... Thế nào?

Lý Tự Minh nghe xong lời nói liền cười ha hả, vỗ vai Bạch Khởi cười nói như vậy.

- Vậy... Vậy vì thần cảm tạ Bệ Hạ rồi.

Bạch Khởi cười khổ linh mệnh, tước danh Tam đẳng Thế tập Công Tước này thật không dễ làm, nếu như có thể từ chối, Bạch Khởi chắc chắn sẽ không hề do dự mà từ chối chuyện này. Có điều đáng tiếc là Bạch Khởi không thể cự tuyệt, cũng không được phép cự tuyệt, chỉ có thể cười khổ vì chuyện này, kìm nén tâm trạng để nhận lời. Hắn thầm trách mình đa sự, nếu như không phải bản thân đi khắp nơi gây chuyện trong lúc này, thì sẽ không đến mức phải chịu đến bước như ngày hôm nay. Bây giờ thì hay rồi, Giang Nam Đạo... Để mình đi Giang Nam Đạo chơi trò giết chóc... Vậy sợ rằng sau này bản thân đúng là kẻ thân cô thế cô rồi.

Có điều còn may, Lý Tự Minh toàn lực ủng hộ mình, lại để cho mình có quyền lợi lớn như vậy, hơn nữa còn thay đổi quân đội, lại có mười vị Tổng Đốc giúp sức, vậy thì muốn dẹp bỏ mười một Tổng Đốc còn lại, và Giang Nam Đạo mà thế lực của Thái tử đã thôn tóm toàn bộ này, lại cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần bản thân cẩn thận xử lý, động não đôi chút và có thủ đoạn, vậy thì tất cả sẽ không thành vấn đề.

- Có điều tốt nhất ngươi phải xử lý gọn gàng trong vòng nửa năm, nếu như thật sự không được, thì cho ngươi một năm có lẽ không có vấn đề gì chứ? Ta đã xem qua tình báo lúc trước, chiến tranh giữa Gia Lam và Thiên Long vẫn đang tiếp diễn, có điều nếu như không có điều ngoài ý muốn xảy ra, trong thời gian ngắn họ sẽ đều không gây khó dễ gì được cho đối phương. Tuy vẫn sẽ có đại chiến nổ ra, nhưng muốn đánh bại đối phương cũng là chuyện không thể nào. Khi vẫn chưa đến thời khắc cuối cùng, nhưng thù hận đã lên đến mức cực điểm, muốn hòa giải là chuyện không thể nào, chiến tranh vẫn sẽ tiếp tục. Có điều ta ước tính thậm chí trong hai năm cũng sẽ không kết thúc, cho nên ngươi có thời gian... Nhưng thời gian ổn thỏa nhất là trong vòng nửa năm đến một năm, sau đó thì không nói trước được điều gì. Ta sợ lỡ như một bên không kiên trì giữ được, chúng ta lại không thể kịp thời xuất binh thì sẽ lỡ đại sự, nên ta hy vọng ngươi có thể nhanh chóng giải quyết. Dù gì chuyện Thái tử cũng là chuyện nhà, còn chiến tranh phương Bắc lại là chuyện quốc gia, còn quan trọng hơn Thái tử, nên tuyệt đối không thể có sơ sót, ngươi hiểu chứ?

Lý Tự Minh gật đầu, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi nhận lời, liền hạn định thời gian cho Bạch Khởi, chuyện này khiến Bạch Khởi thật không còn cách nào khác...

Đối với Bạch Khởi mà nói, lão gia tử này cũng thật quá coi mình như một đại nhân vật vậy, còn tưởng rằng mình không gì không làm được. Mình là thần a? Chuyện bên phương Nam đã đủ làm cho người ta đau đầu rồi, bây giờ lại còn định thời gian cho mình, để mình còn đi dẹp loạn chuyện ở phương Bắc nữa. Với chuyện này Bạch Khởi thật không còn gì để nói. Có điều để hắn từ bỏ quân quyền ở phương Bắc là chuyện không thể nào... Quân đội phương Bắc mới là căn cơ của Bạch Khởi, mới là chỗ dựa chống lưng của Bạch Khởi.

Trong Đế Quốc có rất nhiều người không thuận mắt với Bạch Khởi, người mà Bạch Khởi đã đắc tội nhiều không đếm xuể. Nhưng tại sao lại không có ai dám động tới Bạch Khởi chứ? Một là vì có sự ủng hộ của Lý Tự Minh, hai là vì cao thủ bên cạnh Bạch Khởi, có điều những chuyện này chỉ là thứ yếu, kỳ thực nói tới cùng, chuyện căn bản quan trọng nhất vẫn là quân đội mà Bạch Khởi nắm trong tay. Là một trăm năm mươi vạn quân của Bạch Khởi ở phương Bắc, những thứ đó mới là vốn gốc rễ của Bạch Khởi. Đó mới là nguyên nhân mà tất cả mọi người đều không dám động tới Bạch Khởi. Bởi vì nếu động tới hắn, có thể gây ra phản biến của một trăm năm mươi vạn quân tinh nhuệ ở biên giới, lúc nào cũng có thể gây ra đại chiến. Đây là hậu quả mà tất cả mọi người đều không dám gánh vác, cũng là chỗ dựa vững chắc của Bạch Khởi, về điểm này Bạch Khởi rất hiểu, nên muốn Bạch Khởi từ bỏ quân vụ phương Bắc là một chuyện vạn lần không thể xảy ra.

- Chuyện này... Bệ Hạ yên tâm được rồi, tất cả mọi chuyện thần đã có tính toán trong lòng, chắc chắn sẽ không để Bệ Hạ ngai thất vọng. Thần sẽ giải quyết ổn thỏa việc phương Nam. Chuyện phe cánh của Thái

tử thì xin Bệ Hạ cứ giao cho thần, chẳng phải là giết người sao, thần sẽ... Hơn nữa thần bảo đảm với Bệ Hạ sẽ thu thập được chứng cứ, đường hoàng mà diệt trừ bọn họ, tuyệt đối không để cho ngài khó xử, cũng không để người khác bàn tán lời ra tiếng vào...

Nói đến đoạn này, Bạch Khởi ngoài việc vỗ ngực bảo đảm ra thì không thể làm được chuyện gì khác, bởi vậy hẳn không hề do dự nói một cách đường hoàng như vậy, tuy rằng những lời này có đôi chút dối trá vô sỉ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

263. Chương 239: Khảo Hạch Đăng Cấp (1)

Tháng ba, gió thổi hây hây cũng những tia nắng ấm, ánh mặt trời rực rỡ. Trên các tán cây xanh biếc đã trở mọc thêm những mầm xanh mới. Cỏ đại lá vàng trong những ngày mùa đông đã nhường chỗ lại cho một sức sống mới xanh tươi mơn mớn. Con sông bị đóng băng đã tan chảy dưới những tia nắng ấm áp của mặt trời. Từng dòng nước chảy từ thượng lưu, lao ra biển lớn.

Trong một trường đình ngoài Đế Đô Thành Hoa Hồng lại náo nhiệt lạ thường. Lúc này trong Đế Đô, rất nhiều các Vương công Quý tộc đang dồn dập tới nơi này. Đương nhiên, đa phần đều là chức vị không cao, nếu không phải là có quan hệ với Bạch Gia, những người còn lại lúc này vẫn chưa tới, dù gì nhân duyên của Bạch Khởi cũng không phải là tốt.

Đương nhiên trong số này, một số những kẻ thân bằng hảo hữu là không thể thiếu, Độc Cô Chiến Thiên, Lưu Dịch Tư và hai vị Đẩu Vương Ảnh tộc cùng Ảnh Nguyệt, Bích Lợi Tư đều theo bên cạnh bảo vệ cạnh hai bên Bạch Khởi. Bối Tác Tư, Lý Tầm Hoan, Lý Linh Lung đều cùng nhau tới. Những người khác có Nguyên Soái Khâm Tát Tư, Nguyên Soái La Bá Tì, cũng đều đã đến đưa tiễn.

Lần này Bạch Khởi xuất hành đi xa, uy phong lẫm liệt hơn lần trước rất nhiều, ba nghìn Hắc Giáp Kỳ Binh hộ vệ oai hùng thấp tùng, người nào cũng là chiến sĩ tinh nhuệ nhất. Tuy không so sánh được với Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn trước kia của An Đức Liệt, có điều tin rằng theo thời gian họ tuyệt đối sẽ càng lợi hại, càng mạnh hơn nữa so với Hắc Y Kỳ Sĩ Đoàn. Những người này đều là thân binh của Bạch Khởi, người nào cũng oai hùng ngồi trên tuấn mã, ngẩng đầu với một khí thế hiên ngang.

Lá đại kỳ màu đỏ tươi ở chính giữa in một chữ 'Bạch' màu đen lớn. Đoàn xe ngựa hoa lệ ở khắp bốn phía. Mấy nghìn quân binh đều hiên ngang kiêu dũng, khí thế hơn người. Còn Bạch Khởi ngồi trên một chiến mã màu đen, lạng lẹ cáo biệt với những người đến tiễn xung quanh. Trang phục Nguyên Soái hào nhoáng trên người, khiến người khác phải ngược nhìn. Sau khi vẫy tay từ biệt, Bạch Khởi dẫn theo đội ngũ đằng sau mình dứt lòng ra đi.

oOo

- Dừng~~~

Sau khi đi được vài dặm, Bạch Khởi chợt dừng lại, giữ chặt dây cương rồi giơ tay ra hiệu cho đoàn nhân mã dừng lại...

- Đại nhân... Ngài có chuyện gì vậy?

Độc Cô Chiến Thiên là Đội trưởng Thân binh đã hơn một năm, cũng đã hoàn toàn thích ứng được với thân phận hiện tại của mình. Tất cả mọi chuyện hắn đều sắp xếp ổn thỏa, cũng hoàn toàn đã đảm nhiệm hết vai trò của mình. Nhìn thấy Bạch Khởi ra lệnh dừng lại, chớp mắt đã tới trước Bạch Khởi, nét mặt cung kính hỏi.

- Không có gì, Chiến Thiên, người dẫn theo tất cả mọi người, còn nữa, cả Lưu lão, cùng nhau đi đến Giang Nam Đạo. Ta còn có chuyện khác phải làm. Ba tháng sau, chúng ta hội hợp ở Phong Lâm Thành của tỉnh Phong Lâm, Giang Nam Đạo. Ta sẽ đi tìm các người, Bệ Hạ đã chuẩn bị thuyền rồng ở phía Nam thành Đế Đô cách đây một trăm dặm. Các người cứ đi là được, những chuyện khác không cần lo. Trên đường nếu có người nào tặng tiền, lễ vật, cứ thu lấy không bỏ sót, chuyện khác không cần lo nhiều là được...

Bạch Khởi nhàn nhạt nhìn Độc Cô Chiến Thiên trước mặt, rồi nói như vậy. Tình quan trọng của Giang Nam Đạo chính là tỉnh Phong Lâm, còn Phong Lâm Thành chính là thành trì lớn nhất của Giang Nam Đạo,

viên ngọc quý của phía Nam Đế Quốc. Tổng Đốc Phong Lâm là người của Thái tử, mười một vị Tổng Đốc phương Nam đều coi trọng Tổng Đốc Phong Lâm là Mã Thủ. Nếu như có thể lật đổ Tổng Đốc Phong Lâm, vậy thì mười Tổng Đốc khác, ngã ngựa cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Vì vậy mục tiêu lần này của Bạch Khởi rất đơn giản, đầu tiên là lật đổ Tổng Đốc Phong Lâm, chỉ cần vị Tổng Đốc Phong Lâm này ngã, vậy thì những người khác không còn là vấn đề nữa. Có điều, Bạch Khởi lại gõ trống khua chiêng đi như vậy, e rằng sẽ không nắm được một chút sơ hở nào. Dù gì người ta cũng không phải là kẻ ngốc, có dấu vết sơ hở lại sẽ xuất hiện cho mình nắm vào lúc này sao?

Vì vậy Bạch Khởi quyết định bí mật tiến vào tỉnh Phong Lâm. Chỉ có như vậy, mới có thể điều tra ra những vấn đề mà mình muốn biết. Vì vậy hắn mới nghĩ ra cách như vậy, để bọn Độc Cô Chiến Thiên dẫn đại đội nhân mã đi, còn mình ở lại phía khác, âm thầm điều tra những chuyện cần làm.

- Vâng, đại nhân...

Độc Cô Chiến Thiên không hề do dự đáp ứng. Tính cách hắn rất bộc trực, trước giờ không hề hỏi dư nửa câu. Huống hồ hiện tại là chấp hành mệnh lệnh thì càng không cần nói nhiều. Nghe xong lời của Bạch Khởi liền ứng tiếng nhận lệnh, sau đó thống lĩnh cả đại đội nhân mã rầm rập rời khỏi. Chỉ còn lại mình Bạch Khởi, hắn tiện tay cởi bỏ bộ y phục Nguyên Soái của mình, vứt cho Độc Cô Chiến Thiên phía xa, để lộ ra bộ võ phục màu đen trong người mà mình đã chuẩn bị từ trước, một mình cưỡi chiến mã quay về Thành Hoa Hồng.

oOo

Lúc này đang là buổi trưa, dòng người tấp nập vào Thành Hoa Hồng. Ở cổng thành, người đông như kiến, người ra vào thành nhiều không đếm xuể. Bạch Khởi theo dòng người vào trong thành, không người nào phát hiện. Lúc này Bạch Khởi đơn độc đi đến Dong Bình Công Hội, muốn lựa chọn một đội theo đi xuống tỉnh Phong Lâm của Giang Nam Đạo.

Phải biết rằng Dong Bình Công Hội, sẽ có rất nhiều nhiệm vụ. Các nhiệm vụ ở đây nhiều hằng hà sa số, bao hàm các nơi trên lục địa. Thậm chí một số nhiệm vụ đều được công bố, dù gì Dong Bình Công Hội là một tập thể khổng lồ, thực lực tổng thể không hề yếu mỏng. Thế lực của họ trải khắp đại giang Nam Bắc, rất nhiều nhiệm vụ tin tức được dùng, đương nhiên cũng có rất nhiều lính tự do vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà kết hợp lại, cùng nhau hành động, kết thành bạn chiến đấu, đi hoàn thành nhiệm vụ, lợi ích đạt được chia đều.

Bạch Khởi bước vào Dong Bình Công Hội, sau đó bắt đầu quét mắt nhìn tin tức trên bảng nhiệm vụ. Một lát sau, Bạch Khởi đã tìm được một nhiệm vụ thích hợp, đó chính là bảo vệ một thương đội đến tỉnh Phong Lâm phía Nam. Hộ vệ được thuê của thương hội này, số lượng quy định vượt quá một nghìn người, quy mô như vậy không thể coi là lớn. Chuyện này khiến Bạch Khởi đôi chút nghi ngờ, thương hội này rốt cuộc đang vận chuyển thứ gì, lại cần đến một nghìn lính đánh thuê, thù lao cho mỗi người là mười kim tệ.

Phải biết rằng việc thuê một nghìn lính trong một lần không phải không có, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra, nhất là ở một nơi như Thành Hoa Hồng, có rất nhiều thương hội quy mô lớn tồn tại. Thương vụ của họ trải khắp Đại Lục, số lượng lính mà họ thuê đã lên đến vạn người. Nhưng người mà những thương hội này thường tìm kiếm đều là Dong Bình Đoàn lớn, hơn nữa những nơi đi đều là những chỗ xa xôi. Dù gì thực lực của Dong Bình Đoàn lớn đều không ệ, hơn nữa lại phối hợp chặt chẽ với nhau, tuyệt đối sẽ có hiệu quả hơn những lính thuê tự do, sức chiến đấu cũng mạnh hơn. Nhưng thương hội này không những không tìm các Dong Bình Đoàn lớn, thậm chí ngay cả những Dong Bình Đoàn có chút tiếng tăm cũng không tìm, mà là tìm những lính thuê tự do. Nơi đến cũng không phải hỗn loạn và nguy hiểm gì, cũng không phải vượt qua biên giới quốc gia, mà là đi về phía Nam...

Phải biết rằng trên con đường đi từ Đế Đô đến tỉnh Phong Lâm phía Nam là rất an toàn. Trị an trong Đế Quốc đều rất tốt, tuy vẫn có cường đạo, nhưng đó chỉ là một con số cực ít, hơn nữa nguy hại không nhiều đến mọi người. Rất nhiều nhóm cường đạo thậm chí không đủ trăm người, cho dù là nhóm lớn hơn một chút cũng chỉ có mấy trăm người. Dù gì thì trị an Đế Quốc cũng tốt, hơn nữa các nơi đều có những trạm quân đội chính quy Thủ Bị trấn thủ, thỉnh thoảng lại tiến hành quét, nên đường thương lộ của Đế Quốc rất thông thuận. Ở tình hình bình thường đều không có chuyện gì xảy ra. Các thương đội lớn họ vốn không muốn gây chú ý, dù gì hộ vệ của thương đội lớn đều khiến cho người khác kinh sợ. Huống hồ còn có lính

thuê trợ trận, hoàn toàn không có sơ sót. Có thể nói nếu như đối phương cần thuê một nghìn dong binh, vậy thì bản thân họ ít nhất cũng phải có một nghìn người, đội ngũ hai nghìn người đi về phía Nam? Quả thực là kỳ lạ.

Bạch Khởi quyết định do thám tỉ mỉ chuyện khác lạ này, nên hắn đã chọn nhiệm vụ này, sau đó bắt đầu báo danh:

- Cô nương... Ta muốn tiếp nhận nhiệm vụ này.

Bạch Khởi chỉ vào nhiệm vụ của thương đội lớn ấy, sau đó nói với vị cô nương phụ trách phân phát nhiệm vụ trước quầy Dong Binh Công Hội. Đương nhiên nơi đây không chỉ có một người phục vụ, mà là có mấy chục cô gái như vậy, người mà Bạch Khởi nói chuyện chỉ là một trong số đó.

Vị cô nương ấy nhìn Bạch Khởi, khuôn mặt hiện ra một nụ cười thân thiện. Tướng mạo của Bạch Khởi đích thực khiến người khác nảy sinh một cảm giác thân thiết khó nói thành lời. Huống hồ mỹ nữ thích người khôi ngô, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Bạch Khởi hiển nhiên là một mỹ nam tiêu chuẩn, nên rất dễ được lòng người khác. Vị cô nương trong Dong Binh Công Hội này, nghe thấy lời Bạch Khởi nói rồi vội tập trung tinh thần, dịu dàng nhìn Bạch Khởi, xoay người lại nhìn về nhiệm vụ Bạch Khởi chọn rồi lập tức cười nói:

- Tiên sinh, nhiệm vụ này vẫn chưa đủ người... Ngài có thể tham gia... Xin hãy lấy huy chương cấp bậc của ngài ra. Bởi vì đối phương có quy định, người được thuê bắt buộc phải có cấp bậc Đấu Sĩ trở lên...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

264. Chương 239: Khảo Hạch Đăng Cấp (2)

- Huy chương Đấu Sĩ?Ồ... Ta không có... Không có thì không thể được sao?

Bạch Khởi hơi sững người, rồi cười khổ một tiếng, hỏi như vậy. Hắn thật không ngờ là tiếp nhận nhiệm vụ còn cần thứ ấy. Dù gì với công việc lính đánh thuê, Bạch Khởi cũng chỉ là người ngoại đạo, không hề hiểu về chuyện này, hơn nữa lúc trước hắn chưa từng đi đến Đấu Giả Công Hội để thi lấy chứng nhận... Nhất thời dở dấn mặt mày.

- A... Ngài không có sao? Vậy thì không được... Tôi nghĩ ngài không thể nhận nhiệm vụ này được rồi, dù sao bên kia cũng đã yêu cầu như vậy...

Sau khi nghe hắn nói câu đó, cô gái thất vọng nhìn Bạch Khởi rồi nói, trong mắt lộ chút khinh bỉ, nhủ thầm rằng:

- Thì ra là một tên chỉ được cái mẽ bề ngoài, hại bốn tiểu thư mừng hụt này giờ.

Tại Thiên n Đại Lục này, tướng mạo tuy được coi trọng nhưng không được đề cao quá mức. Mọi người vẫn quan tâm nhất đến thực lực, người có tướng mạo nhưng không có thực lực sẽ không được đánh giá cao, nhưng người tướng mạo bình thường nhưng có thực lực thì lại càng được mọi người quý trọng. Đương nhiên là... nếu tài mạo song toàn thì toàn vẹn nhất rồi.

-Ồ... Như vậy sao... vậy cô nương đợi một chút... ta đi thi là có ngay mà...

Bạch Khởi hơi buồn phiền, lúc đó hơi bối rối, nói rồi quay người đi ra. Nhưng hắn không để ý thấy rằng có một người trung niên ngồi ở bàn phía xa kia đang để ý đến hắn, mà liền đi thẳng ra ngoài...

Đương nhiên khi Bạch Khởi bước chân ra khỏi cửa thì những dong binh đang ngồi gần đó, vừa rồi nghe thấy những điều Bạch Khởi nói đều cười khinh. Năm nào cũng có những người như thế, tự mình cảm thấy bản thân phi thường, muốn đến làm dong binh, thế nhưng đến một cái huy hiệu đăng cấp cũng không có, cuối cùng chỉ có thể lạng lẽ rút lui. Nói là đi một chút... nói thẳng ra chỉ là cái cớ thôi, ai chả nói được. Cái cơ như vậy, những dong binh từng trải này đã nghe chán ngấy cả rồi.

Nhưng họ không biết lần này họ đã thực sự nhìn nhầm. Người này nhìn bề ngoài có vẻ yếu ớt thư sinh, người thanh niên gầy gò ấy lại chính là Bạch Khởi, là Sát Thần Bạch Khởi ai nghe thấy cũng sợ vỡ mặt của

Đế Quốc trong truyền thuyết, một Cửu Tinh Đẩu Vương thực sự mới mười tám tuổi... một trong những cao thủ siêu phàm nhất Đế Quốc.

Thế nhưng những điều này họ đều không thể biết được, chỉ chìm đắm trong những hoang tưởng của mình, tự cho rằng mình đang cười nhạo Bạch Khởi. Không ngờ rằng Bạch Khởi hoàn toàn khác so với những gì họ tưởng tượng. Sau khi đi ra khỏi cổng chính của Dong Binh Công Hội, Bạch Khởi đi thẳng đến Đẩu Giả Công Hội phía đối diện.

oOo

- Ta muốn thi...

Bạch Khởi sau khi đi vào bên trong Đẩu Giả Công Hội liền không lưỡng lự gì đi xuyên qua đám người xếp hàng dài, đi thẳng đến một bục kê ở trung tâm, sau đó một tay để lên bàn nhìn người thanh niên đối diện nói.

- Kiểm tra Đẩu Sĩ? Được... Người đi xếp hàng đi... Lẽ nào người không nhìn thấy ư? Mấy trăm người ở đây cũng đang xếp hàng, người cứ bình tĩnh đợi đi.

Quả thật những nhân viên làm việc ở đây đối với những Đẩu Sĩ họ đã thấy nhiều rồi, cũng chẳng thèm để tâm. Sau khi nghe xong lời Bạch Khởi nói, liền lạnh lùng chỉ về hướng hàng người đang xếp hàng mà nói.

- Nhiều người như vậy? Chẳng lẽ không nhanh hơn được sao?

Nhìn đám người xung quanh, Bạch Khởi cau mày nói.

- Nhanh hơn? Người cho là bán cơm sao? Sao lại nhanh lên được, người muốn thi nhanh hơn? Được thôi... Người tới chỗ đằng kia, những cấp thi Đẩu Linh, Đẩu Tông, Đẩu Vương đều có cả, quan trọng là người có tài đó không thôi? Hừ hừ...

Người thanh niên đứng đó nghe xong, chỉ về hướng ba chiếc bàn vắng người phía xa, sau đó nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mắt, nói một cách khó chịu.

Chứng kiến chuyện như vậy, Bạch Khởi thoát đầu thấy hơi sững sờ, sau đó nhìn người thanh niên kia một cái rồi không thêm nói gì, quay người đi, hướng về phía bục thi Đẩu Vương bên lề ngoài cùng, để lại người thanh niên trở mặt kinh ngạc. Hắn ta không hiểu mình chỉ tiện mồm nói đùa một câu mà tại sao Bạch Khởi lại đi thật như vậy, chuyện xảy ra đột ngột làm hắn ta không thể hiểu nổi.

- Tôi muốn kiểm tra...

Bạch Khởi đến gần, nói với một người trung niên đang gặt gù tại vị trí chủ tọa bên góc ngoài cùng.

- Ồ... Khảo nghiệm Đẩu Vương sao? Phí thì một trăm kim tệ.

Người trung niên mơ màng đó còn chưa nhìn Bạch Khởi một cái, đã nói như vậy, nói xong mới giật mình tỉnh dậy, ngồi thẳng lên, hoàn toàn tỉnh táo nhìn Bạch Khởi trước mặt, sau đó bộ dạng ngạc nhiên nói:

- Người trẻ tuổi, người nói gì? Người nói muốn thi khảo nghiệm Đẩu Vương? Người không đùa đấy chứ?

- Tất nhiên là không đùa rồi... được rồi không cần nói nhiều nữa, một trăm kim tệ đúng không, đây...

Bạch Khởi nghe xong không nói nhiều, liền đưa ra một cái Tử tinh tệ, trông rất tự tin, một Cửu Tinh Đẩu Vương làm khảo nghiệm Đẩu Vương chẳng phải là quá dễ sao.

- Đi theo ta, đi hướng này...

Người đó không để ý những đồng nghiệp xung quanh đang sững sờ nhìn Bạch Khởi đi bên cạnh, tiến vào một căn phòng. Người thanh niên vừa rồi nói chuyện với Bạch Khởi cũng ngơ ngác nhìn theo hướng Bạch Khởi đang rời đi, không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì... Tất cả đều diễn ra quá bất thường làm cho mọi người khó mà tin được. Hắn ta chỉ tùy tiện nói ra một câu, không ngờ rằng Bạch Khởi vì vậy mà thực hiện phần thi khảo nghiệm Đẩu Vương thật... Điều này... có vẻ như là hơi điên rồ thì phải...

Cùng với người trung niên đi tới khu vực khảo nghiệm Đẩu Vương, sau khi đi vào phòng, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một khối đá đen rất to, trên phiến đá có chín dấu ấn bàn tay lún vào, từng cái từng cái

theo thứ tự mà sâu dần, từng cái từng cái lợi hại dần. Chín dấu ấn bàn tay song song với nhau. Phía dưới còn có những dấu ấn y như thế, hình như là hàng đầu tiên là làm mẫu, nhưng từ hàng thứ hai là do người thi tạo ra vậy... Chuyện này thoát đầu làm Bạch Khởi hơi bối rối một chút, ngơ ngàng nhìn người trung niên.

Hắn định nói gì, nhưng vẫn kịp nói ra, một lão điên điên khùng khùng từ phía sau xông tới, quát lớn:

- Là ai... là ai khảo nghiệm Đấu Vương? Đến đây... đến đánh với ta một trận, đánh thắng được ta sẽ được công nhận là Đấu Vương...

- Lão già điên... ông lại xuất hiện rồi, cái tên này mới chỉ có mười mấy tuổi mà thôi, nói thế nào thì người cũng là Tứ Tinh Đấu Vương, đừng nói hắn không thể là Đấu Vương được, cứ coi như phải... cũng làm sao mà đánh bại được ông? Ông đừng có ở đây gây rắc rối nữa, đứng một bên quan sát là được rồi...

Lão trung niên đi bên cạnh Bạch Khởi thoát đầu hơi ngạc nhiên, xong rồi bắt đầu thở phào.

- Sao? Ý... tiểu tử người quả thật còn trẻ quá... nhưng trẻ như vậy mà đến thi khảo nghiệm Đấu Vương? Người điên rồi à... Ta nói Hội Trưởng, lẽ nào cái tên này đã là cao thủ Đấu Tông rồi sao? Ta nhớ chúng ta có quy định các cấp thi phải theo vòng loại từng cấp rồi mà... Hắn ta có huy hiệu không? Ông cho hắn ta vào thẳng vòng thi Đấu Vương ư?

Ông già bị gọi là điên khùng liền kinh ngạc, nhưng chức vị của ông ta làm Bạch Khởi giật mình. Không ngờ rằng ông già còn mơ mơ màng màng vừa rồi lại là Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội Bất Diệt Hoàng Triều. Chuyện này nhất thời Bạch Khởi không thể tin được.

- Không có... nhưng ta thấy người này rất đặc biệt, dù ta không biết rõ hắn, ta nghĩ tiểu tử này chí ít cũng ở cấp Đấu Tông rồi chứ nhỉ, đã có tự tin như vậy cũng không ngại đến thử. Thế nhưng ta khuyên người không nên miễn cưỡng... Dù người đã là Đấu Tông, nhưng thi Đấu Vương thì không phải một Đấu Tông có thể chịu được, nếu người thấy hối hận thì vẫn còn kịp đấy...

Phân Hội Trưởng Đấu Giả Công Hội đứng bên cạnh, cười và nói với Bạch Khởi.

- Ha ha... thử là biết ngay thôi...

Bạch Khởi mỉm cười, lập tức trên người phát ra những ánh quang màu lam tím. Trong nháy mắt, khí thế vô cùng hùng hùng sát khí choáng đầy cả gian phòng. Phân Hội Trưởng vẻ mặt vốn đang ôn hòa và lão khùng kia ngay lập tức thay đổi sắc mặt, từ bất ngờ đổi thành sợ hãi, chuyện này... Đấu Vương mười mấy tuổi đã làm tinh thần hai vị đây suýt sụp đổ. Đấu khí màu lam tím cho biết một điều, đó chính là khả năng của Bạch Khởi đã đột phá vượt qua cả Đấu Vương cao cấp rồi... không phải là chỉ có giới hạn Cửu Tinh Đấu Vương, vì sắc lam chen sắc tím là dấu hiệu chuyển bị đột phá. Điều này nói rõ thân phận của Bạch Khởi... Cửu Tinh Đấu Vương... Cửu Tinh Đấu Vương thực thụ... điểm này có thể cảm nhận được từ khí thế, sát khí và đấu khí bên ngoài, cơ bản là không cần tiến hành những bài thi không cần thiết nữa.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

265. Chương 240: Thần Thánh Cự Long (1)

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy... Điều đó không có khả năng... tuyệt đối không có khả năng, kể cả Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên năm đó cũng không có khả năng... tuyệt đối không thể thế được...

Hai lão nhân đứng đó tuyệt nhiên bị kinh ngạc hết mức. Chứng kiến sự việc như vậy, hoàn toàn không dám tin. Dù sao những cảnh tượng ngay trước mắt đó thực sự khó mà tin nổi. Thậm chí là hai vị này đều đã trăm tuổi, nhân vật đã trải qua vô số những trải nghiệm, khi nhìn thấy tình huống này cũng vẫn phải kinh ngạc không biết phải nói gì. Rốt cuộc Bạch Khởi đã làm những việc ngoài ý nghĩ của mọi người, đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

- Không có gì là không thể xảy ra cả, trên thế giới này không có điều gì là không thể xảy ra, cũng giống như chuyện mọi người vừa tận mắt chứng kiến, ta chẳng phải là đang đứng trước mặt mọi người đây sao?

Bạch Khởi mỉm cười. Nói thật, kết quả như thế này làm Bạch Khởi rất hài lòng.

Tất nhiên Bạch Khởi đến đây không phải để diễn võ giương oai, nói một câu thật lòng rằng Bạch Khởi lúc mới đến đây, thật sự là chỉ muốn thử khả năng của bản thân. Nhưng câu nói vừa rồi của gã thanh niên làm hắn có chút hơi phần nộ, vì vậy mới đến thẳng khu thi đấu Đấu Vương làm rõ. Vậy nhưng suy cho cùng, Bạch Khởi chỉ vì muốn có một cái huy hiệu mà thôi.

- Trời ơi... Người trẻ tuổi, ngươi là ai? Ở Đế Quốc, thanh niên có được khả năng này theo ta biết, thì chỉ có duy nhất một người... lẽ nào cậu là... Bạch Khởi?!

Phân Hội Trưởng sau khi bình tĩnh trở lại, nhìn Bạch Khởi trước mặt, nói không chắc chắn. Mọi người ai cũng biết là hôm nay Bạch Khởi nhậm chức Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ, hiện giờ đang trên đường đi Giang Nam Đạo. Hôm nay còn có rất nhiều người đi tiễn hắn, sao có thể nói về là về, hơn nữa lại còn xuất hiện trước mặt những người này?

- Ha ha... đúng vậy, ta chính là Bạch Khởi... nhưng... có chuyện ta phải nói rõ... Đó là... uhm... Ta đến đây không phải là khoe khoang tài cán gì, chỉ là ta muốn có được một cái huy hiệu nhỏ mà thôi... Thế nhưng hình như người ngoài kia không hoan nghênh một kẻ chen vào hàng như ta, hơn nữa ta cũng đang vội, vì vậy đành phải đến đây.

Bạch Khởi cười tủm tỉm nhún vai nói.

- À... chuyện này... Người yên tâm, chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa... nhưng nếu ngươi muốn huy hiệu thì lúc nào ta cũng có thể tặng cho ngươi... Lão khùng, mang huy hiệu ra đây.

Phân Hội Trưởng sau khi sững sờ một lát liền vui vẻ nói với lão khùng, cũng đang sững sờ ở phía sau.

Một lát sau, lão khùng mang một loạt các huy hiệu ra. Lão này cũng thật hào phóng, huy hiệu nào cũng mang ra hết. Bạch Khởi cười cười nhìn lại, tổng cộng sáu tám huy hiệu từ Đấu Sĩ đến Đấu Vương đều được mang ra, hoàn toàn không thiếu cái nào. Bạch Khởi cười rồi gật gật đầu đón lấy mớ huy chương, sau đó chấp tay nói với hai người bạn họ:

- Hôm nay xin đa tạ các vị rồi, sau này Bạch Khởi nhất định sẽ báo đáp...

Nói xong, Bạch Khởi quay người hướng đi ra ngoài. Thế nhưng tiếng Phân Hội Trưởng phía sau vang lên:

- Đợi đã...

- Sao? Có chuyện gì vậy?

Bạch Khởi hơi ngạc nhiên, liền quay đầu lại, nhìn Phân Hội Trưởng đang bối rối hỏi. Hắn không biết rốt cục có chuyện gì, vị này có chuyện gì muốn hỏi mình, trong khoảng khắc đó Bạch Khởi cũng không hiểu rõ.

- À... Thực ra cũng không có vấn đề gì... Nhưng... Ta có một chuyện muốn thỉnh cầu Nguyên Soái giúp đỡ... Thế nhưng... chuyện này... có lẽ sẽ làm mất thời gian của ngài...

Phân Hội Trưởng lúc đầu hơi bối rối, sắc mặt liền hơi đỏ lên, có vẻ như là ngại ngùng.

- Có chuyện gì ông cứ nói thẳng ra đi.

Bạch Khởi có chút ngạc nhiên khi nghe hắn nói như vậy. Thế nhưng thực sự nếu hai bên đã có duyên hội ngộ như vậy, nếu là chuyện nhỏ Bạch Khởi có thể nhận lời... Nhưng nếu là chuyện lớn hoặc là thực sự làm mất thời gian của Bạch Khởi, thì sợ rằng Bạch Khởi sẽ khó có thể đồng ý được.

- À... là vậy... ba năm sau, Đấu Giả Công Hội chúng ta có tổ chức một cuộc tỉ võ dành cho các cao thủ thanh niên, mời những cao thủ dưới bốn mươi tuổi tham gia, mỗi nước đều phải cử người tham gia. Chúng ta vốn đang rất lo lắng trong việc tuyển chọn những cao thủ của Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng sự xuất hiện của ngài làm chúng ta có thể tìm thấy người thích hợp rồi. Cửu Tinh Đấu Vương mười tám tuổi, ba năm sau ngài rất có thể trở thành cấp Đấu Hoàng, mà cho dù không lên đến cấp Đấu Hoàng thì chí ít ra cũng vẫn là một Cửu Tinh Đấu Vương, như vậy cũng đủ rồi. Tuy rằng Thiên n Đại Lục này bao la rộng lớn, nhưng ta tin rằng, trên Thiên n Đại Lục này, người có thể vượt qua ngài chỉ đếm được trên đầu ngón tay thôi, có ngài tham gia thì chúng ta vạn vô nhất thất...

Phân Hội Trưởng sau khi nghe xong, có hơi chút bàng hoàng, liền nói hơi khó xử, nói xong còn có chút ngượng ngùng nhìn Bạch Khởi. Dù sao ông ta và Bạch Khởi cũng chỉ là vô tình gặp mặt, trước đây cũng

chẳng hề có quan hệ gì, Bạch Khởi cũng không có lý do phải giúp họ, điều này ông cũng biết rõ. Huống hồ rằng Bạch Khởi thực sự là người bận rộn, Đế Quốc Bắc Phương Nguyên Soái, Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, Đại Lãnh Chủ, còn là Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ, bên cạnh những quyền lợi mà những chức danh này mang lại, Bạch Khởi cũng trở lên bận rộn vô cùng. Nếu Bạch Khởi không có thời gian tham gia thì ông ta cũng không biết phải làm sao nữa.

- Ba năm sau? Địa điểm ở đâu?

Bạch Khởi hơi ngỡ ngàng liền hỏi. Nói thật Bạch Khởi cũng chẳng có hứng thú gì với chuyện này, chỉ có điều người ta dù sao cũng đã nói như vậy thì mình cũng nên hỏi để sau đó có từ chối cũng đỡ ngại.

- Điều này... Mùa hè ba năm sau, địa điểm là Quang Minh Thành, thủ đô trung tâm của Quang Minh Đế Quốc.

Phân Hội Trưởng do dự một chút rồi vội nói, nói xong còn nhìn sắc mặt Bạch Khởi. Đến mức độ của Bạch Khởi không phải là người ông ta có thể uy hiếp được rồi, vì thế có giúp hay không còn phụ thuộc vào tâm trạng của đối phương...

Nhưng ông ta vô cùng quan tâm đến ý đến chuyện này, vì người thắng cuộc không những nhận được phần thưởng hậu hĩnh, mà Công Hội Đế Quốc cũng sẽ có được những lợi ích không nhỏ, cùng với đó, Phân Hội Trưởng như ông ta rất có thể sẽ thăng tiến rất xa. Điều này làm Phân Hội Trưởng rất quan tâm đến chuyện này, cũng vì thế mà ông ta mới mạo muội thỉnh cầu như vậy.

- Thế à? Mùa hè ba năm sau?... Như vậy thì... Ta cũng không rõ lúc đó ta sẽ có thời gian hay không... Nhưng ông nên hiểu rằng ta rất bận... vô cùng bận, thời gian của ta vô cùng quý báu, ta không thể dành thời gian của mình lãng phí vì những chuyện vô nghĩa... Càng huống hồ chuyện này không có lợi gì cho ta cả?

Bạch Khởi nghe xong, nhún mày nói, hiển nhiên không có chút hứng thú gì với chuyện này.

- Chuyện này thì... ích lợi tất nhiên là có rồi, ví dụ như ngài có thể đến Quang Minh Đế Quốc tham quan, quan sát Giáo Đình, cũng có thể quen biết với những cao thủ khắp nơi, tất nhiên chủ yếu vẫn là phần thưởng của cuộc thi này. Đấu Giả Công Hội tổ chức cuộc tỉ võ giữa các cao thủ trẻ tuổi, tất nhiên sẽ có giải thưởng. Ba giải cao nhất đều sẽ nhận được một Thần Khí mà Đấu Giả Công Hội cất giữ. Đương nhiên cái này ngài cũng sẽ không thích. Với địa vị bây giờ, ngài cũng chẳng thèm để ý đến mấy thứ đồ thần binh lợi khí này, nếu ngài muốn chỉ cần cất công một chút cũng có thể có được. Thế nhưng giải thưởng của người đoạt giải nhất nhất định ngài sẽ có hứng thú... ta đảm bảo.

Phân Hội Trưởng nói nghiêm túc một hồi, nói những lời này một cách rất tự tin, có vẻ như tin vào lời nói của chính mình vậy.

- Thứ gì mà nghe có vẻ thần bí vậy? Ông có thể chắc chắn sẽ làm ta có hứng thú?

Bạch Khởi không cho là đúng nói. Có được địa vị như Bạch Khởi, rất khó có thể nói có thứ gì mà không thể có. Nếu thực sự có thứ mà Bạch Khởi thực sự muốn, thì có thể tự lấy là xong, đối với Bạch Khởi mà nói, cơ bản chẳng có vấn đề gì. Dù sao thân phận của Bạch Khởi đến mức đó, thứ mà hắn muốn thì những người khác cũng sẽ tìm mọi cách để tặng cho.

- Đương nhiên, nếu ta đã dám nói có thể làm ngài hứng thú, Thần Binh Lợi Khí ngài không cần. Những bí quyết đấu kỹ mà ngài vốn có nhất định cũng đã rất hiếm có rồi. Những thứ đấu kỹ này, đạt đến cấp bậc của chúng ta, ngài cũng có thể hiểu rằng, những thứ ấy đến trình độ như chúng ta thì cũng chẳng có tác dụng gì nữa. Đối với chúng ta, cần lưu ý là sức lực, tốc độ, còn có phản ứng, những cái đó mới là cơ bản. Mọi đấu kỹ đều là nói láo, hầu như vô dụng, chỉ có tấn công đơn giản nhất mới có hiệu quả, vì thế ngài sẽ không cần. Thế nhưng ngài là một tướng quân, vậy ngài muốn tọa kỵ không? Ngài có muốn rồng không? Trở thành một Long Kỵ Sĩ... Ngài thấy điều kiện này thế nào? Ngài có hứng thú chứ?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

266. Chương 240: Thần Thánh Cự Long (2)

Phân Hội Trưởng mỉm cười, nói rất tự tin, ông ta tin rằng trở thành một Long Kỵ Sĩ là điều mơ ước của tất cả các kỵ sĩ cũng là mơ ước của tất cả cao thủ, Bạch Khởi thân là Tướng quân thì lại càng muốn có được.

- Cái gì mà Long Kỵ Sĩ? Giống Thiên Long và Địa Long sao? Không thể phủ nhận Địa Long rất lợi hại cũng rất khó kiếm, nhưng với quan hệ của Bất Diệt Hoàng Triều và Thiên Long hiện nay, Thiên Long có thỉnh cầu chúng ta, đừng nói là một con Địa Long, ta muốn mười con, trăm con họ cũng có thể cho ta được. Ta không mong muốn thứ này, kể cả là Phi Long... Ta cũng không cần... Ta vì những thứ này mà lặn lội đến Trung Tâm Đại Lục tham gia thi đấu cái gì? Phân Hội Trưởng chẳng phải đã coi thường ta rồi sao.

Bạch Khởi bất bình nói. Nói thật bất luận Địa Long hay Thiên Long là thứ quý báu, thế nhưng không được Bạch Khởi coi trọng. Bây giờ thực lực của Bạch Khởi đã mạnh hơn rồi, địa vị lớn hơn rồi, thị hiếu đương nhiên cũng thay đổi rồi. Nếu như là ngày trước chắc là Bạch Khởi đã thèm muốn có được, thế nhưng bây giờ thì gần như là không quan tâm nữa rồi.

- Đương nhiên không phải... Nếu là những thứ đó thì ta nói ra làm gì? Lão già ta cũng phải biết kén chọn chứ, làm gì nói đến chuyện vô liêm sỉ ấy, cái ta nói là rỗng... rỗng thực sự, Thần Thánh Cự Long. Thế nào có hứng thú chứ?

Phân Hội Trưởng đứng bên đó cười khà nói như đúng thế, nói đầy vẻ ngạo nghễ.

- Đương nhiên... Thế nhưng ông nói là thật? Theo ta được biết, Long Tộc là một trong những chủng tộc mạnh nhất Đại Lục, từ khi thời kỳ Văn Minh Ma Pháp Thượng Cổ đã bắt đầu ẩn cư rồi, khi đó cấm địa của chúng gọi là Long Cốc, nhưng khi đại chiến Văn Minh Ma Pháp Thượng Cổ thì Long Cốc đã bị hủy diệt hết. Về sau Long Tộc không có tung tích gì nữa, trên Đại Lục còn tồn tại chỉ có Địa Long và Phi Long, thuộc chủng Á Long. Thần Thánh Cự Long thực sự từ lâu đã tuyệt chủng rồi, bây giờ ông nói chúng lại xuất hiện trở lại, hơn nữa lại còn bị trở thành phần thưởng. Ông không đùa đấy chứ?

Bạch Khởi nói đầy vẻ không tin, hiển nhiên Bạch Khởi không hề tin chuyện này, giá trị quý báu của rỗng đương nhiên con người ai cũng biết, hơn nữa lại là Thần Thánh Cự Long, là vật trong truyền thuyết, kể cả có người có được cũng không nỡ mang ra?

- Hắc hắc... dù gì cũng không thể tuyệt đối được, một năm trước Tổng Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội chúng ta ra biển, tại một hòn đảo nhỏ phát hiện ra một quả trứng rỗng, bèn mang về, hơn nữa cất giữ lại. Có thể xác định đó là trứng rỗng còn sống, hơn nữa ba năm sau sẽ nở. Vì vậy, Hội Trưởng đại nhân quyết định ba năm sau tổ chức một cuộc thi. Ngài biết Thần Thánh Cự Long quý báu vô cùng, nhưng thời gian trưởng thành của nó cũng dài như vậy, chuyện đó cần có một người chăm sóc, không những thế, người đó phải là người có đủ khả năng có thể cưỡi lên nó và người đó không thể quá già. Nếu không thì, ký kết với rỗng chẳng được bao lâu đã chết rồi, đó chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì... Vì thế Hội Trưởng đại nhân của chúng ta mới tổ chức ra cuộc thi vô này, để chúng ta tuyển chọn ra những cao thủ trẻ tuổi, người giành giải nhất sẽ có được con Thần Thánh Cự Long sắp nở đó, kết thành người bạn suốt đời, ngài thấy sao? Có hứng chứ?

Vị Phân Hội Trưởng nói hết những gì mình có thể... Nói xong nhìn Bạch Khởi trước mặt, nhìn chằm chằm vào hắc đạo câu trả lời.

- Được... Ta thừa nhận ta có hứng thú, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ba năm sau ta sẽ quay lại đây, đến khi đó ông đưa ta đi là được rồi. Trước đó ông ghi danh hộ ta, ta lo bận nhiều việc quá không thể xuất hiện được...

Bạch Khởi gật đầu nói như vậy, trong khi nói đã biến mất khỏi căn phòng, để lại vị Phân Hội Trưởng và lão khùng, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy niềm vui mừng trong mắt nhau.

oOo

Đợi sau khi đi ra khỏi Đấu Giả Công Hội, Bạch Khởi cầm huy hiệu Cửu Tinh Đấu Sĩ trong tay đi về hướng Đông Bình Công Hội, còn những huy hiệu khác Bạch Khởi đều để lại. Vì nếu cầm lấy thì chỉ sợ rằng ngay lập tức gây ra bạo loạn. Như vậy e rằng cả thế giới đều biết Bạch Khởi vẫn chưa rời khỏi Thành Hoa Hồng,

vậy sẽ bại lộ chuyện cải trang vì hành ấy rồi, làm sao có thể đi điều tra ngầm được? Như vậy gần như vô nghĩa rồi, hơn nữa còn bị Lý Tự Minh trách mắng, như vậy thì được chẳng bằng mất rồi.

Vì vậy Bạch Khởi lặng lẽ cầm lấy một tấm huy hiệu Cửu Tinh Đẩu Sĩ mang đến Dong Binh Công Hội. Vừa mới đi vào, liền cầm huy hiệu mang đến vị trí trước đây, nói với vị cô nương hồi trước, sau khi niềm nở cười liền lôi ra huy hiệu đặt lên bàn rồi cười nói:

- Tôi đã có được huy hiệu rồi... Thế nào, tôi có thể đảm nhận nhiệm vụ đó chứ

Nhìn thấy tấm huy hiệu của Bạch Khởi, mắt cô gái sáng lên, cười duyên rũ nhìn Bạch Khởi, nói nhỏ với Bạch Khởi:

- Tiên sinh, thật ngại quá, những người cần cho nhiệm vụ vừa rồi đã đủ rồi, ngài có thể chọn nhiệm vụ khác...

Câu nói đó làm cho Bạch Khởi buồn rầu, bản thân trải qua bao vất vả mới có được cái huy hiệu đó, cũng chỉ để tham gia một cái nhiệm vụ dong binh này thôi, thế nhưng vừa quay lại thì người đã đủ rồi. Xem ra những người dong binh này thật sự là người đông thể mạnh, bây giờ thì tốt rồi, nhiệm vụ của bản thân đã bị lỡ rồi, xem ra chỉ có thể một mình đi tỉnh Phong Lâm thôi, nghĩ đến đây Bạch Khởi bất đắc dĩ cười đau khổ.

- Chuyện này... thôi vậy, cái ta muốn là nhiệm vụ đi tỉnh Phong Lâm, vừa rồi đã xem hình như chỉ có một cái, với lại họ đã đủ người rồi thì thôi vậy. Ta chỉ là muốn tiện đường đi cùng, có thể tiết kiệm được chút lộ phí, nhưng bây giờ xem ra không được rồi, ta chỉ còn cách là tự đi thôi.

Bạch Khởi lắc đầu khổ sở nói.

- Thế nào? Tiểu huynh đệ cũng muốn đi tỉnh Phong Lâm à? Vậy tốt rồi, chúng ta cũng đang đi đến đó, ta vừa thuê một nhóm người bảo vệ ta. Ta cần mười người hộ vệ, bây giờ thêm người thì vừa đủ, việc này ta cũng nhìn qua rồi, 10 kim tệ đúng không? Ta trả cho người 15 kim tệ được không? Đi cùng chúng ta nhé.

Bỗng nhiên có âm thanh vang bên tai Bạch Khởi, một người thân thể hơi mập mạp, tuổi trung niên, vận trường bào lụa hồng, tiến đến trước mặt Bạch Khởi, mặt mày rạng rỡ nói với Bạch Khởi, khi nói còn không kìm được, quan sát một lượt Bạch Khởi.

- Thật sao? Vậy thì tốt quá... Ta cùng đi với mọi người.

Bạch Khởi ban đầu hơi ngạc nhiên sau đó liền nói. Đang buồn chưa biết phải làm sao đây, không ngờ rằng lại có người tạo điều kiện cho mình, điều này làm Bạch Khởi rất vui, Bạch Khởi vui vẻ nói vậy với người trước mặt. Tuy người này dung mạo không ra sao, nhưng bây giờ Bạch Khởi nhìn ông ta rất thuận mắt.

- Hay... Mặt trắng...

Sau đó một tiếng kêu lạnh lùng ủa đến, một tiếng nói với Bạch Khởi, người nói liền đứng lên, là một chàng trai ăn vận như kỵ sĩ cao lớn và dũng mãnh, khoảng chừng trên dưới 30 tuổi, nhìn có vẻ là người hầu cận của người khác. Người nói không phải là ông ta mà là chàng thanh niên bên cạnh thân trên để trần, thân dưới mặc một chiếc quần bó, nhìn bộ dạng cao chầy thước chín, vóc người cường tráng khó có thể tả bằng lời được, giống như một máy ủi đất vậy. Nhưng cơ bắp là do có đấu khí tu luyện tạo ra, Bạch Khởi vừa nhìn có thể đoán ra ngay chỉ là trình độ một Ngũ Tinh Đẩu Sĩ mà thôi, coi như đồng bạc sáng, cơ bản chẳng có tác dụng gì. Ngược lại gã kỵ sĩ hơn 30 tuổi kia nhìn đoán là Nhị Tinh Đại Đẩu Sư, có thể coi là một tiểu cao thủ rồi, tất nhiên vẫn không được Bạch Khởi coi trọng.

Lời của gã cao lớn kia, gã kỵ sĩ không hề phản đối, chỉ là hơi nhúu mày, nhưng vẫn không nói gì nhiều chỉ yên lặng nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, sau đó bỏ mặc Bạch Khởi, không nói một câu nào, ngược lại một âm thanh trong trẻo vang lên bên tai Bạch Khởi:

- Lô Bố người không được nói linh tinh, dù sao cũng đã đến rồi là bạn đồng hành cùng chúng ta, người cứ nói như vậy, ta sẽ không vui đâu.

m thanh này là giọng phụ nữ, toàn thân giấu trong hắc bào, cả người được che kín bởi bộ trường bào màu đen, nói chung không nhận ra rõ hình dạng. Nhưng nghe giọng nói thì tuổi còn trẻ, thế nhưng tiếng nói thì đặc biệt lạnh lùng, hơn nữa thực lực còn đạt đến Lục Tinh Đại Đẩu Sư. Điều này làm Bạch Khởi nhìn kỹ

đổi phương một lần, thế nhưng nhìn lại một lượt, Bạch Khởi mới phát hiện ra, đoàn năm người này, người cường đại nhất lại là người nữ nhân đó, quyền hành cao nhất cũng là cô ta.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

267. Chương 241: Gã Tửu Quỷ Trong Thương Đội (1)

Sau khi người phụ nữ này mở miệng, gã tráng hán cao to đó đã ngậm miệng lại, cũng không nói thêm điều gì. Rõ ràng trước đây bọn họ đã quen biết nhau, có điều, nhìn ánh mắt và vị trí và họ đứng, Bạch Khởi có thể nhìn ra đây không phải là một đoàn đội duy nhất. Chín người chia rõ ràng thành ba trận doanh với sự dẫn đầu của gã kỵ binh trên dưới ba mươi tuổi, gã tráng hán cao to và ba người còn lại là một nhóm, ngoài ra có ba đạo tặc ẩn dấu trong hắc bào là một nhóm, còn có một nữ nhân, chính là nữ nhân đứng một mình một một người tự tạo thành một nhóm riêng.

Có điều, tuy không phải là một nhóm nhưng xem ra bọn họ vẫn quen biết nhau, nếu không, nữ nhân kia sẽ không nói ra những lời như vậy, gã tráng hán kia cũng không sợ hãi như thế.

- Đa tạ... vậy thì ta sẽ đi cùng thương đội là được rồi.

Bạch Khởi đứng thẳng vai, vẻ mặt bàn quan nói, cũng coi như đã biểu đạt ý cảm tạ của mình, có điều lại không nói thêm những điều gì khác.

oOo

Chi nha... Chi nha~~

Tại giữa đại lộ trên thảo nguyên hoang vu này có bốn năm chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi về phía trước, bánh xe gỗ phát ra những tiếng vang động, thanh thúy mà dễ nghe, đặc biệt là trên thảo nguyên trống trải này lại càng truyền đi được ngoài trăm mét.

Lúc này, mười mấy hộ vệ cùng chín vị dong binh uy phong lẫm liệt cầm vũ khí đi theo hai bên bốn xe ngựa này, và ở giữa xe ngựa của các hộ vệ, còn một mình Bạch Khởi lại cầm một bình rượu tằm, đặc sản Bắc Cương, một mình ngồi trên đầu của một chiếc xe ngựa, vừa uống rượu, vừa say sưa ngắm nhìn phong cảnh xa xa, hình như có chút không yên lòng.

Còn ở bên cạnh hán chính là chủ nhân của thương đội lần này, người thương nhân mập mạp đó, tên của hán là La Đan... Lúc này La Đan vẻ mặt tươi cười ngồi bên cạnh Bạch Khởi, trong tay cũng cầm một bình rượu tằm, hai người vui vẻ trò chuyện với nhau.

- Mẹ nó... cái tên tiểu tử mặt trắng chết tiệt này thật biết hưởng thụ, đều là dong binh mà chúng ta phải đi bộ, còn hán thì ngồi xe, còn ngồi trên xe ngựa uống rượu nữa chứ, thật là tức quá, cũng không biết lần này ông chủ nghĩ thế nào mà lại cho phép hán làm như vậy, còn cung cấp cho hán rượu ngon, chết tiệt... chúng ta thì liều sống liều chết, mệt nhọc nhưng lại không có ai quan tâm, thực là quá đáng ghét, đợt nhiệm vụ kết thúc, ta nhất định phải dạy cho tên khốn kiếp đó một bài học.

Đi theo bên cạnh xe ngựa, La Bố dáng người cao to vẻ mặt tức giận nói, khi nói lời này, vẻ mặt rất khó chịu.

Từ Đế Đô đến tỉnh Phong Lâm có hai con đường có thể đi, một là đi đường thủy, nhưng đường thủy tốc độ hơi chậm, hơn nữa rủi ro, hao tổn trên đường thủy cũng rất lớn, một người bình thường, thường không muốn đi đường thủy, đại đa số đều thích đi đường bộ, tuy đường bộ nguy hiểm càng nhiều, nhưng tiết kiệm hao phí, hơn nữa đường mà Bạch Khởi bọn họ đi bây giờ chính là đường bộ, sau khi thông qua lục địa, xuyên qua mấy hành tỉnh sẽ tiến vào tỉnh Phong Lâm biên cương phía Nam.

- Không cần nói những lời này nữa, có chuyện gì không nên nói ở nơi này. Lô Bố, người phải biết rằng chúng ta là dong binh, chuyện của ông chủ chúng ta không thể can dự, ông ấy thích như thế nào đều có thể. Còn về tên tiểu tử mặt trắng đó, chúng ta cứ coi hán không tồn tại là được rồi, không đáng phân cao thấp với hán, nếu người thực sự bất mãn, đợt sau khi nhiệm vụ hoàn thành hãy nói, có điều ta không muốn người đi tìm hán gây phiền phức bây giờ...

Gã kỵ sĩ khoảng trên dưới ba mươi tuổi đó lạnh lùng nói, sau khi nói xong liền quét nhìn bên đường một lượt, sau đó tiếp tục hộ vệ xe ngựa đi về phía trước.

Không hề nghi ngờ rằng bất luận là tu vi của gã kỵ sĩ này ra sao, nhân phẩm ra sao, chí ít có một chuyện có thể khẳng định, chức nghiệp của gã kỵ sĩ này làm rất tốt, là một dong binh rất chuyên nghiệp.

- Ta khuyên các người tốt nhất là không nên khiêu khích hắn... nếu không... kẻ chết chính là các người...

Nữ nhân ẩn giấu trong hắc bào không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hai người, nói một câu như vậy, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

- Độc Hoa Hồng chết tiệt... cả ngày che mặt, nhất định là có dung mạo rất xấu xí, ả nữ nhân này chưa biết chừng là do nhìn thấy tên tiểu tử mặt trắng đó rồi mới nói lời như vậy... hừ... Dọa ai chứ...

Lô Bố tính cách vốn lỗ mãng, nghe xong lời này không cho là đúng mà thấp giọng lầm bầm nói.

- Thà rằng tin là có còn hơn là tin không có... Độc Hoa Hồng sẽ không nói bừa, nữ nhân này rất lợi hại, chí ít lợi hại hơn ta... Cô ta đã nói như vậy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút. Lô Bố, hãy nhớ kỹ, nếu không cần thiết thì không được khiêu khích tên tiểu tử quý đó, hắn thích uống rượu thì hãy để cho hắn uống đi... nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ thương đoàn đến tỉnh Phong Lâm, những chuyện khác không cần chúng ta quản nhiều.

Sau khi nói xong lời này, hai người lại chuyên tâm vào công việc của mình, đội ngũ từ từ đi về phía trước, Bạch Khởi vẫn ngồi phía trước xe ngựa uống rượu, cả người vui vẻ tươi cười, khiến cho người ta cảm giác giống như thanh mộc xuân phong.

oOo

Thoáng cái đã trôi qua mười ba ngày rồi, Bạch Khởi bọn họ men theo đường lớn đi thẳng về phía tỉnh Lâm Phong xa xa, suốt dọc đường đã đi qua hơn ngàn dặm đường, đã đến được giải đất biên giới Giang Nam Đạo, tỉnh Giang Lâm, tiếp giáp với biên giới của Giang Nam Đạo.

Ngày hôm đó bọn họ đã đến được giải đất biên giới tỉnh Giang Lâm, ở đây hề xảy ra loạn lạc là đã lại được dựng thành từng đống. Dừng bước giữa núi, tất cả mọi người đều dừng lại rồi thở, nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt sợ hãi và dằn ra. Người nào cũng bất giác căng thẳng rút vũ khí của mình ra, bất luận là những hộ vệ đó hay là những dong binh đều như vậy. Bốn chiếc xe ngựa từ từ tiến gần lại, mười mấy hộ vệ và chín dong binh chậm rãi bảo vệ xung quanh xe ngựa, bao vây xung quanh chặt chẽ, thần sắc người nào cũng ngưng trọng và căng thẳng. La Đan ngồi cạnh Bạch Khởi sắc mặt cũng thay đổi, trở nên rất ngưng trọng, lại không giống như sự sợ hãi và kinh hoàng thông thường của thương nhân, mà có chút hơi khó coi, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút nghi ngờ. Bởi vì thương nhân thông thường, đặc biệt là những tiểu thương nhân nhìn thấy tình cảnh như vậy, không sợ hãi hét lên đã là một việc rất có sĩ diện rồi, phản ứng của La Đan khó tránh có chút quá mức khác thường, khó tránh khiến cho Bạch Khởi sinh ra lòng nghi ngờ.

Có điều, lúc này Bạch Khởi lại không suy nghĩ quá nhiều để quan tâm đến cái này, bởi vì lúc này Bạch Khởi đã hướng ánh mắt về phía khe núi xa xa. Lúc này, trên sơn lĩnh vắng vẻ này có thể nói là thi thể ngang dọc khắp nơi, xung quanh toàn là xác chết và mấy chiếc xe ngựa đã bị tổn hại. Nhìn trang phục của những người xung quanh, đại đa số đều là dong binh, còn có một bộ phận là quân hộ vệ vũ trang chỉnh tề. Những người khác không có gì đặc biệt, chỉ từ những xác chết này rất khó phán đoán thân phận của kẻ hành hung, có điều đối phương rõ ràng không phải vì tiền bạc mà đến. Bởi vì Bạch Khởi có thể nhìn thấy rõ, có không ít kim tệ rơi rải rác trên mặt đất, nếu là cường đạo vì tiền mà hành hung thì sẽ không thể không lấy đi số tiền đó. Vì vậy có thể phán đoán, kẻ hành hung tuyệt đối không phải là cường đạo, chỉ là xuất phát từ thể lực nào đó và mục đích của chúng thực sự làm cho người ta có chút nghi hoặc, Bạch Khởi nhất thời không thể phán đoán ra...

- Chúng ta đi thôi... nơi này không thích hợp ở lại lâu.

Bạch Khởi nheo mắt, thấp giọng nói như vậy, nói xong lời này, La Đan cũng gật đầu theo, ngay sau đó ra lệnh cho đội ngũ lập tức khởi hành, còn Bạch Khởi lại ngồi trên xe ngựa không có hành động gì, cũng không có chút căng thẳng, mà quan sát tỉ mỉ những thi thể trên mặt đất.

Với kinh nghiệm của Bạch Khởi và nhìn từ vết thương của những thi thể trên mặt đất, mấy phút sau, trong lòng Bạch Khởi đã đưa ra một tin tức mà khiến cho chính hắn phải kinh ngạc và phẫn nộ. Những người này toàn bộ đều chết trong tay quân chính quy, có thể khẳng định những người này toàn bộ đều chết trong tay quân chính quy, bởi vì những vết thương trên người họ rõ ràng chính là do binh khí chế tác trong quân của Bất Diệt Hoàng Triều gây ra, điều này khiến cho Bạch Khởi rất phẫn nộ, đồng thời, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Điều mà Bạch Khởi phẫn nộ chính là nhóm người này lại dám điều động quân đội trong lãnh thổ Đế Quốc, hành hung một lần giết chết hàng ngàn người, thực sự là vô pháp vô thiên. Hành vi của chúng có thể nói là cực kỳ bi thảm, mà mặt khác, Bạch Khởi có chút nghi hoặc, hẳn đang nghi hoặc những đội quân này là từ đâu điều động tới. Trên mặt đất không có bất kỳ một vết tích nào, hiển nhiên đối phương đã quét sạch chiến trường. Bạch Khởi không biết nhóm quân này đến từ nơi nào, cũng không biết bọn chúng có bao nhiêu người, lại càng không biết rốt cuộc là ai to gan như vậy lại dám điều động quân đội tàn sát hàng ngàn người.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

268. Chương 241: Gã Tử Quỷ Trong Thương Đội (2)

Đương nhiên vẫn còn có một nghi hoặc sâu xa nhất, đó chính là... vì sao... những người này phải xuất động quân đội đến tàn sát thương đoàn này, hơn nữa, ngay cả dòng binh cũng không bỏ qua. Sau đó lại không lấy một xu, điều này khiến cho Bạch Khởi khó mà lý giải. Theo số người ở hiện trường và cách ăn mặc của những người kia, Bạch Khởi không khó biết được nhóm người này đại khái chính là thương đoàn có quy mô lớn đi trước mình một bước đó, thương đoàn đã thuê một ngàn dòng binh đó, mà toàn bộ bọn họ đã bị người ta vô tình tàn sát ở nơi này.

Đương nhiên những điều Bạch Khởi nghĩ, hẳn sẽ không nói ra, những thứ này hắn chỉ ẩn giấu ở trong lòng, có những chuyện tuyệt đối không phải là thứ bây giờ có thể nói ra, hơn nữa nói ra cũng không có ai nghe, lẽ nào nói cho đám dòng binh đó nghe? Hay nói cho những hộ vệ đó của La Đan? Còn bản thân La Đan, Bạch Khởi không phải sợ hắn không tin tưởng mình, cũng không sợ hắn nghe không hiểu lời của mình, chỉ là trong tiềm thức của Bạch Khởi cảm thấy tên La Đan này có vấn đề, nhưng vấn đề ở đâu Bạch Khởi lại không nói được. Rõ ràng vừa rồi Bạch Khởi nhìn thấy La Đan trên xe ngựa nhìn những thi thể đó trong mắt hiện lên sự phức tạp, có điều Bạch Khởi cũng không hỏi thêm điều gì, việc này cho đến bây giờ hình như không liên quan đến chuyện của mình, mặc dù Bạch Khởi cũng muốn điều tra, nhưng lại không thực sự để trong lòng, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi.

- Ha ha... Các huynh đệ nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút. Hãy thu lại tất cả số tiền này cho ta... Nhanh lên... lục soát người, chết nhiều người như vậy, chúng ta lấy được không ít lợi ích.

Sau khi đội ngũ đi được mấy trăm mét, một giọng nói lập tức truyền đến, người mặc quần áo màu xám đứng xa mấy trăm mét cầm vũ khí không ngừng ở đó lật những thi thể lên, thu lại toàn bộ tiền bạc và hàng hóa mà thương đội đó vận chuyển, người nào cũng mặt mày vui vẻ, chủ nhân của giọng nói đó chính là thủ lĩnh của nhóm người này, một gã đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, có râu quai nón, đứng đầu tiên, trong tay cầm đại, phía bên trái gương mặt hắn có một vết đao khá rõ.

Sau khi nhìn thấy bọn họ, Bạch Khởi hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm điều gì, Bạch Khởi cũng không cho rằng những hộ vệ đó của thương đội này là do họ tấn công và dòng binh là do nhóm người này giết chết. Nhóm người này chẳng qua chỉ có hơn hai trăm người, cơ bản không có cái thực lực đó, bọn họ chẳng qua chỉ là những cường đạo bình thường, sau khi chuyện xảy ra đến quét dọn chiến trường, thu thập của cải mà thôi, cơ bản không dính dáng đến chuyện này... không thể dính dáng, có lẽ có một số chuyện bọn họ biết, bọn họ đã nhìn thấy, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể do bọn họ làm.

Có điều, sự xuất hiện của nhóm cường đạo này lại khiến cho thương đội lần nữa căng thẳng lên, tất cả hộ vệ và chín dòng binh, người nào cũng căng thẳng tiến sát xe ngựa, bảo vệ xung quanh chiếc xe ngựa đầu tiên, hộ vệ Bạch Khởi và La Đan ở chính giữa, còn ba chiếc xe ngựa phía sau từ từ tiến gần nhưng lại không có ai đi bảo vệ, bởi vì mọi người đều biết thực ra trên ba chiếc xe ngựa phía sau cơ bản không có người, chỉ có một ít hàng hóa mà thôi, trong lúc này không ai có tâm trạng để quan tâm đến điều này, giữ được

tính mạng mình mới là việc quan trọng nhất, còn về những chuyện khác cơ bản không có ai có tâm trạng để quan tâm.

Phải biết rằng dong binh chẳng qua cũng chỉ là vì lẩn lộn để có cơm ăn mà thôi, xuất sinh nhập tử là không thể tránh được, nhưng ai muốn mình chết vô ích như vậy, các dong binh cũng không trung thành như vậy, cường đạo trước mặt có hai ba trăm người, trong đó khó tránh có một số cao thủ tu vi không tệ, nếu như vậy, những người này sẽ phải nằm lại nơi này, đương nhiên... nếu đối phương không có cao thủ thì lại không khó, dù sao với lực lượng của mấy chục hộ vệ và chín dong binh đủ để đánh bại những dân phu thân thể cường tráng cầm vũ khí phía trước kia.

- Ha ha... Không ngờ a, không ngờ... hôm nay chúng ta thật gặp may, vừa kiếm được một con cá lớn đã lại có con nhỏ đưa đến tận cửa... các huynh đệ, bao vây bọn chúng!

Tên thủ lĩnh cường đạo đó vẻ mặt tươi cười nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, nghe rằng nhếch miệng cười nói, vừa nói vừa vung tay lên ra lệnh cho mấy trăm cường đạo xúm quanh tới bao vây kín bọn Bạch Khởi.

Động tác như vậy khiến cho những hộ vệ và dong binh xung quanh đều căng thẳng lên, dù sao số người của đối phương đông đảo. Nhưng Bạch Khởi lại không thèm để ý mà cầm lấy bình rượu của mình tiếp tục uống. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt La Đan biến đổi, sau đó cũng cầm lấy bình rượu, lơ đãng nhấp một ngụm nhỏ. Bạch Khởi vừa rồi đã nhìn qua, những tên cường đạo này không có một cao thủ nào, kể cả tên thủ lĩnh đó cũng chẳng qua chỉ là Lục Tinh Đấu Sĩ mà thôi, những kẻ khác chỉ là những bình dân bưng hân mà thôi, không đủ để dựa dẫm, những người bên này của mình đủ để đánh bại.

- Các người muốn làm gì... chúng ta chỉ là những thương nhân qua đường... nếu các vị nể mặt, chúng ta coi như chưa có gì xảy ra, ta lấy mười kim tệ cho các vị uống rượu... thế nào?

La Đan cũng coi như biết làm người, vẻ mặt tươi cười đứng lên nói như vậy.

Nhưng tiếc là những tên cường đạo này nhìn thấy đối phương chịu thua lập tức trong lòng càng đắc ý, sự tham lam đã ăn mòn đến tận tủy bọn chúng, sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, hai mắt đã phát sáng, nhìn một lượt bốn chiếc xe ngựa của La Đan, sau đó cười ha hả nói:

- Mười kim tệ? Các người đùa gì vậy? Nói thực cho các người biết, các người biết điều để lại các thứ ta sẽ thả cho các người rời khỏi, nếu không biết điều... thì toàn bộ các người đều phải chết ở đây.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy... thì chỉ có thể... đánh...

La Đan thở dài một hơi, giống như không đồng ý nói như vậy, nói xong, mấy chục hộ vệ của hắn giống như kiếm sắc, cầm vũ khí xông ra, mục tiêu nhằm thẳng tới những tên cường đạo phía đó, bắt đầu hạ thủ mạnh mẽ.

Đúng ra, những hộ vệ của La Đan đều không yếu, mỗi một người đều là cao thủ cấp Đấu Sĩ, trong đó còn có hai Đấu Sư, tàn sát những tên cường đạo này đương nhiên không phải vấn đề gì lớn. Tuy rằng chỉ là tình cảnh nghiêng về một phía, nhưng cũng có tính áp chế, chèn ép đối phương đến mức không có cách đánh trả, đơn phương tàn sát, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những dong binh đó cũng nhận được sự cổ vũ lớn, trong lòng sôi trào lên, người nào cũng la hét lên đánh nhau với đối phương.

Không thể không nói rằng có những lúc người nhiều chưa chắc đã có ích, ở đây không phải là kéo bè kéo lũ đánh nhau, ở đây có cao thủ. Trên Thiên n Đại Lục, bình dân nô lệ bị các quý tộc chèn ép đến mức không thể sống nổi, nhưng chưa bao giờ xảy ra những chuyện như bùng nổ khởi nghĩa nông dân, không phải không muốn, mà là không thể. Chiến đấu đơn phương diện, một Đấu Sĩ đủ để giết chết mấy chục bình dân, một Đấu Sư có thể độc lập chém giết năm mươi binh sĩ phổ thông vũ trang toàn thân, những bình dân đó cơ bản không có một chút năng lực phản kháng nào, dưới tình hình như vậy, bọn họ chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

Còn những cường đạo bên này, tuy số lượng không nhỏ nhưng tiếc là thực lực không được, bởi vậy vẫn chỉ là bị đơn phương tàn sát. Sau một lát, hơn hai trăm cường đạo đã bị chết và bị thương nhất loạt. Trong tay Độc Hoa Hồng cầm một thanh trường kiếm đặt trên cổ tên thủ lĩnh cường đạo, đang chuẩn bị giết chết đối phương, nhưng lúc này đột nhiên Bạch Khởi mở miệng nói:

- Khoan đã...

Một câu nói đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, mọi người bất giác đều hướng ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi, sau đó người nào cũng hiếu kỳ nhìn Bạch Khởi trước mặt, không biết Bạch Khởi có ý gì, Độc Hoa Hồng ban đầu không nhẫn nại được, nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó có chút lạnh lùng nói:

- Người có chuyện gì sao?

- Uhm... đương nhiên có chút chuyện... ta có mấy lời muốn hỏi tên đó, vì vậy hần tạm thời không thể chết...

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời đó, thản nhiên cười một cái, sau đó tùy ý nói, có điều, ngữ khí này lại giống như đem đến cho người ta một cảm giác không dễ cự tuyệt.

- Chúng ta dựa vào cái gì mà nghe lời người? Người tưởng người là ai? Chết tiệt... vừa rồi nguy hiểm như vậy người lại ngồi trên xe ngựa uống rượu... ta đã chịu đựng người rất lâu rồi, cái tên tiểu tử nhà người, người cho rằng người là ai? Đều là dong binh mà chúng ta phải liều mạng sống chết, mệt mỏi vô cùng đi theo quanh thương đội, khi chiến đấu, chúng ta dùng danh để phấn đấu, chém giết với địch, thế nhưng cuối cùng người lại ra lệnh? Người là cái thứ gì? Thường ngày người làm gì? Ngoài ngồi trên xe ngựa uống rượu ra người còn làm những gì? Chết tiệt, ta đã chịu đựng người rất lâu rồi... người là đồ khốn kiếp... tốt nhất là người không nên nói lời vô ích, nếu không ta nhất định sẽ đánh người biến đi...

Lô Bố tính tình nóng nảy, nghe xong lời này đã trực tiếp giận điên lên, trước đây, hần nhìn Bạch Khởi không thuận mắt, trong trận chiến đấu vừa rồi, Bạch Khởi lại nhàn nhã ngồi đó uống rượu sớm đã khiến cho hần giận dữ. Vừa rồi, Bạch Khởi vừa nói hần đã hoàn toàn phát hỏa, cũng bất chấp những cảnh cáo của gã kỵ sĩ và Độc Hoa Hồng trước đây, đã hét lên như vậy.

- Người vô cùng bất mãn với ta sao? Cho rằng ta không làm gì, hơn nữa nhất gan sợ chuyện, còn cảm thấy ta vô dụng, chỉ biết hưởng thụ, trong lòng người bất bình phải không? Ha ha...

Bạch Khởi mỉm cười lơ đãng nói, có điều, không khí xung quanh lại có chút ta giương cung bạt kiếm...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

269. Chương 242: Cao Thủ, Cao Thủ, Cao Cao Thủ (1)

Độc Hoa Hồng thờ ơ lạnh nhạt với chuyện này, nàng hình như đang muốn xem thực lực của Bạch Khởi rốt cuộc như thế nào, vì vậy đối với chuyện này không nói thêm điều gì, chỉ lẳng lặng đứng một bên không nói gì. Còn ba tên đạo tặc khác lại có bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, im lìm đứng một bên, còn Lô Bố và năm người khác lại vô ý thức ghé vào nhau, mục tiêu nhằm thẳng vào Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi vừa muốn mở miệng tiếp tục nói, nhưng La Đan bên đó lại nhanh hơn một bước, quát:

- Được rồi, không tranh cãi nữa, Bạch tiên sinh là quý khách của ta, từ nay hần không phải là dong binh nữa, vì vậy hần có thể ngồi bên cạnh ta uống rượu, còn các người... ta cũng biết các người vất vả rồi, nhiệm vụ lần này ta sẽ cho các người tiền lương gấp đôi, chuyện này coi như kết thúc.

Việc nội chiến, La Đan rõ ràng không muốn xảy ra, cho nên mới nói ra những lời như vậy, ông chủ đã lên tiếng, Lô Bố cho dù là có chút bất mãn cũng sẽ không nói thêm điều gì, chỉ là dưới sự trấn an của đồng bạn, hung hăng nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó nổi giận dùn dùn rời khỏi đây, còn Độc Hoa Hồng cũng tiện tay đánh gãy chân tay của tên cường đạo thủ lĩnh, sau đó tóm dây vút đến chỗ Bạch Khởi, sau đó cũng chậm rãi rời khỏi.

Còn La Đan leo lên một chiếc xe ngựa, Bạch Khởi nhắc tên thủ lĩnh cường đạo lên, sau đó vào trong xe ngựa phía sau bắt đầu tiến hành thẩm vấn... Còn thương đội lại bắt đầu khởi hành.

Nhìn tên cường đạo thủ lĩnh trước mặt, Bạch Khởi sau khi giúp hần cầm máu, điềm đạm nhìn đối phương một cái, sau đó khá bình tĩnh nói:

- Mấy ngàn người... đừng nói với ta là các người giết, người đã nhìn thấy những gì, người biết điều gì hãy nói hết cho ta, có lẽ ta có thể suy nghĩ để bỏ qua cho người... nếu không ta sẽ giết chết người. Sống hoặc chết, hai lựa chọn người hãy chọn một cái đi.

Bạch Khởi từ trước đến nay đều nói trực tiếp như vậy, nói thẳng, tuyệt đối không ướm át bản thủ, sạch sẽ mà lưu loát, làm cho người ta đôi chút không thể tiếp nhận. Tên thủ lĩnh cường đạo đó cũng trong lúc nhất thời không thể thích ứng được, có điều, rất nhanh hắn đã phản ứng lại, hắn hiểu Bạch Khởi không phải đang nói đùa với mình, sát khí giống như thực chất đó có thể khiến cho hắn cảm thấy rõ ràng khoảng cách của mình với tử thần, có sự tiếp xúc khoảng cách gần đến như vậy, hắn có thể khẳng định, nếu hắn không trung thực, nhất định sẽ phải chết, sẽ chết trong tay Bạch Khởi, tên tiểu tử mặt trắng có vẻ trẻ tuổi trước mắt mình nhất định sẽ không hề do dự mà giết chết mình.

Cho nên, sau khi do dự khoảng một giây, tên thủ lĩnh cường đạo đó trong nháy mắt đã đưa ra một quyết định thông minh nhất trong cuộc đời hắn, hắn quyết định đem hết những gì mình nhìn thấy nói cho người trước mặt, đem tất cả những chuyện mình nhìn thấy kể lại nguyên vẹn không thiếu chút nào cho người thanh niên trước mặt để đổi lấy tính mạng của mình.

Kỳ thực, xét cho cùng, tên thủ lĩnh cường đạo này cũng chẳng phải là người trung thành không thay đổi, tính mạng đối với hắn mà nói quan trọng hơn bất cứ thứ gì, không có thứ gì mà quan trọng hơn tính mạng của mình, huống chi, chuyện này thực ra vốn không có quan hệ gì với mình, nếu đã như vậy thì tại sao không nói chứ.

Dừng một chút, tên thủ lĩnh cường đạo đó nói:

- Đây... chuyện này là như vậy... ta nói hết cho người... người nhất định không được giết chết ta... hôm nay...

Hóa ra tên thủ lĩnh cường đạo này trước đây là một Đẩu Sĩ gần một khu nông trang, thường ngày cũng không coi là xấu, chỉ là có chút hành vi xách nhiễu mọi người mà thôi. Mấy năm trước, hắn nghe nói làm cường đạo khá tốt nên đã kéo theo một nhóm người ngựa chiếm núi làm vương, làm cường đạo tại nơi giao nhau giữa hai tỉnh. Thực ra, người như hắn nhiều không đếm nổi, rất nhiều Đẩu Sĩ tu vi không cao nhưng đã tâm không nhỏ đều đã làm cường đạo, mà hắn chỉ là một trong số đó. Mấy năm qua, hắn tuy sống không được cho là quá tốt, nhưng lại cũng không tệ, đánh cướp không ít thương hội ven đường. Đối phương không muốn gây chuyện, vì vậy đều giao tiền cho xong chuyện, hơn nữa số lượng người của bọn chúng không nhỏ, cũng có thể dọa người, giống như chuyện vừa rồi... bọn chúng kiếm được không ít lợi ích.

Hôm nay, bọn chúng giống như thường ngày, ở trên núi gần đó đợi cơ hội đánh cướp, có điều lại gặp phải thương đội quy mô lớn khi nãy. Đối với những thương đội quy mô lớn với hàng ngàn hộ vệ, bọn chúng chết cũng không dám nghĩ cách, bản thân có trình độ như thế nào bọn chúng là người rõ nhất.

Vì thế bọn chúng đã chuẩn bị rút lui, nhưng khi đúng lúc bọn chúng muốn rút lui thì lại có hơn vạn kỵ binh từ xa gào thét mà đến, mở một trận tàn sát lớn, diệt sạch thương đội này, giết chết tất cả mọi người. Đối phương không muốn thứ gì, chỉ thu nhặt thi thể của đồng đội sau đó liền rời khỏi. Còn bọn chúng nhìn thấy có món hời nên đã xuống đây kiếm chút đồ, không ngờ lại gặp phải bọn Bạch Khởi, chuyện sau đó Bạch Khởi đều đã biết.

- Là như vậy ư... hơn vạn kỵ binh... một số lượng thật lớn... người biết là nhân mã gì không?

Bạch Khởi sau khi nghe xong nhíu mày hỏi, hơn vạn kỵ binh điều động một lần, e là Đại quý tộc mới có thể điều động nhiều người ngựa như vậy, nhưng Đại quý tộc miền Nam cũng chỉ có mấy người, hơn nữa cách đây đều rất xa, không thể nào là bọn họ ra tay. Vậy thì ngoài ra chỉ có Tổng Đốc địa phương hoặc quân đội mới có thể có năng lực này...

Trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên trong đầu Bạch Khởi chính là quân đội... đây nhất định là do quân đội làm, bây giờ Nam phương Quân Đoàn và Tây Bắc Quân Đoàn đổi chỗ, điều động binh mã trong lúc này thực sự quá dễ, hơn nữa rất khó bị phát hiện. Vì vậy Bạch Khởi cảm thấy hắn là quân chính quy chứ không phải quân địa phương. Nếu như vậy, muốn điều tra lại càng khó khăn, nhất thời Bạch Khởi cũng không biết nên nói gì, hắn cũng không biết điều tra từ chỗ nào. Dù sao... phải biết rằng đã đổi quân rồi, lẽ nào mình còn có thể đi Tây Bắc điều tra? Huống chi, cho dù là không đổi quân, quân đội ở đây đều là thân tín của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, bọn họ để cho mình đi điều tra sao? E là chưa đuổi mình ra khỏi cửa đã là giữ sĩ diện cho mình lắm rồi.

- Cái này... Ta cũng không biết... ừm... có điều, đại nhân... hình như ta nghe thấy bọn họ nói gì đó giống như Tổng Đốc... tuy chỉ nói một lần, có điều ta vẫn nghe thấy.

Sau khi thủ lĩnh cường đạo cố gắng nhớ lại một lượt, vẻ mặt bình tĩnh sực nhớ ra nói... cũng không phải hẳn muốn tranh công, hoặc là lấy lòng Bạch Khởi, chỉ là vì để khiến cho Bạch Khởi vui một chút mà tha cho mình.

- Ủm... được rồi, đã như vậy thì cho qua đi... ta không giết người...

Bạch Khởi thản nhiên nói như vậy, nói xong liền tóm lấy đối phương, tiện tay ném ra khỏi xe ngựa, sau đó một mình lặng lẽ trầm tư, chuyện này xem ra có dính dáng đến một vị Tổng Đốc nào đó, chỉ là không biết là vị nào mà lại mạnh tay và to gan như vậy... hơn nữa bọn họ lại dám làm như vậy... điều này khiến cho Bạch Khởi rất nghi hoặc, đó là vì cái gì?

Nếu là do thương hội và Tổng Đốc có ân oán thì thân là Tổng Đốc một tỉnh, quan lớn vùng biên giới, muốn khiến cho một thương hội suy sụp hình như không khó, có thể nói là một việc rất đơn giản, hà tất phải mạo hiểm phái người tập kích bọn họ? Hơn nữa, điều động một lần hơn vạn kỵ binh? Đây chính là trọng tội, một khi bị tra ra, có lẽ sẽ bị chém đầu, vì đối phó với một thương hội, làm như vậy có đáng không? Nhưng nếu không phải do ân oán giữa thương hội và Tổng Đốc thì là vì cái gì? Bạch Khởi trong lúc nhất thời đã trở nên không có manh mối gì.

Suy tư một lúc lâu không có kết quả, Bạch Khởi đã từ bỏ việc tiếp tục suy nghĩ, thở dài một hơi, cầm bình rượu tiếp tục uống.

oOo

Bất tri bất giác đội ngũ này đã đi được mấy chục dặm, trời đã dần dần tối, thương đội bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời, chuẩn bị nghỉ ngơi, nhóm lên đồng lửa, sau khi mọi người ăn cơm tối, đều bắt đầu nghỉ ngơi, một đêm không lời nói, ai cũng không nói nhiều nữa câu và bắt đầu ngủ yên.

Lúc bình minh, đột nhiên có tiếng vó ngựa từ phương xa truyền đến, tiếng vó ngựa kịch liệt nổi lên không dứt, chấn động đến mức cả mặt đất bắt đầu rung lên, một đội kỵ binh có khoảng ngàn người từ xa chạy đến, người nào cũng thúc chiến mã, bay nhanh mà đến, khiến cho tất cả mọi người đều bị đánh thức, sau đó trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một ngàn kỵ binh này trong nháy mắt đã bao vây nghiêm ngặt bọn Bạch Khởi.

- Chết tiệt... vẫn bị bọn chúng tìm được.

La Đan chửi nhỏ một tiếng, chậm rãi từ trong xe ngựa đi ra, vẻ mặt uể oải và tuyệt vọng, không giống vẻ bình tĩnh trước đây, chậm rãi tiến gần về phía đoàn người, được mười mấy hộ vệ và một nhóm đông binh bảo vệ chính giữa, hẳn và Bạch Khởi đứng ở chính giữa.

- Ha ha... Vẫn tìm được sao? Bọn chúng đang nhắm vào người à?

Bạch Khởi ghé vào tai La Đan thấp giọng cười nói.

Lời này khiến cho người La Đan run lên, sau đó uể oải gật gật đầu, sau khi bắt lực thở dài một hơi cũng không nói gì, chỉ nhìn vào một vạn kỵ binh xung quanh, nắm chặt tay.

- Hãy bao vây toàn bộ bọn chúng, Tổng Đốc đại nhân có lệnh giết không tha!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

270. Chương 242: Cao Thủ, Cao Thủ, Cao Cao Thủ (2)

Hãy tích cực thanks đến 220 ngàn thanked vì đợt boom full Sỹ Đồ vào ngày mai.

Những kỵ binh này thuộc về Quân Thủ Bị địa phương, quân phục của bọn họ có thể cho thấy thân phận của bọn họ. Một Thiếu giáo Đại đội trưởng chính là thủ lĩnh của bọn họ. Lúc này, Thiếu giáo hơn ba mươi tuổi đó khua múa thanh trường đao trong tay, chỉ về phía mấy người Bạch Khởi quát to, ngữ khí quyết tuyệt, rõ ràng đã hạ quyết tâm không để ai sống sót.

Những hộ vệ xung quanh thần sắc như thường, nắm chặt lấy vũ khí của mình, bọn họ hình như đã có cảm giác buộc phải chết. Mấy đông binh đó cũng vậy, ban đầu bọn họ còn có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh sau

đó bọn họ đã lao vào sự chuẩn bị cho một trận chiến buộc phải chết. Tình cảnh như vậy người ta đều có thể nhìn ra, bọn họ đã không còn đường có thể lui nữa rồi, đối phương muốn nhanh chóng tiêu diệt những người này chứ không phải muốn thứ gì khác, bọn họ có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cũng vô ích. Bây giờ, những lúc như vậy ngoài liều chết một trận, bọn họ hầu như không còn đường nào khác để đi nữa rồi.

Về việc này, Bạch Khởi thần nhiên đứng phía sau đám người, không có bất kỳ một động tác nào, sự xuất hiện của tình cảnh như vậy, tất cả đều nằm trong dự đoán của Bạch Khởi, thậm chí những kỵ binh này sở dĩ có thể tìm được bọn họ nhanh như vậy chính là do Bạch Khởi.

Trong tiềm thức của Bạch Khởi cho rằng chuyện này có liên quan đến La Đan. Phản ứng trước đó của La Đan đã khiến cho Bạch Khởi có chút nghi hoặc. Trong sơn cốc đó, biểu hiện của La Đan rõ ràng không giống với một tiểu thương nhân, hẳn biểu hiện quá trấn tĩnh, hơn nữa nhìn ánh mắt hẳn cũng biết La Đan quen biết những người chết trong sơn cốc đó, hơn nữa, không phải những dong binh đó mà là những hộ vệ đó, mặc dù hẳn che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt phức tạp lúc đó vẫn bị Bạch Khởi nhìn thấy.

Điểm đến của hai bên đều là tỉnh Phong Lâm, hơn nữa một trước một sau, một lớn một nhỏ, quả là một phương pháp che giấu tuyệt hảo, xét cho cùng, trong lòng tất cả mọi người đều sẽ cho rằng nếu vì an toàn, đương nhiên là đi theo đại đội nhân mã sẽ tốt hơn, đi theo tiểu đội nhân mã trước sau vẫn không an toàn, vì thế La Đan làm như vậy có lẽ là để che giấu bản thân. Thương đội khổng lồ đó chẳng qua chỉ là một cái nguy trang của La Đan mà thôi, tuy không biết La Đan là ai, La Đan rốt cuộc có thân phận gì mà lại có thể sử dụng nhiều người như vậy, hơn nữa còn bị Tổng Đốc phái người đích thân truy sát, có điều có một điểm có thể khẳng định, đó là chuyện này không thoát khỏi liên quan đến La Đan.

Hơn nữa, chứng cứ tại hiện trường cũng cho thấy một chuyện, đó chính là, đối phương không vì tiền tài mà chỉ là vì người, đã là vì người thì lại có liên quan với La Đan. Rất có khả năng người bọn họ cần tìm chính là La Đan, nếu đã muốn tìm La Đan, thì khi chưa tìm được người thì bọn họ nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm. Vì vậy, sau khi hỏi xong tên thủ lĩnh cường đạo đó, Bạch Khởi không giết hẳn mà trực tiếp quăng hẳn ra. Không phải Bạch Khởi nhân từ nương tay, nếu theo thói quen thông thường của Bạch Khởi mà nói thì tên đó nhất định sẽ không sống nổi. Hẳn sở dĩ có thể giữ mạng sống, chẳng qua chính là vì Bạch Khởi muốn mượn miệng hắn để nói cho đối phương sự xuất hiện và hành tung của mình và những người này mà thôi, nghĩ thấy đối phương một khi biết được, lập tức sẽ phái người đi truy sát, bây giờ, bọn họ quả nhiên đã đến rồi... có điều, Bạch Khởi không ngờ là đối phương đến lại là một ngàn kỵ binh, một ngàn kỵ binh Quân Thủ Bị địa phương.

- Các vị đại nhân... lẽ nào thực sự không có chỗ để thương lượng sao? Chúng ta có thể bỏ qua chuyện này... chúng tôi chỉ là dong binh chứ không phải hộ vệ, chúng tôi chẳng qua chỉ vì tiền mà thôi, chúng tôi không biết chuyện gì cả, xin ngài bỏ qua cho chúng tôi...

Một trong ba tên đạo tặc đứng ra, giơ hai tay chậm rãi đi đến bên cạnh đối phương nói như vậy.

Nhưng tiếc là câu trả lời của đối phương chính là một đại đao lóe sáng, vung ra một cái, gã cường đạo đó đã bị người ta phân thân tại chỗ, cả người chết vô cùng thê thảm, ở giữa phân thành hai nửa, tình cảnh đó đã hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ muốn đầu hàng của những người đó.

- Ha ha... ta đã nói... Tổng Đốc đại nhân nói rồi, cần người chết chứ không cần người sống... toàn bộ các người đều phải chết... ra tay!

Gã Thiếu giáo quan quân đó lạnh lùng cười một tiếng nói, nói xong, hơn vạn kỵ binh liền bắt đầu gào thét xông về phía mấy người Bạch Khởi. Có điều, khi đến vị trí này đều xuống ngựa bắt đầu tấn công, dù sao trong phạm vi nhỏ bé này, Kỵ binh tấn công cơ bản là không thể, chỉ có thể xuống ngựa tác chiến. Thế nhưng bọn họ dù sao cũng là quân chính quy của Đế Quốc, hơn nữa cũng có cao thủ tồn tại, lực chiến đấu của bọn họ tuyệt đối không phải là những tên cường đạo hôm qua có thể so sánh được.

Hai bên bắt đầu giao thủ, không quá một phút, người bên này của Bạch Khởi đều đã bị thương, hai đạo tặc trong đó bị người ta dùng trường thương xuyên qua người ngay tại chỗ, còn đồng bạn của Lô Bố cũng chết một người... các hộ vệ của La Đan, người nào cũng gào thét chém giết, có điều tiếc là không có lợi ích gì mà phải quay lại, còn tổn thất mấy đồng đội...

- Ai... Đều do ta a... nếu như không phải tại ta, bọn chúng cũng không cần phải chết... đều do ta...

La Đan có chút khổ sở mà tuyệt vọng thấp giọng nói.

Nói xong La Đan nhìn Bạch Khởi bên cạnh, thấp giọng nói:

- Bạch huynh đệ... Ta biết người tuyệt đối không phải là một người bình thường, có điều, người ở đây đều là kỵ binh chính quy của Đế Quốc, nếu người ở lại đây, e là bản thân khó bảo toàn, lần đầu tiên ta nhìn thấy người đã biết người không bình thường, xem ra tự bảo vệ mình không thành vấn đề, người mau đi đi... nơi này không thể ở lại lâu.

La Đan thở dài một hơi, bất lực nói. Con người khi sắp chết lời nói cũng lương thiện, tuy rằng La Đan chưa chết nhưng cũng đã gần như vậy rồi, ngày hôm nay có lẽ điều có thể kết luận đó là nếu Bạch Khởi không giúp đỡ, La Đan chết chắc rồi, bởi vậy lúc này hắn đã nói ra những lời đó...

- Vậy sao? Ta thấy không cần thiết, có lẽ người sẽ không chết... ta có thể giúp người đánh bại bọn chúng... có điều ta có một điều kiện người phải chấp nhận với ta...

Bạch Khởi mỉm cười, cũng đoán ra được tâm tư của La Đan, không biết đối phương đang chuẩn bị tự mình ra tay hay là sớm đã biết thân phận của mình, hoặc là thật lòng nói ra những lời như vậy, nhưng những điều này đều không quan trọng bởi vì Bạch Khởi không quan tâm, điều mà Bạch Khởi quan tâm là bí mật của La Đan.

Bạch Khởi muốn biết La Đan rốt cuộc là người như thế nào, hắn rốt cuộc biết những chuyện gì, trên người hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người đối đầu với hắn là vị Tổng Đốc nào, hắn lại khiến cho đối phương mạo hiểm phải ra hơn vạn kỵ binh Quân Thủ Bị địa phương đến giết hắn... những điều này Bạch Khởi đều rất hiếu kỳ. Trong tiềm thức Bạch Khởi cảm thấy nếu mình biết được những tin tức này có lẽ không phải là một chuyện xấu, chưa biết chừng lại trợ giúp cho chuyến đi Giang Nam lần này của mình.

- Người... Người thực sự có thể giúp chúng ta? Nếu người có thể... thì ta đảm bảo sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ nói cho người toàn bộ mọi chuyện của ta và cả những chuyện ta biết... ta đảm bảo...

La Đan sau khi nghe xong lời này liền vội vàng kích động nói. Thực ra, đối với thân phận của Bạch Khởi hắn quả thực không biết, có điều đã nhiều năm như vậy, La Đan luôn nhìn người rất chuẩn. Ngày hôm đó, sau khi hắn gặp Bạch Khởi, hắn đã biết Bạch Khởi không phải là người bình thường, cái khí thế đó, sự tự tin đó tuyệt đối không phải người bình thường có thể có. Những cao thủ mà La Đan từng gặp đều không có ai có thể sánh được với Bạch Khởi, cho nên lúc đó hắn đã mời Bạch Khởi đi cùng tiểu đội nhân mã của mình để hộ vệ cho mình...

Thế nhưng hắn biết Bạch Khởi bắt phàm là biết vậy, nhưng không ngờ Bạch Khởi đã đến nước này lại dám nói có thể tiêu diệt hơn một nghìn kỵ binh này, hơn nữa khi nói còn giống như rất dễ dàng. Hắn mới bao nhiêu tuổi? Lê nào thực sự là thiên tài cao thủ? Dù sao nếu muốn đối phó với những kỵ binh này, không có thực lực Đấu Linh e là cũng không dễ dàng như vậy... nhưng Bạch Khởi nghe có vẻ giống như hoàn toàn không để ý, điều này khiến cho La Đan tràn đầy nghi hoặc.

- Ha ha... cứ quyết định như vậy đi.

Bạch Khởi cười ha ha, một cái lắc mình liền xông ra ngoài, trong nháy mắt, đấu khí xanh lam xen lẫn tím đã phun phát ra, trong nháy mắt một quyền xông ra, mấy chục người đã ngã xuống trong tay Bạch Khởi, còn đấu khí trên người Bạch Khởi liên tiếp bạo phát. Đấu khí xen lẫn hàn băng trong nháy mắt đã đóng băng xung quanh, những con chiến mã đó dồn dập ngã xuống, trên mặt đất xuất hiện một tầng băng hơi mỏng... còn Bạch Khởi xông thẳng vọt lên, hầu như một quyền một cái... chỉ trong một phút đã hoàn toàn đánh ngã một vạn kỵ binh này xuống đất, hầu như không có ai sống sót. Nếu như không phải Bạch Khởi cố ý nương tay, e là những người đó đều chết sạch, dù là như vậy, kẻ sống sót duy nhất nằm trên đất này cũng chính là gã chỉ huy của nhóm kỵ binh này...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

271. Chương 243: Âm Mưu Động Trời (1)

Tình cảnh như vậy, tất cả mọi người đều không ngờ tới, đây có lẽ là một ngàn kỵ binh tinh nhuệ, quân chính quy của Đế Quốc. Tuy rằng chỉ là Quân Thủ Bị địa phương, có điều lực chiến đấu vẫn không thể coi nhẹ. Phải biết rằng, binh sĩ của Quân Thủ Bị địa phương đại đa số đều là nhân mã từ quân chính quy Đế Quốc xuất ngũ xuống, toàn bộ những người này đều đã từng tham gia quân chính quy, sức chiến đấu cũng không kém, đại đa số bọn họ đều là quân nhân đã sắp xuất ngũ hoặc đã xuất ngũ nhưng lại không muốn trở về nhà làm ruộng, vì vậy đã trở thành Quân Thủ Bị địa phương, tiến vào Quân Thủ Bị địa phương, có một số nhân mã lại là trực tiếp từ quân chính quy điều động ra, trực tiếp tham gia vào hàng ngũ Quân Thủ Bị địa phương, để làm đầy đủ cho phòng bị địa phương, sức chiến đấu của bọn họ tuyệt đối không thể nghi ngờ, trong đó thực sự không thiếu những nhân vật như Đẩu Sĩ, Đẩu Sư, Đại Đẩu Sư, những cao thủ như vậy thường ngày đều khó gặp một lần.

Thế nhưng cho dù là một đội ngũ như vậy, trong nháy mắt đã bị Bạch Khởi giải quyết một cách dễ dàng. Tình cảnh như vậy ít nhiều khiến cho người ta có chút khó tin, trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận được.

Bọn họ không hiểu gã tửu quỷ trong mắt họ trước đây, cái tên cả ngày chơi bời lêu lổng chuyện gì cũng không làm, tại sao trong nháy mắt lại trở thành một người lợi hại như vậy. Thực sự có thể được gọi là cao thủ trong truyền thuyết, cao thủ cao cao thủ, thực sự là quá lợi hại. Bọn họ đã có chút kiến thức, mặc dù nói là thực lực của bọn họ không cao nhưng đấu khí đấu giả phân ra đỏ, da cam, xanh lá cây, xanh, lam, tím, sáu loại màu sắc, bọn họ đều biết. Đấu khí trong lam có tím biểu hiện cho điều gì, về cơ bản, người có chút kiến thức đều hiểu nó đại diện cho điều gì!

Cửu Tinh Đẩu Vương... Cửu Tinh Đẩu Vương thực sự, ngoài Cửu Tinh Đẩu Vương, không có ai có thể có thực lực đó, bọn họ hoàn toàn không ngờ được rằng, người luôn đi bên cạnh mình lại là một Cửu Tinh Đẩu Vương... không ai ngờ rằng kết quả lại như vậy... tuy La Đan và những người khác suy đoán ra Bạch Khởi có lẽ là một cao thủ nhưng bọn họ dù thế nào cũng không ngờ được rằng Bạch Khởi lại lợi hại như vậy, lợi hại đến mức độ này.

- Nói... người là thủ hạ của ai?

Bạch Khởi nheo mắt lại thần nhiên nhìn tên Thiếu giáo Đội trưởng trước mắt, lạnh lùng nói, khi nói lời này đã dùng tay bóp chặt cổ đối phương, nhẹ nhàng nhắc đối phương dậy, ánh mắt tàn khốc đó giống như lúc nào cũng có thể giết chết cái tên trước mặt, khiến cho người ta nhìn thôi cũng thấy sợ.

- Ta sẽ không nói... chết cũng sẽ không...

Gã quân quan Thiếu giáo đó cũng có cốt khí, nghe xong lời nói của Bạch Khởi, gian khổ trả lời, nói xong đã cắn lưỡi tự sát, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống, khi sắp chảy tới cổ tay Bạch Khởi, Bạch Khởi đã vung tay lên vứt đối phương ra ngoài, vứt ra xa mấy mét, nhìn cũng không thèm nhìn đối phương một cái.

Tình cảnh như vậy Bạch Khởi cũng đã đại khái nghĩ đến, vì vậy cũng không thấy kỳ lạ. Đây không phải vì vị quan quân này có bao nhiêu lòng trung thành không thay đổi, mà là hắn là một kẻ thông minh, hắn hiểu nếu mình nói ra thì cũng sẽ chết không nghi ngờ gì, hơn nữa còn liên lụy đến người nhà của mình. Nhưng nếu mình không nói, lâu rồi chuyện gì cũng sẽ hết, cho dù là mình chết cũng không vì thế mà liên lụy đến gia đình mình, chí ít thì người nhà mình có lẽ có thể được người ta chiếu cố cho một cuộc sống sung túc, nhưng một khi mình nhiều lời nói ra những thứ không nên nói thì chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ gì... điểm này không có gì phải nghi ngờ, bởi vậy hắn lựa chọn nhanh chóng chết đi để tránh khỏi bị dấn vạ, đồng thời cũng bảo vệ được gia đình mình.

- Được rồi... thu dọn một chút chúng ta rời khỏi thôi...

Bạch Khởi quay lại xe ngựa, nhảy lên đầu xe, tùy ý dựa vào bên cạnh xe ngựa, cầm lấy bầu rượu nhắm nghiền mắt lại, vẻ mặt say sưa.

Lời này tuy nói rất nhẹ nhàng thần nhiên, giống như không có bất kỳ một sự ép buộc nào, thế nhưng trong giây phút lời này được nói ra, những người xung quanh thần sắc đều nghiêm nghị, không dám phản đối. Bạch Khởi đã không còn là Bạch Khởi trước đây, không ai dám phản đối hắn nữa câu, ngay cả Lô Bố trước

đây có thành kiến với Bạch Khởi lúc này cũng nghiêm túc ngậm miệng mình lại, trung thực làm theo lời Bạch Khởi nói, cũng không dám có nửa phần bất mãn, thậm chí còn cố tình hay vô ý né tránh Bạch Khởi, không dám tiến gần lại đây...

Xuất hiện tình huống như vậy, thực ra nguyên nhân rất đơn giản, Bạch Khởi bây giờ không phải là Bạch Khởi trước đây, ấn tượng về Bạch Khởi trong suy nghĩ của mọi người chính là tham ăn lười làm, không có bản lĩnh, bởi vậy bọn chúng có thể coi khinh Bạch Khởi, có thể chê cười Bạch Khởi, thậm chí có thể gây phiền phức cho Bạch Khởi, bọn chúng làm như vậy đều không cảm thấy sẽ có vấn đề gì. Nhưng khi Bạch Khởi bộc lộ ra thực lực thật sự của hắn, tất cả mọi người đều chấn động, đều sợ hãi, đều kinh khủng và cũng vô cùng tôn kính Bạch Khởi.

Thứ nhất là bởi vì Bạch Khởi đã cứu bọn họ, thứ hai là bởi vì Bạch Khởi là một Đẩu Vương thực sự, hơn nữa còn là một vị cao thủ gần tiếp cận với cấp Đẩu Hoàng, cao thủ như vậy đối với bọn họ mà nói đã tồn tại giống như thần rồi, cao thủ như vậy khiến cho bọn họ lòng đầy sợ hãi, đồng thời cũng tràn đầy sự sùng bái xuất phát từ cõi lòng mình.

Rất nhanh đội ngũ đã thu dọn xong rồi, bốn chiếc xe ngựa bắt đầu hướng về phía xa mà đi, cả ngày hầu như không nói, ngoài thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi ra, những thứ khác đều là chạy trên đường. Còn Bạch Khởi vẫn ngồi ở đó bất động, cả người giống như bàn thạch, nhắm mắt lại, nhưng lại không có ai dám đến gần quấy rầy Bạch Khởi, cho dù là lúc đưa lên rượu ngon cơm ngọt cho Bạch Khởi, mọi người cũng cung kính kính vô cùng cẩn thận, không dám có chút bất kính hay chậm trễ nào, so với trước đây quả thực là khác biệt một trời một vực.

Có điều, mặc dù khi đối mặt với Bạch Khởi, khó tránh có chút căng thẳng và không tự nhiên lắm, nhưng những dong binh và hộ vệ đi theo xung quanh lại thoải mái hơn rất nhiều. Hầu như suốt dọc đường đi đến đều nghênh ngang, chẳng hề để ý mà đi tới, cực độ rất nhanh, cũng không quan tâm gì tới xung quanh, không có sự căng thẳng hay cẩn nhận như lúc đầu, dù sao đi theo một vị Cửu Tinh Đẩu Vương còn có việc gì phải sợ? Phải biết rằng đây là Cửu Tinh Đẩu Vương, tầng lớp cao nhất ở Ba Phạt Lợi Á một năm trước cũng chính là trình độ này. Đẳng cấp cao nhất ở Bất Diệt Hoàng Triều hiện nay cũng chính là cấp Đẩu Hoàng, hơn nữa không phải là cao thủ bản địa của Bất Diệt Hoàng Triều, vùng đất này thậm chí ngay cả một cao thủ cấp Đẩu Hoàng cũng chưa từng xuất hiện, điều đó cho thấy một chuyện... Bạch Khởi có thực lực Cửu Tinh Đẩu Vương chỉ ít nói một cách không quá khoa trương, có thể gọi là đệ nhất cao thủ Bất Diệt Hoàng Triều.

Có một cao thủ như vậy tại đây, còn có điều gì khác phải sợ nữa? Còn có chuyện gì mà đáng phải lo lắng? Bọn họ đều nghĩ không ra có chuyện gì mình cần phải lo lắng, nếu lúc này có ai đó đến tìm mình gây phiền phức, cơ bản chính là đang tự tìm đường chết, có một cao thủ như vậy, bọn họ cảm thấy nhóm người này của mình quả thực không có chuyện gì là không giải quyết được.

Rất nhanh, trời đã lại vào đêm, một ngày đoàn người của Bạch Khởi đi được hai trăm dặm, bọn họ dừng bước tại một khe núi, sau đó lần lượt dừng lại. Hai gã dong binh ra ngoài săn giết được hai con lợn rừng kéo về, sau khi lột da và xử lý một cách đơn giản liền nhóm lửa lên, mọi người ngồi vây quanh thành một vòng tròn bắt đầu tiến hành bữa tối thịnh soạn.

- Đại nhân...

Sau bữa tối, Bạch Khởi ngồi trên mép xe ngựa vẫn nhắm nghiền mắt, sau khi hưởng thụ một cách đơn giản, La Đan đến gần Bạch Khởi, có chút lấp bắp hướng về phía Bạch Khởi, thấp giọng nói. Có điều, lời chưa nói hết đã bị dừng lại, có lẽ là chính hắn cũng không biết nên nói những gì.

Mở mắt ra thản nhiên nhìn La Đan bên cạnh mình, người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, dáng người hơi mập mập hơn nữa còn hơi hói đầu, Bạch Khởi khẽ mỉm cười, sau đó nhìn La Đan một lượt từ trên xuống dưới, Bạch Khởi thở dài một hơi, nói:

- Muốn nói gì thì người hãy nói đi... Ta chờ người một ngày rồi... chính là chờ người đến nói với ta những chuyện người biết. Nói cho ta... tất cả những gì ta muốn biết... bây giờ, cuối cùng người đã đến, đã đến rồi thì hãy nói đi... Ở đây chỉ có hai chúng ta, kẻ khác cũng không nghe được lời của chúng ta, không có chuyện gì không thể nói, nói cho ta... người là ai? Làm gì? Những người đó tại sao lại muốn truy sát người? Và tại

sao người phải đi đến tỉnh Phong Lâm? Thương đội quy mô lớn bị tiêu diệt ngày hôm qua đó có quan hệ gì với người?

Bạch Khởi rất nghiêm túc, mở mắt, liên tiếp hỏi nhiều vấn đề như vậy, vấn đề nào cũng giống như pháo hàng loạt, không ngừng hỏi, nhất thời khiến cho La Đan không biết mình nên trả lời như thế nào.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

272. Chương 243: Âm Mưu Động Trời (2)

Sau khi sắp xếp một chút suy nghĩ, La Đan nhìn Bạch Khởi một cái, cắn răng một cái, sau đó thấp giọng nói:

- Đại nhân... ta, ta tên thật là La Đan Tắc Long... là Chủ Bộ của Tổng Đốc tỉnh Phong Lâm, quản lý thuế ruộng của tỉnh Phong Lâm, vốn dĩ là thân tín của Tổng Đốc tỉnh Phong Lâm... lần này... ta đến Đế Đô là để tố giác Tổng Đốc với Bệ Hạ... có điều, khi ta đến được Đế Đô mới phát hiện ra có rất nhiều người đang tìm kiếm ta, người của Thái tử Điện hạ và người của Tổng Đốc, còn có cả nhân mã của những thủ hạ khác của Thái tử tất cả đều đang tìm ta... ta cơ bản không có cơ hội đến tìm Bệ Hạ để cáo trạng. Ta sợ là ta nếu đi rồi, ngay cả Bệ Hạ cũng không gặp được đã phải chết, vì thế ta chỉ có thể bất lực quay trở về. Vốn dĩ ta muốn đi nơi khác, nhưng tiếc là ta không có cơ hội, bốn cửa của Đế Đô đều là người của Thái tử, bọn họ đang bắt ta... ta từng nghe người ta nói một câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bây giờ Đế Quốc rộng lớn e là không có chỗ cho ta dung thân, Thái tử đang tìm ta, thủ hạ của Thái tử cũng đang tìm ta, ta đi nơi khác có lẽ cho dù là có thể đi ra khỏi Đế Đô, chưa đi được bao xa đã bị người ta bắt được rồi, đến lúc đó không thể không chết, cho nên ta quyết định mạo hiểm một phen trở về tỉnh Phong Lâm, bởi vì ta cảm thấy... ở đó mới là nơi an toàn nhất...

Dừng lại một chút, sau khi nhìn Bạch Khởi đang lẳng lặng nghe mình nói lại không có chút kích động hoặc bất mãn nào, La Đan tiếp tục nói:

- Ta có một người bạn tốt là một đại thương nhân nổi tiếng ở Giang Nam, Hội Trưởng Thương hội Phong Diệp tỉnh Phong Lâm, rất nhiều chủ quản của họ đều quen biết ta. Lần này, đúng lúc bọn họ có một số lượng hàng lớn từ Đế Đô muốn chuyển về Phong Lâm Thành, cho nên ta đã trà trộn vào trong đó, nhưng sau này viên chủ quản đó nói với ta hẳn sẽ sắp xếp người, tuyển một số lượng lớn dong binh đi phía trước, sau đó để tự ta lại tìm một tiểu đội dong binh, dẫn theo mấy hộ vệ trở về Phong Lâm Thành, đi vào Thương hội Phong Diệp tạm thời né tránh. Nếu như vậy, bọn họ nhất định có thể thu hút sự chú ý của đối phương, nếu đối phương tìm đến tận cửa, sau khi lục soát một trận không tìm thấy ta, có lẽ cũng sẽ không làm khó cho bọn họ. Thế nhưng... ta không ngờ... Thái tử và Tổng Đốc lại nhẫ tâm như vậy, lại giết sạch viên chủ quản dưới quyền người bạn cũ của ta cùng một ngàn hộ vệ và một ngàn dong binh, không hề do dự mà giết chết mấy ngàn người, đây là điều ta không ngờ tới... Ài... đây đều là do ta hại bọn họ...

Nói đến đây, khóe mắt La Đan đã chứa đầy nước mắt, một tâm trạng bất lực mà bi phần xuất hiện trong mắt La Đan, lúc này La Đan thiếu chút nữa là vừa nói vừa khóc, bởi vì lúc này giọng nói của hắn đã khan khan, thân thể ẩn dấu trong trường bào hồng sắc găm vóc cũng bắt đầu run lên...

Từ tình cảnh này không khó nhìn ra, La Đan cũng không muốn để cho những người này chết, tất cả kết quả là do hắn đều không tưởng tượng được, nếu hắn biết kết quả sẽ như vậy thì có lẽ La Đan cũng sẽ không để đối phương mạo hiểm, dù sao không ai muốn nhìn thấy người thật lòng giúp đỡ mình vì mình mà chết, đây không phải là một chuyện dễ chịu.

- Có một chuyện ta không hiểu... người đã là Chủ Bộ của Tổng Đốc tỉnh Phong Lâm, tại tỉnh Phong Lâm cũng coi như là dưới một người trên vạn người, hơn nữa, người nhất định nhận được sự coi trọng của Tổng Đốc, nếu không sẽ không giao một vị trí như vậy cho người, áo gấm cơm ngon, rượu ngon tuyệt hảo, người hẳn là cái gì cần có đều có, tại sao người lại phản bội Tổng Đốc? Còn muốn lên kinh thành để cáo trạng? Còn muốn đích thân tìm Bệ Hạ... người rốt cuộc nắm giữ thứ gì mà lại khiến cho Tổng Đốc Phong Lâm và Thái tử bất chấp tất cả, không tiếc giá nào như vậy muốn giết chết người? Người rốt cuộc là nắm giữ thứ gì mà ngay cả Thái tử cũng phải kinh động?

Bạch Khởi cau mày nhìn về phía đối phương, chỉ là phản xạ điều kiện đơn thuần, dù sao chuyện này không hợp với lẽ thường, cuộc sống gấm vóc cơm ngon ai mà không muốn tiếp tục sống, tại sao phải phản đối Tổng Đốc? Tại sao phải tố giác đối phương? Hơn nữa, bản thân là thân tín mà lại đi tố giác đối phương... điều này khiến cho người ta có chút không thể hiểu.

- Điều này... ngài không tin tưởng ta sao? Ha ha... có điều, thực sự... nếu đổi lại là người khác cũng sẽ không tin ta... nếu ngài biết một thân phận khác của ta, có lẽ ngài sẽ không kinh ngạc như vậy... tại sao ta phải làm như vậy... ta... là mật thám Bộ Tình Báo được xếp đặt bên cạnh Tổng Đốc tỉnh Phong Lâm mười năm trước. Ta lệ thuộc trực tiếp vào tiền Bộ Trưởng Lộ Đức đại nhân... toàn bộ gia quyến của ta đều ở Đế Đô, hơn nữa... chuyện của Tổng Đốc Phong Lâm lần này đã không chỉ là phạm tội đơn giản như vậy... hửn... thậm chí có liên quan đến việc mưu phản... cho nên ta đành phải trở về Đế Đô bẩm báo. Vì điều này, ta đành phải bộc lộ bản thân, nếu như... Lộ Đức đại nhân vẫn còn... nếu như thân phận này của ta không phải là thân phận tối mật, ngoài Lộ Đức đại nhân ra không có ai biết được... thì ta cũng không cần phải bại lộ, càng không phải mạo hiểm đích thân chạy đến Đế Đô...

La Đan thoáng nhìn Bạch Khởi một cái, trong mắt hiện ra sự bất lực, sau đó lại nhìn Bạch Khởi, ít nhiều có chút xuống dốc nói.

Nghe xong lời này, Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó gật gật đầu, tiền Bộ Trưởng Tình Báo, bây giờ Bộ Trưởng Tình Báo Lộ Đức của mình được gọi là nhân viên điệp báo xuất sắc nhất trong lịch sử trước đây của Đế Đô. Khi đó, Bộ Tình Báo của Ba Phạt Lợi Á chính là phát triển lớn mạnh trong tay hửn, nghe nói, ba mươi năm trước khi Lộ Đức tiếp nhận Bộ Tình Báo của Đế Quốc, năng lực của Bộ Tình Báo Đế Quốc chỉ biết được rất ít một số chuyện trong nước, vai trò chủ yếu của bọn họ không phải là tình báo mà là truyền tin tức, bởi vì bọn họ hầu như không có năng lực phá án và bắt giam tình báo, bọn họ chưa bao giờ có thể chủ động đi thám thính, những tin tức mà họ truyền lại chỉ là sau khi mình biết được, dùng con đường tắt để truyền tới mà thôi, có thể nói là vô cùng lạc hậu, Bộ Tình Báo cơ bản không được nể trọng, được gọi là một đồng rác lớn.

Thế nhưng, sau khi Lộ Đức tiếp nhận Bộ Tình Báo, Bộ Tình Báo nhanh chóng đứng dậy, trong một thời gian ngắn ngủi đã thể hiện ra giá trị của hửn, cung cấp cho Đế Quốc vô số tin tức tình báo mới, cung cấp cho Đế Quốc vô số sự thật của Đế Quốc, cung cấp cho Đế Quốc những cơ sở trên chiến trường mà muốn đương đầu, hơn nữa còn trở thành tai mắt đắc lực nhất của Hoàng Đế, thám thính cho Hoàng Đế vô số những tin tức bí ẩn. Nghe nói, thời kỳ toàn thịnh của Lộ Đức được gọi là không gì không biết, chỉ cần trong Đế Quốc xảy ra chuyện gì, nếu hửn muốn biết, ngày thứ hai sẽ có thể biết, e là mỗi một quý tộc buổi tối ngày hôm đó ở với tiểu thiếp nào, bọn họ một đêm hôm đó lên đỉnh mấy lần, nếu Lộ Đức muốn biết, ngày thứ hai có thể dễ dàng thu được tình báo, đây chính là Bộ Tình Báo lúc đó.

Dân gian đồn đại, Lộ Đức khi đó đã phái một nhóm mật thám cài bên cạnh các vị đại thần, các vị quý tộc và các vị đại quan biên giới. Nhân số, số lượng, chức vị, tên họ, tướng mạo của những mật thám này đều không có ai biết, duy nhất có một người biết đó là Lộ Đức. Bọn họ là tuyệt đối trung thành với Đế Quốc, trung thành với Lộ Đức, người đầu tiên mà họ thần phục chính là Lộ Đức, đối tượng thần phục thứ hai mới là Đế Quốc, tất cả tư liệu của họ đều không lập hồ sơ, chỉ có một mình Lộ Đức biết. Lộ Đức đã từng nói, cho dù là mình chết, những mật thám này vẫn trung thành với Đế Quốc, vì Đế Quốc phân thân toái cốt không chối từ, đồng thời nếu hửn muốn, chuyện xấu của đại thần quý tộc chín tỉnh của Đế Quốc sẽ trong nháy mắt bị công bố ra, chứng cứ mà bọn họ trái pháp luật cũng sẽ trong nháy mắt bại lộ trước mặt người đời. Trước đây người khác còn cho rằng những thứ này là giả, nhưng bây giờ xem ra... chuyện này là thật... bởi vì cái tên La Đan trước mắt này chính là một người trong đó... một người tồn tại thực sự, hơn nữa đã làm công việc mật thám trung tâm mười năm rồi.

- Mưu phản? Điều người nói là thật? Người không được nói bừa... Phải biết rằng chuyện này không phải chuyện đùa!

Cơ thể Bạch Khởi bỗng rung lên, sau khi nghe lời nói của La Đan, đột nhiên mở trừng mắt, nhìn chăm chăm vào La Đan trước mặt hửn như vậy, ánh mắt đó giống như muốn xuyên thấu cơ thể đối phương...

- Đương nhiên... Lộ Đức đại nhân khi ban đầu huấn luyện chúng ta đã nói với chúng ta phải thề sống chết trung thành với Đế Quốc, mặc dù Lộ Đức đại nhân đã chết, nhưng trước khi ông ấy chết cũng không ra lệnh cho chúng ta phải chống lại Đế Quốc, vậy thì chúng ta cứ dựa theo yêu cầu trước đây trung thành với Đế

Quốc. Thường ngày, chuyện của tỉnh Phong Lâm, ta đều giúp đỡ Tổng Đốc đại nhân, bởi vì đó tuy là trái pháp luật nhưng ít nhất cũng sẽ không phản bội lại Đế Quốc, không ảnh hưởng đến lợi ích của Đế Quốc, có điều lần này không giống như vậy... Lần này hẳn lại đã tham gia vào mưu phản, ta liền đành phải đứng ra...

La Đan sau khi nghe xong lời Bạch Khởi, nghiêm túc nói, không có chút đùa cợt.

- Người có chứng cứ gì để chứng minh người là người của Lộ Đức không? Người phải biết rằng ta không thể tin tưởng người dễ dàng như vậy...

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này, nheo mắt lại, thấp giọng nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

273. Chương 244: Cao Thủ Đại La Phái (1)

Nhìn Bạch Khởi một cái thật sâu, La Đan do dự một chút, gạt vai trái của mình ra, sau đó lộ ra dấu vết hình một bông hoa mai nở, mặc dù đã không còn rõ nữa nhưng vẫn có thể nhìn được, đó quả thực là hình xăm hoa mai nở.

Sau khi chắc chắn Bạch Khởi đã nhìn thấy hình xăm trên vai mình, La Đan chỉnh sửa lại y phục, nghiêm túc nhìn Bạch Khởi nói:

- Tuy rằng không biết người có biết hay không, nhưng ta có thể nói cho người đây chính là chứng minh thân phận của ta, tất cả mặt thám chúng ta trên vai đều có một dấu vết như vậy, là công cụ để chúng ta phân biệt nhau, nhưng đáng tiếc là... ngoài Lộ Đức đại nhân và bản thân chúng ta ra thì không có ai biết được ngụ ý của dấu vết này... bằng chứng ta có thể chứng minh... chỉ có như vậy, nếu người không tin ta cũng không có cách... có điều đáp ứng chuyện của người, ta đã đáp ứng rồi, ta vẫn chuẩn bị đi tới tỉnh Phong Lâm, có điều lần này xem ra không thể đi tới Thương hội Phong Diệp rồi, đợi sau khi chuyện này lắng xuống ta sẽ lại trở về Đế Đô.

Nói xong La Đan liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, có điều trên khóe miệng Bạch Khởi lại lộ ra một nụ cười, sau khi vỗ vào vai La Đan một cái, thần nhiên nói:

- Được rồi, ta tin người, bởi vì ta quả thực biết về sự tồn tại của dấu vết đó, không dấu gì người, Lộ Đức vẫn chưa chết, hơn nữa bây giờ hẳn đang làm việc cho ta.

- Cái gì! Điều người nói là thật? Lộ Đức đại nhân chưa chết!

Trong nháy mắt, trong mắt La Đan lóe lên tia sáng kỳ dị liên tục nhìn Bạch Khởi trước mặt, tràn đầy kích động...

Những mặt thám mà Lộ Đức huấn luyện, sự trung thành với Lộ Đức người ngoài khó có thể hiểu, Lộ Đức đã từng nói với Bạch Khởi, những người này đại đa số đều là những đứa trẻ hẳn nhận về nuôi hoặc là người mà hẳn có ơn với bọn họ, mỗi một người đều đã từng thề trung thành với Lộ Đức, mỗi một người đều vô cùng trung thành với Lộ Đức, những người tuyệt đối đáng tin cậy, bây giờ quả đúng là như vậy.

- Ừm... cụ thể hẳn đang ở nơi nào người không nên hỏi, người đã muốn tố cáo Tổng Đốc thì nhất định là có chứng cứ phải không... giao cho ta là được rồi... để ta giải quyết chuyện này, về phần người, đợi sau khi đến Phong Lâm, người hãy vào đóng ở hành dinh của ta là được rồi, có lẽ không có ai dám làm gì người ở đó đâu, cho dù là Tổng Đốc Phong Lâm cũng đừng có mơ động đến người một chút.

Bạch Khởi vẻ mặt kiêu ngạo nói, lời đã nói đến phần này rồi, Bạch Khởi đã chuẩn bị ngựa bài với La Đan, dù sao đây cũng là chuyện sớm muộn. Bạch Khởi lần này đến đây cũng chính là để tìm Tổng Đốc Phong Lâm gây rắc rối, không chỉ Tổng Đốc ở Phong Lâm mà còn có cả mười vị Tổng Đốc khác ở miền Nam, không ngờ mình lại có cơ duyên trùng hợp gặp được La Đan. Lần này không những tìm được cách để đả kích Tổng Đốc Phong Lâm, thậm chí còn có chứng cứ chém đầu hẳn, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến cả Thái tử, đây quả thực là quá hoàn mỹ, cuối cùng đã tìm được đến cùng. Lần này mình đến miền Nam chẳng phải chính là để diệt trừ vây cánh Thái tử sao? Nếu chuyện này liên quan đến Thái tử thì đương nhiên sẽ càng tốt, một lần giải quyết được Thái tử gia, không những tiêu diệt được cho mình họa lớn trong lòng, mà còn khiến cho vị lão gia đó trong Đế Đô hài lòng, điều này đương nhiên tốt không có gì tốt hơn.

- Người là...

Tuy rằng Bạch Khởi đã tin mình, nhưng La Đan lại không tin Bạch Khởi, đó là vì bản lĩnh của hắn vẫn còn, dựa vào những lời nói văn hoa của Bạch Khởi, hắn không thể giao ra, huống chi bản thân hắn là một mật thám thì lại càng không dễ tin tưởng người khác, cho dù Bạch Khởi khiến cho hắn cảm thấy đáng tin nhưng muốn khiến cho hắn giao ra thứ đó thì lại khó như lên trời.

- Bắc phương Nguyên Soái, Đế Quốc Giang Nam Tuần Sát Sứ Bạch Khởi!

Bạch Khởi ngạo nghễ nói ra thân phận của mình, điều này khiến cho La Đan sững sờ, nhìn Bạch Khởi, vẻ mặt bình tĩnh ngộ. Trước đây hắn chưa bao giờ từng nghĩ đến vấn đề này, có điều bây giờ lại quan sát Bạch Khởi, trên mặt mới xuất hiện vẻ mặt hóa ra là như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng là như vậy, thực lực như vậy, trẻ tuổi như vậy, khí độ như vậy, ngoài Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi ra, La Đan thực sự nghĩ không ra còn có thể có một người nào khác. Ban đầu hắn luôn không chú ý, nhưng bây giờ vừa nghĩ, ngoài Bạch Khởi ra còn có ai có bản lĩnh như vậy? Nghĩ đến đây, La Đan cười gượng, chính chủ mà mình muốn tìm chính là ở tại đây. Tuy rằng không lớn như Bộ Hạ nhưng giải quyết một tên Tổng Đốc cũng không có vấn đề, huống chi, ai cũng đều biết lần này Bạch Khởi xuống phía Nam, lai giả bất thiện, bây giờ xem ra vị này đang muốn làm khó cho đám vây cánh Thái tử bọn họ... vậy thì Tổng Đốc Phong Lâm thực đúng là khó thoát.

- Tham kiến Nguyên Soái... Nguyên Soái, không phải tôi lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, thực sự tôi cũng chưa nhìn thấy lệnh bài của ngài, và đội ngũ thân binh cùng với hành dinh của ngài, tuy rằng tôi không nghi ngờ ngài, nhưng đây là một việc trọng đại, xin ngài hiểu cho, đợi sau khi đến tỉnh Phong Lâm, vào hành dinh tôi nhất định sẽ lấy thứ đó ra giao cho ngài.

La Đan vô cùng cẩn thận nhìn Bạch Khởi trước mặt, chấp tay nói vậy với Bạch Khởi, có điều lại không vội lấy thứ đó ra, hắn vẫn là quá cẩn thận, mặc dù trong lòng hắn đã tin người trước mắt mình chính là Bạch Khởi, nhưng trước khi chưa xác nhận hắn vẫn sẽ không lấy ra.

- Vậy sao? Đã như vậy thì thôi vậy, có điều, người có thể nói cho ta rốt cuộc người nắm giữ thứ gì không? Điều này nên để ta biết, cũng để cho ta có sự chuẩn bị suy nghĩ một chút đến lúc đó ra tay như thế nào, yêu cầu này... hắn là không quá đáng chứ.

Bạch Khởi hiểu tâm trạng của La Đan, cũng không ép buộc, trái lại, chuyện này cũng không nóng lòng nhất thời, cho dù là muốn ra tay với Tổng Đốc Phong Lâm cũng cần phải đến được đó, cũng cần phải triệu tập binh mã trên đường, những điều này đều cần phải có thời gian, tuyệt đối không thể lập tức hành động, cho nên Bạch Khởi không hề sốt ruột, có điều Bạch Khởi có chút hiếu kỳ là La Đan rốt cuộc nắm giữ thứ gì.

- Tổng Đốc Phong Lâm luyện binh mười vạn, mười vị Tổng Đốc khác ở miền Nam cũng giống như vậy, tổng cộng luyện binh một trăm hai mươi vạn, tròn sáu Quân đoàn binh lực, phân bố ở mười một tỉnh miền Nam. Hiện nay chính là lúc tên đã trên dây không thể không bắn, chỗ tôi có một bức thư liên minh bọn họ viết cho Thái tử, bọn họ muốn mời Thái tử kế thừa Hoàng vị. Gần đây, địa vị của Thái tử không ngừng chịu phải thử thách, bọn họ đều là tâm phúc của Thái tử, vinh quang cùng vinh quang, tổn hại cùng tổn hại, bởi vậy bọn họ ngồi không yên, nếu Thái tử không thể kế vị, chết sau một khắc chính là bọn họ, cho nên bọn họ không thể không phối hợp lại, viết thư lên Thái tử xin Thái tử hạ lệnh triệu tập binh mã mưu triệu toán vị... Giết chết Bộ Hạ... mưu phản, bọn họ lập tức cử binh hướng thẳng vào kinh sư. Mà nơi bọn họ luyện binh cùng với phân bố binh lực, danh sách lương thảo và quân lương hiện bị bọn họ nắm giữ, còn có bức thư liên minh bọn họ viết cho Thái tử đang ở trong tay tôi...

La Đan thấp giọng nói, vấn đề như vậy hắn không phản đối nói ra, chuyện này Bạch Khởi sớm muộn gì cũng phải biết.

- Cái gì! Điều người nói là sự thật? Sáu Quân đoàn?! Bọn chúng và Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc có liên hệ không?!

Bạch Khởi nghe xong lời này trong nháy mắt đã đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc nói, hơn nữa hỏi ra một vấn đề như vậy. Sáu Quân đoàn, sức chiến đấu chưa nói là như thế nào, ít nhất số lượng người đông đảo, bây giờ phía Nam thay quân, binh mã có được không quá bốn Quân đoàn, hai Tây Bắc Quân Đoàn quân, hai Quân đoàn Quân Thủ Bị Trung Ương, binh lực như vậy e là không đủ để chống lại nơi này. Thế nhưng nếu

như thực sự đánh, đối phương dù thế nào cũng chưa từng lên chiến trường, nhất quyết thư hùng ai thắng ai thua còn khó nói. Nhưng ít nhất cũng sẽ không thất bại, nhưng vấn đề mà Bạch Khởi bây giờ lo lắng nhất không phải là điều này, vấn đề mà Bạch Khởi lo lắng nhất đó là bọn chúng và Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc có cầu kết, nếu như vậy thì chuyện lớn không ổn rồi.

Phải biết rằng Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc thâm căn cố đế trong quân Đế Quốc, ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa, không nói đâu xa, binh mã điều đi ra ngoài chỉ là phương Nam, trong tay Nguyên Soái Lam Linh Uy Nhĩ này đã nắm giữ ba Quân đoàn, hơn nữa trong ba Quân đoàn này có một Quân đoàn được gọi là Chiểu Trạch Quân Đoàn, một trong Ngũ Đại Tinh Nhuệ Quân Đoàn của Đế Quốc. Phương Nam là nơi có nhiều đường thủy ao đầm như vậy, sức chiến đấu của Chiểu Trạch Quân Đoàn có thể nói là kinh khủng, đừng nói là tùy ý điều tới hai Quân đoàn, ngay cả Thiết Huyết Quân Đoàn trong tay mình điều tới, tại vùng đất phương Nam này e là cũng không phải là đối thủ của Chiểu Trạch Quân Đoàn. Huống chi còn có hai Quân đoàn phụ thuộc ở bên, nếu bọn chúng thực sự có liên hệ với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, Bạch Khởi cảm thấy mình đã không cần phí sức nữa, trực tiếp dừng đến đó nữa, tránh cho mình bị nhốt ở phương Nam không trở về được nữa.

Bởi vì nếu là như vậy, đối phương hoàn toàn có thể không dễ dàng nghe lời, Đế Quốc đối quân cơ bản không thể tiến hành, phương Nam đã hoàn toàn là thiên hạ của bọn họ, kẻ khác cơ bản không thể nhúng tay vào, ai đến người ấy chết... nếu như bọn họ thực sự quyết tâm thì hoàn toàn có thể nổi dậy chống lại Đế Quốc... tuy không chiếm ưu thế trên lĩnh vực quân sự nhưng trong thời gian ngắn tuyệt đối có thể đua tranh với Đế Quốc, cắt đất làm vương.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

274. Chương 244: Cao Thủ Đại La Phái (2)

- Điều này... lại không có, bọn họ muốn tiếp xúc với Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc nhưng theo như tin tức của tôi, Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc vẫn chỉ trung thành với Bệ Hạ. Mấy lần tiếp xúc, Nguyên Soái Lam Linh Uy Nhĩ đều không thêm để ý tới bọn họ, bọn họ cũng tạm thời từ bỏ. Dù sao bọn họ cũng không dám trắng trợn to gan làm bữa, bọn họ vẫn là thần tử của Đế Quốc, người bọn họ ủng hộ vẫn là Thái tử, chứ không phải là một người nào đó khác, bọn họ vẫn không dám làm bữa... cũng không dám làm rõ với Nguyên Soái Lam Linh Uy Nhĩ, cho nên thực ra Nguyên Soái cũng không biết chuyện bọn họ đang bí mật huấn luyện binh mã ở phương Nam, dù sao Nguyên Soái cũng xuất chinh hơn nửa năm rồi... mà trước đó đã bắt đầu chuẩn bị chiến tranh, cơ bản không có thời gian để chú ý đến bọn họ.

La Đan trả lời một cách chắc chắn.

Câu trả lời này tuy không khiến cho người ta thỏa mãn, có điều tóm lại cũng khiến cho Bạch Khởi thở phào nhẹ nhõm, nếu không, Bạch Khởi hẳn là đã suy nghĩ phái người đi thông báo cho bọn Độc Cô Chiến Thiên, cũng không cần đi xuống phía Nam nữa, trực tiếp chạy về nhà, chuẩn bị điều động binh mã tác chiến, bây giờ xem ra vấn đề không nghiêm trọng đến mức không có cách nào giải quyết, tuy rằng một trăm hai mươi vạn, tròn sáu Quân đoàn binh mã thực sự khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác áp lực, nhưng nếu như làm tốt thì vẫn không có vấn đề gì. Xét thấy hiện tại đối phương cũng chưa có sự phòng bị nào, mình hẳn là có thể một lưới bắt hết đối phương... nhưng thời gian này buộc phải là trước khi Thái tử quyết định phản loạn, cũng buộc phải là trước khi Tổng Đốc Phong Lâm biết được rằng mình đã nắm giữ chứng cứ hấn mưu phản, nếu không, tình hình như vậy e là sẽ có thay đổi.

oOo

Bên này, Bạch Khởi và La Đan ở đây thương lượng làm thế nào để đối phó với Tổng Đốc Lâm Phong. Bên kia, tỉnh Phong Lâm Giang Nam Đạo cách xa ngàn dặm, trên bầu trời phủ Tổng Đốc, một bầy bồ câu trắng đưa tin đang bay lượn trong đêm, sau đó một con từ trên bầu trời lao nhanh xuống, vừng vàng rơi xuống chuồng bồ câu hậu viện phủ Tổng Đốc, một người nô bộc phụ trách chăm sóc ngày đêm nhìn thấy cảnh tượng như vậy đã vội vàng chạy đến, sau đó nhanh chóng lấy xuống ống trúc cột ở chân bồ câu đưa tin, sau đó lấy bức thư ở đó ra, nhìn một cái, ánh mắt thay đổi, không nói lời nào, cũng không quan tâm lúc này đã là nửa đêm khuya khoát, chạy thẳng đến gõ cửa phòng quân gia.

Có thể ở chỗ này, có thể phụ trách quản lý bồ câu đưa tin, đó tuyệt đối là thân tín trong những thân tín của Tổng Đốc, chỉ có người được tin tưởng nhất mới có thể làm công việc này, nếu không, không biết có bao nhiêu bí mật đều bị người ngoài biết được. Vì vậy, người phụ trách quản lý bồ câu đưa tin đều là thân tín tuyệt đối của Tổng Đốc, tuy địa vị có lẽ không cao nhưng không có ai dám chọc giận. Lúc này, sau khi hắn lấy được bức thư, sắc mặt liền biến đổi, lập tức gõ cửa phòng quản gia, chuyện này hắn đương nhiên không thể trực tiếp tìm Tổng Đốc, thứ nhất là thân phận của hắn không đủ, thứ hai là khó tránh thu hút sự chú ý của người khác, vì vậy, dựa theo thói quen thường ngày, hắn đã tìm quản gia.

Lúc này đã là nửa đêm khuya khoắt, vốn dĩ khi quản ra mở cửa phòng, nét mặt vẫn tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy người phụ trách thư tín, sắc mặt liền tốt hơn rất nhiều, dù sao hắn cũng biết nhất định là gặp phải chuyện gì đó khẩn cấp, có điều, sau khi nhìn thấy bức thư, sắc mặt hắn mới hầm hầm tức giận, vội vàng mặc y phục vào chạy đi tìm Tổng Đốc Phong Lâm.

- Đại nhân... xảy ra chuyện rồi... người của chúng ta đã tìm thấy La Đan, nhưng một vạn người của chúng ta, toàn bộ đều đã bị người ta giết chết rồi... từ tình hình ra tay cho thấy... là do cao thủ gây nên, theo như người của chúng ta báo về, thông qua cao thủ kiểm tra, kẻ ra tay ít nhất là một cao thủ Đấu Vương, e là chúng ta muốn giết chết La Đan có chút khó khăn, hơn nữa, theo như tình báo mới nhất... bọn La Đan hẳn là đang đi về phía Phong Lâm... ngài xem... nên làm thế nào?

Trong gian phòng u ám phủ tại Tổng Đốc, quản gia cung kính đi bên cạnh Tổng Đốc Phong Lâm, báo cáo lên tin tức mới nhất vừa có được cho Tổng Đốc.

- Cao thủ Đấu Vương? La Đan sao có thể quen biết được một cao thủ như vậy? Người xem... nếu hắn quen biết cao thủ như vậy, thứ trong tay hắn e là sớm đã được đưa đến nơi Bệ Hạ rồi, dù thế nào cao thủ Đấu Vương cũng có thể tốc hành thiên thính, trừ phi... người đó không phải là cao thủ của bản quốc, nhưng không phải là cao thủ bản quốc... sao lại có thể giúp đỡ một nhân vật nhỏ bé như La Đan? Rốt cuộc là ai? Lại có thể ra tay vào lúc này?

Lời của quản gia khiến cho Tổng Đốc Lâm Phong nhíu mày, trong chốc lát rơi vào trầm tư.

Phải biết rằng vấn đề này vốn dĩ không phức tạp, tên La Đan này không có tu vi gì, thậm chí ngay đến Đấu Sĩ cũng không được tính, mà thực lực của hắn cũng vẫn phụ thuộc vào sự sinh tồn của bản thân, không có mình chiếu cố, La Đan chính là con cọp không răng, không có thứ gì cả, muốn giết chết hắn cũng không khó, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một cao thủ Đấu Vương như vậy khiến cho vấn đề trong nháy mắt đã trở nên phức tạp.

Phải biết rằng đó là cao thủ Đấu Vương, cao thủ Đấu Vương được gọi là đi lại như thường trong vạn quân, nếu có sự giúp đỡ của một Đấu Vương, muốn mượn quân đội giết chết La Đan hầu như trở thành một chuyện không thể hoàn thành. Dù sao thực lực của cao thủ Đấu Vương cũng ở đó, nếu không có cao thủ đồng cấp ra tay ngăn cản, nếu không có một người lợi hại hơn ra tay ngăn chặn thì muốn giết chết bọn chúng hầu như là không thể, nếu như đối phương thực sự muốn dẫn La Đan rời khỏi hoặc dẫn La Đan đến Đế Đô mật báo thì chuyện này có lẽ không có cách nào giấu diếm, như vậy ngấp đầu tai ương sẽ ở ngay trước mắt.

Trừ phi bản thân có thể quyết tâm cầm cờ làm phản, nhưng nếu làm như vậy, kết quả cũng vẫn sẽ là chết, ngoài việc có thể để cho mình sống thêm được mấy tháng ra, những việc khác không hề có tác dụng gì, những người này cơ bản không có thực lực chống lại Đế Quốc, chỉ có thể chống lại một cách vô vị mà thôi. Không có sự ủng hộ của Thái tử, không có sự ủng hộ của đại nghĩa, không có nguồn tài lực chuẩn bị phía sau, phía sau còn có một Chiếu Trạch Quân Đoàn tọa trấn, phía Đông còn có Hải Long Quân Đoàn kinh khủng, phía trước có quân chính quy Đế Quốc... trước có sói, sau có hổ, trái lại có rắn độc, cộng thêm nội bộ bất hòa thì sao có thể thắng lợi.

Bây giờ, sự việc này chỉ có hai lựa chọn, một là giết chết La Đan, giấu diếm đi chuyện này để kẻ khác không biết được, chờ đợi cơ hội, hai là dao sắc chặt đay rồi, phía Thái tử ra tay giết chết Hoàng Đế, sau đó phía mình bên này cử binh hưởng ứng. Có Thái tử ủng hộ, cộng thêm sự ủng hộ và tin tưởng của lực lượng của Thái tử trong nước hẳn là có thể ổn định thế cục. Thế nhưng, vấn đề bây giờ là... giết chết La Đan hình như đã trở nên khó khăn rồi, đột nhiên xuất hiện cao thủ Đấu Vương khiến cho sự việc trở nên vô cùng phức tạp, trong lúc nhất thời, giết chết La Đan có vẻ đã trở thành một chuyện rất khó khăn. Còn về phương

pháp thứ hai lại càng không hiện thực, hiện tại, Hoàng vị của Hoàng Đế Lý Tự Minh ngồi vững vàng như núi Thái Sơn, toàn bộ quân đội trong Đế Đô đều là thân tín của Hoàng Đế, muốn cướp ngai vàng, cơ bản giống như ngu si mộng tưởng, muốn giết chết Lý Tự Minh lại càng là kẻ ngốc nói nằm mơ, cho nên chuyện này cũng không hiện thực. Lý Tự Minh không dễ giết như vậy, điểm này ai cũng đều rõ, cho nên nhất thời Tổng Đốc Phong Lâm cũng có chút mê man không biết nên nói gì cho phải.

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Tổng Đốc Phong Lâm đột nhiên mở miệng nói:

- Mấy ngày trước ta nói, Tây Vực Đại La Phái muốn khai tông lập phái ở nơi này của chúng ta, hơn nữa còn có mấy cao thủ đến đây phải không?

- Đúng vậy... quả đúng là như vậy, nghe nói có cao thủ Đẩu Vương tọa trấn... bọn họ đã đến khoảng trăm người, bây giờ đã chuẩn bị khai tông lập phái ở chỗ chúng ta. Có điều, có điều, ngài biết đấy, theo như pháp luật của Bất Diệt Hoàng Triều quy định, nếu như không có sự cho phép của chính phủ, bất cứ một tông phái nào cũng không được khai tông lập phái trên lãnh thổ của Bất Diệt Hoàng Triều, vì thế bọn họ đang đợi tin tức của chúng ta.

Ban đầu quân gia cũng sờ một chút, ngay sau đó nói như vậy, trong lòng hần đã đại khái hiểu được chủ nhân của mình đang nghĩ gì.

- Đồng ý với bọn họ... nói với bọn họ ta miễn phí cung cấp cho họ nơi tốt nhất và đệ tử ưu tú nhất, cho bọn họ tất cả đặc quyền mà họ có thể có, có điều, bọn họ phải giúp ta một việc... giúp ta đi giết La Đan, nếu có thể, ta sẽ chấp nhận với bọn họ, nếu không được, thì mọi người hãy giải tán... ta sẽ không chấp nhận chuyện này.

Tổng Đốc Phong Lâm đột nhiên nói ra một câu như vậy, bây giờ hần đã không còn cách nào khác, lúc này hần chỉ có thể lựa chọn làm như vậy, hy vọng có thể dựa vào cao thủ Đại La Phái để giải quyết chuyện La Đan, nếu không hần sẽ gặp rắc rối lớn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

275. Chương 245: N Thiên Cừ (1)

Nói đến Đại La Phái, tuy rằng không nổi tiếng ở Bất Diệt Hoàng Triều nhưng lại là một thế lực độc bá tại Tây Vực. Phải biết rằng tại phía Tây Bất Diệt Hoàng Triều này, về phía Tây Bắc, Tây Nam thì ngoài khu đất um tùm rộng vô biên ra, chính là biển cát nhìn mãi không thấy bờ. Ở đó có hàng trăm quốc gia, có quốc gia số dân chưa đến chục vạn người, có quốc gia thì lại gồm vài chục thành lũy. Chỉ có cách vượt qua sa mạc cát dài bất tận ấy mới tới được Đại Lục phương Tây phồn thịnh kia. Nếu như không đi tới đó thì chỉ có thể đi qua con đường xa xôi phương Bắc, xuyên qua Trung Ương Đại Lục mới tới được Tây Đại Lục.

Có lẽ sẽ có người hỏi, không phải ở giữa còn một Đại Lục Trung Ương sao? Vì sao ư? Cứ đi thẳng là có thể đến Đại Lục Phương Tây? Nếu như có người đặt ra câu hỏi đó thì đa số những người Thiên n ở đó sẽ tỏ ra khinh bỉ, bởi vì Đại Lục được gọi là Trung Ương ấy thực ra chỉ là một bình nguyên um tùm, một bình nguyên rộng mênh mông. Ở đó chỉ một quốc gia mà nó chỉ gồm vài chục nước chư hầu nhỏ. Hơn nữa bá chủ Đại Lục ấy chính là Đế Quốc Quang Minh. Bên cạnh đó, ngoài bình nguyên um tùm ấy ra, phương Bắc đóng băng hàng vạn dặm, phía Nam lại là những biển cát dài bất tận, phía Đông, Tây thì giáp với hai Đại Lục nữa... Đây chính là Đại Lục Trung Ương...

Mà ở giữa sa mạc dài vô tận đó, có thực lực lớn mạnh nhất không phải một nước nào đó, cũng không phải một người nào đó mà là một tông phái, Đại La Phái. Không ai hay Đại La Phái ra đời từ khi nào, chỉ biết rằng nó đã có lịch sử rất lâu rất lâu đời. Nó có thể đã tồn tại từ rất lâu, rất lâu trước đây, thậm chí có thể ngược dòng được mấy nghìn năm rồi, cao thủ môn phái này xuất hiện lớp lớp, nắm giữ toàn bộ thế giới Tây Vực Sa Hải, cao thủ lợi hại nhất của bọn họ rốt cuộc là ai, có trình độ như thế nào không có ai biết được, chỉ biết rằng Đại La Phái có Thập Đại Hộ Pháp... mỗi một người đều là cao thủ cấp Đẩu Vương, mà trải qua hàng ngàn năm không ngừng tích lũy, Đại La Phái này sớm đã trở thành Cự Vô Phách của Tây Vực Sa Hải.

Bọn họ nắm trong tay tất cả mọi thứ ở Tây Vực Sa Hải, với hình thức tông giáo đã không ngừng mở rộng thế lực của mình, có người nói bọn họ thờ phụng Hỏa Thần... đầu khí hỏa diễm mà bọn họ sử dụng cũng đã biến mất ở Đại Lục. Tuy rằng về thế lực không bằng Giáo Đình kinh khủng và Hắc Ám Thần Điện, nhưng tại Tây Vực, trong biển cát vụn dậm đó lại là độc bá nhất phương. Bất kỳ kẻ nào cũng đừng nghĩ đưa tay vào nơi này, tại đó Đại La Phái chính là thần, chính là tất cả, tất cả cao thủ đều xuất thân từ Đại La Phái, tất cả tướng quân đều là người của Đại La Phái. Có thể nói, nếu Đại La Phái muốn thì lúc nào cũng có thể thành lập một quốc gia giống như Quang Minh Đế Quốc ở Tây Vực Sa Hải, có điều tiếc là Đại La Phái không làm như vậy, bọn họ vẫn duy trì đủ sự khiêm tốn, không ngừng tích lũy lực lượng, không ngừng mở rộng thế lực của mình...

Nhưng tiếc là những năm gần đây lực lượng của Đại La Phái tại Tây Vực Sa Hải đã phát huy đến cực hạn, lúc này bọn họ không có cách nào để tiếp tục phát triển, dù sao Tây Vực cũng là nơi có hạn, dân số thừa thớt, muốn tìm kiếm sự phát triển hơn nữa tại nơi này là một điều không hiện thực, bởi vậy Đại La Phái bắt đầu đưa tay ra bên ngoài.

Mà mục tiêu đầu tiên của bọn họ chính là phương Đông giàu có dị thường với dân số đông đảo, Bất Diệt Hoàng Triều là lựa chọn tốt nhất của bọn họ. Dù sao phương Tây cũng là nơi thế lực của Giáo Đình và Hắc Ám Thần Điện tồn tại, cho dù là mạnh như Đại La cũng không dám tùy ý khiêu khích hai đại thần Cự Vô Phách như vậy, chỉ có thể đưa thế lực của mình phát triển ra phương Đông mà bên đầu tiên chính là Bất Diệt Hoàng Triều, hơn nữa bọn họ đã lựa chọn nơi cũng không thu hút sự chú ý của người khác...

Không thể không nói rằng bọn họ lựa chọn mục tiêu này là rất hay, dù sao thế lực của các đại môn phái ở Bất Diệt Hoàng Triều đều không mạnh, cho dù là Liệt Diễm Tông ở Tây Bắc, Sát Khí Tông ở Trung Ương, các môn phái này cơ bản không thể so sánh được với Đại La Phái, cho dù là Hoàng Cực Tông một ngàn năm trước khiến cho người ta sợ như hổ cũng đã xuống dốc. Hiện nay, Bất Diệt Hoàng Triều quả thực là đối tượng tốt nhất để bọn họ thâm nhập, nhưng tiếc là... hình như bọn họ đã lựa chọn sai thời gian để tiến vào, lúc này thực sự không phải là một lựa chọn tốt lắm.

oOo

Ngày xuân ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, những cơn gió nhẹ từ trên bầu trời thổi xuống, nhẹ nhàng lướt qua mặt người, thổi bay mái tóc Bạch Khởi. Lúc này, Bạch Khởi ngồi trên xe ngựa, cả đoàn người đã tiến vào Giang Nam Đạo, xuyên qua mấy tòa thành tiến vào tỉnh Phong Lâm. Đã đi được một ngày, mọi người đều kiệt sức, ngựa thì hết hơi. Trong lúc chạng vạng này đã tìm được một nhà trọ bình dân. Đoàn người của Bạch Khởi một hàng mấy chục người ngồi trong đại sảnh, gọi không ít rượu và thức ăn, cũng là nghỉ ngơi ăn ngon một bữa.

Nhưng lại không có ai biết trên lầu xa đó lúc này, trong mấy gian phòng đã đứng kín người, ước tính sơ lược ít nhất có bốn năm mươi người, bọn họ lẳng lặng quan sát qua cửa sổ đoàn người của Bạch Khởi dưới lầu.

- Hộ Pháp... Chúng ta thực sự phải ra tay với bọn họ sao? Tổng Đốc Phong Lâm đó thật đáng ghét, lại dám uy hiếp Đại La Phái chúng ta, còn sai chúng ta giúp hắn giết người, thật là nhục cười...

Một thanh niên với mái tóc tết thành bím cung kính đứng bên cạnh một lão giả mắt chim ưng, nhìn thấy bọn Bạch Khởi dưới lầu thấp giọng nói, trong ngữ khí chứa đầy sự không cam lòng, có vẻ như hắn rất bất mãn với Tổng Đốc Phong Lâm.

- Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Đại La Phái muốn phát triển thì phải dựa vào phương Đông. Hiện nay, sức mạnh của chúng ta ở Tây Vực Sa Hải đã bão hòa rồi, không thể có sự tiến triển nào nữa, Đại La Phái muốn lớn mạnh, muốn có thể chống lại những quái vật lớn như Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện, muốn truyền bá tín ngưỡng Hỏa Thần ra thế giới, mỗi một góc đều phải học cách nhẫn nại, có những lúc sự nhẫn nại của chúng ta là vì sự phát triển ngày càng tốt hơn. Tuy tên Tổng Đốc Lâm Phong này rất đáng ghét, nhưng hắn làm như vậy cũng là chuyện thường tình của con người. Hắn và chúng ta lại không có bất kỳ một quan hệ nào, dựa vào đâu mà giúp đỡ chúng ta? Bây giờ hắn đã tìm đến chúng ta, vậy thì chúng ta đương nhiên cần còn không được, chẳng qua chỉ là giết người mà thôi, chúng ta đã có thể có được số lượng lớn đệ tử, còn có cả nơi ở của môn phái rất tốt, đây thực sự là một cuộc giao dịch không tệ, tuy có chút không phù hợp với tôn chỉ của Đại La Phái chúng ta, nhưng người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, có những lúc chúng ta cũng cần phải biến báo một chút, chờ tương lai Đại La Phái

chúng ta đứng vững bước, chúng ta có rất nhiều cơ hội giải quyết tên Tổng Đốc Phong Lâm này.

Ứng mục lão giả đứng ở vị trí cửa sổ lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi nói, mọi người đều nói gừng càng già càng cay, tuổi của con người ta nhiều, những thứ đã thấy nhiều rồi, những việc biết được đương nhiên cũng nhiều, cho nên bọn họ cũng có thể hiểu chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chuyện gì làm như thế nào thì tốt hơn, những thứ này đều cần phải không ngừng tích lũy... Đôi khi dựa vào người khác truyền thụ không có tác dụng, có những chuyện cần phải đích thân mình trải qua.

- Vâng... tôi hiểu rồi... nhưng thưa Hộ Pháp... cho dù là phải giết người đó thì chúng ta cũng không cần phải điều động nhiều người như vậy chứ, lần này Đại La Phái chúng ta phái đến, một nửa cao thủ đều được ngài dẫn đến đây, hơn nữa ngài còn đích thân ra tay, có phải là có chút quá cẩn thận không? Những mục tiêu này vừa rồi chúng ta đã nhìn qua, một mình tôi là có thể giải quyết bọn chúng.

Người thanh niên tết tóc nghe xong lời Hộ Pháp nói đã gật gù đầu, có điều có chút khinh miệt nhìn bọn Bạch Khởi, thấp giọng nói, rõ ràng hấn coi thường bọn Bạch Khởi, cho rằng bọn Bạch Khởi không có tư cách đáng để những người này điều động nhiều người đến như vậy.

- Hừ hừ... vậy sao? Điều này người sai rồi, có những chuyện không chỉ nhìn vào bề ngoài, tuy rằng những người này dễ giải quyết, nhưng nếu thực sự dễ đánh bại như vậy, Tổng Đốc Phong Lâm cũng không đến tìm chúng ta xin giúp đỡ, có người nói lần này bọn họ gặp phải rắc rối đều là do đối phương xuất hiện một cao thủ Đấu Vương gây ra... vậy thì nếu có hấn ở đó, chúng ta không đến nhiều người một chút thì làm sao được? về phần ta... không phải lão phu tự khoe khoang, nếu như không có ta, các người dựa vào cái gì để đối phó với một Đấu Vương? Một cao thủ Đấu Vương có thể giết chết toàn bộ các người một cách dễ dàng mà không cần tốn nhiều sức.

Ứng mục lão giả đứng ở đó lạnh lùng nói.

- Cái gì... cao thủ Đấu Vương? Hộ Pháp... Ngài xem là người nào?

Nam tử tết tóc đó nghe xong lời này đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vội vàng hỏi, chuyện này hấn cũng không rõ, có điều, đã liên quan đến cao thủ Đấu Vương thì cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Cao thủ Đấu Vương không phải là người mà hấn có thể đối kháng, một cường giả Đấu Linh như hấn chưa đủ để đối phương nhét kẻ rằng.

- Cái này... Ta cũng không dễ nói... dù sao, người mà người biết đến cấp Đấu Tông đã có thể che dấu sức mạnh của mình rồi, mà cao thủ Đấu Vương lại càng như vậy, nếu như hấn có ý định ẩn dấu sức mạnh của mình, cho dù là ta cũng rất khó phát hiện. Tại đây ta không nhìn thấu có ba người, một là người trẻ tuổi tóc trắng đó, người thứ hai chính là mục tiêu La Đan của chúng ta và cả tên phu xe của La Đan đó... cho nên người các người phải cẩn thận cũng chỉ có ba người này, những tên khác đều không có gì đáng sợ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

276. Chương 245: N Thiên Cừ (2)

Ứng mục lão giả dù sao cũng là Hộ Pháp của Đại La Phái, nhãn lực như cao thủ Đấu Vương vẫn có, bởi vậy lập tức hướng mục tiêu đặt vào ba người này, phu xe... La Đan... và cả Bạch Khởi...

Bởi vì cao thủ Đấu Vương một khi che dấu sức mạnh của mình thì sẽ trở nên giống với người bình thường, người khác nhìn không ra, hấn đương nhiên cũng không có cách nhận ra, trừ phi sức mạnh của hấn có thể đạt đến cấp Đấu Hoàng, thậm chí cao hơn là cấp Đấu Đế mới có thể một cái nhìn xuyên qua sự che dấu của cấp Đấu Vương. Có điều tiếc là hấn không phải cho nên mới có những suy đoán như vậy, đương nhiên trong lòng hấn càng thiên về lão phu xe đó, bởi vì đối phương bất luận là từ tuổi tác hay thân phận đều phù hợp với yêu cầu này, mà Đấu Vương đó hấn cũng biết rõ sẽ không thể là La Đan, bởi vì theo tình báo nói La Đan không có một chút lực đánh trả nào, có thể nói là kẻ yếu tay trái gà không chặt, còn về Bạch Khởi độ tuổi lại quá trẻ, nhìn dáng vẻ không quá mười tám mười chín tuổi, đánh chết hấn... hấn cũng không tin Bạch Khởi có thể là cao thủ Đấu Vương đó.

Đương nhiên tuy rằng là nghĩ như vậy nhưng hấn lại không thể nói rõ ra, đây là để phòng ngừa bất chắc, ngộ nhỡ đoán sai thì thật là mất mặt? chỉ bằng hãy giữ lại một chút lo lắng, dù sao trên thế giới này không

có chuyện gì là không thể xảy ra, không có gì là không làm được, chỉ có nghĩ không ra... kinh nghiệm mấy năm qua nói cho hắn biết, có những lúc không nên kết luận quá vội vàng thì sẽ tốt hơn.

- Bằng hữu phía trên nếu đã đến rồi... thì hãy ra đây đi, dấu đầu hổ đuôi khó tránh khỏi có chút hành vi tiểu nhân. Ta thấy các người hãy quang minh chính đại mà đứng ra đây nói chuyện thì tốt hơn... nói thế nào thì cũng là một Đấu Vương, hai Đấu Tông, cộng thêm mười mấy Đấu Linh và hai mươi Đại Đấu Sư, phóng đến chỗ nào cũng đều là một lực lượng không nhỏ, còn cần phải dấu đầu hổ đuôi như vậy sao? Khó tránh có chút bì ổi chứ.

Bạch Khởi ở đó ăn cơm sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, dù sao, đến cấp bậc này của Bạch Khởi muốn phát hiện ra sự tồn tại của đối phương cũng không phải là chuyện khó khăn lắm, chỉ là Bạch Khởi chưa vạch trần bởi vì hắn đang nghe trộm cuộc đối thoại của đối phương. Thực lực của Bạch Khởi cao hơn một đường so với đối phương, muốn nghe thấy cuộc nói chuyện của đối phương đương nhiên không thành vấn đề, hơn nữa đối phương cũng không có cách phát giác.

Có điều đến lúc này Bạch Khởi rõ ràng đã cảm thấy không còn cần thiết phải nhẫn nại nữa, rượu quá ba tuần, cơm nước cũng ăn xong rồi, nếu muốn bắt đầu đấu võ thì chính là bây giờ rồi, lẽ nào còn chờ đến sau khi ngủ dậy sao? Bởi vậy Bạch Khởi đã mở miệng nói, vạch trần thân phận của đối phương.

Lời của Bạch Khởi vừa dứt, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi, trong đó bao gồm cả những cao thủ Đại La Phái cùng với những hộ vệ của La Đan và những dong binh còn sót lại đứng bên cạnh Bạch Khởi, sắc mặt đều đột nhiên biến đổi, sau đó căng thẳng lên.

Những người nên cạnh Bạch Khởi rồi rút vũ khí ra hộ vệ bên Bạch Khởi và La Đan, còn những cao thủ đó của Đại La Phái lại mặt mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, sau khi cùng nhìn nhau, rồi rút hướng ánh mắt nhìn về phía Hộ Pháp, lúc này người có thân phận cao nhất, tu vi cao nhất cũng chính là ông ta, cho nên mọi người đều đang chờ đợi ý kiến của ông ta.

Sau khi Hộ Pháp đó nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn thấy kẻ nói chuyện lại là Bạch Khởi liền sững sờ ở đó, trong lòng hắn, người không có khả năng nhất là vị Đấu Vương thần bí đó, lại chính là Đấu Vương, Bạch Khởi... trẻ tuổi như vậy mà lại là một Đấu Vương, hơn nữa thực lực còn cao hơn mình, điều này khiến cho vị Hộ Pháp này trong lòng có chút kinh sợ, bất giác nghĩ:

- Hắn mới bao nhiêu tuổi, mười tám mười chín tuổi? Đã trở thành một Đấu Vương, hơn nữa, nhìn dáng vẻ thực lực còn cao hơn mình.

Hộ Pháp cảm thấy cả người có một luồng khí lạnh, độ tuổi như vậy lại có tu vi như vậy, quả thực là khiến cho người ta có chút kinh sợ, hắn bất giác nghĩ thầm, nếu hắn bây giờ đã có sự tu vi như vậy thì nếu như hắn trưởng thành... thì sẽ kinh khủng đến mức nào?

Nghĩ tới đây hắn đã không dám suy nghĩ nữa, bởi vì hắn biết đó sẽ là một sự tồn tại kinh khủng, điều hắn có thể khẳng định là nếu bây giờ Bạch Khởi đã có thực lực Đấu Vương cao cấp, vượt qua tu vi của mình thì khi bốn mươi tuổi, Bạch Khởi tuyệt đối có thể đột phá tiến vào cấp Đấu Hoàng, sinh thời chỉ cần không chết, có lẽ sẽ lại có một Đấu Đế truyền kỳ xuất hiện, nghĩ tới đây hắn bất giác cả người lạnh toát.

Phải biết rằng, vì một Tổng Đốc Phong Lâm nhỏ bé, vì một nơi cư trú của môn phái mà kết thù với một Đấu Đế tương lai trẻ tuổi như vậy, hơn nữa lại còn có tiềm năng vô hạn tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt, hiện tại có lẽ vẫn chưa có gì, cho dù là Đấu Vương cao cấp, Đại La Phái cũng không thèm để ý, nhưng hôm nay nếu không giữ được đối phương, để đối phương chạy thoát thì sao? Tương lai sẽ có một Đấu Đế kinh khủng báo thù, tuyệt đối sẽ khiến cho người ta vô cùng sợ hãi, e là ngay cả sự tồn tại lớn mạnh như vậy của Đại La Phái cũng không chịu nổi sự trả thù của một Đấu Đế. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn trong nháy mắt đã bắt đầu dao động.

Sau một sự do dự ngắn ngủi, hắn đã đưa ra một lựa chọn sáng suốt nhất trong lòng, hắn đã nghĩ xong rồi, chuyện này hay là cho qua thì sẽ tốt hơn, thêm một người bạn trước sau cũng tốt hơn thêm một kẻ thù, hơn nữa trẻ tuổi như vậy đã kinh khủng như thế, một đối tượng không thể đoán trước tương lai, kết thù với hắn tuyệt đối không phải là việc một người thông minh nên làm.

- Ài... chuyện hôm nay xem ra không có cách ra tay rồi, đi thôi, người ta đã vạch mặt rồi, chúng ta hãy đi ra thôi... chuyện hôm nay dừng lại ở đây thôi... Đại La Phái chúng ta không nên tham dự vào chuyện này vẫn

tốt hơn, tỉnh Phong Lâm không được thì vẫn còn nơi khác, Bất Diệt Hoàng Triều rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có chỗ dung thân chúng ta, kết oán với một Đẩu Vương cao cấp trẻ tuổi như vậy chỉ vì một Tổng Đốc Phong Lâm nhỏ bé như vậy khó tránh có chút không đáng...

Hộ Pháp điềm đạm nói một tiếng như vậy rồi đi ra.

- Tại hạ là Hộ Pháp Trưởng lão Đại La Phái n Thiên Cừu, xin chào vị tiểu ca này, không biết tiểu ca tôn tính đại danh có thể cho biết?

n Thiên Cừu quả là một người thực thà, đã bị người ta phát hiện ra cũng không che dấu nữa, trực tiếp đứng ra, chấp tay hướng về phía Bạch Khởi, dẫn theo bốn năm thủ hạ của mình lần lượt đi ra, nhìn bộ dạng hẳn đã không còn là chuẩn bị ra tay nữa rồi.

- Cũng được... ta tên Bạch Khởi...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, điềm đạm nói, khi nói, ánh mắt có chút phức tạp. Về thể lực lớn mạnh của Đại La Phái, Bạch Khởi cũng có chút hiểu biết, xét cho cùng, sự tồn tại của Đại La Phái tuy rằng khiêm tốn nhưng đối với người có chút quyền lực và quan tâm đến Tây Vực Sa Hải mà nói thì đây không phải là bí mật, bởi vậy Bạch Khởi đương nhiên cũng biết sự tồn tại của bọn họ. Chỉ là không ngờ lại gặp người của Đại La Phái tại phương Nam, cũng không biết bọn họ đến đây là vì cái gì, hơn nữa lại còn có quan hệ gì đó với Tổng Đốc Phong Lâm, điều này không thể không khiến cho Bạch Khởi trầm tư suy nghĩ một phen.

- Bạch Khởi? Người là Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi của Bất Diệt Hoàng Triều?

n Thiên Cừu cũng không phải tên ngốc, Đại La Phái cũng không phải là những kẻ ngốc nghếch, đã muốn tiến vào Bất Diệt Hoàng Triều đương nhiên phải có chút hiểu biết về Bất Diệt Hoàng Triều, tài liệu về những nhân vật quan trọng đều nên biết đại khái, nếu không bọn họ trông cậy vào cái gì phát triển đứng lên? Mà Bạch Khởi vô tình chính là người mà n Thiên Cừu biết, trong tài liệu tên này xếp thứ hai, là nhân vật chỉ đứng sau Lý Tự Minh, n Thiên Cừu đương nhiên biết cái tên này.

Nghĩ tới đây n Thiên Cừu trong nháy mắt đã phán định ra thân phận Bạch Khởi, trong khi Bạch Khởi nói ra tên của mình đã phán định ra, nghĩ thấy cũng đúng, thiên tài như vậy ở Bất Diệt Hoàng Triều không thể có quá nhiều. Thiếu niên tóc bạc, tuổi tác và thực lực đều tương đương, đây cũng chính là một người, là Bạch Khởi, chỉ là n Thiên Cừu có chút kinh ngạc là trên tài liệu nói Bạch Khởi cấp Đẩu Tông, nhiều nhất là Đẩu Tông cao cấp... có điều bây giờ xem ra, sự việc không ngờ lại như vậy... Bạch Khởi không đơn giản là một Đẩu Tông, mà là một Đẩu Vương cao cấp thực sự...

Trong nháy mắt, trong lòng n Thiên Cừu bỗng thấy xuất hiện bao nỗi tâm sự, nhìn ánh mắt Bạch Khởi cũng có chút gì đó phức tạp khó tả, đột nhiên hắn cảm thấy... có lẽ mình nên từ bỏ Tổng Đốc Phong Lâm và hợp tác với Bạch Khởi là một lựa chọn không tệ, tuy rằng... hình như trước đây hai người chưa từng quen biết, thậm chí gặp mặt lần này cũng là bởi vì mình và những người khác muốn giết chết bọn Bạch Khởi mà gặp, có điều... trên thế giới không có bất cứ một chuyện gì là tuyệt đối, ai nói kẻ thù không thể trở thành đồng minh? n Thiên Cừu sau khi biết Bạch Khởi, tâm trạng trong nháy mắt lung lay.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

277. Chương 246: Hợp Tác Với Đại La Phái (1)

- Hôm nay... mục đích chúng tôi tới đây, tôi cũng không giấu gì Nguyên Soái, chúng tôi có ước định là sẽ giúp Tổng Đốc Phong Lâm, hẳn muốn giết các ngài... Chuyện này... tôi nghĩ là ngài cũng biết chứ.

n Thiên Cừu đứng ở vị trí chính giữa lầu hai sau khi lẳng lặng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, khoe miệng xuất hiện một nụ cười, hai tay đặt trên lan can được làm từ gỗ đỏ, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi mỉm cười rồi nói như vậy.

- Ha ha... chuyện này ta đương nhiên biết, lời các người vừa nói ta đã nghe qua rồi, thế nào hả, lẽ nào các hạ chuẩn bị động thủ sao? Phải biết rằng nếu người làm như vậy thì thật sự không thông minh đâu. Ta không biết Tổng Đốc Phong Lâm đã đồng ý điều kiện gì của các người, nhưng ta thấy hẳn cũng không có cơ hội thực hiện đâu. Đại La Phái các người cũng sẽ không làm chuyện kinh doanh thua lỗ chứ, huống hồ cả

ta và người đều hiểu rõ, mặc dù ta không thể bảo vệ tất cả mọi người, nhưng ta nghĩ phải bảo vệ một, hai người trong số đó cũng không phải là vấn đề. Nếu ta muốn dẫn La Đan đi, ta nghĩ không người nào trong các người có thể ngăn cản được ta...

Bạch Khởi mỉm cười, nói như vậy. Thật ra sau khi n Thiên Cừ đi ra mà không động thủ ngay, Bạch Khởi biết, hôm nay e là không phải động thủ, nhưng có một số chuyện không thể nói quá rõ ràng, mọi người ngầm hiểu là được rồi.

- Dương nhiên là không... Đại La Phái chúng tôi vì sự phát triển tốt hơn chứ không phải vì tìm sự phiền phức, đặc tội với Nguyên Soái thì chẳng khác nào đặc tội với Đế Quốc, Đại La Phái chúng tôi không phải là những kẻ ngốc, huống hồ... Nguyên Soái ngài còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, nếu ai dám đặc tội với ngài thì mười năm sau sợ là vẫn chưa được yên thân. Đại La Phái chúng tôi mặc dù tự phụ nhưng vẫn cảm nhận được rằng kết thù với một cao thủ sẽ là Đấu Đế tương lai không phải là chuyện tốt, cho nên tôi nghĩ... chuyện phải làm này sẽ không xảy ra. Chuyện của Phong Lâm Tổng Đốc, Đại La Phái chúng tôi sẽ không nhúng tay vào, cũng hy vọng Nguyên Soái sẽ quên chuyện này đi.

n Thiên Cừ mỉm cười, liếc nhìn Bạch Khởi rồi nói như vậy. Đáng thương cho Phong Lâm Tổng Đốc lúc này vẫn đang ở nhà đợi tin tức của Đại La Phái, vẫn không biết mình đã bị Đại La Phái bán đi sạch sẽ trong nháy mắt.

- Ha ha... được chứ... xem ra lần này ta không xử Phong Lâm Tổng Đốc cũng không được rồi, ngoại trừ chuyện lần trước xem ra ta còn phải tăng thêm tội danh mưu sát cao quan Đế Quốc cho hắn, ha ha... Hộ Pháp Trưởng Lão cứ yên tâm, chuyện này nên làm thế nào Bạch Khởi ta đã có tính toán, dù sao... Bạch Khởi ta cũng không phải là kẻ ngốc, ta cũng không làm khó Đại La Phái các người đâu

Bạch Khởi sau khi cười ha ha hai tiếng liền nói với chút trêu chọc.

- Ha ha... vậy cứ vậy đi Nguyên Soái... Nhưng tôi có có vài chuyện muốn nói với ngài, không biết Nguyên Soái có tiện lên lầu hai không, hai người chúng ta nói chuyện trong phòng?

n Thiên Cừ nghe xong lời này thì mỉm cười, sau đó nói như vậy, khi nói ngồi xuống làm một động tác mời...

- Dương nhiên có thể...

Bạch Khởi không nói nhiều, trực tiếp đứng thẳng người nhảy lên, nhảy tới bên cạnh n Thiên Cừ đang đứng trên lầu hai, khẽ gạt đầu với đối phương, sau đó đi vào trong phòng.

- Các người trông chừng, không để bất cứ kẻ nào vào trong, ta và Nguyên Soái có chuyện phải nói

n Thiên Cừ liền thu nụ cười trên mặt lại, lạnh lùng nói với các thủ hạ đứng xung quanh, nói xong liền đi vào phòng, sau đó khép cửa lại.

Bạch Khởi cũng không khách khí, sau khi đi vào, trực tiếp ngồi xuống một cái bàn tròn nằm ở chính giữa, sau đó rót cho mình một tách trà, sau khi nhìn n Thiên Cừ đi vào cũng rót cho đối phương một tách trà rồi nói:

- n Trưởng Lão có chuyện gì cứ nói đi, nơi này cũng không có người ngoài, chỉ có hai chúng ta, có chuyện gì thì cứ nói ra thoải mái, hay là có ý tưởng gì.

- Ha ha... thật ra tôi cũng nghĩ như vậy, đúng rồi... Nguyên Soái, chuyện hợp tác lần này giữa Đại La Phái chúng tôi với Phong Lâm Tổng Đốc thật ra rất đơn giản. Ngài biết ở Bất Diệt Hoàng Triều muốn khai tông lập phái cần phải có sự phê chuẩn của quan địa phương, Đại La Phái chúng tôi nhập chủ Phương Đông nhưng mãi vẫn chưa được phê duyệt, cho nên không còn cách nào, tôi đành phải đồng ý với Phong Lâm Tổng Đốc giúp hắn giết người... Nhưng không ngờ người phải giết lại là Nguyên Soái, thật là vô cùng xin lỗi. Mặc dù tôi biết ngài khoan dung đại lượng không để ý, nhưng có một số chuyện tôi nghĩ mình vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, tránh để ngài hiểu lầm.

n Thiên Cừ nói thẳng, sau khi vào phòng việc đầu tiên là nói với Bạch Khởi chuyện này.

- Ha ha... vậy sao? Thật sự là không có gì, dù sao cũng là bất đắc dĩ ta có thể hiểu được, nhưng Trưởng Lão mời ta lên đây không phải chỉ vì muốn nói với ta chuyện này thôi chứ? Có chuyện gì cứ nói ra hết đi, Bạch

Khởi ta đã ngồi đây nói chuyện với ngài, đây chính là thành ý của ta, có chuyện gì không cần ngại cứ nói hết ra.

Bạch Khởi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà sau đó nhìn thoáng qua n Thiên Cừu đang ở trước mặt cười nói như vậy.

- Vậy à... vậy tôi cũng không giấu nữa, Đại La Phái ở Tây Hải Sa Vực đã phát triển đến cực hạn, hy vọng bức thiết của chúng tôi là khuếch trương ra ngoài. Nhưng ngài biết đấy, ở phương Tây không có khả năng. Thực lực của Đại La Phái mặc dù không yếu, chúng tôi cũng rất tin rằng chúng tôi tuyệt đối không phải là tổ chức mà ai cũng có thể dễ dàng trêu chọc, nhưng... Phương Tây lại là địa bàn của hai đại Thần Điện, bọn họ có thể dễ dàng cho phép Đấu khí tông phái khác tiến vào nhưng tuyệt đối không cho phép Đại La Phái chúng tôi vào, vì Đại La Phái chúng tôi là chính giáo nhất thể, chúng tôi có tín ngưỡng của mình. Một ngày nào đó chúng tôi tiến vào sợ là sẽ lập tức gây ra bạo phát chiến tranh. Có thể nói rõ ràng với ngài rằng chúng tôi tạm thời không phải là đối thủ của hai đại Thần Điện, cho nên chúng tôi chỉ có thể tìm kiếm sự phát triển ở phương Đông, và Bất Diệt Hoàng Triều là lựa chọn tốt nhất của chúng tôi, cũng là chọn lựa duy nhất trước mắt chúng tôi, cho nên chúng tôi hy vọng có thể phát triển ở Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng muốn phát triển ở Bất Diệt Hoàng Triều mà không có chỗ dựa thì không được, vì vậy tôi hy vọng Nguyên Soái có thể hợp tác với chúng tôi, giúp chúng tôi một tay...

n Thiên Cừu ngồi xuống cười nói với Bạch Khởi.

- Giúp các người một tay?Ồ... các người là chính giáo nhất thể, uy hiếp rất lớn, nếu để tín ngưỡng của các người lan rộng ra, các người tuyệt đối có thể phát triển nhanh chóng, Đế Quốc và Bộ Hạ sẽ không yên tâm. Nếu ta giúp các người nhất định phải trả một cái giá rất lớn, chuyện này... ta có ích lợi gì không?

Bạch Khởi là người mà có chết cũng không chịu thiệt, mở miệng ngậm miệng đều là đòi ích lợi, chuyện không có lợi thì dù có đánh chết Bạch Khởi cũng sẽ không làm.

Kỳ thực trước đây Bạch Khởi không phải là người như vậy, nhưng bây giờ lại có bộ dạng này, đại khái là vì thời gian ở cùng với Cừu U cũng lâu cho nên mới nhiễm cái bệnh như vậy.

- Lợi ích? Chuyện này... chúng tôi giúp ngài đối phó với Phong Lâm Tổng Đốc thì thế nào?

n Thiên Cừu giả vờ hỏi, hẳn đương nhiên biết một lợi ích nhỏ bé như vậy không thể nào đáp ứng được Bạch Khởi, nhưng hẳn vẫn muốn nói ra để thử xem thế nào.

- Đối phó Phong Lâm Tổng Đốc? Ha ha... Thành ý của Đại La Phái các người chính là cái này sao? Ta dự định sẽ dốc toàn lực ủng hộ các người phát triển ở Đế Quốc, ví dụ như ở phong địa La Đức của ta, và các phong địa khác mà ta sắp có được vân vân... Với thế lực của ta có thể có được sự ủng hộ của các địa phương này, vì thế các người có thể toàn lực mà phát triển. Trong nội bộ Đế Quốc ta có thể kêu gọi giúp các người, vậy mà các người lại chỉ dùng một Phong Lâm Tổng Đốc nhỏ bé để hỏi đáp ta sao? Nếu ta muốn đối phó với hắn... dường như đâu cần các người phải giúp ta... Nếu Bạch Khởi ta muốn giết hắn... thật sự quá đơn giản, ta có mấy trăm cách có thể giải quyết một Phong Lâm Tổng Đốc nhỏ bé, không thể không nói nếu đó chính là thành ý của Đại La Phái các người, như vậy ta thấy... việc hợp tác của chúng ta nên quên đi được rồi...

Bạch Khởi cười lạnh lùng nói.

Thật sự điều kiện như vậy khiến Bạch Khởi thật sự có chút tức giận, nhưng đối với phản ứng của Bạch Khởi, n Thiên Cừu lại không tức giận, vì hắn biết phản ứng này hoàn toàn bình thường, nếu là mình gặp phải tình huống như vậy thì e là cũng sẽ như thế.

- Vậy... không biết Nguyên Soái muốn thế nào?

n Thiên Cừu liếc nhìn Bạch Khởi, hẳn muốn biết rõ ý tứ của Bạch Khởi. Dù sao chuyện này mặc dù là lợi ích hai bên nhưng bây giờ về phần Bạch Khởi vẫn chiếm ưu thế chủ động, dù sao Đại La Phái cũng không muốn đắc tội với Bạch Khởi. Ở đây không nói đến tu vi bản thân Bạch Khởi mà quan trọng hơn chính là ở Bất Diệt Hoàng Triều, lời nói của Bạch Khởi có uy quyền không nhỏ, chỉ cần một câu nói của hắn có thể khiến Đại La Phái có được sự phát triển nhanh chóng, đồng thời một câu nói của hắn cũng có thể khiến Đại

La Phái cả đời không có cách nào tiến vào bên trong Bất Diệt Hoàng Triều, vì vậy hắn vẫn muốn xem ý tứ của Bạch Khởi rồi mới có thể có câu trả lời chắc chắn được.

- Yêu cầu của ta rất đơn giản... ta ủng hộ Đại La Phái các người truyền giáo, khai tông lập phái, nhưng ta muốn cao thủ của các người ở Đế Quốc có thể để ta tùy lúc điều động, làm việc cho ta... thế nào hả?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

278. Chương 246: Hợp Tác Với Đại La Phái (2)

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền nói như vậy, đây là điều kiện mà Bạch Khởi muốn có. Bây giờ Đại La Phái có thể cung cấp cho Bạch Khởi những điều này, cho nên Bạch Khởi cũng không nhượng bộ, đã nói ra thì nhất định cần, nếu đối phương không đồng ý thì hai bên xem như không hợp tác gì.

- Như vậy à... Nguyên Soái không thể thay đổi yêu cầu này sao?

n Thiên Cừ có ít nhiều không đồng ý lắm với yêu cầu này. Nếu như vậy Đại La Phái phải cải trang thành tư binh của Bạch Khởi, không phải toàn bộ Đại La Phái nhưng ít nhất các thành viên ở trong Bất Diệt Hoàng Triều phải trở thành thủ hạ của Bạch Khởi, mặc dù nói là vẫn còn tự do nhất định, nhưng như vậy rõ ràng không phải là điều mà Đại La Phái muốn, nhưng nghĩ kĩ muốn Bạch Khởi giúp thì đương nhiên phải trả giá một chút, điều này hắn rất rõ, nhưng yêu cầu này trong khoảng thời gian ngắn hắn không có cách nào tiếp nhận được.

- Chuyện này không cần phải thương lượng, những người quen biết Bạch Khởi ta đều biết Bạch Khởi ta không nói hai lời, nếu Trưởng Lão đồng ý thì chúng ta hợp tác, nếu không đồng ý thì coi như xong.

Bạch Khởi đến lúc này rất thẳng thắn, nghe xong lời này thì dứt khoát nói một câu như vậy, quả nhiên không hề có ý thay đổi chút nào.

- Như vậy à... nói thật với Nguyên Soái chuyện này vô cùng trọng đại, tôi không thể tự quyết định được, tôi phải dùng bồ câu truyền thư cho môn nội, nhờ Chương Môn của chúng tôi quyết định chứ tôi không dám cũng không thể tùy ý đồng ý với ngài, xin Nguyên Soái lượng thứ.

Nhìn thấy Bạch Khởi kiên quyết như vậy, n Thiên Cừ đầu tiên sửng sốt, sau đó nói như vậy. Điều kiện của Bạch Khởi đã không phải là chuyện mà ông ta có thể tùy tiện đồng ý, mặc dù ở Đại La Phái địa vị của ông ta không thấp, là một trong Thập Đại Hộ Pháp Trưởng Lão, nhưng trên ông ta còn có mấy nhân vật nữa, ví dụ như Tứ Vương của Đại La Phái, các Tả Hữu Sứ Giả và các Môn Chủ của họ. Chuyện mà Hộ Pháp Trưởng Lão như ông ta có thể quyết định thật ra không nhiều, những chuyện trọng đại, liên quan đến tất cả sức mạnh sau này của Đại La Phái ở Bất Diệt Hoàng Triều và phương Đông, tuyệt đối không phải là chuyện mà ông ta dám tùy ý quyết định, cho nên phải mời các vị Chương Môn làm chủ, có chuyện gì vẫn phải báo lên trên để họ quyết định, nói như vậy để sau này có xảy ra chuyện gì bản thân mình cũng không phải chịu họa.

Chuyện này Bạch Khởi có thể hiểu được, Bạch Khởi căn bản không hy vọng n Thiên Cừ có thể ngay lập tức mà đồng ý với mình, cho dù cấp bậc của ông ta không thấp nhưng chuyện như vậy e là tạm thời ông ta không thể làm chủ, dù sao chuyện này cũng hoàn toàn không phải là chuyện nhỏ cho nên Bạch Khởi chỉ là muốn nhờ cái miệng của n Thiên Cừ để truyền chuyện này về mà thôi, không ép ông ta phải lập tức cho mình câu trả lời, vì hắn biết n Thiên Cừ không có quyền lực đó.

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề... ta chấp nhận, người hãy truyền tin về đi, thời gian này e là ta sẽ phải ở Giang Nam không rời đi được, các người có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào...

Bạch Khởi mỉm cười nói như vậy.

- Như vậy là tốt nhất, vậy thì chuyện hôm nay cứ quyết định vậy đi, tôi có tin gì sẽ lập tức thông báo cho Nguyên Soái. Đúng rồi Phong Lâm Tổng Đốc vì mượn cớ Nguyên Soái vi hành nên đã phong tỏa Phong Lâm Thành, bất cứ người nào ra vào đều phải bị kiểm tra nghiêm ngặt, cho nên e là khi các ngài vào sẽ có chút phiền phức. Mặc dù tôi biết Nguyên Soái không sợ nhưng tôi nghĩ ngài vẫn hy vọng không muốn tìm

phiền phức cho mình. Nếu Nguyên Soái không ngại thì Đại La Phái chúng tôi muốn hộ tống các ngài vào thành, nghĩ ra thì người của Phong Lâm Tổng Đốc sẽ không kiểm tra chúng tôi.

Sau khi biểu lộ thành ý, đồng ý chuyện của Bạch Khởi, n Thiên Cừu chủ động đưa ra chuyện này.

- Vậy à... vậy tình cảm tốt của người cũng sẽ tiết kiệm không ít phiền phức cho ta, nhưng gần đây nhất ta cũng không có liên hệ gì với người của mình, người biết thời gian này ta cũng không có thời gian đi tìm hiểu, người của ta đến đâu rồi?

Bạch Khởi nghe xong thì mỉm cười hỏi như vậy.

Thật sự trong khoảng thời gian này Bạch Khởi cũng không có thời gian đi tìm hiểu về hành trình của bọn Độc Cô Chiến Thiên, dù sao đường đi của hai người cũng hoàn toàn không giống nhau, Bạch Khởi dường như bị ngăn cách với bọn họ. Đối với những chuyện bên ngoài cũng không rõ lắm, cho nên người của mình rút cục đang ở đâu, đã đến nơi nào Bạch Khởi cũng không biết. Sở dĩ hắn có câu hỏi này là vì Bạch Khởi muốn biết nhân mã của mình đã đến đâu rồi, nếu nhân mã của mình chưa đến thì Bạch Khởi sẽ không vào thành, vì như vậy sẽ khiến mình có chút bị động.

- Chuyện này à... chúng tôi xuất phát từ Phong Lâm Thành ba ngày trước, lúc đó lẽ ra đã phải đến rồi, vì họ chỉ đi trong mấy ngày thôi, nhưng tôi nghĩ bây giờ có lẽ đã đến rồi, cho dù chưa đến, tôi nghĩ khi chúng ta tới Phong Lâm Thành thủ hạ của ngài tuyệt đối đã đến rồi, bây giờ không cần phải lo lắng gì cả.

n Thiên Cừu có gì nói nấy, hướng hồ chuyện này cũng không có gì phải giấu, cho nên Bạch Khởi hỏi, trực tiếp nói ra.

- Vậy à... vậy thì tốt, được rồi, đã tới rồi mọi người nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta phải đi gấp tới Phong Lâm Thành. Mặc dù Phong Lâm Tổng Đốc hình như không hoan nghênh ta lắm nhưng ta không thể không đi, sau khi đi cũng đã đến lúc nên bắt hắn đem về rồi.

Bạch Khởi mỉm cười đứng thẳng người, sau đó theo hướng bên ngoài mà đi, đi thẳng đến phòng ngoài.

Khi Bạch Khởi đi ra ngoài thì phát hiện không thấy ông chủ và người giúp việc của lữ điếm, trên đất vẫn còn vương lại chút máu, người của Đại La Phái đang xử lý. Những người của La Đan đi theo Bạch Khởi vẫn chăm chú đứng một chỗ, để phòng nhìn bốn phía, chuyện này Bạch Khởi cũng không nói gì. Hắn biết có một số bí mật không thể để người ngoài biết được, ông chủ đó và mấy người giúp việc vừa rồi đã biết quá nhiều cho nên bọn họ nhất định phải chết. Thật ra người của Đại La Phái không làm như vậy thì bản thân mình cũng sẽ làm, mình ngược lại nên cảm ơn họ mới phải vì đã giúp mình giải quyết một chút phiền phức.

- Được rồi, chuyện đã giải quyết xong, mọi người đi tìm phòng ngủ đi... ngày mai chúng ta và cao thủ của Đại La Phái sẽ cùng đi.

Bạch Khởi nhìn mấy người đi theo mình, mười mấy tên hộ vệ của Đa La và năm tên dong binh còn lại nói như vậy, mặc dù ngữ khí bình thản nhưng lại tràn đầy mệnh lệnh, với loại ngữ khí đó phảng phất như không thể cự tuyệt.

Nhưng tất cả bọn họ lại không có cảm giác có gì đó không hợp. Dù sao Bạch Khởi cũng đã không phải là con tửu quỷ trong ấn tượng của bọn họ lúc trước. Vị Bắc phương Nguyên Soái của Đế Quốc, Giang Nam Tuần Sát Sứ, Đế Quốc Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, một Cửu Tinh Đẩu Vương thật sự. Nói thật khi bọn họ vừa mới biết thân phận của Bạch Khởi, ngoại trừ La Đan đã sớm biết Bạch Khởi là ai thì những người khác đều ngơ ngẩn. Bạch Khởi... nhân vật trong truyền thuyết có ai ngờ là hắn lại đồng hành với bọn họ lâu như vậy, đặc biệt là Lô Bố lại càng hối hận vô cùng. Bạch Khởi là thần tượng trong lòng mình, là người mà mình sùng bái, vậy mà trước đó, khi mình đối mặt với thần tượng của mình, với vị Nguyên Soái trẻ nhất của Đế Quốc vĩ đại, với Cửu Tinh Đẩu Vương trẻ tuổi nhất, mà mình lại chửi ầm lên, điều này khiến cho bản thân Lô Bố có cảm giác đắc tội, chỉ hận không thể chết ngay lập tức.

Nói thật mọi người đều bị chấn động hồi lâu sau đó mới hồi phục lại được, cho đến khi người của Đại La Phái ra tay với ông chủ quán và mấy kẻ giúp việc ở xung quanh thì tất cả mọi người vì chấn động với vết máu trước mắt mới hồi phục lại.

- Người định... sau này sẽ xử lý chúng tôi thế nào? Hay là cũng giống như ông chủ và mấy tên giúp việc ở đây?

Độc Hoa Hồng vốn không nói nhiều, đột nhiên giữa lúc đó đứng dậy, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi liền dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói như vậy. Mặc dù trong lòng nàng rất căng thẳng, dù sao chất vấn một đại nhân vật như Bạch Khởi là ai thì cũng có chút lo lắng, nhưng tình hình như vậy khiến nàng không thể không đứng dậy hỏi. Nếu là như vậy thì ít ra nếu mình phải chết cũng phải chết minh bạch, cũng có sự chuẩn bị tâm lý, tránh bị chết một cách không rõ ràng.

Dùng ánh mắt thật sâu liếc nhìn Độc Hoa Hồng, Bạch Khởi nói:

- Ta có ba ngàn thân binh, hơn các người cũng không nhiều, mà ít hơn các người cũng không ít. Nếu các người muốn theo ta thì tốt, nếu không muốn thì đừng ăn nói linh tinh, Bạch Khởi ta cũng không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, đã tiếp xúc lâu như vậy, chỉ cần các người không nói lung tung thì vẫn có thể tự do rời đi.

Nói xong cũng không nói gì thêm nữa, đẩy cửa bước vào trong một căn phòng ở lầu hai, cũng không để ý đến mọi người đang đứng sững sờ ở đó.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

279. Chương 247: Đi Tới Tổng Đốc Phủ (1)

Mấy ngày qua cao thủ của Đại La Phái hộ tống đoàn người của Bạch Khởi, sau khi xuyên qua các thành phố lớn hoa lệ của Phong Lâm Hành tỉnh ở Giang Nam đến được phủ thành của Phong Lâm Hành tỉnh nằm ở trong Phong Lâm Thành. Trên đường đi cũng không gặp phiền phức gì, có cao thủ của Đại La Phái tọa trấn, tất cả bọn đạo chích, trộm cắp không thể tới gần, đường đi tất nhiên rất thái bình. Cho dù có chuyện gì cần bàn cũng không cần Bạch Khởi phải ra tay, thậm chí Bạch Khởi cũng không biết cao thủ của Đại La Phái đã bí mật giải quyết những phiền phức đó rồi.

Khi tiến vào Phong Lâm Thành cũng không gặp phiền phức gì, dù sao cao thủ của Đại La Phái cũng có vài mặt nhận được sự thừa nhận của Tổng Đốc Phong Lâm và Phong Lâm Hành tỉnh, cho nên bọn họ tiến vào Phong Lâm đương nhiên là không có vấn đề gì, thậm chí bọn Bạch Khởi cần bàn không gặp phải cảnh kiểm tra nên có, mặc dù việc kiểm tra bên ngoài tương đối nghiêm khắc.

Rất nhiều nhân mã đã giới nghiêm tất cả xung quanh, vì chuyện Bạch Khởi tuần sát tới đây cho nên phòng thủ và trị an trong thành trở nên nghiêm khắc hơn so với bình thường. Đương nhiên Bạch Khởi có tư cách khiến bọn họ phải làm vậy, nhưng Phong Lâm Tổng Đốc làm như vậy lại là vì lý do khác, đón chào Bạch Khởi tới đương nhiên nên chuẩn bị một chút, không thể thiếu được nhưng cũng không phải quan trọng lắm, chuyện quan trọng nhất vẫn là hắn muốn tìm được La Đan phòng ngừa La Đan tiến vào trong Phong Lâm Hành tỉnh.

Thật ra lần này Bạch Khởi xuống phía Nam thu hút sự phỏng đoán của rất nhiều người, không ít người phỏng đoán Bạch Khởi Nam hạ là có mục đích. Có một số người cảm thấy Bạch Khởi đang tạo ra rất nhiều kẻ địch, gần đây nhất là trên choker hai thế lực lớn là Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Giáo Đình, lại trên choker cả Lam Linh Uy Nhi Gia tộc, cho nên khiến Bệ Hạ rất tức giận mới phái xuống phương Nam.

Nhưng những người thông minh hơn một chút sẽ không cho là như vậy, vì bọn họ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Nếu Bệ Hạ thật sự quyết định trừng phạt Bạch Khởi như vậy sẽ không kêu Bạch Khởi xuống Giang Nam, đồng thời còn ủy thác chức vụ Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ. Phải biết rằng chức vụ này có thể nói là vị cao quyền trọng, nếu Bệ Hạ thật sự quyết định trừng phạt Bạch Khởi, thì sẽ kêu Bạch Khởi quay về phương Bắc chứ tuyệt đối không kêu hắn tới phương Nam.

Phải biết rằng công năng của chức vụ này nằm ở chỗ có thể giám sát và phán quyết tất cả quan viên của phương Nam, đồng thời thân phận của Bạch Khởi cũng vẫn còn ở đây, Bắc phương Nguyên Soái của Đế Quốc, dưới tay có bảy Quân đoàn phương Bắc, khí thế vô cùng, tuyệt đối không phải là người mà một số vẫn quan nhu nhược có thể so sánh được, mục đích Bạch Khởi tới phương Nam e là không đơn thuần như vậy.

Chuyện Bạch Khởi và Thái Tử không hợp nhau ai cũng biết, hơn nữa chuyện Bệ Hạ có ý thay đổi Thái Tử cũng không phải là bí mật gì. Bệ Hạ tin dùng Tam Hoàng tử, còn Tam Hoàng tử và Bạch Khởi lại là bằng

hữu chi giao tốt. Bạch Khởi tới Giang Nam e là vì nhằm vào thế lực của Thái Tử. Phải biết rằng hai bên không hòa thuận, sớm muộn gì cũng có giao tranh, huống hồ con người Bạch Khởi lại vốn nổi danh xuống tay tàn ác vô tình, hễ muốn động thủ thì ai ngăn được chứ? Cho dù Bệ Hạ không có ý đó, Bạch Khởi tới tuyệt đối cũng phải giết mất trăm người, thậm chí còn tạo ra một trận đại tàn sát không thể nào ngờ tới. Cho nên đối với việc Bạch Khởi tới đây, trong nháy mắt trong lòng những người ở Giang Nam đều hoảng sợ không cách nào không chế được, đặc biệt là các quý tộc và các quan viên đều kinh hãi không biết nên làm thế nào.

Phong Lâm Tổng Đốc cũng thấy sợ, trước đó Thái Tử đã tới nói, lần này Bạch Khởi tới e là không có chuyện tốt, phải cẩn thận một chút cho nên có một số chuyện vẫn phải chú ý. Những chứng cứ đang nằm trong tay La Đan nếu rơi vào tay của Bạch Khởi thì e là sẽ không chỉ có một trận tình phong huyết vũ đơn giản có thể hình dung được. Bạch Khởi vốn nổi danh là ra tay tàn ác, hơn nữa hễ lại vốn có mối bất hòa với Thái Tử, hễ tới đây sẽ tăng thêm không ít áp lực cho các Tổng Đốc phương Nam, cho nên Phong Lâm Tổng Đốc đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Bọn Bạch Khởi rất nhanh đã đi qua vị trí phong tỏa tới nơi hành viên của Bạch Khởi. Trước đó một ngày bọn Độc Cô Chiến Thiên cũng đã tới đây, nhưng theo ý của Bạch Khởi, trên đường đi từ chối tiếp khách, lễ vật chiếu thu, nhưng người thì không cho gặp. Lần này sau khi bọn họ tới Phong Lâm Hành tỉnh cũng như vậy, Bạch Khởi ngay cả một lần gặp mặt cũng không có. Điều này không tránh khỏi người ta cho rằng Bạch Khởi quá tự cao, nhưng vì địa vị của Bạch Khởi và bọn họ cách nhau rất xa cho nên bọn họ cũng phải cố gắng chịu đựng. Chuyện Bạch Khởi không ở đây cũng không có ai biết, nếu là ở Đế Đô thì sợ là chuyện này đã không có cách nào giấu được từ lâu.

Khi Bạch Khởi dẫn theo các cao thủ của Đại La Phái tới hành viên, rất nhanh đã bị mấy trăm tên thân binh trong nháy mắt bao vây chặt kín xung quanh, sau đó dàn trận địa sẵn sàng phòng vệ, nhìn Bạch Khởi và đám cao thủ của Đại La Phái đang ở trước mặt. Đúng lúc khi bọn chúng chuẩn bị mở miệng nói thì Bạch Khởi đã đứng ra.

- Tham kiến Nguyên Soái!

Mấy trăm tên thân binh xung quanh đầu tiên đều sửng sốt, sau đó vội vàng quỳ rạp xuống đất, vô cùng cung kính hô lên như thế. Vốn có mấy người còn nghi ngờ về thân phận của Bạch Khởi, trong nháy mắt sự nghi ngờ ấy đã hoàn toàn biến mất, bọn họ đã xác nhận chắc chắn thân phận của Bạch Khởi, không còn một chút nghi ngờ. Các cao thủ của Đại La Phái cũng yên tâm, còn La Đan lúc này mới là người yên tâm, người vui mừng nhất. Mấy tháng lang bạt kỳ hồ, những ngày tháng lo lắng hãi hùng cuối cùng cũng đã kết thúc. Sau khi xác nhận chính xác thân phận của Bạch Khởi, hễ biết bây giờ chuyện mà mình cần phải làm đã làm xong rồi, chỉ cần giao chứng cứ trong tay mình ra thì tất cả sẽ xong, những chuyện còn lại có thể không cần mình phải lo lắng nữa, Bạch Khởi tự nhiên sẽ có cách xử lý tất cả.

- À... Chiến Thiên đâu?

Bạch Khởi gật gù đầu nói, thân là một Nguyên Soái thì nên duy trì sự uy nghiêm, cho dù là trước mặt thân binh của mình, cho nên lúc này Bạch Khởi tràn đầy sự uy nghiêm, sự uy nghiêm có chút khiến những người theo Bạch Khởi gần một tháng nay có chút không thích ứng lắm, bây giờ mới nghĩ ra là bộ dạng của Bạch Khởi vốn là như vậy.

- Nguyên Soái quay về rồi, Thống lĩnh Đại nhân đang ở bên trong vẫn chưa biết ngài quay về.

Sau khi thân binh nghe xong lời này, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vội vàng trả lời như vậy.

- Được, dẫn ta vào gặp bọn họ, La Đan đi theo ta, những người khác các người chịu trách nhiệm sắp xếp. Các vị của Đại La Phái, xin cáo biệt.

Bạch Khởi chấp tay nói, sau khi cáo biệt với các cao thủ của Đại La Phái, liền dẫn La Đan đang ở trước mặt rời khỏi đó, có chút không giống là những người khác đều giao cho các thân binh thủ hạ của mình, chỉ dẫn theo La Đan đi vào trong phòng.

- Tham kiến đại nhân...

Lúc này Độc Cô Chiến Thiên đã nhận được tin Bạch Khởi quay về, khi Bạch Khởi bước vào sân, Độc Cô Chiến Thiên đã quỳ rạp xuống ở giữa sân vô cùng cung kính nói.

- Chiến Thiên à... đứng dậy đi, không cần như vậy, ở đây không có người ngoài, ngươi hà tất phải như vậy? Đứng rồi những ngày gần đây ta không ở đây, không có chuyện gì xảy ra chứ?

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, sau khi đỡ Độc Cô Chiến Thiên đứng dậy cười hỏi như vậy.

- Dạ... không có, ven đường quan viên đưa tới rất nhiều vàng bạc châu báu, tôi đã theo ý của ngài thu nhận toàn bộ, theo ý ngài nói là sức khỏe ngài không được tốt nên không thể gặp mặt bọn họ. Những người đưa lễ, tôi đều ghi nhớ rõ, lễ vật toàn bộ đều nằm ở bên trong, ngoài ra cũng không có chuyện gì khác... Đứng rồi... đại nhân, hôm qua khi chúng tôi tới, Phong Lâm Tổng Đốc đã phái người mang lễ vật tới, hơn nữa còn có một thiệp mời, mời ngài cùng tới Phủ Tổng Đốc dự tiệc, nhưng tôi nói sức khỏe của ngài có chút không tốt, không đi được nhưng Phong Lâm Tổng Đốc nói là lúc nào ngài muốn đi thì cứ thông báo một tiếng là được. Hắn còn nói là đợi sau khi sức khỏe của ngài tốt lên, nhất định phải đến một lần, đây là ý nguyện của Tổng Đốc và các vị quý tộc trong Phong Lâm Thành.

Độc Cô Chiến Thiên rất thực tế, có gì nói nấy, mặc dù đã giả vờ nhưng cái gì nên nói đều đã nói ra.

- Ha ha... Phong Lâm Tổng Đốc? Được, hắn mời ta... Ta đương nhiên phải đi, lúc này La Đan đã xác nhận chắc chắn thân phận của ta, vậy thì chứng cứ nên giao hết cho ta được rồi chứ?

Bạch Khởi nghe xong thì cười ha ha, sau đó nói với La Đan đang ở trước mặt như vậy, bây giờ cái mà Bạch Khởi đợi chính là chứng cứ, có chứng cứ rồi thì có thể bắt được Phong Lâm Tổng Đốc bất cứ lúc nào.

Đương nhiên bắt Phong Lâm Tổng Đốc là một chuyện đại sự, nó không đơn giản chỉ là chuyện của một Phong Lâm Tổng Đốc nhỏ bé mà còn liên lụy đến nhiều việc khác. Ví dụ như mười vạn tinh binh được Phong Lâm Tổng Đốc huấn luyện, và mười vị Tổng Đốc khác bên ngoài Phong Lâm Hành tỉnh. Sáu Quân đoàn bí mật phương Nam bao gồm một trăm hai mươi vạn người, rút dây động rừng, chỉ cần hơi vô ý thì rất có khả năng sẽ dẫn đến đại chiến. Nhưng Bạch Khởi không sợ chuyện này vì trong lòng hắn đã có tính toán, đợi có được chứng cứ rồi, chỉ cần có bằng chứng trong tay thì chuyện bắt hắn không phải là vấn đề.

- Đại nhân mời ngài xem!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

280. Chương 247: Đi Tới Tổng Đốc Phủ (2)

La Đan đầu tiên là sửng sốt, sau đó cởi y phục của mình, lấy ra một túi da nhỏ trong người, trên túi da phát ra ánh sáng khiến Bạch Khởi rất ngạc nhiên, lập tức nói một cách khác thường:

- Túi không gian?

Phải biết rằng sau khi nền Văn minh Ma pháp Thượng cổ bị hủy diệt, có một số đồ chế tác thủ công vẫn còn được truyền lại. Thuật luyện kim vẫn tồn tại như cũ, mặc dù nói Thần Khí Không Gian Giới Chỉ tồn tại, nhưng bọn họ không thể chế tác... nhưng Túi không gian thì thật sự vẫn còn tồn tại. Một nơi có thể thu nạp không gian khoảng trên dưới một thước, thu nạp một số thư tịch hoặc là mấy bộ quần áo là chuyện rất đơn giản, không ngờ trên người La Đan lại có thứ này. Hơn nữa còn giấu bí mật như vậy, chẳng trách mình thấy hắn chẳng bao giờ thay quần áo, thì ra là do giấu vật này trên người, nhưng nghĩ kĩ... thì đúng là chẳng có chỗ nào cất giấu yên tâm hơn trên người mình.

Rất nhanh La Đan lấy ra hai quyển sách, sau khi Bạch Khởi nhận lấy rất ngạc nhiên, rồi bắt đầu cười to, cao giọng nói:

- Có những sách này trong tay rồi thì đại sự sao có thể không thành chứ?

Sau khi cười xong Bạch Khởi liền biến sắc, quát Độc Cô Chiến Thiên đang ở trước mặt:

- Chiến Thiên, ngươi hãy thông báo với Phong Lâm Tổng Đốc, tối nay ta sẽ tới dự tiệc, kêu hắn chuẩn bị, ngoài ra hãy chọn ra năm trăm tinh binh, dẫn theo Lưu Lão đi với ta... Tối nay ta phải máu rửa Phủ Tổng Đốc...

- Vâng... đại nhân!

Độc Cô Chiến Thiên không có chút do dự, mạnh mẽ gật đầu cung kính nói. Nếu là người khác có lẽ sẽ do dự, hoặc là khuyên can Bạch Khởi, nhưng Độc Cô Chiến Thiên lại không như vậy. Trời sinh hắn vốn là một kẻ cuồng nhân, không có chuyện gì mà Độc Cô Chiến Thiên không dám làm, hắn cảm thấy không có vấn đề gì cả. Huống hồ cho dù là có vấn đề, Độc Cô Chiến Thiên cũng không khuyên can, hắn chỉ dùng tất cả sức mạnh của mình để hoàn thành tất cả nhiệm vụ khi đi theo bên cạnh Bạch Khởi, cho dù là có thịt nát xương tan cũng không sợ.

Vào lúc chạng vạng, Bạch Khởi mang theo năm trăm tinh binh còn có Độc Cô Chiến Thiên và Lưu Dịch Tư cùng nhau đi đến Phong Lâm Tổng Đốc phủ đệ. Lúc này Bạch Khởi một mình ngồi trên xe ngựa cùng Lưu Dịch Tư ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần. Độc Cô Chiến Thiên cười đại mã ở bên ngoài xe, năm trăm kỵ binh tinh nhuệ bảo vệ hai bên, vừa uy vũ lại trang nghiêm, tốc độ không nhanh nhưng mỗi bước đi của họ đều rất mạnh mẽ, tốc độ không gấp không chậm, cứ từng bước tiến chậm rãi về phía Phong Lâm Tổng Đốc phủ đệ ở đằng xa mà đi. Mỗi một động tác đều mạnh mẽ như vậy, mỗi động tác đều đem lại cảm giác áp lực khó nói, khí thế để lộ ra còn cao hơn cả so với sát khí.

- Chủ nhân, ngài thật sự quyết định sẽ giải quyết Phong Lâm Tổng Đốc đêm nay sao?

Lưu Dịch Tư và Bạch Khởi cùng trầm mặc ngồi trong xe ngựa, đột nhiên Lưu Dịch Tư đang ngồi dựa vào vị trí gần cửa sổ xe bỗng nhiên mở mắt, hai con mắt linh hoạt có thần nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, sau đó về mặt chân thật chăm chú nói.

- Sao vậy? Lưu Lão người có ý kiến gì khác sao?

Bạch Khởi đầu tiên rất ngạc nhiên hỏi như vậy, hắn biết Lưu Dịch Tư nói như vậy nhất định là có nguyên nhân, nếu không thì Lưu Dịch Tư kiên quyết sẽ không nói lung tung, đặc biệt là vào lúc này, Lưu Dịch Tư lại mở miệng nói nhất định là có chuyện, cho nên Bạch Khởi mới hỏi như vậy.

Con người của Bạch Khởi cũng không phải là con người độc đoán, mặc dù có lúc hắn cũng có chút tự phụ, nhưng ý kiến của người khác hắn vẫn có thể lắng nghe, đặc biệt là lời nói của người như Lưu Dịch Tư, hắn đương nhiên có thể nghe, đồng thời vô cùng coi trọng, nếu Lưu Dịch Tư có suy nghĩ gì khác, Bạch Khởi vị tất không thể không suy nghĩ, cũng không thể không nghe Lưu Dịch Tư nói.

- Không có gì, chỉ là cảm thấy chuyện này rất quan trọng, chủ nhân ngài vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút. Vừa rồi ngài cũng có nói, Phong Lâm Tổng Đốc là người đứng đầu trong mười vị Tổng Đốc phương Nam, các vị Tổng Đốc phương Nam trước mặt hắn xem như thiên lôi, sai đâu đánh đó. Hơn nữa có một trăm hai mươi vạn quân đội bí mật của toàn bộ sáu Quân đoàn, nếu xử lý không tốt sợ là sẽ khiến thiên hạ đại loạn. Cho nên ngài vẫn nên xử lý cẩn thận một chút. Lần này Phong Lâm Tổng Đốc mời ngài, cũng mời luôn không ít quý tộc phú hào. Thật ra những người này cũng không phải là những nhân vật gì quan trọng cả nhưng một ngày nào đấy, khi tin này được truyền đi thì sợ là sẽ ảnh hưởng rất lớn. Đồng thời mười vị Tổng Đốc khác nếu biết nhất định sẽ lập tức mưu phản, đến lúc đó Bệ Hạ trách tội sợ là ngài sẽ tiếp nhận không nổi. Nhưng những quý tộc phú hào đó chúng ta cũng không thể giết toàn bộ được... Chuyện này muốn xử lý xem ra có chút phiền phức, cho nên tôi nghĩ có nên bàn bạc kỹ hơn? Hoặc là dùng một vài cách bí mật một chút?

Lưu Dịch Tư đầu tiên rất ngạc nhiên, sau đó nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt thấp giọng nói, khi nói ông ta đã biểu lộ một vài suy nghĩ của mình.

Hiển nhiên Lưu Dịch Tư vốn là người tương đối bảo thủ, là người không thích nói nhiều, bình thường cũng không thích phát biểu ý kiến của mình, nhưng lúc này ông ta lại nói ra suy nghĩ của mình? Hiển nhiên là vì ông ta đang nghĩ cho Bạch Khởi. Dù sao Lưu Dịch Tư cũng không phải là một người cấp tiến, cách làm của Bạch Khởi ông ta ít nhiều có chút không tiếp nhận được. Dù sao ông ta sống cũng lâu rồi, nghĩ cũng nhiều rồi, cho nên có lúc có một số chuyện, cách làm không trực tiếp kích động như vậy, càng không có hành động như Bạch Khởi.

Lời này khiến Bạch Khởi đầu tiên rất sửng sốt, sau đó khẽ mỉm cười, sau khi liếc nhìn Lưu Dịch Tư, liền mỉm cười với Lưu Dịch Tư đang ở trước mặt:

- Lưu Lão, cảm ơn sự quan tâm của ông, sự lo lắng của ông ta cũng biết, nhưng ta cũng không nói là phải động thủ với những người đó, những chuyện đó ta đã tính toán hết rồi, ông cứ yên tâm. Ta đương nhiên sẽ có cách xử lý thỏa đáng, ta bảo đảm sẽ không có nguy hiểm, hơn nữa chuyện này nếu không xảy ra sai sót gì thì tuyệt đối sẽ hoàn toàn an toàn...

- Đã như vậy thì lão nô cũng yên tâm, chủ nhân ngài cứ làm hết sức là được, nếu cần lão nô thì cứ giao phó, lão nô nhất định sẽ tận tâm tận lực, cho dù là thịt nát xương tan cũng không tiếc.

Lưu Dịch Tư mỉm cười gật đầu, sau đó uyển chuyển nói. Nói xong cũng không nói gì thêm, lại khép hai mắt lại, thu tinh quang vào trong mắt mình, dựa vào cửa sổ xe, phảng phất giống như trước đó không có chuyện gì xảy ra vậy, giống như ông ta vừa rồi không hề nói gì vậy.

- À... nếu có chuyện ta nhất định sẽ thông báo cho Lưu Lão, ông cứ yên tâm, chuyện này đương nhiên vẫn phải cần sự giúp sức của ông... còn về những cái khác thì ông không cần phải lo lắng

Bạch Khởi khẽ mỉm cười nói như vậy, nói xong cũng khép mắt, không nói gì thêm.

Đoàn người của Bạch Khởi rất nhanh đã xuyên qua con đường cái âm u không một bóng người tới phủ đệ của Phong Lâm Tổng Đốc. Trên đường vì chuyện Bạch Khởi sẽ tới dự tiệc đêm nay mà bị giới nghiêm hoàn toàn, cấm đi lại ban đêm, tất cả mọi người đều bị cấm ra ngoài, cấm người đi trên đường, trên đường không có một bóng người. Nhưng hoàn toàn tương phản với vẻ âm u vắng vẻ trên đường cái là phủ đệ của Phong Lâm Tổng Đốc lúc này. Lúc này ở đây đang giăng đèn kết hoa, toàn bộ phủ đệ đều được đốt đèn sáng trưng, thậm chí ngay cả trên đường cái xung quanh cũng được treo đèn đỏ sáng trưng. Mấy ngàn binh sĩ cầm vũ khí cứ mười bước lập thành một tốp, năm bước một trạm, canh phòng nghiêm mật. Phong Lâm Tổng Đốc còn tự mình dẫn đầu các vị Đại quý tộc và các quan viên, cùng các phú thương xếp thành đội ngũ chỉnh tề, cùng chờ đợi Bạch Khởi đến.

Tất cả những thứ này cũng đủ thấy sự coi trọng của Tổng Đốc với Bạch Khởi, dù sao Bạch Khởi lúc này cũng không phải là Bạch Khởi mấy năm trước nữa, tu vi cao thâm, vị cao quyền trọng, hơn nữa sát phạt quyết đoán, nắm trong tay đại quyền sinh sát. Bọn họ không thể không kính trọng, mặc dù theo cấp bậc mà nói Phong Lâm Tổng Đốc cũng chỉ kém Bạch Khởi một hai cấp, nhưng chỉ cần một hai cấp cũng đủ để tạo ra sự khác biệt rồi. Hắn không thể không biểu thị sự cung kính của mình, nếu không Bạch Khởi tức giận sẽ rất phiền phức, dù sao mọi người làm quan ai cũng không trong sạch, Bạch Khởi muốn tìm phiền phức của họ thật sự là quá dễ dàng, huống hồ lần này Bạch Khởi tới đây ai cũng rõ là không phải chuyện tốt, càng không thể để Bạch Khởi nắm được nhược điểm.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

281. Chương 248: Vô Tình Trở Mặt (1)

- Đại nhân... chúng ta đã đợi một canh giờ rồi, Bạch Khởi vẫn chưa tới, hẳn thật sự quá tự cao mà...

Một quan viên thân tín ở bên cạnh Phong Lâm Tổng Đốc, đứng ở đó hai chân có chút tê dại, trong lòng hơi bất mãn thấp giọng nói.

- Ha... đối lại là người... e là còn tự cao hơn hẳn... Chúng ta đang ở thế thấp hơn không thể không cúi đầu, người phải hiểu rằng bây giờ Bạch Khởi nắm đại quyền sinh sát, hẳn lợi hại hơn chúng ta rất nhiều. Với phẩm cấp như vậy, người ta có quyền lực, ở phương Bắc còn có hơn một trăm vạn tinh binh, nói ra thì khí thế vô cùng, hơn nữa người ta muốn tìm chuyện phiền phức của chúng ta thì thật sự quá dễ dàng, cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, chẳng qua chỉ là đợi một canh giờ mà người cũng đợi không được sao? Người thật quá vô dụng mà.

Phong Lâm Tổng Đốc ngược lại là một người rất hiểu chuyện, không bị lời nói của thủ hạ làm cho u mê, ngược lại còn lạnh lùng giáo huấn thủ hạ của mình.

- Vâng... đại nhân... tiểu nhân biết lỗi, chỉ là trong lòng khó tránh có chút không cam lòng, vừa rồi lỡ lời mong đại nhân lượng thứ.

Sau khi tên thủ hạ nghe xong đầu tiên là sững sốt, sau đó vội vàng thấp giọng nói như vậy. Khi nói về mặt đau khổ như đã biết lỗi, phảng phất như mình thật sự đã làm ra chuyện đại sự gì vậy. Phải biết rằng thân là thủ hạ, điều kiện đầu tiên phải học được chính là trước khi phát ngôn phải quan sát, lúc này Tổng Đốc rõ ràng là có chút bất mãn với những lời nói vừa rồi của mình, bản thân đương nhiên không dám nói linh tinh.

- Biết sai là tốt rồi, một lát nữa Bạch Khởi tới, người hãy biểu hiện tốt một chút cho ta, nếu người khiến Bạch Khởi bất mãn thì không đợi hấn ra tay, ta đã tiêu diệt người trước rồi. Người phải biết rằng Bạch Khởi vốn là kẻ bất lương, chúng ta không thể để cho đối phương một cơ hội nào để hấn hành động, nếu không thì người chịu thiệt chính là chúng ta.

Phong Lâm Tổng Đốc nghe thấy lời này liền hừ lạnh một tiếng, khiển trách tên thủ hạ.

Tên thủ hạ vừa định tiếp tục nói gì đó, thì từ đằng xa truyền đến âm thanh của một đoàn ngựa, những người xung quanh trong nháy mắt đều im lặng, sau đó người này nhìn người kia, đứng thẳng người lần lượt sắp xếp chờ đợi Bạch Khởi đến.

Chỉ chốc lát đội ngũ của Bạch Khởi đã đến trước mặt Phong Lâm Tổng Đốc, mấy trăm kỵ binh lần lượt gí roi quất ngựa sang hai bên đường, xe ngựa của Bạch Khởi từ từ tiến tới trước mặt đám đông, Bạch Khởi chậm rãi từ trong xe cùng Lưu Dịch Tư ở phía sau bước xuống.

- Tham kiến Tuần Sát Sử Đại Nhân...

Những người xung quanh đều cung kính hành lễ. Phong Lâm Tổng Đốc dẫn đầu đoàn người tới trước mặt Bạch Khởi hành lễ, tình huống như vậy không thể để Bạch Khởi nói với bọn họ trước, một là Bạch Khởi sẽ không làm vậy, hai là không thích hợp, nếu làm vậy người chịu thiệt vẫn là bọn họ mà thôi.

- n...

Đối với chuyện này Bạch Khởi chỉ nói một tiếng ân, lộ vẻ tươi cười, sau đó Phong Lâm Tổng Đốc tỏ ra thân thiết chạy lại, khom lưng cúi đầu nói với Bạch Khởi:

- Hạ quan Phong Lâm Tổng Đốc tham kiến đại nhân, hôm nay các vị quan viên, quý tộc và phú hào trong thành đều tới đón tiếp đại nhân, xin phép đại nhân cho hạ quan giới thiệu từng người.

- Vậy thì tạ ơn Tổng Đốc quá.

Bạch Khởi gật gù đầu nói như vậy, nhưng khi nói không kìm được đưa mắt liếc nhìn mọi thứ trước mặt mình, tỉ mỉ quan sát một chút, thân thể của Phong Lâm Tổng Đốc thoảng có chút mập mạp, mặc quan phục màu đỏ thẫm, mắt tam giác, mũi cao, đầu hói, tạo cho người ta cảm giác hiền lành thân thiết, nhưng ánh mắt lúc nào cũng có chút u ám, điều này khiến Bạch Khởi rất không thoải mái...

Về phần hình thể, Bạch Khởi không để ý quá nhiều, các quan viên đặc biệt là quan văn đều như vậy, có một câu nói rất đúng đó là 'Tài to mặt lớn, không phải quan viên thì chính là ông chủ lớn', cho nên hấn cũng đã quen với việc này, đối với chuyện này cũng không có cảm giác gì đặc biệt, đương nhiên cơ thể mập mạp luôn luôn gặp trở ngại về mặt thẩm mỹ, Bạch Khởi cũng không thích.

Phong Lâm Tổng Đốc giới thiệu các quý tộc và quan viên và một số phú thương ở đó với Bạch Khởi, mặc dù Bạch Khởi cũng không để ý đến bọn họ nhưng vẫn giữ thể diện cho bọn họ, ít nhất vẫn gật đầu một cái, dành cho họ một nụ cười nhưng không nói gì nhiều. Tướng mạo và tên của bọn họ Bạch Khởi cũng không nhớ ai cả, nhưng như vậy là đủ rồi, những người này e là cả đời cũng không có cơ hội gặp gỡ và nói chuyện với Bạch Khởi, vì địa vị của Bạch Khởi bây giờ, bọn họ cả đời cũng không cách nào leo lên được, tương lai lại càng ngày càng cao càng xa, cho nên Bạch Khởi căn bản không để ý đến bọn họ, cũng không hao tâm tổn sức đi nhớ tên của bọn họ.

Bọn họ rất nhanh tiến vào vấn đề chính, Bạch Khởi được Phong Lâm Tổng Đốc nhiệt liệt mời vào trong dự tiệc, ngồi ở vị trí chính giữa, sau đó bắt đầu tiệc rượu. Thật ra không khí của buổi tiệc rượu này vẫn rất hòa hợp, mọi người đều rất khen ngợi Bạch Khởi, có lời gì hay đều lấy ra nói hết. Tóm lại những người ở đây đều sợ Bạch Khởi không vui, điều này khiến Bạch Khởi rất thoải mái. Mặc dù Bạch Khởi cũng không xem những lời này là thật, nhưng là người ai chẳng thích những lời nói hay? Huống hồ... trong một cuộc vui lại càng như vậy, mọi người đều giữ thể diện cho Bạch Khởi, điều này khiến Bạch Khởi rất vui sướng. Mặc

dù Bạch Khởi cũng biết rõ trong lòng đối phương e là không phải nghĩ như vậy, nhưng chuyện này có quan trọng không? Một chút quan trọng cũng không có, bọn họ có nghĩ thế nào đối với Bạch Khởi mà nói đều là vô nghĩa, chỉ cần Bạch Khởi cảm thấy thoải mái là tốt rồi.

Trên tiệc rượu có những điệu nhảy đẹp, có các mỹ nữ và các món ngon, những thứ ngon nhất của Giang Nam e là đều đã được bày trên tiệc rượu lần này. Dù sao việc Bạch Khởi vi hành tới đối với toàn bộ Giang Nam và cả Phong Lâm Hành tỉnh mà nói đều là chuyện đại sự, đã mấy năm không gặp, đương nhiên có thứ gì ngon đều lấy ra hết, Bạch Khởi và Phong Lâm Tổng Đốc cũng đàm đạo khoái trá, lúc nào ở đâu cũng truyền ra tiếng cười đùa hết sức vui vẻ.

- Các vị... hôm nay ta uống say quá... nhưng ta vẫn còn chút tỉnh táo. Trước khi ta tới đây, Bệ Hạ có giao cho ta một số việc, muốn ta nói trực tiếp với Tổng Đốc đại nhân. Các vị xin thứ cho Bạch Khởi ta đắc tội, chuyện này không tiện để các vị biết, mời các vị quay về, ta phải nói chuyện một mình với Tổng Đốc đại nhân!

Bạch Khởi ngồi ở đó vẻ mặt có chút men say nói, khi nói còn ợ một tiếng, phảng phất giống như đã say thật rồi.

Đối với hành vi Bạch Khởi là khách mà lại hạ lệnh đuổi chủ như vậy, trong lòng mọi người đều có chút khó chịu, nhưng với địa vị và thân phận của Bạch Khởi, không có ai trong bọn họ dám nói nửa tiếng. Mặc dù trong lòng bọn họ rất không muốn, thậm chí còn có chút bất mãn với Bạch Khởi nhưng trong bọn họ không có ai dám nói ra. Mọi người đầu tiên đều rất sửng sốt, sau đó lập tức thông minh chọn lựa cách cáo lui, hơn nữa lý do của từng người đều rất đặc sắc, trong chốc lát toàn bộ đều đã đi sạch sẽ.

Dù sao Bạch Khởi đã nói ra rõ ràng như vậy, vào lúc này bọn họ còn có thể nói gì nữa chứ? Còn có thể làm gì được chứ? Lẽ nào không nghe lời mà ở lại sao? Có những lúc có một số lời không nên nói thì không thể nói, biết nhiều không hẳn là chuyện tốt, có lúc người biết càng ít chuyện thì sống càng lâu. Những người có thể ngồi ở đây đều là những nhân vật quan trọng ở Phong Lâm Hành tỉnh, có vài người thậm chí có thể nói là bá vương một phương, mọi người đều là những người thông minh, Bạch Khởi nói như vậy, ai lại tự đi tìm chuyện không vui, tự tìm phiền phức cho mình chứ? Vạy nhất nếu nghe được những thứ không nên nghe vậy thì sang ngày hôm sau e là đã bị đầu lìa khỏi cổ, cho nên bọn họ đều thông minh lần lượt rời khỏi.

Chỉ sau có mấy phút, trong sân của Tổng Đốc phủ đệ vốn đông như vậy chỉ còn lại có hai người là Bạch Khởi và Phong Lâm Tổng Đốc, không... có lẽ không nên nói chỉ còn lại hai người họ, mà nên nói là chỉ còn lại hai đại nhân vật, những người khác đều là người hầu và tạp dịch, còn có vài hộ vệ. Đương nhiên Đội trưởng hộ vệ của Bạch Khởi, Độc Cô Chiến Thiên còn có Lưu Dịch Tư và mấy trăm thân binh của Bạch Khởi đều ngồi ở hai bên, ngoài ra còn có mười mỹ nữ hầu hạ, đứng bên cạnh, chờ đợi được giao phó.

- Đại nhân có chuyện gì xin cứ nói ra, bây giờ người đã đi hết rồi, những người còn lại đều không dám nói lung tung, không biết đại nhân ngài muốn nói gì? Hạ quan xin nghe.

Phong Lâm Tổng Đốc sau khi nhìn xung quanh thấp giọng nói với Bạch Khởi đang ở trước mặt. Hai người bọn họ ngồi ở đây, mặc dù bên cạnh không có người nhưng thanh âm của hai người rất nhỏ những người khác đều không nghe thấy hai người nói chuyện, hướng hồ những người ở đây đều là thân tín của hắn và Bạch Khởi, nói thế nào cũng không cần lo lắng bị truyền ra ngoài, cho nên hắn mới nói như vậy.

- Ô... Bệ Hạ... Bệ Hạ có nói gì với người đâu...

Trong nháy mắt Bạch Khởi đã hồi phục lại, cười lạnh một tiếng nhìn Phong Lâm Tổng Đốc đang ở trước mặt, vẻ mặt say men vừa rồi trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, vẻ mặt lạnh lùng trước đó lại quay lại, như chưa hề có trạng thái say rượu trước đó.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

282. Chương 248: Vô Tình Trở Mặt (2)

Tình cảnh như vậy khiến cho Phong Lâm Tổng Đốc biến sắc, một dự cảm bất an chợt xuất hiện trong lòng, trái tim như không kim được nhảy lên vài cái, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Bạch Khởi mỉm cười lại càng như vậy. Tâm tình của hắn bất giác loạn cả lên, nhưng thân là một Tổng Đốc của một tỉnh, hắn vẫn có một

chút khí lượng và khí chất. Lúc này mặc dù tâm tình của hắn có chút căng thẳng, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn kiên cường nhẫn nại, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, thấp giọng nói với Bạch Khởi:

- Vừa rồi đại nhân khu trục các vị quý tộc và phú thương, còn có các vị quan viên, nói với họ là ngài có chuyện Bộ Hạ giao phó cần nói với tôi, không biết đó là ý gì?

Nói xong Tổng Đốc đã quay ra ra hiệu với quần gia đang đứng trong góc tối ở đằng xa, để hắn đi kêu người, đương nhiên không phải kêu người vì muốn giết Bạch Khởi mà là vì vạn nhất cần phòng vệ. Có lúc khi làm việc phải chuẩn bị mấy tay mới ổn thỏa, đây là kinh nghiệm của hắn trong bao nhiêu năm làm quan, cho nên lần này mặc dù hoan nghênh Bạch Khởi tới đây, cũng không nghĩ tới là sẽ xung đột với Bạch Khởi nhưng hắn vẫn sắp xếp các cao thủ mà mình đã tích lũy trong nhiều năm mai phục sau sân. Ngoài ra còn điều động hai ngàn binh mã thân tín, chính là vì phòng ngừa vạn nhất có chuyện, không có chuyện gì đương nhiên là rất tốt, vạn nhất có chuyện thì vẫn có thể phòng bị một chút.

- Ha ha... Bộ Hạ nào có chuyện gì tìm ngài? Vừa rồi ta kêu bọn họ đi không phải vì Bộ Hạ có chuyện tìm ngài, mà là ta có một số chuyện muốn nói với ngài.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, cầm chén rượu trên bàn, sau đó tỉ mỉ thưởng thức loại rượu ngon được sản xuất ở phương Nam, sau khi nhấp một ngụm, nhắm mắt lại vẫn còn có nét mặt say sưa. Loại rượu đặc sản đồng thời được cất giữ trăm năm của phương Nam khi uống vào thật sự là ngon ngọt vô cùng.

- Ồ? Không biết đại nhân tìm ta có chuyện gì muốn nói?

Phong Lâm Tổng Đốc đầu tiên rất ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười, trên mặt tự nhiên nở một nụ cười nhưng trong lòng đã bắt đầu bồn chồn, không ngừng suy đoán ý tứ của Bạch Khởi.

Nhưng đáng tiếc là cho dù Phong Lâm Tổng Đốc có dùng trăm cách suy đoán nhưng suy nghĩ một lát vẫn không thể nào đoán được ý tứ của Bạch Khởi. Hắn không rõ Bạch Khởi muốn nói gì với mình, phải nói rằng giữa hai người không có giao tình gì, thậm chí căn bản không quen biết cho nên Phong Lâm Tổng Đốc rất hiếu kỳ không biết lần này Bạch Khởi tìm mình có chuyện gì muốn nói, hắn muốn nói gì với mình.

- Thật ra cũng không có gì... Ta chỉ muốn nói với người... La Đan đang nằm trong tay ta.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi nói như vậy.

- Cái gì!

Phong Lâm Tổng Đốc nghe thấy lời này bỗng nhiên chồm đứng lên, trong nháy mắt kêu lên sợ hãi, biểu hiện như ngũ lôi đánh trúng, há to miệng, ngơ ngẩn đứng sững sờ ở đấy, trong nháy mắt không biết nên nói những gì mới được.

Nhưng rất nhanh sau đó Phong Lâm Tổng Đốc đã hồi phục lại, cảm giác như miệng mình có chút tê dại, liền tát nhẹ vào miệng, tự trấn định lại nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói:

- Tôi không biết đại nhân ngài muốn nói gì...

- Không biết? Ha ha... La Đan đã đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết, hơn nữa sổ sách cũng đã tới tay ta, người còn giả vờ với ta làm gì? Ý tứ của ta, Tổng Đốc đại nhân còn chưa cảm nhận được sao?

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, nhân thần nhìn Phong Lâm Tổng Đốc giống như đang xem hài kịch, trong nhân thần của hắn tràn đầy sự trêu tức.

- Người muốn làm gì?

Bạch Khởi đã nói đến bước này, Phong Lâm Tổng Đốc đương nhiên cảm thấy không còn gì phải giấu diếm, đã bị lộ như vậy đương nhiên không còn lời nào khác, cho nên hắn bắt đầu lạnh lùng, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi nói như vậy, khi nói trong nhân thần của hắn đã có chút khốc liệt. Hắn đã bình tĩnh lại, nhìn Bạch Khởi như muốn nói rút cục người muốn nói cái gì, muốn làm cái gì.

- Ta muốn làm gì sao? Ha ha... ta đã đứng ở đây, đồng thời còn đem chuyện này nói với người, vậy người nói ta muốn làm cái gì? Đương nhiên là cho người một cái chết minh bạch, sau đó giết chết người...

Bạch Khởi neho mắt lạnh lùng nói, khi nói, sát khí toàn thân tăng vọt, trong nháy mắt nhiệt độ trên sân đã giảm xuống mấy phần.

- Giết ta? Lẽ nào người không sợ Bệ Hạ trách tội sao?

Phong Lâm Tổng Đốc cũng cảm nhận được sát khí này, bất giác có chút sợ hãi, toàn thân run rẩy, sau đó lùi về sau mấy bước, thấp giọng nói với Bạch Khởi đang ở trước mặt. Nhưng khi nói khó tránh khỏi có chút run rẩy, đại khái hắn cũng rõ, những chuyện mình làm nếu truyền đến tai của Lý Tự Minh thì sợ là số phận của mình cũng không tốt hơn chút nào.

- Bệ Hạ trách tội? ha ha... nói đùa gì vậy, nói thật với người, người biết tại sao ta phải xuống Giang Nam không? Bệ Hạ tại sao lại cấp cho ta chức danh Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ không? Cho ta quyền lực này, để ta xuống Giang Nam, một là muốn ta tránh đầu sóng ngọn gió, đương nhiên điều này không quan trọng, mục đích căn bản nhất chính là nhắm vào người. Bệ Hạ vốn đã không hài lòng về Thái Tử từ lâu, Giang Nam là phạm vi thế lực của Thái Tử, Thái Tử đã thâm căn cố đế ở đây, người nói Bệ Hạ có thể yên tâm không? Bệ Hạ kêu ta tới chính là để diệt trừ các người... huống hồ... chuyện lần này sợ là cho dù Bệ Hạ không có ý giết người, nhưng sau khi biết chuyện người cũng không sống nổi. Kết bè kết cánh, bí mật huấn luyện quân đội, hơn nữa còn là một trăm hai mươi vạn người, tổng cộng sáu Quân đoàn, đồng thời mưu đồ gây rối, ý đồ mưu triều soạn vị, những điều đó há không phải tội chết sao? Người lại còn nhắc tới Bệ Hạ với ta... người không phải là đồ ngốc đó chứ?

Bạch Khởi không hề để ý đến điều này, thậm chí còn cười điên cuồng, xem ra đối với hắn Phong Lâm Tổng Đốc chẳng qua là một trò đùa mà thôi, một trò đùa cực lớn.

- Ha... muốn giết ta? E là không đơn giản như vậy đâu...

Phong Lâm Tổng Đốc sau khi nghe lời của Bạch Khởi sắc mặt liền trắng bệch. Hắn cũng biết lời nói của Bạch Khởi là sự thật, nếu Hoàng Đế biết những hành động của hắn thì hắn chắc chắn sẽ vẫn chết. Huống hồ Hoàng Đế vốn đã muốn diệt trừ những người của mình? Cho nên Phong Lâm Tổng Đốc vội biến sắc, nhưng hắn đã rất nhanh nghĩ đến sự chuẩn bị của mình, có thể nói là chỉ có mấy phần lo lắng.

- Không dễ giết người sao? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy? Người nhìn xung quanh mình xem, ở đây hầu như đều là người của ta, muốn giết người chẳng qua chỉ cần một câu nói của ta là xong.

Bạch Khởi nhàn nhạt nói.

- Vậy sao? Đều là người của người? Ha ha, chỉ dựa vào năm trăm người của người? Ha ha... Bạch Khởi người đừng quên, nơi này là Phong Lâm Hành tỉnh, người lớn nhất ở đây là ta, ta đã làm Phong Lâm Tổng Đốc mười năm rồi. Ở Giang Nam này ta đã thâm căn cố đế, người muốn giết ta sao? Đừng có nằm mơ, đã đến bước này vậy thì ta cũng không sợ nói cho người biết, ta sớm đã có chuẩn bị rồi, ta đã chuẩn bị hai ngàn tinh binh ở đây, còn có mười cao thủ, người muốn giết ta sao? Ta sợ là người còn khó giữ được mình...

Phong Lâm Tổng Đốc nghe xong lời này cười có chút cuồng ngạo, cũng không biết là thật sự tự tin như vậy hay là có chút điên cuồng.

Sau khi cười cuồng ngạo, mấy ngàn thủ hạ của Phong Lâm Tổng Đốc đều xông tới, hơn ngàn binh sĩ cầm vũ khí của mình xông ra, sau đó dần dần vây xung quanh Bạch Khởi và thủ hạ của hắn. Cả đám người cầm vũ khí hùng hổ khí thế, binh giáp đầy đủ, khí thế hùng hổ, phảng phất giống như chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Ngoài ra còn có mười cao thủ trên người tỏa ra ánh sáng đầu khí đứng hai bên Phong Lâm Tổng Đốc. Trong đó lợi hại nhất là một cao thủ Đẩu Tông, những kẻ còn lại cũng có trình độ Đẩu Sư, còn có hai cao thủ cấp bậc Đẩu Linh, có thể nói là đội hình cao thủ rất lợi hại. Sự xuất hiện của bọn họ lại càng làm tăng thêm sự kiêu ngạo của Phong Lâm Tổng Đốc, khiến hắn càng thêm tự tin. Sự sợ hãi vừa rồi trong nháy mắt đã biến mất vô hình vô ảnh.

- Ô... người của người... số lượng cũng không ít, nhưng hình như không có tác dụng, còn về những cao thủ của người... phỏng chừng cũng chỉ cần một đòn là xong...

Bạch Khởi nhàn nhạt nói, đối với những người của Phong Lâm Tổng Đốc phảng phất như không thấy, căn bản giống như không nhìn thấy... nhưng nói thật những người này Bạch Khởi thật sự không để trong mắt.

Vừa dứt lời từ xa đã truyền đến một trận âm thanh hăm sát, sau khi âm thanh của kim khí vang lên, sau nhà bắt đầu nổi lửa. Toàn bộ sân sau của ngôi nhà đều chìm trong lửa, mấy trăm kỵ sĩ áo đen từ bên ngoài xông đến, sau đó nhìn thấy người của Phong Lâm Tổng Đốc tận lực chạy đến rồi ngã xuống đất, chỉ nội trong thời gian ngắn đã xông đến như vậy, người của Phong Lâm Tổng Đốc ngay cả cơ hội phản ứng chưa có đã bị trúng đao rồi...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

283. Chương 249: Suy Đoán (1)

Những thủ hạ của Bạch Khởi so với người của Phong Lâm Tổng Đốc mà nói thực sự như trời so với đất, nhưng thủ hạ của Bạch Khởi là trời, thủ hạ của Phong Lâm Tổng Đốc là đất. Mặc dù số lượng đông đảo đạt tới hai ngàn người, đồng thời còn có mười cao thủ, nhưng nói thật những thủ hạ của hắn trước mắt những thân binh của Bạch Khởi căn bản không chịu nổi một đòn. Còn về những cao thủ, Lưu Dịch Tư trong nháy mắt đã có thể giết sạch không trừ không ai... Dù sao danh xưng Thất Tinh Đẩu Hoàng cũng không phải là danh hảo, huống hồ theo thái độ của Lưu Dịch Tư mà nói, đột nhiên gần đây ông ta lại có trạng thái muốn có chút đột phá.

Nếu một ngày nào đó Lưu Dịch Tư đột phá thì đó chính là một Bát Tinh Đẩu Hoàng khiến người ta khiếp sợ, chỉ cần đột phá hai lần thì sợ là sẽ trở thành cao thủ Đẩu Đế thật sự, đến lúc đó Lưu Dịch Tư tuyệt đối là một sự tồn tại khiến người ta ngưỡng mộ, mặc dù hắn bây giờ cũng khiến người ta ngưỡng mộ như vậy.

Sau khi Bạch Khởi nói xong, thủ hạ của hắn bắt đầu xông đến, không nói nhiều trực tiếp múa vũ khí sắc bén trong tay mình đột phá từ phía sau, đánh ngã binh mã tinh nhuệ của Phong Lâm Tổng Đốc xuống đất. Mặc dù số lượng bọn họ không nhiều nhưng lại không hề tỏ ra yếu kém, thậm chí còn biểu hiện cường thế tương đối giống như đàn hổ dữ xông vào giữa đám đông vậy, giết chết những thủ hạ binh sĩ của Phong Lâm Tổng Đốc, người ngã ngựa đổ. Những tiếng kêu thảm khóc thê lương không ngừng vang lên, cứ từng phút từng giây lại có người không ngừng ngã xuống. Máu tươi trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả ngôi nhà hoa lệ, cả ngôi nhà ở đâu cũng nồng nặc mùi máu tươi, thậm chí có chút nhức mũi, hơn nữa còn có người không ngừng ngã xuống, những tiếng kêu la thảm thiết vang lên bên tai không dứt.

Những cao thủ bên cạnh Phong Lâm Tổng Đốc sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó cầm lấy vũ khí chuẩn bị động thủ nhưng khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lưu Dịch Tư đã từ xa tới trước mặt bọn họ, không biết xuất hiện lúc nào, cũng không biết làm thế nào xuất hiện, nhưng tóm lại lúc này Lưu Dịch Tư đang ngăn cản trước mặt bọn họ. Mặc dù cơ thể mới nhìn rất nhỏ bé nhưng lại tạo cho người ta khí thế giống như thái sơn không thể nào vượt qua được, khiến những cao thủ đang chuẩn bị ra tay để giúp đỡ đám binh sĩ đều sững sờ, hai mặt nhìn nhau, nhưng không có ai dám động thủ.

- Những người trẻ tuổi đừng bốc hỏa nhiều quá, đối thủ của các ngươi không phải là đám binh sĩ đó mà là ta... có chuyện gì cứ xông tới ta là được rồi, lão phu sẽ tiếp đón chu đáo.

Lưu Dịch Tư nhắm mắt đứng cản trước mặt đám đông nói, khi nói thậm chí ngay cả vũ khí cũng không rút ra, trực tiếp dùng tay không, phẳng phất như căn bản xem thường những cao thủ này, khiến người ta nhìn mà cảm thấy nổi giận.

Đương nhiên những cao thủ bên cạnh Phong Lâm Tổng Đốc nếu biết người đang đứng trước mặt bọn họ là Thất Tinh Đẩu Hoàng Lưu Dịch Tư trong truyền thuyết, tuyệt đối sẽ không có chút tức giận nào trong lòng. Ngược lại còn cảm thấy đây là lẽ thường nên làm, bọn họ cũng không muốn tấn công Lưu Dịch Tư, hoặc là chống lại sự ngăn cản của Lưu Dịch Tư. Bọn họ sẽ bỏ lại Phong Lâm Tổng Đốc trước tiên, chạy trốn khỏi cái nơi khủng khiếp này, mặc dù với sự ngăn cản của Lưu Dịch Tư tỉ lệ chạy trốn là một trên một triệu, nhưng ít nhất vẫn có hy vọng còn hơn là xông tới chắc chắn sẽ chết, không ai trong số bọn họ muốn chết, bọn họ tuyệt đối sẽ chạy trốn.

Nhưng đáng tiếc là bọn họ lại không biết chuyện này, đối với bọn họ một lão tử mặc áo bào màu xám thì không có gì phải sợ, hơn nữa hắn còn dám ngăn cản trước mặt bọn họ, rõ ràng là không muốn sống nữa.

- Giết hắn... những kẻ khác xông tới với ta, đi giải quyết những tên khác.

Một cao thủ đầu lĩnh sau khi liếc nhìn Lưu Dịch Tư đang ở trước mặt liền lạnh lùng nói, quả nhiên hẳn rất tự phụ với bản thân mình, căn bản không để Lưu Dịch Tư trong mắt. Đối với những lời này Lưu Dịch Tư đến lúc này vẫn không có phản ứng gì, Bạch Khởi ngược lại lại để lộ một nụ cười lạnh lùng.

- A... đã như vậy, vậy thì lão phu cũng chỉ có thể đại khai sát giới thôi.

Lưu Dịch Tư thở dài một hơi, phảng phất như không muốn ra tay nhưng bây giờ những kẻ này lại muốn tìm đến cái chết, lão nhân gia như ông ta cũng không thể không động thủ.

Vừa dứt lời Lưu Dịch Tư đã vung tay lên, giống như muốn xông tới cũng giống như muốn đứng yên một chỗ động thủ. Sau khi ông ta phất nhẹ tay cả đám người được gọi là cao thủ của Phong Lâm Tổng Đốc đều lần lượt ngã xuống đất, cả đám chết thảm trên đất, máu chảy không ngừng, có một vài kẻ ngay cả cơ thể cũng không toàn vẹn, tứ phân ngũ liệt thật là thê thảm, nhưng bọn chúng cho đến lúc chết vẫn không rõ tại sao lại như vậy, rút cục chuyện gì đã xảy ra...

Kỳ thực không nói gì bọn họ mà chính ngay cả bản thân Bạch Khởi cũng không nhìn ra động tác của Lưu Dịch Tư. Lưu Dịch Tư đến bây giờ quả là càng ngày càng tịnh tiến, với trình độ Cửu Tinh Đẩu Vương như Bạch Khởi cũng không nhìn rõ động tác của Lưu Dịch Tư, chỉ nhìn thấy Lưu Dịch Tư xuất thủ, nhưng Lưu Dịch Tư ra tay như thế nào, ra tay bao lần trong đó, Bạch Khởi chỉ nhìn thấy một vài hình bóng nhàn nhạt, còn những cái khác thì không hề thấy. Điều này khiến Bạch Khởi rất kinh hãi đồng thời sự cảm thán và kính nể đối với Lưu Dịch Tư trong lòng cũng tăng thêm không ít.

Chẳng bao lâu trận chiến đã kết thúc, thủ hạ của Phong Lâm Tổng Đốc không còn ai sống sót, toàn bộ đều nằm dưới đất. Năm trăm tinh binh của Bạch Khởi không có ai chết, chỉ có mấy người bị thương nhẹ, nhưng cũng không nghiêm trọng, chỉ cần băng bó đơn giản là được, căn bản không có vấn đề gì.

Còn về Phong Lâm Tổng Đốc lúc này mang theo mười mấy người hầu, còn có hai ba hộ vệ đứng bên cạnh bảo vệ, nhưng mấy người bọn họ đã hai chân run rẩy, ai cũng nắm trường đao nhưng lại không dám có bất cứ động tác nào. Mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, bất giác nuốt nước bọt ừng ực. Nếu không phải vì bây giờ không còn đường nào để bỏ chạy, thậm chí ngay cả Phong Lâm Tổng Đốc cũng không hề nghi ngờ mấy tên này sẽ vứt bỏ mình, bỏ mình lại để chạy trốn thật xa, kiên quyết sẽ không để ý đến mình cho dù là một giây cũng không.

- Bây giờ ngươi định làm gì? Còn có chiêu cuối gì không? Cứ lấy ra hết đi.

Bạch Khởi liếc nhìn Phong Lâm Tổng Đốc ở trước mặt nói, khi nói trên mặt xuất hiện nụ cười tràn đầy sự giễu cợt, nói xong tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống liếc nhìn Phong Lâm Tổng Đốc, chờ đợi phản ứng của đối phương.

- Thắng làm vua thua thành giặc... Không nói gì cả, hôm nay ta nhận thua, nhưng Bạch Khởi, ta nói cho người biết, người đừng mơ tưởng chuyện này sẽ liên lụy đến Thái Tử, Thái Tử không hề âm mưu gì với chúng ta. Chuyện này cho dù là Bệ Hạ cũng không có cách nào định tội Thái Tử, nếu không đất nước khó mà thái bình. Người đừng tưởng Thái Tử Điện hạ chỉ có thể lực là chúng ta, bất luận là người hay là Bệ Hạ cũng quá coi thường Thái Tử rồi, không có sự ủng hộ của Phong Lâm Hành tỉnh chúng ta, Thái Tử vẫn có sự ủng hộ của mười vị Giang Nam Tổng Đốc khác, còn có sự ủng hộ của một trăm hai mươi vạn binh mã Giang Nam. Cho dù là không có Giang Nam thì vẫn có những người khác ủng hộ Thái Tử, Thái Tử Điện hạ sẽ báo thù cho ta!

Phong Lâm Tổng Đốc vẫn là một nam tử hán, mặc dù thất bại nhưng lúc này hẳn vẫn không nịnh hót như những kẻ khác, cầu xin Bạch Khởi tha mạng, ngược lại trong nháy mắt lấy ra một thanh kiếm ngắn, sau khi nói xong liền nhắm ngay ngực mình đâm vào.

Trong nháy mắt máu tươi từ ngực của Phong Lâm Tổng Đốc phun ra như thác, thấm đầy mặt đất, trên miệng của Phong Lâm cũng chảy ra một dòng máu, theo y phục chảy xuống chậm rãi tích lại trên mặt đất, sau đó không cam lòng liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt rồi từ từ ngã xuống đất.

- Đại nhân... bây giờ chúng ta phải làm sao?

Độc Cô Chiến Thiên liếc nhìn Phong Lâm Tổng Đốc nằm trên đất, sau đó tiến lại gần Bạch Khởi thấp giọng hỏi.

- Còn có thể thế nào nữa? Hắn mặc dù là một kẻ đại nghịch bất đạo nhưng nói thế nào cũng vẫn có chút khí phách, giữ lại toàn bộ xác hân, tạm thời để ở hậu đường, tiện thể phái người đi trước đem chuyện này bẩm báo lên Bệ Hạ. Mặt khác triệu tập đội thân vệ phong tỏa Phủ Tổng Đốc, phái người ngay trong đêm ra khỏi thành điều động Quân đoàn 14 ở gần Phong Lâm, kêu bọn chúng đóng quân ngoài thành, đừng có bất kỳ động tác nào. Sau đó kêu người của chúng ta giả làm thủ hạ của Phong Lâm Tổng Đốc truyền lệnh cho mười vị Tổng Đốc khác tới Phong Lâm Thành họp, phải kêu bọn họ bí mật đến trước, nói là thư hồi âm của Thái Tử đã đến rồi, kêu bọn họ tới nghiên cứu một chút, chuẩn bị chuyện khởi binh.

Dùng tay ấn lên thái dương của mình, Bạch Khởi nói với chút đau đầu, tất cả mọi chuyện đã kết thúc nhưng Bạch Khởi vẫn rất đau đầu. Dù sao Giang Nam còn có một trăm hai mươi vạn binh mã có thể xảy ra bạo loạn bất cứ lúc nào, chuyện này còn chưa xử lý một cách triệt để thì Bạch Khởi vẫn không có cách nào yên tâm, cho nên Bạch Khởi vẫn vì vấn đề này mà phiền não.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

284. Chương 249: Suy Đoán (2)

Mặc dù Bạch Khởi mở miệng giống như không có vấn đề gì nhưng thật sự là có vấn đề hay không chỉ có trong lòng Bạch Khởi là hiểu rõ nhất, chuyện này tuyệt đối không biểu hiện đơn giản như nó biểu hiện, chuyện này phức tạp hơn nhiều.

- Vâng!

Độc Cô Chiến Thiên gật gật đầu, cứ theo ý tứ của Bạch Khởi mà đi sắp xếp mọi việc, Độc Cô Chiến Thiên bây giờ đã thật sự thích ứng với công việc của mình. Không còn bộ dạng lạnh lùng cao ngạo như khi mới quen biết Bạch Khởi hồi đầu, ngoại trừ việc tu luyện cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không hỏi, Độc Cô Chiến Thiên bây giờ đã có sự thay đổi rất lớn, biểu hiện rõ nhất chính là năng lực làm việc của Độc Cô Chiến Thiên.

Thời gian ban đầu Độc Cô Chiến Thiên ngoại trừ chuyện cầm đại kiếm chém người, những chuyện khác đều không làm, nhưng theo Bạch Khởi lâu như vậy, Độc Cô Chiến Thiên bây giờ đã sớm không còn bộ dạng như ban đầu, hắn đã học được rất nhiều thứ, năng lực làm việc nâng cao rõ rệt. Cho đến bây giờ đã không còn mông lung vô tri như lúc ban đầu, những chuyện giao cho Độc Cô Chiến Thiên, hắn có thể làm rất tốt, rất tốt, khiến Bạch Khởi rất yên tâm.

Chớp mắt mười ngày đã trôi qua, trong thời gian mười ngày tất cả mọi thứ trong Phong Lâm Thành đều biểu hiện gió yên sóng lặng như vậy, không có ai phát hiện ở đây có vấn đề gì, thậm chí căn bản không có người cảm thấy trong Phong Lâm Thành xảy ra chuyện gì. Các thương gia vẫn kinh doanh như thường ngày, các cửa hàng vẫn buôn bán tấp nập, thành vệ quân vẫn hành động như mọi khi, các Bộ vẫn cẩn trọng như trước. Ngoại trừ chuyện Phong Lâm Tổng Đốc gần đây không ra khỏi cửa và Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi vào ở phủ đệ của Phong Lâm Thành thì tất cả mọi thứ vẫn như cũ, tất cả mọi người đều không phát hiện ra có chỗ nào đặc biệt.

Cho dù là người có khứu giác nhạy cảm cũng không có cách nào phát hiện ra, thật ra Phong Lâm Tổng Đốc đã chết lâu rồi, các mệnh lệnh của Phủ Tổng Đốc thật ra đều do Bạch Khởi tuyên bố. Còn có Quân đoàn 14 trú quân ở vị trí Đông Nam của Phong Lâm Hành tỉnh đã được điều động tới bên ngoài Phong Lâm Thành từ lâu, bí mật đóng quân trong sơn cốc bên ngoài Phong Lâm Thành, chỉ cần đợi Bạch Khởi hạ lệnh thì có thể tiến vào thành với tốc độ nhanh chóng trong một canh giờ. Cũng không có ai phát hiện, trong một tháng này cao thủ của Đại La Phái đã từ từ chuẩn bị. Bọn họ bắt đầu hành động bí mật, thường thường tiến vào Phủ Tổng Đốc để báo tin cho Bạch Khởi. Trưởng Lão của Đại La Phái là n Thiên Cừu đã ở trong Phủ Tổng Đốc một thời gian dài, cũng không có ai biết vì Bạch Khởi dùng bồ câu đưa thư, vũ khí của cả Đế Quốc đã bắt đầu được vận chuyển đến. Quân đội của Đế Quốc đóng quân tại ba hướng Tây Nam, Trung Ương, Đông Nam của Đế Đô đã bắt đầu rục rịch. Quân đoàn Chiêu Trạch nằm ở nơi xa nhất của phương Nam cũng bắt đầu làm chậm lại cuộc chinh phạt của họ đối với Man di Nam cương, bắt đầu chỉnh đốn lại binh mã của mình, thậm chí đã bắt đầu tích trữ lương thảo đề phòng bất trắc.

Tất cả những điều này đương nhiên không có ai biết, vì bọn Bạch Khởi làm rất bí mật, ngoại trừ tầng lớp cấp cao thật sự của Đê Quốc, Hoàng Đế và những người thân tín nhất của người thì không có ai biết, tất cả mọi hành động đều được bí mật tiến hành, thậm chí rất nhiều người không biết tại sao lại điều động đội quân của Đê Quốc.

Đương nhiên tất cả những điều này không thể nói là Lý Tự Minh không có tự tin với Bạch Khởi, cũng không thể nói là Lý Tự Minh không tin tưởng Bạch Khởi, nhưng phàm là chuyện gì cũng có vạn nhất. Vạn nhất Bạch Khởi xử lý chuyện này không tốt, vậy Đê Quốc vẫn có sự chuẩn bị. Đội quân một trăm hai mươi vạn mặc dù khó chơi nhưng Đê Quốc vẫn không phải không thể chiến thắng bọn họ, theo bố trí bây giờ, cho dù có biến động gì thì sợ là đội quân Đê Quốc vẫn có thể điều động, tập trung trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng giết chết bọn phản loạn.

Đương nhiên chuyện này vẫn có một tiền đề, đó chính là thất bại của Bạch Khởi, nếu Bạch Khởi thành công, chuyện như vậy đương nhiên không cần nói gì thêm. Dù sao có thể có ít người chết hơn một chút đương nhiên vẫn tốt hơn, nhưng nếu Bạch Khởi thật sự không còn cách nào hủy bỏ chuyện này thì chiến tranh sẽ bạo phát, như vậy giống như không còn cách nào, chỉ có thể lấy chiến tranh khổng chế chiến tranh mà thôi.

oOo

- Đại nhân... Ngài nói lần này Phong Lâm Tổng Đốc đột nhiên kêu chúng ta tới Phong Lâm Thành thật sự là vì muốn bàn luận chuyện khởi binh sao?

Trên đường cái trong Phong Lâm Thành, trong một chiếc xe ngựa hoa lệ, sáng ngời, một văn sĩ trang nhã khoảng hơn bốn mươi tuổi, cầm một cây quạt, người trung niên ngồi đối diện với một lão giả khôi ngô đang ngồi xếp bằng thấp giọng hỏi. Lão giả này không phải ai khác mà chính là Tổng Đốc đại nhân của Du Lâm Hành tỉnh, lúc này hắn đang theo lời mời của Phong Lâm Tổng Đốc tới Phong Lâm Thành, đang đi tới vị trí Phủ Tổng Đốc.

- Vậy còn có thể thế nào? Lẽ nào người cảm thấy hắn còn có cách nghĩ khác sao? Chuyện khởi binh là tuyệt mật, hắn đương nhiên phải nói chuyện trực tiếp. Dù sao chuyện của La Đan vẫn chưa giải quyết, ta nghĩ hắn cũng không muốn xảy ra chuyện giống của La Đan một lần nữa, cho nên vẫn phải gặp mặt thương lượng một chút, huống hồ đây là chuyện lớn, phải cần cùng nhau thương lượng, dù sao có một số chuyện dùng thư tín nói không rõ ràng.

Du Lâm Tổng Đốc vung tay lên không thèm để ý nói, ông ta vốn xuất thân từ quân ngũ, mặc dù đã già nua gần bảy mươi tuổi, nhưng trên người vẫn có khí lực vững chắc, có thể dễ dàng nhìn thấy được, đương nhiên cũng khó tránh khỏi có chút tùy tiện.

- Chuyện này... mặc dù nói như vậy, nhưng... ngài phải biết rằng gần đây Bạch Khởi đã tới Phong Lâm Hành tỉnh, đang ở Phong Lâm Thành, hơn nữa nghe nói hắn đã vào ở trong phủ đệ của Phong Lâm Tổng Đốc, ngài có cảm thấy chuyện này có chút vấn đề không?

Gã văn sĩ trung niên nghe xong lời này thì cau mày nói. Khi lần đầu tiên nghe thấy tin này hắn đã cảm thấy có chút gì đó không bình thường, tiềm thức cho rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, mặc dù chưa từng gặp qua Bạch Khởi, nhưng danh tiếng và sự tích của Bạch Khởi hắn đã nghe qua, hắn cho rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

- Người nói chuyện này có vấn đề sao?

Du Lâm Tổng Đốc nghe xong lời này thì nhíu mày thấp giọng nói, trong đầu hình như đang suy tư điều gì nhưng sau khi suy nghĩ một lát lại lắc lắc đầu, há miệng nói:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, người có thể vẫn chưa biết mối giao tình sâu đậm giữa Phong Lâm Tổng Đốc và Thái Tử, cùng lớn lên từ nhỏ, hắn đã làm trợ thủ cho Thái Tử Điện hạ hai mươi năm, sau đó lại được phái tới Giang Nam làm Phong Lâm Tổng Đốc, hắn và Thái Tử tuyệt đối là giao tình hoán mệnh, không có khả năng lại đâm sau lưng Thái Tử Điện hạ...

- Vậy tại sao Bạch Khởi lại ở trong Phủ Tổng Đốc? Lẽ nào Bạch Khởi đã phản bội Tam Hoàng tử? Nhưng tôi cảm thấy điều này không có khả năng. Ở Đê Quốc này có ai mà không biết Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan và Bạch Khởi có mối giao tình cực kỳ sâu đậm như anh em, Bạch Khởi cũng là cớ xí tiên minh, lâu

nay nhìn Thái Tử Điện hạ vốn không thuận mắt, thậm chí đã từng phát sinh vài lần xung đột, lẽ nào hần lại phản bội Tam Hoàng tử? Tôi nghĩ điều này không có khả năng, đại nhân xin đừng giận tôi nói thật... tôi cảm thấy... chuyện lần này nhất định có uẩn khúc, hay là chúng ta đừng trực tiếp đi tới Phủ Tổng Đốc thì tốt hơn.

Văn sĩ trung niên ngồi ở đó thấp giọng nói, khi nói cúi đầu thật thấp về phía trước, sau đó thành khẩn nói với Phong Lâm Tổng Đốc đang ở trước mặt.

- Vậy à... Người nói vậy ta cũng cảm thấy thật sự có vấn đề, nhưng người có cảm thấy có khả năng giữa bọn họ xảy ra xung đột không, có phải Phong Lâm Tổng Đốc đã giải quyết Bạch Khởi? Dù sao người phải biết rằng nơi này là Phong Lâm Hành tỉnh, Phong Lâm Tổng Đốc đã làm Tổng Đốc ở đây mười năm rồi, đối với việc nắm giữ Phong Lâm Hành tỉnh có thể nói là thâm căn cố đế, Bạch Khởi cho dù lợi hại thì e cũng không phải là đối thủ của hần. Nếu nói giữa bọn họ xảy ra vấn đề, vậy thì nhất định chỉ có một người có thể sống sót, rõ ràng ta cảm thấy khả năng người đó là Phong Lâm Tổng Đốc cao hơn một chút... Người nói... có phải là hần đã giải quyết Bạch Khởi rồi không, nhưng lại sợ người khác biết chuyện này, cho nên mới tuyên bố ra ngoài là Bạch Khởi đã vào Phủ Tổng Đốc ở?

Tổng Đốc Du Lâm nhíu mày cúi đầu thấp giọng nói.

- Điều đó không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Văn sĩ trung niên sau khi nghe xong lời này lập tức phủ định, không hề có chút do dự, trực tiếp phủ định lời nói của Du Lâm Tổng Đốc, vì hần biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

285. Chương 250: Các Vị Tổng Đốc Của Phương Nam (1)

- Tại sao?

Vị mưu sĩ hàng ngày giúp đỡ cho mình tự nhiên nói ra như vậy khiến Du Lâm Tổng Đốc có chút không hiểu. Bạch Khởi rất lợi hại, không dám nói là dụng binh như thần, ít nhất có thể gọi là danh tướng, nhưng nơi này lại là Phong Lâm Hành tỉnh, Phong Lâm Tổng Đốc đã thâm căn cố đế ở nơi này, nắm giữ quyền lực mười mấy năm. Trong tay lại có mười mấy vạn tinh binh và mấy vạn Thủ Bị Quân. Mối quan hệ với các Đại quý tộc phú hào, các quan viên trong thành cũng vô cùng mật thiết, thế lực rắc rối khó gỡ. Còn Bạch Khởi lại từ Đế Đô tới, không quen thuộc với tình hình ở đây, ngoại trừ ba ngàn thân binh thì hầu như không còn lực lượng nào khác. Ở Phong Lâm Hành tỉnh muốn bắt Phong Lâm Tổng Đốc căn bản là chuyện vô nghĩa, đây là chuyện không có khả năng.

- Nguyên nhân rất đơn giản... Bạch Khởi không đơn giản như vậy, theo tin tình báo mới nhất của chúng ta, bản thân Bạch Khởi có tu vi cấp cao, chưa nói đến bên cạnh Bạch Khởi còn có Lưu Dịch Tư vốn là Thất Tinh Đẩu Hoàng không phải dễ đụng vào. Đại nhân, không phải tôi xem thường Phong Lâm Tổng Đốc nhưng những người là thủ hạ của ông ấy cho dù có buộc lại một chỗ cũng không phải là đối thủ của Lưu Dịch Tư. Hần ta là Thất Tinh Đẩu Hoàng chứ không phải là Thất Tinh Đẩu Sĩ ... ngài cảm thấy những tên thủ hạ của Phong Lâm Tổng Đốc có là đối thủ của Lưu Dịch Tư được không? Cho dù các thủ hạ khác của Bạch Khởi đều là phế vật, chỉ cần một mình Lưu Dịch Tư cũng đủ để tiêu diệt Phong Lâm Tổng Đốc rồi, huống hồ thân binh thủ hạ của Bạch Khởi đều là quân tinh nhuệ trong biên đội phương Bắc, người nào cũng là binh sĩ bách chiến. Hơn nữa bên cạnh Bạch Khởi không phải còn có sự tồn tại của cao thủ như Độc Cô Chiến Thiên sao? Cho nên tôi cho rằng Phong Lâm Tổng Đốc và Bạch Khởi không phát sinh xung đột thì không nói làm gì, nếu ngày đó phát sinh xung đột vậy thì người phải chết tuyệt đối chính là Phong Lâm Tổng Đốc chứ không phải là Bạch Khởi.

Mưu sĩ trung niên đem suy nghĩ của mình nói ra toàn bộ.

Du Lâm Tổng Đốc nghe xong lời này thì nhíu mày, bất giác gật gật đầu, không thể không nói những chuyện thủ hạ của mình vừa nói thật sự rất có lý, nghĩ kĩ thì thật sự là như vậy, nghĩ đến điều này Du Lâm Tổng Đốc chợt biến sắc, trầm giọng nói:

- Vậy ý người nói chuyện này rất có thể là do Bạch Khởi phát hiện ra bí mật của chúng ta, cố ý làm như vậy?

- Chuyện này... tôi cũng không dám khẳng định, nói không chừng còn có ẩn tình gì khác, nhưng theo tôi thấy chuyện này vẫn nên hết sức cẩn thận. Dù sao đây cũng là đại sự mưu triều soán vị, làm không tốt rất có khả năng rơi vào cảnh toàn gia diệt môn cho nên chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, dù sao người ta nói ‘Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền’.

Mưu sĩ trung niên cũng không dám nói quả quyết cho nên dùng một ngữ khí uyển chuyển đem ý tứ của mình nói ra.

Du Lâm Tổng Đốc gật gật đầu, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói:

- Thật sự như vậy, chuyện này vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn, đã như vậy thì chúng ta đừng tới đó trước, tạm thời tìm một nơi dừng chân trong thành, xem tình hình sau khi các Tổng Đốc khác đến đó như thế nào, chúng ta vẫn nên nhẫn nại một chút thì tốt hơn.

Du Lâm Tổng Đốc gật gật đầu rồi đưa ra quyết định như vậy.

Hành vi cứ yên lặng mà quan sát chứ không thông báo cho các Tổng Đốc khác cùng phòng bị của chủ nhân mình khiến mưu sĩ trung niên cũng không cảm thấy có gì kì lạ. Mặc dù nói mười một vị Tổng Đốc phương Nam ở ngoài giống như thiết dưng nhất bàn, vô cùng đoàn kết, cùng tiến cùng lui, đồng sinh cộng tử, nhưng thật ra giữa bọn họ không phải không có mâu thuẫn, chuyện tranh quyền đoạt lợi cũng có xảy ra, giữa lúc tương hỗ cũng có khi không hòa thuận. Chuyện lần này nguy hiểm như vậy, nếu như tùy tiện liên lạc với những người khác rất có khả năng bị phát hiện. Du Lâm Tổng Đốc đương nhiên không muốn vì những người khác mà phải chịu nguy hiểm gì. Dù sao một ngày nào đó nếu các vị Tổng Đốc khác xảy ra chuyện thì đối với Du Lâm Tổng Đốc mà nói cũng không hẳn không phải là chuyện tốt. Bọn họ đã cùng nhau huấn luyện một trăm hai mươi vạn quân, binh quyền của toàn bộ sáu Quân đoàn sẽ lập tức rơi vào trong tay của Du Lâm Tổng Đốc, cho nên những Tổng Đốc khác cho dù có chết hết cũng không hẳn là chuyện xấu. Dù sao nếu không xảy ra chuyện, tới trễ một chút cũng không có gì, nếu xảy ra chuyện thì sẽ sớm muộn cũng phải khởi binh tạo phản, cũng không phải là chuyện thế lực đơn độc...

Đương nhiên đây là biểu hiện của người ích kỷ, chủ nhân của mình chính là người như vậy, hẳn không còn cách nào khác, thân là mưu sĩ có một số chuyện hẳn không nên nói thì hẳn sẽ không lắm miệng hỏi nhiều. Dù sao nói thế nào hẳn cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, nhân vi ngôn khinh, trêu chọc chủ nhân thì bản thân mình cũng sẽ không được sống những ngày bình yên.

Kết quả là Du Lâm Tổng Đốc ích kỷ tìm một chỗ tạm thời ở lại, còn chín vị Tổng Đốc kia không nghĩ nhiều như vậy, cũng không có mưu sĩ như vậy, cho nên vội vàng tới thẳng Phủ Tổng Đốc, được người hầu của Phủ Tổng Đốc sắp xếp. Hầu như mọi người đều tới cùng một ngày, đây là ngày đã được hẹn trước, cho dù có người tới trước cũng không vội vào thành, cái mà mọi người chú ý chính là nhất trí trong hành động, ai tới sớm hay là tới muộn cũng đều khó coi. Vì vậy giữa bọn họ mặc dù không có liên hệ, nhưng đều nhất trí cùng tới vào buổi sáng một ngày, còn Du Lâm Tổng Đốc lại vắng mặt một cách lạ kì.

- Mọi người đều đến rồi, sao lại không thấy lão già Du Lâm Tổng Đốc? Lẽ nào lần này hẳn không tới?

Một vị Tổng Đốc đứng trong phòng, sau khi hàn huyên với các vị Tổng Đốc khác, quan sát bốn phía nói với chút ngạc nhiên.

- Ha... lão già đó cật già lên mặt, không biết bản thân mình là ai, chuyện quan trọng như vậy mà lại tới trễ, không phải là lão ấy sợ chuyện sắp xảy ra cho nên mới không dám tới đây chứ?

Một vị Tổng Đốc vốn có quan hệ đối địch với Du Lâm Tổng Đốc đứng dậy nói với vẻ mặt tức giận. Khi nhắc tới Du Lâm Tổng Đốc trên mặt đã xuất hiện lửa giận phừng phừng, quả nhiên vị Tổng Đốc khoảng chừng năm mươi tuổi này vô cùng bất mãn với Du Lâm Tổng Đốc, cho nên lúc này mới nói ra những lời như vậy, cũng không biết giữa bọn họ rốt cuộc có mâu thuẫn thế nào, dĩ nhiên nói một vị Tổng Đốc có thân phận bất cổ như Du Lâm Tổng Đốc trước mặt đám đông chỉ phí lời.

- Đừng nói như vậy, Du Lâm Tổng Đốc nói không chừng đã gặp chuyện gì đó trên đường tới đây, mọi người không nên suy đoán lung tung thì tốt hơn, dù sao ăn thì có thể ăn linh tinh nhưng nói thì không thể nói linh

tin được, có một vài lời trước khi nói ta thấy vẫn nên châm chước một chút thì tốt hơn. Dù sao có một số chuyện khi nói ra lại không phù hợp, Du Lâm Tổng Đốc là người thế nào, ta đương nhiên rất rõ, ông ta là người rất đúng giờ, lần này không tới sợ là đã gặp chuyện gì rồi, cho nên chúng ta tạm thời cứ đợi xem sao...

Có người phản đối, đương nhiên cũng có người ủng hộ, có người đối địch, đương nhiên cũng có sự tồn tại của bằng hữu, cho nên sau khi vị Tổng Đốc đối địch với Du Lâm Tổng Đốc lên tiếng, một vị Tổng Đốc ngồi ở đó có vẻ tương đối thân thiết với Du Lâm Tổng Đốc cuối cùng cũng mở miệng nói, nhưng nói thế nào cũng đều là vì muốn nói giúp cho Du Lâm Tổng Đốc.

- Được rồi... tất cả mọi người đừng suy đoán lung tung nữa, ta nghĩ Du Lâm Tổng Đốc không phản bội Thái Tử đâu, về điểm này mọi người đều rất rõ, hắn không tới nói không chừng là đã gặp chuyện gì phiền phức hoặc là có chuyện gì ngăn cản, mọi người đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện này tạm thời đừng quan tâm nữa... chúng ta vẫn nên nói những chuyện khác... Mọi người xem... lần này Phong Lâm Tổng Đốc tìm chúng ta tới để thương lượng chuyện khởi binh, mọi người thấy thế nào?

Một lão giả già nua như Du Lâm Tổng Đốc nhưng xem ra rất có uy tín mở miệng nói, sau khi ông ta vừa nói xong những tiếng ồn xung quanh trong nháy mắt đã ngừng lại, xem ra địa vị của ông ta rất là cao.

- Thấy thế nào à? Thái Tử Điện hạ đối với các chư vị ở đây đều là ân trọng như núi, trong chúng ta không ít người đã nhận được ân huệ đó. Có một số người đã cùng Thái Tử vào sinh ra tử, trước đó chúng ta đã thương lượng rồi, Bệ Hạ mặc dù còn trẻ trung khỏe mạnh, nhưng nói thế nào cũng đã sáu mươi tuổi nhưng vẫn nắm giữ quyền lực không chịu buông tay. Điều này không tránh khỏi có chút quá đáng, đương nhiên là bây giờ cũng không có gì nhưng Bệ Hạ từ trước đến nay vẫn bất mãn với sự trung thành, hết lòng với Đế Quốc của Thái Tử Điện hạ, muốn phế truất Thái Tử để Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan lên làm Thái Tử, là chủ nhân tương lai của Đế Quốc? Chuyện này sao chúng ta có thể đồng ý? Lý Tầm Hoan là người gì chứ, ta nghĩ mọi người đều rất rõ, tham hoa háo sắc, dè tiện vô sỉ, trong Đế Quốc ai mà không rõ danh hiệu của hắn? Tuyệt thế dâm ma! Nếu để người như vậy lên làm Hoàng Đế, tương lai Đế Quốc rộng lớn này còn không bị hắn làm cho mất sạch? Chúng ta không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra. Cho nên chúng ta nhất định phải khởi binh giúp đỡ cho Thái Tử, giúp đỡ Thái Tử lên ngôi... Trước đây Thái Tử Điện hạ không đồng ý yêu cầu của chúng ta, nhưng lần này Phong Lâm Tổng Đốc đã tìm chúng ta tới, vậy chắc là Thái Tử Điện hạ đã thông qua vấn đề này, cho nên kêu chúng ta động thủ. Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp. Thái Tử Điện hạ đã tín nhiệm chúng ta như vậy, chúng ta nhất định không thể để Thái Tử Điện hạ thất vọng, khởi binh thôi chứ còn thương lượng nhiều để làm gì?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

286. Chương 250: Các Vị Tổng Đốc Của Phương Nam (2)

Một vị Tổng Đốc nghe xong thì đứng lên, cao giọng nói.

- Nói thì nói như vậy, nhưng Đế Quốc dù sao cũng cường đại, chuyện này khi chúng ta làm rất nhiều chi tiết cần phải thương thảo tỉ mỉ, cần phải có sự phối hợp đồng thuận của mọi người mới được, cho nên vẫn có rất nhiều chỗ cần phải thương thảo

Một vị trầm giọng nói như vậy, người có tính cách trầm ổn như ông ta vẫn tương đối coi trọng chi tiết và cách làm, lúc này không có tùy tiện như vậy, ông ta cảm thấy phàm là chuyện gì vẫn nên nhận thức thật cẩn thận một chút thì tốt hơn.

- A... đúng vậy, vẫn có rất nhiều chỗ cần phải thương lượng, nhưng Du Lâm Tổng Đốc có chuyện nên vắng mặt, không thể đến đúng giờ, nhưng Phong Lâm Tổng Đốc cũng có vấn đề sao, ông ta không biết đang làm cái gì vậy, chúng ta đã tới lâu như vậy mà bản thân ông ta là chủ nhà vẫn chưa ra chào hỏi chúng ta, khó tránh có chút quá đáng đó.

Một vị Tổng Đốc nói với chút bất mãn.

- Ha ha... Phong Lâm Tổng Đốc? Sợ là hắn ta không có cơ hội ra nói chuyện với các người đâu, nhưng Phong Lâm Tổng Đốc không có cơ hội, ta lại có, không biết các vị cảm thấy thế nào?

Một giây sau hai tráng sĩ mặc áo giáp đen mở cửa phòng, Bạch Khởi mặc một bộ quần áo màu trắng từ bên ngoài bước vào, nhìn đám đông trước mặt lộ vẻ mặt tươi cười, sáng lạng như hoa nở như vậy.

Đương nhiên người thân cận thấy nụ cười của Bạch Khởi rất đẹp rất sáng, khiến người ta có cảm giác như gió xuân, nhưng các vị Tổng Đốc ở nơi này nhìn đương nhiên không phải như vậy. Về mặt biến sắc có chút ngưng trọng, vừa rồi mọi người bất luận đang nói cái gì, nhưng ít nhiều trên mặt vẫn đang mang nụ cười, nhưng lúc này sắc mặt cả đám lại thay đổi đến mức rất khó coi, đại khái bọn họ không nghĩ chuyện này đột nhiên lại phát sinh biến cố.

- Người là ai? Phong Lâm Tổng Đốc đâu?

Một vị Tổng Đốc đang đứng trước nhất xem ra giống như là người trẻ nhất trong đám người này, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi mặt vội biến sắc, không kìm được thấp giọng quát Bạch Khởi.

- Ha ha... Phong Lâm Tổng Đốc? Người muốn gặp hần sao? Sợ là không được rồi, nếu người muốn gặp Phong Lâm Tổng Đốc thì e là chỉ có thể tới địa phủ gặp hần thôi, hần đã xuống địa ngục rồi...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, nói với chút trêu đùa, trào phúng.

- Cái gì! Người giết hần! Rút cục người là ai?!

Các vị Tổng Đốc đứng xung quanh sau khi nghe thấy lời này sắc mặt càng biến đổi, không kìm được lùi về sau mấy bước phòng vệ, sau đó người đứng đầu tiên trong đó không nhịn được kinh hãi, lại chất vấn thân phận của Bạch Khởi lần thứ hai.

- Ta? Tiếc cho các người vẫn là Tổng Đốc, lẽ nào ngay cả Bạch Khởi ta mà các người cũng không nhận ra sao? Các người cũng quá tự đại đó, các người cho rằng chuyện các người mưu triều soạn vị không có ai biết sao? Thật sự cho rằng kế hoạch của các người không thể thất bại sao? Hay là các người cảm thấy cho dù ta xuất hiện ở đây cũng không làm gì được các người?

Bạch Khởi nheo mắt cười lạnh lùng, biểu hiện phần lớn là lạnh lùng nhưng vẫn có mấy phần đùa cợt.

- Cái gì! Bạch Khởi...!

Các vị Tổng Đốc xung quanh lần này thật sự bị chấn động, cả đám thần sắc đại biến, há hốc mồm đứng ở đó, phảng phất như không dám tin người đang đứng trước mặt mình lại chính là Bạch Khởi. Bọn họ dù có nghĩ thế nào cũng không dám tin Phong Lâm Tổng Đốc mà bọn họ đang chờ đợi rất lâu lại không xuất hiện, mà người xuất hiện lại chính là người mà bọn họ sợ như hổ, hận không thấy Thái Tử đi đường vòng để đối đầu với Bạch Khởi...

Trong nháy mắt trái tim của tất cả bọn họ như rơi xuống vị trí đáy vực, trong lòng bọn họ tràn đầy sự tuyệt vọng, Phong Lâm Tổng Đốc bị giết, Bạch Khởi biết chuyện của bọn họ, bây giờ còn đồng thời xuất hiện trước mặt bọn họ, công khai xuất hiện trước mặt bọn họ, như vậy kết cục của bọn họ không cần nói cũng biết...

- Ba... bây... ồ... hình như còn thiếu một người... người còn lại đang ở đâu? Là ai? Có ai có thể nói cho ta biết?

Bạch Khởi chăm chú quan sát số lượng các Tổng Đốc đang đứng trước mặt, sau đó từ từ cười nói.

Nhưng đáng tiếc là không có ai trả lời vấn đề này của Bạch Khởi, trong giây lát tình hình có chút lạnh lẽo. Các vị Tổng Đốc không kìm được lại lùi xuống vài bước, khiếp sợ nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, sau đó có một vị lão giả trong đó bước ra, sau khi nhìn thẳng Bạch Khởi một lát nói:

- Phong Lâm Tổng Đốc đã chết rồi, còn người lại xuất hiện ở đây, như vậy ta nghĩ tất cả những chuyện này đều do người sắp xếp, thật ra Thái Tử Điện hạ căn bản không có quyết tâm, cũng không có nghĩ đến chuyện mưu triều soạn vị, tất cả đều là do người an bài, sau khi người giết Phong Lâm Tổng Đốc đã mời chúng ta đến, muốn tung một mẻ lưới bắt sạch chúng ta?

- Ha ha... nói không sai... các người trả lời đúng lắm, tình hình thật sự là như vậy, chính ta đã sắp xếp như vậy, nhưng đáng tiếc phản ứng của các người lại quá chậm.

Bạch Khởi nói, giữa lúc nói tiện thể tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó ngồi dựa vào chiếc ghế nhìn đám người ở trước mặt, vẻ mặt tràn đầy sự trêu tức nói.

- Người muốn làm gì?

Có người nghe xong không kìm được kêu lên, bọn họ vô cùng quan tâm đến bản thân mình, bây giờ lúc này đã có người dao động, cái gì là Thái Tử, là đại nghiệp, không có gì quan trọng hơn tính mạng của bản thân mình. Trước đó bọn họ có lẽ còn nói một cách rất đường hoàng, hoặc là ba hoa chích chòe đều là hư không hết, đến lúc nguy hiểm nhất cũng không có ai dám bảo đảm những gì mình nói lúc trước đều là sự thật. Các vị Tổng Đốc này đều như nhau, người đầu tiên nói về Thái Tử, vô ngược bảo vì Thái Tử mà có thể hy sinh tính mạng, vì Thái Tử cúc cung tận tụy cho đến chết, cũng chính là hấn khi sắp đối diện với chuyện rơi đầu, khi liên quan đến tính mạng của mình cũng là người kinh sợ đầu tiên.

- Làm gì? Chẳng lẽ còn phải hỏi sao? Ta hao tâm tổn sức đưa các người đến đây, đương nhiên là muốn giết các người rồi, đương nhiên nếu trong các người có người hợp tác thì ta có thể suy nghĩ bỏ qua cho hấn...

Bạch Khởi sau khi cầm tách trà đang ở trên bàn uống một ngụm nói như vậy, không biết tại sao Bạch Khởi cảm thấy hơi khát nước... đại khái là quá phí lời với đám người này, cho nên Bạch Khởi muốn trực tiếp đi vào chủ đề chính, cũng không phí lời nữa.

- Người muốn giết ta sao? Ta thấy có lẽ không phải, người đã đến đây chẳng lẽ lại hao tâm tổn sức đưa chúng ta đến đây rồi giết sạch, có lẽ người cũng biết mười một Hành tỉnh phương Nam đã bí mật huấn luyện một trăm hai mươi vạn binh mã, một ngày nào đó chúng ta có chuyện gì người làm sao có thể khống chế được một trăm hai mươi vạn binh mã? Đến lúc đó đất nước đại loạn người có gánh nổi trách nhiệm không?

Lão giả ngồi ở đó này giờ không hề cử động đột nhiên lại mở miệng nói, chuyện đã đến bước này mọi người trái lại đều im lặng, lão giả đó nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt bình tĩnh nói như vậy.

Đương nhiên bây giờ nói cái gì cũng là vô nghĩa, bây giờ thủ đoạn phương pháp duy nhất bảo vệ tính mạng của bọn họ chính là một trăm hai mươi vạn binh sĩ tinh nhuệ đó. Còn những cái khác không có cách nào bảo vệ được cái đầu của bọn họ, về điều này lão giả cũng biết cũng rất rõ, cho nên hấn mới nói ra những lời như vậy, nói ra những lời này không phải muốn Bạch Khởi phân biệt cái gì là ngọc cái gì là đá, cũng không phải muốn uy hiếp Bạch Khởi, chỉ là muốn nói với Bạch Khởi lợi ích của bọn họ, để bảo đảm cho tất cả bọn họ đều không chết...

Thân thể là cái quý giá nhất, chỉ cần giữ được cái đầu của mình thì mới có các cơ hội khác, nếu không bản thân chết đi thì còn nói Quân đoàn, binh sĩ, tạo phản gì nữa? Cái gì là giúp sức cho Thái Tử? Tất cả đều là hư không... lúc này sợ là nói cái gì cũng đều không có tác dụng.

- Vậy sao? Người nghĩ như vậy sao? Thật ra ta rất thèm muốn một trăm hai mươi vạn binh sĩ đó, cũng rất muốn điều động bọn chúng, để bọn chúng trở thành binh lực của Đế Quốc, đem bọn chúng sắp xếp lại. Nhưng điều này cần phải có sự giúp đỡ của các người, nhưng có một điều ta cần nói rõ là, đây không phải là việc hợp tác với các người, mà đây là mệnh lệnh cho các người...

Bạch Khởi cười lạnh rồi nói.

- Vậy nếu chúng ta không hợp tác thì sao?

Lão giả đó vẫn có chút ương bướng hỏi một câu như vậy...

- Không hợp tác sẽ chết!

Bạch Khởi cho đến giờ vẫn đóng vai hiền lành nghe xong câu này, không nói nhiều nheo mắt lại, nói một câu như vậy, sau khi nói xong trong nháy mắt đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lão giả, một vị Đẩu Vương Ảnh tộc xông tới, trong nháy mắt thân không biết quý không hay chặt đứt đầu đối phương.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

287. Chương 251: Truy Đuổi Tổng Đốc Du Lâm (1)

Trong lúc Bạch Khởi nói, đầu và người của Tổng Đốc già như tách rời ra, máu tươi phun ra giống như suối phun màu máu tuyệt đẹp, rắc lên khắp mặt đất xung quanh, những người đứng bên cạnh hấn bị máu phun khắp người. Những Tổng Đốc khác thấy cảnh tượng này ai cũng ngậy ra đó, không ai dám tin rằng mọi thứ trước mắt là thật, họ gần như chết đứng tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì.

- Bây giờ các vị còn ý tưởng gì khác không? Nếu ai không muốn hợp tác thì có thể đứng ra nói mà... Bạch Khởi ta không phải là kẻ không nói lí, cho các vị một cơ hội, ai không muốn nghe lệnh ta thì đứng ra đây.

Bạch Khởi ngồi đó, neho mắt lại, nói với các Tổng Đốc trước mặt.

Tám vị Tổng Đốc ngơ ngác nhìn nhau, trong tình hình này thì ai dám đứng ra phí lời. Lúc này họ nghĩ việc nên làm nhất là ngậm chặt miệng lại, rồi tuân theo lời Bạch Khởi, nếu không... lão Tổng Đốc đang nằm bên cạnh đó máu tươi còn nóng hôi hổi là một ví dụ sống động nhất.

Lúc này vẻ mặt tươi cười của Bạch Khởi đối với họ còn khủng khiếp hơn cả vẻ mặt tàn nhẫn nhất của ác ma đến từ vực sâu, khiến linh hồn họ đều cảm thấy run rẩy trong lòng, sự run rẩy đó không thể tưởng tượng được... nó là sự khiếp sợ ở nơi sâu thẳm trong tâm linh.

- Thôi được, các vị đã không còn ý kiến gì thì ta cho các vị một canh giờ để viết thư báo cho thân tín của các vị để họ đầu hàng Đế Quốc, việc này Đế Quốc sẽ không truy cứu nữa, nếu không sẽ chết chắc. Tất nhiên, người chết trước chắc chắn là các vị, cho nên các vị phải viết nghiêm túc, sâu sắc một chút, cảm động một chút, hơn nữa nên viết cho thủ hạ trung thành với các vị nhất ấy, nếu không kết quả sẽ khó nói đấy.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói rồi đứng dậy đi ra ngoài. Mấy chục người mang giấy bút nghiên mực đến cho các Tổng Đốc này để họ viết thư, những thứ này đã được chuẩn bị sẵn rồi.

Từ đầu đến cuối, những Tổng Đốc này chưa ai gọi thuộc hạ của mình, không phải họ sợ đến mức không còn phản ứng, cũng không phải họ không muốn gọi thuộc hạ của mình, mà là họ biết mình không thể, hơn nữa có gọi cũng chẳng có tác dụng gì. Bạch Khởi đã có thể đường hoàng đi đến đây, chứng tỏ một điều rằng nếu kết cục tốt thì hộ vệ của mình bị không chế, còn kết cục xấu thì e là mất mạng ngay tại trận. Suy cho cùng là đã gặp Sát Thần Bạch Khởi thì gọi quân chẳng phải phí công sao?!

- Đúng rồi. Tổng Đốc Du Lâm đâu nhỉ?

Đi ra đến cửa Bạch Khởi chợt nhớ ra vấn đề này, sắc mặt biến đổi, quay người lại hỏi mấy vị Tổng Đốc trước mặt.

- Việc này... bọn ta không biết, vừa này bọn ta đoán là trên đường gặp chuyện gì nên đến muộn, nhưng bây giờ xem ra có lẽ hấn tìm ra đầu mối gì đó nên mới không đến...

Một vị Tổng Đốc khép nép giải thích dưới ánh mắt sắc lạnh của Bạch Khởi. Tất nhiên lúc hấn nói có biểu lộ chút không phục Tổng Đốc Du Lâm, vốn thường ngăm rủa gã này nham hiểm, bỉ ổi nên trong tình huống này không chút do dự bán đứng Tổng Đốc Du Lâm.

- Hả? Lẽ nào Tổng Đốc Du Lâm không biết đạo lí môi hở răng lạnh sao? Nếu không có các vị thì hấn làm sao khống chế được đám quân đó? Lẽ nào hấn không hiểu đạo lí này? Đúng là một tên ngốc...

Bạch Khởi mỉm cười, nói đưa đẩy, kết luận lại đã xếp Tổng Đốc Du Lâm vào hàng 'ngốc'.

- Việc này... không phải vậy, tuy một trăm hai mươi vạn binh mã này do mười một tỉnh bọn ta chung tay huấn luyện, nhưng không tập trung với nhau, đội nào nghe hiệu lệnh của Tổng Đốc đội đó. Có điều trước đây bọn ta có quy định, để đề phòng bất trắc, khi xuất binh phải chọn ra một Thống Soái toàn quyền thống lĩnh binh mã, còn trước đó, nếu xảy ra việc gì, quân đội phải nghe lời Tổng Đốc còn sống. Bây giờ bọn ta bị bắt hết, Tổng Đốc Phong Lâm thì chết rồi, theo quy định, Tổng Đốc Du Lâm có thể nắm quyền điều khiển tất cả binh mã...

Một vị Tổng Đốc lo lắng nhìn Bạch Khởi nói.

- Cái gì? Chết tiệt! Sao người không nói sớm!

Sắc mặt Bạch Khởi biến đổi hẳn, nổi giận đùng đùng, suýt tí nữa không kìm chế được nhảy lên cho tên đáng chết này một cái bạt tay cho hắn chết luôn, chuyện quan trọng thế này mà đến giờ mới nói, gần làm Bạch Khởi tức đến ói máu.

- Chiến Thiên! Truyền lệnh của ta... phong tỏa toàn thành, cho Quân đoàn 14 canh phòng nghiêm ngặt, lục soát toàn thành tìm Tổng Đốc Du Lâm!

Bạch Khởi giận dữ hét lên, nét mặt u ám tái đi như một con sư tử nổi giận, nhìn về đám Tổng Đốc đó, âm thanh dường như rít qua kẽ răng:

- Cho ta biết, binh mã của các người ở đâu? Các người còn việc gì chưa nói cho ta nữa, tốt nhất nói rõ luôn với ta, nếu không, ta cho các người ra trò!

- Việc này... Thực sự không còn, binh mã của bọn ta ở trong núi Phong Lâm thuộc tỉnh Phong Lâm, ngoài ra chẳng có gì đáng giấu diếm cả...

Mấy vị Tổng Đốc vội vàng đồng thanh nói, xem ra bọn họ thực sự sợ chết. Dù sao thì trên thế giới này, người dũng cảm thực sự chẳng có ý nghĩa gì, kẻ không sợ chết vô cùng ít, kẻ trung thành đến chết cũng không thay lòng đổi dạ như Tổng Đốc Phong Lâm đối với Thái Tử cũng không nhiều...

- Thật hả? Thôi được, các người tốt nhất là cầu nguyện cho ta tìm được Tổng Đốc Phong Lâm...

Bạch Khởi vẫn bực tức nói, nói rồi quay người bỏ đi, để lại đám Tổng Đốc đang run sợ ở đó.

Quay về đến phòng, việc đầu tiên Bạch Khởi là tìm ra tài sản Tổng Đốc Phong Lâm tích lũy mấy năm nay, và đổi hết cả vàng bạc châu báu người khác tặng cho hắn dọc đường thành kim tệ, vừa tròn hai trăm vạn kim tệ, thực ra là chưa đủ hai trăm vạn, nhưng Cửu U giữ thể diện cho hắn nên làm tròn số. Bạch Khởi đổi toàn bộ hai trăm vạn kim tệ đó thành điểm giao dịch.

Đương nhiên có lẽ có người sẽ nói, làm Tổng Đốc của một tỉnh, đặc biệt lại là Tổng Đốc của tỉnh Phong Lâm tiền nhiều nhất trong các tỉnh dân giàu ở phía Nam, sao mà chỉ có tí tiền thế?! Việc này phải nói rõ hơn một chút, thực ra Tổng Đốc Phong Lâm có rất nhiều tiền, các Tổng Đốc phía Nam cũng đều giàu nứt đổ đổ vách, nhưng họ phải bỏ ra để nuôi đội quân bí mật một trăm hai mươi vạn quân đó. Số tiền tiêu tốn mỗi ngày là một con số kinh người, họ có nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ tiêu. Vì vậy tài sản của Tổng Đốc Phong Lâm không nhiều, chỉ có khoảng tám mươi vạn kim tệ. Trên đường Bạch Khởi đi thu được khoảng một trăm hai mươi vạn kim tệ quà biếu, phần lớn quà là tiền mặt, tuy cũng có châu báu quý hiếm và đồ cổ nhưng không nhiều lắm. Người của Đại Lục Thiên n rất giống người của xã hội hiện đại, thứ thích nhất vẫn là tiền, tiền thực dụng hơn đồ cổ và châu báu nhiều, nên tặng quà nghiêm nhiên thích tặng tiền.

Hai trăm vạn kim tệ đổi được hai trăm vạn điểm giao dịch, Bạch Khởi đổi số điểm giao dịch này để tăng sức mạnh của hắn lên. Phải biết rằng Cửu Tinh Đấu Vương muốn thăng cấp lên Nhất Tinh Đấu Hoàng ít nhất cần một trăm vạn điểm giao dịch, còn lên Nhị Tinh Đấu Hoàng cần một trăm mười vạn điểm giao dịch. Hiện tại Bạch Khởi có khoảng mười vạn kim tệ tài sản cá nhân, ngoài ra có hai trăm vạn điểm giao dịch mới đổi, tổng cộng vừa tròn hai trăm mười vạn, đổi được trình độ Nhị Tinh Đấu Hoàng.

Sở dĩ Bạch Khởi nôn nóng trao đổi như thế là vì hắn nghĩ sớm muộn hắn cũng dùng đến, sức mạnh có càng sớm càng tốt. Bạch Khởi còn muốn đổi một số chiêu thức uy lực mạnh hoặc khả năng đặc biệt nào đó... nhưng túi tiền hiện tại quá eo hẹp, không thể đổi được, nếu có thể thì chẳng phải bảo, hắn đổi từ lâu rồi.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Bạch Khởi ngồi ở đại sảnh đợi thủ hạ về báo tin tức của Tổng Đốc Du Lâm. Gã này xảo quyệt thật, không cẩn thận một chút đã để hắn lọt lưới rồi. Bạch Khởi tuyệt đối không thể tha cho hắn, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn mất...

Có điều đợi mấy tiếng đồng hồ vẫn không có tin tức gì, trời tối sầm lại rồi vẫn không hề có một tia tin tức. Bạch Khởi hơi nóng ruột. Nếu Tổng Đốc Du Lâm chạy thoát, nếu hắn quay lại quân doanh, không chế quân đội, cầm binh làm phản thì rắc rối to. Bạch Khởi rất sốt ruột nhưng chẳng có cách nào khác... chỉ có thể ngồi đó chờ đợi... Kì thực Bạch Khởi không biết hiện tại Tổng Đốc Du Lâm đã ra khỏi thành từ lâu rồi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

288. Chương 251: Truy Đuổi Tổng Đốc Du Lâm (2)

Lúc sáng, sau khi chứng kiến tình hình các Tổng Đốc đổ vào, sau đó những hộ vệ và phu xe của họ dừng lại ở cổng bị quân của Bạch Khởi khống chế, mưu sĩ của Tổng Đốc Du Lâm đã vội vã báo cho Tổng Đốc Du Lâm, họ và mấy chục người hoảng hốt ra khỏi thành luôn và không trở lại, chạy thẳng về quân doanh ở núi Phong Lâm.

Tổng Đốc Du Lâm không phải là tên ngốc, tình hình hiện tại ai cũng biết rõ, đã không có nơi an toàn nào khác, quay trở lại tỉnh Du Lâm chính là tự tìm đường chết. Vì thế Tổng Đốc Du Lâm chạy thẳng đến quân doanh, có sáu Quân đoàn một trăm hai mươi vạn quân bảo vệ, hấn vững như núi Thái Sơn, tiến có thể tấn công Giang Nam Đạo, mũi nhọn hướng thẳng Phong Lâm Thành, rút có thể đàm phán với Đế Quốc, đảm bảo hấn không chết. Vinh hoa phú quý không dám nghĩ đến, song ít nhất có thể bình an và đủ giàu để sống hết đời. Cho nên hấn chạy thẳng đến quân doanh.

Nhưng tất cả những việc này Bạch Khởi không mấy hay biết.

- Chết tiệt... Cữu U, nói cho ta biết, Tổng Đốc Phong Lâm đang ở đâu?

Không kiên nhẫn được nữa, Bạch Khởi mở miệng hỏi Cữu U. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hấn không đời nào hỏi Cữu U. Hấn hiểu rõ Cữu U – con quỷ hút máu hàng thật giá bèo, luôn thừa nước đục thả câu này, hấn muốn hỏi thông tin của Tổng Đốc Phong Lâm – nhân vật quan trọng này thì nó sẽ đưa giá kịch điểm, ngoài ra đòi một số điểm giao dịch cực kỳ kinh khủng. Vì thế Bạch Khởi thà tốn chút sức lực cũng không muốn hỏi Cữu U.

Nhưng đáng tiếc là bây giờ dường như không đợi nổi nữa rồi, Bạch Khởi đành phải hỏi, đồng thời trong lòng hấn đã quyết định, nếu Cữu U không quá đáng quá thì sẽ đồng ý lấy tin tức Tổng Đốc Phong Lâm từ nó.

- Cái này à... Ừm... Nếu người hỏi ta từ buổi sáng, nói thật là, không có năm mươi vạn điểm giao dịch thì người đừng hòng... Song bây giờ đàn anh ta nói miễn phí cho người biết, người người muốn tìm đã rời khỏi tỉnh Phong Lâm đến núi Phong Lâm, bây giờ đã đến quân doanh núi Phong Lâm rồi...

Cữu U chậm rãi nói. Cái giọng điệu an nhàn tự tại đó khiến đỉnh đầu Bạch Khởi muốn bốc lửa.

- Cái gì! Đồ khốn nhà người, sao người không nói sớm?!

Bạch Khởi điên tiết, chửi đổng. Nếu Cữu U xuất hiện trước mặt Bạch Khởi lúc này thì có thể khẳng định rằng chắc chắn Bạch Khởi sẽ không ngập ngừng xông lên cho Cữu U một trận đòn tơi tả. Tên Cữu U này quả thật làm người ta tức thật.

- Cái này à... ta việc gì phải nói sớm? Việc gì đến ta chứ? Tại người không hỏi ta thôi. Biết rõ là chỉ cần hỏi ta, chắc chắn là ta biết, nhưng người không hỏi, không phải là tiếc tí điểm giao dịch đó sao? Kì thực lúc sáng người muốn hỏi ta thì tám mươi vạn điểm giao dịch là ta có thể nói cho người, ha ha... Song bây giờ xong rồi, người đã chạy thoát, e là không có trên mấy trăm nghìn vạn thì người không bù lại nỗi tổn thất của người.

Cữu U cười trên nỗi đau khổ của người khác khiến Bạch Khởi không còn biết nói gì nữa.

Đối với Cữu U, Bạch Khởi chẳng biết làm thế nào, tuy trong lòng căm giận nhưng không làm gì được nó, chỉ đành bó tay chịu đựng, cơn tức cuộn cuộn, muốn đi ra ngoài, không thềm để ý tới Cữu U nữa, dẫn theo người ngựa đi đuổi bắt Tổng Đốc Du Lâm.

Đúng lúc này Độc Cô Chiến Thiên từ ngoài vội vã đi tới, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi mặt đầy giận dữ, chào theo nghi thức quân đội rồi cung kính nói:

- Đại nhân... Theo tin tức chúng tôi vừa nhận được, Tổng Đốc Du Lâm thực sự đã có đến Phong Lâm Thành, và rời đi lúc trưa, theo tin của vệ quân thì có lẽ hấn đi về phương Bắc, vị trí núi Phong Lâm.

- Ta biết rồi. Chiến Thiên, đi lấy thư của mấy Tổng Đốc đó rồi điều động năm trăm kỵ binh theo ta đuổi bắt Tổng Đốc Phong Lâm. Còn người... cùng với Lưu Lão ở lại Phong Lâm Thành canh chừng đám Tổng Đốc đó cho ta, ngoài ra tạm thời giúp ta trông coi Phong Lâm Thành.

Bạch Khởi lạnh lùng nói. Vừa nãy hắn bị Cửu U chọc tức không nhẹ, rất muốn giết người, nên hắn muốn đích thân đi.

Hơn nữa... theo Cửu U nói thì e là Tổng Đốc Du Lâm đã đến được quân doanh bí mật ở núi Phong Lâm, bây giờ đang tập hợp binh mã rồi. Nếu để người khác đi hoàn toàn không ổn, nếu để Lưu Dịch Tư đi, muốn giết Tổng Đốc Du Lâm có lẽ không thành vấn đề, vấn đề là cứ coi như giết được Tổng Đốc Du Lâm nhưng khó mà khống chế nổi đám binh mã đó. Việc này hắn phải đích thân đi mới ổn, dù sao thì hắn cũng là Nguyên Soái của Đế Quốc, Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ, còn có thư của các Tổng Đốc nữa. Nếu hắn giải quyết Tổng Đốc Du Lâm thì muốn khống chế quân đội chắc không khó. Nếu đổi thành người khác, e rằng đều không ổn, không những không thể ổn định quân đội, trái lại còn có thể gây hỗn loạn ảnh hưởng khắp khu vực phía Nam.

- Việc này, đại nhân... ngài không cần đích thân đi đâu, để tôi đi là được rồi. Nếu ngài không yên tâm thì để Lưu Lão đi cùng tôi, hai chúng tôi dẫn người đi chắc chắn không xảy ra sơ suất gì, cho dù Tổng Đốc Du Lâm đã vào sâu trong quân doanh, chúng tôi cũng có thể giết hắn. Ngài đừng nên đi thì tốt hơn, ngài thân thể ngàn vàng sao thể mạo hiểm được?

Lời lẽ của Độc Cô Chiến Thiên bây giờ nhiều hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa cũng trở nên rất biết ăn nói, tuy vẻ mặt vẫn cứ lạnh băng nhưng chí ít cũng không còn trầm tĩnh ít nói như trước. Độc Cô Chiến Thiên hiện tại bất luận ở trước mặt người khác thế nào, nhưng chí ít trước mặt Bạch Khởi không còn là một người trầm tĩnh ít nói nữa.

Lúc này nghe Bạch Khởi nói muốn đích thân mạo hiểm truy bắt một tên Tổng Đốc Du Lâm mất muối, hắn tự nhiên không thể đồng ý, vì thế lên tiếng can ngăn.

Đáng tiếc là Bạch Khởi đã quyết định rồi, sẽ không thể nghe lời khuyên can của Độc Cô Chiến Thiên, nghe xong hắn chỉ lắc đầu rồi điềm tĩnh nói:

- Không được, việc này chỉ có thể mình ta đi, những người khác đi không có tác dụng gì. Ta biết người và Lưu Lão có thể giết Tổng Đốc Du Lâm, nhưng các người có thể khống chế quân đội không? Các người có thể khống chế một trăm hai mươi vạn quân không? Các người không làm được, nên việc này chỉ có ta đi mới được...

- Việc này... nhưng mà...

Tuy Độc Cô Chiến Thiên biết Bạch Khởi nói có lý nhưng hắn không tìm được phải phản bác lại gì đó, không phải là phản bác lý luận của Bạch Khởi, cũng không phải là phản bác yêu cầu của Bạch Khởi, vì hắn biết Bạch Khởi nói đều là sự thật, hắn chỉ muốn nói hắn muốn đi cùng Bạch Khởi.

Nhưng Bạch Khởi không để cho hắn cơ hội nói, xua tay ngăn lại:

- Được rồi, người không cần phải nói nữa, ta đem theo năm trăm thân binh là đủ rồi. Lần này một mình ta hành động, nhưng người yên tâm, ta đã lại đột phá rồi, đường đường một Nhị Tinh Đấu Hoàng, muốn đối phó một tên Tổng Đốc Du Lâm mất muối không thành vấn đề phải không? Giả sử ta không giết được hắn... nhưng với trình độ của ta, muốn chạy thoát, chắc không ai ngăn được ta nhỉ?

- Cái gì! Ngài lại đột phá rồi? Nhị Tinh Đấu Hoàng!

Độc Cô Chiến Thiên nghe xong những lời này thì ngây người thực sự, vì lời nói của Bạch Khởi khiến người ta kinh hồn hơn trước đây. Ngay cả Độc Cô Chiến Thiên theo Bạch Khởi nhiều năm cũng trợn tròn mắt, tuy hắn đã quen với tốc độ tu luyện hơn cả thiên tài của Bạch Khởi, quen với sự đột phá ngoài dự liệu của Bạch Khởi, nhưng từ cấp Đấu Vương lên Đấu Hoàng là một quan ải. Rất nhiều người lên đến bậc cao nhất của cấp Đấu Vương mà không biết bao nhiêu năm cũng không thể đột phá, rất nhiều người vì tiến quân Đấu Hoàng trải qua muôn vàn gian khó thách thức với tính mạng, còn Bạch Khởi thì sao? Chỉ trong vòng mấy tháng, không thấy hắn tu luyện gì, thậm chí không có cả cuộc chiến sinh tử, thế mà trong mấy tháng hắn đã đột phá. Còn nhớ mấy tháng trước hắn mới đột phá vào cấp Cửu Tinh Đấu Vương, giờ đây đã lại đột phá, đột phá lên trình độ Nhị Tinh Đấu Hoàng... trình độ này tuyệt đối vượt qua bất cứ thiên tài nào trong lịch sử, dù là người đã từng được tôn vinh là mạnh nhất Đại Lục, vượt qua cả Bất Diệt Đại Đế tồn tại như thần thánh Lý Khiếu Thiên...

- Cái này là tự nhiên thôi. Lẽ nào người còn có gì nghi ngờ sao?

Bạch Khởi mỉm cười, như để chứng minh, thân người lập tức phát ra quang đẩu khí màu tím nhạt, quang đẩu khí này tuy còn yếu ớt nhưng đẩu khí tím kèm theo khí lạnh công, nhìn cái là biết ngay đó là đẩu hiệu của Đẩu Hoàng, hơn nữa còn là một Bảng Đẩu Hoàng trình độ cao siêu...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

289. Chương 252: Lây Đẩu Tướng Giữa Vạn Quân (1)

Đẩu khí của Bạch Khởi phát ra làm Độc Cô Chiến Thiên im lặng hồi lâu, định thần lại, ánh mắt sáng loáng nhìn Bạch Khởi đây sừng bái, không nói thêm gì nữa, quay người phục tùng mệnh lệnh của Bạch Khởi, làm tốt mọi thứ cho Bạch Khởi. Bạch Khởi mặc áo giáp màu bạc lên, đeo thanh thần binh Lôi Đình Dao tước đoạt được từ chỗ An Đức Liệt ở Liệt Diêm Quốc, sau đó đi ra ngoài cửa, dẫn theo đoàn kỵ binh đã chuẩn bị sẵn sàng đang chờ ở ngoài, nhảy lên con chiến mã màu đen, tiến về núi Phong Lâm phía Bắc thành.

Bạch Khởi không để ý, lúc này Lưu Dịch Tư đang đứng trên nóc nhà ở Phủ Tổng Đốc, theo dõi hướng đi của Bạch Khởi từ xa, lẩm bẩm nói:

- Đúng là người mà ông trời lựa chọn... quả nhiên không sai. Năm đó Đế Quốc Huy Hoàng của chúng ta bị tiêu diệt, lão chiêm tinh bói quả nhiên không sai, chủ nhân Bạch Khởi... ngài quả nhiên là người mà thần linh lựa chọn, nhất định sẽ quét khởi... Lão nô cố gắng hết sức lực cuối cùng của mình để giúp ngài.

Nói rồi hắn bất giác nhìn lên trời sao, khẽ lẩm bẩm:

- Một linh hồn đến từ nơi hư không xa xôi, thừa kế thân thể của Đại Lục, giành được sự trợ giúp của ác ma, vùng lên như sao chổi, cứu lấy truyền nhân cuối cùng của Đế Quốc Huy Hoàng, dẫn dắt con người tiến lên con đường chống lại các chư thần, Đế Quốc sẽ lại vùng dậy trong mưa máu lửa, trong tay người mà những chư thần khiếp sợ đó, thống nhất toàn Đại Lục...

Tất cả những việc này Bạch Khởi không biết, cũng không nghe thấy, nếu nghe thấy câu nói này, có lẽ Bạch Khởi ngã luôn từ trên ngựa xuống mất, vì dù sao câu nói này cũng làm Bạch Khởi hơi kinh ngạc. Không nói cái khác, có một việc có thể khẳng định là mấy câu nói trước đó đều chính xác, mấy câu sau tuy không nói có nhất định là vậy không, nhưng cũng đủ khiến Bạch Khởi kinh hoàng rồi.

Câu nói này là lời tiên đoán của một nhà chiêm tinh nổi tiếng nhất Đại Lục thời đó để lại hồi Đế Quốc Huy Hoàng bị tiêu diệt. Hồi đó rất thịnh hành, song đáng tiếc... nó bị biến mất nhanh chóng trong dòng lịch sử. Ngoài Lưu Dịch Tư – người canh giữ kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng, truyền nhân cuối cùng của Đế Quốc Huy Hoàng ra, có lẽ không ai còn biết đến câu nói này...

Bạch Khởi dẫn năm trăm kỵ binh sắc mặt lạnh tanh, khí thế hùng hực ra khỏi Phong Lâm Thành, quát roi thúc ngựa, bụi cuốn mù trời, phóng thẳng về phía núi Phong Lâm. Dọc đường đi khiến không ít người ra xem. Tuy hiện tại đã cấm đi lại ban đêm, giờ này đã không được phép tùy ý đi lại trên đường, nhưng từ các cửa sổ bên đường có các khe hở của tấm liếp cửa vẫn có thể nhìn thấy đoàn người của Bạch Khởi. Không ít người bắt đầu đoán mò xem rốt cuộc đã xảy ra việc gì. Sự việc này xảy ra quá kì quặc. Hôm nay Quân đoàn 14 vào thành đã gây ra xôn xao rất lớn rồi, bây giờ lại có người nửa đêm ra khỏi thành, tuy không biết là ai, nhưng cũng đủ khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ, bắt đầu đoán mò.

Nhưng Bạch Khởi chẳng để ý được đến những việc này, dẫn hai Đẩu Vương Ảnh tộc và năm trăm kỵ binh phóng đi vun vút như tên bắn trên đồng bằng ngập tràn gió xuân dưới ánh trăng sáng vàng vạc, không biết đã đạp lên biết bao hoa cỏ và sinh mạng.

Đến canh ba, đoàn người của Bạch Khởi đã đến được núi Phong Lâm nằm phương Bắc cách Phong Lâm Thành khoảng trăm dặm. Bạch Khởi hạ lệnh cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ vì thời điểm hiện tại không thích hợp để tiến lên đi tìm Tổng Đốc Du Lâm.

Tuy lúc trăng mờ gió lặng dễ giết người, nhưng trong khe núi đằng xa đó chỉ ít cũng có một trăm hai mươi vạn quân đóng giữ, có hàng vạn lều trại san sát kéo dài mấy chục dặm từ trên núi thẳng xuống dưới núi, cả vùng đồng bằng dưới núi khắp nơi đều có quân đội đóng giữ.

Giết chết Tổng Đốc Du Lâm tất nhiên không thành vấn đề gì, song có một điểm phải nói rõ là Bạch Khởi muốn giết Tổng Đốc Du Lâm không thành vấn đề, nhưng muốn tìm được hắn lại rất khó. Nơi đây nhiều doanh trại thế này, nếu Bạch Khởi tìm từng cái một thì có mà mệt chết, hơn nữa lại cực dễ bị họ phát hiện, như vậy không hay bằng quang minh chính đại tiến vào, đối mặt giết Tổng Đốc Du Lâm còn dễ hơn, cũng tiện cho Bạch Khởi lấy lòng đội quân đó hơn. Nếu không, ám sát được Tổng Đốc Du Lâm, e rằng thu phục được đội quân đó không dễ dàng gì. Vì vậy, sau khi đến đây, thấy mấy vạn lều bạt na ná giống nhau, Bạch Khởi liền hạ lệnh cho người ngựa của hắn nghỉ ngơi tại chỗ trong rừng cây phía xa, đợi sáng sớm hôm sau hắn dễ bề giải quyết Tổng Đốc Du Lâm.

Đã quyết định thế, việc này không cần thuộc hạ nhúng tay vào, Bạch Khởi đã quyết định dẫn năm trăm kỵ binh đến thì sẽ mang họ hoàn chỉnh trở về, vì những người này đều là thân binh của hắn, thủ hạ của hắn, họ thông minh tháo vát, đã tham gia hàng trăm trận chiến, lòng trung thành của họ đối với hắn thì người khác không thể sánh kịp. Vì vậy Bạch Khởi không có ý định để họ mạo hiểm cùng hắn, mà chuẩn bị để họ theo hắn chứng kiến mọi thứ là được rồi.

Nói thẳng ra là Bạch Khởi đem theo họ không phải để họ đi chiến đấu, vì năm trăm đối đầu với một trăm hai mươi vạn, đừng nói là thân binh của Bạch Khởi, đến cả đội vệ binh siêu cấp của Thú Nhân, đoàn Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ của Giáo Đình, hay đoàn Thiên Long Kỵ Sĩ, những binh chủng tinh nhuệ nổi tiếng của Đại Lục này đến có lẽ cũng không có đường về. Cho nên Bạch Khởi hoàn toàn không định để họ tham gia chiến đấu, vì như thế là đẩy họ vào chỗ chết. Đây... là cuộc chiến của riêng mình Bạch Khởi, họ chỉ đứng xem là được rồi.

oOo

Sáng sớm hôm sau, khi Tổng Đốc Du Lâm đang chuẩn bị hiệu triệu binh mã tạo phản, đoạt lại Phong Lâm Thành trước, bỗng bên ngoài vang lên một hồi kèn lệnh. Tên mưu sĩ đó từ ngoài chạy vào, hốt hoảng quỳ xuống đất, nói với Tổng Đốc Du Lâm trước mặt:

- Đại nhân... không hay rồi đại nhân. Bạch Khởi... Bạch Khởi hắn ta đến rồi... hiện đang ở bên ngoài.

- Cái gì! Sao đến nhanh thế được?! Hắn dẫn bao nhiêu người đến?

Tổng Đốc Du Lâm bỗng sững người lại, hoang mang kêu lên, hắn không hề nghĩ rằng Bạch Khởi lại đến nhanh như vậy, thần tốc như vậy, tối qua hắn mới đến nơi, ngày hôm sau đã bị đuổi kịp. Điều này hơi thần kì quá thì phải! Vì vậy nghe tin báo xong, phản ứng đầu tiên của Tổng Đốc Du Lâm là sợ hãi, tiếp đó hồi luôn xem Bạch Khởi dẫn bao nhiêu binh mã, đây là vấn đề Tổng Đốc Du Lâm quan tâm nhất.

- Cái này... năm trăm người. Năm trăm kỵ binh!

Tên mưu sĩ lắp bắp, ngập ngừng trả lời.

- Chỉ có năm trăm người? Chỉ có năm trăm người thật sao? Người chắc chắn chứ?

Rõ ràng Tổng Đốc Du Lâm có vẻ không tin lắm, ở đây hắn có hơn trăm vạn binh mã, thế mà Bạch Khởi lại chỉ dẫn theo năm trăm kỵ binh đến, việc này hơi buồn cười nhỉ! Lẽ nào Bạch Khởi cho rằng mình là Chiến Thần không có trận bại chắc? Năm trăm người mà muốn đánh bại một trăm hai mươi vạn binh mã trong tay hắn sao? Tuy hiện tại nội bộ của hắn chưa ổn định, hắn cũng chưa hoàn toàn khống chế được hết, nhưng cũng thừa để đối phó một Bạch Khởi rồi. Đối với trăm vạn đại quân này thì năm trăm người chẳng đủ để nhét vào kẽ răng ấy chứ!

Tổng Đốc Du Lâm nhận định, tình hình thế này xảy ra chỉ có hai khả năng, thứ nhất là Bạch Khởi ngốc, thứ hai là Bạch Khởi điên rồi... nếu không, tuyệt đối không làm như vậy. Do đó, hắn hết sức hoài nghi tính chân thực của số liệu này.

- Cái này... cực kỳ chính xác. Đại nhân, quân tuần tra của chúng ta đã điều tra trong khu chu vi hai mươi dặm, hoàn toàn không có bóng người, hơn nữa ngài cũng nên biết quân đội phương Nam ở tỉnh Phong Lâm hiện tại chỉ có Quân đoàn 14. Giả sử Bạch Khởi đem tất cả đến cũng chỉ có hai mươi vạn quân. Vì thế tôi nghĩ việc này chắc là thật. Tôi vừa tận mắt nhìn, thực sự là như vậy...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

290. Chương 252: Lấy Đầu Tướng Giữa Vạn Quân (2)

Tên mưu sĩ thấp giọng nói.

- Ủm. Đã vậy thì chúng ta đi gặp Bạch Khởi xem hắn định giở trò gì...

Sau khi có được thông tin chính xác, Tổng Đốc Du Lâm thay đổi sắc mặt, tự cao, điềm tĩnh nói. Dáng vẻ đó dường như không coi Bạch Khởi ra gì, gần như không cần bận tâm đến Bạch Khởi, vì Bạch Khởi chỉ có năm trăm quân, còn hắn có một trăm hai mươi vạn quân cơ mà... Sự chênh lệch này quá rõ rệt, khiến hắn cảm thấy mình tuyệt đối an toàn.

Thấy hành vi của chủ tướng, tên mưu sĩ sắc mặt hơi đỏ lên, song có thể hiểu được, vì chủ của hắn tuy xuất thân là lính, nhưng đó là việc của nhiều năm trước, hắn đã quen với cuộc sống nhàn hạ, không còn là gã tướng quân xông pha trận mạc nữa, khí tiết quân nhân đã mất từ lâu rồi, hơn nữa lại còn già đi, ngày càng sợ chết, cho nên có phản ứng này tuy có hơi ngượng, song có thể thông cảm được. Hắn cũng hiểu được, vì vậy ngay ra một chút, cười gượng rồi không nói gì nữa.

Tổng Đốc Du Lâm vừa nói vừa dẫn đại đội người ngựa từ trong nhà đi ra, mặc áo giáp lên rồi đi ra ngoài. Lúc này bên ngoài một trăm hai mươi vạn quân, sáu Quân đoàn, tạo thành vô số đội hình sát cánh nhau xếp ngay ngắn trên đồng bằng. Xem ra uy lực bất phàm. Còn mấy nghìn thân binh thì đợi Tổng Đốc Du Lâm xuất hiện, đợi hắn xuất hiện rồi mới nhảy lên chiến mã, theo sát hắn tiến ra phía trước đội hình, tiến thẳng đến phía trước đám người của Bạch Khởi.

Mất mấy phút sau mới đến được tuyến đầu đội ngũ. Nhìn đám sĩ binh thủ hạ của mình rất oai vũ, một chút lo sợ cuối cùng trong lòng Tổng Đốc Du Lâm cũng biến mất, thay vào đó là niềm tin bành trướng vô cùng.

- Người chính là Bạch Khởi?

Tổng Đốc Du Lâm đến tuyến đầu đội ngũ, cách Bạch Khởi hơn nghìn mét thì dừng bước, đứng sau hàng sĩ binh thứ ba, hét lên hỏi Bạch Khởi, chứ không dám tiếp tục tiến lên trước. Tuy giọng hắn rất vang, có đủ trung khí, song hành động của hắn thực sự khiến người ta xem thường. Ngay cả đối mặt nói chuyện với Bạch Khởi cũng không dám, việc này khiến sĩ binh rất thất vọng, vì có chủ soái như thế này thực sự không vẻ vang gì.

- Chính là ta, Bắc phương Nguyên Soái Đế Quốc, Nhất Đẳng Thế Tập Hầu Tước, Giang Nam Đạo Tuần Sát Sứ Bạch Khởi. Người là Tổng Đốc Du Lâm?

Bạch Khởi mỉm cười, bình thần nói giống như nói với cậu bé ngay cạnh. Giọng hắn không to, nhưng nhờ có dấu khí truyền phát đến tận tai tất cả mọi người một cách chính xác, không mất tiếng nào. Một trăm hai mươi vạn sĩ binh đều nghe rõ mồn một.

Một câu nói khiến sĩ binh lũ lượt hoảng sợ, vì họ đều là con dân của Bất Diệt Hoàng Triều, đều quen biết Bạch Khởi. Những tân binh mới nhập ngũ không lâu, cũng được già nửa năm, nên cũng biết đến danh hiệu của Bạch Khởi. Vô số người sùng bái Bạch Khởi, thậm chí trong đó có không ít thanh niên tham gia quân đội của Đế Quốc chỉ vì tiến về gần Bạch Khởi, nhưng khi họ nhập ngũ thì chỉ biết đây là quân chính quy của Đế Quốc, tuyệt đối không phải là quân đội bí mật gì, họ luôn sống với tư cách là quân chính quy của Đế Quốc. Các sĩ quan cấp cao đều hiểu rõ việc này là thế nào, còn các sĩ binh tầng thấp nhất thì luôn coi mình là quân nhân của Đế Quốc, chưa từng nghĩ rằng phải đối đầu với Đế Quốc. Hôm nay khi họ nhận lệnh chiến tranh, ai cũng hăm he náo nức chuẩn bị sẵn sàng xả thân một trận, thì lại biết được một tin khác, kẻ địch của họ lại là Bạch Khởi, Nguyên Soái Đế Quốc Bạch Khởi, thần tượng trong lòng của họ.

Cả đội quân trong phút chốc trở nên hỗn loạn, không ít người bắt đầu thảm thì bàn tán việc này, một số người nhạy cảm đã cảm thấy như mình mắc lừa, còn những người khác thì đoán già đoán non rất cuộc việc này là thế nào...

- Là ta... Thế nào, người muốn làm gì? Bạch Khởi, hôm nay người đến đây rồi thì ta cũng nói rõ với người, hôm nay người đã đến thì sẽ không về nổi đâu. Người lại còn ngông cuồng dẫn theo có một tí người thế này thì người đừng hòng sống sót rời khỏi đây... Người đâu, giết!!

Tổng Đốc Du Lâm thấy cảnh tượng như vậy thì cũng sợ một chút rồi lập tức lại hét to.

Lúc này hấn rất lưu loát, dứt khoát, không chút rườm rà. Thấy tình thế có vẻ có biến đổi, hấn không nói thêm gì, hạ lệnh cho quân đội tấn công thẳng tới Bạch Khởi, hòng cho binh mã đồng loạt xông lên giết chết Bạch Khởi, tránh để Bạch Khởi nói thêm điều gì đó khiến hấn không thể làm yên lòng quân. Vì thế hấn rất dứt khoát, trực tiếp cho quân giết Bạch Khởi, dùng chiến thuật biển người vây chặt Bạch Khởi tại đây.

Có điều hấn vừa hạ lệnh xong lại do dự, đặc biệt là lúc này Bạch Khởi lại nói tiếp:

- Các vị... Hôm nay Bạch Khởi ta xuất hiện ở đây là muốn cho mọi người biết một việc... Tổng Đốc Du Lâm bán nước, cầu kết với giặc, liên kết mười một Tổng Đốc phương Nam ý đồ mưu phản, mười Tổng Đốc kia đã bị bắt hết rồi. Ta phụng mệnh đến đây truy bắt Tổng Đốc Du Lâm. Mọi người hãy tránh ra, lần này chỉ giết thủ phạm, không truy xét người liên quan. Mọi người tránh hết ra!

Một câu nói mà mang tính kích động như vậy, tác động đến tinh thần các sĩ quan cấp cao. Họ đa số là thân tín của Tổng Đốc các tỉnh, tất nhiên biết rõ mục đích đội quân này thành lập, nên họ chẳng bận tâm đến lời Bạch Khởi nói. Chỉ sau khi Bạch Khởi nói rằng Tổng Đốc các tỉnh đều bị bắt, họ mới hết hồn, suy nghĩ bắt đầu lung lay. Song vẫn may, trước đây Tổng Đốc các tỉnh có giao ước họ đều biết, nên họ vẫn phục tùng mệnh lệnh của Tổng Đốc Du Lâm. Nếu không, chỉ vấn đề nội bộ đã đủ khiến Tổng Đốc Du Lâm sứt đầu mẻ trán, thậm chí những người này còn có thể sẽ giết hấn tặng cho Bạch Khởi... Song hiện tại còn may, tuy sĩ binh rối loạn, nhưng sĩ quan không rối loạn, quân đội vẫn ổn định.

- Đừng nghe hấn nhiều lời. Chúng ta tạo phản đấy. Chúng ta chiến đấu vì Thái Tử Điện hạ. Mọi người, giết cho ta...

Tổng Đốc Du Lâm hơi lúng túng hét lên. Do hấn giục giã, đám sĩ quan liền hạ lệnh, sĩ binh bắt đầu từ từ hành động, đội quân đông nghìn nghịt bắt đầu xếp thành trận địa ngay ngắn xông về phía Bạch Khởi.

Bạch Khởi đã lường trước việc này, nói chính xác là hấn hoàn toàn không định thuyết phục hơn trăm vạn binh sĩ dựa vào mấy câu đơn giản thế, lại càng không định giải quyết vấn đề bằng cái mồm của hấn, cái mồm có nói hay thế nào thì cũng không đâu lại được nắm đấm. Thời đại này, xã hội coi trọng ai có nắm đấm to chứ không phải ai biết ăn nói. Cho nên vừa nãy Bạch Khởi nói những lời đó chỉ để làm rối loạn lòng quân của đối phương, sau khi hấn giết Tổng Đốc Du Lâm thì dễ bề khống chế quân đội, chứ chẳng có ý gì khác.

Thấy quân của đối phương bắt đầu từ từ hành động, những hộ vệ bên cạnh Bạch Khởi lũ lượt rút vũ khí bên hông ra, không ai lùi lại, mặt ai cũng lạnh băng đứng vững ở đó, thần sắc kiên nghị, chuẩn bị quyết một trận sống mái mà chẳng có ai sợ hãi. Những người này đều là quân tinh nhuệ thấp tùng Bạch Khởi, là những chiến sĩ bách chiến đã cùng Bạch Khởi vào sinh ra tử, phần đông trong số họ theo Bạch Khởi từ chiến dịch Gia Lăng Quan. Đối với Bạch Khởi, những người này chính là những dũng sĩ thực sự, vì Bạch Khởi họ không hề khiếp sợ gì.

Có điều Bạch Khởi không định để họ ra tay. Thấy phản ứng của thủ hạ, Bạch Khởi thản nhiên xua tay rồi háng giọng nói:

- Các người dừng tay hết, không phải lo cho ta. Việc này ta tự giải quyết... Tất cả mọi người đều không được vào gần chiến trường. Tất cả lùi lại!

Thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh. Tuy họ không muốn, nhưng Bạch Khởi đã hạ lệnh thì họ cũng sẽ không phản đối. Từng người từ từ cưỡi chiến mã tách rời ra, lùi lại phía sau. Bạch Khởi nhảy vọt bay lên trên không, lao thẳng về phía Tổng Đốc Du Lâm.

Cao thủ cấp Đấu Vương đã có thể bay vút trên trời cao, chứ đừng nói đến Bạch Khởi – Nhị Tinh Đấu Hoàng. Bạch Khởi vọt lên, bay trên không, lao thẳng về vị trí Tổng Đốc Du Lâm, trong nháy mắt đã đến chỗ trận địa của đối phương.

Song Bạch Khởi không xông thẳng sang giết Tổng Đốc Du Lâm. Tuy hấn có thể làm được nhưng hấn không làm vậy, mà chọn cách xông đến tuyến đầu của trận địa, giết theo một đường rồi mới xử trăm mầm họa Tổng Đốc Du Lâm, diễn màn kịch lấy thủ cấp của tướng lĩnh từ vạn quân. Không phải Bạch Khởi muốn chứng tỏ ta đây hoặc cái đầu hấn không biết làm cách nào có thể giải quyết Tổng Đốc Du Lâm nhanh nhất.

Tình hình hiện tại buộc Bạch Khởi phải làm như vậy. Việc hấn muốn làm là thị uy, gây dựng uy tín của

hắn, khiến mọi người đều sợ hãi, kinh hãi, khiến các sĩ binh đó e dè hắn, hình thành nỗi khiếp đảm sâu trong lòng họ, như vậy họ mới không dám làm loạn, hắn mới có thể cầm chắc trịch, thu phục binh mã chủ lực. Nếu không, e là hắn cũng khó chống chế đội quân đông thế này. Phải biết đây không phải là trò trẻ con, một số việc không đơn giản thế, như việc Bạch Khởi đang làm, hắn phải cân nhắc vô cùng nhiều mặt. Mục đích chủ yếu nhất của hắn không phải là giết Tổng Đốc Du Lâm, mà là chống chế đội quân tuy là có thể gây dịch tả toàn khu phía Nam này. Nếu chỉ muốn giết Tổng Đốc Du Lâm, thì hoàn toàn không cần lãng phí sức lực, Bạch Khởi có thể giết hắn luôn...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

291. Chương 253: Gió Thổi Mạnh, Mây Tung Bay (1)

- Xoẹt...

Đấu khí trên người Bạch Khởi bùng phát. Một đường kiếm lướt qua, trong giây lát đấu khí cao mấy mét như bão táp lao thẳng đến vị trí Tổng Đốc Du Lâm phía xa. Nơi đấu khí lướt qua cát bụi bay mù mịt, dưới mặt đất xé ra một đường rãnh sâu hoắm, khoảng hơn mấy chục mét. Nơi đấu khí lướt qua gần như binh sĩ đều bị phanh thây ngay tại trận hết. Cảnh tượng hãi hùng không dám nhìn nữa, máu và thịt bay lung tung... máu tươi tuôn rơi như nước mưa.

Hành động của Bạch Khởi khiến các binh sĩ xung quanh lui lướt né tránh, ánh mắt nhìn Bạch Khởi tràn ngập sợ hãi, động tác đờ cả ra. Nhưng Bạch Khởi không dừng lại, quơ tay làm một cú lượn vòng cho các binh sĩ xung quanh đổ rạp, rồi phóng thẳng lên phía trước với tốc độ nhanh nhất, chỗ hắn lướt qua giống như nơi không bóng người.

Roẹt roẹt roẹt...

Thanh Lôi Đình Dao trong tay Bạch Khởi múa tít, còn lưu lại bóng trong không trung. Nơi hắn lướt qua xác chết la liệt, khắp nơi đều là xác chết. Chẳng mấy chốc đã phóng thẳng đến cạnh Tổng Đốc Du Lâm.

- Giết hắn... Giết hắn!

Tổng Đốc Du Lâm thấy Bạch Khởi xông đến thì lập tức hoang mang, vội vàng giục thủ hạ bên cạnh hắn tấn công Bạch Khởi, còn hắn thì luống cuống lùi về sau. Cảnh tượng như vậy khiến binh sĩ xung quanh thất vọng tràn trề, song vẫn gắng gượng xông lên.

Đáng tiếc là những binh sĩ phổ thông này chắc chắn không thể là đối thủ của Bạch Khởi, cũng không thể ngăn cản được bước tiến của hắn. Họ xông đến chẳng qua chỉ tăng thêm số thương vong mà thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến Bạch Khởi, thậm chí không có cả khả năng làm giảm tốc độ của hắn. Nhiều nhất chỉ có thể làm hắn chậm lại một tí chút, nhưng họ phải bỏ mạng, mà đối với Tổng Đốc Du Lâm thì chẳng có ảnh hưởng gì đáng kể...

Thấy Tổng Đốc Du Lâm định chạy, Bạch Khởi tất nhiên không đồng ý, một cú bật lên lao đến Tổng Đốc Du Lâm, không nói thêm câu nào, tóm luôn đầu đối phương, quay Lôi Đình Dao trong tay, túm chặt tóc Tổng Đốc Du Lâm, tay trái cử động nhẹ đã tách hẳn đầu Tổng Đốc Du Lâm ra khỏi vai. Máu tươi nhanh chóng phun ra như suối phun.

- Tổng Đốc Du Lâm đã chết... Không giết kẻ đầu hàng...

Bạch Khởi đứng trên mình ngựa, giơ bồng cái đầu của đối phương lên, rồi nói.

Cái chết của Tổng Đốc Du Lâm bỗng chốc làm mọi người sững ra ở đó, mọi người đều bàng hoàng nhìn mọi thứ trước mắt, hạ vũ khí trong tay xuống, ai cũng lặng lẽ nhìn Bạch Khởi, nhất thời không biết nên thế nào, cứ sững ra ở đó, người này nhìn người kia..., không biết nên nói gì...

- Keng...

Không biết ai đó vứt vũ khí trong tay xuống đầu tiên rồi quỳ xuống đất, cao giọng hét:

- Tôi đầu hàng... Nguyên Soái, tôi đầu hàng...

Binh bại như núi đổ, một người đầu hàng kéo theo cả Quân đoàn đầu hàng, một Quân đoàn đầu hàng kéo theo tất cả mọi người đầu hàng. Trong phút chốc, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, mọi người đều lũ lượt quỳ xuống đất, hướng về Bạch Khởi đồng thanh hô to.

Lúc mới đầu đa số là binh sĩ phổ thông. Khi rất nhiều binh sĩ phổ thông đã quỳ xuống đất thì các sĩ quan cấp thấp cũng lũ lượt quỳ theo. Các binh sĩ đã đầu hàng rồi thì những sĩ quan cấp thấp như họ chẳng cần thiết phải kiên trì. Vừa nảy sức mạnh của Bạch Khởi đã đủ để chứng minh một điều, những người họ hoàn toàn không thể giết được Bạch Khởi, họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Bạch Khởi, sức mạnh của họ nhiều nhất chỉ có thể làm Bạch Khởi lòng dạ rối bời một phen, chứ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.

Vì vậy rất nhiều người chọn đầu hàng. Sau khi đại đa số người chọn đầu hàng thì cho dù là những sĩ quan cấp cao cũng không cố chống đỡ nữa. Gần như toàn bộ số người đều chọn đầu hàng thì những người khác còn cần phải cố gắng làm gì? Không cần... Đúng vậy, hoàn toàn không cần phải cố gắng nữa. Lúc này ai cố chống chọi, người đó sẽ chết, không có gì phải bàn cãi.

Lúc này ai muốn phản đối, vẫn chưa muốn đầu hàng, thì ngoài con đường chết đợi hấn ra, chẳng có lựa chọn nào khác. Điều này không cần phải hoài nghi. Vì vậy tất cả mọi người lũ lượt quỳ xuống đất, chọn đầu hàng. Không cần biết họ thành tâm hay giả bộ, nhưng lúc này họ chỉ có thể chọn đầu hàng, chứ không có gì khác...

Thấy mọi người lũ lượt quỳ xuống, Bạch Khởi mỉm cười, hắng giọng nói:

- Tất cả các Sư đoàn trưởng và các sĩ quan từ cấp Sư đoàn trưởng trở lên tập hợp ở lều trại chính, những người khác ai về doanh trại của người ấy. Không có lệnh của ta không được tự ý ra khỏi doanh trại...

Bạch Khởi hạ lệnh xong, tập hợp hết các tướng lĩnh cao cấp lại, tụ họp tại lều chính của Bạch Khởi, nơi đây vốn là lều của Tổng Đốc Du Lâm, nhưng bây giờ Tổng Đốc Du Lâm đã chết, Bạch Khởi thu phục quân đội nên nơi đây tất nhiên là nơi ở của Bạch Khởi. Có thư của tám Tổng Đốc trong tay, sau khi chém mấy tướng lĩnh không chịu khuất phục thì Bạch Khởi hoàn toàn không chế quân đội.

Tất nhiên như vậy Bạch Khởi cũng chưa thể yên tâm hoàn toàn, lập tức điều động bốn Quân đoàn do Đế Quốc phái đến để thay quân, và cho bề tôi đưa thư lệnh cho mấy Quân đoàn đóng tại vùng ven khu Giang Nam xuất binh mã. Một tháng mới dẹp yên và tổ chức lại được một trăm hai mươi vạn quân, rồi mới cắt cử quân đến các vùng khác của Đế Quốc. Tóm lại là, dù thế nào cũng không thể để họ ở lại phương Nam, Bạch Khởi phân được ra thành hai Quân đoàn. Hai Quân đoàn này tuy không ổn định lắm, nhưng trộn lẫn với binh lính lâu năm của Đế Quốc và lính mới, thống soái Quân đoàn vốn thuộc hệ phái Tây Bắc, có thể cầm trịch được. Hai Quân đoàn này cùng được cử đến phương Bắc. Xong hết mọi việc thì hơn hai tháng cũng đã trôi qua.

Trong ba tháng có thể nói Bạch Khởi bận tới tấp mắt mũi, bao nhiêu việc không thể dứt ra được, việc gì cũng cần Bạch Khởi đích thân xử lý, khiến Bạch Khởi chau mặt nhăn mày. Nhưng còn may, đáng mừng là Lý Tự Minh thực hiện lời hứa, phong Bạch Khởi lên bậc Tam Đẳng Thế Tập Công Tước, tuy không thuộc đỉnh cao của quý tộc nhưng tuyệt đối đã là quý tộc cao cấp đáng kể đến của Đế Quốc. Nhờ tước vị của Bạch Khởi tăng lên, Bạch Gia chính thức trở thành Đại gia tộc Nhất Đẳng.

Cuối cùng Bạch Khởi cũng xử lý xong những việc cuối cùng để chuẩn bị trở về. Về đến phủ ở Phong Lâm Thành, tưởng được nghỉ ngơi một trận đã đời, ai dè lại có việc xảy ra. Bạch Khởi vừa bước vào phủ đã thấy một thân binh hốt hoảng chạy ra, mặt đầy lo lắng, không thèm nhìn hấn một cái, lại còn đâm thẳng vào người hấn. Việc này khiến Bạch Khởi hơi sững sốt, vì từ trước đến giờ không thể xảy ra việc thế này. Bạch Khởi hơi buồn bực, hấn không biết rốt cuộc cái gì làm thủ hạ của hấn hốt hoảng như vậy, nhất thời hấn không chấp nhận được. Nhìn tên thủ hạ trước mặt, Bạch Khởi chau mày, trầm giọng xuống hỏi:

- Sao thế? Làm gì mà hốt hoảng không ra thể thống gì thế này?

- Đại... đại nhân... Công văn khẩn cấp của Đế Đô!

Thân binh đó nghe Bạch Khởi khiển trách xong thì ngấn ra rồi lập tức vội vã hô to.

- Cái gì! Công văn khẩn cấp của Đế Đô? Đã xảy ra việc gì?!

Bạch Khởi sững sốt, lập tức kinh ngạc hỏi.

- Cái này... Sứ giả đã đi nghỉ ngơi rồi. Nghe nói tình hình quân đội phương Bắc có biến!

Thân binh đó không dám giấu giếm, nói hết sự việc cho Bạch Khởi luôn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

292. Chương 253: Gió Thổi Mạnh, Mây Tung Bay (2)

- Cái gì! Tình hình quân đội phương Bắc?! Đưa đây xem nào!

Việc này khiến sắc mặt Bạch Khởi biến đổi lớn, lông mày chụm lại với nhau, hỏi với vẻ không dám tin. Theo dự tính của Bạch Khởi thì trong nửa năm tình hình quân đội phương Bắc khó có thay đổi, nhưng hiện tại mới có hơn bốn tháng lại đã có chuyện rồi, ngoài dự liệu của Bạch Khởi nên hẳn tất nhiên vô cùng kinh ngạc.

Binh sĩ đó không dám chậm trễ, vội vàng đưa công văn khẩn cấp trong tay ra trình lên Bạch Khởi, rồi cung kính đứng sang một bên, im lặng đợi lệnh của Bạch Khởi. Là một binh sĩ, nhiệm vụ của hắn đến đây là hết, những việc khác không cần hắn lo.

Bạch Khởi mở công văn ra, vừa đọc sắc mặt đã tái đi. Đây là thư của Bộ Tình Báo, nói là phương Bắc biến đổi lớn... Thiên Long và Gia Lam triển khai đại chiến, trong mấy ngày hai bên thương vong hàng trăm vạn. Thiên Long tăng thêm hai trăm vạn quân tiến nhanh vào vùng đất của Gia Lam. Gia Lam điều động lực lượng của cả nước kháng chiến. Đến nay binh lực hai bên đổ vào chiến trường đã vượt ngưỡng tám trăm vạn, trong đó quân của Thiên Long năm trăm vạn, quân của Gia Lam bốn trăm vạn, trước đó hai bên đã tổn thất hơn hai trăm vạn quân rồi.

Có thể nói cuộc chiến thế này mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra. Mấy trăm năm nay Đại Lục biến đổi tương đối ổn định, ngoài chiến tranh cục bộ ra, đại chiến trên trăm vạn người ngựa không thường thấy. Chiến tranh quyết tử giữa hai Đế Quốc với hàng nghìn vạn binh mã thế này đã mấy trăm năm không xảy ra, nhưng lần này đã xảy ra thật rồi, lại còn kịch liệt như thế nữa.

Theo tin của Bộ Tình Báo, đại chiến lần này Thiên Long tiến sâu vào lãnh thổ của Gia Lam, nhanh chóng nuốt chửng mười tỉnh thành. Cả nước Gia Lam kinh hoàng, Hoàng Đế Gia Lam điều động binh mã toàn quốc xông ra chiến trường đánh lộn với Thiên Long. Long tướng Gia Lam Sơn Bản Long Nhất trong lúc lâm nguy được bổ nhiệm làm Đại Nguyên Soái của Đế Quốc Gia Lam, hiện đang tiến hành trận chiến dứt điểm với Thiên Long.

Hai bên đã tiến vào trạng thái khốc lửa phân chia cấp bách nhất. Mỗi ngày, mỗi nơi đều có người chiến đấu, số thương vong hàng ngày đều lên đến mấy chục vạn, con số này vẫn trên đà tăng. Binh mã toàn quốc của Thiên Long có tám trăm vạn, lần này đã trích ra ba phần tư ra chiến trường, hơn một trăm vạn người đã chết, hiện tại còn có gần năm trăm vạn người ngựa, xem ra không hủy diệt được cả Gia Lam, quyết không ngừng nghỉ.

Binh mã toàn quốc của Gia Lam có sáu trăm vạn, lần này ngoài số người chết, còn lại toàn bộ đều được điều động ra chiến trường, ngay cả Đế Đô của Gia Lam cũng trống không rồi, hiện Đế Quốc Gia Lam chỉ còn đội Gia Lam Hoàng Gia Cận Vệ Quân, không quá hai mươi vạn, còn lại người ngựa đều bị điều động ra tiền tuyến, Gia Lam bỗng nhiên trống rỗng vô cùng...

Hiện tại hai bên ở trong cục diện thù hằn cao độ, có vẻ như không chết quyết không thôi. Xem chừng cuộc chiến này không có khả năng ngừng nghỉ. Bộ Tình Báo đưa tin này đến còn kèm theo cả lệnh của Lý Tự Minh, lệnh cho Bạch Khởi lập tức trở lại phương Bắc đợi thời cơ thống lĩnh chín Quân đoàn phương Bắc tiến vào Đế Quốc Gia Lam bất cứ lúc nào...

Bạch Khởi có thể hiểu được điều này. Đây là cơ hội ngàn năm có một. Theo Bạch Khởi vẫn cần đợi một chút, vì dù sao hai nước đều vẫn chưa đến mức sơn cùng thủy tận, nên hắn không vội, song hắn nghĩ cũng phải đến đó chuẩn bị thêm một chút là vừa.

Về mặt cung ứng lương thảo đến lúc đó Bạch Khởi không cần lo. Nửa năm trước, sau khi tiêu diệt An Đức Liệt, Lý Tự Minh đã chuẩn bị ra tay với Gia Lam nên lương thảo, vũ khí, áo giáp và các loại vật tư điều

động từ khắp nơi trong cả nước hơn nửa năm nay đủ cho người ngựa thuộc hạ của Bạch Khởi ăn uống một năm. Vì vậy về vấn đề này Bạch Khởi không cần lo lắng gì.

Xem xong bức thư, Bạch Khởi trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

- Truyền lệnh, toàn quân khởi hành, toàn bộ người ngựa lập tức chuẩn bị kỵ binh xung kích phương Bắc...

Nói rồi vội vã quay về phòng, bắt đầu thu xếp hành trang. Việc này không thể chậm trễ. Lý Tự Minh không cho hắn quay về Đê Đô mà bắt hắn đi phương Bắc luôn, đủ chứng tỏ việc này nghiêm trọng thế nào. Tuy hắn không lo lắng, song Lý Tự Minh đã hạ lệnh thế này thì hắn nên làm theo lệnh, dù sao thời gian cũng không còn nhiều lắm, nếu vẫn chưa ra tay sẽ khó nói. Phải biết thời gian này có lẽ áp lực trong nước ngày càng lớn, nhưng Lý Tự Minh cũng không chần nể cho hắn. Nếu hắn vẫn quyết không ra tay thì khó tránh khỏi khiến người khác nảy sinh nghi ngờ.

Bạch Khởi dẫn quân lên phương Bắc. Ba ngàn thân binh đều là kỵ binh, tốc độ đi đường không chậm chút nào, vốn cần hai, ba tháng mới có thể đến khu phương Bắc, họ chỉ cần chưa đến một tháng đã vào đến La Đức Thành rồi.

Sau khi vào La Đức Thành, Bạch Khởi truyền lệnh cho toàn quân nghỉ ngơi rồi lập tức triệu kiến chỉ huy của chín Quân đoàn, mưu sĩ quan trọng của hắn Vạn Lý Vân và La Đức Mãnh Hổ Tiểu Thiên Vũ đến phủ đệ lãnh chúa. Bạch Khởi lặng lẽ nhìn mọi người một lượt rồi chỉ vào bản đồ tác chiến trước mặt nói:

- Ta không hiểu tình hình hiện nay Gia Lam và Thiên Long lắm, tin tức có được một tháng trước là Gia Lam và Thiên Long đã tiến vào giai đoạn cuối của chiến tranh. Bây giờ ai có thể cho ta biết tình hình thế nào?

Nói như vậy có vẻ như đang hỏi mọi người, kì thực trong lòng Lộ Đức hiểu rõ là đang hỏi hắn, chẳng qua là muốn thông qua câu nói này để hắn bắt đầu giảng giải cho mọi người đều hiểu rõ việc này.

Toàn thân ngập trong áo bào đen, Lộ Đức tiến ra, nhìn lướt bản đồ trước mặt rồi bình thản nói:

- Hiện tại tình hình Gia Lam và Thiên Long nói thế nào được nhỉ... Theo tình báo của ta, hiện tại Gia Lam và Thiên Long đã đánh nhau tới mức không thể tách rời ra, không thể hòa bình nổi nữa. Thời gian trước Thiên Long định đột kích Đê Đô của Gia Lam, bắt sống Hoàng Đế Gia Lam, song đáng tiếc bị Sơn Bản Long Nhất phát hiện, kết quả là đã dùng phương pháp mà đại nhân dùng ở lòng sông La Nạp trước kia, một đòn chìm chết toàn bộ hơn tám mươi vạn kỵ binh Thiên Long ở vùng gần sông Gia Lam... Việc này khiến Thiên Long thiệt hại nặng. Kết quả có thể đoán được đó là một lần mà tổn thất nhiều kỵ binh như vậy khiến trận chiến trên bộ của Thiên Long bất lợi, Gia Lam bỗng chiếm thế thượng phong, Sơn Bản Long Nhất tập kết kỵ binh có ưu thế không ngừng gây rối Thiên Long làm Thiên Long mệt mỏi vì bỏ chạy.

Lộ Đức ngừng lại một chút, nói tiếp:

- Song rõ ràng Thiên Long cũng không cam chịu. Sau khi lực lượng kỵ binh của Thiên Long bị tổn thất, trong một lần Gia Lam tập kích Thiên Long, Thiên Long đã bày thế trận, mai phục hai trăm vạn binh mã, bộ binh vây chặt tứ phía, đoàn Thiên Long Kỵ Sĩ dùng đao nhọn bao vây và tiêu diệt bộ đội kỵ binh của Đế Quốc Gia Lam. Hai nước lại hình thành thế hòa. Sau đó Sơn Bản Long Nhất lại ra tay, tập kết hai trăm vạn quân tại bình nguyên Gia Lam, đấu với đối phương một trận huyết chiến. Nghe nói hôm đó cả bình nguyên Gia Lam máu chảy thành sông, đoàn Thiên Long Kỵ Sĩ tổn thất gần nửa, binh mã thiệt hại hơn sáu mươi vạn, còn phía Gia Lam thì phải trả giá năm mươi vạn quân mới kết thúc cuộc chiến. Về sau Sơn Bản Long Nhất đánh lên hậu phương của Thiên Long, đốt cháy lương thảo của đối phương, dẫn tám mươi vạn quân xông thẳng vào lãnh thổ của Thiên Long hòng ép đối phương rút quân. Nhưng quân phòng bị địa phương, bộ đội dự bị và số đông quý tộc của Thiên Long đã tập hợp lại chặn đứng Sơn Bản Long Nhất. Binh lính của Sơn Bản Long Nhất suốt bị tiêu diệt hết, hắn chỉ dẫn được ba ngàn quân chạy về, song cũng ép được Thiên Long phải thu hẹp quân lực. Hiện tại Thiên Long chỉ khống chế được mười tỉnh thành phương Bắc của Gia Lam, các vùng đất khác đã bị Gia Lam lần lượt thu hồi, hai nước lại rơi vào trạng thái giằng co, tạm thời không bên nào làm gì được bên kia. Binh lực của Thiên Long giảm xuống còn chưa đến ba trăm vạn, binh lực của Gia Lam cũng giảm xuống còn chưa đến hai trăm năm mươi vạn. Nói tóm lại, thời gian gần đây, Gia Lam chiếm ưu thế... Song Gia Lam đã trống không hoàn toàn rồi. Trong nước tuy vẫn chiêu mộ binh mã, song huấn luyện Quân đoàn mới cần thời gian, hơn nữa nguồn lực của Gia Lam không đủ. Những

năm gần đây chinh chiến liên miên, Hoàng Đế lại dốt nát bất tài, nên tình hình hiện tại của Gia Lam là tuy đang huấn luyện binh mã nhưng binh mã không đủ mười Quân đoàn, hơn nữa trong thời gian ngắn rất khó hình thành sức chiến đấu. Còn Thiên Long cũng đang huấn luyện binh mã, trong thời gian ngắn cũng không thể điều động ra tiền tuyến, hơn nữa nghe nói hậu phương của Thiên Long không còn yên ổn nữa, e rằng họ có huấn luyện được binh mã cũng không dám tùy ý điều động ra tiền tuyến. Vì vậy chiến tranh phải kết thúc trong thời gian ngắn, không phải Thiên Long thắng lợi thì Gia Lam thắng lợi, cuối cùng phải có một bên thắng lợi. Nếu không, dù là Thiên Long hay Gia Lam đều không chịu nổi nữa. Có thể dự kiến là trong thời gian ngắn nữa sẽ có một cuộc đại chiến, Thiên Long và Gia Lam có lẽ sẽ quyết phân thắng bại.

Lộ Đức chậm rãi trình bày những gì hắn biết. Trong đó có rất nhiều tin cơ mật và những tin mà Bạch Khởi và các tướng quân có mặt đều không biết. Có thể nói tin tình báo của Lộ Đức chính xác hơn những tin hết sức chung chung của Bộ Tình Báo Đế Quốc rất rất nhiều. Bỗng nhiên ai cũng liếc nhìn Lộ Đức, không biết đang nghĩ gì.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

293. Chương 254: Hôn Quân Vô Đạo (1)

- Các vị nghe rõ tình hình rồi chứ? Các vị có ý kiến gì hay thì cứ nói ra.

Bạch Khởi ngồi ở vị trí trung tâm, mặc bỏ đồ Nguyên Soái màu đỏ đậm, nói với các tướng quân đang đứng thẳng ngay ngắn, vừa nói vừa chăm chăm nhìn họ, hy vọng họ có thể cho hắn phương án hài lòng.

- Thực ra việc này đơn giản. Hiện tại Gia Lam trống không, chỉ có hai mươi vạn Hoàng Gia Cận Vệ Quân của Đế Đô và chưa đến hai mươi vạn binh mã canh phòng địa phương, tổng cộng mới bốn mươi vạn, mà hai mươi vạn quân canh phòng đó rải rác trên một khu rộng lớn, nên ngoài quân lính riêng của quý tộc ra thì trong lãnh thổ Gia Lam đã không còn binh lực gì. Chúng ta có thể phân quân làm ba nhánh tiến vào Gia Lam rồi tập kết ở Đế Đô Gia Lam... Hiện tại Gia Lam không còn binh lực để ngăn chặn chúng ta, chúng ta có thể tùy ý chiếm lĩnh những khu vực này, thôn tính toàn bộ thành lãnh thổ của chúng. Nguyên Soái, ngài có thể hạ lệnh điều động quân phòng bị địa phương ở các vùng phương Bắc và binh mã đóng giữ vùng chiếm đóng của chúng ta cùng tiến về Gia Lam, phụ trách vấn đề canh phòng và trị an sau khi chúng ta chiếm đóng. Chúng ta có thể nhanh chóng tiến thẳng vào, hợp lại ở trước Đế Đô Gia Lam.

Tiểu Thiên Vũ nhìn quanh, không thấy ai đưa ý kiến, liền tự mình đứng ra trình bày.

- Ừm... một ý kiến hay, có điều... như thể thực lực của chúng ta có lẽ sẽ hơi căng. Bộ Hạ mới huấn luyện hai mươi Quân đoàn, tuy là tân binh, có thể đánh trận chưa ổn, song ta có thể xin được mười Quân đoàn để họ theo sau chúng ta, giúp canh giữ vùng chiếm đóng chắc không vấn đề gì. Cho nên chúng ta không phải lo lắng vấn đề này. Trước khi ta đến đây, Bộ Hạ đã hạ lệnh cho họ khởi hành rồi. Bây giờ chắc cũng sắp đến nơi... Còn quân phòng bị địa phương không nên di chuyển vì trong nước chúng ta hiện tại tuy được coi là thái bình, nhưng có phòng đỡ lo, một số thứ nên giữ lại thì phải giữ lại, đám quân phòng bị đó nên ở lại thì tốt hơn.

- Như vậy là tốt nhất. Nếu có tân binh mười Quân đoàn đến giúp, không những có thể tăng cao thanh thế của chúng ta, hơn nữa chúng ta còn có thể tăng mạnh sức khống chế vùng chiếm đóng. Việc này rất tốt.

Tiểu Thiên Vũ sững sốt một chút rồi tươi cười và nói luôn.

- Các vị, còn ý kiến nào khác không?

Bạch Khởi gật đầu, lại đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi. Tiếp thu ý kiến quần chúng là một việc Nguyên Soái buộc phải làm, có lúc dù trong lòng đã có quyết định vẫn nên hỏi các ý kiến, cũng dễ nắm bắt tâm trạng thủ hạ hơn. Tuy trước đây Bạch Khởi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng khi thực sự ngồi vào vị trí này hắn mới hiểu rõ điều này. Một Nguyên Soái giỏi có lúc không cần tự mình toàn quyền phụ trách mọi việc. Hắn cần tiếp thu ý kiến quần chúng, phát hiện tài năng của các thủ hạ để tăng cường tận dụng. Trừ phi là tác chiến tập đoàn quy mô lớn, nếu không, hắn chỉ cần lập ra phương châm, lắng nghe ý kiến của mọi người, sau đó tổng hợp lại, phân chia nhiệm vụ cho mọi người, thế là đủ.

- Việc này... Nguyên Soái, Gia Lam đã trống không, chúng ta nhân thời cơ này tiến vào, chỉ bằng phân quân thành chín nhánh, mỗi nhánh một Quân đoàn, thêm vào một Quân đoàn tân binh thành hai Quân đoàn cùng đi một đường. Sau đó đến đâu đồng loạt giết đến đó, chúng ta sẽ nhanh chóng chiếm lĩnh lãnh thổ Gia Lam hơn. Cuối cùng chúng ta tập hợp trước Đế Đô Gia Lam là được. Như thế có thể làm cho Gia Lam không có thời gian phản ứng, giảm bớt thời gian chúng ta phải hao phí để thôn tính Gia Lam. Còn ngài trực tiếp dẫn Quân đoàn kiên dũng và hai Quân đoàn tân binh đột nhập thẳng vào Trung Ương. Như thế cho dù Gia Lam có phản ứng, e rằng cũng không kịp, vì toàn bộ quân đội của họ đều tập trung lên tuyến phương Bắc, muốn điều động binh mã thì hoặc là điều động tân binh đang huấn luyện ở phương Bắc, trong chốc lát không thể đến kịp, đợi đến lúc họ đến nơi thì chúng ta đã thôn tính hết cả khu phía Nam Gia Lam rồi. Đến lúc đó hoàn toàn có thể ép thẳng vào Đế Đô Gia Lam, mà không cần chen lấn với người Gia Lam ở phía Nam. Nếu có thể, thậm chí có thể chiếm lĩnh Đế Đô Gia Lam. Giả sử không ăn thua, chí ít cũng có thể chiếm được nửa giang sơn của họ. Nếu tình hình thuận lợi, không chừng có thể bắt Thiên Tử để ra lệnh cho chư hầu, hoàn toàn nuốt chửng cả Gia Lam ấy chứ.

Vạn Lý Vân ngồi đó, nhẹ nhàng phẩy cái quạt lông chim trong tay, có dáng vẻ bàng quan giống Gia Cát Khổng Minh, thong thả nói.

Những lời này khiến mọi người xung quanh sôi nổi gật đầu tán thành. Rõ ràng họ đại thể hiểu được tư tưởng của Vạn Lý Vân, tuy không rõ lắm, song mọi người xung quanh đều là các đại tướng cầm quân, chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấy điểm lợi trong kế hoạch của Vạn Lý Vân.

Tất nhiên Bạch Khởi là người ngạc nhiên nhất. Khi nghe đến câu ‘bắt Thiên Tử để ra lệnh cho chư hầu’, hẳn cũng phải chăm chú nhìn Vạn Lý Vân một cái có vẻ hết sức nghi ngờ. Nếu không phải đã xác định đối phương không phải vượt qua không gian thời gian mà tới, Bạch Khởi đã không kìm được, phải nhảy dựng lên luôn rồi. Câu nói này quá nổi tiếng, ngày trước đại ca Tào Tháo chơi chiêu này, triều đình Đông Hán lớn như thế mà bị nắm giữ như vậy, giờ chiêu ‘bắt Thiên Tử để ra lệnh cho chư hầu’, kết quả là đã leo lên được ngai vàng của Ngụy Vương một cách ngoạn mục. Đây tuyệt đối là chiêu hiểm, cũng là kế hoạch có thể thực thi. Khi nghe đến câu đó, trong lòng Bạch Khởi đã đồng ý với kế hoạch này...

- Ý kiến này rất hay. Các vị, còn có ý kiến gì không? Nếu không còn nữa thì cứ làm thế đi. Mọi người về chuẩn bị một chút, tập hợp binh mã chủ chốt, chuẩn bị xuất chiến bất cứ lúc nào!

Bạch Khởi gật đầu nói, có vẻ là thăm dò ý kiến của chư vị, nhưng quyết định này đã có sẵn rồi, tất nhiên chẳng ai còn tự tìm thứ vô vị nói tiếp. Song cũng may mọi người đều tán thành kế hoạch này. Phải nói là cái này thực sự là phương pháp rất tốt, có thể khiến Quân đoàn tiến công nhanh nhất, lại còn tích lũy cho các vị có mặt một quân công thâm thúy. Mở rộng lãnh thổ là một công lớn, cứ giả sử không thể vào được Bộ Thống Soái bằng công này, nhưng chắc chắn phải được thăng quan tiến chức. Nghĩ đến đây không ít người thêm khát, ai cũng háo hức muốn được thử sức. Còn việc vừa nãy, ai còn để tâm?

Dưới sự chỉ huy của Bạch Khởi, lượng lớn quân đội bắt đầu nhanh chóng tập kết. Sau khi binh mã của mười Quân đoàn Lý Tự Minh điều động cho Bạch Khởi đến nơi thì lập tức khởi hành.

Đúng như tin tình báo, phía trong Gia Lam vô cùng trống không, tất cả binh mã đều điều động đi hết, hai mươi vạn quân phòng bị địa phương rải rác trên lãnh thổ, binh mã phía Nam chưa đến mười vạn, lại còn phân bố ở mấy chục thành phố, hoàn toàn không đáng lo. Tuy còn có quân riêng của một số quý tộc, nhưng đối đầu với đại quân Bất Diệt Hoàng Triều tiến sát biên giới như dời non lấp bể thì hầu như không có người nào dám phản kháng, người dám phản kháng cũng chẳng qua như con thiêu thân mà thôi, hoàn toàn không đáng lo. Mười chín Quân đoàn... ba trăm tám mươi vạn quân, còn thêm mấy trăm vạn dân cùng ồ ạt đổ vào trong lãnh thổ Gia Lam... chín nhánh quân ép thẳng tới khu Đế Đô Gia Lam.

Đại quân tiến sát biên giới, thế như chẻ tre. Tin chiến trận của mười chín Quân đoàn trong tay Bạch Khởi liên tiếp báo về. Nửa tháng sau, họ đã đến chân thành Gia Lam của Đế Đô Gia Lam, xây dựng doanh trại ở cách thành ba mươi dặm...

Bạch Khởi đến đầu tiên. Tất nhiên không phải hẳn không muốn thẳng tiến sát thành Gia Lam, mà là lực bất tòng tâm. Trong thành Gia Lam vẫn còn mấy cao thủ nổi tiếng. Tuy nói mấy cao thủ đó lợi hại nhất, ngoài một cao thủ bảo vệ Hoàng Đế ra, những người khác hoặc là tách rời thế sự hoặc là đã bị cử ra tiền tuyến phương Bắc đối kháng với cao thủ của Thiên Long, nhưng vẫn còn lực lượng không nhỏ ở lại. Ngoài

ra trong Gia Lam còn có hai mươi vạn người ngựa Hoàng Gia Cận Vệ Quân được mệnh danh là tinh nhuệ nhất Gia Lam và quân riêng của các Đại quý tộc, quân canh gác cũng có cao thủ. Gộp cả lại có lẽ đấu chơi được với năm mươi vạn đại quân...

Huống hồ, tuy thành Gia Lam không nguy nga tráng lệ, vững chắc như Thành Hoa Hồng – thủ đô của Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng ít ra nó cũng là thủ đô của Đế Quốc Gia Lam, được xây dựng trong suốt hơn hai trăm năm, có thể gọi là tòa thành hùng vĩ, khó công kích, địa thế vô cùng hiểm yếu. Binh mã trong tay Bạch Khởi không ít nhưng cũng chỉ có hai mươi vạn, tuy là Quân đoàn kiên dũng tinh nhuệ, song Bạch Khởi không cho rằng có thể mở được tòa thành hùng vĩ này dựa vào đám quân hấn đang chỉ huy đó, vì có lẽ đợi đến lúc thành Gia Lam bị hạ gục thì trong tay hấn cũng chẳng còn quân nữa. Vì vậy Bạch Khởi đóng quân ở ngoài thành, làm cho người trong thành Gia Lam hoang mang, phải đóng cửa thành, không dám ra ngoài. Bạch Khởi không tiến công vì hấn đang chờ đợi... chờ đợi binh mã phía sau đến tiếp. Theo dự đoán của Bạch Khởi thì chỉ vài ngày nữa là binh mã phía sau đến nơi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

294. Chương 254: Hôn Quân Vô Đạo (2)

Bạch Khởi không biết rằng hấn đóng quân ngoài thành như thế, tuy không có động tác gì, nhưng khiến nội bộ cả Đế Quốc Gia Lam điên cuồng, toàn thành sợ hãi.

oOo

Cung vàng điện ngọc lộng lẫy kia xộc mùi mực nát. Trong Hoàng cung Gia Lam đứng thẳng trong thành Gia Lam ba trăm năm nay, ở đại điện trung tâm được điêu khắc hoa Hải Lam Tinh, Quốc hoa của nước Gia Lam. Các Vương công Quý tộc và đại thần văn võ trong thành Gia Lam tụ họp lại, ai nấy đều đứng đó chau mày lại, còn trên bậc thềm chính giữa đại điện này, trên ngai vàng tạo thành từ hoa Hải Lam Tinh là Hoàng Đế Gia Lam, người gầy như que củi, sắc mặt nhợt nhạt, mắt có đường vân rất đậm, bộ dạng lơ đãng buồn ngủ. Hải Đế Tư yếu ớt ngồi trên ngai, có vẻ không hài lòng, nói với các đại thần đó bằng giọng yếu ớt:

- Hôm nay các người hốt hoảng buộc ta ra đây làm gì? Hôm qua ta mới tìm được hai mỹ nữ, còn chưa hưởng thụ đủ, các người gọi ta ra đây, nói đi, có việc gì, nếu có việc thì nói đi... không có thì bãi triều được rồi.

- Bệ Hạ, quả thật là có việc... Việc này rất nghiêm trọng...

Tể Tướng chau mày tiến ra. Tể Tướng Gia Lam là một người trung lương, tận tụy vì Gia Lam mấy chục năm nay, vốn xuất thân bình dân, nên lúc nào cũng nhớ kỹ ân huệ Tiên hoàng đối với mình, canh cánh một lòng trung thành với Hoàng thất Gia Lam. Đáng tiếc là Hoàng Đế này là kẻ phá gia chi tử, cả ngày chỉ biết đến đàn bà, thỉnh thoảng tin những lời gièm pha mà giết người trung lương chính là công việc nghiệp dư của hấn, ngoài ra hấn chẳng quan tâm đến cái gì.

Đế Quốc Gia Lam lớn như thế vốn phát triển không ngừng, ngày càng cường thịnh, đáng tiếc là lại rơi vào tay gã này nên ngày một tụt lùi, mấy năm nay quốc khố trống rỗng, nhân dân khắp nơi oán trách, thậm chí xảy ra phản loạn. Nếu không phải Đế Quốc vẫn còn một số danh tướng và xuất hiện một Sơn Bản Long Nhất thì Đế Quốc đã sụp đổ từ lâu rồi. Thế nhưng hấn vẫn chẳng thèm hỏi cải, trái lại còn trở nên suy đồi hơn, đụng chạm đến cả Đế Quốc Thiên Long. Đến nay thì hay ho rồi, quần nhau với Đế Quốc Thiên Long, Bất Diệt Hoàng Triều bên này lại xông đến, toàn bộ phía Nam Đế Quốc bị chiếm đóng, hai mươi ba tỉnh thành đều rơi vào tay Bất Diệt Hoàng Triều này. Bất Diệt Hoàng Triều tiến quân vào Đế Đô rồi mà hấn còn làm dáng. Điều này khiến Tể Tướng hơi muốn ói máu.

- Sao? Thiên Long lại tăng binh à? Không phải tên Sơn Bản Long Nhất nói là hấn đang hạ lệnh cho người huấn luyện tân binh, tin rằng có thể giải quyết Thiên Long trong thời gian ngắn sao? Lê nào lại xảy ra vấn đề gì? Hay Tể Tướng người lại muốn nói xấu Sơn Bản Long Nhất? Không phải ta nói người... Tể Tướng, người cũng có tuổi rồi, cháu chắt cũng lớn bằng Sơn Bản, tuy hấn không phải là người Gia Lam chúng ta, song cũng khá trung thành với Gia Lam chúng ta, cũng khá tận tâm tận lực với ta, đánh trận ngoài biên cương vẫn không quên tiến cống mỹ nữ cho ta. Người tốt như thế, sao người suốt ngày nghi ngờ hấn muốn cướp ngôi, nói hấn dã tâm gì đó. Những việc này ta nghe ngấy rồi... Nếu người nói việc này thì nên thôi đi...

Hoàng Đế Gia Lam Hải Đế Tư ngáp một cái rồi chậm rãi nói, vẻ mặt chán nản và không kiên nhẫn nữa.

Rõ ràng Hoàng Đế này cũng biết quan hệ của Tể Tướng và Sơn Bản Long Nhất không hòa hợp, nhưng rất tin tưởng Sơn Bản Long Nhất, nên không nghe lời Tể Tướng, đồng thời hần cũng biết Tể Tướng trung thành với Đế Quốc, song hần cho rằng tuy Tể Tướng trung thành với Đế Quốc nhưng lại có thành kiến đối với Sơn Bản, nên dù Tể Tướng nhiều lần nói Sơn Bản rắp tâm làm loạn nhưng hần vẫn không để tâm.

- Việc này... không phải... Bộ Hạ... Việc lần này không phải vì Sơn Bản Long Nhất...

Tể Tướng cười gượng, lúng túng nói. Bất cứ ai gặp phải vị Hoàng Đế thế này, sắc mặt cũng không thể dễ coi hơn Tể Tướng là mấy. Hiện tại Tể Tướng bó tay toàn tập, không biết nên nói gì cho ổn.

- Không phải là Sơn Bản? Lẽ nào lại có việc gì khác sao? Tể Tướng à, ta biết người vất vả rồi, nhưng người cũng phải biết ta cũng rất vất vả chứ. Mỗi tối đều phải đổi các mỹ nữ khác nhau, ta rất mệt mỏi. Có việc gì người tự quyết định là được rồi. Không phải ta đã giao quyền cho người sao? Việc lớn nhỏ của Đế Quốc người quyết định là được rồi... Được rồi... Không có việc gì thì ta đi trước đây!

Hải Đế Tư ngáp một cái, đứng thẳng người dậy, nói rồi định bỏ đi.

- Bộ Hạ... Lần này không phải... Việc lần này vì thần không thể quyết định được... Xin chỉ thị của Bộ Hạ...

Tể Tướng lại gượng cười, quỳ xuống đất hô to. Quả thật việc này hần không thể quyết định được. Tuy Hoàng Đế cho hần đủ quyền hành, việc lớn nhỏ của Đế Quốc đều do hần quyết định, về cơ bản ngang với vị vua không vương miện. Song việc này quả thực hần không thể quyết định được. Đế Quốc đã đến thời khắc sinh tử. Hiện tại tình hình bên ngoài hết sức nguy cấp. Hần đã không thể quyết định được. Việc này liên quan đến đầu hàng hay cố thủ, Đế Quốc tồn tại hay tan vỡ. Một Tể Tướng thực sự không thể quyết định.

Nếu là người khác, nắm giữ quyền hành nhiều năm như vậy, Hoàng Đế chắc đã hạ đài từ lâu rồi, mà giả sử không đuổi Hoàng Đế hạ đài thì trong tình hình hiện tại, hoặc là tự bỏ chạy hoặc là trực tiếp bắt Hoàng Đế cồng lên Bạch Khởi để đảm bảo an toàn cho mình. Nhưng Tể Tướng này không làm như thế, vì hần một lòng trung thành với Đế Quốc Gia Lam, cúc cung tận tụy với Gia Lam đến chết mới thôi.

- Ô? Chuyện gì vậy? Người nói xem!

Lần này thì Hải Đế Tư tỏ ra hứng thú, nói chính xác ra thì cuối cùng hần cũng có chút cảnh giác. Việc mà Tể Tướng không thể tự giải quyết được những năm gần đây hần chưa từng nghe nói. Dù Đế Quốc xảy ra phản loạn, và lúc khai chiến với Thiên Long, Tể Tướng đều không nói câu này. Nhưng giờ đây Tể Tướng lại nói câu này. Điều này khiến Hoàng Đế sửng sốt... Vô cùng sửng sốt, không biết nên nói gì.

- Bộ Hạ... Bất Diệt Hoàng Triều thừa cơ đánh tới. Hậu phương của Đế Quốc chúng ta trống không, Bất Diệt Hoàng Triều xuất ba trăm tám mươi vạn quân, đã tiến sâu vào lãnh thổ phía Nam của ta, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã chiếm lĩnh hai mươi ba tỉnh thành phía Nam. Hiện tại Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi của Bất Diệt Hoàng Triều đã vào sâu trong Đế Quốc của ta, cho quân tiến vào Đế Đô, hiện đang đóng doanh ở cách Đế Đô ba mươi dặm. Bất Diệt Hoàng Triều chia quân thành chín nhánh, tám nhánh kia cũng sẽ đến nơi trong ba ngày tới. Tình hình hết sức nguy cấp, mong Bộ Hạ giải quyết!

Tể Tướng mặt đau buồn trình bày việc này, trình bày một việc hần không muốn thừa nhận. Trước tình hình hiện tại, hần đã hoàn toàn không đủ sức giải quyết nữa. Phải nói rằng Tể Tướng là một trung thần, rất có năng lực, năng lực trị vì đất nước vô song, nhưng lại không hiểu lắm về cầm quân đánh trận, vì dù sao hần chỉ là một văn nhân thôi. Hần không dự liệu được tình hình hiện tại, nên nhất thời không biết nên làm thế nào.

- Cái gì! Chết tiệt. Sao lại thế được! Sơn Bản Long Nhất đâu? Mau truyền lệnh Sơn Bản Long Nhất cầm quân về cứu giá! Lệnh cho hần mau chóng quay về bảo vệ ta... Còn bọn Thiên Long đáng chết gì đó, chiến sự phương Bắc gì đó, cứ vứt đó cho ta là được. Về bảo vệ ta trước đã... Đất đai phương Bắc nhường cho Thiên Long cũng được rồi...

Hoàng Đế này không hổ là một kẻ phá gia chi tử, nghe xong lời của Tể Tướng, hần lập tức sợ hãi kêu lên. Thứ đầu tiên hần nghĩ đến là cái đầu của hần, chứ không phải nhân dân của Đế Quốc, cũng không phải các tướng sĩ ở phương Bắc Đế Quốc.

Những lời này không khỏi khiến người ta đau lòng. Nhất thời trong đại điện im thinh thút, các Vương công Đại thần nhìn nhau, không biết nên nói gì. Vị Hoàng Đế thế này khiến họ thực sự im lặng, còn Tể Tướng phải cười gượng, bắt lực đáp:

- Bệ Hạ... Đã cho bồ câu đưa thư báo cho Sơn Bản Long Nhất rồi... Nhưng hần nói, chiến sự phương Bắc gay go, không về kinh cứu giá được, bảo chúng ta tự ngăn Bạch Khởi trước, đợi hần giải quyết xong Thiên Long sẽ cầm quân về... Hần còn nói Bạch Khởi chẳng có gì lợi hại cả, chúng ta có thể ngăn chặn quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều. Trong vòng một năm nhất định hần sẽ quay lại...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

295. Chương 255: Tọa Phán (1)

- Cái gì! Sơn Bản Long Nhất chết tiết, hần lại nói những lời đó à? Bạch Khởi đã tiến quân sát chân thành rồi, hần lại bảo chúng ta đợi một năm nữa hả? Đúng là coi ta như tên ngốc rồi! Lấy kim bài của ta truyền lệnh bắt hần tức tốc về kinh, nếu không, sẽ hỏi tội hần!

Lời của Tể Tướng khiến Hải Đế Tư giận tím mặt hét lên, lệnh cho Tể Tướng hạ lệnh bắt người.

Việc đã đến nước này, vị Hoàng Đế ngây thơ này vẫn nghĩ hần có quyền thế, vẫn có quyền uy tuyệt đối trong Đế Quốc, lại hồng nhân lúc này trối buộc Sơn Bản Long Nhất đang nắm giữ mấy trăm vạn quân ở nơi biên cương xa xôi. Đây vốn là đang mơ mộng hão huyền. Nếu trước đây, khi binh lực của Đế Quốc chưa điều động toàn bộ ra tiền tuyến, hần còn có thể bó buộc được Sơn Bản Long Nhất, thì giờ đây hần đã không còn đến một tí tạo khả năng trối buộc Sơn Bản Long Nhất nữa, gọi là tướng ở bên ngoài có những việc có thể không tuân lệnh vua. Hơn nữa tình hình hiện tại, Hoàng Đế hần đã khó giữ nổi tính mạng hần, mà còn đòi ngông cuồng trối buộc người khác sao?

Nghe Hải Đế Tư nói, Vương công Quý tộc xung quanh thì nhau thở dài không biết làm thế nào, rồi cứ nhìn nhau hồi lâu không ai nói gì, chỉ trơ ra đó nhìn đối phương, không biết nên nói gì nữa. Họ đã ghét cay ghét đắng gã Hoàng Đế phá gia chi tử lại ngu ngốc điển hình này. Nếu trước đây vì Hoàng Đế có Tể Tướng ủng hộ, còn có Sơn Bản Long Nhất và quân vùng biên cương ủng hộ, họ không dám làm bừa, bây giờ họ đã không còn có gì phải lo lắng nữa. Toàn bộ phía Nam của Đế Quốc bị chiếm đóng, người ta tiến sát Đế Đô rồi, chiến sự phương Bắc tới tấp, những việc làm của Sơn Bản Long Nhất đủ chứng tỏ rằng hần không có chức trách của bề tôi. Hoàng Đế Đế Quốc đã không còn chỗ dựa cuối cùng này, bây giờ hần chỉ là một con hổ không răng mắc bệnh, không ai kiêng nể gì, cũng không ai còn để ý đến cảm nhận của hần, lúc này hần lại còn la lối om xòm ở đây, nói ra những lời ngu xuẩn khiến các quý tộc của Đế Quốc phẫn nộ hết mức.

Nếu tên Hoàng Đế khốn kiếp này không động đến Công chúa Thiên Long, nếu không phải hần vô lễ khiêu khích sứ giả của Thiên Long mà gây ra chiến tranh, nếu không phải hần tiêu pha vô độ, hoang dâm vô sỉ, thì Đế Quốc Gia Lam lớn thế này vốn có thể phát triển bền vững, phồn thịnh, nhưng đều vì tên này nên Đế Quốc mới rơi vào cảnh ngộ hiện tại. Việc này khiến tập thể Vương công Quý tộc phẫn nộ.

- Chết tiết... Tên khốn kiếp nhà ngươi! Cảm ơn lại cho ta... Bây giờ cho ngươi hai lựa chọn cuối cùng... Một... ngươi dẫn bọn ta ra đầu hàng, hai là bọn ta giết ngươi rồi ra đầu hàng Bạch Khởi... Bọn ta chịu hết nổi ngươi rồi.

Một quý tộc đứng ra, mặt đầy giận dữ hét lên, tay cứ chỉ thẳng vào Hải Đế Tư, giọng nói hơi run lên vì phẫn nộ.

Ở vị trí trung tâm đại điện, trên chiếc Long ngai đó, Hải Đế Tư nghe xong câu này thì sững sờ rồi lập tức cổ gượng tằm thân bệnh tật vô cùng yếu ớt ngồi dậy hét lên:

- Ngươi nói gì... đồ đáng chết nhà ngươi... đồ khốn kiếp chết tiết... đồ loạn thần tặc tử nhà ngươi... người... người đầu... giết hần cho ta... khụ khụ...

Đáng tiếc là tất cả những người xung quanh không nhúc nhích. Lính canh giữ ngoài đại điện chỉ lạnh lùng liếc mắt một chút rồi coi như không nhìn thấy, tiếp tục đứng ở vị trí của mình, không hề có động tác gì. Xem ra vị Hoàng Đế Gia Lam Hải Đế Tư này đã bị cô lập hoàn toàn. Các Vương công Quý tộc trong Đế

Đô đã quyết định vứt bỏ sự tồn tại của Hải Đế Tư, không một ai bằng lòng tiếp tục dốc sức phục vụ loại người này nữa.

- Hừm...

Tể Tướng thấy tình cảnh này thì thở dài, vì thực ra trước đó đã dự liệu sẽ có kết quả thế này rồi. Những việc làm của Hoàng Đế đã khiến bao người oán giận. Nếu hấn cứ u mê không chịu tỉnh ngộ như vậy thì vị Tể Tướng nắm quyền này của hấn cũng không dám đảm bảo Hoàng Đế Bệ Hạ có rơi vào kết cục bị cô lập hoàn toàn hay không. Tuy... trước đó đã có người nói bóng gió cho Tể Tướng biết, nếu Hoàng Đế cứ u mê không tỉnh ngộ thì họ sẽ ra tay, nhưng Tể Tướng cũng chẳng biết làm thế nào, thậm chí không có bất cứ chuẩn bị gì, vì hấn biết mình nói thêm gì nữa, làm thêm việc gì khác nữa đều chẳng có tác dụng gì cả.

Khi Bạch Khởi dẫn quân đến chân thành Gia Lam, vận mệnh của Hoàng Đế đã được an bài rồi. Nếu hấn thông minh, nếu hấn vẫn còn chút lí trí, có lẽ có thể không chết, ít ra có thể làm một Hoàng Đế đầu hàng, một quý tộc Bất Diệt Hoàng Triều an nhàn. Nhưng nếu hấn vẫn ngoan cố kiêu đó, thì Tể Tướng cũng chẳng còn cách nào ngăn được các quý tộc của Đế Quốc đang phẫn nộ đó, không thể ngăn được họ giết chết Hoàng Đế đồn mạt, tàn bạo bất nhân, hoang dâm vô độ này.

Đúng thế... Hoàng Đế quả là một kẻ đồn mạt, việc này thì ngay cả Tể Tướng Đế Quốc một lòng trung thành cũng phải thừa nhận. Hoàng Đế Hải Đế Tư này đã không chỉ đơn giản là đồn mạt vô sỉ, nếu không phải Tiên hoàng có ơn với hấn, nếu không phải hấn đã tận trung với Đế Quốc thì chắc là hấn cũng không nhận nhin nổi, muốn làm một nhát dao giải quyết tên đồn mạt này luôn rồi.

Vì vậy, thực ra đối với những việc này, Tể Tướng ngầm đồng ý. Tể Tướng không ngăn được việc này xảy ra, cũng không muốn ngăn cản gì, nên ngầm đồng ý việc này. Hấn muốn nhìn rõ Hoàng Đế đến cùng, nếu tên đồn mạt đó vẫn u mê không tỉnh ngộ thì hấn cũng đành bó tay, chỉ có thể xin lỗi Tiên hoàng, không quan tâm đến việc này nữa...

Hải Đế Tư thấy mệnh lệnh của mình không ai chấp hành thì rất sửng sốt, đang định há mồm lệnh cho thủ hạ của mình nhanh chóng ra tay thì bỗng nhiên mấy chục quý tộc và đại thần, các tướng quân phụ trách canh giữ Đế Đô và mấy Nguyên Soái của Đế Quốc đều lũ lượt tiến ra, nhìn Hải Đế Tư bằng ánh mắt giận dữ, thét lên:

- Người cầm miệng...

Mọi người đồng thanh... khiến Hải Đế Tư hoảng sợ thực sự. Lúc này Hải Đế Tư mới tỉnh lại, hấn thực sự nhận biết được độ nghiêm trọng của vấn đề, vẻ mặt dần ra kinh hãi nhìn những Vương công Đại thần trước đây phủ phục sát đất trước mặt mình, mặt đầy ngơ ngác và hoảng sợ cao độ nói:

- Người... các người muốn làm gì?!

- Giết người giao nộp cho Bạch Khởi để giữ được cả Đế Đô, giữ được hai mươi vạn tướng sĩ, nhân dân và các quý tộc của Đế Đô!

Một Đại quý tộc bước ra nói to với giọng giận dữ. Là một Đại quý tộc của Gia Lam, hấn không muốn đầu hàng Bạch Khởi, đầu hàng Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng bây giờ hấn không còn lựa chọn nào khác.

- Người không thể... người không thể làm như vậy... Các người làm vậy xứng đáng với ta sao? Xứng đáng với Đế Đô và Phụ hoàng ta sao?

Hải Đế Tư sợ hãi hét lên, vừa nói vừa vô thức đứng lên, sợ hãi hướng về phía hậu cung lùi lại hai bước. Nhưng thân thể yếu ớt, thiếu sức sống của hấn có lẽ đi thêm hai bước nữa thì sẽ có thể bị gió thổi ngã bất cứ lúc nào, khiến người ta nhìn mà cứ cau mày lại.

- Không gì là không thể cả. Tất cả những người ở đây, có thể có người tốt kẻ xấu, có trung thần, gian thần, song dù thế nào, bọn ta đều không có gì có lỗi với người, có lỗi với Đế Quốc. Người hủy diệt Đế Quốc thực sự là người, người có lỗi với Tiên hoàng là người, người có lỗi với mọi người cũng là người... chứ không phải là bọn ta!

Một quý tộc đứng ra nói to.

Trước khi đến đây, các Đại quý tộc của Đế Đô này đã mở một hội nghị quý tộc bí mật, quyết định sự việc ngày hôm nay. Họ đã quyết định cho Hải Đế Tư cơ hội cuối cùng, nhưng nếu hắn vẫn không hối cải thì họ chỉ có thể phản bội hắn hoàn toàn...

- Các người... các người không thể... không thể như vậy... Tể Tướng... Tể Tướng, người mau cứu ta đi... Người không thể để họ giết ta... không thể nào...

Lúc này Hải Đế Tư làm gì còn chút tôn nghiêm nào, hắn đầu gối rạp phải trường hợp này. Lời của mấy Đại quý tộc nói làm hắn sợ đến mức khóc òa lên, chảy cả nước mũi, từ bậc cao lăn xuống, kéo gấu áo của Tể Tướng kêu lên.

- Hừm... Bệ Hạ... Sớm biết thế này sao ngày trước còn làm thế? Nếu vừa nãy ngài còn biết quay đầu tỉnh ngộ thì có lẽ tôi còn có thể bảo vệ được ngài... Nhưng bây giờ... hừm...

Tể Tướng bắt lực cười gượng, lắc đầu, thở dài nói. Nói rồi nhẹ nhàng gỡ tay của Hải Đế Tư ra, phẩy tay áo bỏ đi. Trong phút chốc vị Tể Tướng mấy chục năm cúc cung tận tụy vì Đế Quốc này dường như già hẳn đi mấy chục tuổi vậy, mái tóc bạc vốn không hiện rõ bỗng nhiên lộ ra khắp đầu, khiến mọi người chứng kiến thấy khóe mắt cay cay...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

296. Chương 255: Tạo Phản (2)

Tể Tướng bỏ đi khiến mọi người thở dài bùi ngùi. Dù cảm quan cá nhân của họ đối với Tể Tướng có thể nào, nhưng trong lúc này nhìn thấy hình bóng Tể Tướng họ đều vô cùng xót xa. Không thể phủ nhận rằng vì Đế Quốc này, mấy chục năm nay Tể Tướng đại nhân tận tụy làm việc, lao tâm lao lực, đáng để mọi người khâm phục. Lúc này nhìn bóng hắt già nua, bơ vơ lạc lõng, trong lòng ai không thương cảm được chứ?

Thật ra, những người ở đây, ai chẳng có tình cảm đối với Đế Quốc Gia Lam? Họ đều là người Gia Lam thuần túy, họ sinh ra và lớn lên ở mảnh đất Gia Lam này. Dù bình thường họ làm gì, nhưng những việc đó đều không ảnh hưởng đến tình cảm của họ dành cho Gia Lam. Thấy Đế Quốc sắp bị tiêu diệt trong tay mình thì có ai vui vẻ được chứ?

Có điều xót xa cứ xót xa, buồn đau cứ buồn đau thôi, nhất thời không thể thích ứng được cũng phải thích ứng, nhưng những người có thể đứng ở đây đều không phải người dân thường, họ nhanh chóng hồi phục tâm trạng, nhón nháo nhìn về phía Hải Đế Tư đang mềm nhũn cả người trên mặt đất, rồi lại nhìn nhau. Một quý tộc dẫn đầu trong đó hô:

- Người đầu, trối tên khốn kiếp này lại cho ta... Chúng ta đi đầu hàng Bạch Khởi!

Những quý tộc này đã không muốn chống cự vô ích. Trong tình hình hiện tại, họ hiểu mình hoàn toàn không thể cố thủ Đế Đô. Họ chỉ có vốn vẹn hai mươi vạn người, dù có một số cao thủ nữa, có lẽ cũng không phải đối thủ của phía Bạch Khởi, vì đối phương có tận mấy trăm vạn người ngựa, ngoài ra đằng sau Bạch Khởi còn có Bất Diệt Hoàng Triều ủng hộ, quân viện trợ có thể ào ạt không ngừng đổ đến, còn họ thì sao... Hành vi của Sơn Bản Long Nhất đã nói với mọi người rõ ràng rằng hắn muốn phản bội Đế Quốc. Trong cả Đế Quốc không còn quân có thể dùng nữa. Nếu họ cố thủ cũng không thể có bất cứ quân viện trợ nào đến, trái lại còn chọc giận Bạch Khởi hết mức. Nếu như vậy, đến lúc thành bị phá vỡ, bọn họ đừng mong sống sót. Vì vậy họ quyết định không kháng cự nữa, lúc này đầu hàng là lựa chọn tốt nhất, tối thiểu có thể làm cho Đế Đô tránh được cảnh chiến tranh xâm lược, cũng có thể bảo toàn tính mạng của mình...

oOo

Mấy tiếng sau, trong quân doanh đóng ngoài Đế Đô, Bạch Khởi ngồi ngay ngắn trong lều trại, nhìn đám thủ hạ trước mặt rồi lặng lẽ trầm tư suy nghĩ nên chọn phương pháp thế nào để tấn công thành Gia Lam, vì đây không phải là việc đơn giản. Tuy có thể xác định kết quả cuối cùng là thắng lợi thuộc về Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng số người phải hy sinh là bao nhiêu, bao nhiêu người phải mất mạng, chỉ có quỷ mới biết. Vì vậy, là một thống soái, Bạch Khởi phải cân nhắc rất nhiều vấn đề. Hắn phải nghĩ cách để giải quyết việc này. Đương nhiên việc chủ yếu vẫn đang là đợi bộ đội tiếp sau tới. Sáng nay đã có hai Quân đoàn đến nơi,

binh mã của Bạch Khởi đã có sáu mươi vạn quân, tấn công vào thành tuy vẫn hơi căng, nhưng đã có thể ra tay rồi, vì vẫn còn quân đội phía sau đang liên tục kéo tới, không sợ xảy ra vấn đề gì.

- Nguyên Soái... Nguyên Soái... Khởi bấm Nguyên Soái... thành Gia Lam... cửa thành Gia Lam mở rồi!

Lúc này bỗng một tân binh luống cuống chạy vào, vừa vào đến nơi lập tức quỳ xuống, hết sức cung kính nói với Bạch Khởi. Có điều có thể là do mệt nhọc, hần thở dốc, khi nói hơi thở bị đứt quãng nên nói đứt đoạn, không rõ ràng, khiến người ta sốt ruột.

- Cái gì! Cổng thành Gia Lam mở rồi á? Lẽ nào người Gia Lam điên rồi sao? Họ có người ra khỏi thành không?

Bạch Khởi nghe xong đứng phắt dậy, chau mày hỏi. Hắn không thể hiểu nổi tại sao cửa thành Gia Lam lại dám mở ra lúc này, lẽ nào bọn họ điên rồi? Phải biết, tuy quân đội chưa đến hết song Bạch Khởi đã có sáu mươi vạn quân rồi, trong sáu mươi vạn quân đó còn có một Quân đoàn kiên dũng. Tuy Gia Lam Hoàng Gia Cận Vệ Quân cực kỳ tinh nhuệ nhưng Bạch Khởi muốn tiêu diệt họ có lẽ không thành vấn đề gì? Họ lại dám mở cổng thành, chẳng khác nào đang tìm chỗ chết. Lẽ nào họ không biết nếu sáu mươi vạn quân của hắn ồ ạt vào được trong thành thì họ chết chắc sao?

- Việc này... Họ chẳng có mấy người ra, ba trăm khinh kỵ binh, ngoài ra phần lớn là quý tộc ăn mặc không có vẻ gì là quân đội, hiện đang đi về phía quân doanh của chúng ta...

Tân binh đó nghe hỏi lập tức cung kính trả lời.

Nghe câu trả lời này, Bạch Khởi sững sốt, lập tức nhìn tân binh trước mặt một cái, đứng thẳng người, rồi hắng giọng nói:

- Đi, chúng ta ra ngoài xem...

Vừa nói hắn vừa bước đi trước. Sau khi ra khỏi lều, hắn dẫn theo Độc Cô Chiến Thiên và hai mươi mấy tân binh nhảy lên ngựa, quất roi, phóng ra vòng ngoài quân doanh. Khi Bạch Khởi đến đó thì thấy mấy nghìn binh sĩ đã cầm vũ khí lên sẵn sàng trận địa hướng về đối phương, tất cả đều phòng bị, còn đối phương thì không hề có ý muốn tấn công, mà chỉ đứng đó lặng lẽ chờ đợi gì đó. Một người đàn ông dẫn đầu, trạc tuổi sáu mươi, dáng điệu có vẻ quý phái, hắng giọng nói với các binh sĩ trước mặt:

- Ta là Công Tước Sách La Tư của Đế Quốc Gia Lam. Ta dẫn đầu các quý tộc trong thành cầu kiến Nguyên Soái Bạch Khởi, có việc quan trọng!

Nghe câu này, Bạch Khởi cười ngửa tiến lên. Các binh sĩ xung quanh sau khi nhìn thấy bóng của Bạch Khởi thì rối rít nhanh chóng nhường đường để đoàn người của Bạch Khởi tiến đến phía trước trận địa. Sau khi đến nơi Bạch Khởi ghim chặt dây cương, nhìn Công Tước Sách La Tư trước mặt và mấy trăm quý tộc lễ tề phía sau hắn, có chút sững sốt rồi lập tức lên tiếng:

- Ta chính là Bạch Khởi... Không biết Công Tước Sách La Tư muốn làm gì?

Đây là quý tộc Đế Quốc, hơn nữa đều là Đại quý tộc. Sau khi bắt được họ sẽ có rất nhiều cái lợi, một chiến công lớn!! Có điều tục ngữ có câu, hai nước giao binh, không chém sứ giả. Đoàn người của Công Tước Sách La Tư đã đến đây nghĩa là khách, người ta đến tìm mình đã thể hiện đủ thành ý, hơn nữa chắc chắn có việc gì đó. Bạch Khởi không vô sỉ đến mức nhân cơ hội này bắt hết bọn họ lại.

- Tham kiến Nguyên Soái... Quý tộc chúng tôi đã trói Hải Đế Tư đến giao cho Nguyên Soái, ngoài ra đã thương lượng và quyết định dẫn Hoàng Gia Cận Vệ Quân và tất cả quý tộc nắm quân trong thành đến đầu hàng Nguyên Soái. Mong ngài chấp nhận...

Thấy Bạch Khởi, Công Tước Sách La Tư xuống ngựa, dẫn các quý tộc phía sau đến trước Bạch Khởi hành lễ và nói. Vừa nói vừa vẫy tay gọi mấy hộ vệ đưa Hoàng Đế Gia Lam Hải Đế Tư đã bị trói gô tới.

- Ô? Hoàng Đế Gia Lam Hải Đế Tư? Các người trói hắn ta đến đầu hàng ta? Ừm... Tại sao?

Sự việc bỗng nhiên xảy ra khiến Bạch Khởi hơi khó chấp nhận, vì dù sao chiến tranh còn chưa bắt đầu, binh lực của hắn còn chưa chiếm ưu thế tuyệt đối, mà đối phương có thành Gia Lam kiên cố hùng vĩ như thế làm

cần cứ, chắc sẽ không vội vã đầu hàng chứ. Nhưng không ngờ họ lại đến thế này, đến đầu hàng. Nhất thời Bạch Khởi có chút nghi ngờ.

- Cái này... Đây cũng vì không còn cách nào khác. Thành Gia Lam không thể chịu đựng nổi nữa. Sơn Bản Long Nhất ở phương Bắc đã phản bội Đế Quốc Gia Lam. Chúng tôi không có quân viện trợ, tuyệt đối không thể cố thủ được thành Gia Lam. Nếu cố thủ thì sẽ chỉ tăng thêm thương vong mà thôi, chẳng có tác dụng gì, hơn nữa... Hải Đế Tư hoàn toàn không phải một Hoàng Đế tốt. Trong thành Gia Lam, không ai không oán hận hắn đến tận xương tủy, chúng tôi cũng vậy. Nếu không phải do Hải Đế Tư thì nói thật là Gia Lam và Thiên Long hoàn toàn không thể nổ ra chiến tranh, cũng không thể bị chết nhiều người như thế. Nếu không phải do hắn, không chừng Gia Lam đã chiến thắng Thiên Long từ lâu rồi. Tất cả đều vì hắn, tên Hoàng Đế háo sắc, bỉ ổi, vô sỉ này... Thực sự chúng tôi không chịu được nữa... Không giấu ngài, trước đó chúng tôi không định làm thế này đâu, nhưng biểu hiện của hắn khiến chúng tôi quá thất vọng, chúng tôi chỉ có thể bắt lưc làm một loạn thần tặc tử.

Công Tước Sách La Tư không cần Bạch Khởi nhiều lời, thành thật kể lại toàn bộ sự việc Bạch Khởi cần biết cho Bạch Khởi nghe mà không giấu giếm gì.

Có điều việc đã đến nước này, hắn không thành thật trình bày lại cũng không được. Nếu còn giấu giếm điều gì, cuối cùng người gặp đen đủi sẽ vẫn là bọn họ.

- Thế này nhé... Vậy các người có điều kiện gì không? Các người đã giúp ta nhiều thế này, chắc chắn phải có một số điều kiện chứ. Và ta cũng phải cho các người một số cái lợi. Yên tâm, cứ nói ra đi... Ta sẽ cân nhắc.

Bạch Khởi ngồi trên lưng ngựa mỉm cười nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

297. Chương 256: Lập Địa Phong Vương (1)

- Cái này... Nếu như có thể nói chúng ta hy vọng Nguyên Soái có thể đảm bảo được lợi ích của chúng ta không bị tổn hại. Đối với tước vị thì chúng ta không dám vọng tưởng tới tuy nhiên còn về đất phong thì hy vọng Nguyên Soái có thể làm chủ trả lại cho chúng ta một số là tốt rồi để có thể bảo đảm cuộc sống của chúng ta có thể được bảo đảm.

Sách La Tư đại diện cho một số quý tộc nói ra tâm nguyện, yêu cầu của bọn hắn thẳng thắn nói ra hết... Yêu cầu này cũng không cao, có thể nói là rất hợp lý, nói như vậy cho dù chiếm lĩnh một quốc gia, quý tộc bọn họ ngoại trừ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại với kẻ thù bên ngoài, còn những quý tộc khác thì sẽ bị giữ lại một phần đất phong, cùng với tước vị, mặc dù không thể nào giữ lại tước vị vốn có trước đây của bọn họ thậm chí còn có thể bị giảm xuống hai, ba bậc, đất phong cũng bị mất rất nhiều, nhưng trên căn bản vẫn bảo đảm cuộc sống của bọn họ, đối với những quý tộc hợp tác thì có thể giữ lại phần lớn tài sản, đây là thông lệ của quốc tế, mặc dù không có xếp vào trong pháp luật nhưng mà các quốc gia trong Đại Lục cũng đều làm như vậy.

Cho nên yêu cầu của bọn Sách La Tư Công Tước thì yêu cầu này có thể nói là rất đơn giản, là yêu cầu rất thấp... Tất cả những người này bởi vì Gia Lam Đế Quốc sụp đổ, các Hành tỉnh ở phía Nam toàn bộ đều nằm ở trong tay của Bạch Khởi nên bọn họ đã không còn đường lui, thứ hai cũng là bởi vì danh tiếng Sát Thần của Bạch Khởi đã hù dọa đến bọn hắn, vì dù sao khi Bạch Khởi ở Liệt Diễm Quốc có thể các quý tộc một tên cũng không tha. Vì vậy bọn họ đối với Bạch Khởi có chút sợ hãi, nên cũng dám đưa ra đòi hỏi quá đáng.

- Chỉ như vậy thôi sao? Nếu chỉ có như vậy thì ta có thể thay mặt cho Đế Quốc đáp ứng cho các người, việc này... Cá nhân ta có thể làm chủ.

Bạch Khởi đầu tiên hơi sững sốt nhưng ngay sau đó thì khẽ cười nói, xem như đã quyết định xong chuyện này.

- Vậy... Tạ ơn Nguyên Soái!

Ở chung quanh các quý tộc với sắc mặt vui mừng. Khi bọn hán đi theo Sách La Tư Công Tước, bọn họ đã không dám có quá nhiều hy vọng xa vời cùng yêu cầu, chỉ hy vọng có thể tạm thời an toàn tánh mạng thì bọn họ cũng đã rất thỏa mãn, mà Bạch Khởi tự nhiên đã đáp ứng điều kiện của bọn hán nên bọn họ tự nhiên rất là vui mừng rất nhiều chỉ còn thiếu là chưa đốt pháo ăn mừng, dù sao là người của một nước bại trận thì làm sao có tư cách nói chuyện?

- n... Bất quá các vị ta còn có chút yêu cầu, hy vọng các người có thể thi hành...

Bạch Khởi gật đầu ra lệnh cho thủ hạ đem vị Gia Lam Hoàng Đế Hải Đế Tư kéo vào trong quân doanh.

Trong lúc Bất Diệt Hoàng Triều không có phái quan viên mới tới, ở Bất Diệt Hoàng Triều không có chính thức bổ nhiệm, nên Bạch Khởi chính là chủ nhân của nơi này, cho nên bọn họ tự nhiên không dám làm trái ý Bạch Khởi, tất cả đều nghe theo, cho nên khi Bạch Khởi vừa lên tiếng thì Sách La Tư Công Tước vội vàng khúm núm mang vẻ mặt cười - quỵn rũ nói, bộ dạng giống như là một nô tài, bất quá là không có cách nào khác, mặc dù trước kia Sách La Tư Công Tước chưa từng làm những chuyện như vậy nhưng hiện nay thì tình hình đã khác rồi. 'Người đang đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu'.

- Ta yêu cầu người làm cho Hoàng Gia Cận Vệ Quân ở bên trong thành phải đi ra khỏi thành, hơn nữa còn phải buông bỏ vũ khí, dĩ nhiên ta sẽ không làm bọn họ bị thương, chẳng qua là người cũng biết, có tới hai mươi vạn quân nên ta cũng có chút không an tâm, cho nên ta quyết định đưa bọn họ phân tán ra, các người sẽ không có ý kiến chứ?

Bạch Khởi nói ra ý nghĩ của mình. Nói đùa gì vậy? Vì nếu đối phương đầu hàng như vậy là tốt rồi, bất quá hai mươi vạn quân Hoàng Gia Cận Vệ Quân thật sự là quá nguy hiểm, bọn người này nếu không nên giữ lại là tốt nhất. Tuy nói là không giết bọn họ, tuy nhiên không thể để cho bọn họ tiếp tục tập hợp chung một chỗ, nếu không đối với ai cũng không có lợi, cho nên Bạch Khởi quyết định đưa bọn họ tách ra, rồi sau đó phân vào các Quân đoàn, Lúc đó sẽ có một Quân đoàn mới được sinh ra.

- Dĩ nhiên là không có ý kiến gì... Việc này ta sẽ lập tức ra lệnh để cho bọn họ đi ra xin Nguyên Soái đại nhân yên tâm.

Sách La Tư Công Tước không có do dự mà đồng ý ngay lập tức, sau đó xoay người ra lệnh cho thuộc hạ xung quanh, ngay khi nói xong người thủ hạ đó ngay lập tức rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Chỉ chốc lát sau từng nhóm lớn quân đội bắt đầu từ bên trong thành đi ra, sau đó ngay lập tức đi tới trước mặt Bạch Khởi. Bạch Khởi trước tiên đem bọn họ giải trừ vũ trang sau đó đưa bọn họ phân tán ra vào các Quân đoàn rồi đợi một thời gian sau thì gây dựng lại Quân đoàn.

Ở một phương diện khác, Bạch Khởi đã phái người đi trước đến Đế Đô Thành Hoa Hồng, đem tin tức Gia Lam đại thắng truyền đi, mà Bạch Khởi liền bắt đầu tiếp nhận mọi việc ở Gia Lam. Hơn nữa truyền lệnh ở Gia Lam các nơi, nói cho bọn hán biết Hoàng Đế Hải Đế Tư đã bị bắt, để cho bọn họ hướng về Bất Diệt Hoàng Triều đầu hàng. Tuy nhiên đáng tiếc chính là hiệu quả không lớn, dù sao ở bên trong Gia Lam ngoại trừ được Bạch Khởi điều khiển hai mươi ba Hành tỉnh ở phía Nam, những khu vực khác là bị Thiên Long chiếm lĩnh. Phần còn lại là dưới sự khống chế của Sơn Bản Long Nhất. Ngoại trừ những vùng xung quanh của Đế Đô, mấy Hành tỉnh bị Bạch Khởi dùng đại quân gây áp lực làm việc cho Bạch Khởi, còn những khu vực khác không hề có động tĩnh gì.

Mà Bạch Khởi cũng không muốn tiếp tục tiến công. Phải biết rằng bây giờ Gia Lam Đế Quốc, còn có Thiên Long Đế Quốc, hiện nay đang rơi vào tình trạng chiến tranh. Hiện nay tình huống mặc dù đã tương đối ổn định, Thiên Long đã không cùng Gia Lam giao chiến, và cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, Sơn Bản Long Nhất cũng đã khống chế tình huống của mình, không có mù quáng cùng Thiên Long khai chiến. Lúc này Bạch Khởi cũng không có ý định đi quấy rầy bọn họ, bởi vì làm như vậy thì đối với ai cũng không có lợi. Hẳn bây giờ đang đợi... Thiên Long đang chờ đợi... cũng như Sơn Bản Long Nhất đang chờ đợi... tất cả mọi người đều đang chờ đợi, đang đợi cơ hội, đang đợi thời gian có thể ra tay hạ gục được đối phương.

Vốn là Thiên Long cùng với quân đội của Gia Lam đang đánh nhau, nên đã tạo cơ hội để cho Bất Diệt Hoàng Triều có thể thừa dịp trống rỗng mà tiến vào. Nhưng khi quân đội Bạch Khởi chiếm lĩnh hai mươi ba Hành tỉnh phía Nam của Gia Lam cùng với Đế Đô thì Gia Lam đã xảy ra một tình huống mới. Thiên Long cùng Sơn Bản Long Nhất cũng không cam lòng, có thể là bọn hán nguyên khí bị tổn thương nặng nề,

trong một khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được Bạch Khởi. Huống chi bọn họ đang phòng bị lẫn nhau cho nên căn bản không thể nào liên minh với nhau, cho nên bây giờ tất cả mọi người đều cố gắng kềm chế, khôi phục lại trạng thái tốt nhất, ai cũng không muốn dẫn đầu để chiến tranh, cho nên chuyện này tạm thời gác qua một bên, tất cả mọi người không ngừng để dành lực lượng. Thiên Long như thế, Sơn Bản Long Nhất như thế, Bạch Khởi cũng là như thế. Bạch Khởi hiện hôm nay đang tập hợp binh mã, gia tăng huấn luyện đồng thời bắt đầu trấn an suốt hai mươi tám Hành tỉnh vừa mới chiếm lĩnh, Bạch Khởi đang khẩn cấp ổn định lại tình hình hậu phương của chính mình.

Thiên Long đang phải huấn luyện tân binh, hơn nữa còn phải phòng bị sau lưng của mình, nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám có hành động gì khác. Còn về Sơn Bản Long Nhất, người này ở trong ba thế lực là người mà phải cần lo lắng nhất, bởi vì hắn đang ở vào tình huống là hai thế lực lớn còn lại nếu muốn đánh ai, thì người bị đánh sẽ là hắn, hơn nữa ở trong ba thế lực thì quân của hắn cũng là ít nhất, lãnh thổ ít nhất cũng là hắn, cho nên nói Sơn Bản Long Nhất rất lo lắng... Cực kỳ lo lắng...

Cho nên có thể khẳng định một việc, đó chính là chiến tranh tạm thời có thể dừng lại, nhưng tuyệt đối không thể nào lâu dài, bởi vì Sơn Bản Long Nhất không thể chờ đợi lâu... Cho nên hắn nhất định sẽ tìm cơ hội để phát động chiến tranh, chẳng qua là sẽ tuyên chiến với Bạch Khởi hay là với Thiên Long trước mà thôi, cho nên Bạch Khởi cùng với Thiên Long đều chuẩn bị tất cả sẵn sàng.

oOo

Hai tháng sau ở trong triều đình ở Thành Hoa Hồng, Bát Diệt Hoàng Triều Hoàng Đế Lý Tự Minh mặt mày trang nghiêm đang ngồi ở trên Long ngai ở vị trí Trung Ương lặng lẽ nhìn các vị công thần đang thảo luận về vấn đề lũ lụt, thiên tai ở phương Nam. Mặc dù vấn đề không lớn, diện tích bị tai nạn cũng không lớn, bất quá làm một Hoàng Đế như hắn quả thật đôi khi cũng gặp những vấn đề khó khăn cũng phải mặt ủ mày chau, hơn nữa chuyện lần này xử lý cũng có hơi phiền phức.

- Các vị, chuyện này cứ định như vậy đi, thiên tai ở phía Nam vấn đề này nhất định phải xử lý tốt, trong một năm gần đây ở phương Nam thường hay xảy ra vấn đề này, chuyện này cần phải xử lý thật tốt, không thể làm qua loa, Công Bộ cùng Hộ Bộ các người cần phải xử lý tốt chuyện này cho ta, nếu xử lý không tốt ta sẽ hỏi tội các người.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

298. Chương 256: Lập Địa Phong Vương (2)

Lý Tự Minh mặt không chút thay đổi nói với các vị quan viên trước mặt mình. Trong thời gian gần đây ở trong nước cũng không có thái bình, mặc dù không có xuất hiện vấn đề gì lớn, nhưng nếu như xử lý không tốt thì cũng rất là phiền phức, điều này làm cho Lý Tự Minh có chút nhức đầu cho nên tâm trạng đương nhiên cũng không tốt.

- Bộ Hạ...

Những quan viên ở chung quanh sau khi nghe lời này lập tức rồi rút quỳ rạp xuống đất cung kính nói. Gần đây Lý Tự Minh rất là nóng tính, ai cũng không dám làm cho hắn nổi giận, nếu như lỡ làm sai chuyện gì mà làm cho Bộ Hạ mất hứng thì rất là phiền phức. Cho nên cả đám đều không dám nói gì, chỉ dám nhìn thoáng qua Lý Tự Minh, sau đó quỳ sát trên mặt đất mà nói, khung cảnh náo nhiệt trong triều đình đã hoàn toàn biến mất.

Đang vào lúc này thì ở ngoài cửa có một Cận Vệ Quân chạy thật nhanh vào làm cho mọi người ở chung quanh kinh ngạc, quỳ rạp xuống đất hướng về phía Lý Tự Minh kêu lớn:

- Bẩm Bộ Hạ, đại thắng a... Đại thắng... Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi hồi báo ... Quân ta tiến đánh Gia Lam Đế Quốc, chiếm được hai mươi ba tỉnh thành phía Nam của Gia Lam, chiếm lĩnh được Đế Đô của Gia Lam Đế Quốc, bắt sống Gia Lam Hoàng Đế Hải Đế Tư, hơn nữa còn chiêu hàng năm tỉnh thành ở xung quanh, hiện hôm nay đang tập hợp binh mã ở gần Gia Lam Đế Đô chờ cơ hội chiếm lĩnh cả Gia Lam!

- Cái gì! Người nói gì! Nói lại lần nữa xem!

Lý Tự Minh ngay lập tức đứng lên, kích động quát. Không riêng gì Lý Tự Minh mà ở chung quanh tất cả Vương công Đại thần đều ngây ngẩn cả người, mọi người bèn thảo luận cùng với nhau làm cho bên trong Đại Điện ồn ào hẳn lên.

Còn Cận Vệ Quân sau khi nghe lời này, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó lần nữa quỳ rạp xuống đất cao giọng nói:

- Bắc phương Nguyên Soái Bạch Khởi hồi báo ... Quân ta tiến đánh Gia Lam Đế Quốc, chiếm lĩnh thành công hai mươi ba tỉnh thành phía Nam của Gia Lam, chiếm lĩnh Gia Lam Đế Đô là Gia Lam Thành, bắt sống Gia Lam Hoàng Đế Hải Đế Tư, hơn nữa chiêu hàng năm tỉnh thành xung quanh, hiện hôm nay đã tập hợp binh mã ở Gia Lam Đế Đô chờ cơ hội chiếm lĩnh cả Gia Lam!

- Ha ha ha... Tốt... Tốt... Tốt... Quả thực rất là tốt! Bạch Khởi làm rất tốt, không hổ là Chiến Thần của Bất Diệt Hoàng Triều, quả thật là không có phụ sự kỳ vọng của ta đối với hắn... Thật sự là rất tốt...

Lý Tự Minh ngồi ở trên Long ngai liên tiếp kêu tốt, sau đó nở nụ cười tươi.

Bây giờ Lý Tự Minh rất là vui mừng, không riêng gì hắn mà những người ở xung quanh cũng rất là vui mừng. Tuy nhiên bọn họ vẫn rất ngạc nhiên trước tin tức của Bạch Khởi báo về, dù sao chuyện này quả thật quá kinh thế hãi tục, vì đây chính là Gia Lam Đế Quốc a, Gia Lam Đế Quốc đã chèn ép Bất Diệt Hoàng Triều mấy trăm năm, đó chính là một Đại Đế Quốc chứ không phải là một nước nhỏ ở phía Tây Bắc. Mặc dù là biết Gia Lam Đế Quốc hiện giờ đang suy yếu, Bạch Khởi bọn họ đi dù sao cũng sẽ có thu hoạch, nhưng không nghĩ tới là chỉ mới có mấy tháng mà đã có thu hoạch, đã chiếm được hai mươi tám tỉnh thành, mà hơn nữa còn chiếm lĩnh thành công thủ đô Gia Lam Đế Quốc là Gia Lam Thành, hơn nữa còn bắt sống được Gia Lam Hoàng Đế, đây quả thực là không thể tưởng tượng. Nói thật khi xuất binh lúc trước, Lý Tự Minh cũng không có nghĩ tới sẽ có thu hoạch lớn như vậy, lúc mới bắt đầu mọi người chỉ nghĩ là thừa dịp lúc Gia Lam Đế Quốc suy yếu thì chiếm lấy mấy tỉnh thành mà thôi, thế mà hôm nay kết quả thật là ngoài suy nghĩ của mọi người, không ai dám nghĩ sẽ có kết quả như thế.

- Chúc mừng Bệ Hạ Hồng Phúc, Bạch Khởi Nguyên Soái vì Bệ Hạ mở mang đất đai...

Tể Tướng lập tức quỳ rạp xuống đất, hướng về phía trước mặt Lý Tự Minh rất kích động nói, mà mọi người xung quanh hắn cũng ríu rít quỳ rạp xuống đất sau hướng về phía Lý Tự Minh hô to.

Chuyện này quả thật rất đáng ăn mừng, quả thật rất đáng chúc mừng, cho nên lúc này Tể Tướng quỳ rạp xuống đất mở miệng chúc mừng Lý Tự Minh, nếu chuyện này mà được truyền ra ngoài thì không chỉ có trên dưới Bất Diệt Hoàng Triều mà cả nước cũng sẽ rất vui mừng

- Ha ha... Tất cả đều là công lao của Bạch Khởi... Nên làm như thế nào đây... Các khanh hãy nói cho trẫm biết làm sao để khen thưởng cho Bạch Khởi đi?

Đang ngồi trên Long ngai Lý Tự Minh ha ha cười to nói như thế.

- Thừa Phụ hoàng... theo con nghĩ hay là tạm thời khoan hãy thưởng cho Bạch Khởi, vì dù sao hắn còn trẻ mà đã có địa vị rất cao rồi, nếu như mà còn thưởng nữa thì con sợ trong tương lai sẽ không còn phần thưởng để trọng thưởng cho hắn nữa. Thay vì như vậy thôi thì Phụ hoàng hãy để Bạch Khởi chiếm lĩnh toàn bộ Gia Lam rồi sau đó hãy thưởng cho hắn...

Thái Tử Lý Dũng đứng dậy cung kính nói như thế trước mặt Lý Tự Minh.

Thái Tử rất là hận Bạch Khởi, hận không thể băm xác Bạch Khởi ra thành hàng vạn đoạn, Bạch Khởi cùng mình đối nghịch cũng không nói, lại ở phía Nam tiêu diệt các thế lực của mình, điều này đã làm cho Thái Tử rất bất mãn. Hơn nữa làm bản thân hắn cũng rất bị động, nếu như không phải là hắn còn có chút năng lực thì sợ là đã vì chuyện này mà bị liên lụy. Điều này làm cho Thái Tử hận không thể đem Bạch Khởi rút gân lột da. Nhưng Bạch Khởi đang như mặt trời giữa ban trưa, hắn cũng không có cách nào khác, mà lúc này đây có cơ hội đả kích Bạch Khởi, hắn tự nhiên đứng dậy, mặc dù không thể làm cho Bạch Khởi bị tổn hại gì, nhưng hắn cũng không muốn thế lực của Bạch Khởi ngày càng mạnh mẽ.

Bất quá đối với lần này, Lý Tự Minh hiển nhiên có chút không vui, đối với lời lẽ của Thái Tử làm cho hắn cảm thấy lòng dạ Thái Tử quá hẹp hòi, mà Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan liền đứng dậy nhìn thoáng qua Lý Dũng rồi lạnh giọng nói:

- Phụ hoàng... Có công không có thưởng không phải là tác phong của người. Huống chi Bạch Khởi đã vì Đế Quốc mà mở mang bờ cõi, đã chiếm được số đất đai mà nếu so ra thì đã vượt qua cả nửa giang sơn của chúng ta. Công lao như vậy chưa từng có, nếu như không tưởng thưởng khó có thể làm cho người ta phục, lòng người sẽ nguôi lạnh. Ta đề nghị Phụ hoàng chẳng những nên ban thưởng mà hơn nữa nên trọng thưởng, lúc này đây mới có thể ủng hộ tinh thần, hơn nữa để cho Bạch Khởi không ngừng chiếm lĩnh cả Gia Lam Đế Quốc.

- Đúng... Người nói không sai, quả thật nên ban thưởng... À... Ta nhớ rõ ta đã đáp ứng Bạch Khởi, nếu như hắn làm tốt, ta sẽ liền phong cho hắn làm Vương, lần này hắn đã làm rất tốt, lại có thể chiếm lĩnh nửa Gia Lam, hơn nữa còn bắt Hoàng Đế đối phương làm tù binh. Đây quả thực là đại công lao làm ta rất hài lòng, đã như vậy... vậy thì phong hắn làm Tây Bắc Vương, trừ La Đức Hành tỉnh thì đem Gia Lam Thành cùng với năm tỉnh xung quanh toàn bộ đều cho hắn, làm đất phong cho hắn, để hắn tạm thời ở chỗ đó chuẩn bị lực lượng tiêu diệt cả Gia Lam... Các vị nghĩ như thế nào?

Lý Tự Minh khẽ mỉm cười nói như thế...

Bất quá lời này chỉ có vẻ hỏi cho vui, vì ai cũng đã nhìn ra ẩn ý ở bên trong là Bệ Hạ đã quyết định rồi, cho nên mọi người cùng nhìn nhau vài lần, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải. Chính xác là bọn họ cũng không biết nói ra làm sao, vì trong lòng của bọn họ cũng có chút phản đối, cũng có chút không muốn, cho nên bây giờ tâm trạng của bọn họ rất là phức tạp.

- Cái này... Phụ hoàng, tuyệt đối không thể, chuyện này tuyệt đối không thể. Phụ hoàng... Đây chính là phong Vương a... Tại sao có thể phong Vương cho hắn? Không phải là quá ưu ái hắn sao...

Thái Tử với vẻ mặt bất mãn nói. Phải biết rằng cái này phong Vương ở ngay vùng đất vừa mới chiếm a. Không thể để cho thế lực của Bạch Khởi ngày càng hùng mạnh được, đây là chuyện mà hắn không thể nào nhận được, cho nên hắn liền lĩnh đứng dậy phản đối.

Dĩ nhiên về chuyện này phản đối cũng không chỉ có một mình Thái Tử, mà cũng có một số người phản đối, vì dù sao nếu như Bạch Khởi được phong Vương thì địa vị sẽ trên bọn họ rất nhiều, trở thành Đế Quốc Đệ nhất Đại quý tộc. Việc này làm cho bọn họ không cách nào tiếp thu. Mặc dù bọn họ cũng đồng ý ban thưởng Bạch Khởi, nhưng là phần thưởng này quá lớn làm cho bọn họ không thể tiếp thu... Cho nên bọn họ rối rít đứng dậy, muốn phản đối chuyện này, cũng rối rít nói rõ lý do của mình.

Bất quá đáng tiếc a... Lúc này Lý Tự Minh hiển nhiên là không muốn nghe ý kiến của bọn họ. Mọi người có tính toán gì trong lòng, Lý Tự Minh trong lòng rất rõ ràng, nếu như là bình thường thì không tính, bất quá lần này Lý Tự Minh không có ý định thỏa hiệp, vì vậy Lý Tự Minh đầu tiên là sững sờ sau thì trầm giọng nói:

- Các vị... Chuyện này ta đã quyết định rồi, chẳng lẽ các người dám phản đối?

- Cái này... Bọn thần không dám...

Nhìn nét mặt của Lý Tự Minh là bọn họ đã hiểu, hiển nhiên là vị Hoàng Đế Bệ Hạ này đang rất tức giận, nhìn như là muốn giết người, làm cho bọn họ không có ai có gan dám đứng ra phản đối nữa...

- Hừ... Không dám là tốt rồi... cứ định như vậy đi. Sắc phong Bạch Khởi làm Tây Bắc Vương, thống lĩnh cả Bắc phương binh mã, toàn quyền chịu trách nhiệm về chiến sự Gia Lam... Gia Lam hai mươi Quân đoàn thuộc trách nhiệm quản lý của hắn, hơn nữa triệu tập mười ngàn tân binh cho Bạch Khởi, để hắn khi nào thuận lợi có thể chiếm được cả Gia Lam, nếu có thể, ngay cả Thiên Long cũng chiếm cho ta!

Lý Tự Minh cười lạnh một tiếng, sau đó trầm giọng hô.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

299. Chương 257: Trận Chiến Tranh Đoạt (1)

Quần thần mặc dù cũng rất muốn nói, nhưng không biết phải nói như thế nào. Chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn im lặng mà thôi, bây giờ tình huống đã như thế thì ngoài việc bọn họ im lặng thì không còn cách nào khác để giải quyết vấn đề này. Lý Tự Minh trong lòng đã quyết định còn bọn họ chỉ là thần tử nên cho dù

có ý kiến thì sự việc cũng sẽ không thay đổi. Chẳng qua là trong lòng có chút đố kỵ về phần thưởng của Bạch Khởi, quả thực phần thưởng này của Bạch Khởi là quá lớn, quá hấp dẫn để cho bọn họ đố kỵ, nên bọn họ không biết phải nên làm gì cho đúng.

Trong số những người đố kỵ thì Thái Tử Lý Dũng là người tức giận nhất, hắn rất muốn quan hệ giữa Bạch Khởi và những người này không tốt. Đương nhiên Hầu Tước Đồ Tân cùng Bạch Khởi cũng có mối thù không hề nhỏ, nhưng trong lúc này thì không tới lượt hắn nói chuyện, Bạch Khởi quyền thế ngày càng hùng mạnh, đã không phải là một Hầu Tước nho nhỏ như hắn có thể chống lại. Hiện hôm nay cũng chỉ có Thái Tử, Tể Tướng những nhân vật này mới có thể đối phó được, còn những người khác vốn không có tư cách để mà lên tiếng phản đối Bạch Khởi được.

- Phụ hoàng... Ngài phong Vương cho Bạch Khởi cũng được đi... Thế sao còn đem toàn bộ binh lực của Bắc phương giao cho hắn? Hơn nữa còn cho hắn thêm mười Quân đoàn, còn cho thêm năm tỉnh làm đất phong, không phải là quyền lợi quá lớn hay sao... Chẳng lẽ ngài quên cuộc nổi loạn của An Đức Liệt hay sao?

Thái Tử Lý Dũng tiến tới một bước, quỳ rạp xuống đất hướng về phía trước mặt của Lý Tự Minh với vẻ mặt trầm xuống, cất cao giọng nói.

Không thể nghi ngờ lời nói của Lý Dũng làm chạm vào nỗi đau của Lý Tự Minh. Năm đó cuộc nổi loạn của An Đức Liệt ở trong ký ức của Lý Tự Minh vẫn như là mới xảy ra, đối với chuyện này nhiều năm đều không thể quên. Mà cuộc nổi loạn của An Đức Liệt thiếu chút nữa làm cho cả Đế Quốc sụp đổ, qua sự việc lần đó làm cho Lý Tự Minh rất cảnh giác, cho nên lời nói của Lý Dũng làm cho sắc mặt của Lý Tự Minh thay đổi, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Bệ Hạ, cuộc nổi loạn của An Đức Liệt trong ký ức của mọi người đều vẫn chưa phai, cuộc nổi loạn này thiếu chút nữa đã làm cho Đế Quốc sụp đổ. Bệ Hạ cần phải đề phòng, Bạch Khởi hiện nay ở trong tay, lực lượng so sánh với An Đức Liệt còn lớn hơn nữa, quân đội so sánh với An Đức Liệt càng nhiều hơn. Hơn nữa Bạch Khởi chỉ huy quân đội rất có phương pháp, còn nữa, binh lính cùng thủ hạ của hắn thực lực rất mạnh, so với An Đức Liệt càng thêm lợi hại. Mà đất phong của Bạch Khởi rất rộng lớn, cũng như tài nguyên rất nhiều, nếu như Bạch Khởi thật sự có lòng không thần phục lời thì chỉ sợ là cả thủ đô Đế Quốc không có ai có thể áp chế được Bạch Khởi.

Hầu Tước Đồ Tân tập tức nhảy ra nói như thế.

- Vậy các người nói cần phải làm gì?

Lý Tự Minh vẫn ngồi ở chỗ cũ sắc mặt hơi đổi, sau đó lẳng lặng nhìn trước mặt mình là Thái Tử Lý Dũng cùng nhóm người không ngừng cho ý kiến kia, rồi sau đó nói như thế. Ngay khi vừa nói thì ánh mắt cũng híp lại để người bên ngoài cũng nhìn không ra hắn giờ phút này là đang nghĩ cái gì. Bất quá có một việc có thể khẳng định là bây giờ Hoàng Đế Lý Tự Minh trong lòng rất là mâu thuẫn, vừa muốn đề phòng Bạch Khởi nhưng lại muốn dùng Bạch Khởi, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết mình phải nên lựa chọn như thế nào mới là tốt đây.

- Cái này... Phụ hoàng nếu như muốn ban thưởng cho Bạch Khởi, thì hãy triệu hắn về, để hắn trở về kinh phong Vương, đất phong thì phong cho hắn vùng đất ở phía Nam là tốt lắm rồi, như vậy cũng biểu hiện là Phụ hoàng đối với hắn cũng rất thương yêu. Bất quá nhất định phải thu hồi binh quyền của hắn. Binh mã của Đế Quốc không thể cho Bạch Khởi tiếp tục nắm giữ. Như vậy khó tránh khỏi việc xảy ra nổi loạn, cho nên xin Phụ hoàng nghĩ lại, lập tức triệu hồi Bạch Khởi...

Thái Tử Lý Dũng đứng dậy nói như thế, ngăn ngừa nói có mấy câu đã bộc lộ ý nghĩ ở trong lòng, mặc dù hắn đã cố gắng che dấu nhưng bất quá đã để cho Lý Tự Minh nhìn thấu được suy nghĩ.

Thái Tử Lý Dũng suy nghĩ, Bạch Khởi không có binh quyền thì cũng như con cọp không răng, mặc cho người vuốt ve, lúc đó Bạch Khởi cũng không dám làm gì quá đáng, mặc dù là phong Vương nhưng bất quá chỉ cần nhốt hắn ở Đế Đô thì Bạch Khởi cũng không thể làm gì, phong Vương thì sao? Dù gì cũng chỉ có danh tiếng mà thôi.

Bất quá thật đáng tiếc... lời nói của Thái Tử không chiếm được sự đồng ý của mọi người, đặc biệt là việc đem Bạch Khởi triệu về là việc mà mọi người không đồng ý. Bây giờ tình huống như thế nào, mặc dù mọi người đều không biết, nhưng bất quá mọi người cũng hiểu, nếu như Bạch Khởi cũng không thể được tin

nhệm, nếu như vậy, đổi thành người khác cũng sẽ không được Bệ Hạ tín nhiệm. Hơn nữa Bạch Khởi đem Bắc phương các đại Quân đoàn huấn luyện rất nghiêm khắc, cho nên nếu triệu hần về rồi đổi cho người khác chỉ huy cũng chỉ uống công. Người khác đi, không có một chút tác dụng, tướng lĩnh những Quân đoàn kia ngay từ đầu sẽ không nghe lời chỉ huy của người khác, mà bây giờ ở Gia Lam tình huống rất là hỗn loạn, nếu không cẩn thận tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm. Ai cũng không muốn đi mạo hiểm, bởi vì tùy thời có thể tử vong, cho nên không người nào nguyện ý đi cả. Mà mọi người, bao gồm cả Lý Tự Minh ở bên trong cũng rõ ràng, Bắc phương không thể nào không có Bạch Khởi. Bất kể có thể thiếu bất cứ ai, nhưng là tuyệt đối không thể không có Bạch Khởi, nếu không mọi việc sẽ rất là phiền phức.

- Vậy sao? Đây là suy nghĩ của người phải không?

Lý Tự Minh trầm giọng nói, thanh âm mặc dù không lớn, bắt quá trong lòng rất giận dữ, làm cho người nghe cũng biết trong lòng Bệ Hạ đang bất mãn, điều này làm cho Thái Tử cùng với những người theo phe Thái Tử đều không tự chủ trong lòng trầm xuống.

- Cái này... Phải...

Thái Tử bây giờ đã không có lựa chọn, lời đã nói ra không thể thu lại được, nếu đã không thể nào thu hồi thì hần bây giờ chỉ có kiên trì thừa nhận. Mặc dù hần biết lời nói của mình đã chọc giận Phụ hoàng Lý Tự Minh của mình, hần bây giờ cũng không có cách nào khác ngoài việc thừa nhận.

- Hừ... Thân là Thái Tử của một nước, người đang ở đây tranh luận về vấn đề của Bạch Khởi, nhưng người lại không nghĩ cho quốc gia mà người dĩ nhiên lại nghĩ tới ân oán giữa mình và Bạch Khởi. Người thật làm cho ta quá thất vọng, lời người nói thật dễ nghe... Thật giống như người thật là vì nước vì dân... Bất quá sự thật không phải như thế đúng không? Đừng cho là ta đã già rồi thì chính là lão hồ đồ, chuyện gì cũng không biết? Người cùng Bạch Khởi xảy ra mâu thuẫn ta cũng biết... Để Bạch Khởi quay về kinh? Thu hồi binh quyền? Giam lỏng? Hừ... Chắc người cũng nghĩ ra được, bây giờ Bắc phương thiếu ai cũng được nhưng không thể thiếu Bạch Khởi. Bây giờ Bạch Khởi là vì Đế Quốc mới phải cầm binh, chinh chiến sa trường, lập nhiều kỳ công có một không hai. Nhưng người... Thân là Thái Tử một nước, thậm chí ở sau lưng ám toán hần? Quả thực là hành vi của một tiểu nhân! Thái Tử ơi là Thái Tử... Người để cho ta quá thất vọng, ta xem ra nên suy nghĩ lại có nên để người làm Thái Tử nữa hay không. Thân là Thái Tử một nước, không ngờ lại ngu xuẩn như thế, không có trí tuệ cùng độ lượng, nếu đem Đế Quốc giao cho người, người nói người làm sao để cho ta có thể yên tâm?

Lý Tự Minh chậm rãi ngồi ở chỗ đó thản nhiên nói, mặc dù thanh âm không lớn, giọng nói bình thản, bắt quá những câu nói đều chết người, mỗi một câu nói... từng lời nói làm cho lòng người kinh hãi vô cùng, mỗi một câu nói đều làm cho Thái Tử tâm bị lạnh đi mấy phần, khi hần nói xong thì Thái Tử đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sắc mặt trắng bệch, cả thân thể cũng đã bắt đầu run run.

Khi Lý Tự Minh nói xong thì Thái Tử Lý Dũng cả người đã nhu nhược đến nỗi nếu như có người thất lễ ở phía sau lưng kéo phần eo của hần, cùng cánh tay đỡ lấy thì chỉ sợ là bây giờ Thái Tử đã ngã xuống đất. Đây là lần đầu tiên Hoàng Đế Lý Tự Minh ở trước công chúng nói muốn phế bỏ Thái Tử. Chuyện này cho biết là Hoàng Đế Lý Tự Minh đối với Thái Tử bất mãn đã đạt đến đỉnh điểm. Đây thật là một tình cảnh rất khó chịu đối với Thái Tử, nhưng điều này cũng đã biểu lộ một việc là Hoàng Đế đối với Thái Tử thật là đã muốn ra tay rồi.

Mặc dù mọi người trong lòng cũng biết là trước kia Hoàng Đế cũng có ý định này, nhưng cũng chưa nói với bất cứ ai, cũng chưa từng ở đại điện, ở trước mặt quần thần đề cập đến chuyện này, đây là lần đầu Tiên hoàng Đế Lý Tự Minh đem chuyện này ở trên đại điện mà nói trước mặt quần thần, việc này cho biết là lần này Lý Tự Minh đã muốn phế bỏ hoàn toàn Thái Tử Lý Dũng rồi.

Lời kia vừa thốt ra làm cho quan viên đều khiếp sợ, ai cũng không nghĩ tới bởi vì sự việc của Bạch Khởi mà khiến cho Lý Tự Minh muốn huỷ bỏ chức Thái Tử của Lý Dũng. Chuyện này trong khoảng thời gian ngắn làm cho không người nào có thể tiếp thu, mà những người bên phe Thái Tử tâm tư đang bị rối loạn, không biết cần phải làm gì. Mà những người ủng hộ Lý Tầm Hoan trong lòng rất vui vẻ, mà còn phe trung lập thì mọi người bắt đầu nghiêng về phía của Lý Tầm Hoan.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

300. Chương 257: Trận Chiến Tranh Đoạt (2)

Dù sao ở đây tất cả mọi người đều hiểu một đạo lý đó là ở Đế Quốc mọi việc đều là do Hoàng Đế định đoạt. Lý Dũng chọc giận Hoàng Đế làm cho Hoàng Đế bất mãn, ngay cả hần là Thái Tử cũng có thể có tùy thời bị phế trừ, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Dù sao chủ của Đế Quốc này là Lý Tự Minh chứ không phải là Lý Dũng, mà Lý Dũng có được mọi thứ, tất cả đều là do Hoàng Đế cho hần, nếu như Hoàng Đế đã muốn làm như vậy thì chỉ sợ là ai cũng không cách nào ngăn cản. Dù sao hần chính là Hoàng Đế, mọi quyền lực đều nằm trong tay hần, trừ phi Thái Tử mưu phản, nếu không vị trí của hần sẽ mất mãi mãi.

- Phụ hoàng... Ta nghĩ ca ca cũng chỉ nhất thời nóng nảy, kính xin Phụ hoàng không nên tức giận...

Lý Tầm Hoan đứng dậy hắng giọng nói, dĩ nhiên là nói giúp cho Thái Tử, bất quá là ai cũng biết vị Lý Tầm Hoan này nói lời không có thật lòng, vì dù sao Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan cùng Thái Tử vốn không hòa thuận với nhau, mà lần này Thái Tử sở dĩ đi ra đả kích Bạch Khởi, thật ra là bởi vì Bạch Khởi là người của Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan mà không phải là người của hần, cho nên hần mới cố gắng chèn ép Bạch Khởi. Nhưng mà lúc này đây lời nói của Lý Tầm Hoan làm cho bọn họ cũng không thể phản bác, chỉ có thể ở trong lòng mà nói Tam Hoàng tử người này thật là biết làm người. Vị hạo sắc Tam Hoàng tử này nếu so sánh với Thái Tử thì miệng mồm rất là nhanh nhẹn, so ra còn tốt hơn Thái Tử rất nhiều.

- Hừ... Người cũng không cần phải nói giúp hần làm gì. Chuyện của hần cùng với người ta cũng đã biết, nếu hôm nay không xảy ra chuyện này thì ta cũng có suy nghĩ là phải thay đổi chức vị Thái Tử để Tam Hoàng tử lên thay, sau này sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, còn tên Thái Tử này thật là làm cho ta cảm thấy quá thất vọng... Nhưng thôi cũng nể tình hần cũng là Thái Tử, ta sẽ cho hần một cơ hội. Ta cho hần thời gian là ba tháng, không được phép đi đâu ra ngoài để cảnh tỉnh lại, sau đó sẽ xem xét biểu hiện của hần. Nếu như hần quả thật không có thay đổi, ta sẽ trực tiếp phế bỏ hần, còn nếu như hần có thể làm cho ta hài lòng thì ta còn có thể cho hần một cơ hội nữa...

Lý Tự Minh nghiêm túc, đứng lên lạnh lùng nói, nói xong xoay người rời đi ngay.

Lý Tự Minh không phải là một thằng ngốc, chuyện như vậy cũng đem ra nói, mà quả thật trong lòng Lý Tự Minh đúng là nghĩ như vậy, hần cũng đã tính toán làm như vậy. Nếu như Thái Tử Lý Dũng thật sự không thể làm cho hần hài lòng, thì hần sẽ làm như vậy, Lý Tự Minh từ nhỏ đến lớn tính tình có sao nói vậy, nói một là một, nói hai là hai, nói được là làm được, tuyệt đối nghiêm túc. Tất cả điều này mọi người đều biết, nếu Lý Tự Minh đã nói như vậy rồi thì mọi người tự nhiên cũng sẽ không dám nhiều lời.

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng Hoàng Đế Lý Tự Minh rời khỏi, có chút xuất thần, sau một hồi thì thở dài một hơi cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó xoay người rời đi. Nhưng phân biệt rõ ràng chia làm ba phe cánh, thứ nhất là phái trung lập có số người ít nhất, thứ hai là phái ủng hộ Thái Tử, thứ ba là phái ủng hộ Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan.

Phái trung lập tạo thành một nhóm rời đi, bọn họ những người này giữ vững lập trường trung lập, bọn họ cũng không có ủng hộ bất kỳ ai, dựa dẫm vào ai mà đứng độc lập một mình. Bọn họ từ chối không tham gia vào các đấu tranh trong triều đình, bọn họ chỉ có thần phục một người, đó chính là Hoàng Đế Lý Tự Minh, còn những người khác bọn họ căn bản là không cần. Bọn họ cũng không quan tâm nhiều đến việc tranh đấu, cho nên lúc này mặc dù biết trong triều đình có thể sẽ có sự thay đổi lớn, Thái Tử có thể bị phế trừ, Tam Hoàng tử có thể trở thành Thái Tử, bất quá bọn họ căn bản là không cần biết, cho nên ngay từ đầu hoàn toàn chưa có suy nghĩ nhiều liền trực tiếp xoay người cứ như vậy mà đi khỏi.

Mà phe ủng hộ Thái Tử thì sắc mặt u buồn, gương mặt rất là u ám, Hoàng Đế đã nói như vậy rồi, thì tình hình của Thái Tử sẽ không mấy lạc quan. Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho người nhà của mình, tước vị của mình hoặc tiền đồ sau này của mình, cho nên mọi người tự nhiên sẽ không thể nào mà vui vẻ được rồi, tâm trạng mọi người rất kém.

Còn về phái ủng hộ Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan bên kia thì tốt hơn rất nhiều. Mọi người đều rất vui mừng trước câu nói của Hoàng Đế, muốn cho Tam Hoàng tử thừa kế ngôi vị Hoàng Đế, bọn họ cảm giác được hy vọng, bọn họ đã theo và ủng hộ Tam Hoàng tử đã nhiều năm như vậy rồi, cho đến hôm nay bọn họ đã cảm thấy được có hồi báo. Một khi Tam Hoàng tử trở thành Thái Tử, thì địa vị của bọn họ đi theo cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, chờ khi Hoàng Đế băng hà, Tam Hoàng tử sẽ trở thành Hoàng Đế, bọn họ sẽ trở thành

trung thần, địa vị sẽ tăng thêm được mấy bậc, hoặc là địa vị sẽ càng thêm vững chắc. Cho nên bọn họ rất là vui mừng, mọi người mặt mày đều rất hớn hởi, thật là trái ngược so với phái ủng hộ Thái Tử phía bên kia.

Hiển nhiên cả hai phái đều không thích nhau, cả hai bên đều nhìn nhau đầy lửa giận, mọi người đều lạnh lùng nhìn đối phương, nếu như không phải vì thân phận của mình, nếu như không phải nơi này là Hoàng cung, nếu như hôm nay không phải Lý Tự Minh đang rất tức giận, nếu như bây giờ Tam Hoàng tử cùng Thái Tử còn đang ở đó, chỉ sợ là bọn hắn những người này đã ở tại chỗ này đánh cho bể đầu chảy máu, tuy nhiên khẩu chiến là điều không thể tránh khỏi được rồi.

Thái Tử sắc mặt âm trầm, bộ mặt oán độc, nhìn tương lai đầy rộng mở của Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan lúc này đang nở nụ cười, sau đó mới chậm rãi nở một nụ cười, bất quá làm cho người ta cảm giác là ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng thì không, sau đó đi mấy bước đi tới trước mặt của Lý Tầm Hoan, nhìn thẳng, đánh giá Lý Tầm Hoan sau đó vỗ vỗ bả vai của Lý Tầm Hoan rồi nói:

- Tốt... Tam đệ... Người thật giỏi... Người thật tốt... Rất tốt...

Lời này nghe ra như là đang khích lệ Lý Tầm Hoan, nhưng mọi người ở đây đều biết Thái Tử đang rất tức giận, lời nói này không phải là khích lệ mà là cừu hận, là đang cảnh cáo Tam Hoàng tử

- Hắc hắc... Thật là cảm ơn Thái Tử ca ca... Nếu như không phải do chuyện của ngài thì ta làm sao được như ngày hôm nay? Nếu như không phải là do người quan tâm thì ta làm gì mà có cơ hội.

Lý Tầm Hoan cười đến híp cả mắt, nhìn Lý Dũng trước mặt nói như thế. Tuyệt không bởi vì đối phương mà mà phải đổi giọng, vẫn nở nụ cười tươi, đương nhiên trong tươi cười vẫn có một chút đùa cợt lẫn khinh thường. Có thể nói vị Tam Hoàng tử trẻ tuổi này căn bản không đem người đã đảm nhiệm triều chánh nhiều năm, môn sinh trải rộng khắp thiên hạ Thái Tử ca ca không coi ra gì. Lý Tầm Hoan xem Thái Tử ngoại trừ lớn hơn mình mười mấy tuổi còn lại tất cả thì không có chuyện nào có thể so sánh được cùng với mình.

Dĩ nhiên thế lực của Thái Tử có lẽ là rất lớn, có lẽ người thần phục hắn cũng không ít, bởi vì sức ảnh hưởng của hắn đã đi sâu vào lòng người, tuy nhiên... việc này quan trọng sao? Việc này không quan trọng, thế lực của hắn còn không phải là bị Phụ hoàng cùng Bạch Khởi đang làm cho tan rã hay sao? Còn lực lượng của mình thì ngày càng được tăng cường. Mặc dù bây giờ thế lực còn không bằng Thái Tử, nhưng tương lai thì sao? Trong tương lai vượt qua hắn sẽ không thành vấn đề, trải qua sự việc lần này kết quả có thể đoán được.

- Hừ... Rất tốt... Tam đệ quả thực không hổ là đệ đệ của ta... Bất quá ca ca ta có một câu muốn nói cho người biết...

Thái Tử híp mắt, thu hồi lại cánh tay của mình, lạnh lùng nhìn Lý Tầm Hoan trước mặt nói như thế, khi nói lời này thì khóe miệng không tự chủ lộ ra nét cười lạnh.

- Thái Tử ca ca có chuyện gì cần nói, ta sẽ ở chỗ này lắng nghe... Tuy nhiên người cần phải nói nhanh lên một chút, ta còn có việc bận cần phải đi gấp... Ai... Bạch Khởi vừa mới được phong Vương, mặc dù hắn không ở nhà, bất quá nói như thế nào ta cũng phải đến Bạch Gia chúc mừng. Mà mặt khác Bối Túc Tư hẹn ta đi Bách Hoa Viện... Sách sách... Có nhiều cô nương ở đó đang chờ đợi ta, cho nên ta không có nhiều thời gian để nghe, người có chuyện gì thì cố gắng nói nhanh lên đi!

Lý Tầm Hoan khẽ mỉm cười xem thường, nói với bộ dạng lười biếng, làm cho người ta rất tức giận, nhìn nét mặt của hắn cũng làm cho người có chút nhịn không được muốn đánh hắn một trận.

- Ta cho người biết... Ta muốn nói với người chính là... Người hãy tự mình hiểu lấy, là của người thì sẽ là của người, không phải là của người người tốt nhất không nên cướp đi, làm người nên biết mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, mới có thể sống được lâu dài, nếu không sẽ chết rất nhanh...

Lý Dũng lạnh lùng nói, lời nói không thể nghi ngờ là đang cảnh cáo Lý Tầm Hoan, cơ hồ là ở cùng Lý Tầm Hoan tỏ rõ lập trường.

Ý muốn nói cho Lý Tầm Hoan biết ngôi vị Hoàng Đế là của ta, người nếu muốn sống lâu một chút thì tốt nhất là đừng để ý tới nó, nếu không ta sẽ cho người biết tay, đây là uy hiếp... Không thể nghi ngờ đây là trắng trợn uy hiếp, Thái Tử đang uy hiếp Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan.

- Vậy sao? Ha ha... ta muốn hỏi người sẽ dùng cách gì để đối phó ta? Con người của ta rất thích đi cướp đồ của người khác, ta rất thích tranh giành.

Lý Tầm Hoan đối với lần này tuyệt không quan tâm hơn nữa còn không chút nào yếu thế nói...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

301. Chương 258: Âm Mưu Soán Ngôi (1)

- Hừ, chỉ sợ người giành không được. Ngược lại thì đánh mất tánh mạng của mình, ta đây chính là vì muốn tốt cho người, người không nên không linh tinh...

Thái Tử Lý Dũng lạnh giọng nói, khi nói chuyện với Lý Tầm Hoan thì ngực phập phồng một chút, hẳn không nghĩ tới Lý Tầm Hoan thật không ngờ lớn mật tới như vậy, lại dám làm trò trước mặt của mình... Dám nói với mình như vậy, quả thực là đang tìm chết...

- Ha ha ha... Chuyện này ta quả thật không sợ, ta chỉ sợ người xảy ra chuyện gì mà thôi... Có câu tục ngữ gọi là gì nhỉ? Ăn trộm gà không được còn bị mất nắm thóc... Hình như là câu này? Hắc hắc... Thái Tử ca ca người chính là ra tay quá ác độc, hơn nữa còn quá mức tự cao nên mới rơi vào tình cảnh như thế, bây giờ còn cảnh cáo ta? Ta thật tâm khuyên bảo người nên trở về nghỉ ngơi lấy lại sức. Dù sao Phụ hoàng cũng đã có nói, người nên ở nhà trong ba tháng, người hãy ngoan ngoãn mà làm theo thật là tốt, không nên đi lung tung khắp nơi, nếu không làm cho Phụ hoàng tức giận thì chỉ sợ là... Phụ hoàng một khi tức giận thì ngôi vị Thái Tử của người sẽ bị mất, đến lúc đó người cũng không nên khóc...

Đối với lời nói hăm dọa của Lý Dũng thì Lý Tầm Hoan rất xem thường, không để ý tới, Lý Tầm Hoan người này luôn luôn như thế, ở trước mặt ai cũng không phục, trừ Bạch Khởi cùng Bối Tác Tư cùng với Lý Linh Lung còn có Hoàng Đế Lý Tự Minh. Còn những người còn lại thì không phục, ai cũng không nể tình, trước kia còn không nể mặt Thái Tử Lý Dũng, chớ đừng nói chi là bây giờ...

- Hừ!

Chỉ vào Lý Tầm Hoan, tay có chút phát run, Thái Tử Lý Dũng sau khi nghe xong lời này thì trở nên như thế. Bất quá đáng tiếc chính là hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Nhìn dáng vẻ của Lý Tầm Hoan, Lý Dũng cũng biết sợ là mình nói thêm gì đi nữa cũng là tự làm mất mặt chính mình, Lý Tầm Hoan căn bản là không coi mình ra gì, cho nên thở phì phì nói còn chưa dứt phẩy tay áo bỏ đi.

Mang theo người của mình nhanh chóng rời đi, Thái Tử cũng không để ý tới Lý Tầm Hoan bọn họ nữa, cứ như vậy mà rời khỏi mà sau lưng truyền đến tiếng cười sang sảng đầy vui vẻ của Lý Tầm Hoan Lý biểu hiện vào lúc này Lý Tầm Hoan thật là rất vui vẻ...

oOo

- Chết tiệt... Chết tiệt... Khốn kiếp... Khốn kiếp! Lý Tầm Hoan tên khốn kiếp này! Ta muốn giết hắn!

Ở Đế Đô, trong phủ Thái Tử, ở trong mật thất, Thái Tử Lý Dũng đứng ở nơi đó cầm lấy bình hoa Tây Vực đất tiền hung hăng đập xuống đất, sau đó giận dữ hét lên, bình hoa xinh đẹp có giá trị liên thành không ngờ đã bị đập cho tan nát...

Mà ở trong mật thất, bên người Thái Tử Lý Dũng là bảy tám thân tín của Thái Tử đang đứng bên cạnh, mọi người cảm như hén, cũng không dám nhiều lời, lúc này bọn họ hiểu Thái Tử đang nổi nóng, không nên chọc giận Thái Tử, nếu không kết quả có thể nghĩ, đặc biệt là vào lúc này nếu ai trêu chọc hắn căn bản là đang muốn đi tìm đường chết.

Thái Tử ngoài mặt mặc dù tốt giống như rất hòa thuận, ở bên ngoài cũng không tính là mạnh mẽ tuy nhiên tính tình cũng không phải là rất tốt. Thân tín ở trong nhà cũng đã có rất nhiều gia nô đã chết ở trong tay của Thái Tử, mà những người thân tín này đều đã thấy tận mắt sự tàn bạo của Thái Tử. Tuy nói bọn họ đều là những đại thần ở trong triều đình, mặc dù Thái Tử cũng sẽ không lấy bọn họ làm nơi để trút giận, cho dù là khi Thái Tử tức giận nhất cũng sẽ như vậy, tuy nhiên bọn họ cũng không muốn tự tìm phiền phức cho mình.

- Chết tiệt! Bạch Khởi... Lý Tầm Hoan... Còn nữa Bạch Khởi, ngươi là tên khốn kiếp... Hai người các người đều là khốn kiếp... Ta muốn giết các người!! Giết các người!!

Thái Tử mắng xong Lý Tầm Hoan vài lần rồi mới bắt đầu mắng Bạch Khởi, xem ra ở trong mắt Thái Tử thì Bạch Khởi so với Lý Tầm Hoan càng thêm ghê tởm.

Trong lúc nói chuyện Thái Tử lấy ra bên cạnh một thanh trường kiếm rồi vung chém lung tung, làm cho những đại thần thân tín không tự chủ lui lại ra sau mấy bước, sau đó nuốt một ngụm nước bọt, nhìn thoáng qua Thái Tử cũng không dám nói thêm cái gì.

Rốt cục qua một lúc sau Thái Tử mới bình tĩnh trở lại, tuy nhiên lúc này hắn đã thở hồng hộc còn người thì đầy mồ hôi, hắn đứng ở đó nhìn thoáng qua trước mặt những vị đại thần thân tín ở chung quanh, thấp giọng nói:

- Các vị... Chuyện ngày hôm nay các vị cũng đã biết, các người cảm thấy cần phải làm gì?

- Cái này...

Chung quanh các vị đại thần thân tín nhìn lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nên nói như thế nào. Hoàng Đế Bệ Hạ lại muốn Thái Tử không được phép đi ra ngoài, mà phải ở lại trong phủ Thái Tử, hơn nữa còn có ý muốn phế bỏ Thái Tử, chuyện này đã không phải là chuyện bọn họ có thể can thiệp, càng không phải là chuyện mà bọn họ chỉ cần nói ngắn ngủn mấy câu là có thể giải quyết được sự việc, vì vậy bọn họ đứng ở nơi đó mà nhìn lẫn nhau, tất cả đều là ấp úng nói không ra một câu nào.

- Thế nào? Chẳng lẽ các người nhiều người như vậy mà cũng không nghĩ ra biện pháp hay sao?

Thái Tử nhìn những người thân tín chung quanh mình, nét mặt nhất thời có chút bất mãn nói như thế, giọng nói trong nhất thời cũng lớn hơn vài lần, sau đó híp mắt lại đánh giá bọn thủ hạ ở chung quanh... Vừa nói ngồi ở trên một cái ghế, lẳng lặng nhìn bọn thủ hạ, đang đợi câu trả lời của bọn hắn.

Bất quá hắn trong lòng cũng đã nhin không được bắt đầu đứng lên:

- Đám người này lúc bình thường thì so với người khác cũng thấy được, nhưng đến khi dùng đến bọn họ thì cả đám đều trở thành cam điếu, chết tiệt... Cả đám chết tiệt khốn kiếp!

Dĩ nhiên trong lòng hắn mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng cũng không có nói ra, có thể ở trong nơi này đều là thân tín của hắn đồng thời cũng là phe phái trung thành nhất của hắn, ở bên ngoài cũng có được địa vị cực cao cùng quyền lực, tuyệt đối không phải là hắn có thể tùy ý đánh chửi như nô lệ. Mặc dù những người này cũng là thủ hạ, nhưng hắn dù sao cũng chẳng qua là Thái Tử mà không phải là Hoàng Đế, hắn còn cần những người này ủng hộ, hắn cũng không thể thích làm gì thì làm được.

- Cái này... Không biết Thái Tử Điện hạ ngài muốn làm gì? Ngài có mục đích gì? Là muốn Bệ Hạ tha thứ cho ngài, cho ngôi Thái Tử của ngài được vững chắc, hay là tìm cách để mưu hại Hoàng Đế? Hoặc là chỉ muốn giết chết Bạch Khởi cùng Tam Hoàng tử?

Một thân tín của Thái Tử do dự một chút nhìn xung quanh những người khác đang trầm mặc, sau đó hướng về phía trước mặt Lý Dũng thấp giọng nói

- Những việc đó có cái gì khác nhau sao?

Lý Dũng cau mày hỏi, ở hắn xem ra muốn vững chắc địa vị của mình để Lý Tự Minh tha thứ mình, hay là muốn giết chết Lý Tầm Hoan cùng Bạch Khởi, hoặc là muốn làm Hoàng Đế đều là một chuyện, căn bản không có gì khác nhau.

- Đương nhiên là có... Nếu như ngài muốn cho Bệ Hạ tha thứ cho ngài, như vậy rất đơn giản, ngài phải đặc biệt xin lỗi Bệ Hạ, sau đó dâng hoàng ở trong phủ không ra ngoài trong ba tháng, chờ sau khi hết hạn phạt của mình thì đi tìm Bệ Hạ nói lời xin lỗi rồi cho biết sai lầm của mình. Bệ Hạ chắc sẽ tha thứ cho ngài, nếu như ngài còn muốn giữ vững địa vị của mình... Như vậy ngài sẽ phải ở bất cứ chuyện gì, bất kỳ phương diện cũng phải cùng suy nghĩ của Bệ Hạ, tận lực lấy lòng Bệ Hạ để Bệ Hạ hài lòng. Không phải là ta nói ngài, tính tình của ngài cũng nên thay đổi, tính tình của ngài cùng Bệ Hạ là một trời một vực, Bệ Hạ tự nhiên không thích. Bệ Hạ thích Tam Hoàng tử cũng là bởi vì Tam Hoàng tử cực kỳ nghe lời đồng thời tính tình cùng Bệ Hạ rất giống nhau. Dù sao ngài là Thái Tử, nếu như ngài làm như vậy, nếu như ngài lấy lòng liễu

Bệ Hạ, để Bệ Hạ vui vẻ, như vậy Bệ Hạ chắc sẽ không phế bỏ ngài, vì dù sao ngài cũng là con của hần, hơn nữa ngài đã làm Thái Tử nhiều năm rồi nếu như thay đổi thì sẽ đối với ai cũng không có lợi, cho nên Bệ Hạ cũng sẽ không làm vậy, chỉ cần ngài an tâm chờ đợi, Bệ Hạ sau trăm tuổi Đế Quốc vẫn như cũ là của ngài... Tuy nhiên nếu ngài làm như vậy vẫn có nguy hiểm, thứ nhất Bệ Hạ chưa chắc đã chịu nhận lời xin lỗi của ngài, thứ hai cho dù là Bệ Hạ có chấp nhận lời xin lỗi của ngài. Nhưng Bệ Hạ đã già rồi, khó tránh khỏi sẽ có thiên vị, nói không chừng còn có thể truyền ngôi cho Tam Hoàng tử điện hạ, những điều này đều không thể không phòng... Thứ ba còn có một điều chính là Bệ Hạ không biết còn có thể sống bao lâu, nếu như ngài làm như vậy thì cần phải có đủ tính nhẫn nại, mà người đã bốn mươi tuổi rồi cho nên ta nghĩ ngài cần phải cố gắng nhẫn nại, mà thời gian ta cũng không dám xác định, có thể là một năm, hai năm, cũng có thể là mười năm. Hai mươi năm, dù sao thì sự việc cũng không thể đoán trước được.

Tên thủ hạ nói lên mặt tốt và mặt xấu của sự chọn lựa... Sau khi nói xong thì nhìn thoáng qua trước mặt Thái Tử Lý Dũng...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

302. Chương 258: Âm Mưu Soán Ngôi (2)

- Mười năm, hai mươi năm? Ta đã làm Thái Tử hai mươi năm, trong những năm này ta đã rất cẩn thận, ta đã cố gắng bồi dưỡng lực lượng, nhưng là Phụ hoàng đối với ta vẫn như vậy, những năm gần đây ta đối với Đế Quốc rất là trung thành ta có làm gì sai? Ta không có sai, nhường ngôi xin lỗi tuyệt đối không thể nào... Chuyện này đến lúc đó coi như hết...

Lý Dũng cơ hồ là không nghĩ đến mình sẽ dùng cách này...

Hần đã đợi chờ quá lâu, hần đã không thể tiếp tục đợi chờ, hơn nữa hần đã đè ép quá lâu, vì bị đè ép quá lâu, hần không muốn tiếp tục bị đè ép nữa, tiếp tục làm một con rùa rúc đầu, hần đã không muốn làm như vậy, cho nên hần không chấp nhận lời đề nghị này...

- Vậy ngài muốn lựa chọn giết chết Tam Hoàng tử cùng với Bạch Khởi, tiêu diệt đối thủ, sau đó an toàn làm Hoàng Đế của mình? Nếu như là như vậy mà nói thì... Như vậy ta cũng có một đề nghị, giết chết Bạch Khởi cũng không dễ dàng, phải biết rằng Bạch Khởi trong tay nắm binh mã mấy trăm vạn, hơn nữa ở tại phía xa Gia Lam, bên cạnh lại có vô số cao thủ, những chuyện khác không nói, chỉ một chuyện là bên cạnh hần có Thất Tinh Đẩu Hoàng Lưu Dịch Tử cũng đủ để cho chúng ta thúc thủ chịu trời, không thể làm gì. Người của chúng ta cần bản không phải là đối thủ của thuộc hạ Bạch Khởi, muốn giết chết Bạch Khởi cần bản chỉ là nằm mơ, thực lực của hần quá lợi hại. Nếu như ngài muốn giết chết hần, đầu tiên sẽ phải tước đoạt binh quyền của hần, sau đó phái binh đem Bạch Khởi vây giết. Hoặc là chờ người lên làm Hoàng Đế, sau đó là giết hần cũng không muộn, còn Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan thì theo ta được biết bên người không có cao thủ, muốn giết chết hần, cũng rất đơn giản. Chúng ta có thể tìm cao thủ giết chết Tam Hoàng tử, cho dù người của chúng ta không làm được, chúng ta cũng có thể thuê cao thủ của tổ chức đánh thuê Yên Vũ Lâu giết chết Lý Tầm Hoan. Sát thủ Yên Vũ Lâu tuyệt đối có năng lực như thế, mặc dù giết Bạch Khởi có thể là không được, nhưng là Lý Tầm Hoan cũng tuyệt đối có thể... Bất quá... Làm như vậy thì cũng sẽ có điều không tốt... Đó chính là nếu như giết chết Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan, như vậy Bệ Hạ cùng Bạch Khởi sẽ có hoài nghi đến ngài, Bạch Khởi bên kia thì không cần nói nhiều. Mặc dù ai cũng biết Bạch Khởi là người của Tam Hoàng tử, khi biết Tam Hoàng tử chết đi, thì dù sao cũng là một thần tử, ngài là Thái Tử hần không thể đối chọi với ngài công khai được, nhiều nhất là âm thầm ra tay. Chỉ cần ngài bảo vệ tốt mình thì sẽ không có việc gì, trừ phi Bạch Khởi hần muốn tạo phản, nếu không muốn báo thù căn bản là không thể nào. Nhưng phiền phức là ở nơi Bệ Hạ, nếu như Tam Hoàng tử bị giết chết, người cũng biết nhất định là ngài ra tay, dù sao ngài là hiền nghi lớn nhất, Bệ Hạ cũng sẽ biết, khi đó thái độ Bệ Hạ sợ sẽ rất khó nói. Mặc dù không đến nỗi giết ngài báo thù cho Tam Hoàng tử, bất quá rất có thể phế bỏ vị trí của ngài, diệt trừ thế lực của ngài, dù sao Bệ Hạ đối với Tam Hoàng tử rất thương yêu. Người cũng biết, một khi Tam Hoàng tử có việc, khó có thể nói Bệ Hạ sẽ làm ra chuyện gì, cho nên nếu như chúng ta làm như vậy thì hậu quả quá nghiêm trọng, hơn nữa cũng thật không nắm chắc, cũng không ai biết Bệ Hạ sẽ làm gì, cũng không ai biết Bạch Khởi có thể làm gì, cá nhân ta thì không tán thành làm chuyện này... Nếu như Thái Tử ngài không muốn lựa chọn cách này thì, ta đây cũng sắp hết cách...

Tên thân tín của Thái Tử đem toàn bộ lời nói trong lòng mình nói ra hết, lời nói của hắn làm cho người ta có chút choáng váng đầu óc.

Bất quá bất kể lời hắn nói có mục đích gì, những lời hắn nói có ý gì, nhưng không thể phủ nhận chính là suy nghĩ của hắn vô cùng toàn diện, hiển nhiên là đã trải qua rèn luyện, tuyệt đối không phải là nói lung tung, hắn nói ra những chỗ tốt, xấu, hơn nữa trực tiếp cho biết ra ý kiến của mình... Biểu lộ quan điểm của mình...

Sau khi nghe lời hắn nói thì Thái Tử Lý Dũng cũng sửng sốt, nhưng ngay sau đó nhú mày, đề nghị hiển nhiên cũng không thể lựa chọn, chỗ tốt cơ hồ là không có, trừ trả được thù thì không có ích lợi gì, ngược lại có thể làm cho mình bị bắt lợi làm vào tình thế bị động, nói cách khác là thủ hạ của mình cũng không tán thành, ngay cả chính mình cũng không tán thành, cho nên sau khi nghe lời này Thái Tử Lý Dũng lắc đầu, thở dài một hơi nói:

- Vậy người nói cách khác đi? Người còn biện pháp gì khác... Ta nếu như muốn làm Hoàng Đế, người có biện pháp gì? Hay là đề nghị gì?

- Cái này... Tự nhiên là có, ta cũng thích cách này, chẳng qua là Điện hạ ngài có dám hay không, có nhớ...

Thân tín kia khẽ mỉm cười, nhìn trước mặt Thái Tử Lý Dũng sau đó thấp giọng nói, vừa nói vừa len lén nhìn Thái Tử Lý Dũng một cái. Hiển nhiên hắn kế tiếp muốn nói lời có chút đại nghịch bất đạo, có chút kinh thế hãi tục, cho nên hắn không dám tùy tiện nói ra, cho nên mới nói nhiều lời như vậy để Thái Tử hiểu trong đó lợi hại như thế nào, sau đó mới nói lời nói ở trong lòng của mình cho Thái Tử Điện hạ hiểu rõ.

- Có việc gì thì cứ nói thẳng ra đi, Hoàng Đế ta dĩ nhiên muốn làm, hơn nữa là tuyệt đối muốn làm, ta không cho phép người khác thừa kế ngôi vị Hoàng Đế, vì ngôi vị Hoàng Đế ta không có chuyện gì là không dám làm, có cách gì thì cứ nói ra đi.

Thái Tử Lý Dũng mặt liền biến sắc, sau đó lạnh giọng nói, sau khi nói lời này trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt cùng kiên nghị, hiển nhiên bây giờ Lý Dũng đã điên cuồng lên rồi.

Nhìn sự điên cuồng trong ánh mắt Lý Dũng làm cho thuộc hạ chung quanh đều có chút sợ hãi, bất quá khi bắt đầu nói chuyện, tên thuộc hạ kia trong mắt cũng lộ ra một tia tinh quang, thậm chí đồng dạng còn có chút hưng phấn, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Cách này thật ra rất đơn giản, chỉ cần ngài dám làm là không có gì là không thể, cách này thật ra một năm trước ở phía Nam các vị Tổng Đốc cũng đã cùng ngài nói qua, chẳng qua là ngài lúc ấy không chấp nhận, tuy nhiên bây giờ thì ngài đã không còn đường lui cho nên đây là sự lựa chọn tốt nhất mà ngài có thể chọn...

- Cái gì! Người nói gì! Ý của người là để cho ta tạo phản!

Thái Tử Lý Dũng sau khi nghe lời này sắc mặt đột nhiên đại biến đứng lên lớn tiếng nói, trong giọng nói tràn đầy kinh hãi, thậm chí có một chút run rẩy, mà mọi người ở xung quanh sau khi nghe được lời này ai ai cũng không kèm được mình mà nghe lạnh cả sống lưng, mọi người đều sợ hãi.

Tạo phản cũng không phải là là việc nói đùa, đây chính là trọng tội, một khi thành công tự nhiên là công thành danh toại, nhưng một khi thất bại, như sẽ mất đi tính mạng. Mà ở Bắc Diệt Hoàng Triều, trọng tội sẽ bị tịch thu tài sản và giết sạch cả nhà, coi như Thái Tử Lý Dũng, nếu như hắn dám làm như vậy mà bị phát hiện thì chỉ sợ là cả nhà trên dưới cũng đồng dạng đều bị giết sạch sẽ, nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không có người cách làm này...

- Thái Tử Điện hạ, tình huống bây giờ ngài rõ ràng hơn ai hết, Bệ Hạ đã muốn phế trừ ngài. Hắn đã sớm có dự định này, hôm nay ở trước mặt các quan viên cũng đã nói rõ ràng suy nghĩ của mình, hắn đã quyết tâm muốn phế bỏ ngài, nếu như ngài không làm phản thì chỉ sợ rằng sẽ không có cơ hội. Bạch Khởi quyền lực càng lúc càng lớn, nếu hắn mà ủng hộ Tam Hoàng tử, hắn hiện ở trong tay có bốn, năm trăm vạn binh lực, hơn nữa Bệ Hạ vừa đưa cho hắn thêm mấy Quân đoàn, đây chính là ba mươi Quân đoàn a. Sáu trăm vạn người, hơn phân nửa binh lực Đế Quốc đều ở trong tay của hắn, có Bệ Hạ cùng Bạch Khởi ủng hộ, vị trí của ngài đã tràn đầy nguy cơ. Nếu như không làm phản, chờ Bạch Khởi trở lại, ngài tuyệt đối không có cơ hội. Bạch Khởi nếu như lập thêm nhiều công lao, khi đó ngài muốn phản kháng cũng không thể, cho

nên bây giờ đây là cơ hội cuối cùng. Nếu như ngài muốn làm Hoàng Đế, như vậy chỉ có thể bây giờ bắt đầu chuẩn bị, mau sớm có hành động, giết chết Bệ Hạ, trở thành Đế Quốc Hoàng Đế, thừa dịp Bạch Khởi chưa có nắm giữ hoàn toàn quân đội, khi Bạch Khởi còn chưa có bình định Bắc phương, đem binh quyền của Bạch Khởi giải trừ hết, giết chết Tam Hoàng tử, ngài mới có thể làm Đế Quốc Hoàng Đế, nếu không ngài sẽ không có cơ hội. Chẳng lẽ ngài muốn cho Tam Hoàng tử cùng với Bạch Khởi vĩnh viễn ngồi ở trên đầu ngài, ngài cam tâm làm một Vương gia nhàn rỗi sao?

Tên thuộc hạ thân tín kia chuyển hướng nói về Lý Tầm Hoan, vừa nói vừa thận trọng nhìn sắc mặt của Thái Tử Điện hạ Lý Dũng như thế nào.

Lời của hắn không thể nghi ngờ đã nói trúng tâm tư của Lý Dũng, Lý Dũng nghe lời này về sau sắc mặt càng âm trầm, cả người sắc mặt xanh mét. Trong đầu hắn đang đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt. Một hồi lâu sau Lý Dũng cắn răng một cái, hừ lạnh một tiếng vỗ bàn đứng lên quát:

- Làm... Nói đi... Cần phải làm như thế nào!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

303. Chương 259: Pháp Lan (1)

Thái Tử ở nơi Đế Đô đang bí mật tạo phản. Còn ở nơi này, Bạch Khởi cũng đang bí mật rời đi khỏi Gia Lam Đế Đô là Gia Lam Thành, đi về phía Đông Nam của Gia Lam đã bị Bạch Khởi chiếm đoạt, đó là Hắc Thạch Hành tỉnh, đi vào trong Hắc Thạch Sơn Mạch, mục đích của chuyến này rất đơn giản Bạch Khởi đi vào trong Hắc Thạch Sơn Mạch để gặp Hắc Thạch Ái Nhân.

Ái Nhân là một chủng tộc mà tất cả mọi người không xa lạ, bọn họ là một tộc trong bách tộc ở trên Đại Lục, từng có thanh danh rất hiển hách. Ở trong truyền thuyết Văn minh Ma pháp Thượng cổ thời kỳ đã từng là một chủng tộc rất hùng mạnh nhưng sau khi chấm dứt thời kỳ Văn Minh Ma Pháp thì chủng tộc này lại ẩn thế, dựa vào tài nghệ chế tạo kinh người cùng với công nghệ chế tạo mạnh mẽ mà sinh sống. Sao chịu đựng được loài người thì dựa vào đấu khí tu luyện vững như núi Thái Sơn mà sinh sống và nắm giữ hoàn toàn Đại Lục này.

Nghe nói Ái Nhân Tộc thờ phụng Công Tượng Chi Thần, cho nên bọn họ có tài nghệ cao siêu, kỹ thuật rèn điều luyện vượt qua tất cả các chủng tộc khác trên Đại Lục, bọn họ chế tạo vũ khí và khôi giáp làm cho người ta ngấm ngĩa. Ái Nhân bình thường kỹ thuật cũng có thể so với đại sư của thế giới loài người, sản phẩm vũ khí của Ái Nhân đều là hoàn mỹ trong hoàn mỹ. Mặc dù nhân số rất ít ỏi, bây giờ chín mươi phần trăm Ái Nhân sống ở Phương Tây Đại Tuyết Sơn ở trong Thiết Lô Bảo, bọn họ nắm giữ vùng đất này, bằng vào cương thiết, xây dựng thành trì cùng với những tài nguyên khoáng sản bên trong đủ để sử dụng đến mười vạn năm. Cho dù là bất cứ người nào cũng hiểu rõ Quang Minh Đế Quốc mặc dù rất cần vũ khí của Ái Nhân, lại có Giáo Đình ủng hộ nhưng đã trải qua nhiều năm như vậy vẫn như cũ không thể đem Ái Nhân Tộc nhân khẩu chưa đầy ngàn vạn tiêu diệt, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ ở mắt trước mắt mình sinh sống bình thường, đem Đại Tuyết Sơn chung quanh mấy vạn dặm nắm giữ trong tay, mà không thể làm gì được. Bởi vậy có thể thấy được Ái Nhân Tộc hùng mạnh như thế nào.

Nói đến Hắc Thạch Ái Nhân có thể có một số người cũng không rõ ràng lắm lai lịch của chủng tộc này, thật ra ngay cả bản thân của Bạch Khởi cũng biết không rõ ràng lắm, bất quá là nghe được Đại Hắc Thiên giải thích thì Bạch Khởi mới biết được, Hắc Thạch Ái Nhân này thật ra chính là một chi của Ái Nhân Tộc, do có cuộc sống trường kỳ ở dưới đất hơn nữa lại có làn da ngăm đen nên được gọi là Hắc Thạch Ái Nhân. Lúc mới ban đầu Hắc Thạch Ái Nhân cũng không thuộc về Hắc Ám Lục Tộc, chẳng qua là chủng tộc này tín ngưỡng Đại Hắc Thiên mà thôi, bất quá vì như vậy nên bị Ái Nhân Tộc đuổi đi nên đã tự lập môn hộ, tạo thành Hắc Thạch Ái Nhân Tộc. Mặc dù tộc nhân cũng chỉ có mười mấy vạn người, nhưng không nên xem thường mười mấy vạn người này, sự có mặt của bọn họ chính là lực lượng không thể bỏ qua. Chính bởi vì sự có mặt của bọn họ, mà lúc ban đầu Gia Lam Đế Quốc hùng mạnh sau khi chiếm lĩnh cả Hắc Thạch Hành tỉnh về sau, ban bố pháp lệnh đem Hắc Thạch Sơn Mạch thành cấm khu, để cho Hắc Thạch Ái Nhân thành lập quốc gia trong đó. Vì dù sao Hắc Thạch Ái Nhân có thể nói là toàn dân đều là lính, hơn nữa lực chiến đấu cường đại dị thường. Bọn họ trời sanh thần lực, nếu so sánh với Ái Nhân Tộc càng thêm mạnh mẽ, bọn họ đối với đấu khí tu luyện càng thêm có thiên phú, hơn nữa chế tạo vũ khí càng thêm sắc bén,

hơn nữa giỏi về nghiên cứu một số vũ khí chiến tranh, so sánh với Ải Nhân càng thêm kinh khủng, nếu như không phải là do số lượng rất ít ỏi thì chỉ sợ là hiện hôm nay Gia Lam cũng không có cách nào giữ được Hắc Thạch Hành tỉnh.

Mà Bạch Khởi sở dĩ muốn đi vào nơi này, là do Bạch Khởi hy vọng có thể đạt được sự ủng hộ của Hắc Thạch Ải Nhân. Để cho bọn họ trợ giúp mình, ở một phương diện khác cũng là bởi vì nhiệm vụ của Cửu U, thời gian đã không còn nhiều lắm. Mặc dù Ảnh Thiên đã liên lạc với Hắc Thạch Ải Nhân, tuy nhiên không thể tìm được đối phương, vì vậy chưa thể hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa càng làm cho Bạch Khởi buồn bực chính là trải qua nhiều năm như vậy, đối phương hiển nhiên không tin có Đại Hắc Thiên huynh đệ, người như vậy có tồn tại, cũng không tin Bạch Khởi có được găng tay Atula, vì vậy bọn họ cũng không thừa nhận thân phận của Bạch Khởi, cũng không thần phục Bạch Khởi. Nhưng cũng đưa ra một điều kiện, nếu như Bạch Khởi mang theo găng tay Atula đến Hắc Thạch Hành tỉnh cho bọn họ chứng kiến, nếu như là sự thật thì Hắc Thạch Ải Nhân bọn họ sẽ đồng ý thần phục. Dĩ nhiên, đồng thời Hắc Thạch Ải Nhân cũng có nói, nếu như Bạch Khởi nói không đúng sự thật, thì cho dù là có Ảnh Tộc ủng hộ bọn họ cũng sẽ tiêu diệt Bạch Khởi...

Cho nên khi nghe được Ảnh Thiên hồi báo tin tức, Bạch Khởi đã không do dự tạm thời dừng xử lý quân vụ mà bí mật đi về phía Hắc Thạch Hành tỉnh, còn về những công việc của Gia Lam Thành thì giao cho Vạn Lý Vân, Tiêu Thiên Vũ, cho nên Bạch Khởi vô cùng yên tâm. Có nhiều quân đội như vậy, còn hai người thân tín túc trí đa mưu như vậy là đủ rồi, dù sao chiến tranh không thể nào rất nhanh bộc phát. Sơn Bản Long Nhất không có lá gan, cũng không có thực lực trong một thời gian ngắn mà khai chiến, bây giờ tất cả mọi người ở vào thế giằng co, thời gian khai chiến còn rất lâu, vì vậy Bạch Khởi có thể yên tâm đến Hắc Thạch Hành tỉnh.

Lần này Bạch Khởi không có mang theo bất cứ người nào bên người, một mình lên đường, vì chính là không để cho người khác phát hiện mình đã rời khỏi Gia Lam Thành, nếu không thì hậu quả sẽ không biết như thế nào. Nếu như biết mình không có ở Gia Lam Thành, nếu tin tức truyền đi ra ngoài, khó có thể nói Sơn Bản Long Nhất cùng với Thiên Long Đế Quốc sẽ làm ra chuyện gì, vì vậy Bạch Khởi phải bí mật rời khỏi. Vì thế hẳn thậm chí ngay cả Độc Cô Chiến Thiên, Lưu Dịch Tư hai người này cũng không đi theo, chẳng qua là mang theo hai vị Đẩu Vương Ảnh Tộc rời đi.

Trải qua ước chừng nửa tháng thời gian, Bạch Khởi một đường ra roi thúc ngựa chạy tới Hắc Thạch Hành tỉnh, vào trong Hắc Thạch Thành, tìm địa điểm liên lạc của Ảnh Tộc. Giờ phút này Ảnh Thiên cùng với tám vị Trưởng Lão của Ảnh Tộc đang rời rít cả lên, khi Bạch Khởi đi vào đại sảnh phía sau hậu viện, Ảnh Thiên cùng với tám vị Trưởng Lão của Ảnh Tộc quỳ rạp xuống đất cung kính hô:

- Tham kiến chủ nhân.

- n... Tất cả cùng đứng lên đi. Ảnh Thiên, người của Hắc Thạch Ải Nhân đâu?

Bạch Khởi gật đầu, tiện tay tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn Ảnh Thiên trước mặt nói như thế. bây giờ Bạch Khởi đã ngày càng tự tin, càng phát ra uy thế của một người ở trên cao, thứ nhất là bởi vì địa vị Bạch Khởi không ngừng tăng lên, thứ hai là bởi vì hôm nay Bạch Khởi thực lực không ngừng tăng lên.

Vào thời gian trước khi chiếm lĩnh Gia Lam Thành thì Bạch Khởi đã dùng một số tiền của phi nghĩa, trực tiếp đem thực lực của mình tăng lên tới Bát Tinh Đẩu Hoàng, tài nghệ so sánh với Ảnh Thiên là bằng nhau, hai người vừa lúc là cùng cấp, thậm chí tài nghệ của Bạch Khởi còn muốn cao hơn...

Có lẽ có một số ít người có nghi ngờ tiền của phi nghĩa của Bạch Khởi tiền là từ đâu tới. Cái này không nên quên là nơi mà Bạch Khởi công chiếm chính là Gia Lam Đế Đô, Gia Lam Thành a, chỗ này chính là Thủ Đô Đế Quốc đã hơn một trăm năm. Nơi này tài phú đếm không hết, mặc dù Bạch Khởi không cho phép bọn lính đi giết người hay đánh cướp, cũng không có ác ý đi lừa gạt các Đại quý tộc, tuy nhiên ở bên trong thành tất cả các quý tộc lớn nhỏ đã cống hiến cho Bạch Khởi mấy trăm vạn kim tệ. Hơn nữa Bạch Khởi cũng mượn gió bẻ măng từ bên trong quốc khố của Gia Lam cầm mấy trăm vạn, vì vậy mới tăng lên tới Bát Tinh Đẩu Hoàng.

Đương nhiên Bạch Khởi là muốn trực tiếp tăng lên tới Cửu Tinh, thậm chí là tới Đẩu Đế, bất quá đáng tiếc là Gia Lam lúc này quá nghèo, các quý tộc nên thượng cống cũng đã thượng cống, hẳn cũng không thể đi lừa gạt. Dù sao Gia Lam cũng vừa mới chiếm lĩnh, nếu như mình thật sự làm như vậy thì chỉ sợ là sẽ gây

ra nhiều chuyện. Về phần quốc khố Gia Lam, theo lý thuyết thì trong quốc khố phải có không ít tiền, hơn nữa đặc biệt là Gia Lam Đại Đế Quốc, bất quá đáng tiếc, sự thật cùng mơ ước luôn luôn là có sự khác biệt rất là rõ ràng.

Gia Lam trước kia quả thật rất có tiền, rất phồn vinh, so sánh với Bất Diệt Hoàng Triều thì càng giàu có hơn rất nhiều. Bất quá đáng tiếc chính là Gia Lam thật bất hạnh, xuất hiện Hải Đế Tư là một Hoàng Đế phá sản. Một Gia Lam Đế Quốc phồn vinh phú cường, to lớn như thế, thế mà không đủ để cho hấn phá, quốc khố trống không, vốn cũng không còn nhiều tiền. Hơn nữa Gia Lam nhiều năm liên tục chiến loạn, hao tổn của cải khổng lồ, sắp tới lại cùng Thiên Long đánh nhau. Nếu như không phải gần đây vừa mới thu thuế má thì chỉ sợ ngay cả năm mươi vạn kim tệ cũng không có...

Tuy chiếm được lại phần thu thuế má đó, nhưng cũng hơn phân nửa chuyển đến chiến trường phương Bắc của Sơn Bản Long Nhất, mà còn lại trong quốc khố chưa đầy ngàn vạn kim tệ, Bạch Khởi lấy một nửa, phần còn dư lại hấn cũng không dám lộn xộn. Nếu lấy hết toàn bộ thì chỉ sợ là sẽ có chuyện sẽ xảy ra, mặc dù Bạch Khởi không sợ, nhưng cũng không muốn tạo ra phiền toái cho mình. Nhất là vào lúc này, mình lĩnh quân ra bên ngoài, trong tay binh mã đã vượt qua một nửa Đế Quốc, đã có người nói mình tự trang bị binh lực. Nếu như mình còn làm như vậy, thì chỉ sợ là sẽ phải làm cho người ta nói, cho nên càng ít chuyện thì càng tốt, dù sao Bạch Khởi vẫn còn rất trẻ chỉ mới mười chín tuổi mà thôi, sau này còn có nhiều cơ hội.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

304. Chương 259: Pháp Lan (2)

Hiện vào lúc này Bạch Khởi biết rõ nếu như mình cứ ở vị trí này, thì chỉ sau một thời gian thì mình có thiếu gì cơ hội, thiếu gì phương pháp để làm cho mình càng thêm mạnh mẽ, chỉ cần mình còn đứng ở vị trí này thì mình sẽ có biện pháp để kiếm đủ kim tệ.

Đối với những kẻ tu luyện khác mà nói, tham gia vào mấy việc quản lý, chính trị hoặc là nhập ngũ thì sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của mình, nhất là ở vị trí của Bạch Khởi thì rất là tổn công tổn sức. Là một kẻ tu luyện, phải lấy việc trở thành cường giả là quan trọng nhất, tuy nhiên đối với Bạch Khởi mà nói thì chuyện này không đáng quan tâm. Vì chức Nguyên Soái chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến mình, ngược lại càng làm cho mình có nhiều cơ hội hơn có thể làm cho thực lực của mình tăng lên. Bởi vì chính mình có được Cửu U biến thái, có Cửu U tồn tại, mình bất kể là giết người hay là cướp đoạt kim tệ cũng có thể làm cho mình phát triển nhanh hơn, cho nên Bạch Khởi đối với vị trí này của mình rất thích, rất là hứng thú. Mặc dù Bạch Khởi bây giờ đã nhận thức rõ ràng mục tiêu của mình đó chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ hơn nữa, không ngừng tăng lên thực lực của bản thân, cho đến khi có một ngày mình có thể đột phá sự hạn chế của sinh mạng, hơn nữa không ngừng làm cho thực lực của mình tăng lên, đây chính là mục đích của Bạch Khởi, còn về phần tăng lên đến mức nào, thì phải coi cho tới cùng là mình muốn cái gì, còn hiện nay thì Bạch Khởi còn chưa suy nghĩ ra...

- Chuyện này... Chủ nhân. Hắc Thạch Ải Nhân ở bên kia ta đã liên lạc được. Bất quá, ngài nên biết, Hắc Thạch Ải Nhân tính tình rất nóng nảy, hơn nữa còn cố chấp về vấn đề chủng tộc một cách dị thường. Mặc dù cùng Ảnh Tộc chúng ta có quan hệ, hơn nữa đều thuộc về Hắc Ám Lục Tộc, là tín đồ của Ma thần Đại Hắc Thiên, tuy nhiên Hắc Thạch Ải Nhân bên kia vẫn không chịu tin tưởng ta. Không phải là muốn đích thân gặp ngài, bọn họ chỉ phái ra một người liên lạc, ta mới vừa rồi nhận được tin ngài đi tới, nên cũng đã phái người đi mời bọn họ, tin tưởng bọn họ rất nhanh sẽ tới đây.

Ảnh Thiên chỉ quỳ tới thất lưng của Bạch Khởi, đang quỳ ở bên cạnh Bạch Khởi, thấp giọng nói. Không có so đo mà chỉ có cung kính, dù sao đây chính là chủ nhân của mình, là huynh đệ vĩ đại của Ma thần Đại Hắc Thiên...

Dĩ nhiên trừ lần đó, Ảnh Thiên cũng len lén quan sát Bạch Khởi một phen, bất quá đáng tiếc là bây giờ hấn thậm chí phát hiện mình không cách nào nhìn thấu được Bạch Khởi. Hấn nhớ mang máng một năm trước mình nhìn thấy Bạch Khởi thì khi đó vẫn có thể thấy rõ ràng thực lực của Bạch Khởi dừng lại ở cấp độ Đấu Vương, nhưng hiện hôm nay thậm chí không cách nào nhìn thấu, điều này làm cho Ảnh Thiên rất giật mình...

Phải biết rằng bây giờ mình không cách nào nhìn thấu được Bạch Khởi là đại biểu cho cái gì, Ảnh Thiên trong lòng rất rõ ràng, điều đó chứng tỏ Bạch Khởi đã đột phá, đột phá tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng. Nghĩ tới đây Ảnh Thiên không tự chủ, khoe miệng lộ ra nét cười khổ. Một năm a... Một năm thời gian liền từ Đấu Vương cấp thấp tiến vào cấp bậc Đấu Hoàng, hơn nữa xem ra thậm chí còn tuyệt đối so sánh với chính mình không hề kém cỏi, điều này làm cho tâm trạng Ảnh Thiên tràn đầy khổ sở...

Ngẫm lại mình được xưng là Ảnh Tộc đương đại thiên tài, chỉ dùng một trăm hai mươi năm thời gian liền đạt đến trình độ bây giờ. Mình từ Đấu Vương đến Đấu Hoàng dùng suốt hai mươi năm, nhưng còn đối phương thì sao? Đối phương chỉ dùng có một năm thời gian, còn siêu việt hơn mình dùng mất hai mươi năm mới đạt được thành tựu. Điều này làm cho Ảnh Thiên không biết nên nói cái gì cho phải. Một hồi lâu sau Ảnh Thiên rốt cục bắt đầu nghĩ đến việc này quy cho Ma thần Đại Hắc Thiên. Đúng vậy... Dù sao đây cũng là huynh đệ của Ma thần, biết đâu lại cũng là một vị thần nào chuyển thế thì sao, có tài nghệ đến như vậy cũng có thể lý giải. Chẳng qua là không khỏi có chút quá mức đả kích người khác mà thôi. Chủ nhân thật ra bản lĩnh như thế nào? Chỉ mới có mười chín tuổi sao... Mười chín tuổi là Đấu Hoàng cao thủ... Nói ra ai tin a...

Lúc Ảnh Thiên đang suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn câu hỏi, thì bỗng nhiên ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân không rõ ràng, một cao thủ Ảnh Tộc nhẹ nhàng đi tới, mà ở phía sau hắn còn có tiếng bước chân vũng vàng.

Chi nha~~

Cánh cửa lớn bằng gỗ bỗng nhiên được mở ra, một Ải Tử thân cao chưa đầy một thước, có làn da ngăm đen, người mặc áo da thú Kiếm Hồ xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi. Tóc của hắn có màu nâu hơi đỏ, mặc dù vóc dáng không cao, bất quá cơ bắp đầy người, làm cho người khác phải kinh ngạc. Bước đi vững vàng mà có lực, cứ như là mỗi một bước, mỗi một động tác cũng tràn đầy lực lượng. Hắn nhìn thoáng qua cao thủ Ảnh Tộc ở chung quanh lại nhìn thoáng qua Bạch Khởi ở trước mặt, sau đó nhìn chằm chằm Bạch Khởi một hồi lâu rồi có chút vô lễ, nói:

- Người chính là chủ nhân bọn họ sao? Là huynh đệ của Ma thần Đại Hắc Thiên? là chủ nhân của Hắc Âm Lục Tộc của chúng ta?

Trong giọng nói tràn đầy sự nghi ngờ cùng chất vấn, trong lúc nói chuyện thì trên dưới đánh giá Bạch Khởi vài lần, sau đó trong mắt tinh quang thoáng hiện, cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là bộ mặt hứng thú nhìn Bạch Khởi. Vị này chính là Ải Nhân Tộc Đấu Vương cao thủ, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn Bạch Khởi, hình như là đang chờ đợi Bạch Khởi trả lời.

Tuy nhiên, không đợi Bạch Khởi trả lời, ở chung quanh những cao thủ Ảnh Tộc tại chỗ đã nổi giận rồi. Bất kể là Ảnh Thiên hay là Thập Đại Trưởng Lão của Ảnh Tộc cả đám đều đối với hắn trợn mắt mà nhìn, trên người đầy khí trong nháy mắt bạo phát ra, mà Ảnh Thiên lại càng giận dữ nói:

- Lớn mặt... Pháp Lan, ta kính trọng người là Hắc Thạch Ải Nhân Tộc Trưởng Lão, Đấu Vương cao thủ, nhưng là người lại dám đối với chủ nhân vô lễ như thế, hãy cẩn thận coi chừng ta giết người!

- Hừ... Đây đều là các người nói, ta nhưng chưa từng nói qua. Ta không tin hắn chính là chủ nhân, ta cũng không tin hắn là huynh đệ của Ma thần Đại Hắc Thiên. Mặc dù lực lượng của hắn cũng rất cường đại, ta đã nhìn không thấu hắn, nhưng mà ta vẫn không thừa nhận. Không thấy găng tay Atula, Ải Nhân Tộc chúng ta cũng sẽ không thừa nhận một chủ nhân như vậy tồn tại. Trừ phi hắn có thể chứng minh, nếu không chứng minh được, Pháp Lan ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Ảnh Thiên, ta biết ta không phải là đối thủ của người, Ảnh Tộc các người Thập Đại Trưởng Lão, ngoài ra còn có Ảnh Thiên người ở bên trong, ngay cả là các cao thủ của Hắc Thạch Ải Nhân toàn bộ ra tay cũng không nhất định có thể chiến thắng người. Bất quá người muốn dùng vũ lực làm cho ta khuất phục là chuyện không có khả năng, trừ phi Pháp Lan ta chết ở chỗ này!

Ải Nhân Tộc là một chủng tộc rất cổ chấp, tính tình của bọn hắn giống như hàm câu và tảng đá, vừa thối lại vừa cứng. Bọn họ khi cho chuyện đó là đúng thì dù cho người có giết bọn họ, cũng không cách nào để cho bọn họ thay đổi, Pháp Lan này cũng là như thế, vừa nghe lời của Ảnh Thiên thì ngay lập tức cãi lại ngay.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả phòng yên tĩnh không một tiếng động, nhưng lại có mùi thuốc súng mười phần. Đối với lần này Bạch Khởi nhìn Pháp Lan một cái cũng không có tức giận, ngược lại rất thương thức Pháp Lan, có đôi khi cố chấp mặc dù rất chán nhưng bất quá cũng khả ái, đáng yêu. Bạch Khởi rất thích người cố chấp, bởi vì bọn họ mặc dù khó có thể dùng được toàn bộ, bất quá sau khi người chinh phục được bọn họ thì bọn họ sẽ vô cùng trung thành. Cố chấp trở thành ưu điểm lớn nhất của bọn họ, vì vậy Bạch Khởi rất thương thức Pháp Lan, cũng rất thương thức chủng tộc Hắc Thạch Ái Nhân, đồng thời Bạch Khởi cũng muốn chinh phục chủng tộc này, dĩ nhiên chỉ bằng vào lực lượng Bạch Khởi bây giờ thì thật giống như không có khả năng. Bất quá việc này không quan trọng, quan trọng là... Bạch Khởi không cần vận dụng vũ lực là có thể chinh phục bọn họ, bọn họ sẽ cho Bạch Khởi những vũ khí ưu tú, còn có rất nhiều cao thủ, mà những điều này Bạch Khởi rất cần.

- Tốt lắm... Ảnh Thiên người cũng không cần phải như vậy, ta có thể hiểu được Pháp Lan Trưởng Lão, nếu như nếu đối lại là ta thì sợ là cũng sẽ như thế, nếu không có nhìn thấy bằng cứ cụ thể mà muốn cho một chủng tộc quy hàng thật sự là không có khả năng. Điều này ta có thể hiểu, hơn nữa, hắn mới vừa rồi cũng không có cái gì vô lễ, hắn chỉ là hoài nghi ta mà thôi. Hắn không có thừa nhận thân phận, đối với ta như vậy cũng là bình thường, người cũng không nên tức giận, tất cả lui ra đi...

Bạch Khởi nhàn nhạt nói như thế, sau khi nói xong nhìn về phía Pháp Lan.

Lời của Bạch Khởi làm cho Pháp Lan sinh ra một chút hảo cảm, tuy nhiên vẫn không thay đổi sự việc. Chuyện này không phải là chuyện đùa, nếu như đây là sự thật thì Pháp Lan cam tâm nhận tội, Hắc Thạch Ái Nhân cũng sẽ dựa theo ý chỉ của Ma thần mà thần phục Bạch Khởi. Nhưng nếu như là giả, hắn nhất định phải giết chết Bạch Khởi, bởi vì danh dự của Ma thần không được phép làm bẩn. Dám dùng danh dự của Ma thần Đại Hắc Thiên để lừa gạt Hắc Thạch Ái Nhân thì sẽ bị Hắc Thạch Ái Nhân đuổi giết, cho dù là người này trước mắt nói lời rất làm mình hài lòng, tuy nhiên như vậy vẫn không thể thay đổi việc gì.

Pháp Lan cũng không nói gì nữa mà chẳng qua là lẳng lặng nhìn Bạch Khởi, đang chờ đợi bằng chứng xác minh của Bạch Khởi, mà Bạch Khởi cũng không nói nhiều, nhẹ nhàng từ trong chỗ sâu bên tay phải, sau đó vẩy nhẹ phía bên tay trái thì một cổ hồng quang hiện lên... một cái bao tay mỏng như cánh ve tản ra màu đỏ như máu, còn có sát khí nồng đậm khôn cùng cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người. Sát khí này trong nháy mắt đập vào mặt mọi người, cho dù người chung quanh đều là những cao thủ hàng đầu, tuy nhiên tất cả đều cảm nhận được cổ sát khí này đều không tự chủ sởn, có chút cảm giác hít thở không thông, toàn thân lạnh như băng, tất cả đều rung mình một cái.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

305. Chương 260: Dung Nham Thành (1)

- Bái kiến chủ nhân.

Pháp Lan cũng là một người sáng khoái. Nhìn thấy tình cảnh như thế cũng không nhiều lời, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất hướng về phía Bạch Khởi cung kính hô lên. Hắn nói ra lời này không có một chút do dự, bởi vì hắn đã nhận định Bạch Khởi đúng như lời Ảnh Thiên nói, đó là huynh đệ của Ma thần Đại Hắc Thiên. Cho dù không phải thì cũng là người nhận được sự tán thành của Ma thần, nếu không hắn làm sao có thể nhận được Thần Khí bên người của Đại Hắc Thiên, găng tay Atula? Đây chính là Thần Khí đi theo Ma thần Đại Hắc Thiên, là Thần Khí biến mất cùng với Ma thần. Nếu như không nhìn thấy Ma thần làm sao có thể có được?

Huống chi Thần Khí đều có linh tính, đặc biệt là bao tay Atula, là Thần Khí cao nhất, không... là sát khí cao nhất, vật này nếu như không phải là do Ma thần Đại Hắc Thiên cho, đừng nói là Đấu Hoàng cao thủ, cho dù là một Đấu Đế, là Cửu Tinh Đấu Đế đều có thể bị sát khí làm cho tinh thần bị mất đi, thậm chí có thể có tại chỗ bạo tử mà chết. Dù sao đây chính là đồ của Ma thần Đại Hắc Thiên, tuyệt đối không phải là người phàm có thể chạm đến.

- Uhm... Những người còn lại của các người đâu? Ái Nhân Vương của các người đâu?

Bạch Khởi khẽ mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua là bắt đầu hỏi thăm tung tích những Hắc Thạch Ái Nhân.

- Cái này... Hồi bẩm chủ nhân, bọn họ toàn bộ đều ở Dung Nham Chi Thành, Ải Nhân Vương ra lệnh cho ta đến đây chính là vì nghiệm chứng xem là thật hay giả, đồng thời muốn mời chủ nhân đi Dung Nham Chi Thành của Hắc Thạch Ải Nhân. Lúc trước Ải Nhân Vương nói cho ta biết, bất kể là thật hay giả cũng muốn mời ngài đi đến Dung Nham Chi Thành...

Pháp Lan cung kính hồi đáp. Hơi thở cũng đã khôi phục bình tĩnh, trải qua giây phút khiếp sợ ngán ngùi, vị Hắc Thạch Ải Nhân Trưởng Lão đã căn bản khôi phục như lúc ban đầu, mặc dù đang đối mặt Bạch Khởi cũng có chút khấn trương, tuy nhiên đã không còn giật mình như vừa rồi.

- Tại sao?

Bạch Khởi tò mò nói, hẳn có chút không hiểu lời nói của Pháp Lan, bất kể là thật hay giả cũng muốn mình đi đến Dung Nham Chi Thành, cũng không biết vị Hắc Thạch Ải Nhân Vương đang muốn làm gì, vì vậy trong suy nghĩ của Bạch Khởi cho rằng nơi này nhất định có vấn đề, có thể sẽ xảy ra chuyện.

- Cái này... Ta trước khi đến Ải Nhân Vương của ta cũng đã nói qua, nếu như ngài là giả, vậy hãy để cho ngài đi đến Dung Nham Chi Thành, sau đó mọi người sẽ liên kết lại đối phó với Ảnh Tộc... bởi vì bọn họ đã phản bội Ma thần Đại Hắc Thiên, danh dự của Ma thần không được phép làm bẩn, cho nên sẽ đem toàn bộ mọi người giết chết ở Dung Nham Chi Thành, còn nếu như ngài là thật thì cũng sẽ mời ngài đi đến Dung Nham Chi Thành... là bởi vì hẳn có lời gì muốn nói với ngài...

Pháp Lan đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó cung kính nói như thế, không có gì giấu diếm.

- Là sao? Ngươi... Đã như vậy thì sáng mai chúng ta sẽ đi.

Nhìn phía ngoài kia bầu trời đã từ từ tối đen lại, Bạch Khởi nói như thế. Hẳn đã kết luận là chuyện này không có đơn giản như vậy, mà nếu đã như vậy thì mình phải đi đến đó một chuyến. Phải cố gắng thu phục cho được Hắc Thạch Ải Nhân, vì thế mình đi một chuyến đến Dung Nham Chi Thành cũng rất xứng đáng.

Bạch Khởi biết chuyện này không có đơn giản như vậy. Chỉ sợ là mình muốn Hắc Thạch Ải Nhân Tộc thần phục không có dễ dàng như vậy, tuyệt đối không có đơn giản giống như là Ảnh Tộc. Nếu lại lấy bao tay Atula ra lần nữa thì cũng không tốt, nếu Hắc Thạch Ải Nhân Vương người ta nói như vậy thì Bạch Khởi tự nhiên sẽ đi một chuyến.

oOo

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, đoàn người của Bạch Khởi rời khỏi Hắc Thạch Thành, hướng về phía Tây Bắc Hắc Thạch Thành đi đến Hắc Thạch Sơn Mạch. Đoàn người cũng chỉ có Bạch Khởi, Ảnh Thiên còn có Thập Đại Trưởng Lão Ảnh Tộc cùng với Hắc Thạch Trưởng Lão Pháp Lan. Ngoại trừ những người này thì không còn bất kỳ người nào tham gia vào hành động bí mật kỳ lạ này. Lần này, tốt nhất là không nên có quá nhiều người biết đến chuyện này... Dù sao Pháp Lan đã nói, Dung Nham Chi Thành đó là bí mật, tuyệt đối bí mật, Hắc Thạch Ải Nhân Tộc không hy vọng người khác biết địa điểm của nó. Bởi vì bọn hắn là muốn bảo đảm an toàn cho Hắc Thạch Ải Nhân Tộc, là điều quan trọng nhất của bọn hắn không muốn cho người khác biết.

Dĩ nhiên Bạch Khởi bọn họ ngoại lệ. Bất quá là vì tôn trọng Pháp Lan nên Bạch Khởi không mang theo nhiều người. Cho dù là cao thủ Ảnh Tộc cũng chỉ đem theo Ảnh Thiên cùng Thập Đại Trưởng Lão, còn những người khác thì Bạch Khởi không mang theo.

Hắc Thạch Sơn Mạch sở dĩ được gọi là Hắc Thạch Sơn Mạch là bởi vì ngọn núi này ở trên không hề có một ngọn cỏ, chỉ có trụi lủi những tảng đá màu đen, ngoài ra thì hoàn toàn không có gì khác. Cho dù là động vật cũng dị thường hiếm thấy, nơi này có thể nói là cấm khu sinh mạng, không có bất kỳ sinh vật nào có thể ở chỗ này mà sinh sống được. Bởi vì nơi này trừ tài nguyên khoáng sản thì chỉ còn nham tương kinh khủng ...

Nơi này nhiệt độ cao làm cho người ta thấy sợ, Bạch Khởi đoán chừng ít nhất là vào khoảng năm mươi độ, hơn nữa không có một ngọn cỏ cũng không có nhiều sinh vật. Bạch Khởi thật sự hoài nghi ở những chỗ như vậy thì Hắc Thạch Ải Nhân làm như thế nào mà sống. Chỉ sợ là cũng chỉ có chủng tộc như vậy mới sinh sống được, nếu đổi lại là một chủng tộc khác, cũng sẽ chịu không nổi hoàn cảnh như vậy. Mặc dù Bạch

Khởi rất muốn hỏi một chút bọn họ rốt cuộc là thế nào mà sinh sống được ở đây. Bất quá cuối cùng Bạch Khởi đã bỏ đi ý nghĩ này mà không có hỏi nhiều.

Bất quá Bạch Khởi trong lòng rõ ràng một việc, đó chính là có thể ở nơi này mà sinh tồn không chỉ cần dũng khí mà còn cần nghị lực lớn lao cùng bền lòng. Mặc dù có thể là bởi vì nguyên nhân đặc tính chủng tộc, nhưng muốn ở nơi này mà sinh tồn thì không phải là chuyện đơn giản vì dù sao giúp cho Hắc Thạch Ái Nhân cũng không phải là nham tương sinh vật, cuộc sống bọn họ ở nơi này cũng không phải là đơn giản như vậy. Lúc này Bạch Khởi có chút hiểu tại sao Hắc Thạch Ái Nhân tính tình đều là cố chấp như vậy. Nếu không cố chấp, bọn họ không thể nào sống được ở nơi này, không có cố chấp bọn họ sẽ không có trường kỳ sinh sống được ở những nơi như vậy.

Dưới sự hướng dẫn của Pháp Lan, Bạch Khởi bọn họ đi qua Hắc Thạch Sơn nóng bức, đi khoảng hai ngày đường đi tới vị trí trung ương của Hắc Thạch Sơn, là một cái động khổng lồ và rất là rộng rãi.

oOo

- Đứng lại... Các người là ai!

Khi Bạch Khởi bọn họ đặt chân đến nơi này, thì mấy trăm người nhỏ con nhưng thân thể rất cường tráng là Ái Nhân, cả người mặc khôi giáp chế tạo bằng tinh cương, cầm vũ khí xuất hiện ở hai bên động, mọi người hướng về phía những Ái Nhân đó, hướng về phía Bạch Khởi trợn mắt nhìn. Xem chừng nếu có chuyện gì là sẽ ra tay, nơi này là cửa vào của Dung Nham Chi Thành, là nơi quan trọng nhất của Hắc Thạch Ái Nhân cho nên chỗ này có trọng binh đến gác cũng không kỳ quái.

Mặc dù đối phương nhân số đông đảo, bất quá Bạch Khởi bọn họ cũng không kinh ngạc. Bởi vì bọn họ sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của đối phương, cho nên cũng không có sợ hãi hay khẩn trương. Bởi vì ở đây đều là cao thủ, đối phương mặc dù nhân số đông đảo, bất quá, Bạch Khởi bọn họ nhưng cũng không để vào mắt. Bọn họ đám người này ở đây bất kỳ một người nào cũng đủ đem những Hắc Thạch Ái Nhân này hoàn toàn giải quyết. Dù sao tu vi của bọn họ cũng không cao lắm, còn người của Bạch Khởi thấp nhất đều là Đấu Vương cao thủ, đối phó với mấy trăm người không thành vấn đề.

- Là ta... Bộ Hạ muốn gặp những người này, các người toàn bộ tránh ra.

Nhìn thoáng qua chung quanh tìm tên Đội trưởng bên kia, Pháp Lan ngồi ở trên ngựa nhàn nhạt quát.

- Là Pháp Lan Trưởng Lão? Mọi người tránh ra, nhanh tránh ra...

Tên Đội trưởng vừa nhìn Pháp Lan, nhanh chóng nói như thế, không có do dự. Qua việc này có thể thấy Pháp Lan ở Hắc Thạch Ái Nhân Tộc chắc hẳn có một địa vị rất cao. Bất quá ngẫm lại thì một Đấu Vương cao thủ vô luận ở đâu địa vị cũng sẽ không thấp.

Đi theo Pháp Lan tiến vào bên trong cái động khổng lồ kia, nhất thời cả nhóm người Bạch Khởi đều thấy tối đen. Bọn họ men theo con đường rộng rãi mà đi vào phía bên trong, bên trong hồng quang bắn ra bốn phía, dưới sự chiếu rọi của cây đuốc nhóm người Bạch Khởi có thể rõ ràng nhìn thấy hồng quang, cảm nhận được sóng nhiệt đang đập vào mặt.

Một cái cửa bằng đá giống như trên Đại Lục xuất hiện ở trước mặt bọn Bạch Khởi. Sau khi đi vào và men theo con đường khoảng chừng mấy ngàn thước thì xuất hiện ở trước mặt bọn Bạch Khởi là một hồ nham tương khổng lồ. Màu đỏ như máu, nham tương sôi sùng sục nổi lên rất nhiều bọt khí, nham tương không ngừng quay cuồng. Chung quanh nhiệt độ cao gần trăm độ. Hồ nham tương rất rộng, ước chừng khoảng hơn mười dặm, mà ở vị trí trung ương của hồ nham tương lại là một tòa thành khổng lồ, dùng cự thạch cùng cương thiết xây thành. Bốn sợi dây xích khổng lồ với chiều rộng mấy thước được cố định trên thành tường cùng bốn phía trên vách đá, làm cho tòa thành này rất vững chắc. Có một con đường gấp ghe, quanh co đi qua dung nham đến trước cửa lớn của tòa thành. Nhìn thấy khung cảnh trước mặt làm mọi người ai nấy cũng đều cảm thấy rất kinh hãi.

Bất kể là Bạch Khởi lần đầu tiên tới đây hay là các cao thủ của Ảnh Tộc, khi nhìn thấy tòa thành rộng lớn này rất kinh ngạc. Phải biết rằng tòa thành trì này không biết hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực, mà có thể chứa đựng chừng mười vạn Hắc Thạch Ái Nhân ở trong. Qua đó có thể thấy tòa thành này khổng lồ

đến mức nào, tường thành tuy cao khoảng vài mét nhưng rộng rãi và dày, nhìn thấy tòa thành khổng lồ dài đến mấy dặm, nhìn thấy tình cảnh như thế bọn họ tại sao có thể không khiếp sợ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

306. Chương 260: Dung Nham Thành (2)

Những kiến trúc như vậy chỉ sợ cũng chỉ có thiên phú cực cao cùng năng lực của Ải Nhân Tộc mới có thể kiến tạo, nếu đổi lại một chủng tộc khác ví dụ như là một Đế Quốc thì chỉ sợ là cho dù bọn họ có được thực lực như vậy nhưng cũng không có công nghệ cùng kỹ xảo cao đến mức có thể xây dựng một tòa thành thị như vậy. Ải Nhân không hổ là tín đồ của Công Tượng Chi Thần, không hổ với danh tiếng là khéo tay. Chỉ nhìn thấy tòa thành của Hắc Thạch Ải Nhân cũng đã đủ để chứng minh hết thảy. Dung Nham Chi Thành, cái tên này tuyệt đối có một không hai.

- Sách sách... Năm xưa ta từng du lịch Đại Lục, Ải Nhân Tộc Đại Tuyết Sơn Thiết Lô Bảo cũng không thể hơn được. Mặc dù Thiết Lô Bảo nếu so với tòa thành này thì lớn hơn rất nhiều, bất quá khi nhắc tới công nghệ cùng kỹ xảo, cùng với bản lãnh thì Hắc Thạch Ải Nhân nếu so sánh với Ải Nhân Tộc thì đã tăng thêm một bậc.

Đã xuống ngựa đi theo bên cạnh Bạch Khởi, Ảnh Thiên mỉm cười nói.

Về phần nói tại sao bọn họ khi đi hơn mười dặm gần tới tòa thành lại bỏ ngựa mà xuống đi bộ nguyên nhân rất đơn giản. Cho dù là giống ngựa ưu tú nhất, cũng không con nào chịu được nhiệt độ như vậy. Trừ phi là ma thú tọa kỵ, hơn nữa còn phải là tọa kỵ ma thú hệ hỏa mới dám tiến vào những chỗ như vậy, còn những tọa kỵ khác thì không có khả năng. Mấy người này cũng là bằng vào tu vi cao siêu mới dám vào những chỗ như vậy. Cũng không phải người nào cũng có thể giống như Pháp Lan vậy, ở hoàn cảnh biến thái này mà vẫn như cũ không vận dụng đấu khí, cứ như đã thành thói quen, hơn nữa còn vẻ mặt thoải mái, làm cho người ta cảm thấy lạnh người.

- Dĩ nhiên... Hắc Thạch Ải Nhân chúng ta là ưu tú nhất, Đại Tuyết Sơn Ải Nhân Tộc mặc dù không tồi, bất quá so với Hắc Thạch Ải Nhân chúng ta thì bọn họ không bằng. Lúc ban đầu bọn họ chính là vì đồ kỹ thiên phú của Hắc Thạch Ải Nhân chúng ta cho nên mới xua đuổi chúng ta.

Pháp Lan với vẻ mặt ngạo nghễ nói, bất quá khi nói đến Ải Nhân Tộc thì có chút khinh thường, cũng có chút oán hận.

Mọi người ở xung quanh bao gồm cả Bạch Khởi cũng không nói gì, bởi vì bọn họ biết việc này bọn họ tốt nhất là không nên bình luận. Chuyện năm đó ai cũng không rõ ràng lắm, chuyện đã xảy ra quá lâu như vậy sớm đã trở thành một bí ẩn. Cho nên cũng không cách nào phán định đúng sai, trừ phi xuyên qua thời gian không gian quay trở lại quá khứ, nếu không không thể khẳng định được tình huống lúc đó...

Thủ vệ của Hắc Thạch Ải Nhân Tộc canh gác rất nghiêm mật, ở trên đường cứ khoảng mười bước thì có một chỗ gác còn cứ năm bước thì có một trạm canh rất là nghiêm mật. Bọn người Bạch Khởi đã đi qua rất nhiều trạm kiểm soát, hơn nữa còn có khoảng mấy trăm người thường xuyên đi tuần tra ở chung quanh. Tất cả mọi nơi đều phòng thủ nghiêm mật hết thảy, do đó không dễ dàng gì mà đột nhập. Dù sao nơi này là nơi rất quan trọng của Hắc Thạch Ải Nhân Tộc, đây là nơi sinh sống bí mật của Hắc Thạch Ải Nhân Tộc, tuyệt đối không cho phép kẻ nào lên vào.

Khi bọn hắn đi tới sát Dung Nham Chi Thành, thì nhóm người Bạch Khởi quan sát kỹ càng tòa thành to lớn này một lần nữa rồi sau đó mới chậm rãi tiến vào bên trong. Khi đi vào Dung Nham Chi Thành có thể nghe được âm thanh đình đình đương đương, ở Hắc Thạch Sơn Mạch không thể sản xuất lương thực, cũng không sản xuất bất kỳ những thứ nào khác, nhưng lại có được vô số khoáng thạch, cho nên tất cả Hắc Thạch Ải Nhân đã dùng phương thức sinh tồn chính là không ngừng chế tạo vũ khí cùng khôi giáp, sau đó giao cho quốc gia, để quốc gia phái người giao dịch với thế giới loài người để đổi lấy thực phẩm cùng với các loại nhu yếu phẩm. Có thể nói cả Dung Nham pháo đài như là một xưởng công binh cực lớn, nơi này ngoại trừ tầu quán thì chỗ nào cũng đều là tiệm thợ rèn, mọi người ai cũng tinh thông chế tạo, cho dù là phụ nữ cũng không ngoại lệ. So với thế giới loài người thật là một trời một vực. Sở dĩ có những tầu quán

này tồn tại, đó là bởi vì Hắc Thạch Ái Nhân cùng Ái Nhân Tộc giống nhau, cùng rất thích uống rượu. Bọn họ cảm thấy rượu là thứ tốt nhất ở trên đời này. Đối với một Ái Nhân mà nói hẳn có thể không ăn cơm, nhưng tuyệt đối không thể không uống rượu, đây chính là Hắc Thạch Ái Nhân...

Khi đi qua ngã tư đường phồn hoa, đều có thể thấy được vũ khí bày bán ở hai bên đường, mỗi một thứ như thế đều tinh phẩm, mỗi một thứ như vậy giá trị không hề thấp. Những thứ này làm cho cuộc sống của Hắc Thạch Ái Nhân rất giàu có, đương nhiên những thứ bọn họ tùy ý đặt ở bên ngoài tuyệt đối không phải là trân phẩm, chân chính tinh phẩm được giấu ở trong nhà, Hắc Thạch Ái Nhân không có đem ra bán. Đối với một Hắc Thạch Ái Nhân mà nói, hẳn đều có một hai tác phẩm đặc ý, cho nên bọn họ đều có cất giữ một vài món vũ khí hoặc khôi giáp đặc biệt mà không đem ra ngoài bày bán.

Khi nhóm người Bạch Khởi đi qua đã làm cho vô số người chú ý, không ít người dừng lại công việc mà nhìn nhóm người Bạch Khởi. Mọi người đều rất ngạc nhiên, bất kể là phụ nữ hay là nhi đồng cũng là như thế. Ở Dung Nham Chi Thành, rất nhiều người cả đời cũng không có đi ra khỏi nơi này nửa bước, có thể đi ra ngoài đều là cao thủ, cho dù là ở phía ngoài tuần tra, thấp nhất cũng là Đấu Sĩ, nếu như không phải thì đừng mong là có thể đi ra ngoài. Mà muốn đi khỏi nơi này để tới thế giới loài người cùng nhân loại tiến hành giao dịch, thấp nhất cũng là Đại Đấu Sư, hơn nữa mỗi một lần đi ra ngoài cũng không nhiều lắm, chỉ có hai trăm người, cho nên trong bọn họ cũng có rất nhiều người cả đời cũng chưa từng thấy qua trong loài người có hình dạng như thế nào.

Cho nên đối với nhóm người Bạch Khởi, mọi người chung quanh đều cảm thấy tràn đầy tò mò. Cho nên mọi người đều dừng lại công việc mà ngăm nhìn, giống như loài người nhìn gấu trúc, giống như là phát hiện cái gì kỳ quái. Bất quá bọn họ cũng không có vây quanh, mà là yên lặng nhìn xem, bọn họ thấy được nhóm người Bạch Khởi hướng phía Vương Cung đi tới, cả đám đều tự chủ chính tề tránh ra, mà không hề gây khó khăn. Bởi vì bọn họ rõ ràng, có thể tới nơi này, nhất định tất cả đều là những nhân vật trọng yếu, nếu không phải như vậy thì không cần bọn họ có hành động gì thì đã bị đội tuần tra ở phía ngoài ra tay rồi, thậm chí lúc này chuông báo động đã gõ vang, những cao thủ của cùng quân đội của Vương Quốc cũng đã rối rít xuất động.

Vương Cung của Hắc Thạch Ái Nhân cũng không quá xa hoa, ở trung tâm của thành thị, ở bên trong một ngọn nhà cao tầng. Ở ngoài cửa Vương Cung này có hơn một trăm Ái Nhân võ sĩ mặc khôi giáp màu vàng, chính tề đứng ở nơi đó. Bạch Khởi bọn họ đi theo sau Pháp Lan đi đến nơi này. Bạch Khởi thấy nằm ở vị trí trung tâm tòa Vương Cung có một pho tượng khổng lồ như một ngọn núi được điêu khắc bằng tinh cương, cao khoảng mấy chục thước, chỉ dùng cương thiết tinh khiết chế tạo. Nhìn qua nguy nga vô cùng và sau lưng pho tượng còn điêu khắc một cặp cánh dơi màu đen rất lớn, toàn thân cũng phẳng phát tràn đầy lực lượng, trông rất sống động. Nhất là nó có màu đỏ như máu, bức tượng này Bạch Khởi biết... chính là nguyên hình của Đại Hắc Thiên. Từ đó có thể thấy được Hắc Thạch Ái Nhân còn không vứt bỏ tín ngưỡng của mình. Hình ảnh điêu khắc của Đại Hắc Thiên chính là chứng minh tốt nhất.

Thấy được điêu khắc này thì Bạch Khởi trong nháy mắt yên tâm đi rất nhiều. Hẳn vốn đang có chút bận tâm trong hành trình lần này, bất quá bây giờ nhìn lại vấn đề cũng không lớn. Mặc dù trong đó cũng có chút vấn đề là sẽ không thể thu phục Hắc Thạch Ái Nhân dễ dàng giống như Ảnh Tộc, đơn giản như vậy, bất quá cũng sẽ không quá mức khó khăn. Bởi vì tín ngưỡng của Hắc Thạch Ái Nhân vẫn như cũ, vẫn rất kiên định. Chỉ cần bọn họ đối với tín ngưỡng Đại Hắc Thiên vẫn còn, mình muốn thu phục bọn họ cũng sẽ không có quá khó khăn.

- Chủ nhân, xin ngài chờ trong chốc lát, ta đây phải đi nói cho Quốc Vương Bộ Hạ tin tức ngài đã đến.

Pháp Lan kêu một tên thủ vệ gần đó tới, sau đó kêu hắn đem nhóm người của Bạch Khởi đi vào Hoàng cung. Mà bản thân mình liền vội vã rời đi hướng về phía một cửa khác đi vào, chắc là đang đi bẩm báo cho Quốc Vương.

Nhóm người của Bạch Khởi cũng không do dự đi theo thủ vệ tiến vào trong đại điện của Vương Cung, bọn họ cũng không hề sợ điều gì. Ở nơi này bao gồm cả Bạch Khởi đều là cao thủ, cho dù là toàn bộ cao thủ của Hắc Thạch Ái Nhân Tộc muốn giữ bọn họ lại cũng không thể được. Cho nên bọn họ không có gì mà phải sợ. Huống chi nếu Hắc Thạch Ái Nhân tín ngưỡng vẫn như cũ thì sẽ không ra tay đối phó với Bạch Khởi, điều này ai cũng rất rõ ràng. Cho nên khi bọn họ tiến vào đại điện của Vương Cung, vẻ mặt rất thoải mái, thậm chí mọi người đứng ở nơi đó bắt đầu nhìn xem điêu khắc của đại điện Vương Cung.

Bạch Khởi cũng như thế, bất quá hắn không có chú ý đến vũ khí hoặc là những nhân vật điêu khắc, mà là chú ý ở trên vách tường ở vị trí trung tâm điêu khắc, chính là hình ảnh Đại Hắc Thiên. Mà chung quanh Đại Hắc Thiên có vô số Thiên Sứ, đang cùng Đại Hắc Thiên tiến hành chiến đấu, đối diện với hắn là một vốc người thướt tha nữ tính, nghĩ đến đây chính là cảnh tượng chiến đấu của Đại Hắc Thiên cùng Quang Minh Thần.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

307. Chương 261: Thì Đánh (1)

Đang lúc đó thì một thân hình cao chưa tới một mét, mặc một chiếc áo màu đen đầu đội vương miện, khoác trên người chiếc áo choàng màu đỏ như máu phía sau, từ vị trí cửa hông chạy tới vị trí đại sảnh, tới trước mặt bọn người Bạch Khởi. Nhìn thoáng qua trước mặt Bạch Khởi nhóm người sau hắn khẽ khom lưng sau đó thấp giọng nói:

- Hoan nghênh các vị đã đến Dung Nham Chi Thanh của chúng tôi, ngài chính là Bạch Khởi đại nhân đúng không?

Vị Hắc Thạch Ái Nhân Vương đi tới trước mặt Bạch Khởi, thấp giọng nói, lúc nói khẽ cúi người chào, nói chuyện xưng hô rất cung kính. Nhưng đáng tiếc hắn gọi Bạch Khởi là đại nhân mà không phải là chủ nhân, điều này làm cho những cao thủ Ảnh Tộc chung quanh kia không tự chủ nhíu mày, nhưng cũng không quả trách điều gì. Hiện Bạch Khởi đang ở đây, bọn họ cũng không tiện nói, cũng không có tư cách nói gì, bây giờ tất cả là do Bạch Khởi làm chủ. Cho nên Bạch Khởi không lên tiếng, tất cả bọn họ cũng ngậm miệng, mặc dù trong lòng bọn họ vô cùng không hài lòng

- Là ta... Người là Hắc Thạch Ái Nhân Vương?

Bạch Khởi nhìn thoáng qua khuôn mặt của Hắc Thạch Ái Nhân Vương, lãnh đạm nói, cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương. Hai bên kẻ trên người dưới đánh giá lẫn nhau, đã một lúc không khí rơi vào khoảng lặng...

- Vâng... không sai... ta chính là Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc, ca ca của Pháp Lan.

Hai người đều có chút câu nệ, không riêng gì Bạch Khởi mà Pháp Khắc cũng thế, cho nên lời của hắn cũng không nhiều, chỉ thừa thớt vài câu. Thực thể thì cả hai đều rơi vào không khí khó xử, một hỏi một đáp vô cùng quái dị.

Tình huống như thế này không phải là điều mà Bạch Khởi mong muốn gặp phải. Bạch Khởi là một người thẳng thắn, cảm thấy hết sức không quen với cách nói như vậy. Do dự một hồi, Bạch Khởi quyết định tạo lại không khí vui vẻ, nhìn Pháp Khắc, Bạch Khởi hắng giọng nói:

- Ta là ai người cũng đã biết, mục đích ta đến đây chắc người cũng đã rõ, đã như thế chúng ta cứ thẳng khoải nói ra hết, mọi người cứ việc nói rõ ràng không cần giấu diếm e dè.

- Được... đã như thế thì ta cứ việc nói ra hết. Ta nghĩ đại nhân ngài đến vùng Hắc Thạch Ái Nhân này không hẳn chỉ là việc thăm dò chúng tôi xem sao thôi đúng không? Tôi nghe nói toàn thể Ảnh Tộc đã thần phục ngài, nhưng ta vẫn còn một chút do dự, mặc dù ngài là người kế thừa của Ma thần Đại Hắc Thiên, có được găng tay Atula trong tay, theo đạo lý mà nói, chúng tôi phải thần phục ngài vô điều kiện. Nhưng ngài cũng biết là Ma Thần đã mất tích nhiều năm rồi, tuy thế chúng tôi vẫn tôn thờ như cũ, lòng trung thành đối với Ma Thần vẫn không hề thay đổi. Nhưng ta thân là Hắc Thạch Ái Nhân Vương cũng phải vì cả dòng tộc mà đắn đo lo nghĩ, không thể qua loa quyết định hết thảy mọi chuyện. Dân số của Hắc Thạch Ái Nhân mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có mười mấy vạn người, tất cả Hắc Thạch Ái Nhân trên Đại Lục đều tập trung đến nơi này, tập trung tại cái Dung Nham Pháo Đài này. Đây là nơi ở cuối cùng của chúng tôi, cũng là gia viên của chúng tôi, muốn chúng tôi thần phục ngài rồi đi khỏi mảnh đất này quả thực là ta có chút do dự, ta không biết nên hay không để cho các con của ta phục tùng theo đức tin của Ma thần theo tiếng gọi của ngài, chiến đấu vì ngài, bởi vì áp lực của ta rất lớn...

Pháp Khắc do dự một hồi, chậm rãi nhìn gương mặt của Bạch Khởi thấp giọng nói, tiếng nói tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ làm mọi người nghe thấy.

- Ừm... vậy ý của người như thế nào?

Bạch Khởi không thể không nhìn Pháp Khắc một cái, trong lòng bắt đầu ngờ vực hàm ý của đối phương, Bạch Khởi cũng không biết đối phương nghĩ như thế nào, rốt cuộc suy nghĩ cái gì chuyện, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là Pháp Khắc vẫn còn chuyện muốn nói chỉ là chưa nói hết mà thôi.

- Thăng thần mà nói, ta rất mâu thuẫn, là một vị Ải Nhân Vương, ta không thể không vì con dân ta mà suy nghĩ, bây giờ cuộc sống của bọn ta cũng không tệ, mặc dù có chút gian khổ, nhưng rất vui vẻ an lạc, mặc dù ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng rất thoải mái, một khi bọn chúng đi theo ngài ra ngoài, hay vì lòng trung thành với ngài vì ngài chiến đấu, thì những tháng ngày an bình của bọn họ sẽ bị phá vỡ, sẽ có người vì thế sẽ mất mạng, đây không phải là điều mà ta muốn thấy. Nhưng đồng thời vì đức tin đối với Ma thần, ta không thể không phục tùng ngài, trong thâm tâm ta đối với ngài cũng vô cùng trung thành, vì thế trong lòng ta cũng đang rất bối rối, rất do dự, cũng rất bàng hoàng. Nếu ngài có thể làm được một điều kiện thì Hắc Thạch Ải Nhân chúng tôi sẽ phục tùng ngài theo đức tin của Ma thần vô điều kiện, nếu như ngài làm không được, thì vô cùng xin lỗi, tuy rằng chúng tôi vẫn thần phục ngài như cũ, sẽ cung cấp cho ngài những cao thủ và vũ khí mà ngài cần, cùng với một số trợ giúp, nhưng là lại không thể khuyển toàn tộc thần phục cho ngài.

Hắc Thạch Ải Nhân Vương Pháp Khắc ngồi lẳng lặng trên chiếc ghế Hắc Thạch tự chế nhìn Bạch Khởi, gương mặt ngăm đen xuất hiện một luồng không khí u buồn khó mà xua tan được, có chút giãy dụa nhìn Bạch Khởi nói, ta không biết ta nên làm thế nào, vì thế ta nghĩ ra một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Bạch Khởi lẳng lặng nhìn Hắc Thạch Ải Nhân Vương bất động hỏi, trong lòng hắn đã quyết định, nếu đã tới nước này thì cũng phải thử xem đã... nếu không thì chẳng phải có lỗi với chính mình sao? Với lại Bạch Khởi đối với thực lực của bản thân hắn cũng rất có tự tin, hắn tự tin nhờ vào thực lực của Bát Tinh Đấu Hoàng, chuyện này có thể làm khó hắn.

- Ải Nhân chúng tôi suy tôn lực lượng, Hắc Thạch Ải Nhân chúng tôi càng như thế, chúng tôi suy tôn lực lượng và chiến đấu, ta có một điều kiện là ngài có thể đánh bại ta... thì ta sẽ thần phục ngài. Nếu ngài không thể thì thành thật xin lỗi, vì tộc nhân của ta, ta chỉ có thể tạm thời ruồng bỏ tín ngưỡng Ma thần Đại Hắc Thiên, bởi vì ta không muốn làm cho các tộc nhân của ta mạo hiểm. Cho dù bọn họ muốn đi ra ngoài cũng cần một người lãnh đạo cường thế, lực lượng của ta là Bát Tinh Đấu Hoàng của nhân loại, cho nên... Ngài nếu suy nghĩ rõ ràng, ta sẽ không nường tay.

Ngồi tại vị trí Hắc Thạch vương tên Hắc Thạch Ải Nhân Vương vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Bạch Khởi nói, nói những lời này thì đã từ từ muốn xuất chiêu

- Đã như vậy... thì đánh thôi!

Bạch Khởi nghiêm túc, nghe những lời này, một bên chân mày nhướng lên, nghiêm mặt nói, lúc nói đưa cánh tay của mình ra, lộ ra một bộ mặt chuẩn bị chiến đấu. Đương nhiên là hắn không giống một thằng ngốc lộ ra những tuyệt chiêu của chính mình, chỉ là đưa tay phải của hắn ra, chỉ bày ra một tư thế chuẩn bị chiến đấu mà thôi.

- Đã như thế... thì bắt đầu thôi...

Hắc Thạch Ải Nhân Vương cũng nghiêm túc, lập tức mặc vào khôi giáp của mình, trong tay cầm cây Thiết chùy màu đen, nhìn bộ dạng chừng ngàn cân nặng, nhất động khí thế kinh người.

Bọn họ vệ của Ải Nhân Tộc, Hắc Thạch Ải Nhân Trưởng Lão Pháp Lan, và Thập Đại Trưởng Lão Ảnh Tộc rồi rút thối lui. Cuộc tỷ thí này bọn họ biết không phải mình nên nhúng tay, tuy nhiên nếu họ ỷ thế mạnh nhúng tay vào cũng không phải là không thể. Dù sao thì bọn họ cũng có thực lực, đặc biệt là Ảnh Thiên, Bát Tinh Đấu Hoàng của Ảnh Tộc hoàn toàn có thể tham dự vào cuộc chiến của hai người. Nhưng họ không làm thế, mà lẳng lặng thối lui, Dù sao thân là người hầu, việc của chủ nhân quyết định, bọn họ tuyệt nhiên không thể phản đối, trừ phi Bạch Khởi bị thua thọ thương, nếu không hắn quả quyết sẽ không xuất thủ.

Hắc Thạch Ải Nhân Vương phát động công kích trước, cây đại chùy trong tay vô cùng kiên cố khó mà bẻ

gậy, công kích trực tiếp vào vị trí ngực của Bạch Khởi, nhìn như bình thản không có gì lạ, kì thực hung hiểm vô lường. Tuy rằng Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc vóc dáng không cao, nhưng vóc người rắn chắc làm cho người ta cảm thấy một loại dịch lực như nghìn cân treo sợi tóc, nhưng có cảm giác tốc độ vô cùng chậm, nhưng kỳ thực lại không phải thế, động tác của Pháp Khắc nhanh như sấm sét, trong nháy mắt lao thẳng tới trước mặt Bạch Khởi.

Bạch Khởi nhìn thấy tình cảnh như thế mặt liền biến sắc, một cái lắc mình tránh được sự công kích như sấm sét đó, trên người phát ra cả một cỗ hàn băng đầu khí, lao thẳng tới Pháp Khắc, mặc dù không công kích được thân thể Pháp Khắc, nhưng làm mặt đất đóng băng một mảng. Hàn băng đầu khí uy lực khổng lồ, là một chủ lưu của hàn băng đầu khí trong tay Bạch Khởi lại càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Hàn băng đầu khí vừa chạm đất sau đó cũng không có lập tức biến mất, ngược lại là theo mặt đất bắt đầu lan tràn chung quanh, làm cho cả vùng đất xung quanh đó đất hoàn toàn đóng băng, lan theo cột đá làm chung quanh đóng băng. Nếu như chung quanh không phải đều là cao thủ, hơn nữa phản ứng kịp thời, rồi rít nhảy ra nói không chừng giờ này đã bị hàn băng đầu khí của Bạch Khởi đóng băng hết cả thấy. Không còn nghi ngờ gì nữa hàn băng đầu khí trong tay Bạch Khởi lại càng phát huy thêm uy lực đột xuất ra ngoài.

Tình cảnh như thế mặc dù không làm Pháp Khắc bị thương, nhưng đã làm chung quanh bị đóng băng, làm nhiệt độ chung quanh hạ thấp xuống, làm cho mọi người xung quanh một trận kinh hãi. Cao thủ Ảnh Tộc theo tùy tùng Bạch Khởi trong nháy mắt cảm thấy vô cùng mát mẻ, nhưng Pháp Khắc cũng đang rơi xuống đất, trong nháy mắt thân thể run lên, có cảm giác không thể thích ứng một chút.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

308. Chương 261: Thì Đánh (2)

Dù sao Pháp Khắc cũng đã trải qua cuộc sống lâu dài ở cái thành của phía đáy dung nham, thân thể sớm đã thích ứng với nhiệt độ của nơi đây. Nơi này hàng năm nhiệt độ, đều ở trên trăm độ, bỗng nhiên nhiệt độ chợt giảm xuống, tự nhiên làm cho thân thể Pháp Khắc có chút không thích ứng. Ngay cả có sự tu luyện như hắn, cũng sớm đã không bị nhiệt độ biến hóa ảnh hưởng, nhưng trong thời gian ngắn cũng không cách nào thích ứng, mà Bạch Khởi bắt được cơ hội này thẳng tiến nhào tới, hàn băng đầu khí trên không trung tạo thành một cái Băng Long lao thẳng tới Pháp Khắc...

Băng Long này mặc dù là đầu khí biến thành, nhưng sức phá hoại vẫn rất kinh người. Đến bước này của Bạch Khởi, đến cái giai tầng Đầu Hoàng, đầu khí đã có thể ngưng kết thành hình bên ngoài cơ thể. Băng Long bằng quả đấm của Bạch Khởi, đầu rồng nhắm trực tiếp phía Pháp Khắc, dọc đường chung quanh hết thấy vật thể cũng bị đóng băng, trong nháy mắt đi tới trước mặt Pháp Khắc.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Pháp Khắc mặt liền biến sắc. Toàn thân bốc cháy lên đầu khí nóng rực, tại một nơi trong Dung Nham Chi Thành như thế này, dễ dàng tu luyện nhất là hỏa diễm đầu khí, ở đây Hỏa nguyên tố dư thừa, cho nên mỗi Hắc Thạch Ái Nhân ai cũng giỏi về tu luyện hỏa diễm đầu khí. Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc cũng không ngoại lệ, hơn thế nữa đầu khí của hắn càng thêm tinh thuần. Chỉ thấy Pháp Khắc hét lớn một tiếng, một đầu Hỏa Diễm Hùng Sư ở phía cây đại thụ của Pháp Khắc vùng lên, lao thẳng tới Băng Long của Bạch Khởi, cả hai gặp nhau, trong nháy mắt sinh ra một vùng khí lãng nổ tung, ở giữa vị trí của hai người tạo ra một cái động lớn, khi Bạch Khởi nhìn thấy tình cảnh như thế liền lắc mình một cái rồi đi tới phía sau người Pháp Khắc, nhắm ngay bả vai Pháp Khắc chưởng một quyền.

Dù sao nhắc tới tốc độ và phản ứng, Bạch Khởi cũng thắng hơn Pháp Khắc một bậc, dù sao thì Bạch Khởi cũng đã ở đây, hơn nữa Bạch Khởi cùng những người khác bắt đầu ở điểm chính là, Bạch Khởi theo đuổi những thứ đều là ngắn gọn dễ dàng, nhất là giỏi về thực chiến, không giống với những người trên Đại Lục đều theo đuổi kỹ thuật chiến đấu hoa lệ. Cùng với khác một vài thứ, cộng với có Cửu U bên người, con đường Bạch Khởi khởi đầu đã vô cùng chính xác, tất cả những thứ hắn theo đuổi đều là những thứ trực tiếp nhất, có thực lực nhất, tốc độ, phản ứng, và thân thể cường tráng, bốn phương diện. Những thứ khác Bạch Khởi cũng không có quá nhiều thời gian theo đuổi, cho nên Bạch Khởi ở phương diện tốc độ là mạnh nhất.

Nhưng Pháp Khắc lại là Hắc Thạch Ái Nhân Vương, vả lại cũng đã hơn hai trăm tuổi, đạt tới Đầu Hoàng cấp cũng có mấy chục năm, với tuổi thọ của Ái Nhân mà nói, hắn ta cũng được xem như là đang trong độ tuổi thanh niên, lực lượng đang ở vào đỉnh nhân sinh, làm sao mà có thể dễ dàng đối phó.

Một quyền của Bạch Khởi tuy là nhanh, nhưng Pháp Khắc cũng không chậm, mặc dù không có cách nào đem cây chùy đó chiếm lấy, nhưng một chưởng với Bạch Khởi đã làm trận chiến bắt đầu, không thể không thừa nhận Pháp Khắc có sức mạnh đáng sợ, sau khi tung chưởng với Bạch Khởi đã làm cho Bạch Khởi bị văng ra ngoài, nhưng hắn vẫn đứng vững như núi Thái Sơn.

Ái Nhân mặc dù vóc dáng thấp bé, nhưng trời sinh lại có một sức mạnh vô cùng lớn, Pháp Khắc thì cũng là một tên như thế, một quyền đó của hắn cũng tối thiểu tương đương mười vạn cân sức lực, một chưởng đã làm cho Bạch Khởi bị văng ra xa.

Bạch Khởi bay ngược ra ngoài, sau đó từ từ rơi xuống mặt đất trước mặt, nhưng cả người bị văng ra xa gần mười bộ trong chớp lát, khó lòng mà đứng vững được. So với sức mạnh của Pháp Khắc, Bạch Khởi ở phương diện sức mạnh hiển nhiên thua xa đối phương, dù sao đối phương cũng là một Bát Tinh Đấu Hoàng thành danh đã nhiều năm, rõ ràng là một cao thủ thượng hạng, hơn nữa lại có được ưu thế chủng tộc, Bạch Khởi cùng hắn đối trận quả thật không được cân xứng.

Cả người đứng không vững do bị đánh bay, đây là điều mà Bạch Khởi không hề nghĩ đến, cả cánh tay như tê dại, thậm chí không có một chút sức lực nào. Nhưng Pháp Khắc cũng không có cho Bạch Khởi dư thừa cơ hội, cả một đám quang ảnh của chiếc chùy lao tới, vô số hình ảnh cùng xen lẫn tia sáng hỏa diễm của cây đại chùy xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Bạch Khởi chỉ có thể liều mạng đi trước chống cự, nhưng đáng tiếc là mặc dù có thể đuổi kịp tốc độ của đối phương, ở phương diện thể lực thì Bạch Khởi rõ ràng cho thấy cách biệt. Cùng Pháp Khắc giao thủ có sự giúp sức bảo vệ của găng tay Atula, đối với đôi tay chịu sự tấn công của trận đánh sẽ không bị tổn thương. Nhưng mỗi một lần đỡ kích cũng làm cho Bạch Khởi chịu không được toàn thân chấn động. Mấy trăm chưởng sau Bạch Khởi rốt cục không địch lại bị đánh bay đi ra ngoài, cả người bay ngược ra ngoài... hung hăng nện ở bên trên vách đá, làm cho vách đá để lại một dấu vết lớn, chỉ chít giống một nửa mạng nhện. May là tòa Dung Nham Chi Thành này kiên cố, nếu không đã tạo một cái động lớn ở trong thành.

Khóe miệng Bạch Khởi chảy ra một tia máu tươi, mỉm cười nhìn Pháp Khắc, nhưng tên Pháp Khắc vẫn chưa có ý định dừng tay, thậm chí còn xông thẳng tới, nhắm ngay Bạch Khởi cho một búa, trong nháy mắt Bạch Khởi vừa mới rơi xuống lại bị đánh bay trở lại ra ngoài, rơi xa cả trăm mét.

- Chủ nhân... Chủ nhân!!

Chung quanh những cao thủ của Ảnh Tộc nhìn thấy tình cảnh như thế rồi rít vọt tới, Ảnh Thiên trong nháy mắt đến bên cạnh Bạch Khởi hộ vệ, trong khi đó chung quanh những cao thủ của Ảnh Tộc liền hướng về phía Pháp Khắc trợn mắt lấy ra vũ khí của mình, không chừng có thể động thủ bất cứ lúc nào.

- Đại nhân, thực lực của ngài thật sự vượt quá ngoài tiên liệu của ta, dựa theo tuổi của ngài thì ngài của khoảng hai mươi tuổi? Thế giới loài người hai mươi tuổi có thể đạt tới tài nghệ tu luyện như thế, thật sự là không thể tưởng tượng. Ta nghĩ nếu như cho ngài thêm vài năm ngài tuyệt đối có thể đánh bại ta, nhưng bây giờ còn chưa được. Ngài tuổi vẫn còn rất trẻ, hơn nữa nói thật trong cao thủ đồng cấp, trong trăm tộc thì tộc người là yếu nhất, cho nên ngài muốn ở đồng cấp chiến thắng ta là không thể nào. Lần này ngài thua, như vậy dựa theo ước định ta không thể đem trọn Hắc Thạch Ái Nhân Tộc giao cho ngài... nhưng ngài có yêu cầu gì cứ việc nói, Hắc Thạch Ái Nhân vẫn nguyện ý trợ giúp ngài.

Pháp Khắc nói chuyện rất khách khí, mặc dù hắn chiến thắng Bạch Khởi, nhưng hắn biết tuổi của Bạch Khởi so với hắn là rất trẻ, nếu Bạch Khởi có thêm chút thời gian e là hắn không thể là đối thủ.

Huống chi lòng trung của Pháp Khắc đối với Ma thần Đại Hắc Thiên không gì so bì được, chỉ là có đôi khi thân là một lãnh đạo chủng tộc, có nhiều việc không thể chỉ theo ý kiến cá nhân một người mà có thể giải quyết sự việc. Thân là Hắc Thạch Ái Nhân Tộc Vương, hắn đang hưởng đồng thời cả vinh dự và quyền lực, nên cũng phải có trách nhiệm với cả chủng tộc, hắn quan tâm không phải chỉ có mình hắn, còn cả chủng tộc nữa, hắn không muốn lấy cả chủng tộc đem ra đánh cược.

- Là sao? Người chiến thắng ta? Ta xem chưa chắc... Vốn là... Ta không muốn làm như vậy... nhưng đã đến nước này, ta chỉ còn biết lấy toàn bộ sức mạnh,...

Nằm trên mặt đất, Bạch Khởi chậm rãi đứng lên, ổn định thân thể của mình, hít sâu vài khẩu khí quyết, nhìn mặt Pháp Khắc chậm rãi nói.

Lúc nói chuyện áo phía sau Bạch Khởi bị xé rách, ba đôi cánh chim cực lớn màu đen trong nháy mắt sau lưng Bạch Khởi hiện ra, Bạch Khởi cả người bay lượn lên, trôi ở giữa không trung, ba đôi cánh màu đen giống như cánh tay tự nhiên kích động lên, trong phút chốc cả một lực lượng hắc ám khổng lồ trong nháy mắt xâm nhập cả không gian...

- Cái gì! Điều này sao có thể! Đấu Đế cấp?! Điều này sao có thể?

Hình ảnh kinh hãi thế đã làm cho mọi người chung quanh có sự biến sắc lớn, Pháp Khắc lại càng nhin không được hô lên.

Ai cũng không dám tin ở cái tuổi này Bạch Khởi, không tới hai mươi tuổi lại có thể tiến lên Đấu Đế cấp. Phải biết rằng trên cái thế gian này, Đấu Đế cao thủ cũng không nhiều, Đấu Hoàng có lẽ có mấy trăm người, nhưng là Đấu Đế cao thủ đã biết đến, phần còn lại thì ẩn nấp không chịu xuất hiện, tính cả thủy không tới hai mươi người, hơn nữa phần lớn cũng không phải là loài người. Thế giới nhân loại, Đấu Đế cao thủ có thể nói đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa các Đấu Đế cao thủ tuổi không dưới ba trăm, nếu tuổi dưới ba trăm không thể nào trở thành một Đấu Đế đúng dạng. Đấu Đế không tới hai mươi tuổi, từ trước tới nay, từ xưa đến nay nghe cũng chưa từng nghe qua...

Không riêng gì Pháp Khắc chính là Ảnh Thiên cũng kinh hãi, hẳn không nghĩ tới Bạch Khởi thậm chí có thể đạt tới mức này, hẳn vẫn ẩn chứa cái này, bây giờ đây mới chính là thực lực thực sự của hắn, ẩn dấu phía sau đôi cánh Ma thần... Đây mới là thực lực thật sự của hắn... là bài tẩy của hắn...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

309. Chương 262: Văn Minh Địa Tinh (1)

- Tiếp tục thôi... bây giờ chúng ta đánh tiếp...

Bạch Khởi hít mắt nhìn Pháp Khắc nói. Lúc nói trong ánh mắt phát ra một tia hàn quang, lúc Bạch Khởi dang rộng ba đôi cánh màu đen thì cả người khí chất như thay đổi, có một sự thay đổi lớn, ngay cả giọng nói cũng có một số biến hóa...

Nếu như nói lúc trước Bạch Khởi làm cho người ta cảm giác dụ ngoạn phóng dăng không kèm chế được, bây giờ Bạch Khởi làm cho người ta có cảm giác lạnh đến thấu xương cùng với cuồng ngạo. Ba đôi cánh đen chẳng những mang đến cho Bạch Khởi sức mạnh, sức mạnh đó trong chốc lát khiến cho Bạch Khởi không nhận thức rõ bản thân mình, lúc này Bạch Khởi khoát trên người hắc ám và đằng đằng sát khí, khiến người khác kinh sợ...

Trong ánh mắt Pháp Khắc có một chút do dự, trong chốc lát hắn cũng không biết nên lựa chọn như thế nào. Sự biểu hiện khí thế của Bạch Khởi đủ để chứng minh một điều, giờ phút này Bạch Khởi hoàn toàn có đủ thực lực tiến vào Đấu Đế cấp. Tồn tại Đấu Đế cấp cho dù hắn là một thiên phú dị bẩm Hắc Thạch Ẩ Nhân Vương cũng không phải là đối thủ. Dù sao Đấu Hoàng và Đấu Đế chỉ khác nhau có một chữ, nhưng sức mạnh thì khác nhau rất lớn. Chính hắn cũng không phải là đối thủ, một khi động thủ là sẽ bại trận không còn nghi ngờ gì nữa. Có thể nói trận chiến này hắn chưa đấu đã thua, nhưng nếu muốn Pháp Khắc dễ dàng như vậy Pháp Khắc cũng không đồng ý. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn tình huống đã giằng co xuống, mặc dù biết chỉ cần giao thủ mình tất bại, nếu bỏ cuộc như thế, tôn nghiêm của Hắc Thạch Ẩ Nhân còn đâu. Cho dù đối phương là đại biểu của Ma thần, một đại biểu vĩ đại của Ma thần Đại Hắc Thiên cũng không được...

Nhưng Bạch Khởi hiển nhiên không có giới kiên nhẫn, nếu như là lúc trước Bạch Khởi có lẽ đợi đối phương trả lời, nhưng giờ phút này Bạch Khởi nhưng không có giới kiên nhẫn. Đợi chưa đầy ba giây đồng hồ, đợi không được câu trả lời của Pháp Khắc, Bạch Khởi đã động thủ, sát khí như sấm chớp ùng ùng vọt tới trước mặt Pháp Khắc, sau đó không chút do dự cho đối phương một quyền, trực tiếp đánh vào chiếc chùy lớn của đối phương. Cùng với một lần đối phương oanh kích trước, đáng tiếc là lần này Bạch Khởi không bị văng ra, bay ngược ra ngoài lần này không phải là Bạch Khởi, mà là Pháp Khắc. Cho dù Ẩ Nhân Vương có được sức mạnh lớn, lúc này sức mạnh, tốc độ, phản ứng, thân thể cường độ tất cả thuộc tính tăng gấp sáu lần của Bạch Khởi, trực tiếp tiến vào Đấu Đế cấp, hắn vẫn không còn sức đâu mà phản kháng, trực tiếp đã bị đánh bay đi ra ngoài.

Trong phút chốc sức mạnh hắc ám xen lẫn hàn khí lạnh băng đã bao vây toàn thân Pháp Khắc, nhưng Bạch Khởi cũng không do dự trực tiếp lao đến, đánh một chưởng trên người Pháp Khắc. Mọi người nghe được tiếng xương gãy lìa, Pháp Khắc ngã xuống trên mặt đất, cả quá trình chưa đầy một giây. Bạch Khởi rơi trên mặt đất, thu hồi ba đôi cánh của mình lộ ra phần lưng da thịt lỏa lồ đi tới trước mặt Pháp Khắc. Thần nhiên nói:

- Bây giờ ngươi có thể thực hiện lời hứa của ngươi đi.

- Pháp Khắc... Tham kiến chủ nhân...

Pháp Khắc nghe lời Pháp Lan quỳ rạp xuống đất hướng về phía Bạch Khởi cung kính vạn phần nói, lúc nói không do dự hoặc là bất mãn. Hắc Thạch Ái Nhân Tộc cùng với Hắc Âm Lục Tộc cần người lãnh đạo như vậy, một người lãnh đạo mạnh như thế. Chỉ cần có cường thế cùng với thực lực vô hạn mới đủ năng lực dẫn dắt bọn họ đi trên con đường sáng lạng.

Lúc đầu biểu hiện của Bạch Khởi đặc biệt là tính cách bên ngoài khiến Pháp Khắc vô cùng bất mãn, bởi vì thoát nhìn không giống như là người thuộc Hắc Âm Lục Tộc, ngược lại giống sự giả dối của phần tử Giáo Đình. Nhưng sau khi Bạch Khởi biến thân, khiến cho Pháp Khắc vô cùng mãn ý. Mặc dù Bạch Khởi đã nặng tay với hắn, nhưng theo cách nhìn của Pháp Khắc như thế mới đúng bản chất của người thuộc Hắc Âm chủng tộc, chỉ có người lòng dạ độc ác mới có thể lãnh đạo tốt Hắc Âm chủng tộc, chỉ có nhân tài như vậy mới là lựa chọn thật sự của Ma thần Đại Hắc Thiên.

- Tốt... ta cũng không cần các ngươi làm điều gì khác... tất cả mọi chuyện ta sẽ tự xử lý, ta muốn Hắc Thạch Ái Nhân các ngươi không ngừng chế tạo binh khí khô giáp, mà ta sẽ cùng các ngươi tiến hành cuộc giao dịch độc nhất vô nhị, dựa theo giá tiền trước kia của các ngươi thu mua toàn bộ, sẽ không để cho các ngươi đi ra khỏi nơi này tiến vào chiến trường, đợi đến lúc ta cần các ngươi sẽ gọi các ngươi, tạm thời thì không cần các ngươi...

Bạch Khởi gật đầu, đi đến chỗ chiếc ghế Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc vừa ngồi lúc nãy, ra lệnh, thể hiện tư thái của một vị vương.

- Vâng... Chủ nhân, Hắc Thạch Ái Nhân lúc nào cũng có thể phục tùng khi ngài gọi... nhưng...

Pháp Khắc không chút do dự nói, nhưng sau lúc nói lại có chút chần chờ. Nói cũng còn chưa hết... thì đã dừng lại.

- Nhưng cái gì?

Bạch Khởi cau mày có chút bất mãn nói, bây giờ Bạch Khởi hoàn toàn trong vị thế cấp trên, hoàn toàn tiến vào vị trí chủ nhân của mình, nghe Pháp Khắc nói của tự nhiên có chút bất mãn.

- Cái này... Không đối gạt gì ngài, cuộc sống của Hắc Thạch Ái Nhân tại đây tuy là an toàn, nhưng không phải là không có kẻ thù. Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi vẫn có kẻ thù, chỉ là người ngoài không biết mà thôi. Hơn nữa những kẻ thù này rất khó đối phó, lôi kéo phần lớn tinh lực của chúng tôi... Ngài xem... trong một thành thị lớn như Hắc Thạch ngài có phải là không thấy được quân đội đứng không? Ngài có cảm thấy được là các cao thủ của Hắc Thạch Ái Nhân hình như là chỉ có vài người? Nhưng thật ra... Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi có đến Thập Đại Trưởng Lão đều là Đẩu Vương cấp cao thủ, hơn nữa có được Ái Nhân chiến sĩ chính quy tới ba vạn người. Đội tuần tra phía ngoài kia cũng chỉ là quân dự bị mà thôi, tinh nhuệ chân chính của chúng tôi đều ở chỗ chiến trường của kẻ thù chúng tôi. Mặc dù nhân số cũng không nhiều, nhưng bọn họ đều là tinh nhuệ của Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi, mỗi người đều có trình độ của thể giới loài người. Tất cả bọn họ đều chiến đấu vì kẻ thù, ngoại trừ số này, chín vị Đẩu Vương cấp cao thủ đều ở đó. Thật ra mà nói ta cùng Pháp Lan cũng ở đó, nếu không phải vì chuyện của ngài, chúng tôi cũng không trở về Dung Nham Chi Thành, Pháp Lan cũng không ra khỏi núi Hắc Thạch...

Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc do dự một chút đem chuyện bí mật của Hắc Thạch Ái Nhân nói ra.

Lời nói của Pháp Khắc làm Bạch Khởi hít sâu một hơi, đều nói Hắc Âm Lục Tộc thực lực kinh người, Bạch Khởi còn chưa tin, bây giờ nhìn lại quả thế. Chỉ với ba vạn Quân đoàn của Hắc Thạch Ái Nhân đủ để đè dẹp Cuồng Sư Vệ, mặc dù có chút chưa đầy đủ, nhưng cả hai giao phong ai thắng ai thua thì khó mà nói. Tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Mặc dù trên thực lực kém một cấp so với Cuồng Sư Vệ, nhưng

Cường Sư Vệ tổng cộng bao nhiêu người? Ba nghìn mà thôi... còn Quân đoàn Hắc Thạch Ái Nhân thì ba vạn người, hai bên giao phong, ai thắng ai thua không thể biết... Chỉ thế cũng đủ để cho Bạch Khởi lo lắng... càng không phải nói đến mười tên Đấu Vương cấp cao thủ cùng với Pháp Khắc là Đấu Hoàng cao thủ, cộng thêm mười mấy vạn Hắc Thạch Ái Nhân bình dân, những người này đều đáng trân trọng.

Nhưng trong lúc kinh hãi lực lượng của Hắc Thạch Ái Nhân đồng thời Bạch Khởi cũng có chút hiếu kỳ, kẻ thù của Hắc Thạch Ái Nhân địch rất cuộc là ai? Bọn họ có lực lượng ra sao, lại có thể tồn tại trong tay trong quân đội của Hắc Thạch Ái Nhân, hơn nữa nhìn thái độ của Hắc Thạch Ái Nhân Vương, có lẽ hẳn vẫn kiêng kỵ với sự tồn tại của đối phương. Điều này làm cho Bạch Khởi tràn đầy tò mò, nhưng có thể khẳng định, đối phương nhất định không phải là loài người. Loài người nếu muốn đối phó Hắc Thạch Ái Nhân, phải cử ra vài Quân đoàn nếu không tuyệt đối không thể vào, bọn họ nếu muốn đánh vào Dung Nham Chi Thành thì khó càng thêm khó, cho nên tuyệt đối không thể nào là loài người. Cho nên có thể khẳng định một việc, đối phó Hắc Thạch Ái Nhân nhất định là một chủng tộc hi hữu, rất có thể truyền thuyết trên Đại Lục chủng tộc này cũng đã tuyệt chủng.

- Ở chỗ này các người còn kẻ thù? Bọn họ ở đâu?

Bạch Khởi nghe xong tò mò hỏi.

- Bọn họ cũng ở núi Hắc Thạch, nhưng bọn họ ẩn trốn dưới núi Hắc Thạch, ở Dung Nham Chi Thành chúng tôi có một cái động rất lớn, nơi đó trực tiếp đi thông xuống đất. Mà nơi đó là nơi trọng yếu của Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi khai thác quặng, đồng thời cũng là chiến trường của chúng tôi. Nơi đó thông với một bình nguyên dưới đất, bình nguyên ấy có kẻ thù của chúng tôi... một chủng tộc kinh khủng... Địa Tinh Tộc...

Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc có chút cười khổ nói. Nói đến Địa Tinh Tộc một cách tràn đầy bất đắc dĩ.

Đúng vậy bất đắc dĩ, nói thật Địa Tinh thân thể rất yếu nhỏ, lực chiến đấu của bọn họ cũng không mạnh. Nhưng sức khỏe Địa Tinh tuy nhỏ yếu, nhưng đầu óc của bọn họ so với thân thể bọn họ có sự cách biệt đáng kể. Lực lượng bọn họ không mạnh, nhưng đầu óc của bọn họ kinh người, chế tạo ra những sản phẩm có chút kỳ kỳ cổ quái, đặc biệt là sản phẩm luyện kim có uy lực kinh người. Cho dù là Hắc Thạch Ái Nhân Tộc cũng không có biện pháp gì với bọn họ. Những loại Khôi lỗi cơ giới của bọn họ cùng với văn minh về kỹ thuật luyện kim, chế tạo vũ khí đủ để chống lại Hắc Thạch Ái Nhân Tộc...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

310. Chương 262: Văn Minh Địa Tinh (2)

- Địa Tinh? Bọn họ không phải là đã tuyệt chủng sao? Căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại trước thời Văn minh Ma pháp bọn họ đã tuyệt chủng...

Bạch Khởi giật mình nói nói. Đối với từ Địa Tinh, Bạch Khởi cũng không xa lạ. Tuy rằng chủng tộc này đã bị tuyệt chủng đã lâu, tại niên đại Văn minh Ma pháp Thượng cổ rất xa về trước, tại thời điểm Văn minh Nhân loại còn chưa quật khởi, chủng tộc này đã quật khởi. Bọn họ nhờ vào khoa học kỹ thuật lớn mạnh, thêm văn minh luyện kim huy hoàng, trứ danh hậu thế, từng cùng Thái Thần Nhất Tộc, cùng với Long Tộc, Thú Nhân Tộc, Tinh Linh Tộc tranh bá cả cả thế giới... Mặc dù nói Địa Tinh Tộc nhỏ yếu nhất, thân thể bọn họ căn bản không đủ để tu luyện bất kỳ đấu khí với ma pháp nào, bọn họ nhược tiểu cơ hồ không chịu nổi một kích, nhưng văn minh luyện kim của họ đã phát triển tới thời kỳ huy hoàng cường thịnh. Nghe nói trong thời điểm huy hoàng các đại sư Địa Tinh có thể chế tạo vũ khí làm điên đảo thế giới. Đơn cử là các vũ khí chiến đấu khủng bố, được thể nhân truyền lại tưng như Cương Thiết Thái Thần, là một loại quái vật cơ giới sức mạnh tương đương Hoàng Kim Thái Thần, trong truyền thuyết còn có Kinh Khí Cầu Địa Tinh... vân vân... đều là những sản phẩm làm nên tên tuổi Địa Tinh...

Đều đáng tiếc là thời đại văn minh huy hoàng này đã bị hủy diệt, bọn Địa Tinh mặc dù có bộ não lớn, nhưng dị thường nhất gan, bọn họ thành quần kết đội giống như châu chấu, vô cùng tham lam và狡 hoạt, đồng thời cũng rất nhất gan. Tham sống sợ chết có thể trở thành danh từ đại diện cho bọn họ, sự kinh khủng của bọn chúng thì không thể nghĩ ngờ. Nghe nói thời kỳ văn minh huy hoàng của Địa Tinh từng nghiên cứu

chế tạo một thứ chống lại Chư Thần, Cơ Giới Khôi Lỗi. Cũng vì vậy khiến cho Chư Thần cùng các chủng tộc khác bất mãn, liên thủ đem hoàn toàn Văn minh Địa Tinh hủy diệt, còn chủng tộc Địa Tinh cũng biến mất trong dòng chảy lịch sử của Đại Lục, không còn xuất hiện. Bây giờ bọn họ xuất hiện, và lại còn ở trong núi Hắc Thạch trong thời gian ngắn khiến Bạch Khởi khó mà chấp nhận.

- Không... mọi người đều nói Địa Tinh đã bị hủy diệt, nhưng thật ra chỉ có Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi biết rõ, Địa Tinh không có tuyệt chủng. Mặc dù hạo kiếp ban đầu, Văn minh Địa Tinh hủy hoại chỉ trong chốc lát, Địa Tinh Tộc cũng tử thương vô số. Nhưng có một bộ phận chạy trốn, thoát ra ngoài, bọn họ sinh sống tại động của Hắc Thạch Sơn Mạch, dưới một bình nguyên rộng lớn. Chúng tôi cũng là mười vạn năm trước, từ lúc tổ tiên chúng tôi chuyển nhà tới đây bắt đầu mới phát hiện bọn họ. Từ trước tới nay, chúng tôi vẫn cứ chiến đấu chưa từng ngừng nghỉ. Cho dù Hắc Thạch Ái Nhân chúng tôi, hay là Địa Tinh cũng cần tài nguyên khoáng sản khổng lồ. Hơn nữa chúng tôi cũng không cho phép người khác phát hiện bí mật của chúng tôi, vì vậy chúng tôi trải qua hợp tác lần đầu là bắt đầu chiến tranh, nhiều năm như thế cũng không có ngừng nghỉ. Chúng ta mỗi thời mỗi khắc đều ở chiến đấu, những chiến sĩ tinh nhuệ của chúng tôi đều ở trên đấu trường của Địa Tinh, thường cách một đoạn thời gian sẽ có một trận chiến đấu lớn nhỏ, hơn nữa một khi có một phương có dấu hiệu suy yếu đối phương lập tức sẽ triển khai công kích trí mạng. Mỗi thù của chúng tôi vốn đã không thể hóa giải.

Pháp Khắc cười khổ nói, cùng chiến đấu với Địa Tinh, Hắc Thạch Ái Nhân cũng đã chán ghét, nhưng cũng đã trở thành một thói quen, hai bên chủng tộc ma sát nhau không phải lần đầu, muốn lắng xuống là không thể nào.

- Là sao? Thật là Địa Tinh sao? Nếu như là Địa Tinh thì các ngươi chống cự như thế nào...

Bạch Khởi thuận miệng nói, nhưng nói được một nửa cảm thấy mình có chút không thích hợp nên không tiếp tục nói nữa, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng.

Nếu như đối phương thật là Địa Tinh trong truyền thuyết thì Hắc Thạch Ái Nhân làm thế nào để chống lại khoa học kỹ thuật của Địa Tinh, từng cùng Long Tộc cùng Thái Thần ngang hành chiến đấu, và làm thế nào Hắc Thạch Ái Nhân có thể giằng co lâu như vậy? Hắc Thạch Ái Nhân làm thế nào kiên trì chống cự. Điều này làm cho Bạch Khởi tràn ngập tò mò.

Đối với ý của Bạch Khởi, Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc có thể hiểu, cười nhòa một tiếng nói:

- Điều này... những Địa Tinh này đều là di dân của Địa Tinh Vương Quốc, bọn họ cũng không có nắm giữ kỹ thuật cao của Địa Tinh Vương Quốc. Bọn họ chẳng qua là nắm giữ một số da lông mà thôi, sản xuất Cơ Giới Khôi Lỗi mặc dù có thể chống lại quân đội của chúng tôi nhưng không phải đối thủ của những cao thủ. Nếu như không phải là đối phương có Cương Thiết Thái Thần do Địa Tinh Vương Quốc chế tạo thì chúng tôi sớm đã đưa bọn họ diệt sạch.

- Cương Thiết Thái Thần? Thật sự có vật này?

Bạch Khởi kinh ngạc hỏi, dù sao vật này cũng là thuộc về trong truyền thuyết. Nghe nói Cương Thiết Thái Thần cùng Hoàng Kim Thái Thần có thực lực tương đồng, ban đầu đây được cho rằng nó là công cụ chiến đấu kiêu ngạo của Địa Tinh Tộc, đủ đánh ngang tay với Hoàng Kim Thái Thần chân chính... nhưng vật này rất khó chế tạo, số lượng cũng không phải là rất nhiều. Căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại, thời điểm huy hoàng nhất của Địa Tinh Đế Quốc cũng chỉ có được mấy trăm Cương Thiết Thái Thần mà thôi. Nhưng bất quá những đồ này sớm đã bị Chư Thần tiêu hủy, không nên tồn tại trên thế giới này.

- Đương nhiên là có, hơn nữa thực lực không kém. Mặc dù không lợi hại như trong truyền thuyết, hơn nữa thời bình cũng sẽ không sử dụng, nhưng là tuyệt đối có được thực lực cấp bậc Đấu Đế, đủ để chống lại tất cả cao thủ chúng tôi. Nhưng hình như vật đó động lực có vấn đề, bọn Địa Tinh không cách nào chữa trị, cho nên không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ bọn họ cũng sẽ không dùng vật này. Chỉ vì có Cương Thiết Thái Thần, cũng chính bởi vì như vậy chúng ta mới giằng co được. Mặc dù xung đột không ngừng, nhưng là cũng không có vấn đề gì quá lớn. Nhưng tinh nhuệ chúng tôi hy sinh đến mức khó mà nói hết được, thế cân bằng rất vất vả mới thiết lập được sẽ bị phá vỡ, đó cũng là nguyên nhân ta không muốn thần phục ngài...

Pháp Khắc gật đầu nói, đối với Cương Thiết Thái Thần tràn đầy kính sợ, hình như Cương Thiết Thái Thần của Địa Tinh để lại cho hắn ấn tượng rất sâu.

- Vậy sao, nếu như thế, ta giúp người. Cao thủ Ảnh Tộc và ta đều ở đây cả, nếu chúng ta liên thủ đánh bại Địa Tinh Tộc tộc hắc không phải là vấn đề. Cương Thiết Thái Thân chỉ cần giữ chân lại là ổn, chúng ta tiêu diệt bọn Địa Tinh, tự nhiên nó không có tác dụng...

Bạch Khởi suy tư một lúc sau cho Pháp Khắc đáp án như vậy.

- Vậy là tốt nhất, Cương Thiết Thái Thân với thực lực vừa rồi của ngài cũng không kém bao nhiêu... hơi mạnh hơn một chút, nhưng chúng ta cùng nhau liên thủ hẳn không phải là vấn đề. Một khi giải quyết nó, những thứ khác của Địa Tinh cũng rất dễ đối phó. Bọn họ bắt quá là một đám tham lam nhất gan, hơn nữa là bọn chuột nhất vô năng mà thôi, căn bản không đáng để lo.

Pháp Khắc nghe lời này sắc mặt vui vẻ nói, Bạch Khởi biểu hiện ra thực lực Đẩu Đế cấp vừa rồi đủ để đánh dẹp cái Cương Thiết Thái Thân chưa hoàn thiện của Địa Tinh Tộc. Mặc dù vẫn kém một ít nhưng có Ảnh Tộc cao thủ hỗ trợ chắc là không thành vấn đề. Giải quyết xong Địa Tinh, con Cương Thiết Thái Thân kia cũng không có tác dụng. Dù sao đây chẳng qua là một cái tượng cơ giới mà thôi, một cái tượng cơ giới càng lợi hại cũng cần điều khiển, không phải sao? Không có người điều khiển tượng cơ giới đó cũng không có tác dụng. Mà có cao thủ Ảnh Tộc chặn giữ, vậy đối phó bọn Địa Tinh tay trái gà không chặt không là vấn đề.

- Được...

Bạch Khởi gật đầu nói, sau đó cùng Pháp Khắc tới một căn phòng, bảo là muốn nghỉ ngơi thật tốt sáng mai đi. Bởi vì mới vừa rồi thanh âm Cửu U ở bên tai Bạch Khởi vang lên, hướng về phía Bạch Khởi nói:

- Tiểu tử, nhiệm vụ của người hoàn thành, một cái S cấp bảo thạch, ta trước giúp người sắp đặt, còn bảy mươi vạn giao dịch phần thưởng, bây giờ ta cũng giúp người bảo tồn lại, tìm một chỗ an tĩnh chúng ta nói chuyện, ta có một số việc muốn nói cho người...

Mặc dù không biết lời Cửu U có ý gì, vào lúc này hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ. Lúc hẳn cùng Hắc Thạch Ải Nhân Vương Pháp Lan nói chuyện thì Cửu U bỗng nhiên nhảy ra, có ý muốn nói chuyện với hẳn, điều này làm cho Bạch Khởi vô cùng buồn bực. Nhưng mặc dù không biết Cửu U là có ý gì, nhưng mà có thể khiến Cửu U nói thế, thì tất nhiên có nguyên nhân của hẳn. Cho nên Bạch Khởi do dự một chút sau đồng ý, cùng Pháp Khắc đến một cái phòng rồi đi khỏi nơi này.

Hic, tính post tiếp mà thanks ít quá, ngồi chờ thôi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

311. Chương 263: Thất Đại Phong Ấn

Lúc Bạch Khởi tiến vào bên trong phòng, trong phút chốc chung quanh cảnh tượng trong nháy mắt biến chuyển. Tu Di Áo Giới huyền ảo bày ra trước mắt. Trước mặt Bạch Khởi dâng lên một cảnh tượng như ảo mộng sương trắng, một lúc sau một thanh niên anh tuấn tiêu sái mặc áo đen xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Tứ bình bát ổn ngồi trên vị trí hoàng kim trong cung điện lẳng lặng nhìn Bạch Khởi, khóe miệng hiện ra một nụ cười khó mà có thể gọt giũa.

Lạnh lùng nhìn tên thanh niên trước mặt, Bạch Khởi nhíu mày có chút không vui, nói:

- Cửu U người làm gì vậy. Đây là ý gì? Có lời gì nói thẳng là được, cần gì phải làm chuyện thần bí? Người rốt cuộc muốn làm gì? Lại để ta đi một mình?

- Người muốn đi trợ giúp Hắc Thạch Ải Nhân tiêu diệt Địa Tinh Tộc phải không?

Cửu U đứng lên, trong phút chốc Bạch Khởi chưa kịp phản ứng đã đến bên cạnh Bạch Khởi, sau đó áp sát mặt vào Bạch Khởi, thấp giọng nói, làm cho người ta có cảm giác vô cùng quái dị.

- Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào? Chuyện này không liên can gì tới người? Chẳng lẽ người cùng bọn Địa Tinh có quan hệ?

Bạch Khởi sắc mặt không vui nói, lúc nói lui về sau một bước, nhìn sâu vào Cửu U như dò hỏi.

Cùng Cửu U chung đụng thời gian cũng không ngăn, đối với con người Cửu U, Bạch Khởi rất rõ, hẳn thuộc về loại thích lo chuyện bao đồng, có thể nói lãnh khốc nói cực điểm. Hơn nữa mình tiêu diệt Địa Tinh Nhất Tộc, hẳn nên có cảm thấy thật cao hứng mới phải, làm gì có chuyện chạy đến hỏi mình. Cho nên ở thời gian rất ngắn Bạch Khởi cũng đã có thể xác định Cửu U nhất định có điều âm mưu. Chẳng qua là không biết âm mưu Cửu U rốt cuộc là cái gì.

- Địa Tinh? Ha ha... những thứ hạ cấp kia làm sao mà có quan hệ với ta? Thời đại... khục khục... không nói việc này nữa, điều ta muốn nói với ngươi là, nếu như ngươi quyết định tiêu diệt Địa Tinh hay hoặc là thu phục bọn hắn, thì hãy làm đi, và làm triệt để một chút... Thuận tiện ta giao cho ngươi một nhiệm vụ... nếu ngươi hoàn thành nhiệm vụ này ta đảm bảo với ngươi sẽ được lợi mà ngươi không thể tưởng tượng nổi.

Cửu U ha ha cười một tiếng nói như thế.

Bên này tiếng cười vừa hết thì âm thanh lạnh đến thấu xương lại vang lên bên tai của Bạch Khởi:

- Mở cổng xiềng của Chư Thần ra, phá đi Thất Đại Phong Ấn, đem Thiên Địa Nguyên Tố quay về thế giới... Nhiệm vụ cấp SS. Hoàn thành phần thưởng nhiệm vụ cấp SS bảo thạch một viên, giao dịch điểm một ngàn vạn. Phần thưởng đặc thù năng lực Nguyên Tố Thông Linh Thử... Thời gian không hạn chế, phương pháp không hạn chế, hoàn thành nhiệm vụ lập tức nhận thưởng...

- Nhiệm vụ hai... Tiếp tục tìm kiếm Hắc Ám Lục Tộc thu phục bốn tộc khác, thời gian ba năm, thành công phần thưởng tăng lên ba Tinh cấp bậc, thất bại khấu trừ sáu Tinh tu vi...

- Có ý gì? Đây là nhiệm vụ gì?

Bạch Khởi mặc dù chưa biết Cửu U rốt cuộc cho mình nhiệm vụ gì, nhưng nghe thấy cái này cấp SS danh hiệu, Bạch Khởi cũng biết nhiệm vụ này nguy hiểm cỡ nào. Chư Thần cổng xiềng? Vật này dễ phá vỡ lắm sao? Mặc dù không biết rốt cuộc là có ý gì, nhưng có một việc là có thể nhất định chính là, nhiệm vụ này tuyệt đối không đơn giản. Đương nhiên hẳn hỏi là hỏi nhiệm vụ thứ nhất, nhiệm vụ thứ hai không phải là vấn đề. Nhiệm vụ kia Bạch Khởi đã tập mãi thành thói quen, vốn dĩ cũng không để ý. Dù sao Hắc Thạch Ải Nhân cùng những chủng tộc khác đều có giao dịch, muốn tìm bọn họ cũng không có khó khăn. Thu phục bọn họ, mặc dù có thể gặp được một ít phiền toái, nhưng những điều này là có thể giải quyết. Cái này Bạch Khởi cũng không lo lắng, cho nên cũng không cần nhiều lời gì, hẳn tò mò chính là nhiệm vụ thứ nhất rốt cuộc là có ý gì.

- Đánh vỡ Chư Thần cổng xiềng, thả ra nguyên tố bị phong ấn... Ngươi nên biết, thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ, ma pháp cường thịnh, ma pháp lực lượng được phát huy đến cực hạn. Cường đại ma pháp đạo cụ của nhân loại cùng với Ma Pháp sư đột phá cực hạn cũng đã uy hiếp được sự tồn tại Chư Thần, bởi vậy dẫn đến lần thứ ba Chư Thần đại chiến. Nhưng lại xưng là cuộc chiến vì nhân loại. Người ta nói Văn minh Ma pháp đã tự mình diệt vong, nhưng thật ra ta cho ngươi biết, đó chính là vì Chư Thần trên trời bởi vì lực lượng nhân loại càng ngày càng phát triển tạo ra cảm giác như khủng hoảng, cho nên đã liên thủ đối với loài người tiến hành công kích, hủy diệt thời kỳ huy hoàng Văn minh Ma pháp. Nhưng trong lần đại chiến ấy, bọn họ tử thương vô số, vì thế phải nghỉ ngơi tu dưỡng trong thời gian dài để lấy lại sức. Nhưng vì phòng ngừa loài người lần nữa quật khởi, cũng như uy hiếp tính mạng bọn họ, Văn minh Ma pháp thịnh vượng lần nữa, cho nên Chư Thần liên thủ phong ấn tất cả ma pháp nguyên tố trên thế giới, đưa bọn họ an trí tại bảy nơi khác nhau. Theo thứ tự là Dung Nham Chi Tâm, Hắc Ám Chi Thành, Quang Minh Thánh Vực, Hải Thần Điện, Đại Địa Chi Hạch, Cuồng Phong Sơn Cốc, cùng với Sâm La Tuyệt Vực, chia ra phong ấn Thủy, Hỏa, Phong, Thổ, Mộc cùng với Quang, Âm bảy thứ lực lượng. Khiến cho thế giới này tất cả các ma pháp nguyên tố cũng điều đi phong ấn. Đây cũng chính là nơi chứa bảy nguyên tố. Điều ngươi cần làm là phá vỡ phong ấn của bảy nguyên tố, giải phóng toàn bộ ma pháp nguyên tố. Sau đó để ma pháp nguyên tố một lần nữa tràn ngập thế giới này, đây cũng có nghĩa là ý nghĩ của nhiệm vụ đánh vỡ Chư Thần cổng xiềng.

Cửu U chậm rãi nói một số về thượng cổ bí văn mà Bạch Khởi không rõ ràng lắm.

Không cần biết vị trí cụ thể của chỗ này, chỉ là nghe cái tên này Bạch Khởi cũng đã hít sâu một hơi. Những cái khác không nói làm gì, Quang Minh Thánh Vực Bạch Khởi có biết, đó là vị trí của Quang Minh Giáo Đình, muốn tháo phong ấn từ đây không phải là chuyện dễ, tuyệt đối vô cùng nguy hiểm. Còn nói về Sâm La Tuyệt Vực, chỗ này cũng khá là nguy hiểm. Nơi nguy hiểm của Đại Lục Tứ Đại Tuyệt Vực là chỗ nào

chắc khỏi phải bàn cãi. Các địa danh còn lại này với hai cái địa danh nổi tiếng kia cũng không kém cỏi gì. Vả lại phong ấn này là do Chư Thần bố trí, bọn họ rất cuộc cài đặt cái gì không có ai biết, muốn phá vỡ nơi này tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì. Một trăm vạn giao dịch điểm mặc dù làm cho người ta thêm thường ba thước, còn có một Nguyên Tố Thông Linh Thể không biết là gì, cùng với một cái SS cấp nhiệm vụ bảo thạch... tốt thì tốt thật, nhưng vì thế mà phải hy sinh nhiều thể, Bạch Khởi cũng không nguyện ý. Dù sao cái này nhiệm vụ cũng không có nói nếu như thất bại thì sẽ như thế nào, cho nên Bạch Khởi đã quyết định không làm.

Dĩ nhiên Bạch Khởi nhin không được hỏi:

- Đúng rồi, cái Thông Linh Thể kia là vật gì?

- Nguyên Tố Thông Linh Thể? Ha ha... Đây là đồ tốt a, tuyệt đối thứ tốt, người có biết thể nào là Nguyên Tố Thông Linh Thể? Thời đại Chư Thần có một loại thể chất, có thể truyền hình tất cả ma pháp, hơn nữa có thể hấp thu thiên địa nhân gian tất cả lực lượng các nguyên tố, tiến tới nắm giữ lực lượng ma pháp. Có thể nói là trời sinh Ma Pháp Chi Thần. Chỉ cần trải qua thời gian tu luyện, là có thể lập tức trở thành Ma Pháp Chi Thần, tuyệt đối là thể chất mạnh mẽ ngay cả Chư Thần đều sợ hãi. Bọn họ thiên phú đối với ma pháp nắm giữ là bất luận kẻ nào đều không thể bằng được. Nếu như người giải phóng Thất Đại Phong Ấn sau ma pháp nguyên tố một lần nữa tràn ngập thiên địa, Văn minh Ma pháp có thể từ tro tàn lại bùng cháy, khi đó người lấy được những thứ tốt là không cách nào tưởng tượng.

Cửu U khẽ mỉm cười, sau đó nói, lúc nói có chút hài hước, bởi vì hắn biết thể chất mê người như vậy, Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Như vậy a... Ummm... theo như người nói, thì không thể có nơi như thế, tại sao phải cùng Địa Tinh điều đình đáp?

Bạch Khởi cau mày hỏi, Cửu U cho ra nhiệm vụ này có gì đó kỳ quái, nhưng là tại sao phải lựa chọn lúc này? Chuyện này lại cùng Địa Tinh có quan hệ gì? Điều này làm cho Bạch Khởi thật tò mò.

- Cái này... Dĩ nhiên có liên quan. Ta chẳng lẽ không có nói cho người biết, thật ra cái gọi là Hắc Thạch Sơn, còn nữa cửa vào của Dung Nham Chi Tâm là ở cái bình nguyên phía dưới của Dung Nham Sơn Mạch. Địa Tinh Vương Cung của bình nguyên này là ở phía ngoài của cửa vào Dung Nham Chi Tâm. Địa Tinh sở dĩ có thể còn sống là bởi vì năm đó Hỏa Thần giao cho bọn hắn một cái nhiệm vụ, Địa Tinh Tộc chung thân đóng ở nơi này ngăn trở bất kỳ ai muốn tới gần Dung Nham Chi Tâm, là điều kiện để cho bọn họ có thể sống sót. Hơn nữa những người này sở dĩ còn giữ lại cái được gọi là cỗ máy chiến tranh chi thần Cương Thiết Thái Thần cũng là bởi vì trước khi Hỏa Thần ngủ say cho bọn hắn giữ lại. Cho nên muốn đi vào Dung Nham Chi Tâm phải tiêu diệt Địa Tinh Tộc hay hoặc giả là chinh phục bọn họ.

Cửu U khẽ mỉm cười. Sau đó nói như thế.

- Vậy sao? Như vậy Dung Nham Chi Tâm này còn có cái gì những vật khác sao? Nếu như là đồ Chư thần muốn bảo vệ, chỉ sợ không chỉ có một Địa Tinh đơn giản như vậy. Nếu nói như vậy, người cũng không cho ta phần thưởng cao như thế. Dung Nham Chi Tâm này cũng sẽ không cùng những đại phương khác tề danh.

Bạch Khởi không phải ngu, hắn có thể không tin ban đầu Hỏa Thần chỉ nhờ một Địa Tinh Tộc bé nhỏ thể đến bảo vệ, hơn nữa chỉ cấp một cái Cương Thiết Thái Thần không hoàn thiện, bởi vì... quá không phù hợp lẽ thường, nói ra lời này tới Bạch Khởi còn không tin.

- Cái này... Tự nhiên là có, Dung Nham Chi Tâm cũng không phải là đơn giản như vậy, Hỏa Thần cũng sẽ không đơn giản như vậy tin tưởng Địa Tinh bọn họ. Bất quá là bên ngoài mà thôi, bên trong vẫn có thứ khác. Nhưng cụ thể là cái gì, ta nghĩ ta cũng không cần thiết nói cho người biết. Tất cả người hãy tự đi khám phá cho thật tốt. Dĩ nhiên ta phải nhắc nhở người, nếu như chuyện này người làm không xong, như vậy sau này cũng đừng mong từ chỗ ta lấy được bất cứ nhiệm vụ gì... Tiểu tử, ta khuyên người vẫn cứ nghe lời của ta là tốt, hoàn thành nhiệm vụ này đối với người là có lợi, đồng thời... cho dù người không làm như vậy, những phong ấn này nhiều nhất duy trì vạn năm, vạn năm sau cũng biến mất, người chẳng qua là tháo sớm mà thôi.

Cửu U cười nói như vậy

Nói xong cảnh tượng chung quanh bắt đầu từ từ tiêu tán, Cửu U cũng không cho Bạch Khởi có cơ hội nói thêm gì, cứ như vậy biến mất. Cảnh trí xung quanh đã ở vài giây đồng hồ sau khôi phục cảnh tượng lúc trước. Đã không phải cảnh tượng lúc ban nãy, còn lại cũng chính là phòng ốc do thạch bích chế tạo cùng với những loại gia cụ được chế tạo từ đá, nhìn qua có vẻ thô ráp. Đương nhiên trong một gian phòng của Hắc Thạch Ái Nhân, vũ khí tinh phẩm là không thể thiếu được, trong gian phòng này, bên một vách tường có bày một loạt vũ khí tinh phẩm của Ái Nhân, tùy tiện lấy một thứ ra thế giới loài người thì giá cũng không rẻ.

Sau khi Cửu U biến mất, Bạch Khởi cười nhòa cũng không nói thêm gì nữa. Có một số việc không thể cưỡng cầu, đặc biệt là đối với cái cảnh vô hình đi vô hình tới của Cửu U, Bạch Khởi càng sẽ không cưỡng cầu cái gì, cũng không có tiếp tục hỏi thăm. Bởi vì Bạch Khởi biết dù mình hỏi nhiều hơn, Cửu U cũng sẽ không để ý tới lời của mình. Cái tên này làm việc hết sức tùy tính, căn bản là không để ý tới cảm nhận của người khác

Trong lòng suy tư một lúc lâu, Bạch Khởi nhận không được cúi đầu suy nghĩ không biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Rốt cuộc mình có muốn hay không vì hoàn thành nhiệm vụ mà cả Lưu Dịch Tư cũng đem đến? Tốt nhất là đem độc Cô Danh Dương cái gã biến thái kia cũng đem tới đây. Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, Bạch Khởi bỏ cái cách nghĩ này. Mặc dù làm như vậy rất an toàn, có thêm hai cao thủ gia nhập cũng an toàn hơn nhiều. Nhưng Độc Cô Danh Dương phiêu bạt không chừng, còn Lưu Dịch Tư đóng ở Gia Lam Thành, vả lại bọn họ cũng có chuyện phải làm. Nếu không, gọi bọn họ tới nhưng đi tới đi lui cũng mất mấy tháng trời, Bạch Khởi không có nhiều thời gian chờ đợi, cho nên Bạch Khởi từ bỏ cách nghĩ này.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

312. Chương 264: Cương Thiết Thái Thản Khủng Bổ (1)

- Không... Tạm thời không nên tụ họp quân đội, chúng ta sẽ trực tiếp đi, nếu báo cho quân đội có thể bọn Địa Tinh sẽ đề phòng, điều này sẽ không có lợi cho chúng ta,

Lần này Bạch Khởi lắc đầu phủ quyết. Là một lãnh đạo ưu tú, Bạch Khởi hiểu được tâm tình của mọi người trên chiến trường, cũng hiểu hành động làm những thứ gì, phương pháp gì thích hợp nhất. Bấy giờ tình huống như thế cũng có nhiều cao thủ, tự nhiên không cần vận dụng quân đội, bọn họ động thủ cũng không giúp ích được gì, có khi còn làm sự việc phức tạp thêm.

- Chủ nhân, ta phục tùng theo yêu cầu của ngài.

Pháp Khắc bắt đầu có chút do dự, nhưng gạt đầu rất nhanh, nếu Bạch Khởi đã quyết hẳn cũng không tiện phản đối, gạt đầu đáp.

- Uhm...

Bạch Khởi khẽ gạt đầu, sau đó nhanh chóng nhảy tới Địa Tinh Yếu Tắc phía xa mà đi. Chung quanh các cao thủ rồi rít theo sau Bạch Khởi, hướng về phía Địa Tinh Yếu Tắc, đi sát phía sau Bạch Khởi, ở đây màu đỏ như huyết quang chiếu rọi xuống mọi phía nơi Địa Tinh Yếu Tắc xa xa.

Đi đến bên Địa Tinh Yếu Tắc, Bạch Khởi lẳng lặng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Yếu Tắc trước mặt, cảm thấy nơi này như càng rộng lớn hơn, thật sự rất khó tưởng tượng. Trong truyền thuyết Địa Tinh thân cao chưa tới Ái Nhân, nhưng là bọn hắn thành lập Yếu Tắc không kém cỏi gì so với Ái Nhân. Tường thành cao trăm mét khiến người khác ngược nhìn, Bạch Khởi nhảy lên, trong nháy mắt đi tới trên cổng thành...

- Dịch tập kích ~~ dịch tập kích ~

Khi Bạch Khởi bước vào này trên tường thành, trong nháy mắt âm thanh cảnh báo cũng đã vang lên, bọn Địa Tinh mặc dù không có cao siêu tu vi, nhưng bọn hắn lại có hệ thống phòng thủ đặc biệt. Cho dù Bạch Khởi cao thủ cách mấy, không cẩn thận chạm vào cơ quan của bọn chúng cũng sẽ bị phát hiện, một đàn âm thanh cảnh báo vang lên, rồi có người hét to.

Hơn mười người vóc người vượt qua ba thước đại hình cơ giới ở dưới sự điều khiển của mười mấy tên Địa Tinh phía dưới, di động thân thể khổng lồ, nhanh chóng hướng phía Bạch Khởi lao đến. Nhìn thấy tình

cảnh như thế, Bạch Khởi cau mày một chút, không nói thêm gì trực tiếp vọt tới. Lôi Đình Dao trong tay trong nháy mắt tăng vọt ra khỏi một cổ đầu khí, Bạch Khởi hóa thành một trận lưu quang xuyên qua, tức thì mười tên khổng lồ cơ giới trong nháy mắt biến thành một đồng sắt vụn. Mà Địa Tinh trên người cơ giới cũng trong nháy mắt tử vong.

- Tất cả Ải Nhân cao thủ theo công phá cửa thành, Ảnh Tộc giết tất cả Địa Tinh cho ta.

Giải quyết xong kẻ thù, Bạch Khởi hạ mệnh lệnh. Ra lệnh xong, mọi người chung quanh rối rít tản ra, bắt đầu làm theo lời Bạch Khởi.

Các cao thủ của Ảnh Tộc phân ra hành động, sau đó hóa thành vô hình hướng vào phía Yếu Tắc, chỉ chốc lát sau truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết. Hắc Thạch Ải Nhân cao thủ liền xông thẳng tới cửa thành, Bạch Khởi liền triển khai đôi cánh sau lưng mình, trong nháy mắt phát ra lực lượng cường đại triển khai chiến đấu.

Trong phút chốc bên trong Yếu Tắc truyền ra tiếng kêu thảm thiết, bọn Địa Tinh nhu nhược căn bản không chịu nổi một kích. Đặc biệt là ở đối mặt với tới vô ảnh đi vô tung của Ảnh Tộc cao thủ, bọn họ căn bản không cách nào phát hiện hành tung Ảnh Tộc cao thủ. Mà những cao thủ Ảnh Tộc chỉ cần đi vào bên cạnh bọn họ lập tức cũng sẽ bị giết chết, căn bản không có quá nhiều lời cùng với động tác, bọn họ đã dễ dàng bị giải quyết.

Ảnh Tộc cao thủ giết người vô số, nhưng không cách nào bị phát hiện, nhưng Thập Đại Trưởng Lão Hắc Thạch Ải Nhân cùng với Hắc Thạch Ải Nhân Vương Pháp Khắc liền có chút xui xẻo, tất cả Địa Tinh thao túng vũ khí bắt đầu triển khai công kích bọn họ, bọn họ chịu phần lớn áp lực.

Nhưng cũng may có nhiều cao thủ ở đây công phá như vậy thì cũng không vấn đề. Ở trong thành không ngừng truyền đến đầu khí, ở phía xa Hắc Thạch Ải Nhân quân doanh bên trong cũng xảy ra dị thường. Thấy được Yếu Tắc bên trong có tiếng nổ tung, cùng với đầu khí rục rịch, bọn họ hiểu tất yếu bên trong xảy ra dị thường, cơ hội như vậy bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua. Hắc Thạch Ải Nhân cùng Địa Tinh đã là kẻ thù truyền kiếp, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội đả kích nào, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng là bọn họ không thể nghi ngờ biết đây là một rất tốt cơ hội, các tướng quân trong nháy mắt lại bắt đầu hành động, triệu tập quân đội bắt đầu tiến công.

Trong ngoài giáp công, hơn nữa có nhiều cao thủ như vậy bọn Địa Tinh trong nháy mắt tự tử hồng mắt. Tiếp tục không đến nửa giờ, Địa Tinh bắt đầu hốt hoảng chạy trốn. Bọn Địa Tinh vốn nhất gan hèn yếu nổi danh, sở dĩ có thể có dũng khí cùng Hắc Thạch Ải Nhân chiến đấu đến bây giờ, dựa vào Yếu Tắc cùng với uy lực cường đại vũ khí. Nhưng khi bọn họ mất đi này hết thấy, khi bọn họ đối mặt với Ảnh Tộc cao thủ, cùng với uy lực vô cùng Hắc Thạch Ải Nhân cao thủ, còn có một thần ma giống như Bạch Khởi, trong nháy mắt hồng mắt, bọn họ không có dũng khí chiến đấu, ở chỗng cự không có kết quả sau lại bắt đầu hốt hoảng chạy trốn.

Chỉ chốc lát sau Yếu Tắc dấy lên ngọn lửa hùng hực, Hắc Thạch Ải Nhân bắt đầu truy kích bọn Địa Tinh chạy trốn. Bạch Khởi cũng cùng các vị cao thủ tập hợp lại với nhau, đứng ở nơi này nhìn về hướng xa có thể thấy tòa đại thành cách xa mấy trăm dặm, đó chính là nhà của bọn Địa Tinh, nơi đó cũng chính là địa đạo cuối cùng của Địa Tinh, dựa theo Dung Nham Chi Thành cũng có thành trì phía dưới.

Bạch Khởi bọn họ cũng không có ngăn cản binh lính Hắc Thạch Ải Nhân truy kích, cũng không có vùi đầu vào trong chiến đấu, bây giờ tình huống như thế bọn họ không thể nào nhất cổ tác khí. Tiêu diệt hoàn toàn Địa Tinh dù sao đây chính là ở ngoài trăm dặm, cho dù bọn họ muốn tới nơi đó cũng cần một cái buổi sáng. Không... có lẽ chỉ là một, hai canh giờ, mặc dù có thể nhất cổ tác khí, nhưng Bạch Khởi cũng không có ý định làm như vậy, tối thiểu tạm thời còn không ý định này.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Bạch Khởi đã thấy được có người đến, hơn nữa đối phương đã chậm rãi đạt tới mấy ngàn Địa Tinh Cơ giới Khởi lỗi đã chậm rãi di động mà đến. Dĩ nhiên bọn Địa Tinh cũng không kinh khủng, dựa theo đạo lý mà nói Bạch Khởi bọn họ căn bản không cần bận tâm cái gì, thậm chí căn bản không cần nhìn một cái. Bọn Hắc Thạch Ải Nhân tinh nhuệ cửa có đầy đủ năng lực giải quyết những người này, nhưng đáng tiếc chính là, phía sau bọn họ nhưng có một người mà người này không thể bỏ qua sự tồn tại của nó...

Một cái toàn thân cương thiết chế tạo, thân cao vượt qua trăm thước Cương Thiết Cự Nhân chậm rãi di động thân thể của nó, cầm lấy một thanh đại đao đủ để cho bất luận kẻ nào sợ hãi. Bạch Khởi tuyệt không hoài nghi đối phương có được một đao khiến cho cả Yếu Tắc có năng lực sụp đổ. Mỗi một lần hấn di động đều là như vậy tự nhiên, như vậy tràn đầy lực lượng, làm cho người ta tràn đầy sợ hãi. Đây chính là vũ khí sinh tồn của Địa Tinh, bọn Địa Tinh dùng để chống lại Hắc Thạch Ải Nhân ... Cương Thiết Thái Thân!

Hiển nhiên Hắc Thạch Ải Nhân đối với cái này khổng lồ Cương Thiết Cự Nhân cũng không xa lạ, Cương Thiết Thái Thân để lại cho bọn hắn ký ức khó mà phai nhạt. Bao nhiêu lần ở Hắc Thạch Ải Nhân sắp thành công, Cương Thiết Thái Thân xuất hiện đánh nát giấc mộng của bọn hắn. Cho đến ngày nay Hắc Thạch Ải Nhân Quân đoàn đã không còn dũng khí cùng Cương Thiết Thái Thân giao thủ, đối phương xuất hiện liền rút rút bắt đầu triệt thoái phía sau...

- Tốt lắm, đừng nhìn nữa, để tất cả quân đội rút lui, bọn phế vật giao cho các người, về phần Cương Thiết Thái Thân... Pháp Khắc... Ảnh Thiên... Chúng ta ba người cùng giải quyết...

Nhìn thấy tình cảnh như thế Bạch Khởi nhàn nhạt nói, trong lúc nói chuyện liền mang theo Ảnh Thiên còn có Pháp Khắc cùng nhau hướng Cương Thiết Thái Thân phía nơi xa. Về phần các cao thủ khác nhìn nhau một chút liền xông ra ngoài. Nhưng mục tiêu của bọn họ cùng bọn Bạch Khởi có chút không quá giống nhau, mục tiêu của bọn họ chính là một ít Địa Tinh quân đội...

Bọn họ mặc dù cũng muốn hỗ trợ một tay, nhưng bọn họ biết rõ, nhiệm vụ của bọn họ là gì... Đối phó bọn lẻ tẻ là tốt rồi, về phần những chuyện khác bọn họ tạm thời không cần quan tâm. Phải biết rằng... Bọn họ đều là Đẩu Vương cấp cao thủ nếu muốn ra ngoài đi dạo, tuyệt đối là cao thủ được người khác tôn kính, nhưng là ở chỗ này nhiệm vụ của bọn họ chính là chịu trách nhiệm rửa sạch những tiểu binh. Về phần Cương Thiết Thái Thân giao cho những nhân vật khác là tốt nhất, bọn họ hiểu đã biết những người mình đi cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể thêm những phiền toái mà thôi. Cương Thiết Thái Thân trong truyền thuyết bọn họ không thể đối kháng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

313. Chương 264: Cương Thiết Thái Thân Khủng Bố (2)

Kích động dang rộng cánh chim, Bạch Khởi một đường mau chóng đuổi theo, trực tiếp nhắm phía này hai mắt tản ra hồng quang khiếp người của Cương Thiết Thái Thân. Trong nháy mắt đi tới trước mặt đối phương Lôi Đình Đao trong tay chợt lóe, xen lẫn hắc ám, năng lượng màu đen hàn băng trong nháy mắt bộc phát ra, trực tiếp đánh vào Cương Thiết Thái Thân, cấp tốc bao trùm cả thân thể Cương Thiết Thái Thân.

Đáng tiếc đối với cái này Cương Thiết Thái Thân ngoảnh mặt làm ngơ, hình như không có cảm giác gì. Thân thể bị hàn băng bao trùm, chẳng qua là nhẹ nhàng lắc lư hai cái đã phá hủy được băng cứng. Về phần Lôi Thần Đao của Bạch Khởi, Cương Thiết Thái Thân trên người mặc dù nổi lên một tia ma sát, thậm chí chém phá da đối phương, đáng tiếc nhưng không có tạo thành cái gì thương tổn quá gì. Lỗ hổng không đến được một thước đối với người bình thường, cho dù là cương thiết cơ giới mà nói đều là trí mạng, dù sao đây là Đẩu Hoàng cao thủ một kích trí mạng, tuyệt đối không thể xem thường. Nhưng mà đối với Cương Thiết Thái Thân thân cao vượt qua trăm mét mà nói căn bản không tính là cái gì. Công kích ở trình độ này cho dù là toàn lực Bạch Khởi công kích, nhưng là cũng chỉ là chém phá một cái vết thương nhỏ mà thôi, đừng nói nó cũng không có máu huyết, chẳng qua là cương thiết chế tạo. Mà ngay cả có, một đao nhỏ như thế, tương đương với ngón tay một người bị tiểu đao cắt, căn bản không có cảm giác quá lớn.

- Rống ~~

Thấp giọng kêu một tiếng, Cương Thiết Thái Thân, trong nháy mắt nhắm ngay Bạch Khởi cho một quyền, bản thân nó cũng không có bất kỳ kỹ năng gay gắt khí gì, nó có chỉ là sức lực vô cùng vô tận, giống như những động tác cuồng phong kia. Ngoại trừ thứ đó ra cũng không có gì khác, chỉ như thế hạ xuống... Trong nháy mắt Lôi Đình Đao của Bạch Khởi vận chuyển toàn bộ đấu khí cùng với Cương Thiết Thái Thân đánh lại.

Nhưng tiếc là Cương Thiết Thái Thân một sợi tóc cũng không hề bị đả thương. Mặc dù vị trí cánh tay bị Lôi Đình Đao phá hủy một vài chỗ, nhưng không đáng kể. Mà Lôi Đình Đao của Bạch Khởi lại bị phá hủy

triệt để, đánh oanh liệt một lần nữa, Bạch Khởi bay ra trăm mét, mà có thể nói Thần Khí Lôi Thần Dao đã bị phá nát hoàn toàn không thể tiếp tục dùng được nữa...

Nói thật không phải Bạch Khởi triển khai cánh chim, hơn nữa đem hết toàn lực, hơn nữa sau lưng không có gì trở ngại, có chăng qua là không khí không thể có lực công kích quá lớn, e là một quyền đâm tới như thế, Bạch Khởi không chết cũng tàn phế. Sức lực khổng lồ của Cương Thiết Thái Thân làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

- Chết tiệt... Ta muốn giết ngươi!

Hắc Thạch Ải Nhân Vương hét lớn một tiếng, trực tiếp nhắm phía Cương Thiết Thái Thân. Ngàn cân thiết chùy xen lẫn hỏa diễm đầu khí, dùng khổng lồ lực lượng Hắc Thạch Ải Nhân đánh ra, trong nháy mắt ngay tại vị trí bấp chần Cương Thiết Thái Thân tạo ra một cái động lớn. Nhưng đáng tiếc hẳn cũng chịu phải một đập của Cương Thiết Thái Thân, cả người cũng đi theo bay đi ra ngoài, đại chùy rơi trên mặt đất, phun ra một vũng máu tươi. Cương Thiết Thái Thân nhìn phía chân mình chỉ thấy một vết thương nhỏ không hề hấn gì thể là hướng về phía Pháp Khắc đập một cái.

- Oanh long...

Một tiếng vang thật lớn, thiết chùy của Pháp Khắc bị hất văng ra, xoay tròn như một cái đĩa, còn Pháp Khắc thì nếu không phải Bạch Khởi ra tay cứu, không biết có còn sống hay không. Những con người khổng lồ như thế, không phải người bình thường có thể chống đỡ nổi. Bạch Khởi giờ đây đã hiểu được đạo lý này đồng thời cũng hiểu được, vật này tại sao có thể cùng với Hoàng Kim Thái Thân sánh vai. Mặc dù không có sự sống, nhưng thân thể của Cương Thiết Thái Thân không hề làm cho nó bị đau đớn, làm cho nó có khả năng phòng ngự bất bại, cùng với sức mạnh và tốc độ, là một thứ phá hoại cuồng điên có thân hình to lớn. Đơn đầu còn khủng bố như thế, nếu nó mà ở trên chiến trường thì sức mạnh của nó càng không thể tưởng tượng nổi, trăm vạn đại quân sợ cũng không đáng để lo.

Ảnh Thiên này giờ không ra tay, chớp lấy cơ hội này xông thẳng tới, xuất hiện ở vị trí mắt của Cương Thiết Thái Thân, trong nháy mắt đâm một kiếm xuyên qua mắt của Cương Thiết Thái Thân. Mặc dù mắt của đối phương được làm bằng cương thiết tinh thuần, dùng không biết bao nhiêu tài liệu phụ trợ, chắc chắn tương đương với tinh cương, nhưng Ảnh Thiên dù sao cũng là Đầu Hoàng cao thủ, một kiếm uy lực tuyệt đối sẽ không bình thường, cứ như vậy đánh vỡ mắt đối phương, trong nháy mắt thấy được tình cảnh bên trong.

- Chủ nhân... Trong đôi mắt có người điều khiển.

Ảnh Thiên nhìn không được hét lớn một tiếng, nhưng động tác trên tay cũng không chậm, trường kiếm trong tay đâm xuyên qua một cái lỗ thủng lần nữa vận chuyển, trong nháy mắt đâm mấy chục kiếm làm mất đối phương, phá rối tinh thể trong suốt bên trong, xuất hiện một cái đủ để cho người tiến vào, hai tên Địa Tinh đang hoảng sợ ngồi ở trong mắt Cương Thiết Thái Thân, đang bấm nút lộn xộn sai động tác.

Có thể thấy được là Cương Thiết Thái Thân không phải tự nó có thể điều khiển, mà cần người điều khiển, ở phía mắt bên trái có hai tên Địa Tinh Tộc, như vậy là cũng có mắt, chỉ không biết là ở chỗ khác có không thôi.

Mặc dù Ảnh Thiên đã đánh vỡ mắt Cương Thiết Thái Thân nhưng là lại không có cơ hội tiếp tục công kích hay hoặc giả là đem giết chết hai Địa Tinh. Cánh tay Cương Thiết Thái Thân tăng tốc một quyền đánh hướng về phía Ảnh Thiên, Ảnh Thiên nhanh chóng tránh né, nhưng có chút chậm, bị đối phương đánh tới, cả người bay ngược ra ngoài, hung hăng rơi trên mặt đất. Cũng may là bị thương không nặng lắm, vẫn có thể hoạt động, chẳng qua là khí huyết bốc lên, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi.

Nhưng Cương Thiết Thái Thân cũng không có tính bỏ qua cho Ảnh Thiên, lập tức có động tác mới, hướng theo các bước chân của Ảnh Thiên, sau đó xông thẳng Ảnh Thiên như uy hiếp tiêu diệt Ảnh Thiên, nếu không đối với bọn chúng phụ trách điều khiển Địa Tinh thì quá nguy hiểm.

Những người khác có thể phòng bị nhưng Ảnh Thiên khó có thể phòng bị. Ảnh Tộc cao thủ tới vô ảnh đi vô tung, trước đó, trước lúc Ảnh Thiên ra tay bọn chúng còn không biết vị trí của Ảnh Thiên ở chỗ nào, cho nên bọn họ phải động thủ giải quyết xong Ảnh Thiên.

Dĩ nhiên bọn chúng có cách nghĩ của bọn chúng, Bạch Khởi cũng thế, động tác của bọn Bạch Khởi cũng không chậm, sau khi nghe thấy lời của Ảnh Thiên, Bạch Khởi lập tức ra tay, một cái lắc mình hóa thành lưu quang xông lại, lúc Cương Thiết Thái Thân đấu với Ảnh Thiên động tác trong nháy mắt vọt tới ngay mắt.

Hai là không nói đến đấu khí tập trung vận chuyển toàn bộ sức lực lên cánh tay, mang theo găng tay Atula trong tay, Bạch Khởi có năng lực đủ phân kim liệt thạch. Chẳng qua chỉ là trong chốc lát đã làm Bạch Khởi đánh vỡ một khối tinh thạch khác trên mắt, trong nháy mắt hai tên Địa Tinh đang ở bên trong bị giết chết, sau đó trực tiếp oanh kích Giáp Bản trung tâm Cương Thiết Thái Thân, hai tên Địa Tinh ở đó cũng bị giết chết.

Tên Địa Tinh điều khiển Cương Thiết Thái Thân đã chết, nhưng động tác của bước cuối cùng của Cương Thiết Thái Thân đã thiết trí hoàn thành. Nhìn thấy bộ máy phức tạp, trong thế giới trước đây của hắn cũng đã từng thấy bàn điều khiển của máy vi tính, Bạch Khởi nhất thời im lặng, không biết mình phải làm những gì.

Lúc này cái chân dài mười thước của Cương Thiết Thái Thân đã rơi xuống đất, rơi hướng về phía Ảnh Thiên. Thấy cảnh tượng này, trong mắt Ảnh Thiên lóe lên một tia sợ hãi, muốn di chuyển cũng không cách nào di chuyển được, lúc này hắn vô cùng tuyệt vọng.

- Chết tiệt... Ta liều mạng với người.

Bỗng nhiên rống to một tiếng bên tai Ảnh Thiên truyền lại, Hắc Thạch Ải Nhân Vương Pháp Khắc hét lớn một tiếng, nâng cây chùy ngàn cân của hắn lao đến, vận dụng toàn bộ sức mạnh của cây búa trong tay mình oanh kích lên lòng bàn chân của Cương Thiết Thái Thân.

- Đinh đương...

Một trận kim thiết vang lên có tiếng truyền đến, trong nháy mắt hắn thậm chí vận dụng toàn bộ lực lượng đánh xuyên qua lòng bàn chân đối phương, sau đó lôi kéo Ảnh Thiên nằm dưới chân Cương Thiết Thái Thân, trong nháy mắt khối rời nơi này, sau khi hai người bọn họ tản ra thì nghe được tiếng chân giẫm mạnh xuống đất rất lớn phía sau hắn.

Cùng liếc mắt nhìn nhau, hai người nhìn thoáng qua rồi dừng lại tại Cương Thiết Thái Thân, cùng với ánh mắt từ Bạch Khởi, thần thức không dứt...

- Cảm ơn...

Ảnh Thiên nhìn thoáng Pháp Khắc nói, lúc nói thở dài một hơi, dường như cảm thán vừa rồi rất hung hiểm.

- Không cần... đều là người chủng tộc Hắc Ám, cũng đều là thủ hạ của chủ nhân. Nếu.. cảm ơn thì cảm ơn chủ nhân, nếu như không phải là hắn, vật đó mà đến một lần nữa ta và người xem như tiêu đời.

Pháp Khắc bất đắc dĩ nói như thế, vừa nói lời vừa đứng lên... Lần nữa nhìn Cương Thiết Thái Thân trong lòng tràn đầy thần thức.

Hắn biết... Sau này Cương Thiết Thái Thân cũng không cách nào uy hiếp Hắc Thạch Ải Nhân nữa, cho dù sửa chữa nó xong cũng thế, cho nên bọn Địa Tinh cũng sẽ không còn cơ hội chiếm giữ món đồ khủng bố này.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

314. Chương 265: Dung Nham Chi Tâm (1)

Cương Thiết Thái Thân ngã xuống, bọn Địa Tinh hèn yếu mất đi dũng khí chống cự. Hắc Thạch Ải Nhân bình sĩ bắt đầu khôi phục lòng tin, một lần nữa chỉnh đốn quân, mang theo lực lượng hùng mạnh hướng về phía tòa thành Địa Tinh. Bọn Bạch Khởi cũng cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hít vài hơi rồi nhìn lại Cương Thiết Thái Thân, sau đó đi về hướng Cương Thiết Thái Thân.

May mà không gặp phải sự chống cự nào, bọn Bạch Khởi bình yên vô sự, một đường hô vang lao nhanh đến trước mặt Địa Tinh Chi Thành, tòa thành cuối cùng mà bọn Địa Tinh chiếm lĩnh.

Mất đi bình chứng bảo hộ cho tòa thành của bọn chúng, bọn Địa Tinh nhất gan trứ danh từ bỏ sức chống cự, cũng không dám có bất kỳ phản kháng, ngoại trừ hốt hoảng chạy trốn ở ngoài, phần lớn đám Địa Tinh còn lại run rẩy quỳ rạp xuống đất, hướng Hắc Thạch Ái Nhân đầu hàng.

- Chủ nhân... Phía trước chính là Địa Tinh Vương của Địa Tinh Tộc ... Chúng ta đã dựa theo ý của ngài bắt hãn đưa tới đây.

Xuyên qua đám Địa Tinh, Ái Nhân chỉ chít, Bạch Khởi theo sự chỉ dẫn của Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc đi tới một gian phòng, thoát nhìn rất to lớn, hơn nữa mang theo viền vàng cùng với các loại khảm ngọc bên trong đại sảnh. Pháp Khắc chỉ chỉ một người có thân hình cao tương đương hãn, so với bọn Địa Tinh thì cao to hơn, đầu đội vương miện, khoe miệng có chòm râu trắng của Địa Tinh, làn da xanh biếc.

- Vậy sao? Hãn chính là Địa Tinh Vương của Địa Tinh Nhất Tộc sao? Uhm... Ta biết rồi, các người đi ra ngoài đi, ta có một số việc muốn hỏi hãn.

Bạch Khởi nheo mắt, sau đó thấp giọng nói.

- Vâng... chủ nhân...

Đi theo phía sau Bạch Khởi, Pháp Khắc còn nữa Ảnh Thiên cùng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cung kính nói. Mặc dù bọn họ cũng không hiểu Bạch Khởi đây là ý gì, hãn có lợi ích gì khi nói chuyện với bọn Địa Tinh. Nhưng là người hầu, bọn họ vẫn lựa chọn rời đi sau khi Bạch Khởi nói.

Hai người nhanh chóng cùng nhau đi ra, trước lúc đi vẫn không quên đóng cửa phòng lại. Trong căn phòng lớn như thế chỉ còn Bạch Khởi và Địa Tinh Vương, Bạch Khởi tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện. Dù sao cùng vị này Địa Tinh Vương đứng nói chuyện với nhau có chút hơi mệt, cho nên Bạch Khởi tốt hơn là lựa chọn ngồi xuống. Đáng tiếc nơi này chỉ có chỗ ngồi là ngai vàng của Địa Tinh Vương, nhưng so với Bạch Khởi là khá nhỏ. Bạch Khởi cao mét tám, ngồi lên ngai vàng của Địa Tinh Vương không nói cũng biết thế nào. Dù sao Địa Tinh bình thường trung bình cũng chính là bảy mươi phân, mà vị Địa Tinh Vương mặc dù so sánh với những thứ khác Địa Tinh thoát nhìn cao lớn hơn không ít, nhưng cũng chưa đầy một thước, chỗ ngồi của hãn, Bạch Khởi sao có thể ngồi?

Vì vậy Bạch Khởi đầu tiên là đứng sững, nhưng ngay sau đó ngồi xuống, nhìn thoáng qua trước mặt Địa Tinh Vương thản nhiên nói:

- Người tên là gì?

- Kiệt Kỳ... Đại nhân... Tên của ta gọi là Kiệt Kỳ.

Mặc dù không biết Bạch Khởi là ai, nhưng đối với Hắc Thạch Ái Nhân Vương Pháp Khắc, Kiệt Kỳ lại cũng không xa lạ. Đối với một người cả Pháp Khắc cũng phải tôn kính, Kiệt Kỳ trong lòng cũng tràn đầy kính sợ, hiện hãn đã trở thành tù nhân của Hắc Thạch Ái Nhân, không còn ở vị trí cao cao tại thượng nữa, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có. Giết hay không giết hãn chỉ cần một câu nói của đối phương, điều này làm cho hãn cảm giác rất sợ hãi, cho nên lúc nói lộ ra vẻ cung kính dị thường.

Dù sao chủng tộc Địa Tinh can đảm vốn không phải là rất lớn, huống chi là hiện dưới tình trạng này? Tánh mạng lúc nào đều có thể đã bị uy hiếp, hãn tự nhiên sợ sệt, dù sao hãn không muốn chết...

- Uhm... Kiệt Kỳ... Người là Địa Tinh Vương của Địa Tinh Nhất Tộc như vậy ta hỏi người một việc, hy vọng người có thể thành thật trả lời ta. Nếu như trả lời của người làm ta hài lòng như vậy ta sẽ xem xét bỏ qua người... Thế nào?

Bạch Khởi gật đầu, nhìn cái mặt nhất gan lạnh run của Địa Tinh Vương, Bạch Khởi nói.

- Đại nhân ngài có chuyện gì cứ hỏi là được.

Kiệt Kỳ nghe lời này ánh mắt hiện lên một tia sáng, sau đó vẻ mặt hưng phấn nói. Vốn dĩ hãn nghĩ lần này hãn sẽ bị bắt sau đó là chết chắc, như những Địa Tinh không biết sống chết như thế nào. Nhưng những lời Bạch Khởi nói làm cho hãn thấy được hy vọng, nhất thời cao hứng lên, dĩ nhiên mặc dù hưng phấn nhưng cũng không dám quá vô lễ, hãn đối với Bạch Khởi trong lòng bắt đầu có sự cung kính.

- Uhm... người dù sao cũng là vua ở nơi này, như vậy ta nghĩ ta hỏi chuyện chắc người sẽ biết rõ, nói cho ta biết... người biết Dung Nham Chi Tâm ở nơi nào không?

Bạch Khởi nghe lời này sau gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua trước mặt Địa Tinh Vương nói.

- Cái gì! Dung Nham Chi Tâm?!

Kiệt Kỳ nghe lời này thân thể run lên, có chút hoảng sợ nói, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng hoảng sợ. Là Địa Tinh Vương của Địa Tinh Nhất Tộc, Kiệt Kỳ đương nhiên biết Dung Nham Chi Tâm tồn tại. Mặc dù không có tự mình đi qua, nhưng cổ xưa tương truyền chuyện này, hẳn rõ hơn ai hết. Đây là việc bí mật của vua đời trước truyền lại cho đời sau, Dung Nham Chi Tâm là nơi Hỏa Thần giao cho Địa Tinh Nhất Tộc đi bảo vệ, tuyệt đối không cho người ngoài tiến vào. Cho nên Kiệt Kỳ nghe được Bạch Khởi nói Dung Nham Chi Tâm, nhất thời bộ mặt hoảng sợ.

- Đúng... Ta muốn biết Dung Nham Chi Tâm ở đâu, nơi đó tình hình như thế nào...

Bạch Khởi thần nhiên nói, nhưng giọng nói đã có chút không vui, Bạch Khởi không phải ngốc, bộ dạng của Kiệt Kỳ cho thấy được Dung Nham Chi Tâm là ở đâu, nhưng hẳn không trả lời ngay, điều này làm cho Bạch Khởi rất không vui.

Lời của Bạch Khởi rất chân thật nghiêm nghị, Kiệt Kỳ cũng có thể nghe hiểu, mặc dù hẳn chưa từng đi qua bên dưới bình nguyên, tiếp xúc với người ngoài không nhiều, nhưng là một Quốc Vương, ngữ khí nghiêm nghị hẳn dùng cũng không ít, tự nhiên lập tức sẽ hiểu, Bạch Khởi đang tâm trạng không vui, rất sững sốt, ngay sau đó vội vàng nói:

- Cái này... Ta quả thật biết, Dung Nham Chi Tâm ngay bên dưới Địa Tinh Thành chúng tôi, cửa vào là chỗ ta ngồi, ở nơi đó có một cái phong ấn, mở ra nơi đó là có thể tiến vào Dung Nham Chi Tâm... nhưng...

- Nhưng cái gì? Có việc gì cứ nói.

Nhìn thấy Kiệt Kỳ bỗng nhiên không nói, Bạch Khởi có chút bất mãn nhìn Kiệt Kỳ nói. Lúc nói nhíu mày, hiển nhiên là tương đối bất mãn, Bạch Khởi không thích người ta nói nói ấp a ấp úng, đặc biệt là vào lúc này, chuyện hẳn cực kỳ quan tâm.

- Nhưng... ta khuyên ngài không nên đi là tốt nhất...

Kiệt Kỳ sợ hãi nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó cắn răng một cái cẩn thận nói.

- Tại sao? Cho ta một lý do hợp lý, nếu như câu trả lời của người làm ta bất mãn. Hậu quả người nên rõ ràng...

Bạch Khởi cau mày giọng nói bình thản, nhưng chính những nói lãnh đạm này cũng đã quyết định số mạng của Kiệt Kỳ. Nếu như Kiệt Kỳ trả lời không thể để Bạch Khởi hài lòng, Bạch Khởi biết và Kiệt Kỳ cũng biết... e là sẽ rất bị thảm, điều này Kiệt Kỳ rất rõ, Bạch Khởi còn rõ hơn.

- Cái này... Đại nhân ngài có thể không biết, mặc dù Dung Nham Chi Tâm dưới chân Địa Tinh Thành chúng tôi, chúng tôi cũng rõ ràng vị trí của nó. Nhưng nhiều năm như thế, không có một người nào dám xâm nhập vào đó. Cho dù chúng tôi có được Cương Thiết Thái Thần uy lực cường đại, ngài có thể không biết... Địa Tinh Tộc Chúng tôi thời kỳ Thượng cổ huy hoàng cỡ nào, đối kháng với sức mạnh Long Tộc, nhưng giờ đây chúng tôi đã suy yếu đi nhiều. Chúng tôi bị phái đến nơi này bảo vệ vùng ngoại vi của Dung Nham Chi Tâm. Ngay trong Dung Nham Chi Tâm còn có những thứ kinh khủng khác nữa. Bọn chúng mới thật sự là người bảo vệ Dung Nham Chi Tâm. Mà chúng ta chẳng qua là chịu trách nhiệm rửa sạch những thứ nhơ bẩn địch nhân bên ngoài bình thường mà thôi. Trong truyền thuyết còn có một tuyệt thể ác ma kinh khủng, bọn chúng có sức mạnh hủy thiên diệt địa, bọn họ sẽ dám giết bất cứ ai dám xông vào Dung Nham Chi Tâm, cho nên ta nghĩ... Ngài tốt nhất hay là không nên vào vào nơi đó.

Do dự một chút Kiệt Kỳ như nói. Nhưng cũng không phải do hắn lo lắng cho Bạch Khởi cái gì... Xác thực nói Kiệt Kỳ cùng Bạch Khởi không có chút nào quan hệ, Bạch Khởi còn là hung thủ giết chết thân dân của hắn, là địch thủ của hắn, bình thường dưới tình huống hẳn tuyệt đối sẽ không ngăn trở Bạch Khởi xuống dưới... chỉ sợ Bạch Khởi có chết mấy trăm mấy ngàn lần, hẳn cũng sẽ không có nửa điểm lo lắng cùng đau lòng, càng thêm không nhắc nhở Bạch Khởi cái gì.

315. Chương 265: Dung Nham Chi Tâm (2)

Nhưng tình huống bây giờ khác, Địa Tinh Nhất Tộc đã chiến bại, Cương Thiết Thái Thân uy lực cường đại cũng ngưng vận hành, Địa Tinh Nhất Tộc đã không chỗ dựa. Tất cả tính mạng bọn họ trong tay Bạch Khởi, trong tay Hắc Thạch Ái Nhân, chỉ cần đối phương đồng ý là có thể diệt cả tộc Địa Tinh, đây không phải là tình cảnh mà hắn muốn. Bạch Khởi nếu như tiến vào Dung Nham Chi Tâm xảy ra điều gì ngoài ý muốn, như vậy kết quả có thể thấy, vì vậy hắn mới có thể nói ra để ngăn cản Bạch Khởi.

Đáng tiếc là Bạch Khởi đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, lời của Kiệt Kỳ căn bản Bạch Khởi không thèm để ý, hắn cũng hiểu Dung Nham Chi Tâm nơi đó không phải là đơn giản như vậy, chuyện không phải là dễ dàng như vậy giải quyết. Nếu không nơi này cũng tuyệt đối không xứng với cùng Sâm La Tuyết Vực. Nơi đó nhất định có một chút càng thêm kinh khủng, nhưng nhiệm vụ này đã tiếp nhận, Bạch Khởi nếu tiếp nhận nhiệm vụ này lại không thể có thể trở về. Nên hắn phải tới, bắt đầu hỏi thăm chuyện này, những biểu hiện của Bạch Khởi đã tính toán tiến vào, mặc dù mới vừa rồi cùng Cương Thiết Thái Thân giao thủ để Bạch Khởi cảm nhận được lực lượng cường đại rồi cuộc là kinh khủng cỡ nào, nhưng Bạch Khởi vẫn như cũ không có ý từ bỏ.

Trong cách nghĩ của Bạch Khởi, chuyện này cho dù mình không thể đủ thành công, cho dù mình không thể phá vỡ phong ấn của Dung Nham Chi Tâm, nhưng với thực lực bây giờ, triển khai mấy cặp chim muốn chạy trốn hẳn không phải là vấn đề gì, cho nên Bạch Khởi đã quyết định, e là Kiệt Kỳ nói gì điều vô dụng.

- Uhm... nếu như vậy thì, cái này ta biết rồi, ở đây đợi ta, ta đi xuống xem thế nào...

Bạch Khởi đứng thẳng người gật đầu nói, vừa nói vừa đá cái ngai vàng của Địa Tinh Vương Kiệt Kỳ, ở giữa xuất hiện một lối đi, chỉ đủ để cho một người đi vào, ánh sáng u ám chiếu thẳng xuống dưới đất.

oOo

Đi theo địa đạo không biết bao lâu Bạch Khởi rốt cục đi tới dưới đáy. Xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi chính là một mảnh lửa đỏ, huyết sắc nham tương tạo thành biển rộng. Ở vị trí trung tâm biển dung nham này ngoại trừ một cây cầu đá rộng thì chẳng còn vật gì khác, bốn phía yên tĩnh có chút đáng sợ.

Sau khi nhìn chung quanh, Bạch Khởi chậm rãi chuẩn bị chiến đấu, sau đó cẩn thận hướng về phía lối đi yên tĩnh. Nơi này quá mức yên tĩnh, yên tĩnh có chút không bình thường. Nếu nói rằng ở trong này không có bất kỳ nguy hiểm gì, sợ là đánh chết Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng tuyệt đối sẽ không tin. Càng là yên tĩnh thì càng kinh khủng. Như vậy cũng tốt, giống như là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, buồn bã và bị đè nén làm cho không người nào có thể thích ứng.

Theo con đường không ngừng về hướng phía trước đi, hai chân Bạch Khởi cũng không dám ngừng, chỉ có thể triển khai ba đôi cánh của mình hướng về phía trước mà đi, đồng thời không ngừng quan sát đến bốn phía, sợ từ đâu nhảy ra một địch nhân đột nhiên tập kích, như vậy là khá nguy hiểm. Biển nham tương bên dưới Dung Nham Chi Tâm nhiệt độ cao gần mấy trăm độ, đừng nói là người, cương thiết ở đây cũng biến thành nước. Bạch Khởi mặc dù tự phụ, nhưng cũng không cảm giác mình đi xuống tắm rửa là một việc rất thoải mái, huống chi nơi này địch nhân một khi động thủ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Bạch Khởi cũng tin địch nhân của mình sẽ không đơn giản như vậy, không có ngu ngốc, một khi động thủ giống như lời đình mãnh liệt mà mau lẹ, một cú trí mạng giết chết mình một cách mau lẹ

Bùm bụp...

Khi nghĩ đến việc này, cảnh giới chung quanh dung nham trong chớp mắt tập hợp lại, hơn mười mấy người có thân hình to lớn do dung nham kết thành xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, kèm theo hỏa diễm hướng về phía Bạch Khởi. Trong nháy mắt sinh ra một lực công phá vô cùng lớn, mấy ngàn thước cầu đá chung quanh tự động biến mất không dấu vết, bị đánh thành đồng đá vụn. Nhưng cũng may Bạch Khởi tránh né kịp, nếu không cũng đã bị tổn thương, nhưng trong chốc lát vẫn có chút kinh ngạc.

- Chết tiệt, không ngờ là Hỏa nguyên tố, loại vật này thậm chí lại xuất hiện ở chỗ này. Thoạt nhìn không sai, nơi này chính là một trong những nơi phong ấn nguyên tố, chẳng qua là không biết rốt cuộc phong ấn kia...

Bạch Khởi bay lên trời lăm bầm, trong lúc nói bay nhanh hướng về trước không thèm đếm xỉa tới bọn Hỏa nguyên tố to lớn hơn mười thước kia, bay thẳng đến cây cầu đá cuối cùng.

Người Nguyên Tố... Một loại sinh mệnh đặc thù, bọn họ là các loại nguyên tố ngưng kết mà thành sinh mệnh, dù sao đi nữa bọn họ cũng không chết. Mặc dù bọn họ cơ bản không có trí tuệ, bọn họ chẳng qua là nương theo bản năng mà hành động, nhưng bọn họ có lực phá hoại cũng là không thể nghi ngờ. Những thứ này ở thời kỳ Văn minh Ma pháp cũng không phải thường xuyên xuất hiện, trải qua ngàn tháng tích lũy lâu dài mà thành sinh vật như vậy, hơn nữa số lượng cực kỳ ít ỏi. Chúng là thứ bọn Ma Pháp sư thích nhất. Mà ở chỗ này thậm chí sẽ nhiều hình thể khổng lồ Hỏa nguyên tố tồn tại như vậy, điều này làm cho Bạch Khởi càng thêm nhất định nơi này chính là nơi Hỏa diễm nguyên tố bị phong ấn, cũng chỉ có chỗ như thế mới xuất hiện nhiều người nguyên tố.

Mấy ngàn người Hỏa Nguyên Tố liên tục xuất hiện, không ngừng bắt đầu công kích Bạch Khởi. Mặc dù lực lượng của bọn chúng cũng không phải là rất cường đại, nhưng là số lượng đông đảo hơn nữa lực phá hoại kinh người, không ngừng công kích quấy nhiễu Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi phải vội vàng tránh né, tránh được ba đòn công kích, Bạch Khởi tăng tốc đi sâu vào trong, cuối cùng phải trải qua mấy chục phút đồng hồ sau, Bạch Khởi rốt cục đi tới một mảnh lục địa.

Không... Nói là lục địa nhưng thật ra là một tiểu đảo, ngoài trừ phương viên lên đến 100 thước vuông đất đá cùng với một pho tượng Hỏa Thần, ngoài ra không còn vật gì khác. Chung quanh tràn đầy hồng sắc nham tương, về phần những Người Nguyên Tố truy kích Bạch Khởi khi đến gần tiểu đảo lập tức biến mất, một lần nữa hóa thành nham tương dung nhập vào trong đó, điều này làm cho Bạch Khởi cẩn thận quan sát cảnh tượng chung quanh.

Bọn Hỏa nguyên tố có thể là không có trí tuệ, bọn chúng căn bản không hiểu được cái gì gọi là tôn kính, cho dù nơi này là nơi ở của Hỏa Thần bọn chúng cũng xông tới, huống chi chỉ là một tượng thần nho nhỏ. Bọn chúng không dám theo vào chỉ có một khả năng, đó là bọn chúng sợ, thật sự sợ. Sợ nơi này có vật gì đó, cho nên chỉ cần đến gần nơi này thì bọn chúng lập tức quay về. Nếu như là người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng thế có thể sẽ rất là vui, dù sao bọn Hỏa nguyên tố thật sự rất phiền toái, ở nơi này có thể sẽ không giết được bọn chúng. Bọn chúng có được thân thể không thể bị tiêu diệt, bây giờ bọn chúng tự nhiên biến mất, đây là một kết thúc vui vẻ. Nhưng Bạch Khởi làm thế nào cũng không vui được, ngược lại càng thêm khẩn trương bởi vì hắn biết đây chỉ bắt đầu, nguy hiểm thật sự sẽ đến.

Mặc dù không có nhìn thấy... nhưng Bạch Khởi có thể cảm giác được rõ ràng, nguy hiểm đã từng bước nhích tới gần nơi này, hơn nữa Bạch Khởi càng thêm có chút lo lắng chính là hắn còn không phát hiện cái gọi là phong ấn. Một vấn đề rất nghiêm trọng, cho dù hắn có thể giải quyết nguy hiểm trước mặt nhưng nếu không thể mở phong ấn, như vậy tất cả xem như uống công, cho nên Bạch Khởi rất nôn nóng.

Sau khi quan sát chung quanh, trừ tượng Hỏa Thần ngoài ra trên hòn đảo nhỏ này không có bất cứ đồ vật đặc thù gì tồn tại. Còn tượng thần này cùng với tượng Hỏa Thần phía ngoài không có cách biệt nhau là mấy, một tay cầm kiếm, toàn thân tràn hỏa diễm thiêu đốt tinh tráng nam tử, không có chỗ gì đặc biệt.

- Cửu U... Ta nên làm thế nào bây giờ? Làm sao mới có thể tìm ra vị trí của Phong ấn Nguyên tố?

Bạch Khởi không có cách nào phát hiện ra Phong ấn Nguyên tố vì vậy đành cầu cứu đến Cửu U.

Nhưng đáng tiếc lần này Cửu U lại không trả lời, Bạch Khởi đã gọi mấy lần nhưng đều không có lời đáp. Điều này khiến Bạch Khởi có chút lo lắng. Mặc dù hắn có cảm giác rõ ràng là Cửu U nghe thấy tiếng gọi của mình, cũng nghe thấy câu hỏi của mình nhưng hắn chính là không muốn nói cho mình biết. Điều này làm Bạch Khởi không còn kiên nhẫn được nữa. Đối với tên Cửu U này, Bạch Khởi vốn không có cách nào làm gì được hắn cho nên sau khi hỏi xong mấy lần mà không có kết quả, Bạch Khởi cũng từ bỏ, chỉ có thể dựa vào cách của mình để tìm ra vị trí của Phong ấn Nguyên tố.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

316. Chương 266: Mạt Nhật Thủ Vệ (1)

Bạch Khởi chậm rãi đi tới vị trí của Thần tượng gần đó, đi đến chính giữa trung tâm của tượng thần vẫn không phát hiện ra có gì khác thường ở xung quanh. Khi Bạch Khởi đưa tay muốn chạm vào Thần tượng thì đột nhiên từ phía sau Bạch Khởi vang lên một âm thanh thâm trầm:

- Không được động vào Phong ấn, rời khỏi đây, nếu không... ngươi sẽ chết.

Nghe xong tiếng nói này, Bạch Khởi giật nảy mình, nhanh chóng quay về sau, phát hiện ra một thân hình cao hơn năm thước, mang theo một đôi cánh khổng lồ, toàn thân màu đỏ huyết, đang cầm một thanh đại đao do những ngọn lửa tạo thành. Toàn thân hắn mặc một bộ giáp màu đỏ, ánh đen, trên đầu có 2 cái sừng, trước mặt cũng có một vài nét hơi giống Long nhân, miệng đầy nanh, xấu xí nói không ra lời, những hỏa diễm không ngừng thiêu đốt xung quanh hắn làm người ta có chút kinh sợ.

- Mạt Nhật Thủ Vệ!

Khi Bạch Khởi nhìn thấy người này nhin không được đột nhiên thốt lên. Cho đến bây giờ Bạch Khởi có thể nói là người đã đọc nhiều sách vở, các loại Thiên n điển tích đều có đọc qua, trong đó có một quyển sách có miêu tả qua về một thứ gọi là Mạt Nhật Thủ Vệ.

Gã Mạt Nhật Thủ Vệ đang xuất hiện trước mặt Bạch Khởi cũng không phải là thể hoàn chỉnh. Mạt Nhật Thủ Vệ hoàn chỉnh chân chính và gã trước mặt đúng là có chút giống nhau, nhưng thân thể cao hơn trăm thước, tương đương với Hoàng Kim Thái Thân. Hơn nữa so về sức mạnh của của họ thì tuyệt đối mạnh hơn Hoàng Kim Thái Thân rất nhiều. Không nói cái khác, chỉ nói đến hỏa diễm của hắn có thể đủ làm tan chảy cả thể giới rồi.

Truyền thuyết đây chính là một loài ác ma sống ở vực sâu Địa ngục. Bọn chúng không hề khuất phục trước bất cứ kẻ nào. Bọn chúng bảo vệ hỏa diễm của địa ngục, có uy lực tà ác nhất trên thế giới. Bọn chúng coi đây là sứ mạng của mình. Từ trước đến giờ bọn chúng chưa từng sợ bất cứ ai, ngoại trừ Hỏa Thần nắm giữ tất cả các hỏa diễm trên thế giới. Bọn chúng là ác ma do hỏa diễm ngưng kết thành, có thân hình cao lớn, sức mạnh vô song, có những kỹ xảo chiến đấu làm người khác e sợ. Bọn họ là ác ma mạnh nhất trên thế giới, cũng là những chiến sĩ lợi hại nhất. Mặc dù chúng không thường xuyên xuất hiện trên thế giới, ngay cả trong cuộc đại chiến giữa các Chư thần, chúng cũng không hề tham gia nhưng hầu như không có ai dám quên sự tồn tại của Mạt Nhật Thủ Vệ.

Nhưng trong truyền thuyết Mạt Nhật Thủ Vệ đã bị diệt sạch rồi. Từ trước đến giờ chúng chỉ xuất hiện không quá một lần, nghe nói là trước cuộc đại chiến Chư thần, các Ma thần của bên phe tà ác đã triển khai công kích đối với các Chư thần chính nghĩa. Chúng đã trở thành những chiến sĩ dũng mãnh nhất trong Ma Giới, tạo ra những tổn thất khó có lời nào tả được cho Thần Giới nhưng vì các bị Chư thần liên thủ lại tiêu diệt rất nhiều chủng tộc.

Sức mạnh thật sự của Mạt Nhật Thủ Vệ như thế nào, Bạch Khởi cũng không biết, nhưng trước mắt sức mạnh của một nửa hoàn chỉnh hay có thể nói là Mạt Nhật Thủ Vệ còn nhỏ đang hiện rõ trước mặt. Cho dù bản thân triển khai Hắc Ám Ma Dực đối diện với hắn, Bạch Khởi vẫn có thể cảm nhận rõ rệt khoảng cách chênh lệch không nhỏ giữa hai bên. Sức mạnh của Mạt Nhật Thủ Vệ đáng sợ đến mức khó tưởng tượng. Bạch Khởi không nghĩ đến đột nhiên ở nơi này xuất hiện Mạt Nhật Thủ Vệ, như vậy cũng khó trách ban đầu Hỏa Thần đã đặt Phong ấn ở nơi đây.

Nghĩ rằng ban đầu đã an bài Mạt Nhật Thủ Vệ rồi, có thứ đáng sợ như vậy ở đây, cho dù chỉ là một nửa hoàn chỉnh nhưng vẫn đủ khiến cho người ta sợ hãi. Người bình thường đến chỗ này sợ hãi cũng là chuyện bình thường thôi.

- Hừm... loài người như ngươi cũng biết ta sao? Được rồi... Nơi này cho dù chỉ có một mình ta, nhưng ta là một Mạt Nhật Thủ Vệ cuối cùng, sức mạnh của ta, ngươi vẫn không thể nào kháng cự lại được. Nhưng vì ngươi đã nhận ra ta, vậy thì ta sẽ làm cho ngươi chết thoải mái một chút. Theo ý nguyện của Hỏa Thần, những kẻ đến đây toàn bộ đều sẽ tiêu hủy toàn bộ, nhưng ta sẽ đặc biệt chăm sóc ngươi, cho ngươi được giữ lại thi thể...

Đôi mắt của Mạt Nhật Thủ Vệ phát ra ánh nhìn lạnh lẽo, sau khi nghe xong, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đứng trước mặt rồi nói.

- Mạt Nhật Thủ Vệ của Ma Giới lúc nào cũng chỉ là chó săn cho Hỏa Thần mà thôi? Bây giờ lại còn muốn giết ta sao?

Bạch Khởi cười phá lên một tiếng rồi nói. Khi nói những lời này, cơ thể cũng rất nhanh chuyển sang tư thế chiến đấu rồi.

- Loài người ấu trĩ như các ngươi thì hiểu cái gì chứ, cái gọi là Ma Giới Chư thần và Thần Giới Chư thần đều là hàng ngũ chúng Thần, chỉ là lý tưởng không tương đồng mà thôi. Mạt Nhật Thủ Vệ chúng ta là chiến sĩ mạnh nhất trong Ma Giới, nhưng Hỏa Thần cũng là một trong những Chư thần thuộc về Ma Giới mà thôi, lẽ nào ngay cả điều này mà ngươi cũng không hiểu sao?

Mạt Nhật Thủ Vệ giận dữ hét lên, giữa lúc đang nói thì hung hăng tiến lên một bước. Chỉ trong nháy mắt hấn bước lên, vô số hỏa vũ đã xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, nhốt Bạch Khởi vào vòng vây, không ngừng tấn công vào vị trí Bạch Khởi đang đứng.

Bạch Khởi với tốc độ nhanh nhất đã nhanh chóng né tránh sự công kích của hỏa vũ, trên mặt đất còn để lại một hố sâu khổng lồ. Hỏa vũ quả thật có một sức mạnh kinh người. Bạch Khởi phải nhanh chóng né tránh, nhưng hỏa vũ của đối phương hình như lại vô cùng vô tận. Điều này khiến cho Bạch Khởi rất tức giận, giữa lúc vung tay lên, tung ra một chưởng, một luồng Băng Long mang sức mạnh Hắc Ám chạy chồm ra lao thẳng tới Mạt Nhật Thủ Vệ.

Nhưng đối với đòn này, Mạt Nhật Thủ Vệ chỉ cười một cái, hỏa diễm trên người trong phút chốc tăng vọt mấy chục lần, giống như đang thiêu đốt cả bầu trời, va chạm với Băng Long của Bạch Khởi, tạo ra một âm thanh thật to, sau đó cùng biến mất không thấy dấu.

- Tên nhân loại nhỏ bé nhà ngươi, dám đối đầu với ta sao? Ngươi thật đáng chết... Ta rút lại lời vừa nói, ta phải giết chết ngươi...

Mạt Nhật Thủ Vệ vốn rất ghét băng sương, thân thể của hắn vốn do Địa ngục Hỏa diễm cùng ma quỷ dung hợp lại, vì vậy bọn chúng vốn rất dị ứng với cái lạnh, rất ghét băng sương. Vậy mà Bạch Khởi lại sử dụng Hàn Băng Đẩu khí, vì vậy rõ ràng đã chọc giận Mạt Nhật Thủ Vệ.

Trong phút chốc Mạt Nhật Thủ Vệ đã nhanh chóng di chuyển thân thể khổng lồ của mình lao đến, tốc độ một phát tới trời khiến cho người ta phải giật mình, lao thẳng tới Bạch Khởi. Điều này làm Bạch Khởi đột nhiên bất ngờ, trong nháy mắt thi triển Đạp Vân Bộ tránh đòn công kích của Mạt Nhật Thủ Vệ, sau đó tung một quyền đánh về phía Mạt Nhật Thủ Vệ.

Hai người liên tục thi triển đòn công kích vào đối phương, sau đó lại tránh đòn công kích của đối phương, không có bên nào tỏ ra yếu kém, nhưng cũng không có đại chiêu gì gọi là hoa lệ. Phải biết rằng... Bạch Khởi đã đến được cấp bậc này thì hắn cũng đã sớm thấy rõ, căn bản là không có gì gọi là theo đuổi kỹ thuật chiến đấu gì cả. Vì hắn hiểu rõ những cái đó chẳng qua chỉ là một số người không có cách nào nâng cao thực lực, cho nên chỉ thay đổi phương pháp chiến đấu cho bản thân mà thôi. Thực ra là một cao thủ, cái phải theo đuổi căn bản nhất vẫn là bốn phương diện: tốc độ, sức mạnh, thân thể, phản ứng. Những cái khác căn bản đều là vô nghĩa hết.

Từ trước đến giờ Mạt Nhật Thủ Vệ vốn là chiến sĩ mạnh nhất trong Ma Giới, nên cũng hiểu được điều này. Phương hướng mà hai người họ theo đuổi cũng giống nhau, cho nên khi cả hai giao đấu, số chiêu hoa lệ cũng không có gì, chẳng qua mỗi lần công kích đều có lực sát thương dị thường. Đây cũng chính là Bạch Khởi do đang triển khai Hắc Ám Chi Dực của mình, nên mới thỉnh thoảng có đòn công kích về phía Mạt Nhật Thủ Vệ. Nếu như đối thành người khác sợ là chỉ một lần công kích của hắn cũng đủ để mất mạng rồi.

Đương nhiên khi hai người giao đấu, Bạch Khởi đồng thời cảm giác được một điều, đó là chiêu thức của mình quá đơn giản. Ngoại trừ đòn công kích tương hỗ dựa vào tốc độ và sức mạnh thủ thắng, ngoài ra hầu như không có phương pháp nào và biện pháp gì để đánh bại đối phương. Điều này khiến Bạch Khởi cực kỳ nhức đầu.

Không thể không nói Bạch Khởi đã chọn lựa con đường nên đi là chính xác, thứ mà hắn theo đuổi cũng

chính xác, nhưng có một vài kỹ thuật chiến đấu cũng nên học hỏi. Bạch Khởi cảm thấy nếu như vậy, ít nhất khi đối mặt với đối thủ có động tác, tốc độ, phản ứng hơn mình, hoặc là khi Mạt Nhật Thủ Vệ có hơi mạnh hơn mình thì vẫn có cơ hội bất ngờ, có thể tập hợp được sức mạnh đánh bại đối phương.

Mặc dù trong mắt của những người luyện tập chính thống, một số kỹ thuật có thể gọi là bàng môn tả đạo, nhưng có lúc vẫn rất cần thiết, so với tình hình bây giờ còn tốt hơn nhiều. Bạch Khởi cảm thấy nếu bản thân có thể tập luyện một môn kỹ thuật chiến đấu thượng hạng, nói không chừng trong lúc bất ngờ có thể giết chết đối phương. Đấu kỹ đó không cần hoa lệ, chỉ cần có thể bất ngờ là tốt rồi.

Bạch Khởi không nghĩ những thứ phải học lại quá nhiều như vậy. Dù sao đấu kỹ công kích có lúc cũng không nên học quá nhiều, nếu không sẽ dẫn đến sự phân tâm. Cho nên khi Bạch Khởi giao đấu với Mạt Nhật Thủ Vệ, bị đối phương làm cho chật vật, trong lòng đã hạ quyết tâm, những cái khác có thể không học, nhưng lần sau nhất định phải tìm ra chiêu thức bất ngờ, để tránh sau này khi gặp phải tình huống như thế này lại không thể làm gì.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

317. Chương 266: Mạt Nhật Thủ Vệ (2)

Đương nhiên Bạch Khởi cũng không phải là không có chiêu thức bất ngờ, Bạch Khởi đương nhiên vẫn có, nhưng lúc này chưa dám sử dụng mà thôi. Đó chính là loại đấu kỹ ‘Liệt Sơn Quyền’ mà Bạch Khởi có được lúc đầu. Thứ đó mặc dù rất lợi hại, nhưng cũng có chỗ tai hại, bằng không Bạch Khởi bây giờ đã sớm đem nó ra sử dụng. Liệt Sơn Quyền nếu tu luyện thông thấu thì trong nháy mắt đã có thể đánh ra sức mạnh gấp chín lần sức mạnh bình thường. Nhưng cũng không thể nói không có tác dụng phụ. Nếu không sử dụng đúng cách, như vậy trong nháy mắt Bạch Khởi sẽ bị suy yếu rất nhiều. Nếu như vậy, cái có được không đủ để bù đắp cái mất đi. Đây quả thực là chiêu thức thí mạng cuối cùng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ Bạch Khởi tuyệt đối không lấy ra sử dụng.

Đương nhiên ‘Liệt Sơn Quyền’ có thể đạt được tác dụng bất ngờ, nhưng tác dụng phụ quá lớn, điều này khiến cho Bạch Khởi không thích. Hơn nữa chỉ là một Địa cấp Đấu kỹ, với thân phận tu vi của Bạch Khởi bây giờ mà nói, không tránh khỏi có chút không tương xứng. Cho nên Bạch Khởi quyết định chờ cơ hội một ngày nào đó, đợi khi đi ra, lập tức sẽ tìm Cửu U hoán đổi một cao cấp đấu kỹ. Sau khi đổi xong sẽ chuyển tu luyện tập đấu kỹ, những cái khác tạm thời không nói đến, để gia tăng thực lực cho bản thân.

Đương nhiên điều này không tránh khỏi có chút làm chậm lại quá trình thăng cấp của Bạch Khởi. Vốn luôn thuộc về bàng môn tả đạo, phương thức chân chính làm cho Bạch Khởi trở nên mạnh hơn rất đơn giản, đó chính là không ngừng gia tăng sự tu luyện của bản thân. Bạch Khởi bây giờ có phải đã là đối thủ của Mạt Nhật Thủ Vệ hay chưa. Nhưng nếu Bạch Khởi Lục Dực đối với Thập Nhị Dực thì sao? Nếu Bạch Khởi là một cao thủ cấp Đấu Đế thì sẽ thế nào chứ? Dù sao nơi này chỉ là phân thân của Mạt Nhật Thủ Vệ, đến lúc đó sợ là tình hình sẽ hoàn toàn nghịch chuyển.

Nhưng đã chịu áp lực như vậy, khi Bạch Khởi ở vào thế hạ phong, trong lòng vẫn không tránh khỏi sinh ra phương pháp như vậy, là một nguyện vọng rất mãnh liệt.

Oanh long~~

Sau khi Bạch Khởi và Mạt Nhật Thủ Vệ tung ra một chương đối kháng, người tấn công rơi xuống mặt đất, người bị tấn công đập xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh to, còn có một đường mạng nhện có vân. Bạch Khởi cảm giác như thân thể của mình bị đập mười mấy phát cực mạnh, cảm giác rất dị thường, nếu không phải Bạch Khởi đã ếm khí xuống thì sợ là bây giờ hắn đã thổ huyết rồi.

Sức mạnh của Mạt Nhật Thủ Vệ rất lớn, hơn nữa còn có sức mạnh kinh khủng của hỏa diễm. Khi giao đấu với Bạch Khởi, sức mạnh của hỏa diễm trong chớp mắt đã bao trùm toàn thân Bạch Khởi, thiêu đốt không chỉ là cơ thể của Bạch Khởi mà cả linh hồn của Bạch Khởi nữa, điều này khiến Bạch Khởi đau đớn lạ thường, dường như không có năng lực nào để phản kháng lại.

- Ha ha ha... nhân loại như ngươi cũng đã rất giỏi, nhưng đáng ra ngươi không nên đến đây. Ngươi đã đến đây rồi, hơn nữa còn đụng phải ta, như vậy ta chỉ có thể nói cái chết của ngươi đã đến rồi.

Mặt Nhật Thủ Vệ vẻ mặt tàn khốc, cười toe toét với Bạch Khởi đang đứng trước mặt. Trong lúc nói chuyện vẫn lấy tay đè xuống ngực Bạch Khởi, sử dụng sức lực, muốn đập vụn bộ ngực Bạch Khởi, cả thân thể cao lớn bỗng nhiên cúi xuống, nhìn Bạch Khởi với bộ mặt hài hước.

Hỏa diễm nóng rực trong nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể của Bạch Khởi. Điều này khiến Bạch Khởi không chịu được đau đớn phải kêu lên thảm thiết. Thân thể của Bạch Khởi bị bàn tay khổng lồ của Mặt Nhật Thủ Vệ đặt lên ở giữa bụng, không ngừng bị đốt cháy lên, khắp người phát ra tiếng kêu thảm thiết. Lông tóc khắp người đều bị đốt cháy. Nếu không phải Bạch Khởi tu luyện đấu khí có thuộc tính Hàn Băng, nếu không phải Bạch Khởi vẫn còn có chút tu vi, nếu không thì e là bây giờ đã bị đốt thành tro bụi.

- Người chết đi cho ta!

Bạch Khởi thấp giọng cố hết sức quát, vừa dứt lời, đấu khí toàn thân đã tập hợp trên tay, cánh tay của Atula đột nhiên phát ra một luồng hồng quang, sau đó Bạch Khởi tung một chưởng ra ngoài, trong nháy mắt đã trúng vào ngực của Mặt Nhật Thủ Vệ. Cả thân thể khổng lồ nháy mắt đã bị bay ngược ra ngoài, kêu thảm một tiếng rồi rơi trên mặt đất. Lồng ngực của hắn thậm chí bị đánh nát hoàn toàn, tạo ra một lỗ thủng khổng lồ. Hắn không cam tâm, nhìn xéo qua Bạch Khởi rồi cố gắng đứng dậy nhưng cũng không đứng lên nổi.

Cái Bạch Khởi vừa sử dụng đó chính là 'Liệt Sơn Quyền', cảnh giới cao nhất của chưởng vừa đánh xong uy lực vô cùng. Bạch Khởi sau khi triển khai Hắc Ám Lục Dực đã dùng sức mạnh có thể so sánh với Nhất Tinh Đấu Đế, bây giờ lại được tăng thêm chín lần, kinh khủng thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Dĩ nhiên đây là một phương diện, còn có một phương diện khác quan trọng hơn, đó chính là cánh tay Atula trong truyền thuyết mà Bạch Khởi đang cầm trên tay. Mặc dù kể từ khi nó đi theo Bạch Khởi, ngoại trừ việc cứng rắn hơn một chút, còn làm vật tượng trưng ra thì hầu như không có năng lực đặc biệt gì cả, nhưng không nên quên nó là Thần Khí của Ma thần mạnh nhất là Đại Hắc Thiên, đã từng là Thần Khí không có gì sánh được, như vậy đâu có thể là vật đơn giản được chứ? Không có năng lực đặc biệt, chỉ là do Bạch Khởi không phát hiện ra mà thôi. Những lần khác không nói, lần này Bạch Khởi oanh kích ngay trái tim của Mặt Nhật Thủ Vệ, nếu như đổi thành loại quyền khác sợ là trong nháy mắt đã đánh trúng vào trái tim trong lồng ngực. Đối phương không chết thì tay của Bạch Khởi đã bị hóa thành không khí rồi. Dù sao vị trí trái tim của Mặt Nhật Thủ Vệ là một trong những nơi có nhiệt độ hỏa diễm rất cao, không thể nào đụng vào được. Muốn giết chết Mặt Nhật Thủ Vệ phải chặt đầu, tấn công vào trái tim... nhưng những chỗ đó rất khó đánh vào. Nếu như Bạch Khởi không mang theo tay của Atula sợ là không có cách nào trực tiếp giết chết Mặt Nhật Thủ Vệ, nhiều lắm cũng chỉ làm hắn bị thương mà thôi. Dù sao sự phòng vệ của Mặt Nhật Thủ Vệ có thể so sánh với Long tộc.

Tất cả những điều này có thể thành công đều là nhờ bàn tay của Atula... Cánh tay của Atula trong truyền thuyết là bất khả chiến bại. Mặc dù trong tay của Bạch Khởi bây giờ nó vẫn chưa phát huy được cảnh giới có thể kháng cự lại bất cứ Thần Khí nào, trình độ sắc nhọn có thể tiêu hủy cả đỉnh cấp Thần Khí. Không đạt được sự bất khả chiến bại không phải vì bàn tay của Atula không tốt mà do thực lực của Bạch Khởi căn bản không đủ để kích thích năng lực Thần Khí đỉnh cao của nó mà thôi.

- Khụ khụ... tên đáng chết nhà ngươi mau đưa Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan cho ta, điểm giao dịch ngươi hãy trực tiếp khấu trừ... Ngoài ra ngươi hãy nói cho ta biết là thế nào mới có thể mở được Phong ấn, nếu không thì lão tử ta quyết không tha cho mi đâu, ta sẽ làm mi hồn xiêu phách lạc, sau đó ném mi vào trong dòng nam thạch.

Bạch Khởi nằm dưới đất lấy nốt sức lực của mình để mắng, nhưng chưa nói được hai câu đã ho một tràng dài dữ dội.

- Được rồi, được rồi... sẽ cho ngươi... đã cho ngươi rồi, đã trong tay ngươi rồi, về phần Phong ấn kia... trực tiếp đánh nát Thần tượng là được... nhưng tiểu tử, lần sau tốt nhất ngươi đừng dùng cái này uy hiếp ta, nếu không theo ngươi đã khỏe, chỉ một lần này thôi ngươi hãy nhớ kỹ cho ta.

Tiếng nói lười biếng của Cửu U xuất hiện sau khi Bạch Khởi nói xong, cửu truyền hoàn hồn đan cũng xuất hiện trong tay Bạch Khởi, nhưng sau khi nói xong Bạch Khởi đột nhiên thấy toàn thân giá lạnh, cảm giác được cái lạnh thấu xương mà Cửu U phát ra, cho dù Bạch Khởi cũng không cảm thấy cơ thể mình căng

thăng. Hắn biết Cửu U tuyệt đối không phải đang nói đùa. Hắn nhận biết được nếu lần sau mình còn uy hiếp hắn sợ là Cửu U sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nhưng Bạch Khởi nghĩ sẽ không có nhiều lần như vậy, chỉ một lần này là đủ rồi, Bạch Khởi cũng chưa từng nghĩ có thể uy hiếp Cửu U một thời gian dài. Dù sao hắn cũng không thể rời khỏi Cửu U. Do dự một lát Bạch Khởi lấy Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan bỏ vào miệng, trong nháy mắt tóc bạc trên đầu lại mọc ra lần nữa, lông mi, lông mày của Bạch Khởi trong nháy mắt cũng mọc trở lại, vết thương trên người cũng hoàn toàn biến mất. Tất cả đều trở lại bình thường. Bạch Khởi lại trở lại như chưa hề có chuyện gì. Nháy mắt Bạch Khởi đã đứng dậy, mở rộng cánh tay sau đó phát ra một tiếng hét thoải mái, không khó để nhận ra tâm trạng thoải mái của Bạch Khởi bây giờ rất khó để diễn đạt.

Khi kết thúc tất cả những điều này Bạch Khởi mới đứng thẳng dậy, chỉnh sửa lại quần áo đã bị rách, nhìn về Thần tượng Hỏa Thần khổng lồ trước mặt.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

318. Chương 267: Hoả Hệ Ma Pháp Sư (1)

Đưa mắt nhìn bức Thần tượng Hỏa Thần trước mặt, Bạch Khởi chăm chú nhìn một hồi lâu, sau đó tập trung sức mạnh trên tay, đột nhiên có một luồng đầu khí màu xanh phát ra lao thẳng về phía Thần tượng Hỏa Thần. Tốc độ của Bạch Khởi nhanh như sấm sét, giữa lúc giờ tay tung ra một quyền oanh kích đánh vào trung tâm của Thần tượng Hỏa Thần.

Ầm ầm...

Trong nháy mắt quả đấm của Bạch Khởi đã đánh trúng vào trên Thần tượng. Vì phòng ngừa vạn nhất, Bạch Khởi lại sử dụng Liệt Sơn Quyền, sức mạnh của một quyền khó mà tưởng tượng. Trong nháy mắt toàn bộ bàn tay của Bạch Khởi cũng nương theo sức mạnh khổng lồ này đánh vào trong dòng nham thạch, sau đó một đường nứt giống như mạng nhện xuất hiện chỉ chít trước mặt Bạch Khởi. Thần tượng Hỏa Thần trước mặt trong nháy mắt đã bị cánh tay của Bạch Khởi đánh trúng ầm ầm sụp xuống.

Trong phút chốc mảnh đá vụn bay khắp nơi, Thần tượng khổng lồ đã trở nên nát bầy, một luồng lửa đỏ hồng vụt bay vào không trung. Bạch Khởi mặc dù thấy được, nhưng tốc độ của hắn không đủ để ngăn cản luồng ánh sáng nhanh như sao băng đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn vật đó dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình. Mặc dù Bạch Khởi cũng biết đuổi theo vật kia cũng không đơn giản, để hắn chạy đi hậu họa sẽ khôn lường, nhưng sức mạnh của Bạch Khởi lại không đủ để ngăn cản đối phương, chỉ có thể đứng đó nhìn theo mà thôi.

Nhưng Bạch Khởi không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến chuyện này, vùng đất xung quanh đã bắt đầu rung động. Bạch Khởi đầu tiên rất sửng sốt, nhưng ngay sau đó hiểu ra vật kia là thứ gì. Hỏa Thần có năng lực thấu tóm tất cả hỏa diễm nguyên tố trên thế giới, muốn trấn áp những hỏa diễm nguyên tố này nhất định phải là Hỏa Thần đích thân đến. Nhưng sau trận Đại chiến Chư thần, Hỏa Thần đang ngủ say, nghỉ ngơi lấy sức, tự nhiên không thể tự mình trấn thủ nơi này, tự nhiên sẽ phân ra một ít nguyên thể, vật vừa rồi e chính là phân thân nguyên thể của Hỏa Thần.

Mặc dù thứ này có một chút khó hiểu, nhưng sự khác biệt này Bạch Khởi không có cách nào giải thích, phân thân rồi lại nguyên thể làm thế nào để tạo thành, nhưng Bạch Khởi lại biết thật sự đang có những thứ rất hay ở đây. Phân thân nguyên thể vừa rồi chính là một bộ phận của Hỏa Thần, mặc dù không có lực chiến đấu mạnh, nhưng vẫn có thể trấn áp được những hỏa diễm nguyên tố kia, căn bản không phải dùng đến sức mạnh gì. Hơn nữa Hỏa Thần có thể tồn tại chẳng qua là vì nguyên thể cung cấp năng lượng khắp nơi mà thôi, cho đến bây giờ Phong ấn đã bị giải trừ, như vậy tự nhiên nó sẽ bay đi thôi.

Cả vùng đất bắt đầu chuyển động dữ dội, tiểu đảo không ngừng chấn động. Bạch Khởi đã rõ ràng cảm giác được dung nham xung quanh bắt đầu sôi trào lên, trên tiểu đảo cũng sinh ra những đường nứt đang không ngừng kéo dài ra, những hỏa diễm nguyên tố dữ dội kia bắt đầu bốc lên, một thân hình khổng lồ lộ ra, không ngừng phát ra tiếng gầm.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi không dám do dự, trong nháy mắt đã dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này. Sau đó xông thẳng mấy ngàn thước ra ngoài cửa. Hắn biết nếu mình còn tiếp tục lưu lại e là sẽ khó giữ được mạng sống. Những hỏa diễm nguyên tố đã bắt đầu sôi trào.

Bạch Khởi một bên vừa tránh né công kích, một bên tìm đường để chạy trốn thật nhanh, trong phút chốc đã cảm thấy phía sau mình dòng nham thạch đang không ngừng sôi trào. Thần tượng Hỏa Thần vốn ở trên tiểu đảo trong nháy mắt đã hóa thành hư vô, vô số hỏa diễm bắt đầu không ngừng sôi trào, dòng nham tương vốn yên bình cũng bắt đầu không ngừng bốc lên, không ngừng chuyển động. Khung cảnh này khiến cho tất cả những người nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi.

Dòng nham tương không ngừng bốc lên, trong nháy mắt đã hoàn toàn bao phủ khắp mặt đất. Bạch Khởi nhanh chóng bay khỏi nơi này, trong nháy mắt đã rời khỏi nơi dòng nham tương sắp nhích lại gần mình. Vô số dung nham từ nơi này trong phút chốc đã bốc lên, những nguyên tố nóng rực trở nên dữ dội hơn bao giờ hết, trong nháy mắt tất cả mọi thứ xung quanh đều bị hòa tan. Một cái hố phun trào rộng mười thước nháy mắt đã xuất hiện trên Vương cung Địa Tinh, sau đó thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh. Một hỏa trụ do các hỏa diễm nguyên tố tạo thành trong nháy mắt đã xuyên qua tất cả nham thạch, sau đó xông thẳng lên không trung. Kết quả cuối cùng không nghĩ cũng biết, hỏa diễm nguyên tố vô cùng dữ dội xông thẳng lên không trung tạo ra một luồng hắc thạch thoát ra khỏi một cái động lớn, sau đó chậm rãi thông qua nơi này tạo thành một hỏa trụ xông thẳng về trước, vô số hỏa diễm nguyên tố từ từ phát ra, tiêu tán trên thế giới.

Trong khoảng thời gian thiên địa chấn động, cảnh tượng như vậy cách xa trăm dặm vẫn có thể thấy được, khắp cả vùng đất đã bắt đầu chấn động, hình như cả thế giới cũng đang theo sau những hỏa diễm nguyên tố đang hưng phấn kia mà sôi sục lên vậy.

Lúc này ngoài những người ở gần Hắc Thạch Sơn mới quan sát được thần tích này, còn những người ở nơi khác cũng không biết rút cục Hắc Thạch Sơn đã xảy ra chuyện gì. Dù sao Thiên n Đại Lục thật sự quá lớn, bọn họ căn bản cũng không có cách nào để biết những chuyện này.

Nhưng trong một cổ堡 âm u ở phương Bắc xa xôi, có mười mấy lão nhân mặc trường bào đang khó khăn ngồi xếp bằng. Hình như bọn họ không ngừng cố gắng hấp thu cái gì đó. Trước mặt bọn họ xuất hiện vô số những tảng đá phát ra hồng quang, chất đầy trong phòng. Trên những hòn đá ánh hồng phát ra những tia sáng như hỏa diễm, những ánh sáng yếu ớt liên tục phát ra giống như đom đóm không ngừng tản ra khắp xung quanh. Những những tảng đá màu hồng đó cũng đang trong quá trình không ngừng tan rã.

Quá trình này cực kỳ chậm rãi, những ánh sáng hồng quang đang tan chảy đó không ngừng được các lão nhân hấp thu vào cơ thể. Nếu có người ở đây bây giờ nhất định sẽ vô cùng sửng sốt, vì những tảng đá hồng quang xung quanh chính là đá hỏa diễm có ẩn chứa Hỏa hệ Ma pháp duy nhất trên thế giới, mỗi viên đều rất có giá trị, đồng đá hỏa diễm chất đống ở đây đủ cho toàn bộ gia đình Đại quý tộc tiêu dùng trong mười năm.

Hỏa Diễm Thạch đối với những đấu sĩ của Hỏa Hệ mà nói có tác dụng không gì sánh được, vì sự quý giá của nó người bình thường cũng không dễ gì sử dụng, hơn nữa những đấu sĩ của Hỏa Hệ bình thường cũng không nhiều. Những đấu sĩ của Hỏa Hệ từ cấp Đấu Vương trở lên cũng rất ít, một Hỏa Diễm Thạch cũng phải tốn ít nhất thời gian một năm. Từng viên Hỏa Diễm Thạch đang từ từ bị mười mấy đấu sĩ đang đứng xung quanh hấp thu. Đây đúng là chuyện khó tưởng tượng.

- Ô, cuối cùng cũng xong rồi, tiêu chuẩn năm nay của chúng ta lại dùng hết rồi. Hỏa Diễm Thạch mặc dù là một thứ rất tốt nhưng đáng tiếc lại quá đắt. Với sức mạnh của chúng ta, tiêu chuẩn mỗi năm cũng không phải là nhiều. y da, vẫn còn chưa đủ nửa tháng hấp thu nữa...

Một lão nhân đứng lên nói hơi tiếc nuối. Hắn mặc một trường bào màu đen xen lẫn màu đỏ, trên trường bào có dấu hiệu Bát Nguyệt, trên dấu hiệu lại có ba ngôi sao. Người bình thường khó mà nhận ra được, nhưng nếu là đối với những người biết về Văn minh Ma pháp, khi nhìn thấy lão nhân này sẽ vô cùng khiếp sợ, vì đây chính là dấu hiệu đặc biệt của Ma Pháp Sư. Thời kỳ Thượng cổ trong truyền thuyết, Ma Pháp Sư có sức mạnh có thể hủy diệt trời đất, mà lão nhân này lại là Ma Đạo Sư xuất sắc, là một Ma Pháp Sư đứng đầu.

Đương nhiên sức mạnh của một loạt Ma Pháp Sư trong hệ thống Ma Pháp Sư cũng không phải là rất mạnh, có thể xấp xỉ với một Đấu Vương cường giả. Nhưng trên thực tế, lực phá hoại của hắn lại có thể hơn cả

một Đấu Hoàng cao cấp, dù sao đặc điểm lớn nhất của Ma Pháp Sư chính là sử dụng Ma pháp Nguyên tố để sản sinh ra sức mạnh gấp trăm lần sức mạnh thực sự của họ.

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta có thể có được sự cung ứng Hỏa Diễm Thạch như vậy là tốt lắm rồi. Lão già nhà ngươi đừng khẫu phạt tâm xà nữa, nói cho người biết Hỏa hệ Ma Pháp Sư trong tổ chức đã vượt quá một vạn người. Nhưng sức mạnh của một vạn người đó có tăng lên cũng không giúp chúng ta được bao nhiêu. Người nên thỏa mãn đi, người phải biết những năm gần đây tổ chức mặc dù vẫn tồn tại, nhưng không còn uy lực mạnh mẽ. Chúng ta đã không còn mạnh như trước. Sức mạnh của chúng ta không ngừng bị mất đi, nếu không phải các vị tiền bối đã lưu lại cho chúng ta một sản nghiệp khổng lồ thì e là bây giờ chúng ta đã sớm không thể sử dụng Hỏa Diễm Thạch rồi, chúng ta đã sớm bị tiêu diệt hoàn toàn rồi. Cho nên... đừng nghĩ nhiều quá, nếu người có thời gian thì hãy đi chỉ điểm những tiểu bối trong tổ chức hoặc là đi giúp tổ chức giải quyết công việc đi, như vậy mới thực tế hơn đây...

Một lão nhân khác ngồi ở đó sau khi nghe xong liền chậm rãi đứng lên, vẻ mặt cảm khái nói. Khi nói những lời nói có chút bất đắc dĩ. Ma Pháp Sư vốn được vạn người cung kính trước đây bây giờ đã xuống dốc đến mức này, bọn họ thậm chí vì tiền mà bắt đầu lo lắng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

319. Chương 267: Hoả Hệ Ma Pháp Sư (2)

Cách đây không bao lâu, những tiền bối của họ đều là những nhân vật oai phong lẫm liệt, nhưng chuyện đã đến nước này tổ chức của họ đã xuống dốc đến mức không ngờ. Những truyền nhân dần dần phát triển lạng lẹ, tổ chức bây giờ không còn là một cơ cấu khổng lồ có thể ảnh hưởng đến Đại Lục, cũng không còn dĩ vãng huy hoàng, thậm chí ngay cả Hỏa Diễm Thạch của các tiền bối, bọn họ cũng không có cách nào tập hợp đủ, điều này khiến cho họ cảm thấy tổn hao tinh thần rất nhiều.

- A... cái này ta cũng biết, ta biết mọi người đều không dám hấp thu sức mạnh của Hỏa Diễm Thạch quá nhiều. Mặc dù hàng năm số lượng Hỏa Diễm Thạch cung cấp cho chúng ta rất nhiều nhưng bán đi sợ là giá trị của nó sẽ vô giá. Nhưng chúng ta giúp Lão nhân gia tiêu hao quá lớn, mọi người đều không dám hấp thu tận tình, nếu không thì mọi người ở đây đã sớm trở thành Đại Ma Đạo Sư rồi, còn dùng được chỗ tiêu hao này sao, thật là đáng thương. Kể từ sau khi Đại chiến Chư thần, nền Văn minh Ma pháp rơi xuống... Ma pháp Nguyên tố đã bị Chư thần Phong ấn, chúng ta không có cách nào để triệu tập nguyên tố giữa thiên địa, cũng không có cách nào hấp thu nguyên tố để gia tăng sức mạnh của bản thân. Cho đến hôm nay chúng ta chỉ có thể dựa vào vài khí cụ Ma pháp và một vài tinh thạch để nâng cao thực lực của bản thân. Hơn nữa lực chiến đấu của chúng ta thấp đến đáng sợ, ta đường đường là một Ma Đạo Sư nhưng ngay cả một Đấu Linh nhỏ bé cũng không có cách gì chống lại được, nếu không phải dựa vào Ma pháp Khí cụ có trong tay thì sợ là một Đại Đấu Sư ta cũng không đánh nổi...

Lão nhân nói chuyện đầu tiên thở dài một tiếng bộ mặt buồn rầu nói.

Lần này tất cả mọi người đều giữ im lặng, một số người trong bọn họ đều thấy rõ chuyện này. Hai vị nhân gia trước mặt mặc dù là cao thủ Ma Đạo Sư, nhưng năm trước khi triển khai giao đấu ở ngoài trăm mét vẫn bị một Đấu Linh làm cho mất mặt. Nếu không phải lúc đó trên người hắn mang đủ Hỏa Diễm Thạch còn có một số khí cụ từ thường Thượng cổ truyền lại thì sợ là đã sớm mất mạng rồi, điều này đối với hắn... đối với toàn bộ tổ chức mà nói là một đả kích rất lớn.

- Haizzz... bây giờ đã như vậy thì chúng ta còn có thể làm được gì nữa chứ? Nhưng ta sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì tổ chức của chúng ta sẽ còn chống đỡ không được bao lâu nữa. Trải qua mấy trăm năm nữa sợ là tổ chức rồi sẽ bị tiêu vong đi. Nghĩ lại năm đó chúng ta oai phong thể nào mà bây giờ đã thảm hại đến bước này, thật đúng là cuộc đời khó lường. Chúng ta đã giúp Lão nhân gia nắm giữ Ma pháp Cẩm chú Thượng cổ nhiều như vậy, mỗi cái đều đạt đến cực điểm đáng sợ, nhưng chúng ta lại không có cách nào thi triển được nguyên tố Ma pháp trên thế giới này, chỉ có thể dựa vào một số Hỏa Diễm Thạch để thi triển một vài Ma Pháp Chú cấp thấp, hơn nữa chúng ta cũng đều vì không có cách nào hấp thu được nguyên tố thuộc tính, sức mạnh bị kẹt ở nơi này, không có cách nào tiến thêm... nghĩ lại thật đúng là đáng buồn...

Một lão nhân mở miệng nói, trong giọng nói đầy sự đáng tiếc.

- Đúng vậy... Nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ... không được... Sao lại có thể như vậy chứ! Tại sao có thể như vậy...

Một lão nhân lông mi trắng ngời ở vị trí chính giữa trên người đeo một huy chương của Hỏa Hệ Ma Đạo Sư, thở dài rồi nói. Nhưng vừa nói xong liền thay đổi nét mặt lập tức đứng dậy, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Bộ mặt của những người đứng xung quanh cũng quái dị, bất giác đều nhìn về hướng lão nhân đứng ở giữa.

Phản ứng của lão nhân đứng ở giữa khiến những người xung quanh đều tập trung ánh mắt về hướng đó, nhìn về mặt căng thẳng của lão nhân, từng người một như nín thở không dám nói gì, chỉ len lén nhìn vào đôi mắt đang nhắm lại của lão nhân trước mặt. Là một trong ba vị Thái Thượng Trưởng Lão trong tổ chức, thân phận của lão nhân tôn quý vô cùng, đồng thời địa vị vai vế của ông ta, người khác cũng không cách nào sánh được. Làm một Ma Pháp Sư sống 300 năm, Thái Thượng Trưởng Lão không những có trình độ tu luyện cao siêu mà còn được liệt vào cấp Đại Ma Đạo Sư. Đương nhiên những điều này đều không phải chủ yếu, điều chủ yếu nhất đó chính là những người ở đây hầu như đều là đệ tử môn hạ của ông ta hoặc là người đã nhận được chỉ điểm của ông ta. Địa vị tôn kính của ông ta không nghĩ cũng biết.

Rất nhiều năm rồi, rất nhiều năm rồi mới nhìn thấy bộ dạng như vậy của vị Thái Thượng Trưởng Lão. Nhớ lần trước khi ông ta xuất hiện với biểu hiện đó là 50 năm trước, khi tổ chức đang gặp rất nhiều khó khăn. Lúc đó ông ta đã quyết đoán đưa ra quyết định, bảo toàn được tổ chức không bị tiêu diệt bởi ngoại địch. Nhưng bây giờ ông ta lại xuất hiện với biểu hiện đó, bất giác tất cả mọi người bắt đầu cảm thấy sự lo lắng trong lòng, rút cục đã xảy ra chuyện gì, Thái Thượng Trưởng Lão đột nhiên có biểu hiện như vậy, hơn nữa còn không nói ra nữa.

Nhưng bọn chúng không dám quấy rầy, chỉ nhìn đôi mắt đang nhắm kia, hình như sau khi Thái Thượng Trưởng Lão nhắm mắt mới có một người đứng gần nhất thấp giọng hỏi:

- Sư phụ, rút cục đã xảy ra chuyện gì?

- Ha ha... ha ha... ha ha ha... Ta cảm nhận được Hỏa nguyên tố. Hỏa nguyên tố... thực sự là Hỏa nguyên tố... chúng đã được giải trừ Phong ấn rồi... Ha ha ha... ta cảm nhận được... giải trừ rồi. Cuối cùng cũng giải trừ rồi...

Vị Thái Thượng Trưởng Lão hơn 300 tuổi đang ngồi đó chợt cười lên ha hả, đến nỗi không có sức nói lên lời, sau khi nói xong thậm chí khóc rống lên, vui mừng mà rơi lệ. Nhìn ra ông ta thật sự rất vui mừng, vui mừng đến rơi lệ.

Bao nhiêu năm đợi chờ, bao nhiêu năm chờ đợi, làm một thành viên trong tổ chức, là một Hỏa hệ Ma Pháp Sư, ước vọng cả đời lớn nhất của ông ta đó chính là có thể nhìn thấy một ngày Ma pháp Nguyên tố được giải trừ, có thể triển khai được Ma pháp hủy thiên diệt địa như các vị tiền bối của mình. Chính vì điều đó ông ta đã bỏ ra rất nhiều, đã dốc lòng tu luyện rất nhiều, tu luyện ngày đêm để nâng cao thực lực đạt đến Đại Ma Đạo Sư của mình. Ngay cả khi nằm mơ ông ta cũng nghĩ đến một ngày Ma pháp Nguyên tố có thể được giải trừ. Sau đó tổ chức có thể khôi phục lại thời kỳ huy hoàng của mình, Ma Pháp Sư có thể lại một lần nữa đứng đầu thế giới, chứ không phải bị xuy đuổi như bây giờ. Đến cả con người bình thường cũng ức hiếp họ, địa vị thậm chí bị liệt vào hàng bình dân. Đây là điều mà bọn họ không thể nào đón nhận. Ước vọng lớn nhất của bọn họ chính là khôi phục lại vinh quang đã có của Ma Pháp Sư, cho nên sau khi cảm nhận được Ma pháp Nguyên tố Thái Thượng Trưởng Lão vui mừng vô cùng.

Những người đứng xung quanh nghe vậy thì mặt đều biến sắc, sau khi cùng nhau quan sát lập tức ngồi xếp bằng lại, tiến vào suy tưởng, bắt đầu không ngừng hấp thu sức mạnh của Ma pháp. Dựa vào sức mạnh của mình để điều động Hỏa nguyên tố... Điều bọn họ kinh ngạc chính là khi bọn họ đang làm như vậy, trong nháy mắt Hỏa nguyên tố đã chen chúc tới, trực tiếp tràn vào trong cơ thể bọn họ, làm toàn thân bọn họ như đang đắm chìm trong một đại dương nguyên tố.

Những Ma Pháp Sư đứng đầu tổ chức đều có thực lực của Ma Đạo Sư, sức mạnh của bọn họ thật sự rất mạnh, mặc dù khi bọn họ chiến đấu bên ngoài vẫn không bằng một gã Đấu Linh nhưng sự lớn mạnh của họ thì không thể nghi ngờ. Sở dĩ đánh không lại không phải vì thực lực không mạnh, mà là vì không có đủ Hỏa nguyên tố, bọn họ bị kẹt ở đây không có cách nào để thăng cấp cũng không phải vì thiên tư có hạn, mà là vì bọn họ không có cách nào để hấp thu Ma pháp Nguyên tố để họ thăng cấp. Nhưng bây giờ không như vậy nữa. Sau khi bọn họ cảm nhận được sức mạnh của Hỏa nguyên tố đã bắt đầu hấp thu điên cuồng.

Vô số Hỏa nguyên tố trong nháy mắt đã tràn vào cơ thể những người đứng xung quanh. Cơ thể của bọn họ tự lại như hắc động không ngừng hấp thu Hỏa nguyên tố giữa thiên địa, không ngừng nâng cao sức mạnh của bản thân. Không biết là bao lâu, khi tất cả mọi người mở mắt mới phát hiện tất cả đều đã được thăng cấp, từng người một thậm chí còn đột phá cực hạn của bản thân mình, tất cả điều này vì sự dồi dào của Hỏa nguyên tố mà đột phá.

Lúc này bọn họ không cảm nhận được cảm giác hấp thu Hỏa Diễm Thạch trước kia và sự dồi dào của Hỏa nguyên tố bây giờ đúng là cắt đứt, căn bản không thể so sánh được, nếu bọn họ sớm có thể hấp thu được Hỏa nguyên tố thì e là tất cả đều đã được thăng cấp chứ không phải đợi đến bây giờ.

Nhìn 12 tên đồng môn đứng xung quanh đều đã được thăng cấp đến hàng ngũ Đại Ma Đạo Sư, mặc dù cũng chỉ mới là sơ cấp nhưng cũng đủ khùng khiếp lắm rồi, hơn nữa nguyên tố đã được khôi phục rồi, lực chiến đấu của bọn họ cũng đợi đến lúc khôi phục đến trên trung bình nên có, trong chớp mắt tất cả đều cảm giác hào hùng vô cùng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

320. Chương 268: Hội Nghị Của Tam Đại Trưởng Lão (1)

Nhìn thấy đồng môn của mình, bất giác tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về vị Thái Thượng Trưởng Lão đang đứng bên mình, một ý nghĩ điên cuồng xuất hiện trong đầu 12 Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư:

- Mình cũng đã được thăng cấp, như vậy nếu là Thái Thượng Trưởng Lão vững chắc trăm năm trên cảnh giới Đại Ma Đạo Sư thì thế nào? Nếu ông ta đột phá thì...

Nghĩ tới đây mọi người đều đưa mắt nhìn vị Thái Thượng Trưởng Lão đang đứng trước mặt. Bọn họ biết khi Thái Thượng Trưởng Lão đột phá thì đó chính là cảnh giới Thánh Ma Đạo Sư trong truyền thuyết... Cảnh giới đó, cho dù là ở thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ, những người đạt được cũng rất ít. Nghĩ tới điều này tất cả bọn họ đều điên cuồng lên, nếu... Thái Thượng Trưởng Lão có thể đột phá như vậy việc tổ chức khôi phục lại chỉ là chuyện trong chớp mắt. Bọn họ có thể khôi phục lại vinh quang vãng tích trong nháy mắt. Dù sao Thánh Ma Đạo Sư có thể so sánh với sự tồn tại của Đấu Đế, hơn nữa Thánh Ma Đạo Sư có thể sử dụng Ma Pháp Cẩm Chú đáng sợ. Ma Pháp Cẩm Chú đáng sợ trong truyền thuyết có thể trong nháy mắt tiêu hủy một thành phố lớn, còn kinh khủng hơn Đấu Đế.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, trên người của Thái Thượng Trưởng Lão nổi lên một vầng hào quang màu đỏ huyết. Vầng hào quang đó nóng đến nỗi 12 vị Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư cũng phải nhanh chóng tránh ra, tất cả đều kinh sợ nhìn Thái Thượng Trưởng Lão đang đứng trước mặt. Chỉ một lát sau khi Thái Thượng Trưởng Lão mở mắt ra, trong nháy mắt một vầng hào quang kinh người từ mắt ông ta phát ra, chớp mắt mái tóc bạc trắng bỗng hóa thành đen, giống như cây khô hồi phục lại sức sống, xem ra chỉ giống như mới hơn 50 tuổi mà thôi.

Cây khô gặp mùa xuân, tuổi tác của Thái Thượng Trưởng Lão hình như đã tiêu tan hết. Lúc này đột nhiên mặt mũi trở nên trẻ lại, thoát nhìn sinh cơ bừng bừng. Như vậy chỉ có một nguyên nhân đó chính là Thái Thượng Trưởng Lão đang đứng trước mặt đã đột phá, đột phá được chương ngại cảnh giới Đại Ma Đạo Sư để tiến vào cảnh giới Thánh Ma Đạo Sư.

Nếu như không phải vì Thái Thượng Trưởng Lão vẫn ở đây, nếu không phải vì Thái Thượng Trưởng Lão không thích sự ồn ào thì sợ là bọn họ bây giờ đã không nén được kích động nhảy dựng lên vui mừng rồi.

- Sư phụ... Ngài đột phá được rồi sao?

Một Đại Ma Đạo Sư chạy lại thấp giọng hỏi Thái Thượng Trưởng Lão đang đứng trước mặt.

- Đúng vậy... Ha ha ha. Bây giờ ta đã cảm nhận được... thật sự rất rõ... Đi thôi... Ta phải đi gặp hai vị lão hỏa hệ... Tổ chức của chúng ta đã yên lặng quá lâu rồi, bây giờ cũng đến lúc đứng dậy một lần nữa, phải để thế nhân biết đến chúng ta... Nếu ta đã đột phá thì có thể tình hình bọn họ ở đó cũng tương tự như vậy thôi.

Thái Thượng Trưởng Lão vui mừng nói.

- Không cần... lão hỏa kế của ta... chúng ta không có may mắn như người, chúng ta không có đột phá... thậm chí ngay cả nguyên tố cũng không cảm nhận được.

Ngay khi Thái Thượng Trưởng Lão định bước đi thì một âm thanh già nua từ bên ngoài vọng đến, mười Ma Đạo Sư theo sau hai người già nua có chút không giống lão giả chậm rãi từ bên ngoài bước vào. Trong lời nói như có chút uất ức, khi nói bộ mặt đầy vẻ cảm thán.

- Sao lại có thể như thế, ta đích thực cảm nhận được sức mạnh của nguyên tố, hơn nữa ta đột phá như thế này chính là minh chứng tốt nhất. Sao các người có thể không cảm nhận được nguyên tố chứ? Điều này sao có thể? Thất Đại Nguyên Tố bị Phong ấn cùng lúc, nếu giải trừ như vậy cũng phải giải trừ cùng lúc với nhau chứ.

Hỏa Hệ Thái Thượng Trưởng Lão đứng ở đó không nhận được kích động nói, hắn không dám tin lời của lão bạn già lại là sự thật.

- Có gì mà không thể chứ, trước khi đến đây ta và lão Thủy Nhu đã bàn bạc qua rồi... Lão Liệt Hỏa, lần này sợ là chỉ có Hỏa Hệ nguyên tố được giải trừ, còn những Ma pháp Nguyên tố khác vẫn còn bị Phong ấn. Tình hình này chỉ có hai khả năng xảy ra: một là sức mạnh Hỏa Hệ trấn áp Hỏa diễm Nguyên tố có thể bị lung lay, thậm chí Hỏa Thần đã đổi ngôi. Khả năng còn lại là Phong ấn Nguyên tố đã bị người ta mở ra, và hắn chỉ mở Phong ấn của Hỏa Hệ, cho nên người có thể cảm nhận được Hỏa diễm Nguyên tố, vì Hỏa diễm Nguyên tố đã thoát ra ngoài, còn chúng ta không có cách nào cảm nhận được nguyên tố khác...

Lão giả đứng ở đó được hai vị Phong Hệ Ma Pháp Sư dắt theo nói với giọng chắc nịch.

- Vậy sao? Người khẳng định là suy đoán của mình đúng sao? Theo cách nghĩ của người, nói như vậy có nghĩa là có người đã đánh vỡ Phong ấn Hỏa Hệ cho nên đã giải thoát Hỏa diễm Nguyên tố sao?

Liệt Hỏa Trưởng Lão biến đổi nét mặt, nói như vậy. Khi nói trong ánh mắt lộ ra tia cuồng nhiệt. Nếu người kia có thể tìm được, hơn nữa lại còn đánh vỡ Phong ấn đầu tiên, như vậy tự nhiên có thể tìm được và đánh vỡ các Phong ấn khác, nghĩ đến đây ông ta bất giác hưng phấn vô cùng.

Hắn chưa từng nghĩ Hỏa Thần ngã xuống lại tạo thành sự tán loạn của Hỏa nguyên tố. Dù sao Hỏa Thần cũng là một trong những Chủ thần trong truyền thuyết, ông ta không thể nào ngã xuống được, trừ phi Đại chiến Chư thần lại bộc phát một lần nữa, nhưng điều này có thể sao? Một ngày nào đó Đại chiến Chư thần mà bộc phát thì sợ là mọi chuyện sẽ tan tành hết. Thiên n Đại Lục sớm đã gặp phải sự đả kích mang tính hủy diệt. Nếu nói Thiên n Đại Lục vô sự vậy thì chứng minh chuyện này không thể xảy ra, vì vậy ông ta tự nhiên nghĩ đến khả năng thứ hai.

- Đương nhiên... Nhất định là như vậy rồi, khi này chúng ta đã hao phí sức mạnh của Thủy Hệ tinh thạch, thậm chí vì thế mà không tiếc hao phí hạn ngạch một năm, Thủy Nhu đã thi triển được Thủy Thiên Luân Kính, tìm được địa điểm khởi phát của Hỏa diễm Nguyên tố. Đó chính là Hắc Thạch Sơn trong Đế Quốc Gia Lam ở phương Nam. Nơi đó... Hỏa diễm Nguyên tố phun trào ra làm cho mọi người đều có chút kinh sợ... Nếu như những nguyên tố của mấy hệ khác cũng có thể dày đặc như vậy, người nói xem thì sẽ tốt thế nào chứ?

Cự Phong Trưởng Lão nét mặt cảm thán đứng ở đó nói như vậy, khi nói nét mặt khiến người ta khó có thể hình dung.

- Lời người nói là sự thật sao? Nếu đã như vậy vậy ta sẽ lập tức tới Hắc Thạch Sơn ở phương Nam...

Liệt Hỏa Trưởng Lão biết chuyện này không thể chậm trễ, sau khi nghe xong liền không nghĩ gì nữa, lập tức chuẩn bị hành trang đến Hắc Thạch Sơn.

- Đợi đã...

Nhưng ông ta lập tức bị Thủy Nhu Trưởng Lão gọi lại. Ông ta là một trong ba vị Tam Đại Thái Thượng Trưởng Lão của tổ chức, tính tình của ông ta nhẹ nhàng trầm tĩnh giống như Thủy Hệ Ma pháp mà ông ta tu luyện vậy, nhìn thấy Liệt Hỏa Trưởng Lão bộ dạng nôn nóng, ông ta lập tức lên tiếng can ngăn. Đương nhiên đừng nhìn về Ma pháp mà cho rằng vị Thủy Nhu Trưởng Lão này là một nữ nhi, thực ra vị Trưởng Lão này là một nam nhân thật sự, mặc dù nữ nhân tu luyện Thủy Hệ Ma pháp thì càng tốt hơn, nhưng vị

Thái Thượng Trưởng Lão này lại là một nam nhân chân thực, hơn nữa còn là một lão nam nhân hơn 300 tuổi.

- Thế nào? Thủy Nhu, ông còn có chuyện gì nữa?

Lão Liệt Hỏa sau nghe xong lời đó liền thay đổi sắc mặt, nhìn Thủy Nhu đang đứng trước mặt mà nói. Tính tình của ông ta như vậy làm sao có thể đối phó được với gió lốc, nhưng đối với vị này, thuộc tính vốn tương khắc với Thủy Nhu Trưởng Lão nên không biết làm cách nào. Mặc dù bây giờ Hỏa Hệ nguyên tố đã được khôi phục, ông ta cũng đã thăng cấp đến cảnh giới của Thánh Ma Đạo Sư, nhưng khi đối mặt với Thủy Nhu Trưởng Lão vẫn có chút e sợ.

- Lão Liệt Hỏa ông cứ đi như vậy sao? Hắc Thạch Sơn nói to cũng không to, nhỏ cũng không nhỏ, vậy ông có dám khẳng định là ông sẽ tìm được người ông muốn tìm không? Cho dù ông tìm được, lẽ nào ông cứ đi bắt đối phương giúp mình như vậy sao? Ông có nghĩ qua đối phương dựa vào cái gì để giúp ông không? Đối phương tại sao phải giúp ông chứ? Dù sao đây không phải là một chuyện đơn giản. Chuyện phá vỡ Phong ấn Nguyên tố ta nghĩ làm một lần là đủ rồi, đổi lại bất cứ người nào cũng không làm lần thứ hai đâu, ông đi như vậy đối phương có thể đồng ý giúp ông không?

Thủy Nhu Trưởng Lão bình thản nói ra một loạt câu như vậy.

- Không giúp ta sao? Không giúp ta thì ta sẽ giết hẳn là được rồi.

Liệt Hỏa Trưởng Lão nhếch miệng một cái sau đó nói như thế, khi nói phảng phất có sự tự tin rất lớn. Nếu là trước đây ông ta chắc chắn sẽ không nói như vậy nhưng bây giờ ông ta lại có tư cách nói ra những lời như vậy, dù sao Thánh Ma Đạo Sư cũng sánh ngang với Đẩu Đế, ông ta có đủ thực lực nói như vậy.

- Hừ... thật là hồ đồ... Lão Liệt Hỏa nhà ngươi đừng quên, đối phương có thể là người duy nhất biết về địa điểm của Phong ấn Nguyên tố, hơn nữa còn có thể phá vỡ Phong ấn Nguyên tố, ông nói thực lực của hẳn lẽ nào lại kém cỏi sao? Sợ là bây giờ ông đi giao đấu với hẳn thì cũng là kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi. Huống chi ... các người có thể cảm nhận được Hỏa nguyên tố hơn nữa lại có thể đột phá, đều là do người đó ban tặng, người làm như vậy chính là lấy oán trả ơn. Lão Liệt Hỏa... có những lời ta không nên nói nhưng nếu người thật sự làm như vậy thì những năm qua người cũng đã sống vô dụng rồi, ta không thể làm bạn với người.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

321. Chương 268: Hội Nghị Của Tam Đại Trưởng Lão (2)

Thủy Nhu Trưởng Lão tức giận nói, thủy vô thường thái, nhân vô thường thái, Thủy Hệ Thái Thượng Trưởng Lão Thủy Nhu sau khi nghe xong Liệt Hỏa Trưởng Lão nói thì vô cùng tức giận.

- Cái này... Ha ha... vừa rồi ta cũng không nghĩ nhiều được như vậy. Người xem người kia, không phải người không biết con người của ta, chính là tính tình nóng nảy, lỗ mãng. Những năm gần đây ta cũng già rồi, hỏa khí cũng giảm bớt rồi, nhưng vừa rồi đột phá, trẻ lại rất nhiều, tính tình lại trở về, người cũng đừng để ý... Người còn không biết lão Liệt Hỏa ta sao? Ta là loại người lấy oán trả ơn sao? Vừa rồi chẳng qua là ta nói tùy ý mà thôi, người này đối với tập thể Hỏa Hệ Ma Pháp Sư là đại ân nhân, ta làm sao có thể lấy oán báo ân được chứ. Nhưng người hãy tin ta, ta nhất định sẽ thuyết phục hẳn, ta nghĩ hẳn sẽ giúp chúng ta thôi.

Lão Liệt Hỏa sau khi nghe những lời đó bèn gãi gãi đầu cười làm lành nói với Thủy Nhu.

- Hừ... người muốn thế nào là chuyện của người, nhưng chuyện này liên quan đến toàn bộ tổ chức nên tuyệt đối không thể đùa được. Người không thể lỗ mãng hành sự, ta hỏi người, người chuẩn bị thế nào để thuyết phục đối phương?

Thủy Nhu nghe sau khi nghe xong thì trầm giọng nói.

Thật sự nếu không phải bây giờ hẳn và Cự Phong hai người họ đã đến nước này, sinh mệnh đã đi đến tận cùng, cơ thể cũng vô cùng yếu ớt, thực lực không có cách nào so sánh được với Liệt Hỏa, thậm chí ngay cả với những Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư vừa đột phá cũng không có cách nào so sánh được, như vậy bọn họ tuyệt

đôi không để Liệt Hỏa đi trước. Dù sao tính khí của lão Liệt Hỏa bọn họ cũng đã quá rõ. Điều là cô nhi do tổ chức thu dưỡng, cùng sống hơn 300 tuổi, tính khí của lão Liệt Hỏa bọn họ không rõ mới là kỳ lạ.

- Cái này...

Liệt Hỏa Trưởng Lão khi đối diện với vấn đề này thì nhất thời không biết nên nói thế nào mới tốt, dù sao vừa rồi điều ông ta muốn chỉ là đi tìm Bạch Khởi mà thôi, những điều khác không có nghĩ tới, lúc này bị Thủy Nhu đưa ra nhất thời có chút chần chừ, một hồi lâu cũng không nói ra lời.

- Sao lại không nói ra được thế?

Cự Phong Trưởng Lão cười ha ha, nói với giọng hơi đùa cợt.

- Không phải... Ta cho hắc tiên cũng là một cách, nếu như hắc tiên không thích, chúng ta có thể cho hắc tiên một vài thứ quý giá, tóm lại sẽ đáp ứng mọi thứ tốt cho hắc tiên, ta nghĩ hắc tiên sẽ đồng ý giúp thôi.

Liệt Hỏa Trưởng Lão đỏ mặt nói, sau khi do dự một hồi thì cất tiếng nói.

- Ha ha... Cho hắc tiên sao? Nữ nhi... quyền thế? Nói thực ta cảm thấy đối phương đã có thể phá vỡ Phong ấn Nguyên tố như vậy thực lực cũng không phải là kém, tối thiểu là một Đấu Vương, thậm chí có khả năng là nhân vật Đấu Đế đặc biệt. Nhân vật như vậy đã đứng đầu thế giới loài người rồi, đỉnh cấp như hắc tiên còn có thứ gì mà chưa đoạt được chứ? Hắc tiên không giàu có, không lớn mạnh hơn tổ chức của chúng ta sao, muốn mượn sức hắc tiên cũng hơi khó à.

Thủy Nhu cười nhẹ một tiếng rồi nói, khi nói những lời này bất giác thở dài một tiếng, trong đầu tự nhiên hiện ra hình dạng của người thanh niên trẻ tuổi trong Thủy Thiên Luân Kính.

Mặc dù không biết hắc tiên là ai, nhưng nghĩ kỹ trẻ tuổi như vậy mà có thực lực thế kia, người như vậy tuyệt đối không phải là người đơn giản trên thế giới này.

- Chuyện này... vậy người nói phải làm thế nào?

Liệt Hỏa Trưởng Lão biến đổi sắc mặt, sau khi nghe xong trong lòng cũng nhận thấy sự lỗ mãng vừa rồi của mình, nếu bản thân thật sự đi như vậy, sợ là đối phương nghe xong cũng sẽ không vui vẻ gì, nói chỉ là nhắc đến chuyện nhờ đối phương giúp sức.

- Làm thế nào à? Rất đơn giản... Người mang theo mấy đệ tử theo, đem những chuyện xa xôi nói cho hắc tiên biết, nếu như hắc tiên đồng ý thì tốt, nếu hắc tiên không đồng ý vậy phải nghĩ cách đánh động hắc tiên.

Trong đôi mắt của Thủy Nhu chợt lóe lên một tia xảo quyệt, sau đó nói như thế.

- Dùng cái gì đánh động? Vừa rồi không phải người đã nói rồi sao, những thứ thế tục hắc tiên đều xem thường, vậy ta có thể dùng cái gì đánh động hắc tiên? Đừng quên người ta cũng không phải là Ma Pháp Sư chúng ta, bảo bối quý giá sợ là đều không hiếm lạ.

Liệt Hỏa Trưởng Lão cười một tiếng nói như vậy, Lúc này ông ta đã lại trở thành một người rất hiểu chuyện.

- Dĩ nhiên. Những thứ trần tục hắc tiên đều xem thường. Nhưng người nói xem nếu là gần mười vạn Ma Pháp Sư, cộng thêm hai mươi vạn Ma Pháp Học Đồ, mười hai vạn Đại Ma Pháp Sư, cùng với bốn mươi tám Ma Đạo Sư, thậm chí có thể là sự tồn tại của Đại Ma Đạo Sư, cộng thêm một Thánh Ma Đạo Sư và hai người có khả năng trở thành Thánh Ma Đạo Sư tương lai... có thể đánh động được hắc tiên không?

Thủy Nhu Trưởng Lão đứng ở đó cười rồi nói.

Những lời này mặc dù nói rất bình thản, nhưng tất cả những người đứng xung quanh khi nghe lại giống như sóng to gió lớn, khiến tất cả mọi người đều chấn động, trong đó thậm chí bao gồm cả Liệt Hỏa Trưởng Lão. Người duy nhất vẫn có thể giữ được bình tĩnh sợ là chỉ có Cự Phong đang đứng bên cạnh Thủy Nhu mà thôi. Nhìn bộ dạng đó của Cự Phong e là trước đó cả hai người đã bàn bạc qua với nhau rồi.

- Thủy Nhu... Người thật sự không điên đấy chứ? Người biết những lời này của người biểu thị cho cái gì không?

Liệt Hỏa Trưởng Lão không kìm được hét lớn.

- Ta biết. Nhưng lão Liệt Hỏa... Người phải hiểu bây giờ chúng ta không còn lựa chọn nào khác, nếu không thể thuyết phục, chúng ta chỉ có thể lấy cái này để đánh động hắn. Bất kể nói thế nào một khi hắn đã mở Phong ấn đó thì hắn chính là đại ân nhân của chúng ta, có ơn rất lớn đối với toàn bộ tổ chức chúng ta. Hắn có thể khiến cho toàn bộ nền Văn minh Ma pháp lại được tái tạo lại, hắn có thể giúp chúng ta đạt được sức mạnh mà chúng ta mơ ước, thậm chí khiến chúng ta khôi phục lại sức mạnh chúng ta nên có một lần nữa, để tổ chức của chúng ta khôi phục lại thời kỳ huy hoàng. Chính vì vậy chúng ta có phải trả bao nhiêu cũng đáng, cho nên làm như vậy ta không chút nào hối hận. Hơn nữa... ta cho rằng, hắn đã có thể phá vỡ Phong ấn Nguyên tố, như vậy không hề tầm thường đâu. Người phải biết những cường giả bên ngoài cho đến bây giờ đều là Đấu Giả. Những tên Đấu Giả sẽ không cam tâm để Ma Pháp Sư Công Hội chúng ta phát triển trở lại đâu. Đương nhiên uy hiếp của bọn chúng cũng không lớn, dù sao giữa các Đấu Giả cũng không đoàn kết lắm. Nhưng chúng ta phải đối diện với ba kẻ địch, ba kẻ địch khủng khiếp đó sẽ không để chúng ta tìm được người để dựa vào, tìm được người trợ giúp. Vì vậy người đó là một lựa chọn rất tốt, hắn không những có thể giúp chúng ta, mà ta tin rằng hắn cũng có thể trở thành chỗ dựa của chúng ta, trở thành chỗ dựa của Ma Pháp Sư Công Hội chúng ta để đối kháng với Giáo Đình, Hắc Ám Thần Điện, còn có Đấu Giả Công Hội...

Thủy Nhu Trưởng Lão đã một hơi đem hết những điều trong lòng mình nói ra, khi nói xong đã thở hổn hển.

Thoạt nhìn vị Thủy Nhu Trưởng Lão này thực sự là lớn tuổi lắm rồi, hơn nữa đã bị đại nạn rơi xuống nữa, cho nên ngay khi nói nhiều mấy câu đã thành bộ dạng như vậy, hoàn toàn không phù hợp với thân phận của một Đại Ma Đạo Sư.

- Cái gì? Đây là kết quả bàn bạc của người với Cự Phong sao? Ta biết rồi... Ta sẽ làm theo... Ta tin vào quyết định của hai người... Nhưng Thủy Nhu, làm sao người có thể khẳng định là hắn có thể xây dựng lại Ma Pháp Sư Công Hội của chúng ta lại một lần nữa? Người phải biết cho dù hắn rất lợi hại, thậm chí là một Đấu Đế, cho dù hắn có thể giúp chúng ta phá vỡ Phong ấn, nhưng xây dựng lại Ma Pháp Sư Công Hội quật khởi, tuyệt đối không phải chỉ là phá vỡ mấy cái Phong ấn, không phải chỉ là một Đấu Đế giúp sức là được. Làm như vậy người thật ra không phải là hại hắn sao? Dù sao Đấu Giả Công Hội, Hắc Ám Thần Điện, còn có Quang Minh Giáo Đình đều không phải là bọn dễ đối phó. Nội hàm thâm hậu của bọn chúng quả thật rất đáng sợ, ngay cả khi hai người các người đột phá cộng thêm hắn, cả thầy bốn cao thủ Đấu Đế e là cũng khó mà đối phó với bọn chúng.

Liệt Hỏa Trưởng Lão nói một cách nghi ngờ.

- Ha ha... Cứ tin ở ta. Điều này không cần người phải quan tâm, chúng ta có thể đợi mà... Chúng ta đã chuyển xuống đất hơn vạn năm rồi, truyền thừa cũng đã vạn năm. Mặc dù sức mạnh vẫn có hạn, nhưng ngược lại chúng ta lại có đủ kiên nhẫn, bao lâu cũng đợi được. Vậy thì đợi trăm năm cũng có là gì? Hãy tin ta, người chưa gặp người đó, nếu người gặp hắn, tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Sau khi người gặp người đó người sẽ hiểu thôi.

Thủy Nhu Trưởng Lão cười nói, trên mặt lộ vẻ thần bí.

- Được rồi... nói cho ta biết, người đó là ai. Ta sẽ lập tức đi tìm hắn.

Liệt Hỏa Trưởng Lão vốn có tính nóng vội, đồng thời hắn cũng biết mình có tiếp tục truy vấn Thủy Nhu Trưởng Lão cũng không nói gì hơn, vì vậy dứt khoát hỏi thẳng.

- Điều này... ta cũng không biết, ta chỉ biết người tóc bạc đó sẽ xuất hiện ở Hắc Thạch Sơn. Hơn nữa đến bây giờ đã đi về hướng Gia Lam Thành, nếu ta đoán không lầm thì hắn là một người trong suy nghĩ của ta. Hắn tên là Bạch Khởi... Người tới Gia Lam Thành tự nhiên có thể tìm được hắn

Thủy Nhu Trưởng Lão nheo mắt nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

322. Chương 269: Khai Thiên Thần Quyền (1)

- Gia Lam Thành Bạch Khởi? Thủy Thiên Luân Kính của Thủy Nhu người không phải chỉ có thể nhìn thấy hình chứ không thể nghe được âm thanh sao? Chỗ người nhìn thấy là Hắc Thạch Sơn, sao người lại kêu ta

đi Gia Lam Thành, hơn nữa còn kêu ta đi tìm người tên là Bạch Khởi gì đó?

Liệt Hỏa Trưởng Lão nghe xong bèn nhíu mày hỏi. Sống với nhau hơn 300 năm, lại lớn lên cùng nhau, mặc dù hẳn không tu luyện Thủy Hệ Ma pháp nhưng đối với năng lực và tác dụng của Thủy Hệ Ma pháp của lão bạn già Thủy Nhu, Liệt Hỏa Trưởng Lão lại biết rõ hơn ai hết.

- Ha ha... Cái này thì người không cần quan tâm, đừng quên toàn bộ tình báo của tổ chức đều do ta nắm giữ, có chuyện gì người lại biết rõ hơn ta sao? Người cứ tin ta là được rồi, cả một khu vực Đông Nam Đại Lục cũng chỉ có một người có thể có sức mạnh như vậy thôi, hơn nữa tóc bạc trắng chính là dấu hiệu rõ nhất của hẳn, người cứ đi là được.

Thủy Nhu Trưởng Lão mỉm cười nói, khuôn mặt vẫn mang vẻ thần bí.

oOo

Cùng lúc đó Bạch Khởi đang tiến về hướng Gia Lam Thành, nằm ở phía trước của chiến trường. Bạch Khởi rời khỏi nơi đó đã được mấy ngày rồi, nếu không quay về sợ là sẽ xảy ra chuyện, vì vậy Bạch Khởi không thể không nhanh chóng quay về. Về phần cao thủ của Ảnh Tộc, ngoại trừ hai người vẫn chịu trách nhiệm đi theo Bạch Khởi ra, những người khác đã dần dần đi trước. Đương nhiên trước lúc sắp đi, Ảnh Thiên vẫn không quên cung cấp một số tiền bạc đã chuẩn bị từ lâu cho Bạch Khởi, Hắc Thạch Ái Nhân cũng cống nạp một số kim tệ, đây là vì Bạch Khởi thỉnh thoảng để lộ ra yêu cầu cần có một số tiền của mình. Hai bộ tộc mặc dù đều không phải là rất giàu có, còn có cả một lượng tộc nhân lớn phải nuôi dưỡng nhưng vẫn không do dự cung cấp đủ hai trăm vạn kim tệ cho Bạch Khởi. Điều này khiến cho tu vi của Bạch Khởi lại tăng lên một cấp bậc, đạt được trình độ Cửu Tinh Đẩu Hoàng, hơn nữa còn lại mười vạn Giao dịch điểm. Bây giờ Bạch Khởi ngoài tám mươi vạn Giao dịch điểm ra còn có thêm một S cấp bảo thạch nhiệm vụ.

Tám mươi vạn Giao dịch điểm lại thêm một S cấp bảo thạch, không đủ để Bạch Khởi nâng cấp Hắc Âm Chi Dực của mình. Dù sao muốn nâng lên Hắc Âm Bát Dực ít nhất phải có hai trăm vạn Giao dịch điểm, ngoài ra còn cần hai S cấp bảo thạch, cho nên đến bây giờ Bạch Khởi vẫn không cách nào làm được. Vì vậy hẳn quyết định tạm thời đem Giao dịch điểm còn có S cấp bảo thạch cất đi, tạm thời không dùng đến.

Sau khi chia tay với người của Ảnh Tộc, Bạch Khởi mang theo hai Đẩu Vương Ảnh Tộc nhanh chóng thúc ngựa lên đường. Không có nhiều trở ngại trên đường nên bọn họ đi như bay, không bao lâu đã trở về Gia Lam Thành.

Quay về trong thành, Bạch Khởi trực tiếp tiến vào Gia Lam Vương cung. Nơi đây chính là phong địa của Bạch Khởi, Gia Lam Vương cung tự nhiên trở thành Vương phủ của Bạch Khởi. Đương nhiên Vương phủ này không tránh khỏi có chút xa hoa. Bạch Khởi trực tiếp tiến vào nội viện của Vương cung, bắt đầu kêu người đi tìm Tiêu Thiên Vũ phụ trách Quân vụ, Vạn Lý Vân phụ trách Chính vụ, và Công Tước Tác La Tư, đứng đầu phái đầu hàng, còn có mười quan viên văn võ dưới trướng Bạch Khởi để tìm hiểu về tình hình trong thành gần đây và tình hình trên chiến trường.

Đến hôm nay Gia Lam có thể nói là đã hoàn tất những việc còn dây dưa chưa làm. Vừa mới trải qua đại chiến, thực lực của đất nước còn yếu, nhân dân không có đủ cơm ăn áo mặc, đói khổ vô cùng, cuộc sống vô cùng khó khăn. Thân làm một linh chủ tiết kiệm, hơn nữa lại chủ trương tiết kiệm, trong tay có sáu Hành tỉnh thực hiện tiết kiệm, đáng tiếc là trong sáu nơi đó cũng chỉ có thể cung cấp được một số ít tiền bạc cho mình, những nơi khác căn bản là không có. Nếu không phải Vạn Lý Vân là người có khả năng, mượn tiền đóng thuế để cứu tế phát triển năm Hành tỉnh như bây giờ, nếu không, sợ là năm Hành tỉnh đó đã xảy ra bạo loạn rồi. Bạch Khởi muốn lấy một ít kim tệ từ nơi đó, nhưng đáng tiếc là một đồng cũng không lấy được, thậm chí còn phải điều một ít kim tệ từ nơi khác đến đó, khiến cho sự phát triển của Tử Kinh Hoa Thương hội bị chậm mất một chút.

Sau khi hiểu rõ sự tình hai tháng gần đây nhất, kiểm tra không có chuyện gì đáng ngại, Bạch Khởi cho mọi người rời đi. Sau khi mọi người rời đi, Bạch Khởi tới vị trí Gia Lam Ngự Hoa Viên phía sau Vương phủ, lặng lẽ một mình ngồi xếp bằng xuống, xung quanh có một vài nữ tì đã từng phục vụ trong Vương phủ, hầu hạ Gia Lam Hoàng Đế Hải Đế Tư, những người đó trừ một số người cần thiết còn không đều đổi đi. Đương nhiên Cẩm Vệ Vương cung hiện nay đều là thân tín thuộc hạ của Bạch Khởi, hơn nữa số lượng đã gia tăng đến một vạn người. Đến hôm nay có thể nói trên danh nghĩa Bạch Khởi là một Phiền Vương, nhưng thật

ra cuộc sống vẫn còn một vài thứ còn hơn cả Hoàng Đế Đế Quốc, dù sao tất cả những thứ đã từng là của Hải Đế Tư đều đã bị Bạch Khởi thu nhận.

Nhìn làn sóng xanh xôn xao trên hồ nước trước mặt, Bạch Khởi bất giác thấy trong lòng thoải mái rất nhiều. Nghe nói nơi này đã từng là nơi ăn chơi của bại gia chi tử Hải Đế Tư, hẳn đã thu thập rất nhiều mỹ nữ từ khắp nước, cả ngày ở đó vui chơi. Nghe nói khi Hải Đế Tư cầm quyền, cả hậu cung tất cả mỹ nữ đều không cho mặc áo, để thuận tiện cho Hải Đế Tư vui chơi, có thể thấy được trình độ hoang dâm của Hải Đế Tư lúc đó.

Khi Bạch Khởi tiếp nhận toàn bộ Gia Lam Thành tự nhiên cũng sẽ tiếp nhận tất cả tài sản từ Hải Đế Tư. Nhưng đối với loại cuộc sống của Hải Đế Tư, Bạch Khởi thật sự không dám khen tặng, cũng không có hứng thú để nhăm nháp những cô gái xinh đẹp mà Hải Đế Tư thu thập về. Những cô gái đó theo ý nguyện Bạch Khởi đã thả cho họ về quê, nếu không muốn, Bạch Khởi giữ họ lại nhưng bỏ đi thân phận trước kia, lưu lại dưới thân phận cung nga nữ bộc.

Nhưng những người chọn lựa ở lại không phải là ít, dù sao họ cũng đã thích ứng với cuộc sống nơi này, hơn nữa rất nhiều người không còn người thân nào nữa, không lưu lại thì họ cũng không có lựa chọn nào khác.

Bạch Khởi một mình ngồi nhìn làn sóng xanh xôn xao trong hồ nhỏ, lẳng lặng cảm thụ được làn gió nhẹ đến từ hướng Đông Nam. Nhắm mắt lại cảm nhận được tất cả, cảm nhận được làn gió hiền hòa, hít thở làn không khí trong xanh làm tinh thần phấn chấn, những tỳ nữ hộ vệ đứng xa cả trăm mét ở ngoài, lẳng lặng chờ Bạch Khởi ra lệnh, đồng thời cũng tránh cho bất cứ người nào tới quấy rầy phút yên lặng của Bạch Khởi.

- Cữu U... có đấu kỹ nào tốt hơn không, ta nghĩ... ta có một vài thứ cần xem sao...

Ngồi ở đó, Bạch Khởi thấp giọng hỏi Cữu U trong đầu mình.

- Đấu kỹ? đương nhiên là có... ha ha... nhưng nói thực theo đuổi sức mạnh, tốc độ, phản ứng còn có cường độ, không ngừng nâng cao thực lực bản thân mới là đúng. Những thứ khác đều là hư ảo thôi, tiểu tử nhà ngươi thật sự cần đấu kỹ sao?

Tiếng cười của Cữu U truyền tới, điều mà hắn thích nhất chính là khi Bạch Khởi và hắn trao đổi thứ gì đó. Mặc dù Bạch Khởi không biết tại sao nhưng ngày thường có chuyện gì tìm Cữu U đều tìm không được, nhưng chỉ cần nói là muốn đổi thứ gì, chỉ cần một ý niệm là Cữu U lập tức sẽ xuất hiện trong đầu Bạch Khởi.

- Đúng vậy... ta cần có thứ đó... mặc dù theo người nói thật sự rất hay, nhưng thứ ta cần chính là đấu kỹ có thể phát huy được sức mạnh của ta đến mức tận cùng, thậm chí có thể làm cho ta bộc phát vượt qua mức cực hạn của sức mạnh. Như vậy ta sẽ có nhiều cách để bảo vệ tính mạng, cũng sẽ dễ làm lực chiến đấu của ta càng mạnh hơn. Ta biết ta không giống những người khác, những người khác theo đuổi đấu kỹ đó là vì sức mạnh không có cách nào nâng cấp lên được, cho nên phải tìm cách khác, đem đấu kỹ phát huy quang đại để tăng lực chiến đấu cả mình. Những người đó là những người tu luyện nhiều năm rồi, thậm chí là lâu năm nhưng họ vẫn không có cách nào đột phá, vì bản thân có sức mạnh càng mạnh mới chuyển sang bắt đầu theo đuổi đấu kỹ. Đối với ta mà nói, ta không có những điều đó. Có sự tồn tại của người, ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh, chỉ cần có đủ Giao dịch điểm, bất cứ bình cảnh nào ta cũng có thể giao dịch, căn bản không cần lãng phí nhiều thời gian. Cho nên đối với ta mà nói không ngừng theo đuổi nâng cao sức mạnh, theo đuổi tốc độ, sức mạnh, phản ứng mới là vương đạo, chứ không phải là theo đuổi kỹ xảo. Nhưng... bây giờ ta đột nhiên cảm giác được, nếu như ta có một môn đấu kỹ cũng không phải là chuyện gì xấu, ít nhất khi ta không có cách nào tích lũy đủ Giao dịch điểm để nâng cao tu vi của bản thân, cũng có thể nâng cao thực lực của bản thân được. Người biết bây giờ ta đã trở thành Cữu Tinh Đấu Hoàng, muốn trở thành cấp bậc Đấu Đế, Nhất Tinh Đấu Đế cần phải có mười triệu Giao dịch điểm, sau đó mỗi một cấp đều cần thêm trăm vạn Giao dịch điểm. Người phải biết một trăm vạn Giao dịch điểm là khái niệm gì chứ. Nó chính là mười triệu kim tệ, toàn bộ thuế thu được là bao? Ha ha... người có thể không biết, năm ngoái thuế thu Bất Diệt Hoàng Triều cũng chỉ có hai nghìn ba trăm vạn kim tệ mà thôi. Ta nâng cao một cấp thì cần phải tiêu hao tiền thuế trong nửa năm của một Đế Quốc. Người cảm thấy ta còn có thể làm hỏa tiễn mà nâng cao tốc độ của bản thân như trước sao? Nhưng ta không cảm thấy... Ta có thể trong một thời gian ngắn nâng cao thực lực của bản thân, điều này cần phải có một quá trình tích lũy lâu dài, một môn đấu kỹ thực dụng

lại có uy lực khủng khiếp, có thể nâng cao thực lực của ta... Cho nên Cửu U... đừng giấu nữa, có thứ gì hay lấy hết ra đi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

323. Chương 269: Khai Thiên Thần Quyền (2)

Bạch Khởi khẽ mỉm cười rồi nói.

- Hả... Vậy sao? Nếu đã như vậy... vậy ta sẽ mở ra Tu Di Áo Giới... đích thân người hãy tới mà chọn đi.

Cửu U sau khi giữ sự im lặng với Bạch Khởi tương đối dài mới nói như vậy, vừa dứt lời xung quanh Bạch Khởi đã dâng lên một màn sương trắng, Bạch Khởi một lần nữa tiến vào trong Tu Di Áo Giới.

Nơi mà Cửu U đứng cạnh Bạch Khởi không xa, một Vương tọa màu vàng lơ lửng trên không trung. Sau khi nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, Cửu U đưa tay chỉ vào một thứ tương tự như Dịch Tinh Bình Đồ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, vô số loại dữ liệu xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, trong nháy mắt bên trên hiện ra mấy ngàn loại đấu kỹ.

- Tiểu tử, đây là tất cả đấu kỹ mà người có thể tu luyện, người tự mình chọn đi. Ta đã giúp người chọn một lần rồi, những thứ nếu người không thể tu luyện được, hoặc là sau khi người tu luyện kết quả không tốt ta đã loại bỏ ra, bây giờ còn lại một ngàn ba trăm loại đấu kỹ, tự người chọn đi.

Cửu U lười biếng nói, người này lúc nào cũng tỏ ra vô sự như vậy, biểu hiện cũng không có gì thay đổi, lúc nào cũng giữ một nụ cười quái dị, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Theo Bạch Khởi thấy người này đúng là điển hình cho loại tiểu lý tàng đao nham hiểm, vừa nhìn cũng biết không phải là thứ gì tốt đẹp.

- Hơn một ngàn ba trăm loại sao? Sao có thể nhiều như vậy.

Bạch Khởi kinh ngạc nói, Cửu U đã nói là giúp mình loại trừ cũng khá nhiều, và những đấu kỹ uy lực không lớn đều đã loại bỏ, sao lại còn nhiều như vậy chứ?

- Rất nhiều sao? Người biết Thiên n Đại Lục có bao nhiêu người không? Toàn bộ là ba trăm sáu mươi tỉ... Ba trăm sáu mươi tỉ người có tư cách Đấu Giả hoặc là có tư cách trên Đấu Giả truyền lại qua bao nhiêu năm? Có vô số tông phái, vô số cao thủ, vô số đấu kỹ, ta có năng lực vạn năng, chỉ cần đấu kỹ bọn họ có, ta đều có thể có được. Vì thế nơi này ít nhất có mấy trăm vạn loại đấu kỹ. Ta giúp người loại bỏ những thứ không thích hợp, sau khi người sử dụng vẫn còn mấy trăm vạn loại, sau đó giúp người lựa chọn một số đấu kỹ người có khả năng dùng phù hợp với yêu cầu của người, nhưng như vậy vẫn còn hơn một ngàn ba trăm loại, người còn muốn gì nữa?

Cửu U nói với một chút bất mãn, dường như cảm thấy Bạch Khởi có chút lòng tham.

- Cái này...

Lời của Cửu U khiến Bạch Khởi có chút im lặng, không biết nên trả lời như thế nào, kết quả là dứt khoát không nói gì thêm, chỉ là tĩnh tâm lại, sau khi nhìn thoáng qua Cửu U đang đứng trước mặt thì chuyên tâm quan sát những đấu kỹ đang ở trước mặt.

Không thể phủ nhận là Cửu U rất chuyên nghiệp, Tu Di Áo Cảnh cũng rất thần kỳ, ở đây có hơn một ngàn ba trăm loại đấu kỹ, chú giải cũng rất chi tiết về uy lực, xuất xứ của mỗi một loại đấu kỹ, còn có Giao dịch điểm và bảo thạch cấp biệt của chúng. Ngoài ra những ưu khuyết điểm của từng loại cũng được viết rất rõ ràng, điều này làm Bạch Khởi rất tiện chọn lựa.

Nhưng số lượng hạng mục đấu kỹ quá nhiều, Bạch Khởi trong một khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên chọn lựa thế nào, nhìn đến hoa cả mắt, không biết nên làm thế nào để chọn lựa. Đúng như lời Cửu U nói, những thứ này đều là do hắn lựa chọn ra. Mỗi cái đều là vật phẩm quý giá, mỗi cái đều có uy lực cường đại, đều rất thích hợp với Bạch Khởi. Trong mấy trăm vạn hạng mục này, chọn ra một ngàn loại có thể nói là mò kim đáy bể. Những đấu kỹ này Bạch Khởi đều rất thích, nhưng cũng chính vì như vậy Bạch Khởi không biết nên chọn như thế nào.

Cười đau khổ một tiếng, rồi đưa ánh mắt nhìn về phía Cửu U, Bạch Khởi nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Cửu U, người đã giúp ta lựa chọn tốt lắm, ta đang không biết chọn lựa cái nào, người có đề cử cái nào không?

- Có, đương nhiên là có... cầm lấy cái này...

Cửu U sau khi nghe xong bèn mỉm cười, sau đó trên tay xuất hiện một cuốn sách trước mặt, giữa lúc đang nói Cửu U đã quăng sách về hướng của Bạch Khởi.

Bạch Khởi nhẹ nhàng chụp lấy quyển sách cổ có hơi chút ố vàng, sau khi nhìn dấu niêm phong màu lam nhạt trên mặt, trên đó đột nhiên có một bút tích màu đen viết bốn chữ lớn: ‘Khai Thiên Thần Quyền’. Bốn chữ này rất cứng cáp có lực, giống như từng bách, nét bút như rồng rắn, trông rất sống động, nói là thiết họa ngân câu, phủ quỹ thần công cũng không quá đáng. Không thể không nói người viết ra bốn chữ này bản lĩnh rất thâm hậu, Bạch Khởi bình sinh rất hiếm thấy, khi nhìn thấy bốn chữ này Bạch Khởi có thể khẳng định quyển sách này nhất định không bình thường.

Trong nháy mắt cuốn sách thực chất đang nằm trong tay Bạch Khởi đột nhiên biến mất, trước mặt Bạch Khởi lại xuất hiện một màn hình, trên màn hình hiện ra một nhóm chữ nhỏ:

‘Khai Thiên Thần Quyền’, Thiên Cấp Thượng phẩm đấu kỹ. Sáng chế của Cửu Tinh Đấu Đế Quyền Thần một vạn sáu ngàn năm trước. Tung hoành thiên hạ không người nào địch nổi. Quyền Thần chết trong vòng vây của 23 cao thủ Đấu Đế. Khai Thiên Thần Quyền là bản tiến hóa của Liệt Sơn Quyền. Muốn tu luyện Khai Thiên Thần Quyền phải đem Liệt Sơn Quyền tu luyện lên đến đỉnh phong. Khai Thiên Thần Quyền chia làm ba chiêu, uy lực vô cùng. Chiêu thứ nhất là Liệt Địa, chiêu thứ hai là Phá Không, chiêu thứ ba là Khai Thiên, uy lực vô cùng, không có tác dụng phụ nào. Theo truyền thuyết Đấu Đế cao thủ tu luyện Khai Thiên Thần Quyền, chiêu thức thứ nhất có thể đánh tan vỡ cả một vùng đất, chiêu thứ hai có thể cắt hư không, chiêu thứ ba có thể mở thiên địa.

Một nhóm chữ nhỏ khiến ánh mắt của Bạch Khởi phải tập trung, nhìn thoáng qua Cửu U như muốn hỏi:

- Thật sự là Thần sao?

- Dĩ nhiên là không, Quyền Thần là người... không phải Thần, mặc dù trên lời giới thiệu nói lợi hại như vậy, nhưng lợi hại cũng có chỗ yếu điểm. Hơn nữa Khai Thiên Thần Quyền tu luyện không dễ, chiêu thức nhất Liệt Địa, nếu là Đấu Đế cao thủ mới có thể tu luyện, người bây giờ có thể miễn cưỡng luyện tập, nhưng cho dù có luyện tập, cũng không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực, bởi vì người không phải là Đấu Đế cao thủ. Sau khi sử dụng tới đa cũng chỉ có thể vượt qua Liệt Sơn Quyền mà thôi, hai chiêu thức khác người cũng có thể tu luyện. Bất quá sau khi tu luyện, uy lực căn bản không thể giống như trong sách miêu tả, bởi vì thực lực của người không đủ. Theo ta được biết muốn phát huy toàn bộ uy lực của chiêu thức thứ nhất phải có trình độ Tam Tinh Đấu Đế, chiêu thứ 2 phải có trình độ Cửu Tinh Đấu Đế. Về chiêu thứ 3... ha ha... mặc dù Khai Thiên Thần Quyền là do Quyền Thần tự mình sáng tạo ra, nhưng hắn cũng không có cách nào phát huy được toàn bộ uy lực của nó, bởi vì thực lực của hắn không đủ... Người phải biết rằng những thứ này mặc dù người có thể dùng, nhưng nếu thực lực của người không đủ, sử dụng những thứ này, thứ nhất không có cách nào phát huy toàn bộ thực lực, thứ hai vẫn có tác dụng phụ. Người phải suy nghĩ cho kỹ, ta đã xem người tu luyện Liệt Sơn Quyền, hơn nữa người còn có tay của Atula nên mới đề cử người sử dụng đấu kỹ này, nhưng rốt cuộc dùng được hay không còn phải do người nữa.

Cửu U vừa cười vừa nói.

- Cái này... ta sẽ dùng...

Bạch Khởi do dự một lát sau đó cắn răng nói không chút do dự. Khai Thiên Thần Quyền uy lực cường đại, bây giờ mình sử dụng sẽ có tác dụng phụ không nhỏ, nhưng đã đủ để bảo toàn sinh mạng, đối phó với những kẻ thực lực thấp hơn căn bản không phải dùng đến cái này, nhưng đối phó với những kẻ có thực lực cao hơn thì có thể tạo ra bất ngờ, như vậy là đủ rồi. Huống chi vật này sau này tiền cảnh không thể đo lường, đối với bản thân mà nói cũng rất thích hợp. Mặc dù bây giờ mình không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực của nó, nhưng bất quá chỉ chiêu thức nhất Liệt Địa đã có thể đạt đến hiệu quả đỉnh phong Liệt Sơn Quyền, cái này đối với Bạch Khởi mà nói đúng là không có gì tốt bằng.

- Tám mươi vạn Giao dịch điểm, một viên S cấp bảo thạch.

Cửu U sờ mũi một cái, cười với điệu bộ xấu xa nói, nét mặt lười biếng, làm cho người ta cảm thấy tất cả hình như là kế hoạch tốt mà hắn đã tính toán.

Lời nói của Cửu U suýt chút nữa làm Bạch Khởi chìm đắm trong hưng phấn mém té xỉu, nhìn thoáng qua Cửu U, Bạch Khởi tức giận nói:

- Đây là ý gì đây? Người cố ý tính toán với ta à?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

324. Chương 270: Đấu Đế Cao Thủ (1)

- A! Người thì biết cái gì chứ? Ta chính là tính toán đó!

Cửu U sau khi dành cho Bạch Khởi một nụ cười vừa kinh ngạc vừa vô sỉ nói như vậy.

Câu nói này khiến Bạch Khởi tức hộc máu, nghiêng rằng nghiêng lợi liếc nhìn về hướng Cửu U, không biết nên nói những gì mới tốt. Không có người nào vô sỉ đến mức này, hắn nói gì hình như cũng không có tác dụng, cho nên không biết nên nói những gì với Cửu U, vì vậy đối với hắn, Bạch Khởi thật sự không biết nên nói thế nào.

- Ta...

Bạch Khởi đỏ mặt chỉ Cửu U một hồi lâu mà nói không ra lời.

- Người... người cái gì chứ? Thích hay không thích, tiểu tử người đối hay là không đối hả?

Cửu U nói rất vô sỉ, đúng là một lão nhân cận bã, bây giờ lão đang nắm giữ mạng sống của Bạch Khởi, biết Bạch Khởi rất muốn lấy vật này, cũng không có tình trạng khóc gào bắt Bạch Khởi đi kiếm Giao dịch điểm để đổi với mình như lúc đầu.

- Được... ta đổi...

Bạch Khởi hình như là đã ăn phải quả đắng, trong lúc nghiêng rằng nghiêng lợi mới thốt ra một câu như vậy.

- Ha ha ha. Tốt...

Cửu U sau khi cười mấy tiếng mới nói một chữ như vậy, trong phút chốc trong đầu Bạch Khởi tràn vào vô số thông tin. Quyển Khai Thiên Thần Quyền này mặc dù chỉ có ba chiêu thức nhưng uy lực lại vô cùng, phương pháp tu luyện của mỗi một chiêu thức lại có uy lực và hiệu quả khác nhau, trong nháy mắt toàn bộ đã xuất hiện trong đầu Bạch Khởi.

Vùng cánh tay của mình, Bạch Khởi biết bây giờ mình đã tạm thời sử dụng được ba chiêu này, nhưng chỉ tiếc là thực lực không đủ, không thể tùy tiện sử dụng nếu không thì tác dụng phụ sẽ quá rõ ràng, hơn nữa cũng không thể phát huy toàn bộ uy lực. Đặc biệt là chiêu thứ ba Khai Thiên, Bạch Khởi bây giờ căn bản không thể dùng, một khi sử dụng uy lực quả nhiên sẽ rất mạnh mẽ, với thực lực của Bạch Khởi bây giờ nếu ban đầu dùng phải Mặt Nhật Thủ Vệ đích thực cũng có thể một chiêu đoạt mạng đối phương. Nhưng hậu quả là... Bạch Khởi cũng sẽ ngã theo, khí huyết tăng vọt, kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Cho nên chiêu thức này mặc dù uy lực rất mạnh nhưng không thể sử dụng tùy tiện, nếu không phải là bước đường cùng tuyệt đối không thể sử dụng.

Sau khi nắm giữ được đấu kỹ mà mình cần, Bạch Khởi này giờ không để ý đến Cửu U, thậm chí ngay cả lười biếng không thèm nhìn hắn một cái, tâm thần nhất động đã rời khỏi Tu Di Áo Cảnh, tinh thần trở lại vị trí hoa viên mình đứng lúc trước. Bạch Khởi vốn không muốn nhìn Cửu U dù một cái, vì hắn sợ... sợ bản thân mình không kìm được xông vào đánh Cửu U một trận, khi đó người chịu thiệt vẫn chỉ là bản thân mình...

Sau khi khôi phục lại tinh thần, Bạch Khởi một mình đứng lên, sau đó đi về hướng bên ngoài, đi xuyên qua hoa viên trở lại nơi ở của mình, nơi đã từng là cung điện xa hoa mà Hoàng Đế Gia Lam Thành Hải Đế Tư đã từng ở. Khi đi ngang qua một bụi cỏ bên cạnh hoa viên, đột nhiên nhìn thấy một người có hành động kỳ quái đang ngồi ở đấy, hình như là đang tu luyện đấu kỹ của mình. Thủ ấn màu huyết đỏ, không ngừng

bập bênh bốn phía, xung quanh hẳn có đến mười đầu mãnh thú, nhìn bộ dạng có lẽ là bắt từ bên ngoài. Những mãnh thú này đều đói bụng vô cùng, nên lộ mặt rất hung ác, những nữ tỳ đi ngang qua đây đều sợ chết khiếp trốn ở ngoài vài trăm thước không dám tới gần.

Chỉ thấy thủ ấn màu đỏ huyết trong tay người đó không ngừng đánh ra, từ xa tiến lại gần mãnh thú, chỉ nhẹ một cái, nhất thời con mãnh thú đó trong nháy mắt sau đó đã toàn thân hộc máu, biến thành da bọc xương, sau đó thân thể thậm chí từ từ biến mất, biến thành một đồng máu đỏ, thoát nhìn kinh khủng vô cùng.

Mấy chục đầu mãnh thú đều như vậy, chỉ cần sau khi bị đụng lập tức hóa thành một đồng máu. Cảnh tượng này khiến ký ức người ta khó mà quên được, người thi triển đấu kỹ này không phải người khác, mà chính là bằng hữu tốt của Bạch Khởi, Ma Thần Đại Hắc Thiên. Cho đến hôm nay Đại Hắc Thiên đã trải qua thời gian hơn nửa năm, từ một người bình thường nhỏ bé thăng cấp lên thành Đấu Linh cao thủ, hơn nữa còn không ngừng gia tăng, tốc độ tập luyện kinh khủng đến mức người ta không thể hình dung. Đấu kỹ vừa rồi chính là do hắn ta thi triển mà thành.

Lại nói về nguyên nhân tại sao Đại Hắc Thiên lại ở đây. Rất đơn giản, Đại Hắc Thiên từ lâu đã đi cùng với Bạch Khởi, khi Bạch Khởi từ Đế Đô chạy đến Giang Nam, hắn liền từ Đế Đô chạy đến La Đức Hành tỉnh, sau đó cùng đại quân tiến vào Gia Lam. Từ đó luôn đi theo Bạch Khởi, cho đến trước khi Bạch Khởi đi Hắc Thạch Hành tỉnh, Đại Hắc Thiên vẫn ở trong hoàng cung này, trở thành một nhân vật đặc biệt. Bởi vì Bạch Khởi đã hạ lệnh phải đáp ứng đầy đủ tất cả yêu cầu của vị đại ca Ma Thần Đại Hắc Thiên này, cho nên Đại Hắc Thiên xuất hiện ở đây cũng không có gì là kỳ lạ.

Sau khi nhìn thấy Đại Hắc Thiên giết chết dã thú xung quanh, Bạch Khởi chậm chậm đi tới trước mặt Đại Hắc Thiên. Đương nhiên khi Bạch Khởi đi tới, Đại Hắc Thiên cũng phát hiện ra sự có mặt của Bạch Khởi, cười ha ha. Đại Hắc Thiên hắng giọng nói:

- Huynh đệ... người đến rồi sao... thế nào rồi... cảm thấy cường lực của ta vừa rồi như thế nào?

- Rất lợi hại... không biết là đấu kỹ gì?

Trong ánh mắt Bạch Khởi chợt lóe lên một tia nhìn rất thành thật. Mặc dù biểu hiện mà Đại Hắc Thiên mới thể hiện vừa rồi rất uy dũng nhưng đối thủ cũng chỉ là một đám dã thú mà thôi. Đấu kỹ này cũng không biểu hiện uy lực đặc biệt lớn gì, nhưng với ánh mắt của Bạch Khởi không khó nhìn ra uy lực thật sự của đấu kỹ này.

Mới chỉ là đụng nhẹ một cái, lập tức đám dã thú kia đã hóa thành một đồng máu. Nếu đòn thế này đánh vào con người thì thế nào chứ, thật sự là quá đáng sợ. Nếu không phải là cao thủ thì căn bản sẽ không có cách nào nhìn ra sự tinh diệu trong đó. Đòn thế này thật ra không đơn giản như Đại Hắc Thiên vừa biểu hiện.

Nhìn thoáng qua xung quanh không có người nào, Đại Hắc Thiên cười cười rồi thấp giọng nói:

- Đây là đấu kỹ mà ta tuyệt thế kinh thiên của ta đấy, gọi là Huyết Ma Thủ, chính là đấu kỹ nổi danh năm đó của ta, ha ha... Ngoài sự lợi hại ra thì khi bị ta dùng Huyết Ma Thủ đánh lên người, người có thực lực thấp hơn ta lập tức máu sôi trào, sau đó tự động bốc hơi lên, cho đến khi cuối cùng máu hao tổn hết hóa thành huyết vụ... Những kẻ có thực lực cao hơn ta, hoặc là cùng đẳng cấp với ta, khi đã bị Huyết Ma Thủ công kích, thì sẽ bị đánh vào trung bộ, máu tươi sẽ không ngừng tiêu hao, mặc dù tốc độ chậm rãi nhưng nếu để lâu mà không trị thương thì chết là điều không nghi ngờ gì. Trong chiến đấu phạm là bị đánh vào trung bộ thì không thể có bất cứ động tác nào, nếu không chữa trị kịp thời, sẽ lập tức chuyển biến xấu... cho dù là muốn tiếp tục chiến đấu, cũng không thể sử dụng được phần cơ thể mà Huyết Ma Thủ của ta đã công kích, chỗ đó sẽ coi như bị phế bỏ, trừ khi người là Quang Minh Thân, có thể sử dụng Quang Minh Ma pháp để tự lành, những người khác cũng đừng nghĩ có ngoại lệ.

- Vậy sao? Thật là một thứ hay ho...

Bạch Khởi sáng rực hai mắt nói, so với Khai Thiên Thần Quyền mà Bạch Khởi vừa đạt được thì Huyết Ma Thủ của Đại Hắc Thiên không hề thua kém chút nào. Dù sao nó cũng là tuyệt kỹ bí truyền của một kẻ đường đường được xưng tụng là Ma Thần. Vậy nếu lúc thực lực của mình đạt được thì sợ là lập tức sẽ lại có một thứ cấp cao hơn.

- Đương nhiên rồi, đây chính là tuyệt kỹ bí truyền của đại ca ngươi, thế nào hử huynh đệ ngươi có muốn học không?

Đại Hắc Thiên cười ha ha rồi nói, bộ dạng giống như đã nhìn thấu tâm can của Bạch Khởi, hơn nữa hẳn cũng không có ý cự tuyệt.

- Ha ha... Đương nhiên rồi!

Bạch Khởi cũng không giấu ý nghĩ của mình, gật gật đầu nói.

- Ô... Đã như vậy thì ta sẽ dạy cho ngươi, nhưng Huyết Ma Thủ là đấu kỹ của Hắc Âm Hệ, huynh đệ, liệu ngươi...

Đại Hắc Thiên không tiếp tục nói tiếp mà dừng lại quan sát Bạch Khởi, đấu kỹ của Hắc Âm Hệ, Bạch Khởi cũng có thể tu luyện được, nhưng Bạch Khởi là Đấu Giả của Hàn Băng Hệ, nếu tu luyện đấu kỹ của Hắc Âm Hệ thì sợ là không thể phát huy được toàn bộ uy lực, hơn nữa có thể còn có chút vô lý, nhưng những lời này Đại Hắc Thiên không tiện mở miệng nói ra.

- Chuyện này... Không thành vấn đề... Đại ca, ta còn có vài thứ năng lực cất giấu, có năng lượng của Hắc Âm Hệ vì vậy tuyệt kỹ này ta vẫn có thể học.

Bạch Khởi cắn răng rồi nói, bản thân đã để lộ toàn bộ bí mật của bản mình, nhưng Bạch Khởi vẫn chưa nói rõ với Đại Hắc Thiên những thứ mà mình cất giấu rút cục là những thứ gì, chỉ là nói với Đại Hắc Thiên bản thân mình có năng lượng của Hắc Âm Hệ, nghĩ ra Đại Hắc Thiên có nằm mơ cũng không nghĩ rằng Bạch Khởi lại có được biến thân của Hắc Âm Thiên Sứ.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy thì ta chỉ còn cách dốc sức mà truyền dạy vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

325. Chương 270: Đấu Đế Cao Thủ (2)

Trong đôi mắt của Đại Hắc Thiên chợt có tia sáng lóe lên, nhưng ngay sau đó đã cười cười nói nói. Đối với bí mật của Bạch Khởi, Đại Hắc Thiên ít nhiều cũng có chút hiểu biết. Ban đầu hẳn có thể cảm nhận được rõ rệt là trong người của Bạch Khởi còn có một linh hồn có đẳng cấp đáng sợ... Bạch Khởi có chút bí mật cũng là chuyện bình thường, về phần đó là chuyện gì, Đại Hắc Thiên cũng không hỏi, cũng không quan tâm. Dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Thần, Bạch Khởi và hắn đã thề đồng mệnh tương liên, hẳn đương nhiên là rất yên tâm. Cho dù là đem tuyệt kỹ bí truyền giao cho Bạch Khởi cũng không có gì. Dù sao hai người cũng là đồng mệnh tương liên hơn nữa cũng không có xung đột lợi ích gì, Bạch Khởi cũng không thể hại mình, cho nên Đại Hắc Thiên rất yên tâm, cũng rất rộng rãi. Sau khi nghe xong, không chút nghĩ ngợi liền đem đấu kỹ Huyết Ma Thủ truyền thụ lại cho Bạch Khởi.

Khi Bạch Khởi đi theo Đại Hắc Thiên để tu luyện đấu kỹ Thần cấp Huyết Ma Thủ, chuyên tâm vô cùng, hơn nữa cũng có sự cố gắng dị thường. Nhưng cách truyền thụ của Đại Hắc Thiên cũng giống như của Cửu U, đó là trực tiếp để Bạch Khởi có thể tự nắm bắt được. Điều này cần phải có thời gian, mà thời gian này lại thường thường thông thả đến lạ thường. Mặc dù Bạch Khởi hàng ngày cũng không có chuyện gì, xã hội tương đối rất thái bình, vị Bắc phương Nguyên Soái, Tây Bắc Vương như Bạch Khởi cứ vui hưởng những ngày thanh bình, có thể tập luyện đấu kỹ tùy lúc tùy nơi. Cho dù là như vậy thì khi Bạch Khởi có thể nắm bắt toàn bộ đấu kỹ này cũng đã là chuyện của ba tháng sau.

Thời gian ba tháng nháy mắt đã trôi qua, hạ đi thu đến, khí trời bắt đầu chuyển lạnh, lá trên những cây đại thụ trong Hoàng Cung này cũng bắt đầu rơi xuống, phủ đầy cả sân. Vào một ngày khi Bạch Khởi đang ở trong sân tu luyện đấu khí của mình thì bỗng nhiên Bạch Khởi cảm thấy một trận rung động, mặt vội biến sắc nhìn về phía rừng cây nằm bên trái Ngự Hoa Viên.

Không nói nhiều, không đợi bọn thị vệ đứng xung quanh phản ứng, Bạch Khởi một mình trực tiếp vọt tới. Những tên thị vệ đi theo bên cạnh Bạch Khởi vội biến sắc, vội vàng rút vũ khí của mình theo sát phía sau. Trong đó một người phóng về hướng ngược lại để đi báo cho đại đội nhân mã. Làm thân binh của Bạch

Khởi, bọn họ nhìn thấy phản ứng của Bạch Khởi đương nhiên đã biết có chuyện xảy ra, cho nên theo sát phía sau của Bạch Khởi.

Sau khi đi hơn ngàn thước, Bạch Khởi đi tới giữa rừng cây, nơi đó là dải đất đầy hoang sơ. Trước mặt Bạch Khởi xuất hiện bảy người, toàn thân mặc áo màu đen, đứng ở nơi cách Bạch Khởi đứng không xa, ước chừng khoảng mười mấy thước, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi. Dường như là họ đã đứng ở đây từ lâu để đợi Bạch Khởi.

Vững vàng đứng ở nơi đó, Bạch Khởi neho mắt nhìn về phía đối phương, cũng không có động tác dư thừa gì. Sau khoảng mười giây, mấy trăm tên thân binh phía sau Bạch Khởi đã rối rít chạy tới. Sau khi Độc Cô Chiến Thiên phát tay ra hiệu, vội vàng rút vũ khí của mình xông tới phía đối phương, nhưng bộ dạng đó ai cũng có thể nhìn ra được không phải là triển khai công kích mà là bao vây đối phương.

- Người chính là Bạch Khởi sao? Ô... không ngờ người mà lão bạn già kêu ta đi tìm lại trẻ như vậy, hơn nữa còn là Nguyên Soái Tây Bắc Vương của Đế Quốc Bất Diệt Hoàng Triều. Đúng là quá xuất sắc, thân phận khiến người ta phải kinh ngạc. Thủ hạ binh mã cũng có mấy trăm vạn, tung hoành một phương, có thể nói là chư hầu một phương. Chẳng trách khi lão bạn già nói tới người mặt tròn đầy tự tin, hơn nữa còn nói khi ta gặp người thì sẽ hiểu. Quả thật người không làm cho ta thất vọng, hơn nữa người giống như có nhiều tiền đồ hơn, quả thật rất phù hợp với yêu cầu của ta. Nhưng để tìm người, ta đã phải chạy mất mấy ngàn dặm, chẳng lẽ người lại tiếp khách như vậy sao?

Một người mặc hắc bào đứng ở giữa bước ra một bước vô cùng hưng phấn nói.

Nghe xong lời này Bạch Khởi khẽ mỉm cười, nhưng ngay sau đó vung tay lên, những binh sĩ đang cấp tốc lao tới vội dừng bước, sau đó từ từ lui về phía sau của Bạch Khởi. Nhưng bên ngoài tiếng động vẫn không ngừng vang lên vì bên ngoài rừng cây khoảng mười thước đã bị thân binh của Bạch Khởi bao vây chặt chẽ rồi.

Vèo vèo~~

Hai Đẩu Vương Ảnh Tộc xuất hiện trong nháy mắt, phi thân lên hai cành cây cao lớn bên cạnh Bạch Khởi, lẳng lặng nhìn mọi thứ trước mặt, chỉ để lộ một chút thân ảnh nhưng lập tức biến mất. Còn phía sau Bạch Khởi, một luồng ánh sáng màu xanh đậm hiện lên, Lưu Dịch Tư đã đột phá tiến vào Bát Tinh Đẩu Hoàng tiến đến bên cạnh của Bạch Khởi, lẳng lặng rút kiếm của mình ra, nhìn về mấy người đang đứng cách đó mấy thước.

- Không thể không thừa nhận, Vương Gia, thủ hạ của ngài binh cường mã tráng, hơn nữa cũng không thiếu cao thủ... Nhưng hãy nghe ta nói một câu, người của ngài không thể làm gì chúng ta, vì vậy ngài nên kêu bọn họ rời đi. Chúng ta không có ác ý, chúng ta tới đây chỉ vì ta có chuyện muốn nói với ngài mà thôi, hơn nữa những lời này không thể để người khác nghe được.

Người mặc hắc bào đứng ở chính giữa, sau khi nhìn qua Lưu Dịch Tư và Bạch Khởi cười nói, khi nói những lời này biểu hiện đầy vẻ tự tin.

- Vậy sao? Ô... các người nói các người không có ác ý, hơn nữa còn tự tin cái gì chứ? Ha ha, nói thật bao nhiêu năm qua, người như người ta mới gặp lần đầu đây, nhưng người đã nói như vậy, Bạch Khởi ta cũng không phải là kẻ tiểu nhân, nhưng nơi này không phải là chỗ nói chuyện, nếu chư vị đồng ý, thì hãy theo ta vào cung nói chuyện.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười nói, mặc dù không rõ lai lịch của đối phương nhưng sau khi đối phương nhìn thấy Lưu Dịch Tư, lại tự tin như vậy, xem ra không hề đơn giản. Hơn nữa kẻ cầm đầu xem ra không phải kẻ bình thường cho nên Bạch Khởi quyết định chiêu đãi đối phương, xem xem đối phương rút cục có mục đích gì. Nhưng Bạch Khởi có thể khẳng định là đối phương thật sự có chuyện muốn tìm mình, hơn nữa tạm thời không có thương tổn tới mình.

Về phần nguyên nhân... Thật ra rất đơn giản, làm một tướng lĩnh chiến trường, là Đại tướng lãnh binh, Bạch Khởi có cảm giác rất nhạy cảm đối với sát khí. Khi đối phương nhìn mình không hề có chút sát khí, ngược lại còn có chút rung động và kinh hãi, lại có chút vui sướng. Từ điều này có thể thấy đối phương không hề có ác ý, cho nên Bạch Khởi mới độ lượng như vậy, nếu không Bạch Khởi đã sớm điều động binh mã để giết chết đối phương, chứ đâu phí lời với bọn họ như vậy.

Đương nhiên cũng có thể những người của mình thật sự không phải là đối thủ của đối phương, nhưng Bạch Khởi cũng không muốn đối đầu với đối phương mà là xoay người bỏ chạy. Bạch Khởi tin là mình muốn rời khỏi nơi này thì không có ai có thể ngăn cản được mình, cho dù là đối diện với cao thủ Đấu Đế cũng có đủ khả năng để bảo vệ mình, cho nên Bạch Khởi đồng ý với điều kiện của đối phương.

Sau khi dẫn đối phương vào thư phòng, Bạch Khởi ra hiệu cho thủ hạ của mình từ từ lui ra, trong đó thậm chí bao gồm cả Lưu Dịch Tư. Bọn họ đều đứng ở ngoài theo lệnh của Độc Cô Chiến Thiên, trấn giữ ở ngoài cửa không cho bất cứ người nào tới quấy rầy Bạch Khởi.

Sau khi tiến vào để dâng trà, khi các thị nữ cũng chậm rãi lui ra, Bạch Khởi ngồi ở chính giữa mới nhìn qua người đầu lĩnh mặc hắc bào, sau đó nói:

- Được rồi, bây giờ đã không còn người ngoài rồi, các hạ cũng nên lộ bộ mặt của mình đi, ta cũng không muốn nói chuyện với người giấu đầu lòi đuôi.

Đáp lại hành động chân thành của Bạch Khởi, mấy người mặc hắc bào sau khi đưa mắt nhìn nhau đều đưa ánh mắt nhìn về phía người đầu lĩnh. Sau khi có sự ra hiệu của người đầu lĩnh bọn họ nhẹ nhàng tháo khăn bịt mặt, lộ ra mặt mũi của mình, sáu lão giả đầu mặt già nua tóc trắng xóa, còn có một người trung niên khoảng trên dưới năm mươi tuổi.

Nhìn thấy những người như vậy Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt. Hắn không ngờ những người này lại là những lão đầu tử già nua, hơn nữa những lão đầu này xem ra không phải là những người tầm thường. Mặc dù không phải là Đấu Giả nhưng năng lượng mệnh môn trong cơ thể của bọn họ, Bạch Khởi có thể cảm giác được. Đó là loại năng lượng cuồng bạo mà lại rất mạnh mẽ, nhưng hoàn toàn không thuộc về hàng ngũ Đấu Giả. Hơn nữa bọn họ giống như nghe lời người ở giữa, như thiên lôi sai đâu đánh đó, điều này khiến Bạch Khởi có chút kinh ngạc. Nhưng ngay sau khi liếc nhìn đối phương kỹ càng Bạch Khởi đã hiểu rõ. Người đứng ở giữa không phải vì tuổi tác còn trẻ mà là vì đối phương đã tu luyện thành cao thủ có thể giữ tuổi thanh xuân của mình. Điều này tuyệt đối chỉ có cấp Đấu Đế mới có thể làm được như vậy, nghĩ đến điều này bất giác Bạch Khởi cảm thấy bất an trong lòng, thu hồi lại ánh nhìn ngạo mạn lúc này, ánh mắt nhìn đối phương cũng có sự thay đổi.

Cấp Đấu Đế là một sự tồn tại gì chứ? Cả Thiên n Đại Lục hơn ba mươi tỷ người, có bao nhiêu Đấu Đế cao thủ? Trong giới mình đạo và hắc đạo cộng lại sợ là cũng chỉ có khoảng hai mươi người, mỗi một người đều là cao thủ hùng bá của một phương. Hơn nữa trong số đó không ít người là ngoại tộc, Đấu Đế nhân loại chân chính e là cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi, họ đều là những nhân vật kinh thiên động địa, bình thường không hề xuất hiện, nhưng một ngày nào đó khi họ xuất hiện thì tuyệt đối là cơn địa chấn cực lớn của Đế Quốc. Bây giờ đột nhiên một cao thủ cấp Đấu Đế xuất hiện trước mặt mình, Bạch Khởi đương nhiên không tránh khỏi cảm giác kinh hãi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

326. Chương 271: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (thượng) (1)

- Các hạ là ai? Không biết tới đây có chuyện gì?

Bạch Khởi trầm giọng hỏi. Nhưng giọng nói nghe kính cẩn hơn rất nhiều, mặc dù Bạch Khởi tâm như trời cao, ngạo khí như biển, nhưng xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi dù sao cũng không phải là người bình thường, mà là Đấu Đế cường giả hàng thật giá thật, đối mặt với Đấu Đế cường giả này Bạch Khởi cũng không thể không khiêm nhượng ba phần.

Đấu Đế đây chính là tồn tại trong truyền thuyết. Nguyên cả Thiên n Đại Lục người đông như biển, Đấu Hoàng không biết có mấy trăm, thậm chí nhiều hơn, nhưng là Đấu Đế cường giả chẳng qua không tới mười người, Đấu Đế nhân loại lại càng ít ỏi, mỗi người đều xưng bá một phương, là nhân vật kinh thiên tuyệt địa, bọn họ đã được mọi người tôn kính, trong số này thậm chí đã bao gồm Bạch Khởi trong đó.

Đấu Đế cường giả ở bất kỳ quốc gia nào, bất kỳ địa phương nào, cũng được khoản đãi với tư cách như đế vương, cho dù là Đế Quốc Hoàng Đế nhìn thấy cũng phải lễ nhượng ba phần, miệng xưng Đại Sư. Đấu Đế đã hoàn toàn viễn siêu khỏi tồn tại của nhân loại. Đấu Hoàng cường giả mặc dù kinh hãi tuyệt đỉnh, nhưng

vẫn có thể bị giết chết, phái ra một lượng lớn cao thủ vây giết, tuyệt đối có thể giết chết một gã Đấu Hoàng. Cho dù là Đấu Hoàng cường giả lực lượng cũng là có hạn, mặc dù bọn họ thực lực cao siêu khiến cho không người nào có thể tưởng tượng, nhưng mà đối diện trăm vạn đại quân vẫn cũng có thể bị vây giết, trăm tên Đấu Vương như cũ có thể đem chém đầu. Nhưng mà Đấu Đế lại không giống như vậy, đến cấp bậc Đấu Đế này, bất kỳ chiến thuật đã không có tác dụng. Cho dù là người có được mười tên Đấu Hoàng, trăm tên Đấu Vương, cũng tuyệt đối không thể nào vây giết một gã Đấu Đế. Đấu Đế là thật sự siêu thoát khỏi tồn tại của thế tục, có thể giết chết Đấu Đế, chỉ có Đấu Đế...

Đấu Đế cường giả được vạn người kính ngưỡng, Bạch Khởi cũng không thể không hạ thấp tư thái. Mặc dù hẳn bây giờ đã là vị cực nhân thần, tay nắm trọng binh, nhưng đối mặt với Đấu Đế cường giả, Bạch Khởi không có nửa phần thắng.

Thật ra lão Liệt Hỏa cũng không tính là Đấu Đế cường giả, dù sao Thánh Ma Đạo Sư và Đấu Đế cường giả vẫn có chỗ khác nhau. Mặc dù hai người ở vào cùng một đẳng cấp, không đến cấp bậc này căn bản phát giác không ra sự chênh lệch của hai người, năng lượng mệnh môn kia vẫn khiến cho lòng người kinh sợ, nhưng chỉ khi ra tay, điểm không giống nhau của hai người lập tức bị người khác nhìn ra.

Đấu Đế cường giả cận chiến vô địch, Thánh Ma Đạo Sư đánh xa vô địch. Hai người có bản chất là không giống nhau, nhưng có thể khẳng định chính là đều tồn tại cực kỳ đáng sợ. Ở trước mặt một Thánh Ma Đạo Sư, cho dù là một Đấu Đế cũng không được chút lợi ích nào. Nếu như cho đối phương cũng đủ thời gian, thi triển Ma Pháp Cấm Chú đáng sợ kia, đủ để hủy thiên diệt địa, sợ là mười gã Đấu Đế cũng là thúc thủ chịu chết. Dĩ nhiên nếu như cho Đấu Đế đủ thời gian tới gần những Thánh Ma Đạo Sư này, như vậy mười gã Thánh Ma Đạo Sư cũng là không đủ đối mặt. Hai người khắc chế lẫn nhau, thực lực tương đối, chân chính muốn quyết thắng bại còn phải coi hoàn cảnh địa thế, thiên thời, địa lợi, nhân hòa thiếu một thứ cũng không được.

- Ha ha... Chúng ta tới là để tìm người. Trước đó ta có vài chuyện muốn hỏi người, nói cho ta biết Phong ấn Hỏa Nguyên tố là người mở ra sao?

Lão Liệt Hỏa nghe lời này khẽ mỉm cười, híp mắt cười, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt bất động thanh sắc hỏi một câu như vậy.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lão tập trung nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, không rời đi nửa phần, muốn thăm dò phản ứng của đối phương. Nói thật mặc dù có lời của Thủy Nhu, nhưng lão Liệt Hỏa vẫn có chút không yên lòng. Những lời tiếp theo quan hệ trọng đại, nhất định phải xác định thân phận của đối phương mới có thể nói. Nếu không ảnh hưởng quá lớn, hậu quả nghiêm trọng không thể tưởng tượng được, thậm chí mình phải đem gã kinh tài tuyệt đỉnh, nhất phương chư hầu trước mắt này giết chết tại chỗ. Thậm chí mình có thể phải hy sinh tánh mạng của một hai người đệ tử, giết sạch sẽ mọi người ở đây.

Lão Liệt Hỏa không muốn làm như vậy, mặc dù tính tình của hắn bốc lửa, nhưng hắn dù sao cũng không phải là ma đầu cuồng sát thành tánh, cho nên hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ đánh chết người của nơi này, mặc dù hắn có năng lực đó. Cho nên hắn quyết định tốt nhất vẫn là xác định thật kỹ, như vậy cho dù là Thủy Nhu có sơ xuất, mình còn có một cơ hội sửa sai.

Nhưng lời của lão Liệt Hỏa nói ra, khiến cho sắc mặt Bạch Khởi biến sắc, hành trình đến Hắc Thạch Sơn Mạch, còn chuyện mở ra Phong ấn Hỏa Nguyên tố là chuyện tuyệt mật trong số những tuyệt mật. Bạch Khởi có thể kết luận không có ai biết, người duy nhất biết cũng là Ảnh Tộc và Hắc Thạch Ái Nhân, bí mật này cũng chỉ có bọn họ tiết lộ ra ngoài. Tin tức của mình rất nhanh sau đó đã bị phát hiện, tốc độ này cũng không tránh khỏi có chút nhanh quá hay sao?

- Chẳng lẽ có gian tế trong Hắc Thạch Ái Nhân và Ảnh Tộc ?

Bạch Khởi sững sốt một chút khi nghĩ đến điều đó, trong khi nghĩ tới đây mặt hắn bất giác trở lên âm trầm. Chuyện này tuyệt đối là không phải chuyện đùa, Bạch Khởi vẫn rất tin tưởng thủ hạ Ảnh Tộc của mình, còn có những cao thủ của Hắc Thạch Ái Nhân. Nếu như nói là không có nội gián, nhưng chuyện tuyệt mật như vậy lại bị người khác biết. Nếu như nói không có nội gián, Bạch Khởi đánh chết cũng không tin. Sự tín nhiệm vốn thiết lập trong lòng Bạch Khởi thoáng chốc lay động, trong mắt bất giác nháy lên một tia rét lạnh. Bất kể hôm nay như thế nào, sau chuyện này, xem ra ta cần phải thức tỉnh một chút, phải tìm ra tên

phản đồ kia, để hần biết thế nào là sống không bằng chết, đồng thời cũng nên thanh lý lại hệ thống nội bộ của ta, nếu không sau này những chuyện này e rằng còn xảy ra nữa.

Tuy rằng trong lòng kinh đào hải lãng không ngừng dâng lên, nhưng Bạch Khởi vẫn không biểu lộ gì cả. Bây giờ có chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện lớn trước mắt. Đám người trước mặt ta không thể lường trước được, thực lực của ta lại không đủ để chống lại. Một Đấu Đế cường giả, sáu gã Đấu Hoàng cường giả. Không phải Bạch Khởi xem nhẹ bản thân hay Bạch Khởi thiếu tự tin, đối phương tuy rằng chỉ có bảy người, nhưng đủ để hủy diệt hần và cả Hoàng Cung Gia Lam. Lúc đó không chỉ là hần, e rằng các thủ hạ của hần không người nào có thể sống. Tuy rằng hần có thể triển khai Hắc Ám Chi Dực đấu một trận với đối phương, cho dù đánh không lại nhưng muốn chạy thì chẳng có vấn đề gì. Nhưng nhiều năm qua khổ tâm gây dựng thế lực của hần sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát... Cho nên những người trước mắt khiến Bạch Khởi không thể không cẩn thận ứng phó.

- Là ta... Không biết các hạ hỏi cái này để làm gì?

Bạch Khởi do dự một chút quyết định nói ra sự thật, nhưng đã âm thầm bắt đầu súc tích lực lượng sẵn sàng chuẩn bị xuất thủ. Tình huống này phải cẩn thận từng chút từng chút, nếu như hơi có dị động nhất định phải có lùi đình lực lượng, dựa vào công kích như lùi đình vạn quân đem đối phương hoàn toàn đánh ngã. Thường nói: ‘Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương’ chính là ý như thế.

- Thật là người?

Lão Liệt Hỏa nghe lời này, thần sắc biến đổi, trên mặt hiện lên một tia mừng như điên, người đi theo lão Liệt Hỏa cũng rồi rít lộ ra vẻ vui mừng vô cùng, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, vẻ mặt kia có thể thấy bọn họ kích động đến nỗi nói không lên lời. Nhìn vào mắt Bạch Khởi như là nhìn thấy người thân cũng dường như là thấy được cứu tinh vậy.

Ánh mắt này khiến Bạch Khởi cảm thấy thần sắc của đám người này giống như đám dân chạy nạn thấy được Đại Lục cứu tế thức ăn, giống như hần không đem hần nuốt chửng đi vậy. Điều này làm cho Bạch Khởi cảm thấy nghi ngờ, không biết đây là chuyện gì. Đối phương tại sao phải lộ ra thần sắc như vậy? Nhưng ít nhất Bạch Khởi đã biết một việc, đó chính là đối phương đối với mình cũng không có ác ý, cho nên Bạch Khởi cũng bắt giác buông lỏng xuống, không giống như mới vừa rồi, đề phòng như vậy nữa.

Bạch Khởi không nói gì, hần chẳng qua là đang đợi đối phương nói tiếp. Bởi vì hần không biết mình nên nói cái gì cho phải, bây giờ tình huống như thế Bạch Khởi không biết đối phương là ai, không biết đối với đối phương muốn làm những thứ gì. Nhưng lực lượng của đối phương lại hơn xa mình, điều này làm cho Bạch Khởi không thể không cẩn thận ứng đối, không dám cuồng ngạo và qua loa như trước nữa.

Phải biết rằng từ trước tới giờ Bạch Khởi chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, cho dù gặp cao những đối thủ cường thế, nhưng hần chưa từng gặp qua cao thủ như vậy, lợi hại đến nỗi mình không dám tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ. Bạch Khởi không thể không ngưng thần tĩnh khí nhìn người trước mặt, không dám có chút vượt rào.

- Hắc hắc.. Quả nhiên là đi mòn gót giày kiếm không thấy, trăm phương ngàn hướng bao lần tìm kiếm, bỗng nhiên quay đầu lại phát hiện người đó giống như ngọn hải đăng dẫn đường... Ha ha... Thủy Nhu tên kia quả nhiên nói không sai, người quả nhiên là người chúng ta muốn tìm ngàn vạn năm nay. Tốt... Tốt... Ha ha ha... Chúng ta rốt cuộc tìm được người.

Lão Liệt Hỏa vẻ mặt tươi cười hô to, vừa nói vừa đi tới vỗ vỗ vai Bạch Khởi, sau đó tỏ vẻ hài lòng nói.

- Người đã tìm ngàn vạn năm?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

327. Chương 271: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (thượng) (2)

Bạch Khởi có chút nghi ngờ, không biết những lời nói của vị này có ý gì, nhưng Bạch Khởi không tin mình là người do thiên mệnh. Bạch Khởi không cho là mình có vận may kia, cũng không cho mình là loại người này.

- Phải... ta hỏi người, Phong ấn Hỏa Nguyên tố người đã phá vỡ, vậy người biết các Phong ấn khác ở đâu không?

Lão Liệt Hỏa hai mắt như tụ lại nhìn Bạch Khởi trước mặt vẻ mặt khát vọng nói.

- Cái này... Ta biết!

Bạch Khởi do dự một chút, sau đó nói như thế. Mặc dù còn chưa suy đoán ra mục đích của đối phương, nhưng Bạch Khởi đại khái đã hiểu rõ, người này đại khái là hướng về Phong ấn Nguyên tố mà đến, cũng không biết đối phương là thân phận gì.

- Biết? Vậy người nhất định cũng có thể mở các Phong ấn khác!

Lão Liệt Hỏa nghe lời này hai mắt lại càng sáng lên, đối với địa điểm của Phong ấn Nguyên tố, đó là bí mật lớn nhất thế giới này, nghĩ lại ngoài Bạch Khởi ra không còn ai khác biết Phong ấn ở đâu. Huống chi chỗ Phong ấn không có chỗ nào không phải hiểm địa hung danh hiển hách, người bình thường vốn không thể bước chân vô đó, càng không phát hiện sự tồn tại của Phong ấn. Cho nên ngay cả tổ chức của lão Liệt Hỏa từng tay mắt thông thiên, thế lực hôm nay vẫn như cũ khổng lồ, nhưng tìm kiếm nhiều năm như vậy vẫn không tìm được địa điểm Phong ấn kia, chớ đừng nói chi là phương pháp phá giải.

- Cái này... Chắc là có thể...

Nói đến chỗ này đây Bạch Khởi còn không rõ ý đồ và mục đích của đối phương, như vậy hẳn chắc là một đầu heo, không... nói như vậy e rằng cả đầu heo cũng không bằng, chớ đừng nói chi chỉ huy mấy trăm vạn đại quân.

- Tốt lắm... Người giúp ta một chuyện như thế nào? Giúp ta mở ra những Phong ấn khác, đến lúc đó ta không thiếu phần lợi ích của người. Kim ngân tài bảo, bí tịch, mỹ nhân... tùy người chọn.

Kim ngân tài bảo, bí tịch, mỹ nhân... Trong lúc nói những lời này, khó tránh có chút vội vàng, nhưng lão Liệt Hỏa cũng không có ám đầu. Tuy rằng trước đây bọn họ đã thỏa thuận qua, nếu thật sự không được thì thần phục Bạch Khởi, nhưng đó là điều kiện cuối cùng. Nếu như có thể có phương pháp khác thu phục Bạch Khởi, đó đương nhiên là tốt, dù sao nếu không phải là vạn bất đắc dĩ ai cũng không muốn thần phục người khác. Nhất là bọn họ lại truyền thừa vài ngàn năm này, lịch sử thậm chí theo kịp tổ chức khổng lồ của Giáo Đình, mặc dù đã xuống dốc, nhưng vẫn có tôn nghiêm của nó. Nếu có thể, bọn họ không hy vọng tổ chức bị người khác nắm giữ.

Nếu đã biết mục đích đối phương, cũng biết đối phương có việc cầu xin mình, Bạch Khởi cũng kiên cường lên, không giống như hồi nãy, đối với sự kính sợ trong thoáng chốc giảm bớt. Sau đó mỉm cười nhìn đối phương, Bạch Khởi tìm một nơi ngồi xuống, sau đó tựa nửa người vào ghế làm bằng gỗ lim, vẻ mặt tươi cười nhìn những người đang ở trước mặt, Bạch Khởi bất động thanh sắc nói:

- Kim ngân tài bảo, bí tịch, mỹ nhân? Ha ha... các người chắc đã quá xem thường Bạch Khởi ta đây. Tuy rằng ta bây giờ chỉ là Cửu Tinh Đẩu Hoàng, nhưng thực lực của ta đủ chống lại Đẩu Đế cường giả, hơn nữa ta thân là Bất Diệt Hoàng Triều Tây Bắc Vương, không dám nói là quyền uy thiên hạ, nhưng cũng là bá chủ một phương, thủ hạ binh mã đâu chỉ trăm vạn? Dưới trướng con dân đâu chỉ ngàn vạn? Ta muốn tiền tài, mỹ nhân nào mà không có? Cần gì người khác cho. Những gì Bạch Khởi ta muốn, có cái nào đạt không được. Nếu các hạ muốn ta giúp đỡ, vậy chỉ ít cũng đưa ra chút thành ý. Những vật thể tục này không nên lấy ra làm xấu hổ. Người phải biết rằng Phong ấn Nguyên tố, đó là Chư thần thiết lập, uy lực cường đại, cũng không dễ dàng đánh vỡ. Hơn nữa từng cái Phong ấn Nguyên tố đều có người thủ hộ tồn tại. Lần này người thủ hộ Hỏa Phong ấn là Mặt Nhật Thủ Vệ trong truyền thuyết. Nếu không phải mấy vạn thủ hạ của ta liều chết chiến đấu, nếu không phải ta còn có chút lá bài tẩy, hy sinh vô số người mới khiến tiêu diệt được đối phương, như vậy bây giờ ta đã chết rồi. Phong ấn khác thiết nghĩ càng lợi hại hơn, ta không muốn đi mạo hiểm, các thủ hạ của ta cũng không thể gánh thêm tổn thất nữa.

Bạch Khởi lời này như cự tuyệt, nhưng nói cũng không có nói tuyệt, vẫn có chút chừa lại đường sống. Đơn giản chính là nói cho lão Liệt Hỏa, Phong ấn không dễ dàng mở ra, hơn nữa phải trả giá thật nhiều. Đối với bản thân ta không có lợi ích nên ta không muốn ra tay, nếu các người muốn ta giúp đỡ, vậy chỉ ít phải đáp ứng lợi ích của ta, ta mới ra tay.

- Ngô... Thì ra là như vậy, nếu như là Mạt Nhật Thủ Vệ quả thật có chút phiền toái... Như vậy không biết các hạ muốn những thứ thù lao gì?

Lão Liệt Hỏa nheo mắt nói như thế, thân làm một gã Hỏa Hệ Thánh Ma Đạo Sư, hơn nữa là một lão quái vật sống ba trăm năm, sự hiểu biết nhiều hơn người khác. Huống chi trong điển tịch tổ chức còn có những cất giấu phong phú, đối với tài liệu của Mạt Nhật Thủ Vệ, loại chiến sĩ đứng đầu Ma Giới này, hẳn đương nhiên biết. Hẳn đương nhiên hiểu, sự khùng bố một Mạt Nhật Thủ Vệ thể hoàn chỉnh e rằng còn hơn cả một gã Cửu Tinh Đấu Đế. Trong trận Đại chiến Chư Thần, chủng tộc này đã phát ra quang mang làm người ta hoang mang. Nếu không phải chủng tộc này nhân số ít ỏi hơn so với Long tộc, cả tộc bắt quá chỉ một hai trăm người, như vậy, thể cục lúc đó có thể có biến chuyển. Đối phó với loại này quả là rất phiền toái, người bình thường không phải là đối thủ.

- Khoan nói đến thù lao hay không thù lao, thứ này về sau có thể từ từ nói, nhưng các người đã tới, vậy các người chắc biết rất rõ về ta. Nhưng ta... Đối với các người căn bản là không biết gì cả, các người là ai? Các người rốt cuộc có mục đích gì, các người muốn làm những thứ gì, các người rốt cuộc có bao nhiêu thể lực... Những thứ này ta cũng không biết, dĩ nhiên ta cũng không thích thám thính bí mật của người khác, nhưng chỉ ít các người phải cho ta biết các người là ai?

Bạch Khởi ngồi ở đó thản nhiên nói, bây giờ Bạch Khởi đã cảm thấy mình giành được thể chủ động, cho nên càng nói càng cứng.

- Chúng ta? Ha ha...

Lão Liệt Hỏa khẽ mỉm cười, tay phải giơ lên tạo thành hình dạng một cái trảo, năm ngón tay hướng lên trời. Trong phút chốc 'Oanh' một tiếng, một luồng hỏa diễm u ám đã xuất hiện trong tay lão Liệt Hỏa, tiện tay vung, một cái bàn gỗ thượng đẳng bị vỡ thành tro bụi, sau đó hỏa diễm kia lại quay trở về lòng bàn tay của lão Liệt Hỏa.

- Ma Pháp Sư! Điều này sao có thể!

Bạch Khởi phốc một cái đứng lên, nhìn cảnh tượng trước mắt bộ mặt hoảng sợ nói, không thể tin được những gì xảy ra trước mắt. Ma Pháp Sư... chức nghiệp này đã biến mất trong dòng chảy của lịch sử không biết bao nhiêu vạn năm rồi, từ Văn minh Ma pháp Thượng cổ hủy diệt đến bây giờ, chức nghiệp Ma Pháp Sư này cũng sớm đã vô ảnh vô tung biến mất. Mọi người cũng cho là bọn họ không hề tồn tại nữa, hơn nữa Ma pháp Nguyên tố đã bị phong ấn, bất cứ người nào đều không thể tái sử dụng Ma pháp. Quang Minh Thần Điện, Hắc Ám Thần Điện cường đại như vậy tồn tại, đều không thể không buông tha cho uy lực cường đại giống như Quang Minh Ma pháp, Hắc Ám Ma pháp, chuyên tu Thần Thuật... có thể thấy được Văn minh Ma Pháp đã thất lạc, mà Ma Pháp Sư chức nghiệp cường đại và thần bí này đã sớm trở thành một trang trong sử sách, dường như là chỉ tồn tại trong thế giới Thần thoại, căn bản không thể xuất hiện trong đời sống.

Bây giờ... Trong lúc này, Ma Pháp Sư trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Bạch Khởi, Bạch Khởi sao lại không kinh ngạc. Vừa nãy Bạch Khởi vừa phát hiện năng lực đối phương khổng lồ, sáu cái căn bản không kém gì Đấu Hoàng, mà đầu lĩnh lại càng cường đại như Đấu Đế cường giả. Nhưng năng lượng lại dường như có chút không giống nhau. Lúc đầu Bạch Khởi còn có chút nghi ngờ cho là Đấu Đế cường giả nào đó ẩn giấu đi công pháp quỷ dị, bây giờ mới tỉnh ngộ ra. Cảm giác không giống bởi vì đối phương vốn không phải là đấu khí cao thủ gì, mà là Ma pháp cao thủ. Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, phải là cao thủ cao cấp nhất tồn tại trong Ma pháp, nếu không cũng sẽ không có lực lượng như vậy. Phóng thích ra năng lượng mệnh mông khổng lồ khiến Bạch Khởi cảm giác đối phương là cấp bậc Đấu Đế tồn tại...

- Không sai, bốn nhân Liệt Hỏa, Hỏa Hệ Thánh Ma Đạo Sư, còn được xưng là Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh Thái Thượng Trưởng Lão. Sáu người phía sau là đệ tử của ta, toàn bộ đều là Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư.

Lão Liệt Hỏa dường như không có ý giấu diếm lai lịch bản thân. Sau khi nhìn thấy phản ứng của Bạch Khởi, rất là hài lòng cười một tiếng, sau đó đã tiết lộ ra thân phận của mình.

- Cái gì! Hỏa Hệ Thánh Ma Đạo Sư, còn nữa, sáu cái Đại Ma Đạo Sư?!

Lần này Bạch Khởi thật sự kinh hãi. Thánh Ma Đạo Sư là tồn tại như thế nào? Đây có thể so sánh với sự tồn tại của Đấu Đế. Sáu Đại Ma Đạo Sư cũng có thể so với tồn tại của Đấu Hoàng. Hơn nữa trên chiến

trường, những Ma Pháp Sư này lực phá hoại đủ để đánh ngã mười Đẩu Đế, sáu mươi Đẩu Hoàng... Công kích từ xa không người nào có thể địch nổi. Hỏa Hệ... Thân là Ma pháp bạo liệt nhất, Bạch Khởi đối với nó cũng có nghe thấy. Một cái Ma Pháp Cầm Chú sợ là có thể hủy diệt trăm vạn đại quân, không... thậm chí nhiều hơn. Tuyệt đối là sự tồn tại nghịch thiên, đủ để thay đổi một kết quả chung cuộc của một cuộc chiến tranh. Thân phận của bọn họ đủ để Bạch Khởi khiếp sợ đến tột đỉnh. Bọn họ thậm chí so với Đẩu Hoàng, Đẩu Đế, càng thêm khủng bố. Đối với một quốc gia mà nói, không có cách nào nói rõ sự trân quý của họ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

328. Chương 272: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (hạ) (1)

- Ma Pháp Sư không phải đã biến mất sao? Sao lại xuất hiện lần nữa! Hơn nữa lực lượng của các người lại lớn mạnh như vậy. Điều này là không thể nào a!

Bạch Khởi có chút không dám tin nói.

- Không có gì là không thể, Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh chúng ta, bên trong có chút bí kỹ. Mặc dù Ma pháp Nguyên tố biến mất, nhưng chúng ta vẫn có thể dựa vào phương pháp khác tu luyện. Nhưng không có Ma pháp Nguyên tố, uy lực của chúng ta rất thấp, hơn nữa không thể có đột phá lớn. Chúng ta cũng không đủ nguyên tố để duy trì. Trước khi người mở ra Phong ấn Hỏa Nguyên tố, ta chỉ là một Đại Ma Đạo Sư, và các đệ tử của ta cũng chỉ là Ma Đạo Sư. Lúc ấy lực chiến đấu của ta thậm chí còn không bằng Nhất Tinh Đẩu Vương, không... Thậm chí nói là một Thất Tinh Đẩu Linh cũng có thể đủ giết chết ta... Nhưng bây giờ... Ha ha... Ta có lòng tin cùng Đẩu Đế đánh một trận không rơi xuống hạ phong. Nói ra... điều này còn phải cảm ơn người. Nếu như không phải là người đánh vỡ Phong ấn Hỏa Nguyên tố, những người như chúng ta e rằng đã là suốt đời vô vọng rồi. Hơn nữa chúng ta cũng không thể nào đạt được lực chiến đấu mà chúng ta luôn mong muốn đạt được. Những điều này đều là công lao của người, người đối với tất cả Hỏa Hệ Ma Pháp Sư chúng ta đều là đại ân nhân.

Lão Liệt Hỏa chậm rãi trần thuật lại, nhưng lời nói cuối cùng tràn đầy vẻ tự tin, trong lúc nói với Bạch Khởi, giọng nói chứa đầy vẻ cảm kích.

Hỏa nguyên tố một lần nữa khôi phục, điều này làm cho các ma sư Hỏa Hệ, trong đó bao gồm cả lão Liệt Hỏa, tự tin gấp trăm lần. Lúc trước bọn họ đối mặt với đồng cấp cao thủ, ngoại trừ chạy trốn không còn phương pháp nào khác, thậm chí đối mặt với cao thủ cấp thấp hơn mình hai cấp cũng phải dựa vào Hỏa Diễm Thạch và lượng lớn Ma pháp Khí cụ mới có thể chống lại. Nhưng bây giờ đã khác rồi, Hỏa nguyên tố một lần nữa thoát khỏi khổ mà ra, những người khác tạm không nói đến... bọn Hỏa Hệ Ma Pháp Sư này uy lực lớn mạnh coi như là hãn diện trong phút chốc, chẳng những đạt được đột phá, lực chiến đấu lại càng tăng lên tốc độ gấp mấy lần.

Đối với chuyện này Bạch Khởi biểu thị sự trầm mặc. Trên thế giới, cũng có một vài tổ chức lớn đại loại như vậy. Bọn họ có bí pháp vô số, ví dụ như bọn Đẩu Khí Tông Phái cũng vậy, bọn họ cũng giống như thế, nội tình thâm hậu khiến cho không người nào có thể tưởng tượng được. Những cái khác không nói, chỉ nói một Tây Bắc Liệt Diễm Tông, bọn họ ủng hộ An Đức Liệt mưu phản, Tây Bắc Đẩu Vương bị chém chết, nhưng Liệt Diễm Tông vẫn bình yên tọa lạc ở Tây Bắc Liệt Diễm Sơn. Thậm chí Lý Tự Minh cũng không đụng đến bọn họ, đây không phải là Lý Tự Minh khoan hồng đại lượng, mà bởi vì theo tình báo nội bộ báo cáo về Liệt Diễm Tông, Ti Kiêu Kiệt mặc dù lợi hại, được xưng Tây Bắc Đẩu Vương, trên danh nghĩa chính là Tây Bắc Đệ Nhất Cao Thủ, nhưng thật sự như thế sao? E rằng hắn ở nội bộ Liệt Diễm Tông cũng không là gì cả. Cường giả thật sự đều là ẩn thân không ra, tu vi của bọn họ kinh thiên, có vô số đấu kỹ cường đại và các loại bí pháp. Ngày thường không ra tay chỉ ở lúc tông phái gặp nạn mới xuất hiện...

Lý Tự Minh lúc đầu không đụng đến Liệt Diễm Tông là vì lý do này, bởi vì nội bộ Liệt Diễm Tông còn tồn tại không ít cao thủ, Lý Tự Minh không muốn đắc tội bọn họ. Bạch Khởi lúc đầu còn không hiểu, sau đó mới từ từ hiểu ra, đây là thực lực nội uẩn. Ma pháp cũng có thực lực nội uẩn y như vậy, Tây Bắc Liệt Diễm Sơn Liệt Diễm Tông chỉ là một tiểu tông phái mà có thực lực nội uẩn như thế, Ma Pháp Sư năm đó tung hoành thiên hạ, sáng tạo ra Văn minh Ma Pháp huy hoàng sao lại có thể không có thực lực nội uẩn? Có một số loại bí pháp, có thể trong tình hình không có nguyên tố tiếp tục tu luyện, hơn nữa truyền thừa vạn năm nói không có thực lực cũng là chuyện không thể nào..

Không... Không nên nói như vậy, phải nói các Ma Pháp Sư tuyệt đối có thực lực nội uẩn của mình tồn tại, hơn nữa còn khiến cho người ta không thể lường trước được. Bởi vì lúc đó bọn họ gần như nắm hết cả thế giới này, tựa hồ nắm giữ cái thế giới này. Ma Pháp Sư có địa vị siêu nhiên khiến cho họ có được những thứ mà rất nhiều người không thể có. Hơn nữa nghe nói hồi đó Ma Pháp Sư đoàn kết dị thường, ngoài một số ít Ma Pháp Sư độc hành còn lại đều là kết hợp lại, điều này tạo thành nội tình của bọn họ khiến cho người khác không thể nào tưởng tượng được. Thậm chí không thuộc về phương diện Giáo Đình, bọn họ có thể truyền thừa đến bây giờ, vả lại còn có năng lượng như thế, hơn nữa có thể có được Đại Ma Đạo Sư, cao thủ Ma Đạo Sư như vậy, một chút cũng không kỳ quái. Một khi Ma pháp Nguyên tố giải phóng, bọn họ lập tức sẽ đạt được tấn chức, giống như Hỏa nguyên tố sớm đã tạo ra được vị Thánh Ma Đạo Sư này, và các đệ tử Đại Ma Đạo Sư giống như vậy.

- Như vậy ... Nói như vậy là ta đã giúp các người một tay. Người muốn ta tiếp tục mở Phong ấn khác là bởi vì còn các Ma Pháp Sư tồn tại, hệ thống khác của Ma Pháp Sư tồn tại nên người muốn ta mở thêm Phong ấn nữa?

Sau khi Bạch Khởi nghe xong, nhìn thật sâu vào lão Liệt Hỏa trước mặt, sau đó trầm giọng nói, trong mắt lóe ra ánh sáng gian xảo, nhưng cũng không ai biết cụ thể hắn đang suy nghĩ cái gì.

- Phải. Đúng là như thế... Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh của chúng ta không chỉ có Hỏa Hệ Ma Pháp Sư. Chúng ta còn có Phong Hệ, Thổ Hệ, Thủy Hệ, Mộc Hệ, cộng thêm Hỏa Hệ chúng ta tổng cộng có năm hệ Ma Pháp Sư... Cùng hợp thành Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh. Bây giờ Hỏa Hệ Ma pháp Nguyên tố nếu đã giải phóng, chúng ta đương nhiên hy vọng người có thể giúp chúng ta mở tiếp các Phong ấn khác.

Lão Liệt Hỏa không giấu giếm điều gì, thành thật đem mọi chuyện nói với Bạch Khởi về cơ cấu Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh. Nếu đã muốn hợp tác, đương nhiên thành thật minh bạch nói ra. Họ không muốn vì những thứ không liên quan này làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của họ với Bạch Khởi. Dù sao... bọn họ vẫn còn phải nhờ vào Bạch Khởi để mở những Phong ấn kia.

- Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh? Đó là cái gì?

Bạch Khởi có chút tò mò hỏi, lão Liệt Hỏa đã ba lần bốn lượt nhắc tới Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, hơn nữa tự xưng mình là một thành viên trong đó, điều này khiến cho Bạch Khởi đối với tổ chức này hết sức tò mò. Bạch Khởi tò mò đây là một tổ chức như thế nào, lại có một người như lão Liệt Hỏa tồn tại trong đó, một Thánh Ma Đạo Sư, chỉ là một thành viên trong tổ chức này, một trong Tam Đại Thái Thượng Trưởng Lão, vậy còn những người khác? Những người khác lợi hại bao nhiêu?

Nhìn thoáng qua Bạch Khởi, lão Liệt Hỏa bắt đầu từ từ kể.

- Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh là tên của tổ chức chúng ta, thành lập từ thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ. Chúng ta từng là Ma Pháp Sư Công Hội của thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ. Lúc đó Ma Pháp Sư Công Hội nắm giữ hơn chín mươi phần trăm Ma Pháp Sư trên thế giới. Chúng ta đều tận trung với Ma Pháp Sư Công Hội. Ma Pháp Sư Công Hội có lực lượng khổng lồ nhất trên thế giới, trong lúc huy hoàng nhất, Ma Pháp Sư Công Hội thậm chí khiến cho Quang Minh Giáo Đình cùng với Hắc Ám Thần Điện không thở nổi. Bởi vì chúng ta tập hợp tất cả Nguyên tố Ma Pháp Sư, tổng cộng năm hệ, đó là Hỏa Hệ Ma Pháp Sư, Thủy Hệ Ma Pháp Sư, Phong Hệ Ma Pháp Sư, Thổ Hệ Ma Pháp Sư, cùng với Mộc Hệ Ma Pháp Sư. Số lượng khổng lồ, số hội viên vượt qua ngàn vạn. Lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa. Văn minh Ma pháp Thượng cổ bởi vì khiến chúng thần sợ hãi, Chư thần liên thủ các chủng tộc khác, hủy diệt Văn minh Ma pháp Thượng cổ, đồng thời Phong ấn Ma pháp Nguyên tố. Nhưng Hội trưởng Đại nhân nhìn xa trông rộng, chọn lựa năm hệ Trưởng Lão của Ma Pháp Sư Công Hội, còn có những thiên tài tinh anh hợp thành Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, ẩn nấp đi, thoát khỏi trường hạo kiếp đó. Hiện tại đám người chúng ta chính là những hậu nhuệ thiên tài ban đầu kia. Mặc dù không có Ma pháp Nguyên tố, nhưng Ma Pháp Sư Công Hội để lại lượng tài phú và tài nguyên vô biên, khiến chúng ta có thể tiếp tục phát triển, đợi ngày giải phóng Ma pháp Nguyên tố, tái hiện lại huy hoàng của Ma Pháp Sư, chúng ta cũng như vậy ẩn nấp đi, hơn mấy vạn năm. Mấy vạn năm này Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh chúng ta không ngừng thu nạp các nhân tài có thiên phú Ma pháp, đồng thời tăng cường huấn luyện. Tuy rằng không thể tái hiện huy hoàng của Văn minh Ma Pháp, nhưng chí ít có thể để nó kéo dài, có thể trùng điệp không dứt kéo dài cho tới bây giờ. Chúng ta có những thương hội khổng lồ, mỗi năm chúng ta cung ứng lượng lớn Ma pháp

Nguyên thạch, khiến tổ chức chúng ta có thể trùng điệp không dứt kéo dài cho tới bây giờ, đây chính là Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh.

- Vậy sao? Uhm... vậy ta biết rồi... Bây giờ chúng ta nói chuyện khác đi. Ta giúp các người mở Phong ấn không thành vấn đề. Ta biết bọn chúng ở đâu, cũng có năng lực có thể giúp các người mở ra. Tuy rằng điều này sẽ khiến cho ta phải trả giá rất lớn, nhưng mở chúng ra không thành vấn đề. Nhưng ta muốn biết... ta có thể có lợi ích gì từ điều này, hoặc nói Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh các người có thể cho ta lợi ích gì? Các người chắc không để ta làm không công chứ, để người của ta đổ máu vì các người, ta lại không có bất kì lợi ích gì, các người lại tự độc chiếm thành quả...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

329. Chương 272: Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh (hạ) (2)

Bạch Khởi nói một hơi dài, trong lúc nói cũng ngẫm cảm thán về năng lực và tầm nhìn xa của Hội Trưởng Ma Pháp Sư Công Hội thời đó, cũng đem đề tài chuyển vô đề tài chính.

Không thể không nói Hội Trưởng Ma Pháp Sư Công Hội thời đó là người nhìn xa trông rộng, ánh mắt hần độc đáo, năng lực kinh người, lại có thể giấu giếm Chư thần khiến dòng dõi Ma Pháp Sư này có thể tồn tại, truyền xuống hơn mấy vạn năm, không thể không nói năng lực của ông ta quá kinh người, khiến người khác cảm phục đồng thời tràn đầy cảm thán. Nhưng những điều này đều không quan trọng, đây đã là lịch sử của quá khứ, tuy rằng khiến người ta cảm thán nhưng không đủ sức ảnh hưởng đối với hiện tại, Bạch Khởi tuy rằng thán phục nhưng cũng không vì thế mà bỏ qua.

- Đương nhiên là không, trước khi đến đây, ta đã cùng hai vị Thái Thượng Trưởng Lão khác thương lượng xong. Người đã không bị vật chất thể tục trói buộc cũng sẽ không vì những vật chất này mà giúp đỡ chúng ta... Vậy... người xem nếu Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh chúng ta tận trung với người, điều kiện này như thế nào? Chỉ cần người chịu giúp chúng ta giải Phong ấn, Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh chúng ta sẽ tận trung với người, suốt đời không đổi, như thế nào?

Lão Liệt Hỏa đã sớm có sự chuẩn bị, nghe những lời này của Bạch Khởi, khẽ mỉm cười nói. Lời nói bình tĩnh nhưng lại khiến trong lòng Bạch Khởi dâng lên kinh hãi ngập trời.

Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh vừa nghe cũng biết là đồ tốt, đừng nói cái khác chỉ nói sự trung thành của lão Liệt Hỏa và sáu người đệ tử của hắn cũng đủ đã động Bạch Khởi, huống chi còn những người khác? Tuy rằng không biết thực lực của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh rốt cuộc như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn lão Liệt Hỏa là có thể đoán ra số còn lại, nghĩ đến đây Bạch Khởi có không nhịn được muốn lập tức nhận lời.

- Các người toàn bộ thần phục ta?

Bạch Khởi nhìn thật một cái thật sâu vào lão Liệt Hỏa, có chút không dám chắc khi hỏi như vậy.

- Đúng, Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, mười vạn Ma Pháp Sư, hai mươi vạn Ma Pháp Học Đồ, mười hai vạn Đại Ma Pháp Sư, mười lăm Đại Thương hội thuộc quyền quản lý. Chỉ cần người đồng ý, toàn bộ lập tức thần phục người. Chỉ cần người chịu giúp chúng ta mở Phong ấn, toàn bộ chúng ta sẽ trở thành thuộc hạ trung thành của người. Đương nhiên còn một điều kiện là sau khi giải trừ Phong ấn, người phải tiếp tục ủng hộ chúng ta phát triển sự nghiệp Ma pháp, khiến Ma pháp một lần nữa phát triển rộng lớn.

Ánh sáng tinh quang lóe ra trong mắt lão Liệt Hỏa, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói.

Tê ~~

Bạch Khởi nhịn không được hít sâu một hơi, mười vạn Ma Pháp Sư, hai mươi vạn Ma Pháp Học Đồ, mười hai vạn Đại Ma Pháp Sư, mười lăm Đại Thương hội? Mười lăm Đại thương hội, bốn mươi vạn thuộc hạ... những thứ này mặc dù làm cho người ta khiếp sợ, nhưng Bạch Khởi vẫn không để trong mắt. Những điều này nếu Bạch Khởi muốn có đều có thể có được. Bạch Khởi có sáu Hành tinh đất phong, một Tử Kinh Hoa thương hội khổng lồ, binh lính dưới trướng vượt qua sáu trăm vạn, hơn ba mươi quân đoàn, điều này mạnh hơn nhiều so với đối phương. Tuy rằng thực lực của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh khiến Bạch

Khởi kinh sợ, nhưng không đủ để đả động Bạch Khởi. Chân chính đả động đến Bạch Khởi là những lời nói đối phương vừa nói... Mười vạn Ma Pháp Sư... Mười vạn Ma Pháp Sư a... đây là một khái niệm như thế nào? Trong số những Ma Pháp Sư này chỉ có một số nhỏ là Hỏa Hệ Ma Pháp Sư, tuy rằng không biết có bao nhiêu, nhưng nhiều nhất cũng là một hai vạn, nhưng một hai vạn Hỏa Hệ Ma Pháp Sư đủ để hơn trăm vạn đại quân. Huống chi còn có sự tồn tại của Lão Liệt Hỏa, bọn họ tụ tập với nhau đủ để chống lại mấy trăm vạn quân đội. Nếu cộng thêm người của mình, bình định Gia Lam, đánh bại Thiên Long chỉ còn chờ thời gian... Huống chi... còn có các Ma Pháp Sư khác, nếu mình có thể giúp bọn họ giải phóng toàn bộ Ma pháp Nguyên tố... như vậy... mình đã có vốn đủ để đối kháng với bất kì Đế Quốc nào.

Điều kiện hậu hĩnh như vậy đương nhiên khiến Bạch Khởi khiếp sợ, hít một hơi lạnh cũng là đúng. E rằng đối lại là những người khác đều sẽ làm như vậy, thậm chí còn không bằng Bạch Khởi.

Nhưng đối với biểu hiện của Bạch Khởi, lão Liệt Hỏa dường như còn không vừa ý, hần đường như thấy đả kích của mình đối với Bạch Khởi không đủ, cho nên sau khi nở nụ cười lập tức vụt xuống, nổ bom lớn hơn:

- Nếu người giúp ta giải Phong ấn Ma pháp bốn hệ, ngoài mười vạn Ma Pháp Sư, người có thể nhận được ba vị Thánh Ma Đạo Sư, cùng với sự ủng hộ của bốn mươi tám Đại Ma Đạo Sư. Đương nhiên là ta nói sau khi giải Phong ấn. Trước khi giải Phong ấn, những vị hậu bối của ta và thực lực hai người bạn của ta vẫn ở hàng ngũ của Ma Đạo Sư và Đại Ma Đạo Sư. Nhưng ta tin tưởng, chỉ cần giải Phong ấn, thực lực của bọn họ lập tức có thể tăng lên. Đương nhiên bất kể như thế nào, ta một Thánh Ma Đạo Sư Hỏa Hệ cùng với mười hai vị Đại Ma Đạo Sư cùng với hơn một vạn ba ngàn Hỏa Hệ Ma Pháp Sư đã phục hồi năng lực, bây giờ đều có thể cho người.

- Ba Thánh Ma Đạo Sư, bốn mươi tám Đại Ma Đạo Sư?!!!

Bạch Khởi nghe xong lời này chỉ cảm thấy hai mắt mê muội, đã rung động đến trình độ tột đỉnh. Ba Thánh Ma Đạo Sư, bốn mươi tám Đại Ma Đạo Sư? Đây là lực lượng như thế nào a. Nếu có được sự thần phục và giúp đỡ của bọn họ, Bạch Khởi gần như có thể khẳng định, mình lập tức có thể mạnh hơn các Đế Quốc khác. Ngoài trừ Quang Minh Đế Quốc có sự ủng hộ của Giáo Đình, các quốc gia khác đều không phải là đối thủ của mình. Thiên Long Đế Quốc đối diện với mình, những phần Gia Lam Đế Quốc còn sót lại kia, cùng với Bất Diệt Hoàng Triều sau lưng mình, đều phải nể mình ba phần. E rằng không có người nào dám cùng mình đối mặt, lúc đó mình mới có thể chân chân chính chính đứng thẳng lưng, cho dù những thế lực khủng bố ẩn giấu e rằng cũng không còn cách nào với mình.

Ba gã Thánh Ma Đạo Sư, bốn mươi tám Đại Ma Đạo Sư, tương đương với ba Đấu Đế cường giả và bốn mươi tám Đấu Hoàng cường giả, thậm chí có thể hơn. Dù sao lực phá hoại của Ma Pháp Sư là thứ người khác không thể tưởng tượng được. Còn có trong truyền thuyết nói sự tồn tại của Ma Pháp Cẩm Chú đủ hủy diệt một cái thành, Bạch Khởi có được mấy cái vũ khí hạt nhân hình người, lực lượng mạnh đến nỗi làm cho người ta phải khiếp sợ... Trên Đại Lục có bao nhiêu Đấu Đế cường giả? Trong nhân loại e rằng khoảng mười người. Có bao nhiêu Đấu Hoàng cường giả? Cả nhân loại sợ rằng cũng không vượt quá hai trăm người, mà mình coi như có được một phần ba Đấu Đế cường giả và một phần tư Đấu Hoàng cường giả, lực lượng này đủ để cho bất kì người nào cũng phải khiếp sợ. Đương nhiên không thể phủ nhận, rất nhiều cao thủ trong nhân loại đều là mai danh ẩn táng, cao thủ chân chính không bao giờ bộc lộ thân phận và thực lực của chính mình. Nhưng cho dù có cao thủ như vậy tồn tại, cho dù nhân số của bọn họ thật sự không ít, nhưng Bạch Khởi vẫn chiếm ưu thế, Bạch Khởi không tin... lực lượng âm thầm trong Bất Diệt Hoàng Triều lớn mạnh hơn mình.

Dĩ nhiên muốn có tất cả mọi thứ này, trước tiên là mình phải giúp đám Ma Pháp Sư này mở Phong ấn, nhưng so sánh độ khó và hy sinh của mở Phong ấn với những lợi ích trước mắt có thể đạt được, gần như có thể bỏ qua không đáng nói.

- Được... ta nhận lời. Chuyện này cứ để ta lo.

Bạch Khởi gần như không do dự gì đã nhận lời. Nói nhảm, chuyện tốt như vậy mà không nhận lời thì chính là thăng ngục.

Điều này ngoài Bạch Khởi, những người khác e rằng không có cơ hội gặp được chuyện tốt như thế. Dù sao địa điểm Phong ấn Nguyên tố thuộc loại tuyệt mật trong số tuyệt mật, cũng chỉ có Cửu U biến thái này mới biết, những người khác ai cũng không thể nào biết. Nếu như biết thì Ma pháp Nguyên tố sớm đã bị mở

ra, những Ma Pháp Sư của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh này cũng sớm đã nhờ người khác, làm gì đến phiên Bạch Khởi.

Dĩ nhiên cũng có người cảm thấy Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh trả giá như vậy có chút quá cao. Tình hình hiện giờ chỉ có Bạch Khởi biết nơi Phong ấn Nguyên tố, cũng chỉ có Bạch Khởi mới có thể mở ra. Mấy người khác cho rằng có năng lực này e rằng không có bản lĩnh biết chỗ Phong ấn ở đâu. Ma Pháp Sư của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh bọn họ cũng không thể làm gì, họ đã không thể chờ đợi được nữa, chỉ còn cách cầu xin Bạch Khởi giúp đỡ, cho nên trả giá đắt hơn bọn họ vẫn cảm thấy đáng. Vì để Văn minh Ma Pháp có thể một lần nữa quật khởi, để Ma Pháp Sư Công Hội lần nữa tái sinh, để Ma Pháp Sư lần nữa được sự kính ngưỡng của thế nhân, bọn họ đồng ý hy sinh mọi thứ.

Nhưng nếu bọn họ biết, bọn họ có thể không làm như vậy, cho dù bọn họ không kiếm Bạch Khởi, Bạch Khởi vẫn mở Phong ấn, bởi vì Bạch Khởi cần hoàn thành nhiệm vụ của Cửu U. Nếu bọn họ biết chuyện này, không biết cảm tưởng như thế nào, nghĩ là từng người từng người một sẽ học máu. Họ đã bỏ ra nhiều như vậy, đi cầu xin người khác làm một chuyện mà vốn dĩ người khác phải làm, chuyện nhất định phải làm, cho dù là ai biết được đều sẽ học máu. Nhưng đáng tiếc... bọn họ định sẵn không thể nào biết mọi thứ, bởi vì Bạch Khởi sẽ không nói bí mật Cửu U này cho người khác nghe. E rằng người thân cận nhất của hắn cũng không ngoại lệ, bởi vì nó chỉ là bí mật thuộc về một mình Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

330. Chương 273: Bá Chủ Đầm Lầy, Cửu Đầu Xà (1)

Sau khi thỏa thuận không ít chuyện với lão Liệt Hỏa xong, lão Liệt Hỏa đại diện Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh đem toàn bộ Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh dời đến địa bàn của Bạch Khởi ở trong Gia Lam Thành, đồng thời theo ý Bạch Khởi chuẩn bị ở trong đất phong địa của Bạch Khởi thành lập trụ sở chính thức của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh. Đồng thời còn thu nhận học viên, xây dựng Ma Pháp Học Viện, vì Bạch Khởi bồi dưỡng nhân tài sau này, đồng thời làm cho Văn minh Ma Pháp lần nữa phát triển, vì Bạch Khởi đào tạo ra một lượng lớn thủ hạ, để tạo thành một Ma Pháp Quân Đoàn cho Bạch Khởi.

Bạch Khởi liên chuẩn bị, bắt đầu chuẩn bị rời khỏi đi đến Cuồng Phong Sơn Cốc tại khu vực đầm lầy phía Nam, đồng thời cũng là nơi của Vạn Tượng Sâm Lâm, một trong Tứ Đại Tuyệt Địa. Vạn Tượng Sâm Lâm giống với Sâm La Tuyệt Vực, tọa lạc tại khu vực đầm lầy phương Nam, vô cùng thần bí, mà Cuồng Phong Sơn Cốc ngay nằm trong Vạn Tượng Sâm Lâm, điều này không phải từ Cửu U mà biết, mà là từ trong bản đồ Đại Lục biết được.

Cuồng Phong Sơn Cốc nổi tiếng không phải là một hai ngày, ở dải đất bên bờ Vạn Tượng Sâm Lâm, nhưng ở đó không kém gì Vạn Tượng Sâm Lâm, có thể nói là kinh khủng. Nghe nói bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc, Cuồng phong Thượng cổ tàn sát bừa bãi, cả người lẫn vật đều không tha. Cho là Đấu Vương cường giả vào đó lập tức bị gió thổi nát nát. Chỉ có cường giả cấp Đấu Hoàng mới có thể nhờ vào đấu khí lớn mạnh để chống lại cuồng phong, nhưng cũng không thể quá lâu, chỉ có thể chống đỡ mười lăm phút, nếu quá thời gian này hẳn phải chết không nghi ngờ. Muốn vượt qua Cuồng Phong Sơn Cốc, phải có thực lực khổng lồ, cường giả cấp Đấu Đế mới có thể dựa vào đấu khí mệnh mỏng như biển kia chống đỡ cuồng phong, tiến vào chỗ sâu của sơn cốc.

Bất quá cuồng phong Thượng cổ trùng điệp trăm dặm, bên trong sơn cốc có những thứ gì cũng không có ai biết. Bởi vì cho dù là cường giả cấp Đấu Đế cũng không thể an toàn tiến vào nơi sâu của sơn cốc, nhiều nhất chỉ chỉ vô được được một nửa phạm vi. Cho nên Cuồng Phong Sơn Cốc hung danh hiểm hách, nhưng so với những nơi khác, Cuồng Phong Sơn Cốc vẫn còn tốt hơn. So với Sâm La Tuyệt Vực, Quang Minh Thánh Địa,... Cuồng Phong Sơn Cốc vẫn tốt hơn.

Hướng chi trong Vạn Tượng Sâm Lâm còn có sự tồn tại của Hắc Ám Tứ Tộc mà Bạch Khởi cần tìm kiếm. Cho nên chuyến đi lần này xuống phương Nam, Bạch Khởi muốn giải quyết toàn bộ mọi chuyện, thu phục bốn tộc còn lại trong Vạn Tượng Sâm Lâm, thuận tiện đi vào Cuồng Phong Sơn Cốc, mở Phong ấn của Cuồng Phong Sơn Cốc, giúp giải phóng Phong Hệ Ma Pháp Sư. Điều này không những khiến cho thực lực trong tay mình gia tăng gấp bội, mà còn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà mình đang tiến hành. Đồng thời thu phục Hắc Ám Tứ Tộc, những điều này chính là mục đích của Bạch Khởi xuống phương Nam lần này.

Nhưng Bạch Khởi lần này vẫn là bí mật rời đi. Tin tức Bạch Khởi xuống phương Nam nếu để mọi người biết không phải là chuyện đùa. Phương Bắc bất ổn không nói, trong triều đình cũng sẽ có những nghị luận không tốt, đây không phải là những điều Bạch Khởi muốn. Cho nên lần này Bạch Khởi rời khỏi cũng vẫn không đem theo nhiều, chỉ là dẫn theo một mình Bích Lợi Tư. Sở dĩ theo dẫn theo thủ hạ Tinh Linh Xạ Thủ Bích Lợi Tư, đó là bởi vì quê hương của Tinh Linh Tộc nằm trong Vạn Tượng Sâm Lâm ở phía Nam. Thủ hạ của mình không ai quen thuộc nơi đó bằng cô ta.

Tuy rằng Bích Lợi Tư thực lực không cao, nhưng Bạch Khởi cũng không có dự định dẫn Bích Lợi Tư theo mình vào Cuồng Phong Sơn Cốc, chỉ là để cô ta dẫn đường cho mình mà thôi. Chỉ cần cô ta dẫn mình vào Vạn Tượng Sâm Lâm, những chuyện khác không cần cô ta lo, cho nên Bạch Khởi dẫn theo Bích Lợi Tư.

Một đường nam hạ, nhóm người Bạch Khởi bí mật lên vào phương Nam, tuy rằng nói Bạch Khởi một mình dẫn theo Bích Lợi Tư một cô gái không giúp được gì, khó tránh có chút thế đơn lực cô, nhưng không còn cách nào khác. Gia Lam Thành cần có người trấn giữ, vì thế Bạch Khởi thậm chí không tiếc để lại hai Đẩu Vương Ảnh Tộc, cộng thêm Lưu Dịch Tư trông chừng. Bạch Khởi vẫn còn chút không an tâm, nhưng vẫn còn tốt là lão Liệt Hỏa không rời khỏi, theo yêu cầu của Bạch Khởi trấn giữ Gia Lam Thành, chỉ cho hai đệ tử đi trước xuống phương Bắc thông báo chuyện Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh di dời. Nếu không Bạch Khởi đương nhiên sẽ không an tâm rời khỏi Gia Lam Thành đi xuống phương Nam xa xôi. Xuống phương Nam tốn rất nhiều thời gian, chỉ là hành trình đã tốn nửa năm, cho dù Bạch Khởi và Bích Lợi Tư ra roi thúc ngựa, đi và về cũng cần thời gian ba tháng. Đó còn chưa kể sau khi đến đó cần hao phí thêm thời gian, cộng dồn vào đi và về, cho dù là đi gấp về gấp cũng cần thời gian mấy tháng.

Thời gian nửa năm đủ để người khác làm rất nhiều việc, đủ để thế cục phương Bắc phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cho nên trong lúc này chắc chắn Bạch Khởi sẽ không rời khỏi, nhưng có lão Liệt Hỏa và đệ tử của hắn trấn giữ, hơn nữa sắp tới còn có một Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh khổng lồ nữa, đều này khiến Bạch Khởi an tâm rất nhiều. Những cái khác không nói, chỉ riêng lão Liệt Hỏa và mười hai Đại Ma Đạo Sư đệ tử cộng thêm một vạn ba nghìn tên Hỏa Hệ Ma Pháp Sư và những thủ hạ của mình, cho dù là Sơn Bản Long Nhất có bản lãnh nghiêng trời và Thiên Long cùng nhau tiến công e rằng cũng chỉ là tổn công vô ích, mình vốn không cần sợ bọn chúng. Có lão Liệt Hỏa bọn họ trấn giữ Gia Lam Thành và biên giới phương Bắc, chiến tuyến vững như Thái Sơn.

Về phần nói Bạch Khởi tại sao tin tưởng lão Liệt Hỏa và Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh như vậy điều này không phải là không có nguyên nhân. Một là Thần Thánh Ma pháp Liên Minh đang nhờ mình, không dám làm loạn. Hai là lão Liệt Hỏa đã thề là thần phục mình, ở dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Chi Thần phục mình, điều này không có gì có thể nghi ngờ nữa, cho nên Bạch Khởi vạn phần tin tưởng lão Liệt Hỏa bọn họ. Bởi vì bọn họ không thể phản bội mình.

Một việc nổi tiếng nhất trong lịch sử chính là từng có một Đế Vương Đế Quốc, hắn dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Chi Thần mà lập ra lời thề, lời thề của hắn là nếu hắn phản bội huynh đệ của hắn, Đế Quốc của hắn sẽ lập tức sụp đổ, đầu của hắn sẽ rơi xuống đất, con cái trong gia đình sẽ trở thành nô lệ... Hắn vốn cho rằng điều này là không thể, nhưng đáng tiếc là... sự thật đã như vậy... Khi ngày thứ hai hắn làm trái lời thề, một Đế Quốc lớn lập tức sụp đổ, Vương triều của hắn bị người khác thay thế, con cái trong gia đình của hắn đều trở thành tù binh của kẻ địch, trở thành nô lệ thấp hèn nhất, từ đó về sau không còn ai dám làm trái lại lời thề Sáng Thế Chi Thần nữa, tin rằng lão Liệt Hỏa cũng không dám...

Bạch Khởi dẫn theo Bích Lợi Tư, hai người vượt qua phương Bắc mênh mông vô bờ, vượt qua lãnh thổ Gia Lam, dọc theo dải đất bên bờ biên giới Sâm La Tuyệt Vực, phi ngựa một mạch xuống phương Nam. Sở dĩ họ lựa chọn đường này mà không phải là con đường khác, không phải là vì con đường này rộng rãi nhanh chóng và tiện lợi, ngược lại con đường này gập ghềnh, đường xá xa xôi hơn ngàn dặm. Nhưng Bạch Khởi vẫn chọn con đường này, bởi vì con đường này không nhiều người qua lại, Bạch Khởi và Bích Lợi Tư đi về phương Nam sẽ không khiến cho người khác để ý. Dù sao bây giờ hắn là người nổi tiếng, gần như trong Đế Quốc hầu như nhà nào cũng đều có hình Bạch Khởi. Những tên quan địa phương cũng vậy, tuy rằng không phải lấy hình Bạch Khởi cung phụng như Chư thần, nhưng bọn họ nhận ra hình dạng và đặc điểm của Bạch Khởi, để một ngày nào đó không vô tình đụng phải Bạch Khởi. Dù sao Bạch Khởi ở trong Đế Quốc hung danh hiển hách, Sát Thần Bạch Khởi, cái tên này không phải là để gọi không.

Bạch Khởi không muốn người khác biết tin mình tùy tiện xuống phương Nam, đồng thời cũng không muốn

gây ra sóng gió gì, cho nên chọn con đường này, tiến thẳng đến phương Nam.

Trên đường đi một mạch không gặp phiền phức gì, sau khoảng một tháng phi ngựa thúc roi, Bạch Khởi và Bích Lợi Tư cũng đến gần đầm lầy phương Nam.

- Chủ nhân, phía trước chính là đầm lầy phương Nam, chúng ta có cần đi vào không? Bây giờ đã là cuối thu, lập tức sẽ sang đông, thời gian này vào đầm lầy...

Bích Lợi Tư đứng trước lối vào đầm lầy, nhìn thấy một mảnh đất đầm lầy mênh mông vô bờ, có chút do dự nhìn Bạch Khởi một cái nói, đang nói đột nhiên dừng lại.

Không cần Bích Lợi Tư nhiều lời, Bạch Khởi cũng biết Bích Lợi Tư là ý gì. Phải biết mùa đông dải đất đầm lầy tuyệt đối kinh khủng. Tuy rằng có nhiều người cho rằng đầm lầy ở mùa nhiệt đới mới là khủng bố nhất, cho dù là bọn Nam Cương Man Tộc ở sâu mấy trăm dặm, sinh sống ở biên giới dải đất đầm lầy cũng không dám vào thời điểm này mà tiến vào đầm lầy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

331. Chương 273: Bá Chủ Đầm Lầy, Cửu Đầu Xà (2)

Phải biết dải đất đầm lầy phương Nam gần biên giới Đại Lục, xuyên qua Vạn Tượng Sâm Lâm đã là Nam Phương Đại Hải. Mùa hạ ở đây với mùa đông phân biệt vốn không nhiều, nhưng thời tiết mùa đông tốt hơn, có một số loại quái thú hung mãnh hàng năm say ngủ dưới đầm lầy, còn có những ma thú hàng năm sống trong đầm lầy cũng trong lúc này mà xuất hiện. Không giống như thời kỳ ngủ đông của các ma thú khu vực khác, thời kỳ này ngược lại là thời kỳ quái thú đầm lầy và các thứ lợi hại khác thường xuất hiện.

Phải biết rằng trong đầm lầy này có rất nhiều loại ma thú một năm bốn mùa, có ba mùa là chìm sâu trong giấc ngủ, chỉ có mùa đông mới ra ngoài. Đầm lầy mùa này... có thể nói là kinh khủng nhất. Cho dù là Nam Man cũng vào thời kỳ này mà thu liễm lại hành vi của mình, không đi lung tung ra khỏi bản doanh của mình. Bọn họ chỉ không ngừng xâm phạm lãnh thổ phương Nam Đế Quốc, cũng sẽ không lui về phía sau, hoặc là sẽ ẩn thân dựa vào những tích lũy phong phú của ngày thường qua mùa đông này, mà sẽ không ở thời điểm này nhảy ra kiếm phiền phức. Tuy rằng ngày thường bọn Nam Man thường thâm nhập sâu vào đầm lầy săn thú mà sống, nhưng bọn họ ở thời điểm này sẽ không làm những chuyện như vậy.

Về phần quân đội Đế Quốc, mặc dù đối với Nam Man hàng năm tảo thanh không ngừng, nhưng ở mùa này lại ngưng hành động, không dám vượt qua lối trì một bước. Đầm lầy phương nam ở mùa này là kinh khủng nhất. Cho dù là những thương lữ vì lợi ích mà coi thường tánh mạng cũng không dám ở mùa này đi vào đầm lầy. Tuy rằng nói ở đó sản vật phong phú, tuy rằng ở đó có nhiều vật tốt mà rất nhiều người tưởng tượng không được, nhưng vẫn không có ai tình nguyện đi vào đầm lầy này, bởi vì đó vốn không phải là mạo hiểm mà là chịu chết.

- Ha ha... Ta biết... tuy rằng đầm lầy này có chút đáng sợ, nhưng chúng ta không có sự chọn lựa nào khác, không ở thời điểm này vào thì đợi đến chừng nào mới vào? Chẳng lẽ chúng ta phải đợi thêm mấy tháng nữa? Người phải biết... ta không có thời gian đó, chiến sự phương Bắc cấp bách, không thể trì hoãn. Ta rút ra mấy tháng thời gian tới đây đã không phải là dễ, để ta đợi thêm bốn tháng nữa, điều này là không thể. Nhưng người yên tâm, những ma thú trong đầm lầy này tuy hung dữ, nhưng nói sao ta cũng là Cửu Tinh Đấu Hoàng, ở đây ta vẫn có thể qua. Chỉ cần không gặp phải bá chủ đầm lầy Cửu Đầu Xà, chắc là không có vấn đề. Nếu gặp phải Cửu Đầu Xà, với thực lực của ta, giúp người trốn chạy cũng đủ, đừng nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị cùng ta đi thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, thản nhiên nói, vừa nói vừa kéo tay Bích Lợi Tư đi về phía trước.

Nghe xong lời Bạch Khởi chứa đầy vẻ tự tin, Bích Lợi Tư không tiếp tục nói gì nữa. Cô ta rất hiểu rõ thân phận của mình, mình chỉ là một nô lệ, hưởng chỉ chủ nhân tốt với mình như vậy, nhận nuôi mình nhiều năm, không những không đụng vào mình, thậm chí không để mình vì hấn vào sinh ra tử mạo hiểm qua. Tuy rằng hấn từng nói với mình như vậy, nhưng hấn chưa thật sự để mình mạo hiểm qua, Bích Lợi Tư rất cảm kích Bạch Khởi, nếu không có Bạch Khởi, cô ta không thể tưởng tượng nổi kết cục của mình, sợ là sớm bị người ta làm ô uế, trở thành ca kỹ thấp hèn, đây gần như là kết cục duy nhất của bọn Tinh Linh nữ nhân trong

thế giới loài người. Cũng chính là nhờ gặp vị chủ nhân như Bạch Khởi, gặp phải những người khác, tuyệt đối không thể nào như bây giờ, gần như là một người tự do, khắp nơi được người khác kính trọng, cho nên nếu là vì chủ nhân mà tan xương nát thịt, Bích Lợi Tư cũng sẽ không màn đến.

Vừa này cô ta sợ dĩ nói vậy, không phải là vì Bích Lợi Tư sợ, nếu Bạch Khởi để cô ta vào, cô ta tuyệt đối sẽ không cau mày. Bởi vì trong lòng Bích Lợi Tư, Bạch Khởi là trời của cô ta, là đất của cô ta, là tất cả của cô ta. Cô ta cam tâm vì Bạch Khởi làm mọi chuyện, cho dù là đối diện với cái chết, cô ta sợ dĩ vừa này nói vậy là vì cô ta biết rõ sự nguy hiểm của đầm lầy, cô ta không hy vọng Bạch Khởi đi mạo hiểm.

Thân là một Tinh Linh Tộc sống trong Vạn Tượng Sâm Lâm, đối với chuyện đến gần đầm lầy, cô ta hiểu rõ hơn ai hết. Đầm lầy mùa đông là đầm trường bối nhiều lần nghiêm lệnh tuyệt đối không được vào nơi đó. Bởi vì nơi đó quá nguy hiểm, cho nên Bích Lợi Tư mới nhắc nhở, nhưng bây giờ Bạch Khởi đã lên tiếng, Bích Lợi Tư đương nhiên không nhiều lời.

Theo sau bước chân Bạch Khởi, hai người một trước một sau bước vào trong đầm lầy, xuyên qua ngoại vi đầm lầy, trải qua chừng hai ngày thời gian đã vào được nội vi đầm lầy.

Nội vi của đầm lầy không giống như người ngoài tưởng tượng, một mảnh thảm cỏ kéo dài đến tận chân trời, mà là có vô số cây cỏ thụ ngàn năm to lớn. Khu rừng rậm rạp còn có ngọn núi phập phồng, xem ra giống như rừng nhiệt đới Amazon. Có vô số sinh vật sinh sống, các loại bò sát, các loại mãnh thú con nào cần có đều có, người đi vào trong dường như đi vào thế giới động vật.

Dọc theo đường đi, Bạch Khởi và Bích Lợi Tư hai người không gặp phải tập kích gì, tất cả những thứ này đều khiếp sợ hơi thở của Bạch Khởi. Quanh năm suốt tháng sinh sống trong quân đội, đồng thời có tu vi tuyệt cao, sát khí trên người Bạch Khởi mãnh liệt khiến cho người khác khiếp sợ. Ngày thường Bạch Khởi đều ẩn giấu đi, một khi bộc phát, uy lực kinh người, mãnh thú bình thường không dám xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Cho dù là những con ma thú thực lực cao cường trong đầm lầy cũng không muốn trêu chọc người như Bạch Khởi. Cho nên tuy rằng hai người vào đầm lầy đã bốn năm ngày vẫn không bị bất kì tấn công nào.

- Rống rống ~~~

Ngay trong lúc Bạch Khởi và Bích Lợi Tư hai người ung dung tự tại đi vào trong đầm lầy, chuẩn bị xuyên qua đầm lầy, muốn thẳng tiến tới Vạn Tượng Sâm Lâm, hai tiếng rống to ngất trời chột vang lên. Vô số điều thú bay ra, kể cả những ma thú thực lực không yếu cũng bay tứ tung. Hai luồng khí thể khổng lồ thoáng chớp tràn ngập ra trong đầm lầy, điều này khiến sắc mặt Bạch Khởi biến sắc, quay ra sau nhìn Bích Lợi Tư, trầm giọng nói:

- Ở đây tìm chỗ trốn, ta đi xem xem.

Trong lúc nói, không đợi Bích Lợi Tư trả lời, Bạch Khởi búng người một cái, sau đó chạy thẳng đến nơi xa. Sát khí trên người thoáng chớp lóng lánh vô cùng, giống như ánh sáng mặt trời màu xanh trong những ngày đông, tản ra những ánh sáng màu tím nhạt chiếu rọi xuống đất, chỉ chớp mắt đã biến mất khỏi trước mặt Bích Lợi Tư.

Bích Lợi Tư cũng không do dự, làm theo lời Bạch Khởi, hỏa tốc tìm một cái động của cây đại thụ, bí mật núp vào. Nơi này chính là nội vi của đầm lầy, là nơi vô cùng kinh khủng. Ở đây mà không trốn, nếu gặp phải những ma thú có thực lực cao cường thì chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa. Bích Lợi Tư không phải là kẻ ngốc, thân là một Tinh Linh Tộc sống ở Vạn Tượng Sâm Lâm gần đầm lầy, cô ta sâu sắc hiểu rõ bây giờ mình nên làm gì, cho dù Bạch Khởi không dặn, cô ta cũng sẽ làm như vậy.

Bích Lợi Tư không hề nghĩ sẽ đi theo Bạch Khởi, hai tiếng rống khổng lồ vừa này và khí thể ngập trời kia khiến Bích Lợi Tư hiểu rõ, trận chiến này không phải một Tinh Linh Xạ Thủ cỡ con như mình có thể xen vào. Tuy rằng mình đã đột phá Tinh Linh Xạ Thủ cao cấp, gia nhập vào hàng ngũ Đại Tinh Linh Xạ Thủ, nhưng trận chiến này vẫn không phải mình có thể xen vào. Chủ nhân của hai khí thể này tùy tiện làm một động tác nhỏ cũng có thể giết mình như giết kiến, đối với điều này Bích Lợi Tư hiểu rất rõ.

Xuyên qua khu rừng rậm xung quanh, Bạch Khởi hướng về phía trước. Nhưng đi vào không lâu, hần nhìn thấy hai thân hình khổng lồ. Một đầu Ngân Lang lớn cỡ ngọn núi nhỏ, hai mắt đỏ như máu, phát ra hơi thở khủng khiếp. Còn đối diện với Ngân Lang là một ma thú cũng khổng lồ không kém, nhưng thân thể càng

thêm khỏe mạnh hơn, hơn nữa nó lại còn có tới chín cái đầu. Giờ phút này hai con ma thú đang nhìn nhau, không ngừng rống lên, khí chất khổng lồ lan truyền toàn trường, khiến Bạch Khởi vì đó mà sững người.

Ngay khi nhìn thấy ma thú chín đầu, Bạch Khởi cười khổ một tiếng, nhin không được khiếp sợ thấp giọng nói:

- Là Cửu Đầu Xà, bá chủ đầm lầy Cửu Đầu Xà, trăm năm không gặp. Vận may của ta đúng là tốt, hần ở đây gặp phải đối thủ, nếu không phải vậy, lần này ta e rằng là phải giao đầu ở đây... Uhm... Nhưng con Ngân Lang kia không biết là con gì, lại có thể chống lại Cửu Đầu Xà, xem ra cũng không đơn giản. Lúc trước chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy qua, bây giờ ta mới biết đỉnh cấp ma thú này có nhiều biến thái. Thân thể bức nhân cỡ này đừng nói là đánh, chỉ tùy tiện lắc lư nhẹ hai cái có thể đè chết mấy ngàn người... Haizzz... Thật đúng là kinh khủng...

332. Chương 274: Ma Lang Kinh Khủng (1)

Chẳng trách Bạch Khởi cảm thán như vậy. Phải biết bá chủ đầm lầy Cửu Đầu Xà này, đó là một trong ma thú cao cấp nhất mà thế giới loài người biết đến. Trong truyền thuyết nằm ở đỉnh cấp của ma thú kim tự tháp, thuộc vào hàng ngũ ma thú cấp chín, cũng chính là tồn tại của cấp Đấu Đế, lực lượng của nó lớn mạnh cỡ nào không ai biết được, nhưng tương truyền đủ để chống lại Đấu Đế. Nhưng sự thật là, cho dù Đấu Đế cường giả gặp phải Cửu Đầu Xà này cũng không muốn đụng vào mà quay đầu bỏ chạy. Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng lực lượng của Cửu Đầu Xà xem ra không lớn mạnh mấy cũng chỉ nằm ở khoảng Đấu Đế cường giả, nhưng thân hình của nó quá khổng lồ. Thân hình như ngọn núi nhỏ rất khó giết, lực phòng ngự mạnh mẽ dọa người. Đương nhiên những điều này đều không quan trọng, đối với Đấu Đế cường giả, thân hình khổng lồ và hộ giáp cứng đều là thứ yếu. Nhưng chủ yếu nhất chính là... Cửu Đầu Xà gần như không chết.

Tuy rằng Cửu Đầu Xà cũng không phải thật sự là không chết, nhưng cũng dường như là như vậy... Nghe đồn muốn giết Cửu Đầu Xà, phương pháp duy nhất là chặt hết chín cái đầu của nó. Trong lúc chín cái đầu chưa mọc đầy đủ, toàn bộ chặt xuống, hoặc là đánh cho nát bầy thân thể, hoặc là trực tiếp đánh nát trái tim của nó, nằm ở chính giữa thân hình như ngọn núi nhỏ kia, được ẩn giấu dưới bộ da như vẩy rồng... Nếu không, Cửu Đầu Xà sẽ giết không chết.

Đặc biệt là ở dải đất đầm lầy, Cửu Đầu Xà có ưu thế trời cho, cho dù đánh không thắng nó vẫn có thể dễ dàng bỏ chạy. Dù sao đây là nhà của nó, đối với hoàn cảnh nơi đây không ai rõ bằng nó. Ở đây tuy rằng có thể cho là đầm lầy bùn nhão, cũng có thể cho rằng đất bằng phẳng, cực kỳ nguy hiểm, nhưng ở đây lại là nơi Cửu Đầu Xà không bao giờ thua.

Thân là hậu duệ của Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, Cửu Đầu Xà tuy rằng không có kinh khủng như tổ tiên của nó, nhưng trong dân gian gần như không tồn tại đối thủ. Đầm lầy mùa đông cũng chính vì do Cửu Đầu Xà trong lúc ngủ say thức tỉnh mới khiến người ta cảm thấy đặc biệt nguy hiểm vậy, khiến cho bọn Đấu Vương cường giả đều không muốn thời điểm này dễ dàng đặt chân vào.

Về phần ma thú còn lại, Ngân Lang có kích thước như ngọn núi nhỏ kia, Bạch Khởi tuy rằng không biết nguồn gốc của nó, nhưng có thể khẳng định đối phương không hề đơn giản. Có thể đối mặt với Cửu Đầu Xà lâu như vậy, không chút nhường nhịn, đã chứng minh thực lực của nó. Nếu nó thật sự yếu đuối, sẽ không dám gây chiến với Cửu Đầu Xà. Dựa vào tính cách hung bạo như vậy của Cửu Đầu Xà, sớm đã giết chết nó, còn đợi đến bây giờ? Nếu Cửu Đầu Xà cũng không động thủ, chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là ma thú trước mắt quá kinh khủng đi, cho dù là Cửu Đầu Xà cũng không dám tùy tiện đụng vào.

Nhưng không biết vì sao, Bạch Khởi lại cảm thấy Ngân Lang trước mặt có cảm giác rất quen thuộc, rất gần gũi, nhưng trong nhất thời nhận không ra. Nhưng bất luận thế nào... trong tình huống như hiện nay, Bạch Khởi không định sẽ đứng ra, cuộc chiến đấu cấp bậc này tuy rằng Bạch Khởi có thể nhúng tay vào, nhưng đó cũng là sau khi triển khai Hắc Ám Chi Dực, nếu không Bạch Khởi muốn nhúng tay vào cũng có khó khăn. Huống chi cuộc đấu cấp bậc này nếu không cẩn thận sẽ bị mất mạng tại chỗ, Bạch Khởi không cảm thấy nhúng tay vào cuộc đấu của hai con ma thú này có thể đem lại lợi ích gì cho mình. Cho nên Bạch Khởi chỉ trốn sang một bên mà xem, không có ý nhúng tay vào.

Bạch Khởi trốn qua một bên, ẩn giấu hơi thở của mình, hai con ma thú chuyên chú vào đối thủ, cũng không chú ý Bạch Khởi. Bạch Khởi đứng ở một cây to cách nơi ấy khoảng bốn năm trăm mét, núp ở dưới tàng lá cây màu xanh, lẳng lặng nhìn hai con ma thú trước mặt, chờ đợi hai bên khai chiến... Bởi vì Bạch Khởi biết hai con ma thú không thể giữ trạng thái này quá lâu. Từ ánh mắt của bọn chúng nhìn đối phương, Bạch Khởi đã thấy được sự thù hận sâu sắc, sự thù hận của hai con này không thể nào dễ dàng hóa giải được.

Đối với ma thú mà nói, nếu gặp phải thù hận không hóa giải được, như vậy chỉ có cách giải quyết duy nhất, đó là quyết một trận sinh tử, giết chết đối phương hoặc bị đối phương giết chết. Đối với ma thú mà nói, có lúc bọn chúng đơn giản rất nhiều, trong lúc giao tiếp không có lục đục với nhau, chuyện của bầy đàn cũng rất ít phát sinh, gặp phải thù hận gần như đều hoàn toàn một đối một. Tuy rằng thoát nhìn rất tàn khốc, nhưng so với loài người tốt hơn rất nhiều, đơn giản hơn rất nhiều.

- Rống ~

Ngân Lang kia trước tiên nhin không được, thân hình khổng lồ của nó như gió lốc, trong chớp mắt tốc độ cực nhanh hướng về phía Cửu Đầu Xà, tốc độ này khiến người ta lười cứng đờ, có chút cảm giác nhanh như tia chớp. Thậm chí kể cả Bạch Khởi cũng có chút kinh hãi, thân hình khổng lồ như vậy lại có thể có tốc độ nhanh như vậy, điều này khiến Bạch Khởi kinh sợ. Bạch Khởi bất giác nghĩ tới, nếu mình đối diện với tên này tốc độ nhanh như vậy sẽ có kết quả như thế nào.

Nhưng đáng tiếc là kết quả chính Bạch Khởi cũng không phản bác được, đối diện với tình huống như vậy, Bạch Khởi dự đoán kết quả là chết không đất chôn thân, không thể thay đổi, bản thân mình vốn không cần nổi tốc độ công kích như vậy của đối phương.

- Sưu?

Trong lúc Ngân Lang lắc mình một cái vọt tới trước mặt Cửu Đầu Xà, cắn mạnh vào một cái cổ đối phương, sau đó một cái uốn lưng đẹp đẽ lóe lên, xoay mình một cái đến phía sau Cửu Đầu Xà nhảy lên lưng đối phương, sau đó hung hăng dùng trảo sắc bén đủ để xé rách tinh cương, quẹt vào lưng Cửu Đầu Xà một cái.

Tình cảnh như vậy khiến Cửu Đầu Xà phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, sau đó đầu của Cửu Đầu Xà quay lại, nhắm ngay đầu của Ngân Lang, bắt đầu cắn xé. Tuy rằng một trong số đầu của nó bị thương, nhưng vẫn chưa triển khai công kích, chỉ là xoay người quay đầu nhìn, tám cái đầu còn lại rồi rít ra quân, giống như bạch tuộc quần quanh thân thể Ma Lang, sao đó bắt đầu liều mạng cắn xé.

Nhưng Ma Lang này cũng không phải là đơn giản, nhắm mắt một cái, nguyên cái thân hình lần nữa nhảy lên, sau khi cho hai trảo trên thân hình rộng rãi của Cửu Đầu Xà, lại lần nữa nhảy ra, trước lúc đi còn cắn một miếng vào một cái đầu khác của Cửu Đầu Xà. Sau khi nó nhảy ra, một cái đầu kia lập tức bị cắn rớt xuống.

- Tê tê~~

Cửu Đầu Xà nổi giận, nó hoàn toàn nổi giận, sát khí vô biên khuếch tán ra, ngay cả Bạch Khởi vẫn có thể cảm giác rõ sự giận dữ của Cửu Đầu Xà. Cái đầu của nó bị Ma Lang cắn rớt thoáng chốc mọc lên lại, sau đó chín cái đầu vẫn không ngừng nhảy múa, thân thể khổng lồ dưới sự thao túng của Cửu Đầu Xà không ngừng hướng về phía trước. Nguyên cả thân mình nhanh chóng đến bên cạnh Ma Lang, đánh một cái mãnh liệt. Ma Lang bị đánh văng ra xa ngàn mét, chặt đứt vô số cây cối mới giữ vững thân thể, lập tức đứng dậy, chiến đấu với Cửu Đầu Xà đang xông tới.

Hai con ma thú lực lượng ngang nhau, thực lực ngang nhau, Cửu Đầu Xà tuy rằng dường như ở thế hạ phong, bị Ma Lang áp chế, nhưng Ma Lang lại không thể giết chết Cửu Đầu Xà. Cửu Đầu Xà lại tương đương không chết, cho dù là vết thương lớn cỡ nào, chỉ trong nháy mắt có thể hồi phục. Ngược lại tuy rằng Ma Lang chiếm ưu thế, nhưng đáng tiếc là nó không có năng lực biến thái như Cửu Đầu Xà, chỉ cần bị thương đó chính là thật, không có nửa phần chuyển đổi, không thể như Cửu Đầu Xà nhanh chóng hồi phục như vậy.

Mặc dù nói hai người giao thủ xem ra Ma Lang dường như chiếm thế thượng phong, nhưng nếu đánh như vậy kéo dài xuống dưới, Bạch Khởi có thể kết luận kẻ chiến thắng cuối cùng nhất định là Cửu Đầu Xà mà không phải là Ma Lang uy phong lẫm lẫm này. Dù sao nó cũng không thể nào chịu nổi chiến đấu kéo dài.

Hiển nhiên Ma Lang cũng ý thức được điều này, thấy tình hình như vậy nét mặt có chút lo lắng, sau đó hung quang chợt lóe, trên hai trảo xuất hiện ánh sáng màu đỏ, giống như là bao bọc thêm vũ khí trên móng vuốt đã nhọn sẵn... Đúng vậy, là vũ khí... Bạch Khởi xem ra chính là chuyện như vậy, ánh sáng đó cho Bạch Khởi cảm giác như là mình đem thêm tay Atula vậy, khiến cho cho Ma Lang tăng thêm mấy lần lực sát thương.

- Tê tê~~

Cửu Đầu Xà sau khi bản năng kêu lên hai tiếng tê mình, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, đề phòng nhìn chằm chằm Ma Lang đang ở trước mặt, chín cái đầu tiến tới sau đó mười tám con mắt không ngừng chuyển động, hình như là đang suy tính cái gì đó.

Thật ra ma thú đạt đến tu vi này sớm đã có thể nói tiếng người rồi, nhưng bọn chúng không có mở miệng nói tiếng người, chỉ là dựa vào bản năng nguyên thủy nhất của mình trao đổi, uy hiếp đối phương. Bạch Khởi không hiểu rõ bọn nó là ý gì, nhưng Bạch Khởi biết hai con ma thú bây giờ không có tâm tình để nói chuyện, cũng không có tâm tình để lãng phí miệng lưỡi. Tuy rằng ma thú tu vi lên đến cấp chín có thể mở miệng nói tiếng người, nhưng bây giờ hai đứa nó hiển nhiên không không muốn ở lúc này nói chuyện nhảm.

333. Chương 274: Ma Lang Kinh Khủng (2)

- Rống~~

Ma Lang gầm lớn một tiếng vọt tới, tốc độ này nhanh gấp hai lần hồi trước. Hành động nhanh như cuồng phong, nơi nào trảo nhọn đi qua, mặt đất bất kể là núi đá, cây cối trong phút chốc hóa thành nát bấy. Ma Lang lần nữa vùng lên, hai cái trảo nhọn chia ra đánh vào hai đầu của Cửu Đầu Xà. Thoáng chốc hai cái đầu của Cửu Đầu Xà trong nháy mắt bị ghiền nát, cả thân rung rẩy, phát ra một tiếng kêu khủng khiếp. Ma Lang hiển nhiên không định như thế bỏ qua cho Cửu Đầu Xà, động tác dường như không ngừng nghỉ, trên lưng Cửu Đầu Xà dừng lại một chút, phá vỡ hộ giáp của đối phương, quệt ra một đồng máu thịt, sau khi để lại vết thương dài, xoay người cắn mất một cái đầu khác của Cửu Đầu Xà, sau đó hai cái trảo nhọn lần nữa cật vào cổ của đối phương, hai cái đầu khổng lồ theo đó rơi xuống mặt đất.

Thoáng chốc năm cái đầu đã rớt xuống đất, tin rằng chỉ cần Ma Lang tiếp tục cố gắng đủ để giết chết Cửu Đầu Xà. Nhưng đáng tiếc là Ma Lang bây giờ đã không còn cơ hội nữa, một trong bốn cái đầu của Cửu Đầu Xà đã phản ứng lại, thoáng chốc ngọn gió mạnh thổi ra, hình thành ngọn gió lốc thổi về phía Ma Lang, trì hoãn hành động của Ma Lang. Đường nhiên trong cái miệng này của Cửu Đầu Xà là Phong Hệ Ma pháp. Chín cái đầu của nó đại diện chín thuộc tính khác nhau, giống như tổ tiên Hứa Đức Lạp của nó, chín cái đầu đại diện cho chín loại năng lực Ma pháp: Phong, Hỏa, Thủy, Thổ, Mộc, Quang, Âm, Băng và Độc, chín loại thuộc tính. Tuy rằng mỗi loại đều không lớn mạnh như tổ tiên Hứa Đức Lạp của nó, nhưng cũng không thể coi thường.

Trận gió Cửu Đầu Xà nhả ra dường như không chỉ đơn giản như vậy, ngọn gió này ngoài giảm tốc độ của Ma Lang, còn giống như một lưỡi dao. Trên làn da trắng như tuyết của Ma Lang cứa ra vô số vết thương. Máu tươi như suối phun trào thoáng chốc hùng dũng phun ra. Bộ lông trắng muốt của Ma Lang thoáng chốc bị nhuộm máu đỏ. Tình hình không chỉ như vậy, trong lúc cái đầu khác của Cửu Đầu Xà trì hoãn động tác của Ma Lang, cặp mắt phát ra tia sáng hiểm độc, sau đó nhả ra nọc độc, trực tiếp như phun vào thân thể của Ma Lang. Ma Lang kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, rơi trên mặt đất đã có chút không vững.

Đây mới chính là chỗ kinh khủng của Cửu Đầu Xà, thân là ma thú cao cấp, nơi kinh khủng nhất của Cửu Đầu Xà không phải ở chỗ thân hình to lớn của nó và lực lượng lớn mạnh, nơi thật sự kinh khủng là ở trên đầu nó có chín loại Ma pháp. Chín loại Ma pháp này chính là nguyên nhân Cửu Đầu Xà khiến cho Đấu Đế cường giả bọn họ nhượng bộ lui binh. Có thể không khoa trương mà nói, Cửu Đầu Xà trong nhóm Đấu Đế cấp ma thú đã được biết đến, tuyệt đối thuộc vào loại được xếp vào hàng ngũ khủng bố nhất, thuộc về một loài ma thú khủng bố nhất. Nó tuyệt đối có thể xếp vào dãy sinh vật cao cấp nhất, tuy rằng không phải là lợi hại nhất trong Đấu Đế cấp ma thú nhưng cũng được cho là cao cấp.

Hơn nữa nhìn biểu hiện khi này của nó, Bạch Khởi có thể kết luận một chuyện, đó là mọi chuyện từ lúc Ma Lang bắt đầu phát sáng ra trảo nhọn của mình, Cửu Đầu Xà đã có kế hoạch sẵn, để cho Ma Lang công kích

mình, chặt đứt năm cái đầu của mình, để lại vết thương trên lưng của mình... những cái này sớm đã nằm trong kế hoạch của Cửu Đầu Xà. Chính là vì để nắm bắt cơ hội cho đối phương một kích không thể ngờ tới.

Không còn nghi ngờ, Cửu Đầu Xà đã thành công, nó thành công ở chỗ dụ dỗ được Ma Lang, cho một đòn công kích có hiệu quả trực tiếp nhằm vào đối phương. Nếu không, nó chính diện công kích, công kích này tuy rằng uy lực không giảm, nhưng tuyệt đối không thể tổn hại đến Ma Lang tốc độ như cơn lốc. Nhưng bây giờ khác rồi, nó tổn hại được Ma Lang, nọc độc của Cửu Đầu Xà khiến cho Ma Lang đã không còn tốc độ như ban nãy. Dĩ nhiên còn thông minh như thế, biết vận dụng chiến thuật, điều này khiến Bạch Khởi xem xong có chút sợ hãi, Cửu Đầu Xà này quá mức thâm hiểm gian xảo.

Cửu Đầu Xà thấy âm mưu của mình đạt thành, Ma Lang không còn cách nào hành động mau lẹ như lúc trước nữa. Thậm chí vì trúng nọc độc của mình, không thể đấu bình thường với mình được nữa, nhất thời hưng phấn kêu lên, năm cái đầu vừa nãy rơi xuống đất lại mọc ra, mỗi cái hưng phấn nhìn nhau, sau đó ngay ngắn cao đầu, một trong số cái đầu càng hưng phấn quát lớn:

- Đồ ngốc, ngươi tưởng bây giờ ngươi là đối thủ của ta sao? Ngươi tưởng rằng bây giờ ngươi đủ để giết chết Ma Thú Vương vĩ đại như ta sao? Ha Ha Ha... ta muốn giết chết ngươi, giống như ta đã giết chết và nuốt mẫu thân ngu ngốc của ngươi. Ta hoàn toàn có thể giết chết ngươi... Ngươi, các đồ ngu xuẩn này... Nếu ngươi là thể trưởng thành, nếu như ngươi chịu đợi thêm nữa một hai trăm năm, đợi đến ngươi hoàn toàn trưởng thành, như vậy ngươi đến tìm ta, ta tuyệt đối sẽ lập tức bỏ chạy. Nếu như ngươi có bản lĩnh tu luyện tốt năng lực thiên phú của chủng tộc các ngươi, nếu như ngươi có thể có năng lực kinh khủng của chủng tộc các ngươi, ta cũng bỏ chạy như vậy. Đáng tiếc... ngươi không có... ngươi không có mà dám lại tìm ta, ngươi đang tìm cái chết... Hôm nay, để ta cho ngươi được toại nguyện...

Trong lúc nói chuyện, Cửu Đầu Xà xoay người, chín cái đầu khổng lồ phát ra chín loại ánh sáng, sau đó không ngừng ngưng tụ. Mấy giây sau, chín cái đầu phát ra chín tia hào quang lao thẳng tới Ma Lang. Thấy được cảnh này, Bạch Khởi cũng thay Ma Lang mà cảm thấy tuyệt vọng, nó bây giờ đã không còn sức phản kháng lại.

Tuy rằng Bạch Khởi cảm thấy đối phương có chút gàn gù, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn không nhớ ra tại sao lại gàn gù, Bạch Khởi có thể nhận định trước giờ mình chưa gặp qua nó. Một đầu ma thú lớn như vậy, nếu mình gặp qua, tuyệt đối để lại cho mình ấn tượng sâu sắc, suốt đời không quên. Nhưng Bạch Khởi chưa từng gặp qua, cho nên Bạch Khởi chỉ là cảm thấy hình dạng của Ma Lang khiến mình cảm thấy gàn gù. Đầu của Ma Lang này tuy là lớn, nhưng cũng là tướng mạo đường hoàng, đầu giống Cửu Đầu Xà từ đầu tới cuối một chút cũng không thuận mắt, xem ra không phải là hạng tốt đẹp gì, khiến người ta khó có thiện cảm.

Nhưng tuy rằng có chút hảo cảm, nhưng bảo Bạch Khởi vì nó mà liều mạng với Cửu Đầu Xà biến thái, Bạch Khởi làm không được. Không phải là Bạch Khởi sợ chết, không phải Bạch Khởi gan nhỏ, nhưng mà hình như tính không ra, Bạch Khởi cũng không nắm chắc sẽ chiến thắng Cửu Đầu Xà, cho nên Bạch Khởi do dự một chút vẫn quyết định từ bỏ. Tình hình như vậy tốt nhất là dẫn Bích Lợi Tư rời khỏi, ở đầm lầy này đụng đến Cửu Đầu Xà với tự tìm cái chết không có sự phân biệt gì.

Nhưng khi Bạch Khởi quay đầu chuẩn bị rời khỏi, không chuẩn bị tiếp tục xem tình cảnh Ma Lang trước mắt, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống ngất trời. Bạch Khởi nhin không được quay đầu lại, chỉ thấy đầu Ma Lang này chợt hét lớn một tiếng, mồm mở rất lớn. Trong thoáng chốc, trước miệng của Ma Lang xuất hiện một cái hắc động, thân hình Ma Lang không ngừng biến lớn, hắc động chứa năng lực hấp thụ lớn mạnh, trong thoáng chốc hút chín luồng hào quang của Cửu Đầu Xà vào đó. Thấy như vậy, Bạch Khởi chỉ cảm thấy kinh dị, Cửu Đầu Xà lại là sắc mặt sợ hãi, giật mình nói:

- Cái này... Cái này sao có thể... Thôn Thiên Thực Địa... ngươi sao có thể tu luyện được kỹ năng này...

Lời nói tuy nói như thế, nhưng sau khi nói xong, động tác tiếp theo của Cửu Đầu Xà khiến Bạch Khởi không thể ngờ tới. Con ma thú đó nói xong lời này thì giống như tỉnh lại, không nói hai lời, lập tức kéo thân thể của mình xoay người bỏ chạy. Nhưng đáng tiếc là hắc không còn cơ hội, hắc động không ngừng mở ra, trong thoáng chốc bao bọc Cửu Đầu Xà ở trong, sau đó không ngừng thu nhỏ lại. Cửu Đầu Xà bị bao bọc trong hắc động, Bạch Khởi có thể rõ ràng thấy, Cửu Đầu Xà đang không ngừng giãy dụa trong đó, không ngừng sợ hãi kêu to. Nhưng đáng tiếc hắc đang làm chuyện vô bổ, căn bản không cách nào thoát khỏi sự

trói buộc của hắc động kia. Sau đó hắc động thu nhỏ đến hình dạng ban đầu, Ma Lang không nói hai lời, trực tiếp nuốt chửng cái hắc động lẫn Cửu Đầu Xà bên trong hắc động kia.

Đúng vậy... Bạch Khởi không có nhìn lầm, Cửu Đầu Xà sống sờ sờ bị Ma Lang nuốt xuống, ngay cả một chút tàn tích cũng không có... Vừa nãy, Cửu Đầu Xà không ai bì nổi chỉ trong thoáng chốc cả cơ hội giãy dụa cũng không có, đã bị Ma Lang khùng bổ này nuốt xuống dưới. Một chiêu ‘Thôn Thiên Thực Địa’ từ miệng Ma Lang vừa phát ra đã khiến Cửu Đầu Xà không ai bì nổi bị nuốt chửng. Thân hình của Ma Lang lần nữa lắc mạnh mấy cái, vết thương trên thân thể biến mất vô tung vô ảnh, khiến cho người ta cảm giác lực lượng mạnh hơn trước mấy phần, càng lộ ra vẻ uy phong凛冽, tinh thần chấn hưng.

Không khó nhìn ra... Nó không ngừng nuốt Cửu Đầu Xà và hút năng lượng của đối phương, cho nên mới lần nữa đạt được tiến bộ. Tình cảnh như vậy, Bạch Khởi một trận khiếp sợ, bây giờ hắn hiểu ra tại sao mạnh như Cửu Đầu Xà trong tình cảnh hồi nãy phải kiếm đường bỏ trốn. Thôn Thiên Thực Địa xác thật là khùng bổ vô cùng, nếu đổi thành mình e rằng chạy còn nhanh hơn Cửu Đầu Xà.

334. Chương 275: Cuồng Phong Sơn Cốc (1)

Sau khi thấy Ma Lang kia tiêu diệt Bá chủ đầm lầy Cửu Đầu Xà, phản ứng đầu tiên của Bạch Khởi là nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Nơi thị phi không nên ở lâu, nơi này tuyệt đối không thể dừng lại thời gian dài. Bạch Khởi e rằng Ma Lang kia quay đầu lại thấy mình cũng sẽ tiêu diệt luôn thể. Cửu Đầu Xà hồi nãy Bạch Khởi cũng không có sự chuẩn bị để đối phó, huống chi con Ma Lang này. Không chút khoa trương mà nói, Bạch Khởi có thể chắc chắn mình với Ma Lang giao thủ, người chết chắc chắn là mình. Mà không phải là con Ma Lang xem ra cực kỳ hung ác kia, sự khùng khiếp của Thôn Thiên Thực Địa khiến bất kì người nào, bất kì ma thú nào cũng cảm thấy kinh sợ. Huống chi những người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Ma Lang sau khi nuốt Cửu Đầu Xà đạt được lần nữa tiến hóa, lúc này không chạy thì đợi đến khi nào?

Bạch Khởi chuẩn bị xoay mình rời đi, rời khỏi nơi này, dẫn Bích Lợi Tư rời khỏi chỗ này tiến về phía Vạn Tượng Sâm Lâm. Dù sao mục đích của mình cũng ở đó, không phải nơi này, không cần thiết phải ở lại nơi này, đợi Ma Lang phản ứng lại gây phiền phức cho mình.

Trong lúc chân trái của Bạch Khởi nhẹ nhàng di động, chuẩn bị rời khỏi, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo trước mắt khiến Bạch Khởi dừng lại, sững người đứng ở đó. Bởi vì giờ phút này con Ma Lang to như ngọn núi, khiến cho người ta có cảm giác năng lượng vô lường, thân hình to lớn trong thoáng chốc từ từ thu nhỏ. Sau khi thu nhỏ đến cuối cùng, biến thành một con sói lớn màu bạc cao khoảng hai thước. Tuy rằng đối với mấy con sói bình thường mà nói, thân hình của nó vẫn rất to lớn, nhưng so với hồi nãy nhỏ hơn không biết bao nhiêu.

- Khiếu Thiên? Sao lại có thể!

Sau khi thân hình của Ma Lang thu nhỏ, Bạch Khởi hoàn toàn ngẩn cả người, vừa nãy còn không nhận ra, nhưng bây giờ cuối cùng Bạch Khởi cũng nhận ra. Ma Lang trước mặt không phải là ai khác, chính là Ma Lang Khiếu Thiên mình nhìn thấy nó trưởng thành trên đồi Tử Vong.

Dựa theo hẹn ước của Bạch Khởi và Hoàng Kim Thái Thân, Khiếu Thiên sau ba năm sẽ tự đến kiếm mình, cũng là chuyện mùa xuân năm sau. Nhưng không ngờ tới bây giờ mình đã ở đây, ở đầm lầy phương Nam nguy hiểm này gặp lại Khiếu Thiên, khiến cho Bạch Khởi nghĩ đến, không đơn thuần chỉ có mình trong hai năm nay trưởng thành, mà còn có Khiếu Thiên. Khiếu Thiên giờ này khác này đã trưởng thành đến một trình độ kinh khủng, trình độ kinh khủng hơn so với mình. Khiếu Nguyệt Ngân Lang, chủng tộc này không hổ danh là chủng tộc có thể liên minh với với Thái Thân Nhất Tộc, không hổ danh với danh xưng bá chủ trong loài ma thú, một chủng tộc thần bí nhất không ai biết. Vừa nãy biểu hiện của Khiếu Thiên đủ để chứng minh sự khùng khiếp của chủng tộc này.

Tiếng Bạch Khởi vừa vang lên, thân hình khổng lồ của Khiếu Thiên kia rung một cái, chạy theo hướng âm thanh phát ra, trong mắt dường như có chút không dám tin. Sau khi nó thấy Bạch Khởi, hú dài một tiếng, lập tức vui mừng lè lưỡi đỏ ra giống như một con chó nhỏ cấp tốc lao đến, chỉ trong chớp mắt thậm chí ngay cả Bạch Khởi còn chưa kịp phản ứng, nó đã chạy tới chồm lên người của Bạch Khởi, dùng cái lưỡi màu đỏ không ngừng liếm mặt Bạch Khởi.

- Ha ha ha... Người sao lại xuất hiện ở đây vậy, người không phải đang sống cùng với Hoàng Kim Thái Thần ở đồi Tử Vong sao? Không ngờ ở đầm đầy phượng Nam này có thể gặp lại người. Người sao lại có thể chạy tới đây? Sao lại giao thủ với Cửu Đầu Xà? Uhm... nói thật lúc này ta không nhận ra người, nếu người không thu nhỏ lại, ta còn không biết là người...

Không có gì nghi ngờ, quan hệ của Bạch Khởi với Khiếu Thiên tương đối thân mật, thân mật vượt về cái đầu lớn lông lù, Bạch Khởi mừng rỡ nói, đem toàn bộ nghi hoặc của mình đều hỏi hết.

Khiếu Thiên đã không còn như hồi trước nữa. Hồi trước khi Bạch Khởi hỏi như vậy nó thường sửa hai tiếng, tuy rằng có thể làm một số động tác nhưng không thể cho Bạch Khởi đáp án chính xác, nhưng bây giờ... tình hình đã không giống như trước nữa. Khiếu Thiên đã không còn là Khiếu Thiên của hồi trước nữa, nó không cần dùng những động tác cứng ngắc kia để biểu đạt suy nghĩ của mình, bây giờ nó đã là Ma thú cấp chín cao cấp nhất, thân là ma thú cấp Đẩu Đế, Khiếu Thiên đã có thể học tập được ngôn ngữ của loài người.

Một tiếng thanh thúy của trẻ con từ miệng Khiếu Thiên phát ra, tiếng này là tiếng của Khiếu Thiên:

- Chủ nhân... Tập Lạc Tư gia gia để cho ta tới đây. Cửu Đầu Xà là kẻ thù của ta, hắc lợi dụng lúc mẩu thân ta yếu đuối nhất, giết chết bà ấy... Là truyền nhân cuối cùng của Khiếu Nguyệt Nhất Tộc, ta buộc phải giết chết hắc. Tập Lạc Tư gia gia để cho ta tới giết chết Cửu Đầu Xà, sau đó sẽ dẫn ta đến thế giới loài người tìm ngài. Thật không ngờ lại có thể gặp được ngài ở đây, thật tốt quá...

- Tập Lạc Tư? Người là nói Hoàng Kim Thái Thần sao? Hắc bảo người tới đây à? Uhm... đúng rồi sao không thấy hắc, hai người không ở cùng với nhau sao?

Bạch Khởi cũng sốt một chút, lúc đầu còn không hiểu Tập Lạc Tư mà Khiếu Thiên nói là ai, nhưng ngay lập tức một thân hình nguy nga xuất hiện trong đầu Bạch Khởi. Bạch Khởi cuối cùng nhớ ra Tập Lạc Tư là ai, ngoại trừ vị Hoàng Kim Thái Thần ra thì còn ai nữa?

- Vâng ạ... Tập Lạc Tư gia gia để Khiếu Thiên tới đây. Ta theo Sâm La Tuyệt Vực tới đây nên không ai phát hiện ra ta. Tập Lạc Tư gia gia nói Khiếu Thiên mặc dù tuổi không lớn nhưng đã nuốt được Tinh Hạch của Khiếu Nguyệt Ngân Lang tồn tại trong Thái Thần Nhất Tộc, còn có huyết thống của Hoàng Kim Thái Thần, linh hội được tuyệt kỹ của Khiếu Nguyệt Nhất Tộc, Thôn Thiên Thực Địa, cho nên ta có tư cách đến đầm lầy giết chết Cửu Đầu Xà.

Khiếu Thiên như một đứa trẻ ngây thơ không ngừng nhảy múa trước mặt Bạch Khởi, vui sướng như muốn hướng về Bạch Khởi thể hiện ra năng lực huyền diệu.

Đứa con nít chiếm được món đồ chơi, hoặc là biết bí mật gì, đều thích thể hiện ở trước mặt người lớn, bây giờ Khiếu Thiên đúng là cũng có cảm xúc như vậy. Nó muốn Bạch Khởi biết điểm lợi hại của mình.

- Vậy sao? Thì ra là vậy, ta chuẩn bị đi Cuồng Phong Sơn Cốc, người đi theo ta hay là trở về đồi Tử Vong trước, đợi ta qua đó đón người?

Bạch Khởi mỉm cười sau khi xoa xoa đầu Khiếu Thiên nhẹ nhàng nói.

- Đương nhiên là theo chủ nhân, Tập Lạc Tư gia gia đã nói qua, đợi sau khi ta giết chết Cửu Đầu Xà thì ta có thể tự do. Cho nên ta theo người, về phần Tập Lạc Tư gia gia nơi đó, đợi lúc chúng ta trở về thông báo là xong. Chủ nhân chúng ta đi thôi.

Khiếu Thiên cười đùa nói, tràn đầy phấn kích, thân hình to lớn không ngừng cọ vào Bạch Khởi, tạo cho người ta cảm giác như đang làm nũng với Bạch Khởi.

- Uh,... Vậy thì tốt, chúng ta đi!

Bạch Khởi gật gật đầu, sau khi dẫn Khiếu Thiên tìm được Bích Lợi Tư, cùng lên đường hướng về phía Vạn Tượng Sâm Lâm. Có Khiếu Thiên, Bạch Khởi và Bích Lợi Tư cưỡi trên lưng Khiếu Thiên, hiểu rõ được thể nào là một ngày ngàn dặm. Đầm lầy tràn đầy nguy hiểm này trước mặt Khiếu Thiên vốn như dải đất phẳng. Lúc mặt trời từ từ xuống núi, Bạch Khởi bọn họ đã đến được dải đất bên bờ đầm lầy.

- Chủ nhân... Cuồng Phong Sơn Cốc nằm bên trái bên bờ Vạn Tượng Sâm Lâm, nhưng nếu người muốn vào Vạn Tượng Sâm Lâm thì vào bên phải, chúng ta đi như thế nào?

Bích Lợi Tư ngồi ở sau lưng Bạch Khởi, suốt đường đi không nói lời nào. Khi đến lối vào khu rừng rậm rạp, có hai ngã đường xuất hiện trước mặt Bạch Khởi bọn họ, lúc này Bích Lợi Tư mới mở miệng dùng giọng nói thanh lệ của mình hướng về Bạch Khởi dò hỏi.

Bây giờ trước mặt Bạch Khởi có hai sự chọn lựa, một là đi Cuồng Phong Sơn Cốc trước mở Phong ấn Phong Thần của Cuồng Phong Sơn Cốc, mở Phong nguyên tố ra, để Phong nguyên tố này lần nữa tràn ngập thiên địa, để những Phong Hệ Ma Pháp Sư ở Gia Lam Thành xa mấy ngàn dặm đã thần phục mình từ không có nguyên tố khôn nhiều giải thoát ra, tăng cường thực lực của bọn họ, đồng thời tăng thêm sự kiên cố cho Gia Lam Thành, cho Gia Lam Thành tăng thêm một phần bảo đảm an toàn.

Một chọn lựa khác là tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm, trước tìm Hắc Âm Tứ Tộc, thu phục toàn bộ bọn họ, để họ thần phục mình. Nhưng Vạn Tượng Sâm Lâm nguy hiểm hơn nhiều so với Cuồng Phong Sơn Cốc. Bởi vì tuy rằng Vạn Tượng Sâm Lâm tuy rằng xem ra bình thường, không phải là nơi nguy hiểm có nhiều vách đá hiểm hách, thậm chí nghe nói là tiên cảnh nhân gian, phong cảnh tuyệt đẹp, trời trong nắng ấm, nhưng trong này có vô số chủng tộc trong số Đại Lục Bách Tộc. Vạn Tượng Sâm Lâm có bao nhiêu lớn, bên trong rốt cuộc là cái gì, không có ai biết, nhưng có thể khẳng định có vô số chủng tộc trong truyền thuyết, có vô số các loại cao thủ của các đại chủng tộc. Trong đó bao gồm Hắc Âm Tứ Tộc, và cùng với đủ loại các chủng tộc cổ xưa trong truyền thuyết như Tinh Linh Tộc, Tích Dịch Tộc, Dực Tộc, Lôi Đình Tộc... những loại người hoang dã, Đức Lỗ Y... đều có thể xuất hiện, có thể nói bên trong là thế giới muôn hình muôn vẻ.

335. Chương 275: Cuồng Phong Sơn Cốc (2)

Nhưng đối với một con người mà nói, nơi đó còn nguy hiểm hơn địa ngục, nguy hiểm hơn Cuồng Phong Sơn Cốc không biết bao nhiêu lần. Bởi vì tất cả chủng tộc sinh sống ở đó đều có thù với loài người, họ không thích loài người, thậm chí rất thù hận loài người. Bởi vì chính loài người đã trục xuất bọn họ khỏi Đại Lục, đuổi họ ra khỏi nhà mình, đuổi họ chạy tới Nam Cương, đuổi họ đến Vạn Tượng Sâm Lâm này, bị buộc phải ở lại chỗ này. Cho nên các chủng tộc trong Vạn Tượng Sâm Lâm, đa số đối với sự tồn tại của loài người đều có thành kiến, thậm chí là thù hận. Thù hận kéo dài mấy vạn năm không thể nào dễ dàng hóa giải như vậy được. Bạch Khởi một khi đi vào trong đó, e rằng phiền toái nặng nề, nhưng chỗ tốt là một khi giải quyết xong vấn đề ở đây, dẫn theo cao thủ Hắc Âm Tứ Tộc xông vào Cuồng Phong Sơn Cốc có thêm sự bảo đảm.

Cần nhắc thiết hơn, Bạch Khởi do dự một lát sau trầm giọng nói:

- Chúng ta vẫn là đi Cuồng Phong Sơn Cốc trước tốt hơn, mở Phong ấn ở đó trước..

Hắn vừa nói xong, không đợi mệnh lệnh của Bạch Khởi, cũng không đợi Bích Lợi Tư mở miệng nói gì, Khiếu Thiên bay nhanh một đường hướng về phía bên trái khu rừng phía trước. Sau bốn năm canh giờ, Bạch Khởi bọn họ cuối cùng đến được bên một sơn cốc.

Ở ngoài sơn cốc cây cối um tùm, điều ngũ hoa hương, thác nước màu bạc từ bên cạnh trên núi cao rơi xuống, giống như ngân hà tinh thần, thanh tân mà xinh đẹp. Những động vật nhỏ bên ven đường không ngừng chuyển động con người linh động của mình, nhìn Bạch Khởi bọn họ, sau lúc bọn họ đến gần mới sợ hãi tránh ra.

Nơi này không có những mãnh thú hình dạng to lớn, không cần nói những con ma thú, những con thú hoang dã bình thường cũng không có, mọi thứ đều có vẻ yên tĩnh và an bình. Nhưng sự thật ở đây không đơn giản giống như bề mặt của nó, ở nơi phong cảnh tuyệt vời người này, ở khe sâu chính giữa chính là Cuồng Phong Sơn Cốc trong truyền thuyết, nơi này kể cả Đấu Đế cường giả cũng phải chùng bước.

Nhưng vẫn còn tốt, bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc tuy rằng là cuồng phong tàn sát bừa bãi, đi vào đó bất kể người thú đều không thể sống nổi, nhưng cơn lốc trong Cuồng Phong Sơn Cốc này, bất luận vạm vỡ kinh khủng cỡ nào, bất luận khiến cho người ta sợ hãi cỡ nào, nhưng những cơn lốc trong Cuồng Phong Sơn Cốc dường như bị vật gì đó cản lại, từ trước tới giờ không thể đột phá khỏi phạm vi sơn cốc, chỉ hoạt động trong sơn cốc mà thôi.

Nếu không dựa vào uy lực của cơn lốc trong Cuồng Phong Sơn Cốc, e rằng tất cả những sinh vật ở xung quanh Cuồng Phong Sơn Cốc đều không thể sống nổi, dù sao cơn gió mãnh liệt kia hiệu xưng có thể phá hủy mọi thứ.

- Phía trước chính là Cuồng Phong Sơn Cốc. Bích Lợi Tư người ở lại đi, ta và Khiếu Thiên hai người vào.

Bạch Khởi không nghĩ nhiều, sau khi đến nơi này để Bích Lợi Tư từ lưng Khiếu Thiên xuống, sau đó dẫn Khiếu Thiên hướng về phía Cuồng Phong Sơn Cốc mà đi, trong thoáng chốc hai người hóa thành một luồng ánh sáng xông thẳng vào.

Đối với chuyện này Bích Lợi không nói thêm gì, nơi nào nên đi, nơi nào không nên đi, nơi nào có thể đi, nơi nào không thể đi, Bích Lợi Tư trong lòng đều biết. Điều này không cần Bạch Khởi nói nhiều, cô ta cũng biết tự giác chấp hành. Nhiệm vụ của cô ta chỉ là hướng dẫn viên du lịch chứ không phải là đồng đội cùng mạo hiểm với Bạch Khởi. Bích Lợi Tư hiểu, mình không có năng lực kia. Có thể đồng hành cùng Bạch Khởi, cho nên Bích Lợi Tư vốn không có nghĩ nhiều gì, theo lời Bạch Khởi cầm lấy cung tên của mình ở lại, sau đó tìm một chỗ có lợi thế, giám sát vị trí cửa cốc.

Tuy rằng nói Bạch Khởi không có dặn dò điểm này, nhưng Bích Lợi Tư vẫn là tự giác làm. Thân là một nô bộc, có thể hết lòng tạo điều kiện cho chủ nhân, vì điều này mà không tiếc gì cả, đây mới là một nô bộc trung thành chân chính. Tuy rằng cô ta không lo có người tới đây, dù sao ở đây thường ngày người tới lui rất ít, nhưng cô ta vẫn cầm cung tên của mình, sau đó đề phòng vị trí cửa cốc để ngăn cản người khác ra vào. Cô ta không hy vọng người khác vào nơi này gây thêm một chút phiền phức cho Bạch Khởi, bởi vì có lúc một chút phiền phức cũng đủ để trí mạng.

Không để ý tới Bích Lợi Tư bên này, Bạch Khởi cùng Khiếu Thiên hai người đi vào bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc. Trên thân Bạch Khởi thoáng chốc xuất hiện dấu khí màu xanh xen kẽ tím, bao vây cả thân của mình và Khiếu Thiên. Khiếu Thiên phóng một mạch vào nơi sâu của Cuồng Phong Sơn Cốc.

Đây là chuyện lúc trước bọn họ đã thương lượng xong. Những nơi khác của Cuồng Phong Sơn Cốc vốn không đáng sợ, nơi đáng sợ nhất chính là trận cuồng phong sắc bén, khiến người khác sau khi đi vào bước đi gian nan. Cho dù là Đấu Đế cường giả cũng khó vào nơi sâu nhất của Cuồng Phong Sơn Cốc. Bạch Khởi tin chắc rằng nơi sâu nhất của Cuồng Phong Sơn Cốc chính là nơi Phong ấn, cho nên Bạch Khởi thẳng tiến vào trong, dùng dấu khí của mình bao bọc cho mình và Khiếu Thiên, nhờ vào tốc độ của Khiếu Thiên nhanh chóng đột tiến. Như vậy mới có thể khiến hai người nhanh chóng đến nơi sâu nhất của Cuồng Phong Sơn Cốc. Nếu không chỉ dựa vào lực lượng đơn độc của Bạch Khởi và Khiếu Thiên đều khó để tiến vào.

Một người một sói nhanh chóng đột nhập, tốc độ cực nhanh khiến cho người khác cần lùi. Trong chớp mắt đã vào bốn, năm mươi mét của Cuồng Phong Sơn Cốc. Trận gió sắc nhọn đó trong phút chốc ngày càng mãnh liệt. Cho dù là dấu khí của Bạch Khởi cũng không đủ để ngăn cản.

Sưu sưu~~~

Hai luồng gió xẹt qua, để lại một vết thương sâu có thể thấy được trên vai Bạch Khởi và lưng Khiếu Thiên, máu từ vết thương chảy ra.

Tình cảnh như vậy, Bạch Khởi không dám xem thường, liền vươn ra Hắc Âm Lục Dực của mình. Màu đen xen lẫn huyền băng dấu khí lần nữa bao bọc Bạch Khởi và Khiếu Thiên, tạo thành tầng băng khô giáp màu đen ở xung quanh Bạch Khởi và Khiếu Thiên, ngăn cản được sự công kích của gió. Khiếu Thiên cũng sưng người một cái, nhưng do dự không lâu, lần nữa bắt đầu hướng vào phía trong Cuồng Phong Sơn Cốc.

Sau khi vào hơn mười dặm, bức tường dấu khí của Bạch Khởi cũng không đủ để ngăn cản trận gió kịch liệt kia, trong phút chốc màn bao bọc do dấu khí tạo thành tan vỡ, Bạch Khởi và Khiếu Thiên lần nữa bị gió công kích, trong chớp mắt hơn mười đường vết thương xuất hiện trên thân của Bạch Khởi và Khiếu Thiên.

Ở nơi cách bọn họ chừng mười hai mươi dặm có một Tượng thần khổng lồ. Bạch Khởi có thể nhìn thấy rõ sự tồn tại của bức tượng, và cảm nhận nó gần trong gang tấc, nhưng đáng tiếc hán đồng thời cũng hiểu, bây giờ mình và Khiếu Thiên không thể nào xông qua được. Cho dù dốc hết sức mình, cho dù Khiếu Thiên giúp mình, tạm thời đều không có cách nào vô được. Trận cuồng phong này ngày càng mãnh liệt, tin rằng vị trí càng gần Tượng thần hơn càng là như vậy. Trận gió kia không phải Bạch Khởi có thể chống lại. Theo Bạch Khởi, không có trình độ Bát Tinh Đấu Đế, đừng mơ đến gần nơi đó. Huống chi trong Dung Nham Chi Tâm nơi đó có một vị thân phận Mặt Nhật Thủ Vệ canh giữ. Ai biết Phong Thần Thần tượng này có cái gì thủ hộ không? Những chiến sĩ khủng khiếp từ thời Thượng cổ truyền thừa lại đang chờ đợi hán ở đó?

Nếu không có còn tốt, nghĩ nghĩ cách nào xông qua, đánh vỡ Thần tượng là được, nhưng nếu có thì sao? Nếu có... hậu quả e rằng khó có thể tưởng tượng nổi. Với trình độ bây giờ của mình và Khiếu Thiên, sau khi xông qua e rằng mặc cho người khác chém giết.

- Chết tiệt... những trận gió này quá lợi hại. Khiếu Thiên chúng ta ra đi.

Bạch Khởi mắng một tiếng như vậy, trong lúc nói, Khiếu Thiên động tác không chậm xoay người chạy, tốc độ nhanh hơn hồi trước không biết bao nhiêu lần. Có sự giúp sức của những cơn cuồng phong đó, theo gió mà đi... Bạch Khởi và Khiếu thoát thật nhanh đến nỗi không bị tổn hại gì, tuy rằng những vết gió cắt lớn lớn nhỏ nhỏ để lại không ít vết thương trên thân một người một thú nhưng không có vết thương chí mệnh nào.

Sau khi một người một sói xông ra, rơi xuống đất, lúc đó Bạch Khởi và Khiếu Thiên người nào người nấy toàn thân toàn là vết thương, chặt vật nằm trên mặt đất, máu tươi tuôn chảy ra. Bạch Khởi liền từ Cửu U nơi đó đổi hai viên Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan, sau đó cho Khiếu Thiên một viên, cho mình một viên. Trong thoáng chốc vết thương của hai người đã hồi phục, tuy rằng người ngoài nhìn vào thấy một người một thú toàn thân trên dưới toàn là máu nhưng chỉ cần tắm rửa một chút là không còn chuyện gì nữa.

- Chủ nhân... các người không sao chứ...

Sau khi Bích Lợi Tư ở xa âm thầm giám sát cửa cốc, thấy được tình hình như vậy trong thoáng chốc đến trước mặt Bạch Khởi ân cần hỏi, trong ánh mắt chứa đầy sự dục dằn.

336. Chương 276: Hắc Âm Tứ Tộc (1)

- Chẳng có chuyện gì cả, có điều thật đáng tiếc. Không có cách nào xâm nhập được vào địa vực cuối cùng của Cuồng Phong Sơn Cốc này. Trong đó quá ư là nguy hiểm. Dựa vào công lực của Khiếu Thiên và ta thì tạm thời không có cách nào xâm nhập vào bên trong được. Xem ra nếu ta muốn vào được bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc thì phải dùng cách khác...

Nói xong Bạch Khởi bắt đầu thở dài một tiếng. Hắn rất muốn vào trong, nhưng Bạch Khởi dù sao vẫn còn là một kẻ có lý trí. Hắn biết rằng hiện tại e là vẫn chưa có cách nào vào được bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc.

- Điều này... Chẳng lẽ bằng thực lực của chủ nhân cũng không có cách nào vào được sao? Ngài là một Cửu Tinh Đấu Hoàng mà...

Bích Lợi Tư nhin không được thấp giọng hỏi.

- Ta? Nếu như Cửu Tinh Đấu Hoàng có thể vào được thì ta đã không phải rơi vào cảnh ngộ này. Cái Cuồng Phong Sơn Cốc này so với lời đồn đại bên ngoài còn lợi hại hơn rất nhiều, rất nhiều lần. Nói thật cho người biết ta vẫn còn con át chủ bài. Con át chủ bài này đủ để khiến ta hóa thân thành Đấu Đế cường giả. Mà Khiếu Thiên cũng là người thật việc thật, là sự tồn tại của Đệ Nhất Đấu Đế Cấp ma thú. Nhưng dẫu hai ta liên thủ cũng không thể vào được bên trong Cuồng Phong Sơn Cốc. Trong Cuồng Phong Sơn Cốc này chứa đựng quá nhiều điều kinh khủng. Ta nghĩ người cũng hiểu đại khái về điều đó rồi. Xem ra ta đành phải nghĩ cách khác thôi.

Bạch Khởi gượng cười giải thích cho Bích Lợi Tư.

- Điều này... Ta nghe nói có một cách có thể vào được trong Cuồng Phong Sơn Cốc, có điều..

Bích Lợi Tư nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Khởi xong, nhin không nổi nên buột miệng nói. Nàng thực sự biết một cách có thể tiến được vào vực sâu trong Cuồng Phong Sơn Cốc.

- Có điều cái gì? Có cách gì thì cứ nói ra đi

Lời nói đó khiến ánh mắt Bạch Khởi sáng ngời, vội vàng chụp lấy bàn tay mảnh khảnh của Bích Lợi Tư hỏi.

- Có điều ta cũng không biết truyền thuyết này có phải thật hay không. Ta sợ chúng ta khó mà làm được...

Bích Lợi Tư cắn chặt môi, do dự một chút rồi đem những lời để trong lòng nói ra hết.

- Không sao, chỉ cần có cơ hội, bất kể thật giả thì cũng phải thử. Ta phải vào được vực sâu của Cuồng Phong Sơn Cốc, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Cho nên dù phải dùng cách gì, dù là chỉ có một phần vạn cơ hội ta cũng phải thử. Có gì thì người cứ nói hết ra đi.

Bạch Khởi trông thấy nét mặt của Bích Lợi Tư thì kiên định nói.

Bạch Khởi nói quả không sai, hần buộc phải tiến vào trong Cuồng Phong Sơn Cốc. Dựa theo giao ước giữa Bạch Khởi và Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, chỉ có giúp bọn họ mở được Phong ấn thì họ mới thần phục hần. Còn nếu như không làm được, bọn họ chắc chắn sẽ không chịu thần phục. Mà Bạch Khởi lại rất cần lực lượng như vậy, do vậy Phong ấn của Cuồng Phong Sơn Cốc phải được mở ra. Nếu không Bạch Khởi sẽ không có cách nào đoạt được sự ủng hộ của mười vạn Ma Pháp Sư. Vì thế cho dù có phải hy sinh nhiều hơn nữa, khó khăn nhiều đến mấy Bạch Khởi cũng phải thử.

- Vậy... hồi nhỏ ta đã được nghe Trưởng Lão trong tộc nói, ở nơi thâm sâu trong Vạn Tượng Sâm Lâm tồn tại một chủng tộc. Bọn chúng tự xưng là Phong Ma nhất tộc. Trong truyền thuyết bọn chúng là hậu duệ của Phong Thần di lạc tại nhân gian. Bọn chúng có thể nắm trong tay sức mạnh của gió, lấy gió làm vũ khí, là một chủng tộc vô cùng lợi hại. Nghe nói bọn chúng có một bảo vật tên là Định Phong Châu. Chỉ cần giữ hạt châu này trên mình là có thể chống đỡ được sự công kích của bất kỳ loại gió nào. Ngay cả cuồng phong trong Cuồng Phong Sơn Cốc cũng không thể nào gây nên bất kỳ sự hư tổn nào tới Định Phong Châu. Người nắm giữ Định Phong Châu thì trong vòng năm thước, bất kỳ Phong Hệ Ma pháp nào, bất kỳ gió nào cũng đều tự động bị hấp thu. Do vậy chỉ cần có được bảo vật này, tôi nghĩ chủ nhân muốn vào trong Cuồng Phong Sơn Cốc cũng không phải vấn đề gì.

Do dự đôi chút, Bích Lợi Tư đem việc mình biết xưa kia nói ra hết.

Thật ra trước đó không phải nàng không muốn nói ra, chỉ là xa cách quá lâu, trong thời gian ngắn nên nàng không nhớ ra mà thôi. Bây giờ Bạch Khởi vừa nói thì Bích Lợi Tư cũng lập tức nhớ tới chuyện này, cho nên đã nói ra.

- Thật vậy à? Xem ra chúng ta phải đi tới Vạn Tượng Sâm Lâm trước rồi. Có điều nàng biết Phong Ma nhất tộc sống ở đâu trong Vạn Tượng Sâm Lâm không?

Bạch Khởi sau khi nghe được lời của Bích Lợi Tư thì do dự một chút rồi mới hỏi, Vạn Tượng Sâm Lâm to lớn thế nào? Đó là một vấn đề cần phải được suy nghĩ thấu đáo. Bởi vì chẳng ai biết diện tích cụ thể của Vạn Tượng Sâm Lâm cả. Chỉ có người đoán chừng đó là không thể so được với cả Đại Lục trùng điệp. Đem Đông Phương Đại Lục, Trung Ương Đại Lục cùng với Tây Phương Đại Lục tách ra Sâm La Tuyết Vực một bộ phận nhỏ. Trong Vạn Tượng Sâm Lâm sinh tồn vô số mãnh thú, cùng với Thượng cổ Bách tộc bị loài người xua đuổi khỏi Đại Lục, khu vực này rốt cục lớn thế nào, chỉ có ma quỷ mới biết được.

- Cái này... ta cũng không rõ lắm. Nhưng ta nghĩ trong nội bộ Trưởng Lão của Tinh Linh Tộc chúng ta có lẽ biết nơi cư ngụ của Phong Ma nhất tộc. Ngài nên biết, Vạn Tượng Sâm Lâm thực sự vô cùng lớn, hơn nữa trong số Bách tộc Đại Lục đang cư ngụ, có rất nhiều chủng tộc nảy sinh mâu thuẫn với nhau. Cũng giống như Tinh Linh Bộ Tộc chúng ta với Hắc Ám Tinh Linh, giữa chúng ta có một mối mâu thuẫn không thể hòa giải. Mỗi chủng tộc đều có địa bàn của mình, không cho phép kẻ khác bước vào. Tinh Linh Bộ Tộc chúng ta cũng không phải ngoại lệ. Do vậy ta cũng không biết gì về Vạn Tượng Sâm Lâm cả. Ta chỉ biết địa bàn của Tinh Linh Tộc chúng ta với một vài chủng tộc lân cận. Các chủng tộc khác ta đều không biết. Chỉ có thể hệ các Trưởng Lão đời trước tiếp xúc được với điển tịch xưa kia lúc Bách tộc Đại Lục tiến vào vị trí hiện tại mới có thể biết được...

Bích Lợi Tư lưỡng lự một chút, nói xong nhìn Bạch Khởi. Nàng sợ Bạch Khởi cho rằng mình nói lời này là có ý gì khác.

Nhưng điều khiến Bích Lợi Tư thở dài một hơi chính là việc Bạch Khởi chẳng thể hiện chút gì bất mãn với điều đó. Nhìn Bích Lợi Tư một cái sau đó đứng thẳng người, nói với Bích Lợi Tư:

- Tốt... chúng ta trước tiên đi tới Tinh Linh Tộc, sau đó cùng người đi tìm Trưởng Lão, tìm kiếm Phong Ma nhất tộc.

- Điều này... Chủ nhân... Người biết Bách tộc Đại Lục chẳng có chút thiện tình gì với loài người. Người xem... Hay là để sau khi tôi quay lại giúp ngài hỏi được địa chỉ của Phong Ma nhất tộc, rồi đưa ngài qua... Ngài ở

bên ngoài chờ tôi...

Bích Lợi Tư dè dặt nói. Nàng nói lời này mà không sợ Bạch Khởi có bất kỳ hiểu lầm nào, dù sao hai người cũng đã sinh tử tương quan, nếu có bất cứ chuyện gì thì Bích Lợi Tư cũng phải chết. Mà một khi nàng chết, Bạch Khởi sẽ chẳng gặp phải chuyện gì nữa. Chỉ cần nghĩ tới Bạch Khởi là Bích Lợi Tư chắc chắn chấp nhận chịu chết không còn nghi ngờ gì nữa. Cho nên Bích Lợi Tư dám nói ra lời như vậy, một mình quay về cũng không sợ Bạch Khởi sinh lòng nghi ngờ.

Bách tộc Đại Lục chẳng bao lâu trước đều sinh tồn ở Thiên n Đại Lục đất đai um tùm. Trước khi loài người còn chưa quật khởi, khi loài người còn yếu đuối, Tam Đại Chung Tộc thống trị khắp Đại Lục, còn Bách tộc khác cũng là tự tạo chiến đội. Mỗi chủng tộc đều có lãnh địa riêng của mình, đều có một vùng đất đai màu mỡ cho riêng mình. Còn loài người chỉ sinh sống trong khe hẹp giữa các chủng tộc nhỏ bé. Họ chỉ là một đám nô lệ yếu đuối không có bản lãnh mà thôi. Cái thời kỳ đó bị loài người gọi là thời kỳ Thái cổ Hoang dã. Thời kỳ đó Bách tộc Đại Lục hùng mạnh vô cùng, còn loài người lại là yếu đuối nhất. Cho dù là chi nhánh Thất Khắc tộc của Liên Thú Nhân tộc cũng mạnh hơn loài người. Đó là thời kỳ hắc ám nhất của loài người.

Nhưng vào lúc nhân tộc quật khởi, khi Đấu khí hùng mạnh cùng Ma pháp bị các thánh giả của loài người phát hiện, khi loài người tụ tập Ma pháp và Đấu khí, sự suy thoái của loài người đã tới rồi. Những vốn kiến thức về Ma pháp hùng mạnh và Đấu khí dành cho loài người có thể chống lại Bách tộc Đại Lục. Trải qua mấy trăm năm tích lũy, loài người đã có vô số cường giả. Dưới sự chỉ huy của các cường giả loài người, đại đa số loài người bắt đầu phản kháng. Cùng sự giúp sức của Ma Pháp Sư và Đấu Giả, loài người đã đánh bại được một số chủng tộc, giành được rất nhiều đất đai, đồng thời... Loài người dựa vào khả năng sinh sản mạnh mẽ, không ngừng sinh sôi nảy nở, ngay sau đó kiến lập nền văn minh Thượng cổ Ma pháp.

337. Chương 276: Hắc Ám Tứ Tộc (2)

Từ Thượng cổ Ma pháp sơ khai, loài người bắt đầu không ngừng gây chiến tranh và xâm lược các chủng tộc khác, tiêu diệt từng chủng tộc một, hàng chục Thượng cổ chủng tộc bị tiêu vong dưới bàn tay của loài người. Mấy trăm chủng tộc bị loài người xua đuổi. Cuối cùng loài người dựa vào uy lực mạnh mẽ của vũ khí Ma pháp cùng với đủ loại cao thủ, chiếm lĩnh toàn bộ Đại Lục, phân liệt thành mấy trăm quốc gia. Nhưng lại đuổi toàn bộ Bách tộc Đại Lục đến cực Nam của Đại Lục, trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Mặc dù Văn minh Ma pháp hùng mạnh đã bị hủy diệt nhưng loài người vẫn đứng hiên ngang không thể bị quật ngã. Hiện tại đang vững vàng nắm giữ cả Đại Lục, khiến bất cứ chủng tộc nào cũng không dám dễ dàng đặt chân lên lãnh địa của loài người.

Bởi vì một khi có chủng tộc nào khác bước vào lãnh địa của loài người, điều đó là dấu hiệu của bùng nổ chiến tranh. Lúc bắt đầu có lẽ chỉ là chiến tranh cục bộ bình thường, nhưng một khi có có chủng tộc mưu toan trường kỳ chiếm lĩnh thế giới loài người, vậy chẳng khác nào là sự đả kích như cuồng phong bão táp vào thế giới loài người. Bách tộc Đại Lục hôm nay có thể trụ vững được cũng chỉ có mình Thú tộc. Nhưng cho dù là một trong Thượng cổ Tam Đại Chung Tộc, Thú tộc có nhân số to lớn kinh khủng nhất cũng vẫn bị loài người đuổi tới vùng đất hoang vu phương Bắc. Cuộc sống ở nơi đất đai cằn cỗi đó, không thể bước lên nửa bước vào thế giới loài người được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiến tranh khiến loài người giành được đất đai, dành được vinh quang, đồng thời đem lại cuộc sống giàu có sung túc cho họ. Nhưng cũng thật vừa vặn là bởi nguyên do của cuộc chiến tranh, con người và những chủng tộc khác trên Đại Lục sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt. Bách tộc Đại Lục trốn chạy trong Vạn Tượng Sâm Lâm tuy không hòa hợp, tự tạo chiến đội riêng, nhưng đều có điểm tương đồng, đó là bọn họ với loài người đều chẳng có tình cảm tốt đẹp gì, với loài người... các chủng tộc trong Vạn Tượng Sâm Lâm chỉ là căm ghét trong căm lạnh mà thôi.

Bạch Khởi hiểu tâm sự của Bích Lợi Tư, nhưng hắn vẫn không thay đổi. Bởi vì hắn thấy một số việc trước sau cũng phải đối mặt. Mình muốn tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm, đó là điều chắc chắn. Tuy không nói cho người khác biết nguyên nhân, nhưng Bạch Khởi hiểu, Trong Vạn Tượng Sâm Lâm có sự tồn tại của Hắc Ám Tứ Tộc. Bọn chúng không chỉ liên quan tới vấn đề giao dịch, mà còn nắm giữ thực lực khổng lồ. Bạch Khởi muốn thu phục chúng, chắc chắn thế.

- Nhưng... chủ nhân, nếu ngài đi vào, bất cứ lúc nào cũng phải chịu Bách tộc Đại Lục vây công. Hơn nữa Tinh Linh Tộc chúng ta mặc dù hiền lành hơn, nhưng một khi ngài bước vào lãnh địa của chúng tôi, cao thủ trong tộc cũng sẽ ra tay truy sát ngài. Mặc dù ngài là một Cửu Tinh Đấu Hoàng hùng mạnh, nhưng các Trưởng Lão trong tộc cũng không hề thua kém, Tinh Linh cung tiền thủ là khắc tinh của ngài. Vả lại nữ vương của chúng tôi thật sự thâm thúy khôn lường. Nữ vương Bệ hạ của chúng tôi đã sống ba ngàn năm rồi, công lực của bà là vô địch trong khắp Vạn Tượng Sâm Lâm. Nếu ngài đi vào rất có thể bị Nữ vương Bệ hạ truy sát. Không chỉ vậy, minh hữu của chúng tôi Đức Lỗ Y, còn cả Thụ Nhân nữa, cũng không để ngài tùy ý tiến vào. Cự Nhân trong rừng cũng sẽ trợ giúp chúng tôi, ngài bước vào Vạn Tượng Sâm Lâm Tinh Linh Tộc tuyệt đối không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

Bích Lợi Tư nghe xong thấy rất lo, Tinh Linh Tộc không cho phép loài người xâm nhập, một khi có người xâm nhập, kể cả Tinh Linh nhân từ nhất cũng sẽ ra tay hạ sát. Vả lại thế lực lớn nhất trong Vạn Tượng Sâm Lâm là Tinh Linh Tộc. Họ không những có vô số cao thủ còn có Tinh Linh Nữ Vương đã sống ba ngàn năm cùng với vô số chủng tộc đồng minh. Một khi Bạch Khởi xông thẳng vào Tinh Linh Tộc, Bích Lợi Tư cảm thấy vậy chẳng khác gì đi nạp mạng.

Cho nên Bích Lợi Tư không tán thành Bạch Khởi đi trước, có điều đáng tiếc quá. Bạch Khởi mà lại dễ dàng nghe theo ý kiến của người khác mà thay đổi sao? Hiển nhiên không phải. Bạch Khởi có thể không vào địa bàn của Tinh Linh Tộc, nhưng để Bạch Khởi không vào Vạn Tượng Sâm Lâm đó là điều không thể.

- Đợi đã... người vừa nói Hắc Ám Tinh Linh Tộc, ý người là Hắc Ám Tinh Linh Tộc cũng ở trong đó?

Bạch Khởi chớp chớp mắt hỏi.

- Dạ phải... Trong Vạn Tượng Sâm Lâm có Bách tộc Đại Lục. Hơn nữa ở đây lộn xộn đúng như lời đồn đại. Khi các chủng tộc mới vào Vạn Tượng Sâm Lâm đã có mâu thuẫn với nhau. Chẳng qua là ban đầu bị loài người bức bách mới đành phải cùng nhau trốn chạy vào Vạn Tượng Sâm Lâm. Lúc đầu còn an cư lạc nghiệp, nhưng về sau dần dần những mâu thuẫn xưa cũ lại bộc phát ra. Ngài phải biết rằng, suy cho cùng các chủng tộc đến Vạn Tượng Sâm Lâm cũng chẳng phải hòa thuận gì đâu. Một vài tộc thuộc phe Quang Minh, một vài tộc thuộc phe Hắc Ám. Trong thời đại các Chư thần, họ đã là địch nhân rồi. Cho nên sau đó chiến tranh lại bộc phát. Mỗi tộc lại chiếm cho mình một vùng lãnh địa riêng. Sau đó liên minh với nhau để sinh tồn. Hiện tại... Trong Vạn Tượng Sâm Lâm có Tam Đại Thế Lực. Một là Phong Ma nhất tộc, hơn mười chủng tộc này luôn sống ẩn dật. Bọn họ nhân khẩu rất ít ỏi, mặc dù năng lực rất mạnh, nhưng lại chẳng muốn chiến tranh với ai cả. Vì vậy luôn ẩn náu. Hơn nữa thành lập một liên minh tự bảo vệ mình. Chỗ ở của bọn họ có lẽ là nơi sâu nhất trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Ban ngày chúng ta không có cách nào thấy được họ. Bọn họ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thuộc về phe trung lập. Còn một thế lực dựa vào Tinh Linh Tộc, Thụ Nhân, Đức Lỗ Y làm chủ liên minh chủng tộc Quang Minh. Số lượng không nhiều, cũng chỉ có mười mấy tộc, nhưng nhân khẩu khổng lồ, đặc biệt là Tinh Linh Tộc chúng tôi có được mấy ngàn vạn nhân khẩu, địa bàn rộng lớn, cao thủ vô số, chiếm lĩnh chỗ hậu đãi nhất trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Còn địch nhân của chúng tôi, đó là liên minh Hắc Ám lấy Hắc Ám Tinh Linh, Hắc Ám Kỵ Sĩ nhất tộc, Tu La Vô Sĩ tộc, cùng Cuồng Bạo Dã Man Nhân nhất tộc làm thủ lĩnh. Số lượng chủng tộc rất lớn, nhưng luôn hục hặc với nhau, nên nhân khẩu cũng không đông lắm. Ba phương diện mặc dù có xung đột, nhưng không hề bộc phát chiến tranh quy mô lớn. Chủ nhân... Không biết tại sao ngài đột nhiên lại hỏi Hắc Ám Tinh Linh Tộc, lẽ nào ngài biết họ?

Bích Lợi Tư vẻ mặt tò mò hỏi, nàng cũng biết người chủ nhân này luôn tràn đầy đủ loại thần bí, cho nên mới có câu hỏi như thế.

- Điều này à... Hắc Ám Kỵ Sĩ nhất tộc, Hắc Ám Tinh Linh, Tu La Vô Sĩ nhất tộc, Cuồng Bạo Dã Man Nhân? Hắc hắc... Người ta nói... trăm phương ngàn hướng bao lần, kiếm được lại là không uống công phu. Quả nhiên không phải là giả, không ngờ buột miệng hỏi thế mà ta đã tìm ra được chúng... Thú vị thật... Bích Lợi Tư... Người đi đi... Quay về Tinh Linh Tộc, còn ta sẽ đi Hắc Ám Tinh Linh Tộc, lát nữa người chỉ đường cho ta rồi hai chúng ta mỗi người một ngã. Chờ sau khi người lấy được thông tin ta cần, thì hãy đến Hắc Ám Tinh Linh Tộc tìm ta.

Bạch Khởi mỉm cười, thông tin đó khiến Bích Lợi Tư kinh ngạc vạn phần. Bích Lợi Tư nhất thời có chút trợn tròn mắt, mang theo ánh mắt không thể tin được nhìn vào vẻ mặt khờ dại của Bạch Khởi

- Chủ nhân... người nói thật chứ, có thật là ngài muốn đi đến chỗ Hắc Âm Tinh Linh Tộc? Bọn chúng là hiện thân của tội ác đó, bọn chúng đều rất hung tàn đặc biệt là với loài người. Loài người bước vào Tinh Linh Tộc còn có hy vọng sống sót, nhưng một khi tiến vào trong địa phận của chủng tộc tà ác đó thì coi như chết chắc. Chủ nhân, ngài phải thông suốt, lực lượng của chúng không hề yếu, cao thủ vô số...

- Cái này... ta nghĩ rất rõ ràng, Bích Lợi Tư điều này ngươi không cần phải nhọc tâm, cứ làm tốt việc của ngươi đi là được. Mọi sự ta tự có trù định.

Khóe miệng Bạch Khởi khẽ nhếch lên thản nhiên nói. Sau khi dứt lời đã an vị ở trên người Khiếu Thiên, sau khi tìm chỗ rửa sạch thân thể, lại mang Bích Lợi Tư an tọa trên người Khiếu Thiên chạy như bay đến Vạn Tượng Sâm Lâm.

Bây giờ Bạch Khởi đã nghĩ kỹ là mình sắp phải làm gì rồi, mục đích của Bạch Khởi rất rõ ràng, cũng rất đơn giản, đó chính là Hắc Âm Tứ Tộc, bốn Hắc Âm Chủng Tộc còn lại chính là tâm phúc của liên minh Hắc Âm, Hắc Âm Tinh Linh Hắc Âm Kỳ Sĩ, Tu La Vô Sĩ, cùng Cuồng Bạo Dã Man Nhân, bốn chủng tộc này từng thần phục Đại Hắc Thiên Ma Thần. Mục đích của Bạch Khởi cũng chính là bọn chúng. Bạch Khởi chính là muốn thu nạp chúng dưới trướng của mình, để bọn chúng tận lực cho mình. Có được bốn tộc này, thế lực của Bạch Khởi có thể khuếch trương lần nữa.

Đương nhiên nhân khẩu bốn chủng tộc cộng lại cũng đến hàng trăm vạn, nhân khẩu đông đảo, di chuyển quy mô lớn sẽ không hề đơn giản, muốn không để người khác chú ý lại càng khó. Nhưng còn may là bọn chúng có thể đi con đường Khiếu Thiên đã đến, xuyên qua Sâm La Tuyết Vực. Có Khiếu Thiên đi cùng chẳng có ma thú nào dám bén mảng đến. Chỉ cần đến được phương Bắc, như vậy hết thảy đều an toàn. Bạch Khởi hiện tại không khỏi có chút cảm thán, tại sao phong địa khổng lồ của mình không ở phương Nam. Nếu như ở phương Nam giàu có sâm uất thì đã không phải phiền toái như vậy rồi. Những Hắc Âm Chủng Tộc này có thể thuận lợi tiến vào tiến vào địa bàn của ta, tăng cường thực lực cho ta, thì đã không có rắc rối như bây giờ.

338. Chương 277: Hắc Ti Đình (1)

Có điều lúc này Bạch Khởi không tránh khỏi nghĩ có chút quá đơn giản, quá thuận lợi. Hắc Âm Chủng Tộc còn chưa thu phục hoàn toàn, thậm chí còn chưa nhìn thấy thời điểm đối phương xuất hiện, đã bắt đầu nghĩ tới việc di chuyển toàn tộc của đối phương. Điều này có phần hơi chủ quan. Nói cho cùng mấy Hắc Âm Chủng Tộc đã sống ở đây hàng vạn năm rồi, ai biết được chúng đang nghĩ gì? Ai biết được chúng có chịu vứt bỏ tín ngưỡng của mình không? Đó là vấn đề... Những điều này cần phải suy xét... tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Bên này Bích Lợi Tư mang theo Bạch Khởi và Khiếu Thiên cùng nhau tiến vào trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Đến một ngã ba đường thì hai người chia ra mỗi người một ngã. Bạch Khởi đi về phía trái mà theo lời của Bích Lợi Tư là chỗ ở của liên minh Hắc Âm. Bản thân Bích Lợi Tư hướng về phía liên minh Quang Minh Tinh Linh Tộc. Hai người giao ước đợi Bích Lợi Tư tìm được địa chỉ của Phong Ma nhất tộc thì sẽ chạy tới chỗ Hắc Âm Tinh Linh Tộc tìm Bạch Khởi, còn Bạch Khởi thì ở đó đợi mình.

Mặc dù nói trong thâm tâm Bích Lợi Tư tồn tại hoài nghi, sự tà ác của Hắc Âm Tứ Tộc, sự kinh khủng của liên minh Hắc Âm và thù hận của liên minh Quang Minh, đều là những thứ từ nhỏ Bích Lợi Tư thâm căn cố đế biết đến, về nơi ở của liên minh Hắc Âm, trong lòng Bích Lợi Tư vô cùng sợ hãi, hơn nữa cũng không muốn đi trước, nhưng Bạch Khởi đã quyết định rồi, như vậy Bích Lợi Tư tự nhiên sẽ không phản đối. Thân làm một người nô bộc xuất sắc thì tuyệt đối không phản đối những chuyện như vậy. Nàng đã chuẩn bị quyết tâm phải chết rồi. Vì Bạch Khởi, cho dù là chết trong tay Hắc Âm Tứ Tộc, đối với Bích Lợi Tư mà nói đều là đáng giá.

Bên này Bạch Khởi sau khi cáo biệt Bích Lợi Tư xong liền xâm nhập vào địa bàn của Hắc Âm Tứ Tộc. Sau khi tiến vào địa bàn của Hắc Âm Tứ Tộc, Bạch Khởi vẫn chưa thấy được cái nơi đáng sợ mà Bích Lợi Tư hình dung ra trong lời nói. Cũng không thấy đầm lầy Khô Lâu chứa đầy đầu lâu đầu cả, sát khí đằng đằng khắp nơi... đối nghịch với địa bàn phe Hắc Âm, hiện ra vẻ tường hòa, nơi này lộ ra vẻ cực kỳ bình thản. Nơi

này có được dưỡng khí tường hòa mà người khác không thể tưởng tượng ra được. So với những nơi khác trong Vạn Tượng Sâm Lâm chẳng có gì khác biệt.

Chậm rãi cười trên người Khiếu Thiên, một người một thú vô âu vô lo lang thang trong rừng rậm. Sau đó một người hướng về phía sâu trong rừng, chậm rãi tìm kiếm chỗ ở của Hắc Ám Tứ Tộc. Đáng tiếc đi mãi mà cũng chẳng thu hoạch được gì cả. Nhưng một người một thú lại chẳng ản núp, dù sao với thực lực của hai người thì chẳng có gì đáng để giấu giếm cả. Chỉ sợ là trong rừng rậm này chẳng có ai có thể gây phiền phức cho họ.

Nhưng đáng tiếc là hai người tìm hồi lâu cũng chẳng có thu hoạch được gì. Giữa trưa Bạch Khởi ngồi dưới một cây đại thụ trong rừng, nhìn Khiếu Thiên cười có chút bất đắc dĩ rồi nói

- Ai... Khiếu Thiên à, người nói xem rốt cuộc Hắc Ám Tứ Tộc ở đâu? Thiệt là chúng ta tìm lâu như vậy còn không tìm được. Nha đầu Bích Lợi Tư còn nói tìm rất dễ, chỉ cần đi vào nơi này là có thể bị Hắc Ám Tứ Tộc phát hiện. Bây giờ ta thấy bè lũ liên minh Hắc Ám chẳng qua cũng chỉ là như vậy thôi. Lâu như vậy rồi mà chẳng phát hiện ra chúng ta. Thật không hiểu chúng làm ăn cái gì không biết.

- Đúng thế, đám súc vật đó còn tự xưng là liên minh Hắc Ám. A đầu Bích Lợi Tư nói thì ghê gớm vậy, tưởng rằng sẽ kinh khủng giống như Cửu Đầu Xà, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra chúng ta, thật là... Cũng không biết đám súc vật đó đang làm gì. Tôi còn muốn tìm người để đánh nhau đây.

Khiếu Thiên cũng phe phẩy đuôi mà nói.

- O... không phải... tình hình có vẻ gì đó không đồng nhất. Xem ra chúng ta hành sự không thể kết luận quá sớm được, có người đến rồi kìa...

Đang lúc Bạch Khởi còn đang muốn nói gì nữa, thì đột nhiên sắc mặt của Bạch Khởi chợt biến đổi. Nhìn thoáng qua phía bên trái, nhất thời cười lạnh một tiếng rồi nói như vậy.

Lúc nói câu này Bạch Khởi đã cười Khiếu Thiên đứng lên, nhìn về phía trái của mình, hướng phía trái vị trí của rừng rậm. Chừng một phút đồng hồ sau, bên trái khu rừng các bụi cỏ bắt đầu lắc lư, những cây nhỏ xung quanh không ngừng dao động, Tiếp đó chừng một trăm người từ bên ngoài dồn dập lao đến. Những Tinh Linh da ngăm đen xuất hiện trước mặt họ, động tác nhanh nhẹn lủi lên cành cao, sau đó nhao nhao lẳng ra hai bên nhánh cây, cầm cung tên nhắm vào Bạch Khởi, Khiếu Thiên. Dường như chỉ cần Bạch Khởi cùng Khiếu Thiên có bất kỳ hành động nào thì hai người sẽ bị những mũi cung vũ sắc bén kia xuyên thủng trái tim. Mười mấy tên Tu La Vô Sĩ áo giáp toàn thân, thân hình cao lớn hai mắt đỏ ngầu cầm cự kiếm xuất hiện trước mặt họ. Từ bốn phương tám hướng bao vây Bạch Khởi và Khiếu Thiên đang đứng ở trung tâm.

- A... xem ra cũng hay đây. Không ngờ Hắc Ám Tứ Tộc quả nhiên không bình thường. Mấy tên tuần tra này chẳng qua cũng chỉ là bọn tiểu lâu la mà thôi. Không ngờ rằng đã nguy hiểm như vậy, mỗi tên đều là Đấu Sư cấp bậc cường giả, vô cùng lợi hại. Cũng không biết những kẻ khác có lợi hại như thế không, nếu như đều là như vậy thì... Vậy tức là ta đã vớ được món hời lớn rồi.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, hài lòng nhìn những chiến sĩ của đám Hắc Ám Chung Tộc trước mặt mà nói. Khi nói lời này còn không nhận nổi đánh giá trước sau, vậy nét mặt lại càng hài lòng, vô cùng hài lòng.

Có thể thấy được trong lòng Bạch Khởi đang vô cùng vui mừng. Nếu Bạch Khởi nhìn thấy sự lợi hại của các cao thủ Hắc Ám Tứ Tộc, vậy đương nhiên cũng cho thấy sự lợi hại của thủ hạ trong tương lai. Những kẻ này trong tương lai đều là thủ hạ của hắn. Sau này chúng đều thần phục ta. Những kẻ này mạnh mẽ cũng thể hiện sự mạnh mẽ của ta, trong lòng Bạch Khởi đương nhiên rất mừng.

Mặc dù... Hiện tại những Hắc Ám Chung Tộc này còn chưa thuần phục Bạch Khởi, chưa nghĩ tới việc thuần phục Bạch Khởi, hiện tại có vẻ như hết thấy đều như đã làm bằng lòng Bạch Khởi, có điều Bạch Khởi vẫn vậy lộ ra vẻ mặt vui mừng.

- Các người là ai? Lại dám xông vào lãnh địa của chúng ta...

Một âm thanh dữ dội vang lên trước mặt Bạch Khởi. Từ trong đám mười mấy tên Tu La Vô Sĩ đi ra một tên nam tử đầu trọc tóc thân cao hơn hai thước với vết sẹo bên má trái đứng chính diện Bạch Khởi. Sự

khác biệt với người thường ở chỗ hai con mắt của hắn đỏ ngầu như máu, cái tia sắc máu đó khiến người ta có cảm giác nhưc đầu, pha chút sợ hãi.

Nhưng sau khi tên hán tử cất tiếng nói xong, nhìn thấy trước mặt mình là Bạch Khởi thì trong nháy mắt khuôn mặt bỗng biến sắc, sau đó chớp chớp mắt lạnh giọng nói:

- Chết tiệt, hóa ra là con người. Tên con người xấu xí đê tiện này lại dám tiến vào lãnh địa của liên minh Hắc Ám chúng ta. Người dám tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm, có phải là muốn chết không?

Thượng cổ Bách tộc trong Vạn Tượng Sâm Lâm, bất luận là người thuộc phe hắc ám hay quang minh thì đều chẳng có thiện cảm gì với loài người cả. Với chúng, loài người là kẻ thù, là địch nhân của chúng. Chính loài người đã xua đuổi tổ tiên của chúng khỏi những vùng đất màu mỡ đến nơi này, đuổi đến cái nơi phương Nam của Đại Lục, vào nơi Vạn Tượng Sâm Lâm hoang vu này. Đối với chúng đó là sự sỉ nhục, là mối cừu hận khắc cốt ghi tâm. Cho nên khi thấy Bạch Khởi, trong nháy mắt tên đầu lĩnh kia đã biến đổi sắc mặt, nói ra lời như vậy. Trong lúc nói đã duỗi tay muốn gọi đồng bọn động thủ, hạ sát Bạch Khởi và Khiếu Thiên.

Bạch Khởi nghe xong không hề tức giận. Hắc Ám Chung Tộc, thậm chí cả Bách tộc Đại Lục này đối với loài người như thế nào, trong lòng Bạch Khởi đã dự đoán được. Bạch Khởi hiểu, đám người này không mong gặp mình, gặp loài người, cho nên hắn cũng không tức giận. Nếu đối lại là mình thì mình cũng rất tức giận, dù sao thì đó cũng là mối thù truyền kiếp rồi.

- Hắc Ám Tứ Tộc các ngươi đối đãi với bằng hữu như thế sao?

Bạch Khởi hỏi lại.

- Bằng hữu? Hắc Ám Chung Tộc tuyệt đối không kết bằng hữu với loài người, điều này ngươi phải nhớ kỹ, Hắc Ám Chung Tộc tuyệt đối không kết giao với loài người.

Tu La Vô Sĩ đó nghe xong sắc mặt cũng biến đổi theo, rồi lạnh giọng nói. Lúc nói lời này, sát khí đã tăng vọt lên. Xem ra hắn đang rất muốn xẻ thịt lột da hạ sát Bạch Khởi.

Đáp lại Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, nói:

- Đã như vậy, vậy nếu đối đãi với chủ nhân thì liệu các ngươi có làm vậy không?

Lời Bạch Khởi khiến mọi người xung quanh đều sửng sốt, theo đó cũng chuẩn bị động thủ. Nhưng chỉ thấy Bạch Khởi nhấc tay lên, sau đó bỏ tay của Atula xuống. Cánh tay mỏng như cánh ve trong nháy mắt đã xuất hiện trước mắt mọi người.

- Tay của Atula! Điều này sao có thể!

339. Chương 277: Hắc Ti Đình (2)

Vật Thần Khí này, người ở đây ai cũng biết. Vì bất luận là Tu La Vô Sĩ hay Hắc Ám Tinh Linh cũng đều là tín đồ trung thành nhất của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Truyền thuyết về cánh tay Atula, về thiếp thân Thần Khí của Ma Thần Đại Hắc Thiên, bọn chúng đương nhiên biết. Mặc dù chưa tận mắt trông thấy, nhưng từ nhỏ chúng đã được nghe qua vô số lần rồi. Trong tộc điển tích cũng có ghi chép lại, cho nên khi Bạch Khởi cầm lấy tay Atula, những kẻ chung quanh ngay lập tức nhận ra đó là cánh tay của Atula.

- Không có gì là không thể, nếu đã biết về cánh tay Atula, vậy thì dễ rồi. Huynh đệ của ta là Ma Thần Đại Hắc Thiên, hắn để cho ta tiếp quản Hắc Ám Tứ Tộc. Tộc Trưởng của các ngươi đâu?

Bạch Khởi nói như ra lệnh với những Tu La Vô Sĩ đang đứng trước mặt.

- Tham kiến đại nhân...

Đám Tu La Vô Sĩ tên nào tên nấy mặt biến sắc, quỳ rạp xuống đất mà nói. Bọn chúng không biết chuyện này có phải thật hay không, nhưng cánh tay của Atula thì không hề sai. Sự miêu tả trong truyền thuyết với cánh tay Atula mà Bạch Khởi nắm trong tay không sai chút nào. Kẻ nắm giữ cánh tay Atula hiển nhiên có tư cách ra lệnh cho chúng. Vì thế bất luận là Tu La Vô Sĩ hay Hắc Ám Tinh Linh, không có một kẻ nào

dám không nghe theo lời Bạch Khởi, đều biểu lộ vẻ mặt tôn kính hết mực. Dù chúng không thể đại diện cho cả chủng tộc, đồng thời chúng cũng không dám có bất kỳ phán đoán nào trong chuyện này. Khi cánh tay Atula xuất hiện, sự việc đã không nằm trong sự quyết định của lũ tiểu binh này rồi. Tất cả phải cần đến Trưởng Lão trong tộc và Tộc Trưởng Đại nhân định đoạt. Điều chúng muốn làm chỉ là ngoan ngoãn dẫn đường cho Bạch Khởi, sau đó đưa bọn họ vào trong chủng tộc. Đó là những việc mà chúng cần phải làm. Những chuyện khác, chúng không cần phải quan tâm, tự khắc có người đến xử lý.

- Uhm... Dẫn ta đi gặp Tộc Trưởng của các người.

Bạch Khởi nghe xong thản nhiên nói, đám người kia đương nhiên không dám phản kháng nửa lời. Nghe lệnh xong lập tức dẫn Bạch Khởi ra khỏi nơi này, đi về nơi cư ngụ của chủng tộc mình.

Khoảng chừng năm giờ sau, Bạch Khởi đã tới đại bản doanh của Hắc Âm Tinh Linh. Một thành thị khổng lồ dưới lòng đất, tọa lạc tại một chỗ rậm rạp thâm sâu trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Xung quanh có mười mấy cây đại thụ và một ngọn núi nhỏ, ở trung tâm của ngọn núi là khu vực với vô số tầng đá đi án ngữ, có một cửa vào rất sâu. Sau khi đi qua cánh cửa đó, lúc này trước mặt Bạch Khởi là một tòa thành trì dưới lòng đất. Tuy không to lớn khác thường như Hắc Thạch Ái Nhân, nhưng cũng không tồi. Đây chính là đại bản doanh của Hắc Âm Tinh Linh Tộc.

Đương nhiên Tu La Vô Sĩ, còn vô số những chủng tộc khác tọa lạc tại nhiều nơi khác nhau. Tuy nói chúng là đồng minh, thậm chí đến cả tuần tra cũng đi cùng nhau, nhưng bản doanh của chúng không phải là cùng một chỗ. Bọn chúng đều có địa bàn riêng của mình. Còn Bạch Khởi thì đang ở bản doanh gần nhất, của Hắc Âm Tinh Linh.

Về phần những Tu La Vô Sĩ, ngoại trừ một bộ phận quay về tổng bộ của mình báo chuyện này lên cấp trên, những người khác chia thành nhóm đi đến hai chủng tộc, bản doanh Hắc Âm Kỳ Sĩ còn cả Cuồng Bạo Dã Man Nhân đem chuyện này thông báo với hai chủng tộc. Dù sao chuyện này đối với Hắc Âm Tứ Tộc cũng là đại sự của đại sự, việc này là việc cấp bách không thể chậm trễ, cũng không dám trì hoãn nửa phút. Tộc Trưởng của Hắc Âm Tứ Tộc phải là người đầu tiên biết chuyện này.

Khi Bạch Khởi đặt chân đến bản doanh của Hắc Âm Tinh Linh, tiếp đón Bạch Khởi là một Trưởng Lão của Hắc Âm Tinh Linh tên là Hắc Ti Đình. Một Hắc Âm Tinh Linh nam tử cao gầy, thuộc hàng ngũ của Hắc Âm Tinh Linh kiếm sĩ, thực lực không phải quá lớn, nhưng có thể trở thành Trưởng Lão của Hắc Âm Tinh Linh thì thực lực cũng không hề yếu. Một Đẩu Vương cấp cao thủ, dù không phải tuyệt đỉnh, nhưng cũng coi là không tệ.

Từ xa trông thấy Bạch Khởi xong, Hắc Ti Đình bèn lập tức mang theo mười mấy tên thủ hạ chạy tới. Sau khi cúi đầu chào Bạch Khởi, muôn phần cung kính nói:

- Trưởng Lão Hắc Âm Tinh Linh Hắc Ti Đình tham kiến đại nhân, chào mừng ngài đến thăm. Việc ngài có thể đi tới Hắc Âm Tinh Linh Tộc, quả là vinh hạnh cho chúng tôi. Tôi thay mặt cho Hắc Âm Tinh Linh Tộc chào đón đại nhân đến thăm.

Nghe lời này Bạch Khởi lễ phép gật đầu. Dù không long trọng như Hắc Ti Đình, chỉ là cái gật đầu khiêm tốn, cho thấy đã nhìn thấy Hắc Ti Đình, nhưng chẳng nói thêm gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Hắc Ti Đình một cái.

- Tộc Trưởng của các người đâu?

- Cái này... à... Tộc Trưởng của chúng tôi có chút chuyện phải ra ngoài, chúng tôi đã phái người đi tìm Tộc Trưởng rồi, sẽ quay lại nhanh thôi. Đợi ba vị Tộc Trưởng khác đến thì Tộc Trưởng của chúng tôi cũng trở lại bá kiến ngài rồi, mong ngài đừng quá gấp gáp. Ngài đi đường xa mệt nhọc hay là tìm chỗ nghỉ ngơi đi.

Hắc Ti Đình nghe xong, khước miệng co giật hai cái, sau đó nhìn thoáng qua vẻ mặt của Bạch Khởi, chán chừ chốc lát rồi nói như vậy.

Lời này Bạch Khởi đương nhiên là không tin. Ngược lại trong bụng Bạch Khởi giống như gương sáng vậy. Lời mà Hắc Ti Đình nói không cần nghĩ cũng biết là giả, có điều Bạch Khởi cũng không vạch mặt đối phương. Hắn nghĩ gì Bạch Khởi hiểu rất rõ, nhưng không nói ra vì Bạch Khởi hiểu tâm tư của đối phương.

Nghĩ đến việc bây giờ Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh Tộc đang ở xó xỉnh nào đó trong thành nhìn trộm, tạm thời không chịu tới gặp mình. Có thể thấy, người này nhất định là đang đợi ba Tộc Trưởng kia đến. Hơn nữa khi bọn họ đến thì cũng không lập tức đến gặp mình ngay. Ngược lại còn cùng nhau tiến hành thảo luận, thông qua thương thảo mới đến gặp mình. Đây là chuyện thường tình của loài người, Bạch Khởi biết và hiểu rõ.

Nếu bảo đám người đó không cùng nhau bàn bạc, lại trực tiếp đến nói rằng thần phục mình, khóc lóc muốn đi theo mình thì mới là kỳ quái. Dù sao Ảnh Tộc chỉ là một ngoại lệ, các chủng tộc khác không biết cách nói chuyện dễ nghe như vậy, đặc biệt là Hắc Ám Tứ Tộc. Nghe đồn Hắc Ám Tứ Tộc là chủng tộc xảo trá nhất, táo bạo nhất, cũng là khó ứng phó nhất trong Hắc Ám Lục Tộc. Mặc dù tín ngưỡng của chúng với Đại Hắc Thiên là kiên định không đổi, nhưng bảo bọn chúng thần phục kẻ khác, thần phục một con người như mình không phải là chuyện đơn giản.

Vì vậy Bạch Khởi nghe xong không nói gì mà chỉ khẽ mỉm cười. Sau đó cũng không nói gì nữa, chỉ hơi hơi gạt đầu, trong ánh mắt tinh quang chợt lóe sáng, nhìn Hắc Ti Đình trước mặt nói:

- Vậy à? Nếu đã vậy thì người hãy phái người bảo với Tộc Trưởng là không cần phải vội, cứ từ từ rồi đến, chuyện gì cũng phải nghĩ cho kỹ, nghĩ thông suốt rồi thì mới có thể trả lời ta phải không nào? Nếu không thông suốt thì đành vậy, ta chỉ có thời gian, sẽ ở đây đợi các người.

Lời của Bạch Khởi, Hắc Ti Đình hiểu rất rõ. Hắn cũng không phải kẻ ngốc. Có thể được sai tới tiếp đãi Bạch Khởi đủ thấy được đầu óc và địa vị của Hắc Ti Đình. Kể như vậy sao có thể là kẻ ngu ngốc được? Lời Bạch Khởi rõ ràng như vậy, làm sao mà Hắc Ti Đình không hiểu cho được? Cho nên trên mặt Hắc Ti Đình chợt lóe lên ánh mắt lúng túng, khẽ nhìn Bạch Khởi một cái, Hắc Ti Đình ho hai tiếng, sau đó hướng về Bạch Khởi cung kính nói:

- Cảm tạ sự khẳng khái và độ lượng của đại nhân, tôi nhất định chuyển lời của ngài đến các Tộc Trưởng Đại nhân.

- Ừ, được rồi. Dẫn ta đi nghỉ. Nhớ giúp ta chuyển lời qua đó. Đúng rồi còn có một chuyện, đó chính là... Ta hy vọng lần sau khi người thấy ta hãy đổi cách xưng hô... Đừng gọi ta là đại nhân.

Bạch Khởi mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Hắc Ti Đình mà nói.

Lời này càng khiến cho sắc mặt Hắc Ti Đình thay đổi, sắc mặt có chút gì đó không tự nhiên. Sau đó lưng khom thấp hơn, do dự một chút, tổng kết lại lời nói, sau đó cung kính nói với Bạch Khởi:

- Đại nhân, Ma Thần Đại Hắc Thiên là tín ngưỡng của chúng tôi. Tín ngưỡng của chúng tôi với Ma Thần Đại Hắc Thiên không hề thay đổi. Có điều... việc này... tôi không thể quyết định được. Tôi cũng muốn lần sau gặp ngài sẽ thay đổi cách xưng hô, nhưng chuyện này tôi không thể làm chủ, hy vọng ngài hiểu cho. Đương nhiên, tôi nghĩ sau khi Tộc Trưởng trong tộc chúng tôi quay về và gặp ngài xong sẽ có kết quả. Đến lúc đó không chừng cách gọi của tôi với ngài sẽ thay đổi..

Lời này rất cẩn thận, Bạch Khởi cũng không để ý, khẽ cười vỗ vỗ vai Hắc Ti Đình, sau đó cười nhạt hai tiếng rồi không nói gì nữa.

340. Chương 278: Hắc Ám Thống Lĩnh Thần Bí (1)

Ở một nơi tọa lạc tại Vạn Tượng Sâm Lâm, trong một sơn mạch cũng không to lớn lắm, ngay chỗ quy tụ của Hắc Ám Tinh Linh, trung tâm bên trong của tòa thành, ở trong một căn phòng hắc ám, giữa căn phòng khách rộng rãi bày bốn chiếc ghế bằng gỗ lim, trên ghế treo mấy tờ bì mao ma thú quý báu. Và ngồi trên những chiếc ghế đó là bốn người.

Một kỵ sĩ toàn thân phủ áo giáp, nhìn không rõ lắm tướng mạo. Một nam tử thân hình cao lớn, toàn thân mặc giáp đen chỉ để lộ đầu, hai mắt đỏ ngầu máu, còn có một nam tử với cặp lông mày rậm, không mặc áo, chỉ khoác một mảnh da thú trên mình thân hình cao lớn, hình xăm khắp người. Còn có một nam tử gầy yếu nhỏ bé, da ngăm đen, tai hơi nhọn. Bốn người ngồi ở bốn phương, lẳng lẳng nhìn đối phương không nói một lời.

- Người đó đã đến được một ngày rồi, chúng ta đã cố gắng giữ chân đối phương lại. Ta đã phải thuộc hạ là Trưởng Lão Hắc Ti Đình tiếp đãi đối phương, nói là ta đang ở bên ngoài. Nhưng đối phương dường như hiểu ý của ta là gì. Hơn nữa còn nhờ Hắc Ti Đình chuyển lời đến ta, để ta suy xét cẩn thận, cho nên ta mời các ngài đến bàn bạc.

Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh lặng lẽ nhìn ba người trước mặt rồi chậm rãi nói. Hiện tại ông ta có chút áp lực, hơn nữa trong bốn người thì ông ta chịu nhiều áp lực nhất. Bởi vì Bạch Khởi ở chỗ của ông ta, hơn nữa còn nói ra lời như vậy, khiến trong lòng ông ta không được thoải mái. Cảm giác có chút hổ thẹn với Ma Thần Đại Hắc Thiên, hổ thẹn với tín ngưỡng của bản thân. Cùng với sự khoan hồng độ lượng của Bạch Khởi làm ông ta càng thấy xấu hổ.

- Là sao? Ý của các ngài là gì? Hắc đã nói, hắc là huynh đệ của Ma Thần Đại Hắc Thiên, Ma Thần Đại Hắc Thiên chẳng những giao cánh tay Atula cho hắc, mà còn giao cả chúng ta nữa. Nay hắc đã tìm đến, vậy ý tứ đã rất rõ ràng, đó là muốn chúng ta làm thuộc hạ của hắc... Các người có ý kiến gì không?

Tộc Trưởng Tu La Vô Sĩ nhất tộc thản nhiên nói, khi nói có hơi cau mày. Bất luận người khác nghĩ thế nào, nói Tu La Vô Sĩ là thủ hạ trung thành nhất, tín đồ trung thành nhất của Ma Thần Đại Hắc Thiên thế nào, đối với lời của Ma Thần Đại Hắc Thiên hắc tuyệt đối tuân theo, không thể nghi ngờ.

- Điều này... Các ngài có thể bảo đảm cánh tay Atula là thật chứ?

Chợt thủ lĩnh Hắc Âm Kỳ Sĩ thản nhiên nói, nói không nhiều lắm, chẳng qua chỉ là một câu nghi vấn, ngoài ra cũng chẳng biểu lộ gì khác. Thậm chí khi hắc nói một chút sắc thái cũng không có. Điều này khiến kẻ khác rất khó suy đoán ý tứ của hắc.

Nhưng những người xung quanh cũng đã quen rồi, người này nói năng từ trước tới nay đều như vậy, mọi người chung sống cũng không phải ngày một ngày hai, sớm đã thích ứng rồi. Lần này họ cũng không cảm thấy có gì không đúng, cũng không thấy có gì không thích ứng, chỉ là không nhận nổi suy đoán trong lòng, lúc đó tên này nói vậy là có ý gì, là không xác định được thật, hay là còn có ý gì đặc biệt.

Song người trả lời hắc là tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh. Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh sau khi nghe xong giọng nói quả quyết như đinh đóng cột:

- Điều này không hề sai, chúng ta có hơn trăm tộc nhân chứng kiến, chắc chắn là cánh tay Atula. Thuộc hạ của ta Hắc Ti Đình Trưởng Lão tới qua cũng xem lại lần nữa rồi, có thể khẳng định điều đó là thật. Nói cách khác, chuyện mà Bạch Khởi đại nhân kể là hoàn toàn chính xác. Ta mời các ngài tới không phải để bàn tính hư thực của sự việc, mà là cùng nhau bàn bạc xem trong chuyện này chúng ta phải ứng phó thế nào đây...

- Vậy sao? Nếu đã vậy thì còn bàn bạc gì nữa. Chúng ta đều là tín đồ trung thành nhất của Ma Thần Đại Hắc Thiên, nếu huynh đệ của Ma Thần Đại Hắc Thiên đã xuất hiện rồi, còn mang theo cả cánh tay Atula của Ma Thần Đại Hắc Thiên, còn cả tin tức về Ma Thần Đại Hắc Thiên nữa. Vậy chúng ta tự khắc cũng phải phục tùng, còn thảo luận làm gì nữa? Chẳng lẽ các người đã phản bội lại tín ngưỡng Ma thần sao?

Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân nghe lời này lập tức trầm giọng, thanh âm vang vọng mà có lực, chỉ từ thanh âm đã có thể nghe ra cách hành xử của đối phương rồi, hành xử cứng rắn mà táo bạo, nhưng cũng rất ngay thẳng, chắc chắn thuộc loại người quang minh lỗi lạc.

Điều này tất cả mọi người đều biết, không riêng gì người ở đây, cho dù là Bạch Khởi và người bên ngoài cũng đều hiểu rõ về chủng tộc Cuồng Bạo Dã Man Nhân. Chủng tộc này, khi chiến đấu thì lợi hại vô cùng, hấp tấp nhưng mạnh mẽ. Lúc chiến đấu đẫm máu mà tàn nhẫn. Nhưng cách hành xử của họ tuyệt đối được xưng tụng là hai chữ hào sảng. Không chỉ có vậy, bọn họ thẳng thắn mà quang minh lỗi lạc, là bằng hữu tốt nhất và thuộc hạ trung thành nhất. Sở dĩ bị gọi là Hắc Âm Chủng tộc chỉ bởi vì tín ngưỡng của họ. Còn nữa là do tác phong trên chiến trường của họ mà thôi.

Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân vừa mở miệng, Tộc Trưởng Tu La Vô Sĩ vốn dĩ trong lòng đã có quyết định mặt liền biến sắc, trầm giọng nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, điểm này ta đồng ý, nếu ý chỉ của Ma thần đã có, hơn nữa không phải là giả, thì chúng ta không cần thảo luận nhiều làm gì. Cứ dựa theo ý chỉ của Ma thần mà làm là được. Tu La Vô Sĩ

chúng ta trước nay đều là chiến sĩ trung thành nhất, tín đồ trung thành nhất của Ma thần, tuyệt đối không phản bội lại Ma thần. Dầu tan xương nát thịt cũng chẳng nề hà. Cho nên ta tán thành điều này. Tu La Vô Sĩ chúng ta và Cuồng Bạo Dã Man Nhân đều thần phục Bạch Khởi đại nhân. Bất luận các vị nghĩ thế nào, làm thế nào, chúng ta cũng đã quyết định rồi.

Hai người này một câu nói đã khóa chặt con đường của mình rồi. Không thể không nói tín ngưỡng của bọn họ với Ma Thần Đại Hắc Thiên khiến người khác phải kính nể. Nhưng lời đó đã khiến cho Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc và Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ nhất tộc trầm mặc. Trầm mặc hồi lâu sau Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc đưa mắt về phía Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ nhất tộc rồi trầm giọng nói:

- Ý ngài thế nào?

Một câu nói khiến cho ánh mắt của cả hai người kia cùng liếc về phía Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ. Bọn họ im lặng nhìn đối phương, đợi câu trả lời của đối phương. Bốn Tộc Trưởng thì đã có hai người cho thấy ý kiến của mình. Về phần Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc thì vẫn còn lưỡng lự chưa quyết. Nếu như Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ cũng bày tỏ ý đồng tình, e là hẳn tuyệt đối không có chút phản đối. Còn nếu Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ phản đối chuyện này, thì cũng khó khiến hắn có cách nghĩ khác được.

- Cái này... Bản thân ta mà nói thì không có ý kiến phản đối. Không riêng gì Cuồng Bạo Dã Man Nhân, Tu La Vô Sĩ các vị, Hắc Âm Kỵ Sĩ chúng ta cũng là những chiến sĩ, những tín đồ trung thành nhất của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Chúng ta nguyện được cống hiến tính mạng của mình cho Ma Thần Đại Hắc Thiên bất cứ lúc nào. Điều đó không chỉ riêng ta, mà toàn bộ chủng tộc của ta đều như vậy. Điều đó là không phải bàn cãi. Nhưng trong lòng ta còn có một chút nghi hoặc và lo âu, hy vọng các vị có thể giúp ta tháo gỡ. Nếu các vị có thể tháo gỡ được khúc mắc trong lòng ta, vậy thì tất nhiên ta sẽ tán đồng... Nếu như không được... Ta nghĩ... ta còn cần phải cân nhắc thêm chút nữa. Các vị đều biết việc này liên quan đến toàn bộ chủng tộc của ta. Mặc dù chúng ta không sợ chết, nguyện dâng hiến tất cả cho Ma Thần Đại Hắc Thiên. Nhưng... là một vị Tộc Trưởng, ta không thể tùy tiện được. Ta phải suy nghĩ kỹ càng cho mười vạn thuộc hạ Hắc Âm Kỵ Sĩ của ta. Quyết định của ta có thể ảnh hưởng tới cả chủng tộc, do vậy ta không thể không thận trọng được.

Sau khi nghe xong, Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ đã trầm mặc rất lâu rồi mới nói ra như vậy. Điều đó khiến ba người kia có chút sững sờ. Bởi vì từ khi bọn họ quen biết người này, chưa bao giờ thấy hắn lại nói nhiều như vậy. Cho dù chỉ có một câu nói, nhưng câu nói đó còn nhiều hơn cả một năm về trước cộng lại.

- Vấn đề gì cơ?

Lời nói Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ tộc khiến Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc nhú mày. Dường như hắn cũng có suy nghĩ tương đồng, cho thấy sự do dự của hắn. Có lẽ cũng giống như Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ tộc, nhưng trong khi hắn còn chưa kịp mở miệng nói thì ở phía kia, Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân đã nhanh nhẹn nhanh miệng nói trước một bước rồi.

341. Chương 278: Hắc Âm Thống Lĩnh Thần Bí (2)

- Đại Thống Lĩnh... ta đang suy nghĩ về vấn đề Đại Thống Lĩnh. Các ngài phải biết, một khi chúng ta thần phục Bạch Khởi đại nhân, hành động dựa theo ý chỉ của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Như vậy đồng nghĩa với việc chúng ta đã phản bội Đại Thống Lĩnh. Bạch Khởi đại nhân là nhân loại, ngài ấy đến đây có mục đích, có suy nghĩ của riêng mình. Mặc dù không biết phải làm những gì, muốn làm cái gì, nhưng có một điều ta có thể khẳng định, đó chính là một khi Bạch Khởi đại nhân thu phục chúng ta, một khi chúng ta thần phục ngài, sợ là sẽ không còn được ở trong Vạn Tượng Sâm Lâm lâu nữa. Rời khỏi nơi này là chuyện sớm muộn, nhưng nếu làm vậy chẳng khác nào phản bội lại liên minh Hắc Âm. Làm vậy có thể khiến thực lực của liên minh Hắc Âm chúng ta giảm sút, đồng nghĩa với việc phản bội lại Đại Thống Lĩnh, các ngài thấy... Đại Thống Lĩnh liệu có chấp nhận không? Các ngài thấy dựa vào lực lượng của Đại Thống Lĩnh liệu có bỏ qua cho chúng ta không? Điều này các ngài đã nghĩ tới chưa?

Tộc Trưởng Hắc Âm Kỵ Sĩ thâm trầm nói, khi nói ngữ khí không hề biến động, lãnh đạm như một người chết, không có bất kỳ tình cảm nào.

Nhưng dù lời nói của hắn có vẻ không có bất kỳ sự biến động tình cảm nào, tuy nhiên ba người ngồi đó có thể hiểu rõ sự ưu sầu sâu sắc thông qua lời nói đó. Hơn nữa lời này cũng khiến ba người bọn họ nhất loạt trầm mặc. Điều ban đầu Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc nghĩ cũng là vấn đề này, cho nên hắn là người trầm mặc đầu tiên. Về phần hai người kia không nghĩ đến vấn đề này, lúc này sau khi đã được Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ nhắc nhở nhất thời đã hiểu rõ, sau đó cũng trầm mặc theo.

Đại Thống Lĩnh... Đại Thống Lĩnh của liên minh Hắc Ám, là một gánh nặng đè lên đầu bọn họ, là nhân vật khiến họ thở không ra hơi. Còn hắn ở đó, bản thân họ làm bất cứ việc gì đều cần phải suy xét rõ ràng. Dẫu sao tính tình của Đại Thống Lĩnh họ đều hiểu rõ, thực lực của Đại Thống Lĩnh cũng vô cùng ghê gớm. Không thể thuận theo suy nghĩ cẩn trọng của họ bởi vì quyết định của họ không đơn giản là quan hệ đến sự sống chết an nguy của bản thân, mà thậm chí còn liên lụy đến cả chủng tộc.

Đùng~~

Trầm ngâm hồi lâu, Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân đầu tiên đập bàn đứng dậy, tức giận quát:

- Sợ cái gì, bốn tộc chúng ta cộng lại đã chiếm một phần ba lực lượng liên minh Hắc Ám. Những chủng tộc khác đều là chủng tộc nhỏ, chúng chẳng dám nhiều lời, huống hồ bọn chúng cũng không đoàn kết. Mà Đại Thống Lĩnh định làm gì chúng ta chứ? Cùng lắm là giết chúng ta mà thôi, nhưng giết chúng ta rồi thì sao chứ? Ta không sợ chết, ngài ấy giết ta, Cuồng Bạo Dã Man Nhân bọn ta cũng mãi mãi phục tùng tín ngưỡng của Ma Thần Đại Hắc Thiên, tận trung với chủ nhân Bạch Khởi. Chuyện này không cần phải bàn nữa. Các ngài sợ, nhưng ta không sợ. Cùng lắm là chết mà thôi, muốn tiêu trừ bộ tộc chúng ta? Hừ hừ, chỉ cần bọn ta đoàn kết lại thì Đại Thống Lĩnh kia cũng chẳng có bản lĩnh đó đâu..

- Tốt... Ta cần lời nói này của ngài. Bất kể kẻ khác thế nào, ta cũng làm.

Tộc Trưởng Tu La Võ Sĩ nghe xong cũng đột ngột đứng phắt dậy. Hai người cương trực tuy thường ngày có đôi chút mâu thuẫn, thậm chí là gai mắt với nhau. Tuy đều là những kẻ thuận tính, nhưng Cuồng Bạo Dã Man Nhân cảm thấy Tu La Võ Sĩ quá nhạt nhẽo. Còn Tu La Võ Sĩ lại cảm thấy Cuồng Bạo Dã Man Nhân quá thô lỗ. Do vậy người của hai chủng tộc và cả hai vị Tộc Trưởng tuy tính cách hao hao giống nhau, nhưng luôn bất hòa với nhau. Tuy nhiên vào lúc này bọn chúng đều thể hiện sự nhất trí lạ thường. Hai người trong nháy mắt bày tỏ ý kiến của mình, hơn nữa nhìn nét mặt có thể nhận thấy bọn họ không hề có ý định thay đổi.

Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ và Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh Tộc sau khi liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được ánh mắt có chút gì bất đắc dĩ ở đối phương. Cũng từ ánh mắt của đối phương nhìn thấu một câu nói:

- Ta sớm nên biết hai người bọn họ sẽ làm vậy..

Về tính cách của hai vị này thì hai vị còn lại đều đã rõ. Dù sao mọi người chung sống cũng không phải ngày một ngày hai. Tính cách mỗi người thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu. Hai người họ trông thấy biểu hiện của hai người cao to kia thì đã hiểu không còn cách nào có thể thuyết phục được họ nữa rồi. Sau khi cười gượng một tiếng, Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc mang chút bất đắc dĩ nói:

- Bốn tộc chúng ta xưa nay cùng chung tiến thoái, hai vị đã quyết định vậy, ta cũng chỉ còn cách theo các vị. Ai... có lẽ hai người các vị lần này đã lựa chọn đúng, hơn nữa các vị nói không sai. Bất luận Đại Thống Lĩnh lợi hại bao nhiêu, có điều có một chuyện có thể khẳng định, cho dù Đại Thống Lĩnh ra tay diệt tộc hay không, chỉ cần kẻ nào phản bội đều sẽ phải chết. Hơn nữa cả chủng tộc cũng sẽ bị tiêu diệt. Nhưng chúng ta lại chẳng phải là những chủng tộc nhỏ. Bốn chủng tộc chúng ta chiếm một phần ba lực lượng liên minh Hắc Ám. Đại Thống Lĩnh không thể diệt tộc của chúng ta, hắn cũng chẳng có cái năng lực ấy. Cùng lắm là giết chúng ta cùng thân quyến mà thôi. Nhưng nhân sinh trên đời, lẽ nào lại sợ chút chuyện nhỏ đó sao? Nếu đã có lựa chọn... Vậy thì hãy làm ngay thôi... Lần này bất cứ giá nào ta cũng phải đi theo các vị..

- Ha ha ha... tốt... không ngờ lão Tinh Linh thường ngày có vẻ nham hiểm狡 hoạt, vậy mà giờ đây lại rất thẳng thắn dứt khoát. Ngài cứ yên tâm, nếu đã là lời của Ma Thần Đại Hắc Thiên thì chúng ta cũng chẳng lo lắng gì nữa, vả chăng cũng chỉ là chết một lần mà thôi. Chúng ta không sợ là tốt rồi, dù sao chúng ta cũng là Tứ Đại Đầu Hoàng mà, lẽ nào phải sợ hắn. Nếu hắn đến thì chúng ta sẽ liều mạng với hắn, dù không thể thắng, nhưng ít nhất cũng khiến hắn phải trả giá, hai bên lưỡng bại câu thương... Đại thiết đầu thấy sao?

Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân nghe xong cười vỗ trước mặt Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc. Khi đối phương cười gượng đã nói vậy, nói chuyện hướng ánh mắt về phía Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ, chờ đợi câu trả lời của đối phương. Nhưng cách gọi của hắn thật sự chẳng dễ nghe chút nào... Đại thiết đầu... Cái tên này không lịch sự gì cả.

- Điều này... cả ba ngài đã quyết định vậy, ta còn có thể nói gì? Đi cùng các ngài cũng là tránh cho Hắc Ám Kỵ Sĩ chúng ta mang cái tiếng nhu nhược, ha ha... Vào thời Thượng cổ, Hắc Ám Chủng Tộc cũng chính là thủ hạ trung thành nhất của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Lần này sao lại đứng núp sau các ngài được, vậy há chẳng phải là hổ thẹn với tổ tiên ư?

Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ nghe xong câu nói đó mỉm cười đứng thẳng dậy rồi nói như vậy. Nói xong không thèm để ý đến ba người kia đi ra ngoài.

Lời của hắn khiến ba người kia nở nụ cười. Đang định nghĩ nói gì thì đã thấy rồi, động tác của Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ nhất thời hơi chút sững sờ, không biết phải làm những gì. Vẫn là Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc phản ứng lại, sau đó cao giọng nói:

- Ta nói Đại thiết đầu ngươi định đi làm gì?!

Lời kia vừa thốt ra, Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ phía bên kia quay đầu sang, sau khi thấy ánh mắt ba người như một, đưa mắt nhìn hồi lâu, sau đó bỏ mũ lộ ra cái đầu của mình. Trước mặt mọi người không phải là khuôn mặt xấu xí như tưởng tượng, mà là một khuôn mặt trắng nõn nà, một mái tóc vàng hoe, còn lẫn cả chút màu xanh lam. Xuất hiện trước mặt họ hóa ra lại là một nữ tử xinh đẹp. Đó là điều quá bất ngờ với ba vị Tộc Trưởng kia.

Từ lâu họ đã quen với Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ, nhưng chưa bao giờ thấy được mặt của đối phương. Từ trước tới giờ ấn tượng của họ về đối phương chỉ là cái giọng điệu âm trầm âm dương, một lão già trầm lặng. Nhưng chẳng ai ngờ, kết quả hoàn toàn tương phản với tưởng tượng của họ. Xuất hiện trước mặt họ không phải là loại người không nam không nữ như tưởng tượng, cũng không phải là một lão già buồn tẻ vô vị, mà là một mỹ nữ tóc vàng tuyệt sắc, đẹp đến mức không ai tưởng tượng ra nổi.

Sự rung động đột ngột đã khiến cho mấy vị Tộc Trưởng đắm chìm thật lâu không khôi phục lại được như cũ. Bọn họ có chút ngẩn người, nhất thời không thể đón nhận tình cảnh trước mắt. Lúc này Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ cười nhạt rồi nói:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nếu đã quyết định rồi thì chúng ta đi thôi.

- Đi? Đi làm gì?

Tộc Trưởng Cuồng Bạo Dã Man Nhân có chút ngây ngốc nói. Trong giây lát hắn không hiểu lời của đối phương. Dù sao sức chiến đấu của Cuồng Bạo Dã Man Nhân tuy rất mạnh, nhưng... đầu óc của họ lại chẳng thông minh gì cả.

- Làm gì? Đại Tinh tinh ngài vừa nãy nói là lợi hại nhất đó, nếu đã quyết định thần phục chủ nhân, bất kể chuyện của Đại Thống Linh, vậy thì chúng ta qua đó thôi. Không thể để Bạch Khởi chủ nhân một mình ở đó đợi chúng ta phải không nào? Làm vậy thật là quá thất lễ. Chúng ta để chủ nhân chờ cả ngày rồi, giờ khi đã có kết quả rồi vậy thì qua đó ngay thôi...

Khi nghe xong, Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ mỉm cười rồi cũng chẳng thèm để ý tới mấy người kia nữa, tự mình mặc một bộ khôi giáp không nhìn ra vóc người đi thẳng ra phía ngoài, hướng về chỗ Bạch Khởi đang ở. Ba người kia cũng sững sờ, nhưng ngay sau đó lại lập tức đi theo ra ngoài.

342. Chương 279: Ma Tung (1)

Tộc Trưởng Hắc Ám Tứ Tộc từ bên ngoài chạy vào, đi tới chỗ Bạch Khởi đang ở. Nơi này là ở bên trong một cung điện nguy nga tráng lệ của thành Hắc Ám Tinh Linh. Đây là nơi Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc sắp xếp cho Bạch Khởi nghỉ ngơi. Dù sao thân phận Bạch Khởi đặc thù, thật ra sắp xếp chỗ tráng lệ nhất trong thành Hắc Ám Tinh Linh cho Bạch Khởi nghỉ ngơi cũng không có gì quá đáng cả.

Bốn người đồng loạt bước vào, Khiếu Thiên đang nằm đột nhiên đứng thẳng người dậy nhìn về phía cửa, trông mắt đỏ tươi chăm chăm nhìn vào cửa, lông gáy toàn thân cũng dựng đứng lên, lộ ra chiếc răng nanh dữ tợn. Khiếu Thiên nhảy cảm vô cùng, bốn cao thủ vừa bước vào là nó đã phát hiện ra rồi.

- Đứng căng thẳng, họ không phải địch nhân đâu.

Bạch Khởi nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Khiếu Thiên, vuốt ve bộ lông màu bạc rồi nói, vừa nói vừa đứng lên nhìn về phía cửa. Nhìn về mặt thần thái chậm rãi bước vào của bốn người chậm rãi từ ngoài cửa bước vào, sau đó thần nhiên nói:

- Các người đến rồi à? Nghĩ thông suốt chưa?

Bốn vị Tộc Trưởng nghe xong lời này trên mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng, ngay sau đó liếc mắt nhìn nhau, đi những bước chỉnh tề ngay ngắn tiến về phía Bạch Khởi. Khi đứng cách Bạch Khởi khoảng ba thước, đồng loạt quỳ rạp xuống đất, sau đó nhìn thoáng qua Bạch Khởi nói:

- Tham kiến chủ nhân.

Hai bên chẳng nói nhiều, nhưng tất cả đều đã gói gọn trong một câu nói rồi. Mọi người nghĩ gì, trong lòng cũng rất rõ ràng, câu nói gọn lỏn ‘tham kiến chủ nhân’ của bốn vị Tộc Trưởng đã trả lời cho Bạch Khởi.

- Uhm, nếu đã quyết định vậy, thế thì các người sắp xếp một chút, chuẩn bị rời khỏi đây thôi. Triệu tập tất cả tộc nhân, chuẩn bị thật tốt theo ta tiến về phương Bắc, ở đó ta có một vùng lãnh địa rộng lớn cấp cho các người. Các người có thể sống êm đềm ở đó, hơn nữa còn một lần nữa được trở lại cuộc sống phồn vinh trên Đại Lục. Có điều, trước đó ta có hai câu hỏi muốn hỏi các người.

Bạch Khởi gật gù đầu trực tiếp hạ mệnh lệnh, không hề có chút do dự.

- Có gì xin chủ nhân cứ nói, chúng tôi sẽ thành khẩn trả lời.

Vị Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ đang quỳ rạp dưới đất cung kính vạn phần đáp lại, nằng thay mặt cho ba vị Tộc Trưởng kia ở một mức độ nào đó, ba người kia như một, coi nằng như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Điều này... trước đây cũng vậy, sau này cũng thế. Không phải là vì thân phận của nằng mà thay đổi. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì nằng có trí tuệ và thực lực khiến những kẻ khác tin phục.

- Thứ nhất, lần này ngoài việc ta đến tìm các người, còn muốn tìm cả Phong Ma nhất tộc, các người có biết chúng ở đâu không?

Bạch Khởi điềm đạm nói. Phong Ma nhất tộc có quan hệ tới vấn đề Phong ấn ở Cuồng Phong Sơn Cốc, đồng thời cũng quan hệ tới mười vạn Ma Pháp Sư, Bạch Khởi vô cùng coi trọng.

- Phong Ma nhất tộc? Cái này, Phong Ma nhất tộc ở chỗ sâu nhất trong Vạn Tượng Sâm Lâm, nhưng chúng rất ít tiếp xúc với chúng tôi. Bọn chúng thuộc chủng tộc trung lập, từ khi Văn minh Ma pháp bị tiêu diệt, bọn chúng càng ẩn dật hơn, sống ở nơi sâu nhất trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Chủ nhân nếu muốn tìm bọn chúng, bọn tôi có thể phái người đi thăm dò. Hắc Ám Kỵ Sĩ chúng tôi từng giúp đỡ Phong Ma nhất tộc, mặc dù đó là chuyện rất lâu về trước rồi. Nhưng Phong Ma nhất tộc nợ chúng tôi một mối nhân tình lớn, nếu như không có chúng tôi thì chúng đã bị diệt tộc rồi. Do vậy tiền bối của Phong Ma nhất tộc đã phát lời thề, nếu như chúng tôi cần, bọn chúng sẽ dốc toàn lực trợ giúp.

Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ nghe xong lúc đầu hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã nói như vậy.

Câu trả lời đó Bạch Khởi không nghĩ tới. Nếu đúng vậy thì Bạch Khởi đã giảm được rất nhiều phiền toái, cũng không phải động tay động chân vào việc này. Dù sao bản thân cũng không cần thứ gì khác, chẳng qua chỉ là muốn mượn Định Phong Châu để dùng mà thôi. Dùng xong sẽ trả lại ngay, cũng không đòi hỏi gì thêm nữa. Tộc Hắc Ám Kỵ Sĩ đã có giao tình tốt với chúng như vậy thì còn gì tốt hơn nữa.

- Được, người giúp ta mượn họ Định Phong Châu để ta đi vào Cuồng Phong Sơn Cốc. Đợi khi dùng xong lập tức trả lại. Câu hỏi thứ hai, tại sao các người lại bàn lâu như vậy? Các người bằng lòng đến, còn gọi ta là chủ nhân, chúng tỏ lòng trung thành tuyệt đối của các người với Ma Thần Đại Hắc Thiên. Nếu đã trung thành như vậy, tại sao các người còn phải bàn bạc lâu đến thế? Ta tò mò muốn biết.

Bạch Khởi hỏi tiếp.

Câu hỏi này Bạch Khởi rất nghi ngờ, muốn biết tường tận. Nếu đối phương đã tiếp đãi mình với thái độ như vậy, thì nhất định phải có nguyên nhân. Bọn họ trao đổi cùng nhau, vậy tức là trong lòng họ đã có chút dao động. Bọn họ hẳn phải có điều băn khoăn. Cứ coi như họ bàn luận xong cũng không nên có biểu hiện như vậy. Vào cửa nhìn thấy mình thì lập tức quỳ xuống xưng tụng chủ nhân. Có gì đó không bình thường, ít nhất thì chúng cũng phải cò kè mặc cả. Nhưng đã không xảy ra tình huống như vậy, khiến Bạch Khởi có đôi chút khó hiểu, cho nên mới đặt ra câu hỏi như thế. Bạch Khởi chắc chắn trong chuyện này nhất định có điều uẩn khúc mà bản thân không biết.

Bốn người lúc này đều chần chừ, không biết nên nói gì cả. Nhìn nhau do dự một lúc trong chốc lát rồi lại như cũ là vị Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ đầu tiên lên tiếng cất lời. Nàng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chủ nhân, sở dĩ chúng tôi không thể đến ngay sau khi nghe tin ngài tới đó là bởi vì...

- Là bởi vì ta!

Lời còn chưa nói hết, bỗng một âm thanh to lớn từ ngoài vọng vào. Một nam nhân đeo mặt nạ từ ngoài cửa bước vào, phía trên mình là những hoa văn kỳ dị màu đỏ như máu, bên dưới là chiếc quần dài màu đen thẫm bó sát, đang lẳng lặng đứng nhìn.

Tiếng hét hướng về phía Bạch Khởi cùng bốn vị Tộc Trưởng. Mọi người cũng không rõ diện mạo của hắn. Vì mặt hắn mang một chiếc mặt nạ ác ma màu đen.

m thanh này dội tới, Khiếu Thiên lập tức đứng dậy, toàn lông tơ trên người cũng dựng đứng lên, ánh mắt híp lại, hai móng khê nghiêng về phía trước, nhe răng nhếch miệng dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu. Bạch Khởi cũng chậm rãi cử động cổ tay của mình, đề phòng nhìn người đứng trước mặt. Còn bốn vị Tộc Trưởng bỗng chần động vô cùng hoảng sợ đứng hết cả lên, về mặt đề phòng nhìn người trước mặt rồi đồng thanh hô:

- Đại Thống Lĩnh!? Sao ngươi lại ở đây!?

- Sao ta ở đây? Sao ta không thể đến? Các ngươi tưởng động tĩnh lớn như vậy mà ta lại không biết sao? Các ngươi tưởng nội bộ của các ngươi là bền chắc như thép sao? Ha ha, nói các ngươi biết, hành tung của các ngươi, lòng dạ của các ngươi ta đều rõ như lòng bàn tay. Bất kỳ động tĩnh nào của các ngươi ta cũng đều biết tường tận cả.

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh cười lạnh một tiếng rồi nói vậy, lời nói đầy vẻ khinh thường.

- Thế nào? Sợ rồi hả? Ha ha, các ngươi dám phản bội ta đi theo kẻ khác, tức là không biết sợ. Các ngươi dám đi theo kẻ khác, vậy chắc cũng nghĩ tới việc bị ta phát hiện, đương nhiên cũng biết hậu quả. Lúc này dù có hối hận e là cũng không kịp nữa đâu.

Kẻ được xưng là Đại Thống Lĩnh cười lạnh một tiếng bất trí khả phũ nói.

- Ngươi định làm gì? Tín ngưỡng của chúng ta với Ma Thần Đại Hắc Thiên trước nay đều không hề thay đổi. Điều này ngươi cũng biết, cho nên bọn ta không phản bội ngươi. Bọn ta chẳng qua chỉ theo ý chỉ của Ma Thần Đại Hắc Thiên mà làm thôi. Còn ngươi, dù trước kia làm việc theo sự chỉ dạy của ngươi, nhưng ngươi cũng biết là chúng ta chỉ thần phục Ma Thần Đại Hắc Thiên thôi.

Cuồng Bạo Dã Man Nhân nghe xong thì lập tức trả lời, đứng trước mặt Bạch Khởi, bảo vệ cẩn mật Bạch Khởi như bảo vệ chính mình vậy. Bốn người kia cũng như vậy, đứng chắn trước mặt Bạch Khởi, hơn nữa đã dựng thẳng vũ khí của mình. Không khó nhận ra, bốn người này đều mang một ý nghĩ, họ sợ. Bọn họ đều rất sợ hãi kẻ đang đứng trước mặt, nếu không đã không mang vẻ mặt như vậy.

Từ trong mắt của bốn vị Đấu Hoàng cường giả, không khó để nhận ra vị Đại Thống Lĩnh trước mặt là một kẻ đáng sợ như thế nào. Chỉ xuất hiện trong nháy mắt đã làm cho bốn vị Đấu Hoàng cường giả căng thẳng đến vậy. Còn Bạch Khởi có lẽ cũng nhận ra tại sao bốn vị này sau khi nghe tin mình đến đã không lập tức đến hội kiến, không thần phục mình ngay. Không phải vì tín ngưỡng của họ không đủ kiên định, cũng không phải vì họ không muốn thần phục mình. Chủ yếu là vì, kẻ đeo mặt nạ đang đứng trước mắt mới chính là lý do để họ do dự.

343. Chương 279: Ma Tung (2)

- Ha ha ha, Đại Hắc Thiên? Ma Thần Đại Hắc Thiên? Được rồi, hắn đã chết từ lâu, hơn nữa cho dù hắn không chết thì có thể làm gì được ta? Nói cho các người biết, ta, Đại Thống Lĩnh liên minh Hắc Ám. Ta không những là Đại Thống Lĩnh của các người, ta còn là chủ nhân của các người, là thần linh duy nhất của các người. Tất cả các người là nô lệ, là thủ hạ của ta. Các người dám theo Đại Hắc Thiên? Hừ hừ, các người đang tìm cái chết!! Kẻ nào phản bội đều phải chết, ta mới là thần linh duy nhất... Các người chỉ có thể tin tưởng ta.

Vị Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đeo mặt nạ căng mặt ra quát, mặt đằng đằng sát khí, đất đá bay mù trời khắp gian phòng khách.

- Người chính là kẻ khiến chúng do dự bồi hồi? Đại Thống Lĩnh? Thần linh duy nhất? Ha ha, khẩu khí to đó.

Bạch Khởi nghe xong liền cười nhạt rồi vươn tay ra gạt hai vị Tộc Trưởng đang đứng che chắn trước mặt, đi đến chỗ vị Đại Thống Lĩnh đeo mặt nạ trước mặt, Khiếu Thiên đi sát sau Bạch Khởi, luôn đề phòng theo dõi Đại Thống Lĩnh đang đứng phía trước.

- Hừm, người chính là kẻ mà đám người này muốn thần phục? Kẻ phát ngôn của Ma Thần Đại Hắc Thiên? Chính người bảo đám người này thần phục người?

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đột nhiên quay người sang hỏi lạnh lùng hỏi Bạch Khởi, âm thanh giống như vạn trượng băng nguyên, rét thấu xương thịt.

Nhưng cũng khó trách đáng bộ của Hắc Ám Đại Thống Lĩnh, nếu thay thế là kẻ khác thì tình hình cũng như vậy thôi. Bốn vị Tộc Trưởng Hắc Ám Tứ Tộc chính là một trong sáu vị cao thủ đặc lực nhất cho hắn. Bốn chủng tộc này lại chiếm đến một phần ba lực lượng liên minh Hắc Ám. Mất đi bọn họ, Đại Thống Lĩnh chẳng khác nào bị chặt mất chân tay, hắn làm sao có thể không tức giận cho được? Nhìn thấy Bạch Khởi, Hắc Ám Đại Thống Lĩnh chỉ nóng lòng muốn rút gân lột da cho hả giận.

- Đương nhiên là ta. Thế nào người muốn ra sao?

Bạch Khởi cũng không phải kẻ hèn nhát. Tuy đối phương lợi hại, nhưng Bạch Khởi cũng chẳng phải loại vừa, tiến tới song song trước mặt Hắc Ám Đại Thống Lĩnh lạnh lùng nói.

- Muốn thế nào? Còn có thể thế nào? Đương nhiên là giết người cùng đám phản đồ này. Chỉ cần giết các người thì Hắc Ám Tứ Tộc tự khắc thuộc về tay ta. Bất kỳ kẻ nào cũng đừng mong lầy được.

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đáp lại, trong khi nói xông về phía Bạch Khởi, dùng quyền phong bá đạo xóc tới.

Nắm tay đỏ sẫm máu mang theo một sức mạnh khó có thể hình dung nổi, xen lẫn ngọn lửa cuồng bạo còn có một luồng hơi hắc ám lao thẳng tới Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi có hơi chút sững sốt, nhưng ngay sau đó cũng không núng tay, trên nắm tay hòa lẫn băng sương lưỡng cân, hai người lao vào nhau mạnh mẽ.

Oanh~~

Nắm tay hai người vừa giao nhau liền lui về phía sau chưa đến một bước. Hai người ai mạnh ai yếu nhìn là có thể nhận ra ngay, rõ ràng vị Hắc Ám Đại Thống Lĩnh kia mạnh hơn vài phần.

- Hắc hắc. Thật không ngờ, ba phần sức mạnh của ta bị người làm chần động, một nhân loại Cửu Tinh Đấu Hoàng trẻ tuổi như vậy quả thật hiếm thấy, thế nào? Thần phục ta đi, nếu người thần phục ta, ta có thể xem xét không giết mấy tên phản đồ đi theo người.

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh nhìn quả đấm của mình một cái, nhất thời có chút cuồng nhiệt hướng về phía Bạch Khởi nói. Sự độc tài của người này đúng là có chút biến thái, thấy nhân loại cũng muốn họ phải thần phục mình.

- Thần phục người? Hắc hắc, nằm mơ đi.

Bạch Khởi không hề do dự, không hề bị lời của đối phương đẩy lùi, trình độ của đối phương cũng chỉ là cấp Đấu Đế mà thôi, hơn nữa lại nằm trong khoảng Nhất Tinh và Nhị Tinh. Dù lợi hại, nhưng cũng không đến nỗi khiến Bạch Khởi phải sợ hãi.

Bạch Khởi cũng không hàm hồ, Huyết Ma Thủ tùy cơ đánh ra. Hào quang rực màu máu từ tay Bạch Khởi phát ra mạnh mẽ, lao thẳng tới Hắc Ám Đại Thống Lĩnh ở phía xa. Lần xuất thủ này, bốn vị Tộc Trưởng chung quanh nhất thời hô lên. Huyết Ma Thủ đương nhiên họ biết, theo truyền thuyết là tuyệt học sở trường của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Thật không ngờ Bạch Khởi không những có tay Atula, thậm chí còn biết sử dụng Huyết Ma Thủ. Điều này khiến niềm tin của họ càng thêm chắc chắn.

Nhưng Hắc Ám Đại Thống Lĩnh cũng không phải hạng dễ chơi, Đấu Đế cường giả đương nhiên có bản lĩnh của cao thủ. Huyết Ma Thủ vừa tới trong nháy mắt hắn đã duỗi tay ra, một luồng hào quang đỏ sặc máu đồng thời bộc phát, cùng với Huyết Ma Thủ của Bạch Khởi va chạm vào nhau, ngay sau đó lao thẳng tới Bạch Khởi, quả đấm khổng lồ lao thẳng về sau lưng Bạch Khởi.

- Hừ!

Bạch Khởi cũng không yếu thế, hai người lại tương giao lần nữa. Hàn Băng ngưng kết trong Hàn Băng Đấu khí của Bạch Khởi trong nháy mắt bị đối phương hóa giải, còn Bạch Khởi cũng né ra một bên. Chỗ Bạch Khởi đứng khi trước bị đánh tạo ra một lỗ thủng lớn. Một tay đối phương hạ xuống, rồi xoay mình nhảy lên, cùng lúc bộc phát ra một sức mạnh tương giao với Bạch Khởi. Nhưng Bạch Khởi rõ ràng đã chịu thua thiệt, sau khi bị đối phương đẩy lui mấy chục bước, một tia ý thức đã rơi ra ngoài.

- Mọi người hỗ trợ!

Hắc Ám Kỳ Sĩ thống lĩnh trông thấy tình cảnh như vậy liền biến sắc, trong nháy mắt xông ra, ba cao thủ còn lại cũng tiếp gót xông theo ra bên ngoài. Bốn vị Đấu Hoàng từ bốn phương vị cầm lấy vũ khí đan vào cùng đối phương, chớp mắt đã hòa thành một nhóm.

Về phần Khiếu Thiên liền chạy đến bên cạnh Bạch Khởi, nhìn thái độ của Bạch Khởi. Sau khi phát hiện Bạch Khởi không có sao, mang theo ánh mắt thăm dò nhìn Bạch Khởi, dường như định hỏi Bạch Khởi xem có nên giúp một tay không. Bạch Khởi chỉ khẽ lắc đầu, tên Đại Thống Lĩnh này rất lợi hại, điều này Bạch Khởi biết rất rõ. Nhưng Bạch Khởi thấy tình hình như vậy cũng không cần đến Khiếu Thiên xuất thủ. Lúc này tốt nhất là Khiếu Thiên không nên động thủ. Hắn muốn giữ lại lá bài tẩy, khi nào thực sự hết cách thì mới cho Khiếu Thiên động thủ, sử dụng tuyệt chiêu Thôn Thiên Thực Địa kinh khủng đó.

P phía xa bốn vị Tộc Trưởng cùng Hắc Ám Đại Thống Lĩnh không phân thắng bại, nhìn bề ngoài bốn vị cao thủ và Hắc Ám Đại Thống Lĩnh khó phân thắng bại, trong thời gian ngắn không thể phân cao thấp, hơn nữa còn áp chế đối phương. Nhưng Bạch Khởi không cho là như vậy.

Đừng xem bốn vị Tộc Trưởng này khí lực ào ạt, đánh cho đất đá bay mù trời, mặt đất bắt đầu lay chuyển. Căn phòng kia được chống đỡ bằng những cột đá thô cứng cũng bị bọn họ đánh cho thất linh bát lạc nghiêng nát không chịu nổi, trên mặt đất đầy những dấu vết chiến đấu, xen lẫn những luồng hơi thở của đấu khí và sự tàn phá. Nhưng Bạch Khởi cũng biết, mấy vị này đang liều mạng, tiến lên đều là dùng đại chiêu, liều mạng giao chiến cùng đối phương. Mặc dù ngoài mặt áp chế đối phương, nhưng không hề gây được một tổn hại rõ rệt nào cho đối phương. Tuy đối phương tạm tránh phong mang, trông có vẻ bị người ta áp chế, nhưng một khi khí thế này qua đi, đối phương lấy lại tinh thần, vậy thì bốn người họ chắc chắn bại trận.

Quả nhiên đúng như dự liệu của Bạch Khởi, bốn vị Tộc Trưởng chẳng bao lâu đã không chống đỡ nổi nữa rồi. Sức mạnh của họ sau khi được giải phóng đã trở nên trống rỗng rồi. Còn bên phía Hắc Ám Đại Thống Lĩnh thì vẫn khí viễn du trường như cũ. Sau khi đối phương kiệt sức, lập tức dữ dội, hai tay huy vũ, đấu khí huyền ảo trở thành bốn cái đầu ma thú dữ tợn không tên nổ tung ra, trực tiếp oanh kích về bốn phía, trong nháy mắt đã đánh ngã bốn vị Tộc Trưởng xuống đất.

Bốn vị Tộc Trưởng vùng vẫy hai cái còn muốn đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhưng đáng tiếc đúng lúc này âm thanh của Bạch Khởi vang lên:

- Các người chờ chút đã, trận chiến này cứ để cho ta. Phiền toái do ta gây ra thì tự ta phải giải quyết.

Nói rồi Bạch Khởi đứng lên, sau khi ho nhẹ hai tiếng, vận động chút gân cốt rồi phía sau lưng mọc ra sáu

cánh chim, chậm rãi nâng thân thể Bạch Khởi trôi lơ lửng trên không trung, như thần ma dừng ở trước mặt Hắc Ám Đại Thống Lĩnh. Nơi hai tay đang cầm cánh tay Atula cũng phát ra ánh hào quang đỏ rực, trong khoảng thời gian ngắn bên trong phòng khách sát khí bùng nổ.

- Ha ha, hay đấy, chẳng trách tại sao lũ phế vật này lại theo ngươi. Trên tay ngươi là cánh tay Atula hả? Thần Khí thành danh của Đại Hắc Thiên?

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh nhìn Bạch Khởi cười nói, trong lúc này liếc về phía đôi tay Bạch Khởi, nhìn cánh tay Atula lộ vẻ tham lam và phấn khởi, và cũng không thèm giấu giếm.

344. Chương 280: Huyết Tộc (1)

- Ngươi muốn? Muốn thì nhào vô...

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng. Bạch Khởi thừa hiểu lòng dạ của Hắc Ám Đại Thống Lĩnh. Hắn muốn tay Atula của mình. Điều này Bạch Khởi hiểu, nhưng... Tay Atula của Bạch Khởi lại dễ dàng lấy đi vậy sao? Muốn vật này thì e là phải có chút bản lĩnh.

Trong lúc nói chuyện Hàn Băng trong tay Bạch Khởi lại phát sáng, một chiêu Băng Long Tịch Quyền màu đen xuất ra, lao thẳng tới Hắc Ám Đại Thống Lĩnh. Hai bên tương giao, đối phương xuất thủ là một chiêu Huyết Sắc Viêm Long, một tiếng nổ rền vang lên, khoảng trống giữa hai người trong chốc mắt nổ tung, vị trí trung tâm toác ra một cái hố sâu đen thẳm. Hai người Bạch Khởi và Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đều lùi lại vài bước, cân tài cân sức. Có thể thấy rằng trình độ của Hắc Ám Đại Thống Lĩnh với Bạch Khởi sau khi biến thân là ngang ngửa nhau.

Lần này hai người cùng biến sắc, sắc mặt Bạch Khởi càng đông cứng hơn. Đây đã là thực lực cuối cùng của hắn rồi, không ngờ Hắc Ám Đại Thống Lĩnh lại không hề thua kém chút nào. Điều đó khiến Bạch Khởi có chút bối rối, dù sao hắn cũng không biết tên Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đó còn chiêu bài nào nữa không, trong khi chiêu bài của mình đã lấy ra hết rồi. Nhưng cũng chỉ tương đương với thực lực của hắn mà thôi. Nếu thực lực của hắn như vậy thì Bạch Khởi sẽ chẳng hay ho gì. Khai Thiên Thần Quyền, Huyết Ma Thủ... Chẳng có cái nào đơn giản cả, giờ ra sử dụng để giành chiến thắng đối với hắn không thành vấn đề.

Nhưng... mình có lá bài tẩy, vậy tên Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đó chẳng nhẽ không có? Bạch Khởi không tin, Hắc Ám Đại Thống Lĩnh không đơn giản như vậy. Nếu đối phương có lá bài tẩy thì mình sẽ rất nguy hiểm.

- Hắc hắc... Thật không ngờ tên tiểu tử nhà ngươi có thực lực như vậy... Chúng ta tiếp tục.

Hắc Ám Đại Thống Lĩnh cười lạnh một tiếng, tiếp tục xuất thủ. Mặc dù trong lòng hắn cũng dao động cực đỉnh, dù sao thì gã thanh niên trẻ trung Bạch Khởi đó có thực lực như vậy thật sự khiến cho người khác quá kinh hãi. Đấu Đế nhân loại mười mấy hai chục tuổi? Điều này quả thực là không thể tưởng tượng được. Nếu như cho Bạch Khởi thêm vài năm nữa thì có quý mới biết được hắn sẽ biến thành cái gì. Cho nên Hắc Ám Đại Thống Lĩnh nhân cơ hội này giết chết Bạch Khởi, không để cho Bạch Khởi có cơ hội về sau.

Trong lúc nói Hắc Ám Đại Thống Lĩnh hướng về phía Bạch Khởi đánh tới, trong phút chốc quyền ảnh đầy trời, hóa thành trận trận lưu quang nhằm về phía Bạch Khởi. Xung quanh Bạch Khởi mọi thứ đều nổ tung, không phải là hắn không muốn đánh trúng Bạch Khởi, mà là do tốc độ của Bạch Khởi rất nhanh. Đòn tấn công của hắn tuy rất lợi hại, nhưng Bạch Khởi đều né tránh được hết.

- Hừ.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, dốc toàn lực xuất thủ. Huyết Ma Thủ cùng lúc lao tới phía Hắc Ám Đại Thống Lĩnh. Đối phương tránh được đòn tấn công trực diện nhưng lại bị đầu tay huyết hồng sắc đánh trúng vào vùng ngực, nhất thời thổ ra một đồng máu, lùi lại vài bước.

Huyết Ma Thủ có thể nói là thần kỹ, tuyệt chiêu của Ma Thần Đại Hắc Thiên lại đơn giản vậy thôi sao? Dĩ nhiên là không phải. Huyết Ma Thủ uy lực vô cùng, tuy hiện thời với thực lực Bạch Khởi thì không có cách nào phát huy được một phần nghìn uy lực Huyết Ma Thủ của Đại Hắc Thiên, nhưng chỉ vậy thôi đối với Hắc Ám Đại Thống Lĩnh mà nói cũng đã quá sức rồi.

Sau khi Huyết Ma Thủ trúng chiêu, trong nháy mắt máu của hắn không ngừng bốc hơi. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng hắn có thể cảm nhận được. Nó khiến sắc mặt Hắc Ám Đại Thống Lĩnh thay đổi, còn Bạch Khởi thì không cho hắn cơ hội phát uy, ngay lập tức xuất một chiêu Liệt Địa theo sau đó.

Liệt Địa Khai Thiên Thần Quyền chẳng phải là dễ đối phó. Năm xưa Quyền Thần chỉ dựa vào ba chiêu Khai Thiên Thần Quyền mà đã khiến Chư thần phải đổ kỵ, được xưng là khắp thiên hạ không có địch thủ. Chiêu Liệt Địa vừa xuất ra, khi quả đấm của Bạch Khởi rơi trên mặt đất, cả vùng đất trong nháy mắt bắt đầu vỡ vụn, tất cả thành lũy rung chuyển, trên mặt đất xuất hiện một rãnh sâu không thấy đáy. Một quyền ẩn khổng lồ cũng từ dưới đất xông thẳng tới Hắc Ám Đại Thống Lĩnh. Một quyền đánh cho Hắc Ám Đại Thống Lĩnh chảy máu bảy chỗ, rơi khắp trên đất, hấp hối.

Hai người gia tăng khoảng cách, Huyết Ma Thủ cũng bắt đầu nhanh chóng bốc cháy lên máu của đối phương. Người sáng mắt cũng có thể thấy rằng Hắc Ám Đại Thống Lĩnh đã bại trận rồi.

- Ha...

Bốn vị Tộc Trưởng trông thấy tình cảnh đó xúc động tột đỉnh, đang lúc định cười ăn mừng thì nghe thấy tiếng nói của Bạch Khởi:

- Hắn không đơn giản như thế đâu... Các người đừng vui mừng quá sớm, mau chóng rời khỏi đây..

Lời này khiến nét mặt bốn vị Tộc Trưởng vừa lộ miệng cười thay đổi, không do dự, lập tức xông ra ngoài. Bọn họ biết Bạch Khởi bảo mình rời khỏi đây nhất định là có nguyên do. Lực lượng vừa rồi của Bạch Khởi đã khiến họ thần phục rồi. Lời của Bạch Khởi tuyệt đối có uy tín, cho nên bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây, đồng thời sơ tán đám người. Hai Đấu Đế cường giả đều thật sự muốn đánh nhau uy lực kinh thiên, huống chi nhìn bộ dạng hai người đều có tuyệt chiêu chưa giở ra.

- Ha ha ha... Đi? Các người muốn đi? Không có cơ hội đâu... Hôm nay mấy tên các người đừng hòng rời khỏi đây.

Tiếng cười của Hắc Ám Đại Thống Lĩnh lúc này vang lên, hắn chặt vật đứng thẳng người dậy, cười như kẻ điên.

Ngay sau đó mặt nạ trên mặt tan vỡ, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ và tái nhợt. Con người đỏ tươi hiện ra vẻ phá lệ đẹp dễ khác thường, trông hơi giống Tu La Vô Sĩ, nhưng vẫn có chỗ căn bản không giống. Tu La Vô Sĩ da thịt cường tráng, dưới lớp da giống như hiện ra tiểu mạch sắc. Còn tên này da thịt trắng bóc, không khỏe mạnh lắm, xem ra vô cùng yếu ớt. Vừa nhìn là biết không phải thành viên của Tu La Vô Sĩ nhất tộc, nhờ võ dũng mà thành danh.

Khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng nhợt nhạt, còn cả con người đỏ tươi cũng không phải là chủ yếu nhất. Chủ yếu nhất chính là sau lưng của hắn cũng mọc thêm đôi cánh giống như của Bạch Khởi. Nhưng không phải là đôi cánh màu đen như Bạch Khởi mà là màu tím, một đôi cánh ác ma màu tím.

- Trời ơi... Huyết Tộc Thân Vương!

Nhìn thấy tình cảnh như thế, mọi người chung quanh nhất thời kinh hãi, Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc càng nhịn không nổi kinh hô lên. Hắn ta sống cực kỳ lâu năm, đương nhiên hiểu đôi cánh ác ma màu tím đó là tượng trưng cho cái gì, là Huyết Tộc trong truyền thuyết, hơn nữa còn là Thân Vương của Huyết Tộc, tồn tại tuyệt đối thượng đẳng.

Cánh Huyết Tộc phân thành 7 màu: đỏ, cam, vàng lục, đen, lam, tím tương ứng với bảy cấp bậc: Nam Tước, Tử Tước, Bá Tước, Hầu Tước, Công Tước, Đại Công Tước, Thân Vương. Đồng thời tương ứng với bảy đại cấp bậc của Đấu giả nhân loại. Cấp Thân Vương chính là cường giả cấp Đấu Đế của Đấu giả. Đương nhiên... đây không phải chủ yếu, nếu như chỉ là đơn giản như vậy. Vậy thì cũng không đáng Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc phải kinh hô như vậy. Cái chính là đôi cánh của Huyết Tộc tượng trưng cho sức mạnh. Sau khi mọc cánh xong, sức mạnh của Huyết Tộc tăng lên gấp mấy lần, giống như loại cánh màu tím của Thân Vương này. Một khi nó được mở ra cũng có nghĩa là công lực của Hắc Ám Đại Thống Lĩnh trong nháy mắt đã tăng lên gấp bảy lần... Đây mới chính là nguyên nhân chính làm hắn dao động.

Huống hồ Huyết Tộc Thân Vương còn có một kỹ năng khủng khiếp khiến người khác vô cùng đau đầu, đó chính là Đoạn Chi Hồi Sinh. Phải biết Huyết Tộc sở hữu cơ hồ có thể gọi là năng lực hồi phục biến thái,

mạnh hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần. Mà cái năng lực này cũng theo cùng với thực lực không ngừng tăng lên. Đến bước này của Huyết Tộc Thân Vương, trừ phi người chặt đứt đầu của hắn, những cách khác đều không giết nổi hắn, hắn ngay lập tức có thể khôi phục lại như cũ.

Chúng tộc Huyết Tộc này Bạch Khởi cũng biết đến, Huyết Tộc nghiêm khắc mà nói cũng không thuộc về nhân gian. Nghe nói những Huyết Tộc này là chủng tộc Thâm Uyên Ma Giới ở thời kỳ Thái Cổ, sống trong Thâm Uyên Ma Giới. Khi Chư Thần Đại Chiến, đi cùng Chư Thần Tà Ác cũng chính là chư vị Ma thần cùng nhau tiến công Cửu Thiên Thần Giới. Nhưng cuối cùng Vực Sâu Ma thần bị đánh bại mà về. Huyết Tộc thừa dịp này tiến vào nhân gian. Bọn chúng dựa vào việc hút máu tươi của con người và ma thú để sinh tồn, hơn nữa dùng cái này để tích lũy sức mạnh, có được huyết dịch Ma pháp Đắc thiên Độc hậu. Kẻ mạnh nhất trong số chúng có thể sánh vai cùng với Chư thần.

Dĩ nhiên Huyết Tộc là chủng tộc vô cùng tà ác. Bọn chúng phân thuộc trong hắc ám trận doanh, nhưng không tiếp nhận những Hắc Ám Chủng Tộc khác bởi vì chúng chỉ yêu quý chính mình, chưa bao giờ hợp tác với kẻ khác. Bọn chúng coi tất cả sinh vật đều là thực phẩm. Chúng hút máu tươi của bất kỳ ai để tăng thêm công lực, gia tăng thực lực cho mình. Bọn chúng có sinh mệnh khá dài, có lẽ không chết. Lực lượng của chúng mạnh mẽ và vô cùng thần bí, nhưng với mọi người đều là địch. Bọn chúng quá sợ dị thường, dường như không biết hợp tác với chủng tộc khác, chúng chỉ tin tưởng vào Huyết Tộc... chỉ tin tưởng vào thủy tổ Huyết Tộc Cai Ẩn của chúng. Ngoài ra chúng không có tín ngưỡng, không kiêng nể gì cả.

Ở thời kỳ sơ khai lúc Huyết Tộc bước vào nhân gian đã từng vô cùng huy hoàng. Dựa vào công dụng có thể khiến người khác không chết, chúng đã thu nạp được vô số cao thủ, nhờ lực lượng mạnh mẽ chúng đã thống trị được mấy Vương quốc. Nhưng cuối cùng những việc chúng làm lại bị mọi người căm thù. Không chỉ có nhân loại, cũng không chỉ là Giáo Đình, thậm chí ngay cả Hắc Ám Thần Điện và Hắc Ám Chủng Tộc cũng không tiếp nhận chúng. Huyết Tộc trở thành chủng tộc bị ruồng rẫy. Chúng bị truy sát ở khắp nơi, sau cùng mai danh ẩn tích.

345. Chương 280: Huyết Tộc (2)

Trong dòng chảy lịch sử hàng cổ, đã không biết trải qua bao nhiêu vạn năm rồi, không ai nhớ sự tồn tại của Huyết Tộc. Bọn chúng chẳng qua chỉ tồn tại trong điển tịch lịch sử và thần thoại. Ngay cả người của Hắc Ám Chủng Tộc cũng chưa từng thấy Huyết Tộc xuất hiện. Bọn chúng cứ như thể biến mất trong nhân gian, rất nhiều người cũng cho rằng bọn chúng đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhưng không thể ngờ chúng lại đột nhiên xuất hiện, xuất hiện ngay tại nơi này... Hơn nữa một Thân Vương Huyết Tộc lại trở thành Liên minh Hắc Ám Đại Thống Lĩnh trong Vạn Tượng Sâm Lâm.

Vừa biết được rằng mình bị thống trị bởi một tên Huyết Tộc lâu như vậy, trở thành thủ hạ của hắn, bốn vị Tộc Trưởng không nhận được một trận băng lãnh. Điều này quả thực là quá kinh khủng...

- Ha ha ha... không sai... Ta chính là Huyết Tộc... Giới thiệu lại lần nữa, bốn nhân... Huyết Tộc Thân Vương Hoắc Hoa Đức... Hôm nay ta muốn đưa các người cùng xuống địa ngục, ta đảm bảo tin này sẽ không ai biết cả, còn các người... Nghỉ ngơi ở địa ngục bởi vì đã biết thân phận thật của ta...

Huyết Tộc Thân Vương Hoắc Hoa Đức vô cùng ngạo mạn nói. Hắn có niềm tin tuyệt đối vào bản thân. Trong tình cảnh hiện tại hắn cho rằng mình là kẻ vô địch.

- Huyết Tộc Thân Vương... chẳng trách trúng phải Huyết Ma Thủ lâu như vậy mà người vẫn chưa chết... Thì ra người là Huyết Tộc...

Bạch Khởi hít một hơi lạnh nói.

- A... Huyết Ma Thủ thiêu đốt huyết mạch, quả thật không dễ chịu. Cho dù ta là Huyết Tộc Thân Vương, cũng không chịu nổi Huyết Ma Thủ trường kỳ thiêu đốt. Nhưng công lực của tên tiểu tử nhà người quá yếu, người vẫn chưa đủ để phát huy uy lực của Huyết Ma Thủ, đặc biệt là trên người ta. Huyết Ma Thủ căn bản đối với người có công lực cao hơn mình thì chẳng có tác dụng gì lớn cả. Chỉ có thể đồng cấp đối chiến, cho dù Huyết Ma Thủ sẽ làm thực lực của ta nhất thời giảm xuống. Nếu đối lại là người phạm hay cao thủ của chủng tộc khác thì e là đã phải quay người tháo chạy để trị thương. Nhưng tiểu tử... với ta thì không. Ta

dù sao cũng là Huyết Tộc, Huyết Ma Thủ của người tuy làm cho cơ thể ta rất khó chịu, nhưng cũng chẳng có nhằm nhò gì với ta cả. Ngay cả Huyết Ma Thủ của Đại Hắc Thiên cũng là học từ Ma thần Thủy tổ vĩ đại Cai Ẩn của chúng ta. Đối phó với kẻ khác thì được, nhưng dùng nó để đối phó với Huyết Tộc thì chỉ là kẻ ngốc nói mê!

Hoắc Hoa Đức cười lạnh nói.

- Người nói nhảm nhiều quá.

Bạch Khởi cũng chẳng đợi nữa, trực tiếp một chiêu Phá Không. Trong nháy mắt quyền ẩn xuất ra. Hoắc Hoa Đức muốn tránh né, một cái lắc mình cùng tốc độ chóng mặt tránh né đòn công kích của Bạch Khởi. Đáng tiếc rằng chiêu Phá Không này nếu đơn giản như vậy thì đã tốt.

Vào lúc Hoắc Hoa Đức ổn định thân hình đang định cười nhạo Bạch Khởi thì không gian phía sau lưng hắn đột nhiên phát ra quyền ẩn khổng lồ oanh kích trên người Hoắc Hoa Đức. Ầm ầm... Một tiếng vang thật lớn sau lưng Hoắc Hoa Đức nổ toác ra, lộ ra khung xương màu trắng. Hoắc Hoa Đức trúng đòn nằm úp sấp trên mặt đất, chắc chắn là bị trọng thương.

Khai Thiên Thần Quyền chiêu thứ hai Phá Không, hiển nhiên không phải đơn giản như trong tưởng tượng. Phá Không sở dĩ được xưng là Phá Không chắc chắn phải có nguyên nhân. Xét về uy lực, chiêu Phá Không thứ hai này mạnh hơn chiêu Liệt Địa thứ nhất rất nhiều, cố nhiên là một nguyên nhân. Nhưng sở dĩ có tên như vậy là vì chiêu thức này mượn Không Gian Pháp Tắc, mặc dù nhìn thoáng qua chỉ là một chiêu đơn giản, nhưng kỳ thực bên trong có Càn Khôn. Chiêu Phá Không này phức tạp vô cùng, nhưng một khi đánh ra sẽ đánh trúng mục tiêu. Cho dù đối phương tránh được, cũng có thể xé rách không gian từ sau lưng, trước mặt hoặc bất kỳ chỗ nào bất ngờ đánh trúng đối phương, đó mới đích thị là Phá Không. Quyền pháp mượn Không Gian Pháp Tắc, cũng cần phải là Cửu Tinh Đẩu Đế mới có thể sử dụng được, bởi vì nếu không phải là Cửu Tinh Đẩu Đế thì không đủ để tiếp nhận sức mạnh phản hồi của Không Gian Pháp Tắc... Đó... thực sự là quá kinh khủng khiếp.

Nhưng dựa vào thực lực hiện tại của Bạch Khởi thì không thể nào phát huy hết uy lực của Phá Không. Bạch Khởi hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy hai thành uy lực của Phá Không mà thôi. Nếu không thì nó đã lấy được mạng của Hoắc Hoa Đức rồi. Cho dù không thể cũng khiến tên đó không thể tự lo liệu. Nhưng tu vi của Bạch Khởi bây giờ là quá thấp, kể cả biến thân xong cũng chỉ là Nhị Tinh Đẩu Đế mà thôi. Còn Phá Không phải cần Cửu Tinh Đẩu Đế mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực. Bạch Khởi tuy làm tổn thương Hoắc Hoa Đức, hơn nữa uy lực không hề nhỏ. Nhưng không đủ để làm đòn trí mạng, ngược lại còn hại hắn. Bởi vì chiêu này mà cả người trong nháy mắt mềm xuống, từng ngụm máu tươi cũng phun ra, xem ra bị thương không hề nhẹ. Không có thất khiếu chảy máu tại chỗ chết bất đắc kỳ tử đã coi như may mắn lắm rồi.

- Khụ khụ khụ... chết tiệt... tên khốn kiếp nhà người, ta phải giết người...

Hoắc Hoa Đức giãy dụa bò lên hướng về phía Bạch Khởi giận dữ hét, vết thương trên người hắn từ từ đóng lại. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng mất thương cũng thấy được, điều đó cũng là vô cùng kinh khủng rồi.

Về phần bốn vị Tộc Trưởng thân thể trọng thương cũng chỉ có thể miễn cưỡng đứng dậy bỏ trốn, cũng đã vô cùng tuyệt vọng. Sự việc đến nước này cũng không thể giết chết được Hoắc Hoa Đức, bọn họ còn có cách gì nữa. Vị Đẩu Đế cường giả Bạch Khởi sử dụng chiêu thức vượt quá cực hạn của mình mới đánh trúng Hoắc Hoa Đức, nhưng trình độ như vậy vẫn không đủ giết chết Hoắc Hoa Đức. Điều đó khiến cho trong lòng bọn họ vô cùng bất lực, có lẽ đã chẳng còn cách nào khác.

Nhưng Bạch Khởi lẽ nào lại là một kẻ ngu ngốc sao? Uy lực Phá Không cường đại hắn biết, nhưng hậu quả của việc sử dụng chiêu Phá Không khi chưa đủ thực lực hắn cũng rất hiểu, đồng thời hắn cũng biết nếu mình là Cửu Tinh Đẩu Đế thì chiêu này đã đủ giết chết đối phương. Cho dù không giết nổi đối phương thì cũng khiến đối phương bị thương nặng, mà mình còn có thể tiếp tục công kích. Nhưng Bạch Khởi không phải là Cửu Tinh Đẩu Đế, sau khi biến thân Bạch Khởi cũng chỉ có thực lực của Nhị Tinh Đẩu Đế mà thôi. Bạch Khởi sở dĩ làm vậy là có nguyên nhân của mình.

- Uòm...

Trong nháy mắt khi Hoắc Hoa Đức đứng lên, Khiếu Thiên đột nhiên rống to một tiếng, một cái hố đen ngòm xuất hiện ở miệng của Khiếu Thiên. Sau đó nhanh chóng xoay vòng về phía Hoắc Hoa Đức, trên đường đi nuốt trôi tất cả những thứ có thể nuốt trôi được. Tình cảnh như vậy khiến bốn vị Tộc Trưởng kinh hoàng, hợp sức lại những phần công lực cuối cùng của mình để né tránh. Còn phía bên Hoắc Hoa Đức lúc đầu cũng kinh hoàng, sau đó đột nhiên kinh hô lên:

- Trời ơi... Hóa ra là Khiếu Nguyệt Thiên Lang... chết tiệt... loài vật này sao vẫn còn tồn tại...

Nhưng động tác kinh hô trên miệng cũng không chậm, hần lập tức xoay người bỏ chạy. Khiếu Nguyệt Thiên Lang trưởng thành chỉ riêng sức mạnh đã đủ để hoàn toàn áp chế Huyết Tộc Đế Vương, còn chưa nói đến Thôn Thiên Thực Địa khủng khiếp kia nữa. Nghe nói... Khiếu Nguyệt Thiên Lang này chỉ cần ăn, nuốt trôi, là đã có thể không ngừng trưởng thành. Thôn Thiên Thực Địa quả thật vô cùng khủng khiếp, chỉ cần là tất cả những thứ gì trong phạm vi của nó, chỉ cần thứ gì thực lực không cao quá ba lần thực lực của Khiếu Nguyệt Thiên Lang thì đều có thể bị nó nuốt trôi, biến thành sức mạnh của bản thân mình.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang chính là dựa vào năng lực này đứng ngạo nghễ trên đỉnh của Kim Tự Tháp ma thú. Theo truyền thuyết nếu như cho Khiếu Nguyệt Thiên Lang một thời gian, một đối tượng cần nuốt đầy đủ, thì chúng có thể nuốt trôi không hạn chế. Nghe nói từng có một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang mạnh nhất đã từng nghĩ muốn nuốt mặt trăng, đáng tiếc bị Chư thần ngăn cản, còn liên thủ đánh chết nữa. Khi đó chủng tộc bọn chúng cũng không gọi là Khiếu Nguyệt Thiên Lang, mà gọi là Thôn Phệ Ma Lang. Nhưng bởi vì từ sau con ma lang cường hãn đó tồn tại cho nên bọn chúng đã thay đổi tên gọi của chủng tộc, đổi là Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Sở dĩ có tên như vậy là vì kỳ vọng có một ngày trong chủng tộc xuất hiện một con sói có thể chân chính nuốt trôi mặt trăng, từ đó trở thành sự tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới. Nhưng đáng tiếc Chư thần sẽ không để cho chúng cơ hội đó.

Bắt đầu từ thời đại đó, Cửu Thiên Chư Thần cho đến Vực Sâu Ma thần đều mở rộng việc truy sát Khiếu Nguyệt Nhất Tộc. Không riêng gì bọn họ, tất cả ma thú, còn cả những người biết được giai đoạn lịch sử bí ẩn này cùng với tất cả các chủng tộc biết được chuyện này, ngoại trừ đồng minh của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Thái Thần Nhất Tộc cũng tiến hành truy sát chúng. Cho đến nay cả chủng tộc chỉ còn sót lại mình Khiếu Thiên mà thôi, còn trong mắt người ngoài thì chủng tộc này từ lâu đã bị tiêu diệt rồi, không ngờ lại xuất hiện ở nơi này.

Hoắc Hoa Đức tuy tự phụ nhưng cũng không cho rằng mình có thể đối đầu với Khiếu Nguyệt Thiên Lang, có thể chống chọi với Thôn Thiên Thực Địa của đối phương. Do vậy Hoắc Hoa Đức nửa lời không nói, lòng bàn chân đạp mạnh lập tức biến thành con dơi, hóa thành một trận huyết quang bay đi, từ xa vẫn còn nghe thấy được âm thanh mà hần truyền đến...

- Tên khốn kiếp chết tiệt... ngươi nhớ lấy, một quyền này của ngươi ta sẽ không quên đâu... Còn cả Khiếu Nguyệt Thiên Lang chết tiệt của ngươi, ngươi cũng cứ đợi đấy... Huyết Tộc chúng ta không phải dễ chơi vậy đâu, ta sẽ quay lại báo thù... Các ngươi nhớ lấy, Hoắc Hoa Đức ta lấy danh nghĩa của Thủy tổ Cai Ấn thề rằng nhất định phải giết được các ngươi!

346. Chương 281: Tinh Linh Nữ Vương (1)

Sự xuất hiện của Huyết Tộc Thân Vương Hoắc Hoa Đức khiến cho những người có mặt đều sửng sốt vô cùng. Bởi vì Thân Vương này thần bí này theo truyền thuyết đã biến mất từ lâu. Lúc Bạch Khởi và Khiếu Thiên liên kết đuổi y đi, bốn vị Tộc Trưởng của Hắc Ám Tứ Tộc lần lượt đến gặp hần. Lần này đến vừa để chúc mừng Bạch Khởi vừa để tạ lỗi với hần, dù sao việc này suy cho cùng cũng là bọn họ gây phiền toái cho hần.

Ngay sau đó ít lâu, Bạch Khởi và Khiếu Thiên quyết định ở lại trong Hắc Ám Tinh Linh Thành của Hắc Ám Tinh Linh tộc không ra ngoài. Tất nhiên không phải họ không muốn ra ngoài, mà bởi trong trận giao đấu với Hoắc Hoa Đức, Bạch Khởi đã hao tổn không ít công lực. Hần cần một khoảng thời gian bế quan tu luyện.

Hướng hồ cho đến nay Bạch Khởi đã hạ lệnh Hắc Ám Tứ Tộc sẽ di chuyển đến phương Bắc, chắc chắn họ sẽ phải chuẩn bị từ bây giờ. Hơn nữa Bạch Khởi vẫn muốn đợi Kỳ Sĩ Tác Lan xinh đẹp – Tộc Trưởng Hắc

Ấm Kỵ Sĩ đến giúp mình thâm nhập vào Vạn Tượng Sâm Lâm tìm Định Phong Châu của Phong Ma nhất tộc. Bạch Khởi còn muốn đợi Bích Lợi Tư đến nữa, vì thế hắn quyết định ở lại trong thành vài ngày. Trong mấy ngày này hắn không ra ngoài, chỉ ở lại cùng Khiếu Thiên. Tất nhiên hiện hắn đã chuyển sang ở tại cơ dinh của Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc.

Hôm đó Bạch Khởi ở trong phòng suy ngẫm lại hôm giao đấu với Hoắc Hoa Đức. Cũng phải nói rằng Hoắc Hoa Đức là một cao thủ. Lúc hắn giao chiến với Bạch Khởi tuy sử dụng không nhiều chiêu thức, thời gian giao đấu cũng không nhiều, nhưng lại khiến Bạch Khởi thu hoạch được rất nhiều. Bạch Khởi cần thời gian lĩnh ngộ, dù gì ít nhiều cũng giúp ích cho võ công của hắn.

Nhưng điều làm Bạch Khởi vui nhất đó là hắn đã thu phục được Hắc Âm Tứ Tộc. Hắn đã hoàn thành được nhiệm vụ mà Cửu U giao cho, thần phục được Hắc Âm Tứ Tộc đồng nghĩa với việc thăng lên cấp Tam Tinh. Thực lực của Bạch Khởi trong thời gian ngắn đã đạt đến cấp Nhị Tinh Đẩu Đế. Hắn thực sự đã được liệt vào hàng những cao thủ số một của Đại Lục. Nếu thi triển Hắc Âm Vũ Dực, công lực của Bạch Khởi có thể ngang bằng với Ngũ Tinh Đẩu Đế. Dù gì cấp Đẩu Đế mỗi lần thăng lên một cấp sức mạnh đều tăng gấp bội phần. Hiện tại ở cả Bất Diệt Hoàng Triều, thậm chí ở cả Đông Nam Đại Lục, cho dù là Lưu Dịch Tư hay Độc Cô Danh Dương đều không phải đối thủ của hắn.

Sau khi đột phá lên hàng Đẩu Đế, Bạch Khởi thấy vô cùng sảng khoái. Nhưng vẫn còn một vài việc khiến hắn lo lắng. Việc đầu tiên tất nhiên là phải tìm ra kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng. Bản đồ kho báu đã tới tay, địa điểm giấu kho báu hắn cũng biết đại khái, chính là ở Sâm La Tuyết Vực. Tuy không biết vì sao ban đầu Đế Quốc Huy Hoàng lại có thể chuyển một kho báu lớn như vậy vào sâu trong Sâm La Tuyết Vực, nhưng theo chỉ dẫn trong bản đồ thì kho báu nằm ở chính giữa vực thẳm. Việc này thì không có gì để nghi ngờ cả.

Kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng quan trọng như thế nào, điều này không cần nói cũng biết. Số tài sản đó giúp ích rất lớn cho Bạch Khởi, đủ để cung cấp mười năm bổng lộc cho năm mươi Quân đoàn, thậm chí còn đủ để Bạch Khởi thăng cấp. Tuy hiện nay hắn đã đạt đến mức Đẩu Đế, mỗi lần muốn thăng cấp cũng phải cần đến một số tiền cỡ ngàn vạn kim tệ. Nhưng nếu có được kho báu kia, chắc chắn đủ để hắn tiếp tục thăng cấp lên hàng đỉnh cao nhất trong thiên hạ này.

Một việc nữa đó là chiến sự ở phương Bắc. Chiến sự ở đây hiện tại có vẻ như không dễ gì giải quyết. Thiên Long, Sơn Bản Long Nhất... còn có bản thân hắn, ba bên đối chọi. Quân đội của các bên đều ngang tầm nhau. Bạch Khởi có ba mươi Quân đoàn nhưng đa số đều là tân binh, tuy sức chiến đấu không cần phải bàn, nhưng kinh nghiệm trên chiến trường còn ít. Còn về Sơn Bản Long Nhất cũng đã mở rộng lên hai lăm Quân đoàn, Thiên Long thì tiếp tục chiêu binh, hiện nay cũng đã có tới hai lăm Quân đoàn, thực lực hoàn toàn không thua kém Bạch Khởi. Tình hình hiện nay ai thắng ai bại vẫn còn rất khó nói. Việc này ngày nào chưa được giải quyết thì ngày đó hắn còn thấy bất an.

Còn một chuyện nữa đó là Thất Đại Phong Ấn. Hỏa Phong ấn trong Dung Nham Chi Tâm đã mở. Chỉ cần có Định Phong Châu thì việc khắc chế những trận cuồng phong trong Cuồng Phong Sơn Cốc không có gì khó. Nhưng vấn đề là vẫn còn năm Phong ấn khác chưa tìm ra. Địa điểm giấu năm Phong ấn đó đều không phải nơi dễ tìm. Vì thế Bạch Khởi đã quyết định phải tới Sâm La Tuyết Vực một chuyến, để mở tiếp Mộc Phong ấn, tiện thể cũng tìm luôn cả kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng... Đây không phải việc có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, cần một khoảng thời gian. Hơn nữa thời gian này phải không có những việc khác làm lỡ việc của Bạch Khởi. Đương nhiên trước đó, Bạch Khởi phải sắp xếp ổn thỏa cho Hắc Âm Tứ Tộc ở phương Bắc đã.

Trong lúc Bạch Khởi đang suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa thùm thụp truyền đến:

- Ầm Ầm ầm...

Ba tiếng gõ cửa vang lên. Bạch Khởi thoáng nhìn cửa lớn rồi háng giọng nói:

- Có việc gì mau vào đi.

Vừa dứt lời thì Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc bước vào, cung kính nhìn Bạch Khởi nói:

- Chủ nhân, ở ngoài có sứ giả của Tinh Linh tộc đến xin gặp người.

- Gặp ta ư? Ồ... Cho hân vào đi...

Bạch Khởi sững người một lát rồi chau mày nói. Một dự cảm xấu bỗng dâng lên trong lòng hắn.

Vài phút sau, Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc dẫn theo một nam Tinh Linh có nước da trắng như tuyết bước vào. Nam Tinh Linh đó có khuôn mặt tuấn tú với mái tóc dài màu xanh ngọc bích, quả không hổ danh là Tinh Linh tộc độc nhất vô nhị. Nhìn nam Tinh Linh này, Bạch Khởi lại nghĩ tới Bích Lợi Tư. Khó trách vì sao Tinh Linh tộc được mệnh danh là tộc của Mỹ thần. Mỗi người trong tộc đều là những nam thanh nữ tú, so với mấy gã nước da ngăm đen của Tinh Linh tộc Hắc Âm thì đúng là một trời một vực.

Chỉ có điều vẻ ngoài xinh đẹp của Tinh Linh tộc cũng là nguyên nhân gây nên cái tội cho họ. Mỗi năm có một số lượng lớn nhân loại đến Vạn Tượng Sâm Lâm, vượt qua Chiếu Trạch Sâm Lâm tìm đến sân người của bộ tộc Tinh Linh. Tuy Tinh Linh tộc vì việc này đã giết chết không ít nhân loại nhưng vẫn không ngăn cản được những kẻ điên cuồng này. Dù sao giá của một nữ nô lệ Tinh Linh đủ để một người sống sung túc cả đời. Có vô số kẻ tự nguyện mạo hiểm tính mạng để đạt được mục đích. Bích Lợi Tư chính là một minh chứng sống. Một cô gái của Tinh Linh tộc lạc vào thế giới loài người, cuộc sống dĩ nhiên vô cùng bi thảm

- Người ở Tinh Linh tộc đến ư? Có việc gì vậy? Bích Lợi Tư đâu rồi.

Người đến không phải Bích Lợi Tư, rõ ràng Bích Lợi Tư gặp chuyện gì rồi. Tuy Bích Lợi Tư chỉ là một nữ nô, nhưng dù gì vẫn là người của Bạch Khởi, đối với hắn lại rất mực trung thành. Hơn nữa Bạch Khởi cũng có ít nhiều tình cảm dành cho nàng, tuy không rõ ràng nhưng nói gì thì nói tình cảm thì không thể giấu diếm. Vì thế lúc biết người đến không phải Bích Lợi Tư, sắc mặt Bạch Khởi có phần biến đổi.

- Đúng vậy... Các hạ, thuộc hạ thay mặt Tinh Linh Nữ Vương tới cầu kiến. Bích Lợi Tư rất an toàn. Nàng hiện đang theo bên cạnh Nữ Vương. Nữ Vương Bệ hạ muốn gặp ngài, vì thế sai thuộc hạ đến mời ngài.

Sứ giả Tinh Linh tộc tỏ ra rất lễ phép, không có chút cao ngạo nào. Tuy địa vị của y trong Tinh Linh tộc không phải thấp nhưng trước mặt Bạch Khởi cũng không thể cao ngạo được. Việc Bạch Khởi đánh bại Hắc Âm Đại Thống Lĩnh – Huyết Tộc Thân Vương Hoắc Hoa Đức đã lan truyền khắp Vạn Tượng Sâm Lâm. Người của Tinh Linh tộc chắc chắn không thể không biết. Hiện giờ Bạch Khởi đã là thủ lĩnh của Hắc Âm Tứ Tộc. Bốn tộc này giờ đã một lòng trung thành với Bạch Khởi. Điều này khiến vị sứ giả Tinh Linh này không dám có chút ngạo mạn nào.

- Tinh Linh Nữ Vương muốn gặp ta ư? Ồ... Đã như vậy thì người cứ về trước, báo với Nữ Vương Bệ hạ ta sẽ tới sau.

Ánh mặt Bạch Khởi rực sáng, nhìn người trước mặt mình hạ giọng nói. Dứt lời liền nhắm mắt lại không nói lời nào nữa.

Vị Sứ giả Tinh Linh tộc kia chắc chắn cũng không phải kẻ ngốc. Tuy những người của Tinh Linh tộc đều rất đơn thuần, nhưng là một trong những Tinh Linh Trưởng Lão trường thọ, đối với nhân tình thế thái khá hiểu biết. Nét mặt ban nãy của Bạch Khởi rõ ràng là muốn đuổi khách, vì thế vị sứ giả này cũng chẳng có lý do gì mà ở lại. Y cúi mình gật đầu rồi cáo từ. Sứ giả đi rồi, Bạch Khởi chậm rãi nhìn Tộc Trưởng Hắc Âm Tinh Linh tộc bên cạnh rồi thản nhiên nói:

- Người nói xem... Tinh Linh Nữ Vương mời ta tới là có việc gì?

347. Chương 281: Tinh Linh Nữ Vương (2)

- Điều này... Tôi cũng không rõ, Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế đã sống hơn hai ngàn năm rồi, là Tinh Linh lớn tuổi nhất cũng là Tinh Linh mạnh nhất. Kể cả trong thế giới của nhân loại tiếng tăm cũng vô cùng lừng lẫy. Tuy nàng ta đã không ra mặt suốt năm trăm năm nay, nhưng thuộc hạ nghĩ người nhất định đã nghe đến danh tiếng của nàng. Nàng chính là một cao thủ ngang hàng với Quang Minh Giáo Hoàng, Hắc Âm Giáo Hoàng, Thú Hoàng, là Đẩu Đế của Tinh Linh tộc. Người phụ nữ này kiến thức uyên bác, trí tuệ hơn người. Tôi cũng không biết nàng ta mời chủ nhân đến có mục đích gì, nhưng thiết nghĩ không phải ý xấu. Thật ra mấy chục năm gần đây, chúng tôi đều có cảm giác Tinh Linh Nữ Vương là một người rất ôn hòa, kể cả đối với Hắc Âm Tinh Linh tộc của chúng tôi cũng không phải là căm thù. Nếu thật sự nàng ta muốn ra

tay, cho dù có Hắc Ám Đại Thống Lĩnh trước kia đều không phải đối thủ của nàng. Huống hồ nàng ta còn có những đồng minh như Thụ Nhân, Đức Lỗ Y. Tuy không muốn thừa nhận nhưng tôi không thể không nói rằng sức mạnh của Tiên Đế rõ ràng vượt qua Hắc Ám Đại Thống Lĩnh, liên minh Quang Minh cũng lợi hại hơn nhiều so với liên minh Hắc Ám.

Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc chần chờ một lát rồi thành thật nói, sắc mặt trở nên vô cùng quái dị.

Cũng phải nói rằng việc tộc trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc phải thừa nhận kẻ thù của mình mạnh hơn mình rõ ràng là một việc không dễ. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nó chứng minh một điều rằng vị Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế này quả là một nhân vật vô cùng lợi hại. Nhưng lợi hại đến mức kẻ thù phải công nhận thì đúng là không thể xem thường.

- Vậy sao? Nói như vậy Tinh Linh Nữ Vương rất lợi hại rồi... Ồ... Người nói xem người so với nàng ta thì thế nào.

Bạch Khởi rất muốn hiểu thêm về thực lực của Tinh Linh Nữ Vương. Nhưng lời vừa nói ra thì Bạch Khởi lại thấy hối hận. Dù sao tộc trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc đã nói Tinh Linh Nữ Vương còn lợi hại hơn cả Hắc Ám Đại Thống Lĩnh, vậy thì hẳn làm sao có thể so với nàng được.

- Vâng. Tương đối lợi hại... Tôi vốn không thể so với nàng ấy được. Thẳng thắn mà nói, thừa chủ nhân... tôi thừa kế chức vị tộc trưởng này vẫn chưa lâu, còn chưa đến một trăm năm. tộc trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc vĩ đại đời thứ mười bảy, người tiền nhiệm của tôi còn có thể so với nàng ta, chứ tôi thì... không thể nào... Chúng tôi vốn không phải người cùng thời đại.

Tộc Trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc gượng cười, rồi đáp lời Bạch Khởi, khiến hắn không biết nói gì nữa.

- Như vậy à... Vậy thì ta hiểu rồi. Lát nữa dẫn đường cho ta, ta và Khiếu Thiên sẽ đến gặp vị Tinh Linh Nữ Vương này.

Bạch Khởi trầm ngâm chốc lát rồi nhanh chóng quyết định. Tinh Linh Nữ Vương này đến kẻ thù còn phải khen ngợi, chắc cũng không phải người xấu, chắc không thể hạ độc thủ với mình. Đối phương lợi hại như vậy, nếu thật sự muốn đối phó mình thì trực tiếp đến đây rồi.

Dưới sự hướng dẫn của tộc trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc, Bạch Khởi cười trên lưng Khiếu Thiên tới ngoài Tinh Linh Thành của Tinh Linh tộc, một tòa thành vô cùng hùng vĩ. Nơi này tọa lạc trên đỉnh núi cao vút phủ đầy mây. Người của Tinh Linh tộc đã hao tổn biết bao tiền của sức người để xây dựng nên tòa thành màu trắng này. Bảo vệ thành ngoài tường thành, có cả một dòng sông bao quanh, còn cả hàng chục bộ lạc Tinh Linh và những Thụ Nhân cổ. Có thể nói lãnh thổ của Tinh Linh tộc nằm trong một vòng bảo vệ vô cùng chặt chẽ. Muốn vào trong đầu tiên phải qua được Thụ Nhân, các Tinh Linh bộ tộc vòng ngoài và nhóm Đức Lỗ Y mới có thể tới được tòa Tinh Linh Thành.

Đến vòng ngoài Tinh Linh Thành thì tộc trưởng Hắc Ám Tinh Linh tộc liền cáo lui. Một Trưởng Lão của Tinh Linh tộc dẫn Bạch Khởi bước vào tòa thành nguy nga màu trắng. Trong đại sảnh của chính điện, Bạch Khởi lặng lẽ nhìn toán người trước mặt, vài trăm Tinh Linh đầu sĩ thân hình cao lớn cùng với vài chục Tinh Linh Trưởng Lão, khiến Bạch Khởi có phần kinh ngạc sau khi bước vào. Hai Đẩu Hoàng cường giả, hai mươi Đẩu Vương cường giả cùng với Tinh Linh Nữ Vương không biết lợi hại ra sao. Sau lưng Tinh Linh tộc còn bao nhiêu cường giả vẫn chưa ai biết được. Sức mạnh của họ khiến Bạch Khởi không thể không than lên rằng Tinh Linh tộc, cùng với Thú tộc, Long tộc, Thái Thần tộc, Địa Linh tộc quả không hổ là Ngũ Đại Tộc cổ đại. Thực lực của Tinh Linh tộc còn hơn cả Thụ Nhân, Địa Tinh, ngang hàng với Long tộc, Thái Thần tộc. Tuy đã mất đi sức mạnh Ma pháp trụ cột và Tinh Linh nguyên tố vĩ đại nhưng thực lực của họ hiện nay vẫn vô cùng lớn mạnh.

Còn Bích Lợi Tư thì đứng lặng lẽ bên cạnh Tinh Linh Nữ Vương, vẻ mặt như chờ đợi điều gì đó, nhìn Bạch Khởi. Bạch Khởi thoáng nhìn Bích Lợi Tư rồi bắt đầu nhìn chính điện Tinh Linh Nữ Vương. Ba ngàn năm tuổi dường như không để lại trên gương mặt kia chút vết tích nào. Nàng vẫn xinh đẹp trẻ trung, kiêu sa mà vẫn gợi cảm. Vẻ đẹp đó mang chút quý phái lạnh lùng, lại mang chút uy nghiêm. Tuy nàng không trang điểm kỹ nhưng vẫn đẹp đến mức làm người ta hồn xiêu phách tán. Làn da trắng như pha lê trong suốt, mái tóc màu xanh lục búi ngược lên, đôi mắt sáng như một viên ngọc bích, sống mũi cao thẳng, đôi môi thì đỏ mọng, còn cả thân hình thon thả nhẹ nhàng như ma quỷ. Có lẽ không có người đàn ông nào không xiêu

lòng trước nàng. Bạch Khởi có thể chắc chắn rằng, hắn đã gặp rất nhiều phụ nữ nhưng không có ai có thể sánh với Tinh Linh Nữ Vương. Nhìn từ góc độ nào nàng đều đẹp đến hoàn mỹ. Nàng là người phụ nữ hoàn hảo nhất mà hắn từng biết.

Lúc nhìn thấy Tinh Linh Nữ Vương, Bạch Khởi hơi sững người. Dù bản tính hắn vốn rất cứng rắn nhưng bây giờ vẫn có chút dao động, thậm chí thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất tỏ tình. Bạch Khởi cố kìm lại cảm xúc rồi khẽ cúi người chào:

- Nữ Vương Bệ hạ, không biết Bệ hạ tìm ta có việc gì?

Phải nói rằng tuy Tinh Linh Nữ Vương vang danh khắp thiên hạ, hơn nữa lại là chủ của một tộc nhưng thân phận của Bạch Khởi hiện nay cũng không hề thua kém. Huống hồ tuy trong hàng ngũ Đẩu Đế, thực lực của Bạch Khởi vẫn thua kém đối phương rất nhiều nhưng nói thế nào thì hắn vẫn là cao thủ cấp Đẩu Đế. Hành lễ như vậy là đã nể mặt lắm rồi.

- Ha ha... Hoan nghênh các hạ, Tây Bắc Vương của Bất Diệt Hoàng Triều, chủ nhân của Hắc Ám Lục Tộc. Các hạ có thể tới đây ta rất lấy làm vui mừng... Còn vì sao ta mời các hạ tới đây, đợi một lát ta sẽ nói tường tận với các hạ.

Tinh Linh Nữ Vương mỉm cười nói, nụ cười của nàng đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành. Người phụ nữ như vậy nếu đến thế giới nhân loại e là cũng trở thành hồng nhan họa thủy như Bao Tự, Đát Kỷ.

Thấy nụ cười của Tinh Linh Nữ Vương, Bạch Khởi không khỏi nhớ đến một bài thơ:

- Bắc phương hữu giai nhân, nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Trữ bất tri khuynh thành quĩ khuynh quốc? Giai nhân nan tái đắc.

Bài thơ này tuy Bạch Khởi đã nghe rất nhiều, nhưng hắn vẫn chưa thấy có người phụ nữ nào giống như miêu tả trong thơ. Chỉ đến khi thấy nụ cười của Tinh Linh Nữ Vương, Bạch Khởi mới biết, nếu trên đời này có người phụ nữ như thế thì chắc chắn đó là nàng. Sắc đẹp của nàng đã không còn thuộc về nhân gian nữa rồi.

- Các người lui xuống trước đi... Ta có chuyện muốn thương lượng riêng với Bạch Khởi đại nhân.

Tinh Linh Nữ Vương vừa nói vừa khẽ xua tay, giọng nói mượt mà nhưng rất quyết đoán. Những người xung quanh không chút do dự rời khỏi chính điện. Bích Lợi Tư cũng không ngoại lệ. Những người xung quanh rời khỏi rồi còn đóng cánh cửa bằng ngọc trắng lại. Đại điện lúc này chỉ còn lại hai người là Bạch Khởi và Tinh Linh Nữ Vương.

Hai người nhìn nhau không nói lời nào. Tinh Linh Nữ Vương vẫn giữ nụ cười mê đắm lúc đầu. Còn Bạch Khởi vẻ mặt lại mang chút cổ quái. Tuy không biết Tinh Linh Nữ Vương rốt cục định nói gì với mình, nhưng có một việc Bạch Khởi chắc chắn đó là Nữ Vương giữ mình lại là có lý do của nàng. Lại còn bảo người dưới ra ngoài hết, chứng tỏ việc nàng muốn thương lượng vô cùng quan trọng, không muốn cho bất cứ ai biết, kể cả các Trưởng Lão của Tinh Linh tộc. Bạch Khởi bắt đầu suy đoán không hiểu chuyện gì mà vị Tinh Linh Nữ Vương này lại bí mật như vậy. Nhưng Bạch Khởi thăm dò hồi lâu mà vẫn không có kết quả.

348. Chương 282: Đại Giao Dịch

- Các hạ biết ta mời ngài đến là vì sao chứ?

Hai bên nhìn nhau hồi lâu, bỗng Tinh Linh Nữ Vương phá vỡ sự im lặng, nhìn Bạch Khởi trầm ngâm nói.

- Ta không biết...

Bạch Khởi thẳng thắn đáp lời.

- Ha ha... Người rất thú vị đó... người trẻ tuổi giống như người bây giờ không nhiều đâu. Ồ... Tuổi còn trẻ mà đã có sức mạnh của một Đẩu Đế. Nhân gian bao nhiêu năm nay e là chỉ có mình người có sức mạnh như vậy, so với người ấy năm xưa... người cũng mạnh không kém. Nếu cho người thêm chút thời gian, người

chắc hẳn sẽ vượt qua ranh giới đó... Ha ha... Đúng là khiến người ta phải kinh ngạc. Nhân loại quả là được trời cao thiên vị, cách mỗi nghìn năm lại xuất hiện một người xuất sắc như người...

Tinh Linh Nữ Vương cảm khái nói, trong lúc nói còn thở dài một hơi, không biết nàng đang muốn than điều gì.

Có lẽ... Nàng đang than vì nhân tài của Tinh Linh tộc ngày càng điêu linh, cũng có thể nàng than vì nhân tài của nhân loại... Điều này Bạch Khởi cũng không rõ.

- Cảnh giới đó? Người ấy?

Bạch Khởi chau mày, bất giác thốt lên. Những gì Tinh Linh Nữ Vương nói Bạch Khởi lần đầu tiên nghe thấy. Nhưng hẳn cũng hiểu rằng Tinh Linh Nữ Vương không thể nói bừa. Là một cao thủ tuyệt thế ba ngàn năm nay, là nhân vật cấp Đấu Đế đỉnh cao, tiếng tăm vang dội khắp thế giới loài người, thiết nghĩ Nữ Vương không nói chuyện không đầu. Chỉ có điều Bạch Khởi vẫn chưa hiểu rõ lời của nàng.

Tuy chưa hiểu rõ, nhưng Bạch Khởi đại khái cũng biết rằng, trong cao hơn cảnh giới Đấu Đế e rằng vẫn còn một cảnh giới nữa. Hơn nữa đã có người đạt tới cảnh giới đó rồi. Cụ thể là ai, cảnh giới gì thì Bạch Khởi cũng không rõ.

- Ha ha ha... Cái đó. Người tạm thời không cần biết, biết cũng không có gì tốt cả. Ta hỏi người, cách đây mấy ngày ta cảm nhận được sự phục hồi của Hỏa Nguyên tố. Nguyên tố Hỏa Hệ trên cây Tinh Linh của chúng ta cũng bắt đầu hồi sinh. Gần đây còn có tin có kẻ muốn lên vào Vạn Tượng Sâm Lâm, hơn nữa còn muốn tìm Phong Ma nhất tộc mượn Định Phong Châu để vào được Cuồng Phong Sơn Cốc. Ta hỏi người... Hỏa Phong ẩn đó có phải do người mở không?

Tinh Linh Nữ Vương trầm ngâm hỏi, tuy miệng vẫn cười nhưng mắt thì nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi, chứng tỏ Nữ Vương vô cùng quan tâm đến việc này.

- Đúng là ta... Nhưng sao người biết được trong Cuồng Phong Sơn Cốc có Nguyên tố Phong ẩn?

Bạch Khởi chau mày nói, hẳn không hiểu ý của Tinh Linh Nữ Vương. Rốt cuộc mục đích của nàng ta là gì.

- Đúng là người ư? Ồ... Nếu đã như vậy thì có thể nói người sẽ tiếp tục mở những Phong ẩn khác? Thật là không thể ngờ... Chúng ta đợi bao nhiêu năm cuối cùng đã đợi được người ta cần rồi... Đã từng... Ta cứ tưởng chỉ có người đó mới mở được Phong ẩn, không ngờ người lại là... Đợi mấy vạn năm rồi... Cuối cùng người đã đến rồi...

Tinh Linh Nữ Vương nói đầy bí hiểm.

- Ý của người là gì? Các người đợi lâu như vậy ư? Với sức mạnh của ngài muốn mở Phong hệ Phong ẩn chắc không hề khó, huống hồ ngài còn biết cả Định Phong Châu, mở Phong ẩn đối với ngài chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Lâu như vậy mà ngài không mở, lẽ nào là vì đợi ta sao?

Bạch Khởi đầy nghi ngờ hỏi.

- Nói cho ta... Người tin vào sự tồn tại của Thần thánh không?

Tinh Linh Nữ Vương không trả lời câu hỏi của Bạch Khởi mà chuyển sang một câu hỏi kỳ lạ khác.

- Ta tin.

Bạch Khởi không chút chần chừ lập tức đáp lời. Việc này không có gì phải nghi ngờ cả. Ma Thần Đại Hắc Thiên nay đang ở Gia Lam Thành. Người huynh đệ tốt của Bạch Khởi đã từng là một Ma thần tiếng tăm lừng lẫy. Vậy thì sự tồn tại của những Thần linh khác là đương nhiên.

- Ừm... Nếu đã như vậy thì để ta cho người biết, đã từng có một vị thần nắm giữ vận mệnh. Ông ta có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai. Thời điểm phong ẩn Nguyên tố Ma pháp, lúc mà ông ta ra đi, ông đã nói cho Tinh Linh tộc chúng ta một bí mật. Đó là... vài vạn năm sau sẽ có một người phạm mở được Thất Đại Phong Ẩn, khiến các nguyên tố trở lại mặt đất. Nhưng trước lúc đó Tinh Linh tộc chúng ta không được có hành động gì, bắt buộc phải ẩn náu đi. Người tin chứ?

Tinh Linh Nữ Vương đột nhiên nói.

Nhưng lời kỳ lạ như thế này Bạch Khởi nghe nhiều rồi. Người mà Tinh Linh Nữ Vương nhắc đến hẳn cũng biết, là một trong mười hai Chủ thần của Cửu Thiên Chư Thần – Thần Vận Mệnh. Có điều vị thần này nghe nói đã không còn. Trong Thần Ma Đại Chiến thứ ba, nền Văn minh Ma pháp cổ bị hủy diệt, Thần Vận Mệnh cũng tan rã. Những điều này đều được nói đến trong các câu chuyện thần thoại.

Điều Bạch Khởi không ngờ đến là việc lần này lại liên quan đến vị Thần Vận Mệnh có thể biết được quá khứ tương lai. Nhưng hẳn cũng không tin lắm. Bởi nếu vị thần này có thể đoán được tương lai, lẽ nào lại không đoán được rằng mình sẽ chết, không tránh được vận mệnh. Thế thì lời của ông ta cũng không chuẩn xác. Có điều vị Tinh Linh Nữ Vương này có vẻ rất tin tưởng. Bạch Khởi cũng không nhận xét gì, dù sao tín ngưỡng là tự do của mỗi người. Nàng ta tin tưởng là việc của nàng ta. Mình phản bác lại khiến mọi người không vui vẻ. Hà tất phải như thế? Thà cứ coi như đang nghe một câu chuyện thần thoại vậy.

- Tin hay không không quan trọng. Điều quan trọng là ta đã đến rồi. Hơn nữa ta có thể mở được Thất Đại Phong Ấn. Ta cũng biết vị trí của những Phong ấn còn lại. Có điều ta muốn biết vì sao Nữ Vương Bệ hạ lại tìm ta đến đây? Lẽ nào chỉ muốn kể cho ta những chuyện xa xưa ấy sao? Nếu chỉ có vậy ta nghĩ ta nên cáo từ. Mong Nữ Vương Bệ hạ ân chuẩn cho ta mang theo Bích Lợi Tư.

Bạch Khởi ngạo mạn nói. Lúc này hẳn đã lấy lại khí thế của mình. Sự kính sợ ban đầu khi gặp Tinh Linh Nữ Vương đã hoàn toàn biến mất. Trong phút chốc đã đặt mình và đối phương lên ngang hàng. Tất nhiên điều này có phần ngông cuồng... có điều Bạch Khởi vốn là người ngông cuồng như vậy. Bản tính của hắn như vậy, việc này cũng là khó trách.

- Ha ha... rất thú vị. Đã bao nhiêu năm nay không có ai dám đối với ta như vậy. Người cũng thú vị lắm. Rất giống với người ấy... Có điều thật tiếc... người đó chết sớm quá. Nếu không thì... Ha ha... Thôi được, người đã không muốn nghe chuyện xưa, ta nói cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nhân loại các người, những kẻ mạnh đều như vậy... Người, người đó, còn cả người ở vùng núi phía Bắc đó nữa... đều ngông cuồng như vậy.

Tinh Linh Nữ Vương cười thích thú. Điều cười sảng khoái pha chút tình nghịch. Lúc này nàng làm cho người ta có cảm giác nàng hoàn toàn không phải là một trong những người mạnh nhất trong truyền thuyết, cũng không giống một Nữ Vương thống lĩnh ngàn vạn Tinh Linh của Tinh Linh tộc, mà giống một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên.

Nói đoạn Tinh Linh Nữ Vương lại nói tiếp:

- Thật ra... nói cho người cũng không vấn đề gì. Chắc người cũng biết Tinh Linh tộc ra đời thông qua hai cách. Một là quan hệ nam nữ. Những người của Tinh Linh tộc ta chính là sinh ra theo cách này. Còn một cách khác là do cây thần Tinh Linh của chúng ta. Cây thần sinh ra Tinh Linh nguyên tố, có chút khác biệt so với chúng ta. Ma pháp của họ lợi hại hơn so với pháp sư của loài người rất nhiều. Nhưng từ khi nguyên tố Ma pháp bị Phong ấn, những Tinh Linh nguyên tố cũng bị diệt vong. Tinh Linh tộc chúng ta cũng mất đi Ma pháp thiên phú, khiến chúng ta ngày càng yếu đi. Có điều trước đây mấy ngày người mở Hỏa Phong ấn, Tinh Linh nguyên tố Hỏa Hệ trong cây Tinh Linh đã bắt đầu sinh sôi. Ta hy vọng người tiếp tục mở những Phong ấn khác, cho đến khi tất cả Tinh Linh nguyên tố của chúng ta hồi phục... Đương nhiên... Người có thể yên tâm, Tinh Linh tộc chúng ta chắc chắn sẽ không để người thiếu phần lợi nào.

- Phần lợi ư?

Bạch Khởi liếc nhìn Tinh Linh Nữ Vương.

- Ừm... coi như là đền đáp người mở toàn bộ Phong ấn Ma pháp, Tinh Linh tộc ta sẽ đáp ứng ba điều kiện của người, nhớ là bất cứ điều kiện gì. Tất nhiên... có những việc không thể quá đáng quá. Ta nghĩ người là người thông minh, chắc chắn hiểu điều này.

Tinh Linh Nữ Vương mỉm cười gật đầu nói. Có điều lời của nàng quả thật rất狡 hoạt, nói với Bạch Khởi sẽ đồng ý mọi điều kiện nhưng ngay sau đó lại nói có những việc không được quá đáng, rõ ràng là muốn cảnh cáo hắn. Điều này khiến Bạch Khởi không thoải mái. Quả nhiên một người đã sống qua hơn ba ngàn năm không phải tay vừa. Người ta nói người càng sống càng tinh, càng già càng cay quả không sai chút nào.

- Được thôi... Việc này vốn là việc ta muốn làm. Ta đồng ý. Bây giờ ta có thể mang Bích Lợi Tư đi rồi chứ.

Bạch Khởi nhún vai bình thản nói. Dù sao hắn cũng có quá nhiều lý do phải mở Thất Đại Phong Ấn. Cho dù là vì nhiệm vụ của Cửu U hay là vì thập vạn Ma Pháp Sư kia, Bạch Khởi đều phải mở Phong ấn. Còn về việc của Tinh Linh Nữ Vương thì chỉ là tiện thể mà thôi. Kể cả Nữ Vương có không cho lợi lộc gì thì Bạch Khởi vẫn làm. Huống hồ bây giờ còn có được ba điều kiện. Vì thế hắn chẳng tội gì từ chối.

- Sống ở đời nên biết thế nào là đủ...

Câu nói này Bạch Khởi từ lâu đã hiểu.

- Ha ha... Vội đi như vậy sao? Lễ nào cung điện của ta làm người thấy chán vậy à? Người thấy người của ta làm phiền người sao? Ồ... Thật ra ta vẫn chưa nói hết, ta có một giao dịch lớn muốn người làm, chỉ không biết người có đồng ý hay không?

Tinh Linh Nữ Vương cười, nụ cười của nàng đầy quyến rũ. Nàng nhìn Bạch Khởi dịu dàng nói.

- Giao dịch lớn ư? Không biết là giao dịch gì?

Lần này Bạch Khởi ngạc nhiên hỏi. Hắn vốn cho rằng việc hôm nay đến đây kết thúc, không ngờ vẫn còn việc để làm. Lời của Tinh Linh Nữ Vương tuyệt đối không đơn giản. Không biết vật gì mà khiến vị Nữ Vương xưng hùng Đại Lục ba ngàn năm này coi là đại giao dịch. Bạch Khởi thấy vô cùng hứng thú.

Nói về sắc đẹp của Tinh Linh Nữ Vương, Nụ cười mê đắm của nàng làm người ta điên đảo. Nhưng Bạch Khởi vẫn làm chủ được mình. Người phụ nữ này quá đẹp, đến nỗi Bạch Khởi không dám nhìn thẳng nàng. Ban nãy hắn không hề nhìn chính diện Nữ Vương, vì thế hắn cũng không chú ý lắm đến nụ cười của nàng. Người phụ nữ như thế này nhìn nhiều dễ làm lòng người xao động.

- Ồ... Nghe nói người đã thu phục được Hắc Ám Tứ Tộc, chuẩn bị đưa họ rời khỏi, đến lãnh địa của người phải không?

Tinh Linh Nữ Vương hỏi với vẻ thần bí.

- Đúng là có chuyện đó, có điều việc này hình như không liên quan đến Nữ Vương Bộ hạ. Lễ nào đến việc này Nữ Vương Bộ hạ cũng muốn quản sao?

Bạch Khởi nói giọng đầy bất mãn.

- Tất nhiên không phải, người nói vậy chẳng lẽ ta là kẻ bá đạo như vậy sao? Nếu ta muốn quản, sợ là bây giờ người cũng không gặp được Hắc Ám Tứ Tộc rồi. Còn cái tên Hắc Ám Đại Thống Lĩnh mà người từng giao đấu đó ư rằng người cũng không gặp nổi đâu. Hãy tin ta, nếu thật sự ta muốn, ta có thể tiêu diệt liên minh Hắc Ám trong nháy mắt. Kể cả Hắc Ám Đại Thống Lĩnh cũng không ngăn nổi ta. Liên minh Hắc Ám cũng chẳng thể làm gì nổi Tinh Linh tộc ta và các đồng minh.

Tinh Linh Nữ Vương mỉm cười khẽ nói. Giọng nói tràn đầy vẻ tự tin.

Tinh Linh Nữ Vương thuộc hàng ngũ những người mạnh nhất Đại Lục. Cái tên Huyết Tộc Thân Vương Hoắc Hoa Đức kia chỉ là một Nhị Tinh Đấu Đế, sau khi biến hình có thể trở thành một Cửu Tinh Đấu Đế. Thế mà vị Tinh Linh Nữ Vương này vốn đã là một Cửu Tinh Đấu Đế, là một trong những người có sức mạnh bậc nhất theo truyền thuyết, so với hai vị Giáo Hoàng của nhân loại, Thú Hoàng không hề thua kém. Còn những cao thủ ẩn náu của liên minh Quang Minh kia cũng tuyệt đối không đơn giản. Cả những Thụ Nhân, Thái Thân, Đức Lỗ Y đó, chẳng có ai là dễ đối phó cả. Bọn họ một khi thật sự động thủ, ư là những lời Tinh Linh Nữ Vương nói ban nãy sẽ thành sự thật.

- Vậy... Nếu đã không phải, không biết ý Nữ Vương Bộ hạ là gì?

Bạch Khởi chần chờ một lát rồi nói. Ngẫm ra đúng là lời của Tinh Linh Nữ Vương cũng có lý, vì thế hắn bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi.

- Ý của ta là người đã thu phục được Hắc Ám Tứ Tộc, bọn họ dĩ nhiên là người của người. Có điều hà tất phải bắt họ lặn lội đường xa rời khỏi Vạn Tượng Sâm Lâm đến lãnh địa của người làm gì? Tuy ta phải thừa nhận rằng Vạn Tượng Sâm Lâm đẹp nhưng hoang vu, không thể so sánh với thế giới phồn hoa bên ngoài, có điều bọn họ đã đợi lâu như vậy rồi lẽ nào lại ngại đợi thêm một chút sao? Thời điểm này Hắc Ám Tứ Tộc rời đi chẳng có lợi gì cho người cả, không bằng để họ ở lại... Huống hồ Bách tộc của Đại Lục tuy nội bộ

tranh đấu phân thành ba đại quân doanh, nhưng ai lại không muốn trở lại vùng đất dồi dào trước kia chứ? Đã có cơ hội như vậy, để tất cả quay về là tốt nhất.

Tinh Linh Nữ Vương mỉm cười nói.

- Ý của Nữ Vương Bệ hạ là...?

Bạch Khởi nghe xong ngập ngừng một lát rồi tiếp tục hỏi. Hắn không hiểu rõ ý của Nữ Vương.

- Không có gì. Người đã có thể dẫn dắt Hắc Ám Tứ Tộc trở về Đại Lục Thiên n, vậy chắc cũng có thể giúp tất cả chúng ta quay về. Người biết đấy, trong Vạn Tượng Sâm Lâm này, dù là chủng tộc trong liên minh Quang Minh như Tinh Linh tộc chúng ta hay tộc của liên minh Hắc Ám cũng như những tộc trung lập lúc nào cũng muốn quay về Đại Lục. Tất cả đều cùng chung sống trong Vạn Tượng Sâm Lâm. Tuy là Hắc Ám Tứ Tộc đã quy phục người, nhưng người cũng không nên trọng bên này, nhẹ bên kia chứ.

Tinh Linh Nữ Vương khẽ cười nói. Trong lúc nói còn nhìn Bạch Khởi chớp chớp mắt.

- Hắc Ám Tứ Tộc là thủ hạ, cũng là người nhà của ta. Ta tất nhiên phải quan tâm đến họ... Còn những tộc khác, ta nghĩ ta chẳng có nghĩa vụ này... Bạch Khởi ta làm người từ trước tới giờ không bao giờ làm những vụ mua bán lỗ vốn, cũng không phải là người tùy tiện ban phát lòng tốt. Nếu ta dẫn Thượng cổ Bách tộc tất cả quay về, ngài biết sẽ có hậu quả gì chứ?

Bạch Khởi nói với giọng không vui vẻ.

Nếu đem đám người đó cùng đi, e là hắn sẽ bị coi là kẻ thù chung của nhân loại rồi. Tuy hận thù giữa Thượng cổ Bách tộc và nhân loại đã hoàn toàn được giải quyết trong lịch sử, hận thù gì thì qua mười mấy vạn năm cũng không ai nhớ tới rồi, nhưng để tất cả Thượng cổ Bách tộc đều quay về nhân gian, bọn họ sẽ cần bao nhiêu lãnh thổ, sẽ có thể làm ra những chuyện gì? Điều này Bạch Khởi cũng không biết, hơn nữa rất dễ khiến nhân loại căm thù. Điều này hắn không hề muốn. Một khi chuyện này xảy ra, e là Bạch Khởi sẽ rơi vào cảnh tan cửa nát nhà cũng không chừng.

Huống hồ vị Tinh Linh Nữ Vương này nói thì dễ nghe nhưng không hề cho Bạch Khởi chút lợi lộc nào. Hắn cũng không phải là Phật Như Lai phổ độ chúng sinh. Thượng cổ Bách tộc có thể trở về Đại Lục hay không chẳng quan hệ gì tới hắn cả.

- Điều này... Đã như vậy, nếu ta nói Thượng cổ Bách tộc nguyện thần phục người, tất nhiên trong điều kiện không ảnh hưởng tới sự sinh tồn của bản tộc, hơn nữa phục tùng mệnh lệnh của người, người đồng ý dẫn dắt Thượng cổ Bách tộc quay về Đại Lục Thiên n, đồng thời cung cấp cho mỗi tộc một nơi cần thiết để sinh tồn chứ?

Tinh Linh Nữ Vương không hề cảm thấy kỳ lạ trước phản ứng của Bạch Khởi. Trên đời này không tồn tại một người vĩ đại đến mức có thể vì kẻ khác mà không tiếc thân mình. Cho dù có ắt người đó cũng sống không thọ. Bạch Khởi có thể có địa vị cao như vậy ở thế giới nhân loại, người như vậy nhất định phải có mưu lược thủ đoạn. Vì thế Tinh Linh Nữ Vương không ngăn ngại mà thả luôn miếng mồi lớn dụ dỗ Bạch Khởi.

Bạch Khởi nghe xong có phần giật mình, ngăn người một lát. Với địa vị, tu vi của hắn hiện giờ mà vẫn không dám tin vào tai mình. Hồi lâu sau cuối cùng cũng thốt lên lời:

- Ngài... nói thật chứ?

349. Chương 283: Ba Trăm Cao Thủ

- Đương nhiên... Lời ta nói tất nhiên là thật rồi. Bao nhiêu năm nay, Tiên Đế ta có thể coi là còn có chút danh tiếng. Phàm là nhân loại thì đều biết rằng ta trước giờ không nói bừa.

Tiên Đế cười nói. Tinh Linh Nữ Vương khẳng định lần nữa lời nói ban nãy của mình.

Bạch Khởi nghe xong ngạc nhiên đến nỗi mặt biến sắc. Tuy lời của Tinh Linh Nữ Vương nói ra rất nhẹ nhàng bình thản nhưng hàm ý trong đó lại vô cùng sâu xa. Nó như một cái chùy ngàn cân đè nặng lên ngực Bạch Khởi hồi lâu không cách gì thoát ra. Thượng cổ Bách tộc đại diện cho sức mạnh như thế nào Bạch

Khởi cũng không biết, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó e là khủng khiếp đến tột độ, chỉ có Tinh Linh Nữ Vương mới biết được. Có điều phải khẳng định rằng các cao thủ Đẩu Đế trong Thượng cổ Bách tộc tuyệt đối không chỉ có mình Tiên Đế. Trưởng Lão của mỗi tộc gần như đều là những Đẩu Hoàng cường giả, thêm vào vài chục Trưởng Lão cấp Đẩu Vương. Sức mạnh của Thượng cổ Bách tộc đều mạnh hơn tất cả các Đế Quốc của nhân loại.

Phải biết rằng nhân loại ban đầu là những kẻ mạnh nhất. Con người đã điều động sức mạnh của tất cả nhân loại đuổi Thượng cổ Bách tộc vào Vạn Tượng Sâm Lâm trong thời kì đầu của Văn minh Ma pháp Thượng cổ. Lúc đó tuy nhân loại không có nhiều Đẩu Hoàng, Đẩu Đế nhưng lại có Văn minh Ma pháp rực rỡ, sức mạnh lớn hơn rất nhiều so với bây giờ. Lại còn điều động sức mạnh của cả nhân loại mới có thể đuổi Bách tộc khỏi Đại Lục, nhưng vẫn không thể giết họ. Từ đó có thể thấy thực lực của Thượng cổ Bách tộc mạnh yếu ra sao.

Cho đến nay tổng số nhân mã của Thượng cổ Bách tộc là bao nhiêu Bạch Khởi cũng không rõ, nhưng hẳn có thể khẳng định con số này có thể lên tới vài trăm vạn. Hơn nữa số dân và binh lính gộp lại tuy vẫn không bằng nhân loại, nhưng mỗi tộc trong Bách tộc đó lại có nét đặc sắc riêng, liên kết lại tuy không thể đối kháng cả nhân loại nhưng muốn chống lại bảy tám Đế Quốc, mười mấy Công Quốc thì không phải là không thể.

Đương nhiên nếu bọn họ muốn gióng trống khua chiêng ra khỏi Vạn Tượng Sâm Lâm cũng không phải là không thể, có điều trước tiên sẽ gặp phải sự ngăn chặn của Bất Diệt Hoàng Triều. Không chỉ thế, các nước chư hầu xung quanh cũng có thể phái binh đến tiếp viện, thậm chí Bạch Khởi ở chiến trường phương Bắc xa xôi cũng sẽ lập tức tập hợp quân đội quay về cứu giá. Trước đây cho dù là Thiên Long hay Sơn Bản Long Nhất đều không thể tấn công nổi Bất Diệt Hoàng Triều. Thêm vào đó, các nước khác đều có thể phái binh, cung cấp lương thảo giúp đỡ Bất Diệt Hoàng Triều. Các cao thủ trong thiên hạ đều có thể được điều động đến ngăn chặn Thượng cổ Bách tộc. Đại nghĩa trước mắt thì tất cả tranh đấu đều bị gạt sang một bên. Sức mạnh của tất cả nhân loại được huy động để chống lại Bách tộc. Lúc đó e là Bách tộc chỉ có hy sinh vô số mà thôi. Cuối cùng vẫn bị đuổi về Vạn Tượng Sâm Lâm. Tuy sức mạnh của Thượng cổ Bách tộc vô cùng khủng khiếp nhưng cũng chưa đủ để có thể đối chọi với tất cả nhân loại.

Vì thế Thượng cổ Bách tộc mới khẩn cấp cần có một người ở thế giới nhân loại cùng hợp tác, tốt nhất là một người có sức mạnh, giúp đỡ Thượng cổ Bách tộc bước vào thế giới nhân loại, sau đó dần dần dung nhập cùng nhân loại mà không cần phải nổ ra chiến tranh. Người này sẽ giúp Thượng cổ Bách tộc có lãnh địa để sinh sống.

Theo luật lệ của thế giới nhân loại, lãnh chủ quý tộc có toàn quyền xử lý bất cứ thứ gì trong lãnh thổ của họ. Trước đây có một số quý tộc mua chuộc người của các bộ tộc khác, cũng không vì thế mà bị chỉ trích gì. Nhưng nếu Bạch Khởi thu nạp Thượng cổ Bách tộc, chỉ e là sẽ dẫn đến đại họa, sẽ trở thành kẻ thù chung của con người.

Những điều này... Bạch Khởi đều rõ hơn ai hết. Nhưng lời của Tinh Linh Nữ Vương quả là rất cảm động, đến nỗi Bạch Khởi trong chốc lát không dám tin vào tai mình. Nếu có được sức mạnh của Bách tộc này, không nói đến trên chiến trường, chỉ cần trong giới cường giả thôi, Bạch Khởi có thể đối chọi với bất cứ đối thủ nào ở Đông phương Đại Lục. Dù sao có sự ủng hộ của Thượng cổ Bách tộc, Bạch Khởi có khả năng làm việc đó.

- Ngài có thể bảo đảm chứ?

Trầm ngâm hồi lâu, Bạch Khởi cất lời sau một hồi đấu tranh tư tưởng. Tuy chưa rõ ràng công nhận là mình đã đồng ý việc này nhưng cũng không từ chối. Có điều hẳn vẫn có phần hoài nghi về khả năng của Tiên Đế.

Tuy sức mạnh của Tiên Đế đúng là rất mạnh. Nàng là cao thủ vang danh khắp Đại Lục, tiếng tăm lẫy lừng, nắm trong tay cả phe Quang Minh trong Vạn Tượng Sâm Lâm, thậm chí đến cả kẻ thù cũng phải vạn phần khâm phục nàng. Có điều cho đến nay Tinh Linh Nữ Vương vẫn chưa có đủ khả năng nắm giữ cả Thượng cổ Bách tộc. Bách tộc này mỗi tộc đều cương quyết không chịu phục tùng, sao có thể dễ dàng chịu sự sai khiến của một người được? Nếu có kẻ nói hẳn có thể thu phục được Thượng cổ Bách tộc, để người khác nghe được thì đúng là một truyện nực cười nhất, bởi đó là điều không tưởng.

Vì thế Bạch Khởi mới nghi ngờ lời nói của Tiên Đế nên mới hỏi lại lần nữa.

- Người cứ yên tâm. Mỗi tộc trong Thượng cổ Bách tộc, chẳng có tộc nào là không muốn quay về Đại Lục. Ta có thể thay mặt liên minh Quang minh đồng ý với người chuyện này, hơn nữa ta bảo đảm có thể thuyết phục các tộc trung lập khác. Còn về liên minh Hắc Ám, trong đó Hắc Ám Tứ Tộc chiếm đa số. Trước đây Hắc Ám Đại Thống Lĩnh thống trị cả liên minh Hắc Ám. Nhưng bây giờ thân phận Huyết Tộc của hắn đã bị vạch trần. Là Huyết Tộc – kẻ thù chung của Đại Lục, dĩ nhiên không thể thống lĩnh liên minh Hắc Ám nữa. Mà nếu Hắc Ám Tứ Tộc kêu gọi, cả liên minh Hắc Ám chắc không thành vấn đề. Chỉ cần liên minh Hắc Ám giải quyết được thì Thượng cổ Bách tộc đều là người của người rồi.

Tinh Linh Nữ Vương chau chừ một lát rồi nói ra suy nghĩ của mình.

Không nghi ngờ gì nữa, đây mới là suy nghĩ thật lòng của Tiên Đế. Nàng cũng không ngạo mạn đến mức cho là mình mình có thể tập hợp được Thượng cổ Bách tộc. Nhưng nếu Bạch Khởi cùng ra tay hành động thì với khả năng của hai người, chuyện này không còn quá khó nữa.

- Vậy... không hạn chế thời gian ư? Ta muốn nói các người có hạn định trong bao lâu ta phải đưa Thượng cổ Bách tộc trở về Đại Lục không?

Bạch Khởi nheo mắt lại hỏi. Lời của Tiên Đế rất rõ ràng. Phương án này có thể được, Bạch Khởi không cần hỏi thêm nữa, hắn chỉ muốn biết rõ về thời gian.

- Hạn chế thời gian ư? Đương nhiên không có... Người biết đấy, chúng ta đã đợi bao nhiêu năm nay rồi, lẽ nào lại sợ đợi thêm một, hai trăm năm nữa sao? Thượng cổ Bách tộc hầu như đều là những tộc có tuổi thọ lâu đời. Một, hai trăm năm với chúng ta không đáng là bao. Ta chỉ cần người bảo đảm lúc người còn sống nhất định đưa Thượng cổ Bách tộc quay về Đại Lục là được rồi.

Yêu cầu của Tiên Đế không hề cao, cũng không ép Bạch Khởi phải gấp rút thực hiện, ngược lại cho hắn thời gian rất thoải mái.

Bạch Khởi gật đầu không nói gì nữa, ý là đồng tình với phương án của Tiên Đế. Tiên Đế thấy bộ dạng của Bạch Khởi như vậy liền mỉm cười, tiếp tục nói:

- Khi người thuyết phục liên minh Hắc Ám bên đó, ta sẽ thuyết phục liên minh trung lập và liên minh Quang Minh. Sau đó ta sẽ kêu gọi Thượng cổ Bách tộc tập hợp lại, triệu tập hội nghị liên minh Bách tộc, kêu gọi các Tộc Trưởng tham gia hội nghị, trở thành thành viên của hội, giúp người tập hợp sức mạnh của Bách tộc. Như vậy người vừa ý chứ?

- Đương nhiên... ta rất hài lòng. Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Có điều ta vẫn còn một điều kiện, đó là ta cần điều động ba trăm cao thủ đi theo ta tới phương Bắc. Người cũng biết chỗ ta rất thiếu người, tuy không thể dẫn Hắc Ám Tứ Tộc rời khỏi, nhưng ít nhất ta cũng cần ba trăm cao thủ. Ta nhờ người điều động giúp ta.

Bạch Khởi trầm giọng nói.

- Điều này... không thành vấn đề... Ba trăm cao thủ trong Thượng cổ Bách tộc chỉ là chuyện nhỏ. Đồng thời ta còn có thể phái một Đẩu Hoàng của Tinh Linh tộc đi cùng người, cùng với Tộc Trưởng Hắc Ám Kỵ Sĩ Tác Lan của Hắc Ám Tứ Tộc, tổng cộng có ba trăm linh hai người, hai Đẩu Hoàng cường giả cùng ba trăm Đẩu Vương cường giả, thế nào?

Khẩu khí của Tiên Đế không hề nhỏ. Nàng không nghĩ ngợi gì lập tức đồng ý với Bạch Khởi. Tất nhiên nàng nhanh chóng nhận lời như vậy là có nguyên do. Bởi nàng có đủ khả năng để nhận lời hắn. Với những thể lực khác mà nói thì chuyện này không hề dễ dàng, nhưng với Thượng cổ Bách tộc thì không thành vấn đề.

Ba trăm Đẩu Vương cường giả cũng không phải con số ít nhưng vẫn có thể điều động được. Cao thủ Đẩu Vương trong Vạn Tượng Sâm Lâm không hề ít. Gần như mỗi tộc đều có một hai vị Đẩu Vương. Tộc nào lớn hơn chút có thể có mười mấy, hai mươi vị. Thượng cổ Bách tộc điều động ra ba trăm Đẩu Vương cường giả thì cũng chỉ mất một phần ba mà thôi. Thể lực của bọn họ quả là không thể coi thường.

- Được... Đã như vậy thì chuyện này quyết thế đi. Chúng ta bắt đầu làm việc của mình. Nữ Vương Bệ hạ, không biết người có thể cho Bích Lợi Tư đi cùng ta không? Ta nghĩ, đã đến lúc nàng ấy nên trở về bên ta rồi.

Bạch Khởi gật đầu. Chuyện đã quyết thế thì cũng không cần phải nói lời thừa làm gì. Vì thế hắn mới đưa ra yêu cầu muốn rời khỏi, tất nhiên trước khi đi hắn muốn yêu cầu dẫn theo Bích Lợi Tư.

- Điều này... tất nhiên là được, Bích Lợi Tư vốn đã là người của ngươi rồi. Nói ra ta còn phải cảm tạ ngươi. Ngươi không giống những kẻ khác. Ngươi đối xử với Bích Lợi Tư rất tốt. Không thể không nói rằng ngươi là một người tốt... Ha ha...

Tiên Đế nhìn Bạch Khởi với ánh mắt tràn đầy ẩn ý.

Dứt lời Bạch Khởi liền dẫn theo Bích Lợi Tư rời khỏi. Sau khi rời khỏi đây hắn sẽ vô cùng bận rộn. Theo ước định giữa hắn và Tiên Đế, hắn sẽ có rất nhiều việc phải làm. Những việc khác chưa nói, riêng việc của liên minh Hắc Ám đã phải mất không ít công sức rồi.

Mỗi tộc trong liên minh Hắc Ám đều vô cùng kiêu ngạo không tuân theo chủ. Sau khi cái tên Hắc Ám Đại Thống Lĩnh của Huyết Tộc Hoắc Hoa Đức biến mất, mỗi tộc gần như đều dấy binh tự mình tách ra, không muốn đoàn kết lại. Không có sự chấn áp tanh lạnh của Hoắc Hoa Đức, bọn họ gần như đã quay lại như ngày trước. Bạch Khởi muốn giải quyết việc này e rằng sẽ hao tổn không ít tâm sức. Quả thật hắn bây giờ đầu tấp mặt tối. Cả ngày chui trong Vạn Tượng Sâm Lâm, lãnh đạo các cường giả của Hắc Ám Tứ Tộc, lúc thì nhẹ nhàng thuyết phục, khi thì dùng đến vũ lực trấn áp. Nói chung cách gì cũng phải dùng đến. Cuối cùng tốn mất tháng rưỡi mới giải quyết xong.

Đương nhiên thời gian đó Bạch Khởi dồn hết trí lực vào việc này. Lúc Tác Lan quay lại từ Phong Ma nhất tộc mang theo Định Phong Châu, Bạch Khởi cùng Khiếu Thiên lập tức đem Định Phong Châu đến Cuồng Phong Sơn Cốc. Lần này không hề gặp chút trở ngại nào. Cuồng phong không thể gây cho hắn chút tổn hại nào. Có Định Phong Châu, những trận cuồng phong kia chỉ cần đến gần Bạch Khởi, lập tức Định Phong Châu khắc chế ngay. Định Phong Châu quả không hổ là bảo vật của Phong Thần Thượng cổ, có đặc tính khắc chế cuồng phong. Nhờ thế mà Bạch Khởi và Khiếu Thiên không hề gặp chút tổn hại nào.

Sau khi vào được Cuồng Phong Sơn Cốc, Bạch Khởi và Khiếu Thiên không mất nhiều thời gian để đến được điểm sâu nhất trong sơn cốc. Ở đó họ phát hiện ra một pho tượng Phong Thần khổng lồ. Xung quanh bức tượng không hề có cuồng phong. Cho dù không dùng đến Định Phong Châu cũng không ảnh hưởng gì. Lúc nhìn thấy bức tượng Phong Thần, Bạch Khởi đã biết đây chính là nơi Phong ấn của Phong nguyên tố Hệ.

Không nghĩ ngợi nhiều Bạch Khởi lập tức đập nát pho tượng. Trong đồng đồ nát đó liền phóng ra Phong nguyên tố. Hơn nửa lần này Bạch Khởi không gặp trở ngại gì. Những vật kiểu như hộ vệ này nọ, cuối cùng cũng không thấy xuất hiện.

Sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng Bạch Khởi đã giải quyết xong việc của liên minh Hắc Ám. Còn Tinh Linh Nữ Vương cũng đã thực hiện lời hứa của nàng. Nghe nói nàng không mất nhiều thời gian, cũng không cần phải dùng đến vũ lực, thậm chí chỉ cần dùng lời nói cũng đủ để giải quyết việc này. Điều đó làm Bạch Khởi thấy khâm phục, cũng không tránh khỏi có chút đố kỵ người phụ nữ này. Trong khi hắn hao tổn tâm sức thì nàng ta giải quyết vấn đề quá đơn giản.

Tuy có chút không cam lòng nhưng Bạch Khởi cùng Tiên Đế bắt đầu tập trung vào việc tập hợp sức mạnh của Thượng cổ Bách tộc, triệu tập hội nghị Bách tộc, đồng thời điều động các Tộc Trưởng trở thành Nghị Viên của hội liên hiệp. Các Tộc Trưởng này, ngoại trừ ba trăm vị đã được Bạch Khởi điều động trước đây, còn lại tất cả đều gia nhập vào hội liên hiệp này. Hơn nữa theo kiến nghị của Tiên Đế, trong vài năm tới, gần ba trăm vạn nhân mã của Thượng cổ Bách tộc sẽ tập trung ở phần biên cương của Vạn Tượng Sâm Lâm, vừa để tiện cho việc thống nhất quản lý, vừa để tiện cho sau này có lúc cần đến. Việc này được sự đồng ý của tất cả mọi người.

Sau khi hội liên hiệp Bách tộc được thành lập, mọi người đều tán đồng ý kiến của Tiên Đế. Biết được Bạch Khởi đã thề rằng lúc còn sống sẽ đưa Thượng cổ Bách tộc quay về Đại Lục, mọi người đều tỏ ra vô cùng nhiệt tình, đồng thời khẳng định sẽ dốc toàn lực thần phục hắn, tất nhiên với điều kiện không ảnh hưởng tới sự sinh tồn của các tộc. Theo đó Bạch Khởi đã trở thành người lãnh đạo của Thượng cổ Bách tộc.

Trong thời gian này còn xảy ra một việc nữa. Đó là Hoắc Hoa Đức một lần nữa xuất hiện báo thù. Có điều lần này Bạch Khởi chưa cần động thủ, cái tên xui xẻo Hoắc Hoa Đức đã gặp Phải Tiên Đế. Nàng không hề do dự tấn công Hoắc Hoa Đức, lại còn trước mặt bao nhiêu cao thủ của các tộc, thể hiện sức mạnh thiên hạ

vô song của mình, dễ dàng đánh bại Hoắc Hoa Đức. Nàng còn chặt đứt một bên cánh của hắn. Nếu không phải hắn dùng tuyệt kỹ của Huyết Tộc tháo chạy thì e rằng đã bỏ mạng rồi. Bạch Khởi lần này cũng được mở rộng tầm mắt. Khoảng cách giữa một Cửu Tinh Đấu Đế và một Tam Tinh Đấu Đế như hắn quả là rõ ràng. Cùng là Đấu Đế nhưng sức mạnh của Cửu Tinh Đấu Đế không biết là hơn Tam Tinh Đấu Đế bao nhiêu phần.

Còn về phần Hoắc Hoa Đức, e là hắn cả đời cũng không dám bước vào Vạn Tượng Sâm Lâm nữa bước nữa. Tuy hắn không phải là đối thủ của Tiên Đế, nhưng trước lúc đi vẫn còn buông một câu rằng sẽ không cho qua chuyện dễ dàng như vậy. Hắn nhất định sẽ tìm Bạch Khởi báo thù. Lần trước Bạch Khởi đánh hắn bỏ chạy là hoàn toàn tự vệ. Nhưng lần này hoàn toàn là Tiên Đế ra tay, chẳng liên quan gì tới hắn, thế mà hắn lại trút mọi hận thù lên hắn. Lẽ nào cho rằng hắn là kẻ dễ bắt nạt thế sao?

Nếu là trước đây Bạch Khởi còn có thể lo lắng trước sự uy hiếp của Hoắc Hoa Đức. Hắn sau khi biến hình có thể trở thành một Ngũ Tinh Đấu Đế, luận về võ công cũng không kém hắn bao nhiêu. Hắn vốn cũng là một Nhị Tinh Đấu Đế. Còn Bạch Khởi sau khi hoàn thành nhiệm vụ của Cửu U, hắn đã được thăng lên cấp Tam Tinh Đấu Đế. Khi biến hình, võ công của hắn có thể tăng gấp sáu lần, còn Hoắc Hoa Đức thì tăng lên bảy lần. Dù sao giữa hai người vẫn có khoảng cách một Tinh. Nhưng bây giờ bên cạnh hắn có nhiều cao thủ như vậy, lại còn có một Khiếu Thiên từng giây từng phút theo sát bên hắn. Lẽ nào lại sợ cái tên đó sao?

Vì thế Bạch Khởi chẳng thèm để ý đến lời của Hoắc Hoa Đức. Sau khi hội liên hiệp Bách tộc thành lập, Bạch Khởi theo ước định ban đầu chọn ra ba trăm Đấu Vương cường giả, ngoài ra còn thêm hai Đấu Hoàng cường giả, một là Tác Lan của Hắc Ấm Kỳ Sĩ tộc, người kia là Trưởng Lão của Tinh Linh tộc Mã Pháp Lý. Tất cả cùng rời khỏi đây khởi hành quay về Gia Lam Thành.

Lúc Bạch Khởi dẫn ba trăm cao thủ trở về Gia Lam Thành, hắn không hề biết rằng ở phương Bắc xa xôi đang manh nha một âm mưu lớn. Lúc hắn trở về phương Bắc thì nơi đây đã bị bao vây bởi cuồng phong bạo vũ rồi.

350. Chương 284: Khói Lửa Phương Bắc

Lúc Bạch Khởi dẫn theo ba trăm cao thủ vượt qua Vạn Tượng Sâm Lâm ở phương Nam, xuyên qua Sâm La Tuyết Vực tới lãnh thổ của Đế Quốc Gia Lam ở phương Bắc, cũng chính là địa bàn của hắn thì cũng là lúc cục diện tam vực đỉnh ở phương Bắc có biến chuyển.

Ở phương Bắc xa xôi này, lực lượng còn sót lại của Gia Lam và Sơn Bản Long Nhất kết hợp lại với nhau. Mặt khác Sơn Bản Long Nhất cũng liên kết với Thiên Long. Tuy không biết hai bên đã dùng điều kiện gì để đạt được hiệp nghị nhưng có một điều chắc chắn, đó là bọn chúng đã liên minh lại, hơn nữa còn đang triển khai tấn công quân đội của Bạch Khởi.

Từ hai phía tấn công quân đội của Bạch Khởi, trên đường đi đối phương có thể nói là thế như chẻ tre. Quân đội của Bạch Khởi có hai Quân đoàn mới thành lập đã bị đối phương đánh bại trong nháy mắt. Lúc Bạch Khởi quay về Gia Lam Thành thì cũng là lúc đối phương đã bắt đầu chính thức khai chiến. Bạch Khởi - chủ soái của quân đội không ở đây nhưng Vạn Lý Vân, Tiêu Thiên Vũ, cả hai người này đều không phải dễ bắt nạt. Tuy lúc đầu đối phương đã gây khó khăn cho quân đội của hắn, nhanh chóng nuốt gọn hai Quân đoàn, nhưng dù gì Bạch Khởi giờ cũng không còn như ngày xưa. Hiện giờ binh lực trong tay hắn vô cùng hùng hậu. Tổng cộng ba mươi Quân đoàn, sáu trăm vạn người không phải ngồi không. Đối phương đã dốc toàn bộ lực lượng tấn công, Thiên Long xuất năm trăm vạn quân, Sơn Bản Long Nhất cũng xuất tới bốn trăm vạn, thêm vào hậu phương nữa tổng cộng đối phương có gần ngàn vạn quân.

Đội quân do Tiêu Thiên Vũ dẫn đầu đã chặn đứng đối phương ngay ngoài Gia Lam Thành. Nhưng do binh lực không đủ nên dù là có thể chặn được đối phương nhưng lại không thể phản công lại. Tuy Tiêu Thiên Vũ cũng tấn công đối phương và có được chút lợi thế, nhưng trước ngàn vạn quân địch, lại ở một địa thế không thuận lợi. Xung quanh toàn là bình nguyên rộng rãi, muốn sử dụng kế sách gì đều vô cùng khó khăn.

Vì thế quân của Tiêu Thiên Vũ chỉ có thể chặn quân địch lại ở phòng tuyến bên ngoài Gia Lam Thành. Tuy trong lòng cũng rất muốn phản công nhưng không dám tùy tiện hành động.

Khi Bạch Khởi dẫn theo ba trăm cường giả quay về Gia Lam Thành thì những người ở đây đã vô cùng hoảng loạn rồi. Đám người của hắn tất thấy đều mặc áo đen. Trong Gia Lam Thành phòng bị vô cùng nghiêm ngặt. 28 Quân đoàn còn lại ở chiến tuyến phương Bắc của Bạch Khởi tất thấy đều được triệu tập đến bên cạnh Gia Lam Thành. Còn trong thành cũng có ba Quân đoàn phòng bị để bảo vệ tòa thành cổ mấy ngàn năm tuổi này. Những binh sĩ này đều cố hết sức giữ vững vị trí của mình, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đương nhiên... Việc Bạch Khởi quay về thành không hề bị phát hiện. Ba trăm cao thủ hắn dẫn về là lực lượng ngầm phía sau. Những người này dù thế nào cũng có chút khác biệt so với nhân loại. Tuy là cũng có một số hình dạng giống con người nhưng đa số đều có hình dáng quái dị. Thượng cổ Bách tộc, hình dạng gì cũng có. Một số nếu để người khác nhìn thấy chỉ e là sẽ sợ phát khiếp. Vì thế Bạch Khởi không còn cách nào khác phải để họ ẩn mình trong bộ hắc y và mặt nạ, bên ngoài lại còn choàng thêm áo bào màu đen. Mục đích cũng là để người khác không phát hiện ra sự khác biệt ở họ.

- Các vị... các vị nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì? Hiện số lượng người ngựa của đối phương đã lên tới gần ngàn vạn, chín trăm vạn là quân chính quy, lại còn vô số dân phu và quân phòng vệ địa phương. Tổng cộng tất cả lại đã vượt quá ngàn vạn. Trong khi chúng ta điều động tất cả binh mã cũng chỉ có được hai mươi tám Quân đoàn. Binh lực quá nhỏ bé so với kẻ địch. Hai đội quân tiền tuyến của ta đã bị kẻ thù nuốt gọn. Hiện giờ ngày nào cũng có hàng trăm binh lính tử nạn và bị thương. Các vị thấy chúng ta có nên xin Đế Quốc tăng viện binh không?

Trong đại sảnh Hoàng cung, mấy chục tướng lĩnh tụ họp lại. Một Tướng lĩnh cao giọng nói.

- Việc này... Đúng là nên như thế... Có điều tất cả vẫn nên mời Nguyên Soái quyết định. Có điều Nguyên Soái hiện giờ thân vẫn mang bệnh, chưa thể đưa ra quyết định. Vì thế các vị vẫn nên đợi. Chúng ta bây giờ cứ kiên cường, đợi Nguyên Soái khỏi rồi sẽ quyết.

Vạn Lý Vân ngồi ở vị trí chính giữa, trầm ngâm một lúc rồi nói với các tướng lĩnh bên cạnh.

Cho đến nay cả ba mươi Quân đoàn của chiến tuyến phương Bắc đều nằm trong tay Bạch Khởi, gần như tất cả đều tận trung với hắn, những kẻ không chịu nghe lệnh đã bị điều động đến hai đội quân tiền tuyến. Số người trong hai mươi tám Quân đoàn còn lại đều là người của Bạch Khởi. Những người ở tầng lớp cao là do sau này thần phục hắn, hoặc là xem xét thời thế trực tiếp đầu quân cho hắn, hoặc là do thuộc hạ của Bạch Khởi thần phục. Còn tầng lớp trung tầng, hầu như tất cả đi theo Bạch Khởi hồi ở Gia Lăng quan, trở thành binh lính cấp trung trong Quân đoàn của Bạch Khởi. Quân đội của chiến tuyến phương Bắc hiện giờ vững như núi Thái Sơn.

Trong thành nhiều người như vậy nhưng chỉ có vài người biết việc Bạch Khởi đã rời khỏi. Ngoài Tiêu Thiên Vũ và Vạn Lý Vân ra, chỉ còn mỗi Độc Cô Chiến Thiên và Lưu Dịch Tư biết mà thôi. Phải nói rằng trong mấy người này, Lưu Dịch Tư là một cao thủ đức cao vọng trọng, nhưng lại không quản những việc khác, chỉ là một người quản gia của Bạch Khởi mà thôi. Còn Độc Cô Chiến Thiên lại là Đội Trưởng của Đội Thân Binh, tất nhiên không thể xuất hiện ở đây. Lộ Đức thì chẳng bao giờ thấy mặt. Chỉ còn lại Tiêu Thiên Vũ. Bạch Khởi đã từng hạ lệnh Tiêu Thiên Vũ làm Phó Soái, lúc Bạch Khởi đi vắng sẽ nắm binh quyền. Vạn Lý Vân thì là một Tướng Quân, hai người này có thể điều binh, nhưng Tiêu Thiên Vũ sẽ ở tiền tuyến, vì thế việc giữ bí mật Bạch Khởi rời khỏi sẽ đặt lên vai Vạn Lý Vân. Tất nhiên phải có sự giúp đỡ của Lưu Dịch Tư và Độc Cô Chiến Thiên, nếu không tin này đã sớm bị người khác phát hiện rồi.

Hiện giờ toàn bộ đại quân của đối phương đang áp trận, mỗi Quân đoàn đều phải chịu áp lực không nhỏ. Nếu tin Bạch Khởi không có ở đây lan ra, e là lòng quân sẽ không yên. Lúc đó Vạn Lý Vân và Tiêu Thiên Vũ có bản lĩnh thế nào cũng khó mà trấn áp lòng quân được, chắc chắn sẽ vô cùng náo loạn. Dù thế nào thì hầu hết tất cả quân sĩ trong chiến tuyến phương Bắc này đoàn kết với nhau là do có sự tồn tại của Bạch Khởi. Bạch Khởi mới là thủ lĩnh tinh thần cũng như người nắm giữ binh quyền của quân đội phương Bắc. Nếu tin Bạch Khởi rời khỏi lan ra, các binh sĩ sẽ sinh ra hai lòng. Vạn Lý Vân và Tiêu Thiên Vũ cũng chẳng quản lý được. Dù sao hai người này chưa đủ uy tín ở Đế Quốc, rất khó để trấn áp người khác.

Vì thế Vạn Lý Vân bất đắc dĩ đành phải nói Bạch Khởi ngã bệnh, giấu chuyện hắn không có mặt ở đây đi. Nhưng quân tình căng thẳng thế này chỉ e muốn giấu lâu hơn cũng không được.

- Nguyên Soái ngã bệnh chúng ta đều biết, nhưng tình hình hiện nay chỉ cần có người đưa ra ý kiến. Bất

kể thế nào chúng tôi cũng muốn gặp Nguyên Soái. Chúng ta bàn bạc thế đủ rồi, tất cả đều phải cần ý kiến của Nguyên Soái. Lúc này nếu không xin Đế Quốc tăng viện binh e là chúng ta không thể cầm cố hơn nữa. Quân địch quá đông, lại còn có đội kỵ sĩ tinh nhuệ của Thiên Long. Nếu chúng ta không nhanh chóng có viện binh hoặc có kế sách gì mới, e là cuối cùng sẽ bại trận mất.

Một trưởng trạm trầm giọng nói.

Lời của y được rất nhiều người tán đồng. Lúc y nói, nhiều người gật đầu biểu thị đồng ý với ý kiến này. Vạn Lý Vân chau mày. Bạch Khởi không ở đây làm sao cho họ gặp hần được. Nhưng nếu bọn họ không gặp được Bạch Khởi không biết có thể gây ra chuyện gì nữa. Xem ra hiện giờ những tướng sĩ này đã có chút nghi ngờ. Nếu Vạn Lý Vân không nghĩ ra cách gì thỏa đáng, chỉ sợ cục diện sẽ khó mà tưởng tượng được.

Sự việc đến nước này thì đến người có trí tuệ như Vạn Lý Vân cũng phải chau mày nhăn mặt. Vạn Lý Vân trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Điều này...

Nhưng chưa nói hết lời thì một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Sao các người lại sốt ruột gặp ta thế? Chẳng lẽ cục diện đã đến mức xấu thế rồi sao? Bọn chúng chỉ cùng lắm là đông người thôi chứ gì? Có gì đáng sợ chứ. Ta đã có sự an bài rồi.

- Nguyên Soái! Tham kiến Nguyên Soái!

Khi tất cả mọi người nghe thấy giọng nói đều dừng người một lúc rồi lần lượt quỳ xuống cung kính nói, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng xen lẫn kinh ngạc. Bạch Khởi không có mặt bọn họ đều cảm thấy như thiếu thứ gì đó. Tuy Tiêu Thiên Vũ cảm quân cũng không tồi. Nhưng khi Bạch Khởi xuất hiện, bọn họ trong lòng vốn đang dao động bỗng lắng xuống. Các tướng lĩnh quỳ rạp xuống hoan nghênh Bạch Khởi trở lại.

- Ừm... Dừng lên hết đi. Tình hình cụ thể Vạn Lý Vân đã nói với ta rồi. Ta cũng hiểu sự tình rồi. Các người cứ lui ra trước đi, ta tự khắc sẽ sắp xếp. Tất cả mau chỉnh đốn binh mã, sẵn sàng chờ lệnh. Chỉ trong vài ngày sẽ có lệnh.

Bạch Khởi khẽ gật đầu rồi ra lệnh.

Các tướng lĩnh xung quanh mặt nhìn nhau, nhưng ngay sau đó trên mặt mỗi người đều lộ rõ vẻ vui mừng, rồi nhanh chóng gật đầu nhận lệnh. Khi các tướng lĩnh rời khỏi rồi, Bạch Khởi mới nhìn về phía Vạn Lý Vân, tiện tay kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống. Hần trầm giọng nói:

- Thế nào? Tình hình thế nào rồi?

- Đại nhân, tình hình bên ngoài... Nói thế nào đây... Rất khó giải quyết. Cái tên Sơn Bản Long Nhất đó không biết đã dùng quỷ kế gì thuyết phục được người Thiên Long. Hiện nay, bọn chúng và Thiên Long phân thành hai ngã tấn công chúng ta. Tiêu Thiên Vũ đã điều động binh mã, hiện giờ đang giằng co với chúng ở ngoài Gia Lam Thành. Nhưng kẻ địch người đông thế mạnh, hơn nữa còn có đội Thiên Long Kỵ Sĩ giúp sức. Tình hình chúng ta hiện nay rất bị động. Mỗi ngày số thương vong ở tiền tuyến có thể lên tới trăm ngàn người. Tình hình ngày một xấu đi, chúng tôi cũng không nghĩ ra biện pháp gì để đánh lui quân địch... chỉ có thể cầm cự... Trước lúc người quay lại, chúng tôi đã phải cố hết sức có thể để ngăn trở đối phương..

- Vậy sao? Nếu đã như vậy... vậy thì mau truyền lệnh... Lệnh cho tất cả binh mã giữ Gia Lam Thành, nội trong vài ngày tập hợp đủ lương thảo dùng cho mấy trăm vạn đại quân, củng cố tuyến phòng ngự, hơn nữa bố trí doanh trại trong Gia Lam Thành, điều động tất cả quân đội của ta đến khu vực giáp thành. Ai có thể vào thành được cứ vào, không thể vào được thì tạm thời củng cố doanh trại. Tóm lại, chuẩn bị cho tốt tất cả doanh trại, hệ thống phòng ngự, sau đó điều động tất cả quân lại cho ta, rồi lan tin ta vốn không ở trong Gia Lam Thành...

Bạch Khởi trầm ngâm một lát rồi đưa ra ý kiến cho Vạn Lý Vân.

- Đại nhân... Ngài như vậy là...

Với trí tuệ của mình mà Vạn Lý Vân cũng không đoán được ý định thật sự của Bạch Khởi. Nhưng những gì mà Bạch Khởi muốn làm là điều tối kỵ trong Binh gia, bỏ trống một phần chiến tuyến rộng rãi. Trong

lúc ưu thế của đối phương vô cùng lớn mạnh lại tự thủ trong thành, mà lại không dựa vào tường thành mà lập trại lập ấp xung quanh thành. Điều này làm Vạn Lý Vân không tài nào lý giải nổi.

Vì thế Vạn Lý Vân muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng chưa nói dứt câu thì Bạch Khởi đã xua tay chặn lời Vạn Lý Vân. Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Không cần nói nhiều nữa. Tất cả ta đều có sắp đặt cả rồi. Người chỉ cần làm theo lời ta nói là được. Điều ta muốn chính là bọn họ tụ tập một chỗ. Như vậy mới có thể đón đầu công kích.

Bạch Khởi đã quyết định như vậy thì Vạn Lý Vân cũng không nói gì thêm nữa. Vạn Lý Vân vốn đã quá hiểu Bạch Khởi. Bạch Khởi không phải là người thích làm bừa, nếu không nắm chắc thứ gì thì không bao giờ hành động bừa bãi. Vì thế Vạn Lý Vân dù có chút băn khoăn vẫn đi sắp xếp theo lời của Bạch Khởi.

Thật ra Vạn Lý Vân làm sao có thể hiểu được vì sao Bạch Khởi lại quyết định như vậy. Nếu trong tay Vạn Lý Vân có mười vạn Ma Pháp Sư, có hơn một vạn ba ngàn Ma Pháp Sư đã giải Hỏa Phong ấn, có hai vạn Ma Pháp Sư Phong Hệ, có hơn hai mươi Đại Ma Đạo Sư pháp lực vô biên, lại còn hai Thánh Ma Đạo Sư thì không còn gì phải giải thích rồi. Nếu Vạn Lý Vân biết rằng, lần này trở về Bạch Khởi có dẫn theo hai Đấu Hoàng, hơn ba trăm Đấu Vương thì tất cả lo lắng đều sẽ không còn nữa.

Chỉ những cao thủ trong tay Bạch Khởi thôi cũng đủ để đánh kẻ địch không còn manh giáp. Nhưng Ma Pháp Sư kia cũng đủ để làm đối phương run sợ rồi. Nhưng Vạn Lý Vân lại không biết điều này, vì thế nên trong lòng mới tràn đầy nghi hoặc. Nếu biết thì những lo lắng trong lòng Vạn Lý Vân sẽ tan biến trong chốc lát.

Sau khi Vạn Lý Vân rời khỏi, Bạch Khởi liền đi ra sân sau. Ở đây không chỉ có Độc Cô Chiến Thiên, Lưu Dịch Tư mà còn có Đại Hắc Thiên, lão Liệt Hỏa cùng các cao thủ Ma Pháp Sư. Bọn họ đều được mời đến ở lại phủ đệ của Bạch Khởi. Nơi đây cũng chính là Hoàng cung Gia Lam trước kia. Trước đây Bạch Khởi đã cho họ một khu vực rộng lớn để họ dùng làm nơi dừng chân, nhưng tất nhiên điều kiện ở đây của Bạch Khởi tốt hơn. Hơn nữa bọn họ ở lại trong phủ Bạch Khởi cũng có phần an tâm hơn.

Bạch Khởi vừa bước vào hậu viện đã gặp được lão Liệt Hỏa, lại còn cả hai vị Thái Thượng Trưởng Lão khác của Liên Minh Thần Thánh Ma Pháp là Cự Phong và Thủy Nhu. Trong ba vị Trưởng Lão này có hai vị đã cải lão hoàn đồng, chỉ còn lại Thủy Nhu Trưởng Lão vẫn giữ bộ dạng già nua. Lúc Bạch Khởi đến ba người bọn họ đang bàn bạc gì đó. Nhìn thấy Bạch Khởi bọn họ vội đứng lên cung nghênh hân.

- Các vị... Hôm nay ta đến là có việc muốn các vị giúp đỡ. Ta cũng vừa mới trở về, vừa biết được một vài việc, có thể các vị cũng đã biết, quân đội của Thiên Long và Sơn Bản Long Nhất đang vây hãm Gia Lam Thành chúng ta. Binh sĩ của ta đang rất căng thẳng. Vì thế ta muốn thu binh, mong các vị thi triển lực lượng Ma pháp tấn công đối phương. Thế nào? Có thể làm được chứ?

Bạch Khởi nói.

- Tất nhiên... Nếu đối phương ở trong một khu vực cố định, Ma Pháp Sư chúng tôi tuyệt đối có thể tấn công đối phương một đòn trí mạng. Đại nhân đã mở hai Phong ấn Ma pháp Phong Hệ và Hỏa Hệ, những Ma Pháp Sư chúng tôi có thể liên hợp lại thi triển Đại Cẩm Chú, một cẩm chú Phong Hệ, một cẩm chú Hỏa Hệ. Nếu người có thể làm đối phương tụ lại ở một nơi cố định thì chúng tôi có nhất định sẽ quét sạch bọn chúng.

Lão Liệt Hỏa nghe xong cười ha hả rồi nói.

Lần này không chỉ là giúp Bạch Khởi, đối với lão Liệt Hỏa đây còn là cơ hội cho các Ma Pháp Sư một lần nữa vùng lên. Nếu lần này thi triển tốt cẩm chú, chẳng những giúp được Bạch Khởi, mà còn để người đời một lần nữa biết đến Ma Pháp Sư.

- Cẩm chú? Ta nhớ là sử sách đã từng nhắc tới, các Thánh Ma Đạo Sư chẳng phải có thể một mình xuất ra cẩm chú sao? Tại sao lại phải liên hợp lại? phải biết rằng Ma Pháp Sư Phong Hệ và Hỏa Hệ có đến vài vạn người, lại còn bao nhiêu Đại Ma Đạo Sư, bọn họ đều rất hữu dụng, kết hợp ma lực của họ lại làm gì? Thà rằng hai người tự mình phóng thích cẩm chú, để những người khác còn dùng vào việc hữu dụng hơn.

Bạch Khởi tò mò hỏi, tận dụng mọi sức mạnh là việc mà một thống soái như hắn nên làm. Trường hợp này cũng không ngoại lệ.

- À... Việc này... Đại nhân người có thể không biết. Đúng là Thánh Ma Đạo Sư có thể phát ra cấm chú, nhưng... sẽ phải trả giá bằng việc thiêu đốt thân thể. Một khi tự mình sử dụng cấm chú, tuy có thể tạo ra sức hủy diệt khủng khiếp, nhưng cũng dẫn đến nguy hiểm cho tính mạng của mình. Còn nếu chúng tôi liên kết cái Ma Pháp Sư lại cùng niệm cấm chú, sẽ không gây tổn hại gì đến chúng tôi... Nếu người không muốn...

Lão Liệt Hỏa sắc mặt đỏ lên rồi nói, có vẻ khó xử. Tự mình phóng thích cấm chú chẳng khác nào tự tìm cái chết, nhưng y cũng không tiện nói mình sợ chết, vì thế mới tỏ thái độ như vậy.

351. Chương 285: Liệt Hoả Phần Thiên (thượng)

Về phần Bạch Khởi, hắn cũng bắt đầu sắp xếp một số việc. Điều động toàn bộ quân đội tại phương Bắc của Đế Quốc, năm ngày sau đã tập hợp toàn bộ ở xung quanh Gia Lam Thành, đồng thời tạo thành một vòng phòng ngự lấy Gia Lam Thành làm trung tâm. Hầu hết tất cả binh sĩ đều vào trong thành, còn lại khoảng hai trăm vạn quân bên ngoài lo việc xây dựng công sự. Toàn bộ chiến trường phương Bắc rộng lớn nhường lại cho Sơn Bản Long Nhất và Thiên Long, để chúng có thể tiến công thần tốc. Trong khi toàn bộ nhân mã của Bạch Khởi rút về một chỗ.

Hành động quân sự lớn như vậy, những tướng lĩnh của Sơn Bản Long Nhất và Thiên Long tất nhiên không thể nào không phát hiện. Sau khi quân đội của Bạch Khởi rút khỏi, bọn chúng lập tức chọn phương án tấn công. Khi phát hiện ra quân đội của Bạch Khởi tụ họp ở gần Gia Lam Thành thì lại chuyển sang phương án vây hãm thành. Liên quân của hai phe sau hai ngày đã bao vây chặt Gia Lam Thành, đến một khe cũng không lọt.

- Ha ha ha, Đỗ Mục Nguyên Soái à, người ta vẫn nói Bạch Khởi là danh tướng của Bất Diệt Hoàng Triều, có biệt danh Sát Thần, thế mà quân đội của hắn toàn một lũ rùa rụt cổ. Tất cả đều rút vào trong Gia Lam Thành. Chẳng lẽ hắn định dựa vào đó để chống lại ta sao? Cái tên Bạch Khởi đó ta đã từng điều tra về hắn. Hắn trước kia dùng binh còn có thể coi là được. Không hiểu lần này sao lại làm ra chuyện như vậy. Lẽ nào hắn không biết đó là điều tối kỵ của Binh gia sao? Tất cả binh mã của hắn đều co cụm lại một chỗ. Không cần đến chúng ta ra tay, chỉ cần ngồi một chỗ vây chúng lại cũng đủ để bọn chúng chết đói rồi... Thật không hiểu nổi hắn nghĩ gì nữa... Nhưng không cần biết thế nào. Lần này hắn không bại không được rồi.

Trên một đài quan sát cao trong doanh trại ở phía xa ngoài Gia Lam Thành, một viên tướng vóc người thấp bé, tóc đen, mặc áo giáp cũng màu đen lạnh lùng nói. Hắn nhắm mắt nhìn tòa Gia Lam Thành nguy nga phía xa. Điều làm mọi người chú ý đến hắn nhất là bộ ria mép trên môi không hợp với phong cách của Đại Lục, trông vô cùng kệch cỡm.

- Chuyện không dễ như vậy đâu. Bạch Khởi không phải là kẻ dễ đối phó như vậy. Lần này có chuyện như vậy là do Bạch Khởi không có ở Gia Lam Thành. Theo tin tức tình báo mới nhất thì Bạch Khởi có chuyện gì đó đã sớm rời khỏi thành vài tháng trước rồi. Nếu không chúng ta muốn đối phó hắn không phải chuyện dễ.

Người được gọi là Đỗ Mục Nguyên Soái là một vị tướng già với mái tóc hoa râm. Lúc này Đỗ Mục Nguyên Soái liếc nhìn Sơn Bản Long Nhất trước mặt rồi lạnh lùng nói.

Không biết tại sao mà Đỗ Mục Nguyên Soái lại nhìn tên tướng của Gia Lam Sơn Bản Long Nhất bằng ánh mắt đầy căm ghét như vậy. Ông thân là tướng lĩnh bậc nhất của Thiên Long, nhìn cái tên Sơn Bản Long Nhất trước mặt, lại nhớ đến hắn đã từng giết chết bao nhiêu quân sĩ Thiên Long, lại còn cản trở bước tiến của Đế Quốc này, ông không tránh được thái độ như vậy.

Dĩ nhiên sự thật có phải như vậy không, Đỗ Mục Nguyên Soái cũng không dám khẳng định. Nhưng có một điểm chắc chắn đó là thủ hạ của ông chẳng có một ai ưa gì cái tên tiểu tử kia cả. Nếu không phải hắn vẫn còn hữu dụng với Thiên Long, hơn nữa còn lý do khiến Thiên Long không thể không hợp tác với hắn thì không đời nào ông chịu liên minh với một kẻ như vậy. Nhưng Đỗ Mục vẫn luôn có cảm giác không yên, giống như cảm giác đang sống chung với sói, không biết lúc nào nó sẽ cắn trộm sau lưng mình.

Sơn Bản Long Nhất nghe xong trong ánh mắt hiện lên vẻ bất mãn. Nhưng sau đó vẫn nói với vẻ cung kính:

- À... Đúng là ta sai rồi. Xin Nguyên Soái đừng để ý. Ta chỉ là do quá vui mừng thôi. Nhưng xin Nguyên Soái an tâm. Bạch Khởi không có ở đây chẳng phải càng tốt sao? Cho dù hắn có ở đây, với quân lực của chúng ta, còn cả ta và Nguyên Soái phối hợp chỉ huy, tuyệt đối có thể giết chết hắn. Nguyên Soái cứ an tâm..

Vừa nói Sơn Bản Long Nhất vừa cúi thấp người hơn, tỏ ra muôn phần cung kính. Có điều theo Đỗ Mục Nguyên Soái thấy, tuy có vẻ rất cung kính nhưng trong lòng cái tên tiểu tử này đang nghĩ gì chỉ có quỷ thần mới biết được. Nếu như Đỗ Mục biết rằng lúc này ánh mắt của Sơn Bản Long Nhất giống như một con sói độc thì không hiểu ông sẽ có biểu hiện gì.

- Sơn Bản Nguyên Soái khách khí rồi. Không biết lần này ngài cho rằng chúng ta nên đối phó với Bạch Khởi thế nào?

Lời nói giả tình giả nghĩa như thế này không chỉ mình Sơn Bản Long Nhất, Đỗ Mục Nguyên Soái cũng có thể nói ra được. Có thể ngồi lên vị trí Nguyên Soái này, không những có tài cầm quân, mà cách đối nhân xử thế cũng không phải tầm thường. Nếu không làm sao Đỗ Mục có thể đứng đầu trong Thập Đại Nguyên Soái mạnh nhất của Thiên Long. Đúng là khiến người ta phải nể phục.

Mặc dù lời nói có phần khách khí, có vẻ như đang tăng bốc Sơn Bản Long Nhất nhưng thật ra chỉ có Đỗ Mục Nguyên Soái mới hiểu rõ, lòng dạ Sơn Bản Long Nhất hiểm độc thế nào ông rõ như lòng bàn tay. Một kẻ bán nước cầu vinh cho dù giỏi cầm quân đến đâu cũng không đáng được ông coi trọng. Những kẻ ăn ở hai lòng như thế, đối với ông quả thực là kẻ vô liêm sỉ.

- Ha ha... Điều này Nguyên Soái có thể yên tâm. Ta sớm đã có phương án rồi. Lần này binh mã của Bạch Khởi tập trung lại một chỗ, chúng ta có thể bao vây chúng không cần tấn công cũng đủ để tiêu diệt chúng rồi. Thật không ngờ thuộc hạ của hắn lại nghĩ ra được kế sách này. Hừ hừ... thật là ngu xuẩn. Chỉ cần chúng ta bao vây chúng vài tháng, cũng có thể làm chúng chết đói, chết khát. Đúng là một đám ngu si. Ha ha ha. Bạch Khởi mà biết chúng nghĩ ra cách này không tức chết mới lạ. Ha ha ha...

Sơn Bản Long Nhất mặt đầy ngạo nghễ nói.

- Như vậy à, nhưng thời gian những vài tháng, ta e là đêm dài lắm mộng. Người cũng biết nếu Bạch Khởi một khi quay về sẽ rất khó đối phó. Hơn nữa sau lưng hắn vẫn còn có sự ủng hộ của Bất Diệt Hoàng Triều. Bất Diệt Hoàng Triều có đến vài trăm vạn binh mã. Một khi bọn chúng Bắc tiến, chúng ta trước sau đều có địch, chẳng phải vô cùng nguy hiểm sao?

Đỗ Mục Nguyên Soái có phần không tán thành kế hoạch này. Vấn đề là sau lưng Bạch Khởi vẫn còn có tám chấn là Bất Diệt Hoàng Triều. Quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều vô cùng lớn mạnh. Nếu như tấn công Thiên Long, tiền hô hậu ứng. Như vậy sẽ vô cùng bất lợi cho Thiên Long.

- Nếu đã như vậy, thì chúng ta tấn công thành. Với binh lực của ta, tuyệt đối có thể tấn công Gia Lam Thành từ bốn phía, đánh cho đối phương không còn manh giáp. Chúng ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Việc này Nguyên Soái có thể yên tâm. Với sức mạnh của liên quân chúng ta, không đến một ngày đã có thể công phá thành. Người của Bạch Khởi bây giờ chẳng khác gì cá nằm trên thớt, không thể có khả năng chạy thoát được. Nguyên Soái thấy sao?

Sơn Bản Long Nhất nghe xong lập tức nheo mắt nói. Lúc này hắn đã nắm chắc phần thắng nên mới nói hùng hồn như vậy.

Đương nhiên nếu có cách khác, hắn cũng sẽ không lựa chọn phương án này. Công phá sẽ tổn thất rất lớn. Hơn nữa liên quân vốn không mấy đồng lòng. Một khi một bên tổn thất quá nhiều nhân mã, rất có thể sẽ gây náo loạn. Điều này không phải là điều Sơn Bản Long Nhất mong muốn. Phải nói rằng hai bên liên minh lại được để cùng đối phó Bạch Khởi, hoàn toàn là do Sơn Bản Long Nhất đã đồng ý rất nhiều điều kiện với Thiên Long. Nếu muốn Thiên Long giúp đỡ mình tấn công Bạch Khởi, thậm chí nuốt gọn cả Bất Diệt Hoàng Triều, sau khi việc thành công, tất cả phương Bắc sẽ thuộc về Thiên Long. Còn phương Nam toàn bộ sẽ thuộc về Sơn Bản Long Nhất, lấy Gia Lam làm biên giới. Thiên Long cũng đã đồng ý với điều kiện này. Nhưng trước đó phải đáp ứng điều kiện là tổn thất của Thiên Long không được quá lớn. Sơn Bản Long Nhất đã đồng ý ngay, bởi sợ rằng bọn họ sẽ không tin mình.

Tất nhiên quân đội của mình cũng không thể tổn thất quá lớn, nếu không sẽ rất khó bảo đảm rằng Thiên Long sẽ không nhân cơ hội này nuốt gọn phần của mình. Điều này rất khó dám chắc. Nếu không cần thiết Sơn Bản Long Nhất cũng không hy vọng phải công phá thành.

Con người Sơn Bản Long Nhất ra sao người khác có thể không biết. Nhưng bản thân hắn thì vô cùng rõ. Cả đời hắn vốn chỉ là một Kỹ thuật viên Điện tử người Nhật, thật ra thứ gì cũng không biết, chỉ là có xem qua một số truyện dã sử Trung Quốc như Tam Quốc Diễn Nghĩa, qua đó biết một chút về Binh pháp, chiếm được vị thế là một danh tướng của Gia Lam. Thật tình hắn chẳng hiểu biết gì. Đối mặt với trận công phá thành quy mô lớn thế này hắn thật sự cũng không nghĩ ra cách gì khác.

Cũng chính vì nghĩ không ra kế khác nên Sơn Bản Long Nhất chần chờ một lát rồi nói ra ý định tấn công thành. Tuy đây không phải là một cách hay nhưng ngoài cách chỉ vây thành mà không tiến, hắn cũng chẳng nghĩ ra cách nào khác. Cho dù phải tổn thất về người nhưng cũng chẳng thể làm khác được. Còn về việc tổn thất về quân số, Sơn Bản Long Nhất cho rằng chỉ cần chú ý điều phối tốt thì không có vấn đề gì lớn.

Tuy Đỗ Mục Nguyên Soái không mấy tán thành cách của Sơn Bản Long Nhất nhưng ông cũng biết tình hình hiện nay cũng chẳng còn phương án nào khác. Cũng may ở phương Bắc bây giờ Bạch Khởi cũng không còn binh lực nào khác. Tất cả binh mã đều tập hợp trong Gia Lam Thành. Chiến tuyến phương Bắc đã bỏ trống, cũng không sợ Bạch Khởi giở trò gì. Đối phó với một kẻ như cá nằm trên thớt cho dù có tổn thất chút binh mã cũng không phải vấn đề gì lớn. Chỉ cần tiêu diệt được Bạch Khởi, chiếm Gia Lam Thành đã là thắng lợi lớn nhất rồi. Cả Gia Lam này rồi sẽ nằm trong tay Thiên Long. Đỗ Mục chần chờ một lát rồi trầm giọng nói:

- Theo ý của Bộ hạ, hai bên chúng ta nên hợp tác chặt chẽ. Vậy thì phía Đông Nam giao cho các hạ, hai hướng Tây Bắc để quân đội của ta phụ trách..

- Được... Đã như vậy thì chuyện này cứ quyết thế đi.

Sơn Bản Long Nhất nghe xong sững người một lát rồi gật đầu nói. Có điều trong lòng hắn thật sự đang chờ đợi Đỗ Mục. Phía Tây của Gia Lam Thành là một con sông lớn. Nơi đó vốn không có cách nào thông qua được. Tuy rằng quân lực không nhiều nhưng cũng không thể có bất cứ hành động công thành gì. Nói trắng ra, quân đội Thiên Long chỉ phải công phá tường thành phía Bắc mà thôi. Còn mình thì phải lo tiến công cả hai mặt Đông Nam. Rõ ràng là đang làm khó Sơn Bản Long Nhất. Đến lúc giao chiến, rõ ràng binh mã của Sơn Bản Long Nhất sẽ bị hao tổn nhiều hơn. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Ai bảo việc liên minh với Thiên Long là do hắn đề xuất. Huống hồ trong tam vạc đỉnh của phương Bắc, thế lực của hắn là yếu thế nhất. Sơn Bản Long Nhất chỉ nắm được hai mươi mấy Hành tỉnh, còn Đỗ Mục có Đế Quốc Thiên Long ủng hộ, Bạch Khởi thì có Bất Diệt Hoàng Triều. Hắn chỉ có thể chịu thiệt thòi mà không còn cách nào khác.

Nhưng dù sao Sơn Bản Long Nhất vẫn là kẻ vô cùng mưu mẹo. Tuy không thể tránh khỏi tổn thất lớn khi tấn công thành. Có điều một khi tổn thất quá lớn, hắn sẽ chuồn khỏi.

Binh sĩ trong quân đội bắt đầu tập hợp. Quân đội của Đỗ Mục và Sơn Bản triển khai công thành vào sáng sớm ngày thứ hai. Ba mặt tiến công, núi đồi xung quanh đều có binh lính. Liên quân không ngừng tấn công. Có điều việc công thành của chúng chẳng có chút kết quả nào. Tường thành Gia Lam cao vô cùng, lại rất chắc chắn, lại có vô số quân phòng vệ. Lúc bọn Sơn Bản Long Nhất bao vây thành, Bạch Khởi đã mệnh lệnh toàn bộ quân đội vào thành. Đến nay trong Gia Lam Thành đã chật kín binh sĩ. Trong thành vô cùng uy nghiêm, cả Gia Lam Thành chỗ nào cũng có binh lính của Bạch Khởi, kể cả trên tường thành.

Từng nhóm quân lính xếp hàng chỉnh tề. Bọn chúng từ xa bước đến chân thành. Đón tiếp chúng là những trận mưa tên dày đặc, hàng vạn mũi tên chỉ chít như đàn châu chấu xà xuống. Trong nháy mắt đã kết liễu không biết bao nhiêu kẻ địch. Lúc này có gần tám mươi vạn cung thủ đứng trên thành.

Thế nhưng việc này cũng không làm giảm tốc độ tiến quân của liên quân. Những toán quân phía sau bỏ lại những đồng đội ngã xuống tiếp tục tiến công. Sau khi tổn thất hơn vạn người, cuối cùng liên quân đã tới được cổng thành, bắt đầu triển khai công phá thành. Vài chục phút sau bắt đầu đánh giáp lá cà, hai bên quyết một trận sinh tử.

Mặc dù thương vong vô số nhưng liên quân vẫn chưa thể công phá thành. Ai cũng biết cố đô ngàn năm với

sáu trăm vạn quân đội đóng trong thành tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể công phá được. Kể cả kẻ ngông cuồng như Sơn Bản Long Nhất cũng không cho rằng mình có thể hạ Gia Lam Thành trong thời gian ngắn. Bước đầu chỉ là giết được càng nhiều quân địch càng tốt, mục đích là làm hao tổn binh lực đối phương.

Trên tường thành rộng chừng hai mươi thước này, ở hàng cuối cùng tất cả đều có các Ma Pháp Sư ẩn trong hắc bào mai phục sẵn. Sự xuất hiện của các Ma Pháp Sư này làm các binh sĩ thấy hiếu kỳ. Nhưng chỉ lát sau họ lại chuyển toàn bộ sự chú ý vào cuộc chiến ác liệt. Còn những binh sĩ tay cầm lá chắn, tay cầm đao đứng ở hai hàng sau cùng thì không có động tĩnh gì. Bởi trước đó họ đã nhận được lệnh phải bảo vệ tốt cho những người mặc hắc bào. Nhiệm vụ của họ chính là ngăn cản kẻ địch cũng như những mũi tên kia làm tổn hại đến những người này. Còn về chiến đấu trên sa trường không phải phận sự của họ.

- Đại nhân... Cuộc chiến đã bắt đầu rồi. Có cần chúng tôi ra tay không?

Trên tường thành phía Bắc môn quan, một lão đầu mặc áo bào dài màu đỏ thẫm, tay cầm ma trượng nhìn Bạch Khởi thấp giọng nói. Vừa nói vừa liếm môi, nhìn ra xa đầy vẻ hưng phấn.

Nền Văn minh Ma pháp đã im ắng trong suốt mấy vạn năm. Sự rực rỡ của nền văn minh này đã trở thành truyền thuyết được ghi trong sử sách lưu truyền khắp Đại Lục. Đến giờ không còn mấy người biết đến cái tên Ma Pháp Sư nữa. Còn về cấm chú có sức mạnh khủng khiếp kia càng ít người biết đến, sớm đã đi vào quên lãng rồi. Những chuyện về họ chỉ tồn tại trong chuyện cổ tích. Liên Minh Thần Thánh Ma Pháp chịu nhục bao nhiêu năm nay, chờ đợi sự khôi phục của nguyên tổ Ma pháp, chờ đợi một ngày Ma pháp lại được trỗi dậy, một lần nữa thể hiện uy lực khủng khiếp, khiến nhân loại một lần nữa biết đến sự tồn tại của Văn minh Ma pháp. Các Ma Pháp Sư cũng một lần nữa trở lại vị trí tối cao. Bọn họ đã đợi ngày không biết bao nhiêu năm rồi, vì thế trận chiến vừa bắt đầu bọn họ đã nôn nóng như vậy.

- Ha ha ha... Không vội... Cho bọn họ chút thời gian đi. Đợi bọn chúng bớt căng thẳng chúng ta hãy bắt đầu. Dù nói thế nào đây cũng là một cuộc chiến lớn. Nhiều binh sĩ của ta chưa từng trải qua trận chiến lớn như vậy. Hơn nữa cũng để kẻ địch chậm lại. Lúc đó mới sử dụng cấm chú của các vị. Ta nghĩ hiệu quả sẽ tăng gấp bội phần.

Bạch Khởi mỉm cười thản nhiên nói. Tuy lúc này sử dụng Ma Pháp Cấm Chú có thể tạo nên uy lực kinh thiên động địa. Nhưng quân đội của Sơn Bản Long Nhất và Đỗ Mục ở phía xa đã dàn trận rồi. Bọn chúng có vẻ rất căng thẳng, các binh sĩ đều đề phòng cao độ, để đề phòng bất trắc. Nếu có xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì khó biết bọn chúng sẽ có phản ứng thế nào.

Bạch Khởi vốn không hiểu rõ lắm về uy lực của Ma Pháp Cấm Chú. Vì thứ cấm chú này chỉ được ghi lại trong sử sách. Tất nhiên những chuyện trong sử sách không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn. Có những thứ nhất định mình phải tận mắt nhìn thấy mới biết có thể tin tưởng được không. Bạch Khởi sợ rằng sau khi thi triển Ma Pháp Cấm Chú, đối phương có thể chạy thoát. Vì thế hắn mới lựa chọn cách đợi đối phương chậm lại rồi mới toàn lực tấn công.

- Vậy... cũng được...

Lão Liệt Hỏa dù gì cũng không phải là quân nhân. Đối với việc lãnh binh đánh trận cũng không hiểu biết lắm. Nhưng dù gì ông cũng là thủ hạ của Bạch Khởi, vì thế chỉ ngập ngừng một lát rồi đồng ý ngay. Dù sao ở đây Bạch Khởi cũng là chủ. Lão Liệt Hỏa cũng cần có thời gian chuẩn bị. Ma Pháp Cấm Chú không phải nói ra là ra luôn, cũng cần phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng.

Thoáng cái đã mấy canh giờ trôi qua, đã đến lúc xế chiều. Ánh mặt trời bắt đầu mờ dần. Khí trời mùa xuân tuy mát mẻ nhưng buổi chiều hôm nay lại vô cùng nóng bức, nhất là trên bình nguyên này. Đứng ngoài trời mấy tiếng đồng hồ, quân của Sơn Bản Long Nhất và Đỗ Mục chắc cũng có phần kiệt sức rồi.

Thấy phía trước chiến trường chiến đấu vô cùng ác liệt, phía sau lại không có gì bất thường. Sơn Bản Long Nhất và Đỗ Mục thương lượng một lát rồi quyết định giữ lại năm mươi vạn quân phòng bị, những người khác thì nghỉ ngơi tại chỗ. Như thế này cũng không lo xảy ra chuyện gì. Nhưng bọn họ không biết rằng sự khinh địch của mình sẽ đem đến cho cả quân đội nguy hiểm như thế nào.

Nheo mắt nhìn ra xa, Bạch Khởi thấy quân địch đang bắt đầu nghỉ ngơi, chỉ bớt lại năm mươi vạn nhân mã tuần tra. Bạch Khởi nhếch mép cười, khẽ nói với lão Liệt Hỏa và Cự Phong bên cạnh, giọng có phần tàn

nhấn:

- Đã gần đến lúc rồi, có thể bắt đầu hành động được rồi... Nhớ kỹ, phải cẩn thận, nắm chắc khoảng cách, không được để chúng ta bị nguy hiểm.

352. Chương 286: Liệt Hỏa Phần Thiên (hạ) (1)

Nghe lời này, Cự Phong Trưởng Lão và lão Liệt Hỏa cùng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự hưng phấn trong mắt đối phương, nhìn lão Liệt Hỏa, Cự Phong Trưởng Lão liếm môi mình một cái, sau đó thấp giọng nói:

- Người ra tay trước... Hay là ta ra tay trước?

- Ha ha... Đương nhiên là ta, Phong Hệ Ma Pháp các người mặc dù lợi hại, nhưng nói đến lực phá hoại thì có ai có thể lợi hại hơn Hỏa Hệ Ma Pháp? Đã lâu như vậy rồi, Ma Pháp Sư chúng ta cuối cùng cũng phải từ dưới đất đi ra, việc này hãy giao cho Hỏa Hệ Ma Pháp Sư chúng ta làm đi, lão Cự Phong, người nhìn là được rồi.

Liệt Hỏa Trưởng Lão sau khi nghe xong lời này vẻ mặt hưng phấn nói.

Trong lúc nói hắn quay người quát với hai mươi Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư phía sau mình:

- Các tiểu tử, đều đã chuẩn bị cho ta rồi, niệm chú theo ta, hãy tập trung tất cả ma lực tới đây.

Vừa nói vừa bắt đầu hướng dẫn một vạn ba nghìn Hỏa Hệ Ma Pháp Sư trên cổng thành đang cùng nhau ẩn nấp trên đó:

- Sức mạnh của hỏa diễm tự do trong trời đất, dưới hiệu lệnh của ta hãy tập trung lại bên cạnh ta, ngưng kết sức mạnh cuồng bạo của người, hình thành hỏa diễm không thể hủy diệt, hãy đốt cháy tất cả thế giới này! Ra đây đi... Liệt Hỏa Phần Thiên!

Trong khi niệm chú, trên bầu trời hào quang vạn trượng, cả bình nguyên cũng sáng lên theo, vô số đám mây lửa bắt đầu tụ lại, hỏa diễm bay tự do trên thế giới này bắt đầu tụ lại rất nhanh, bắt đầu xếp hàng theo chỉ lệnh của các Ma Pháp Sư, bầu trời xung quanh càng trở nên sáng rực.

- Chết tiệt... Đây là cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả các binh sĩ đều dừng lại sự chiến đấu của mình, nhìn lên hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời, trong lúc nhất thời có chút không biết phải làm sao. Nơi xa trong đại doanh Liên quân này, Sơn Bản Long Nhất đang ngồi ở đó quan sát chiến sự, nhìn thấy cảnh tượng như vậy đột nhiên đứng dậy quát lên, Đỗ Mục Nguyên Soái đứng bên cạnh sắc mặt cũng ngưng trọng.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng vị lão tướng nơi sa trường này, Đỗ Mục Nguyên Soái lại có dự cảm cảm không hay.

Trong phút chốc trên bầu trời vô số hỏa diễm từ trên trời rơi xuống, hàng vạn hỏa vũ từ trên trời rơi xuống. Mặt đất bắt đầu nứt ra, vô số dung nham dưới đất phun ra, thiêu đốt cả bình nguyên, cảnh tượng chấn động làm cho người ta không thể tiếp nhận được. Bình nguyên diện tích hàng trăm dặm vuông cũng bị hỏa diễm bao vây, từ nơi cuối cùng của quân doanh này về phía hàng chục dặm phía trước, bắt đầu bao trùm cả quân doanh của Liên quân. Toàn bộ vị trí Liên quân đóng quân ở phía Bắc đều bị bao vây, vô số hỏa diễm giữa trời đất bắt đầu thiêu đốt.

Uy thế này không thể kháng cự, hỏa diễm kia dường như có thể hòa tan tất cả, bất kỳ thứ gì cho dù là con người hay khôi giáp hoặc là ngựa hay vũ khí, chỉ cần đụng phải hỏa diễm này thì sẽ bị hóa thành tro bụi. Liên quân có ngàn vạn người nhưng vẫn không có cách nào chống lại. Sức mạnh của thiên nhiên bạo phát trong nháy mắt, những Hỏa Diễm Tinh Linh giữa trời đất thể hiện ra uy lực của bọn chúng, bắt đầu phá hủy tất cả kẻ địch của chúng. Dưới sự hiệu triệu của những Ma Pháp Sư đó, Liệt Hỏa Phần Thiên, một trong những Thượng cổ Cẩm Chú được thể hiện ra.

Sức mạnh ngưng kết một vạn ba ngàn vị Ma Pháp Sư, cộng thêm hai mươi vị Đại Ma Đạo Sư, và một vị Thánh Ma Đạo Sư, Liệt Diễm Phần Thiên mà họ phóng ra uy lực có thể nói là kinh khủng, thiêu đốt hàng trăm dặm, bất kỳ một sinh mạng nào cũng không thể thoát khỏi hỏa diễm kinh khủng này.

Khi hỏa diễm được hình thành, vô số thiên thạch từ trên trời rơi xuống, xen lẫn hỏa diễm lần lượt giết chết từng sinh mạng một. Những hỏa diễm đó giống như vô cơ xuất hiện, bao vây chặt bốn Sơn Bản Long Nhất ở vị trí chính giữa, bắt đầu thiêu đốt đối phương.

- Cứu mạng a... Cứu mạng a... Ta không muốn chết... Ta không muốn chết a...

Một binh sĩ bị thiêu đốt thành hỏa nhân không ngừng gào khóc với hy vọng có thể tìm thấy một nơi dập tắt ngọn lửa hừng hực trên cơ thể mình. Có điều đáng tiếc là hẳn lại phát hiện ra xung quanh mình toàn là lửa, hẳn bị ngọn lửa thiêu đốt đã mất đi lý trí và xông về phía đồng đội, khiến cho đồng đội cũng bị thiêu đốt, hai người cuối cùng hóa thành tro bụi.

Những cảnh tượng như vậy không ngừng xuất hiện, trong doanh địa của Liên quân này không ngừng trình diễn. Nơi bọn họ đóng quân quá dày đặc, nếu đây chỉ là hỏa diễm bình thường thì vẫn có thể bị dập tắt, có điều rõ ràng hỏa diễm này không phải là bình thường. Uy lực của hỏa diễm này quá mạnh mẽ, cho dù là có người nhảy vào dòng sông lớn phía Tây thì cũng vẫn vô dụng, hỏa diễm kinh khủng này thậm chí có thể thiêu đốt trong nước, cho đến khi cướp đi tính mạng của con người mới từ từ tắt dần.

Quân doanh của Liên quân trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, trăm dặm xung quanh cũng bị hỏa diễm bao phủ, tất cả mọi người đều rơi vào trong lửa, chỉ có mấy chục vạn người ở trên thành không bị ảnh hưởng gì. Tuy nhiên bọn họ đã sợ hãi núp ở dưới cổng thành, cho dù bọn họ biết sau lưng mình vẫn còn kẻ địch, những người ở trên tường thành sau lưng lúc nào cũng có thể dùng cung tên lạnh lùng bắn giết bọn họ, nhưng bọn họ vẫn không nhẫn nại được mà lui về phía sau tới gần tường thành. Cho dù bọn họ bị kẻ địch giết chết, chết trên chiến trường thì cũng không muốn bị hỏa diễm hừng hực kia thiêu đốt hóa thành tro bụi, cuối cùng khiến cho chết không toàn thây.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Bạch Khởi có chút không đành lòng, những binh sĩ trên thành cũng không chịu nổi mà sinh ra sợ hãi. Bọn họ biết người tạo ra tất cả chuyện này chính là những người mặc hắc bào phía sau lưng mình hồi nãy. Nghĩ đến đây tất cả binh sĩ đều không chịu nổi mà sợ hãi, đổ mồ hôi hột. Bọn họ vô cùng may mắn vì những người này đều là người phía bên mình, nếu những người này là kẻ địch... hậu quả bọn họ đã không dám tưởng tượng nữa. Có lẽ bản thân những người này... toàn bộ đều phải chết ở đây... Ma Pháp kinh khủng đó thực sự quá lợi hại.

Phía đối diện có lẽ là nghìn vạn đại quân, không phải là mấy nghìn, mấy trăm người, thế nhưng một Ma Pháp lại có thể thiêu đốt diện tích trăm dặm, dù là có nghìn quân vạn mã cũng vô ích. Nghìn vạn đại quân sụp đổ trong nháy mắt, chỉ trong chớp lát vô số người đã biến mất trong biển lửa, hóa thành tro bụi, còn có gì kinh khủng hơn điều này sao?

Về phần nói bọn Sơn Bản Long Nhất không gặp phải thương tổn nào, cường giả trong quân này rồi rít tụ hợp lại. Nghìn vạn đại quân, cường giả vô số, cường giả cấp Đấu Vương tuy không nhiều, nhưng dù sao Thiên Long cũng không phải là dễ khiêu khích, Đông phương Đệ nhất Cường quốc, cường giả nhiều như mây, Đấu Vương cường giả cũng có tới mấy chục người. Trong đó trùng hợp có bốn, năm Đấu Vương Băng Hệ, Thủy Hệ, tuy bọn họ không đủ để bảo vệ tất cả mọi người, nhưng tụ hợp lại với nhau cũng bảo vệ được chừng một trăm cường giả, hàn băng ngưng kết mọi thứ xung quanh, khiến cho những hỏa diễm kia không cách nào tạo ra những thương tổn cho họ...

- Chết tiệt... không ngờ là Ma Pháp. Chết tiệt! Tên khốn kiếp Bạch Khởi này, chắc hẳn đang ở trong thành, làm sao hắn có thể có Ma Pháp Sư? Văn minh Ma pháp không phải là đã bị hủy diệt rồi sao? Ma Pháp Sư không phải là đã biến mất rồi sao? Sao còn có thể có, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra... Chuyện gì xảy ra?

Sơn Bản Long Nhất nhìn thấy tình cảnh như vậy, kêu gào lên giống như ác ma, gần như đến bờ vực của sự điên cuồng.

Hắn nỗ lực nhiều năm như vậy, phấn đấu nhiều năm như vậy, chỉ trong nháy mắt đã bị một Cẩm Chú có uy lực khổng lồ hóa thành hư ảo. Tất cả quân đội đã bị tiêu diệt đơn giản như vậy, ngàn vạn đại quân chẳng

qua chỉ là trong lúc sớm chiều đã chết hầu như không còn, làm sao hắn có thể không điên cuồng? Đây chính là nỗ lực nhiều năm của hắn...

Cho tới nay Sơn Bản Long Nhất có cảm giác rằng mình là người thiên mệnh lựa chọn. Từ cái thế giới kia đến nơi này, đến cái thế giới Đấu khí hoành hành, có cái thiên phú hơn người, còn có trí tuệ vượt qua nơi này, Sơn Bản Long Nhất cảm thấy mình cuối cùng có thể thoát khỏi cái cuộc sống bình thường đó, có thể có tất cả mọi thứ mà mình muốn. Hắn nỗ lực vì điều này, phấn đấu vì điều này, hơn nữa cuối cùng đã có được thành quả, cuối cùng đã có được thực lực khiến người ta phải ghen tị. Dựa vào thiên phú tài trí hơn người, hắn cũng đạt đến tầng lớp Đấu Vương cường giả. Chỉ cần có thời gian, Sơn Bản Long Nhất tin rằng mình nhất định sẽ trở thành một bá chủ nhất phương, hơn nữa còn trở thành một Đấu Đế cường giả, bởi vì bản thân may mắn có được tất cả những thứ mà người khác không thể có.

Thế nhưng... Sự việc hình như không phải như vậy. Trong nháy mắt... chỉ trong nháy mắt, mơ ước của Sơn Bản Long Nhất đã tan biến. Quân đội của hắn hóa thành hư ảo, thực lực hắn khổ tâm rèn luyện nên trong nháy mắt đã biến mất, điều này khiến cho Sơn Bản Long Nhất có chút không thể chấp nhận được, có chút suy sụp.

Về phần Đỗ Mục Nguyên Soái bên cạnh Sơn Bản Long Nhất lại ngơ ngẩn đứng ở đó, vẻ mặt ngu ngốc nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt. Không phải bởi vì sự kinh khủng của Ma Pháp này mà kinh sợ, không phải bởi vì sự tàn khốc của chiến tranh mà sợ hãi, hắn chỉ là hoàn toàn tuyệt vọng. Trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt, Đế Quốc đã mất đi hàng trăm vạn quân đội.

353. Chương 286: Liệt Hỏa Phần Thiên (hạ) (2)

Năm trăm vạn người, tròn hai mươi lăm Quân đoàn, tất cả binh lực ở phía Nam của Đế Quốc trong nháy mắt đã bị tiêu diệt. Hắn biết cứ cho là mình có thể sống sót trở về, e là Hoàng Đế cũng sẽ không để cho mình dễ sống. Mình chắc chắn sẽ phải chết, mình còn có gia tộc của mình, sẽ đều trở thành đối tượng bị Đế Quốc diệt trừ, sẽ không bao giờ có khả năng tiếp tục sống nữa. Vì vậy Đỗ Mục Nguyên Soái hoàn toàn tuyệt vọng, hắn thậm chí có sự kích động muốn tự sát, hoặc là xông ra quyết đấu một trận tử chiến với kẻ địch, bởi vì nếu như vậy bản thân chết trận trên sa trường, có lẽ Hoàng Đế bệ hạ vẫn có thể cho gia tộc mình một con đường sống...

Tâm tư của hai người này khác nhau, có điều có một điểm có thể khẳng định, đó chính là hai người trước mặt này dưới sự công kích của Ma Pháp Cẩm Chú Liệt Hỏa Phần Thiên kinh khủng này đã hoàn toàn bị suy sụp. Đại quân tán loạn, vô số người tử vong, hai vị chủ soái cũng bên bờ suy sụp. Chỉ là một cái Cẩm Chú, một cái Cẩm Chú kinh khủng đã tạo ra kết quả như vậy.

Một biển lửa trước mắt, cảnh tượng vô số người kêu gào khiến cho Bạch Khởi có chút kinh hãi. Hắn chưa từng nghĩ sự việc lại phát triển đến mức này, tuy hắn cũng biết uy lực của Ma Pháp Cẩm Chú kinh người, nhưng dù thế nào cũng không ngờ tình hình lại như vậy. Nghìn vạn người trong phút chốc hóa thành hư ảo, sức mạnh của Ma Pháp này thực sự quá kinh khủng.

Lúc này... Bạch Khởi bỗng nhiên hiểu ra tại sao lúc đầu các Chư thần muốn hủy diệt Văn minh Ma pháp, phong ấn sức mạnh Ma Pháp. Cái thứ Ma Pháp này thực sự không nên tồn tại trên thế giới này, sức phá hoại mà chúng tạo thành quả thực quá lớn. So sánh một chút, cường giả Đấu Đế tuy giết không chết, trong loạn quân cũng giết người vô số, thế nhưng so với những tổn hại mà những Ma Pháp Sư sử dụng Cẩm Chú này tạo ra thực sự không là cái gì.

Liệt Hỏa Phần Thiên kéo dài chừng mười phút đồng hồ rồi biến mất, phạm vi trăm dặm này, biến thành một mảnh đất khô cằn, không có một ngọn cỏ, hài cốt vô số, khắp nơi đều là một mảng khô vàng. Khu vực bị Liệt Hỏa Phần Thiên bao trùm, không có một mảnh đất nguyên vẹn nào. Tất cả sinh vật đều bị diệt sạch, Liệt Hỏa Phần Thiên hủy hoại tất cả sự sống của Gia Lam Thành rộng lớn này. Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn mọi chuyện trước mắt. Cách đó xa xa, nơi Liên quân đóng quân xuất hiện một đài cao bởi vì có mấy vị cường giả bảo vệ, không có gì đáng ngại, những nơi khác toàn bộ đều đã hóa thành đất khô cằn, về phần những binh sĩ kia, toàn bộ đều đã bị thiêu sống không còn một ai sống sót.

Tình cảnh như vậy bất luận là bên tấn công thành hay bên thủ thành đều sống sờ. Tất cả mọi người đều ngậy ngấn cả người, bọn họ nhìn thấy sự kinh khủng của Ma Pháp này, đồng thời bọn họ cũng chứng kiến sự sống lại lần nữa của Văn minh Ma pháp.

Không nghi ngờ chút nào, sau khi lần này qua đi, cái tên Sát Thần Bạch Khởi có lẽ trở thành sự thực trên Đại lục này, một trận giết chết nghìn vạn người, là người đầu tiên từ cổ chí kim. Mặc dù lần này Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một kẻ phụ họa, nhân vật chính thực sự là những Ma Pháp Sư thực hiện Liệt Hỏa Phần Thiên đó. Có điều tất cả mọi người trên Đại lục đều nhớ rằng Bạch Khởi là người chỉ huy trong trận chiến đấu này, mệnh lệnh là do Bạch Khởi hạ, trận chiến này đánh lên là do Bạch Khởi, những người này đến cuối cùng là do Bạch Khởi mà chết, bởi vậy cái danh Sát Thần này Bạch Khởi đã chứng thực rồi.

Còn về tên của các Ma Pháp Sư đó sẽ không được người ta nhớ đến. Có điều có một việc có thể khẳng định, đó chính là sau chuyện này, tương lai không xa, cả Đại lục sẽ biết được tin tức này. Văn minh Ma pháp sống lại lần nữa, Ma Pháp Sư một lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn phóng ra Cẩm Chú giết chết nghìn vạn người...

Không nghi ngờ gì, các Ma Pháp Sư đã dùng thực lực để chứng minh sự tồn tại của họ, khiến cho tất cả mọi người đều biết được sự sống lại của Văn minh Ma pháp, khiến cho tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn thấy được sự kinh khủng của Ma Pháp Sư. Sự tồn tại của họ sẽ giống như mây đen bao phủ cả bầu trời các Đại lục lớn trên thế giới, khiến cho người ta hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Sau khi nhìn thấy sức phá hoại của Ma Pháp Sư, Cự Phong Trưởng Lão cho dù thân là Thánh Ma Đạo Sư cũng không nhịn nổi mà cười gượng một cái, thoáng nhìn lão Liệt Hỏa bên cạnh mình, đã lộ ra vẻ khí suy thể nhược, sắc mặt tái nhợt, có chút khô khan nói:

- Lão Liệt Hỏa, ta không thể không thừa nhận lực phá hoại của Hỏa Hệ Ma Pháp của các ngươi lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, đặc biệt là đối với con người, xem ra chúng ta hình như không cần phóng ra thêm một Cẩm Chú nào nữa.

- Hả... điều này... ta cũng không ngờ là có kết quả như vậy. Người biết đó, mặc dù chúng ta đều biết sự kinh khủng của Ma Pháp Cẩm Chú, hơn nữa cũng có thể sử dụng, tuy nhiên... ta trước nay chưa từng dùng tới... không ngờ lực phá hoại lại lớn như vậy, ban đầu ta tưởng rằng chỉ có thể tiêu diệt một nửa số người, nhưng không ngờ lại thành như vậy.

Lão Liệt Hỏa cũng cười gượng một cái nói vậy, hắn cũng không phải là kẻ khát máu, ban đầu hắn tưởng là công kích một diện tích lớn như vậy nhiều nhất có thể giết chết trăm vạn người đã là cực hạn rồi, số còn lại nhiều nhất chỉ bị thương mà thôi, nhưng không ngờ kết quả lại thành ra như vậy.

- Được rồi... không cần nói thêm điều gì nữa, tóm lại đa tạ hai vị. Mặc dù kết quả này có chút ngoài dự tính, có điều bất luận thế nào đối với chúng ta mà nói cũng đều có lợi. Những việc còn lại hai vị không cần lo lắng nữa, các vị có thể đi nghỉ ngơi rồi. Qua ít ngày nữa ta sẽ chuyển chọn nhân tài trong cả lãnh địa để cung ứng cho các vị, để các vị huấn luyện thành Ma Pháp Sư gia nhập Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, những việc còn lại cứ giao cho ta.

Bạch Khởi cười gượng một tiếng nói xen vào, nói xong liền vung tay dẫn ba trăm cường giả dị tộc xông ra, mục tiêu nhắm thẳng vào đám người bọn Sơn Bản Long Nhất và Đỗ Mục Nguyên Soái.

Về phần những binh sĩ Liên quân dưới cổng thành, mấy vạn người đó xem ra không cần mình phải lo lắng, đương nhiên sẽ có người đến xử lý, mấy người đó có lẽ đã không còn dũng khí tiếp tục chiến đấu nữa. Không cần nói là bọn họ, e là mình gặp phải tình huống như vậy cũng sẽ không còn dũng khí tiếp tục chiến đấu nữa.

Bạch Khởi dẫn theo số lượng lớn cường giả xông ra, trong nháy mắt đã bao vây nghiêm ngặt một hàng mấy chục người của bọn Sơn Bản Long Nhất. Ba trăm Đẩu Vương bao vây đối phương, phong tỏa tất cả các đường lui của đối phương gió thổi không lọt. Sau đó Bạch Khởi đứng ở phía trước nhất nhìn một nhóm người trước mặt, lạnh lùng nói:

- Các ngươi không ngờ tới kết quả lại như vậy đúng không? Đầu hàng đi, có lẽ ta có thể suy nghĩ để bỏ qua cho các ngươi.

- Bỏ qua cho chúng ta? Ha ha... người thấy cứ coi như bây giờ người bỏ qua cho chúng ta thì có tác dụng sao? Người thấy sau khi ta trở về như vậy còn có đường sống sao? Ha ha... Bạch Khởi à. Bạch Khởi... ta đành phải thừa nhận rằng ta không bằng người. Không ngờ chúng ta đã bị người xử lý đơn giản như vậy. Không ngờ dưới tay người lại có Ma Pháp Sư trong truyền thuyết, hơn nữa còn dùng Ma Pháp Cầm Chú. Lần này ta thua rồi, trở về Đế Quốc ta cũng chỉ có một con đường chết. Vì vậy người nghĩ như thế nào thì cứ ra tay đi... về phần những người khác? Ha ha... ở đây có lẽ đều là cường giả Thiên Long, muốn giết chết bọn họ cũng không dễ... người của người e là cũng không thể ngăn được bọn họ.

Người nói đầu tiên không phải là Sơn Bản Long Nhất, mà là Đỗ Mục Nguyên Soái bộ mặt giống như tro tàn.

Nói xong lời này, những cường giả bên cạnh hắn liền từng người xông tới, căng thẳng nhìn Bạch Khởi, còn có cả một số người trong hắc bào núp bên cạnh hắn, không biết tại sao những cường giả này đều có chút căng thẳng, bọn họ cảm thấy sự việc hình như không đơn giản như vậy, dựa vào trực giác của cường giả bọn họ biết mình muốn rời khỏi cũng không đơn giản.

- Ha ha... mười mấy Đấu Vương cường giả, Thiên Long thật đúng là cường giả nhiều như mây a... có điều muốn rời khỏi từ nơi này của ta... e là không đơn giản như vậy.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng nói như thế, hơn ba trăm Đấu Vương và hai dị tộc Đấu Hoàng theo sau mình, còn có cả Lưu dịch Tư cũng rất phối hợp bạo phát ra đấu khí trên người mình. Hơn ba trăm đường đấu khí màu xanh như ẩn như hiện, ba đường đấu khí màu xanh lam đậm cũng lập tức xuất hiện, mặc dù bọn họ hết sức ẩn núp để người ở ngoài xa không cách nào nhìn thấy, có điều những người ở gần lại có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Đỗ Mục Nguyên Soái cười gượng một cái, trong ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng nhìn những cường giả đến từ Thiên Long bên cạnh mình, cười gượng nói:

- Các vị... Các vị không nên phản kháng nữa, phản kháng cũng chẳng có ý nghĩa gì... ta nghĩ Bạch Khởi Nguyên Soái sẽ không giết các vị đâu...

Sau khi nói xong, Đỗ Mục Nguyên Soái dưới sự chú ý của mọi người rút ra bội kiếm của mình rồi nhắm ngay cổ họng của mình, trong nháy mắt cắt một cái, lập tức một tia máu tươi phun ra, rơi trên mặt đất, thân thể Đỗ Mục Nguyên Soái từ từ ngã xuống mặt đất, giãy giụa mấy cái rồi lập tức chết đi. Đối với hành động của hắn, Bạch Khởi không ngăn cản, đối với một quân nhân, lực chọn sự tự xử như vậy, Bạch Khởi chỉ cảm thấy kính sợ, có lẽ Đỗ Mục Nguyên Soái không phải là một Nguyên Soái tốt, có điều hắn lại là một quân nhân tốt, bởi vì hắn chết trên chiến trường.

354. Chương 287: Bí Mật Của Sơn Bản Long Nhất (1)

- Còn người thì sao?

Nhìn Đỗ Mục Nguyên Soái đã chết trên mặt đất, Bạch Khởi chuyển ánh mắt sang Sơn Bản Long Nhất. Đối lập với mấy tên cường giả hộ thân của Đỗ Mục Nguyên Soái, Sơn Bản Long Nhất lại có vẻ rất cô đơn. Bên cạnh Sơn Bản Long Nhất chỉ có hai cường giả bao vây bảo vệ cho hắn, hơn nữa hai cường giả này ánh mắt đang muốn thoát ra, không khó nhìn ra hai kẻ này đã có chút do dự, có ý muốn thỏa hiệp.

Về phần Sơn Bản Long Nhất, sau khi vừa nghe thấy lời Bạch Khởi, hai mắt nheo lại, sau đó tức giận mắng chửi:

- Khốn kiếp... cái tên bản địa cấp thấp nhà người, người mơ tưởng bắt ta ư, Sơn Bản Long Nhất ta tuyệt đối sẽ không bị người bắt lại dễ dàng như vậy, người hãy chờ đó cho ta, dân tộc Đại Hòa chúng ta các người không thể chiến thắng được.

Những người xung quanh nghe lời này đều mờ mịt, có điều khuôn mặt vốn lạnh như băng của Bạch Khởi, sắc mặt trong nháy mắt đã biến đổi, nhìn quang mang khiến cho người ta khó có thể nhìn thẳng phát ra từ trong con ngươi màu đen của Sơn Bản Long Nhất, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn mà lại có vẻ bí hiểm, sau khi nhìn Sơn Bản Long Nhất một cái thật sâu, Bạch Khởi thấp giọng nói:

- Không ngờ a, lại là người quen... người đầu... bắt lại tất cả bọn chúng cho ta, tên Sơn Bản Long Nhất này ta muốn đích thân thẩm vấn!

Vừa dứt lời, ba đại cường giả gồm Lưu Dịch Tư, Tác Lan, Mã Pháp Lý bên cạnh Bạch Khởi lập tức xông ra giống như cuồng phong, trong phút chốc bao vây đoàn người của Sơn Bản Long Nhất, không nói thêm lời nào, thanh toán ngắn gọn, giết chết những tên Đẩu Vương cường giả xung quanh. Thậm chí ngay cả cường giả Thiên Long dưới quyền Đỗ Mục Nguyên Soái cũng không bỏ qua, chỉ có Sơn Bản Long Nhất là có thể giữ mạng sống, có điều lại bị hai người Lưu Dịch Tư và Tác Lan giữ chặt lại, ấn xuống đất. Sau khi phong bế đầu khí, mấy Đẩu Vương trong nháy mắt trời gô đối phương lại, sau đó nghe theo lời sai bảo của Bạch Khởi, theo sau Bạch Khởi rời khỏi nơi này, đi về phía Gia Lam Thành nơi xa xa.

Chiến tranh đã kết thúc như vậy, những binh sĩ Liên quân còn sót lại không chút do dự mà lựa chọn đầu hàng, dưới tình hình này, bọn chúng ngoài đầu hàng ra thì đã không còn lựa chọn nào khác nữa, không đầu hàng thì sẽ chết, có hàng trăm vạn quân Bất Diệt Hoàng Triều, hơn nữa còn có những Ma Pháp Sư quý thần khó lường đó tồn tại, một khi bước ra lúc nào cũng có thể đầu lìa khỏi xác, những binh sĩ này đã không còn lựa chọn nào nữa.

Sau khi thu nạp những binh sĩ này, thủ hạ của Bạch Khởi sớm đã chuẩn bị hơn hai mươi Quân đoàn lập tức xuất phát, tiến về phía Bắc. Chủ lực đã mất đi phần lớn, bất luận là địa bàn của Thiên Long hay Sơn Bản Long Nhất cũng cũng lộ ra về vô cùng trống không, lúc này quân đội của Bạch Khởi bắc phạt là một thời cơ rất tốt, có thể thôn tính toàn bộ lãnh thổ của Đế Quốc Gia Lam trong nháy mắt, nếu như thao tác thật tốt, thậm chí có thể tiến vào Thiên Long, ăn hết các tỉnh phía Nam của Thiên Long cũng không phải là không có khả năng.

Lần này xuất binh hai mươi Quân đoàn bốn trăm vạn người, Tiêu Thiên Vũ được Bạch Khởi bổ nhiệm làm chủ soái, về phần Vạn Lý Vân được Bạch Khởi lưu lại trấn giữ Gia Lam Thành, hơn nữa còn phái người thúc ngựa nhanh chóng đến Đế Đô Thành Hoa Hồng hồi báo chiến quả lần này, đương nhiên Bạch Khởi cũng tổ chức lễ ăn mừng chiến thắng ghi lại lại toàn cảnh binh Gia Lam tiến vào Thiên Long và cùng gửi đi, chờ đến khi sứ giả đến, bên này cũng cần phải hoàn thành nhiệm vụ.

Đợi đến khi tất cả mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, Bạch Khởi đến mật thất dưới đất Vương cung của hắn. Dưới ngọn đèn dầu tối tăm đó, Sơn Bản Long Nhất bị quật đến mức không ra hình dạng con người, cột trên cây cọc bằng sắt, bị khóa sắt khóa chặt lại. Chung quanh trong gian phòng ngoài một ngọn đèn ra không còn thứ nào khác nữa, chỉ có bức tường bóng loáng và mấy hình cụ, còn về người ở đây toàn bộ đều bị Bạch Khởi điều đi, rời khỏi nơi này. Cuộc nói chuyện kế tiếp có lẽ không muốn để người khác biết được, điều này đối với Bạch Khởi mà nói tuyệt đối là một bí mật.

- Sơn Bản Long Nhất tiên sinh... Thế nào, ở chỗ này của ta vẫn sống tốt chứ? Bọn thủ hạ của ta chào hỏi như thế nào?

Bạch Khởi đi đến, khẽ mỉm cười, tùy ý ngồi xuống chiếc ghế gỗ lim ở vị trí đối diện với Sơn Bản Long Nhất, bên cạnh chiếc ghế gỗ lim này còn có một cái bàn kiểu phương Tây, trên mặt bàn bày rượu và thức ăn. Bạch Khởi tùy ý cầm lên một chén rượu, thoải mái tự tại nhìn Sơn Bản Long Nhất trước mặt mang theo nụ cười và hỏi như vậy, nói xong còn cầm chén rượu màu xanh lắc đi lắc lại hai cái dưới mũi, đáng vẻ vô cùng say sưa.

Cảnh tượng như vậy khiến cho Sơn Bản Long Nhất đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó lửa giận ngập trời nhìn Bạch Khởi. Hắn bị nhốt ở đây đã ba ngày rồi, ba ngày qua, thủ hạ của Bạch Khởi chưa từng hỏi mình bất kỳ chuyện gì, chỉ không ngừng tra tấn mình, thậm chí ngay đến ăn cơm cũng không cho mình ăn, chỉ cho mình uống chút nước để bảo đảm cho mình không chết, còn tên Bạch Khởi này đến đây lại ngạo mạn như vậy, nếu đối xử với Sơn Bản Long Nhất mình tại chỗ, thiếu chút nữa là hôn mê rồi...

- Đồ dân đại lục chết tiệt... Bạch Khởi, ta đã nhớ kỹ ngươi rồi... Thiên Chiếu Đại Thần vĩ đại sẽ trừng phạt ngươi... Khốn kiếp~~~ khốn kiếp~~~

Sơn Bản Long Nhất tức giận hét lên.

Có điều tiếng hét của hắn lại không làm cho Bạch Khởi tức giận, trái lại sắc mặt càng trở nên bình tĩnh hơn, tia sáng trong mắt dần dần đậm lên, buông chén rượu xuống chậm rãi đứng lên, Bạch Khởi đi đến trước

mặt Sơn Bản Long Nhất, sau khi nhìn đối phương từ trên xuống dưới liền lạnh lùng cười nói:

- Người Nhật Bản quả nhiên là người Nhật Bản, không hổ là dân tộc ngu xuẩn, lẽ nào người không biết nơi này không phải là Trái Đất sao? Lẽ nào người không biết cái tên Thiên Chiếu đó không thể đến nơi này sao? Hơn nữa... người thực sự cảm thấy dân đại lục đơn giản như vậy, dễ đối phó như vậy sao? Nếu là như vậy sao người lại thua những Ma Pháp Sư kia? Sao người không đi trực tiếp chết Quang Minh Giáo Hoàng? Người có cái khả năng đó không? Người Nhật Bản mãi mãi chỉ biết kêu gào, ngoài ra đều vô dụng...

- Người... Làm sao người biết được!

Sơn Bản Long Nhất trong phút chốc sắc mặt trở nên trắng xanh, nhìn Bạch Khởi vẻ mặt không dám tin nổi, hẳn không tin tất cả mọi thứ đều là sự thật, đây là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, hắn tưởng sẽ không có ai biết được, lúc này bị Bạch Khởi nói ra, hắn lập tức kinh hãi.

Có điều Sơn Bản Long Nhất dù sao cũng không phải tên ngốc, rất nhanh hắn đã hiểu ra, hoảng sợ nhìn Bạch Khởi trước mặt kinh ngạc kêu lên:

- Chẳng lẽ người cũng là... Người cũng là người xuyên việt! Người là người nước nào! Chết tiệt, chẳng lẽ trên cái thế giới này không phải là chỉ có một mình ta sao?

- Ha ha... Ta là người nước nào ư? Đương nhiên là người Trung Quốc, người nói... chỉ có một mình người? Lẽ nào người tưởng rằng người thực sự là thiên kiêu chi tử? Ha ha... Sơn Bản Long Nhất người quá ngây thơ rồi, mặc dù vẫn chưa khẳng định, có điều ta đã đại khái có thể suy tính, người đến Đại Lục Thiên n tuyệt đối không chỉ hai người chúng ta. Đúng vậy... Tuyệt đối không chỉ hai người chúng ta, ít nhất ta đã biết còn có một người nữa rất có khả năng, tuy hắn đã chết rồi... Sơn Bản Long Nhất à Sơn Bản Long Nhất... Người biết tại sao người thất bại không?

Bạch Khởi khẽ mỉm cười thản nhiên nói trong giọng nói mang theo vẻ khinh thường.

- Điều là bởi vì người quá hèn hạ, người lại có những Ma Pháp Sư như vậy, nếu không người chắc chắn sẽ thất bại...

Sơn Bản Long Nhất nghe xong lời này bộ mặt thù hận nói, lúc này hắn đã nghĩ ra rồi, bản thân sở dĩ thất bại đều là vì cái tên trước mắt này nếu không phải hắn... nếu như không phải hắn có những Ma Pháp Sư như vậy, mình cơ bản sẽ không thất bại.

- Sai... sự thất bại của người là do người quá kiêu ngạo, hơn nữa người cảm thấy ta chỉ có những Ma Pháp Sư đó sao? Ba trăm Đấu Vương cường giả, đủ để giết các người người ngựa đồ, người thất bại chính là do người quá kiêu ngạo, người cơ bản không hiểu mình đang ở vị trí nào, lựa chọn tốt nhất của người không phải là lượn quanh giữa hai nước chúng ta, người cơ bản không có năng lực chống lại chúng ta, người chỉ có thể lựa chọn nương nhờ vào một bên, nếu không cuối cùng người cũng không rơi vào tình cảnh như thế này. Người phải hiểu rằng... người lượn quanh giữa hai nước chúng ta nhìn có vẻ thông minh, thực ra một khi chúng ta quyết thắng bại, kẻ đầu tiên bị giết chết sẽ luôn là người, điểm này người cũng không hiểu, còn mưu toan xưng bá? Năng lực của người và dã tâm của người không hợp nhau mới chính là nguyên nhân lớn nhất mà người thất bại... Sơn Bản Long Nhất à... hiểu rõ đi... bây giờ ta đến hỏi người một số vấn đề, nếu người trả lời thành thực có lẽ ta có thể nể tình chúng ta cùng đến từ Trái Đất mà cho người một con đường sống, nếu không, người biết đấy... Sát Thần Bạch Khởi, cái tên này tuyệt đối không phải là nói không.

Bạch Khởi lạnh lùng cười nói.

- Điều này... Người hỏi đi...

355. Chương 287: Bí Mật Của Sơn Bản Long Nhất (2)

Sơn Bản Long Nhất sắc mặt không ngừng biến đổi, có điều, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn khuất phục, tuy trong lòng hắn không phục, thậm chí hắn coi Bạch Khởi là kẻ thù, nhưng ít nhất tính mạng của hắn bây giờ nằm trong tay Bạch Khởi, không thể tuân theo Bạch Khởi không lựa chọn khuất phục.

Đối với tính mạng của bản thân, Sơn Bản Long Nhất vô cùng coi trọng, vì thế cho dù từ bỏ tôn nghiêm, Sơn Bản Long Nhất cũng không tiếc, theo Sơn Bản Long Nhất tôn nghiêm chẳng là cái gì, hy sinh cũng đã hy sinh rồi, chỉ cần mình có thể giữ mạng sống thì sẽ có cơ hội tìm Bạch Khởi báo thù.

- Ủm... Người coi như thông minh, không để cho ta lãng phí miệng lưỡi. Ta hỏi người, người đến đây từ khi nào, người vốn tên là gì? Trước kia người làm gì? Người đến đây như thế nào?

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, thần nhiên nhìn Sơn Bản Long Nhất nói như vậy, bắt chéo hai chân tựa vào ghế, Bạch Khởi lộ ra vẻ vô cùng thanh thoi, đương nhiên, biểu hiện tuy có vẻ không thêm để ý, nhưng tai Bạch Khởi lại sớm đã dựng thẳng lên, Bạch Khởi rất quan tâm về vấn đề này.

Nếu như nói Bạch Khởi không muốn trở về thì đó là giả, mặc dù trong dị giới này phồn hoa vô vùng, mỹ nữ giai nhân, quyền thế địa vị Bạch Khởi cái gì cần có đều có, có điều Bạch Khởi vẫn muốn trở về thăm nhà một chút, cứ coi như không thể ở lâu, ít nhất cũng muốn trở về xem một chút. Người ta nói rất hay, giàu sang không trở về quê hương giống như mặc áo gấm đi đêm, Bạch Khởi bây giờ đương nhiên muốn trở về thăm nhà.

Có điều Bạch Khởi trở về cũng không phải muốn phô bày điều gì huyền diệu, chỉ là muốn trở về thăm quê hương của mình, thăm lại tất cả những gì quen thuộc, thăm lại hết thấy những người thân quen, như thế đã đủ rồi, Bạch Khởi sẽ không ở lại đó lâu, nhưng ít nhất cũng muốn trở về thăm, thăm gia đình của mình, bạn bè của mình...

- Cái này... Ta xuyên việt vào năm 20XX, trước đây ta là một kỹ sư của Công ty Công trình Điện lực Tokyo, thời điểm ta đến đây là bởi vì đầu mối điện lực xuất hiện vấn đề, khi ta đang sửa chữa đã bị tia điện đánh trúng. Khi ta tỉnh lại ta đã đến thế giới này, tiến nhập vào một cơ thể thiếu niên. Sau đó ta liền thay tên Sơn Bản Long Nhất, trà trộn ở cái thế giới này, tên của ta trước đây cũng là Sơn Bản Long Nhất... Ta bảo đảm ta không lừa gạt người, còn về việc tại sao ta đến đây ta cũng không biết, có điều sau khi suy nghĩ rất lâu, ta cảm thấy sự có mặt của ta có liên quan đến tia điện đó.

Sơn Bản Long Nhất cũng thành thật, không dám có chút giấu diếm, vội vàng đem toàn bộ những gì mình biết nói hết ra, tính mạng nằm trong tay Bạch Khởi, Sơn Bản Long Nhất cũng không dám nói sai điều gì.

- Vậy sao? Hóa ra là như vậy à...

Bạch Khởi sau khi nghe lời này trầm giọng nói, khi nói trên mặt hiện ra vẻ thất vọng, lời mà Sơn Bản Long Nhất cung cấp cơ bản không có tác dụng gì, điều này khiến cho Bạch Khởi rất thất vọng.

Sau khi trầm ngâm một lát Bạch Khởi đứng lên, cũng không thêm nhìn Sơn Bản Long Nhất một cái, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Sơn Bản Long Nhất đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó, tâm trạng và cơ thể hắn trong nháy mắt bị sự sợ hãi lan tràn. Bóng dáng của Bạch Khởi khiến cho hắn nhớ lại mình trước đây, mỗi khi mình rời khỏi đều là đáng về như vậy, mà ngay sau đó sẽ có thủ hạ xông tới giết chết mình, điểm này Sơn Bản Long Nhất hiểu rất rõ, cho nên khi nhìn thấy Bạch Khởi rời khỏi, sắc mặt của Sơn Bản Long Nhất trong nháy mắt biến đổi, kinh hãi kêu lên:

- Bạch Khởi... Người chờ một chút... Người chờ một chút!! Ta còn có lời muốn nói!

Bạch Khởi bước lên bậc thang liền dừng bước, đứng trên bậc thang bằng đá xanh, nhú mày nhìn Sơn Bản Long Nhất lạnh giọng nói:

- Người còn có chuyện gì?

- Người từng nói là không giết ta... Người không thể giết ta...

Sơn Bản Long Nhất nuốt nước bọt sau đó kích động nói.

- Ta đã nói... vì vậy ta sẽ không giết người, người có thể yên tâm đi... có điều... ta không nói là ta muốn thả người.

Bạch Khởi chán ghét nói, hắn đã không muốn để ý tới tên này, tên này không có tác dụng gì, thả ra cũng là tai họa nhân gian, chỉ bằng hãy giữ lại đây, để hắn chết đói cũng tốt. Dù thế nào người Nhật Bản cũng không ít người đối xử với người Trung Quốc như vậy. Bạch Khởi tuy không phải là thanh niên yêu nước,

nhưng cũng bất mãn về điều này, bây giờ tuy thân đang ở dị giới nhưng cũng coi như báo thù cho Trung Quốc.

- Không... Người chờ một chút... Người chờ một chút, ta có bí mật trao đổi với người! Chỉ cần người đồng ý với ta... ta đảm bảo người sẽ hài lòng... ta có một bí mật khiến người hài lòng muốn trao đổi với người!

Sơn Bản Long Nhất mặt liền biến sắc, nhưng ngay sau đó căn răng cao giọng nói, điều bí mật này nên chôn chặt trong lòng Sơn Bản Long Nhất không biết bao nhiêu năm rồi, từ khi hắn đến thế giới này không lâu đã biết được bí mật này, nhưng hắn vẫn luôn cất giữ và không nói ra, mục đích chính là trong tương lai hắn có thể dùng đến cái bí mật này, nhưng bây giờ xem ra tình hình dường như không theo ý muốn. Bạch Khởi lại muốn hắn chết đói, nhốt sống hắn chết ở nơi này, điều này làm cho Sơn Bản Long Nhất đành phải lựa chọn nói ra điều bí mật này, trao đổi tính mạng của mình với Bạch Khởi, dù sao nếu hắn chết rồi, cái bí mật này giữ đến chết cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Bí mật gì?

Bạch Khởi tò mò xoay người hỏi, cái bí mật có thể được Sơn Bản Long Nhất lấy ra để trao đổi tính mạng với mình vào lúc này nhất định đáng để mình thăm dò một chút, vì vậy Bạch Khởi rất tò mò, hắn tò mò cái tên Nhật Bản này rốt cuộc có bí mật gì mà lại giữ đến lúc này mới nói ra, hơn nữa nhìn bộ dạng của tên này hình như rất có lòng tin với mình.

- Điều bí mật này của ta có thể nói cho người, nhưng người phải thề với trời là người không thể giết ta, hơn nữa không thể vấy chết ta ở nơi này, người phải thả ta đi.

Sơn Bản Long Nhất sau khi nghe lời này liền nhìn Bạch Khởi trước mặt trầm giọng nói, để đảm bảo sự an toàn của mình, hắn đã yêu cầu Bạch Khởi thề với trời, cũng chính là thề với Sáng Thế Pháp Tắc để đảm bảo sự an toàn của mình, chỉ có như vậy Sơn Bản Long Nhất mới có thể nói ra bí mật của mình, mặc dù hắn không muốn nói ra nhưng hiện tại, cách duy nhất có thể đảm bảo tính mạng cho hắn chính là cái bí mật này.

- Được... có điều, trước tiên người phải đảm bảo cái bí mật này đáng để đổi lấy tính mạng của người, nếu không ta vẫn sẽ giết người...

Bạch Khởi do dự một chút, nheo mắt nói.

- Điều này người yên tâm... Ta bảo đảm... Chỉ cần người thề không giết ta, ta sẽ nói cho người biết điều bí mật này, hơn nữa ta có thể lấy tính mạng ta ra để bảo đảm, người lấy tính mạng của ta đổi lấy sự quyết định bí mật này là tuyệt đối đúng đắn, bí mật này đáng để người làm như vậy!

Sơn Bản Long Nhất khẳng định nói, cái bí mật kinh thiên động địa đã cất giấu trong lòng không biết bao nhiêu năm rồi, kể từ sau khi hắn mới đến thế giới này đã phát hiện ra điều bí mật đó, chỉ là hắn không dám nói ra, cũng không dám để người khác biết được mà thôi, bởi vì bí mật này thực sự quá kinh người.

- Bạch Khởi ta thề với Sáng Thế Pháp Tắc, nếu như điều bí mật mà Sơn Bản Long Nhất nói ra khiến cho ta hài lòng thì ta sẽ không giết hắn... tuy nhiên chỉ có một lần.

Bạch Khởi giơ cao tay thề, sau khi gọn gàng sạch sẽ, lại lần nữa nhìn về phía Sơn Bản Long Nhất bị trói ở đó.

Sơn Bản Long Nhất hít sâu một hơi sau đó nhìn Bạch Khởi trước mặt, trầm giọng nói:

- Khi ta vừa mới đến thế giới này, trong thời điểm ta tỉnh lại, ta nằm trong núi lớn phía Đông Nam của Gia Lam, nơi đó núi non cuộn cuộn, nằm ở giải đất biên giới Vạn Thần, nơi tiếp giáp giữa Gia Lam và Thiên Long. Ta sống ở đó một khoảng thời gian, có một lần ta tiến vào Thần Sơn tìm kiếm con mối, không may là ta ngã rơi xuống một động đá vôi, trong động đá vôi đó có một mạch nước ngầm, ta theo mạch nước ngầm lặn vào trong nước, sau đó đến một nơi thế ngoại đào nguyên... Khi đó... Ta giống như đã đến một thế giới khác, một thế giới đặng đặng sát khí, âm trầm kinh khủng, nơi đó là một mảng tối tăm, chỉ có ánh lửa u ám, lúc đó ta rất sợ hãi, muốn rời khỏi... nhưng trước khi trời khỏi, ta đã phát hiện ra một quyển Đấu Quyết ở một nơi gần cửa con đường, đó là một quyển Âm Quang Đấu Quyết, một quyển Thiên Cấp Đấu Quyết, ta cũng là dựa vào quyển Đấu Quyết này mà có thực lực như hiện nay.

- Điều người nói cho ta chỉ có những thứ này sao? Những thứ này hình như không thể đổi nổi được đầu của người.

Bạch Khởi cười lạnh nói, trong giọng nói để lộ ra sự không hài lòng.

- Không... Dĩ nhiên không phải, nếu như chỉ nói những lời này, ta sao dám lấy sinh mạng của mình để trao đổi với người? Ta không phải một tên ngốc, ta đã nói ra thì đương nhiên có lý của ta. Ta đã nói, bí mật mà ta biết sẽ khiến cho người hài lòng... sau khi lấy được Đấu Quyết, ta cảm thấy nơi đó có chút cổ quái, dù sao vị trí của lại có thứ như Thiên Cấp Đấu Quyết tồn tại là rất kỳ lạ, cho nên ta men theo đi vào, khi đến cửa... ta nhìn thấy một tấm bia đá... người biết bên trên viết chữ gì không?

Sơn Bản Long Nhất dường như đã rơi vào hồi ức thuở xưa, chậm rãi kể cho Bạch Khởi, có điều khi nói đến đây, đột nhiên hắn dừng lại nhìn về phía Bạch Khởi, trong mắt xuất hiện sự cuồng nhiệt và hưng phấn.

356. Chương 288: Mượn Dao Giết Người (1)

- Là cái gì?

Lời nói đến đây, cho dù là Bạch Khởi cũng không kiên nhẫn được mà mở miệng hỏi, cái tên Sơn Bản Long Nhất này quá kỳ bí, hơn nữa nhìn bộ dạng này của hắn, xem ra điều hắn nhìn thấy nhất định là thứ gì đó rất phi thường, nếu không Sơn Bản Long Nhất cũng không lộ ra nét mặt như vậy.

- Thần Mộ~~ Chúng Thần Chi Mộ! Phía trên chỉ có một hàng chữ... Nơi an nghỉ của Cửu Thiên Chư Thần và Vực Sâu Ma Thần! Ha ha... Người biết điều này đại diện cho điều gì không? Bên trong an táng tất cả Thần Ma, những tài sản ẩn chứa bên trong không cách nào tưởng tượng nổi, người biết bên trong có bao nhiêu Thần Khí, bao nhiêu Thần Kỹ, bao nhiêu tài sản không? Ta nghĩ nhất định là không cách nào đếm nổi, tất cả Thần Ma từ cổ chí kim đều được an táng ở đó, người nghĩ nên có bao nhiêu thứ, đại diện cho tài sản khổng lồ như vậy a... Đáng tiếc a. Đáng tiếc... Ta vốn dĩ chuẩn bị đợi đến khi ta có thành tựu sẽ sắp xếp một số cường giả đi theo ta vào đó, chưa biết chừng ta có thể có được phương pháp trường sinh bất tử từ nơi đó. Đáng tiếc a, đáng tiếc... ta bây giờ lại chỉ có thể lấy thứ này ra trao đổi tính mạng của mình.

Sơn Bản Long Nhất nói, có điều khi nói đến phần sau, trên mặt tràn đầy vẻ đau khổ và bất đắc dĩ, nếu như không phải cần thiết thì hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý lấy ra cái bí mật này để làm thứ trao đổi với Bạch Khởi.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy ban đầu sao người không tiến vào?

Bạch Khởi trầm giọng nói.

- Ha ha... người tưởng rằng ta không muốn sao? Nếu như ta có thể tiến vào, ta sớm đã đi vào rồi, nhưng ở đó có Ma Pháp Trận cổ quái, hơn nữa bên trong còn có một số thứ khiến ta sợ hãi, mặc dù ta không tới gần nhưng ta đã rõ ràng cảm thấy sợ hãi. Coi như bây giờ ta nhớ lại cái cảm giác ban đầu ta vẫn không thể chịu nổi, toàn thân run rẩy, ta sao có thể đi vào? Nếu như ta thật sự tiến vào rồi, sao ta có thể thua người?!

Sơn Bản Long Nhất bất mãn nói.

Nói thật, khi Sơn Bản Long Nhất nói ra cái bí mật này có lẽ thật sự là nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, tìm như bị đao cắt, dù sao khả năng này liên quan đến bí mật trường sinh, phải biết rằng... Ở Đại Lục Thiên n này không có ai là không chết, cho dù là Đấu Đế cường giả cũng chỉ có nghìn năm trường thọ, nghìn năm vừa đến chắc chắn sẽ phải chết. Từ cổ chí kim xưa nay không có ai có thể vượt qua cực hạn này, cho dù là cường giả dị tộc sinh mạng dài lâu xưa nay cũng chưa có ai vượt qua ba ngàn tám trăm năm tuổi thọ. Đây đã là cực hạn rồi, đương nhiên vẫn có một số chủng tộc ngoại lệ, ví dụ như Thái Thủy tộc, Thụ Nhân tộc, Thú tộc, Long Tộc... Một số cường giả thuộc những chủng tộc này có thể sống đến mấy vạn năm. Đương nhiên tuổi thọ của họ cũng có hạn, đến cuối cùng cũng vẫn đến cạn dầu, thọ nguyên hao hết mà chết, nhưng là có một loại người không thể chết, đó chính là Thần Ma, tuổi thọ của Thần Ma là vô hạn, bọn họ có thanh xuân vĩnh cửu và sinh mệnh vô hạn, trừ phi bị người giết chết, nếu không bọn họ không thể tự nhiên mà chết.

Bí mật trường sinh như vậy của bọn họ, vô số cường giả từ lúc sinh ra đã theo đuổi. Chúng Thần Chi Mộ, cái nơi này thực sự có khả năng tồn tại bí mật suốt đời của Chúng thần, thậm chí có thể tồn tại Thần Chi Huyết Mạch nữa... Dù sao Chư thần chết đi, bản thể của họ không hỏng, rất có khả năng kiếm được Thần Huyết từ bên trong, có được Thần Huyết tuy không thể trở thành Thần nhưng ít nhất là Bán Thần. Đã từng có một nhân loại lấy được ba giọt máu tươi của Quang Minh Thần, hắn sống được tròn năm nghìn năm và còn tạo ra cơ nghiệp vô cùng lớn, mà người này không phải ai khác, chính là Giáo Hoàng đời thứ nhất của Quang Minh Thần Điện, Thánh Lộ Dịch Tư.

Bắt đầu từ thời đại Thánh Lộ Dịch Tư đã có vô số cường giả truy tìm vết chân của Chư thần, tìm kiếm nơi mà bọn họ mất đi, muốn lấy được Thần Huyết để tăng thêm sinh mạng của mình, hoặc là có một số người dứt khoát muốn đạt được phương pháp vĩnh sinh bất tử của Chư thần, vô số người truy tìm cả đời, nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì. Thế nhưng... nếu như chuyện Chúng Thần Chi Mộ mà Sơn Bản Long Nhất nói là sự thật... thì ở đó rất có khả năng tìm được Thần Huyết, thậm chí là phương pháp vĩnh sinh bất tử.

Đối diện với tính mạng vĩnh cửu, tài sản, Thần Kỹ, Đấu Quyết, Thần Khí... ẩn chứa bên trong, những thứ này đều trở thành vật phẩm thứ yếu, căn bản không đáng giá một chút nào.

- Vậy sao? Không ngờ có thể là như vậy... ừm... nếu là như vậy, bí mật của người quả thực đáng đổi lấy đầu người, nói cho ta... vị trí cụ thể.

Bạch Khởi neho mắt nhìn Sơn Bản Long Nhất trước mặt, thấp giọng nói.

Nếu như chuyện này là thật thì cái bí mật này đừng nói là đổi lấy đầu Sơn Bản Long Nhất, cho dù là đổi cả Đế Quốc Gia Lam cũng đáng, vô số Đế Vương tình nguyện vì trường sinh mà từ bỏ tất cả, vô số người đồng ý làm như vậy, bí mật này đủ để đổi lấy những lợi ích mà người ta không thể tưởng tượng được... lãnh thổ, mỹ nhân, trung thành, cường giả, thực lực... những thứ này đều có thể đổi lấy. Đổi lấy tính mạng của Sơn Bản Long Nhất đương nhiên không nói chơi.

- Ở vị trí chính giữa Vạn Thần Sơn, một ngọn núi phía Tây hồ lớn, trên một sườn núi có mấy cái động lớn, là cái động thứ ba từ phía Đông qua trong số đó... ta thề với Sáng Thế Pháp Tắc, chuyện này tuyệt đối là sự thật, nếu ta nói dối, lập tức sẽ bị Thiên Chiếu Thần thiêu đốt mà chết.

Sơn Bản Long Nhất không do dự nói ra hết tất cả những gì mình biết, có điều sau khi nói xong hình như là sợ Bạch Khởi không tin nên thêm vào phía sau một câu như vậy.

- Ừm... nếu đã như vậy... vậy được... ta biết rồi.

Bạch Khởi tươi cười rất vui vẻ, nhưng ngay sau đó cũng không để ý tới Sơn Bản Long Nhất, trực tiếp đi ra, phía sau lưng truyền đến tiếng hét của Sơn Bản Long Nhất, có điều, Bạch Khởi lại không để ý tới.

Sau khi ra khỏi cánh cửa mật thất này, hai cường giả Ảnh Tộc lập tức xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, Bạch Khởi thần nhiên nói:

- Cái tên trong đó, hãy đi vào cắt đứt lưỡi hắn, sau đó thả hắn đi... hãy nhớ kỹ, không được gỡ bỏ phong ấn trên người hắn, đi theo hắn, đợi đến khi hắn rời khỏi nơi này hãy giải quyết hắn.

Nói xong Bạch Khởi liền rời khỏi, tất cả mọi chuyện ở đây hắn biết đều không cần mình lo lắng, hai Đấu Vương Ảnh Tộc là cường giả chuyên làm việc này, bọn họ nhất định sẽ làm cho Bạch Khởi hài lòng. Không phải là Bạch Khởi bội bạc, chuyện này Bạch Khởi cũng không làm trái với lời thề, dù sao Bạch Khởi cũng thả hắn, hơn nữa kẻ giết hắn cũng không phải Bạch Khởi, vì vậy không tính là làm trái với lời thề.

Đương nhiên làm như vậy khó tránh khỏi có chút hành vi tiểu nhân, có điều, kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, lần này Sơn Bản Long Nhất phải chết, nếu là trước đây, Bạch Khởi không biết cái bí mật này của Sơn Bản Long Nhất, có lẽ Sơn Bản Long Nhất vẫn có thể tiếp tục sống, có điều bây giờ thì không thể, hơn nữa hắn tuyệt đối không muốn để người thứ hai biết được cái bí mật này, vì vậy Sơn Bản Long Nhất phải chết... Nếu không, một khi điều bí mật này bị tiết lộ, e là trong cả Đại Lục Thiên n đều sẽ nổi lên một trận mưa gió dầm máu.

Một khi điều bí mật này tiết lộ ra ngoài, e là ngay cả Quang Minh Giáo Đình cũng sẽ ngồi không yên, đến lúc đó Đấu Giả Công Hội, Quang Minh Giáo Đình, Hắc Ám Thần Điện, cùng với các cường giả Đại tông

phải đều ra hết, khi đó còn có cái tên Bạch Khởi nữa, có lẽ cũng phải trả giá không nhỏ, điều đó thực không đáng, cho nên Bạch Khởi sẽ không để cho điều bí mật này tiết lộ ra ngoài... Điều bí mật này chỉ có thể một mình Bạch Khởi có.

oOo

Bạch Khởi bên này biết được bí mật của Sơn Bản Long Nhất, hơn nữa còn phái người tiêu diệt Sơn Bản Long Nhất, còn trong Thành Mân Côi xa xôi ngàn dặm cũng có vô số người đang bàn tán về Bạch Khởi.

Bạch Khởi đánh một trận mà thắng, giết địch ngàn vạn, chinh phục cả Gia Lam, binh tiến vào Thiên Long, cả nước khiếp sợ. Một tay xây dựng Bất Diệt Hoàng Triều trở thành Đông phương Đế nhất Cường quốc, diện tích lãnh thổ đất nước cũng gần bằng lúc ban đầu, trong khi cả nước vui mừng, cũng có vô số người bởi vì chuyện này mà bắt đầu bàn tán về Bạch Khởi.

Trong đại diện giữa Hoàng cung ở Đế Đô Thành Mân Côi này, văn thần võ tướng trong Đế Quốc cùng nhau tụ họp tại đây, mọi người cung kính vạn phần đứng ở đó, còn Hoàng Đế Lý Tự Minh thân mặc long bào ngồi trên ngai vàng, một dáng vẻ vững chắc như núi Thái Sơn, nhìn các chư vị đại thần trước mặt, chờ đợi họ đáp lời.

Trước đó, Lý Tự Minh vừa nhận được chiến báo từ tiền tuyến, Bạch Khởi đánh một trận thành công, giết địch ngàn vạn, chinh phục cả Gia Lam, hơn nữa binh sĩ còn tiến vào Thiên Long... Tin tức này vừa đưa ra, cả triều đình đều vui mừng, vô số người bắt đầu bàn tán xôn xao, còn Lý Tự Minh cũng ngồi đó, lẳng lặng chờ đợi lời của các đại thần xung quanh.

- Bệ hạ... Tây Bắc Vương Bạch Khởi đánh một trận công thành, giết địch ngàn vạn, mở rộng biên cương lãnh thổ nên thưởng...

Một đại thần đứng ra quỳ xuống đất hướng về phía Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều Lý Tự Minh trước mặt thấp giọng nói, người này thuộc phe phái của Tam hoàng tử Lý Tầm Hoan, cũng có giao tình với bên Bạch Khởi, đương nhiên phải đứng ra nói giúp cho Bạch Khởi.

357. Chương 288: Mượn Dao Giết Người (2)

- Vâng, Bệ hạ, Tây Bắc Vương nên thưởng...

Sau khi lời đề nghị này xuất hiện, mấy chục văn thần võ tướng quỳ rạp xuống đất cung kính vạn phần nói.

Cười híp mắt nhìn các thần công quý tộc quỳ rạp xuống đất, Lý Tự Minh vẻ mặt tươi cười ngồi đó lẳng lặng nhìn mọi chuyện trước mặt, cũng không nói thêm điều gì, cũng không ai biết vị Hoàng Đế vẻ mặt tươi cười này trong lòng đang nghĩ những gì, các đại thần lần lượt nhìn nhau, người này nhìn người kia, không biết nên nói điều gì.

Không biết tại sao, bọn họ đột nhiên cảm thấy hôm nay sau khi tin tức trận này đại thắng truyền đến, vị Hoàng Đế Bệ hạ ngồi trên cao kia hình như không vui vẻ giống với ngày thường, cũng không có sự vui mừng đánh thắng trận như trước đây, mặc dù vẫn vẻ mặt tươi cười nhưng nụ cười như vậy lại khiến cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, cũng không biết đằng sau nụ cười đó ẩn dấu điều gì, có điều rất nhiều người cảm thấy hôm nay Bệ hạ thực sự rất kỳ lạ.

Chính vì biểu hiện kỳ lạ của Hoàng Đế Bệ hạ khiến cho tất cả mọi người trong lòng bồn chồn không dám nói bừa điều gì, người nhìn ta, ta nhìn người, sau khi nhìn một hồi lâu cũng không có ai dám tiếp tục nói điều gì, người quỳ ở vị trí chính giữa vừa rồi nói giúp Bạch Khởi càng cảm thấy trong lòng vô cùng thấp thỏm, thái độ của Bệ hạ khiến cho trong lòng hắn có chút sợ hãi.

Sau khi nhìn khắp bốn phía, Hoàng Đế Lý Tự Minh hướng ánh mắt về phía Thái Tử Lý Dũng, sau đó không tỏ rõ thái độ nói:

- Thái Tử thấy chuyện này nên xử trí thế nào?

Lý Tự Minh không hỏi Lý Tầm Hoan mà hỏi Thái Tử Lý Dũng, điều này khiến cho rất nhiều người trong lòng càng thêm suy đoán vạn phần, phải biết rằng Thái Tử và Bạch Khởi không đứng chung đường, mọi

người trên dưới trong triều đình ai mà không biết? Chuyện phong thưởng Bạch Khởi khiến cho Lý Dũng lại càng trước sau kiên quyết phản đối, vốn dĩ chưa từng ủng hộ một lần, lúc này Lý Tự Minh hỏi Lý Dũng quả thực khiến cho mọi người rất khó hiểu, không thể nghĩ ra điều gì khác.

Thái Tử Lý Dũng đầu tiên cũng sửng sốt, nhưng ngay sau đó nhìn nụ cười của Lý Tự Minh, lại nhìn nét mặt của những đại thần xung quanh, do dự một chút rồi đứng ra, trầm giọng nói:

- Phụ hoàng, Tây Bắc Vương Bạch Khởi đại thắng, mở rộng biên cương lãnh thổ cho Đế Quốc, nên phong thưởng, nhưng Tây Bắc Vương đã là đại thần có địa vị cao nhất rồi, hơn nữa phong đất cũng rộng đến sáu tỉnh, nếu lại phong thưởng, e là phong không thể phong...

- Đúng vậy... phong Vương cũng phong rồi, đất đai cũng cho rồi, bây giờ thực sự không biết ban thưởng như thế nào cho Bạch Khởi nữa, các vị có ý kiến gì thì cứ nói ra để ta nghe xem sao... nếu phương pháp không tệ, thì sẽ dùng phương pháp của các vị.

Lý Tự Minh cười ha hả, vuốt râu trước ngực thản nhiên nói.

Có điều lời của Lý Tự Minh nói ra không có nửa phần cởi mở, điều này khiến cho những người xung quanh, đặc biệt là những người gần với Bạch Khởi trong lòng trầm xuống, bọn họ có một dự cảm không hay, điều này có thể nghe ra từ lời của Lý Tự Minh.

Quả thật bây giờ địa vị của Bạch Khởi đã cao nhất trong các đại thần rồi, phong địa cũng có sáu tỉnh, hơn nữa lập được công lớn như vậy, thực sự phải phong thưởng, nhưng nên ban thưởng như thế nào? Đã phong Vương rồi, lẽ nào cho hắn làm Hoàng Đế? Có thể sao? Còn về lãnh thổ, sáu tỉnh, trong đó bao gồm một tòa Đế Đô ngàn năm, nếu lại phong thưởng nữa, Bạch Khởi cũng vượt qua An Đức Liệt. Không... không phải vượt qua An Đức Liệt mà là đã vượt qua An Đức Liệt rồi. Không nên quên rằng, tuy lãnh thổ của Gia Lam không phải là lãnh thổ của Bạch Khởi, nhưng hiện tại một phần lớn lãnh thổ lại nằm dưới dự khống chế thực tế của Bạch Khởi. Hơn nữa không chỉ như vậy, binh mã dưới tay Bạch Khởi còn có sáu trăm vạn, chiếm hơn một nửa binh mã của Đế Quốc, cơ bản không phải một tên An Đức Liệt nhỏ bé có thể so sánh được...

Những người có mặt đều là người thông minh, bọn họ đã hiểu ra điều gì đó từ lời của Lý Tự Minh, Bạch Khởi e là có chút công cao lấn chủ, khiến cho người ta không có cách nào phong thưởng, đã làm đến cực hạn của một thần tử, hiện tại đã không còn cách nào để phong thưởng thêm nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Bệ hạ đã bắt đầu nghi kỵ Bạch Khởi.

Nghĩ tới đây tất cả mọi người đều hận không thể lập tức tách ra mối quan hệ với Bạch Khởi mặc dù bây giờ Bạch Khởi quyền thế ngấp trời, binh mã dưới trướng vô số, nhưng dù sao đó là ở phương Bắc, người làm chủ ở đây vẫn là Hoàng Đế Lý Tự Minh chứ không phải Bạch Khởi, chủ nhân của những người này cũng là Lý Tự Minh chứ không phải Bạch Khởi, nếu có dính dáng tới Bạch Khởi sẽ khó tránh bị người ta hiểu lầm, đến lúc đó một câu nói của Bệ hạ là xong rồi.

Lời của Lý Tự Minh, Bạch Kinh Thiên tai cũng nghe thấy, là một người đã ở trong triều đình đã lâu, Bạch Kinh Thiên cũng không phải tên ngốc, Lý Tự Minh trong lời có lời, điều này mọi người đều nghe thấy và ông ấy cũng không ngoại lệ, điều này làm cho Bạch Kinh Thiên sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống đất cung kính nói:

- Bệ hạ, tiểu nhi Bạch Khởi tuổi còn trẻ, Bệ hạ đối với nó ân trọng như núi, được phong vương tước, đã là vị trí đại thần lớn nhất rồi, lần này đại thắng đó cũng là nên, Bệ hạ không cần phong thưởng cái gì, ta sẽ dẫn nó đến tạ ơn Bệ hạ.

Bạch Kinh Thiên giúp Bạch Khởi từ chối ban thưởng, điều này làm cho Lý Tự Minh khẽ mỉm cười, hắng giọng nói:

- Ái khanh, có công không thưởng sao được? Huống chi công lần này Bạch Khởi lập được là công lao bất thể, đánh một trận diệt quốc, tăng thêm uy phong của Đế Quốc chúng ta, mở rộng biên cương lãnh thổ, thậm chí binh tiến Thiên Long, khiến cho Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta bước lên vị trí Đông phương Đệ nhất Cường quốc, làm sao có thể không ban thưởng? Như vậy đi... Ta ban thưởng Bạch Khởi trăm vạn kim tệ, một trăm vạn ngân tệ, trăm mỹ nữ, một phủ đệ, thế nào?

Kim tệ trăm vạn... Ngân tệ trăm vạn, mỹ nữ trăm người và một phủ đệ, nếu như trong thời bình, đây tuyệt đối là một phần thưởng hậu hĩ, nhưng trong lúc này, trước công trạng của Bạch Khởi, phần thưởng như vậy cơ bản không thấm vào đâu, thậm chí xem nhẹ công lao của Bạch Khởi, ban rồi còn không bằng chưa ban, trong khoảng thời gian ngắn sắc mặt mọi người đều đồng loạt biến đổi, không biết nên nói gì, tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định, đó chính là, bọn họ sau này đều phải tránh xa Bạch Khởi một chút, nếu không e là sẽ xui xẻo.

- Điều này... Đa tạ Bệ hạ...

Bạch Kinh Thiên sau khi nghe lời này vội vàng quỳ xuống tạ ơn. Nói một cách thẳng thắn, Bạch Kinh Thiên là một người thành thật, mặc dù cũng coi như cổ hủ, nhưng tư tưởng trung quân ái quốc trong đầu ông ta đã thâm căn cố đế, sự uy nghiêm của Lý Tự Minh khiến cho ông ta vô vùng kính nể, vì vậy ông ấy rất sợ hãi, sợ Bạch Khởi đắc tội với Lý Tự Minh, sợ Lý Tự Minh sinh lòng bất mãn với Bạch Khởi, cho nên mới có biểu hiện như vậy. Xét cho cùng, hẳn chẳng qua chỉ vì bảo vệ đứa con trai yêu thương của mình mà thôi. Có điều, cách này nếu để cho Bạch Khởi biết được e không biết được sẽ sinh ra gợn sóng gì đó.

- Uhm... Đã như vậy, vậy hãy để cho Bạch Khởi vào kinh lĩnh thưởng, còn về chuyện chiến tranh Bắc phạt... Uhm... Ta đương nhiên sẽ phái người đi tiếp quản, ở đó không cần hấn bận tâm. Một nhọc đã nhiều năm, cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút, cũng nên hưởng thụ cuộc sống một chút. Đúng rồi... ngoài ra ta nghe nói lần này Bạch Khởi có thể chiến thắng nghìn vạn đại quân của đối phương, hình như đã dựa vào những Ma Pháp Sư đã biến mất từ lâu... Uhm... đây là vũ khí sắc bén của đất nước, Bạch Khởi lần này trở về hãy bảo hắn dẫn theo những Ma Pháp Sư đó trở về... Uhm... giữ lại ở phương Bắc, trước sau cũng có chút không an toàn, giữ lại ở Đế Đô vẫn tốt hơn, vì Đế Quốc đạo tạo càng nhiều Ma Pháp Sư mới là hợp lý...

Lý Tự Minh dùng giọng nói chân thật đáng tin nói như vậy.

Tuy nhiên lời này những người nghe xung quanh đều có chút thất vọng và đau lòng, mượn đao giết người... Lý Tự Minh có lẽ đã làm hết rồi, Bạch Khởi vừa mới đánh thắng, ngay đến phong thưởng cũng không có, tùy tiện đưa cho người ta ý này, lại bảo người ta giao binh quyền, điều này cũng thôi rồi. Những Ma Pháp Sư, lực lượng riêng thuộc về Bạch Khởi, vị Hoàng Đế Bệ hạ này xem ra cũng không có ý định bỏ qua, lại sai Bạch Khởi dẫn về. Trong lúc nhất thời, mọi người chung quanh trong lòng cảm thấy lạnh cả người... đồng thời có một số người cũng không nhẫn nại được, bắt đầu suy đoán phản ứng của Bạch Khởi.

- Phụ hoàng... Làm như vậy e là không ổn, nếu Phụ hoàng làm như vậy... e là sẽ khiến cho người ta thất vọng đau lòng, Bạch Khởi vừa mới lập công, Phụ hoàng đã lấy lại binh quyền của hắn, hơn nữa còn muốn hắn dẫn toàn bộ những Ma Pháp Sư đó đưa về Đế Đô, điều này có thể không...

Lý Tầm Hoan không chịu được, mở miệng nói như vậy.

- Hừ... Cái này không cần người nhiều lời... Ta biết người và Bạch Khởi rất hữu hảo, tuy nhiên, chuyện này ta đương nhiên có chủ trương. Bạch khanh gia, người thấy có đúng không? Chuyện này khanh thay con trai đồng ý là được rồi, thế nào?

Lý Tự Minh ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Lý Tầm Hoan, trái lại còn nhìn Bạch Kinh Thiên buộc ông ta bày tỏ thái độ.

- Điều này... thần xin thay con trai thần đồng ý thừa Bệ hạ, bảo đảm hắn giao binh quyền, hơn nữa còn mang những Ma Pháp Sư đó về hiến dâng sức lực cho Bệ hạ.

Sau khi trải qua một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Bạch Kinh Thiên cuối cùng đã cắn răng lựa chọn thỏa hiệp, mặc dù hẳn biết làm như thế e là gây ra sự bất mãn rất lớn đối với Bạch Khởi, nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

358. Chương 289: Mục Tiêu Của Bạch Khởi (1)

Một tờ công văn trải qua khoảng hơn hai tháng dưới sự hộ tống của bốn vị quan chỉ huy chiến tuyến phương Bắc mới nhận chức và ba nghìn Hoàng Gia Cận Vệ Quân đã đến Gia Lam Thành, thành tiền tuyến phương Bắc. Gia Lam Thành lúc này đã khôi phục được sự phồn vinh như trước đây, sự thắng lợi ở chiến trường phía Bắc đã xóa bỏ tầng mây đen phiền nhiễu mọi người đã từ rất lâu. Bạch Khởi đã chiếm lĩnh toàn bộ

đất đai của Gia Lam, hơn nữa một số lượng lớn binh sĩ tới gần Thiên Long, uy hiếp Thiên Long Đế Quốc không dám hành động thiếu suy nghĩ, đã chiếm lĩnh đạo hào đóng năm Quân đoàn để phòng thủ giữa Gia Lam và Thiên Long mà các vị tiền bối Thiên Long đã chiếm lĩnh ba mươi năm, hơn nữa thỉnh thoảng lại gây phiền nhiễu phía Nam Thiên Long binh lực suy yếu. Trong thời gian ngắn lại có thể chế ngự được Đế nhất Cường quốc đã đứng vững ngàn năm không sụp đổ ở phương Đông, chế ngự đến mức bọn họ không thở nổi.

Nếu như không phải là Thiên Long hiện tại trong nước vẫn còn binh mã, thực lực cơ bản tuy đã bị tổn thất nhưng vẫn còn sức phản kháng, hơn nữa nội bộ Thiên Long ổn định, nếu quân chính phồn vinh, Bạch Khởi sớm đã hạ lệnh suất lĩnh binh mã tiến vào Thiên Long, chiếm lấy đất đai phồn vinh dồi dào phía Nam đó của đối phương.

Ngồi trong đại điện chính giữa Vương cung, Bạch Khởi lẳng lặng nhìn bốn vị quan lớn trước mặt mình và năm sáu chục tên ứng tuyển Tổng Đốc phía sau lưng bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mệnh lệnh trong tay mình, bất giác liên tiếp phát ra tiếng cười lạnh lùng, cũng không nói không rằng, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy một áp lực vô cùng lớn.

Bốn vị Nguyên Soái phụ trách tiếp quản quân quyền của Bạch Khởi cùng với năm mươi tám vị nhân tuyển Tổng Đốc đến từ Đế Đô đứng trước mặt Bạch Khởi, sắc mặt người nào cũng trở nên trắng bệch nhìn Bạch Khởi, những giọt mồ hôi hột trên trán bọn họ lăn xuống. Bốn đại Nguyên Soái lần lượt là những Quân Đoàn Trưởng tuyển ra từ Quân đội Đế Quốc, còn năm mươi tám vị Tổng Đốc lại đều là chính giới tinh anh của Đế Quốc, tuy nhiên bọn họ trước mặt Bạch Khởi lại cảm thấy vô cùng áp lực.

Nói một cách thẳng thắn, đối với bốn vị Nguyên Soái này mà nói, bọn họ vốn dĩ chỉ là Thượng Tướng, được Bệ hạ công nhận trở thành một Nguyên Soái của Đế Quốc, hơn nữa bốn người gánh vác khoảng chừng sáu trăm vạn binh lực, mỗi một người có thể khống chế sáu Quân đoàn, là một việc tốt vô cùng lớn. Còn về những Tổng Đốc đó cũng là như vậy, phải biết rằng diện tích các tỉnh của Gia Lam bình quân lớn hơn một nửa Bất Diệt Hoàng Triều, diện tích lãnh thổ quốc gia so với Bất Diệt Hoàng Triều chẳng thua kém bao nhiêu, thậm chí còn lớn hơn mấy phần, ngoài năm tỉnh lãnh địa của Bạch Khởi, những nơi khác toàn bộ do bọn họ làm chủ, có thể nói là trấn giữ nhất phương, trở thành chư hầu địa phương, quyền lực lớn đến mức khiến người ta thêm ngưỡng mộ.

Nhưng bất luận là bốn vị Nguyên Soái hay năm mươi tám vị Tổng Đốc, lúc này đều không có nửa phần vui mừng, đến đây với danh nghĩa là mở rộng toàn lực, trên thực tế cũng thật sự là như vậy. Thế nhưng ở đây có một vấn đề, đó chính là Bạch Khởi, bất cứ ai cũng đều biết phương Bắc này chính là địa bàn của Bạch Khởi, ở nơi này Bạch Khởi chính là Thổ Hoàng Đế thực sự, quân lực có thể nói kinh khủng, cho dù là binh mã trên dưới của Đế Quốc cũng không nhiều bằng người của Bạch Khởi, hơn nữa người của Bạch Khởi đều là tinh nhuệ biên quân, có kinh nghiệm sa trường, người này đều không dễ khiêu khích.

Bọn họ tới nơi này xem ra hình như là sai lầm, thực ra chính là nhỡ rằng cọp, một khi Bạch Khởi không vui, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, bọn họ lúc nào cũng có thể mất đầu.

Nhìn nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng Bạch Khởi, trong lòng những người này đều phát run lên, người nào cũng căng thẳng đến mức run rẩy, Bạch Khởi nhìn đám người trước mặt mình thần nhiên nói:

- Bệ hạ muốn ta giao lại binh quyền, hơn nữa giao lại việc quản lý lãnh thổ, sau đó dẫn theo những Ma Pháp Sư đó trở về Đế Đô đúng không?

Một Nguyên Soái trong số đó có chút run rẩy trả lời... Là một tướng lĩnh cao cấp của Đế Quốc, hẳn vốn dĩ không nên có biểu hiện như vậy, có điều, khi hắn nhìn thấy Bạch Khởi, cái không khí đè nén bốn phía, không chịu được mà có những biểu hiện như vậy.

- Ha ha... đi xuống đi... các vị hãy nghỉ ngơi trước đi... qua một thời gian nữa ta sẽ trở về.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, xua tay bảo tất cả mọi người đi xuống.

Sau khi tất cả mọi người đều rời khỏi, sắc mặt Bạch Khởi trong nháy mắt lạnh xuống, lạnh lùng cười nói:

- Một Lý Tự Minh giỏi, một Hoàng Đế Bất Diệt tốt, rốt cuộc là Hoàng Đế a... Được... thật vô tình, thật độc ác. Bạch Khởi ta mở rộng biên cương lãnh thổ vì người, chinh chiến sa trường, vừa chiến thắng người đã

muốn mượn đao giết người, hơn nữa còn muốn ta giao lại những Ma Pháp Sư dưới tay ta? Tốt, rất tốt...

- Xưa nay Đế Vương luôn luôn như thế, Vương Gia ngài cũng nên biết. Tất cả mọi chuyện đều không nằm ngoài dự đoán của ngài, chỉ là không ngờ Lý Tự Minh này lại quyết đoán như vậy, mau lẹ như vậy, ngài vừa mới giành chiến thắng, phong thưởng vẫn chưa có mà đã xóa bỏ binh quyền của ngài, hơn nữa còn muốn ngài giao lại Ma Pháp Sư. Ha ha... Không khỏi có chút bức dọc quá mức, theo như ta biết... Bệ hạ hẳn là không phải loại người như vậy... lòng dạ của ông ấy rất sâu xa, nếu muốn làm ngài suy yếu, tuyệt đối sẽ không khó chịu, làm cho người ta thất vọng như vậy, ông ấy chẳng lẽ không sợ bức phản ngài sao?

Vạn Lý Vân đứng bên Bạch Khởi, luôn theo cạnh Bạch Khởi đã nheo mắt khom người nói.

Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều Lý Tự Minh là một người như thế nào? Lãnh thổ của Đế Quốc trong tay hắn lớn lên gấp bốn lần, kinh tế của Đế Quốc trong tay hắn phồn vinh bay lên, những chư hầu vật đối với Đế Quốc bị hắn nhất nhất diệt trừ, Đế Quốc trong tay hắn giàu có thịnh vượng, Hoàng quyền củng cố, nếu hắn muốn diệt trừ Bạch Khởi, cũng tuyệt đối sẽ không gấp gáp như vậy, vội vã như vậy. Muốn diệt trừ Bạch Khởi, cái hắn có là thời gian, là phương pháp, nên từ từ, điều này không phù hợp với tiêu chuẩn làm người trước nay của hắn.

- Ý của người là... ở nơi Lý Tự Minh có vấn đề?

Bạch Khởi không phải tên ngốc, Vạn Lý Vân hơi nói điểm qua, tinh quang trong mắt Bạch Khởi chợt lóe, đã đưa ra một kết luận gì đó, trong lúc đột nhiên liền đứng dậy quay đầu nhìn Vạn Lý Vân, hình như muốn xác nhận một lần nữa từ miệng hắn.

- Ủm, ta nghĩ cũng có vấn đề, nếu không một Hoàng Đế thông minh tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy, nhìn từ chuyện vội vã như vậy của hắn, ta nghĩ Lý Tự Minh hẳn là đã gặp phải vấn đề gì đó. Mấy ngày trước, từ chỗ Lộ Đức có tình báo đến nói gần đây có lời đồn đại Lý Tự Minh sức khỏe càng ngày càng kém, đã sắp đến cạn dầu rồi, có điều, trước đây hắn luôn biểu hiện rất tốt, ta tưởng rằng đây là một tin tình báo giả, bây giờ xem ra... sự việc hình như không đơn giản như vậy nữa rồi...

Vạn Lý Vân nheo mắt nói.

- Vậy sao, hóa ra là như vậy... nếu là như vậy, thì ta cũng đã hiểu đại khái rồi, ha ha... xem ra vị Bệ hạ này của chúng ta dự định trước khi con trai mình kế vị sẽ quét dọn tất cả những chư hầu. Mà ta, Tây Bắc Vương đương nhiên bị liệt vào trong hàng ngũ phải quét dọn, nghĩ cũng thấy là chính xác... nếu là ta... có một thuộc hạ như vậy, ta cũng sẽ không an tâm chết đi...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, thản nhiên nói, nếu như tổng hợp tất cả những tin tức trước đây và tác phong của Lý Tự Minh hiện tại, Bạch Khởi đã dần dần hiểu ra vị Hoàng Đế này tại sao lại chuẩn bị mượn đao giết người vội vã như vậy, hóa ra thời gian của hắn không còn nhiều nữa.

- Đại nhân... Có một câu nói... Ta không biết có nên nói hay không...

Vạn Lý Vân đứng bên cạnh Bạch Khởi, mặc một bộ trường sam màu nhũ bạch, sắc mặt sau khi mấy lần biến hóa tối sáng bất định, đột nhiên bước lên một bước, cắn răng, chấp tay thấp giọng nói với Bạch Khởi.

- Ủm... có chuyện gì cứ nói ra đi...

Bạch Khởi nhìn Vạn Lý Vân một chút, lại nhìn những vệ binh thân tín xung quanh, sắc mặt rất hiếu kỳ hỏi.

Biểu hiện Vạn Lý Vân của khiến cho Bạch Khởi có chút hiếu kỳ, bởi vì trong ấn tượng của Bạch Khởi, vị tham mưu này của mình hình như trước nay đều vô cùng bình tĩnh, trên mặt trước nay chưa từng lộ ra chút căng thẳng và ngưng trọng. Có điều, bây giờ hắn lại xuất hiện nét mặt như vậy khiến cho Bạch Khởi có chút hiếu kỳ, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy nghi ngờ, mặc dù không biết Vạn Lý Vân muốn làm những gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là Vạn Lý Vân lúc này nhất định đã có chuyện gì đó quan trọng muốn nói với mình.

- Điều này... đại nhân... hãy có quyết định kịp thời nếu không hậu quả sẽ khó lường... Bệ hạ đã muốn ra tay với ngài, bất luận là vì lý do gì, ta thấy ngài cũng không thể ngồi chờ chết, chi bằng...

Vạn Lý Vân trầm giọng nói, có điều lời chưa nói hết đã bị Bạch Khởi chặn lại.

- Ta biết người muốn nói gì. Có một số việc trong lòng ta hiểu rõ, cũng biết nên làm như thế nào. Cái gọi là lòng dạ hại người không nên có, nhưng lòng dạ phòng người không thể thiếu. Bạch Khởi ta đối với Bất Diệt Hoàng Triều cũng coi như là trung thành, trước nay chưa từng nghĩ những chuyện như làm phản. Nghĩ thấy cũng không có trở ngại, có điều ta cũng không phải là bánh mì mềm, mặc cho người ta nhào nặn. Chuyện này ta tự do chủ trương, chuyện này không thể nóng vội nhất thời... Có điều người yên tâm, bọn họ bắt nhân với ta thì đừng trách ta bất nghĩa với họ. Chỉ là chuyện này chưa đến mức đó, một khi chiến hỏa lại nổi lên, lê dân chịu khổ không nói... Thiên Long cũng rất có thể xen vào một chân. Bây giờ chúng ta vẫn bốn phương tám hướng ổn định phát triển tốt. Hướng chi... theo như ta biết, Bất Diệt Hoàng Thất này còn có một lực lượng kinh khủng ẩn dấu âm thầm, lực lượng này rất lớn như thế nào ta không biết... Nhưng ta dám khẳng định là tuyệt đối kinh khủng, trước khi chưa biết rõ về thực lực của lực lượng này, ta sẽ không làm bừa...

359. Chương 289: Mục Tiêu Của Bạch Khởi (2)

Tâm tư của Vạn Lý Vân, Bạch Khởi biết, có điều Bạch Khởi lại cũng biết rằng bây giờ vẫn chưa phải lúc, trước đây Bạch Khởi chưa từng nghĩ đến chuyện làm phản, tuy nhiên lúc này Bạch Khởi lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề này. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, cho dù Bạch Khởi muốn có hành động thì cũng sẽ không hành động vào lúc này.

- Nếu như trong lòng đại nhân đã có tính toán thì thuộc hạ sẽ không nói thêm điều gì nữa, chỉ hy vọng đại nhân nên có quyết định kịp thời nếu không hậu quả sẽ khó lường...

Vạn Lý Vân gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi cười với Vạn Lý Vân bằng một nụ cười âm áp, Bạch Khởi quay sang hỏi Vạn Lý Vân:

- Quân sư... Người nói, bây giờ ta nên ứng phó với chuyện này như thế nào? Như thế nào mới có thể không xảy ra sự xung đột chính diện với Đế Đô. Hơn nữa có thể từ từ giải quyết chuyện này?

- Rất đơn giản... Một chữ... Kéo...

Quạt lông trong tay Vạn Lý Vân khẽ lay động, có dáng vẻ Chư Cát Ngọa Long tái sinh, thanh thần nói.

- Kéo?

Bạch Khởi nhắc lại một lần, nhíu mày nhìn Vạn Lý Vân chờ đợi sự giải thích của hắn.

- Cái gọi là chữ Kéo, chữ này đại nhân hẳn là hiểu nó có ý nghĩa gì, có điều đại nhân đã nhận lệnh thì sẽ không thể ở lại Gia Lam Thành, đương nhiên phải đi ra ngoài, thế nhưng từ Gia Lam Thành này đến Đế Đô, cưỡi khoái mã cũng phải mất lộ trình một tháng, đại nhân đi chậm rãi ba hay năm tháng cũng không thành vấn đề. Nếu như giữa chừng lại xảy ra chuyện gì, kéo dài nửa năm cũng không thể nói gì, thời gian nửa năm... nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Hơn nữa xem ra Bệ hạ lo lắng như vậy, ta đoán Bệ hạ cũng không kéo dài được bao lâu nữa, sau khi tính toán, nửa năm Lý Tự Minh không chết... e cũng chỉ còn lại nửa mạng sống, đến lúc đó đại nhân trở về Đế Đô, còn có ai có thể làm gì được ngài?

Ý của Bạch Khởi, Vạn Lý Vân đương nhiên hiểu, Vạn Lý Vân là một người rất thông minh, chỉ cần một ánh mắt hắn cũng biết Bạch Khởi nghĩ những gì, bởi vậy không cần Bạch Khởi hỏi hắn cũng tiếp tục nói ra ý nghĩ trong lòng Bạch Khởi.

- Ừm... nói có lý, nếu đã như vậy thì sẽ như vậy đi... Dù thế nào ta vẫn còn có chuyện thực sự cần phải giải quyết một chút, nhân cơ hội này thực hiện, quả thực cũng là một việc không tệ. Về phần Đế Đô, sẽ kéo dài theo như lời người nói là được rồi... Đúng rồi... bốn Nguyên Soái và năm mươi tám Tổng Đốc vừa rồi chúng ta nên làm như thế nào?

Bạch Khởi gật đầu đồng ý với kế hoạch của Vạn Lý Vân, bắt đầu hỏi về vấn đề nhóm người đến từ Đế Đô đó nên xử lý như thế nào.

- Cái này đơn giản, Vương Gia ngài không nên quên, cả khu vực Gia Lam phương Bắc đều là người của chúng ta, chúng ta cũng đã ủy nhiệm Tổng Đốc lâm thời, những người này đều thần phục ngài, không cần

những người Đế Đô chúng ta cũng có thể hoàn toàn khống chế nơi này. Còn về những người Đế Đô đó, nếu bây giờ ngài đã không muốn trở mặt với với Đế Đô, vậy Đế Đô đã ủy nhiệm bọn họ thì hãy cho bọn họ một chức vị gì đó là được rồi, còn về người của chúng ta làm phó là được, chờ bọn họ đến địa phương, lập tức giam bọn họ lại, bề ngoài bọn họ là Tổng Đốc, là Nguyên Soái, thực ra chẳng qua chỉ là tù nhân mà thôi, như vậy chúng ta cũng có thể thông báo với Đế Đô, còn bản thân chúng ta cũng không có tổn thất gì, chẳng qua chỉ là nuôi thêm mấy chục người mà thôi, việc không quan trọng.

Đối với chuyện này Vạn Lý Vân cười, bởi vì đây cơ bản chẳng là việc gì khó khăn.

- Tốt, nếu như người đã có kế hoạch rồi thì hãy làm theo kế hoạch của người đi, hãy nhốt toàn bộ những người đó lại cho ta, nếu bọn họ thành thực thì hãy cho bọn họ một con đường sống, hãy trực tiếp nói với bọn họ, nơi này là địa bàn của Bạch Khởi ta, tất cả mọi thứ ở đây đều do ta làm chủ, nếu ai không phục thì ta sẽ trực tiếp cho kẻ đó chết!

Bạch Khởi đập ghế đứng dậy, vô cùng khí phách nói, cái ghế vàng mà Hoàng Đế Gia Long đã từng ngồi bị Bạch Khởi đập một cái thật mạnh.

Đến đây, Vạn Lý Vân cũng không nói thêm điều gì, vừa rồi những điều nên nói đều đã nói hết, những chuyện còn lại không cần mình quan tâm nhiều, hần chỉ cần biết Bạch Khởi nghĩ như thế nào là được rồi. Là một thủ hạ tốt, không nên can thiệp vào suy nghĩ của chủ nhân, mà nên thuận theo ý của chủ nhân mà tận lực giúp đỡ hần, không hề nghi ngờ, Vạn Lý Vân làm được điểm này.

Đợi sau khi Vạn Lý Vân rời khỏi, Bạch Khởi vẫn không đi ra, mà một mình ngồi trên ghế rồng vàng, vuốt ve cái đầu rồng trước mặt ghế, một mình rơi vào trầm tư, hần đã có chút lo âu, lo âu chuyện này mình nên xử lý như thế nào.

Nói một cách thẳng thắn, có làm Hoàng Đế hay không, có nắm quyền lớn hay không, bây giờ đối với Bạch Khởi mà nói đều không có ý nghĩa gì, bản thân là một Đấu Đế cường giả, nếu Bạch Khởi muốn, hầu như có thể đạt được tất cả những gì mà hần muốn, không có ai có thể làm gì được hần, Đấu Đế cường giả địa vị siêu nhiên, so với một vị Hoàng Đế của một nước cũng không hề thua kém... Bạch Khởi sở dĩ còn muốn dẫn đo về quyền lực, không phải vì Bạch Khởi tham lam quyền lực, tuy quyền lực thực sự là một thứ có ích, Bạch Khởi cũng thích, nhưng đối với Bạch Khởi mà nói, nếu hần muốn thì bắt đầu lại từ đầu cũng không thành vấn đề. Chí hướng chủ yếu nhất của Bạch Khởi là muốn thông qua quyền lực để đạt được số tài sản lớn, thông qua tài sản để không ngừng nâng cao bản thân.

Vốn dĩ Bạch Khởi tưởng rằng mình đã đủ lớn mạnh rồi, có điều kể từ khi gặp Tiên Đế trong Vạn Tượng Sâm Lâm, hần mới hiểu thực ra mình, một Tam Tinh Đấu Đế vẫn rất nhỏ bé yếu đuối, ít nhất là rất nhỏ bé yếu đuối so với Đấu Đế. Thực lực Cửu Tinh Đấu Đế đỉnh phong giống như một ngọn núi lớn đè lên người Bạch Khởi, khiến cho Bạch Khởi không thể thở ra hơi, hy vọng bức thiết của hần là tự mình có thể không ngừng nâng cao bản thân, vượt qua Đấu Đế, đây là mục tiêu của Bạch Khởi.

Đồng thời Bạch Khởi cũng từ miệng Tiên Đế lóang thoáng biết được một số chuyện, hình như trên Đấu Đế còn có một cảnh giới nữa, là một cảnh giới mà ngay cả Hắc Âm Giáo Hoàng, Quang Minh Giáo Hoàng và Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế cũng chưa đạt đến, chỉ có đạt đến cảnh giới đó mới có thể thực sự siêu thoát sinh tử. Điều này khiến cho Bạch Khởi rất khao khát, là người thì ai cũng sợ chết chết, Bạch Khởi cũng không ngoại lệ, hần không muốn chết, bởi vì không muốn chết cho nên hần phải cố gắng, hần phải siêu thoát, hần phải nâng cao thực lực của mình.

Thế nhưng đã đến mức độ như Bạch Khởi, mỗi lần tăng thực lực lên một Tinh, số kim tệ phải hao phí được tính bằng ngàn vạn, cho dù là Bạch Khởi có được Tử Kinh Hoa thương hội khổng lồ và phong địa rộng lớn thì cũng không có cách nào chịu đủ hai lần tăng lên, bởi vậy Bạch Khởi cần phải có số lượng lớn kim tệ, mà trên thế giới cái gì kiếm được nhiều tiền nhất? Đương nhiên là chiến tranh, tài sản từ chiến tranh là cách Bạch Khởi nâng cao thực lực nhanh nhất, hơn nữa tiền tài mà Gia Lam cung cấp cho Bạch Khởi lớn như vậy cũng không thể tính toán được. Bây giờ tuy không nhìn ra điều gì, có điều, làm người cần phải có con mắt biết nhìn xa, sau mấy năm nữa, tin tưởng rằng tiền tài mà lãnh thổ Gia Lam này có thể đem đến cho Bạch Khởi không có cách nào tính toán được.

Huống chi Bạch Khởi còn có một mục tiêu, đó chính là Đế Quốc Thiên Long ngàn năm, Thiên Long là Đông phương Đệ nhất Cường quốc, kéo dài đã mấy ngàn năm, đến nay vẫn giàu có và đông đúc vô cùng. Quốc

khó của họ tuyệt đối không phải thứ mà Gia Lam và Bất Diệt Hoàng Triều có thể so sánh được, Thiên Long ngoài cái tên gọi Đế nhất Cường quốc còn có danh hiệu là Đế nhất Phú quốc, bọn họ chính là mục tiêu cướp đoạt mới của Bạch Khởi.

Đây mới là mục đích của Bạch Khởi, tương lai có một ngày trở thành một cường giả tuyệt thế siêu thoát sinh tử, trở thành người mà người người kính ngưỡng, người người sợ hãi, một cường giả tuyệt thế trong lúc quơ tay là có thể hủy diệt tất cả, tồn tại giống như Thần, đây mới là mục tiêu của Bạch Khởi, còn về những việc khác, Bạch Khởi cơ bản không để ý.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là mọi chuyện trên thế giới không phải mỗi một chuyện đều có thể theo như ý muốn của con người, hãy so sánh với hiện tại, Bạch Khởi cũng muốn yên ổn làm Tây Bắc Vương, thu nhận thuế má của Gia Lam, tương lai cướp đoạt Thiên Long, đáng tiếc là Lý Tự Minh lại không cho hắn cái cơ hội này, để hắn đành phải lựa chọn đi theo con đường mà mình thực ra cũng không muốn đi, nếu có thể hắn không muốn làm phản, có điều bây giờ xem ra... đây chỉ còn là vấn đề thời gian.

360. Chương 290: Hành Động Lạ Của Thú Nhân (1)

Ba ngày sau, cờ chiến thắng ngoài Gia Lam Thành tung bay phấp phới, tất cả những người có thể xếp vào hàng thượng lưu trong Gia Lam Thành này đều chạy ra, mục đích của bọn họ chính là cung kính tiễn Bạch Khởi rời khỏi, tuy bề ngoài Đế Quốc đã xóa bỏ quân quyền của Bạch Khởi, hơn nữa còn thu lại hành tỉnh các nơi, đặt hành tỉnh các nơi dưới sự trị vì của Đế Quốc, theo đạo lý mà nói phải là người đi trà lạnh, đáng tiếc là sự thật lại không như vậy.

Ai cũng hiểu, bên ngoài mặc dù là nói như vậy, nhưng đóng quân các nơi đều là người của Bạch Khởi, trong phủ Tổng Đốc cũng đều là người của Bạch Khởi, quan viên các cấp đều là thủ hạ của Bạch Khởi, đây tuyệt đối không phải là Đế Quốc nói xóa bỏ là có thể xóa bỏ, bề ngoài nhìn vào Bạch Khởi giống như đã mất đi quyền lực, nhưng trên thực tế rốt cuộc không phải như vậy, trong lòng mọi người đều rõ như gương sáng, phương Bắc hiện nay, cả Gia Lam chẳng phải là nằm trong tay Bạch Khởi? Muốn ai sống, muốn ai chết chẳng phải là chỉ cần một câu của Bạch Khởi?

Bởi vậy khi Bạch Khởi rời khỏi lại không xuất hiện cục diện gọi là người đi trà lạnh, trái lại còn nhộn nhịp bất thường, hầu như tất cả mọi người có thể nói gia thế to lớn trong Gia Lam Thành này đều cả nhà đi ra, cung kính tiễn Bạch Khởi, trước khi đi còn tặng cho Bạch Khởi số lượng lớn lễ vật, cộng lại có lẽ lớn đến mức trăm vạn kim tệ...

Lần này Bạch Khởi trở về Đế Đô thật sự uy phong hơn rất nhiều so với lần trước, lần trước khi từ chiến tuyến phương Bắc trở về kinh thành, Bạch Khởi dẫn theo ba nghìn thân binh đã coi như rất kinh khủng rồi, thế nhưng lần này thân binh hộ vệ của Bạch Khởi dẫn theo tròn ba vạn người, người nào cũng đều là hảo hán trong trăm có một. Không phải là cấp bậc Đẩu Sĩ thì đừng có nghĩ đến chuyện tiến vào hàng ngũ thân quân của Bạch Khởi, hơn nữa ngoài ra Bạch Khởi lần này trở về Đế Đô, có thể nói là binh cường mã tráng. Ba trăm tên Đẩu Vương dị tộc, Bạch Khởi dẫn theo tròn một trăm người, ngoài ra Bạch Khởi còn dẫn theo lão Liệt Hỏa và hai mươi Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư, còn có cả ba trăm Hỏa Hệ Ma Pháp Sư, những người này đều là sức chiến đấu siêu cấp không thể nghi ngờ. Có thể nói... hơn ba vạn người này của Bạch Khởi tuy số lượng không nhiều, thế nhưng chính diện có thể chống chế mấy Quân đoàn.

Đương nhiên khi Bạch Khởi rời khỏi Gia Lam Thành cũng không muốn phải từ bỏ nơi này, chỉ là tạm thời cần phải trở về Đế Đô mà thôi, nhưng Bạch Khởi vẫn giữ một lực lượng đầy đủ ở lại đây, để lại Vạn Lý Vân chịu trách nhiệm nắm giữ tất cả việc điều hành chính vụ, còn Tiêu Thiên Vũ chịu trách nhiệm nắm giữ quân đội. Đồng thời Bạch Khởi còn để lại Lưu Dịch Tư, và Hắc Ám Kỵ Sĩ Tác Lan. Hai Đẩu Hoàng cường giả để hiệp trợ cho bọn họ, mười vạn Ma Pháp Sư và hai trăm Đẩu Vương cường giả, đều là những người có lực uy hiếp mạnh nhất, có bọn họ, đủ để giải quyết bất kỳ người nào muốn mưu đồ bất chính.

Sau khi cáo biệt những người đưa tiễn, Bạch Khởi liền dẫn người của mình một đường khai hoàn ca đi về phía Đế Đô. Vốn dĩ Bạch Khởi muốn sau khi rời khỏi Gia Lam Thành sẽ đi thẳng đến Sâm La Tuyết Vực, tiến vào Sâm La Tuyết Vực phá bỏ Mộc Hệ Phong ấn ở đó, thuận đường đi tìm kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng, sau đó mới trở về Đế Đô, nâng cao thực lực của mình, cũng thuận đường mở ra Mộc Hệ Phong ấn, nhân tiện còn có thể kéo dài thời gian, quả thực là một việc tốt, một mũi tên trúng ba đích.

Có điều, sau khi rời khỏi, Bạch Khởi lại thay đổi chủ ý, bởi vì Bạch Khởi phát hiện ra một chuyện, đó chính là những Thú Nhân ở La Đức hành tẩu xuất hiện vấn đề. Đấu Vương Thú Nhân Tân Ba Đạt, còn có ba trăm Cuồng Sư Vệ, bản thân mình đã từng có hẹn ước với bọn họ, thời gian qua đi sự việc thay đổi, cũng đã mấy năm rồi, mình ném bọn họ ở đó cũng chẳng quan tâm, hình như có chút quá đáng. Tân Ba Đạt không dám đến gây phiền phức cho mình, nhưng thời gian đã lâu như vậy, Bạch Khởi lại vẫn nhớ đến việc này... Là nam tử, có những lúc nói lời phải giữ lấy lời, huống chi giúp đỡ bọn họ đối với mình mà nói chưa chắc là không có lợi gì.

Cho nên Bạch Khởi tạm thời quyết định muốn đi một chuyến đến La Đức hành tẩu để gặp Tân Ba Đạt bọn họ, Hắc Y Quân hiện nay đã bị biến thành lực lượng Đặc Cảnh Ty của La Đức, số lượng năm vạn, mà ba trăm Cuồng Sư Vệ của Tân Ba Đạt vẫn cả ngày che mặt sống trong một biệt thự ngoài thành La Đức.

Bây giờ thế cục của Đại lục ổn định, Bất Diệt Hoàng Triều và Thiên Long sẽ không triển khai chiến tranh trong thời gian ngắn, hơn nữa Bạch Khởi trong một khoảng thời gian trong tương lai đều phải bận việc nội bộ, rất khó có thời gian để nhúng tay vào chuyện ở phương Bắc. Tuy nhiên, theo như tình báo mới nhất, Thú Nhân ở phương Bắc đã rục rịch hoạt động, Bạch Khởi vẫn muốn chuẩn bị nhiều một chút, phòng tránh rắc rối có thể xuất hiện, một khi ở chỗ Thú Nhân có biến đổi, thực ra đem Tân Ba Đạt và vị Tiểu Hoàng tử Thú Nhân đó ra chưa chắc không phải là chuyện xấu...

Đương nhiên Bạch Khởi cũng không muốn đưa bọn họ đi để chịu chết, mà là sau khi đem bọn họ ra sẽ giúp đỡ bọn họ một tay, như vậy đã đủ rồi, đủ để khiến cho nội bộ Thú Nhân xảy ra hỗn loạn, dù sao vị trí của vị Thú Hoàng hiện tại có lẽ không vẻ vang như vậy, hơn nữa danh bất chính, ngôn bất thuận. Có một người thừa kế danh chính ngôn thuận đi ra, như vậy đã đủ để khiến cho bọn họ tranh đấu một phen.

Chuẩn bị chu đáo trước mọi việc mới là tố chất mà người làm đại sự cần phải có, mà Bạch Khởi bây giờ cũng coi như là làm được chuẩn bị chu đáo trước mọi việc, dù sao bất luận là lô cốt Thiết Thủ của Gia Lam phương Bắc hay Bất Diệt Hoàng Triều đều nối liền với Thú Nhân. Uy hiếp của Thú Nhân ở ngay bên cạnh, Bạch Khởi không thể không suy nghĩ cách đối phó với bọn chúng. Đối lập với Thiên Long mà nói, Thú Nhân không nghi ngờ gì là toàn dân chiến đấu, hơn nữa còn cường tráng dị thường, đây mới là vấn đề mà Bạch Khởi lo lắng nhất, những tên đó quả không dễ đối phó.

Phải biết rằng trên Đại Lục Thiên n này có một luật bất thành văn như vậy, Thú Nhân là kẻ địch chung của nhân loại, một khi có quốc gia cùng Thú Nhân giao chiến, bất cứ người nào cũng không thể thọc dao nhỏ sau lưng nữa, nếu không sẽ trở thành kẻ địch chung của Thế giới Nhân loại, Thú Nhân và nhân loại có đường biên giới kéo dài, trải qua mấy chục cửa khẩu của mấy quốc gia. Thông qua những cửa khẩu kiên cố này, thế giới con người mới có thể ngăn cản sự tấn công của Thú Nhân, nếu không e là Thú Nhân toàn dân chiến đấu, hơn nữa sự tu luyện đấu khí có một tư chất tự nhiên nhất định sớm đã tiến vào thế giới của nhân loại màu mỡ này. Phải biết rằng một Thú Nhân bình thường tương đương với năm binh sĩ nhân loại, Thú Nhân toàn dân chiến đấu có một tỉ người, lực lượng của bọn chúng khổng lồ đến cỡ nào có thể nghĩ là biết, nếu mọi người không đồng tâm hiệp lực cùng chống lại Thú Nhân thì kết quả có thể nghĩ là biết.

Trải qua khoảng chừng hơn một tháng, đoàn người của Bạch Khởi đã đến được La Đức hành tẩu, đại quân tiến vào thành đóng quân, còn Bạch Khởi lại dẫn theo mấy trăm cường giả chạy thẳng đến nơi những Thú Nhân tộc trú ngụ ở ngoài thành, về phần những tên phú hào quý tộc đến nghênh đón, Bạch Khởi nhất loạt quăng sang một bên, những người đó bây giờ đâu còn tư cách để khiến cho Bạch Khởi hạ mình đi gặp mặt bọn họ, cấp bậc của hai bên khác biệt quá xa.

Bạch Khởi dẫn theo chừng một trăm Đấu Vương cường giả cười khoái mã xông xáo khắp nơi mà đến. Khi đến cổng, tám tên Cuồng Sư Vệ canh gác ở cổng nhìn thấy Bạch Khởi, trong nháy mắt ánh mắt biến đổi, một tên trong số đó lập tức chạy vào trong thông báo cho Tân Ba Đạt. Bạch Khởi đối với bọn họ không có gì xa lạ, còn về những người khác cũng không dám cản trở. Dù sao bọn họ sớm đã hiểu rõ, Bạch Khởi bây giờ không còn là Đại Đấu Sư nhân loại mà bọn họ gặp ở nơi hoang dã mấy năm trước nữa, Bạch Khởi bây giờ trong tay nắm trăm vạn binh mã, Đại lãnh chủ các hạ thực lực cao siêu đến mức làm cho người ta sợ hãi. Những người này sở dĩ có thể ở lại đây, hoàn toàn đều do Bạch Khởi, bọn họ sở dĩ có thể sống được cũng chẳng qua vì ân huệ của Bạch Khởi mà thôi, bọn họ đâu dám ngăn cản Bạch Khởi nửa phần?

Bạch Khởi vừa dẫn theo người của mình xoay người xuống ngựa, Tân Ba Đạt liền từ bên trong nhanh chóng bước ra, tuy vẫn mang theo khăn che mặt màu đen, nhưng Bạch Khởi chỉ cần thoáng nhìn là đã nhận ra đó

là Tân Ba Đạt, vóc người khôi ngô đó, còn có cả mái tóc dài màu vàng không có ai có thể bắt chước, còn có cả thực lực Đấu Vương đó, trong Thú Tộc ở La Đức có lẽ chỉ có Tân Ba Đạt.

Tân Ba Đạt sau khi vừa nghe thấy thủ hạ bẩm báo, liền lập tức xông ra, hắn đã đợi Bạch Khởi một, hai năm rồi. Trong một hai năm qua, Tân Ba Đạt có thể nói là trong lòng như lửa đốt, tình hình ở bên Thú Tộc càng ngày càng không lạc quan nữa, nhưng hắn lại không thể rời khỏi nơi này, lại càng không thể tìm đến tận nhà gây phiền phức cho Bạch Khởi như trước đây. Dù sao địa vị và thực lực của Bạch Khởi đã khác biệt rất lớn, hoàn toàn không phải người hắn có thể khiêu khích, cho nên hắn ngoài chờ đợi chỉ có thể là chờ đợi.

361. Chương 290: Hành Động Lạ Của Thú Nhân (2)

Tân Ba Đạt đang đánh cuộc, hắn đánh cuộc Bạch Khởi sẽ không làm trái với lời hứa, cho nên hắn vẫn luôn chờ đợi. Nói thật, ngoài điều này ra hắn cũng không còn cách nào khác nữa, hắn đã không thể uy hiếp Bạch Khởi nữa rồi, hắn bây giờ chỉ có thể kỳ vọng Bạch Khởi là một người giữ chữ tín, nếu không hắn và Tiểu Hoàng tử chỉ có thể chết già ở Thế giới Nhân loại, muốn quay trở về Thú Nhân Đế Quốc để báo thù? Đó chẳng qua chỉ là một mộng tưởng không thực tế mà thôi, cơ bản là chuyện không thể xảy ra, nếu không có sự ủng hộ của Bạch Khởi, cả đời bọn họ cũng không cần nghĩ đến chuyện này.

Khi nghe thấy Bạch Khởi tới đây, Tân Ba Đạt thiếu chút nữa là nước mắt lưng tròng, không nói thêm lời nào liền chạy thẳng ra. Có điều, khi hắn nhìn thấy Bạch Khởi từ phía xa, còn có cả những thuộc hạ đó của Bạch Khởi, lập tức không chịu được mà dừng lại. Với thực lực của Tân Ba Đạt đương nhiên không khó nhìn ra trình độ của nhóm người này. Những người ở đây toàn bộ đều là Đấu Vương cường giả, hơn nữa hai người trong số đó mình cơ bản nhìn không thấu, mình nhìn không thấu là khái niệm gì..., đó chính là cường giả Đấu Hoàng, hơn nữa Tân Ba Đạt có thể khẳng định hai vị Đấu Hoàng này mình trước đây chưa từng gặp. Cơ bản không phải là những cường giả Đấu Hoàng mà mình đã từng gặp, điều này cho thấy điều gì? Cho thấy bên cạnh Bạch Khởi ít nhất có ba cường giả Đấu Hoàng, hơn nữa còn có hơn trăm Đấu Vương cường giả.

Nghĩ đến đây, sự chấn động trong lòng Tân Ba Đạt tăng đến mức tột đỉnh, nhiều cường giả như vậy có ý nghĩa gì, hầu như vượt qua bất kỳ một Đế Quốc nhân loại nào, ngoại trừ Đế Quốc Quang Minh Trung Ương thần bí khó lường đó, e là không ai có thể liều mạng với số lượng cường giả trong tay Bạch Khởi. Lực lượng trong tay Bạch Khởi trực tiếp có thể so sánh với lực lượng mà Thú Hoàng Bệ hạ năm đó nắm trong tay.

Đương nhiên đây không phải là điều mà Tân Ba Đạt kinh hãi nhất, điều khiến cho hắn kinh hãi nhất chính là Bạch Khởi. Bởi vì hắn đã hoàn toàn nhìn không thấu được Bạch Khởi, nhớ mang máng mấy năm trước, khi hắn nhìn thấy Bạch Khởi, Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một Đấu Linh nhỏ bé, bây giờ đã trưởng thành đến mức mình nhìn không thấu, vậy thì ít nhất cũng là một Đấu Hoàng rồi... Không... tuyệt đối là Đấu Hoàng cao giai, tốc độ phát triển như vậy đã không thể dùng từ kinh khủng để hình dung nữa rồi.

Nhìn thấy Bạch Khởi trước mặt, Tân Ba Đạt không thể nhịn được mà nghĩ rằng:

- Nếu như lại cho tên này thêm một chút thời gian, e là hắn sẽ có khả năng trở thành sự tồn tại giống như Thú Hoàng Bệ hạ năm đó.

Nghĩ đến đây, Tân Ba Đạt liền không nhịn được sợ hãi, càng trở nên chột dạ, đi lên phía trước, Tân Ba Đạt không còn vẻ hào hùng hùng hăng năm đó nữa, mà có vẻ vô cùng cầu nê, khể hành lễ với Bạch Khởi, khom người nói:

- Tham kiến Lãnh chủ đại nhân.

- Ừm... đi thôi, chúng ta đi vào nói, có một số chuyện ta muốn thương lượng một chút với người.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, kéo Tân Ba Đạt và nói như vậy, mặc dù giọng nói bình thản vô cùng, nhưng lại không cho phép từ chối.

Nói xong, Bạch Khởi liền kéo Tân Ba Đạt đi vào trong, còn những hộ vệ xung quanh liền đứng gác ở cửa, có người lại theo sau bước chân Bạch Khởi đi vào trong, canh gác những nơi mọi người ra vào, khổng chế

chặt chẽ toàn bộ cái sân, còn Mã Pháp Lý lại canh ở ngoài cửa lớn, cùng Độc Cô Chiến Thiên canh giữ ở đó, không cho phép bất cứ ai tiến vào.

Đi vào trong căn phòng trống trải mà cũng không có vẻ xa hoa, Bạch Khởi tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Tân Ba Đạt một cái, trầm mặc một chút sau đó mới mở miệng nói:

- Gần đây có tình hình gì ở phía Thú Tộc không? Người của các người ở đó như thế nào rồi?

- Khoảng thời gian trước, ta quay trở về Thú Tộc một chuyến, người ủng hộ Tiểu Hoàng tử vẫn còn, chỉ là Tiểu Hoàng tử không hiện thân nên bọn họ không muốn lập tức cho thấy lập trường, rõ ràng ủng hộ chủng tộc của chúng ta có bốn người, Sư Tộc, Trư Tộc, Hươu Tộc, Miêu Tộc, số người của bọn họ tuy không nhiều, nhưng sức chiến đấu cũng tạm được, hơn nữa gần đây Thái Cách chen ép các chủng tộc lớn rất lợi hại, rất nhiều người chúng ủng hộ chúng ta đều bị Thái Cách giết chết, vì vậy số người mà bây giờ chúng ta có thể tập hợp lại không nhiều, cho dù là có một số người ủng hộ chúng ta, nhưng nếu Tiểu Hoàng tử không xuất hiện, bọn họ cũng không chịu tỏ rõ lập trường.

Khi nói đến Thú Tộc, Tân Ba Đạt vẻ mặt khổ sở, có vẻ Bạch Khởi đã đụng đến chỗ đau của hắn.

- Vậy sao? Theo như tình báo của ta, Thú Tộc gần đây không phải rất thái bình sao, thế nào, có chuyện gì sắp xảy ra ư?

Bạch Khởi gật đầu, cảnh ngộ của Tân Ba Đạt nằm trong dự đoán của hắn, nếu như chuyện của hắn thật sự thuận lợi như vậy, nếu như có rất nhiều người ủng hộ bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không ở lại đây, sớm đã rời khỏi nơi này trở về với bình nguyên Thú Nhân, sau đó đại chiến một trận với Thái Cách, việc bọn họ chưa rời khỏi đã đủ để chứng minh chuyện này không thuận lợi.

- Bên Thú Nhân? Ừm... Điều này...?

Tân Ba Đạt có chút do dự, hắn không biết mình nên nói hay không nên nói, là một Thú Nhân, hắn cũng không muốn bán đứng chủng tộc của mình, thế nhưng là một thần tử, là một người trung hiếu với Tiểu Hoàng tử, hắn lại có chút do dự, dù sao bây giờ hắn cũng hoàn toàn dựa vào Bạch Khởi, Tiểu Hoàng tử cũng hoàn toàn dựa vào Bạch Khởi, nếu không nói sẽ khó tránh khiến cho Bạch Khởi không hài lòng, đến lúc đó đừng nói là giúp hay không giúp, ngay đến tính mạng của bọn họ cũng khó khả năng bảo toàn, dù sao Bạch Khởi bây giờ có khả năng chỉ cần một câu nói là có thể khiến cho hắn, Tiểu Hoàng tử và cả những Cuồng Sư Vệ xung quanh đều chết ở đây.

- Nói đi, Tân Ba Đạt... ta biết ngươi là một người thông minh, có những lời không nên để ta nói nhiều. Người phải biết, bây giờ các người nhất định phải dựa vào ta thì mới có thể bảo thủ rửa hận, mới có thể trở lại Thú Nhân Đế Quốc, vì vậy ngươi nên hợp tác với ta, cho dù là điều này có thể khiến cho đồng bào của ngươi chịu khổ một chút, nhưng ngươi phải hiểu, những người đó không có quan hệ với ngươi, những người đó đều là thủ hạ của Thái Cách. Cho dù ta để cho bọn họ chịu khổ một chút, nhưng người bị tổn thất là Thái Cách chứ không phải ngươi.. Thú Tộc nhân khẩu đông đảo, cũng không chú ý tới việc tổn thất một chút nhân mã, hơn nữa ta cũng không có khả năng khiến cho Thú Tộc bị thương nặng, điểm này ngươi nên hiểu.

Nét mặt của Tân Ba Đạt khiến cho người ta vừa nhìn đã biết gã này có điều gì che giấu, dù sao Thú Nhân cũng không phải là một chủng tộc giỏi nói dối, tuy không phải tất cả đều hiện lên trên mặt. Có điều Bạch Khởi vẫn có thể nhìn ra một chút đầu mối.

- Điều này... khoảng thời gian trước khi ta trở về Thú Tộc, bọn họ đã từng nói với ta sắp tới Thái Cách sẽ có hành động lớn, người biết Thái Cách ngồi lên cái này vương vị này cũng không yên ổn, rất nhiều người phản đối hắn, hắn phải mất mấy năm mới có thể bình định được sự phân tranh trong nội bộ. Tuy nhiên trong nội bộ Thú Nhân còn rất nhiều Đại chủng tộc và Đại gia tộc ý kiến không thống nhất, đối với Thái Cách cũng không phục tùng lắm. Thái Cách cũng không thể nắm lấy bọn họ như vậy, dù sao hắn cũng chưa có uy tín gì, không giống với Đại Hoàng tử trước đây, ngồi lên Hoàng vị không có ai phản đối. Thái Cách dù sao cũng vẫn còn quá trẻ, chỉ có một trăm tuổi, đối với Thú Nhân mà nói vẫn còn hơi trẻ tuổi, uy tín chưa đủ, rất khó khiến cho người ta phục tùng, bởi vậy hắn cũng cần xác lập uy tín của mình. Còn thứ mà Thú Nhân coi trọng nhất chính là vũ dũng và chiến công, tu vi của Thái Cách cũng đã rất tốt rồi, cấp Đẩu Hoàng, thế nhưng muốn tăng lên lại không phải nhất thời là có thể thành công, hắn muốn xác lập uy tín

của mình thì chỉ có thể dựa vào chiến công, vì vậy hẳn chuẩn bị nổi lên một cuộc tập kích lớn đối với Thế giới Nhân loại, nếu có được công lao này, vị trí Thú Hoàng nắm chắc chín phần rồi...

Tân Ba Đạt do dự một chút nhưng vẫn nói ra toàn bộ những gì trong lòng mình biết.

- Vậy sao? Hóa ra là như vậy, chẳng trách người của ta nói Thú Nhân gần đây không có trở ngại, nghĩ thấy là có hành động gì đó, bây giờ xem ra quả nhiên như vậy. Tên Thái Cách này thật đúng là không an phận, hẳn chuẩn bị khi nào động thủ? Xuất động bao nhiêu người? Động thủ với nơi nào người biết không?

Bạch Khởi nghe xong lời này, lạnh lùng cười một tiếng hỏi.

- Cái này... thời gian động thủ cụ thể có lẽ là mùa xuân sang năm, dù sao Thái Cách cũng cần có thời gian để điều phối nhân mã, muốn có hành động lớn đương nhiên cần phải có thời gian nhất định, số lượng người ta cũng không xác định, có điều, nhìn trong nội bộ Thú Nhân điều động khẩn cấp hơn nữa số lượng có vẻ rất lớn, ta đoán chừng có ít nhất hơn một nghìn vạn Thú Nhân, thậm chí là nhiều hơn... con số cụ thể bao nhiêu ta cũng không biết, dù sao ta cũng đã không ở trung khu nữa rồi, còn về địa điểm, có lẽ chính là một trong ba quốc Thiên Long, Bất Diệt, Gia Lam.

Do dự một chút Tân Ba Đạt nói ra toàn bộ những gì mình biết.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy, thì ta biết rồi, Tân Ba Đạt, người cũng chuẩn bị liên lạc với những người mà người có thể liên lạc, người hãy sai người của các người chuẩn bị một chút, đợi sau khi ta đón đầu trừng trị thẳng tay tên Thái Cách cũng chính là lúc các người động thủ.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười đứng lên nói như thế, hẳn đã quyết định ủng hộ Tân Ba Đạt đấu với Thái Cách, có điều, đó là sau khi Bạch Khởi đánh lui sự tiến công của Thú Nhân, đương nhiên thứ ủng hộ chính là lương thảo và vũ khí, những thứ khác Bạch Khởi không nề dùng đến.

362. Chương 291: Ma Thú Bạo Động (1)

Chỉ cần ủng hộ Thú Nhân khởi nghĩa thì không thể thiếu việc phải cung cấp số lượng lớn lương thảo, hơn nữa, trên bình nguyên Thú Nhân vật liệu thiếu thốn, thiếu vũ khí bằng sắt, và khí hậu cũng không có lợi cho việc trồng trọt chăn nuôi, nguyên liệu mà họ thiếu thốn nhất chính là vũ khí áo giáp và lương thảo. Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ thường xuyên cướp đoạt với Thế giới Nhân loại, phải biết rằng, trong thế giới Thú Nhân hầu như không có quặng sắt, ngoài việc lấy vàng bạc để trao đổi với Thế giới Nhân loại, Thú Nhân chỉ có thể thông qua cướp đoạt để tăng thêm sức chiến đấu của mình, duy trì vấn đề ăn uống của số lượng người khổng lồ, đó cũng là mâu thuẫn giữa nhân loại và Thú Tộc, Thú Tộc cần phải trang bị cho mình, bọn họ cần có lương thực và vũ khí bằng sắt, thế nhưng những thứ này chỉ có Thế giới Nhân loại mới có, đây mới chính là chỗ căn bản mà Thú Nhân tấn công nhân loại.

Bạch Khởi muốn để Tân Ba Đạt và những Thú Nhân dưới quyền hắn đi giúp đỡ mình liều mạng, muốn để cho bọn họ chiến đấu với Thái Cách không phải là không thể. Thế nhưng hai sự trợ giúp này tuyệt đối không thể thiếu, cho dù là Bạch Khởi không phải binh, không phải cường giả, chỉ cần cung cấp đủ lương thảo và vũ khí thì Thú Tộc sẽ chịu ra chiến trường tác chiến. Xét cho cùng, đại đa số Thú Nhân cho dù là ở trên chiến trường cũng không có đủ vũ khí, trừ Quân đoàn Thú Nhân tinh nhuệ, những đội quân Thú Nhân khác ngoài một thanh vũ khí cũng chẳng có thứ gì khác, một số chủng tộc sức chiến đấu nhược tiểu, ví dụ các chủng tộc như Trư Tộc, Cẩu Tộc, Miêu Tộc đều tìm không ra bao nhiêu vũ khí, khi bọn họ chiến đấu, thứ mà họ dựa vào chẳng qua chỉ là những thứ như móng vuốt mà thôi, nhưng cho dù là như vậy, Thú Nhân vẫn đem đến sự uy hiếp rất lớn cho con người, từ đó có thể thấy sự lợi hại của chủng tộc Thú Nhân.

Với năng lực của Bạch Khởi, chống đỡ nghìn vạn Thú Nhân của Thái Cách có chút khó khăn, nhưng cũng may, dưới tay Bạch Khởi có rất nhiều Ma Pháp Sư, muốn chống lại sự công kích của Thái Cách không thành vấn đề, thậm chí vận dụng thích đáng có thể đem đến cho Thú Nhân một bài học sâu sắc, còn sau đó việc làm phản của bọn Tân Ba Đạt đã có thể kéo lại bước chân Thái Cách tấn công Thế giới Nhân loại, có thể nói đây là cống hiến của Bạch Khởi cho Thế giới Nhân loại.

Dĩ nhiên Bạch Khởi không phải là người vĩ đại như vậy, hắn sở dĩ muốn làm như thế chẳng qua chỉ là để đảm bảo địa bàn của mình vô ngại mà thôi, dù sao một khi Thái Cách tấn công Thế giới Nhân loại thì kẻ

đứng mũi chịu sào chính là Bất Diệt Hoàng Triều, Thiên Long Đế Quốc, và cả khu vực Gia Lam dưới tay hắn bắt luận là khu vực nào, một khi bị Thú Nhân công phá, Bạch Khởi đều phải chịu sự uy hiếp, vì vậy hắn không cho phép Thú Nhân đặt chân lên Thế giới Nhân loại, tính uy hiếp của nhóm người đó là quá lớn.

Lời của Bạch Khởi dừng lại trong tai Tân Ba Đạt, khiến hắn vui mừng ở trong lòng, hắn đợi lời này của Bạch Khởi không biết đã bao nhiêu năm rồi, nhưng cuối cùng hắn đã đợi được rồi, hắn biết mình mấy năm qua không bận rộn vô ích, sau khi cảm tạ Bạch Khởi, liền cung kính tiễn Bạch Khởi rời khỏi. Sau khi Bạch Khởi rời khỏi, Tân Ba Đạt lập tức lên đường xuất phát đến bình nguyên Thú Nhân ở phía Bắc, hắn phải bắt đầu hoạt động sớm.

Rời khỏi chỗ Tân Ba Đạt, sau khi đặt kế hoạch nhằn vào Thú Nhân, đại quân của Bạch Khởi không dừng lại bao lâu ở La Đức Thành liền tiếp tục xuất phát, còn Bạch Khởi dẫn theo lão Liệt Hỏa và mười hai Hỏa Hệ Đại Ma Đạo Sư và những cường giả dưới quyền mình cùng đại đội nhân mã, mỗi người đi một ngả, đi đến Sâm La Tuyết Vực, chuẩn bị đi theo con đường vòng Tây Nam sau đó trở về Đế Đô, trước khi tiến vào Đế Đô sẽ tụ hợp với đại đội nhân mã.

Bạch Khởi một nhóm hơn một trăm người, mỗi người một con khoái mã hướng phía Sâm La Tuyết Vực mà đi, hơn một trăm người cùng phi ngựa, mặc dù có chút chói mắt, nhưng trên quan đạo này lại cũng không hiếm thấy. Đại Lục Thiên nhân khẩu đông đảo, những quý tộc cũng có thực lực thâm hậu, cái chuyện ra cửa dẫn theo một hai trăm người quả thực quá nhiều. Huống chi còn có đại đội nhân mã của Bạch Khởi, tròn ba mươi vạn kỵ binh tinh nhuệ đi về phía Đế Đô, dưới cái nền này, những người này của Bạch Khởi cũng không gây ra sự chú ý cho mọi người.

Chỉ mấy mươi mấy ngày, đoàn người của Bạch Khởi đã đến Tiểu trấn Cát Nhĩ Bố thuộc tỉnh Hoàng Cảnh phía Tây Bắc Bất Diệt Hoàng Triều gần với Sâm La Tuyết Vực. Tiểu trấn Cát Nhĩ Bố tuy được xưng là một tiểu trấn, nhưng là một trong những thành phố duy nhất tiếp giáp với Sâm La Tuyết Vực phía Tây Bắc Đế Quốc. Nơi này vô cùng phồn vinh, buôn bán phát đạt, hàng năm đều có vô số đoàn kỵ binh đến đây mạo hiểm, săn bắt da lông của những Ma thú đó, thu thập một số nguyên liệu quý báu, hoặc là muốn khám phá ra những thứ như tài nguyên khoáng sản và dược liệu ẩn giấu ở Sâm La Tuyết Vực. Người đến người đi mặc không hề tiếc, mà vây quanh những thương nhân và kỵ binh lui tới, trên tiểu trấn này có rất nhiều kỹ viện, quán ăn, nhà trọ, từ đó phát triển thành thương hội, ngân hiệu cùng với đủ loại ngành nghề khiến cho cả thị trấn trở nên phồn vinh.

Nói là tiểu trấn, thực ra đó là chuyện của rất lâu rồi, tiểu trấn Cát Nhĩ Bố sớm đã trở thành một tòa thành trì, nơi này có hơn một vạn đơn vị đồn trú, mục đích chính là phòng thủ Thú Nhân tiến vào Thế giới Nhân loại quá nhiều, đồng thời cũng vì trị an của cả tiểu trấn. Không hề khoa trương để nói rằng tường thành và diện tích của Cát Nhĩ Bố so với thành thị cỡ trung bình trong Đại lục không hề kém, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Đối với danh tiếng của tiểu trấn Cát Nhĩ Bố, trước đây Bạch Khởi đã từng nghe nói, khi dẫn theo thủ hạ của mình đặt chân vào tiểu trấn Cát Nhĩ Bố này, ấn tượng mà cả cái tiểu thành nhỏ này đem đến cho Bạch Khởi là sự phồn vinh nhộn nhịp, tìm một nơi nào đó dừng chân. Khi vừa mới nghĩ đến một vài thứ gì đó để ăn, đột nhiên từ bên ngoài một hồi âm thanh khua chiêng gõ trống vang lên, kết hợp với âm thanh khua chiêng gõ trống còn có giọng nói vội vàng của một người đàn ông trung niên:

- Mau!! Mau!! Mau!! Ma thú bạo động! Ma thú bạo động rồi! Mau... tất cả nam tử trưởng thành hãy lấy vũ khí của các ngươi lên thành lầu!! Mau! Ma thú sắp bạo động rồi!!

Một câu nói mà tất cả mọi người trong quán rượu nơi đoàn người của Bạch Khởi đang ở đó sắc mặt lập tức biến đổi. Sống ở một nơi như vậy, sợ nhất chính là điều này, trong Sâm La Tuyết Vực thỉnh thoảng lại xảy ra Ma thú bạo động, có những lúc quy mô nhỏ, rất dễ đối phó, thế nhưng có những lúc số lượng những con Ma thú đó rất đông đảo, hơn nữa còn lao ra giống như phát điên, tuyệt đối không dễ đối phó... Một khi không cẩn thận là sẽ thành hũ người chết, trong tiểu thành trên Đại lục tiếp giáp với Sâm La Tuyết Vực, chuyện như vậy chưa từng dừng lại, bởi vậy sau khi nghe thấy lời này, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Không nói thêm lời nào, rất nhiều người cầm lấy vũ khí xông ra, chạy thẳng ra ngoài, ngồi ở vị trí của Bạch Khởi, lần lượt có thể nhìn thấy có không ít hán tử rõ ràng không phải là quân nhân cầm vũ khí lên thành

lầu, xem ra, người sống ở đây lâu dài đều hiểu ra cái gì gọi là môi hử rắng lạnh.

- Các vị... Thật ngại quá, hôm nay chúng tôi không thể làm ăn được nữa, đầu bếp đã cầm lấy vũ khí lên thành lầu rồi, tôi cũng phải qua đó, nếu các vị muốn ăn thứ gì đó thì xin đợi mấy canh giờ nữa, nếu các vị muốn nghỉ ngơi, thì cứ lên trên lầu là được rồi.

Một tiểu nhị cầm lấy vũ khí chạy ra cung kính nói với Bạch Khởi, nói xong liền muốn rời khỏi.

- Cái gì... ngay cả người cũng phải đi lên đó sao? Thủ Bì Quân ở đây đâu?

Bạch Khởi nghe xong lời này liền chịu không được mà nhú mày hỏi, thông thường tình hình như vậy đều do Thủ Bì Quân giải quyết, Đế Quốc cung cấp nuôi dưỡng những Thủ Bì Quân này để họ đóng quân ở đây, mục đích chính là để chống lại Ma thú, nếu không cần họ để làm gì? nhưng lúc này lại khiến cho những hán tử địa phương này đều cầm lấy vũ khí đi lên thành lầu, đây chính là lúc phá thành vạn bất đắc dĩ mới có những hành động như vậy, hiệu triệu tất cả sức chiến đấu để đối phó với Ma thú hung mãnh kia.

- Ài... cái này... ngài có lẽ không biết, thực ra mỗi năm đều có Ma thú bạo động, nhưng quy mô cũng không lớn, tuy nhiên năm nay không biết như thế nào nữa, những Ma thú này rất hung mãnh. Trước đây đều là Nhất, Nhị, Tam Giai Ma thú, nhưng năm nay Tứ Giai Ma thú, thậm chí Ngũ Giai Ma thú đều xuất hiện, Thủ Bì Quân mặc dù đã giết chết bọn chúng, đuổi chúng đi, thế nhưng Thủ Bì đại nhân cảm thấy có chút bất thường nên đã huy động năm đại đội dưới tay mình tiến sâu vào trong rừng rậm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng không đi còn may, một khi đã đi thì sẽ không hay, năm đại đội tròn năm nghìn nhân mã, sau khi tiến vào Sâm La Tuyết Vực này giống như đánh một cái nước trời, cũng không vang lên tiếng động gì đã biến mất. Lúc này Tướng quân Thủ Bì đương nhiên lo lắng, muốn phái người tiếp tục dò xét, đáng tiếc là chưa kịp phái người đi, Ma thú đã đến tấn công rồi. Đánh ba ngày cuối cùng đã đánh lùi được Ma thú, đã chết hơn hai nghìn người. Vốn tưởng chuyện này đã kết thúc rồi, nhưng không ngờ Ma thú lại đến. Đã không còn bao nhiêu Thủ Bì Quân nữa, chúng tôi nếu không lên, một khi thành bị phá, mọi người đều phải chết ở đây. Sinh sống lâu dài bên bờ Sâm La Tuyết Vực, môi hử rắng lạnh, cái đạo lý này chúng ta đều biết, những kẻ súc sinh này không phải là người, một khi chúng phá thành, lúc đó không phải chúng ta đầu hàng là có thể xong việc, e là mọi người ở đây không còn ai có thể sống sót. Chỗ dựa của chúng tôi chính là bức tường thành này, tường thành nếu không còn nữa, chúng tôi đều phải chết... ài... chuyện này đã qua đi nửa tháng rồi, tưởng là đã xong chuyện rồi, không ngờ lũ súc sinh đáng chết này lại đến!

363. Chương 291: Ma Thú Bạo Động (2)

Tiểu nhị đó sau khi thở dài một hơi liền nói như vậy, sau khi nói xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

Đợi sau khi tiểu nhị đó rời khỏi và xông ra ngoài, Bạch Khởi nhìn những cường giả xung quanh, sau đó không tỏ rõ thái độ, đứng lên nói với những cường giả phía sau mình:

- Xem ra nơi này hình như đã gặp phải phiền phức rồi, đi thôi... mọi người đi cùng ta ra ngoài xem một chút.

Nói xong Bạch Khởi liền dẫn thủ hạ của mình từ trong quán rượu đi ra, đi về phía cửa thành phía Tây. Lúc này, trên thành lầu, dong binh đến từ khắp nơi và Thủ Bì Quân địa phương và một số quân chính quy của Đế Quốc dưới sự chỉ huy của một Thủ Bì Quân đã bắt đầu chiến đấu giữ thành.

Bạch Khởi dẫn theo người của mình chậm rãi đi lên thành lầu. Lúc này, dưới thành lầu, vô số Ma thú bắt đầu gầm hét, những Ma thú cơ thể khổng lồ va mạnh vào cửa thành, những Ma thú cơ thể nhỏ bé, một số dựa vào tốc độ và cả sức mạnh của mình không ngừng trợ giúp nhau leo lên tường thành. Có điều khổ người của chúng lại không có cách nào xông lên tường thành, chỉ có thể dựa vào bản năng trở ra một số Ma Pháp với quy mô nhỏ để đối phó và tạo ra một số thương tổn cho người trên thành. Dù sao bọn chúng chỉ là dã thú, không thể tạo ra tổn hại gì cho thành trì. Thế nhưng... số lượng của chúng lại quá khổng lồ, đầy khắp núi đồi toàn bộ là Ma thú, mặc dù đại đa số đều là Ma thú cấp thấp, nhưng trong đó cũng có một số Tứ Giai, Ngũ Giai Ma thú tồn tại, những con này đã có thể dựa vào sức mạnh của mình xông lên tường thành, hơn nữa không ngoài dự tính, bọn chúng chỉ cần xông lên là đều có thể tạo ra những tổn hại vô cùng to lớn.

Có điều cũng may trong số dong binh cũng có người có năng lực, trong quân đội cũng giống như vậy, những Ma thú cao cấp xông lên cũng không nhiều, mọi người phối hợp lại vẫn có thể giải quyết bọn chúng.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Mỗi năm đều như vậy sao?

Bạch Khởi dẫn theo người của mình đi tới bên cạnh tướng lĩnh thủ thành, cau mày hỏi.

- Đương nhiên không phải... ồ... các người ngăn người ra làm gì! Sao vẫn chưa nhanh chóng giúp một tay, nếu cửa thành bị công phá, không ai trong chúng ta có thể sống sót!

Viên tướng lĩnh đó bất giác trả lời, có điều ngay lập tức chỉ vào mấy người Bạch Khởi hét to lên.

Lời của tướng lĩnh thủ thành khiến cho Bạch Khởi càng thêm nhú mày, hình như đang suy tư điều gì đó, lão Liệt Hỏa vội vàng xông tới thấp giọng nói:

- Đại nhân. Nguyên nhân Ma thú bạo động rất nhiều, có những lúc là do yếu tố nội bộ Sâm La Tuyệt Vực không ổn định, điều này khiến cho chúng có chút khủng hoảng, có những lúc là do chúng phát hiện ra Thế giới Nhân loại có những thứ gì đó mà chúng cần cho nên hành động tập thể. Tuy nhiên đại đa số đều là có cao cấp Ma thú xúi giục bọn chúng hành động, ngài biết Ma thú cấp cao đều có trí tuệ, bọn chúng cũng có đủ loại tâm trạng thù địch đối với nhân loại, vì thế có thể khiến cho bầy Ma thú tấn công Thế giới Nhân loại. Đương nhiên tình hình như vậy rất ít, thế nhưng quả thực là đáng sợ nhất, phần lớn là những Ma thú đó bị Ma thú cao cấp xúi giục chẳng qua chỉ là vì cảm nhận thấy hơi thở của Ma thú cao cấp sống trong Sâm La Tuyệt Vực mà cảm thấy sợ hãi mà thôi. Nhưng một khi bọn chúng bị Ma thú cao cấp xúi giục thì sẽ trở nên rất thông minh, có biện pháp chứ không phải công kích lộn xộn lung tung, nếu như là như vậy thì bầy Ma thú tuyệt đối rất đáng sợ.

- Gâu gâu ~~

Khiếu Thiên bên cạnh Bạch Khởi nghe thấy lời này, khinh thường sửa nhẹ hai tiếng, nhìn về phía những con Ma thú đang công kích vào thành trên mặt lộ vẻ khinh thường, bản thân tồn tại là cấp bậc cao nhất ở thế giới Ma thú, những thứ như là Ma thú cao cấp và những Ma thú cấp thấp đầy khắp núi đồi đó đều bị nó coi thường.

- Ha ha... người muốn giúp sao? Tạm thời không cần người ra tay, người đâu... qua đó xem sao...

Bạch Khởi sau khi nghe lời này khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vào đầu Khiếu Thiên cười nói như vậy.

Bạch Khởi vừa dứt lời, mười mấy bóng dáng liền bay lên không trung, nhảy hướng về phía trong Sâm La Tuyệt Vực, cảnh tượng như vậy khiến cho viên tướng lĩnh bên cạnh Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó quát:

- Người làm gì! Người chẳng lẽ không biết bên trong là Sâm La Tuyệt Vực sao? Ta đã phái năm ngàn binh sinh sĩ, tất cả đều chết trong đó, người bây giờ còn phải người đi chịu chết sao?

- Có những lúc có một số chuyện người không thể hiểu, điều người cần phải làm chỉ là đứng ở đây, đợi kết quả là được rồi.

Bạch Khởi nghe xong lời này, thản nhiên nhìn gã tướng lĩnh trước mặt một cái, sau đó bình tĩnh nói, ngữ khí đó giống như không để ý đến sự tồn tại của đối phương.

Lời này vừa mới nói ra, gã tướng lĩnh kia sắc liền mặt biến đổi, có chút bị kích động đến giận tím mặt, chỉ vào Bạch Khởi quát:

- Người...

Vừa mới nói một chữ người, lời vẫn chưa nói hết, cả người lập tức câm lại bởi vì hắn nhìn thấy một cái lệnh bài bên hông Bạch Khởi. Hồ phù... Tuyệt đối chính là Hồ phù, chế tạo bằng vàng ròng, tượng trưng cao nhất cho quân đội, Nguyên Soái mới có tư cách có nó, mà trên Hồ phù của Bạch Khởi còn viết một chữ 'Bắc', cho biết thân phận của Bạch Khởi, Bắc phương Nguyên Soái. Bạch Khởi quả là không giống với những thủ hạ toàn thân ẩn giấu trong hắc bào, Bạch Khởi lúc này trên người mặc một trường bào bằng lụa màu trắng, hông đeo dây lưng, một mái tóc bạc xõa ra sau dài đến hông, ban đầu gã tướng lĩnh này cũng không để ý, có điều khi nhìn thấy lệnh bài này, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi.

Bắc phương Nguyên Soái trong Quân đội Đế Quốc chỉ có một người, đó chính là Bạch Khởi, Tây Bắc Vương hiện nay. Tổng hợp lại tướng mạo của Bạch Khởi và những cường giả thân thủ nhanh nhẹn vừa rồi, gã

tướng lĩnh này chỉ trong nháy mắt đã kết luận ra thân phận của Bạch Khởi, kinh ngạc nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó cảm thấy chân tay mình lạnh như băng, run rẩy nhìn Bạch Khởi trước mặt, thấp giọng nói:

- Thuộc hạ tham kiến Vương Gia.

- Ha ha... miễn lễ, hãy đợi xem sao, nhìn xem rốt cuộc là thứ gì mà lại khiến cho năm nghìn tinh binh dưới tay người toàn quân bị diệt sạch, còn thao túng những con Ma thú này tấn công thành.

Bạch Khởi thản nhiên nói.

Mấy phút sau, trong rừng rậm Ma thú bắt đầu triển khai một trận giao chiến, từng đợt tiếng gầm rú xuất hiện, hàng chục cây đại thụ theo đó bị đánh đổ xuống, hơn nữa không chỉ như vậy, phía xa trong rừng rậm Ma thú lại càng là đấu khí tung hoành, vô số rừng rậm núi đá đều bị phá hư, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Khiếu Thiên bên cạnh Bạch Khởi lại càng rục rịch hành động.

Chờ đợi, nhìn Bạch Khởi trước mặt, Khiếu Thiên có phải đã phát ra tiếng kêu, hy vọng Bạch Khởi có thể cho phép nó tham chiến, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, Bạch Khởi khẽ lắc đầu, cười nói:

- Muốn đi thì hãy đi đi...

Trong lúc nói Khiếu Thiên đã xông ra ngoài, rơi trên mặt đất, trong nháy mắt đã phát ra trên toàn thân mình hơi thở đủ để khiến cho bất kỳ con Ma thú nào cũng phải sợ hãi, cơ thể trong nháy mắt cũng khôi phục lại, trở nên khổng lồ giống như một ngọn núi nhỏ.

- Rống~~

Khiếu Thiên với kích thước như một ngọn núi nhỏ rống lên một tiếng lớn, những con Ma thú đang tấn công thành đó, không nói lời nào liền xoay người lại rồi bắt đầu quay đầu chạy trốn, bọn chúng cảm nhận được hơi thở kinh khủng đó, đó là hơi thở của Vương giả trong Ma thú, tuyệt đối là sự tồn tại cao nhất, chỉ là một tiếng gầm hét và hơi thở kinh khủng đã đủ để bọn chúng hốt hoảng chạy trốn rồi.

- Rống ~

Lại một tiếng gầm lớn lần nữa, trận đánh nhau trong rừng rậm cũng dừng lại, những con Ma thú tán loạn chạy trốn tứ phía đó trong nháy mắt dừng lại động tác của mình, xoay người lại nằm phục trên mặt đất, tất cả đều toàn thân run rẩy, không dám có chút động tác nào, chỉ nằm phục ở đó, lẳng lặng nằm phục trên mặt đất, nửa phần động tác cũng không dám có... Tất cả đều dùng ánh mắt sợ hãi để nhìn Khiếu Thiên trước mặt, còn con Ma thú lớn dẫn đầu trong rừng rậm cũng đã lộ ra bản thể của nó, một con Đại Địa Chi Hùng có thể trạng khổng lồ, thân cao hơn mười thước, dài hơn tám thước, được xưng là một trong những sự tồn tại hung mãnh nhất trong Bát Giai Ma thú.

Mấy chục cường giả dị tộc mà Bạch Khởi phái đi đều rớt rít dừng lại động tác trong tay mình, trở về bên cạnh Bạch Khởi, kinh ngạc nhìn Khiếu Thiên. Không riêng gì thủ hạ của Bạch Khởi, tất cả mọi người trên thành lầu cũng đều sững sờ, sự kinh biến đột nhiên xuất hiện khiến cho bọn họ đều không dám tin vào tất cả mọi chuyện trước mắt đều là sự thật. Con Đại Địa Chi Hùng to lớn hung mãnh đó và cả vô số những con Ma thú nằm phục trên mặt đất, thậm chí ngay cả một chút phản kháng cũng không dám có. Đây... Quả thực là quá kinh khủng.

- Rống~~

Lại lần nữa một tiếng gầm hét lớn, Khiếu Thiên há to miệng, ở vị trí chính giữa miệng Khiếu Thiên xuất hiện một cái hắc động, ăn hết, nuốt hết toàn bộ cả da lẫn xương tất cả những con Ma thú đó, hàng ngàn con Ma thú và cả con Đại Địa Chi Hùng to lớn ở giữa đó đều bị Khiếu Thiên một miếng nuốt vào, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

364. Chương 292: Song Đầu Hoàng Đô (1)

Bạch Khởi cảm thấy bất đắc dĩ với hành vi của Khiếu Thiên, sớm đã biết cái tên này muốn động thủ không phải chỉ đơn thuần như vậy, nhưng không ngờ tên này lại dứt khoát như thế, một cái há miệng mà một miếng ăn hết sạch tất cả Ma thú, điều này khó tránh quá kinh thế hãi tục một chút. Hơn nữa Bạch Khởi

còn một số chuyện nữa muốn biết, ví dụ như những con Ma thú này phát động bạo động là vì cái gì, con Đại Địa Chi Hùng to lớn đó tại sao lại chỉ huy Ma thú tiến hành công phá thành, đáng tiếc là Bạch Khởi đã không còn cơ hội nữa rồi.

Tuy nhiên, điều có thể khẳng định đó là sự biến mất của năm ngàn binh sĩ đó có liên quan đến con Đại Địa Chi Hùng to lớn này. Dù sao Đại Địa Chi Hùng tồn tại là Bát Giai Ma thú đỉnh phong, tương đương với Đấu Hoàng cường giả, hơn nữa thể trạng khổng lồ, sức mạnh to lớn vô cùng, không có thành lũy kiên cố nào mà không đập đổ được, lực phòng ngự có thể nói kinh khủng. Một mình nó là đã đủ tiêu diệt năm ngàn binh sĩ rồi, huống chi còn có rất nhiều Ma thú giúp đỡ như vậy, có thể khẳng định chính là nó đã ra tay, còn mục đích của nó như thế nào, Bạch Khởi lại không thể biết được.

- Thượng Tá, hãy nhớ lấy... người không nhìn thấy cái gì, qua mấy ngày nữa hãy giải ngũ đi, đi đến phương Bắc... đi phương Bắc làm Sư Đoàn Trưởng là được rồi.

Bạch Khởi vỗ vào vai viên tướng lĩnh bên cạnh, sau đó nói như vậy, nói mà không hề để ý đến phản ứng của đối phương, liền trực tiếp dẫn người của mình đi sâu vào. Còn Khiếu Thiên cũng khôi phục hình thể, ợ no một cái, đi theo sau đoàn người của Bạch Khởi trong ánh mắt kinh ngạc sợ hãi của mọi người, biến mất vào trong Sâm La Tuyết Vực.

Gã tướng lĩnh duy nhất biết thân phận của mấy người Bạch Khởi còn ở lại ngăn người ra đứng ở đó, vẻ mặt vui mừng lắm bầm lâu bàu nói:

- Phương Bắc? Sư Đoàn Trưởng. Ha ha... Ha ha ha... Ta cuối cùng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái chết tiệt này rồi, cuối cùng đã có thể rồi...

oOo

Đoàn người của Bạch Khởi, một đường nhân mã đi về phía sâu trong Sâm La Tuyết Vực, tiến vào sâu hàng chục dặm, đoàn người của Bạch Khởi dừng bước, Bạch Khởi nhìn Khiếu Thiên trước mặt một cái, bất đắc dĩ trách cứ Khiếu Thiên, sau đó nói:

- Cái tên tiểu tử người... ta còn muốn biết cái con Đại Địa Chi Hùng đó tại sao lại tấn công Thế giới Nhân loại, nhưng người hay thật, lại ăn mất nó rồi... ài...

- Không có gì, ta biết, khi ta cắn nuốt cơ thể của tên đó đã biết được một số ký ức, tên đó bị kẻ khác đuổi ra khỏi địa bàn của mình, sau đó bất đắc dĩ lựa chọn tấn công tiểu trấn, thế giới của nhân loại, ở dưới lòng đất của tiểu trấn này có ma hạch của Đại Địa Chi Hùng tiền bối mà hắn muốn lấy được để có thể nâng cao thực lực của mình. Ha ha... có điều tên này không biết, khi chúng ta vừa mới vào thành, ta đã tìm thấy ma hạch đó và sớm đã ăn rồi, hắn chẳng qua chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Khiếu Thiên đắc ý để lộ ra một hàm răng trắng muốt mà sắc nhọn, cười toe toét miệng nói.

Khiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng nói chuyện khiến cho mọi người xung quanh đều sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại thoải mái, thực ra bọn họ sớm nên nghĩ đến, cái tên Khiếu Thiên này ngay cả Đại Địa Chi Hùng cũng một miếng ăn hết thì nhất định là Cửu Giai Ma thú, Cửu Giai Ma thú đỉnh phong có thể nói chuyện thì có gì mà kỳ lạ? Mặc dù trên Đại lục đã rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện Cửu Giai Ma thú kinh khủng này, có điều theo như điển tịch mà tổ tiên ghi chép lại, Cửu Giai Ma thú thực sự có trí tuệ hơn con người, hơn nữa còn có thể miệng nói tiếng người.

- Ồ... hóa ra là như vậy, vậy thì cũng chẳng có gì, đi thôi, chúng ta vẫn còn đường phải đi, nơi này của ta có một nơi cần phải đi, sau đó chúng ta hãy đi gỡ bỏ Mộc Hệ Phong ấn.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vào đầu Khiếu Thiên, dẫn theo đại đội nhân mã đi vào sâu trong rừng rậm.

Cái nơi mà Bạch Khởi nói đó không phải là nơi nào khác mà chính là nơi cất giữ bản đồ kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng mà lúc đầu Lưu Dịch Tư đưa ra. Nơi Mộc Hệ phong ấn trong Sâm La Tuyết Vực, ở ngay chính giữa Sâm La Tuyết Vực, mà tài sản của Đế Quốc Huy Hoàng lại ở nơi cách dải đất trung tâm về phía Nam một ngàn ba trăm dặm. Nói về mặt lý thuyết, hai nơi này là thuận đường, nếu muốn đến được vùng đất trung tâm, buộc phải đi qua nơi cất giữ tài sản của Đế Quốc Huy Hoàng, cũng chính là nằm trên Bảo Trúc Sơn cách vùng đất trung ương của Sâm La Tuyết Vực một ngàn ba trăm dặm.

Đương nhiên kể cả coi như nơi Mộc Hệ phong ấn của Sâm La Tuyết Vực này gần hơn so với Bảo Trúc Sơn, Bạch Khởi cũng sẽ không đi đến nơi Phong ấn trước, dù sao trên Bảo Trúc Sơn có lẽ có cửa của cả Đế Quốc Huy Hoàng, của cải có giá trị khổng lồ đủ để giúp cho Bạch Khởi đạt được sự nâng cao cực hạn.

Vì vậy Bạch Khởi vẫn sẽ lựa chọn nâng cao thực lực của mình trước, sau đó mới đi mở Mộc Hệ phong ấn, chỉ có như vậy mới có thể càng nắm được cơ sở chắc chắn hơn. Cho nên việc Bạch Khởi đi tới Bảo Trúc Sơn là cái thế chắc chắn phải làm.

Đoàn người của Bạch Khởi đi vào trong Sâm La Tuyết Vực hầu như không gặp phải bất kỳ một rắc rối nào, dọc đường tất cả mọi người đều lấy hết tốc độ đi về phía trước. Giống như khi ban đầu Bạch Khởi dẫn theo ba trăm cường giả tiến vào phương Bắc, bọn họ không gặp phải bất kỳ một trở ngại nào. Dù sao Ma thú trong Sâm La Tuyết Vực này cũng có trí tuệ, hơn một trăm Đấu Vương, một Đấu Hoàng, hai mươi Đại Ma Đạo Sư, một Thánh Ma Đạo Sư và một Đấu Đế, cộng thêm một Cửu Giai Ma thú đỉnh phong mà vừa phóng ra hơi thở, những Ma thú trong Sâm La Tuyết Vực đó cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên không thể tự mình nhảy ra tìm cái chết. Đội hình như vậy, cho dù là Cửu Giai Ma thú cũng phải tạm lánh phong ba, trừ phi Cửu Giai Ma thú thành quần kết đội cùng nhau, nếu không tốt nhất vẫn là không được gây sự chú ý đối với bọn họ.

Tuy nhiên điều này là không thể, Cửu Giai Ma thú là cái gì? Có thể được gọi là Ma thú cấp Đế Vương kinh khủng, cho dù là ở thời chủng tộc Ma thú phồn vinh nhất cũng không có nhiều. Bọn chúng, mỗi một kẻ đều là bá chủ một phương thật sự, cho dù là trong Sâm La Tuyết Vực cũng như vậy, rất ít ỏi, còn quý giá hơn cả Đại Địa Chi Hùng, hơn nữa hầu như mỗi một con Cửu Giai Ma thú đều có lãnh địa và địa bàn của riêng mình, giữa bọn chúng đều coi nhau là kẻ thù, bọn chúng không thể phối hợp lại với nhau.

Đoàn người của Bạch Khởi dọc đường đi trở nên thuận lợi một cách dị thường, dọc theo lộ trình bản đồ kho báu chỉ dẫn, bọn Bạch Khởi đã trải qua thời gian khoảng một tháng, cuối cùng đã đến được Bảo Trúc Sơn nằm ở chính giữa Sâm La Tuyết Vực về phía Nam một ngàn ba trăm dặm.

Bảo Trúc Sơn là một ngọn núi trụi lủi, cũng không có vẻ cao lớn, xung quanh cũng không có sinh vật gì, giống như ở đây chính là cấm khu sinh mạng, không ai có thể đặt chân vào nửa bước. Khi Khiếu Thiên bước vào nơi này, lập tức không thể kiềm chế được mà dựng hết lông lên, bộ dạng như răng nhếch mép, không khó để người khác nhìn ra nơi này có thứ gì đó gây ra sự thù địch của Khiếu Thiên...

Với thực lực hiện tại của Khiếu Thiên, thứ muốn làm cho Khiếu Thiên có biểu hiện này tuyệt đối không nhiều, biểu hiện này của Khiếu Thiên vừa xuất hiện, Bạch Khởi vô đang mỉm cười trong nháy mắt sắc mặt ngưng trọng lại, sau khi nheo mắt nhìn thủ hạ của mình một cái liền thấp giọng nói:

- Tất cả mọi người cùng ta đi vào trong, mọi người cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản...

Lời của Bạch Khởi vừa thốt ra, những cường giả xung quanh nhanh chóng lấy ra vũ khí của mình, tụ lại với nhau, đề phòng nhìn bốn phía. Ba mươi Ma Pháp Sư dưới sự dẫn đầu của lão Liệt Hỏa, tụ tập lại ở vị trí chính giữa. Sau khi chứng kiến lực lượng của Ma Pháp Sư, bọn họ biết nếu gặp phải nguy hiểm gì, sức công kích đáng tin cậy nhất của họ vẫn là những Ma Pháp Sư này, mặc dù lực phòng ngự của bọn họ yếu ớt nhưng trình độ cũng nổi danh như lực công kích của họ.

Chậm rãi tiến vào trong Bảo Trúc Sơn, mục tiêu của bọn Bạch Khởi là một hang động trong núi. Theo ghi chép, kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng chính tại đó. Ban đầu, Đế Quốc Huy Hoàng sử dụng mười vạn dân phu xây dựng một Địa Cung ở đây, do ba vạn tinh nhuệ trông coi, chuyển rời tất cả của cải đến đây. Có điều, sau đó chỉ có một người rời khỏi, đó chính là Tướng quân Hoàng gia phụ trách xây dựng nơi này, còn về những người khác, toàn bộ đều không có bất kỳ tin tức gì, nhưng có một điều có thể khẳng định là bọn họ đã chết. Đế Quốc Huy Hoàng sẽ không cho phép cái bí mật này bị tiết lộ, bởi vậy mười vạn dân phu này và cả ba vạn tinh nhuệ, e là một người cũng không thể sống sót.

Dù sao số của cải này đủ để xây dựng năm Quân đoàn, cung cấp nuôi dưỡng mười năm, đủ để khiến cho bất kỳ người nào trên thế giới cũng phải động lòng, Đế Quốc Huy Hoàng không thể có chút mạo hiểm nào.

- Là ai! Là ai... Là ai tiến vào lãnh địa của ta! Chết tiệt... Chẳng lẽ các ngươi không biết nơi này là nơi nào sao? Kẻ xông vào sẽ chết!!

365. Chương 292: Song Đầu Hoàng Đô (2)

Đúng lúc bọn Bạch Khởi đi đến giữa sườn núi, đột nhiên có một tiếng hét như sấm rền mạnh mẽ vang lên. Trong lúc nói, một con tinh tinh khổng lồ thân cao hơn năm mét xuất hiện trước mặt bọn Bạch Khởi, hơn nữa con tinh tinh này còn mang theo hai cái đầu, thoát nhìn có vẻ vô cùng dữ tợn.

- Trời ạ! Song Đầu Hoàng Đô, điều này làm sao có thể, loại này không phải là đã tuyệt chủng rồi sao?! Nó làm sao có thể xuất hiện ở đây!

Lão Liệt Hỏa bác học đầu tiên không kiềm chế được mà hét lên, những cường giả xung quanh đó bao gồm cả Bạch Khởi khi nghe đến cái tên này cũng không chịu được, sắc mặt liền biến đổi.

Song Đầu Hoàng Đô tuyệt đối là sự tồn tại kinh khủng nhất trong Ma thú, thậm chí ngay cả Cửu Đầu Xà trước mặt nó cũng chẳng tính là cái gì, phải biết rằng ở thời kỳ Thượng cổ, Ma thú rõ ràng là loài kinh khủng nhất, bọn chúng là đối tượng mà tất cả các chủng tộc khác phối hợp lại để đối phó. Trước khi Tam Tộc tranh bá, bọn chúng tồn tại ngay trên đại địa này, Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Song Đầu Hoàng Đô, Cửu Đầu Ma Long đều tồn tại là loài kinh khủng nhất. Trong truyền thuyết, vương giả trong số bọn chúng nếu sức mạnh đột phá cực hạn, thậm chí có thể đột phá đến cấp Thánh Thú như Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ trong truyền thuyết, là Thánh Thú bảo vệ tứ phương... nhất đại Thánh Thú... Thế nhưng bất luận là Cửu Đầu Ma Long hay Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Song Đầu Hoàng Đô, những Ma thú Thượng cổ kinh khủng này đều đã tiêu vong, bọn chúng đều chết trong Đại chiến Thượng cổ. Có điều xem ra bây giờ sự thật không phải là như vậy, thứ có thể được xưng là Khiếu Nguyệt Thiên Lang tiềm lực vô hạn đã xuất hiện rồi, bây giờ lại xuất hiện một Song Đầu Hoàng Đô.

Phải biết rằng Song Đầu Hoàng Đô chiến tích vang dội, trong truyền thuyết bọn chúng có thể chống lại Thái Thần, Song Đầu Hoàng Đô trong thời kỳ trưởng thành có thể chống lại Bạch Ngân Thái Thần, so với Bạch Ngân Thái Thần chúng còn lợi hại hơn, chỉ dưới Hoàng Kim Thái Thần mà thôi. Một khi đột phá là lên Thần Thú, Hoàng Đô Thượng cổ lợi hại nhất đã từng giao thủ với Thái Thần Cự Thần, mặc dù bị đánh bại nhưng sức mạnh của nó có thể nghĩ là biết. Con Ma thú đó tồn tại đủ để hủy thiên diệt địa. Sức mạnh của chúng lớn vô cùng, da thịt của chúng còn bền chắc hơn kim cương, mặc dù không biết Ma Pháp, có điều đã đủ để có thể gọi là lực phá núi sông, có tính chống cự tuyệt đối với Ma Pháp, đã không thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Bây giờ Bạch Khởi đã hiểu tại sao Khiếu Thiên lại kiêng kỵ nơi này, hóa ra nơi này lại có Song Đầu Hoàng Đô tồn tại. Về mặt lý thuyết mà nói Khiếu Nguyệt Thiên Lang tiềm lực vô hạn so với Song Đầu Hoàng Đô lại càng kinh khủng hơn, nhưng không nên quên rằng tuổi của Khiếu Thiên quá nhỏ, mặc dù nó cắn nuốt quá nhiều thứ, thậm chí trong đó bao gồm cả ma hạch bí truyền của Thái Thần Tộc, thế nhưng dù sao nó cũng vẫn còn quá nhỏ tuổi. Nói trắng ra, Khiếu Thiên tuy sức mạnh đã có thể nói là quá kinh khủng, nhưng thực ra tên này vẫn chưa đến thời kỳ trưởng thành, đối phó với Hoàng Đô dựa vào sức mạnh còn chưa trưởng thành e là có chút không đủ lực. Muốn cắn nuốt Hoàng Đô cũng không dễ, dù sao sức mạnh của Hoàng Đô cao hơn nó... Khiếu Thiên không thể nào tùy ý cắn nuốt được...

- Chúng ta đến là để lấy kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng, không phải đến gây rắc rối cho người, mặc dù người rất lợi hại nhưng người hẳn cũng nhìn ra những con người chúng ta cũng không dễ khiêu khích!

Bạch Khởi đầu tiên đứng ra, là một người lãnh đạo, hẳn đại diện cho tất cả mọi người mở miệng nói.

Dù sao hiện nay Bạch Khởi vẫn có tư cách để đàm phán với Song Đầu Hoàng Đô. Trong lúc nói, Bạch Khởi đã mở ra Hắc Ám Lực Dục của mình, thể hiện toàn bộ sức lực của mình bay lên trời, còn Khiếu Thiên cũng biến thành một cơ thể có kích thước như một ngọn núi nhỏ, so với thể trạng con Song Đầu Hoàng Đô này không hề thua kém. Hai bên đối địch với nhau, còn những cường giả xung quanh cũng thể hiện thực lực của mình, bọn họ cũng muốn để cho con Song Đầu Hoàng Đô này hiểu rằng mình có sức mạnh không kém gì nó.

Trong thế giới Ma thú, xưa nay đều là sức mạnh nói chuyện, tuy Ma thú cao cấp như Song Đầu Hoàng Đô đã có trí tuệ, nhưng Ma thú vẫn là Ma thú, bọn chúng xét cho cùng chính là nắm tay của ai lớn thì người đó được nói chuyện, nếu bọn Bạch Khởi không có thực lực thì sẽ chết không nghi ngờ gì, ngược lại, nếu bọn Bạch Khởi có đủ thực lực thì sẽ có thể nói chuyện với Song Đầu Hoàng Đô.

Cái tên này không dễ đối phó, cho dù là bọn Bạch Khởi có đầy đủ mọi người, trước mặt tên này, những Đẩu Vương đó cơ bản không thể nhúng tay vào, nhiều nhất cũng chỉ có một chút tác dụng theo chân bao vây đánh lén, những Ma Pháp Sư đó nhiều nhất cũng chỉ có thể trì hoãn động tác của đối phương, chỉ tạo ra cho đối phương những thương tổn hơi hợt mà thôi, người thực sự có thể đối trận với nó chính là Bạch Khởi, Mã Pháp Lý và còn có cả Khiếu Thiên. Nhưng một khi đã động thủ, e là cả hai bên đều thương tổn, bọn Bạch Khởi cho dù là có thể giết chết con Song Đầu Hoàng Đô này, thì những thuộc hạ của hắn hôm nay ít nhất cũng phải chết một nửa, mà Song Đầu Hoàng Đô hiển nhiên cũng chưa chắc có thể giết chết mấy người Bạch Khởi. Nhìn độ cao cơ thể của nó, cũng tương đương với Bạch Ngân Thái Thân, điều này cho thấy nó vẫn chưa tấn cấp Thánh Thú, lúc này nó cũng không dám manh động.

- Kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng? Nhân loại các ngươi sao lại biết? Các ngươi có chìa khóa không? Nếu không có chìa khóa, theo như lời hứa của ta, cho dù là ta chết ở nơi này, ta cũng phải giết chết hết bọn ngươi!

Song Đầu Hoàng Đô nghe thấy Bạch Khởi nhắc đến kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng, lập tức sắc mặt biến đổi, giận dữ quát lên, khi nói, trong bốn con mắt phát ra hỏa diễm hừng hực!

Với ngữ khí của tên này không khó nghe ra, tên này không những biết kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng mà còn là người trông coi kho báu này. Thật sự không biết ban đầu Đế Quốc Huy Hoàng làm thế nào để kiếm được tên này, hơn nữa còn khiến hắn khẳng khái ở lại đây trông coi kho báu. Phải biết rằng... Đế Quốc Huy Hoàng đã bị tiêu diệt hàng trăm năm rồi, điều đó có nghĩa là nó đã ở đây trông coi hàng trăm năm rồi, mọi người đứng ở xung quanh nơi này đều nhìn không được mà hít một hơi lạnh. Nếu nói như vậy, tuổi của con Song Đầu Hoàng Đô này hẳn là không nhỏ, hàng trăm năm trước đã có tư cách coi giữ nơi này, đủ để chứng minh lúc đó nó đã đến thời kỳ trưởng thành, hơn nữa lại sống đến lúc này, có lẽ nó đã đạt đến cấp Cửu Giai đỉnh phong, cự ly Thánh Thú thực sự cũng chỉ là một bước ngắn.

Song Đầu Hoàng Đô tấn cấp Thánh Thú, hai đầu hợp nhất, cơ thể cao lên gấp đôi, tiến quân vào hàng ngũ Ma thú Hoàng Đô Thượng cổ, khi đó mới thật sự lợi hại, chẳng trách mấy người Bạch Khởi cảm thấy khoảng cách hai đầu của tên này quá gần, thoát nhìn có chút dị dạng, bây giờ nghĩ lại thấy tên này đã ở vào biên giới của sự hợp nhất hai đầu, chẳng trách lại có bộ dạng như vậy.

- Có... Đương nhiên là có...

Bạch Khởi cũng không nói lời vô ích, lập tức lấy ra chìa khóa, lấy ra từ trong tay, bay tới, để Song Đầu Hoàng Đô nhìn thấy, Song Đầu Hoàng Đô nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó thở dài một cái, than thở:

- Hơn ba trăm năm, ta đã ở nơi này bảo vệ hơn ba trăm năm rồi, một ngàn năm trước, Hoàng Đế đời thứ ba của Đế Quốc Huy Hoàng đã cứu tính mạng ta, ta liền đồng ý báo đáp hắn. Khi hắn sắp chết đã yêu cầu ta một chuyện, ta nói với hắn nơi ở của ta ở Sâm La Tuyết Vực, ba trăm năm trước, con cháu hắn đã phái người tìm được ta, hy vọng ta có thể giúp bảo vệ của cải của Đế Quốc Huy Hoàng, đợi người đời sau của hắn lấy ra để khôi phục Đế Quốc. Không ngờ vừa chờ đợi đã hơn ba trăm năm, cuối cùng các ngươi đã đến... Ồ... hình như phát triển cũng không tệ, lại có nhiều cường giả như vậy, ở Thế giới Nhân loại các ngươi muốn phục quốc hẳn là không có vấn đề... sứ mệnh của ta cũng coi như đã hoàn thành. Đi thôi... đi thôi... ở chính trong động đá vôi bên đó... ở đó có của cải mà các ngươi muốn.

- Đa tạ!

Bạch Khởi chấp tay, sau đó nói như vậy và dẫn người của mình rời khỏi nơi này đi vào trong động đá vôi trung ương này. Có điều, lúc này Song Đầu Hoàng Đô lại cất tiếng nói lần nữa:

- Đợi một chút...

- Sao vậy? Còn có chuyện gì?

Bạch Khởi nghi hoặc nhìn Hoàng Đô hỏi, hắn không hiểu tên này còn có chuyện gì.

- Đồng bạn của ngươi là Khiếu Nguyệt Thiên Lang phải không... rất lâu rồi chưa gặp chủng tộc này, ha ha... Bát đại Hoàng tộc Ma thú Thượng cổ, hiện nay sớm đã sụp đổ. Tứ Thánh Thú Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, mỗi loài đều ngủ say trấn giữ một phương, đơn độc buồn tẻ, bây giờ cũng không biết

đã chết hay chưa. Cửu Đầu Ma Long rất nhiều năm trước chỉ còn lại một mình Hứa Đức Lạp nghe nói cũng bị trấn áp rồi, không biết là chết hay sống. Lôi Bằng Điều lại càng tuyệt chủng, chủng tộc Hoàng Đô chỉ còn lại một mình ta, ta tưởng rằng Khiếu Nguyệt tộc đã diệt vong rồi, không ngờ vẫn còn một kẻ sống sót, các người còn có bao nhiêu tộc nhân?

Song Đầu Hoàng Đô nhìn thấy Khiếu Nguyệt nói một cách rõ ràng, cảm khái vô hạn.

- Không còn nữa, Khiếu Nguyệt tộc cũng chỉ còn lại một mình ta... bây giờ ta sống cùng với chủ nhân.

Khiếu Thiên sau khi nghe lời này, cảm khái nói, trong giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ và thất vọng...

- Chủ nhân sao?Ồ... là nhân loại này?

Song Đầu Hoàng Đô sau khi nhìn Bạch Khởi một cái có chút cảm khái nói, khi nói lời này hai mắt nhắm lại lướt nhanh nhìn Bạch Khởi, cũng không biết là đang nghĩ gì. Có điều Bạch Khởi có thể nhất định mục đích của tên này rất đơn thuần, trong ánh mắt của nó có chứa quá nhiều thứ, thậm chí ngay cả Bạch Khởi cũng không hiểu, tuy nhiên có một điểm Bạch Khởi có thể khẳng định, đó chính là tên này không có ác ý gì với mình và Khiếu Thiên.

366. Chương 293: Thượng Cổ Bát Đại Hoàng Tộc (1)

Do dự một chút, lại nhìn Bạch Khởi một cái lần nữa, bốn con người của Song Đầu Hoàng Đô này cứ chuyển đi chuyển lại, cuối cùng rơi trên người Bạch Khởi, hình như là đang do dự điều gì đó, nhưng cuối cùng nó vẫn thở dài một hơi, cao giọng nói với Bạch Khởi trước mặt:

- Nhân loại, nếu người đã là chủ nhân của Khiếu Nguyệt Thiên Lang thì theo đạo lý mà nói cũng coi như là bằng hữu của ta rồi, người và Khiếu Nguyệt hãy cùng ta qua đây, ta có một số chuyện muốn nói với người.

Trong lúc nói, Song Đầu Hoàng Đô đã biến hóa thành một con tinh tinh có kích thước hai mét, chẳng có gì khác so với tinh tinh bình thường, duy nhất có một điều khác biệt là nó có hai đầu, hơn nữa trên miệng của nó có răng nanh dài, so với tinh tinh thông thường không biết là kinh khủng hơn gấp bao nhiêu lần, hơn nữa cho dù là vóc dáng có sự biến hóa lớn đến thế nào, nhưng hơi thở khiếp người trên cơ thể lại không một chút thay đổi.

Song Đầu Hoàng Đô... không... nói một cách chính xác, những con Cửu Giai Ma thú có thân hình khổng lồ đó có khả năng tùy ý biến hóa kích thước của cơ thể mình. đương nhiên đây chỉ là nói ẩn giấu đi cơ thể vốn có của chúng, biến hóa trở nên to lớn hơn một chút so với những sinh vật đồng loại bình thường mà thôi. Bọn chúng không thể biến thành quá nhỏ, khả năng của chúng không có cách nào co lại cơ thể cao lớn của mình đến mức đó.

Song Đầu Hoàng Đô sau khi biến hóa thể hình, Khiếu Thiên nhìn Song Đầu Hoàng Đô này một cái rồi lại nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó cũng tùy thời biến hóa khôi phục lại thể hình trước đó của mình, cùng Bạch Khởi đi theo Song Đầu Hoàng Đô với thân hình nhỏ nhắn rời khỏi nơi này. Ra khỏi nơi này được khoảng bốn năm ngàn thước, ba người dừng bước trên một ngọn đồi, còn những thủ hạ kia của Bạch Khởi lại đứng tại chỗ bất động, đề phòng đứng đó, không dám có chút động tác nào. Những người này đều hiểu thân phận của mình, hiện tại, việc bọn họ cần phải làm chính là chờ đợi, lẳng lặng chờ đợi, những việc đặc biệt khác đều không cần phải làm, cũng không thể làm. Nếu không không những làm cho Bạch Khởi không vui, một điều tồi tệ hơn là nếu Song Đầu Hoàng Đô đó trở mặt cũng đủ để bọn họ không chịu đựng nổi rồi.

- Có chuyện gì? Bây giờ có thể nói rồi.

Đợi đến khi đứng ổn định, Bạch Khởi nhìn tứ phía đồi đá để xác định bốn về vắng lặng không người, hơn nữa nói chuyện không bị người khác nghe thấy, sau đó Bạch Khởi mới mở miệng hỏi trước.

- Không có gì, nhân loại... Ta chỉ là muốn nói với người, sau này, khi dẫn Khiếu Nguyệt Thiên Lang ra ngoài, tuyệt đối không được để hần lộ rõ năng lực của mình. Cho dù là khi hần muốn ăn thịt, người cũng có thể giúp hần lấy ma hạch ra, lẳng lẽ để hần ăn nó, không nên thể hiện tuyệt kỹ Thôn Thiên Thực Địa, cũng không được để người khác nhìn thấy thân hình của hần, cuối cùng để cho người ngoài cảm thấy hần không có gì khác biệt so với một con sói bình thường. Hơn nữa, người nên hạ lệnh cho thuộc hạ của người phải

quên hết tất cả những chuyện đã nhìn thấy, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài thân phận của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nếu không nó sẽ mang đến cho người tai họa vô cùng vô tận. Hơn nữa rất có khả năng Khiếu Nguyệt Thiên Lang này vì người mà bị giết chết. Hãy tin ta, dùng hết khả năng không được để cho người ta biết được thân phận của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nếu không người sẽ hối hận.

Song Đầu Hoàng Đô nhìn Bạch Khởi một cái, vô cùng nghiêm túc nói.

Mặc dù không biết tên này tại sao lại nói ra những lời như vậy, nhưng Bạch Khởi trong tiềm thức đã cảm nhận được điều này nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa Bạch Khởi cũng tin rằng ở nơi này nhất định có chuyện gì đó mà hắn không biết, nhất định có nguyên nhân gì đó không để cho người ta biết được, tuổi của Song Đầu Hoàng Đô này bày ra ở đó, hơn nữa, thân là Ma thú Thượng cổ, có rất nhiều thứ nó đều biết.

- Tại sao?

Trong lòng hiểu, mặc dù Bạch Khởi biết Song Đầu Hoàng Đô này bảo mình giữ lấy bí mật về Khiếu Thiên, tuyệt đối không được để người ngoài biết được nhất định là có nguyên nhân của nó, nhưng Bạch Khởi rất tò mò đây rốt cuộc là lý do gì.

Có người nói lòng hiếu kỳ của nữ nhân có thể giết chết một con con mèo, thật ra lòng hiếu kỳ của đàn ông cũng không nhỏ, một khi đem ra so sánh với nữ nhân thì lại càng kinh khủng hơn, bọn họ cũng sẽ truy vấn đến cùng, hỏi ra rõ ràng, đặc biệt là khi liên quan đến bản thân mình lại càng như vậy.

Nhìn Bạch Khởi một cái, Song Đầu Hoàng Đô không chính diện trả lời câu hỏi này, chỉ lẳng lẳng nhìn Bạch Khởi trước mặt, chỉ thấy hai đầu của Hoàng Đô chụm lại, trong đó một miệng há ra nói:

- Người có biết, ở thời kỳ Thái cổ, bá chủ của thiên địa này là ai không?

- Dĩ nhiên biết, theo ghi chép trong điển tịch Thượng cổ, thời kỳ Thái cổ này, trước thời Văn minh Ma pháp, trên Đại lục xảy ra cục diện Ngũ tộc tranh bá, Tinh Linh Tộc, Long Tộc, Thái Thần tộc, Địa Tinh tộc, Thú Tộc... Ngũ tộc tranh bá, mà trong lúc sớm hơn nữa, kẻ thống trị đại địa lại là ba chủng tộc lớn Tinh Linh Tộc, Long Tộc, Thái Thần tộc. Thời kỳ đó được gọi là thời kỳ Thái cổ. Thời kỳ Thái cổ ba chủng tộc lớn cường thịnh vô cùng, Long Tộc thống lĩnh trên bầu trời, Thái Thần xưng bá lục địa, còn Tinh Linh Tộc nắm giữ Ma Pháp. Vì tranh đoạt bá quyền trên lục địa, ba đại chủng tộc đã triển khai trận đại chiến đủ để hủy trời diệt đất, cuối cùng ba nhóm đều bị thương tổn, không bên nào có được lợi ích gì, trái lại khiến cho Địa Tinh chủng tộc Văn minh Khoa Học Kỹ Thuật phát triển lên, ngay sau đó số lượng người trở nên lớn mạnh. Thú Tộc mạnh mẽ có khả năng đơn thể tác chiến cũng từ từ quật khởi, hình thành thời kỳ cuối Thái cổ, năm đại chủng tộc tranh đoạt bá quyền Đại lục. Cuối cùng là thời kỳ Bách tộc tranh bá trước khi nhân loại quật khởi. Sau đó chính là Văn minh Ma pháp Thượng cổ quật khởi, nhân loại thống nhất Đại lục, xua đuổi các chủng tộc khác, trở thành kẻ lãnh đạo Đại lục bên này. Sau đó nữa, Ma pháp Nguyên tố biến mất, Văn minh Ma pháp hủy hoại chỉ trong chốc lát, hình thành nên thời đại Văn minh Đấu khí như hiện nay. Những điều này ta đều biết, trong điển tịch đều ghi chép lại, thế nhưng điều này có quan hệ gì đến Khiếu Thiên sao?

Bạch Khởi sau khi nghe lời này tò mò hỏi.

Bạch Khởi thật sự nghĩ mãi mà không rõ, những thiên địa bá chủ thời kỳ Thái cổ này có quan hệ gì đối với thân phận của Khiếu Thiên. Bạch Khởi biết Khiếu Thiên hình như có chút giao tình gì đó với Thái Thần tộc, Hoàng Kim Thái Thần Tịch Lục Tư rất ngưỡng mộ Khiếu Thiên, đối xử với Khiếu Thiên không phải là lòng tốt bình thường, quan hệ giữa hai chủng tộc cũng sâu sắc lạ thường. Mà Nữ Vương Tiên Đế của Tinh Linh Tộc sau khi nhìn thấy Khiếu Thiên cũng không có phản ứng gì đặc biệt khác thường. Long Tộc đã biến mất, sớm đã không biết biến mất bao nhiêu năm rồi, bọn chúng lại càng không có sự uy hiếp nào đối với Khiếu Thiên, đây chính là điều khiến cho Bạch Khởi có chút ngạc nhiên.

- Ha ha, điển tịch mà nhân loại các người ghi chép lại có phải là sự thực không? Trong thời kỳ Thái cổ, chủng tộc nhân loại mặc dù đã tồn tại, có điều lại là một chi nhánh nhỏ bé của Thú Tộc, thậm chí lúc đó chủng tộc của các người cơ bản không biết văn tự là cái gì, ngay đến ngôn ngữ của mình cũng không có. Huống chi thời kỳ Thái cổ mà ta nói đó... Thú Tộc cũng vẫn chưa hoàn toàn ra đời, về mặt ý nghĩa nào đó mà nói Thú Tộc chỉ là một chi nhánh nhỏ của Ma thú, một bộ phận Ma thú thực lực không đủ lớn mạnh lựa chọn một con đường phát triển khác vì vậy đã hình thành nên Thú Tộc. Hơn nữa, cái ta muốn nói với

người là trước đó, trước thời kỳ Tam đại chủng tộc Long Tộc, Thái Thần, Tinh Linh quật khởi, chủng tộc lâu đời nhất trên Đại lục này, chủng tộc thống trị Đại lục này không phải bọn họ mà là chúng ta... Ma thú chúng ta!

Song Đầu Hoàng Đô không nhịn được vẻ mặt tự hào nói, ánh mắt cũng có chút mơ mơ màng màng, hình như đang hồi tưởng thời kỳ huy hoàng ban đầu của Ma thú.

Nhớ lại Ma thú Thái cổ ngày đó, mỗi một Ma thú đều tồn tại kinh thiên động địa, sự tồn tại của chúng thậm chí còn lâu đời hơn Tam đại chủng tộc Long Tộc, Thái Thần, và cả Tinh Linh, còn về Địa Tinh quật khởi sau này, Thú Tộc cơ bản không được xếp vào, thời đầu Thượng cổ, sau khi sáng thế, bá chủ thực sự trên Đại lục này không phải là Thái Thần, không phải là Long Tộc, không phải là Tinh Linh, thậm chí không phải là Chư thần khi đó... mà là Ma thú...

- Ma thú? Thời kỳ Thái cổ là Ma thú thống trị Đại lục? Vậy Chư thần thì sao?

Bạch Khởi bất giác kinh ngạc, bởi vì đây là điều hắn không thể lý giải được. Theo như kiến thức mà hắn biết hình như không phải như vậy, theo kiến thức mà Bạch Khởi biết, trong thời điểm thiên địa mở ra, các Chư thần đã tồn tại rồi, bọn họ nắm trong tay tất cả, sáng tạo ra vô số chủng tộc và sinh mạng. Mặc dù thế giới này là do Sáng Thế Thần tạo ra nhưng người ban cho các loại sinh mạng trên thế giới này là Chư thần. Tinh Linh Nữ Thần sáng tạo ra Tinh Linh Tộc, Thái Thần Cự Thần sáng tạo ra Thái Thần tộc, Thú Thần sáng tạo ra Thú Tộc, Quang Minh Nữ Thần sáng tạo ra nhân loại, vân vân...

367. Chương 293: Thượng Cổ Bát Đại Hoàng Tộc (2)

Nhưng lúc này, lời của Song Đầu Hoàng Đô lại khiến cho Bạch Khởi sinh ra sự hoài nghi, hoài nghi về những kiến thức mà Bạch Khởi biết trước đây.

- Chư thần? Ha ha... Bọn họ là cái gì! Người có phải muốn nói rằng Chư thần sáng tạo ra tất cả sinh mệnh trên thế giới này phải không? Bọn họ là người tồn tại sớm nhất? Ha ha... ta nói cho người, đó chẳng qua chỉ là những thứ được gọi là Cửu Thiên Chư Thần, Vực Sâu Ma Thần tạo ra lịch sử giả dối, mục đích chính là để che mắt các người... Để ta nói cho người chân tướng sự việc, cái được gọi là Chư thần, thực ra trong thời kỳ Thái cổ, bọn họ đều tồn tại rất bình thường. Sáng Thế Thần sáng tạo ra thế giới, trải qua vô số năm thai nghén mới sinh ra các loại chủng tộc, các loại thiên địa Ma thú, đủ loại sinh mạng. Hơn nữa trong khi Sáng Thế Thần hao tổn hết sức lực của mình chết đi và thân hóa thành vạn vật, ban cho các chủng tộc bản lĩnh thiên phú khác nhau, ban cho tất cả các sinh mạng phương pháp tu luyện. Còn cái gọi là Cửu Thiên Chư Thần, và cả Vực Sâu Ma Thần chẳng qua chỉ là chủng tộc khác, những kẻ tu luyện đơn lẻ thời kỳ Thái cổ mà thôi, sau khi bọn họ tu luyện đến một cấp bậc nào đó sẽ trở thành Chư thần như miệng các người nói. Thực ra bọn họ vốn chẳng khác gì chúng ta, bọn họ đều từng bước từng bước tu luyện lên, nhưng đáng tiếc là sau khi bọn họ đạt đến một cảnh giới nào đó, lại bắt đầu liên thủ lại hạn chế sự phát triển của các chủng tộc khác. Bọn họ sợ, sợ bị kẻ khác vượt qua, vì vậy bọn họ bắt đầu hủy diệt các loại văn minh, tạo ra các tin tức giả dối, biến mình trở thành kẻ cao nhất để người khác thần phục họ, trở nên tin phục bọn họ, từ đó đạt được sức mạnh tín ngưỡng để nâng cao bản thân. Đồng thời bọn họ bắt đầu bắt giết hết thấy những người có thể vượt qua bọn họ... Đây mới là bộ mặt thật của Chư thần... Có điều, ta phải nói với người, trong thời kỳ đầu Thái cổ, cho dù là kẻ được gọi là Chư thần cũng không phải là đối thủ của chúng ta, dưới sự thống lĩnh của Thái cổ Bát đại Hoàng tộc Ma thú chúng ta mới chính là kẻ mạnh nhất, chúng ta thống trị cả Đại lục, cho dù là Chư thần cũng phải lễ nhượng ba phần với chúng ta, bọn họ cũng sợ hãi chúng ta!

Lời của Bạch Khởi khiến cho Song Đầu Hoàng Đô coi thường, chẳng thèm ngó tới, nói ra một bí mật mới mà Bạch Khởi căn bản không biết, vốn chưa từng nghe tới.

Còn về việc bí mật này rốt cuộc là thật hay là giả Bạch Khởi cũng không biết, tuy nhiên có một điều có thể khẳng định là lời của Song Đầu Hoàng Đô đem đến cho Bạch Khởi không ít sự kích động, trong lúc nhất thời lại có chút không thể chấp nhận được.

- Điều người nói là thật?

Bạch Khởi không dám khẳng định hỏi, khi nói lời này, cặp mắt không ngừng chuyển động, cũng không biết là đang nghĩ gì.

- đương nhiên!

Song Đầu Hoàng Đô khẳng định trả lời.

- Vậy tại sao các ngươi bây giờ lại rơi vào tình cảnh này?

Không thể nghi ngờ, câu hỏi của Bạch Khởi rất sắc bén, trong khoảng thời gian ngắn nói trúng vấn đề.

- Có lẽ người không biết, ban đầu Thái cổ Bát đại Hoàng tộc, theo thứ tự là Thanh Long Tộc, Bạch Hổ Tộc, Chu Tước Tộc, Huyền Vũ Tộc, Lôi Bằng Điều, Hoàng Đô Tộc, Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Cửu Đầu Ma Long, chúng ta lần lượt thống trị tám phương hướng của Đại lục. Trong tám chủng tộc, cường giả vô số, kẻ mạnh nhất không hề thua kém Chủ thần, không có ai đuổi kịp, nhưng cũng chính bởi vì chúng ta quá lớn mạnh, gặp phải sự tính toán của Chư thần và các chủng tộc quật khởi khác. Bọn họ đã lợi dụng sự bất hòa vốn dĩ đã có sẵn của bốn tộc Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ... Đại chiến Tứ tộc từ đó triển khai, Lôi Bằng Điều ủng hộ Chu Tước Tộc, mà Cửu Đầu Ma Long ủng hộ Thanh Long Tộc, Hoàng Đô Tộc chúng ta ủng hộ Bạch Hổ Tộc, Khiếu Nguyệt Thiên Lang ủng hộ Huyền Vũ Tộc. Từ đó Bát tộc Đại chiến triển khai, trận chiến tranh đó có thể nói là kinh thiên địa quỷ thần khiếp. Trong lúc nhất thời phong vân biến sắc, đánh đến mức trời đất âm u mù mịt vô số Ma thú cao cấp dưới trướng Bát đại Hoàng tộc dồn dập tham chiến, khắp Đại lục đều bị cuốn vào chiến hỏa. Cuối cùng trải qua mười năm lẫn chiến tranh, Bát đại Hoàng tộc dồn dập đấu đá, Ma thú cao cấp đều chiến tử, cường giả Ma thú chết hết, mà nhân cơ hội này kẻ gọi là Chư thần đã phối hợp các chủng tộc khác lại, tiêu diệt Ma thú, đuổi Ma thú đến Sâm La Tuyệt Vực. Bát đại Hoàng tộc hầu như bị diệt sạch, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, chỉ chừa lại một người, lần lượt ẩn cư trấn áp tại tứ phương, cũng không biết là ở đâu. Còn những người còn lại của chúng ta hầu như đều bị tiêu diệt, Lôi Bằng Điều bị tiêu diệt hoàn toàn. Cuối cùng, một con Cửu Đầu Ma Long hơn sáu vạn năm trước bởi vì muốn phục thù Chư thần mà bị trấn áp hoàn toàn, không biết là còn sống hay đã chết. Hoàng Đô Tộc chỉ còn lại ta, một Song Đầu Hoàng Đô cấp thấp, những Hoàng Đô cao cấp còn sót lại, chính là Song Đầu Hợp Nhất sớm đã biến mất, không thấy nữa rồi, ta vốn tưởng Khiếu Nguyệt Thiên Lang cũng không còn tồn tại nữa, nhưng không ngờ lại vẫn còn... ài...

Thở dài một hơi, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Song Đầu Hoàng Đô vẫn kể lại tất cả những chuyện mình biết, khi nói đến đây liền thổn thức, vẻ mặt cảm khái muôn phần.

Nói thực, cũng khó trách Song Đầu Hoàng Đô lại có biểu hiện như vậy, nếu đổi lại thành chính Bạch Khởi, e là cũng sẽ có bộ dạng như vậy, Bạch Khởi có thể hiểu được tâm tình của tên này, bọn chúng đã từng oai phong nộ cõi, không ai địch nổi, thậm chí ngay cả Chư thần cũng phải run rẩy, nhưng bây giờ thì sao, lại rơi vào tình cảnh cửa nát nhà tan người chết, chủng tộc điêu linh, sự tương phản khổng lồ trong chuyện này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, nếu như đổi thành bản thân Bạch Khởi, có lẽ cũng sẽ có bộ dạng như vậy, thậm chí còn không bằng Song Đầu Hoàng Đô này.

Lúc này Bạch Khởi lựa chọn giữ vẻ trầm mặc, không nói lời nào thừa thãi vô ích, chỉ lẳng lặng đứng ở đó, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ đợi Song Đầu Hoàng Đô hồi phục trở lại sau đó tiếp tục nói chuyện, Bạch Khởi biết vẫn còn rất nhiều điều vị này vẫn chưa tiếp tục nói ra, bởi vì tuy nói nhiều như vậy rồi nhưng hiện tại vẫn chưa đi vào chủ đề chính.

Quả nhiên giống như Bạch Khởi nghĩ, một lát sau, Song Đầu Hoàng Đô trở lại bình thường, nhìn Bạch Khởi, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói:

- Người nên biết, bây giờ chúng ta đã rơi đến mức độ này, ta không trông mong Ma thú chúng ta có thể lại đứng lên, bởi vì ta biết điều đó không có khả năng, ta cũng không trông mong giống như Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp đi tìm Chư thần báo thù, Hứa Đức Lạp có kết cục như thế nào ta cũng đã thấy rõ, điều ta trông mong cũng chính là có thể bình bình an an tiếp tục sống. Gần đây ta đã sắp tiến hóa thành Thái cổ Hoàng Đô thực sự, sau khi Song Đầu Hợp Nhất ta có thể tiến vào hàng ngũ Thánh Thú, tự bảo vệ mình không có vấn đề gì. Chỉ cần ta không ra khỏi Sâm La Tuyệt Vực này, sẽ không có ai có thể tìm thấy ta, coi như là Chư thần không phải xuất động số lượng lớn cũng không làm gì được ta. Vốn dĩ ta chỉ phải đợi có người đến lấy kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng là đã có thể thực sự yên tâm rồi, có điều không ngờ là ta lại gặp được Khiếu Nguyệt Thiên Lang, ài... Tên của tên tiểu tử đó của người là Khiếu Thiên phải không ồ... Có lẽ người vẫn chưa biết sự lợi hại của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Khiếu Thiên có thể nói là tiềm lực vô hạn, Thôn Thiên Thực Địa của Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc trong thời kỳ Thái cổ cũng đã là chủng

tộc lớn mạnh nhất rồi, nếu như không phải Thất Đại Hoàng Tộc khác phối hợp lại hạn chế bọn chúng, e là bọn chúng sớm đã có thể đơn độc đối kháng Chư thần. Nghĩ lại thấy nếu lúc đó chúng ta không liên thủ lại hạn chế bọn chúng, kế hoạch của Chư thần xem ra cũng không như ý muốn. Mặc dù nếu chúng ta như vậy, Khiếu Nguyệt Tộc sẽ có thể trở nên vượt trội hơn chúng ta, thế nhưng dù sao cũng tốt hơn so với diệt tộc... ài... chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi...

Nói xong hắn liền nghiêm nghị nhìn Bạch Khởi trước mặt, tiếp tục nói:

- Người phải hiểu, kẻ biết được sự kinh khủng của Khiếu Nguyệt Tộc không chỉ có ta, các Chư thần cũng biết, bất luận là Cửu Thiên Chư Thần, hay Vực Sâu Ma Thần, không ai trong số chúng là không muốn tiêu diệt triệt để Khiếu Nguyệt Tộc. Bởi vì sự uy hiếp của Khiếu Nguyệt Thiên Lang với họ là quá lớn, lớn hơn rất nhiều so với Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, một khi bọn chúng biết được sự tồn tại của Khiếu Thiên thì hậu quả sẽ không dám tưởng tượng... Có điều, cũng may sau khi Đại chiến Chư thần, bất luận là Thiên Thần hay Ma Thần đều đã rơi vào ngủ say, các người cũng an toàn hơn rất nhiều. Có điều ta vẫn phải nói với người, các người phải hết sức giữ kín một chút, dù sao không phải tất cả Chư thần đều rơi vào ngủ say, mặc dù kẻ còn lại chỉ là Thần cấp thấp, nhưng những người này tùy ý có một kẻ đi ra đều không phải là người mà các người bây giờ có thể chống lại, vì vậy vẫn nên chú ý giữ bí mật.

- Ta đã biết rồi...

Bạch Khởi sau khi nghe lời này mặt liền biến sắc, thần sắc nghiêm túc trả lời, Song Đầu Hoàng Đô nói nhiều như vậy, Bạch Khởi đương nhiên hiểu ra sự nghiêm trọng của vấn đề, nếu ngay cả điểm này hắn cũng không thể hiểu thì hắn cũng sống vô dụng...

- Được rồi, nếu như người đã hiểu thì người hãy đi đi, của cải của Đế Quốc Huy Hoàng ở trong sơn động đó, mấy năm qua ta đã có một chút thu thập, bây giờ vừa lúc lấy ra cho tên tiểu tử này dùng, Khiếu Nguyệt Thiên Lang có một điểm có lợi, chỉ cần ăn ma hạch Ma thú, không ngừng cắn nuốt là đã có thể nâng cao vô hạn, không giống Hoàng Đô chúng ta, phải không ngừng chiến đấu nâng cao bản thân, thứ quý giá của ta ở đó không chừng có thể giúp tiểu tử này lại lần nữa tăng lên một chút, dù sao ta ở đây đã nhiều năm rồi, cũng có một số kẻ không có mắt đến đây tìm cái chết, để lại không ít thứ tốt.

Song Đầu Hoàng Đô khẽ mỉm cười, xua tay bảo Bạch Khởi rời khỏi, quay người dẫn Khiếu Thiên đi về phía hang động khổng lồ.

368. Chương 294: Đấu Thánh (1)

Bạch Khởi cũng không do dự, hắn biết Song Đầu Hoàng Đô có một số thứ muốn đưa cho Khiếu Thiên, có điều chắc chắn vẫn có một số điều muốn dặn dò, chỉ là không muốn để cho Bạch Khởi biết mà thôi, Bạch Khởi cũng không phải là người tự tìm những chuyện không hứng thú, chuyện trong nội bộ chủng tộc Ma thú Bạch Khởi cũng không muốn biết quá nhiều, vì vậy đã không chút do dự mà trực tiếp rời khỏi nơi này, quay trở về chỗ thủ hạ của mình.

- Các người đợi ở đây... không cần căng thẳng, tên kia không có ác ý, ta đi một lát rồi về.

Bạch Khởi dặn dò một câu rồi trực tiếp xông vào hang động giữa núi, có điều không cho thủ hạ của mình đi theo.

Không phải là Bạch Khởi không tin tưởng những thủ hạ này của mình, chẳng qua là Bạch Khởi không muốn để bọn họ đi theo mình mà thôi, ở đây có một kho báu lớn, người nhìn thấy càng ít càng tốt, tuy những người này hết sức trung thành với mình nhưng bọn họ đi vào cũng không có tác dụng gì, để cho bọn họ nhìn thấy những của cải này trái lại có chút không hay, chỉ bằng tự mình vào lấy, hơn nữa bên trong không chừng có những thứ như cơ quan gì đó, những người này tuy thực lực không kém nhưng đi theo mình trái lại là một gánh nặng. Minh đã là Tam Tinh Đấu Đế rồi, những người này đi theo cũng chẳng giúp được gì, khi thực sự gặp phải nguy hiểm trái lại sẽ rắc rối, mặc dù Bạch Khởi cũng biết hầu như là sẽ không có nguy hiểm gì, bên ngoài đã có một Song Đầu Hoàng Đô coi giữ, còn cần cơ quan nào nữa?

Cho dù có những thứ như cơ quan gì đó, nếu người bên ngoài là người mà Song Đầu Hoàng Đô không chống lại nổi thì những thứ này cũng là phí công, tin rằng cái gã đó của Đế Quốc Huy Hoàng sẽ không làm những

thứ vô dụng như vậy, cho nên Bạch Khởi căn bản không cần lo lắng điều gì.

Sau khi Bạch Khởi xông vào trong hang động này, bên trong là một màn tối tăm, hầu như nhìn không rõ mọi thứ xung quanh, Bạch Khởi lấy ra một mồi lửa, sau đó tiếp tục đi vào bên trong, dưới ánh lửa lơ mờ tối tăm, Bạch Khởi thấy một ngọn ngọn đèn, sau khi từ từ châm lửa, vô số cây đuốc theo đó mà sáng lên, chiếu sáng cả hang động.

Trong hang động này rộng rãi vô cùng, có điều lại không có bất kỳ sự trang trí nào, ngoài ngọn đuốc ra, những thứ đặc biệt đều không có, rõ ràng là hang động tự nhiên chưa từng trải qua bất kỳ sự trang trí nào, có điều nghĩ cũng là đây là nơi cất giữ kho báu, lại không phải là lăng mộ, bên ngoài trang trí huy hoàng như vậy để làm gì, lẽ nào sợ người ta không biết kho báu ở chính nơi này sao? Huống chi Đế Quốc Huy Hoàng lúc đó đã ở bên bờ hủy diệt, làm gì có thời gian để xây dựng những thứ này, lãng phí công sức và thời gian.

Đương nhiên ngoài hang động thiên nhiên này ra, trên mặt đất xung quanh toàn là đầu lâu... Xương và đầu lâu xếp chồng như núi rải rác khắp nơi tứ phía, xung quanh còn có một số vũ khí giáp trụ đã rỉ sét, không khó nhìn ra những thứ này hẳn đều là thi thể của những dân phu xây dựng quảng mộ và những binh sĩ phụ trách trông coi nơi này. Có điều nhìn số lượng có vẻ không nhiều, đại khái cũng chỉ có khoảng mấy vạn người, ít hơn rất nhiều so với dự tính trước đây, xem ra toàn bộ số còn lại đều ở bên trong, bên ngoài dù sao cũng là số ít.

Đi dọc theo hang động tối tăm này vào trong, cũng không biết sau khi đi được bao lâu, tiến sâu vào trong hang động này, một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, cửa đá này cao vô cùng, cao khoảng mười thước, cũng không biết là từ loại đá nào tạo thành, có vẻ rất kiên cố, thế nhưng bên trên bóng loáng, không có một chút thứ gì giống như điêu khắc, lộ ra vẻ chất phác tự nhiên.

Ở vị trí cao khoảng hơn một thước dưới cửa đá khổng lồ xuất hiện một lỗ khóa, nhìn có vẻ không khác biệt nhiều lắm với chiếc chìa khóa đeo trên cổ Bạch Khởi. Bạch Khởi do dự một chút rồi lấy chìa khóa của mình ra, sau đó ấn mạnh vào đó nhẹ nhàng chuyển động, chỉ chốc lát sau, cánh cửa lớn này âm ỉ mở ra, sau một tiếng âm ỉ, cánh cửa đá khổng lồ nặng nề đó từ từ hạ xuống, sau một lát, một đại đạo rộng rãi xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Đại đạo đá phiến rộng rãi, bằng phẳng giống như bên ngoài hang động, không khó tưởng tượng đây là sự chuẩn bị để người ta thuận tiện vận chuyển của cải bên trong ra ngoài, đương nhiên cùng lúc con đường rộng lớn thênh thang này xuất hiện, một luồng hơi hôi thối khó chịu xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, một mùi mục nát khiến cho Bạch Khởi muốn nôn mửa. Đương nhiên còn có cả những xương cốt chất đầy như núi cũng bày ra hai bên cánh cửa lớn, nhìn có vẻ mười vạn trở nên, nghĩ lại thấy đây mới là những người lao công đã chết ở đây, xét cho cùng là Đế Quốc Huy Hoàng không cho phép bí mật của họ bị tiết lộ ra ngoài, cho nên những người này phải chết không nghi ngờ gì.

Những lao công này chết có chút oan uổng, không khỏi có chút quá không công bằng, có điều Bạch Khởi lại không đồng cảm với họ, trên thế giới này vốn không tồn tại cái gọi là công bằng hay không công bằng, những người này cho dù là vẫn sống, đi ra ngoài cũng chưa chắc có thể sống bao lâu. Đế Quốc Huy Hoàng mặc kệ những người này e là ngay đến Sâm La Tuyết Vực cũng không đi ra được, dù sao những con Ma thú kia cũng không phải là ngồi không.

Huống chi cho dù bọn họ ra đến bên ngoài một khi bị phát hiện cũng gặp phải sự truy sát khảo vấn, thậm chí sống một cuộc sống sống không bằng chết, còn không bằng chết ở chỗ này, cho nên bọn họ không có gì đáng để tiếc nuối.

Vòng qua những thi thể này, Bạch Khởi nhảy lên đi về phía bên trong, men theo con đường rộng thênh thang đi vào, không biết sau khi đi được bao lâu, Bạch Khởi sau khi vòng mấy chục vòng đã đến được nơi sâu bên trong kho báu này, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một tòa thành trì khổng lồ, một tòa thành trì khiến cho Bạch Khởi chấn động...

Tòa thành trì này cũng không phải là rất lớn, so với Dung Nham Chi Thành còn nhỏ hơn một chút, quả thực cũng không coi là quá to lớn, còn những thứ như mi quan cũng không có gì đặc biệt nổi bật, có điều lại khiến cho Bạch Khởi rung động sâu sắc, so với lần Bạch Khởi nhìn thấy Dung Nham Chi Thành còn chấn động hơn không biết bao nhiêu lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tòa thành này hoàn toàn dùng vàng tạo nên, vàng khối khổng lồ chất đồng tạo thành, cả thành trì bất luận là tường thành, thành lâu hay đường đi và hàng rào, toàn bộ đều dùng vàng đúc nên, dùng những khối vàng rời rạc nhanh chóng chồng lại, có vẻ cũng không phải là chặt chẽ lắm, lúc nào cũng có thể tháo dỡ. Nhưng có một điểm có thể khẳng định là giá trị của tòa thành này đã vượt qua sự tưởng tượng của con người, tòa thành trì khổng lồ này cũng hoàn toàn dùng vàng chất đồng tạo thành. Nếu đổi thành kim tệ, e là không biết bao nhiêu. Có điều ước tính sơ bộ ít nhất có trên dưới ba ức kim tệ, ngoài ra ở vị trí chính giữa của tòa thành này, Bạch Khởi còn nhìn thấy vô số châu báu cùng đồ trang sức đeo tay, còn có vô số những thứ như đồ cổ tranh chữ rơi rải rác trên mặt đất, nói giá trị liên thành một chút cũng không quá.

Sau sự chấn động ngắn ngủi, phản ứng đầu tiên của Bạch Khởi chính là bắt đầu kêu gọi Cửu U...

- Cửu U... Cửu U! Người, cái lão này mau ra đây, nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút, hãy thu lại toàn bộ số kim tệ này cho ta, đổi Giao Dịch Điểm... nhanh lên... toàn bộ đổi thành Giao Dịch Điểm!

Bạch Khởi không chịu được gào thét lên, trong mắt hắn đã bắt đầu sáng rực lên.

Bạch Khởi bây giờ quá cần tiền, phải biết rằng... Bây giờ lãnh thổ phương Bắc của Bạch Khởi muốn phát triển thì phải cần có không ít tiền, Bạch Khởi đem trọn số tiền của Tử Kinh Hoa thương hội dành vào phát triển phương Bắc vẫn có chút chưa đủ, vì thế Bạch Khởi rất phiền muộn nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể từ từ. Mà quân đội của Bạch Khởi ở phương Bắc cũng cần cung cấp nuôi dưỡng, Bạch Khởi có số lượng lớn quân đội, mà Đế Quốc đã khấu trừ không ít quân lương, toàn bộ đều cần Bạch Khởi bổ sung vào, về mặt Đế Quốc, mục đích là muốn hạn chế sự phát triển của Bạch Khởi, mà Bạch Khởi muốn phát triển thì phải cung cấp đầy đủ quân lương cho quân đội, chi phí ăn mặc cho ba mươi Quân đoàn vô cùng kinh khủng, Bạch Khởi cho dù đã khống chế thuế má của cả khu vực Gia Lam nhưng vẫn có chút không đủ, dù sao Gia Lam cũng không phải giống trước đây nữa, đã sớm bị tàn phá thảm hại rồi.

Đương nhiên Bạch Khởi cũng cần số lượng lớn kim tệ để cung cấp cho quan quân tướng lĩnh dưới tay mình, cần số lượng lớn kim tệ để giải quyết những quý tộc quan viên đó của Đế Quốc, những thứ này đều cần đến tiền. Nơi Bạch Khởi cần dùng tiền quá nhiều, vì vậy Bạch Khởi mới đi tìm kho báu ở Sâm La Tuyết Vực gấp gáp như vậy, bây giờ, khi nhìn thấy số tiền này trước mặt mình, tất cả vấn đề của Bạch Khởi đều giải quyết dễ dàng.

- Ha ha ha... Tiểu tử, đồ đạc ở nơi này có lẽ có giá trị không nhỏ, tất cả mọi thứ cộng lại tương đương năm ức kim tệ, ta đổi cho người thành Giao Dịch Điểm, như thế nào?

Cửu U sau khi nghe lời này, ha hả cười một tiếng hướng về phía Bạch Khởi nói như vậy. Không khó nghe ra, Cửu U bây giờ cũng đang rất hưng phấn, phải biết rằng Bạch Khởi chiếm được nhiều kim tệ như vậy, có nghĩa là có rất nhiều thứ muốn đổi lấy từ phía Cửu U, đây chính là một cơ hội tốt để phát tài, cái tên Cửu U tham lam như vậy đương nhiên sẽ lộ ra vẻ rất vui mừng.

- Không cần nhiều như vậy, cho ta đổi một ức Giao Dịch Điểm, giúp ta đổi thành Cửu Tinh Đẩu Đế...

369. Chương 294: Đẩu Thánh (2)

Bạch Khởi xua tay, đem tòa thành vàng này thu vào Cửu U Long Giới, sau đó đưa ra yêu cầu như vậy với Cửu U.

- Được, điều này không vấn đề gì, chín nghìn chín trăm vạn Giao Dịch Điểm đổi Cửu Tinh Đẩu Đế. Nhân tiện, một trăm vạn Giao Dịch Điểm ta giữ lại cho người, người vẫn còn một trăm bảy mươi vạn Giao Dịch Điểm cộng thêm một viên bảo thạch nhiệm vụ cấp A. Ha ha... Tiểu tử người bây giờ thật giàu có nha, có cần nhân cơ hội này lại tăng lên huyết thống của người? Bây giờ người đã là Lục Dực rồi, nếu tăng lên Bát Dực, sức chiến đấu sẽ càng dồi dào hơn.

Cửu U nhìn thấy sự hào phóng như thế của Bạch Khởi, lập tức vui mừng kêu lên, không gạ gẫm Bạch Khởi trực tiếp, tặng Bạch Khởi lên cấp Cửu Tinh Đẩu Đế, thậm chí Bạch Khởi còn chưa cảm giác được, chỉ sau thời gian trong nháy mắt Bạch Khởi đã cảm thấy sức mạnh mệnh môn cuộn trào.

- Bát Dực? Vậy bao nhiêu Giao Dịch Điểm?

Bạch Khởi tò mò hỏi.

- Ủm, Bát Dực cần có một trăm vạn Giao Dịch Điểm, cộng thêm một viên bảo thạch cấp A, người cộng thêm hai trăm vạn Giao Dịch Điểm ta có thể trực tiếp tiêu hao bảo thạch nhiệm vụ của người, tặng cho người lên Thập Dực, bản thân vào cấp bậc Thiên Sứ, như thế nào?

Cửu U bắt đầu giao dịch với Bạch Khởi, Bát Dực đã không thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, ngay sau đó lại yêu cầu Bạch Khởi tăng lên huyết thống Thập Dực.

- Được... ta đồng ý với người.

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau khi suy nghĩ một chút liền quyết định đồng ý, khi có huyết thống Lục Dực, Bạch Khởi tuy không thường xuyên sử dụng, nhưng đôi cánh này xuất hiện giúp cho sức mạnh của Bạch Khởi tăng lên theo đường thẳng, đã mấy lần cứu tính mạng của Bạch Khởi, vì vậy Bạch Khởi thực sự rất coi trọng thứ huyết thống này, sau khi do dự một chút Bạch Khởi cũng đã đồng ý rồi, thêm một phần sức mạnh, thêm một phần bảo đảm, cho nên Bạch Khởi mới lựa chọn đồng ý.

Cửu U lúc này dứt khoát ngay cả một chữ 'Tốt' cũng không chịu nói thêm, sau khi một trận ánh sáng rực rỡ lóe lên, Bạch Khởi trong nháy mắt bị bao vây lại, sau một lát Bạch Khởi lại hiện ra thân hình nhưng phía sau lưng Bạch Khởi đã xuất hiện năm đôi cánh màu đen. Bạch Khởi còn muốn tiếp tục đổi huyết thống một chút, có điều khổ là không có bảo thạch nhiệm vụ nên chỉ có thể như vậy thôi, nếu không với tài lực hiện tại của Bạch Khởi, muốn tăng lên dễ như trở bàn tay, từ trước đến nay vấn đề Giao Dịch Điểm gây phiền nhiễu cho Bạch Khởi sớm đã giải quyết rồi.

Lần này sau khi Bạch Khởi có được một lượng lớn tài sản như vậy, cho dù là tăng lên Cửu Tinh Đẩu Đế, Bạch Khởi vẫn còn lại khoản tiền lớn, bốn ức kim tệ, số tiền này đủ để cho Bạch Khởi làm được rất nhiều việc cho dù nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

Cho nên có thể nói Bạch Khởi có được lợi nhuận lớn, nếu có thể, Bạch Khởi sớm đã đổi huyết thống Thập Nhị Dực, có điều đáng tiếc là kế hoạch lấy Giao Dịch Điểm làm vật trao đổi thay cho bảo thạch mà Bạch Khởi đưa ra đã bị Cửu U bác bỏ, vì thế bắt buộc chỉ có thể lựa chọn huyết thống Thập Dực.

Sau khi lại lần nữa tăng lên, Bạch Khởi cảm thấy toàn thân mình trên dưới đều tràn ngập sức mạnh, sức mạnh trong nháy mắt tràn ngập khắp cơ thể và tâm hồn Bạch Khởi. Bạch Khởi bất giác nghĩ đến Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế, bây giờ có lẽ cho dù là đối mặt với Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế kinh khủng đó, Bạch Khởi chỉ có mạnh hơn chứ không yếu, Bạch Khởi đã đường đường chính chính để trở thành một trong những cường giả đứng đầu trên Đại lục, dù sao trên Đại lục này Cửu Tinh Đẩu Đế cũng không nhiều...

Không... Không phải không nhiều, là rất ít ỏi vô cùng, không hề nhiều bằng Cửu Giai Ma thú đỉnh phong, mỗi một người đều là nhân vật đủ để ảnh hưởng đến thế cục Đại lục. Mà bây giờ Bạch Khởi hiển nhiên bước vào hàng ngũ này, nghĩ tới Tiên Đế, Bạch Khởi bất giác nhớ đến lời của Tiên Đế trước đây, không nhận được mà hướng về phía Cửu U hỏi:

- Cửu U... trên Cửu Tinh Đẩu Đế có phải là vẫn còn cảnh giới khác?

- Hả... tiểu tử, người thật sự thông minh sao? Ha ha... thực sự có... có điều người muốn biết phải tốn... một ngàn Giao Dịch Điểm... cũng không phải là nhiều.

Cửu U nghe lời này đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười ha hả, cái tên này thật sự keo kiệt, vừa mới kiếm được chín ngàn chín trăm vạn Giao Dịch Điểm của Bạch Khởi, bây giờ lại đòi tới nữa, thậm chí ngay cả một ngàn Giao Dịch Điểm hắn cũng không chịu bỏ qua.

- Là cái gì, nếu như ta đổi thì cần có điều kiện gì?

Bạch Khởi không thể nhịn được, tò mò hỏi, mặc dù sớm đã suy đoán có khả năng có cảnh giới như vậy tồn tại, có điều sau khi nghe thấy lời này vẫn không thể không kinh ngạc, ngay sau đó bắt đầu dò hỏi điều kiện trao đổi.

- Đẩu Thánh... Đẩu trung thánh giả, ha ha... muốn có điều kiện trao đổi cũng rất đơn giản, một ức một ngàn vạn, một ức một ngàn vạn tiến vào Nhất Tinh Đẩu Thánh, mỗi một lần tăng lên một cấp cần phải cộng thêm một ngàn vạn Giao Dịch Điểm, thế nào? Có muốn tăng lên một chút không? Phải biết rằng Cửu Tinh

Đấu Đế tuy lợi hại nhưng so với Đấu Thánh hoàn toàn là hai khái niệm, đấu trung thánh giả không phải là nói không, tuyệt đối là tiêu chí một cảnh giới nào đó đạt tới đỉnh điểm.

Cửu U cười ha hả, lại lần nữa vô sỉ bắt đầu dụ dỗ Bạch Khởi.

Với tính cách của Cửu U, đây cũng là lẽ thường, hấn hận là không thể xài hết tất cả số tiền của Bạch Khởi, có điều Cửu U hiểu điều này là không thể, thời gian dài ở bên cạnh Bạch Khởi, đương nhiên biết bây giờ Bạch Khởi rất thiếu tiền, phần còn lại tuy có bốn trăm triệu kim tệ nhưng nếu muốn tăng lên chỉ được tới đa ba Tinh, phần còn lại e là không đủ dùng, Bạch Khởi luôn muốn giữ lại tất cả số tiền dự trữ không phải sao?

Lời của Cửu U rõ ràng đã đả động Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng biết sự cách biệt giữa từng cảnh giới là rất lớn, nó giống như sự khác biệt giữa Đấu Đế và Đấu Hoàng, giữa Đấu Thánh và Đấu Đế cũng rất rõ rệt, sau khi nghĩ một chút Bạch Khởi vẫn quyết định đổi, bởi vì mục đích cuối cùng của Bạch Khởi chính là siêu thoát, cởi bỏ gông xiềng sinh mạng của mình, không ngừng theo đuổi sức mạnh của mình, sự chênh lệch giữa Đấu Thánh và Đấu Đế là mười lần, tuổi thọ của Đấu Đế là một ngàn năm, mà Bạch Khởi không nghĩ ngờ gì cấp bậc Đấu Thánh này ít nhất có thể sống đến năm ngàn năm, thậm chí vạn năm, vạn năm Đấu Thánh... Như vậy mới xứng với cái danh hiệu và thực lực này.

Cho nên Bạch Khởi sau khi nghe thấy lời của Cửu U đã do dự một chút, sau đó lập tức nói:

- Ta muốn tăng lên tới Nhị Tinh Đấu Thánh, ngươi hãy đổi cho ta.

Bạch Khởi đã vạch xong kế hoạch, nếu mình đổi đến Nhị Tinh Đấu Thánh thì mình vẫn còn lại khoảng một ức sáu ngàn chín trăm vạn kim tệ, số tiền này lấy ra ba ngàn chín trăm vạn đủ để khôi phục lại kinh tế của khu vực Gia Lam và lãnh địa của mình, còn phần còn lại lấy ra hai ngàn vạn kim tệ huấn luyện mười Quân đoàn, một ngàn vạn lấy ra để hoạt động và nuôi dưỡng Quân đoàn của mình, như vậy đã đủ rồi.

Huống chi Bạch Khởi còn có một tỷ kim tệ dự trữ, số tiền này bất luận là làm gì cũng đều đủ, đủ để giữ vững cơ nghiệp khổng lồ của Bạch Khởi, đủ để Bạch Khởi làm bất kỳ chuyện gì, thậm chí là làm phản Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi cũng có đủ kinh phí. Một tỷ kim tệ có thể tùy lúc lại mở rộng thêm mười mấy Quân đoàn, hơn nữa cung cấp một hai năm nuôi dưỡng, những thứ này đối với Bạch Khởi mà nói đều không phải là vấn đề gì lớn, có thể nói Bạch Khởi bây giờ giàu có vô cùng, nhà giàu mới nổi tiêu chuẩn, bởi vậy sau khi nghe thấy lời đề nghị của Cửu U, Bạch Khởi không hề do dự lựa chọn đổi....

Sự trao đổi lần này vẫn bình thản không có gì lạ, có điều đấu khí của Bạch Khởi đã chuyển hóa thành màu bạc, ngân quang nhẹ nhẹ bao phủ lấy toàn thân Bạch Khởi, một lực lượng mệnh mông theo đó bạo phát, giống như cả đại địa đều bắt đầu rung lên, những mùi khác trong kho báu, khói mù và nấm mốc trong nháy mắt tan thành mây khói.

Còn những người ở ngoài bất luận là những thủ hạ đang đợi Bạch Khởi hay Song Đầu Hoàng Đô đang đứng bên ngoài hoặc là Khiếu Thiên đều sửng sốt, ngay sau đó bị khí thế lớn mạnh làm chấn động, bọn họ bất giác có chút thở dồn dập, còn những người xung quanh bao gồm cả lão Liệt Hỏa cũng bị khí thế lớn mạnh ép đến mức không thể chịu được mà quỳ xuống đất.

- Hừ hừ... Người hình như đã tìm được một người rất phi thường, vừa rồi hấn còn giữ lại thực lực... Trời ạ... không ngờ hấn đã đột phá đến cảnh giới đó, tiến vào tầng lớp Đấu Thánh như trong truyền thuyết, ta tưởng rằng từ khi người đó đột phá đến cảnh giới này hai ngàn năm trước cũng không lại có ai có thể đột phá đến cảnh giới này... không ngờ... ta lại nhìn thấy lần nữa... người theo hấn... hình như sẽ an toàn rất nhiều...

Song Đầu Hoàng Đô nhìn Khiếu Thiên mở miệng cười nói, có vẻ như tâm trạng rất tốt, có điều trong ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi lại tràn đầy tâm trạng phức tạp, một Đấu Thánh nhân loại trẻ tuổi như vậy xuất hiện... đối với thế giới này cũng không biết là tốt hay xấu... có điều có một chuyện có thể khẳng định, đó chính là người này sau này đủ sức ảnh hưởng đến cả Đại lục, bởi vì hấn xuất hiện là có thực lực này rồi... sức mạnh Đấu Thánh không có cách nào tưởng tượng nổi.

370. Chương 295: Trường Sinh Cổ Thụ (1)

- Chẹp chẹp... xem ra sức mạnh không tệ mà... đúng rồi, tiểu tử, quên mất không nói với người một chuyện, người mở ra kho báu của Đế Quốc Huy Hoàng có năm Tinh phần thưởng, còn có một viên bảo thạch cấp S, vừa rồi khi đổi cấp Đấu Đế ta đã giúp người cộng thêm năm Tinh phần thưởng này rồi, viên Bảo thạch cấp S giữ lại cho người, vì vậy nói thực người bây giờ có hai tỷ năm ngàn chín trăm vạn kim tệ cùng một viên bảo thạch cấp S.

Cửu U cười ha hả, giống như nhìn Bạch Khởi trong lòng thoải mái có chút không yên ổn, cố ý tìm cái gì đó cho Bạch Khởi không tự nhiên.

- Người nói gì! Cái đồ chết tiệt nhà người, sao vừa rồi người không nói, người đang đùa bỡn ta sao? Tại sao không cộng năm Tinh điểm thưởng vào sau cấp Đấu Thánh của ta, ta thà là giao thêm cho người chín ngàn vạn cũng không muốn chiếm cái rẻ tiền này!

Bạch Khởi tức giận nói, tâm trạng vốn vui mừng vừa rồi lập tức biến mất, thay vào đó là sự tức giận tràn ngập trời đất.

-Ồ... Cái này a. Vốn dĩ chính là như vậy, ta cũng không thể làm chủ, vừa rồi chỉ là chưa nói với người, cũng không có nghĩa là không có. Thiệt là... Là tự người không hỏi mà thôi, ồ... được rồi, được rồi, vẫn còn một viên bảo thạch cấp S, có muốn trực tiếp đổi thành huyết thống, tiến hóa Thiên Sứ Thập Nhị Dực? Ha ha, nếu người tiến quân Thập Nhị Dực và Ngũ Tinh Đấu Thánh đều có thể đủ phân cao thấp, ta giảm giá cho người, nhận của người chín trăm vạn Giao Dịch Điểm, cộng thêm một viên bảo thạch cấp S, giúp người tăng lên mức độ Thập Nhị Dực, thế nào?

Cửu U cọt nhả nói, mắt diếc tai ngơ với lời của Bạch Khởi.

- Người... Được rồi.

Bạch Khởi không nhịn được muốn giết chết tên Cửu U khôn kiếp này, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được, suy tư chốc lát rồi đồng ý lời đề nghị của Cửu U.

Rõ ràng đề nghị này của Cửu U rất phù hợp với yêu cầu hiện tại của Bạch Khởi, Bạch Khởi bức thiết muốn tăng lên sức mạnh của mình, có điều bây giờ Bạch Khởi lại không có khả năng, tuy có chút tiền nhưng Bạch Khởi không nỡ dùng, số tiền đó đều có mục đích sử dụng. Thép tốt phải dùng vào lưỡi dao, bây giờ thực lực của bản thân đã khá rồi, chưa đến lúc bức thiết cần tăng lên, lãnh địa và quân đội của Bạch Khởi lại rất cần tiền, số tiền này vẫn nên cung cấp cho bọn họ, đương nhiên Bạch Khởi cũng muốn giữ lại một phần dự trữ để phòng sự cố bất ngờ.

Sau khi đổi huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ Thập Nhị Dực, Bạch Khởi đã đạt đến đỉnh điểm huyết thống bản thân, muốn tăng lên nữa cũng không phải là không có khả năng, nhưng Giao Dịch Điểm cần có sẽ rất kinh khủng, thứ cần thiết để lên cấp thực sự không phải là nhỏ tí tẹo, Bạch Khởi tạm thời không có khả năng đó, cũng không có bảo thạch dư thừa để nâng cao huyết thống của mình, vì vậy đã từ bỏ.

Khi hoàn thành tất cả chuyện này, Bạch Khởi đi ra, dẫn thủ hạ của mình rời khỏi nơi này hướng về phía sâu trong Sâm La Tuyết Vực, nơi có Mộc Hệ Phong ấn, Song Đầu Hoàng Đô đó không đi cùng bọn Bạch Khởi, chỉ là sau khi cáo biệt với bọn họ đã biến mất sâu trong rừng rậm.

oOo

Đoàn người của Bạch Khởi cấp tốc đi sâu vào trong rừng rậm, không ngừng tiến về phía trước, không ngừng tiến vào trung tâm của dải đất, Ma thú gặp phải đã càng ngày càng cao cấp, có một vài Ma thú nổi tiếng vì hung tàn, thậm chí còn tấn công bọn Bạch Khởi, có điều kết quả như thế nào có thể nghĩ là biết. Phạm là Ma thú đến gần đội ngũ này của Bạch Khởi không có con nào có thể sống sót, cơ bản không cần Bạch Khởi ra tay, những Ma thú đó đến gần, trong nháy mắt đã bị vô số cường giả xông ra ngũ mã phanh thây, chém thành từng đoạn từng đoạn, mục đích chính là biểu hiện một chút trước mặt chủ nhân Bạch Khởi.

Đương nhiên theo sau đó đẳng cấp của Ma thú không ngừng tăng cao, đoàn người của Bạch Khởi cũng gặp phải khó khăn, những cường giả cấp Đấu Vương đó đã không còn là đối thủ của Ma thú, tiến gần vào khu vực ba trăm dặm vị trí trung tâm, hầu hết Ma thú sinh tồn cấp thấp nhất đều là Thất Giai Ma thú, Bát

Giai Ma thú chỗ nào cũng có, thậm chí ngay cả Cửu Giai Ma thú cũng theo đó xuất hiện. Mặc dù Cửu Giai Ma thú cũng chỉ lác đác một hai con, không triển khai công kích bọn Bạch Khởi, nhưng đã khiến cho không ít người phập phồng lo sợ, những người này ở bên ngoài đều tồn tại vói vọi trên cao, Đấu Vương, Đấu Hoàng... nhưng ở đây bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là đối thủ của Thất Giai, Bát Giai Ma thú, những Cửu Giai Ma thú đó có thể nói là tồn tại giống như cấp Đấu Đế, sức mạnh của bọn họ không đủ để chống lại.

Trong đội ngũ xuất hiện tâm trạng căng thẳng, mặc dù có một đại cường giả như Bạch Khởi tồn tại nhưng vẫn không tránh khỏi sinh ra một chút khủng hoảng, Cửu Giai Ma thú giống như một đám mây đen bao phủ trên đầu mọi người không ngừng xoay chuyển.

- Liệt Hỏa, người hãy dẫn tất cả mọi người lui về phía sau một trăm dặm, xây dựng cơ sở tạm thời, ta và Khiếu Thiên đi vào là được rồi.

Suy nghĩ trong lòng đám người trong đội ngũ Bạch Khởi có thể hiểu, hơn nữa Bạch Khởi cũng không cho rằng những người này đi cùng mình có thể giúp đỡ điều gì đó cho mình, bây giờ có lẽ ngoài Khiếu Thiên ra, những người khác đều không thể giúp đỡ gì cho Bạch Khởi, vì vậy Bạch Khởi quyết định tự mình tiến sâu vào là được rồi, những người này ở lại đây cũng tương đối an toàn.

Nói xong Bạch Khởi cũng không để ý tới những người khác, xoay người lên lưng Khiếu Thiên trực tiếp tiến vào sâu trong Sâm La Tuyệt Vực. Bạch Khởi cười trên lưng Khiếu Thiên, tốc độ nói là một ngày vạn dặm cũng không quá, tốc độ của Khiếu Thiên chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung, đi lại như gió... Từ nơi xa nhìn thấy Khiếu Thiên hầu như chỉ có thể nhìn thấy một hình bóng màu bạc, những thứ khác đều không nhìn thấy.

Không ngừng xuyên qua khu rừng rậm rạp này, chỉ mất thời gian nửa ngày, Bạch Khởi và Khiếu Thiên đã đến được dải đất trung tâm của Sâm La Tuyệt Vực.

Dải đất trung tâm này đã không còn giống như trước đây, cây cối ở đây rõ ràng đã cao hơn rất nhiều so với xung quanh, xung quanh có hàng trăm cây cối, rõ ràng cao hơn một bậc so với cây cối bên ngoài, mỗi một cây đều cao hơn mấy chục thước, cao hơn một trăm thước, nhìn lên khỏe mạnh vô cùng, còn ở vị trí trung tâm lại là một cây đại thụ chọc trời, cây này cao đến vạn thước, rộng trăm thước, một cái nhìn không thấy hết ngọn, giống như đã đâm thẳng tận trời, khiến cho người ta khi nhìn thấy cây đại thụ này tràn đầy kính nể.

Đây chính là trung ương của Sâm La Tuyệt Vực, không biết nơi này có những thứ gì, nhưng có một việc có thể xác định đó chính là nơi này tuyệt đối sẽ không bình thường. Bởi vì xung quanh khu vực này không có bất một con Ma thú nào, tất cả Ma thú đều đã biến mất không thấy. Cho dù là những con Cửu Giai Ma thú lớn mạnh cũng không xuất hiện ở quanh đây, chỉ có một vài con chim sâu nhỏ bình thường không có lực công kích gì, ở đây hình như là cấm khu sinh mạng, không có bất kỳ một động vật cỡ lớn nào đến gần, những con Ma thú đó hình như đang sợ hãi điều gì đó, không dám đến gần nơi này nửa bước.

- Chủ nhân... Nơi này có vấn đề...

Khiếu Thiên một lần nữa lại cong người lên, nhe răng nhếch miệng đề phòng cảnh cáo Bạch Khởi, hai con người màu vàng không ngừng liếc nhìn bốn phía, đây là lễ vật mà Song Đầu Hoàng Đô tặng cho Khiếu Thiên, sau khi Khiếu Thiên cắn nuốt số lượng lớn Ma thú không rõ tên lại lần nữa được tiến hóa, hai con người này cũng không phải là thứ dễ bày biện, nó cung cấp cho Khiếu Thiên sức mạnh khó mà tưởng tượng, khiến cho sức mạnh của Khiếu Thiên tăng vọt lên mấy lần.

Thực lực của Bạch Khởi so với Khiếu Thiên hiện tại lại cao hơn một bậc, có điều phải nói mức độ nhạy cảm của giác quan Bạch Khởi còn kém xa Khiếu Thiên, dù sao cũng là Ma thú trời sinh có giác quan nhạy cảm hơn nhân loại, Ma thú cao cấp lại càng như vậy.

- Ừm... ta biết rồi, cẩn thận một chút là được. Người nhìn Mộc Thần Thần tượng ở chính chỗ đó, chúng ta qua đó giải quyết Thần tượng là được rồi, những việc khác tạm thời không cần lo.

Bạch Khởi gật đầu, sau đó chỉ vào Thần tượng trước mặt, là một cây đại thụ phía xa, một cây cũng không cao lớn lắm, khoảng trên dưới mười thước, hình hươu dáng người, toàn thân bao bọc trong cây đại thụ... đó chính là hình dáng Mộc Thần trong truyền thuyết.

- Rỗng rỗng.

Khiếu Thiên gầm nhẹ hai tiếng, hình như đang đồng ý với Bạch Khởi, đồng thời đề phòng nhìn bốn phía, một người một thú từ từ đi lên phía trước, khi bọn họ xuyên qua một cây cổ thụ thẳng đứng trước mặt, bước vào phạm vi hình tròn bị tán cây cổ thụ này bao vây bốn phía, mặt đất bắt đầu rung lên.

Hơn trăm cây to cao đến trăm thước quay chung quanh tán cây hình tròn này bắt đầu rung lên, những cây này cũng lần lượt nhô ra mấy trăm chiến sĩ Thụ Nhân cao to từ trong lòng đất xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, nhánh cây rậm rạp đó biến thành cánh tay và tóc của bọn chúng, ở vị trí vòng tuổi chính giữa xuất hiện khuôn mặt lông mi và miệng, một chiến sĩ Thụ Nhân sống sờ sờ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi.

Không... Hoặc là bọn người kia không thể được gọi là chiến sĩ Thụ Nhân, bởi vì trong chủng tộc Thụ Nhân cổ xưa, sự tồn tại cổ xưa nhất chính là cây sinh mạng của Tinh Linh Tộc, những Thụ Nhân khác cũng thường có dáng vẻ chỉ mười mấy thước, mà cây sinh mạng lại không thể hiện hình chuyển động, Thụ Nhân có tuổi già nhất cũng chỉ là cây cổ thụ vạn năm mà thôi, chiều cao của nó cũng chỉ trên dưới trăm thước, dáng vẻ giống như những tên trước mặt này, mà tộc trưởng của Thụ Nhân được gọi là chiến sĩ Thụ Nhân Thượng cổ....

371. Chương 295: Trường Sinh Cổ Thụ (2)

Nơi này... Xuất hiện hơn trăm chiến sĩ Thụ Nhân Thượng cổ.... bọn chúng chính là tượng trưng của sức mạnh, mặc dù Thụ Nhân không hiểu chiến, nhưng hiển nhiên những Thụ Nhân ở nơi này lại không như vậy, mặc dù bọn chúng hàng vạn năm tuổi, cũng chưa từng bước ra khỏi mảnh đất này, thế nhưng sức mạnh mà bọn chúng có là không thể nghi ngờ, mỗi một cây đều có lực chiến đấu có thể so với Đấu Hoàng của nhân loại... không... thậm chí còn mạnh hơn, bọn chúng đã gần tới giới hạn của Đấu Đế rồi... hơn nữa với sức sống mạnh mẽ, và cả thân thể không có cảm giác không biết đau đớn, bọn chúng tuyệt đối có thực lực có thể đấu với Đấu Đế.

Bây giờ Bạch Khởi đã hiểu đôi chút tại sao những con Cửu Giai Ma thú không muốn tiến gần nơi này, hơn trăm tên cấp Đấu Đế tồn tại, những con Cửu Giai Ma thú đó không phải là tên gốc đầu để lừa dối, đương nhiên sẽ không tùy ý xông vào đây, xông vào đây đồng nghĩa với bọn chúng lúc nào cũng có thể đối mặt với uy hiếp chết chóc, bọn Thụ Nhân kia cũng không phải là ngồi không.

- Kể xông vào.... rời khỏi nơi này, nếu không chết....

Một chiến sĩ Thụ Nhân Thượng cổ cao hơn một chút so với những Thượng cổ Thụ Nhân khác đi ra, con mắt màu đỏ nhìn Khiếu Thiên và Bạch Khởi, sau đó hạ lệnh đuổi đi. Bọn chúng cũng không lập tức ra tay giết chóc, có thể thấy những Thụ Nhân này vẫn giữ bản tính của nó. Thụ Nhân sinh ra là không thích chiến tranh, trừ phi bọn người kia chọc giận bọn chúng, hoặc là phá hoại môi trường sinh tồn của chúng, bây giờ biểu hiện này đủ để chứng minh lửa giận của bọn họ và sự coi trọng của bọn họ với mảnh đất này, tuyệt đối không cho phép kẻ khác bước chân vào.

- Hãy lui ra hết đi...

Đột nhiên một giọng nói như sấm vang lên, trong nháy mắt giọng nói vang lên, chim chóc xung quanh một trăm dặm bay lên, vô số Ma thú bắt đầu trốn chạy bốn phía, Bạch Khởi và Khiếu Thiên cũng kinh hãi, những Thượng cổ Thụ Nhân của rồi rít khom lưng hành lễ, sau đó từ từ lui về vị trí của mình, quay người lại, rễ cây lại cắm xuống đất trở về với dáng vẻ trước đây của mình.

Còn Bạch Khởi và Khiếu Thiên cũng kinh hãi, đột nhiên quay người lại nhìn phía sau mình, phát hiện ra cái cây đại thụ khổng lồ cao vạn thước đã lộ ra mặt mũi... một khuôn mặt già nua xuất hiện trước mặt bọn họ, già nua đến nỗi không lời nào nói rõ, nhưng giọng nói như sấm vừa rồi rõ ràng chính là do hắn phát ra.

- Người là ai? Chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn phá hủy Phong ấn ở nơi này mà thôi....

Bạch Khởi cau mày nói, mặc dù đã là nhân vật cấp Đấu Thánh nhưng Bạch Khởi vẫn cảm thấy rõ được, quái vật lớn trước mặt đem đến áp lực lớn cho mình, Bạch Khởi rõ ràng hiểu biết, quái vật trước mặt không phải là kẻ mình có thể chống lại, một khi hắn thực sự cho rằng mình có ác ý, nhắm vào mình và Khiếu Thiên ra tay thì kết quả không cần nói cũng biết.

- Ta biết... Ta đã chờ người rất lâu rồi, người đến đây phá vỡ Mộc Hệ Phong ấn... ừm... đã không biết bao nhiêu năm rồi, ta đã đợi ở đây mấy vạn năm rồi. Mười vạn năm trước ta đồng ý với Mộc Thần giúp hấn bảo vệ Thần tượng nơi này, trấn áp Mộc Hệ phong ấn, không để cho Mộc Hệ Nguyên tố trở lại một lần nữa, không để cho người ta đến đây phá vỡ Thần tượng tại nơi này. Vừa đợi đã mười vạn năm rồi. Mười vạn năm qua không có ai có thể đến được nơi này... nói thực là không có ai dám đặt chân vào nơi này. Còn người... là người đầu tiên... Ta tự giới thiệu một chút, tên ta là Trường Sinh, người khác gọi ta là Trường Sinh Cổ Thụ... Ha ha... cái tên có từ rất lâu rồi...

Trường Sinh Cổ Thụ tươi cười nói với Bạch Khởi, lúc nói chuyện không ngạo mạn, không cố ý, có lúc bình thản, trong lúc nói chuyện, hơi thở của năm tháng vô tận liền theo đó mà đến, lời nói bình thường lại khiến cho người suy nghĩ rất nhiều.

- Các hạ dự định làm như thế nào?

Lời của Trường Sinh Cổ Thụ khiến cho Bạch Khởi vô cùng đề phòng, hấn không biết Trường Sinh Cổ Thụ có thái độ gì, cho nên khi nói vô cùng cẩn thận, hấn đã quyết định rồi, một khi Trường Sinh Cổ Thụ có hành động gì đó với mình, thì sẽ lập tức dẫn Khiếu Thiên chạy trốn, mình không đủ mạnh để đối phó với lão già kinh khủng, mặc dù mình bây giờ đã là một Nhị Tinh Đấu Thánh thật sự, nhưng khi đối mặt với Trường Sinh Cổ Thụ, Bạch Khởi vẫn không có nửa phần chắc chắn.

- Làm như thế nào? Ha ha... Lúc đầu ta đồng ý với Mộc Thần giúp hấn bảo vệ Phong ấn mà thôi, đây chỉ là ước định giữa bạn bè với nhau, hơn nữa hấn chỉ bảo ta bảo vệ không để cho Ma thú phá hoại nơi này, chứ không có bảo ta giúp ngăn cản nhân loại tiến vào, cũng không nói không cho phép nhân loại phá hoại nơi này. Trái lại hấn đã từng nói với ta nếu có nhân loại có thể đến được nơi này thì hãy để hấn phá giải Phong ấn. Nói cho người một bí mật... thực ra khi phong ấn nguyên tố, Mộc Thần cũng không phải là rất tán thành, chẳng qua là do áp lực của Chư thần đành phải Phong ấn Mộc Hệ nguyên tố, nhưng người ta đều rất hiểu rằng, Phong ấn sớm muộn gì cũng có một ngày bị phá giải, Mộc Thần cũng rất hiểu, vì vậy hấn cũng không tạo ra bất kỳ sự phòng hộ nào, chỉ là nhờ ta giúp bảo vệ không để Ma thú phá hoại nơi này mà thôi, nhưng không ngờ thoáng cái đã mười vạn năm. Đã mười vạn năm rồi mà vẫn chưa có một người nào có thể tiến vào nơi này, mà người... là người đầu tiên... là con người... muốn phá bỏ Phong ấn của nơi này... vậy người cứ tùy ý đi, có điều ta có một vấn đề muốn hỏi người.

Trường Sinh Cổ Thụ nghe xong lời này, không hề để ý nói, thậm chí còn tiết lộ cho Bạch Khởi một số bí mật.

Giữa các Chư thần đã xảy ra chuyện gì Bạch Khởi cũng không thêm để ý, cũng không muốn biết, đối với Bạch Khởi mà nói thực sự là quá xa vời, nó giống như câu chuyện thần thoại. Chuyện giữa bọn họ, hữu nghị, mâu thuẫn, v.v. không có liên quan đến Bạch Khởi, Bạch Khởi không quan tâm chuyện này. Có điều lời của Trường Sinh Cổ Thụ vẫn khiến cho Bạch Khởi kinh ngạc, nguyên nhân kinh ngạc rất đơn giản, đó chính là bởi vì một câu nói của Trường Sinh Cổ Thụ... ‘Lúc đầu ta chỉ đồng ý với Mộc Thần giúp hấn bảo vệ nơi này mà thôi, đây chỉ là ước định giữa bạn bè với nhau...’

Lời này đem đến cho Bạch Khởi quá nhiều chấn động, bạn bè của Mộc Thần, câu nói này đủ để cho thấy rõ lai lịch, tuổi tác và cả sức mạnh của Trường Sinh Cổ Thụ. Đây là sự tồn tại kinh khủng có thể đủ để sánh vai với các Chư thần, Bạch Khởi bất giác càng xem trọng nhìn Trường Sinh Cổ Thụ một cái.

- Không biết các hạ muốn hỏi điều gì?

Bạch Khởi biểu hiện khá khách khí và tôn kính, Trường Sinh Cổ Thụ có tư cách để Bạch Khởi bày tỏ sự tôn kính.

- Bên cạnh người có người của Tinh Linh Tộc sao, một tiểu tử không tề của Tinh Linh Tộc, đã là Đấu Hoàng cường giả của nhân loại, ừm... còn có một Đức Lỗ Y... còn có một số người của chủng tộc khác... người ta từng đến Vạn Tượng Sâm Lâm chưa?

Giọng nói già nua của Trường Sinh Cổ Thụ lại lần nữa không ngừng xoay chuyển bên tai Bạch Khởi, một câu bình thản của hấn lại vạch trần bí mật lớn nhất trong lòng Bạch Khởi.

Lời của Trường Sinh Cổ Thụ khiến cho sắc mặt của Bạch Khởi biến đổi lớn, đây là bí mật lớn nhất của hấn, hơn nữa đây chính là điều hấn luôn muốn giấu kín, một khi tin tức này truyền ra, Bạch Khởi lập tức

sẽ trở thành công địch của Đại lục, tuy tỷ lệ tin tức này bị truyền ra rất nhỏ, nhưng trong lòng Bạch Khởi lại càng tò mò Trường Sinh Cổ Thụ này tại sao lại biết sự tồn tại của Mã Pháp Lý bên cạnh mình? Theo đạo lý mà nói hẳn không thể rời khỏi nơi này, vì vậy Bạch Khởi không nhin nổi mà kinh ngạc hỏi:

- Làm sao người biết?

- Ha ha... không cần căng thẳng, tiểu tử, nói thực với người, là một vương giả của Sâm La Tuyệt Vực, Trường Sinh Cổ Thụ... Ta đã khống chế tất cả cây cối, rễ của ta bao trùm cả khu vực ba nghìn dặm chính giữa Sâm La Tuyệt Vực, tất cả mọi chuyện ngoài ba nghìn dặm đều không qua nổi tai mắt của ta, ta có thể biết tất cả mọi chuyện ta muốn biết trong phạm vi này. Huống chi... người lẽ nào không biết cây cối cũng có sinh mạng sao? Tất cả cây cối trong khắp Sâm La Tuyệt Vực là tai mắt của ta... vì vậy chuyện của người không giấu nổi ta... ta chỉ muốn biết... cái gã Sinh Mệnh Cổ Thụ đó có tốt không? Còn về những chuyện khác ta cũng không quan tâm... hơn nữa người cũng yên tâm, chúng sinh của ta sẽ không bước chân ra khỏi nơi này, vì vậy người có thể yên tâm là bí mật của người sẽ không có ai biết được.

Trường Sinh Cổ Thụ lại cười lên, giọng nói già nua không ngừng bồi hồi trong khu rừng rậm này.

372. Chương 296: Bạch Khởi Vào Kinh (1)

Lời của Trường Sinh Cổ Thụ khiến Bạch Khởi yên lòng trở lại, nhưng trong lòng dấy lên một vấn đề mới, đó chính là tại sao Trường Sinh Cổ Thụ lại hỏi về chuyện của Sinh Mệnh Cổ Thụ, theo lý mà nói hai người không liên quan gì đến nhau. Sinh Mệnh Cổ Thụ sinh trưởng trong rừng Tinh Linh, từ khi Bách tộc chiến bại, thoái ẩn, Sinh Mệnh Cổ Thụ theo Tinh Linh Tộc lựa chọn di chuyển tới Vạn Tượng Sâm Lâm, giữa hai người không thể nào xuất hiện quan hệ gì, đương nhiên cho dù là Bạch Khởi cũng không thể nào biết, đối với sự tồn tại của Sinh Mệnh Cổ Thụ và Trường Sinh Cổ Thụ này mà nói không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, Bạch Khởi có vẻ còn quá trẻ.

Đối với Sinh Mệnh Cổ Thụ, Bạch Khởi chỉ biết đối phương sống trong Vạn Tượng Sâm Lâm, ở rất xa ngoài trăm dặm... Bạch Khởi cũng thấy qua Sinh Mệnh Cổ Thụ, nhưng không có tiếp cận ở cự ly gần, nghe nói vùng lân cận là cấm địa của Tinh Linh Tộc, bọn Tinh Linh Xạ Thủ lớn mạnh nhất của Tinh Linh Tộc đều đóng quân tại đó, ngoài ra còn có Trưởng Lão và bọn Thụ Nhân Chiến Sĩ, nơi này tuyệt đối là khu vực cấm, cho dù là Bạch Khởi cũng không cách nào đến gần.

- Xin lỗi, ta cũng không rõ tình hình gần đây của Sinh Mệnh Cổ Thụ, tuy rằng ta cũng đến qua Vạn Tượng Sâm Lâm đứng nhìn từ phía xa, nhưng không có đến gần, càng không có nói chuyện. Ta chỉ biết là Sinh Mệnh Cổ Thụ vẫn còn sống, hơn nữa cảnh lá xum xuê, những chuyện khác ta không rõ, ta nghĩ ta không giúp người được rồi.

Bạch Khởi mang theo ngũ khí xin lỗi nói như thế.

- Ôh... Như vậy a. Nếu là như vậy thì tốt rồi. Ít nhất ta biết các huynh đệ của ta còn sống là đủ rồi, tiểu tử giúp ta một chuyện được không? Ta sẽ cho người đầy đủ lợi ích... Ôh... Một lợi ích rất có lợi cho người...

Trường Sinh Cổ Thụ cười híp mắt nói với Bạch Khởi.

- Mời nói.

Người trước mặt không thể nào đắc tội, đừng nói là có lợi ích gì, chỉ là đối phương không để hấn phá hủy Mộc Hệ Phong ấn cũng đủ để Bạch Khởi nhúc nhích đầu rồi, cho nên Bạch Khởi rất thúc thời, không có yêu cầu lợi ích gì từ Trường Sinh Cổ Thụ, tuy rằng trong lòng hẳn quả thật rất muốn, nhưng cuối cùng vẫn khắc chế lại.

- Thật ra rất đơn giản... Để thủ hạ của người trở về Tinh Linh Tộc, giao chiếc lá này cho huynh đệ Sinh Mệnh Cổ Thụ của ta là được rồi... Những thứ khác người không cần hỏi nhiều, ở đây còn một chiếc lá, cho người người cầm lấy, lúc cần thiết nó có thể cứu người một lần... Ôh... Nhớ đó chỉ có một lần...

Trường Sinh Cổ Thụ lạnh nhạt nói, nói xong hai chiếc lá từ trên trời rơi xuống, một chiếc lá màu xanh, là dùng để đưa cho Sinh Mệnh Cổ Thụ, một chiếc lá màu vàng giao cho Bạch Khởi.

Vị huynh trưởng của Sinh Mệnh Cổ Thụ này, danh tiếng không xuất hiện nhưng có lịch sử lâu đời, vật mà Trường Sinh Cổ Thụ thực lực lớn mạnh cho, Bạch Khởi đương nhiên bảo quản cẩn thận, không nói lời nào, để hai chiếc lá trong không gian của Cửu U, sau đó nhìn nhìn Trường Sinh Cổ Thụ. Đối phương nhẹ nhàng đưa, một cành cây thuận theo quét qua, đánh nát Thần tượng Mộc Thần kia, trong thoáng chốc vô số Mộc Hệ nguyên tố nồng nặc tràn đầy khắp bầu trời, Sâm La Tuyệt Vực rộng lớn lộ ra sinh khí đặc biệt tràn trề. Bạch Khởi cũng không nói nhiều, sau khi đối phương hồi phục lại hình thái Cổ thụ kia lập tức lựa chọn cáo lui. Sự tồn tại thần bí này khiến cho Bạch Khởi quá nhiều áp lực, Bạch Khởi không muốn ở lại đây quá lâu, bởi vì nó đối với Bạch Khởi mà nói không có lợi ích gì.

Rời khỏi nơi đây, tập hợp thủ hạ của mình, Bạch Khởi để Mã Pháp Lý nhanh chóng trở về Vạn Tượng Sâm Lâm đưa chiếc lá cho Sinh Mệnh Cổ Thụ, bản thân dẫn theo đại đội binh mã rời khỏi Sâm La Tuyệt Vực.

oOo

Bốn tháng sau, Bạch Khởi lại hội hợp lại số lượng lớn thủ hạ, chậm rãi tiến về Đế Đô. Mã Pháp Lý cũng đúng hạn trở về bên Bạch Khởi, theo đại đội nhân mã hướng về phía Đế Đô mà đi.

- Bệ hạ... Bạch Khởi đã ở ngoài Đế Đô rồi, dẫn theo ba vạn kỵ binh, cũng không biết là muốn làm gì, người xem, có phải chúng ta nên để người của hãn đóng quân bên ngoài trước, để hãn một mình vào thành?

Trong Hoàng cung này, trong Ngự thư phòng, Tể Tướng Bối Tát Ni đứng ở một bên nhìn vị Bất Diệt Hoàng Đế Lý Tự Minh trước mặt, nhàn nhạt nói.

- Khụ khụ... Sợ cái gì... Bạch Khởi có ba vạn người, nhưng trong Đế Đô của ta có đóng quân năm mươi vạn, bên ngoài Đế Đô còn có Tứ Đại Doanh với bảy mươi vạn người... chẳng lẽ còn sợ ba vạn người của hãn sao? Nhưng ba vạn người có chút nhiều, nói cho hãn biết, để hãn vào thành, đi Vương phủ của hãn. Về phần sĩ binh của hãn, muốn dẫn bao nhiêu vào thành tùy hãn, nhưng đừng làm loạn Đế Đô của ta lên là được rồi... Ngô... Nhưng... Tể Tướng, người nói tới Bạch Khởi... Khụ khụ... Là ý gì?

Lý Tự Minh ngồi ở chiếc Long ngai lót da hồ ly tuyết trắng kia không ngừng khê ho, hỏi Tể Tướng bên cạnh.

Sức khỏe Lý Tự Minh càng ngày càng yếu, tuy rằng hãn đã cố gắng ẩn giấu bệnh tình của mình, nhưng chuyện này trong Đế Đô này đã không còn là bí mật gì nữa. sức khỏe của Lý Tự Minh càng ngày càng gay go, e rằng không thể kéo dài bao lâu nữa.

- Điều này... Vì thần cũng không nên nói, Bệ hạ lúc trước không trách khởi có chút nóng vội, nếu chậm rãi mà đến cũng không có vấn đề gì. Nhưng biểu hiện lúc trước của Bệ hạ quả thật khiến lòng người nguội lạnh, trong lòng Bạch Khởi không phục cũng là thật, chỉ là không biết hãn sẽ có phản ứng gì. Nhưng nghĩ lại hãn không có lập tức tạo phản chắc là còn có điều lo lắng, nếu ta hành động thích hợp, phé đi quân quyền của hãn, chắc chắn không có vấn đề gì, chỉ là nếu như chúng ta làm như vậy, chắc chắn phải giết chết Bạch Khởi hoặc là cầm tù chung thân, nếu không một khi hãn ra ngoài e rằng sẽ gây ra sóng gió.

Tể Tướng trầm lặng trong chốc lát, nói khê với Lý Tự Minh, lúc nói lời này cũng không lo lắng gì, có gì nói ra hết, thậm chí chỉ ra sai lầm của Lý Tự Minh. Trong Đế Đô này e rằng chỉ có Tể Tướng Bối Tát Ni mới dám nói như thế, đổi thành một người khác tuyệt đối không có can đảm này, cho dù bây giờ Lý Tự Minh bị bệnh rất nguy kịch, nhưng con hổ bị bệnh vẫn là hổ, hổ bị bệnh vẫn có thể ăn thịt người.

- Khụ khụ khụ... Ta cũng biết... Lần này, có chút vội vàng, Bạch Khởi cho dù không có suy nghĩ này, qua chuyện này e rằng cũng có chút rắc rối... Khụ khụ... Nhưng ta không thể mạo hiểm... Người biết đấy, ngày tháng của ta không còn nhiều nữa rồi... Ta tại vị tự hỏi còn có thể chấn trụ Bạch Khởi cùng bọn thủ hạ của hãn... Nhưng... Một khi ta không còn, e rằng không có người có thể chấn trụ... Tiểu Tam mặc dù có mối quan hệ không tệ với Bạch Khởi, nhưng vì vương vị mà huynh đệ tương tàn, càng không cần nói hãn với Bạch Khởi rồi. Tuy rằng Tiểu Tam thông minh, tính cách giống ta, không bị tình cảm liên lụy, lúc ra tay tuyệt đối không nương tay... Khụ khụ... Nhưng hãn còn quá trẻ, sự hiểu biết quá ít, không khống chế được Bạch Khởi cũng không khống chế được những biên cương đại tướng kia cùng với các lộ Nguyên Soái, mà Lão Đại với Bạch Khởi lại như nước với lửa, một khi kể vạ e rằng Bạch Khởi sẽ lập tức tạo phản, cho nên không thể không giải quyết Bạch Khởi trước... Bất luận có phải hãn muốn tạo phản, bất luận vị trí này của

ta truyền cho ai, binh quyền trong tay Bạch Khởi không thể giữ lại... Ngày tháng của ta không còn nhiều nữa rồi... Ta cũng không còn cách nào khác... Nếu từ từ... Ta e rằng ta không chờ được ngày đó rồi.

Lý Tự Minh khê ho hai tiếng, sau đó có chút không biết nên làm gì nói.

- Cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi. Nhưng nếu Bạch Khởi về đến Đế Đô rồi, vấn đề vốn không lớn. Cùng lắm tìm tội danh nào đó bắt hãm lại, sau đó tước đi binh quyền, nhốt lại. Tuy rằng làm như vậy không tránh khỏi khiến người ta lên án Bệ hạ ngài, nhưng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Tể Tướng thở một hơi dài đáp, đến bây giờ đã không còn cách nào khác.

Bây giờ sức khỏe của Lý Tự Minh đã không ổn rồi, Đế Quốc rộng lớn cũng theo tình hình sức khỏe của Lý Tự Minh đi xuống, trở nên đặc biệt hỗn loạn. Tam Hoàng tử, Thái Tử, ngu ngốc hành động, mấy Hoàng tử khác cũng không an phận, các lộ Nguyên Soái, Tổng Đốc các nơi tâm tư bất đầu lung lay, không ít kẻ có thực lực, ngu ngốc hành động. Nếu không phải Bạch Khởi vừa chiếm lĩnh được Gia Lam đánh bại Thiên Long, e rằng bọn họ cũng bởi vì chuyện này mà ngu ngốc hành động theo các nước xung quanh. Dù sao Lý Tự Minh này là cột chống trời của Bất Diệt Hoàng Triều, một khi hãm ngã xuống, rất nhiều người vốn không dám làm bừa không nhất định sẽ không làm ra chuyện gì.

- n... Xem trước đã... Nếu như thật sự không xong, ta chỉ có thể để Bạch Khởi chết bất đắc kỳ tử ở Đế Đô rồi.

Lý Tự Minh trầm giọng nói, lúc nói lời này trong mắt có hàn quang lóe ra.

373. Chương 296: Bạch Khởi Vào Kinh (2)

Tuy rằng Lý Tự Minh đã từng rất yêu thích Bạch Khởi, cũng cho rằng Bạch Khởi có thể đem lại huy hoàng cho Đế Quốc... Sự thật là như vậy, Bạch Khởi đem lại cho Đế Quốc ranh giới rộng lớn đồng thời cũng đưa Đế Quốc lên ngai vàng Đông phương Đệ nhất Cường quốc, nhưng bây giờ lực lượng của Bạch Khởi quá lớn, thế lực quá lớn, lớn đến nỗi khiến Lý Tự Minh có chút lo lắng. Hơn nữa bây giờ Lý Tự Minh hiểu rõ sức khỏe mình đã không xong rồi, tuy rằng có thuốc quý, còn có đám Tế Tư Thần Điện giúp mình kéo dài sinh mệnh, nhưng thật sự mình đã không xong rồi. Không lâu nữa e rằng mình sẽ chết, cho nên trước lúc này Lý Tự Minh nhất định phải giải quyết Bạch Khởi, người đem lại uy hiếp lớn nhất cho Đế Quốc này, cho dù là vì chuyện này hắn sẽ bị bêu danh trên lưng, bị hậu thế lên án, cho dù vì điều đó hắn phải sử dụng những người kia giết chết Bạch Khởi cũng không tiếc.

Đế Hoàng triều Lý Gia tồn tại lâu dài, vì để Bất Diệt Hoàng Triều muôn đời thịnh vượng, hắn không thể không giết Bạch Khởi. Đối với Lý Tự Minh mà nói, vì thiên thu muôn đời của Lý Gia bất kỳ người nào cũng có thể hy sinh, cho dù là Bạch Khởi, vị công thần này hoặc là vị Tế Tướng Bối Tát Ni luôn trung thành với mình, thậm chí là những đứa con của mình... lúc cần thiết đều có thể hy sinh.

Dĩ nhiên chuyện Lý Tự Minh thương lượng với Tế Tướng không có người thứ ba biết, cũng sẽ không có người thứ ba biết, đây thuộc về tuyệt mật trong số tuyệt mật.

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Khởi dẫn theo người ngựa của mình vào Đế Đô, tuy rằng Hoàng Đế đã ra mệnh lệnh cho Bạch Khởi xem tình hình mà làm, ý là để Bạch Khởi dẫn theo ít người vào, nhưng Bạch Khởi rất nghiêm túc, từ sáng sớm đã cho binh mã của hắn chuẩn bị xong, cả doanh trại cũng không cần, cứ như vậy trực tiếp dẫn đầu ba vạn kỵ binh hùng dũng khí thế ngang đi vào thành.

Người đến nghênh đón Bạch Khởi không nhiều, mọi người dường như nhận được tin tức, Bệ hạ đối với vị Tây Bắc Vương Bạch Khởi này có điều bất mãn, cho nên gần như không có người nào đến trước đón Bạch Khởi. Trong Đế Đô các quý tộc lớn nhỏ cũng không có nhiều người đến, nhưng Bối Tát Tư, Lý Tầm Hoan, Lý Linh Lung còn có gia đình Bạch Khởi đều tới đây, ngoại trừ những người này ra còn có hơn vạn dân chúng xếp hàng hai bên đường nghênh đón.

Bất kể người phía trên có cách nhìn như thế nào về chuyện Bạch Khởi về Đế Đô, bọn họ nghĩ Bạch Khởi lần này về e là sẽ bị tước mất quyền lực chỉ để lại danh hiệu trống trơn, thậm chí cái gì cũng đều mất đi,

bọn họ nghĩ Lý Tự Minh lần này sẽ ra tay với Bạch Khởi, nhưng những cái này đều không quan trọng, về phần bọn cư dân phía dưới mà nói, lần này Bạch Khởi trở về là một chuyện đáng để cả nước vui mừng. Bạch Khởi... Là Chiến Thần bất bại trong lòng họ, là anh hùng của bọn họ, bởi vì nhờ có Bạch Khởi, Đế Quốc mới có thể mở rộng lãnh thổ, bởi vì có Bạch Khởi mà Ba Phạt Lợi Á trở thành Đế Quốc, từ Đế Quốc lại trở thành cường quốc lớn mạnh nhất Đại lục phương Đông, tất cả những thứ này là sự nỗ lực mấy năm nay của Bạch Khởi. Bạch Khởi trong lòng bọn họ không chỉ là anh hùng mà còn là thần tượng, thậm chí có chút thần hóa, cho nên lúc Bạch Khởi trở về, vạn người trong Đế Quốc xô ra đường nhiệt liệt hoan nghênh Bạch Khởi.

Bạch Khởi dẫn người ngựa của mình đến trước cửa Đế Đô, sau khi gặp Bối Tác Tư và Lý Tầm Hoan bọn họ, mọi người chào nhau một cái không nói gì khác, sau khi nhiệt tình ôm Lý Linh Lung, bên kia Lý Tầm Hoan sắc mặt có chút phức tạp đi qua, sau khi nhìn Bạch Khởi một cái thở một hơi dài, nói:

- Phụ hoàng và chư vị đại thần đang ở Hoàng cung đợi người, đi xem trước đi.

- n...

Đối với chuyện này Bạch Khởi khẽ mỉm cười không nói thêm gì, bên cạnh Lý Linh Lung vẻ mặt mờ mịt nhìn Lý Tầm Hoan và Bạch Khởi, nàng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cũng không ai nói với nàng, nàng chỉ cảm thấy lần này Bạch Khởi trở về có chút khác khác. Cụ thể khác như thế nào không nói lên được, hơn nữa ca ca của mình nói chuyện với hắn có chút quái dị, không hào sảng và thân mật như lúc trước. Tuy rằng giữa hai người xem ra không có trở ngại lớn, nhưng lúc không khí trong buổi trò chuyện vẫn có chút gì không đúng lắm.

Nhưng Lý Linh Lung không nói gì, nàng hiểu lúc này nàng không nói vẫn hay hơn, tuy rằng bây giờ nàng có rất nhiều lời muốn nói với Bạch Khởi, nhưng lúc này Lý Linh Lung vẫn lựa chọn im lặng, nàng quyết định đợi sau khi Bạch Khởi gặp Phụ hoàng trở về mới hỏi những chuyện này.

- Ha ha... Ta biết, ta phải đi bây giờ... Linh Lung, đợi ta từ Hoàng cung ra chúng ta nói tiếp...

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, cáo biệt Lý Linh Lung cùng Bối Tác Tư còn có Lý Tầm Hoan hai người cùng cười ngựa rời khỏi nơi đây, đi theo vẫn là cao thủ thuộc hạ của Bạch Khởi và hơn trăm tên thân binh của Bạch Khởi và đám người lão Liệt Hỏa. Về phần những người khác được người hầu Bạch Gia dẫn đến Bạch Gia cùng Vương phủ chỗ ở của Bạch Khởi. Trước lúc này A Lý đã mua lại toàn bộ nhà cửa ở giữa Vương phủ của Bạch Khởi và Bạch Gia. Hai nơi này tuy cách nhau có mấy con đường lớn, nhưng cũng hao phí hơn trăm vạn kim tệ, đương nhiên làm như vậy không phải không có nguyên nhân. Không có những thân binh và bọn cao thủ đóng quân ở đây, bản thân mình không ở bên cạnh Bạch Gia, Bạch Khởi sợ rằng Lý Tự Minh đột ngột động thủ với Bạch Gia thì phiền phức rồi, bọn con cháu Bạch Gia không phải là đối thủ của Đế Quốc tinh nhuệ.

Tuy rằng Lý Tự Minh chắc sẽ không làm vậy, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên Bạch Khởi vẫn làm tốt sự chuẩn bị.

- Ta biết... Người đối với Phụ hoàng ta có chút bất mãn, Phụ hoàng ta làm như vậy quả thật khiến lòng người nguội lạnh. Người cống hiến rất nhiều cho Đế Quốc, vừa mới lập được bất thể chi công nhưng Phụ hoàng lại để người trở về và phái người tiếp quản binh quyền và địa bàn của người, thậm chí kể cả ban thưởng cũng không có, chỉ cho một Vương phủ không đáng tiền... Lần này người trở về cũng không cho người ra đón người, nếu như người có gì bất mãn đó cũng là bình thường. Nhưng ta hy vọng người có thể hiểu cho, Phụ hoàng ta cũng có sự khó xử và suy nghĩ của ông ta. Ông ta là một Hoàng Đế, những chuyện cần lo lắng có quá nhiều, cho nên người phải hiểu cho ông ta... Nhưng người yên tâm, ta sẽ nói giúp cho người, tuy rằng binh quyền không còn, nhưng người còn tước vị, đất phong cũng sẽ có, cả đời giàu sang không thể thiếu.

Lý Tầm Hoan cùng Bạch Khởi cười ngựa đi thẳng trước, sau khi nhìn Bạch Khởi trầm ngâm suốt đoạn đường, khẽ nói với Bạch Khởi trước mặt.

Không thể không nói thật ra Bạch Khởi bị thu hồi binh quyền đối với phe phái của Lý Tầm Hoan là một sự đả kích trầm trọng, nhưng chuyện này Lý Tầm Hoan cũng không có sự lựa chọn, chỉ có thể tiếp nhận, thậm chí không thể không giúp Phụ hoàng mình thuyết phục Bạch Khởi. Tuy rằng hắn cũng có chút không cam lòng, nhưng hắn biết bây giờ lực lượng của Bạch Khởi quá lớn mạnh, đã uy hiếp đến Hoàng quyền của Lý

Gia, cho nên Phụ hoàng nhất định phải làm suy yếu Bạch Khởi, đồng thời cũng làm suy yếu mình, đó cũng là lo không được rồi.

Ngược lại với Lý Tầm Hoan mở miệng nói chuyện, Bối Tác Tư có vẻ trầm ngâm rất nhiều. Lúc này hẳn thật sự không biết nên nói gì, hai bên đều là người của mình, xảy ra chuyện không thể tránh khỏi như vậy cũng khó điều hòa xung đột. Bối Tác Tư thật sự không biết mình nên nói gì, cho nên vẫn lựa chọn im lặng, cả hai đều không giúp là sự lựa chọn tốt nhất, tuy rằng theo lợi ích của Lan Lăng Gia tộc mà nói, hẳn có khuyênh hướng giúp Lý Tầm Hoan.

- Ha ha... Không có gì, bình quyền thôi mà... Ta không quan tâm lắm, gặp Bệ hạ nói sau.

Bạch Khởi khẽ cười một tiếng, ứng phó cho qua, vẻ mặt không để tâm, nhưng cho người ta cảm giác lạnh lùng khó tiếp cận.

Nói thật, Bạch Khởi vốn không để ý binh quyền, cũng không để ý Hoàng quyền gì, Bạch Khởi đi đến bước này còn có gì đáng để hắn để tâm? Những quyền lợi thế tục này đối với hắn mà nói không có sức hút lớn lắm, tuy rằng Bạch Khởi cần những binh sĩ kia giúp mình mở rộng lãnh thổ, chiếm lĩnh tài nguyên nhiều hơn để có được nhiều tài phú hơn, nhưng thật ra Bạch Khởi cũng không để tâm những binh sĩ kia rốt cuộc thuộc về ai, chỉ cần bọn họ có thể giúp mình thì tốt.

Nếu Lý Tự Minh kiếm Bạch Khởi thương lượng một phen, nói không chừng Bạch Khởi sẽ giao ra binh quyền, để Lý Tự Minh nắm giữ phương Bắc lúc tác chiến, thu giữ tài nguyên nghe mệnh lệnh của Bạch Khởi, để Bạch Khởi có thể có lợi ích tiếp tục thăng cấp thì tốt rồi, những mảnh đất khác rốt cuộc thuộc về ai Bạch Khởi vốn không tích cực gì, tiếc nuối gì, nhưng cách làm của Lý Tự Minh khiến lòng Bạch Khởi nguội lạnh, khiến Bạch Khởi bất mãn...

Bạch Khởi không phải là người nhẫn nhục chịu đựng, người đối với hắn tốt, hắn đối với người tốt, người đối với hắn không tốt... Hắn đương nhiên cũng không đối tốt với người, đây mới là Bạch Khởi, cho nên có thể nói bây giờ Bạch Khởi đang ghen trong lòng, đương nhiên không dễ nói chuyện như thế rồi, Lý Tự Minh thật sự đã chọc giận Bạch Khởi.

374. Chương 297: Trời Tạo Nghiệt Có Thể Sống, Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống (1)

- Tây Bắc Vương Bạch Khởi đến~~

Bước vào Hoàng cung, Bạch Khởi chậm rãi tiến về phía trước đám người này. Khi hắn sắp bước chân vào đại điện, xa xa nghe thấy tiếng nói chói tai của một thái giám vang lên, mỗi bước đi của Bạch Khởi đều có giọng chói tai không ngừng phát ra từ thái giám, đây là lễ nghi, cũng là tôn trọng, đương nhiên quan trọng nhất là để mọi người ở trong đều biết Bạch Khởi đến rồi.

Thủ hạ của Bạch Khởi toàn bộ bị chặn lại bên ngoài Hoàng cung, nhưng sau khi nhìn Bạch Khởi một cái, lão Liệt Hỏa dẫn theo thủ hạ của hắn, hai mươi vị Hỏa Hệ Ma Pháp Sư lần lượt rời khỏi nơi đây. Không chỉ có bọn họ Mã Pháp Lý còn có hơn mười cường giả các tộc đều lần lượt xông vào trong Hoàng cung. Đây là chức trách của bọn họ, bảo vệ an toàn cho Bạch Khởi, tuy rằng bọn họ cũng hiểu Bạch Khởi vốn không cần sự bảo vệ của bọn họ, nhưng lúc có chút chuyện Bạch Khởi cần động thủ, đương nhiên là những người thân là thuộc hạ như bọn họ làm rồi. Về phần Khiếu Thiên theo những hộ vệ kia dừng lại bên ngoài, bình thần nằm ở vị trí cửa Hoàng cung, không nhúc nhích ngáp, trong Hoàng cung này không có người nào đáng để Khiếu Thiên để ý.

Bước đi vững chắc, Bạch Khởi không vội không chậm đi về phía đại điện ở chính giữa Hoàng cung, bước từng bước chân lên bậc thang xây bằng cẩm thạch, thẳng lưng đi vào trong đại điện chậm long khắc phụng.

Chậm rãi bước vào trong, những người xung quanh đều ngừng hô hấp, tất cả mọi người đều cảm thấy có một áp lực khó tả. Tuy rằng Bạch Khởi không giải phóng ra khí tức Đấu Thánh khủng bố của mình, nhưng vẫn khiến tất cả những người trong đại điện vô hình chung cảm thấy có luồng áp lực. Trong lúc giờ tay nhắc chân, Bạch Khởi dường như hòa thành một thể với trời đất, bất luận động tác nào cũng mang theo uy áp.

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, bọn họ sợ hãi rồi, bởi vì người trước mặt không phải là người khác, mà là Bạch Khởi... Sát Thần Bạch Khởi.

Mỗi bước tiến của Bạch Khởi đều có lực nặng nề như thế, đi vào trong đại điện lớn này tất cả mọi người đều ngưng thở, điều này khiến bước chân rất nặng của Bạch Khởi đặc biệt vang.

Ba~~ Ba~~

Mỗi lần bước chân chạm đất đều phát ra tiếng vọng lại trong không gian này, mỗi lần lên xuống đều khiến tâm trạng người ta theo bước chân của hắn mà phập phồng.

Trực tiếp đi vào, Bạch Khởi ngẩng đầu ưỡn ngực, một đường đi qua mấy trăm bước, đến trước mặt Lý Tự Minh vẫn không quỳ xuống hành lễ. Điều này khiến mọi người xung quanh đều biến sắc. Bạch Kinh Thiên sắc mặt trắng bệch, hắn không biết Bạch Khởi đây là muốn làm gì. Nhưng hắn biết Bạch Khởi đã không giữ lễ nghi rồi. Đương nhiên... Chuyện này có lớn có nhỏ, lớn xử lý theo tội khi quân, nhỏ coi như không nhìn thấy. Đây phải coi tâm tình của Lý Tự Minh Hoàng Đế Bệ hạ rồi.

- Tham kiến Bệ hạ.

Bạch Khởi đi tới khẽ cúi người chào, thản nhiên nói, trong lúc nói chuyện tỏ vẻ vô cùng cao ngạo, ngữ khí bình thản đến cực điểm, dường như vốn không để ý Lý Tự Minh trước mặt, ánh mắt lạnh lùng khiến lòng người kinh sợ. Rất nhiều người nhin không được trong lòng la lên không tốt.

Chuyện mà bọn họ sợ nhất vẫn xảy ra, Bạch Khởi oán niệm trong lòng, đã biểu hiện ra ngoài, thậm chí trên Vương triều này, đối với Lý Tự Minh chỉ là kẻ hành lễ, điều này thể hiện cái gì? Thể hiện Bạch Khởi đã không để vị Hoàng Đế Đế Quốc trong mắt, trong thoáng chốc tất cả mọi người thốt nhiên biến sắc, một khi Bạch Khởi và Lý Tự Minh xảy ra xung đột, e rằng Bất Diệt Hoàng Triều lập tức sẽ có trăm họ lâm than.

Dĩ nhiên không phải bọn họ quan tâm gì tới lê dân bá tánh, bọn họ quan tâm chỉ là chính mình, Bạch Khởi và Lý Tự Minh khai chiến, trong đó thắng bại khó đoán a.

Đối với biểu hiện của Bạch Khởi, Lý Tự Minh nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch trở lên xanh mét, một ánh mắt sắc nhọn giống như mắt chim ưng, nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi, cũng không biết hắn đang nghĩ gì... Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là Lý Tự Minh không có tức giận ngay tại chỗ, đó chính là nói chuyện này còn có đường sống để quay về.

- n... Người trở về rồi... Phương Bắc bên kia sau này người đừng quản nữa, ta ở Đế Đô cấp cho người Vương phủ, sau này người cứ ở trong Vương phủ được rồi. Về phần lãnh địa phương Bắc tự nhiên có người giúp người trông coi, thuế của mỗi năm sẽ không ít, những đội vệ sĩ của người, đều là những binh sĩ tinh nhuệ, giữ lại ba trăm, còn lại gia nhập vào trong quân đội trú đóng Đế Đô. Ngoài ra... Bọn Ma Pháp Sư kia dẫn tới rồi chứ? Ta đã chuẩn bị sẵn nơi ở cho bọn họ, sau này bọn họ có thể ở đó nghiên cứu Ma pháp rồi, thuận tiện dốc sức vì Đế Quốc.

Sau khi thần sắc phức tạp nhìn Bạch Khởi một cái, Lý Tự Minh khẽ nói, âm thanh không lớn nhưng câu câu tru tâm, khiến những Vương công Đại thần xung quanh đều ngừng hô hấp đợi chờ sự phản ứng của Bạch Khởi.

- Ha ha... Chuyện phía Bắc ta không quản... e rằng không có người khác quản nổi, đương nhiên ta có thể ở lại Đế Đô, nhưng những vệ sĩ kia ta thấy thôi đi, binh mã Đế Quốc vô số cũng không thiếu gì ba vạn người kia. Người của ta, chỉ nghe lời ta, người khác nói gì cũng vô dụng, bọn họ gia nhập vào trong quân Đế Đô không chắc làm ra việc gì, cho nên để lại bên cạnh ta vẫn tốt hơn, về phần nơi ở lương thảo của bọn họ ta đã tự an bài rồi. Bọn Ma Pháp Sư ta dẫn đến rồi, nhưng bọn họ nói không muốn tận trung với Đế Quốc, chỉ muốn theo ta... Ta khuyên Bệ hạ vẫn là không nên làm khó người khác.

Bạch Khởi khẽ cười một tiếng lạnh lùng nói, một chút cũng không để lời của Lý Tự Minh trong lòng, ngược lại thể hiện khí thế đối chọi gay gắt.

- Tới rồi... Cuối cùng cũng tới rồi...

Trong thoáng chốc mọi người ở đây có chút sa sút trầm nghĩ, bọn họ e sợ nhất là xuất hiện tình huống như thế này. Vốn tưởng rằng có thể hòa giải, Bạch Khởi đã về Đế Đô rồi, có thể yếu thế một chút, nhưng thật

không ngờ Bạch Khởi lại đối đầu với Lý Tự Minh trước mặt mọi người trong đại điện này...

- To gan... Bạch Khởi ngươi dám vô lễ. Dám chống đối Bệ hạ trước mặt mọi người, ngươi đầu... Bắt hẩn lại cho ta!

Lý Tự Minh không nói gì, vị thái giám bên cạnh hẩn phần lộ quát, cho dù có nói thế nào đi nữa hẩn cũng là đang giúp Lý Tự Minh nói chuyện, dù sao có nhiều lúc có những lời Lý Tự Minh rất khó nói ra, để cho hạ nhân nói tốt hơn. Đây cũng là Lý Tự Minh không muốn lập tức ép Bạch Khởi vào bước đường cùng, cá chết lười rách với mình cho nên mới có tiếng quát của vị thái giám này. Dù sao hẩn cũng là một hạ nhân, có lúc nói chuyện có thể giữ lời, có lúc chỉ cần Lý Tự Minh ho một tiếng, lời của hẩn sẽ trở thành tấm giấy vụn, không có tác dụng gì cả. Cho nên cho dù lão thái giám nói ra những lời như vậy, nhưng giữa hai người không thật sự đi vào bước đường cùng, vẫn có thể cứu vãn, nếu đổi thành bản thân Lý Tự Minh... Chuyện này không thể cứu vãn nữa rồi.

Nói xong mười mấy tên Hoàng Gia Cận Vệ Quân mặc đồ võ trang, mặc khôi giáp trên người, lần lượt cầm vũ khí đi vào bao vây nghiêm mật Bạch Khởi, nhưng không có hành động tiếp theo, dường như là đang đợi chờ mệnh lệnh.

Tất cả mọi người trong đại điện đều không lên tiếng, bao gồm phụ thân Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên. Mặc dù hẩn đã lo lắng muôn phần, nhưng hẩn biết lúc đây không phải là lúc mình lên tiếng, cho dù là cầu xin cho Bạch Khởi cũng không phải là bây giờ, về phần Lý Tự Minh lạnh lùng nhìn Bạch Khởi...

Hẩn đang đợi... Đợi chờ Bạch Khởi nhận lỗi, sau đó xử lý nhẹ Bạch Khởi, dù sao Bạch Khởi ở phương Bắc có thể nói là đã ăn sâu bén rễ, trong khoảng thời gian ngắn muốn diệt trừ Bạch Khởi, Lý Tự Minh không dám làm bừa, nếu không một cái không tốt sẽ khiến binh loạn phương Bắc, một khi bộc phát sẽ không thể nào thu dọn được.

Nhưng đáng tiếc... Phản ứng của Bạch Khởi nằm ngoài dự đoán của mọi người, chỉ thấy Bạch Khởi cười lạnh một tiếng khinh thường nhìn những binh sĩ bao vây trước mặt mình, nhìn về phía lão thái giám đứng bên cạnh Long ngai kia, híp mắt nói:

- Ở đây... Không tới phiên ngươi nói chuyện... Nhanh mồm quá... Sẽ phải chết!

375. Chương 297: Trời Tạo Nghiệt Có Thể Sống, Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống (2)

Vừa dứt lời, hơn trăm tên hộ vệ Đấu Vương của Bạch Khởi đã xuất hiện, tuy rằng bọn họ không phải là Ảnh Tộc, bản thân trời sinh đã có thể ẩn giấu hơi thở và thân hình, nhưng người khác muốn phát hiện những vị Đấu Vương cường giả bọn họ còn khó hơn lên trời. Bất Diệt Hoàng Triều này cũng không có xa hoa lãng phí đến nỗi sử dụng Đấu Vương làm hộ vệ, trong Hoàng cung chỉ có một vài cường giả như thế, nhưng bây giờ e không thể hành động rồi, dù sao những thủ hạ kia của Bạch Khởi không phải là ăn chay, cho dù là Đấu Hoàng cường giả lúc này chưa chắc tới đây. Về phần Đấu Đế... Bạch Khởi nghĩ còn chưa từng nghĩ tới. Bất Diệt Hoàng Triều tuy rằng có Đấu Đế nhưng không thể nào tồn tại trong Hoàng cung, thậm chí ngay cả Đấu Hoàng cũng không tồn tại, bởi vì Đấu Hoàng, Đấu Đế đã vượt qua mọi thứ của thế tục, đã không đơn giản là Quân quyền có thể khống chế.

Thủ hạ của Bạch Khởi là những người ẩn nấp trong bóng tối theo Bạch Khởi vào trong Hoàng cung, luôn đợi chờ mệnh lệnh. Ngay lúc Bạch Khởi nói ra lời này, bọn cường giả kia đã lần lượt hành động, chỉ trong chớp lát tiếng vũ khí cạ vào nhau vang lên, những người vừa nãy bao vây Bạch Khởi đều lần lượt ngã xuống trên mặt đất, về phần lão thái giám vừa nãy lên tiếng cũng bị Mã Pháp Lý cầm cây trường kiếm đâm xuyên cổ họng, trong thoáng chốc máu tươi nhuộm đỏ cả đại điện.

Bọn đại thần vương công nhện không được đều lùi về phía sau, kinh hãi nhìn Bạch Khởi, bọn họ không biết Bạch Khởi muốn làm gì, nhưng bọn họ biết nếu bây giờ Bạch Khởi muốn giết bọn họ không phải là một chuyện khó khăn gì.

- Khụ khụ... Bạch Khởi... Ngươi muốn làm gì!

Lý Tự Minh ngồi trên Long ngai sắc mặt khó coi đến nỗi không thể khó coi được nữa. Những người vừa nảy bao vây Bạch Khởi đều là cường giả, là người mà hắn chọn lựa kỹ lưỡng, mỗi người đều là nhân vật cấp Đẩu Tông, năm mươi Đẩu Linh, dẫn đầu đội quân là năm Đẩu Tông, vị lão thái giám theo mình hơn mười năm kia là Ngũ Tinh Đẩu Vương, đám người này... có thể nói là lực lượng dũng mãnh phòng vệ mạnh mẽ nhất trong Hoàng cung này. Lý Tự Minh hôm nay để bọn họ xuất hiện để đối phó với Bạch Khởi, chỉ là để Bạch Khởi kinh sợ, để hắn biết Bất Diệt Hoàng Triều này không dễ đụng đến. Vốn dĩ còn một cường giả cấp Đẩu Hoàng là chuyên dùng để đối phó với Lưu Dịch Tư, nhưng không biết tại sao, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, điều này khiến sắc mặt của Lý Tự Minh muôn phần khó coi, khuôn mặt trắng bệch chuyển qua tái mét, nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi hỏi.

Dĩ nhiên trong cùng lúc đó, bao gồm Lý Tự Minh trong đó tất cả mọi người đều khiếp sợ trước lực lượng của Bạch Khởi, đây không đơn giản là hộ vệ rồi. Mất cũng những người xung quanh không kém, trong số đó còn một số người biết Lý Tự Minh sắp xếp những hộ vệ kia có trình độ ra sao, đó là năm mươi Đẩu Linh, năm Đẩu Tông, một Đẩu Hoàng, trong chớp mắt đã bị Bạch Khởi giải quyết như thế, đây thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bọn thủ hạ của Bạch Khởi giống như đám mây đen kinh khủng che trên đầu bọn họ, bọn họ bất giác nghĩ tới, nếu Bạch Khởi muốn giết mình, mình nên làm thế nào đây? Sau khi bọn họ suy nghĩ trong chốc lát phát hiện cứ suy nghĩ thế này không có ích lợi gì, bởi vì Bạch Khởi muốn giết họ, căn bản không cần tổn hao sức lực.

- Không có gì, chỉ là giết bớt, những tên không biết lễ độ mà thôi, cuộc trò chuyện của Đẩu Đế và Hoàng Đế không đến phiên người khác xen vào.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, một chút cũng không nhường Lý Tự Minh, theo thông lệ của Đại lục, Đẩu Đế có tư cách ngồi ngang hàng với Hoàng Đế, thậm chí có thể cao hơn, cho nên Bạch Khởi hoàn toàn có tư cách nói chuyện như thế với Lý Tự Minh.

- Cái gì! Đẩu Đế! Người đã đạt tới cảnh giới Đẩu Đế rồi!

Lần nói chuyện này không phải Lý Tự Minh mà là Tể Tướng Bối Tác Ni, lời của Bạch Khởi hoàn toàn vượt xa dự đoán của bọn họ, nghìn tính vạn tính bọn họ cũng không ngờ Bạch Khởi đã đạt tới tiến quân vô thượng cảnh giới Đẩu Đế rồi.

Đẩu Đế là một dạng tồn tại như thế nào? Đẩu Đế là người có võ công thượng đỉnh trên Đại lục, vượt lên trên một số thể tục pháp luật, địa vị của bọn họ cho dù là Đế Quốc Hoàng Đế cũng không được như thế. Cả Thiên n Đại Lục, bát ngát vô cùng, Đại Đế Quốc có hơn mười, nhưng nhân loại Đẩu Đế chẳng qua chỉ có mười mấy người, mỗi người đều hùng bá một phương, không phải ai cũng có thể dễ dàng vào. Lực lượng của bọn họ đã sớm trở thành bất hủ truyền kỳ, cho dù là Đế Quốc Hoàng Đế cũng phải lễ nhượng ba phần.

Bây giờ rất nhiều người lúc trước có chút nghi ngờ sao Bạch Khởi có can đảm quay trở về, sau khi trở về Đế Đô lại liêu lĩnh như thế, một chút cũng không để Lý Tự Minh trong mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nếu Bạch Khởi đã là hàng Đẩu Đế tiến quân vô thượng, như vậy... quả thật có tư cách làm như thế, thậm chí không để Lý Tự Minh trong mắt cũng là chuyện bình thường. Quốc gia Thiên Long kia, đã từng là Đế nhất Cường quốc của Đại lục, Hoàng Đế bọn họ năm đó không phải khúm núm dưới một tên Đẩu Hoàng cường giả sao? Bất Diệt Hoàng Triều tuy rằng lớn mạnh, đã đạt được vùng trời Đế nhất Cường quốc Đại lục, đây không biểu thị Hoàng Đế Lý Tự Minh của bọn họ có thể giỏi hơn Đẩu Đế. Huống hồ hơn một nửa giang sơn là do Bạch Khởi chiếm về, binh mã của Đế Quốc này cũng có hơn một nửa nằm trong tay Bạch Khởi, so sánh với Lý Tự Minh, Bạch Khởi không kém chút nào, thậm chí còn chiếm ưu thế.

Đẩu Đế tuổi gần hai mươi... Tương lai hắn trưởng thành đến mức nào không ai biết, nhưng bọn họ cũng không cần biết, bởi vì bây giờ Bạch Khởi đã có đủ lực lượng để thao túng sự sống chết của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn lòng của mọi người bắt đầu lung lay, một số quý tộc Đế Quốc lúc trước trung thành tuyệt đối với Lý Tự Minh bây giờ đang suy nghĩ có nên hướng về bên Bạch Khởi, bởi vì bất luận thế nào Bạch Khởi bên này cũng chiếm ưu thế.

- Tốt... Nếu đã là Đẩu Đế cường giả... Vậy bỏ đi... Chuyện này... Coi như ta sai, ta không dạy dỗ tốt thuộc hạ của ta. Khụ khụ khụ... Nhưng... Nếu các hạ đã là Đẩu Đế, như vậy không tiện đảm nhận Tây Bắc Vương của Bất Diệt Hoàng Triều, tất cả binh quyền cũng nên giao ra rồi.

Lý Tự Minh cố nén rung động và tức giận nhìn chằm chằm Bạch Khởi nói.

- Ha ha... Chuyện Bất Diệt Hoàng Triều đương nhiên do Bệ hạ làm chủ, nếu Bệ hạ có thể, cứ phái người đi tiếp quản phương Bắc là được rồi, về phần Vương tước này của ta... Ngô... Ta cũng không nuôi tiếc gì... Nếu Bệ hạ muốn thu hồi cứ việc ra thánh chỉ là được rồi.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười lạnh lùng nói, một chút cũng không để Lý Tự Minh trong mắt, trong ý tại ngôn ngoại thậm chí còn để lộ một câu nói.

Đó là Bạch Khởi muốn nói với tất cả mọi người bao gồm Lý Tự Minh, nói cho bọn họ biết phương Bắc đã là địa bàn của mình, hẳn không sợ bất kỳ người nào đến cướp đoạt, cho dù là Hoàng Đế Lý Tự Minh cũng không ngoại lệ, Bạch Khởi hẳn có thể không nhúng tay vào, nhưng phương Bắc ai cũng thể lấy đi.

Lý Tự Minh khí trên không tiếp, khí dưới không ngừng, ức hiếp cơ thể, nhìn chằm chằm Bạch Khởi trong chốc lát nói không ra lời nào, xem ra Lý Tự Minh bị Bạch Khởi chọc tức không nhẹ.

- Ngô~~ Ta thế nào? Nếu Bệ hạ không có việc gì ta xin cáo lui trước, hành trình xa xôi ta có chút mệt, không thể hầu người rồi.

Bạch Khởi ngáp một cái, vẻ mặt không để tâm, nói xong xoay người đi khỏi, nếu đã bị xé toang da mặt, Bạch Khởi đương nhiên không có gì đáng để lo lắng nữa, nếu như Lý Tự Minh muốn mình dập đầu, chết Bạch Khởi hẳn thắp tùng là được rồi, nhưng hẳn cảm thấy Lý Tự Minh không ngốc như vậy, dù sao mình là một Đấu Đế hàng thật giá thật, không dễ dàng đối phó như thế.

Sau khi bước ra mấy bước Bạch Khởi đột nhiên ngừng lại, xoay người cười nói với Lý Tự Minh:

- Đúng rồi... Bệ hạ ta quên nói với người chuyện này, bốn vị Nguyên Soái và năm mươi tám Tổng Đốc do người phái đi phương Bắc bởi vì thương hàn đã chết bất đắc kỳ tử rồi, thật là xin lỗi, người của ta tạm thời tiếp quản phương Bắc, nếu Bệ hạ đồng ý, lúc nào cũng có thể phái người tiếp tục qua đó... Ha ha ha...

Nói xong Bạch Khởi đầu cũng không xoay lại dẫn theo thủ hạ của mình rời khỏi đây, giọng cười sang sảng khắp Hoàng cung đều có thể nghe thấy rõ. Nói về những người sau lưng Bạch Khởi, sắc mặt của bọn quý tộc Hoàng cung người này khó coi hơn người kia, giống như cha mẹ chết vậy.

- Bạch Khởi... Người!! Phốc xuy ~~

Lý Tự Minh giận dữ quát, đứng dậy chỉ về phía bóng của Bạch Khởi nhưng chưa kịp nói hết câu đã thổ một ngụm máu bất tỉnh.

Về phần Bạch Khởi không ngừng lại dù chỉ một chút, trực tiếp rời khỏi, nhưng hẳn biết lần rời khỏi này của hẳn sẽ phải đoạn tuyệt hoàn toàn với Lý Tầm Hoan. Về phần Lý Gia, Lý Linh Lung đoán chừng cũng sẽ là như thế, dù sao Bạch Khởi ngay tại đây làm Lý Tự Minh tức đến nổi hộc máu, coi như đoạn tuyệt hoàn toàn với Lý Gia. Ra đi ngang ngang như vậy sau này sẽ không thể nào cứu vãn quan hệ của hai người, nhưng Bạch Khởi vốn không hối hận, đây đều là Lý Tự Minh tự chuốc lấy, đây đều là những phiền phức hẳn tự gây ra cho mình, 'trời giáng nghiệt có thể còn sống, tự gây nghiệt không thể sống' là như thế.

376. Chương 298: Hoàng Cực Tông (1)

- Ai... Con đã trưởng thành rồi. Đã là Đấu Đế cường giả rồi, nhưng... Chuyện hôm nay con làm có chút thái quá, con nên biết Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều dù sao cũng là Bệ hạ, con là thần tử của hắn, không để ở trước mặt mọi người chống đối hắn, cho dù trong lòng con đối với hắn có bao nhiêu bất mãn đi nữa cũng không nên làm như vậy, ai...

Trong phủ Bạch Gia, Bạch Kinh Thiên ngồi trên chiếc ghế dài màu đen, ngồi ở bên cạnh Bạch Khởi, vẻ mặt không biết nên làm gì, thở ngắn thở dài nói với Bạch Khởi, biểu hiện của Bạch Khởi hôm nay khiến vị Thượng Tướng suốt đời tận trung với Đế Quốc trong lòng vô cùng cảm khái.

Một bên là con của mình, một bên là Hoàng Đế mà mình tận trung, Bạch Kinh Thiên hôm nay thật sự lạnh ngọ thế nào gọi là tự cổ trung nghĩa khó vẹn toàn. Có thể nói hôm nay trên triều người không biết làm gì không phải là Hoàng Đế Lý Tự Minh mà là vị Thống soái Đế Đô Cẩm Vệ Quân Bạch Kinh Thiên.

- Vốn dĩ con cũng không muốn làm vậy, nhưng Lý Tự Minh bất nhân không thể trách con bất nghĩa. Bạch Khởi con vốn chưa bao giờ nghĩ qua sẽ phản bội lại Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng bọn họ qua sông phá cầu, mượn đao giết người không tránh khỏi quá đáng, khiến lòng người nguội lạnh, cho nên điều này cũng không thể trách con.

Bạch Khởi cung kính trả lời, đối với vị phụ thân này của mình Bạch Khởi vẫn rất tôn kính, tuy rằng trong thân thể Bạch Khởi có một linh hồn khác, nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến máu mủ tình thâm thân tình của hai người.

- Ta biết... Ai... Ta đều biết, lần này quả thật là Bệ hạ làm sai trước, cho nên ta cũng không nói nhiều. Hôm nay sau khi con đi, ta đã xin Bệ hạ từ chức, cáo lão hoàn lương, trở về Tây Nam Liễu Thành Bạch Gia. Con một mình ở Đế Đô nên cẩn thận một chút. Con nên biết, thực lực Bệ hạ không chỉ như thế, Bất Diệt Hoàng Triều cũng không giống các Đế Quốc khác, những thứ mà Vương triều cất giữ có quá nhiều, tuy rằng ta không biết cụ thể là gì, nhưng ở Vương triều nhiều năm như vậy ít nhiều gì ta cũng có thể nhận ra. Hứa với ta, không phải là vạn bất đắc dĩ không nên đi bức bách Bệ hạ, nếu không ta e rằng sẽ xuất hiện tình cảnh cả hai cùng bị thiệt.

Bạch Kinh Thiên đứng dậy có chút sa sút vỗ vỗ vai Bạch Khởi, sau đó rời khỏi nơi này.

Lúc sắp đi cho Bạch Khởi một câu như thế, khiến sắc mặt Bạch Khởi càng thêm phức tạp, nhìn bóng của Bạch Kinh Thiên rời khỏi, Bạch Khởi đột nhiên đứng ở đó cao giọng hô:

- Phụ thân...

- n?

Bạch Kinh Thiên thoáng chốc dừng lại, khẽ quay đầu.

- Lời của người con nhớ rồi, con sẽ theo lời của người mà làm, nhưng người cũng nên cẩn thận, con thấy Liễu Thành không nên ở nữa, người vẫn là đi về phương Bắc đi, con sẽ phái mấy Đẩu Hoàng theo người qua đó, bây giờ... Phương Bắc mới là cơ sở của Bạch Gia chúng ta.

Bạch Khởi giọng kiên quyết nói.

- n... Ta biết rồi...

Bạch Kinh Thiên nở nụ cười với Bạch Khởi, gật đầu một cách nặng nề rời khỏi nơi đây, để lại Bạch Khởi ngồi ở trong nhà vuốt vuốt chén trà trong tay, dường như là đang suy nghĩ gì vậy.

o0o

Về phần khác, bên trong Hoàng cung, Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều Bệ hạ Lý Tự Minh đang nằm trên giường trong Hoàng cung, Tể Tướng cùng một vị hắc y nhân đang cung kính đứng bên cạnh Lý Tự Minh, nhưng hắc y nhân lại lạnh lùng đứng thẳng người.

- Khụ khụ... Hôm nay ngươi ở đâu? Ngươi không phải là đối thủ của Bạch Khởi, nhưng bọn thủ hạ của Bạch Khởi chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra được, để bọn họ xông vào, giết chết nhiều thị vệ trung thành trước mặt ta... Ngươi vậy là ý gì!

Lý Tự Minh tựa đầu vào gối mềm mại, nhìn vị hắc y nhân trước mặt trầm giọng nói, nhưng giọng nói có chút yếu đuối, cho người ta cảm giác không đủ hơi.

Nhìn thật sâu vị hắc y nhân trước mặt một cái, Lý Tự Minh dùng phương pháp của mình để biểu thị mình đang tức giận, nhưng hẳn cũng biết mình không thể làm quá, người trước mặt vốn không phải là thuộc hạ của mình, mặc dù hẳn nhận lệnh người khác mà đến bảo vệ mình thậm chí nghe lệnh mình, nhưng mình vẫn không thể tùy ý giáo huấn như đám thủ hạ của mình. Dù sao người trước mắt là Đẩu Hoàng cường giả, một vị Bất Tinh Đẩu Hoàng hàng thật giá thật, cho dù là ở trên Đại lục này cũng có thể xưng là tuyệt lĩnh cường giả.

- Không phải là ta không phát hiện, cũng không phải là ta không đồng ý giúp, mà là ta thân bất do kỷ, người của Bạch Khởi đã vây lấy ta, ta không cách nào đến đại điện.

Vị hắc y nhân đứng ở kia tuy rằng che nửa khuôn mặt, nhưng vẫn có thể thấy được khóe miệng của hắn nở ra nụ cười khổ, nghĩ lại hôm nay mình bị mười mấy Ma Pháp Sư vây lại, hắn cảm thấy không tự tại. Tuy rằng đối phương không động thủ với mình, chỉ là cản trở đường đi của mình, nhưng bị mười mấy đồng cấp cường giả vây lấy, cảm giác đó không nói thì tốt hơn, hơn nữa còn có một cảm giác kinh khủng tồn tại khiến cho mình cả người mệt mỏi.

- Bạch Khởi... Lại là Bạch Khởi... Hắn rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu lực lượng? Tên Bạch Khởi chết tiệt này... Ta phải giết hắn, giết chết tên loạn thần tặc tử này!

Lý Tự Minh nằm trên giường bệnh phần nộ quá, trong tiếng phần nộ thậm chí có xen kẽ vô số lòng ghen tị.

Đúng vậy... Là ghen tị, Lý Tự Minh đổ kỵ với Bạch Khởi, Bạch Khởi có thể có nhiều cường giả tận trung như vậy, có thể có nhiều người lợi hại giúp đỡ như vậy, nhưng mình thân là Hoàng Đế một nước, địa vị cao hơn Bạch Khởi rất nhiều, nhưng thủ hạ không người nào có thể sử dụng được, thủ hạ không người nào có thể chống chọi với Bạch Khởi. Người duy nhất có thể chống chọi với Bạch Khởi lại không phải là thủ hạ của mình, điều này sao có thể khiến Lý Tự Minh không nổi điên lên vì đổ kỵ?

- Bệ hạ... Người an tâm, chờ vội, muốn giết Bạch Khởi luôn có cách mà, không phải Lỗ đại sư cũng ở đây sao? Chỉ bằng mười môn phái của Lỗ đại sư phái ra cường giả giải quyết Bạch Khởi?

Tể Tướng Bối Tác Ni cẩn thận từng chút một nói với Lý Tự Minh, lúc nói chuyện còn liếc mắt về phía hắc y nhân ở trước mặt.

- Xin lỗi, đối phương là một Đấu Đế, cường giả như vậy chỉ có một mình Thái Thượng Trưởng Lão trong Hoàng Cực Tông của chúng ta mới có thể chống lại. Bệ hạ, quan hệ giữa chúng tôi và ngài, ngài là người rõ nhất. Ta nghĩ ngài cũng biết Hoàng Cực Tông của chúng tôi không thể nào vì ngài mà đối địch với một Đấu Đế cường giả. Trừ phi ngài có thể tìm thấy... Ngô... Vật kia... Ngài mới thật sự có tư cách hiệu lệnh Hoàng Cực Tông, đồng thời ngài có được lực lượng của Hoàng Cực Tông...

Hắc y nhân lạnh nhạt nói, làm lơ với đề nghị của Tể Tướng, ngược lại nhắc đến vật kia...

- Khụ khụ... Cái này... Ta biết, người yên tâm, ta đã đại khái biết được tổ tiên năm đó để vật đó ở đâu rồi, tin rằng không lâu chúng ta có thể tìm thấy vật đó, các người có phải là nên...

Lý Tự Minh sau khi ho hai tiếng tiếp tục nói, nói với vị hắc y nhân Lỗ đại sư trước mặt như thế.

Nhưng không đợi Lý Tự Minh nói xong bên này Lỗ đại sư đã ngắt lời của Lý Tự Minh, híp mắt không mang theo một chút cảm tình nào cự tuyệt nói:

- Đợi khi nào có vật đó mới nói đi, đây là tổ huấn, Bệ hạ tốt hơn hết vẫn là không nên có ý gì khác.

- Khụ khụ... Tốt... Ta biết rồi... Mời người về cho, ta sẽ sớm tìm ra vật đó.

Lý Tự Minh nghe xong lời này lần nữa ho một tiếng lạnh nhạt nói, tuy rằng thân thể suy yếu không còn sức lực, nhưng ánh mắt vô cùng phức tạp, trong đó dường như ẩn chứa vô số đồ.

- n.

Lỗ đại sư ân một tiếng, cả cơ thể thoáng chốc biến mất vô tung vô ảnh, dường như từ trước đến giờ chưa xuất hiện qua, bỗng ở chỗ này biến mất.

Sau khi Lỗ đại sư đi khỏi, Lý Tự Minh nằm ở đó phần nộ quá:

- Chết tiệt... Khốn nạn... Khốn nạn... Đều là khốn nạn! Bạch Khởi chết tiệt, Hoàng Cực Tông chết tiệt... Bọn khốn nạn các người! Các người đợi đây... Hoàng Cực Tông... Hoàng Cực Tông các người đợi đây cho ta... Đợi ta lấy được vật đó!! Còn người... Bạch Khởi đợi ta lấy được vật đó cũng là ngày chết của người... Khụ khụ khụ...

- Bệ hạ, xin ngài an nghỉ đừng nóng vội, thân thể ngài không nên tức giận, ngài nên nghỉ ngơi thì tốt hơn. Vật đó ta sẽ phái người gấp rút đi tìm, chắc là cũng ở trong khu vực này, ít ngày nữa sẽ tìm thấy. Đến lúc đó Bệ hạ ngài có thể nắm giữ Hoàng Cực Tông, cũng có thể có đủ lực lượng đối phó với Bạch Khởi rồi.

Tể Tướng Bối Tác Ni cung kính nói, ánh mắt bình thản càng thêm bình thản, nhìn không ra vị Tể Tướng này rốt cuộc đang nghĩ gì.

- n... Ta biết rồi, người đi đi, nhanh chóng...

Lý Tự Minh nhìn thật sâu vào mắt Tể Tướng, cũng không thấy được gì, sau đó nhắm mắt hạ lệnh. Vị Tể Tướng này trước giờ vẫn thế, sâu không thấy đáy, từ lúc còn trẻ đã như thế, bây giờ vẫn như thế.

377. Chương 298: Hoàng Cực Tông (2)

Sau khi Tể Tướng rời khỏi, Lý Tự Minh nằm ở đó đôi mắt hướng nhìn cái màn giường màu vàng trước mặt mình, sau đó lặng lẽ nhìn mọi thứ xung quanh, chìm vào trong những suy nghĩ phức tạp.

Hoàng Cực Tông... Đó là thế lực luôn ở phía sau ủng hộ Hoàng thất Bất Diệt Hoàng Triều, Hoàng Cực Tông có bao nhiêu cường giả Lý Tự Minh không biết, nhưng Lý Tự Minh biết rất rõ Hoàng Cực Tông không chỉ có một vị Đẩu Hoàng cường giả, mà còn tồn tại rất nhiều Đẩu Đế cường giả, ngoài ra còn có vô số cường giả nữa. Lực lượng mà Hoàng Cực Tông có không thể nào tưởng tượng, Bất Diệt Hoàng Đế muốn ổn định tất không thể thiếu lực lượng của Hoàng Cực Tông, để khiến cho bọn đạo chích kinh sợ. Nhưng... hiệu lệnh cho Hoàng Cực Tông không phải là chuyện dễ dàng như thế, tuy rằng từ lúc Hoàng Cực Tông thành lập luôn bảo vệ cho gia tộc Lý Gia, bảo vệ Hoàng Triều. Nhưng... bọn họ làm tất cả để bảo vệ con cháu Lý Gia, không để bọn họ bị những tổn thương cơ bản nhất, không để Lý Gia diệt tộc, không để Đế Quốc hủy diệt, nhưng... Lý Gia lại không có quyền ra lệnh cho Hoàng Cực Tông.

Nói cách khác, sự tồn tại của Lý Gia và Hoàng Cực Tông căn bản là không ngang nhau, tuy rằng Hoàng Cực Tông bảo vệ Lý Gia, nhưng lại không cho Lý Gia khống chế. Lý Tự Minh thân là Hoàng Đế Đế Quốc vẫn không thể khống chế Hoàng Cực Tông. Hai việc mà Hoàng Đế Đế Quốc đời đời kiếp kiếp muốn làm, một là khôi phục lãnh thổ Bất Diệt Hoàng Triều, xây dựng lại Bất Diệt Hoàng Triều, cái còn lại là có thể thống nhất Hoàng Cực Tông.

Chuyện thứ nhất Lý Tự Minh hiển nhiên đã làm được rồi, tuy rằng dựa vào sự giúp đỡ của Bạch Khởi, nhưng cuối cùng cũng đã khôi phục lại Đế Quốc, khôi phục lại lãnh thổ, coi như đã xong một tâm nguyện. Nhưng còn một chuyện khác đó chính là Hoàng Cực Tông, thế lực của Hoàng Cực Tông vô cùng khổng lồ, cường giả vô số đếm không hết, tuy rằng tên tuổi của Hoàng Cực Tông không vang dội, nhưng thực lực chân chính có thể so sánh với Đại La Phái ở phía Tây Vực đều lớn mạnh không kém, nắm giữ được bọn họ coi như có được vũ lực lớn mạnh nhất. Nhưng đáng tiếc nguyện vọng này hẳn đến bây giờ vẫn không thể nào thực hiện được, bởi vì Hoàng Cực Tông chỉ nhận một vật, Hoàng Cực Lệnh. Đây là lệnh bài đã có từ lúc mới bắt đầu thành lập Hoàng Cực Tông, lệnh bài mà Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên tạo ra, Hoàng Cực Tông chỉ nhìn nhận vật này.

Nhưng Hoàng Cực Lệnh biến mất vô tung vô ảnh cùng với cái chết của Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, Lý Gia đời đời kiếp kiếp tìm kiếm nhưng vẫn không thu hoạch được gì, cho nên cho dù biết sự tồn tại của Hoàng Cực Tông, cũng biết cách khống chế bọn họ. Nhưng bọn họ luôn không nguyện ý, đến bây giờ vẫn vậy, cho dù đã Bạch Khởi đã ăn hiếp tới đâu, Lý Tự Minh vẫn không thể làm gì, bởi vì Hoàng Cực Tông không chịu giúp...

- Chết tiệt... Khụ khụ... Bạch Khởi, người đợi đây, một khi ta tìm được Hoàng Cực Lệnh ta nhất định cho người giết người.

Lý Tự Minh nằm ở đó liên tục ho mấy tiếng cần răng nói.

oOo

Thời gian trôi qua rất nhanh, hành vi của Bạch Khởi trong Hoàng cung đã không còn là bí mật gì, chẳng đến mấy ngày đã truyền khắp Đế Đô, theo đó mà mở rộng ra, vô số người biết được tin khiến người khác khiếp sợ. Đó là Bạch Khởi đã có được thực lực của Đẩu Đế, Đẩu Đế cường giả a... Đó là nghìn năm hiếm thấy a, là một Đẩu Đế khoảng chừng hai mươi tuổi càng khiến người khác khiếp sợ. Tự cổ chí kim, Bạch Khởi tuyệt đối là một người xứng đáng nhất, một người trẻ tuổi như vậy đã nhanh chóng bước vào hàng ngũ Đẩu Đế cường giả.

Vô số người nhằm vào hành vi của Bạch Khởi nghị luận rồi rít, có người nói Lý Tự Minh qua sông gỡ cầu, có người nói Bạch Khởi vong ân phụ nghĩa, tóm lại là bàn tán xôn xao. Bất kể là người ủng hộ Bạch Khởi hay là người không ủng hộ Bạch Khởi, đều vô cùng sùng bái thực lực kinh người của Bạch Khởi, bất kể bọn họ có tin phục hay không tin phục cách đối nhân xử thế của Bạch Khởi, nhưng thực lực của Bạch Khởi đủ để người khác tin phục.

Trong khoảng thời gian ngắn sóng gió nổi lên trong Đế Đô, trong thoáng chốc trong Đế Đô nổi lên sóng gió vô hình, theo đại thọ sáu mươi tuổi sắp tới của Lý Tự Minh, mặc dù xu thế bằng phẳng nhưng vẫn ngầm hành động, Bạch Khởi ở trong những ngày này, trong bốn năm ngày cũng không rời khỏi phủ một bước, chỉ là ở trong Vương phủ tịnh tâm tu dưỡng, ngày thường trồng hoa đấu chim, cùng tâm sự gì đó với Linh Nhi, cũng không làm những việc dư thừa.

- Tới uống chén trà nào, huynh cũng mệt mỗi hơn một buổi sáng rồi, muội biết huynh siêng năng nhưng người cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Linh Nhi cầm một ly trà đi đến bên cạnh Bạch Khởi đang ở đó luyện tập, kèm theo nụ cười ôn nhu nói.

Nói xong dịu dàng nhìn Bạch Khởi một cái, tuy rằng thời gian hai người ở cùng với nhau không lâu, thậm chí nói cũng không nhiều, nhưng Linh Nhi đã xác định người trước mặt chính là người mình có thể giao phó cả đời. Nhưng không chỉ là bởi vì hôn ước của hai người, mà đó chính là tình yêu chân chính, tuy người ngoài nhìn vào thấy tình cảm của hai người có chút nhạt nhẽo, nhưng Linh Nhi biết, tình cảm của hai người một chút cũng không nhạt nhẽo, ngược lại nồng thắm hơn so với một số người.

- n... Ta biết... Đúng rồi Linh Nhi, trở về mấy ngày rồi, ta phát hiện muội chưa từng ra cửa, lúc trước muội cũng như vậy sao?

Bạch Khởi gật gật đầu, cầm lấy trà lạnh kia nhắm nháp, trong chung trà có mùi thơm mát làm người mê say.

- n... Dù sao ngày thường muội cũng không có chuyện gì để làm, cho dù là ra ngoài, cũng không biết nên làm gì, hướng hồ là con gái, ở nhà vẫn tốt hơn, cứ xuất đầu diện ở bên ngoài khó tránh người khác nói huynh những lời khó nghe, như vậy... Muội không thích.

Linh Nhi cười dịu dàng, chậm rãi bước đến bên cạnh Bạch Khởi, nhẹ nhàng xoa vai cho Bạch Khởi.

- Muốn đi đâu thì đi đó... Cần gì để ý người khác nói như thế nào? Ai dám nói những lời khó nghe với Bạch Khởi này, trừ phi hắn không muốn sống nữa.

Bạch Khởi vỗ vỗ bàn tay ngọc ngà nhỏ bé của Linh Nhi, sau đó khẽ nói, lúc nói những lời này mắt Bạch Khởi híp lại, kèm theo sự tự tin lớn mạnh khó nói lên lời.

- n...

Linh Nhi khẽ gật đầu, nhìn Bạch Khởi một cái, tựa đầu vào mình Bạch Khởi, hơi ảm trên thân Bạch Khởi khiến nàng có cảm giác rất ảm ảp, rất yên lòng, cảm giác đó không thể nào cảm nhận được ở những nơi khác.

Vào lúc này nụ cười trên mặt Bạch Khởi đột ngột biến mất, sắc mặt biến đổi cau mày một cái, sau đó lập tức giãn ra, lạnh lùng nói:

- Ảnh Thiên, người có chuyện gì ra đây nói, đừng có trốn trốn tránh tránh, ở đây không có người ngoài.

- Tham kiến chủ nhân.

Giây tiếp theo Ảnh Thiên nghiêng mình xuất hiện, khuôn khổ cung kính trước mặt Bạch Khởi. Thật ra sau khi hắn vừa tới đây thấy Bạch Khởi và Linh Nhi thì chuẩn bị lánh đi, nhưng không nghĩ tới mình vừa tới còn chưa kịp lánh đi đã bị phát hiện, cùng lúc trong lòng kinh sợ lực lượng tăng nhanh của Bạch Khởi, Ảnh Thiên cũng quỳ xuống tham kiến Bạch Khởi.

- n... Sao người đột ngột đến Đế Đô vậy? Lại còn đến Vương phủ này của ta? Người không phải đang ở phương Bắc trông coi Yên Vũ Lâu sao? Sao đột ngột đến đây? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Bạch Khởi cau mày lạnh lùng nói, Ảnh Thiên đáng lẽ đang ở phương Bắc rất xa, hắc đột ngột xuất hiện nơi đây, nhất định là xảy ra chuyện, tên này tuyệt đối thuộc vào loại vô sự không lên diện tam bảo, không đến thì thôi, một khi đã đến chắc hẳn là có nguyên nhân.

- Việc này... Muội còn chút chuyện phải làm, muội đi trước, các huynh có chuyện gì cứ nói trước đi.

Linh Nhi nghe xong lời này đứng dậy, nhìn Ảnh Thiên một cái, tiếp theo nói nhẹ nhàng với Bạch Khởi, nói xong xoay người rời khỏi, tuy rằng Bạch Khởi không nói gì, nhưng nàng cảm thấy nơi này mình không nên ở lại thì tốt hơn, có những chuyện con gái không nên biết quá nhiều, đó là đạo lý làm người mà mẹ nàng đã dạy nàng.

Tính cách Linh Nhi Bạch Khởi ít nhiều cũng hiểu rõ, thấy tình cảnh như thế chỉ là khẽ lắc đầu cười một tiếng cũng không nói thêm gì, ba người phụ nữ bên cạnh Bạch Khởi, Tinh Linh Xạ Thủ Bích Lợi Tư trung thành tuyệt đối với Bạch Khởi, đối nhân xử thế khiêm tốn nhã nhặn nhưng ngoại du trong cương, tính cách bình tĩnh. Về phần Ảnh Nguyệt của Ảnh Tộc, là một sát thủ hàng thật giá thật, tuy rằng Bạch Khởi đều có hảo cảm, nhưng không hề nghi ngờ Bạch Khởi thích nhất vẫn là Linh Nhi, xác lập quan hệ cũng chỉ có một mình Linh Nhi... Những người khác vẫn quanh quẩn ở biên giới có thể có hoặc có thể không.

378. Chương 299: Âm Mưu Động Trời (1)

Bạch Khởi không cản trở Linh Nhi rời khỏi, chỉ là thần thờ nhìn mọi thứ xảy ra, không phải Bạch Khởi không tin tưởng Linh Nhi, chẳng qua là trong tiềm thức Bạch Khởi đang bảo vệ Linh Nhi, có lúc có nhiều chuyện không nên để Linh Nhi biết thì tốt hơn, nếu không đối với con gái đơn thuần này không có lợi ích gì.

Chờ Linh Nhi rời khỏi, Bạch Khởi nhìn Ảnh Thiên, Tộc Trưởng Ảnh Tộc đang quỳ trước mặt mình, cầm ly trà vừa nãy Linh Nhi pha sẵn, sau khi nhấp một ngụm nhìn Ảnh Thiên trước mặt lạnh lùng nói:

- Sao ngươi lại đến Đế Đô rồi? Xảy ra chuyện gì rồi sao?

- Quả thật... Có một chuyện khủng khiếp xảy ra, thuộc hạ không làm chủ được, cho nên chỉ có thể đến đây xin chỉ thị của chủ nhân, xin chủ nhân chỉ rõ.

Ảnh Thiên cũng không hàm hồ, có gì nói đó, cúi đầu thừa nhận chuyện này, mục đích của việc hắc đến đây lần này cũng chính là muốn đem sự việc bẩm báo với Bạch Khởi.

- Nga? Chuyện gì?

Bạch Khởi lại có hứng thú, có thể làm cho Ảnh Thiên tỏ ra ngưng trọng như vậy tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

- Có người ra giá một nghìn vạn thuê tất cả các sát thủ của Yên Vũ Lâu đến Thành Hoa Hồng, tập kích Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan.

Ảnh Thiên lạnh lùng nói giọng nói vẫn sắc lạnh như thế, nhưng lời này như sét đánh ngang tai Bạch Khởi.

- Là ai? Khi nào đến?

Bạch Khởi nhin không được giọng lạnh lùng hỏi, nhưng sau khi nói xong lời này Bạch Khởi cảm thấy mình như đã hỏi một câu hỏi dư thừa, ngoài trừ Thái Tử Lý Dũng còn ai có thể gây khó dễ cho Lý Tầm Hoan? Chuyện này đã rõ ràng rồi còn phải hỏi nhiều nữa sao?

- Là Thái Tử Lý Dũng, động thủ vào ba ngày sau, tại đại thọ sáu mươi tuổi của Lý Tự Minh, đối phương yêu cầu giết Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan đồng thời giúp đỡ Thái Tử mưu triều soạn vị, tất cả các cường giả của Yên Vũ Lâu nghe theo sự điều phái của hắn, ta lần này Đế Đô là để thương lượng giá cả với đối phương, đồng thời mời chủ nhân định đoạt.

Ảnh Thiên trầm giọng nói.

- Vậy sao? Xem ra Thái Tử Điện hạ của chúng ta cuối cùng cũng nhin không được rồi. Được rồi, Ảnh Thiên, nhận lời hắn, lấy hắn một nghìn năm trăm vạn, hắn sẽ cho, về phần chuyện của Lý Tầm Hoan các người làm cho có được rồi, không nên ra tay hạ thủ hắn thật.

Bạch Khởi nhắm mắt lại phân vân nói, thật lòng mà nói Bạch Khởi vẫn coi Lý Tầm Hoan là bạn, bất luận tên Lý Tầm Hoan này đối với người khác như thế nào, nhưng đối với Bạch Khởi tuyệt đối đủ vị, Bạch Khởi không phải là người vong ân phụ nghĩa, đương nhiên không thể vì tiền và những xung đột nhỏ trước đây mà cho người giết Lý Tầm Hoan.

- Vâng.

Ảnh Thiên sau khi nghe xong lời này cung kính nói, vừa dứt lời trong thoáng chốc đã biến mất trước mặt Bạch Khởi, biến mất vô tung vô ảnh, động tác nhanh như cuồng phong.

Chờ sau khi Ảnh Thiên biến mất Bạch Khởi cũng đứng dậy, khoe miệng nở một nụ cười, phân vân tự nhủ:

- Xem ra trong Đế Đô sẽ phải tiếp nhận một trận gió tanh mưa máu rồi, Lý Dũng a Lý Dũng, người cuối cùng cũng nhịn không được đi bước này rồi, ta muốn xem xem người rốt cuộc có bao nhiêu khả năng, người làm Thái Tử hai mươi năm còn có át chủ bài nào chưa lấy ra.

Thật ra Bạch Khởi đã sớm đã có dự cảm Lý Dũng sẽ mưu triều soạn vị, đối với vị trí đó hẳn vạn lần không thể từ bỏ, hẳn đợi mấy mươi năm rồi, nếu Lý Tự Minh cho hẳn không nói làm gì, nếu Lý Tự Minh không cho hẳn, hẳn nhất định sẽ ra tay. Bây giờ Lý Tự Minh bệnh tình nguy kịch, càng hướng về phía Lý Tầm Hoan bên này, mặc dù gần đây cùng mình không vui, nhưng mọi người đều biết, Lý Tầm Hoan đang cơ đã là chuyện thuận lý thành chương rồi. Khoảng thời gian này Lý Tự Minh trải đường cho Lý Tầm Hoan trải đến quá lợi hại, quá rõ ràng rồi, Lý Dũng nhịn không được cũng là bình thường, sớm muộn gì hẳn cũng tạo phản, đối với điều này Bạch Khởi rất là rõ.

Nhưng điều khiến Bạch Khởi tò mò là Lý Dũng còn lực lượng gì, lực lượng của Lý Dũng gần như đã bị Lý Tự Minh diệt trừ, chứ vị Tổng Đốc mà hẳn dựa dẫm đều lần lượt xuống đài, binh mã phương Nam cũng không còn, Lý Dũng bây giờ có thể nói là tư lệnh không quân, Bạch Khởi đang nghĩ không hiểu tên này còn có gì có thể điều động lực lượng.

Đương nhiên tin tức này trước mắt chỉ có mình Bạch Khởi biết, những người khác căn bản không thể nào biết được, dù sao tình báo Yên Vũ Lâu cũng không phải là ai cũng có thể nắm giữ, đối với chuyện điều động lực lượng lớn sát thủ, căn bản không ai phát hiện ra. Trong Đế Đô tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho đại thọ sáu mươi của Lý Tự Minh. Chuẩn bị đưa vị Hoàng Đế Đế Quốc chặn đường cuối cùng.

Rất nhiều người trong lòng đều rõ, tình hình của Lý Tự Minh thế này e rằng không sống được mấy ngày nữa, cố gắng lắm cũng chỉ qua được đại thọ sáu mươi này, đoán chừng cũng phải đi Minh Giới gặp Minh Thần rồi, vì vậy chuyện này bị khuếch đại đặc biệt long trọng, không ít người chuẩn bị đi tiễn Hoàng Đế này đoạn đường cuối cùng.

Dĩ nhiên vào lúc bọn họ chuẩn bị tiễn đưa Lý Tự Minh, tất cả mọi người đều âm thầm bắt đầu mưu kế, mưu kế chuyện sau khi Lý Tự Minh này chết rồi, nhưng mọi người còn sống, sau khi Hoàng Đế chết đi vô số lợi ích cần phải đoạt lấy, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị vì cái này.

oOo

- Thái Tử Điện hạ, người của bọn ta đã chuẩn bị xong rồi, bọn sát thủ của Yên Vũ Lâu đã tới Đế Đô, nhưng bọn chúng ra giá một nghìn năm trăm vạn kim tệ, người xem...

Trong mật thất của phủ Thái Tử có một tâm phúc của Thái Tử Lý Dũng, nói khẽ với vị Thái Tử đang ngồi trên Long ngai trong mật thất, lúc nói lời này đặc biệt khiêm tốn.

- Nhận lời bọn chúng... Bất luận bọn chúng cần bao nhiêu đều nhận lời bọn chúng, Yên Vũ Lâu là chỗ dựa cho hành động lần này của chúng ta, chúng ta không thể nào thiếu sự ủng hộ của bọn sát thủ kia, cho nên chuyện này nhất định phải nhận lời bọn chúng. Về phần chuyện tiền bạc, đặt cọc trước cho bọn chúng một ít, sau khi sự việc thành công nguyên cái quốc khố của Bất Diệt Hoàng Triều này đều là của chúng ta, cũng không cần để tâm chút ít tiền đó, Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta có tiền.

Lý Dũng hào sảng nói, dù sao không phải là tiền của mình hẳn cũng không đau lòng.

Nhưng tên này không lo việc nhà nên không biết củi gạo dầu muối mắc, đến bây giờ tuy rằng Bất Diệt Hoàng Triều vẫn giàu có đông đúc, nhưng mấy năm gần đây chiến tranh liên miên, không ngừng tăng cường

quân, nhưng vẫn không chịu được tiêu hao nhiều như vậy. Bây giờ quốc khố của Bất Diệt Hoàng Triều e rằng chỉ còn có khoảng ba nghìn vạn kim tệ, nhiều hơn nữa cũng không tới phân nửa, tên này mở miệng tiêu đi một nửa, quả là hào phóng vô cùng.

- Vâng... Vậy Điện hạ, ta sẽ giúp ngài nhận lời bọn chúng....

Tên thân tín kia nghe xong khẽ khom người nói, nhưng lúc cúi đầu bất giác nở ra một nụ cười khổ, tình hình quốc khố hẳn hiểu rõ hơn vị chủ nhân tùy tiện về mặt không để tâm trước mặt này nhiều, tổng cộng cũng chỉ có khoảng ba nghìn vạn kim tệ, quơ tay một cái mất đi phân nửa, đến lúc đó sẽ gặp phải khó khăn rồi.

Về phần sau khi sự việc thành công quyết nợ... Cái này... Trên Yên Vân Lâu chưa từng xảy ra, từ trước đến giờ không ai dám quyết nợ Yên Vũ Lâu, bởi vì đó là tìm cái chết, cho dù là Lý Dũng không dám làm vậy, cho dù hẳn làm được Hoàng Đế, sự khủng bố của Yên Vũ Lâu đủ khiến người khác khiếp sợ.

- n... Những mặt khác sắp xếp như thế nào rồi?

Lý Dũng cũng không dây dưa chuyện này, quan tâm đến những mặt khác, nói thật Lý Dũng tuy không phải là thiên tài gì, nhưng cũng có chút đầu óc, là một nhân tài trung du kinh điển, không nhắm mắt ngồi ở đó hưởng thành quả, ngược lại hỏi thăm thủ hạ của mình về chuyện những mặt khác.

Kế hoạch lần này của Lý Dũng rất khổng lồ, lần này có thể nói là lợi dụng được ăn cả ngã về không. Hẳn sử dụng các thế lực mà mấy chục năm nay hẳn khổ tâm kinh doanh, vì để cho hành động lần này, giết chết Lý Tầm Hoan vào ngày đại thọ sáu mươi của Lý Tự Minh, đồng thời ép Lý Tự Minh nhường ngôi cho mình, đây là toàn bộ kế hoạch của Lý Dũng. Chuyện này thành công đương nhiên là buôn một lãi mười, tất cả đều vui vẻ, bọn thủ hạ của hẳn người nào cũng thăng quan tiến chức. Nhưng một khi thất bại, e rằng cho dù là Lý Dũng cũng lập tức bị Lý Tự Minh chặt đầu, khiến cho cửa nát nhà tan. Đối với vị phụ thân này của mình, Lý Dũng hiểu rất rõ, nếu như mình thật sự mưu phản thành công thì tốt, một khi thất bại, tuyệt đối chết chắc, cho nên hẳn không thể không cẩn thận, hẳn không thể không sử dụng toàn bộ lực lượng.

- Cái này... Người của chúng ta đã đến gần đủ rồi, thuyền vận chuyển súng ống đạn dược của Đức Hắc Lan Gia tộc chỉ sử dụng bốn mươi chiếc thuyền tổng cộng hai vạn người với danh nghĩa này tiến vào trong Đế Đô. Mười vạn tân binh do chúng ta bí mật huấn luyện cũng theo lời dặn của ngài, với các loại lý do khác nhau vào thành rồi. Đồng thời đội ngũ ba vạn người của Đức Hắc Lan Gia tộc long trọng tổ chức lễ mừng thọ cho Bệ hạ cũng đã đến Đế Đô này. Những người này đều là tinh nhuệ quân ưu tú nhất, đều là mạng lưới cường giả và con cháu tinh nhuệ mấy năm nay do Đức Hắc Lan Gia tộc tổ chức. Lực chiến đấu thậm chí hơn hẳn Quân đoàn tinh nhuệ của Đế Quốc, còn có thống lĩnh của Tứ Đại Doanh đều bị chúng ta mua chuộc, về phần tay trong của chúng ta ở Cẩm Vệ Quân, sau khi Bạch Kinh Thiên rời khỏi, Cẩm Vệ Quân đều nằm trong tay hẳn. Tuy rằng không thể điều động bọn chúng giúp người, nhưng ít nhất có thể khiến cho cả Cẩm Vệ Quân không thể di chuyển chút nào, giữ vững trung lập. Đế Đô Đặc Cảnh Ty, quan quân phía dưới của bọn chúng đều là người của chúng ta, lúc nào cũng có thể điều động chính biến. Về phần Thành Vệ Quân vốn đã là người của Điện hạ ngài, chuyện này mọi người đều biết, cho nên cần bản không cần quan tâm gì cả, có thể nói mọi thứ đã an bài thỏa đáng rồi. Năm vạn người của Đức Hắc Lan Gia tộc, các binh mã của tư binh hộ vệ các quý tộc đã thần phục ngài cũng có năm vạn người, Thành Vệ Quân hai mươi vạn, Cẩm Vệ Quân không thể nào nhúc nhích, hai mươi vạn người của Kinh sư Tứ Đại Doanh, còn có năm vạn người của Đế Đô Đặc Cảnh Ty, chúng ta tổng cộng có năm mươi lăm vạn người. Ngoại trừ một số binh lực không thể điều động, chúng ta còn năm mươi vạn người... Những người này đã đủ rồi, dù sao ở Bệ hạ bên đó ngoại trừ năm vạn người của Hoàng Gia Cận Vệ Quân, đã không còn binh mã khác nữa.

379. Chương 299: Âm Mưu Động Trời (2)

Một tên thân cận khác nghe thấy lời này, vội chạy ra cười híp mắt nói với Lý Dũng, lúc nói lời này trong ánh mắt kèm theo một tia vui mừng và cuồng nhiệt.

Nếu như Lý Dũng lần này không xảy ra ngoài ý muốn gì, phải nói mười phần nắm chắc chín phần rồi. Lý Dũng một khi thành công đang lên đang ngai vàng, vậy mình cũng có thể theo thăng quan phát tài, cũng coi như hết khổ, nghĩ đến đây sao hẳn không vui mừng được? Sao có thể không vui mừng?

- Tốt... Ha ha ha... Tốt... Làm tốt lắm... Phụ thân ta đúng là về già mắt bị lão hóa rồi, hẳn thậm chí bãi bỏ Bạch Kinh Thiên quả nhiên là cho ta như hổ mọc thêm cánh a, giúp ta làm một việc tốt, hai vạn người của Cẩm Vệ Quân, một tay phụ thân ta đã đẩy chúng ra, ha ha... Ta vốn còn đang sầu não không biết nên đối phó như thế nào với tên Bạch Kinh Thiên kia, bây giờ tốt rồi, chính tay phụ thân đã giúp ta giải quyết, ta đương nhiên không còn gì đáng băn khoăn nữa.

Lý Dũng cười ha ha, vẻ mặt hưng phấn nói.

Nói xong cái này Lý Dũng dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, sắc mặt biến đổi, nhìn bọn thủ hạ bên mình một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Các người nói, nếu lần này ta thuận tay giải quyết luôn Bạch Khởi thế nào?

- Không được. Điện hạ vạn lần không thể!

Không nghĩ tới chính là, lời này vừa nói ra, bọn thủ hạ của Lý Dũng đều nhất thời luống cuống lên, kinh hãi kêu lên, không do dự ngăn cản cách nghĩ này của Lý Dũng.

Nói đùa gì vậy? Đối phó Bạch Khởi? Đối phó với Bạch Khởi vào lúc này coi như tự tìm cái chết, Bạch Khởi trở về đã khiến họ lo lắng một phen. Dù sao Bạch Khởi cũng quá cường thế rồi, ba vạn binh mã thủ hạ tuy không nhiều, nhưng người nào cũng là biên quan tinh nhuệ, tinh nhuệ trong số tinh nhuệ, có khả năng xoay chuyển thế cục. Huống hồ uy vọng của Bạch Khởi trong quân tuyệt đối cao hơn bất kỳ người nào, một câu nói của hắn có thể khiến không có ít quân đội lâm trận phản chiến. Bạch Khởi là Chiến Thần trong Bát Diệt Hoàng Triều, lời của hắn không ai dám không nghe, những quan quân cấp trên tạm thời không nói, những quan quân cấp dưới và bọn binh sĩ kia, e rằng chỉ cần nghe thấy hai chữ Bạch Khởi chân đã nhũn ra rồi. Bọn chúng cũng rất rõ, quân đội Bát Diệt Hoàng Triều thông thường tồn tại một nếp sống, một nếp sống vô cùng sùng bái Bạch Khởi. Rất nhiều quan quân cấp dưới và đại đa số binh sĩ đều là tín đồ cuồng nhiệt của Bạch Khởi, việc bọn chúng muốn làm nhất là được điều đến trưởng của Bạch Khởi. Cho nên uy vọng của Bạch Khởi trong bọn chúng là không thể tưởng tượng, điều động bọn binh sĩ mưu phản có lẽ không là gì cả, dù sao binh sĩ dựa vào phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, đặc biệt là ở Bát Diệt Hoàng Triều, tuy rằng Hoàng Đế vẫn là thần thánh không gì so sánh được, nhưng bọn binh sĩ chỉ tôn kính Hoàng Đế, bọn chúng chỉ nhìn nhận chủ quản mình mà thôi, bọn chúng chỉ theo mệnh lệnh chủ quản hành sự... Nhưng nếu muốn giết Bạch Khởi... Vậy khó nói rồi...

Huống hồ... Bạch Khởi bây giờ đã không còn như trước nữa, bây giờ Bạch Khởi là Đẩu Đế a, tuy rằng không biết là Đẩu Đế mấy Tinh, nhưng cái này quan trọng sao? Một chút cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ Bạch Khởi đã có lực lượng vượt qua thế tục, dựa vào đông đảo quân đội và chiến thuật người biển căn bản không thể nào giết chết Bạch Khởi, ngược lại nếu như Bạch Khởi muốn, lúc nào cũng có thể xoay đầu lại giết chết tất cả người của bọn chúng.

Bọn chúng không phải là thẳng góc, bây giờ Bạch Khởi và Lý Tự Minh cãi nhau như thế, đương nhiên sẽ không thể nào bắt tay hợp tác, tất cả các hành động Bạch Khởi nhìn thấy đều mất nhắm mắt mở, nhưng nếu như bọn chúng ra tay với bản thân Bạch Khởi, đó chính là chọc giận Bạch Khởi, hậu quả e rằng không thể tưởng tượng được.

Phản ứng của thủ hạ mình nằm ngoài dự đoán của Lý Dũng, hẳn vốn cho rằng bọn thủ hạ của mình cho dù không đồng ý cũng sẽ không phản đối, nhưng không ngờ lại có tình cảnh như vậy, đây hoàn toàn nằm xa xa dự đoán của Lý Dũng. Hẳn sao cũng không nghĩ được mình vừa mới nhắc tới Bạch Khởi đám thủ hạ của mình lại trở thành bộ dạng này.

Lý Dũng không coi Bạch Khởi là kẻ thù đơn giản như vậy, Bạch Khởi giết vô số thủ hạ của mình, hủy hoại căn cứ phương Nam của mình không nói, còn nhiều lần chống đối trước mặt mình, căn bản không để mình Thái Tử này trong mắt, làm cho mình khó coi trước mặt vô số thủ hạ, khiến cho thể diện mình không còn, Lý Dũng sao lại có thể không thù hận hắn được? Nói thật Lý Dũng đã sớm muốn giết chết Bạch Khởi, nhưng luôn không có cơ hội, khó lắm mới tìm được một cơ hội, chuẩn bị mượn cơ hội này cùng lúc hủy diệt Bạch Khởi, nhưng không ngờ mình vừa mới nói ra, bọn thủ hạ của mình lại có phản ứng như vậy, tập thể phản đối mình, đó là tình cảnh mà trước giờ chưa từng có a.

Ba~~

Lý Dũng thuận tay ném vỡ một ly trà xuống đất sau đó giận dữ mắng:

- Bạch Khởi... Bạch Khởi... Các ngươi cứ như vậy sợ Bạch Khởi sao? Xem xem bộ dạng các ngươi, ta chỉ nói một câu thuận tiện tiêu diệt Bạch Khởi, các ngươi đã sợ thành như vậy hần thật đáng sợ vậy sao? Bạch Khởi chẳng qua có ba vạn người, chúng ta có năm mươi vạn, chẳng lẽ còn phải sợ hần?

- Ngạch... Cái này... Điện hạ... Bạch Khởi tuy rằng chỉ có ba vạn người, nhưng đều là biên quan tinh nhuệ a. Quân đoàn tinh nhuệ nhất của Đế Quốc e rằng chỉ có bọn thủ hạ của Bạch Khởi, lực chiến đấu tuyệt đối có thể hơn mười vạn... Không... thậm chí nhiều hơn, không cần thiết chúng ta vẫn không nên đụng đến Bạch Khởi. Huống hồ bản thân Bạch Khởi là Đấu Đế cường giả rồi, một khi hần ra tay cản trở chúng ta muốn giết Tam Hoàng tử, ép buộc Bệ hạ chỉ trở thành một giấc mộng. Dù sao bọn thủ hạ của chúng ta cũng chưa có khả năng chống chọi với cường giả của Bạch Khởi, cho dù là bọn sát thủ của Yên Vũ Lâu cũng không đủ sức. Tam Hoàng tử không chết, Bệ hạ không bị gì, chúng ta muốn mưu phản sẽ khó hơn nhiều. Bây giờ Bạch Khởi và Bệ hạ cãi nhau thành như vậy, có thể nói là như nước với lửa, đó là một chuyện tốt, vạn lần không thể vào lúc này ra tay với Bạch Khởi, để bọn chúng liên kết lại đối với chúng ta không có lợi. Mời Điện hạ suy nghĩ lại, thường nói muốn thành đại sự không câu tiểu tiết, mối thù hần của Điện hạ và Bạch Khởi tạm gác sang một bên, đợi Điện hạ đăng cơ đối phó với hần cũng không muộn a. Mà Bạch Khởi luôn ở trong Đế Đô sẽ không rời khỏi, Điện hạ một khi đăng cơ sẽ trở thành Hoàng Đế, đối phó với Bạch Khởi là danh chính ngôn thuận, cũng dễ hơn rất nhiều, vì đại sự mời Điện hạ nhẫn nại một chút.

Một thủ hạ của Lý Dũng bước lên một bước quỳ trước mặt Lý Dũng cung kính nói.

Thật ra bọn chúng thật sự là rất sợ, lúc này đụng vào Bạch Khởi căn bản là tìm chết, điều này bọn chúng biết rõ hơn ai hết, bất luận như thế nào bọn chúng không muốn vào lúc này trêu chọc Bạch Khởi, nhưng bọn chúng lại không dám nói ra, tính cách của Lý Dũng như thế nếu mình nói ra những lời như vậy, e rằng hần không muốn đối phó với Bạch Khởi cũng nhất định sẽ ra tay với Bạch Khởi, bọn người mình cũng không có kết quả tốt gì, cho nên bọn chúng chỉ có thể chọn phương thức lừa dối Lý Dũng. Dù sao mọi người đều biết, cho dù Lý Dũng có làm Hoàng Đế cũng không làm gì được Bạch Khởi. Đấu Đế chính là Đấu Đế... Lý Tự Minh còn không làm gì được huống hồ là Lý Dũng trí tuệ bình bình, không thông võ lược này.

380. Chương 300: Quân Ma Loạn Vũ (1)

Lý Dũng đang ở đó mưu tính cái gì Bạch Khởi không biết, cũng không muốn biết, chuyện này Bạch Khởi đã quyết định không giúp bên nào cả. Không thể phủ nhận quan hệ giữa Bạch Khởi và Lý Dũng như nước với lửa, Lý Dũng nếu lên ngôi Hoàng Đế nhất định sẽ tạo ra sự uy hiếp cho Bạch Khởi, nhưng bây giờ mối quan hệ của Bạch Khởi và Lý Tự Minh cũng không tốt hơn là bao. Nhắm mắt dùng ngón chân chạm đầu nghĩ nghĩ Bạch Khởi cũng biết, nếu có cơ hội Lý Tự Minh tuyệt đối sẽ không do dự diệt trừ mình, cho nên trong cuộc tranh đấu giữa hai người họ, Bạch Khởi cho rằng không liên quan gì đến mình

Bất luận là Lý Tự Minh thắng hay Lý Dũng mưu triều soạn vị thắng, những thứ này đều không liên quan đến Bạch Khởi, bởi vì bất kể bọn họ ai thắng, quan hệ giữa hai người cũng sẽ không thay đổi gì. Và... cho dù bọn họ thắng, ngồi lên ngai vàng của Bất Diệt Hoàng Triều thì sao nào? Bạch Khởi căn bản không cần để tâm tới bọn họ, không cần để bọn họ trong mắt, bọn họ có thể làm gì được Bạch Khởi nào?

Huống hồ Bạch Khởi cũng không có tâm tình quản bọn họ, bởi vì sáng sớm ngày thứ hai khi Bạch Khởi vừa thức dậy đi đến trong sảnh chính, đang lúc chuẩn bị ăn, Độc Cô Chiến Thiên đã đi tới khẽ nói với Bạch Khởi:

- Đại nhân, Hải Đường Bách Hoa Lâu dẫn một lão già đến đây cầu kiến đại nhân, bây giờ đang ở đại sảnh, ngài xem...

- Ngô... Hải Đường a? Còn dẫn theo một người? Ha ha, ta biết rồi, người đến là khách, mau mời bọn họ vào.

Bạch Khởi khẽ cười một tiếng nhàn nhạt nói. Lúc bắt đầu chỉ là sững người lập tức hiểu ra người Hải Đường dẫn tới là ai. Còn cần hỏi sao? Người mà Hải Đường dẫn tới chắc chắn là người của Hắc Ám Thần Điện, chỉ là người lần này dẫn đến thiết nghĩ cấp bậc cao hơn nhiều so với trước đó. Cũng biết lễ phép rồi, không trực tiếp xông thẳng vào, cung cung kính kính đi đến cửa chính đợi người vào thông báo mình, xem ra danh hiệu Đấu Đế này của mình thật sự có thể chấn trụ được bọn họ rồi.

- Vâng.

Độc Cô Chiến Thiên nghe xong lời này lập tức xoay người rời khỏi, tuy rằng đã đạt đến cấp bậc Cửu Tinh Đẩu Tông, thiếu một chút nữa là có thể gia nhập vào hàng ngũ Đẩu Vương, nhưng ở trước mặt Bạch Khởi, Độc Cô Chiến Thiên vẫn nghiêm cẩn hàng phục như vậy. Đây không chỉ là bởi vì lời thề lúc đó, mà bởi vì thực lực của Bạch Khởi. Độc Cô Chiến Thiên hiểu rõ thực lực của Bạch Khởi cường đại cỡ nào, e rằng đã vượt qua sự tồn tại của cấp Đẩu Đế... Giống như vị kia của gia đình mình... có thể ngay hàng rồi. Tồn tại như vậy đáng để mình đi hàng phục, đáng để mình đi tôn trọng, cũng đáng để mình tận trung.

Không quá thời gian một chén trà, Hải Đường đã theo chân Độc Cô Chiến Thiên đi vào. Hải Đường vẫn xinh đẹp như thế, dáng vẻ thướt tha mềm mại, vóc người cao gầy gợi cảm khiến cho người ta nhìn qua khó quên, cử chỉ dáng vẻ vẫn khiến người ta say mê. Bạch Khởi nhìn đến nổi trong lòng có chút nóng lên, đặc biệt nụ cười quyến rũ kia càng động lòng người. Bên cạnh Hải Đường là một lão già khoảng năm mươi tuổi, thân thể cường tráng. Lão già này vẻ mặt tươi cười đi vào, mặc dù hành động tùy ý, nhưng mỗi bước đều kiên cố có lực, mỗi một bước dường như kết hợp với mọi thứ xung quanh. Nếu không phải là hắc đang đứng trước mặt mọi người e là người khác căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Lão già này khiến mắt Bạch Khởi sáng lên, lập tức chú ý đến lão. Bạch Khởi có thể khẳng định lão già này là một Đẩu Đế cường giả, chắc là giữa khoảng Tam Tinh Đẩu Đế và Tứ Tinh Đẩu Đế, xem ra Hắc Ám Thần Điện lần này cuối cùng cũng đã phái đến một nhân vật không tầm thường a. Nhân vật như vậy, cho dù là ở trong Hắc Ám Thần Điện cũng vậy, cũng là cấp cao trong số cấp cao. Chỉ là không biết cụ thể là chức vụ gì, nhưng thiết nghĩ chắc là nhân vật đại loại như Thánh Kỵ Sĩ của Hắc Ám Thần Điện, cũng chỉ có chức vụ này mới có thể xứng với một Đẩu Đế cường giả.

Sau khi dẫn người vào, Độc Cô Chiến Thiên đi ra ngoài, lúc rời khỏi chậm rãi khóa phòng lại. Đây không phải là Bạch Khởi chỉ dạy, nhưng cách làm của Độc Cô Chiến Thiên hợp với ý của Bạch Khởi, hai người ở cùng với nhau thời gian lâu như vậy, Độc Cô Chiến Thiên hiểu tâm tư Bạch Khởi ở nhiều phương diện, có lúc không cần Bạch Khởi nói nhiều gì, Độc Cô Chiến Thiên có thể khiến Bạch Khởi hài lòng.

- Ha ha... Không biết xưng hô vị cường giả Hắc Ám Thần Điện như thế nào? Giữ chức vụ gì trong Hắc Ám Thần Điện? Đến tìm ta có chuyện gì?

Đợi Độc Cô Chiến Thiên đi khỏi, Bạch Khởi khẽ mỉm cười nhàn nhạt nói với hai người trước mặt như thế, lúc nói chuyện trực tiếp không để ý đến Hải Đường, sau đó ánh mắt hướng về phía lão già kia, trong cuộc nói chuyện này chỉ có lão già mới là nhân vật chính, về phần Hải Đường chỉ là phối hợp diễn và mai mối mà thôi, năng không có tư cách nói chuyện ở đây.

- Ha ha... Lão phu Ám La Lan, ngài có thể gọi ta là Ám, cũng có thể gọi ta là La Lan, thậm chí có thể trực tiếp gọi ta là Ám La Lan, là Chấp Chính Quan của Hắc Ám Thần Điện, vinh dự Hắc Ám Thánh Kỵ Sĩ...

Ám La Lan sau khi nghe xong lời này khẽ cười một tiếng sau đó nhàn nhạt nói, nhưng lời chưa nói xong, ở giữa dừng một chút, hiển nhiên là đợi xem phản ứng của Bạch Khởi.

Nói thật Bạch Khởi nghe xong lời này quả thật có chút kinh sợ, Ám... Cái chữ này không phải là bình thường, là danh thể tôn quý nhất của Hắc Ám Thần Điện, giống như danh xưng 'Thánh' trong Quang Minh Thần Điện, để biểu thị sự tôn kính, bọn họ để chữ này phía trước tên. Nghe nói danh xưng này chỉ có ở tầng cao nhất của Hắc Ám Thần Điện, những hậu thế của bọn người Hắc Ám đã từng nhận được lời chúc của Hắc Ám Thần mới có thể sử dụng, là tuyệt đối tôn quý không gì so sánh được. Vinh dự Hắc Ám Kỵ Sĩ, điều này không thể nghi ngờ, là danh dự cao nhất của người luyện võ trong Hắc Ám Thần Điện. Hắc Ám Chấp Chính Quan lại tượng trưng cho quyền lực, nắm giữ Hắc Ám Thần Điện, nhân vật thực quyền trong Thảm Phán Hội Hắc Ám, chức vụ này nói ra cùng bậc với Thảm Phán Trưởng của Thảm Phán Hội Giáo Đình của Quang Minh Thần Điện. Có thể thấy được quyền lực rất lớn, đương nhiên người bình thường rất ít biết nhiệm vụ này, Bạch Khởi cũng thông qua giải thích của Lưu Dịch Tư mới biết, mặc dù Thảm Phán Hội Hắc Ám không nổi tiếng như Thảm Phán Hội Quang Minh, người biết trên Đại lục vốn không nhiều.

Nhưng người biết không nhiều cũng không biểu thị bọn họ không có thực lực, lực lượng của bọn họ có thể ngang bằng với Thảm Phán Hội Giáo Đình. Quang Minh thẩm lí và phát quyết hết thảy, quyết định một số người Hắc Ám Thần Điện cho rằng là kẻ địch, quyền lực to lớn có thể nghĩ mà biết.

Nghe xong chức vụ này Bạch Khởi bất giác nghĩ tới bọn người Hắc Ám Thần Điện bị mình giết trước đây,

theo lý mà nói mình đã giết những tên nằm trong phạm vi thanh trừng của Thảm Phán Hội Hắc Ám... lúc này một vị Hắc Ám Chấp Chính Quan đến trước mặt mình, tên kia có ý gì có thể nghĩ mà biết.

- Hắc Ám Chấp Chính Quan?Ồ... Các hạ chuẩn bị động thủ với ta?

Bạch Khởi khẽ cười một tiếng nhàn nhạt nói, một Tứ Tinh Đấu Đế Bạch Khởi không để trong mắt, không cần nghi ngờ Ám La Lan ở nơi khác đã là cường giả hùng bá một phương, nhân vật Đấu Đế hàng thật giá thật, vô cùng lợi hại, nhưng ở trước mặt Bạch Khởi nơi đây, Bạch Khởi căn bản không để trong lòng, mình Nhị Tinh Đấu Thánh này, tuy rằng thuộc vào dạng kẻ cuối trong Đấu Thánh, nhưng đối phó với hắn đã là bút hạ thành văn rồi, căn bản không cần tốn nhiều sức lực.

- Cái này... Đương nhiên không phải... Ngược lại ta đến là để tặng quà cho ngài...

Ám La Lan nhìn thấy sắc mặt biến đổi của Bạch Khởi, khẽ cười nhàn nhạt nói.

- Tặng quà?

Lần này đến phiên Bạch Khởi có chút không hiểu, nếu nói Ám La Lan đến là để giết mình, Bạch Khởi còn có thể lý giải, nhưng tên này lại đến tặng lễ cho mình, đây không phải là điều Bạch Khởi có thể lý giải. Bạch Khởi từ trước đến giờ chưa từng nghe qua Hắc Ám Chấp Chính Quan của Hắc Ám Thần Điện tặng quà cho người khác.

- Đúng... Ta biết Dự Bị Thánh Nữ Hải Đường của Hắc Ám Thần Điện chúng ta coi như hợp với pháp nhãn của ngài, cho nên tự tiện làm chủ, đem nàng tặng qua đây... Một là... muốn thể hiện Hắc Ám Thần Điện chúng ta đối với ngài không có ác ý. Hai là, lúc trước giữa chúng ta không mấy vui vẻ, có mấy tiểu lâu la trêu chọc ngài, xin ngài đừng để ý, ta đem Hải Đường tặng qua đây là hy vọng xóa bỏ những chuyện không vui trước đây, thế nào?

Ám La Lan khẽ cười nhàn nhạt nói, lúc nói chuyện, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào Bạch Khởi trước mặt.

- A? Phải không? Nếu đã như vậy thì cảm ơn các hạ rồi... Nhưng các hạ lần này đến e rằng không chỉ đơn giản như vậy.

381. Chương 300: Quần Ma Loạn Vũ (2)

Bạch Khởi cười một tiếng, bình thản nói. Hắn không tin Hắc Ám Thần Điện tốt bụng như thế, đặc biệt phải một Hắc Ám Chấp Chính Quan đến tặng cho mình một mỹ nữ, lại không có gì yêu cầu, chỉ mong mình hóa giải ân oán. Mình còn chưa có bản lĩnh lớn như thế, không có mặt mũi lớn như thế, để Hắc Ám Thần Điện làm như thế, Bạch Khởi biết mình có bao nhiêu cân lượng, cho dù mình là Đấu Đế e rằng cũng không cần Hắc Ám Thần Điện lao sư động chúng vậy a.

- Cái này... Thật ra chỉ đơn giản như vậy, đương nhiên rồi. Ta còn một ít chuyện nhỏ muốn thương lượng với các hạ một chút, tranh thủ một chút giữa chúng ta có thể tiến hành hợp tác.

Ám La Lan khẽ cười một tiếng nói như thế, nói chuyện mặc dù khiêm tốn, xem bộ dạng kia không có cầu khẩn nhiều lắm. Nhưng nghĩ lại, cùng là Đấu Đế, Ám La Lan còn là Hắc Ám Chấp Chính Quan của Hắc Ám Thần Điện, đương nhiên không cầu khẩn Bạch Khởi nhiều lần, cho dù là Hắc Ám Thần Điện cần dùng đến Bạch Khởi đi nữa.

- Có chuyện gì có thể phiền đến một Tứ Tinh Đấu Đế? Ta đây tò mò quá.... Nếu các hạ đã mở miệng vậy nói hết toàn bộ ra đi.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười thản nhiên nói, hơi hợt nhìn Ám La Lan một cái, nhưng trong đó bao hàm quá nhiều chuyện.

Nghe Bạch Khởi chỉ ra tu vi của mình, Ám La Lan nhất thời cả kinh, ánh mắt thay đổi nhìn về hướng Bạch Khởi đã không còn phần ngạo khí ban nãy cất giấu trong lòng, ngược lại thể hiện khiêm tốn rất nhiều. Mỗi một câu của Bạch Khởi đã biểu lộ một việc, đó chính là tu vi của Bạch Khởi ở trên mình.

Theo tình báo trước mắt Bạch Khởi chẳng qua cũng chỉ hai mươi tuổi mà thôi, một Đẩu Đế hai mươi tuổi đã làm cả Đại lục kinh hãi, bọn cao cấp của Hắc Ám Thần Điện lúc mới bắt đầu nghe chuyện này cũng bị chấn động, thậm chí không tiếc bí pháp đem mình tới Thành Hoa Hồng. Nhưng bây giờ đến đây mới thấy mọi người vẫn xem nhẹ Bạch Khởi, vị thanh niên này không chỉ là Đẩu Đế đơn giản như vậy, thậm chí cấp bậc còn hơn mình. Trước lúc đến đây Ám La Lan còn có chút hoài nghi, dù sao chuyện quá không thành thật, nhưng bây giờ sự nghi ngờ của hắn biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là sự rung động sâu sắc.

Tuy rằng trong lòng không khỏi kinh hãi nhưng Hắc La Lan không thể hiện ra. Tuy rằng là Đẩu Đế cường giả và thực lực trên mình đã rất kinh người rồi, nhưng Hắc Ám Thần Điện cũng không sợ, chỉ là lúc đối đãi với Bạch Khởi nên cẩn thận cân nhắc, nếu không sẽ gây ra thêm một kẻ thù cho Hắc Ám Thần Điện vậy thì không tốt rồi.

- Cái này... Thật ra cũng không có gì, chúng ta nghe nói gần đây ngài với Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều cãi nhau có chút không vui, cho nên ta đến đây, ta nghĩ Hắc Ám Thần Điện của chúng ta có thể ủng hộ ngài đánh bại Bất Diệt Hoàng Triều, giành lấy ngai vàng, trở thành một Hoàng Đế mới, và yêu cầu của Hắc Ám Thần Điện chúng ta cũng không thái quá, chỉ mong là có thể trở thành Quốc Giáo của Tân Đế Quốc ngài, không biết ý các hạ như thế nào?

Ám La Lan khẽ cười, giọng cung kính nói, giọng cung kính hơn rất nhiều so với trước đó, không có sự ngạo mạn che giấu ở bên trong, và hắn cũng không che giấu cái gì, trực tiếp đem toàn bộ mục đích của mình nói ra hết.

Ám La Lan không có thừa nước đục thả câu, cũng không cố ý khoe khoang, bởi vì hắn nghĩ ở trước mặt Bạch Khởi làm như vậy căn bản là tự làm mất hứng, là chuyện mất mặt, đến cấp bậc của bọn họ có lúc không cần làm những trò thấp kém như vậy nữa, tốt hơn hết là dứt khoát nói ra.

- Nga? Giúp ta lật đổ Bất Diệt Hoàng Triều, Hắc Ám Thần Điện các ngươi trở thành Quốc Giáo? Ha ha... Không phải ta nói khoác... Nếu Bạch Khởi ta đồng ý, ta lúc nào cũng có thể lật đổ Bất Diệt Hoàng Triều, người nên biết, đại bộ phận quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều đều nằm trong tay ta, bọn họ không một tướng lĩnh nào có thể địch nổi ta, bọn cường giả của bọn họ không cách nào giết ta, thực lực của ta đã vượt qua Bất Diệt Hoàng Triều về các mặt, ngôi vị Hoàng Đế này nếu ta muốn ngồi, cần các ngươi giúp sao?

Bạch Khởi cười khinh thường, trả lời như thế, nhưng điều hắn nói là thật, nếu hắn muốn làm Hoàng Đế, nhờ chính bản thân hắn là được rồi, cần gì phải mượn tay người khác?

Hắc Ám Thần Điện là một tồn tại gì Bạch Khởi biết, bọn họ đứng không có chỗ đứng trên Đại lục, bị Quang Minh Thần Điện áp chế không phải là không có nguyên nhân. Tuy rằng Quang Minh Thần Điện rất bá đạo, chỉ cho phép mọi người tín ngưỡng duy nhất một vị thần là Quang Minh Thần, gỡ bỏ các Thần miếu khác, không cung phụng những người khác, có Thảm Phán Hội Giáo Đình tổ chức như thế, ở phương Tây diệt trừ hết thảy những người không hàng phục, không tín ngưỡng Quang Minh Thần, ở phương Đông phô trương trắng trợn, ở Trung Ương thành lập Quang Minh Đế Quốc, nhưng những thứ này so với Hắc Ám Thần Điện mà nói đó là sợi lông tơ trên mình chín con trâu.

Những gì Quang Minh Thần Điện làm, Hắc Ám Thần Điện cũng làm toàn bộ, và quá đáng hơn thế nữa, huống hồ trong Hắc Ám Thần Điện còn có vô số chủng tộc Hắc Ám, quy tắc hiểm ác kia của bọn họ có chút đáng sợ, còn có các loại máu tanh hoạt động vô cùng tế vi, rất tàn nhẫn và dâm loạn. Những thứ này đều không phải là những thứ mà Bạch Khởi thích, đây cũng không thể được thể nhân tiếp thu. Bọn họ muốn trở thành Quốc Giáo, vậy quốc gia không biết sẽ loạn ra sao, nếu chọn Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện để hợp tác, Bạch Khởi thà chọn Quang Minh Thần Điện, tuy rằng đám kia cũng khiến người ta ghét bỏ, cũng đáng ghét, cũng khiến người ta không thể không phòng, nhưng ít nhất bọn họ còn bình thường vẫn là người... So với Hắc Ám Thần Điện tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

- Cái này... Nếu lúc trước đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng chắc ngài nên biết sau lưng Bất Diệt Hoàng Triều có một thế lực. Lực lượng thế lực kia không kém gì ngài, nếu họ chống đối với ngài, ai thắng ai bại khó mà nói, tuy rằng lúc trước Lý Gia chưa nắm giữ được thế lực này, nhưng bây giờ đã gần rồi. Nếu không có gì ngoài ý muốn, trong vòng một tháng Lý Gia có thể nắm giữ thế lực này, đây là tin tức mà Hắc Ám Thần Điện chúng ta mật thám có được. Tuy rằng ta cũng không biết thế lực này là ai, có quan hệ gì với Lý Gia, nhưng ta có thể nói cho ngài biết, bọn họ có một vị Đẩu Đế, mấy vị Đẩu Hoàng, còn có vô số cường

giả, không dễ đối phó. Gần đây Thú Nhân và Thiên Long đều không thái bình, bọn họ là kẻ địch của ngài. Nếu như không có sự ủng hộ của Hắc Ám Thần Điện, e rằng ngài ứng phó không kịp, dù sao Thiên Long và Thú Nhân cũng không người nào đơn giản, nếu như ba thế lực kia liên thủ vậy thì ngài phiền phức rồi, nhưng nếu như có sự giúp đỡ của Hắc Ám Thần Điện chúng ta vậy tình hình sẽ khác. Hắc Ám Thần Điện có thể lực như thế nào chắc là ngài hiểu, những thứ mà chúng ta muốn chẳng qua là tín ngưỡng của phương Đông cùng ngài không có xung đột gì. Nếu ngài đồng ý, chúng ta có thể giúp ngài xây dựng một Đế Quốc lớn mạnh, bao gồm Bất Diệt Hoàng Triều, Gia Lam Đế Quốc, thậm chí Thiên Long Đế Quốc và cả Đại Hoàng Triều phương Đông, tất cả những gì chúng ta muốn chỉ là tín ngưỡng mà thôi, chúng ta sẽ dốc toàn lực ủng hộ ngài chẳng lẽ như thế không tốt sao?

Hắc Ám Chấp Chính Quan Âm La Lan thấp giọng nói, lúc nói lời này híp mắt lẳng lặng nhìn Bạch Khởi cười nói.

Không thể phủ nhận là lời của Âm La Lan rất có sức hút, có sự ủng hộ của Hắc Ám Thần Điện, Bạch Khởi muốn khuếch trương và lật đổ Bất Diệt Hoàng Triều không là vấn đề. Người bình thường đã sớm không chống lại được sức hút này, nhưng Bạch Khởi khác. Bạch Khởi nếu muốn làm nhất định sẽ dựa vào chính mình, hẳn không thích cảm giác dựa dẫm vào người khác ngay cả mọi thứ đều giống như lời Âm La Lan nói, Bạch Khởi cũng không dễ tâm. Bởi vì Bạch Khởi có lực lượng tuyệt đối, tự tin tuyệt đối có thể ứng phó mọi thứ.

Thấy Bạch Khởi không có động tĩnh gì, Âm La Lan cuối cùng nhịn không được móc ra một quả lựu đạn hạng nặng, nhìn Bạch Khởi trước mặt nghiêm túc nói:

- Không chỉ là chúng ta, người của Quang Minh Thần Điện cũng đến rồi, theo tin tức của chúng ta bọn họ không ủng hộ ngài, hơn nữa rất căm thù ngài. Bọn họ quyết định ủng hộ một vị trong số các Hoàng tử của Bất Diệt Hoàng Triều, để phát triển tín ngưỡng phương Đông, bọn họ phái Quang Minh Thánh Nữ còn có một Quang Minh Kỵ Sĩ, để tiêu diệt ngài, nếu như ngài không hợp tác với chúng ta e rằng khó chống lại.

Lời nói này có thể nói là tiết lộ tin tức cho Bạch Khởi, nhưng cũng có thể nói là cảnh cáo Bạch Khởi. Nhưng đối với chuyện này Bạch Khởi căn bản không thêm ngó ngang tới, bình tới tướng cản, nước tới đắp đê, Bạch Khởi hẳn lúc nào đến phiên người khác uy hiếp? Thế giới này từng có nhiều người có thể khiến Bạch Khởi sợ hãi, có thể uy hiếp Bạch Khởi. Nếu như ba năm trước, không năm năm trước, nếu Âm La Lan đến đây Bạch Khởi tuyệt đối sẽ không có phản ứng này, nhưng bây giờ khác rồi, bây giờ Bạch Khởi đã có đủ thực lực, thậm chí Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện cũng không thể làm gì được mình.

- Ha ha... Không cần nói nhiều nữa, lẽ vật ta nhận lấy, về phần chuyện người nói ta sẽ suy nghĩ, mời trở về đi.

Bạch Khởi không chút do dự hạ lệnh tiễn khách.

Âm La Lan sau khi nhìn Bạch Khởi một cái, phân vân nhắm mắt lại, sau đó khẽ cúi người chào cung kính rồi khỏi. Sau khi hẳn rời khỏi khoe miệng Bạch Khởi lộ lên một tia cười lạnh, lạnh nhạt nói:

- Đây thật đúng ứng với một câu nói cổ... Đại loạn ắt hẳn sẽ xảy ra, quần ma loạn vũ... Xem ra Đế Đô này thật dự không thái bình rồi.

382. Chương 301: Lột Da Hổ Dữ (1)

Sau khi nói xong lời này Bạch Khởi đưa ánh mắt nhìn về phía Hải Đường đang kính cẩn đứng bên cạnh, sau khi liếc Hải Đường một cái, hứng thú nhìn đối phương và nói:

- Ta cự tuyệt Hắc Ám Thần Điện, nhưng lại cần nàng, bây giờ nàng có thể lựa chọn đường đi của mình, là rời khỏi đây hay là quay lại, hoặc là đi đến nơi khác, nàng hãy tự chọn đi.

- Không có nơi nào tốt như ở đây, vì vậy ta vẫn không muốn rời khỏi nơi này, ta vẫn muốn ở bên cạnh Hầu Tước, ta cũng không muốn quay lại Hắc Ám Thần Điện, Thánh Nữ mới đã được chọn ra rồi, những Thánh Nữ Dự Bị trước đây như bọn ta cuối cùng sẽ mất đi địa vị, nếu quay về nơi đó ta nhất định sẽ sống không bằng chết, chỉ bằng là lưu lại nơi này. Còn những nơi khác ta cũng không muốn đi, một là vì ta không có người thân thích, không có quê hương, không biết là nên đi đâu, hai là vì sợ là ta vừa mới bước ra cửa lớn

thì đã bị giết chết rồi. Vừa rồi nếu ngài không nói chuyện với Ám La Lan đại nhân, với tính cách của Hắc Ám Thần Điện nếu ta đi ra ngoài phòng thì chắc chắn sẽ chết.

Hải Đường vốn là một người thông minh, điểm nhẹ nụ cười, quay sang nhìn Bạch Khởi thì lễ rồi nói như vậy.

Đối với Hải Đường mà nói, nàng không nói yêu Bạch Khởi nhưng ít ra cũng có chút tâm ý trong lòng. Huống hồ trong thời loạn lạc, người có thể bảo vệ mình ở Bất Diệt Hoàng Triều ngoài Bạch Khởi ra, nàng thật sự không nghĩ ra người thứ hai. Vì vậy nàng đã thông minh chọn lựa Bạch Khởi, chỉ ít ở lại chỗ của Bạch Khởi thì vẫn an toàn, hơn nữa dù sao Hầu Tước Bạch Khởi cũng không có gì để không đồng ý. Nếu bước ra khỏi sân này, bản thân cho dù không chết nhưng sợ là cũng sẽ rơi vào cảnh làm nữ nô thấp hèn nhất, không bằng ngay cả thị nữ thấp đẳng trong viện này, sống như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

- Ha ha, nàng vẫn như trước, mấy năm rồi mà vẫn không thay đổi gì, nhưng nàng nên biết muốn lưu lại chỗ của ta không phải chỉ múa môi nói là có thể được, chỗ của ta không cần người, muốn lưu lại nơi này cũng được... nhưng ít nhất nàng phải chứng minh cho ta thấy giá trị của mình, nếu không thì nàng sẽ không chiếm được bất cứ địa vị nào ở chỗ ta...

Bạch Khởi nheo mắt lại nói, khi nói những lời này cũng không biết là đang suy nghĩ những gì.

- Ta có thể trả bằng chính bản thân mình, đương nhiên rồi, đây chỉ là lý do thứ hai thôi. Ta biết rất nhiều tin tức bí mật của Hắc Ám Thần Điện, đây mới là điều quan trọng nhất. Ta nghĩ ngài sẽ hiểu rõ ngay, mặc dù bây giờ ta không còn bất cứ địa vị nào trong Hắc Ám Thần Điện, nhưng dù sao ta vẫn từng ở vị trí rất cao quý, hiểu rõ rất nhiều bí mật mà người ngoài không biết. Nếu ngài có hứng thú, ta có thể nói cho ngài biết, không biết điều đó đã đủ chứng minh cho sự hữu dụng của ta chưa?

Hải Đường mặt đầy vẻ bình thản nói, biểu hiện rất kính cẩn nhưng cũng không tỏ ra là một thần tử khúm núm, điều đó làm người ta cảm thấy rất dễ chịu và hài lòng.

- Tạm thời cứ như vậy đã...

Bạch Khởi nói với vẻ bình thản, thực ra như vậy là đã đủ rồi, dù sao Bạch Khởi cũng không phải thật sự kỳ vọng có thể đạt được gì trên thân xác của Hải Đường, chỉ là biểu lộ thái độ của mình mà thôi, điều này giúp Hải Đường hiểu rõ thái độ đối với địa vị của nàng. Mặc dù trước đây trong lòng Hải Đường đã có một số chuẩn bị, nhưng Bạch Khởi vẫn muốn nói lại lần nữa. Bây giờ Bạch Khởi nói những lời này là vì hắn nhìn thấy một số thứ khác trong mắt của Hải Đường. Hắn rõ ràng nhìn thấy Hải Đường còn giữ lại một số thứ... Trong ánh mắt của nàng có thể nhìn thấy những điều đó.

- Hì hì, vậy sao? Thiếp ở đây vì còn có một bí mật trọng đại bảo đảm sẽ khiến ngài hài lòng.

Hải Đường cười cười, sau khi nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt nói, khi nói trong ánh mắt loé lên một tia sáng.

- Bí mật gì chứ, nói ta nghe xem sao?

Bạch Khởi bắt đầu thấy hứng thú, thay đổi kiểu ngồi cho thoải mái một chút rồi hỏi với vẻ hiếu kỳ.

- Nghe nói mấy năm gần đây, ở phía Tây rất loạn lạc, người của Hắc Ám Thần Điện có quan hệ nhất với Tứ Đại Tuyệt Địa phương Tây, giống như là giao dịch gì đấy, mặc dù không biết cụ thể là gì, nhưng ta tình cờ biết bọn họ đang làm một cuộc giao dịch, cụ thể là gì thì không biết nhưng có lẽ là nhằm vào Giáo Đình và nhân loại cả thế giới...

Hải Đường nheo mắt cười.

- Cái gì! Lễ nào bọn họ điên rồi sao?! Lại đi giao dịch với bọn chúng! Chết tiệt... bọn họ muốn làm cái gì chứ! Người của Hắc Ám Thần Điện điên hết rồi sao?!

Bạch Khởi nghe xong lời này trong nháy mắt chợt biến sắc, bỗng nhiên đứng lên, hắn đã chuẩn bị tư tưởng nhưng không ngờ tình cảnh lại như vậy, hiển nhiên đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Bạch Khởi, trong lòng hắn cũng không chuẩn bị cho việc này.

Tứ Đại Tuyệt Địa phương Tây là gì, Bạch Khởi là người rõ hơn ai hết. Tứ Đại Tuyệt Địa phân thành Tứ Vong Khâu Linh, Sâm La Tuyệt Vực, Vạn Tượng Sâm Lâm, còn có Vong Linh Sơn Cốc, chỉ có Vong Linh Sơn Cốc nằm ở phương Tây của Đại lục. Nói là Vong Linh Sơn Cốc nhưng thật ra chỉ bằng nói là Vong Linh Quốc Gia. Ở phương Tây, thời kỳ Văn minh Ma pháp Thượng cổ, đã từng xảy ra chuyện vong linh xâm nhập vào Thế giới Nhân loại. Trận chiến dị thường đó rất ác liệt, những Vong Linh Pháp Sư tàn ác đã tập trung lại một chỗ, mở cánh cửa của địa ngục ở phía Tây xa xôi nhất của Đại lục, xâm nhập vào thế giới của nhân loại. Trong một tháng ngắn ngủi đã hủy diệt hai Đế Quốc ở phía Tây xa xôi nhất của Đại lục, đem toàn bộ mười tỉ người của hai Đế Quốc đó hóa thành vong linh, đồng loạt xâm nhập vào Thế giới Nhân loại. Nếu không phải lúc đó các đại chủng tộc liên hợp lại, nhân loại thế giới đưa ra vô số cường giả, Giáo Đình đưa ra tất cả lực lượng của họ ngăn cản đối phương thì sợ là toàn bộ Đại lục đã bị vong linh thôn tính rồi. Dù sao số lượng nhân loại vẫn có hạn, còn vong linh lại vô hạn.

Nhân loại đưa ra các cường giả giết chết Vong linh Quân chủ thống soái của đám vong linh, đồng thời đánh nát thông đạo nối giữa Minh Giới và nhân gian mà đám vong linh dùng để xâm nhập vào. Mấy trăm vị Quang Minh Ma Đạo Sư linh lệnh triển khai Quang Minh Cẩm Chú phá hủy Quân đoàn Vong Linh của đối phương, đồng thời phong bế thông đạo mà Vong Linh Quốc Gia thông tới Thế giới Nhân loại. Cửa của thông đạo đó chính là Vong Linh Sơn Cốc, từ thời Thượng cổ Ma pháp cho đến nay đều có cường giả của nhân loại trấn giữ nơi này, xây dựng Thiên Sứ Chi Thành phong tỏa Vong Linh Sơn Cốc. Ngoài ra mấy trăm danh khổ tu sĩ của Giáo Đình và toàn bộ tám Quân đoàn của Quang Minh Kỵ Sĩ và một Quân đoàn của Quang Minh Thần Thuật Sư toàn bộ đều đóng quân ở bên ngoài của Vong Linh Sơn Cốc, để phòng tránh vong linh xâm nhập vào Thế giới Nhân loại. Nơi đó được gọi là lá chắn của Thế giới Nhân loại, đồng thời thế giới vong linh cũng là kẻ thù của toàn bộ Đại lục, Vong Linh Sơn Cốc không cho phép bất cứ người ngoài nào xâm nhập vào, nơi này được liệt vào một trong những Tứ Đại Tuyệt Địa.

Hắc Ám Thần Điện phái người tiếp xúc với Vong Linh Sơn Cốc, hơn nữa còn làm một cuộc giao dịch, không có chuyện nào đáng sợ hơn thế. Điều này biểu lộ cái gì Bạch Khởi rất rõ, bên phía Hắc Ám Thần Điện có vô số bí kíp và cường giả. Bọn họ muốn mở thông đạo nối giữa Minh Giới và nhân gian là chuyện rất đơn giản, hơn nữa bọn họ cũng có thể giúp đỡ cho Quân đoàn Vong Linh mở cửa của Vong Linh Sơn Cốc. Ai cũng dễ dàng thấy Hắc Ám Thần Điện có năng lực này. Một ngày nào đó khi bọn họ mở cửa, thả những vong linh ở đó, kết quả như thế nào không nghĩ cũng biết. Đây là sự đe dọa của Thế giới Nhân loại, Bạch Khởi đương nhiên không thể ngồi yên đứng nhìn.

Thật ra không phải là Bạch Khởi thật sự vĩ đại như vậy, mà là vì nếu Hắc Ám Thần Điện và Vong Linh Sơn Cốc hợp tác với nhau, như vậy cả thế giới sẽ loạn lạc, như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến Bạch Khởi. Dù sao Hắc Ám Thần Điện cũng không phải người lương thiện, còn Vong Linh Quốc Gia thì lại càng không phải nói, những tên vong linh đó ngoại trừ không ngừng tàn sát, không ngừng thôn tính, không ngừng hủy diệt ra thì bất cứ chuyện gì chúng cũng không làm. Trong ý thức của chúng đây sự chết chóc, tàn sát, hủy diệt. Bọn chúng sẽ thôn tính thế giới này, khiến cả thế giới biến thành một phần của Vong Linh Quốc Gia, điều đó thật sự rất phiền phức.

Bạch Khởi không hy vọng mình sống cả ngày với lũ vong linh và xương cốt đó. Cả thế giới là chỗ của bọn thì thế cụt tay cụt chân, thứ đó quả thật rất đáng sợ, tất cả những điều này không phải là thứ mà Bạch Khởi muốn vì vậy chuyện này Bạch Khởi ắt phải nhúng tay vào.

383. Chương 301: Lột Da Hổ Dữ (2)

Mặc dù sự hợp tác của Hắc Ám Thần Điện và Vong Linh Quốc Gia nhất định là có sự hạn chế, dù sao người của Hắc Ám Thần Điện cũng không muốn chết. Bọn họ muốn phát triển tín ngưỡng của mình, cũng sẽ không để vong linh thôn tính toàn bộ thế giới, nhưng điều mà Bạch Khởi sợ chính là bọn họ không trấn áp nổi vong linh, không phải Bạch Khởi xem thường bọn họ nhưng trong lịch sử rõ ràng đã ghi chép sự khủng khiếp của Quân đoàn Vong Linh như thế nào, phải tập hợp toàn bộ lực lượng của nhân loại mới có thể tiêu diệt ngăn cản bọn chúng. Bạch Khởi không nghĩ một Hắc Ám Thần Điện nhỏ bé lại có thể làm gì được chúng. Một ngày nào đó khi vong linh bội phản, kết quả sẽ nghiêm trọng không tưởng nổi.

- Không có... Hắc Ám Thần Điện không có điên, ngược lại bọn chúng rất tỉnh táo. Không sợ nói cho ngài

biết, theo như ta biết, Hắc Ám Thần Điện đã tìm được duyên cớ vì sao Hắc Ám Mật Khố bị thất lạc. Từ trong đó có thể tìm thấy cách để phá vỡ Phong ấn Hắc Ám nguyên tố, không những như vậy, bọn họ còn tìm được cách có thể khống chế sử dụng vong linh, cho nên bọn họ mới làm cuộc giao dịch với vong linh. Nghe nói cao tăng Hắc Ám Thần Điện đang lung lạc cường giả trong phạm vi Đại lục, chuẩn bị trong vòng vài năm sẽ phá vỡ Hắc Ám Phong ấn, thả Hắc Ám nguyên tố, sau đó liên thủ với vong linh chiếm lĩnh toàn bộ Thế giới Nhân loại... Đây chính là kế hoạch của Hắc Ám Thần Điện. Mặc dù kế hoạch chi tiết cụ thể thì ta không rõ, nhưng đương nhiệm Thánh Nữ của Thần Điện lại quan hệ với ta coi như không tệ, bây giờ mặc dù nói là địa vị cách nhau rất xa nhưng vẫn còn một chút liên hệ. Trước đây từ cô ta ta cũng biết ít nhiều về một số kế hoạch. Thật ra lần này Hắc Ám Thần Điện lung lạc ngài một là vì muốn phát triển tín ngưỡng tại Đông phương, hai là cũng vì muốn lung lạc cường giả, đương nhiên Hắc Ám Thần Điện quyết định liên hợp với vong linh trước khi tấn công Đại lục một lần nữa. Nếu có thể thành công thì bọn họ cũng không muốn hợp tác với Vong Linh Tộc, mặc dù nói trong Hắc Ám Thần Điện có Hắc Ám Bách Tộc, trong đó còn sót lại một số Vong Linh Pháp Sư trên Đại lục, và các cường giả của các chủng tộc Hắc ám, nhưng Vong Linh Tộc dù sao cũng rất nguy hiểm, nếu không phải bắt đắc dĩ thì bọn họ sẽ không hợp tác với Vong Linh Tộc.

Hải Đường đem tất cả tình hình mà mình biết được nói ra, hơn nữa còn phân tích rất kỹ càng.

- Vậy sao? Thì ra là vậy. Nếu nói như thế thì ta hiểu rồi, nghĩ lại Ám La Lan hết lần này đến lần khác liên lạc với ta chính là vì để thế lực của Hắc Ám Thần Điện khuyến trương tới Đông phương, chuẩn bị chiến trường chiến đấu với Quang Minh Thần Điện, ta chỉ là quân cờ cuối cùng của lần này, nghĩ ra thì Hắc Ám Thần Điện ở những nơi khác còn có vô số quân cờ...

- Đúng vậy... chính là như vậy, Hắc Ám Thần Điện ở các Đế Quốc lớn đều tuyển chọn những người đứng về phía mình, hơn nữa còn tập trung toàn lực giúp đỡ bọn họ. Ngoại trừ chuyện phát triển tín ngưỡng ra thì chính là để chuẩn bị lực lượng để đánh một trận với Quang Minh Thần Điện. Nhưng ngài có biết ở phương Tây Quang Minh Thần Điện đã thâm căn cố đế, các Đế Quốc lớn đều là thuộc hạ của Giáo Đình Quang Minh, Quân quyền Thần thụ, cho dù Hắc Ám Thần Điện có triển khai vô số đường dây, kích động vô số người có thế lực khổng lồ thì vẫn không có ai có thể công khai ủng hộ bọn chúng, không có ai có thể kêu gọi cả quốc gia. Cho nên bọn họ nhất thiết phải có một chỗ như vậy, có thể dễ dàng tập kết lực lượng Hắc Ám, để tiến hành đại chiến một mất một còn với Giáo Đình, phương Tây hiển nhiên là không thể rồi, cho nên bọn chúng mới lựa chọn Đông phương. Còn Bất Diệt Hoàng Triều lại quá mới, hơn nữa cũng không có bất cứ giáo phái nào có thể chiếm lĩnh chủ đạo, đương nhiên là đối tượng mà Hắc Ám Thần Điện quan tâm. Còn ngài lại... quá mức cường đại nên hấp dẫn sự chú ý của Hắc Ám Thần Điện, kết hợp với những điều kiện về mọi mặt, cuối cùng bọn chúng đã chọn ngài, muốn ngài trở thành Quân chủ của Hắc Ám Đế Quốc trong mộng tưởng của Hắc Ám Thần Điện, đem Bất Diệt Hoàng Triều biến thành đại bản doanh của Hắc Ám Thần Điện, phái nhiều cường giả xâm nhập, đem thế lực của thế giới Hắc Ám khuyến trương tới đây. Đó chính là mục tiêu của Hắc Ám Thần Điện... nhưng đáng tiếc ngài lại không hứng thú.

Hải Đường nói, khi nói trong ánh mắt toát ra một tia sáng mạnh mẽ, cuồng nhiệt. Mặc dù nàng đã không phải là Thánh Nữ Dự Bị của Hắc Ám Thần Điện, nhưng không phải nàng cũng đã trưởng thành trong Hắc Ám Thần Điện sao? Đối với việc sùng bái lực lượng Hắc Ám đã đạt được bước tiến tột đỉnh, Hắc Ám Đế Quốc là mộng tưởng của tất cả những kẻ trong Hắc Ám Thần Điện, Hải Đường mặc dù đã rút khỏi Hắc Ám Thần Điện nhưng nghĩ đến Hắc Ám Đế Quốc trong truyền thuyết vẫn không giấu được biểu hiện sôi sục của mình.

Lời nói của Hải Đường khiến Bạch Khởi trầm ngâm một lát, nhưng chỉ trong nháy mắt Bạch Khởi đã thức tỉnh trở lại, bắt đầu suy tư tới vấn đề này. Mặc dù lời nói của Hải Đường rất có ma lực, Bạch Khởi không biết Hải Đường dụng tâm nói như thế hay là vô ý nói như vậy, hoặc là Hải Đường căn bản chính là thuyết khách, tới để thuyết phục mình, nhưng những chuyện đó đều không quan trọng, quan trọng là Bạch Khởi thật sự rung động.

Nhưng trong lòng Bạch Khởi vẫn có một chút lo lắng, dù sao hợp tác với Hắc Ám Thần Điện chẳng khác nào đùa với hổ, nếu vận dụng tốt tự nhiên có thể thuận lợi đi mây về gió, Bạch Khởi cũng có thể không ngừng nâng cao bản thân mình, nhưng nếu vận dụng không tốt thì hậu quả khủng khiếp thế nào không cần phải nghĩ, nếu quyết định cuộc giao dịch này, như vậy Bạch Khởi và Hắc Ám Thần Điện có thể hình thành nên một mối quan hệ kỳ quái, hai bên mặc dù hợp tác nhưng không phải Bạch Khởi ăn tươi Hắc Ám Thần

Điện mà chính là Hắc Âm Thần Điện ăn tươi nuốt sống Bạch Khởi.

Lực lượng của Bạch Khởi đã khá mạnh, điều này khiến Bạch Khởi cũng rất tự tin, tự tin là mình có thể chống lại Hắc Âm Thần Điện, nhưng Bạch Khởi vẫn có chút lo sợ, Hắc Âm Thần Điện đã ngang dọc Đại lục mấy vạn năm, cường giả vô số, sức mạnh mà bọn chúng cất giấu có quỷ mới biết như thế nào. Bạch Khởi bây giờ mặc dù có sự cổ vũ của Bách tộc Thượng cổ, Đấu Vương hàng ngàn, Đấu Hoàng mấy chục, Đấu Đế cũng có mấy người, còn có người của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh giúp sức, bây giờ đang huấn luyện rất nhiều Ma Pháp Học Đồ, tin rằng chỉ trong ba năm, có thể xuất hiện trăm vạn Ma Pháp Sư. Nhưng vấn đề là... mặc dù có lực lượng như vậy nhưng Bạch Khởi vẫn không thể chắc chắn mình có thể chống lại Hắc Âm Thần Điện, thậm chí chiếm đoạt Hắc Âm Thần Điện.

Mượn sức mạnh của Hắc Âm Thần Điện để mở rộng sức mạnh của mình, đồng thời dần dần chiếm lĩnh Hắc Âm Thần Điện, nắm giữ bọn họ trong tay mình mới là mục đích bây giờ của Bạch Khởi, nhưng nói thì dễ làm lại không dễ chút nào, nếu làm không tốt thì thân bại danh liệt, đầu mình hai nơi.

Đánh giá tất cả, Bạch Khởi vẫn chưa quyết định được, nhưng đột nhiên trong lúc đó Bạch Khởi nhớ lại câu chuyện mình đã đồng ý với Bách tộc Thượng cổ, nghĩ tới Bách tộc Thượng cổ trong lòng Bạch Khởi cũng có chút chùng xuống. Bách tộc Thượng cổ từ lâu đã muốn xuất hiện trên thế giới, Quang Minh Thần Điện đã nghiêm khắc bài trừ bọn họ. Một ngày nào đó khi họ xuất hiện lập tức sẽ bị Quang Minh Thần Điện hiệu triệu sức mạnh của nhân loại thế giới tiêu diệt họ, đồng thời bản thân cũng sẽ trở thành dị đoan, bản thân chẳng khác nào tuyên bố khiêu chiến với Quang Minh Thần Điện. Nếu như vậy chi bằng hợp tác với Hắc Âm Thần Điện. Dù sao chuyện phải đối nghịch với hơn nửa nhân loại thế giới giống như đã định trước rồi vậy, đứng bên Hắc Âm Thần Điện dù sao vẫn nắm chắc phần thắng hơn.

Nghĩ tới đây nét mặt Bạch Khởi vốn đang lo lắng trong chốc lát đã bình tĩnh trở lại, thay đổi nét mặt, lặng lẽ nhìn Hải Đường đang đứng trước mặt, sau đó đánh giá Hải Đường một hồi lâu mới bình thản nói với Hải Đường đang đứng trước mặt:

- Đã như vậy, vậy ta cũng sẽ bắt tay một lần. Nàng đi đi, đi tìm Âm La Lan, nói là ta có chuyện muốn nói cụ thể với hắn... tôi mai kêu hắn tới đây, nếu Hắc Âm Thần Điện có thể đáp ứng một vài yêu cầu của ta, thì ta có thể hợp tác với bọn họ...

- Được... ta biết rồi.

Hải Đường chớp chớp mắt cười, sau đó nhã nhặn nói, sau khi nói xong liền xoay người rời khỏi phòng khách, không hề do dự. Điều này khiến ánh mắt Bạch Khởi nhìn về phía Hải Đường càng trở nên phức tạp, lấy tay xoa cằm, Bạch Khởi cảm thấy chuyện này giống như càng ngày càng thú vị, Hải Đường rút cục là đang giúp ai cũng nên suy nghĩ một chút.

Sau khi Hải Đường đi, Bạch Khởi cũng đứng dậy, hắn đã đồng ý đi ra ngoài một lát với Linh Nhi, cùng ra phố mua một vài thứ, du ngoạn một chút. Dù sao để Linh Nhi cứ phải ở mãi trong phòng Bạch Khởi thấy có chút áy náy. Con người ai cũng thích tự do, cứ như con chim bị nhốt trong lồng ai mà vui cho được, Linh Nhi cũng không phải là ngoại lệ nhưng đáng tiếc là Bích Lợi Tư đang ở lại Gia Lam Thành nói là phải đóng cửa tu hành. Về chuyện với nữ nhân, từ sáng đến tối phải lạnh như băng, ẩn giấu trong phòng không đi ra ngoài, vì hai vị Ảnh Tộc vẫn âm thầm ở xung quanh Bạch Khởi. Nhưng mấy ngày này hai vị Đấu Vương đó đã quay về Ảnh Tộc, cũng vì muốn giúp Ảnh Thiên thi hành nhiệm vụ.

384. Chương 302: Con Kiến Phiền Phức (1)

Dẫn theo Linh Nhi đi trên đường, Bạch Khởi không phô trương đánh trống khai chiêng dẫn theo đội hộ vệ của mình, dẫn theo mấy nghìn người xuất hiện âm ỉ trên phố thì vô cùng đáng nghi cho nên Bạch Khởi chỉ dẫn theo Linh Nhi mặc trang phục đơn giản, và mấy hộ vệ do Huyền Vũ dẫn đầu đi ra, bắt đầu du ngoạn trong Đế Đô.

Mấy ngày gần đây vì đại thọ sáu mươi tuổi của Lý Tự Minh sắp đến, cho nên sứ giả của các nước bên cạnh Bất Diệt Hoàng Triều và khắp nơi trong cả nước đều lần lượt đến. Thậm chí là Thiên Long đang ở trạng thái đối đầu với Bất Diệt Hoàng Triều và Hải Tộc của Hải Vực xung quanh Bất Diệt Hoàng Triều cũng cử sứ giả đến. Các nước Tây Vực cũng như vậy, có thể nói đại thọ sáu mươi tuổi của Lý Tự Minh trở thành

lễ chúc mừng to lớn của cả Đông Nam Đại lục cho nên trong khoảng thời gian này Đế Đô Thành Hoa Hồng có vẻ náo nhiệt vô cùng.

Có vô số cửa hàng bên đường, các nơi đều nhiệt tình rao bán. Bạch Khởi dẫn theo Linh Nhi và mấy hộ vệ đi chơi trên đường đã mua không ít những thứ hay ho, túi lớn túi nhỏ chất thành một đống. Đều không phải là thứ đáng tiền, nhưng Linh Nhi có vẻ rất thích thú, đã mua không ít, làm cho Bạch Khởi không còn cách nào khác, chỉ có thể kêu Huyền Vũ kêu người mang đồ quay về.

Còn Bạch Khởi dẫn theo Linh Nhi tiếp tục du ngoạn gần đó, bỗng nhiên một tiểu lâu xuất hiện trước mặt Bạch Khởi và Linh Nhi. Tiểu lâu ba tầng cho dù không lớn nhưng lại rất có phong vị. Trên lầu cao một bảng hiệu thật lớn xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Trên tấm bảng màu vàng treo trên cửa được viết ba chữ lớn ‘Trân Bảo Lâu’.

Cái tên Trân Bảo Lâu, Bạch Khởi đã từng nghe qua, nghe nói Trân Bảo Lâu này là một thương hội mua bán đá quý rất nổi tiếng, có lịch sử đã mấy trăm năm ở Đại lục. Nơi này nghe nói còn có thợ thủ công tốt nhất, có đồ trân châu ngọc bảo quý nhất ở Đại lục, là nơi tất cả các cô nương yêu thích nhất. Đương nhiên Bạch Khởi cũng chỉ là tình cờ nghe người khác nói, dù sao với địa vị thân phận của Bạch Khởi bây giờ, những nơi như Trân Bảo Lâu vốn không được Bạch Khởi xem trọng.

Đối với những nơi như vậy, Bạch Khởi vốn cũng không để ý nhưng nhìn khuôn mặt thích thú của những cô nương khi đi ra và sự ra vào tấp nập của quan khách, lại nhìn Linh Nhi bên cạnh mình, Bạch Khởi mới sững sốt phát hiện, lâu như vậy nhưng Linh Nhi vẫn chưa có bất kỳ đồ trang sức nào. Nhìn đôi tay trắng không, hai tay nhẵn nhụi, trơn tuột nhưng không có một vật gì, nhất thời cảm giác có lỗi chợt xuất hiện trong lòng Bạch Khởi. Mặc dù hẳn biết Linh Nhi không để ý đến điều này, nếu Linh Nhi để ý thì muốn bao nhiêu không phải chỉ cần một câu nói là được sao, nhưng từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ nhắc đến, hơn nữa Bạch Khởi cũng không nghĩ đến vấn đề này, nói ra thật sự có chút hổ thẹn.

Dù sao son phấn, đồ trang sức châu báu có cô nương nào mà lại không thích chứ? Mặc dù không nói ra ngoài miệng, nhưng trong lòng nhất định là rất thích, còn bản thân mình lại không hề để ý, điều này khiến Bạch Khởi có chút hổ thẹn, kéo tay Linh Nhi Bạch Khởi đi vào trong Trân Bảo Lâu.

- A... Vào đây làm gì vậy?

Linh Nhi ban đầu rất ngạc nhiên, thấp giọng kinh ngạc kêu lên.

- Còn hỏi nữa, đương nhiên là mua đồ trang sức cho nàng rồi, lẽ nào còn có thể còn có chuyện khác nữa sao?

Bạch Khởi sau khi nghe xong vừa kéo Linh Nhi vừa nói, trong lúc nói hai người đã bước vào trong Trân Bảo Lâu.

Quần áo mà hai người mặc rất bình thường, không phải là cao cấp nhưng cũng không tệ lắm, quần áo của giới trung lưu, không phải quý giá nhưng cũng không phải là đồ vải thô, nhưng nó vẫn thu hút ánh mắt của không ít người. Dù sao tuần nam mỹ nữ lúc nào cũng thu hút ánh mắt của người khác, Bạch Khởi là một nam nhân khôi ngô, tuấn tú, còn Linh Nhi, vẻ đẹp thuần khiết như nước của nàng làm lay động lòng người, nếu không phải là mỹ nữ thì trong Đế Đô sợ là cũng khó tìm được mấy cô gái xinh đẹp như thế.

Cho nên khi hai người bước vào trong lập tức thu hút sự chú ý, mặc dù quần áo của hai người xem ra rất bình thường, nhưng khí chất mới nhìn đã biết là lai lịch không bình thường. Đặc biệt là khí chất hồn nhiên của Bạch Khởi mới nhìn đã biết là người phú quý, giàu có. Trưởng quầy ở đây kiến thức rộng rãi, đương nhiên không vì vấn đề quần áo mà xem thường Bạch Khởi. Sau khi nhìn thấy Bạch Khởi và Linh Nhi bước vào lập tức cáo lỗi với khách quan đang đứng bên cạnh chạy vội lại chỗ Bạch Khởi.

- Tiểu thư và thiếu gia, xin hỏi hai vị muốn mua thứ gì? Nếu muốn mua hàng cao cấp, trên lầu trên của chúng tôi còn có một số phẩm vật quý giá, nhưng giá có hơi đắt, hai vị xem...

Trưởng quầy nở nụ cười lấy lòng, cúi đầu khom lưng nói với Bạch Khởi.

Ở lầu một, mặc dù rộng đến trăm mét vuông, có mười mấy quầy hàng nhưng hàng hóa ở đây lại đều là hàng có chất lượng thấp nhất, bán cho người bình thường thì có thể nhưng quý tộc thật sự và người có tiền chẳng bao giờ để ý đến những thứ đó. Mà vừa vặn là trong Đế Đô Thành Hoa Hồng của Bất Diệt Hoàng Triều, quý tộc thật sự và người có tiền lại rất nhiều, rất nhiều. Cho nên lầu một đều là hàng thông thường,

còn lâu hai mới là nơi chuẩn bị hàng cao cấp cho một số người, đương nhiên những thứ ở lâu một thứ nào cũng hơn một kim tệ, còn lâu hai... đồ ở đó không có mấy trăm kim tệ thì đừng nghĩ đến chuyện mua nó.

Trường quầy cũng là vì nhìn Bạch Khởi và Linh Nhi có khí chất phi phàm nên mới nói như vậy, đương nhiên cũng vì đây là lần đầu Bạch Khởi và Linh Nhi đến nơi này nên không phải là khách quen. Nếu là khách quen thì không mất thời gian đã lên thẳng lâu hai rồi.

- À, vậy hãy dẫn chúng ta lên xem xem, ta nhất định sẽ cho người không ít tiền.

Bạch Khởi nghe xong lời này nhân thần sáng ngời, lập tức nói. Tiền... chỉ là chút lòng thành mà thôi. Bạch Khởi bây giờ không còn là Bạch Khởi mấy năm trước, Bạch Khởi bây giờ cao lớn vạm vỡ, khí chất cao sang. Kim tệ dự trữ của Bạch Khởi có một trăm bảy mươi triệu kim tệ, mặc dù còn có việc phải dùng, nhưng ít nhất vẫn còn một tỉ kim tệ chưa dùng đến. Mua một vài món trang sức căn bản không phải là vấn đề gì to tát, nói không chừng, toàn bộ Trân Bảo Lâu này, không... ngay cả khi Trân Bảo Lâu kinh doanh ở khắp cả Đại lục, nếu Bạch Khởi thích thì có thể mua bất cứ lúc nào.

- Vâng... vậy mời hai vị...

Trường quầy nghe xong vội vàng cười, hẳn biết phán đoán của mình là chính xác. Mặc dù y phục trên người của hai người này giống như chẳng ra gì nhưng lại lịch tuyệt đối không bình thường, đây không phải là kinh doanh hay sao?

Khách quan bình thường cho dù là chủ nhân có kêu trường quầy cũng không tự mình tiếp đón, trừ phi là gặp được nhân vật quan trọng nào đấy, dù sao nhiệm vụ của hắn là quản lý toàn bộ. Nhưng hôm nay hắn lại tự mình đón tiếp Bạch Khởi và Linh Nhi vì hắn cảm thấy khí chất của hai người không bình thường, tiếp đón tốt nói không chừng lại gặp thần tài.

Khi bước lên lầu trên, trước mặt Bạch Khởi xuất hiện ba bốn quầy hàng và một loạt các ghế mềm mại, cũng không biết là dùng loại lông gì để chế tạo ra những chiếc ghế này, nhưng xem ra vô cùng mềm nhẹ. Hơn nữa trên lầu hai còn tràn ngập trong không gian một mùi hương nhẹ nhẹ làm tinh thần sáng khoái, so với vẻ náo nhiệt ở ngoài cửa thì ở đây yên lặng hơn nhiều. Lẳng lặng lẻ loi cũng là bộ dạng của mười mấy người ở trên lầu hai này, nhưng nhìn quần áo và khí chất thì ai cũng là người giàu có cao sang.

Bạch Khởi và Linh Nhi đi lên, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, trường quầy lập tức kêu người mang tới những đồ trang sức châu báu, nhìn bề ngoài cũng không tệ, tinh khiết, trong sáng, đẹp đẽ. Về mặt của Linh Nhi đây thích thú ngắm đi ngắm lại, nhưng cuối cùng chỉ lấy ra một đôi hoa tai nhỏ nhất nhìn đi nhìn lại nhưng vẫn đầy thích thú.

Đôi hoa tai mặc dù không lớn, phía trên chỉ có một viên ngọc bích nho nhỏ, làm thành một đôi, xem ra cũng không tệ, nhìn thấy phản ứng của Linh Nhi, Bạch Khởi không chịu được lắc lắc đầu, nghĩ lại địa vị của Bạch Khởi bây giờ lẽ nào còn có những điều không đạt được sao.

Giữa lúc Bạch Khởi mở miệng chuẩn bị mua toàn bộ những mặt hàng tốt hơn thì đột nhiên có một âm thanh chói tai vang lên:

- Ha ha... không ngờ hôm nay ở Trân Bảo Lâu lại gặp được một mặt hàng thượng đẳng như vậy. Cô nương, cô muốn thứ đó sao? Tôi sẽ mua toàn bộ cho cô được không?

Nghe xong thanh âm này sắc mặt của Linh Nhi có chút ửng đỏ cộng thêm một chút tái đi, còn Bạch Khởi tự nhiên nhún mày. Với địa vị của Bạch Khởi lúc này, ai dám trêu chọc nữ nhân của Bạch Khởi trước mặt đám đông chứ? Điều đó chẳng khác gì tìm đến cái chết. Phóng mắt khắp Đế Đô này sợ là cho dù với đẳng cấp của Lý Tầm Hoan và Bối Tác Tư cũng không dám làm như vậy, Bạch Khởi bây giờ có thể nói là đứng trên tất cả.

Ngẩng đầu nhìn lên trước mặt là một quý tộc trẻ tuổi, bên cạnh là bốn năm tên đáng dấp như thủ hạ, khuôn mặt không có vẻ anh tuấn, mặc trường bào màu trắng, mới nhìn đã biết là loại phong lưu đào hoa, khiến người khác không thích.

- Không cần đâu, chúng tôi có tiền... ông chủ chúng tôi mua tất cả, còn có thứ gì tốt cũng lấy ra hết đi...

385. Chương 302: Con Kiến Phiền Phức (2)

Sau khi nghe xong Bạch Khởi bèn bình thần nói, với cấp bậc của Bạch Khởi căn bản không cần tính toán với loại ăn chơi trác táng này. Bạch Khởi đã nhiều năm không quay lại Đế Đô, rất nhiều người không nhận ra Bạch Khởi, hơn nữa địa vị thân phận của Bạch Khởi mỗi lúc đều có sự biến hóa, thay đổi. Cho đến hôm nay những kẻ ăn chơi trác táng chẳng qua chỉ là con kiến trong mắt của Bạch Khởi mà thôi, có bốn hộ vệ cấp Đẩu Sư xem ra cũng rất khá nhưng Bạch Khởi thấy căn bản chẳng qua chỉ là một lũ kiến hôi mà thôi. Bạch Khởi căn bản chỉ cần chỉ một ngón tay là có thể giết chết hẳn, hà tất phải tính toán với hẳn.

- Vâng, công tử tất cả tổng cộng là ba mươi bốn kiện đồ trang sức, hết thấy bảy ngàn bốn trăm kim tệ, hàng tốt hơn chúng tôi cũng có, tôi sẽ lập tức kêu người đi lấy cho ngài...

Sau khi trưởng quầy nghe xong hai mắt liền sáng rực, hẳn biết lần này đã gặp được thần tài rồi.

- A... bảy ngàn bốn trăm kim tệ... nhiều quá, chúng tôi không cần nhiều vậy... trưởng quầy... tôi chỉ cần thứ này là được rồi.

Linh Nhi rất thích những đồ này, nhưng sau khi nghe xong lập tức kêu lên rồi chỉ lấy đôi hoa tai nhỏ nhỏ lúc ban đầu mà thôi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, vẻ mặt của trưởng quầy bèn thay đổi, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, không làm luôn, mà chỉ nhìn về hướng của Bạch Khởi, hẳn biết người làm chủ thật sự vẫn là người trẻ tuổi đang đứng trước mặt.

Nhưng không đợi Bạch Khởi nói, tên quý tộc trẻ tuổi không nhìn Bạch Khởi mà lập tức xen vào cười mỉa mai nói:

- Sao vậy? Không có tiền à? Không có đủ tiền sao? Ha ha... cô nương ta sẽ mua cho cô, chỉ cần cô...

Nhưng chưa nói xong lời nói của hắn đã bị Bạch Khởi cắt đứt, không khí trong phòng trong nháy mắt đã giảm xuống cực độ, Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Con kiến chẳng đáng tính toán với con rồng lớn vì con kiến quá nhỏ bé, nhưng nếu con kiến thật sự chọc giận con rồng, sợ là ngay cả cái chết cũng không biết sẽ chết thế nào, người phiền quá, tốt nhất là câm mồm lại cho ta, lập tức rút đi cho ta, nếu không người sẽ hối hận đấy.

Lời nói này lập tức khiến cho tất cả những người đứng xung quanh đều ngẩn cả người. Tất cả mọi người đứng trên lầu hai đều nhìn về hướng của Bạch Khởi và thanh niên quý tộc, nhưng phần lớn đều muốn xem trò vui trước mặt, dù sao đối với bọn họ mà nói, cuộc sống của bọn họ thật sự rất nhạt nhẽo vô vị, lúc nào cũng muốn tìm trò vui, hôm nay hình như đã may mắn tìm được. Còn thanh niên quý tộc bỗng thay đổi sắc mặt, lập tức quát lớn:

- Người nói cái gì? Người nói lại một lần nữa xem, người biết ta là ai không? Ta là người Tác Mã Lam Gia tộc... cha ta là Tác Mã Lam Công Tước, sao người dám nói với ta như vậy chứ?!

Lời nói vừa phát ra, sắc mặt của những người đứng xung quanh nháy mắt đã thay đổi, bất giác lùi lại một bước, thậm chí ngay cả trưởng quầy vốn muốn đi ra khuyên bảo hắn cũng bất giác lùi về phía sau. Những người ở đây mặc dù nói đều là những Đại quý tộc giàu có nhưng đã là người thuộc về xã hội thượng lưu, thật sự không thể không biết đến Tác Mã Lam Gia tộc, dù sao Tác Mã Lam Gia tộc cũng là gia tộc có uy danh khắp nơi, là một trong mười gia đình quý tộc lâu đời của Đế Quốc.

Tác Mã Lam Gia tộc có phong địa ở phương Nam của Đế Quốc, là gia tộc lớn mạnh, vô cùng giàu có, có lịch sử đến mấy trăm năm. Tổ tiên của bọn họ mặc dù không phải là những người có công khai quốc nhưng đã từng có quyền thế bậc nhất một thời của Đế Quốc, có được tước vị Công Tước Thế Tập. Ở Đế Quốc sức ảnh hưởng của bọn họ rất lớn, đặc biệt là ở phía Nam, bọn họ lại càng như vậy. Gia tộc có cường giả cao siêu và giàu có vô cùng, có ảnh hưởng sâu sắc ở phương Nam, trên quan trường của Đế Quốc cũng có lực lượng không nhỏ. Trong thập đại gia tộc xếp hàng thứ ba, uy danh không thua kém Lan Lăng gia tộc và Lam Linh Uy Nhi gia tộc, thực lực không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên sau khi nghe nói đối phương là người của Tác Mã Lam Gia tộc, tất cả mọi người đều kinh sợ, đều khiếp đảm, tất cả đều mang nhãn thần đồng tình nhìn về hướng của Bạch Khởi. Người đắc tội với người

của Tác Mã Lam Gia tộc của Bất Diệt Hoàng Triều ngoại trừ người đó là người của Lam Linh Uy Nhĩ gia tộc, hoặc là người của Lan Lăng gia tộc, ngoại trừ là người của hai gia tộc này ra còn những người khác ắt sẽ phải chết, không có ai có thể cứu được họ. Tác Mã Lam Gia tộc xứng đáng là vô địch cự phách, những gia tộc khác đều không thể nào so sánh được với ba gia tộc này. Đương nhiên bây giờ có lẽ có thêm một gia tộc... Bạch Gia... Nếu là người của Bạch Gia thì có lẽ còn cứu được. Đáng tiếc là... bọn họ không nhận ra Bạch Khởi là người của Bạch Gia, dù sao Bạch Gia căn bản không ở tại Đế Đô, hơn nữa người cũng thừa thốt nên đương nhiên người ta không nhận ra.

- Tác Mã Lam Gia tộc? Ha ha...

Bạch Khởi nghe xong lời này chẳng hề để ý chỉ cười một tiếng, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng ngược lại Linh Nhi lại rất căng thẳng, làm Bạch Khởi phải nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng để an ủi.

Tác Mã Lam Gia tộc thì Bạch Khởi biết, Đế Quốc đệ tam gia tộc, giống như Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, bọn họ có được sự ủng hộ tin tưởng của Thái Tử, thế lực không nhỏ. Hôm nay nếu tên thanh niên kia đụng phải người khác, nói không chừng mới chỉ nói ra tên Tác Mã Lam Gia tộc đã có thể hạ gục đối phương rồi, nhưng đáng tiếc người mà hắn đụng phải hôm nay lại chính là Bạch Khởi...

Bạch Khởi là ai? Bạch Khởi là Tây Bắc Vương, Bắc phương Nguyên Soái của Đế Quốc, dưới trướng binh mã có đến trăm vạn, bản thân còn là cường giả cấp Đấu Thánh, bên ngoài đồn đại cũng là nhân vật cấp Đấu Đế. Ngay cả Lý Tự Minh Bạch Khởi cũng không sợ, chống đối trước mặt mọi người, ở Đế Quốc hắn còn sợ ai nữa chứ? Một Tác Mã Lam Gia tộc nhỏ bé Bạch Khởi căn bản không thèm nhìn, nếu là mấy năm trước Bạch Khởi còn để mắt đến, nhưng bây giờ... bọn chúng chẳng là gì hết.

- Thế nào sợ rồi sao? Ha Ha... Sợ thì quỳ xuống lạy ta ba lạy, sau đó giao cô nương bên cạnh người cho ta, chuyện này có thể kết thúc, nếu không thì... Ha ha...

Sau khi thiếu gia của Tác Mã Lam Gia tộc nghe xong thì nhất thời nở nụ cười kiêu ngạo, vẻ mặt hách dịch nói.

Đương nhiên chỉ qua vài câu nói này không khó để nhìn ra hắn là một kẻ ăn chơi trác táng hèn kém, không hề chuyên nghiệp, một chút tố chất cũng không có, quả thực là quá mất mặt. Kẻ ăn chơi trác táng thật sự chính là những nhân vật như Lý Tầm Hoan, Bối Tác Tư, nói ra... loại người như hắn cũng không đáng xách dép cho hai người đó.

Đương nhiên kẻ không chuyên nghiệp thì vẫn là kẻ không chuyên nghiệp, nhưng ngược lại hắn đã thành công trong việc chọc giận Bạch Khởi. Nét mặt của Bạch Khởi đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nhìn quét về phía đối phương, vốn là không cần phải tính toán với loại người như vậy, tính toán với hắn khó tránh khỏi việc tự hạ thấp mình, nhưng bây giờ xem ra không dạy dỗ hắn thì không được.

Lạnh lùng liếc mắt về phía đối phương, Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Cho hắn một bài học, để hắn biết bản thân mình là ai.

Vừa dứt lời hai cường giả Ảnh Tộc ở bên cạnh Bạch Khởi trong nháy mắt đã xuất hiện, không nói nhiều lập tức xông tới đánh năm người đối phương bao gồm cả vị thiếu gia của Tác Mã Lam Gia tộc xuống đất. Trong nháy mắt đã xuất ra công phu thượng đẳng, thiếu gia của Tác Mã Lam Gia tộc mặt không còn một máu, trông thảm thương vô cùng. Mặc dù hai Đấu Vương Ảnh Tộc bên cạnh Bạch Khởi đã quay về Ảnh Tộc giúp Ảnh Thiên, nhưng cường giả bên cạnh Bạch Khởi còn vô số, lúc nào cũng có hai Đấu Vương theo bên cạnh Bạch Khởi, người ngoài cũng khó mà phát hiện... Mặc dù nói thuật ẩn nấp của bọn họ không chuyên nghiệp bằng những người của Ảnh Tộc, nhưng thực lực lại ngang bằng, người bình thường đừng mơ tưởng đến chuyện phát hiện ra tung tích của bọn họ.

- Ha... nhã hứng đi chơi của ta đều bị các người phá hỏng rồi, chi bằng trưởng quầy hãy đem tất cả những thứ này, còn cả những đồ trang sức tốt nhất của các người mang đến Tây Bắc Vương phủ cho ta, quân gia sẽ đưa tiền cho người, chúng ta đi.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng đứng dậy nói, nói xong lập tức kéo Linh Nhi bỏ đi. Hôm nay nếu không phải vì Linh Nhi có mặt ở đây nên Bạch Khởi không muốn nhuộm màu máu tanh nếu không thì tuyệt đối sẽ phân tên kia thành năm mảnh. Đương nhiên... chuyện ngày hôm nay làm như vậy là được rồi, với tính cách

của Bạch Khởi, không động thủ thì thôi, động thủ thì chỉ đơn giản dạy cho một bài học là có thể xong việc rồi.

Khi đi đến cửa, Bạch Khởi đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn đám nhà Tác Mã Lam Gia tộc hừ lạnh một tiếng nói:

- Quay về nói với chủ nhân nhà ngươi, chuyện hôm nay nhất định phải giải thích cho ta, nếu không nội trong một tháng ta sẽ khiến Tác Mã Lam Gia tộc các ngươi biến mất sạch sẽ khỏi Đế Đô này, nhớ rõ lời Bạch Khởi ta nói đấy.

386. Chương 303: Há Miệng Nuốt Voi (1)

Bạch Khởi đi rồi, tất cả mọi người trong Trân Bảo Lâu vẫn còn sững sờ, không ai có thể ngờ người vừa rồi lại chính là Tây Bắc Vương Bạch Khởi, Đẩu Đế trong truyền thuyết. Mặc dù tất cả mọi người đều biết Bạch Khởi rất trẻ nhưng không ngờ lại trẻ như vậy. Bọn họ càng không ngờ ở một nơi nhỏ bé như Trân Bảo Lâu lại có thể gặp được Bạch Khởi.

Mấy tên hộ vệ của Tác Mã Lam Gia tộc nâng thiêu gia nhà mình lên mà lòng như tro nguội, bọn họ không biết mình nên nói cái gì mới tốt. Nhưng có một điểm có thể chắc chắn là lần này Tác Mã Lam Gia tộc đã gặp phiền phức rồi. Nếu không thể giải thích một cách hợp lý với Bạch Khởi, nếu không thể làm Bạch Khởi hài lòng, thì sợ là cả Tác Mã Lam Gia tộc trong nháy mắt sẽ bị đốt sạch. Bạch Khởi có năng lực làm được điều đó, điều này tất cả mọi người ở Đế Quốc đều rất rõ. Mặc dù nói Tác Mã Lam Gia tộc rất lớn mạnh, có thể được gọi là bàng nhiên đại vật, nhưng trước mắt Bạch Khởi vẫn chỉ là hạt cát nhỏ bé mà thôi.

Về tới phủ đệ, đầu tiên Bạch Khởi tạm biệt Linh Nhi, kêu nàng quay về trong phủ, còn mình thì ngồi một mình trong phòng khách của Vương phủ, lẳng lặng đợi, đợi Âm La Lan tới. Hắn biết Âm La Lan nhất định sẽ tới, nếu thật sự như lời mà Hải Đường đã nói.

Quả nhiên, vào lúc chạng vạng Âm La Lan cùng với Hải Đường xuất hiện ở cửa, sau khi Bạch Khởi kêu người dẫn họ vào xong, liếc mắt nhìn về Âm La Lan đang đứng trước mặt mình, Bạch Khởi cười rồi nói:

- Chấp Chính Quan các hạ, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta có thể hợp tác với Hắc Ám Thần Điện... nhưng ta còn có mấy điều kiện, nếu ngài có thể đáp ứng được, như vậy tất cả đều không có vấn đề gì.

- Các hạ cứ nói.

Âm La Lan đầy tự tin nói, xem ra hắn đã có được không ít thông tin từ phía Hải Đường, hơn nữa Âm La Lan tự tin, với thực lực của Hắc Ám Thần Điện có thể đáp ứng được bất cứ yêu cầu nào của Bạch Khởi. Chỉ cần Bạch Khởi không phải có ý nghĩ kỳ lạ thì căn bản không có vấn đề gì. Trước khi hắn đến đây Giáo Hoàng Bệ hạ đã giao cho hắn quyền lợi cực lớn, giống như tất cả mọi chuyện mình đều có thể tự quyết định.

- Thứ nhất, nếu ta và Hắc Ám Thần Điện hợp tác, vậy thì ta sẽ không gia nhập Hắc Ám Thần Điện, không nghe hiệu lệnh của Giáo Hoàng, chúng ta chỉ là những người hợp tác chứ ta không phải là thủ hạ của các ngươi.

Bạch Khởi nheo mắt nói ra điều kiện đầu tiên của mình, sau đó nhìn về hướng Âm La Lan, về phần còn lại Bạch Khởi chưa nói đến. Nếu điều kiện thứ nhất còn chưa được thông qua vậy thì những điều kiện còn lại đương nhiên không cần phải nói ra.

- Cái này không thành vấn đề, ta có thể thay mặt Giáo Hoàng đồng ý với ngươi.

Đối với vấn đề này biểu hiện của Âm La Lan rất thẳng thắn, không có dây dưa đại khái như lần trước đến đây. Lần này khi nhìn thấy Bạch Khởi, Âm La Lan đã hiểu rõ mình cần làm gì. Bạch Khởi không thể bị Hắc Ám Thần Điện thuần phục, hơn nữa cho người ngoài gia nhập vào Hắc Ám Thần Điện sợ là cũng không hiểu ý nhau, như vậy chỉ bằng không nên thì hơn, mối quan hệ hợp tác ngược lại sẽ càng tốt.

- Được, điều kiện thứ hai đó chính là ta muốn Hắc Ám Thần Điện phải dốc toàn lực hỗ trợ ta. Nếu Hắc Ám Thần Điện muốn hợp tác với ta vậy thì không thể không hỗ trợ ta. Đương nhiên ta cũng sẽ chấp nhận cho Hắc Ám Thần Điện trở thành Quốc Giáo trong lãnh địa của ta.

Bạch Khởi nói ra điều kiện thứ hai của mình, đây chỉ là điều kiện thứ hai của hắn nhưng với điều kiện này Bạch Khởi lại không hề để ý, hắn biết nó nhất định sẽ được thông qua, nếu ngay cả điều này mà Hắc Ám Thần Điện cũng không làm được vậy thì cần gì phải hợp tác nữa, vì Hắc Ám Thần Điện căn bản không có thành ý hợp tác.

- Cái này cũng không có vấn đề, tiếp theo là gì, xin các hạ cứ nói ra.

Ám La Lan cười nhẹ một tiếng rồi nói, hắn căn bản không để ý đến vấn đề này, vì trước khi đến đây đã bàn bạc hết rồi, Bạch Khởi không nói Hắc Ám Thần Điện cũng cố vũ cho hắn, dù sao theo kế hoạch của Hắc Ám Thần Điện phải xây dựng lên một Hắc Ám Đế Quốc vĩ đại ở Phương Đông, và Bạch Khởi chính là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên Hắc Ám Thần Điện không phải không có lựa chọn khác, nhưng không có ai có thể tốt như Bạch Khởi, bây giờ ở Phương Đông đã hình thành lên một đại thế lực, Bạch Khởi một nhà độc đại, uy hiếp Đệ Nhất Đế Quốc Bất Diệt Hoàng Triều, Đệ Nhị Đế Quốc Thiên Long Đế Quốc, có thể nói Bạch Khởi đã ảnh hưởng đến toàn bộ thế lực của Phương Đông. Huống hồ Bạch Khởi còn trẻ như vậy, thủ hạ bình hùng tướng mạnh, nếu nói hắn không khuếch trương ra thì ai dám tin. Thiên Long vừa đến, Bạch Khởi đã nhất thống xu thế của Phương Đông đến mức không có thế lực nào có thể ngăn cản. Cho dù Hắc Ám Thần Điện có chọn người khác hỗ trợ sợ là cũng không thể nào mạnh bằng Bạch Khởi, huống chi sau khi chuyện bọn họ hợp tác với nhau xong, sẽ còn một vấn đề cần phải đối mặt... đó chính là Bạch Khởi...

Hắc Ám Đế Quốc muốn nổi dậy nhất thiết phải đối mặt với chuyện này, có vô số cường giả, có đội quân tinh nhuệ và Bạch Khởi có sức mạnh Ma Pháp Sư thần bí, đây là một vấn đề khó. Huống hồ còn có sự tồn tại uy hiếp của Quang Minh Giáo Đình, cộng thêm Bạch Khởi tuyệt đối sẽ uy hiếp giấc mơ xây dựng nên Hắc Ám Đế Quốc. Nếu như vậy thì rất có khả năng khiến giấc mơ xây dựng nên Hắc Ám Đế Quốc bị tan biến, vậy chỉ bằng lựa chọn Bạch Khởi, như vậy sẽ càng tốt hơn.

Nếu lựa chọn Bạch Khởi thì có thể toàn lực hỗ trợ cho Bạch Khởi, mục tiêu mà Hắc Ám Thần Điện theo đuổi chính là địa vị của Giáo Đình, cái mà bọn họ theo đuổi chính là tôn giáo chứ không phải là Hoàng quyền, cho nên sẽ không xung đột với Bạch Khởi mà sẽ dốc toàn lực hỗ trợ cho Bạch Khởi. Đương nhiên một ngày nào đó khi đại nghiệp hoàn thành, giữa hai bên nhất định sẽ có sự tranh chấp giữa Hoàng quyền và Thần quyền, giống như hành động của các quốc gia khác với Giáo Đình bây giờ, nhưng ít ra ban đầu giữa hai bên sẽ không có xung đột gì cả.

- Hai điều kiện đó chỉ là chuyện nhỏ, cái sau mới quan trọng, ta biết Hắc Ám Thần Điện có một số tín ngưỡng đặc biệt kỳ kỳ quái quái, một số hoạt động cứng tế tàn nhẫn, còn có một số hoạt động cầu nguyện kinh khủng mà người ta không thể nào hiểu được. Những thứ này ta không hy vọng xuất hiện trong Vương quốc của ta, ta biết Hắc Ám Thần Điện có một số hoạt động khiến cho người trên Đại lục không cách nào tiếp nhận, đây cũng là nguyên nhân mà mấy lần Hắc Ám Thần Điện thất bại trước Quang Minh Giáo Đình. Cho nên ta không hy vọng làm sống dậy những tiếng oán than, trách móc. Vì vậy ta muốn Hắc Ám Thần Điện phải tuân thủ quy tắc và luật pháp, có thể phát triển tôn giáo, cũng có thể phát triển tín ngưỡng nhưng ta hy vọng các người làm chính đáng một chút.

Bạch Khởi bây giờ mới nói ra điều kiện quan trọng của mình. Hai điều kiện trước căn bản chỉ là chuyện nhỏ, điều kiện thứ ba mới chính là điều kiện mà Bạch Khởi coi trọng. Nếu không đáp ứng được điều kiện này thì Bạch Khởi sẽ không hợp tác với Hắc Ám Thần Điện nữa vì nếu không giải quyết được vấn đề này thì ban đầu hợp tác bọn họ sẽ chuốc lấy thất bại, nếu như vậy, chỉ bằng Bạch Khởi hành động một mình còn hơn.

Đương nhiên chuyện này cũng không dễ dàng được chấp nhận, quy định của Hắc Ám Thần Điện đã được hình thành lâu đời từ những quy định của thời Thượng cổ, bọn họ có lịch sử lâu đời, hơn nữa còn có số đông những kẻ tín ngưỡng và làm theo, vì vậy muốn thay đổi là chuyện rất khó.

Nhưng chuyện này Bạch Khởi nhất định phải nói. Hơn nữa không thể nhượng bộ, nếu Hắc Ám Thần Điện không đồng ý, Bạch Khởi tình nguyện không hợp tác với họ nữa.

- Ha ha... các hạ có thể trong mấy năm mà đã đạt đến bước này, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, thực lực và trí tuệ không có người nào có thể bằng được, chỉ bằng vài câu nói đã chỉ ra được tị nạn dị đoan trọng đại của Hắc Ám Thần Điện. Nói thật từ lâu chúng tôi đã phát hiện ra vấn đề này, hơn nữa đã chuẩn bị thay

đổi nó. Giáo Hoàng Bệ hạ từ lâu đã hạ lệnh thay đổi, Hắc Ám Thần Điện bây giờ đã rất ít những phong tục cổ hủ ngày trước. Chúng tôi đang nhiệt tình đón nhận quan điểm của toàn bộ nhân loại thế giới, khi chúng tôi xuất hiện lại một lần nữa nhất định là sẽ mang một bộ mặt hoàn toàn mới cho nên vì chuyện này ngài căn bản không cần phải bận tâm.

Nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, Âm La Lan cười cười rồi trả lời vấn đề này.

Xem ra Hắc Ám Thần Điện cũng không phải là kẻ ngốc, có thể ngang dọc Đại lục lâu như vậy, bọn họ nhất định là không hề ngu ngốc, chỉ là trước đây có quá nhiều vấn đề không có cách nào thay đổi mà thôi, cũng không phải không nhìn thấy vấn đề, bây giờ xem ra Hắc Ám Giáo Hoàng đã thật sự chuẩn bị cuộc cách mạng tiến hành thay đổi rồi.

- Nói như vậy... các người đáp ứng yêu cầu này? Như vậy chúng ta sẽ nói tiếp.

Bạch Khởi cười cười rồi nói, việc hợp tác với Hắc Ám Thần Điện là có thể nhưng Bạch Khởi phải dùng hết sức có thể để dành lấy quyền lợi cho mình, hơn nữa chuyện nên nói thì phải nói cho rõ ràng, như vậy mới được, nếu không đến lúc nào đó nhất định sẽ có phiền phức.

- Kế tiếp? Còn nữa sao? Các hạ, ta khuyên ngài một câu làm người thì không nên tham lam quá, nếu không ta nghĩ chúng ta sẽ không có cách nào mà hợp tác.

387. Chương 303: Há Miệng Nuốt Voi (2)

Âm La Lan nhíu mày lộ vẻ không hài lòng, hiển nhiên Âm La Lan cảm thấy Bạch Khởi là người có lòng tham không đáy.

- Ha ha... yêu cầu của ta không nhiều lắm, lẽ nào người không cảm thấy ba yêu cầu trước ta đều vì nghĩ cho lợi ích của hai bên mà thôi, chứ không phải cho một mình ta? Đã là hợp tác với Hắc Ám Thần Điện thì ta cũng phải có chút lợi ích chứ.

Bạch Khởi nghe xong thì cười cười rồi nói.

- Không sai, ba điều kiện người nói lúc trước đều là vì nghĩ cho hai bên, về điểm này ta thừa nhận, nhưng các hạ nói bản thân mình không có lợi gì sao? Về điều này ta không tán đồng, ngài phải biết... mộng tưởng của chúng ta là xây dựng một Hắc Ám Đế Quốc vĩ đại, vì điều này mà Hắc Ám Thần Điện sẽ dốc toàn lực để giúp đỡ ngài, còn lợi ích mà ngài có được thì không có cách nào tưởng tượng được, sức mạnh khủng khiếp, lãnh thổ vô biên, con dân vô số, quyền lợi vô cùng, lẽ nào như vậy còn chưa đủ hay sao?

Âm La Lan đương nhiên không thừa nhận, người của Hắc Ám Thần Điện không hề đơn giản, đặc biệt là con người như Âm La Lan sẽ không để cho Bạch Khởi dễ dàng muốn gì cũng được.

- Chuyện này... cứ tạm thời xem như người nói đúng đi, nhưng điều kiện dưới đây các người nhất định phải đáp ứng, nếu các người không đồng ý thì ta căn bản không có cách nào hợp tác với các người nữa, hãy nhớ rõ là không có cách nào hợp tác với các người chứ không phải là không muốn hợp tác với các người...

Bạch Khởi hơi cường điệu về sau của câu nói.

Lời nói của Bạch Khởi vốn đã khiến Âm La Lan có chút tức giận, đã chuẩn bị cự tuyệt rồi, Hắc Ám Thần Điện từ trước đến nay chưa từng phải chịu sự uy hiếp nào, nhưng lời nói tiếp theo của Bạch Khởi đã khiến cho Âm La Lan bình tĩnh trở lại, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ở trước mặt mình Âm La Lan từ chối cho ý kiến mà chỉ nói:

- Ngài nói nghe xem nào?

- Tiền... ta cần tiền, rất nhiều tiền... không ngại nói cho người biết bây giờ ta rất thiếu tiền, ta rất cần tiền. Lãnh địa phương Bắc của ta đã trải qua chiến loạn cần phải phát triển, nhưng điều này cần có tiền... quân đội của ta quá đông, muốn nuôi dưỡng bọn họ cần phải có tiền, ta muốn tăng cường quân cũng cần phải có tiền. Ta nuôi dưỡng những Ma Pháp Sư lại càng cần phải có tiền, ta nuôi cường giả cũng lại cần tiền. Quân đội của ta phải dự trữ, phải có lương thực, tất cả những thứ đó đều là tiền, những thứ mà ta muốn thật sự là rất nhiều, rất nhiều. Bây giờ quan hệ của ta và Đế Đô, người cũng thấy rồi đấy, ta căn bản không thể lấy

được một đồng tiền nào từ Đế Quốc, cho nên ta rất cần tiền. Thiên Long rục rịch chuẩn bị, bọn Thú Nhân cũng không an phận, Đế Quốc cũng có khả năng phát sinh chiến tranh với ta, lãnh địa của Gia Lam từ lâu đã trải qua chiến hỏa, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có cách nào kiếm được tiền. Hợp tác với Hắc Ám Thần Điện cơ bản chỉ là nói suông, cho nên ta cần có tiền... đây là yêu cầu duy nhất của ta, cũng là yêu cầu cuối cùng.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền thay đổi nét mặt, nói vô cùng chân thật hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Những lời này tuy rằng cũng là tình hình thực tế, nhưng là trước đó, trước khi Bạch Khởi nắm được bảo tàng của Đế Quốc Huy Hoàng. Tình hình bây giờ không còn như thế nữa, Bạch Khởi bây giờ đang có tiền, hơn một tỉ kim tệ đủ để Bạch Khởi sử dụng, nhưng có thể lấy ra một khoản tiền từ Hắc Ám Thần Điện Bạch Khởi đương nhiên không bỏ qua rồi.

Lời nói của Bạch Khởi khiến Ám La Lan nhú mày, mặc dù đại thể hắn cũng biết tình hình của Bạch Khởi đang có chút khó khăn, nhưng không ngờ tình cảnh lại đến mức này. Đối với Bạch Khởi, Ám La Lan vẫn có chút hiểu biết. Hắn nắm giữ Hắc Ám Thần Điện, nhân mã của Hắc Ám tính ra có thể đủ hai Quân đoàn bốn mươi vạn người, đã cảm thấy uể oải khó khăn rồi, cũng biết sự tiêu hao của bọn họ khủng khiếp như thế nào, sự tiêu hao của bốn mươi vạn người khiến người ta kinh sợ, mỗi ngày số kim tệ tiêu hao cũng phải lên tới mười vạn.

Bạch Khởi có đội quân hơn trăm vạn, còn nhiều gấp nhiều lần so với mình, chuyện tiêu hao đương nhiên còn khủng khiếp dị thường, sợ là mỗi ngày cũng phải trên dưới một trăm vạn kim tệ, thậm chí còn hơn, nghĩ tới điều này Ám La Lan cũng có chút hiểu được Bạch Khởi.

Nhưng Ám La Lan dù sao cũng không phải là Nguyên Soái thống binh, đối với những chuyện này cũng không hiểu rõ lắm. Hắc Ám Quân Đoàn tồn tại như thế nào? Những binh mã ở đó đều là tinh hoa của Hắc Ám Thần Điện, sự tiêu hao và phí chi dùng mỗi ngày thật sự rất khủng khiếp, không nói đến phía dưới Hắc Ám Thần Điện còn có mấy Hắc Ám Quân Đoàn, sự tiêu hao mỗi ngày cũng gấp bao nhiêu lần so với người thường. Bọn họ đâu có biết thật ra số cho tiêu trong Quân đoàn đã được quy định, hai mươi vạn người, mỗi ngày tiêu hao cũng chỉ đến ba ngàn kim tệ mà thôi.

Đương nhiên còn có những khoản chi khổng lồ khác nhưng cộng lại tất cả quân đội của Bạch Khởi sợ là sự tiêu hao mỗi ngày cũng kém gấp mấy lần phí chi dùng cần thiết của một số người trong Hắc Ám Quân Đoàn.

- Ô... nếu là như vậy thì ta cũng có thể hiểu cho ngươi, thật ra ngươi có một số khó khăn, điều kiện này ta có thể đáp ứng cho ngươi, Hắc Ám Thần Điện chúng ta sẽ cung cấp kim tệ cho ngươi, điều này không cần phải lo.

Ám La Lan suy nghĩ một lát rồi đồng ý, Hắc Ám Thần Điện không quan tâm đến tiền, tiền của Hắc Ám Thần Điện rất nhiều, người của Hắc Ám Thần Điện muốn có tiền cũng rất đơn giản.

Hầu như mỗi người của Hắc Ám Thần Điện đều là đại phú hào, ở tầng lớp cấp trung Tế Tự không có mấy vạn kim tệ thì chính là kẻ nghèo hèn, còn về tầng lớp cao cấp thì thân có Trăm vạn, Nghìn vạn, nhiều không kể xiết. Cộng tất cả phú hào của Hắc Ám Thần Điện lại sợ là so với cộng tất cả tiền của các Đại Đế Quốc phương Đông cũng không ít hơn là bao, Ám La Lan đương nhiên sẽ không để ý đến chút tiền này. Hắn còn chút do dự là vì hắn không biết biết chính xác Bạch Khởi có phải đang giả vờ với Hắc Ám Thần Điện hay không, cho nên hắn phải suy nghĩ một lát, chứ thật ra tiền không phải là vấn đề.

Lời nói của Ám La Lan khiến cho nhãn thần Bạch Khởi sáng bừng lên, cái hắn cần chính là câu nói này, đợi quá lâu rồi cho nên sau khi nghe xong, hai mắt của Bạch Khởi lập tức sáng bừng, nhìn Ám La Lan đang đứng trước mặt Bạch Khởi giống như một kẻ chết đói đang nhìn thấy con cừu non trước mặt vậy, trong ánh mắt lộ đầy vẻ tham lam, nhìn Ám La Lan có chút sợ hãi.

- Chuyện này... ta cần... một tỉ... không hai tỉ kim tệ. À... ít nhất phải cần hai tỉ kim tệ mới có thể duy trì quân đội của ta, hơn nữa tiến một bước trong việc mở rộng quân đội, ngươi biết ta muốn mở rộng ra hai mươi Quân đoàn, thậm chí nhiều hơn thì càng tốt. Dù sao mục tiêu của các ngươi là Quang Minh Thần Điện, là toàn bộ Đại lục, mặc dù ta có ba mươi Quân đoàn, nhưng về lâu dài sẽ không đủ, Phải biết Quang Minh Quân đoàn của Quang Minh Thần Điện có hai mươi triệu người, cả một trăm Quân đoàn nữa... chúng

ta so với họ ít hơn rất nhiều, hơn nữa chúng ta còn phải đối phó với các Đế Quốc khác, ta cần một đội quân hùng mạnh.

Bạch Khởi vừa đảo mắt lập tức nói như vậy, bắt đầu nói một tỉ, nhưng chớp mắt đã chuyển thành hai tỉ.

Đương nhiên nói là nói như vậy, nhưng mở rộng một Quân đoàn, tòng chiêu mộ quân đến mua vũ khí, lại còn phải huấn luyện toàn bộ cho tốt, nói thật một tỉ kim tệ có thể đủ để huấn luyện ba mươi Quân đoàn, hai tỉ là sáu mươi Quân đoàn, hơn nữa còn có thể hỗ trợ vật tư tác chiến cho bọn họ trong hai năm... hơn nữa nhất định là còn thừa... Bạch Khởi có thể nói là mở miệng đã thấy sự tham lam, rõ ràng là muốn hãm hại Âm La Lan...

Nhưng đáng tiếc là con người Âm La Lan căn bản không biết then chốt trong đó. Hắn căn bản không để ý đến những thứ như tiền, tiền trong mắt những người của Hắc Âm Ma Tộc xem ra căn bản chỉ là vậy ngoài thân, có cũng như không, điều mà hắn thật sự để ý chính là câu nói của Bạch Khởi, Quang Minh Thần Điện có hai mươi triệu người, chúng ta cần phải có nhiều hơn...

Những lời này không nghi ngờ gì đã đánh trúng tâm can của Âm La Lan. Hắc Âm Thần Điện vẫn canh cánh trong lòng số lượng quân đội của Quang Minh Thần Điện. Bạch Khởi thật sự đã nhắc đến tâm sự trong lòng hắn, nghe xong câu nói đó Âm La Lan bỗng thay đổi sắc mặt, lớn tiếng nói:

- Sẽ cho ngài bốn tỉ kim tệ, hãy mở rộng thành bốn mươi Quân đoàn cho tôi. Tạm thời những chuyện này tôi chưa thể quyết định, nhưng ngài yên tâm, tôi sẽ quay về bẩm báo với Giáo Hoàng Bệ hạ, để ngài ấy tiếp tục cung cấp tài chính cho ngài. Hắc Âm Thần Điện có tiền, chúng tôi không sợ tổn tiền, nhưng quân đội của chúng ta tuyệt đối không thể ít hơn người của Quang Minh Thần Điện.

- Được, nếu Chưởng Chính Quan các hạ đã nói như vậy, vậy thì tôi cũng không khách khí nữa, bốn tỉ kim tệ tôi sẽ lấy hết trước. Bốn mươi Quân đoàn sao? Chỉ cần tiền đến chỗ tôi thì lập tức sẽ mở rộng binh mã, còn về những chuyện khác tôi không có yêu cầu gì khác.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong lập tức đứng lên ghế, một người coi tiền như rác như thế nếu không hợp tác với hắn thì thật là vô lý, hợp tác với Hắc Âm Thần Điện tuyệt đối là chuyện vô cùng có lợi, nhất thời trong lòng Bạch Khởi còn một chút đối kháng với Hắc Âm Thần Điện lập tức biến mất vô hình vô ảnh, trong lòng tràn đầy sự thích thú.

388. Chương 304: Khánh Điện Thịnh Thế (1)

Hai ngày sau khi Bạch Khởi bàn bạc xong mọi chuyện với Âm La Lan, một mình hắn mặc áo nhung hồng bào của Nguyên Soái, đi ủng chỉnh tề, mang theo một đám thủ hạ tới Hoàng cung của Bất Diệt Hoàng Triều.

Hôm nay là một ngày trọng đại vì hôm nay là đại thọ sáu mươi của Lý Tự Minh Hoàng Đế của Bất Diệt Hoàng Triều, đồng thời cũng là đại lễ mừng thọ cuối cùng trong đời của một vị Hoàng Đế, vì tất cả mọi người đều rất rõ thân thể của vị Hoàng Đế Bệ hạ oai phong của Bất Diệt Hoàng Triều đã không còn khỏe nữa, đã tiến gần đến cái chết rồi, sợ là sau lễ đại thọ sáu mươi tuổi một hai ngày thì đã chết rồi.

Cho nên lần đại lễ mừng thọ lần này vô cùng long trọng, sứ giả của các nước đều đến, quan viên các nơi cũng mang đến vô số quà mừng, chúc mừng giai đoạn cuối cùng trong đời của vị Hoàng Đế. Mặc dù nói con người này đã giống như một chén trà lạnh, nhưng dù sao vị Hoàng Đế Bệ hạ này vẫn còn sống không phải sao? Bất cứ quyết định nào của ông ta cũng có thể thay đổi vận mệnh của một người, sợ là giai đoạn cuối cùng trong đời của ông ấy, lời nói của ông ấy vẫn còn giá trị, chỉ cần một ngày ông ta chưa chết, một ngày ông ta còn là Hoàng Đế của Bất Diệt Hoàng Triều, sự thật này không có ai có thể thay đổi.

Vô số sứ giả, xe ngựa đẹp đẽ sang trọng đều dừng ở trước cửa Hoàng cung, các vương công đại thần đã đến Hoàng cung từ lâu, đứng trong đại điện của Hoàng cung. Bạch Khởi cũng không phải là ngoại lệ. Hôm nay trong ngày trọng đại này, tất cả mọi người đều tập trung đến ngoài sân bên ngoài Hoàng cung. Ở đây đã hạ đài và bày yến tiệc, vô số ca nữ, còn có tỷ nữ đã chuẩn bị tất cả từ lâu. Hôm nay không riêng có các sứ giả các nơi đến thăm viếng chúc thọ mà còn có lễ duyệt binh trang trọng, ba vạn quân tinh nhuệ được tuyển chọn ra từ mười vạn tướng sĩ của Hoàng Gia Cận Vệ Quân xuất hiện, những người tham gia duyệt binh lần

này đều mặc áo giáp rất hoa lệ, toàn thân lóng lánh ánh kim đẹp đẽ vô cùng, trên đầu đội mũ sắt cắm một chiếc lông chim, ai cũng lộ vẻ vô cùng anh tuấn. Đương nhiên những chiếc áo giáp đẹp đẽ này không có lực phòng vệ, những đao kiếm sáng loáng cũng không có lực công kích, trang bị toàn thân của bọn họ chỉ có tác dụng trang trí mà thôi.

Nhưng như vậy là đủ rồi, vì vào ngày như thế này, tất cả mọi người đều không tin sẽ có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn. bảy vạn Hoàng Gia Cận Vệ Quân, còn có trăm vạn binh sĩ đang trú quân trong Thành Hoa Hồng, các cường giả trong nước cũng đến đây, không ai tin vào ngày hôm nay lại có kẻ nào dám làm loạn, ai lại muốn tìm phiền phức vào ngày như thế này chứ, rõ là không muốn sống yên ổn rồi.

- Các vị... hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Bộ hạ Lý Tự Minh Hoàng Đế Đế Quốc vĩ đại của chúng ta, tất cả mọi người ở đây hãy kính chúc ngày thượng thọ của Bộ hạ.

Sau tiếng hô to của một vị quan viên, diễn lễ chính thức bắt đầu. Sứ giả các nước và các vương công đại thần lần lượt đến chúc mừng Lý Tự Minh, biểu lộ sự chúc phúc của mình, đồng thời thăm viếng Bộ hạ.

Sau đó là đám rước lớn, còn có biểu diễn ca vũ, cuối cùng mới là cuộc diễu hành quân sự quy mô lớn, tất cả những hoạt động này đều đã được sắp xếp hoàn hảo. Thái Tử ngồi ở vị trí bên trái Hoàng Đế mang một nụ cười trên vẻ mặt dương dương đắc ý, ngồi ở đó vững như thái sơn nhìn mọi thứ trước mặt. Người khác không biết Thái Tử đang nghĩ gì nhưng một số người nhạy cảm đã cảm thấy Thái Tử hôm nay có gì đó không bình thường.

Còn Bạch Khởi thì nhẹ nhàng nhìn thoáng qua vị trí Thái Tử đang ngồi, người đứng đầu vũ trang, ánh mắt lạnh lùng bàng quan nhìn tất cả những điều này, trong lòng khó tránh khỏi có chút khó chịu đối với Thái Tử. Nhưng đáng tiếc đối với con người này, vị trí của mình không thể làm gì. Thật ra chuyện này sợ là không hề đơn giản... Con người vẫn theo Lý Tự Minh lâu nay như Bạch Khởi tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

Sau khi biểu diễn ca vũ, đội quân rước kiệu từ từ xuất hiện, đội quân rước kiệu hùng hậu do các đại hành tể của Đế Quốc còn có các đại trí danh gia tộc hợp thành, mang theo xe hoa hoa lệ và đội quân rồng rắn phía sau đi đến sân trước của Hoàng cung, từ từ reo to những lời chúc mừng, khiến một người đang mắc bệnh nguy kịch như Lý Tự Minh cũng phải mỉm cười.

Trong các tiết mục biểu diễn ca vũ, đặc sắc nhất chính là đội ngũ hùng hậu của phương Nam Hắc Đức Lan Gia tộc, bọn họ hợp thành mười đội xe, các xe đều mang hình thái đặc sắc, hoa lệ, các xe trang trí công phu với nhiều hình thái khác nhau, dùng đá quý khảm lên xe thành hình con công nổi, dùng hoàng kim khảm lên xe hình con cự long, v.v. Ngoài ra còn có đội ngũ của hàng vạn người, mặc những bộ y phục đầy màu sắc, đi phía sau những đoàn xe, màu sắc quần áo trên người họ không giống nhau nhưng khi đi vào trong sân lại rất gọn gàng, nhìn từ xa trên người họ có bốn chữ lớn: 'Vạn thọ vô cương'.

- Ha ha ha... làm tốt lắm...

Sau khi Lý Tự Minh nghe xong liền cười ha ha, vuốt ve chòm râu trước ngực, vẻ mặt vui vẻ nhìn mọi thứ trước mặt nói như vậy, xem ra Lý Tự Minh rất cao hứng. Nhưng đáng tiếc cơ thể của Lý Tự Minh cuối cùng cũng không còn khỏe mạnh nữa, sau khi cười mấy tiếng đã bắt đầu ho, khiến mấy tên thái giám ở bên cạnh khẩn trương chạy đến, sợ Lý Tự Minh sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi đoàn xe của Hắc Đức Lan đi qua, xuất hiện trước mặt bọn Bạch Khởi là đội quân chỉnh tề tiến bước, mặc giáp kim sắc. Hoàng Gia Cận Vệ Quân cầm vũ khí, người đi đầu của đội ngũ là kỵ binh, ai cũng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực hô to khẩu hiệu bước đều bước tiến về phía trước, bất luận là bộ binh hay là kỵ binh đều như vậy, mỗi một bước tiến đều đầy uy lực, ai cũng chỉnh tề như vậy.

Không thể không nói người của Hoàng Gia Cận Vệ Quân đều là quân tinh nhuệ, bọn họ không chỉ có những thể dòn đẹp, quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều không chỉ có thể dòn đẹp, binh mã của Đế Đô lại càng như vậy, đặc biệt là Hoàng Gia Cận Vệ Quân. Bọn họ đều là những người trong các binh mã được tuyển chọn đặc biệt để đến Đế Đô, vì Hoàng Gia mà hiệp lực, bọn họ đối với Hoàng Gia trung thành vô cùng, có sức chiến đấu dũng mãnh, mặc dù không phải là Quân đoàn tinh nhuệ của Đại lục nhưng ít nhất ở trong nước bọn họ hoàn toàn xứng đáng được gọi là quân tinh nhuệ.

- Ô... Hoàng Gia Cận Vệ Quân đúng là rất khá, lực chiến đấu còn tốt hơn quân tinh nhuệ thủ hạ của ta, nhưng đáng tiếc số lượng lại ít, hơn nữa một số người đến hôm nay mới chỉ biết biểu diễn võ thuật thôi, vũ khí áo giáp đẹp thì có tác dụng gì chứ, cũng không biết bọn họ có thể kéo dài đến ngày hôm nay.

Bạch Khởi nhìn Hoàng Gia Cận Vệ Quân trước mặt bất giác nghĩ như vậy.

Nhìn các đội quân đang đi tới trước mặt sứ giả các nước và các đại thần, Lý Tự Minh đột nhiên nghĩ ra một chuyện, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan đang ngồi bên phải mình. Sau khi họ lên hai tiếng, Lý Tự Minh hắng giọng, tất cả âm thanh đang ồn ào xung quanh chợt yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều im lặng đợi Lý Tự Minh nói, động tác nhẹ nhàng của Lý Tự Minh đủ để chứng minh vị Hoàng Đế của Đế Quốc vĩ đại nhất phương Đông đang có chuyện muốn nói.

Ở đây không có ai là kẻ ngốc, ngược lại vô cùng thông minh mới đúng, những người có thể ngồi đây không phải là những kẻ khôn khéo nhất sao? Bọn họ đương nhiên sẽ không tiếp tục nói lúc này để làm mất mặt Lý Tự Minh. Hậu quả sau đó sẽ tương đối nghiêm trọng, mặc dù cơ thể của vị Hoàng Đế Bệ hạ này không còn khỏe nữa nhưng dù sao ông ta vẫn chưa chết không phải sao? Chỉ cần ông ta chưa chết, lời của ông ta vẫn uy nghiêm như trước.

- Các vị... hôm nay các vị có thể đến đây, Lý Tự Minh ta cảm thấy thật sự vui mừng. Cũng không giấu gì các vị... mà thật ra chuyện này cũng không thể nào giấu được, nó cũng không phải là bí mật gì, rất nhiều người biết rõ tình hình hiện tại, ta đã không còn khỏe nữa, cơ thể của ta đã đến cực hạn rồi, ta bây giờ e là cũng không còn sống được bao lâu nữa, cho nên ta có một vài lời muốn nói với mọi người...

Đây là lần đầu tiên Lý Tự Minh tự thừa nhận sức khỏe của mình không còn tốt nữa trước mặt các bá quan đại thần. Ông ta thừa nhận cơ thể mình đã đến cực hạn rồi, hầu như ai cũng biết lần đầu tiên này sợ là cũng có thể là lần cuối cùng. Mọi người đều biết, sợ là sau này Lý Tự Minh không còn cơ hội để nói những lời như vậy nữa.

Lúc này Lý Tự Minh nói như vậy, vậy cũng đủ để chứng minh một chuyện đó là Lý Tự Minh muốn tuyên cáo di ngôn.

Mọi người đều như nín thở, ai cũng suy đoán, hôm nay là một ngày trọng đại như vậy, lúc này Lý Tự Minh nói ra di ngôn của mình là vì sao? Rút cuộc ông ta muốn nói những gì... những điều này tất cả mọi người đều suy đoán, vì chỉ cần một câu nói của Lý Tự Minh cũng có thể thay đổi vận mệnh của một số người, cho nên bọn họ tập trung tinh thần lắng nghe Lý Tự Minh nói.

389. Chương 304: Khánh Điện Thịnh Thế (2)

Sau khi dừng lại một chút nhìn tất cả mọi người xong, đầy đặn nguyên gật gật đầu rồi tiếp tục nói:

- Các vị... ta đã quyết định một chuyện, ta nói ra vào một ngày như thế này là vì muốn các vị làm chứng, đó chính là Lý Tự Minh ta đã sẵn sàng chết rồi. Sau khi chết... ta quyết định sẽ truyền ngôi Hoàng vị lại cho Tam Hoàng tử của ta, Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan. Còn về Thái Tử Lý Dũng... phế truất tước vị, cả đời phải lưu lại Đế Đô không được sử dụng, không được rời khỏi Đế Đô nửa bước.

Lời này khiến cho tất cả đều kinh hãi, không ai ngờ Lý Tự Minh vào lúc này lại nói ra những lời như vậy, phế truất Thái Tử, giữ lại Đế Đô? Vậy có khác gì giam giữ suốt đời? Có gì khác biệt với chuyện giết Thái Tử đâu, hơn nữa còn chính thức truyền ngôi lại cho Tam Hoàng tử Lý Tầm Hoan, chỉ cần Lý Tự Minh vừa chết thì Lý Tầm Hoan sẽ thuận lợi trở thành Hoàng Đế.

Khi tất cả còn đang kinh ngạc, Thái Tử đang ngồi ở đó neho mắt lại, trong ánh mắt đầy sự lạnh lẽo, nói:

- Phụ hoàng, người muốn phế truất ta? Người đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?

- Ha ha... người còn có ý kiến nữa sao?

Lý Tự Minh sau khi họ nhẹ hai tiếng thì neho mắt nhìn Lý Dũng đang ở trước mặt nói, nhưng khi nói bất cứ ai cũng có thể nhận ra trong tiếng nói của Lý Tự Minh đầy sự lạnh nhạt và lạnh lẽo.

- Đương nhiên là có, tại sao ta không thể có ý kiến chứ? Từ mười tuổi ta đã bắt đầu làm Thái Tử, đã làm Thái Tử ba mươi năm rồi, ta đã vì Đế Quốc mà tận lực tận tâm, vì Đế Quốc mà ta đã dốc hết lực lượng của mình, vì Đế Quốc ta đã làm Thái Tử, ba mươi năm không một ngày nào ta không vì Đế Quốc mà nỗ lực không ngừng. Năm Thú Nhân xâm lấn ta cũng vì Đế Quốc mà đóng quân ở Đế Quốc phương Bắc, ba năm đồng cam cộng khổ cùng các tướng sĩ, vì thủy tai phương Nam ta đã tự mình thức trắng bảy ngày để xây dựng thủy lợi, vì Đế Quốc mà dù người con gái ta yêu chết trong tay giặc, ta cũng không đi trả thù. Vì Đế Quốc ta đã từng bán đi gia sản giàu có của mình. Lẽ nào như vậy còn chưa đủ hay sao? Người dựa vào cái gì mà phê truất ta? Dựa vào cái gì mà bãi miễn chức Thái Tử của ta? Dem vị trí của ta giao lại cho Lão Tam? Dựa vào cái gì? Người nói đi, dựa vào cái gì! Hắn có cống hiến gì cho Đế Quốc không? Hắn đã vì Đế Quốc mà làm những gì? Hắn là cái gì chứ? Hắn dựa vào cái gì? Lẽ nào vì phụ thân thích hắn, không thích ta? Vì vậy mà hủy bỏ toàn bộ cống hiến của ta? Vì điều đó sao?

Sau khi Thái Tử Lý Dũng đứng lên thì phần nộ chất vẫn Lý Tự Minh, khi nói sắc mặt của Lý Dũng đã trở nên dữ tợn không gì có thể sánh được.

- Ha... lui xuống, ở đây không có chỗ cho người nói.

Vẻ mặt của Lý Tự Minh càng ngày càng trở nên khó coi, lời nói của Thái Tử khiến ông ta không biết cãi lại thế nào, nhưng Lý Tự Minh đồng thời cũng phải thừa nhận chuyện mình chọn Lão Tam chính là vì bản thân ông ta thích hắn, nhưng đây chỉ một phần nguyên nhân mà thôi. Nguyên nhân quan trọng nhất chính là Lý Tự Minh nhận thấy năng lực của Thái Tử không đủ, cho nên ông ta mới chọn Lý Tầm Hoan, ông ta cảm thấy Đế Quốc ở trong tay của Lý Tầm Hoan có thể ngày càng phát triển.

Nhưng lời này Lý Tự Minh không thể nói ra lúc này, lý do này quá miễn cưỡng, hơn nữa Lý Tự Minh cũng không định nói chuyện đạo lý gì với Thái Tử Lý Dũng. Ông ta là Hoàng Đế, là người lớn nhất của Đế Quốc, cho đến khi Đế Quốc vẫn còn tồn tại thì lời nói của ông ta vẫn là thánh chỉ, không ai có thể phản kháng. Cho dù là Thái Tử cũng không có tư cách nhiều lời với ông ta, hắn chỉ cần nghe mệnh lệnh là được rồi, hắn không cần làm những chuyện khác, càng không cần phản bác hay nghi vấn.

- Thế nào? Phụ hoàng người sợ sao? Sợ ta sẽ đem sự thật nói ra sao? Ha ha... người nói ta thoái vị, ta phải thoái vị sao? Ha... sợ là lần này không tới lượt người quyết định rồi.

Lý Dũng lạnh lùng cười rồi nói.

Lý Dũng vốn có chút do dự đối với chuyện mưu phản nhưng bây giờ thì hắn đã không còn chút do dự nào nữa rồi, cách làm của Lý Tự Minh vừa rồi đã khiến cho Lý Dũng kinh ngạc, Lý Dũng đã quyết định chuyện mưu phản.

- Hồn láo! Người đâu, dẫn hắn đi cho ta.

Sau khi nghe xong, Lý Tự Minh phần nộ nói, khi nói sắc mặt của ông ta đã thay đổi, không chịu được ho lớn hai tiếng, máu tươi từ miệng cứ thế chảy xuống, nhưng ông ta đã dùng lực nuốt ngược trở lại.

- Dẫn ta đi? Ai dám? Nói cho người biết... Phụ hoàng của ta, Phụ hoàng đại nhân của ta, người đã thao túng ta cả đời, ta đã nhẫn nại cả đời, nhưng hôm nay ta không thể nhẫn nại được nữa, sự nhẫn nại của ta đã đến cực hạn rồi, ta cũng sẽ không để người thao túng ta nữa, ta sẽ không nghe lời của người nữa!

Lý Dũng giận dữ hét lên, lời nói này vừa thốt ra sắc mặt của tất cả mọi người đều biến sắc, tất cả những người đứng xung quanh đều trở nên cổ quái dị thường, bọn họ biết chuyện hôm nay sợ là không đơn giản như vậy.

- Người đâu... giết tên nghịch tử này cho ta... giết hắn!

Lý Tự Minh bị Lý Dũng làm cho tức điên, kéo cơ thể đang đầy bệnh tật đứng lên chỉ về phía Lý Dũng giận dữ hét, gọi hộ vệ của mình vào giết chết Lý Dũng.

Nhưng đáng tiếc lúc này Lý Dũng lại cười lạnh một tiếng rồi quát:

- Giết ta? Được... phụ thân của ta, cuối cùng người đã giết chết tình cảm trong ta, người muốn giết ta sao? Ha ha. Sợ là ta không dễ giết đâu... là người đã ép ta, vậy thì người cũng đừng trách ta, đã đến mức này, vậy thì ta sẽ mưu phản đến cùng.

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều biến sắc, trong một giây đã nhìn thấy trong đám đội quân của Hắc Đức Lan Gia tộc ở tiền phương vốn đang tham gia diễu hành từ từ rút vũ khí ra từ những chiếc xe đầy màu sắc, không nhiều lời xông vào đám Hoàng Gia Cận Vệ Quân.

Rất nhiều kỵ binh từ phía sau đội ngũ xông ra, nhìn số lượng chỉ ít cũng phải đến vạn người, trong nháy mắt Hoàng Gia Cận Vệ Quân bị tấn công hai mặt, mười vạn binh sĩ bí mật từ xa cũng xông tới, bọn họ là Đế Đô Thành Vệ Quân, mục tiêu của bọn họ không phải là ai khác mà chính là Hoàng Gia Cận Vệ Quân, xem ra binh sĩ của Đế Đô Thành Vệ Quân cũng đã mưu phản một nửa rồi.

Trong nháy mắt mười vạn binh sĩ tập trung lại một chỗ, trên khoảng sân rộng trong nháy mắt vang đầy tiếng Sát. Binh sĩ của Hoàng Gia Cận Vệ Quân vốn không có phản ứng gì đã bị những binh sĩ mưu phản nhào tới, vô số binh sĩ đã bị giết, bắt đầu cuộc tàn sát đơn phương. Những Hoàng Gia Cận Vệ Quân vốn không có sự chuẩn bị lập tức trở thành mục tiêu thẩm sát, mặc dù bọn họ đều là những người tinh nhuệ trong những người tinh nhuệ, nhưng vào hoàn cảnh này thật sự vẫn trở tay không kịp.

Vô số binh sĩ lần lượt ngã xuống, Hoàng Gia Cận Vệ Quân phải đối mặt với binh lực lớn hơn mình mấy lần, trong nháy mắt đã tan vỡ, hầu như không duy trì được bao lâu, nhưng dù sao cũng là quân tinh nhuệ, số lượng cũng không ít, bọn họ mặc dù là bị tấn công bốn phía nhưng cũng đã hình thành nên một tiểu phương trận khoảng vạn người, đại khái có năm nhóm như thế, bắt đầu phản kích, đương nhiên bọn họ không thể xoay chuyển cục diện, vì trong Hoàng cung tiếng giết trần động trời nhưng những nơi khác vẫn không hề phản ứng, điều này cũng đủ chứng minh một chuyện đó là binh sĩ trong Đế Đô dường như đã phản chiến cả rồi.

Khoảng trăm người mặc hắc y xuất hiện bên cạnh Thái Tử Lý Dũng và bên cạnh Lý Tầm Hoan và Lý Tự Minh, trong nháy mắt đám thích khách thân thủ bất phàm đã giết chết đám hộ vệ bên cạnh hai người, hầu như không có một chút do dự.

- Chết tiệt... thích khách Ảnh Tộc... sao lại như vậy!

Những người có chút hiểu biết đều kêu lên như vậy, bọn họ có chết cũng không ngờ vì cuộc mưu phản lần này mà Lý Dũng mời cả thích khách Ảnh Tộc của Yên Vũ Lâu đến.

Không khó nhận ra Lý Dũng đã dành hết tâm sức cho chuyện này, hơn nữa còn chuẩn bị rất đầy đủ, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sợ là Lý Dũng sẽ giành được thắng lợi đăng quang Hoàng vị, nhiều người đã bắt đầu do dự, bọn họ đang suy nghĩ sau này bản thân mình nên đứng về bên nào mới tốt.

- Ha ha... thế nào hả? Phụ hoàng của ta, bây giờ người cảm thấy thế nào? Người muốn giết ta sao? Muốn bãi miễn ta sao? Có khả năng không? Nói cho người biết... không thể đâu, người đã bắt nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa, ngày hôm nay ta làm như vậy tất cả cũng đều là vì người ép ta.

Lý Dũng cười điên cuồng, trên mặt lộ rõ vẻ điên cuồng, hắn thấy bản thân mình đã nắm chắc phần thắng rồi.

Đúng là Lý Dũng thực sự nghĩ như vậy, không riêng gì Lý Dũng, những tên thủ hạ của Lý Dũng cũng nghĩ như vậy, trên vẻ mặt của bọn chúng đều lấp lánh nụ cười, còn người của Lý Tự Minh và Lý Tầm Hoan vẻ mặt càng ngày càng xấu đi, chuyện đã trở nên thế này thật sự có chút ngoài ý muốn, trước đó bọn họ hoàn toàn không ngờ Thái Tử lại làm như vậy, lại mưu phản như vậy...

390. Chương 305: Tình Thế Xoay Chuyển (1)

Việc mưu phản lần này có thể nói là đã được âm mưu từ lâu. Bọn tay chân của Thái Tử đã chuẩn bị sẵn sàng. Trong Đế Đô, quân đội phần lớn đã bị người của Lý Dũng khống chế, quân đội trong Đế Đô tổng cộng phân thành năm nhóm, Đế Đô chia thành Tứ Đại Doanh, mỗi đại doanh có năm vạn nhân mã, tổng cộng hai mươi vạn. Thành Vệ Quân có hai mươi vạn nhân mã, Cẩm Vệ Quân hai mươi vạn nhân mã, Đế Đô Đặc Cảnh Ty mười vạn người, Hoàng Gia Cận Vệ Quân mười vạn người, tổng cộng là tám mươi vạn người. Ngoài ra còn có số đông quân hộ vệ riêng của các quý tộc, trong đó Lý Dũng đã nắm giữ Thành Vệ Quân, Đế Đô Tứ Đại Doanh, và Đế Đô Đặc Cảnh Ty, tổng cộng là năm mươi vạn người, còn Hoàng Đế Lý Tự Minh có mười vạn người, hơn nữa Lý Dũng là kẻ chuyên đánh lén, đột nhiên tấn công khiến người ta trở

tay không kịp, ngoài ra còn có năm vạn nhân mã của Hắc Đức Lan Gia tộc, có thể nói tình thế này đang nghiêng hẳn về một phía.

Thật ra Lý Tự Minh vốn còn có thể sử dụng Cẩm Vệ Quân, hai mươi vạn người vào một số thời điểm có thể đủ để xoay chuyển cục diện. Những khi đại chiến xảy ra, Cẩm Vệ Quân có thể dùng tốc độ nhanh nhất phản ứng lại, chuẩn bị xuất động binh mã, đây là nhiệm vụ của Cẩm Vệ Quân. Cẩm Vệ Quân cũng là một trong năm đại quân tinh nhuệ cả nước, tốc độ phản ứng khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng đáng tiếc là nhân mã của đại quân được tập hợp lại trong một thời gian ngắn xong lại bị người ta kéo đi. Sau khi Bạch Kinh Thiên từ chức thì giống như rã mất đầu, nhân mã phần lớn đã bị Thái Tử Lý Dũng mua sạch. Cho đến bây giờ bọn họ căn bản không thể có bất cứ hành vi nào, mặc dù không có khả năng giúp Thái Tử bình biến nhưng lại có khả năng án binh bất động.

Như vậy có thể nói trong tay Lý Tự Minh không còn lực lượng nào khác, với ưu thế tuyệt đối nhân mã của Lý Dũng không ngừng tiến vào, Hoàng Gia Cận Vệ Quân bắt đầu bị tàn sát không ngừng, trong một khoảng thời gian ngắn nhân mã của Hoàng Gia Cận Vệ Quân đã thương vong cạn kiệt, cũng có nhiều người không có sức phản kháng, tập hợp lại cùng nhau làm cuộc kháng chiến cuối cùng. Trên sân rộng Hoàng Gia, xác chết rải rác khắp nơi, toàn bộ quân đen nghịt đều là người của Thái Tử Lý Dũng.

Tình cảnh như vậy khiến người ta vô cùng kinh sợ, nhìn thấy thủ hạ của mình không ngừng ngã xuống, nhìn nhân mã của Hoàng Gia Cận Vệ Quân không ngừng tiêu vong, sắc mặt của Lý Tự Minh càng ngày càng khó coi.

- Người, người đứng là nghịch tử, người người dám âm mưu tạo phản, ta phải giết chết người.

Đại cục đã định, Lý Tự Minh biết bản thân mình không còn sức phản kháng nữa. Mặc dù phía sau Hoàng Gia có một số thế lực như Hoàng Cực Tông hỗ trợ, nhưng Lý Tự Minh biết Hoàng Cực Tông sẽ không nhúng tay vào chuyện nội bộ của Lý Gia. Bọn họ chỉ đảm bảo cho Lý Gia không bị sự tấn công từ bên ngoài, còn chuyện nội bộ tranh đấu bên trong bọn họ không quan tâm đến. Trừ phi bản thân Lý Gia có được thứ đó nhưng đáng tiếc mặc dù các bên đã xác nhận đại cục, nhưng bản thân vẫn không tìm thấy thứ đó, cho dù lưỡi kiếm của Ảnh Tộc có kề vào cổ mình thì cũng không quan tâm.

Nghĩ tới đây trong lòng Lý Tự Minh bất giác tràn đầy sự tức giận, thiếu chút nữa thì thổ huyết, cơ thể vốn đã yếu ớt lại càng trở nên suy nhược, khi nói lại thở hổn hển.

- Ha ha ha? Nghịch tử? Phụ hoàng nói rất đúng, nhưng Phụ hoàng, ta là một kẻ nghịch tử thì bây giờ Phụ hoàng có thể làm gì được ta chứ? Người xem xem, nhìn xung quanh xem, xung quanh đây còn có người của người không? Xung quanh đây đều là người của con... toàn bộ đều là người của con, còn người, thất bại của người chính là có đứa con nghịch tử này!

Sau khi Lý Dũng nghe xong thì cười điên cuồng rồi nói, khi nói những lời này mặt đầy vẻ cuồng ngạo, hẳn đã chẳng còn xem ai ra gì.

Tình huống bây giờ ai cũng có thể nhìn ra, nếu bây giờ không có kỳ tích xuất hiện thì lần mưu phản lần này của Lý Dũng nhất định sẽ thành công, không có gì phải lo lắng, điều này không còn nghi ngờ gì nữa.

- Ha, cho dù hôm nay người có giết chết ta thì cũng không có tác dụng gì đâu, các Nguyên Soái và Tổng Đốc các nơi sẽ không thừa nhận người. Người có giết chết ta cũng không có tác dụng gì, danh không chính ngôn không thuận, người mãi là một loạn thần nghịch tử, tất cả mọi người đều khinh bỉ người, vị trí của người cũng không giữ yên đâu.

Sau khi Lý Tự Minh ho lên hai tiếng thì nói như vậy.

Còn Lý Tầm Hoan đang bị thanh kiếm kề vào cổ nhìn thoáng qua Bạch Khởi, nhìn thấy trong ánh mắt Bạch Khởi nhìn về phía Lý Dũng không có chút gì lo lắng, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó nhìn mọi thứ trước mắt, cũng không nói gì nhiều. Quan hệ của Lý Tầm Hoan với Bạch Khởi cũng không phải chỉ là ngày một ngày hai, Bạch Khởi là người như thế nào trong lòng hắn biết rất rõ. Con người của Bạch Khởi từ trước đến giờ sẽ không làm chuyện gì mà không chuẩn bị, nhìn biểu hiện của hắn cho thấy hắn đã biết chuyện Lý Dũng mưu phản rồi, đã biết thì nhất định là đã có sự chuẩn bị.

Đương nhiên Lý Tầm Hoan không dám bảo đảm là Bạch Khởi có giúp Đế Quốc hay không, có giúp Phụ

hoàng mình là Hoàng Đế Lý Tự Minh hay không, nhưng hấn dám khẳng định có Bạch Khởi thì bản thân hấn sẽ không gặp chuyện gì cả, vì bất luận quan hệ của Bạch Khởi và Phụ hoàng mình như thế nào, thì quan hệ giữa hấn và Bạch Khởi cũng không thay đổi.

Con người Bạch Khởi rất đáng làm bằng hữu, đã có hấn ở đây thì bản thân nhất định sẽ không gặp nguy hiểm gì, vì vậy Lý Tầm Hoan chỉ lặng lặng nhìn mọi cái trước mặt, mặc dù hấn cũng lo cho Phụ hoàng của mình nhưng hấn biết Phụ hoàng của mình có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì. Dù sao bất luận thế nào Lý Dũng cũng muốn đoạt được Hoàng vị, mặc dù hấn phát động chính biến, đã là một loạn thần nghịch tử, nhưng Lý Dũng tuyệt đối sẽ không muốn dính vào tội danh giết cha, hấn không dám làm như vậy, hơn nữa hấn biết nếu làm như vậy, hấn sẽ không giữ được Đế Quốc. Các Nguyên Soái còn có các Tổng Đốc Đế Quốc sau khi biết tin này sợ là sẽ dấy binh phản kháng, cho nên muốn giữ vững ngôi vị, Lý Dũng tuyệt đối không thể giết chết Lý Tự Minh.

- Ha ha, về điều này thì Bệ hạ không cần phải lo lắng, muốn danh chính ngôn thuận về điều này ta nghĩ cũng không phải quá khó. Ngài nên biết nếu có sự hỗ trợ của chúng ta vậy thì sẽ không có vấn đề gì nữa hết. Ta tin nếu Thái Tử Bệ hạ có được sự hỗ trợ của Quang Minh Thần Điện chúng ta thì Nguyên Soái và Tổng Đốc các nơi sẽ không phản đối Thái Tử Bệ hạ, Thái Tử Bệ hạ có thể danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng Đế của Đế Quốc.

Đột nhiên một âm thanh phát ra trước mặt mọi người. Một người ngồi ở hàng đầu của bàn doanh đứng lên cười cười. Người này mặc dù đối với những người đứng xung quanh mà nói rất xa lạ nhưng ở đây lại nổi danh vô cùng. Mặc dù những người đứng xung quanh hầu như không ai biết hấn nhưng mọi người đều nhận ra hấn, vì người này chính là người mới vừa được điều động tới đây khoảng mười ngày, phụ trách toàn bộ tín ngưỡng Đại lục phương Đông, Hồng Y Đại Giáo Chủ Tư Bì Nhĩ.

Lời nói của Tư Bì Nhĩ khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, tất cả như nín thở, Lý Tự Minh sau khi nhìn thấy Tư Bì Nhĩ xuất hiện nói như vậy, nét mặt bất giác cũng biến đổi. Quyền lực của Quang Minh Thần Điện ở Đại lục đương nhiên không cần phải nói nữa, giống như quyền thiêng liêng của các vị vua, quyền lợi của bọn họ ở Đại lục phương Đông và Trung Ương Đại lục đã tối cao vô cùng. Lời nói của bọn họ chính là lời nói của các vị Thần, điều này thì không còn nghi ngờ gì nữa, không có ai dám phản đối lời của Quang Minh Thần Điện, cho dù là nhận lệnh Hoàng Đế thì cũng phải lời.

Mặc dù nói quyền lợi của Quang Minh Thần Điện ở Phương Đông đang bị suy yếu đi rất nhiều, nhưng thực lực của bọn họ vẫn lớn mạnh như cũ. Lời nói của bọn họ rất ít người dám phản đối. Hoàng Đế các nước đều phải giữ thể diện của mình, nếu Quang Minh Thần Điện vào lúc này lại ra mặt hỗ trợ cho Thái Tử Lý Dũng của Bất Diệt Hoàng Triều thì Nguyên Soái và Tổng Đốc các nơi sẽ phải suy nghĩ lại, dù sao thực lực của bọn họ quá nhỏ bé so với Quang Minh Thần Điện, cho dù muốn phản kháng thì sợ là cũng không được.

Lời nói của Tư Bì Nhĩ khiến Lý Tự Minh như nín thở, không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ ngồi ở đó lạnh lùng nhìn Lý Dũng và Tư Bì Nhĩ đang đứng trước mặt, cơ thể như bất động, đôi mắt như con dao nhỏ nhìn chằm chằm vào Lý Dũng và Tư Bì Nhĩ.

- Đương nhiên nếu có thể chúng ta cũng không để Thái Tử Điện hạ mang tội ác giết cha, Quang Minh Thần Điện chúng ta cũng không thích mang tội danh như vậy, cho nên xin Bệ hạ thức thời một chút. Chỉ cần Bệ hạ rút lui là được rồi, hãy tin là Quang Minh Thần Điện chúng tôi sẽ giúp Thái Tử Điện hạ, nhất định sẽ đưa Bất Diệt Hoàng Triều càng ngày càng phát triển, Bệ hạ, tôi thấy ngài nên suy nghĩ lại.

391. Chương 305: Tình Thế Xoay Chuyển (2)

Tư Bì Nhĩ chuyển lời, nhìn Lý Tự Minh tủm tỉm cười nói.

- Khốn kiếp, nghịch tử, đồ nghịch tử nhà ngươi, Hoàng quyền lớn hơn Thần quyền, Thần quyền không thể tham gia vào chính sự, đây là tôn chỉ của Đế Quốc chúng ta. Bất Diệt Hoàng Triều của chúng ta từ thời tổ tông Lý Khiếu Thiên bắt đầu đã xây dựng quy định này, tuyệt đối không thể hợp tác với người của Giáo Đình, Hoàng quyền là tối cao vô thượng, còn người, người vì Hoàng vị mà hợp tác với người của Giáo Đình? Người biết hay không biết, nếu người làm như vậy, Bất Diệt Hoàng Triều sau này sẽ trở thành nô lệ của Giáo Đình, Lý Gia chúng ta còn làm chủ cái gì được nữa chứ? Người làm một Hoàng Đế như vậy lẽ nào

không cảm thấy nhục nhã sao? Đồ khốn khiếp, dù ta có chết cũng không nhường ngôi lại cho người, giang sơn của Lý Gia mãi mãi vẫn là của Lý Gia, ta sẽ không để nó bị hủy hoại trong tay người đâu.

Lý Tự Minh học máu vì tức, rồi nói.

Không cần nhìn cũng biết Lý Dũng đã khiến cho Lý Tự Minh tức giận không chịu được, cơ thể vốn cũng đã không còn khỏe nữa, bây giờ lại bị Lý Dũng khiến cho như vậy e là cái chết của Lý Tự Minh cũng không còn xa nữa.

- Ha ha, ta không quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, ta chỉ biết Hoàng vị là của ta, Phụ hoàng hãy thoái vị đi, nếu không ta sẽ không khách khí đâu.

Bây giờ linh hồn của Lý Dũng đã bị ma quỷ xâm chiếm, hẳn cảm thấy bản thân đã nắm chắc phần thắng, Hoàng Gia Cận Vệ Quân đã chết sạch rồi, nếu không thì cũng bị khống chế hoàn toàn. Ở đây toàn là người của hắn, hơn nữa với rất nhiều cường giả Ảnh Tộc khắp nơi, còn có sự hỗ trợ của Giáo Đình, Lý Dũng cảm thấy mình tuyệt đối không có khả năng thất bại.

- Bệ hạ xin người hãy thoái vị đi, tình cảnh bây giờ người cũng nhìn thấy rồi, người đã không còn khả năng phản kháng nữa, người của Thành Vệ Quân và Hắc Đức Lan Gia tộc ở đây đã vượt qua hai mươi lăm vạn người, còn Hoàng Gia Cận Vệ Quân của người đã bị giết sạch rồi, người đã không còn khả năng phản kháng rồi, cho nên tôi xin ngài nên thoái vị đi.

Tư Bì Nhĩ cười cười rồi nói, quả nhiên hắn biết rất rõ âm mưu của Lý Dũng, hơn nữa trước khi đến đây cũng đã có chút sắp xếp của mình rồi.

- Thất bại? Ha... trong Đế Đô này còn có thủ hạ của ta, họ sẽ vẫn trung thành với ta. Mặc dù bây giờ các người đang khống chế ở đây, nhưng các người sẽ không có cách nào khống chế được Đế Đô, không có cách nào khống chế được Đế Quốc, ta sẽ không thoái vị, thậm chí Hoàng vị của ta không rơi vào trong tay của Lão Tam, ta cũng sẽ không để bất cứ tử tôn nào của Lý Gia rơi vào tay người để đoạn vị, nghịch tử như người không thể kể vị.

Lý Tự Minh lạnh lùng nói, vẻ mặt rất kiên quyết khiến cho người ta bội phục.

- Ha ha ha, ha ha ha. Phụ hoàng của ta à, xem ra người đã già thật rồi, hồ đồ thật rồi. Phụ hoàng chắc chắn không biết được con sẽ mưu phản đúng không? Người cho rằng người còn có thể hy vọng sao? Cường giả dưới tay người đã chết sạch rồi, tính mệnh của người đều nằm trong tay con, còn về quân đội của người ư? Con không sợ nói cho Phụ hoàng biết Hoàng Gia Cận Vệ Quân đã chết sạch rồi, không còn bao nhiêu nữa, còn Cẩm Vệ Quân mặc dù không có nhập chung với quân của ta nhưng đã bị người của ta đã khống chế hết rồi. Bây giờ mặc dù chúng không giúp ta nhưng ít nhất cũng sẽ không giúp Phụ hoàng, bây giờ bọn họ đang án binh bất động không giúp bên nào cả, còn về Đế Đô Tứ Đại Doanh ha ha, bọn họ đã dựa vào chúng ta từ lâu rồi, Đế Đô Đặc Cảnh Ty cũng đã bị ta mua sạch rồi, cho nên... bây giờ Phụ hoàng đã không còn ai nữa, không có ai có thể giúp Phụ hoàng.

Lý Dũng nói.

- Đúng vậy, Bệ hạ, thẳng thắn mà nói đại danh của ngài khi tôi ở Trung Ương Đại lục xa xôi đã nghe qua rồi nhưng đáng tiếc ngài là một Hoàng Đế tốt, nhưng lại không phải là một phụ thân tốt. Thái Tử Điện hạ là người ưu tú như vậy nhưng lại không chọn Thái Tử làm Hoàng Đế? Tôi thấy ngài vẫn nên thoái vị đi.

Sau khi Tư Bì Nhĩ nghe xong liền đứng dậy thấp giọng nói, khi nói để lộ nụ cười khiến người ta vô cùng khó chịu, nụ cười đó rõ ràng có chút nham hiểm.

- Đỗ Tân Gia tộc thỉnh cầu, thỉnh cầu Bệ hạ hãy thoái vị.

Đỗ Tân Gia tộc đứng lên, trở thành người hỗ trợ kiên định của Thái Tử, hẳn là người đầu tiên chạy ra.

- Tác Mã Lam Gia tộc thỉnh cầu Bệ hạ hãy thoái vị.

Tác Mã Lam Gia tộc đã từng đụng độ với Bạch Khởi cũng bước ra, gia tộc này đã đắc tội với Bạch Khởi, tối qua đã đem đầu của thiếu gia mang tới Vương phủ. Không còn nghi ngờ gì nữa, người đứng lên bây giờ chính là Tộc Trưởng của Tác Mã Lam Gia tộc, một Đại quý tộc giết người không ghê tay, vì không muốn

đắc tội với Bạch Khởi thậm chí ngay cả con trai của mình cũng có thể giết chết không do dự, khi hắn xuất hiện Bạch Khởi bất giác liếc nhìn hắn một cái.

- Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc cũng thỉnh cầu Bệ hạ hãy thoái vị.

Nhân vật quan trọng xuất hiện, tộc trưởng của Lam Linh Uy Nhĩ Gia tộc, gia tộc đã khống chế năm Quân đoàn phương Nam cũng đứng dậy, lạnh lùng nói. Sự xuất hiện của hắn khiến cho cả đám kinh ngạc, vì điều này biểu hiện toàn bộ phương Nam đã rơi vào tay của Thái Tử. Những kẻ khác cũng bắt đầu do dự.

Bọn họ bắt đầu do dự, bắt đầu phân vân không biết có nên đứng dậy lúc này để ủng hộ cho Thái Tử lập ngôi vị mới hay không, bọn họ không cầu mong có thể được Tân Hoàng trọng dụng, nhưng tối thiểu không thể bị người ta nhớ mặt tiêu diệt không phải sao? Nhưng bọn họ cũng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hơn nữa với sự uy nghiêm của Lý Tự Minh nên trong chốc lát không dám đứng lên, nhưng trong lòng bọn họ đã bắt đầu dao động.

Những kẻ theo phía Thái Tử lần lượt đứng dậy, sắc mặt của Lý Tự Minh càng ngày càng khó coi. Phần lớn những vương công quý tộc đã dần dần phản chiến, khuyên Lý Tự Minh đầu hàng, tình cảnh này Lý Tự Minh hoàn toàn không nghĩ đến, sắc mặt của ông ta càng ngày càng khó coi, ánh mắt cũng càng ngày càng tuyệt vọng. Ông ta biết bản thân mình đã không còn khả năng phản kháng nữa, ngày hôm nay Thái Tử có lẽ sẽ thành công.

Tình cảnh trước mặt khiến Thái Tử Lý Dũng càng ngày càng cao hứng, cuối cùng nhịn không được cười phá lên, nhìn Lý Tự Minh nói:

- Thế nào hả? Phụ hoàng của con, bây giờ người nhìn thấy rõ rồi chứ, người đã không còn cơ hội nữa rồi, bây giờ còn ai dám giúp người nữa chứ? Ai dám ngăn cản con nữa chứ?

Trong lúc này tất cả mọi người đều câm như hến, ở phía sau không còn ai dám đứng lên nói thêm chữ nào? Lúc này ai còn dám phản đối Lý Dũng chứ? Điều đó chính là tìm đến cái chết.

- Vậy sao? Người quá tự cao rồi đấy, làm người thì nên khiêm tốn một chút mới tốt, những kẻ khoa trương sẽ càng chết nhanh mà thôi.

Đột nhiên một tiếng nói lạnh lùng vang lên, mọi con mắt đang theo dõi với sự kinh ngạc, bọn họ đang hiếu kỳ về sự bất ngờ này. Lúc này ai lại dám phản kháng lại Lý Dũng chứ? Lẽ nào người đó muốn mất mạng sao?

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy người đó thì sự kinh ngạc và hiếu kỳ trong nháy mắt đã biến mất, vì bọn họ biết cho đến bây giờ trong tất cả mọi người ở đây, trong Đế Quốc này chỉ có một người dám nói như vậy, người đó không phải ai khác mà chính là Bạch Khởi.

Nói thật vừa rồi Bạch Khởi vẫn còn do dự, Bạch Khởi đang do dự có nên đứng lên hay không, không có gì nghi ngờ là khi Bạch Khởi đứng lên có thể ngăn cản được Lý Dũng. Nhưng quan hệ của Bạch Khởi và Lý Tự Minh bây giờ cũng chẳng ra gì, Lý Tự Minh chết hay không chết cũng không liên quan đến Bạch Khởi. Lý Dũng mặc dù có cừu hận với mình, nhưng hắn làm Hoàng Đế hay là Lý Tự Minh làm dù sao cũng chẳng liên quan đến mình. Đối với Bạch Khởi mà nói thì cũng giống nhau cho nên chủ định ban đầu của Bạch Khởi là không giúp bên nào cả.

Nhưng hiện tại Bạch Khởi đã thay đổi chủ định vì Bạch Khởi thấy thời gian của Lý Tự Minh không còn nhiều nữa, mối quan hệ giữa Lý Tầm Hoan và mình vẫn rất tốt, chỉ cần ông ta không làm gì ảnh hưởng đến mình, bản thân hắn cũng không để ý gì đến Hoàng vị cả. Cái mà hắn theo đuổi còn vượt xa cái là Hoàng vị đó. Hoàng vị đó căn bản không được Bạch Khởi xem trọng, cho nên Bạch Khởi cũng không để ý, Hoàng vị giao cho Lý Tầm Hoan cũng không có vấn đề gì, chỉ cần hắn không làm ảnh hưởng đến chuyện đại sự của mình là được.

Hơn nữa nếu làm như vậy còn có thể lưu lại một ấn tượng tốt đẹp cho Lý Linh Lung, làm thay đổi mối quan hệ giữa mình và nàng, đồng thời còn có thể khiến danh vọng của bản thân nâng lên một bậc, hà tất không phải là chuyện tốt sao.

Đương nhiên cái quan trọng nhất chính là Bạch Khởi bây giờ nhìn Lý Dũng thấy không thuận mắt, đây mới là điều quan trọng. Đã không thuận mắt đương nhiên sẽ không nhìn hắn với ánh mắt thiện cảm, không thể

để con người như hắc khoa trương quá, nhìn hắc mà cảm thấy khó chịu sẽ muốn dọn dẹp hắc đi, đây mới là Bạch Khởi, cho nên sau khi do dự một lát Bạch Khởi bèn đứng dậy.

Lý Dũng nghe thấy lời này cũng nhìn về hướng âm thanh vừa phát ra, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi sắc mặt liền biến sắc, không riêng gì Lý Dũng mà tất cả mọi người ở đây đều như vậy. Nét mặt thủ hạ của Lý Dũng càng ngày càng xấu đi. Bọn họ không biết nên nói gì mới tốt, vốn là bọn họ đã xác nhận chắc chắn là Bạch Khởi sẽ không giúp cả hai bên, nhưng bây giờ Bạch Khởi đứng dậy rõ ràng là đã đứng về phía Lý Tự Minh.

Tình cảnh như vậy bọn họ không hề ngờ tới, không chỉ bọn họ mà ngay cả Lý Tự Minh đang ngồi trên long tọa cũng bất giác biến sắc, nhãn thần càng phức tạp nhìn liếc qua Bạch Khởi.

392. Chương 306: Thần Uy Vô Địch (1)

Mọi người đều không hiểu tại sao Bạch Khởi lại thay đổi chủ ý, nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại Bạch Khởi thực sự đã thay đổi chủ ý, như vậy đã đủ rồi. Bạch Khởi thay đổi chủ ý một cách bất ngờ đủ để làm thay đổi thế cục, dù sao Bạch Khởi cũng là Đẩu Đế cường giả, hơn nữa uy vọng trong quân không ai có thể sánh kịp. Một tiếng ra lệnh của hắc rất có thể sẽ xoay chuyển thế cục, khiến cho người của phái bảo vệ Hoàng Đế phải biến sắc mặt, bất giác vui mừng... Bọn họ nhìn thấy ánh rạng đông của sự thắng lợi.

Sắc mặt của Lý Dũng càng trở nên khó coi, sắc mặt âm lãnh nhìn Bạch Khởi một cái, không biết là đang nghĩ gì, có điều hắc lại không nói ra, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Bạch Khởi. Tư Bì Nhĩ bên cạnh Lý Dũng khẽ mỉm cười, không tỏ rõ thái độ, nhìn Bạch Khởi, mang theo nụ cười, đứng ra nói:

- Tây Bắc Vương, chuyện này hình như không liên quan gì đến chuyện của ngài? Ta khuyên ngài tốt nhất không nên quan tâm thì tốt hơn.

- Không liên quan đến chuyện của ta? Ha ha... Đúng. Ta thừa nhận quan hệ của Bạch Khởi ta và Hoàng Đế không phải là tốt lắm, điểm này tất cả mọi người đều biết. Nhưng bất luận nói thế nào thì Bạch Khởi ta vẫn là thần tử của Bất Diệt Hoàng Triều. Quan hệ của ta và Hoàng Đế không tốt đó là chuyện của ta, còn về Lý Dũng... Hừ hừ, loạn thần tặc tử, người người đều có quyền giết... và ta cũng không ngoại lệ. Về phần người, người là cái thá gì? Chuyện của Bất Diệt Hoàng Triều khi nào mới đến lượt người nhiều lời? Cút sang một bên cho ta, đừng tưởng rằng người là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình đã là giỏi lắm. Ở đây là Bất Diệt Hoàng Triều chứ không phải là Trung Ương Quang Minh Đế Quốc, ở đây không đến lượt người nói. Nếu người còn nhiều lời, ta cũng không ngại gì mà không giết người!

Bạch Khởi buông một tiếng lạnh lùng, khinh bỉ nói.

Nếu đã quyết định hợp tác với Hắc Ám Thần Điện thì Bạch Khởi đương nhiên phải đứng ở phía đối đầu với Quang Minh Thần Điện, đây là chuyện sớm muộn, muộn nhất cũng chỉ là một hai năm gần đây. Quang Minh Thần Điện cách nơi này không phải là khoảng cách xa bình thường, thúc ngựa đến đây cũng phải mất nửa năm, huống chi người của bọn họ ở đây rất ít, mình cơ bản không sợ. Nếu phái đại quân đến, chỉ chuẩn bị thôi cũng đã mất một hai năm, đợi đến khi bọn họ tìm đến nơi này thì đã trở thành chuyện không biết đã bao lâu sau rồi. Chuyện hợp tác giữa Bạch Khởi và Hắc Ám Thần Điện đã không còn là bí mật gì nữa, đương nhiên không còn gì để giấu diếm nữa, bởi vậy Bạch Khởi vốn đã không thêm để ý tới Quang Minh Thần Điện.

Cùng với việc địa vị của Bạch Khởi tăng lên, cùng với việc quyền lực của Bạch Khởi ngày càng lớn mạnh, cùng với việc cường giả dưới tay Bạch Khởi không ngừng tăng nhanh đã giống như một ngọn núi lớn nằm trong tay Bạch Khởi, Quang Minh Thần Điện đã không được Bạch Khởi để mắt tới.

- Người!

Sắc mặt Tư Bì Nhĩ biến đổi, chỉ vào Bạch Khởi tức giận nói. Hắc thân là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình đã nhiều năm, chưa từng có ai dám có một chút bất kính nào đối với mình. Đã nhiều năm như vậy, ai dám có chút bất mãn với mình, ai dám nói với mình như vậy? Không ngờ tại nơi này, tại Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi lại dám sỉ nhục mình như vậy, thậm chí sỉ nhục cả Quang Minh Giáo Đình, điều này khiến cho Tư Bì Nhĩ nhất thời không biết nên nói gì, cơn tức giận đã ngập tràn trong lòng hắc.

Có điều, lời hắn nói chưa hết, Lý Dũng bên cạnh đã tiếp lời, quay về phía Bạch Khởi, có chút dữ tợn nói:

- Bạch Khởi à Bạch Khởi, vốn dĩ ta không muốn ra tay với ngươi... Có điều, ta thật không ngờ ngươi lại không biết điều như vậy, ngươi đã muốn chết thì ta cũng không khách khí nữa, hôm nay ta nhất định phải khiến cho ngươi máu bắn ra năm bước!

- Máu bắn ra năm bước? Ha ha ha... ha ha ha... dựa vào ngươi?

Bạch Khởi cười rộ lên, khinh thường nói.

Lý Dũng, Thái Tử Điện Hạ của Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi cơ bản không coi ra gì, trước nay đều không coi ra gì. Bạch Khởi vốn dĩ đã không coi tên này là kẻ địch. Theo Bạch Khởi, Lý Dũng cơ bản không có tư cách để đối kháng với mình, hắn đứng trước mặt mình thì chẳng là cái gì cả, ngoài cái bỏ bực Thái Tử vinh quang đó, hắn cơ bản không có cái gì.

- Không thể không nói rằng Đấu Đế cường giả vô cùng lợi hại, muốn giết chết một Đấu Đế khó như lên trời. Ta biết các hạ là một thiên tài, một thiên tài xưa nay chưa từng có... Có điều, ta nghĩ các hạ chẳng qua chỉ vừa mới tấn cấp Đấu Đế mà thôi, cho nên cũng chưa chắc không thể giết chết ngươi.

Tư Bì Nhĩ lạnh lùng cười một tiếng, đứng ra nói như vậy.

Một giây sau, mười mấy chủ giáo Giáo Đình mặc hồng y từ trước sau, trái phải xông ra. Nhìn trang phục của bọn họ hẳn là Hồng Y Giáo Chủ của Giáo Đình, chỉ đứng sau Hồng Y Đại Giáo Chủ và Lam Y Đại Giáo Chủ, mỗi một người đều là cường giả của Giáo Đình Quang Minh Thần Thuật. Hơn nữa, còn có mười mấy võ sĩ cường giả trong đám bọn họ xông ra, áo giáp màu bạc cũng đã cho thấy thân phận của họ, Quang Minh võ sĩ của Giáo Đình. Những người này đều là cường giả, nghe nói Quang Minh võ sĩ của Giáo Đình ít nhất cũng là Đấu Vương cường giả. Tuy rằng số lượng không nhiều, toàn bộ Quang Minh võ sĩ của Giáo Đình cũng không quá nhiều, trên dưới ba trăm người, nhưng rõ ràng bọn họ là lực lượng được cho rằng là đáng sợ nhất.

Đương nhiên trong số những người này, người khiến cho người khác chú ý đến nhất vẫn là một người đứng ở giữa. Một người mặc áo giáp kim sắc, độ tuổi khoảng trên dưới năm mươi, nhìn qua có vẻ người này rất cường tráng, cũng không thể nói là anh tuấn, khuôn mặt rất phổ thông, nhưng lại đem đến cho người ta một cảm giác nhìn không thấu. Trên chiếc áo giáp mặc trên người có đeo một chữ màu đỏ máu. Chữ này cho thấy thân phận của hắn, thành viên Thẩm Phán Hội Giáo Tông, hơn nữa cấp bậc không thấp.

- Ha ha, ta biết ngươi lợi hại. Vốn dĩ chúng ta không có ý định đối phó với ngươi, dù sao đối phó với ngươi cũng không dễ, hơn nữa trong lúc này không thích hợp. Thế nhưng chúng ta sớm đã có sự chuẩn bị, vốn dĩ là chuẩn bị qua mấy ngày nữa sẽ giết chết ngươi. Có điều bây giờ ngươi đã đứng ra, vậy thì hãy sớm tiến ngươi đến gặp Quang Minh Nữ Thần vậy, có lẽ Quang Minh Nữ Thần có thể để cho ngươi lại được làm người.

Tư Bì Nhĩ cười nói.

- Chỉ dựa vào bọn chúng?

Bạch Khởi khinh bỉ nói.

- Chỉ dựa vào bọn chúng? Ha ha, đương nhiên, Bạch Khởi, ngươi tưởng rằng ngươi là ai? Chẳng qua chỉ là một Đấu Đế cấp thấp mà thôi. Đấu Đế cường giả tuy lợi hại, có thể nói là vô địch, nhưng vẫn không đủ để Giáo Đình coi ra gì. Những năm qua, vô số người muốn khiêu chiến với Giáo Đình, quyền uy trong đó không thiếu Đấu Đế cường giả, thậm chí có Đấu Đế cường giả cao cấp, nhưng bọn họ đều đã thất bại. Biết tại sao không? Bọn họ đã chết, bọn họ bị Giáo Đình giết chết. Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên truy sát Đấu Đế cường giả, những người này đã đủ rồi... hai mươi Hồng Y Giáo Chủ của Giáo Đình, ba mươi Quang Minh võ sĩ, mỗi một người đều là Đấu Vương cường giả, ngoài ra còn có một Ngũ Tinh Đấu Đế cường giả, Chánh Án của Thẩm Phán Hội Giáo Tông đã đủ để giết chết ngươi.

Tư Bì Nhĩ hiển nhiên nói. Lần này bọn họ đã đem tất cả cường giả đến Bất Diệt Hoàng Triều, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng lại đủ để đối phó với bất kỳ một kẻ địch nào.

Chỉ từ đội hình này, không khó nhìn ra lần này Giáo Đình coi trọng sự phát triển tín ngưỡng ở phương Đông như thế nào. Không riêng gì bọn họ mà còn rất nhiều Tế Tự, các Giáo Chủ và Thảm Phán Giáo Tông kế tiếp họ. Tất cả cường giả và thành viên Quang Minh kỳ sĩ Thần Thánh dưới sự dẫn dắt của Quang Minh Thánh Nữ đang hướng về phía Bất Diệt Hoàng Triều.

Trận doanh lớn như vậy đủ để chứng minh sự coi trọng của Giáo Đình đối với phương Đông, đương nhiên chủ yếu vẫn là vì bên phía Hắc Ám Thần Điện. Bởi vì bọn họ phát hiện ra hiện nay, mưu đồ của Hắc Ám Thần Điện đối với phương Đông ngày càng rõ, điều này khiến cho họ không thể không phòng bị. Trấn áp Hắc Ám Thần Điện từ các phương diện, thậm chí tiêu diệt bọn họ, đây chính là sứ mệnh của Quang Minh Thần Điện.

- Thế nào? Nghe xong điều này có phải ngươi đã sợ rồi? Ha ha, Bạch Khởi, ta sớm đã có sự chuẩn bị để đối phó với ngươi, vốn dĩ không muốn ra tay vào lúc này, thế nhưng ngươi lại ép ta.

Sau khi Lý Dũng nghe xong lời của Bạch Khởi liền cười điên cuồng nói.

Lúc này, hình như Lý Dũng đã nhìn thấy cảnh Bạch Khởi bị người ta giết chết. Nghĩ đến đây hắn vui mừng khôn xiết, vô số ngày đêm không biết hắn đã bao nhiêu lần hy vọng có thể giết chết Bạch Khởi, tận mắt nhìn thấy Bạch Khởi chết, nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Bạch Khởi, nghĩ đến đây hắn vô cùng vui sướng.

Có điều, tiếc là ngay sau đó, lời nói của Bạch Khởi lại khiến cho nụ cười của Lý Dũng bỗng dừng lại, chỉ nghe Bạch Khởi nói:

- Vậy sao? Ngươi dựa vào những người này để giết ta? E là không dễ dàng như vậy.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi có lẽ vẫn chưa biết sức mạnh của Thần Thuật Giáo Đình, ra tay!

393. Chương 306: Thần Uy Vô Địch (2)

Tư Bì Nhĩ lạnh lùng cười một tiếng, bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào Thần Thuật của Giáo Đình, vô số Đấu Đế cường giả đều bại dưới tay của Thần Thuật Giáo Đình này.

Tư Bì Nhĩ ra lệnh một tiếng, hai mươi Hồng Y Giáo Chủ đó vội vàng chuyển động, bắt đầu khua tay, cùng nhau ngâm:

- Hỡi Quang Minh Nữ Thần vĩ đại, dung nhan của ngài vô cùng hấp dẫn, khí chất của ngài vô cùng cao thượng, ánh sáng của ngài soi sáng đại địa, sự nhân từ của ngài ở khắp mọi nơi, xin giáng xuống sức mạnh thần kỳ của ngài, hình thành lưới vô hình không chế tên tội nhân trước mắt, Quang Minh Vồng!

Lời vừa dứt, bên cạnh Bạch Khởi xuất hiện một màn lưới với vầng hòa quang bao quanh, bao bọc Bạch Khởi lại, hình thành một vòng tròn rộng khoảng một trăm thước vuông. Trong vòng ánh sáng này Bạch Khởi cảm thấy cơ thể mình hơi nặng xuống, điều này khiến cho Bạch Khởi biến sắc.

Ngày sau đó, giọng nói của Tư Bì Nhĩ lại tiếp tục vang lên:

- Bạch Khởi à Bạch Khởi, ngươi hãy hưởng thụ ở trong đó đi. Quang Minh Vồng là Thần kỹ, Thảm Phán Trưởng đại nhân của chúng ta ở trong đó có thể nâng lên ba mươi phần trăm sức mạnh và tốc độ, còn ngươi sẽ giảm xuống ba mươi phần trăm. Ngươi chết chắc rồi.

Lời của Tư Bì Nhĩ khiến cho Bạch Khởi có thể hiểu đại khái về loại Ma pháp cầm cố này. Ở trong đó, đối phương có thể mạnh lên còn mình lại bị yếu đi rất nhiều, khi chiến đấu ở trong đó, tuyệt đối không công bằng. Có điều, Bạch Khởi cũng chẳng để ý đến... Ngũ Tinh Đấu Đế mà thôi, Bạch Khởi cũng không để mắt tới.

Nói một cách nghiêm khắc, Thần Thuật cũng là Ma pháp, chỉ là bị đổi tên mà thôi, Quang Minh nguyên tố đã bị phong ấn, có điều, Quang Minh Thần Điện lại dùng một cách khác để khiến cho các tín đồ của mình nắm vững được Quang Minh Ma pháp. Đây chính là lấy tín ngưỡng đối với mình để đổi lấy Ma pháp, ủng hộ thông qua sự kêu gọi tín ngưỡng và linh ngôn để di chuyển Quang Minh Ma pháp. Mà điều này được Quang Minh Giáo Đình gọi là Thần Thuật. Quang Minh Thần Thuật và Quang Minh Vồng rõ ràng là một

trong những thuật cầm cố đỉnh cao nhất trong Thần Thuật, phải cần có hai mươi vị Hồng Y Giáo Chủ mới có thể tác động.

Không riêng gì Thẩm Phán Trưởng Thẩm Phán Hội Giáo Tông, những cường giả khác cũng rới rít tiến vào trong Quang Minh Vĩng, dồn dập chuẩn bị đối phó với Bạch Khởi. Nhất thời có thể nói là Bạch Khởi đã rơi vào nguy hiểm cực độ.

- Ủm, chỉ bấy nhiêu thôi sao?

Bạch Khởi đột nhiên điềm nhiên hỏi, hướng ánh mắt về phía Tư Bì Nhĩ và Lý Dũng.

Lời này khiến cho hai người đó đầu tiên là sững sờ, ngày sau đó đồng thanh nói:

- Số này đã đủ để giết chết người rồi!

- Ủm... Nếu đã như vậy thì hãy ra tay đi!

Bạch Khởi nheo mắt bình thản nói, một giây sau, những người vốn cầm vũ khí để đối phó với Lý Tự Minh và Lý Dũng lúc này cũng nhanh chóng dưới sự dẫn dắt của Ảnh Thiên ‘phốc xích!’, tay gươm, đao hạ... Hai mươi Hồng Y Giáo Chủ phát động Thần Thuật, trong nháy mắt đã bị Ảnh Tộc cường giả lúc này dùng đoản kiếm xuyên thấu tim, sau đó không cam tâm ngã xuống đất. Quang Minh Vĩng đó trong nháy mắt cũng đã bị vỡ tan. Mấy trăm cường giả thuộc hạ của Bạch Khởi cũng nhanh chóng xuất hiện ở bên ngoài, dưới sự dẫn dắt của Mã Pháp Lý, chém giết với những Quang Minh võ sĩ của Giáo Đình đó. Về mặt cơ bản mà nói, tỉ lệ đều là ba - một, ba Đẩu Vương dị tộc đối phó với một Quang Minh võ sĩ, hơn nữa còn có hai Đẩu Hoàng kèm theo trong đó nữa.

Tình cảnh như vậy là người nào cũng không hề ngờ tới.

Sự xuất hiện của đám cường giả này, người nào mạnh, người nào yếu liền thể hiện ra, thắng thua cũng là chuyện trong nháy mắt này đã được quyết định. Những Quang Minh võ sĩ đó cơ bản không có khả năng phản kháng, bọn họ đã xác định là phải chết. Điểm này không ai còn hoài nghi, trừ phi vị Thẩm Phán Trưởng đó có thể đánh bại Bạch Khởi, giết chết Bạch Khởi, nếu không thì bọn họ e là sẽ không còn cơ hội trở mình nữa.

Tư Bì Nhĩ nhìn thấy tình cảnh như vậy vội vàng kéo Lý Dũng lùi về phía sau. Còn những tên đi theo Lý Dũng nhìn thấy tình hình không ổn nên cũng theo Lý Dũng rời khỏi. Bọn họ tiến vào nội bộ đại quân, ở đó có mấy chục vạn người bảo vệ bọn họ, như vậy bọn họ mới có thể cảm thấy an toàn.

Đối với việc bọn họ rời khỏi, Bạch Khởi không thèm để ý đến, trái lại lại hướng ánh mắt của mình về phía vị Thẩm Phán Trưởng đó. Đương nhiên cùng lúc này, ánh mắt Bạch Khởi cũng nhìn về phía một tòa lầu cao cách đó vạn thước. Bạch Khởi nhạy cảm phát hiện ra ở đó còn có người, hơn nữa, thực lực không hề yếu. Về phần là ai, không cần hỏi, trong lòng Bạch Khởi đã có dự đoán, ngoài người của Hắc Ám Thần Điện ra còn có thể là ai?

Bọn họ ra hay không ra, Bạch Khởi cũng không bận tâm, dù thế nào Bạch Khởi cũng không trông cậy bọn họ giúp đỡ. Đương nhiên có một điểm Bạch Khởi biết, đó chính là nếu vừa rồi mình gặp nguy hiểm, thì người của Hắc Ám Thần Điện và Âm La Lan chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ. Xét cho cùng, sự lựa chọn tốt nhất của họ chính là mình, hơn nữa mình cũng là đối tác hợp tác của bọn họ. Mặc dù người của Hắc Ám Thần Điện đều không thể tin tưởng, có điều, Bạch Khởi biết, ít nhất trong lúc này bọn họ sẽ không để cho mình chết, đặc biệt là chết trong tay Quang Minh Thần Điện.

- Người muốn chết như thế nào?

Bạch Khởi nheo mắt lại, thản nhiên nói.

- Người thanh niên, khẩu khí của người có phải là quá lớn không?

Vị Thẩm Phán Trưởng Thẩm Phán Hội Giáo Tông của Quang Minh Thần Điện đó lạnh lùng nói. Khi nói liền rút ra thanh trường kiếm trong tay hướng về phía Bạch Khởi.

- Nếu không trả lời thì người hãy đi chết đi.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, một giây sau, một đường đầu khí màu bạc phun ra, trong nháy mắt, Bạch Khởi đã xuất hiện phía sau tên Thẩm Phán Trương Quang Minh, đứng ở đó vận quyền, sau đó đầu không ngoảnh lại mà hướng về phía mấy vạn đại quân đằng kia, cũng không thèm để ý tên Thẩm Phán Trương đó.

Sau khi Bạch Khởi đi khỏi được mấy chục bước, tên Thẩm Phán Trương đó kêu lên một tiếng đau đớn, cơ thể nổ tung... Cả cơ thể nổ tung, xương cốt không còn. Trên bầu trời bay lên từng mảng thịt và máu. Bạch Khởi dùng 'Liệt Địa' vung văng đánh lên người đối phương. Với trình độ Nhị Tinh Đấu Thánh của Bạch Khởi, sử dụng chiêu thức như vậy, tên Ngũ Tinh Đấu Đế này chết cũng không oan.

Khi Bạch Khởi đi tới phía ngoài cùng của khán đài, những cường giả dưới tay Bạch Khởi cũng đã kết thúc chiến đấu. Cường giả Giáo Đình đều đã bị giải quyết, ba mươi tên Quang Minh võ sĩ bị giết chết dễ dàng dưới tay một trăm Đấu Vương dị tộc và hai Đấu Hoàng trợ giúp. Bọn họ chỉ phải chịu một chút thương tổn rất nhỏ. Ngoài mấy người bị thương nhẹ ra, những người khác hầu như không phải chịu bất kỳ một tổn thương nào. Sau khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, mấy trăm người đều đến bên Bạch Khởi, lẳng lặng theo sau Bạch Khởi, cách khoảng mười thước, không tiến quá gần, cũng không quá xa.

Mọi người kính nể quan sát tất cả mọi chuyện. Một Đấu Đế, ba mươi Đấu Vương, mười hai Hồng Y Giáo Chủ, đây chính là sức mạnh như trong truyền thuyết. Một Đế Quốc, một Đại Đế Quốc chưa chắc có được một lực lượng vũ trang mạnh mẽ đến như vậy, cho dù Đại Đế Quốc như Thiên Long cũng không có được. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, những người này chỉ trong mấy phút đã bị Bạch Khởi và thuộc hạ của hắn đã giải quyết xong. Điều này khó tránh có chút quá khoa trương. Điều này khiến cho tất cả những sứ giả ngoại quốc trên khán đài và vương công quý tộc trong nước đều sửng sốt. Bọn họ đã không biết nên nói gì, chỉ nín thở ngồi đó, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Có điều, Bạch Khởi cũng không để ý tới bọn họ, chỉ đứng trên khán đài quan sát những binh sĩ vì kính nể mà rối rít tránh ra, lạnh lùng hét một tiếng:

- Tất cả mọi người... hạ vũ khí xuống cho ta, nếu không sẽ giết không tha.

Giọng nói lớn đến mức chấn động cả quảng trường, cách xa nửa Hoàng cung cũng có thể nghe rõ mồn một. Sau khi hét lớn một tiếng, những binh sĩ đứng trước mặt Bạch Khởi vội vàng lùi về phía sau, bắt giắc hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói điều gì. Những kẻ nhát gan bắt giắc đều buông vũ khí xuống.

- Các huynh đệ không phải sợ, chúng ta có hai mươi mấy vạn. Trong Đế Đô này chúng ta có hơn năm mươi vạn người, không phải sợ hắn! Giết chết hắn sẽ được trọng thưởng, kẻ nào sợ hãi không lên sẽ giết không tha!

Một tướng lĩnh bên cạnh Lý Dững quát to, những quan tướng xung quanh cũng hét lên theo, bọn họ đã không còn sự lựa chọn nào nữa rồi, những tiểu binh đó đầu hàng còn có đường sống, Đế Quốc sẽ không làm khó bọn họ, nhưng bọn họ lại không có cơ hội này, nếu bọn họ đầu hàng, chắc chắn sẽ phải chết.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt Bạch Khởi không thay đổi, sau khi nheo mắt nhìn một vòng, hiện vẫn chưa có người tấn công, nhưng lại không có ai làm theo lời Bạch Khởi, hạ vũ khí xuống đầu hàng, vì vậy hừ lạnh một tiếng và lại lần nữa quát lên:

- Ta nói lại một lần cuối cùng, đầu hàng hoặc chết. Kẻ đầu hàng, Bạch Khởi bảo đảm người không chết, nếu không chắc chắn sẽ phải chết.

Sau khi câu nói được hét lên, Bạch Khởi quay người, trên tay mang theo đầu khí màu bạc, lại một lần nữa triển khai 'Liệt Địa'. Trong nháy mắt, mặt đất bắt đầu rung lên, một vết nứt khổng lồ xuất hiện trên quảng trường Hoàng cung này, rộng hàng trăm thước. Tất cả binh sĩ trên một trăm thước này và những người xung quanh có khoảng mấy ngàn, sau một quyền, toàn bộ đều bị phân thân. Trong chớp lát, máu thịt tung lên, dưới bầu trời có một trận mưa máu, mấy ngàn binh sĩ chết hết ngay tại chỗ.

394. Chương 307: Gió Tanh Mưa Máu (1)

Không ai ngờ, chỉ một đòn, Bạch Khởi đã làm chấn động toàn trường đấu.

Một đường quyền rất nhẹ của Bạch Khởi lại có thể tạo ra sức công phá lớn đến vậy, chỉ là một đường quyền qua loa, hơi hợt nhưng cả vùng đất đã bắt đầu run rẩy vỡ vụn ra, trong nháy mắt hàng ngàn người đã chết sạch, thật là một điều đáng sợ.

Hơn hai mươi vạn người sững sờ ở đó. Trong một lát, không ai dám có cho dù chỉ là nửa động tác, chỉ lộ ra vẻ đờ đẫn nhìn toàn cảnh trước mặt, trong đó thậm chí bao gồm cả vị Bất Diệt Hoàng Đế – Lý Tự Minh, còn có cả Thái Tử Lý Dũng với ý đồ mưu phản, tất cả mọi người đều sững sờ ở đó, không biết nên nói gì.

- Ta đầu hàng, ta đầu hàng, xin Nguyên Soái tha mạng! Nguyên Soái tha mạng!

Cũng không biết là ai đã quỳ rạp xuống đất trước với âm thanh run rẩy... Rầm một tiếng, hơn hai mươi vạn phản quân ở đây đã lần lượt vứt bỏ vũ khí của mình quỳ xuống, hơn hai mươi vạn binh sĩ như thủy triều đều quỳ rạp xuống đất dường như không một chút do dự.

Con người là như vậy, khi đoàn kết lại thì hàng vạn người đồng tâm hiệp lực, nhưng khi đối mặt với hiểm nguy, nếu mọi người cùng đồng tâm hiệp lực đối mặt với sinh tử thì có thể tạo ra sức mạnh không ngờ. Nhưng chỉ cần một người, chỉ cần có một người sợ hãi mà đầu hàng thì ngay sau đó chính là sự thất bại toàn diện. Trên chiến trường là như vậy, tại nơi này cũng là như vậy. Khi một người đầu tiên buông vũ khí xuống, điều đó cho thấy bọn họ đã thất bại, hàng chục vạn người đều vứt bỏ vũ khí của mình. Khi đối mặt với sức mạnh lớn lao của Bạch Khởi, bọn họ sợ hãi, bọn họ thỏa hiệp, bọn họ lựa chọn đầu hàng.

Kỳ thực, khi Bạch Khởi xuất hiện, bọn họ đã có ý muốn đầu hàng. Sức mạnh mà Bạch Khởi đã thể hiện ra quả thực quá mạnh, hơn nữa uy vọng của Bạch Khởi trong quân không ai có thể sánh kịp. Rất nhiều người khi nhìn thấy Bạch Khởi đều không còn ý định kháng cự lại, chỉ có điều trước sự thúc dục của đám quan quân, để bảo vệ tính mạng của mình nên họ đành phải liều mạng kháng cự lại mà thôi. Tuy rằng trong lòng họ cũng không muốn làm như vậy, thực tế bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Phải biết rằng đây chính là mưu triều soạn vị, đây chính là trọng tội mưu phản, theo quy định phải xử tử toàn gia, tru di cửu tộc... Con đường này không đi thì không sao, một khi đã đi rồi, đó chính là con đường không thể quay đầu lại. Bất luận là trong lòng có muốn hay không, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng đi tới cùng, ngoài những điều này, không còn một lựa chọn nào khác.

Có điều, lời của Bạch Khởi lại đem đến cho họ một tia hy vọng. Trong khi Bạch Khởi sử dụng lực lượng lớn mạnh của mình làm bọn họ kinh sợ, cũng đã đem đến cho bọn họ một chút hy vọng. Tuy rằng, hy vọng này đối với một binh sĩ bình thường mà nói thì có thể có mà cũng có thể không, nhưng đối với những quan quân nắm giữ quân đội một cách thực sự thì lời của Bạch Khởi đã đem đến cho họ cơ hội được hồi sinh. Nó giống như trên con đường không thể quay đầu, Bạch Khởi đã mang đến cho họ một sợi dây thừng có thể quay trở lại, giữ cho bọn họ có thể hoàn toàn thoát khỏi bể khổ.

Bạch Khởi hứa hẹn chỉ cần buông vũ khí đầu hàng, hẳn có thể bảo đảm bọn họ sẽ không phải chịu một hình phạt nào, sẽ không bị quốc gia truy cứu... Không được coi thường câu nói này. Có câu nói này, bọn họ có thể yên tâm thuận phục Bạch Khởi, không phải làm trái với những suy nghĩ trong lòng mình mà miễn cưỡng chiến đấu với Bạch Khởi, đây không phải điều mà họ muốn.

Nếu nói bỏ qua cho bọn họ là người khác nói, bọn họ chắc chắn không tin. Dù sao, ngoài Hoàng Đế ra, không có ai có tư cách nói những lời như vậy. Cho dù là Hoàng Đế nói những lời này, ban đầu sẽ không động đến bọn họ, sự dọn dẹp phía sau là không tránh khỏi. Xét cho cùng, Hoàng Đế không thể nào để cho nhóm người đã từng phản bội mình nắm giữ quân đội. Sau việc này, mất quan bài chức lại là chuyện nhỏ, chính là sợ liên lụy đến tính mạng cả nhà mình. Mà những người khác lại không có tư cách chấp nhận chuyện này, cho dù là chấp nhận cũng là chấp nhận vô ích. Một câu nói của Hoàng Đế là có thể khiến cho lời của bất cứ ai vô hiệu. Trong lịch sử, chẳng phải là chưa từng xuất hiện những chuyện như vậy.

Có điều, Bạch Khởi lại khác. Thân phận của Bạch Khởi đặt ở đó, Đế Quốc Tây Bắc Vương, đường đường là Đẩu Đế cường giả, hơn nữa, đường đường là Chiến Thần của Bất Diệt Hoàng Triều... thân phận này khiến cho tất cả mọi người không thể không tin hẳn. Lời của Hoàng Đế đối với Bạch Khởi cơ bản không có tác dụng gì. Bạch Khởi đã nói là muốn bảo vệ bọn họ, thì coi như Hoàng Đế cũng không thể làm tổn hại đến một sợi tóc của họ.

Lực lượng quân đội lớn đầu hàng, hàng trăm quý tộc trốn trong trung ương đại quân, có cả Thái Tử Lý

Dũng và Hồng Y Đại Giáo Chủ Tư Bì Nhĩ giống như thiếu nữ đã trút sạch y phục, hiện ra trước mặt Bạch Khởi.

Hừ lạnh một tiếng, Bạch Khởi trầm giọng nói:

- Giết sạch bọn chúng.

Một lát sau thuộc hạ của Bạch Khởi đều lần lượt xông ra ngoài. Các đại thần quý tộc đó thậm chí còn chưa có cơ hội phản ứng lại liền bị tàn sát hết sạch. Cho đến lúc này, Bạch Khởi cũng chưa từng hỏi đến Lý Tự Minh một câu nào, điều này khiến cho sắc mặt vừa mới hồi phục lại của Lý Tự Minh lại lần nữa âm trầm xuống. Bạch Khởi ngay cả hỏi cũng không hỏi mình mà đã sai người xuống tay, rõ ràng là không coi một Hoàng Đế như mình ra gì.

Có điều, Lý Tự Minh tuy rằng trong lòng rất tức giận nhưng lại không nói ra điều gì. Ngày hôm nay có thể lấy lại thể cục, hoàn toàn nhờ vào công lao của Bạch Khởi. Nếu không có Bạch Khởi thì bây giờ vị Hoàng Đế Lý Tự Minh này e là đã phải thay người rồi. Cái tên nghịch tử Lý Dũng có lẽ đã thực sự gây chuyện rồi. Huống chi, bây giờ Bạch Khởi có khả năng đánh bại Lý Dũng trong tình huống như vậy. Chỉ cần một cái phát tay là có thể sai người giết chết Lý Dũng, thì một người ngã ngựa như hắn... Lẽ nào Bạch Khởi không thể quay súng nhắm vào chính mình.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ không dám. Nhưng đổi lại là Bạch Khởi, Lý Tự Minh cảm thấy hắn không có gì là không dám làm. Trong lúc này, bình tĩnh quan sát diễn biến của sự việc vẫn tốt hơn, không nên trút giận vào Bạch Khởi, nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Mọi người đều giữ vẻ trầm mặc. Người của Bạch Khởi giết sạch những cường giả bên cạnh Lý Dũng, còn Lý Dũng lại sững sờ đứng đó, không biết phải nên nói gì. Tình hình như vậy, bây giờ hắn còn có thể nói gì? Còn có thể làm những gì? Lý Dũng đã không còn cơ hội nào nữa rồi.

Trong khi Bạch Khởi ra tay, Tư Bì Nhĩ bên cạnh Lý Dũng liền kết thành mấy thủ ấn, sau đó nhảy một cái, xông lên trời, quay người bay về phía hậu phương. Thân là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình, Tư Bì Nhĩ có bản lĩnh đặc biệt riêng của mình. Tu vi của hắn tại Quang Minh Thần Điện có thể nói là so với cảnh giới Ma pháp của lão Liệt Hỏa cũng coi như là một. Nhân vật cấp Thánh Ma Đạo Sư như bọn họ, chỉ là về phương diện lực công kích, Thần Thuật của Quang Minh Thần rõ ràng có chút không bằng mà thôi. Có điều, muốn chạy trốn lại không có bất kỳ vấn đề nào.

Tư Bì Nhĩ chưa từng nghĩ sẽ quay lại, chỉ là muốn chạy trốn. Trên thực tế, Tư Bì Nhĩ nhìn thấy khi Bạch Khởi phát tay diệt trừ vị Thẩm Phán Trưởng Thẩm Phán Hội Giáo Tông đó, hắn đã có sự chuẩn bị muốn chạy trốn. Ngũ Tinh Đấu Đế, về mặt sức chiến đấu, so với mình mạnh hơn rất nhiều, huống cho còn có ba mươi Quang Minh võ sĩ và hai mươi Hồng Y Giáo Chủ... Lực lượng này đủ để chiếm lấy một phần mười toàn bộ lực lượng của Giáo Đình. Lực lượng như vậy cũng đã bị Bạch Khởi tiêu diệt trong một cái phát tay. Tư Bì Nhĩ không cho rằng mình có khả năng tiếp tục đối kháng với Bạch Khởi, cho nên Tư Bì Nhĩ không hề do dự mà lựa chọn chạy trốn, có lẽ lúc này chạy trốn mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn Tư Bì Nhĩ bay lên không trung, trong tình hình những thuộc hạ của mình đuổi theo không có kết quả, Bạch Khởi lạnh lùng cười một tiếng. Về điều này, hắn sớm đã có sự sắp xếp. Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng ngân xướng vang lên trong không trung. Trên thành lầu của Hoàng cung, mấy chục bóng đen xuất hiện trên nóc nhà, bắt đầu ngân xướng rằng:

- Hỏa diễm nguyên tố giữa trời đất hãy ngưng tụ lại, sức phá hoại vô biên của ngươi hãy biến thành vũ khí cực nóng, hoàn toàn tiêu diệt kẻ địch trước mắt. Liệt Viêm Kiếm, Ma pháp đỉnh cấp!

Dưới sức mạnh Ma pháp đỉnh cấp được gọi là Cẩm Chú, lực lượng Ma pháp mạnh mẽ nhất, không ai có thể chống lại. Nếu không có sự chuẩn bị đầy đủ, Đấu Đế cường giả hay là Thánh Ma Đạo Sư cũng sẽ bị hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Huống chi Ma pháp đỉnh cấp lần này lại ngưng tụ lực lượng của một Thánh Ma Đạo Sư và hai mươi Đại Ma Đạo Sư, uy lực mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi ngân xướng qua đi, trên bầu trời xuất hiện một trường kiếm màu đỏ khổng lồ, là do Hỏa nguyên tố ngưng kết mà thành, dài khoảng mười thước, phía trên bốc lên hỏa diễm cực nóng, trong nháy mắt hóa thành lưu quang xông đến mục tiêu, hướng thẳng tới Tư Bì Nhĩ.

Ầm một tiếng cực lớn, sau đó Tư Bì Nhĩ đang vội vàng chạy trốn trên bầu trời xanh thẳm va chạm với thanh kiếm nóng bỏng, sau một lát đã nổ tung vô cùng mãnh liệt. Luồng hơi thổi xuống mặt đất khiến cho con người và mọi vật đều nghiêng ngả... Tư Bì Nhĩ đã rơi xuống ở đó.

395. Chương 307: Gió Tanh Mưa Máu (2)

Thật ra, Bạch Khởi sắp xếp những Ma Pháp Sư này lại không phải là để nhằm vào Tư Bì Nhĩ. Trước đó, tuy rằng Bạch Khởi cũng có được một số tin tức từ phía Hắc Ám Thần Điện, nói rằng Thái Tử Lý Dũng có quan hệ với Quang Minh Thần Điện. Cường giả của Quang Minh Thần Điện cũng vội vã chạy đến Đế Đô. Có điều, Bạch Khởi lại không ngờ bọn họ lại ra tay vào lúc này. Sắp xếp lão Liệt Hỏa bọn họ đứng trên thành lầu Hoàng cung chẳng qua chỉ là để đề phòng bất trắc mà thôi, không ngờ lại thực sự dùng đến.

- Chà chà. Tên Bạch Khởi này quả thực là một tay khó lường. Thẩm Phán Trưởng Thẩm Phán Hội Giáo Tông, Ngũ Tinh Đẩu Đế, ba mươi Quang Minh võ sĩ, một Hồng Y Đại Giáo Chủ, hai mươi Hồng Y Giáo Chủ đã bị tiêu diệt hoàn toàn chỉ trong nửa canh giờ! Ha ha, cho dù là tất cả cường giả ở phương Đông của Hắc Ám Thần Điện chúng ta cộng lại e là cũng không làm được điều này. Thế nhưng Bạch Khởi lại giải quyết bọn Tư Bì Nhĩ dễ dàng như vậy. Xem ra chúng ta đã coi thường Bạch Khởi rồi. Thánh Nữ các hạ, người mà các hạ giới thiệu quả thực là phi thường, xem ra trước đó chúng ta đã xem nhẹ Bạch Khởi rồi.

Tại một tiểu lầu cách xa quảng trường vạn thước, Ám La Lan tấm tắc khen ngợi nói. Vừa nói hân hân vừa hướng ánh mắt về phía nữ tử xinh đẹp bên cạnh mình.

- Vậy sao? Chắp Chính Quan các hạ đã nói như vậy thì việc khảo nghiệm coi như đã thông qua chứ? Chúng ta nên ủng hộ Bạch Khởi một chút. Vừa rồi có lẽ hân đã phát hiện ra chúng ta ở đây chăm chú quan sát, nhưng lại không hề động thủ. Dưới sự bao vây của những người phía Quang Minh Thần Điện, chúng ta là đồng minh mà lại không động thủ. Điều này khó tránh khiến cho người ta có chút lạnh lòng. Hoàng Đế Bệ Hạ Hắc Ám Đế Quốc tương lai này của chúng ta hẳn không phải là người dễ khiêu khích, hơn nữa rất thù dai. Tốt hơn là chúng ta hãy nhanh chóng nghĩ cách bù đắp lại chuyện này, không thể vì chuyện này mà làm hỏng sự hợp tác giữa chúng ta. Nếu là như vậy, Giáo Hoàng Bệ Hạ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Cô nương trẻ tuổi mà được xưng là Thánh Nữ, toàn thân che lại trong hắc bào, dùng giọng nói trong trẻo của mình nói giỡn như vậy.

- Đương nhiên chúng ta làm sao có thể để cho đồng minh của chúng ta mất lòng tin chứ? Vì chuyện này mà phá hỏng đại cục của chúng ta thì thật là không đáng. Chúng ta chấp nhận giao kim tệ cho Bạch Khởi, Giáo Hoàng Bệ Hạ đã phái cường giả đem theo Không Gian Giới Chỉ đi tới đây. Với tốc độ của họ, nhiều nhất là nửa tháng đã có thể tới đây. Đến lúc đó chúng ta lại lần nữa đi bái kiến vị Hoàng Đế Bệ Hạ Hắc Ám Đế Quốc tương lai này của chúng ta, đem số kim tệ này dâng lên. Nghĩ rằng hẳn sẽ không chú ý đến chuyện nhỏ ngày hôm nay. Ta cũng đã đi tìm hiểu thực lực của vị này rồi cuộc là đến bao nhiêu. Nhưng ta nghĩ, tình báo trước đây của chúng ta có lẽ đã có chút nhầm lẫn. Đẩu Đế không giả, nhưng không phải là vừa mới tấn cấp, hẳn tuyệt đối đã qua trình độ Thất Tinh, thậm chí có khả năng là Bát Tinh, Cửu Tinh Đẩu Đế. Đây quả là một tin tức rất tuyệt. Tuổi vẫn còn trẻ như vậy mà đã có thành tích như thế. E là ngay đến người Chư thần quan tâm cũng chỉ là như vậy. Người của Quang Minh Thần Điện hôm nay mới đầu với hân, quả đúng là phân chó.

Ám La Lan khẽ cười nói.

- Được, Chắp Chính Quan các hạ, vậy thì tất cả sẽ do ngài xử lý là được rồi. Gần đây Bất Diệt Hoàng Triều có lẽ là không được thái bình lắm. Gió tanh mưa máu vừa mới bắt đầu, Lý Tự Minh tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Giống như Thánh Nữ này nói, gió tanh mưa máu trong Thành Hoa Hồng chỉ vừa mới bắt đầu, chuyện ở quảng trường chỉ là một mồi dẫn lửa mà thôi. Tuy rằng hàng ngàn người đã tử thương, nhưng so với chuyện tiếp sau đây chẳng qua chỉ là một cơn mưa bụi mà thôi.

Lý Tự Minh đương nhiên không cam lòng chịu đựng sự phản bội của những quý tộc đó. Bạch Khởi đã từng nói, những người chỉ cần đầu hàng đều có thể miễn chết. Lý Tự Minh cũng không đi đắc tội với Bạch Khởi,

những quan quân đó thực sự vô ngại, toàn bộ số lượng lớn quân đội đều dưới trướng của bọn họ. Điều này khiến cho Lý Tự Minh cũng không có cách nào tẩy trừ những người đó, thế nhưng đối phó với những người khác, Lý Tự Minh lại không khách khí như vậy.

Năm mươi ba quý tộc lớn nhỏ ủng hộ Thái Tử đều bị tịch thu toàn bộ gia sản, toàn bộ quân đội của Đế Đô đều được huy động, được Lý Tự Minh ra lệnh phái đến các nơi, hàng loạt Thánh chỉ từ Đế Đô truyền ra tới tất cả các nơi trong Đế Quốc. Lý Tự Minh sẽ giết hết tất cả những quý tộc ở Đế Đô, sau khi giết hàng vạn người lại không dừng lại. Mục đích của hắn nhằm thẳng vào lãnh địa của các quý tộc, đó mới là nơi gia tộc của những quý tộc đó tồn tại. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn quốc trên dưới đều thần hồn nát thần tính. Thánh chỉ của Lý Tự Minh không ngừng truyền ra, mỗi ngày đều có vô số người rơi đầu. Những người kiên định đứng về phía Lý Tự Minh lần lượt đều được thăng quan phát tài, những người ở phái trung lập đều bị chèn ép, còn những người đầu hàng Thái Tử đều bị tịch thu toàn bộ tài sản. Một thống kê không hoàn toàn, lần này các Đại quý tộc trong Đế Đô đã chết hơn ba vạn người, hơn nữa, những Thánh chỉ này truyền ra có lẽ sẽ làm thương vong trăm vạn. Đến lúc đó, cả nước trên dưới sẽ đều là một mảnh gió tanh mưa máu.

Đối với chuyện này, Bạch Khởi lại mất diết tai ngơ. Hắn chỉ bảo vệ người trong quân đội, các quan quân tham gia làm phản lần này của quân đội Đế Đô. Ngoài phe phái quân đội tận trung với Thái Tử đã chết ra, những người khác đều đầu hàng dưới trướng Bạch Khởi. Bấy mươi vạn binh mã tại Đế Đô đều rơi vào tay Bạch Khởi, bởi vì họ biết chỉ có đầu hàng dưới trướng Bạch Khởi mới có thể đảm bảo sự an toàn cho mình. Bọn họ đều rất quan tâm những hành động của Lý Tự Minh gần đây, trong lòng sợ hãi. Nếu không phải là Bạch Khởi đứng ra thì kết quả của những người này e là cũng giống với những quý tộc kia. Bởi vậy bọn họ càng đứng sát vào Bạch Khởi, chỉ có ôm chân Bạch Khởi thì bọn họ mới có hy vọng được sống, mới có khả năng được sống.

Đương nhiên đại đa số quan quân của Cẩm Vệ Quân không tham gia phản biến, theo lý mà nói bọn họ hẳn là vô ngại. Thế nhưng thủ lĩnh của Cẩm Vệ Quân lại lung lay bất định, điều này khiến cho bản thân bọn họ rất lo lắng. Hơn nữa, cha của Bạch Khởi, Bạch Kinh Thiên vốn là thống lĩnh Cẩm Vệ Quân, nắm giữ Cẩm Vệ Quân trong tay mấy năm, trong Cẩm Vệ Quân đều là người của Bạch Kinh Thiên. Các tướng lĩnh tôn kính Bạch Khởi, tôn kính Bạch Kinh Thiên, mà các binh sĩ lại càng sùng bái Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi ở phương Nam, một khẩu hiệu luôn treo trên miệng các binh sĩ Cẩm Vệ Quân đó là:

- Thiếu Tướng quân của chúng ta... Như thế nào... như thế nào... Lợi hại như thế nào...

Quả nhiên là uy phong không gì sánh được, khí thế lấn át người khác, bởi vì Thiếu Tướng quân trong miệng các Cẩm Vệ Quân chính là Bạch Khởi. Đối với họ, bất luận Bạch Khởi có lợi hại ra sao, bất luận địa vị của Bạch Khởi có cao thế nào thì Bạch Khởi vẫn luôn là người của Cẩm Vệ Quân. Sẽ không thể là người của nơi khác. Bạch Khởi luôn là Thiếu Tướng quân trong lòng Cẩm Vệ Quân. Bởi vậy, Cẩm Vệ Quân căn bản đã coi Bạch Khởi là người một nhà, đối đãi, nương tựa vào Bạch Khởi cũng không có gì là lạ cả.

Đương nhiên, vấn đề này Lý Tự Minh cũng đã nhìn ra. Quân đội Hoàng gia Cận Vệ Quân ở Đế Đô tử thương vô số, hiện chỉ còn lại vạn người mà thôi, số còn lại đều đã nằm trong tay Bạch Khởi. Hơn nữa nhân mã của Đốc Hắc Lan Gia tộc cũng đã hợp nhất, còn có tư quân của các Đại quý tộc đã đầu hàng. Tư quân và vệ đội của Bạch Khởi sau khi trừ đi thương vong, tổng cộng binh mã của Bạch Khởi tại Đế Đô có bảy mươi lăm vạn người, mà đường đường là Hoàng Đế Bệ Hạ của Bất Diệt Hoàng Triều chỉ có không đầy hai vạn người. Khoảng cách lớn đến như vậy khiến cho Lý Tự Minh ăn ngủ không yên.

Cho nên khi sự tẩy trừ này bắt đầu, Lý Tự Minh đã hạ lệnh điều động năm mươi vạn binh mã từ các vùng biên cương về Đế Đô, mục đích chính là để phòng bị Bạch Khởi. Thành Hoa Hồng của Bất Diệt Hoàng Triều được xưng là Đệ nhất Đại Lục quả không sai. Muốn công phá Thành Hoa Hồng từ bên ngoài cơ bản là không có khả năng. Có điều, muốn công phá Thành Hoa Hồng từ bên trong hình như không phải là vấn đề khó khăn, bởi vậy Lý Tự Minh đã phải phòng bị kỹ càng.

Trong nháy mắt, khoảng cách với ngày chính biến đã trôi qua mấy ngày. Trong mấy ngày qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, sự tàn sát huyết tinh đã dần dần dừng lại. Bao tổ trong Đế Đô dường như đã kết thúc, chỉ có những người ở tầng lớp cao mới biết bao tổ ở Đế Đô biểu hiện kết thúc này lại cũng cho thấy cuồng phong trong Đế Đô cũng sắp bắt đầu. Chuyện này Lý Tự Minh không thể cho qua như vậy, những đại tộc tham

gia vào mưu phản e là sẽ không có ai may mắn thoát khỏi, tất cả bọn họ đều phải chết. Nếu không Hoàng thất của Bất Diệt Hoàng Triều, bộ mặt của Lý Gia sẽ không còn lại chút gì nữa.

oOo

Ngày hôm đó Bạch Khởi đang trong phòng luyện tập thư pháp, chợt Độc Cô Chiến Thiên đi vào, cung kính chấp tay với Bạch Khởi nói:

- Đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến ngài, hẳn tự xưng là người của Đức Hắc Lan Gia tộc.
- Đức Hắc Lan Gia tộc?Ồ, sao lại là bọn họ? Những người ở Đế Đô vẫn chưa chết hết sao? Ha ha. Được để cho hắn vào đi, ta muốn gặp hắn, xem hắn ta muốn làm gì.

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức trầm mặc, chỉ chốc lát đã đưa ra quyết định như vậy. Bạch Khởi rất tò mò muốn biết người của Đức Hắc Lan Gia tộc rốt cuộc đến đây là vì cái gì.

396. Chương 308: Thịnh Cầu Của Đức Hắc Lan (1)

Thời gian qua, chuyện xét nhà diệt tộc ở Đế Đô nhiều không kể xiết. Mức độ giàu có của các Đại quý tộc cũng khiến cho người ta phải kinh ngạc. Nghe nói trong phủ đệ tại Đế Đô của Đỗ Tân Hầu Tước đã xét ra tròn ba trăm năm mươi vạn kim tệ. Còn có cả các loại đồ cổ, châu báu, cộng lại có lẽ hơn năm trăm vạn kim tệ. Tài sản trong phủ đệ của các Đại quý tộc rất đáng kinh ngạc, năm mươi ba quý tộc, trong đó tuy rằng có rất nhiều quý tộc trung bình và nhỏ nhưng tổng lượng tài sản cũng rất khó tin. Thời gian gần đây, số vàng bạc châu báu thu thập từ các quý tộc, hàng hàng xe được đưa vào quốc khố trong Hoàng cung, số lượng đáng kinh ngạc. Theo thống kê của Hộ Bộ, lần này thu thập được số tài sản có giá trị ít nhất là tám ngàn vạn kim tệ từ năm mươi ba quý tộc Đế Đô. Đây tương đương với một năm thuế má ở Bất Diệt Hoàng Triều.

Huống chi đây chỉ là phần nổi của tảng băng. Mọi người đều biết căn cơ của các quý tộc không ở Đế Đô, căn cơ của các Đại quý tộc là ở phong địa của họ chứ không phải là Đế Đô. Tài sản của họ cũng tập trung tại lãnh địa của gia tộc mình, nơi đó mới là tổ của họ. Nếu như thu thập hết phong địa gia tộc của họ, e là thu hoạch ít nhất có thể tăng lên mấy lần, mười mấy lần cũng không phải là không có khả năng.

Bất Diệt Hoàng Triều xây dựng đã được nghìn năm. Một nghìn năm qua, đất nước ổn định, phát triển không ngừng. Tài sản của những quý tộc đó có mức độ đó cũng không nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Rõ ràng rằng lần phản loạn này tuy đã gây ra cho Đế Quốc một số tổn thất, nhưng tổn thất lại không lớn, so với số tài sản mà Đế Quốc thu hoạch được mà nói thì đây thực sự là không đáng kể. Tính toàn sơ bộ, quốc khố của Đế Quốc bởi vì cuộc đại càn quét lần này ít nhất có thể thu được 0,6 tỷ kim tệ, thậm chí còn nhiều hơn. Hơn nữa, ngoài những thứ đó ra còn có thể thu hoạch được vô số binh mã, lương thảo, vũ khí, áo giáp. Những thứ này đều không tính toán được. Tóm lại có lẽ có thể lại xây dựng cho Đế Quốc một trăm Quân đoàn nữa, cung cấp ba đến năm năm cũng không thành vấn đề. Nghĩ tới đây, Bạch Khởi có chút điên cuồng.

Bạch Khởi cũng nhận ra Lý Tự Minh làm như vậy cố nhiên là để trút giận, là để những người phản bội Hoàng gia nhìn thấy những điều tốt đẹp, ngoài ra điều đáng sợ nhất chính là vị Hoàng Đế Bệ Hạ này đã để mất tới của cải của đám quý tộc kia, lần này vừa hay đã cho hắn ta một cái cớ để tẩy trừ, lấp đầy quốc khố vốn dĩ đã gần cạn kiệt và có chút căng thẳng đó. Điều này khiến cho Bạch Khởi trong lòng bất giác cảm thấy coi thường cái gã này, đồng thời cũng thêm thương xót quốc khố trong tương lai của Bất Diệt Hoàng Triều. Bạch Khởi cũng bất giác muốn đợi đến sau khi phong trào xét gia diệt tộc tại Đế Đô kết thúc sẽ dẫn theo cường giả dưới quyền mình đi vào Hoàng cung cướp sạch quốc khố.

Đương nhiên số tài sản của những quý tộc này khiến cho người ta khó tin nổi, nhưng người được quan tâm trong cuộc đại vận động xét gia diệt tộc nàythể nhưng không phải ai khác mà là Đức Hắc Lan Gia tộc. Đây là gia tộc giàu có nhất Đại Lục, gia tộc Đệ nhất phương Nam, nhà buôn vũ khí rất nổi tiếng trên Đại Lục này. Đại gia tộc này đã kéo dài mấy nghìn năm, thậm chí còn lâu đời hơn lịch sử của Đế Quốc, họ mới là đối tượng được quan tâm nhất.

Tất cả mọi người đều hiểu rằng, nếu Đế Quốc tiêu diệt Đức Hắc Lan Gia tộc, nó có ý nghĩa gì, nó cho thấy tài sản và áo giáp bất tận, vô số vũ khí... Những thứ này đều là những thứ mà Đế Quốc cần. Tuy rằng Đức Hắc Lan Gia tộc mỗi năm đều tiến cống không ít, có điều, mọi người đều biết rằng nó khó mà thỏa mãn được khẩu vị của Lý Tự Minh. Nếu có thể nuốt được tài sản khổng lồ này của Đức Hắc Lan Gia tộc, đương nhiên là không có gì tốt hơn.

Mọi người đều đang quan tâm, bọn họ quan tâm đến Đức Hắc Lan Gia tộc, bọn họ cũng muốn biết rằng Đế Quốc sẽ có được những lợi ích gì từ Đức Hắc Lan Gia tộc. Nếu có thể, họ đều rất muốn đánh chén một bữa.

Về phần việc tài sản của Đức Hắc Lan Gia tộc trong Đế Đô sớm đã bị thu dọn sạch, có điều, điều làm cho người ta kinh ngạc đó là Đức Hắc Lan Gia tộc hình như sớm đã có sự chuẩn bị, một Đại phân cục ở Đế Đô cũng không có tài sản gì đáng giá. Phải biết rằng, sự giàu có sung túc của Đức Hắc Lan Gia tộc này khó mà tưởng tượng nổi. Ngoài kho vàng của tại chính gia tộc ra, phân cục Đế Đô là nơi quan trọng nhất của họ. Phân cục tại Đế Đô nắm toàn bộ nghiệp vụ tại phương Bắc Đế Đô, bao gồm việc buôn bán tại Gia Lam, Thiên Long trước đây và cả những nơi xa xôi khác. Còn tổng cục tại phương Nam lại thông qua đường biển, xuyên qua đại dương vô bờ, men theo đường bờ biển hướng về phương Tây, phụ trách thương mại tại phương Tây, toàn bộ số tiền thu hoạch được đều cất giữ tại kho vàng của tổng cục. Nhưng phân cục tại Đế Đô và tổng cục mười năm tổng hợp lại một lần, mười năm mới có một lần vận chuyển lớn. Lúc đó Đức Hắc Lan Gia tộc sẽ thuê các cường giả khắp nơi trên Đại Lục giúp đỡ vận chuyển tài sản trong Đế Đô về tổng cục phương Nam. Cứ mười năm một lần, không có ngoại lệ.

Mà hiện tại là năm thứ chín, năm thứ chín hẳn là lúc giàu có nhất, tất cả số kim tệ buôn bán kiếm được tại các quốc gia phương Bắc của Đức Hắc Lan Gia tộc chín năm qua đều ở trong Đế Đô, đây chẳng phải là bí mật gì. Khi Lý Tự Minh hạ lệnh xét nhà diệt tộc, nơi đầu tiên phải người đến chính là kho vàng của Đức Hắc Lan Gia tộc. Thế nhưng tiếc là bọn họ lại phát hiện ra không có thu hoạch gì. Điều này khiến cho rất nhiều người đều vô cùng kinh ngạc, bắt đầu xôn xao suy đoán kho vàng của Đức Hắc Lan Gia tộc rốt cuộc đã đi đâu.

Người của Đức Hắc Lan Gia tộc giống như đã biến mất, biến mất vô tung vô ảnh. Mặc dù số lượng lớn nhân thủ vẫn bị bắt được và bị giết sạch, nhưng người trông coi chủ yếu đều đã biến mất. Rõ ràng là Đức Hắc Lan Gia tộc cảm thấy tình hình bất thường đã lập tức sai người di chuyển tài sản cất dấu đi.

Lúc này đột nhiên có người của Đức Hắc Lan Gia tộc cầu kiến, Bạch Khởi đương nhiên ngạc nhiên, có điều sau khi ngạc nhiên đã lập tức hiểu ra ý của người đến từ Đức Hắc Lan Gia tộc. Hiện tại, trong Đế Quốc ngoài mình ra, e là không có ai có thể bảo đảm cho Đức Hắc Lan Gia tộc này.

Đức Hắc Lan Gia tộc đến tìm mình lúc này là vì điều gì đã rõ ràng. Có lẽ bọn họ muốn mình giúp đỡ một tay. Có điều để mình giúp bọn họ nếu không phải trả giá một chút thì có lẽ không được. Dù sao mình cũng không có bất kỳ chút giao tình nào với bọn họ.

Nhắc đến Đức Hắc Lan Gia tộc, Bạch Khởi nhớ lại khi mình ở tỉnh La Đức. Đầu tiên là chuyện Đức Hắc Lan Gia tộc xuất hiện, muốn mua Cửu U... Nghĩ tới đây, Bạch Khởi bất giác mỉm cười, Đức Hắc Lan Gia tộc không phải là kẻ có tiền bình thường, có điều, cuối cùng bọn họ đã từ bỏ cái kế hoạch đó. Có lẽ họ cũng biết được rằng muốn mua thứ ở trong tay mình là điều không thể. Dù sao địa vị của mình mấy năm sau đó không phải là dùng tiền là có thể lay động được. Tuy rằng thời gian giao hẹn đã đến rồi, có điều, lúc đó Đức Hắc Lan Gia tộc lại không phái người đến nhắc lại chuyện này.

Sau một lát, trong khi Bạch Khởi suy tư, Độc Cô Chiến Thiên đã dẫn người của Đức Hắc Lan Gia tộc vào. Bạch Khởi vừa nhìn, hóa ra vẫn là người quen, Lộ Khắc, đã từng là người phụ trách của Đức Hắc Lan Gia tộc tại tỉnh La Đức, cũng coi như đã có duyên gặp mặt với mình một lần. Hơn nữa, ban đầu còn cung cấp cho mình một số lợi ích, coi như cũng có chút giao tình, chẳng qua chỉ là giao tình không sâu đậm mà thôi. Đã phải hấn đến đây, không thể không nói rằng Đức Hắc Lan Gia tộc rất biết làm người.

- Ha ha. Lộ Khắc? Không ngờ lại là ngươi. Người đến Đế Đô từ khi nào vậy?

Bạch Khởi đặt cây bút trong tay mình xuống, nhìn Lộ Khắc cười nói.

- Không ngờ đại nhân vẫn còn nhớ tại hạ. Thực sự sợ rằng lúc đó tiếp đãi không chu đáo, xin đại nhân hãy lượng thứ.

Lộ Khắc lộ ra theo sắc mặt vui mừng, cung cung kính kính nói. Lời này tuy là lời nói khách sáo nhưng lại cũng chính là điều mà trong lòng Lộ Khắc nghĩ. Trước đây không biết, nhưng đối với Lộ Khắc hiện tại mà nói, Bạch Khởi quả là nhân vật lớn. Bản thân mình chỉ là một viên quan nhỏ bé không đáng kể của Đức Hắc Lan Gia tộc, so với Bạch Khởi, cơ bản không có cách nào so sánh. Bạch Khởi lại có thể nhớ ra mình, đó đã là vinh quang vô cùng lớn rồi.

- Khách khí rồi, ngồi đi.

Bạch Khởi xua tay nói, bảo Lộ Khắc ngồi xuống, còn bản thân cũng đi đến trước mặt Lộ Khắc, tùy ý ngồi bên cạnh Lộ Khắc. Điều này khiến trong lòng Lộ Khắc càng trở nên sợ hãi. Đây chính là vinh dự, có thể ngồi cùng Sát Thân Bạch Khởi quả đúng là vinh sự.

- Đã là người quen thì người cũng không cần phải nói những lời vô ích đó nữa. Hôm nay đến đây là vì chuyện gì?

Nhìn Lộ Khắc một cái, Bạch Khởi điềm đạm nói. Người quen là người quen, chuyện là chuyện, có những lúc phải nói cho rõ vẫn tốt hơn. Huống chi hắn và Lộ Khắc cũng không phải là thân quen lắm, chỉ là có duyên gặp một lần mà thôi. Tuy rằng đã có chút ân tình với đối phương, có điều lại cũng chẳng là cái gì.

397. Chương 308: Thịnh Cầu Của Đức Hắc Lan (2)

- Điều này... Tại hạ lần này đến đây là muốn cầu xin đại nhân hãy cứu lấy Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi. Bệ Hạ đã muốn ra tay với chúng tôi, truyền ra Thánh chỉ xét nhà diệt tộc, gần đây sẽ hạ lệnh, sau khi tập trung năm Quân đoàn phương Nam, Đức Hắc Lan Gia tộc của chúng tôi sẽ ngập đầu tai ương. Đại nhân nhất định phải giúp đỡ chúng tôi, đại nhân!!!

Có điều, điều này cũng tốt, vừa nói đến điều này, Lộ Khắc lập tức đứng dậy, chấp tay nói với Bạch Khởi. Khi nói, cả cơ thể đều run lên.

Lúc này, Lộ Khắc nhớ tới lời của Trưởng Lão gia tộc trước khi tới đây:

- Lộ Khắc, lần này đi bất luận là dùng cách nào, bất luận phải trả giá bao nhiêu, người nhất định phải thuyết phục Tây Bắc Vương giúp đỡ Đức Hắc Lan Gia tộc chúng ta. Hiện tại, trong cả Đế Quốc chỉ có Tây Bắc Vương mới có thể giúp đỡ chúng ta. Ta đã truyền tin tức đi cho tổng cục, nhưng tổng cục căn bản không có cách chuẩn bị. Đợi khi tin tức của chúng ta truyền đến, e là Thánh chỉ diệt tộc cũng đã đến đây rồi. Đến lúc đó việc kinh doanh mấy nghìn năm của Đức Hắc Lan Gia tộc chúng ta sẽ bị hủy hoại trong tức khắc. Lộ Khắc, lẽ ra thân phận của người không đủ tư cách đi gặp Tây Bắc Vương, thế nhưng, trong Đế Đô này, trong những người may mắn còn tồn tại được, chỉ có người đã có duyên gặp mặt với Tây Bắc Vương, người buộc phải đi. Hãy nhớ, cho dù phải trả bất cứ giá nào, người nhất định phải thuyết phục được Tây Bắc Vương, nếu không, Đức Hắc Lan Gia tộc bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt.

- Giúp Đức Hắc Lan Gia tộc các người một tay? Ồ, Lộ Khắc, người không thể không biết, Đức Hắc Lan Gia tộc các người lần này phạm tội danh gì chứ? Đó là tội mưu phản. ta giúp các người thì chẳng phải là dối trên lừa dưới, đồng mưu tạo phản sao.

Bạch Khởi cau mày nói.

- Đại nhân, ta biết, trong Đế Đô này chỉ có đại nhân ngài mới có thể giúp đỡ chúng tôi. Chỉ có ngài mở miệng, Bệ Hạ cũng phải lễ nhượng ba phần. Chỉ cần ngài mở miệng, Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi sẽ không có chuyện gì. Đại nhân, trước khi ta đến đây, Trưởng Lão trong gia tộc đã nói, nếu đại nhân đồng ý giúp đỡ chúng tôi, không để cho Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi bị người ta tiêu diệt, thì Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi đồng ý trả bất cứ giá nào!

Lộ Khắc cắn răng một cái, nói lại toàn bộ lời của Trưởng Lão.

Thân là một thương nhân, mặc cả chính là bản tính của hắn, có điều, lúc này hắn lại không dám có ý nghĩ đó, bất chấp tất cả cũng phải thuyết phục được Bạch Khởi. Vì vậy phải trả bao nhiêu cũng đáng. Bởi vì chỉ cần một câu nói của Bạch Khởi là có thể khiến cho cả Đức Hắc Lan Gia tộc may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

- Ô, bất luận trả giá như thế nào?

Bạch Khởi nghe xong lời này, ánh mắt sáng ngời nhìn thoáng về phía Lộ Khắc. Hắn có một chút động lòng rồi.

Điểm này, Bạch Khởi không dấu giếm điều gì, Lộ Khắc cũng nhìn ra. Cho nên, Lộ Khắc quyết định khi còn nóng hổi rèn sắt, vội vàng cung kính nói:

- Đúng vậy... Bất kỳ giá nào, tất cả tiền tài trong thời gian chín năm thương mại ở phương Bắc của Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi, còn có cả những tài sản và toàn bộ tiền bạc ở phương Bắc của Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi đều tập trung ở đây. Ngoài ra còn có khoảng một tỉ kim tệ từ tổng cục phương Nam chuyển tới, tổng cộng có một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ. Số tiền này vốn dĩ chuẩn bị để tiến cống cho Thái Tử Điện Hạ. Sau khi Thái Tử Điện Hạ lên ngôi, đổi lấy ba tỉnh phương Nam thành lãnh địa vĩnh viễn. Thế nhưng tình hình hiện tại đã như vậy rồi, chúng tôi cũng không có cách nào khác. Nếu đại nhân đồng ý, chúng tôi nguyện đem toàn bộ một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ này dâng lên đại nhân để làm thù lao, hơn nữa còn có thể sinh thêm chi phí.

- Một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ! Ô! Không hề ít a, Đức Hắc Lan Gia tộc thật đúng là có tiền.

Bạch Khởi không tỏ ra vẻ đồng ý mà cũng không có vẻ phản đối, trái lại chỉ đưa ra một câu nói nhạt như thế, điều đó làm cho trong lòng Lộ Khắc bất giác trầm xuống.

Lộ Khắc cũng nhận ra, tuy Bạch Khởi cảm thấy một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ là không ít, nhưng có điều số tiền này vẫn không đủ để khiến cho Bạch Khởi động lòng. Điều này khiến Lộ Khắc lòng nóng như lửa đốt. Do dự một lát, lời của Trương Lão lại xuất hiện trong đầu Lộ Khắc, Trương Lão đã nói không tiếc bất kỳ sự trả giá nào, vậy thì mình chỉ có thể tăng thêm bằng giá mới có thể đổi lấy sự giúp đỡ của Bạch Khởi. Tất cả đều xứng đáng, trước khi tới đây Trương Lão đã cho ta quyền ra quyết định.

- Một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ là hơi ít, có điều hiện tại chúng tôi chỉ có chừng ấy, có điều Đức Hắc Lan Gia tộc chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi đại nhân. Nếu đại nhân đồng ý giúp đỡ, như vậy ta sẽ làm chủ. Sau khi sự thành, Đức Hắc Lan Gia tộc sẽ cấp thêm cho đại nhân một tỉ bốn nghìn vạn kim tệ, tổng cộng là ba tỉ thì thế nào?

Lộ Khắc cắn răng một cái nói như vậy, đây đã là mấu chốt của hắn.

Tuy chức phận của Lộ Khắc chưa phải là rất cao, nhưng có điều chí ít cũng là người quản lý sự vụ của Đức Hắc Lan Gia tộc, hơn nữa còn là trực hệ tử tôn. Gia tộc có bao nhiêu của cải, đại thể hắn cũng có một chút hiểu biết, cũng có vẻ là bốn tỉ, năm tỉ kim tệ. Đây chính là số của cải mà Đức Hắc Lan Gia tộc tích lũy được kể từ khi xây dựng cho đến nay, trong khoảng thời gian tròn bảy nghìn ba trăm năm. Nếu nhiều hơn nữa, Đức Hắc Lan Gia tộc quả thực không thể lấy ra nổi. Dù sao Đức Hắc Lan Gia tộc cũng có hàng vạn con cháu, có các loại cửa hàng, và còn có cả số lượng lớn các phường hội và hầm mỏ. Những nơi này đều cần tiền để vận hành, vốn gốc ít nhất cần phải có một tỉ kim tệ. Đây đã là cực hạn mà Đức Hắc Lan Gia tộc hiện nay có thể chịu được, nếu nhiều hơn nữa, bọn họ thực sự cũng lấy không ra được.

- Ba tỉ kim tệ? Được, đã như vậy thì ta chấp nhận.

Ánh mắt Bạch Khởi sáng lên, trong lòng than vãn về sự giàu có của Đức Hắc Lan Gia tộc, không hề do dự mà chấp nhận chuyện này. Về phần tài sản của Đức Hắc Lan Gia tộc rốt cuộc có bao nhiêu thì không ai biết. Bạch Khởi cũng không rõ, có điều bên ngoài truyền rằng cũng có đến ba tỉ, bốn tỉ kim tệ. Hiện nay, Đức Hắc Lan Gia tộc có thể trả được đã là cực hạn rồi.

Ba tỉ kim tệ tuyệt đối không nhỏ, có thể gây dựng được mấy chục Quân đoàn, cung ứng mấy năm lương thảo, có lẽ cũng đủ để đối kháng với Đế Quốc. Thực tế không phải như vậy, Đức Hắc Lan Gia tộc đương nhiên có tiền, nhưng bọn họ lại không có uy vọng, hơn nữa, gia tộc này là gia tộc làm về thương nghiệp, tuy cũng có vài cường giả nhưng không phải là nhiều lắm. Con cháu trong gia tộc cũng tu luyện đấu khí, nhưng không mấy ai tu luyện cao sâu. Những cường giả thuê được tuy là có, nhưng những cường giả này lại không dựa vào được. Hơn nữa, Đấu Vương trở lên, cho dù là người có thêm bao nhiêu tiền e là cũng khó mà thuê được. Đấu Vương cơ bản cũng không thiếu tiền, thứ mà bọn họ muốn đương nhiên sẽ có người đưa lên, cần tiền có tác dụng gì?

Hơn nữa, Đức Hắc Lan Gia tộc nằm ở vị trí trung tâm của phương Nam, bốn phía đều là hành tỉnh của Đế Quốc, quân đội của Đế Quốc cũng đóng ở đó. Chưa cần nói bọn họ có thể chiêu mộ binh sĩ trên lãnh thổ của Đế Quốc hay không, cứ coi như là có thể thì cũng không có cách nào chiêu mộ hàng chục Quân đoàn nhiều như vậy. Không có ba mươi Quân đoàn, đối đầu với Đế Quốc cơ bản chính là đang tự tìm cái chết. Huống chi, cứ coi như bọn họ tập hợp được nhiều người ngựa như vậy, nhưng những người này chưa từng trải qua huấn luyện, cơ bản chính là nông phu. Nông phu hàng chục Quân đoàn có tác dụng gì, hai Quân đoàn chính quy đã có thể đánh tan bọn họ, đến lúc đó Đức Hắc Lan Gia tộc sẽ chết chắc.

Huống chi, chuyện mưu phản thất bại, cứ coi như bọn họ dùng bồ câu đưa tin lập tức hồi báo về để gia tộc chuẩn bị cũng không được, bởi vì Đức Hắc Lan Gia tộc cơ bản không có thời gian và cơ hội để chuẩn bị. Thời gian một hai tháng bọn họ thậm chí ngay đến lương thảo cũng điều phối không đủ, càng không nói là quân đội. Cho nên Đế Quốc một khi ra tay, Đức Hắc Lan Gia tộc e là lập tức sẽ bị tan thành mây khói. Đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn họ căng thẳng, cũng chính vì điều này bọn họ mới không tiếc gì mà trả ra bất cứ giá nào, cũng không cần Bạch Khởi phải ra tay.

Lẽ gia Đức Hắc Lan Gia tộc giàu có trong thiên hạ, cũng có tước vị bên mình, tại Đế Quốc có thể nói là vững như núi Thái Sơn. Bạch Khởi cũng không nghĩ ngờ tại sao bọn họ lại đột nhiên ủng hộ Thái Tử, dù sao đây cũng không phải là lựa chọn sáng suốt. Có điều bây giờ Bạch Khởi đã hiểu, bởi vì bọn họ đã nhìn trúng phong địa ba hành tỉnh, thực lực của Đức Hắc Lan Gia tộc lập tức sẽ tăng vọt, tiến vào hàng ngũ quý tộc Đế Đô. Hơn nữa, dựa vào số vốn giàu có và ba tiểu hành tỉnh, Đức Hắc Lan Gia tộc e là không ai có thể khổng chế nổi, hoàn toàn có thể trở thành quốc gia trong Đế Quốc. Dù sao Đức Hắc Lan Gia tộc cũng có tiền, vì thế bọn họ mới mạo hiểm hành động như vậy, nhưng tiếc là lần này bọn họ đã thất bại, bởi vì Bạch Khởi, bọn họ đã hoàn toàn thất bại.

- Như vậy, Lộ Khắc thay mặt cho cả Đức Hắc Lan Gia tộc xin cảm tạ đại nhân. Số kim tệ một tỉ sáu ngàn vạn của đại nhân ta lập tức trở về sai người đưa đến. Còn về những phần còn lại, ta bảo đảm lập tức sẽ có người lên đường đưa đến, và xin đại nhân ngài hãy làm ơn chú ý đến thời gian một chút.

Thấy Bạch Khởi chấp nhận, Lộ Khắc mãn nguyện, vui mừng nói. Cái giá mà vừa rồi trả ra, theo Lộ Khắc là hoàn toàn xứng đáng.

- Được rồi, không cần nói gì nữa, các người cứ yên tâm mà ra về. Bạch Khởi ta đã đồng ý thì các người không còn điều gì phải lo. Việc này các người cứ hoàn toàn đặt lòng tin vào ta. Từ ngày mai Đức Hắc Lan Gia tộc có thể đường đường chính chính mà đi trên con đường cái tại Đế Đô.

Bạch Khởi nói với vẻ mặt đầy hào khí, e rằng cả Đế Đô này cũng chỉ có hắn ta mới có bản lĩnh để nói lời đó, đổi lại một người khác cũng không có can đảm và khẩu khí như vậy.

398. Chương 309: Lợi Ích Quốc Gia (1)

Có được sự bảo đảm của Bạch Khởi, kim tệ của Đức Hắc Lan Gia tộc đã được đưa đến ngay ngày hôm sau. Một tỉ sáu nghìn vạn kim tệ, chia thành hai mươi Túi Không Gian, toàn bộ đều được đặt trước mặt Bạch Khởi. Bạch Khởi cũng không kiểm tra mà chỉ đưa tay thu về toàn bộ số vàng chất đống như núi đó, sau đó cho người của Đức Hắc Lan Gia tộc đi. Sau khi tiêu tốn một tỉ ba ngàn vạn kim tệ để đổi thành Tam Tinh Đấu Thánh, vẫn còn lại ba nghìn vạn kim tệ, cộng lại với số tiền trước đó, số vốn lưu động trong tay Bạch Khởi vượt qua hai tỉ. Nhân tiện, Bạch Khởi cũng cho hết vào hai mươi Túi Không Gian đó, ra lệnh cho thủ hạ Mã Pháp Lý dẫn theo hai mươi Đấu Vương đem toàn bộ hai tỉ kim tệ này đến phương Bắc, để cho hai người Vạn Lý Vân và Tiêu Thiên Vũ ở nơi phương Bắc xa xôi mở rộng quân đội với quy mô lớn. Mở rộng ba mươi Quân đoàn thành tám mươi Quân đoàn, chiêu mộ tất cả nam tử trưởng thành ở phương Bắc tòng quân, ban cho tuyệt kỹ đấu khí, mua lại binh mã, lương thảo, chuẩn bị vũ khí khôi giáp, triển khai huấn luyện, nhanh chóng có thể thành tinh binh trong một năm.

Sau khi hoàn thành những việc này, Bạch Khởi mới từ từ rời khỏi phủ đệ, đem theo hộ vệ của mình đi đến Hoàng cung vào sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc này trong Hoàng cung vẫn đang tiến hành triều hội như thường lệ, chỉ là không khí có chút lạnh lẽo. Số lượng lớn các quý tộc và triều thần đều bị tẩy trừ, hiện tại trên triều đường chỉ lác đác vài người, trên

triều đường đương nhiên lộ ra vẻ vắng lạnh. Có điều, triều hội thường lệ vẫn không ít đi. Hoàng Đế Lý Tự Minh của Bất Diệt Hoàng Triều tuy đã bệnh sắp chết, cơ thể suy nhược đến cực hạn, chẳng mấy chốc sẽ mệnh quy hoàng tuyền, nhưng lại vẫn kéo cái thân thể sắp chết của mình tiếp tục lên triều. Thân là Hoàng Đế, trước khi hân chết vẫn không muốn từ bỏ quyền lợi của mình.

Có điều, trên triều đường, Lý Tự Minh cơ bản đã không còn quản lý mọi việc nữa, đại đa số là do Thái Tử tân nhiệm Lý Tầm Hoan đứng ra. Chỉ cần không phải là chuyện lớn, Lý Tự Minh cũng không xen ngang, chỉ ngồi trên Long ngai mềm mại đó nhìn mọi chuyện trước mặt.

Bạch Khởi rất ít lên triều. Không... không nên nói là rất ít, mà nên nói là hầu như không có. Bởi vì kể từ sau khi lần trước hồi kinh gây chuyện với Lý Tự Minh đến nay, Bạch Khởi chưa từng xuất hiện trên triều một lần.

oOo

- Bạch Khởi...

Khi xe ngựa của Bạch Khởi dừng lại trước cửa Vương phủ của Bạch Khởi, mấy trăm kỵ binh hộ vệ bốn phía bên xe ngựa. Khi Bạch Khởi bước ra khỏi Vương phủ, một giọng nói trong trẻo yếu ớt vang lên bên tai Bạch Khởi. Chủ nhân của giọng nói này là một cô nương xinh đẹp đang đứng đối diện với Bạch Khởi, cách khoảng mười thước, lặng lẽ nhìn Bạch Khởi, ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Linh Lung? Làm sao vậy?

Người này không phải ai khác mà chính là người được xưng là Tam Công chúa Bất Diệt Hoàng Triều, Đóa hoa hồng của Ba Phật Lợi Á, Lý Linh Lung. Sau khi Bạch Khởi nhìn thấy Lý Linh Lung, ánh mắt cũng trở nên phức tạp, có điều cũng không ngăn lại bước chân của Bạch Khởi đi tới đó, đi đến bên cạnh Lý Linh Lung. Nhìn Lý Linh Lung, Bạch Khởi nhíu mày hỏi.

Vốn dĩ hai người có thể nói là có chút cảm tình. Bạch Khởi có chút cảm tình với Lý Linh Lung, còn Lý Linh Lung đối với Bạch Khởi đương nhiên không cần phải nói. Nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, hai người cuối cùng cũng có thể đến được với nhau. Nhưng đáng tiếc là tính khí của Bạch Khởi khiến cho hắn và Hoàng tộc Lý Gia, Lý Tự Minh đứng ở phía đối lập. Kể từ khi đoạn tuyệt với Lý Tự Minh, Lý Linh Lung chưa từng xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Bây giờ nàng đột nhiên xuất hiện khiến cho Bạch Khởi có chút tò mò, cũng có chút khó hiểu. Nhìn vẻ mặt yếu ớt bất lực đó của Lý Linh Lung, Bạch Khởi đã biết có lẽ Lý Linh Lung đã gặp phải chuyện gì đó rắc rối.

Đối với Lý Linh Lung, Bạch Khởi có lẽ sẽ giúp đỡ hết sức mình. Tuy rằng hai người hiện tại do quan hệ bên ngoài, có lẽ cuối cùng không thể đến được với nhau. Có điều, Bạch Khởi vẫn thích Lý Linh Lung, có thể giúp đỡ thì Bạch Khởi sẽ không ngần ngại mà giúp đỡ Lý Linh Lung.

- Ta...

Lý Linh Lung nghe xong lời này, do dự một chút nhìn những hộ vệ phía sau Bạch Khởi, cúi thấp đầu. Điều này khiến cho Bạch Khởi nhíu mày, sau đó kéo tay Lý Linh Lung, vừa đi vừa nói:

- Đi, chúng ta có chuyện gì lên xe hãy nói.

Nói xong liền kéo Lý Linh Lung lên xe ngựa. Khi lên trên xe ngựa, Bạch Khởi lại hỏi lại lần nữa:

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Hãy nói ra đi, không có ai nghe thấy đâu.

- Điều này. Gần đây Hoàng tử Thiên Long Triệu Vô Cực lại đến, mượn ngày chúc thọ Phụ hoàng đã cầu thân với Phụ hoàng. Phụ hoàng đã đồng ý. Tối hôm qua hắn còn đến tìm ta nói chuyện, ta không đồng ý. Có điều, Phụ hoàng đã nói hôm nay sẽ để cho Triệu Vô Cực cầu thân một lần nữa trên triều đường. chuyện này sẽ đích thân Phụ hoàng nói đồng ý, cho dù ta phản đối cũng không có tác dụng gì. Ta sẽ buộc phải bị gả đến Thiên Long.

Lý Linh Lung nghe xong, cúi thấp đầu vừa khóc vừa nói, đôi mắt to tròn không ngừng rơi lệ, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

- Cái gì? Có thể như vậy sao? Triệu Vô Cực không muốn sống nữa sao! Nàng hãy để chuyện này cho ta! Để ta xử lý, ta bảo đảm không ai có thể quanh quẩn quanh cuộc đời nàng.

Bạch Khởi nghe xong liền giận dữ. Bạch Khởi là người có tính chiếm hữu rất mạnh, điểm này từ tác phong xử sự với người khác thường ngày của hắn là có thể nhìn ra. Trong tiềm thức, Bạch Khởi đã coi Lý Linh Lung là người phụ nữ của mình. Lúc này Lý Tự Minh lại muốn gả nàng cho Triệu Vô Cực, Bạch Khởi đương nhiên không thể đồng ý.

Nhìn bộ dạng Bạch Khởi giận dữ, Lý Linh Lung có chút hối hận vì đã nói chuyện này cho Bạch Khởi. Dù sao. Tính khí của Bạch Khởi nàng cũng hiểu chút ít. Nàng sợ, nàng sợ Bạch Khởi thực sự tức giận khiến cho hắn và Lý Tự Minh đối đầu đến mức không thể cứu vãn được, như vậy tất cả đã quá muộn. Tuy rằng bây giờ Lý Linh Lung cảm thấy Bạch Khởi có chút mâu thuẫn với Lý Gia, với Phụ hoàng của mình, nhưng vẫn có thể hòa giải. Thế nhưng nếu lại tiếp tục đối đầu thì kết quả không nghĩ cũng biết.

Đương nhiên, ngoài sự hối hận và sợ hãi ra, Lý Linh Lung cũng có chút vui mừng. Dù sao điều này cũng cho thấy một chuyện, đó là Bạch Khởi ít nhất vẫn còn rất chú ý đến mình. Điều này khiến cho Lý Linh Lung rất vui mừng.

- Bạch Khởi, có lẽ chàng đã quá nóng vội rồi. Chỉ cần không để ta bị gả đi là được rồi, ngàn vạn lần không được xung đột với Phụ hoàng ta. Cơ thể Phụ hoàng ta đã không ổn rồi, nếu chàng lại...

Lý Linh Lung lo lắng nói.

- Ta biết, mọi chuyện đã có ta, chuyện này nàng không cần nghĩ nhiều.

Bạch Khởi nghe xong liền nói. Nên làm như thế nào trong lòng Bạch Khởi đã biết. Tuy rằng hắn nể mặt Lý Linh Lung và Lý Tầm Hoan nên có thể nhẫn nhịn được một chút, nhưng nhẫn nhịn có giới hạn. Nếu thực sự Lý Tự Minh không biết tốt xấu thì cũng không thể trách mình.

Nói xong Bạch Khởi liền phái người đưa Lý Linh Lung về, còn mình lại dẫn theo mấy trăm hộ vệ, kỵ binh ngồi trên chiếc xe ngựa kim sắc sa hoa chậm rãi đi vào Hoàng cung. Khi đến cổng Hoàng cung liền đi thẳng vào bên trong, nhưng đám binh sĩ cận vệ giữ cổng lại cầm như hén quỳ xuống đất, không dám hé răng nói nửa lời. Sự lợi hại của Tây Bắc Vương bọn họ đã biết, giết chết những tiểu binh như họ, ngay đến đầu ngón tay cũng không cần dùng đến, Hoàng Đế hắn còn không coi là gì nữa là bọn họ? Bọn họ sao dám ngăn cản Bạch Khởi tiến vào Hoàng cung.

Huống chi, hiện nay trong kinh thành đang lưu truyền một câu nói như này:

- Nếu Tây Bắc Vương Bạch Khởi muốn làm Hoàng Đế, chỉ cần một câu nói mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy uy vọng và thực lực của Bạch Khởi đạt đến mức độ như thế nào, những tiểu binh như bọn họ đương nhiên rõ. Nếu Bạch Khởi muốn làm gì bọn họ, bảo bọn họ không được đối kháng, bọn họ tuyệt đối sẽ không phản kháng. Dù sao hàng vạn đại quân người ta cũng coi thường, uống chỉ hai vạn quân Hoàng Gia Cận Vệ Quân? Còn chưa đủ để tắc hàm răng.

Trực tiếp dẫn theo mấy chục hộ vệ đi vào trong nội viện Hoàng cung. Dọc đường Bạch Khởi đi thông suốt, không gặp trở ngại gì, hầu như không có bất kỳ ai dám cản trở Bạch Khởi. bây giờ, trong Đế Đô này thứ mà Hoàng Đế còn nắm trong tay cũng chỉ là hai vạn Hoàng Gia Cận Vệ Quân còn sót lại này, mà phạm vi thực lực của bọn họ cũng chính là trong Hoàng cung này, những nơi khác toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Bạch Khởi. Có thể nói sự sống chết của tất cả vương công đại thần trong Bất Diệt Hoàng Triều và Hoàng tộc đều nằm trong tay Bạch Khởi. Nếu Bạch Khởi muốn, chỉ cần một câu nói là có thể giết sạch bọn họ, huống hồ là thị vệ và cung nữ và thái giám? Chỉ cần Bạch Khởi nhìn thấy bọn họ chướng mắt, một câu nói là bọn họ sẽ bị chết sạch, còn có nghi ngờ gì sao?

399. Chương 309: Lợi Ích Quốc Gia (2)

Đối mặt với vấn đề sống chết, ai dám ngăn cản Bạch Khởi? Ai không muốn sống?

Đương nhiên bọn họ không dám ngăn cản, có điều, khi nhìn thấy Bạch Khởi, lập tức có người chạy vào thông báo cho cấp trên của mình, chuyện lớn như vậy bọn họ đâu dám dấu giếm.

Có điều, khi tướng quân thủ vệ đại điện biết được tin tức này thì Bạch Khởi đã đến cửa đại điện. Nếu bảo hắn đi vào nói với Lý Tự Minh, miễn cưỡng nén xuống bụng cũng không dám đi vào trong.

Lúc này trong đại điện đang thảo luận về vấn đề cầu hôn của Tứ Hoàng tử Thiên Long Triệu Vô Cực, các đại thần chia thành hai phái, một phái cho rằng Thiên Long và Bất Diệt Hoàng Triều đang ở thế đối địch, hai bên không hòa thuận, lúc nào cũng có thể khai chiến. Bây giờ kết thân với Thiên Long sẽ khó tránh có chút không thỏa đáng. Một phái lại cho rằng Thiên Long dù sao cũng đã từng là Đế nhất Cường quốc Đại Lục phương Đông, thực lực hùng hậu, khó mà so sánh. Giao thủ với bọn họ thật không đáng, chi bằng hãy gắn kết quan hệ hai nước, gả công chúa sang đó là tốt nhất.

Hai phái tranh luận không ngớt, nhưng điều mà họ thảo luận là quốc sự và những lợi ích mà quốc gia nhận được, còn về phần công chúa có đồng ý hay không thì lại nằm ngoài sự suy nghĩ của họ. Thế nhưng, tuy rằng Lý Tự Minh không nói gì, nhưng rõ ràng Lý Tự Minh đang tán thành chuyện này, bởi vậy phái ủng hộ cầu thân dần chiếm ưu thế. Còn Lý Tầm Hoan lại không chịu mở miệng, biểu hiện tuy phức tạp nhưng từ đầu đến cuối lại không nói một câu, rõ ràng đã được Lý Tự Minh dẫn dắt. Cho nên, tình hình bắt đầu mở ra cục diện một bên, phái ủng hộ đã áp đảo phái phản đối.

Khi kết luận cuối cùng sắp đưa ra, Lý Tự Minh ngồi trên Long ngai, đột nhiên ho hai tiếng, nói:

- Các vị, nếu các vị đã cho rằng việc kết thân thỏa đáng hơn thì chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Hãy truyền Thánh chỉ ta đồng ý hôn sự giữa công chúa Lý Linh Lung và Tứ Hoàng tử. Bất Diệt Hoàng Triều của chúng ta và Thiên Long chuẩn bị kết thân.

Hoàng Đế Bệ Hạ đã quyết định chắc chắn rồi, chuyện này các thần tử như bọn họ đương nhiên không dám phản đối. Thứ nhất, việc gả con gái này là chuyện của bản thân Lý Tự Minh, không có liên quan gì với bọn họ. Hơn nữa, sự tẩy trừ đẫm máu của Lý Tự Minh đã khiến cho bọn họ có chút sợ hãi, đương nhiên không dám công khai phản đối uy nghiêm của Hoàng Đế trong chuyện này.

Kết~~

Đột nhiên tại cửa cung điện, cánh cửa nặng trĩu vốn đã được đóng lại, bỗng nhiên bị đẩy mở ra. Một phút sau, một giọng nói uy nghiêm lạnh lùng vang lên trong cung điện:

- Kết thân? Các người nói được là được sao? Các người đã từng hỏi ta đồng ý hay không chưa?

Sự xuất hiện của giọng nói này khiến cho sắc mặt tất cả mọi người biến đổi, nhìn ra phía cửa. Khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói này là Bạch Khởi, bất giác, tất cả triều thần và Lý Tự Minh tim đập mạnh hai cái. Đặc biệt là Lý Tầm Hoan, vẻ mặt hắn thật khó coi, nhìn Bạch Khởi một cách vô cùng phức tạp. Với sự hiểu biết của bọn họ về Bạch Khởi, chuyện này e là không thể kết thúc tốt đẹp được.

Nói thực, đối với việc gả Lý Linh Lung đến Thiên Long, trong lòng Lý Tầm Hoan luôn không đồng ý, hắn cũng kịch liệt phản đối Phụ hoàng của mình. Dù sao, chuyện của Lý Linh Lung và Bạch Khởi chẳng phải bí mật gì, người thân quen với bọn họ đều biết. Làm như vậy rất có khả năng sẽ chọc giận Bạch Khởi, khiến cho quan hệ hiện tại giữa Bạch Khởi và Đế Quốc càng xấu đi. Thứ hai, bản thân hắn cũng hy vọng em gái mình được hạnh phúc. Nhưng tiếc là, Phụ hoàng của mình giống như trái tim sắt đá, mình nói gì cũng không làm nên chuyện, trái lại còn khiến cho bản thân mình không thể không đồng ý chuyện này, có điều sự lo lắng trong lòng hắn lại không hề tiêu tan. Bây giờ nhìn thấy Bạch Khởi tức giận đi vào như vậy, hắn đã biết được đại sự không ổn.

- Ài! Ta đã biết cuối cùng sẽ có một ngày như vậy. Cuối cùng hắn đã đến rồi...

Lý Tầm Hoan than thở. Hắn biết hôm nay hắn sẽ phải đứng ở phía đối lập với Bạch Khởi, tuy rằng hắn không muốn làm như vậy, nhưng chuyện đã đến, hắn đành phải như vậy. Ai bảo hắn được sinh gia trong gia đình Đế vương, ai bảo hắn là Thái tử của Bất Diệt Hoàng Triều, Hoàng Đế tương lai? Hàng ngàn lý do đã khiến cho hắn đứng về phía đối lập với Bạch Khởi.

- Bạch Khởi! Người thật vô liêm sỉ, chuyện gả con gái của ta liên quan gì tới người? Chuyện này không đến lượt người xen miệng vào! Người lui xuống cho ta!

Lý Tự Minh tức giận quát.

Chuyện quan hệ giữa Lý Linh Lung và Bạch Khởi, hẳn không phải là không biết, có điều hẳn đã có dự định của riêng mình. Lý Linh Lung không thể gả cho Bạch Khởi, bởi vì Lý Tự Minh hẳn sợ, sợ sau khi Bạch Khởi lấy Lý Linh Lung sẽ danh chính ngôn thuận trở thành Hoàng thân quốc thích, giết chết con trai mình, phong Lý Linh Lung làm Nữ Vương, khiến cho cơ nghiệp của Lý Gia trở thành vật trong lòng bàn tay Bạch Khởi. Chuyện như vậy ở những nước khác không phải là chưa từng xảy ra, chuyện phò mã giết chết Hoàng tử, chiếm giữ quyền hành không phải là không có. Huống chi Bạch Khởi là một người có cường thế như vậy, nếu sau khi mình đi, hẳn muốn làm như vậy, không ai có thể ngăn cản nổi. Hơn nữa làm như vậy cũng không bị coi là vi phạm lễ pháp, càng có thể được người ta chấp nhận, điều đó không dễ làm.

Huống chi, hiện nay thế lực của Bạch Khởi quá lớn, cho dù là Lý Tự Minh cũng muốn phối hợp với Thiên Long để tiêu diệt Bạch Khởi. Cái đuôi lớn Bạch Khởi hiện nay không mất đi, e là gả con gái của mình đi, tổn thất sẽ tăng lên, sẽ mất đi những vùng đất mới giành được. Chỉ cần có thể phối hợp lại tiêu diệt Bạch Khởi, giúp cho Lý Gia Hoàng triều đời đời hưng thịnh thì điều này cũng đáng. Vì vậy Lý Tự Minh quyết định hy sinh con gái của mình.

Vốn dĩ hẳn quyết định dao sắc chặt đứt, quyết định chuyện này. Cuối cùng, khi mọi người đều biết, Bạch Khởi cho dù thực lực có mạnh bao nhiêu, e là cũng không có cách phản đối. Nếu Bạch Khởi có động tác gì, chắc chắn nghìn người sở chỉ vụ lễ bất hòa. Nhưng không ngờ Bạch Khởi lại biết được thông tin này, trong lúc này xông vào đây, khiến cho Lý Tự Minh có chút cảm giác phản ứng không kịp.

- Gả con gái? Việc này quả thực không liên quan gì đến ta, có điều người gả ai cũng được nhưng không được gả Lý Linh Lung. Người có nhiều con gái như vậy, nếu phải gả cho tên Triệu Vô Cực thì hãy gả người khác, nhưng Linh Lung tuyệt đối không được, nàng là của ta, không ai có thể cướp được nàng.

Bạch Khởi nói không một chút nhượng bộ, hẳn không hề để ý gì đến Lý Tự Minh. Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên Bạch Khởi làm như vậy. Đối với Lý Gia Hoàng triều, hẳn đã hoàn toàn chiếm ưu thế áp đảo, căn bản hẳn không hề coi trọng vị Hoàng Đế Lý Tự Minh.

- Người... Bạch Khởi người thật to gan!

Lý Tự Minh nghe xong lời này, bị Bạch Khởi làm cho sống mũi đánh lại, một lúc nói không ra lời. Hẳn chỉ vào Bạch Khởi giận dữ hét lên, có điều nói xong lời này hẳn có vẻ hối hận, bởi vì hẳn biết tự mình đã làm cho mình mất mặt. Vì từ trước tới giờ Bạch Khởi vẫn to gan như vậy. Đường như trong mắt Bạch Khởi chưa bao giờ có vị Hoàng Đế Lý Tự Minh.

- To gan? Hừ... Gan của Bạch Khởi ta không bao giờ nhỏ, điều này người không phải là không biết. Ta lại to gan lần nữa có ngại chi? Hừ hừ, Hoàng Đế Bệ Hạ của ta, tóm lại lần này ta nói không được là không được, đừng có ai hy vọng chuyện này có thể thông qua.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, khẽ cười nói, sự coi thường đối với Lý Tự Minh đã biểu hiện ra rõ ràng.

- Bạch Khởi, việc này liên quan đến lợi ích quốc gia, tuy rằng ta cũng không muốn gả Linh Lung đi, nhưng Linh Lung thân là công chúa, còn người thân là Tây Bắc Vương của Đế Quốc. Vì vậy về chuyện này các người đều phải đứng từ lợi ích của quốc gia mà suy nghĩ. Linh Lung gả đi sẽ có lợi cho quốc gia, ta hy vọng người sẽ lấy đại cục làm trọng.

Lý Tầm Hoan miễn cưỡng đứng dậy, tuy rằng hẳn không muốn đứng ra, nhưng có điều tình hình đã đến nước này, e rằng người khác nói sẽ không có tác dụng, vì vậy chỉ có thể tự mình đứng ra nói. Rốt cuộc lời của người khác cũng không thể làm Bạch Khởi thay đổi suy nghĩ, chỉ có bản thân hẳn mới đủ tư cách để nói với Bạch Khởi vài lời.

Lời của Lý Tầm Hoan khiến Bạch Khởi nheo mắt lại, thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Lý Tầm Hoan, rồi lập tức hừ một tiếng nói rằng:

- Tầm Hoan, ta coi người là bằng hữu, không ngờ người lại nói như vậy. Được, được. Cứ coi như Bạch Khởi ta đã nhìn lầm người! Ngày hôm nay, người đã nói như vậy, vậy thì sau này hai ta sẽ mỗi người đi một đường. Người là người, ta là ta. Hai ta sẽ không còn mối giao tình nào nữa, về phần ngày hôm nay người nói lấy lợi ích quốc gia làm trọng? Được, người đã nói vậy thì ta sẽ lấy lợi ích quốc gia làm trọng.

Lời của Bạch Khởi khiến cho Lý Tầm Hoan liên tục cười gượng, có điều cuối cùng vẫn thở phào nhẹ nhõm,

ít nhất Bạch Khởi đã chấp nhận chuyện này, vì vậy tuy đã mất đi một người bằng hữu nhưng chí ít lại giúp cho Lý Gia giữ được thể diện, giúp cho Phụ hoàng giữ được thể diện. Chí ít sự liên minh với Thiên Long đã thành công, chí ít mình đã ngăn được Bạch Khởi mặc dù mình đã mất đi một người bạn.

Nhưng tiếc là Lý Tầm Hoan vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm, Bạch Khởi bên này lại cao giọng nói:

- Hoàng tử đã nói, lấy lợi ích quốc gia làm trọng, nhưng theo ta, lợi ích quốc gia thật sự không phải là gả Tam Công chúa mà là khai chiến với Thiên Long. Ta quyết định ngày mai sẽ chinh đồn quân mã, trong vòng ba tháng tập kết binh mã tiến công Thiên Long, ngoài ra sẽ giết chết Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực của Thiên Long.

400. Chương 310: Hoàng Cực Lệnh (1)

Lời này khiến cho sắc mặt những người xung quanh trở nên biến đổi, không biết phải nên nói điều gì. Sắc mặt Lý Tầm Hoan lại càng trở nên khó coi. Đùa cái gì, mình bên này muốn kết thân với Thiên Long, Bạch Khởi hẳn lại muốn tấn công Thiên Long. Mà ý Hoàng Đế là gả Lý Linh Lung cho Triệu Vô Cực, nhưng Bạch Khởi lại muốn giết chết Triệu Vô Cực. Đây chẳng phải là làm trái lại Hoàng Đế sao?

Lời này đồng nghĩa với sự quyết liệt công khai giữa Bạch Khởi và Hoàng Đế. Mọi người đều nhìn ra, lần này Bạch Khởi thực sự đã nổi giận. Nhất thời, tất cả vương công quý tộc đều phải ngậm miệng lại, không biết nên nói điều gì. Những người này ở giữa Bạch Khởi và Hoàng Đế thực sự không biết nên nói như thế nào.

Hoàng Đế đương nhiên không cần nói, đó là người cao nhất, người tồn tại cao nhất trong toàn bộ Đế Quốc, ai dám có ý làm phản hấn. Sự thanh trừng thời gian vừa qua là một chứng minh rõ nhất, xét gia diệt tộc là không thể thiếu. Nhưng Bạch Khởi thì sao? Bạch Khởi lẽ nào lại dễ khiêu khích? Không, Bạch Khởi còn kinh khủng hơn Hoàng Đế bởi vì Bạch Khởi có quân đội, Bạch Khởi có quyền lực, Bạch Khởi có sức mạnh. Tại Đế Đô, Đế Quốc, Bạch Khởi còn đáng sợ hơn Hoàng Đế.

- Bạch Khởi, người biết đây là kết quả do các triều thần bàn bạc thảo luận với nhau. Người là võ tướng, là Nguyên Soái, chuyện này người không cần lo. Các triều thần đương nhiên sẽ đưa ra một kết quả. Mọi người đều cho rằng gả Linh Lung đến Thiên Long là lựa chọn tốt nhất. Cho nên, chuyện khai chiến với Thiên Long người không cần nói, đây là điều không có khả năng. Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta và Thiên Long sẽ trở thành đồng minh.

Lý Tầm Hoan rất khổ tâm nhưng lại đành phải miễn cưỡng tiếp tục nói như vậy, cho dù hẳn cũng không muốn nói như vậy.

- Vậy sao? Quyết định của các triều thần? Kẻ nào dám nói gả công chúa đến Thiên Long hãy đứng ra cho ta, để Bạch Khởi ta xem là ai có cái ý hay đó?

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh, con ngươi đảo quanh bốn phía, sau đó cao giọng nói.

Lời này của hắn khiến cho tất cả đám vương công quý tộc trong đại điện miệng câm như hến, cúi đầu lui về phía sau một bước, không dám đáp lời. Đây không phải trò đùa, lúc này ai chịu đứng ra thừa nhận mình đã từng nói như vậy thì kẻ đó chẳng phải tự tìm cái chết hay sao?

Bạch Khởi là ai? Tất cả mọi người đều rõ. Sát Thần Bạch Khởi, cái tên gọi này không phải là gọi không. Làm không tốt, Bạch Khởi dám chém chết bọn họ ngay tại chỗ, cho dù là không có câu nói đó của Bạch Khởi, bọn họ chắc chắn sẽ bị xét nhà diệt tộc. Bạch Khởi là ai chứ? Hiện tại ai không biết binh mã của cả Đế Đô này đều nằm trong tay hắn. Hắn muốn giết ai, đó không phải là chuyện một câu nói, cho dù là Hoàng Đế e là cũng không giữ được người này, bởi vì Bạch Khởi cơ bản coi thường Hoàng Đế.

- Sao lại không có ai nói gì vậy? Vậy thì nghĩa là đều không tán thành? Hừ, nhìn thấy chưa Thái Tử Điện Hạ và Hoàng Đế của ta, các triều thần đều không tán thành, lẽ nào các vị còn khư khư cố chấp sao? Ừm, ta nói trước, công chúa không thể đến Thiên Long, Thiên Long buộc phải đi khỏi lãnh địa của chúng ta. Không phải Bạch Khởi ta kiêu căng, nếu không có lệnh của Bạch Khởi ta thì bất cứ ai cũng đừng nghĩ đến chuyện thông qua phương Bắc đi đến Thiên Long. Đi bằng đường thủy? Hừ, kể từ ngày hôm nay, tất cả thuyền bè của Đế Đô cấm đi về phương Bắc!

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng nói như vậy.

Sau khi nói xong, Bạch Khởi quay người đi. Tuy nhiên, khi đến cửa đại điện, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, liền quay đầu lại, cao giọng nói:

- Đúng rồi, còn về Đức Hắc Lan Gia tộc, ta nói luôn, kẻ nào dám đụng đến bọn họ thì đừng trách ta không khách khí.

Nói xong Bạch Khởi ngẩng đầu rời khỏi. Mọi người đều hướng ánh mắt theo bước chân Bạch Khởi rời khỏi, trong lòng cảm khái vạn phần, không biết nên nói gì cho phải. Còn lúc này, Lý Tự Minh ngồi trên ngai vàng chỉ tay theo hướng Bạch Khởi. Tức giận hét to:

- Bạch Khởi! Bạch Khởi! Người, người... phù phù.

Vừa nói xong, máu tươi từ miệng Lý Tự Minh phun ra, rơi vãi khắp mặt đất. Vị Hoàng Đế Bệ Hạ này, trong khi bệnh tật ốm yếu lại bị Bạch Khởi chọc tức như vậy, nôn ra máu và ngất đi.

Nhưng về điều này, Bạch Khởi lại như không biết gì. Hơn nữa, cứ coi như Bạch Khởi biết chuyện này, có lẽ Bạch Khởi cũng không thèm để ý. Bởi vì lúc này, Bạch Khởi đã dẫn người chạy thẳng đến Quốc Tân Quán, sau khi chắc chắn về các triều thần và Hoàng Đế, tin rằng bọn họ không dám làm bừa, Bạch Khởi chạy thẳng đến Quốc Tân Quán, nơi ở của Hoàng tử Thiên Long Triệu Vô Cực.

Bạch Khởi muốn dạy cho con cóc Triệu Vô Cực không muốn từ bỏ này một bài học nhớ đời, khiến cho hắn sớm cút khỏi Bất Diệt Hoàng Triều. Nếu hắn không nhận thức được điều này thì Bạch Khởi chỉ có thể tiêu diệt hắn.

Ra roi thúc ngựa, lần này Bạch Khởi dẫn theo thủ hạ của mình như cuồng phong lốc xoáy phóng trên đường lớn. Lần này Bạch Khởi đến Hoàng cung là hàm ý gì. Bởi vì đó là Hoàng cung, mình là thần tử của Bất Diệt Hoàng Triều. Mặc dù cơ bản đã quyết liệt với Lý Tự Minh, nhưng chí ít, về danh nghĩa mình cũng không thể làm thái quá, còn bao nhiêu phải giữ. Nhưng lần này đi tới Quốc Tân Quán, Bạch Khởi không có gì phải giữ, trực tiếp xông vào như vậy.

Khi tới Quốc Tân Quán, Bạch Khởi cùng thuộc hạ, mấy chục kỵ binh lập tức xuống ngựa. Còn khoảng ba nghìn binh sĩ Đế Đô Đặc Cảnh Ty phụ trách tuần tra, trên đường đi bị Bạch Khởi gọi tới cũng từ phía sau lấy vũ khí ra đi tới. Sau khi xuống ngựa, câu đầu tiên của Bạch Khởi đó là:

- Bao vây nơi này cho ta, một con ruồi cũng không thể để chúng bay ra!

Trong khi nói, hắn khí thế hùng hổ xông vào. Những hộ vệ bên cạnh Bạch Khởi mở đường, xua đuổi binh sĩ phụ trách phòng vệ ở cửa Quốc Tân Quán và xông thẳng vào nơi ở của Triệu Vô Cực.

Hộ vệ của Triệu Vô Cực bị người của Bạch Khởi bao vây ở giữa, còn Triệu Vô Cực cũng hoang mang rối loạn từ sau hậu viện bước ra. Chuyện lớn như vậy hắn không thể không biết. Khi Bạch Khởi đến, hắn có chút khổ tâm, vốn dĩ tưởng rằng thế lực của Bạch Khởi tại Bất Diệt Hoàng Triều chỉ có chút lớn mạnh, nhưng Hoàng Đế chung quy vẫn có thể áp chế Bạch Khởi. Thế nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện không như mình nghĩ. Như vậy, ngay đến Hoàng Đế cũng không áp chế nổi Bạch Khởi.

- Tây Bắc Vương gần đây khỏe không? Không biết ngài khuê chiêng gõ trống đến đây tìm ta là có chuyện gì?

Triệu Vô Cực sửa sang hành trang một chút, sau đó bước ra, chấp tay nho nhã nói với Bạch Khởi, trên mặt lộ vẻ tươi cười, mặc dù nụ cười này có chút miễn cưỡng.

- Khỏe? Khỏe cái gì mà khỏe? Triệu Vô Cực, lần này ta đến đây là vì cái gì, ta nghĩ trong lòng ngươi cũng rõ. Ngươi là cái thá gì? Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga? Lập tức thu dọn đồ của ngươi cút về Thiên Long cho ta, nếu không, bây giờ ta sẽ giết ngươi!

Bạch Khởi lạnh lùng nói, Bạch Khởi rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, hắn đã không giữ cho Triệu Vô Cực một chút thể diện nào.

Đặc phái viên các nước xung quanh đều chưa rời khỏi. Đại thọ của Lý Tự Minh vừa mới kết thúc, hơn nữa, bọn họ cũng biết Lý Tự Minh chẳng còn được mấy ngày, cho nên bọn họ vẫn chưa rời khỏi. Trái lại, còn ở

lại đây chờ sau khi Lý Tự Minh chết, tiễn đưa Lý Tự Minh, nhân tiện chúc mừng Tân Hoàng Đế lên ngôi. Trước khi bọn họ đến đây đã chuẩn bị đầy đủ lễ vật, vì vậy vẫn ở lại đây. Những người này đều ở Quốc Tân Quán, chỉ là ở các sân khác nhau. Lúc này, Bạch Khởi khua chiêng gõ trống xông vào như vậy, bọn họ đương nhiên phát hiện ra, tất cả đều chạy ra ngoài xem rốt cuộc có chuyện gì.

Lời của Bạch Khởi, bọn họ đương nhiên nghe thấy rõ ràng. Những đặc phái viên này có vẻ hứng thú nhìn về phía Hoàng tử Thiên Long Triệu Vô Cực, đợi coi phản ứng của hắn ra sao. Thiên Long đã từng là Đế nhất Cường quốc trên Đại Lục, Bạch Khởi lại là người có quyền lực nhất trong Bất Diệt Hoàng Triều. Sự xung đột giữa hai người lúc này là một lần hiếm thấy, bọn họ muốn xem Triệu Vô Cực trả lời như thế nào.

- Bạch Khởi, người không được quá đáng, dù gì ta cũng là Hoàng tử Thiên Long, sao có thể cho phép người sỉ nhục? Tốt nhất là người hãy có trách nhiệm với lời nói của mình, người thân là thần tử của Bất Diệt Hoàng Triều, lẽ nào ngay đến lễ tiết cũng không biết sao? Lẽ nào người muốn Bất Diệt Hoàng Triều khai chiến với Thiên Long? Trách nhiệm này người gánh vác nổi không? Ta đi hay không là chuyện của ta, không đến lượt người lo.

Trong lòng Triệu Vô Cực thực sự khó xử, hắn không muốn xung đột với Bạch Khởi, đặc biệt là trong lúc này, nhưng tại đây hắn không có cách nào. Đặc phái viên các nước đều ở đây, nếu hôm nay sau khi hắn bị Bạch Khởi mắng cho một trận vẫn không hé răng, bộ mặt của Thiên Long sẽ mất.

- Khai chiến? Được à, Ha ha. Được. Thứ ta đợi chính là câu nói này của người. Ba tháng sau đại quân của ta sẽ tiến quân vào Thiên Long. Ta muốn xem Thiên Long các người dựa vào cái gì để chống lại Bạch Khởi ta!

401. Chương 310: Hoàng Cực Lệnh (2)

Bạch Khởi vừa cười vừa nói, kẻ khác không dám nhưng hắn dám. Hiện tại Thiên Long vô cùng suy yếu, sau khi đánh nhau với Gia Lam, bọn họ đã tổn thất rất nhiều, hơn nữa gần đây họ còn giao chiến với Đế Quốc Đức Lâm ở phương Bắc, hai bên đều bị tổn thất, toàn bộ binh mã đều tham gia vào chiến tuyến phương Bắc. Hơn nữa, Đế Quốc Băng Tuyết, Đế nhất Cường quốc phương Bắc cũng nhìn Thiên Long một cách thêm thường. Lựa chọn này của Thiên Long rất nguy hiểm, cơ bản không có năng lực chống lại Bạch Khởi. Tuy rằng Bạch Khởi không thể một lần là ăn tươi được Thiên Long, nhưng ít nhất có thể ăn được mười mấy, hai mươi mấy hành tinh, đó không phải là vấn đề gì lớn. Nếu ba bên liên thủ, Thiên Long sẽ bị tiêu diệt ngay trước mắt.

Lời của Bạch Khởi khiến cho sắc mặt của Triệu Vô Cực trở nên khó coi đến mức không thể khó coi hơn nữa, im miệng một lúc, không biết nói gì, vẻ mặt sáng tối bất định, không ngừng biến đổi, cuối cùng cũng vẫn không thể nói ra một câu, bởi vì hắn không biết mình nên nói điều gì.

Tuy nhiên, hắn không nói không có nghĩa là Bạch Khởi bỏ qua cho hắn. Hừ lạnh một tiếng, Bạch Khởi vung tay, một giây sau, một đường đầu khí phát ra, trực tiếp chặt đứt một cánh tay của Triệu Vô Cực, trong nháy mắt máu tươi phun ra, Triệu Vô Cực cắn răng cắn lợi ngã xuống mặt đất. Những tên hộ vệ của Triệu Vô Cực vội vàng xông tới giúp đỡ Triệu Vô Cực, sau đó Bạch Khởi hừ lạnh ba tiếng rồi nói:

- Triệu Vô Cực, người nhớ kỹ cho ta, người chẳng là gì cả, người chỉ là một con rệp, ta muốn giết người căn bản không cần tốn sức. Không chỉ ở Bất Diệt Hoàng Triều mà ngay cả ở Thiên Long của các người, chọc giận Bạch Khởi ta, ta cũng như vậy, sẽ đi tới đó giết người. Vì vậy tốt nhất là người hãy lập tức rút khỏi đây cho ta! Nếu không, ta đảm bảo người và cả người của người sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai! Cả Thiên Long của các người tốt nhất là nên thành thật một chút. Lần này người đắc tội với ta, Thiên Long phải trả giá một tỉ kim tệ cho lỗi lầm của người, trong vòng ba tháng phải đưa tới phương Bắc, thiếu một đồng ta sẽ tiến quân tới Thiên Long.

Nói xong liền dẫn người của mình rời khỏi, để lại đặc phái viên các nước với bộ mặt chấn động. Bọn họ chưa từng nghĩ rằng sẽ có kẻ dám làm chuyện như vậy với Hoàng tử Thiên Long, hơn nữa còn công khai uy hiếp Đế Quốc Thiên Long. Phải biết rằng Thiên Long đã từng là Đế nhất Cường quốc phương Đông, chỉ kém hơn một chút so với Đế Quốc Quang Minh ở Trung Ương, có thể nói là lớn thứ hai Đại Lục. Thực lực

của bọn họ không thể nghi ngờ. Mặc dù hiện nay Thiên Long vì chiến tranh với Gia Lam mà thương vong vô số nhưng vẫn không tổn thương tới nguyên khí, không bao lâu đã có thể hồi phục. Bạch Khởi lại dám đối xử với Hoàng tử Thiên Long như vậy, hơn nữa còn công khai uy hiếp Đế Quốc Thiên Long. Cái gan này khó tránh có chút thái quá.

Nói thực, chuyện tiến quân vào Thiên Long, trước đây Bạch Khởi đã từng suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn không lựa chọn làm như vậy. Thứ nhất, nội bộ Bạch Khởi chưa ổn, Bất Diệt Hoàng Triều tấn công Thiên Long khi không ổn định cơ bản chính là một câu nói sáo rỗng. Với quan hệ của Bạch Khởi và Đế Quốc lúc này, Lý Tự Minh không đâm một con dao sau lưng mình mới là lạ, ngay cả Lý Tầm Hoan là người kế vị có lẽ cũng như vậy.

Bạch Khởi hiểu rất rõ về Lý Tầm Hoan. Giống như lời Hải Đường từng nói, cái gã này nhìn có vẻ đa tình, nhưng kì thực lại vô tình, trước đây còn dễ nói, nhưng bây giờ mình đã hoàn toàn quyết liệt với hắn, hắn đối phó với mình hoàn toàn là điều dễ hiểu.

Thứ hai, Thiên Long quá lớn, hơn nữa nội tình thâm hậu, ba mươi quân đoàn tuy là không ít, nhưng muốn đánh bại Thiên Long quả là lời nói suông, chiếm mười hành tỉnh là điều có khả năng nhưng không thể đánh bại Thiên Long một lần, Bạch Khởi cơ bản không đáng ra tay.

Vì vậy tấn công Thiên Long chính là một câu nói suông, nhưng Bạch Khởi vẫn nói bởi vì hắn biết Thiên Long còn sợ chiến tranh hơn mình. Không nói đến việc khai chiến với Đế Quốc Đức Lâm, bây giờ giao chiến với Thiên Long, Đế Quốc Băng Tuyết vốn đã ngấp nghé, có lẽ cũng sẽ nhúng tay vào chuyện tình của Thiên Long. Nếu như vậy, Thiên Long ba mặt đối địch e là thời gian chi trì không còn dài. Bởi vậy bọn họ sợ chiến tranh, ít nhất bây giờ sợ hãi, một tỉ kim tệ tuy không nhiều nhưng đối với Thiên Long mà nói lại là mưa bụi. Đế Quốc nghìn năm, Thiên Long đích thực rất giàu có, ngoài Đế Quốc Quang Minh ra, nước giàu có nhất Đại Lục chính là Đế Quốc Thiên Long. Của cải của Đại Đế Quốc thành lập đến hơn ba nghìn năm của họ không thể tưởng tượng nổi. Một tỉ kim tệ đối với bọn họ thực sự không nhiều, hơn nữa, so với mười mấy, hai mươi hành tỉnh mất đi, một tỉ kim tệ quả thực không đáng là bao. Xét thấy, sau khi suy nghĩ bọn họ sẽ đồng ý, vì vậy Bạch Khởi mới nói ra yêu cầu này.

Sau khi rời khỏi đây, Bạch Khởi trở về nơi ở của mình, còn hành động của Bạch Khởi hôm nay trong thời gian ngắn đã truyền đi khắp Đế Đô. Trong chớp lát, mọi người cảm thấy bão tố vừa mới qua đi dường như lại sắp đến gần, cả Đế Đô sẽ bị nhấn chìm trong không khí khủng hoảng. Đương nhiên, những gì mà Bạch Khởi đã làm trở thành chủ đề chính trong cuộc trò chuyện của không ít người trong lúc rảnh rỗi.

Lúc chàng vạng, Hoàng Đế Lý Tự Minh đã yếu ớt tỉnh dậy. Thời gian đầu tiên mở mắt, người xuất hiện trước mặt Lý Tự Minh chính là Thái Tử hiện tại Lý Tầm Hoan và Tể Tướng Bối Tắt Ni. Hai người vẻ mặt ưu sầu đứng cạnh Lý Tự Minh, sau khi nhìn thấy Lý Tự Minh tỉnh lại, lập tức chạy đến.

Lý Tầm Hoan nâng Lý Tự Minh tựa vào đầu giường, trên chiếc gối mềm mại. Lý Tự Minh nhìn hai người rồi thở dài một hơi, nói:

- Bây giờ các người đã nhìn ra rồi chứ, chúng ta đã hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Bạch Khởi. Toàn bộ binh mã Đế Đô đều nằm trong tay hắn, ở phương Bắc còn có ba mươi Quân đoàn. Hiện nay, lực lượng trong tay Bạch Khởi đã lên tới sáu trăm bảy mươi vạn. Binh mã Đế Quốc tổng cộng có bao nhiêu? Tổng cộng có một nghìn vạn, Bạch Khởi chiếm bảy mươi phần trăm. Hiện tại, chúng ta đã không còn cách khống chế hắn, hai người nói xem bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

- Nhấn. Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy bây giờ ngoài kiên nhẫn ra đã không còn cách nào nữa. Bạch Khởi thích Tam muội thì hãy gả Tam muội cho hắn, giữ lấy hắn. Con cũng có chút hiểu biết về Bạch Khởi, nếu không ép hắn đến bước đường cùng thì hắn sẽ không mưu phản. Chí ít, nhi thần thấy hắn sẽ không làm như vậy. Đợi mấy năm nữa, tìm được cơ hội sẽ giải quyết việc này. Nếu không chúng ta cũng không còn cách nào khác.

Cẩn rằng một cái, Lý Tầm Hoan nói như vậy, trong lòng hắn đã vạch ra kế hoạch đối phó với Bạch Khởi. Dù sao Bạch Khởi cũng tạo ra uy hiếp với hắn, với Lý Gia Hoàng triều, hắn không thể không loại trừ Bạch Khởi. Mặc dù trước đây Bạch Khởi có tình nghĩa với hắn nhưng đó đều đã là quá khứ. Hiện tại giữa hai người không còn bất kỳ một chút giao tình nào, hưởng chi, cho dù là có, đứng trước Hoàng quyền gia tộc, tình nghĩa buộc phải hy sinh.

- Nhẫn? Là một cách nhưng không phải là cách duy nhất. Hừ, Tầm Hoan à, con mạnh hơn Đại ca con rất nhiều. Cái tên đó nếu làm Hoàng Đế, chắc chuyện đầu tiên muốn làm chính là diệt trừ Bạch Khởi... Nhưng nó cũng không nghĩ xem nó có cái khả năng này hay không? Diệt trừ Bạch Khởi chẳng qua chỉ là truyện đùa mà thôi. Còn con, con biết nhẫn nại, tìm đúng cơ hội, nhân lúc Bạch Khởi suy yếu, một phát đánh trúng, đây là một cách hay. Nhưng sức khỏe ta đã yếu, ta cảm thấy nhiều nhất là một tháng, ta e là đã sắp chết rồi. Sau khi ta chết, con sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng Đế, nhưng bản thân là một Hoàng Đế, con làm sao có thể nhẫn nại một thần tử như vậy? Lẽ nào phải quỳ gối trước hấn sao? Tìm mọi cách để làm hài lòng hấn sao? Vậy thì bộ mặt của Lý Gia Hoàng triều của ta sao có thể tồn tại? Con là Hoàng Đế có thể có tình cảm sao? Tự xử lý thế nào? Vì vậy cái cách này không đến cuối cùng không thể sử dụng. Nếu thực sự không còn cách nào, con chỉ có thể nhẫn nại, từ từ mở rộng lực lượng của mình nhưng bây giờ vẫn chưa đến mức độ đó.

Lý Tự Minh nhắm mắt, trầm giọng nói. Lúc này hấn lại thể hiện bản chất kiêu hùng của mình.

- Nhưng Phụ hoàng? Lẽ nào chúng ta còn cách khác sao? Bây giờ tình hình đã như vậy, Bạch Khởi không chế đại đa số binh mã, chúng ta cơ bản không có cách nào chống lại hấn, cho dù là chiêu nạp binh mã, nhưng binh mã bên phía Bạch Khởi quá nhiều, chúng ta nuôi dưỡng đã rất vất vả. Một nghìn vạn quân đội đã là cực hạn mà chúng ta có thể chịu được, không có cách nào thu thuế ở phương Bắc, cơ bản không thể nuôi dưỡng quá nhiều quân đội. Cho dù là chúng ta đã thu được rất nhiều tiền từ những quý tộc đó, nhưng nếu chúng ta mở rộng quân đội, Bạch Khởi cũng sẽ có hành động. Cho dù là hấn không hành động, chúng ta muốn đánh bại hấn cũng gần như không thể. Nói thẳng ra, Phụ hoàng hầu như không có khả năng trên chiến trường. Cái danh hiệu Chiến Thần Bạch Khởi không phải là gọi suông, ở đây chúng ta không có tướng lĩnh nào có thể sánh vai với hấn về quân sự và uy vọng. Còn cách khác, giết chết Bạch Khởi, điều này lại càng không thể. Phụ hoàng đã nhìn thấy ngày hôm đó, Đại ca đã mời hơn ba mươi Đẩu Vương, hai mươi Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình, một Thảm Phán Trưởng Thảm Phán Hội Giáo Tông cấp Đẩu Đế bủa vây tấn công Bạch Khởi, nhưng Bạch Khởi đã giết chết sạch bọn họ một cách dễ dàng. Chúng ta còn có thể đối phó với hấn như thế nào?

Lý Tầm Hoan cười gượng nói. Đây vẫn chưa phải là thời khắc cuối cùng sao? Vẫn chưa đến mức đó sao? Có phải là đầu óc Phụ hoàng mình đã hôn mê?

- Không. Chúng ta còn có con bài chưa lật. Chỉ cần tìm được Hoàng Cực Lệnh! Chúng ta còn có cơ hội.

Lý Tự Minh nhắm mắt, thần sắc phức tạp nói, trong mắt không ngừng lóe sáng.

402. Chương 311: Giáo Hoàng Điện (1)

Mâu thuẫn của Bạch Khởi và Lý Tự Minh đã mãnh liệt đến nỗi không thể không dấy thành bão tố, nhưng bọn họ không nghĩ tới ở giữa Đại Lục, lúc này có một nguy cơ chậm chậm tiến gần đến họ. Bọn họ có thể đã quên, bởi vì chuyện chính biến của Thái Tử Lý Dũng đã kéo theo một thế lực vô cùng khủng lồ, hơn vạn năm không ai có thể rung chuyển, Quang Minh Giáo Đình.

Bạch Khởi chém chết ba mươi tên Quang Minh võ sĩ cấp Đẩu Vương, mười hai vị Hồng Y Giáo Chủ, một Hồng Y Đại Giáo Chủ, cùng với một Thảm Phán Trưởng của Thảm Phán Hội Giáo Đình. Hơn vạn năm nay chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, đây là triệt để chà đạp lên sự tôn nghiêm của Giáo Đình, Quang Minh Giáo Đình đương nhiên không thể bỏ qua như vậy.

Ở giữa Đại Lục, tại Quang Minh Đế Quốc, trên Trung Ương Thánh Sơn. Trong một cung điện kiến trúc nguy nga, một vị Giáo Hoàng Bệ Hạ thân mặc trường bào màu vàng kim đầu đội một vương miện màu vàng kim, đặc biệt ngồi ở giữa Vương tọa. Sau lưng hấn là một tượng Quang Minh Nữ Thần khổng lồ do Hán Bạch Ngọc điêu khắc thành. Phía dưới Giáo Hoàng có hơn vài chục người đang ngồi. Ngồi ở vị trí bên trái toàn bộ là Hồng Y Đại Giáo Chủ nhìn sơ qua ít nhất có một hai chục người, bên phải Giáo Hoàng đều là Giáo Đình Thánh Kỵ Sĩ, người nào người nấy mặc khôi giáp màu vàng, hai vị Thảm Phán Trưởng và Thảm Phán Hội Trưởng của Giáo Tông Thảm Phán Hội, hơn mười vị Nguyên Soái của Quang Minh Quân đoàn. Mỗi một người đều nằm trong hàng ngũ Đẩu Đế cường giả.

- Mễ Lạc, vừa nãy người đã gõ vào chuông cảnh báo của Giáo Đình là vì cái gì vậy? Bây giờ mọi người đều đã đến đông đủ, người cũng nên nói ra rồi.

Vị Giáo Hoàng Bộ Hạ ngồi ở Vương tọa trung điểm trên cao, Thánh Lộ Dịch nghiêng đầu nhìn vị Hồng Y Giáo Chủ thứ nhất bên trái mình, Hồng Y Giáo Chủ Mễ Lạc, người nắm giữ tổ chức tình báo của Giáo Đình.

Chuông cảnh báo của Giáo Đình nằm ở đỉnh cao nhất của Giáo Đình Thánh Sơn, là chuông cảnh báo của Quang Minh Thần Điện. Ngoại trừ gặp chuyện trọng đại do Hồng Y Đại Giáo Chủ hoặc là Thánh Kỵ Sĩ gõ, nếu không người khác không được tới gần chuông cảnh báo nghìn bước. Một khi gõ vang chuông cảnh báo, tất cả các Hồng Y Đại Giáo Chủ và Thánh Kỵ Sĩ và Giáo Hoàng Bộ Hạ trong Thánh Sơn này đều phải chạy tới Giáo Hoàng Điện trong khoảng thời gian ngắn nhất, bởi vì đây biểu hiện là Giáo Đình đã xảy ra việc trọng đại. Chuông cảnh báo của Giáo Đình hơn vạn năm không bị gõ vang rồi.

Những người ngồi ở đây tuy biết rằng đã xảy ra chuyện lớn không hay, nếu không người luôn chín chắn như Mễ Lạc sẽ không gõ vang chuông cảnh báo. Nếu như hắn đã làm như vậy, đó nhất định là xảy ra chuyện gì rồi. Sau khi Giáo Hoàng Bộ Hạ hỏi lời này, bọn họ lần lượt xoay đầu nhìn vị Hồng Y Đại Giáo Chủ ngồi ở chiếc ghế màu đỏ bên tay trái Giáo Hoàng.

- Đúng vậy, Giáo Hoàng Bộ Hạ tôn kính!

Mễ Lạc đứng dậy, khẽ cúi người chào Giáo Hoàng, sau đó nhìn khắp bốn phía, sau khi thở một hơi dài có chút lấp bắp nói:

- Các vị, hiện tại ta không thể không nói cho các vị một tin tức bi thương. Ba mươi vị Quang Minh võ sĩ, mười hai vị Hồng Y Giáo Chủ, và Hồng Y Đại Giáo Chủ Tư Bì Nhĩ và Thẩm Phán Trưởng La Lâm các hạ mà chúng ta phải đi phương Đông Bất Diệt Hoàng Triều đều bị giết chết. Thậm chí các thế lực của chúng ta ở Bất Diệt Hoàng Triều đều bị người khác diệt trừ tận gốc!

- Cái gì! Điều này sao có thể!

Lời này vừa nói ra, những người xung quanh đều đứng lên, một người không khỏi kinh hãi nói, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Bọn họ không tin Bất Diệt Hoàng Triều phương Đông lại dám làm như vậy, cũng không tin Bất Diệt Hoàng Triều có thực lực này. Phải biết là ba mươi Quang Minh võ sĩ là ba mươi Đẩu Vương a, còn Thẩm Phán Trưởng La Lâm đó là Đẩu Đế cường giả, cộng thêm một Hồng Y Đại Giáo Chủ Tư Bì Nhĩ và mười hai vị Hồng Y Giáo Chủ, hơn vạn Tể Tư lại bị người khác diệt trừ tận gốc, đây quả thật là chuyện không thể tin nổi. Nếu nói Bất Diệt Hoàng Triều chỉ giết chết những Tể Tư kia, bọn họ còn có thể tin, nhưng cùng lúc giết nhiều cường giả như vậy bọn họ ít nhiều cũng có chút không thể tin.

- Mặc dù ta cũng không tin, nhưng người của ta đã xác nhận qua rồi, Thánh Nữ đã dẫn bọn cường giả tới sau rời khỏi Bất Diệt Hoàng Triều, đi vào trong Thiên Long Đế Quốc rồi, ở đó đã không còn bao nhiêu người của ta nữa, nhưng nội ứng của chúng ta đã trả lời lại chuyện này, quả thật có chuyện như vậy, người của ta hoàn toàn bị diệt trừ rồi.

Tuy rằng không muốn nói, nhưng cuối cùng Mễ Lạc cười khổ một tiếng, quyết định kể hết mọi chuyện mà mình biết ra.

Có những chuyện có thể che giấu, có những chuyện lại không thể che giấu, chuyện này thật ra hắn đã sớm biết rồi. Vào ngày thứ hai bọn người Tư Bì Nhĩ bị giết hoàn toàn, hắn đã biết rồi, chỉ là hắn không dám nói ra. Thân là người phục trách tình báo của Giáo Đình, chuyện lớn như vậy hắn không dám có chút qua loa, càng không dám ăn nói lung tung. Sau ba lần dò xét xác thật chuyện này, sau đó hắn mới dám nói ra.

- Là ai!

Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch ngồi trên ngai vàng màu vàng ở giữa, không nói những lời dư thừa, chỉ là sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói. Khí thế vô cùng khổng lồ thoáng chốc bộc phát ra, khiến cho những người xung quanh thở không nổi.

Tuy rằng Giáo Hoàng Bộ Hạ không nói nhiều, nhưng cho dù là ai cũng biết vị Giáo Hoàng Bộ Hạ này thật sự tức giận rồi. Giáo Hoàng của Giáo Đình từ trước đến nay đều do Đấu Đế cường giả đảm nhiệm, ít nhất cũng có tu vi của Ngũ Tinh Đấu Đế, và phải là Hồng Y Đại Giáo Chủ mới có thể thông qua tuyển chọn để trở thành Giáo Hoàng. Mọi người đều biết mỗi một nhiệm kỳ của Giáo Hoàng đều nhậm chức hơn trăm năm, ngoại trừ vị đệ nhất Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc đã đảm nhận hơn một nghìn năm, không còn người nào có thể vượt qua con số này nữa. Giáo Hoàng trong thời gian nhậm chức sẽ thể hiện thực lực của bọn họ và quyền lợi của bọn họ. Về phần vị đương nhiệm Giáo Hoàng Bộ Hạ Thánh Lộ Dịch này đã là vị Giáo Hoàng thứ một trăm mười ba, đã ngồi ở trên vị trí này hơn chín trăm năm rồi. Là vị Giáo Hoàng có thời gian đương nhiệm dài thứ hai của Giáo Đình, thực lực của hắn không thể nào lường được.

Khí tức không gì sánh được từng đợt tràn ngập trong căn phòng Giáo Hoàng Điện rộng lớn này. Tuy rằng Giáo Hoàng chỉ nói có hai chữ, nhưng tất cả mọi người đều biết, chuyện này đã chọc giận tới vị Giáo Hoàng Bộ Hạ ngày thường mặt mũi hiền lành này. Một vạn năm rồi, đã một vạn năm Quang Minh Thần Điện chưa bao giờ chịu tổn thất lớn như vậy. Nhưng hôm nay, hôm nay lại có người dám giết chết nhiều người của Giáo Đình như vậy, đây rõ ràng là đang khiêu khích cả Giáo Đình, và cả Quang Minh Thần Điện. Đây chính là chà đạp lên sự tôn nghiêm của Quang Minh Thần Điện, chuyện như thế tuyệt đối không cho phép xảy ra.

- Là Bạch Khởi! Bạch Khởi, Bắc phương Nguyên Soái của Bất Diệt Hoàng Triều. Lần này hắn chính là người động thủ, còn có thủ hạ của hắn. Về phần diệt trừ những người còn lại của chúng ta, lại chính là Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều Lý Tự Minh.

Mễ Lặc không chút do dự trầm giọng nói.

- Bất Diệt Hoàng Triều có năng lực này, nhưng Bạch Khởi là ai? Hắn lại có thể giết được nhiều cường giả của chúng ta như thế?

Thánh Lộ Dịch nhắm mắt nói.

- Bạch Khởi là thiên tài của Đại Lục phương Đông. Theo tình báo của chúng ta, năm nay hắn chỉ mới hai mươi tuổi, nghe nói thực lực là cấp Đấu Đế. Bên ngoài đồn đại hắn vừa đột phá cấp Đấu Đế, nhưng theo tình báo của chúng ta, hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh chết Thẩm Phán Trưởng La Lâm, một quyền giết hơn nghìn người. Biểu hiện như thế tuyệt đối không chỉ là mới vừa đột phá Đấu Đế cường giả. Ta nghĩ chắc là một Đấu Đế cấp cao, thực lực cụ thể không rõ lắm. Về phần các cường giả khác đều thủ hạ của Bạch Khởi giết. Theo tình báo của chúng ta, Bạch Khởi đã thu nạp những thành phần Ma Pháp Liên Minh còn sót lại ở phương Bắc, và gần đây các phong ấn mở ra cũng có liên quan đến hắn. Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh đã có rất nhiều người hồi phục lại lực lượng Ma pháp. Tư Bì Nhĩ chính là chết dưới tay Cẩm Chú Hỏa Ma pháp. Ngoài ra hắn còn có không biết cụ thể bao nhiêu cường giả, thực lực rất mạnh.

Theo tình báo mà mình nhận được, Mễ Lặc làm một phán đoán, sau khi trải qua khoảng mấy giây suy nghĩ đã cho ra một kết luận như vậy.

- Cái gì, năm nay chỉ hai mươi tuổi, lại có tu vi Đấu Đế, và còn là Đấu Đế cấp cao? Mễ Lặc người xác định là người không nhầm lẫn chứ?

Không đợi Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch lên tiếng, những người xung quanh đã kinh hãi kêu lên. Một tên Thánh Kỵ Sĩ nhện không được nói lớn.

Những người bọn họ có thể đạt được cấp Đấu Đế, người nào không phải trải qua mấy trăm năm khổ luyện? Người trẻ nhất trong số đó cũng đã hơn hai trăm tuổi, và là Đấu Đế cấp thấp. Đấu Đế cấp cao hai mươi tuổi, bọn họ bất luận nói thế nào cũng không thể tin được.

403. Chương 311: Giáo Hoàng Điện (2)

Trên Đại Lục này người đạt được cấp Đấu Đế không nhiều, chỉ có khoảng mười người. Nhưng Quang Minh Giáo Đình dù sao cũng là Quang Minh Giáo Đình, hơn vạn năm nay thống trị cả Đại Lục, là nơi trung tâm của nhân loại. Quang Minh Thần Điện ẩn chứa vô số lực lượng không để người khác biết. Bọn Thánh Kỵ Sĩ này là một trong số đó, đây cũng chính là nguyên nhân giúp cho Giáo Đình từng từng vạn năm không đổ.

Về phần người ngoài không biết sự tồn tại của bọn Đấu Đế cường giả này, là vì những người bọn họ ngoại trừ Thẩm Phán Trưởng của Thẩm Phán Hội Giáo Tông, những người khác hoàn toàn không bước ra khỏi Thánh Sơn Giáo Đình nửa bước. Một khi đã đạt được cấp Đấu Đế, suốt đời sẽ ở lại canh giữ Thánh Sơn, giống như mười mấy Hồng Y Đại Giáo Chủ đang ngồi đây vậy. Những người bọn họ là lực lượng dũng mãnh nhất của Thánh Sơn, cũng là nguyên nhân khiến cho Quang Minh Thần Điện từng từng vạn năm không đổ.

- Xin lỗi. Ta không hề nhầm lẫn, lúc đầu ta cũng cảm thấy có sự nhầm lẫn, nhưng sau này ta phát hiện đây đều là thật. Và theo điều tra của ta, trước tuổi mười lăm, Bạch Khởi vốn không thể tu luyện đấu khí, cũng có thể nói là trước tuổi mười lăm, hẳn ngay cả Đấu Giả cũng không phải...

Mễ Lặc cười khổ nói, sự thật này giống như thần thoại vậy, khiến người khác rất khó tiếp nhận, điều này bản thân Mễ Lặc cũng hiểu rất rõ.

- Cái gì! Trước mười lăm tuổi không phải là Đấu Giả! Năm năm. Chỉ cần thời gian năm năm có thể đạt được Đấu Đế cao cấp?!

Lần này ngay cả Giáo Hoàng cũng kinh động rồi. Trên Đại Lục có trăm tỷ dân khải, trải qua nhiều năm như vậy, Giáo Hoàng không phải không thấy qua một số cường giả kinh tài tuyệt diễm. Hai mươi tuổi đạt đến Đấu Đế cấp cao tuy rằng có chút khiến người khác chấn động, nhưng hai mươi tuổi đạt đến cấp Đấu Đế cũng không phải là không có. Nhưng trong vòng thời gian năm năm đạt được Đấu Đế cấp cao, điều này khiến cho người nghe có chút rợn người rồi.

- Vâng!

Mễ Lặc bắt đầu dĩ gật gật đầu.

- Nhất định phải diệt trừ Bạch Khởi này!

Trong mắt Giáo Hoàng chợt lóe lên một tia hàn quang lạnh lùng nói. Hắn nói không nhiều lắm nhưng thể hiện được tâm tư của hắn.

Bạch Khởi quá khủng bố rồi, trong thời gian năm năm đã đạt được cấp Đấu Đế cao cấp, nếu như cho hắn thêm một chút thời gian nữa hẳn sẽ đạt được cấp bậc gì? Điều này ngay cả Giáo Hoàng cũng không dám nghĩ, tuy rằng nói cấp càng cao tu luyện càng khó, nhưng nếu Bạch Khởi cứ theo đà này mà phát triển, e rằng Giáo Hoàng cũng không thể nào chịu nổi nữa.

Bạch Khởi đối với Giáo Đình vốn không có hảo cảm, điều này có thể thấy được từ việc hắn hạ thủ với người của Giáo Đình. Cho nên Giáo Đình căn bản không thể lôi kéo hắn. Nếu là không phải là người của mình thì là địch nhân rồi. Đối với địch nhân, Giáo Đình quyết không nương tay, xuống tay giết chết thiên tài khi còn trong nôi chính là cách lựa chọn duy nhất của Giáo Đình. Hơn vạn năm nay bọn họ không biết đã bóp chết bao nhiêu thiên tài rồi, cũng không ngại giết thêm một tên nữa.

- Điều này... Bộ Hạ, chuyện này e rằng có chút khó khăn.

Trong lòng Mễ Lặc phát sầu. Giáo Hoàng Bộ Hạ nói đơn giản như vậy, chuyện này nếu thật sự bắt tay vào làm còn không phải là mình động thủ sao? Nhưng lực lượng của Bạch Khởi trong khoảng thời gian ngắn hẳn khó mà tính toán ra được. Thực lực của bản thân Bạch Khởi đủ khủng bố rồi, lực lượng thủ hạ của hắn không đủ để đạt thành chuyện này, huống hồ chi, lời của Mễ Lặc còn chưa nói hết.

- Khó khăn? Không có cường giả sao? Yên tâm, cho dù là muốn giết chết Bạch Khởi, tự nhiên cũng sẽ không để người ra tay đơn độc. Bây giờ ta phải ra năm Thánh Kỵ Sĩ, năm Hồng Y Đại Giáo Chủ, cộng thêm một trăm tên Quang Minh võ sĩ. Ta muốn Bạch Khởi chết! Mễ Lặc, lần này người đích thân đi, phải là cho sạch sẽ, xóa bỏ vĩnh viễn tên Bạch Khởi trên Đại Lục này!

Thánh Lộ Dịch lần này đúng là đã hạ quyết tâm rồi, không chút do dự đã trực tiếp phái ra bọn Thánh Kỵ Sĩ và năm Hồng Y Đại Giáo Chủ, cộng thêm một trăm tên Quang Minh võ sĩ thân bí nhất của Giáo Đình, lực lượng như thế đủ để giết bất kỳ Đấu Đế cường giả nào!

- Không. Bộ Hạ. Ta không thể không nói là, cho dù có nhiều cường giả như vậy chúng ta vẫn khó mà động thủ. Theo tình báo của chúng ta, Bạch Khởi đã liên kết với Hắc Ám Thần Điện rồi. Muốn giết chết Bạch Khởi, chúng ta buộc phải giải quyết hết bọn người Hắc Ám Thần Điện. Bạch Khởi tựa hồ cũng có quan hệ

không bình thường với người của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc. Dựa vào cá tính của người này, nếu chúng ta động thủ với Bạch Khởi, khó trách hắn sẽ không nhúng tay vào a.

Mễ Lạc cười khổ nói, Hắc Âm Thần Điện là một mối họa lớn, muốn đối phó với bọn chúng không phải là dễ. Nếu Hắc Âm Thần Điện dễ đối phó như vậy, e rằng sớm đã bị Quang Minh Thần Điện diệt trừ rồi, còn có thể sống đến giờ sao? Bọn chúng có thể sống đến bây giờ và lúc nào cũng chống đối với Giáo Đình, đủ để chứng minh lực lượng của bọn chúng khủng bố đến cỡ nào rồi.

Hắc Âm Thần Điện kia còn có cách giải quyết, nhưng tên ở Thiên Kiếm Sơn phương Bắc kia, không có cách nào để đối phó được. Nếu chọc giận người đó, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hắn không dễ đụng đến, so với Hắc Âm Thần Điện, hắn còn lợi hại hơn nhiều, còn khủng bố hơn nhiều.

- Cái gì! Cái lão già ở Thiên Kiếm Sơn phương Bắc cũng có quan hệ với Bạch Khởi? Chết tiệt. Ta đã biết hắn có thể quật khởi trong thời gian ngắn như vậy, đằng sau nhất định có người chống lưng. Lúc đầu còn tưởng là Ma Thần chuyển thế, nhưng xem ra bây giờ không thoát khỏi quan hệ với Thiên Kiếm Sơn phương Bắc rồi. Nếu hắn nguyện ý, có thể trong vòng năm năm đào tạo ra một Đấu Đế cường giả... Uhm... nếu đã như vậy, trước mắt đừng lo chuyện Bạch Khởi nữa, tạm thời tha cho hắn. Nhưng Hắc Âm Thần Điện cũng nhúng tay vào chuyện này rồi, chúng ta không thể không cho bọn chúng một bài học được. Để cho bọn chúng hiểu rõ, Quang Minh Thần Điện không phải là dễ dám chuột nhất như Hắc Âm Thần Điện có thể chống lại.

Thánh Lộ Dịch nhắm mắt nhàn nhạt nói. Lúc nói lời này, trong đôi mắt màu xanh sâu thẳm lóe lên một tia hàn quang.

Nói xong những lời này, Thánh Lộ Dịch cao giọng quát:

- Người đâu, chuẩn bị điều động Quang Minh Quân đoàn, Quang Minh Kỳ Sĩ Đoàn, Quang Minh Tế Tự Đoàn, điều động một nghìn vạn binh mã cho ta. Các người tự thống lĩnh, diệt trừ toàn bộ cứ điểm của Hắc Âm Thần Điện ở phương Tây mà các người biết. Giết sạch toàn bộ Hắc Âm Thần Điện trong cảnh nội Quang Minh Đế Quốc, dạy dỗ một chút đám người Hắc Âm Thần Điện. Cho bọn chúng biết, ai mới là chủ nhân trên Đại Lục này, để bọn chúng hiểu rõ, chúng ta là người mạnh nhất trên Đại Lục này, còn bọn chúng chỉ là một đám bò sát ẩn nấp ở góc âm u không dám ra ngoài!

Khẩu khí Thánh Lộ Dịch không thể không nói là không lớn. Nguyên Đại Lục này e rằng chỉ có hắn mới có khẩu khí lớn như vậy. Nếu đổi lại là một người khác tuyệt đối không có can đảm nói như thế, đổi lại là một người khác, nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

Sau một hồi hội ý trong Giáo Đình, tất cả mọi người đều bắt đầu hành động, một lượng lớn binh mã Giáo Đình bắt đầu đại quy mô điều động. Hoàng Đế của Đế Quốc Quang Minh cũng nhận được mệnh lệnh từ Thánh Sơn. Cả một Đại Lục phương Tây, còn có Đại Lục Trung Ương cũng triển khai một quy mô lớn, diệt sạch các thế lực Hắc Âm. Đây là chuyện ngàn năm chưa từng xảy ra. Một số người đã có dự cảm không tốt, thậm chí có người đoán đây có phải là nhạc đạo đầu cho Quang Âm Đại Chiến trong truyền thuyết hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn cả Đại Lục nổi dậy sóng gió, trong khoảng thời gian ngắn ở Đại Lục Trung Ương cả Đại Lục phương Tây đã dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Đương nhiên đây là nói sau, sau khi tất cả mọi người rời khỏi nơi này, Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch nhìn Mễ Lạc trước mặt, thấp giọng nói:

- Mễ Lạc, người ở lại ta có chuyện muốn nói với người.

- Vâng Bệ Hạ, xin hỏi người có dặn dò gì?

Mễ Lạc gật gật đầu ở lại. Sau khi mọi người đi ra ngoài hết, lúc đại sảnh trống rỗng này chỉ còn lại Mễ Lạc và Giáo Hoàng, Mễ Lạc khom lưng thấp giọng cung kính hỏi.

- Người đừng lo là tên Bạch Khởi bên đó, quan sát chặt chẽ cho ta. Còn ở Thiên Kiếm Sơn phương Bắc kia cũng trông chừng cho ta. Hai người này sống không được bao lâu nữa, ta không hy vọng trong lúc này lại xảy ra sai sót gì, đợi cơ hội tới ta sẽ cho bọn họ cùng chết.

Thánh Lộ Dịch nhắm mắt khẽ nói.

- Cái gì! Bệ Hạ, ngài nói thật chứ? Tên Bạch Khởi không nói làm gì, nhưng tên Thiên Kiếm Sơn kia, ngài cũng biết sự lợi hại của hắn a. Nếu đối phó với hắn...

Sắc mặt của Mễ Lạc biến sắc, giật mình nói. Đối phó với Bạch Khởi, Mễ Lạc còn tán thành, dù sao nguồn gốc của Giáo Đình ở đây, nếu thật sự giết chết Bạch Khởi, người của Thiên Kiếm Sơn tìm đến, nhiều nhất cũng là hai bên cùng bị thương tổn, Giáo Đình chịu thiệt mà thôi, hắn cũng không thể vì vậy mà giết sạch Giáo Đình. Nhưng nếu như muốn giết hắn, thì tình hình khác rồi, tên kia phát điên lên, tiêu diệt Giáo Đình không phải là điều không thể.

- Ha ha. Cái này không cần người bạn tâm, ta tự có an bài. Người yên tâm, không nắm chắc phần thắng ta sẽ không làm bừa đâu. Nhưng, hắc hắc, lập tức sẽ có cơ hội thôi...

Giáo Hoàng thần bí cười, nhìn Mễ Lạc một cái rồi nhàn nhạt nói. Trong ánh mắt xanh sâu thẳm chứa đựng sự hưng phấn và cuồng nhiệt, cùng với rất nhiều tình cảm khác, khiến người ta không thể nào nhìn thấu.

404. Chương 312: Tâm Nguyên Ngàn Năm (1)

- Sao? Còn chưa kiếm thấy ư?

Trong Hoàng cung, ở một góc của cung điện vang lên tiếng kêu của Bất Diệt Hoàng Đế Lý Tự Minh, dưới sự diu dặt của Tân Thái Tử Lý Tầm Hoan ngồi ở hậu viện Hoàng cung, trong một góc của cung điện. Ở đây ngoại trừ Lý Tầm Hoan còn có Tể Tướng Bối Tát Ni cũng ở đó. Trước mặt bọn họ là hơn trăm người cầm lấy cuộc xêng, đám người kia đang không ngừng đào bới trong một thông đạo sâu thẳm của cung điện.

- Sắp rồi Bệ Hạ, theo tin tức mà chúng ta có được từ bản ghi chép của Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, vật đó đang ở dưới lòng đất của Tàng Tú Cung này, chắc là không cần bao lâu nữa có thể tìm thấy rồi.

Tể Tướng Bối Tát Tư cung kính vạn phần nói.

Trong lòng hắn đương nhiên hiểu rõ vật mà Hoàng Đế Lý Tự Minh cần tìm là vật gì. Đó chính là phần chú giải của tấm đồ cất giữ kho báu mà Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên truyền lại. Tuy rằng không phải là rất cận kề, nhưng Bối Tát Ni biết đây là bí mật lớn nhất, liên quan đến cuộc đời Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, cùng với chỗ cất giấu Hoàng Cực Lệnh. Đây là do Lý Khiếu Thiên cất giấu trước lúc mình sắp chết.

Ai cũng không biết vào lúc Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên còn sống đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến một Hoàng Đế có thực lực cấp Đẩu Đế kia chết bất đắc kỳ tử vào tuổi một trăm chín mươi ba. Ai cũng không biết lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng một điều có thể khẳng định, đó là trước lúc Lý Khiếu Thiên chết, hắn đã cảm giác được mình sắp chết, cho nên hắn mới chế tạo ra một nơi bí mật nhỏ dưới cung điện. Trong cung điện dưới lòng đất này chỉ có hai thứ, nghe nói một là bí mật lớn nhất về cuộc đời của Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, cụ thể là gì cũng không ai biết, còn thứ còn lại là Hoàng Cực Lệnh.

- Khụ khụ. Như vậy, ta yên tâm rồi. Tể Tướng, còn cần bao nhiêu thời gian mới đào được vật kia ra?

Lý Tự Minh sau khi ho hai tiếng, dùng giọng nói yếu ớt hỏi.

- Điều này. Bệ Hạ, theo dự đoán của chúng thần, trễ nhất là sáng sớm ngày mai. Nhưng xem chừng khoảng một hai canh giờ nữa, chúng thần đã có thể tìm ra vật đó rồi. Dù sao Tàng Tú Cung cũng không lớn lắm, đào xuống dưới vốn không khó khăn.

Bối Tát Ni suy nghĩ một lát, cho ra một đáp án trọng tâm nhất.

- Vậy sao? Nếu đã như vậy, Lão Tam người đợi ở đây cùng ta vậy. Chuyện Hoàng Cực Lệnh mang tính trọng đại, cha con chúng ta phải nắm giữ nó trước, tuyệt đối không thể để người khác lấy đi. Cho nên chúng ta cứ ở đây đợi. Đúng rồi Tể Tướng, chuyện này người khác không biết chứ?

Lý Tự Minh nghe xong lời này sắc mặt trở lên hồng hào rất nhiều, nhìn Tể Tướng Bối Tát Ni một cái khẽ nói.

- Đường nhiên. Bộ Hạ người cứ việc yên tâm, những người đến đây đào bới đều là những tử sĩ ta chọn ra từ trong cung, bọn họ tuyệt đối trung thành với Bộ Hạ. Thân phận cũng không có vấn đề gì, trong mấy ngày này đều thông qua con đường bình thường tuyển vào cung trở thành thái giám, không người nào phát hiện ra bọn họ. Người hậu viện Hoàng cung biết thì càng ít. Thần đã kiểm một cái cơ phong tỏa cửa ra vào của Tàng Tú Cung, gần Tàng Tú Cung có lượng lớn thị vệ và cường giả, Bộ Hạ có thể tuyệt đối an tâm. Những người ở đây ngoại trừ Thần đều chưa đi ra ngoài lần nào, cho nên bí mật này người ngoài không thể nào biết được, ở đây rất an toàn.

Tể Tướng theo Lý Tự Minh cũng không phải là một hai ngày, tâm tư của Lý Tự Minh hẳn hiểu rất rõ, cho nên cũng không nhiều lời, chỉ là lặng lẽ gật đầu trả lời.

- n!

Đối với chuyện này, Lý Tự Minh tỏ ra tương đối hài lòng gật gật đầu, sau đó không nói gì thêm nữa.

Nhưng Lý Tự Minh không nói cũng không có nghĩa là Lý Tầm Hoan không hỏi. Lúc này Lý Tầm Hoan đứng bên cạnh Lý Tự Minh đã nhin không được thấp giọng hỏi:

- Phụ hoàng, người nói Hoàng Cực Lệnh rốt cuộc là vật gì a? Tại sao lại thần bí như vậy?

Nói thật Lý Tầm Hoan đối với chuyện này rất hiếu kỳ. Thấy phụ thân mình tràn đầy lòng tin rằng vật này có thể giúp mình lật ngược tình thế đối phó Bạch Khởi, Lý Tầm Hoan biết vật này không đơn giản. Nhưng hẳn vẫn nhin không được hiếu kỳ hỏi, muốn biết rõ Hoàng Cực Lệnh rốt cuộc là vật gì.

- Hoàng Cực Lệnh? Nói đến Hoàng Cực Lệnh, thì phải nói đến Hoàng Cực Tông rồi. Lão Tam. Hoàng Cực Tông chắc là người biết chứ?

Lý Tự Minh hiển nhiên tâm tình không tồi, Lý Tầm Hoan vừa hỏi như vậy, hẳn đã bắt đầu giải thích cặn kẽ. Sau khi mỉm cười nhìn Lý Tầm Hoan một cái, Lý Tự Minh không chút phân vân nói.

- Hoàng Cực Tông? Cái đó con biết, khoảng năm trăm dặm phía Đông Đế Đô chúng ta có một Ngọc Hoàng Sơn. Nghe nói nghìn năm trước cực thịnh một thời, rất là lợi hại, là tông phái đệ nhất của Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng sau này từ từ suy vong, bây giờ bọn chúng chỉ co đầu rút cổ ở trên ngọn Ngọc Hoàng Sơn ấy, nắm giữ ba trăm dặm khu vực xung quanh, rất ít đi ra ngoài. Và nơi đó cũng là đất phong cha truyền con nối của bọn chúng cho nên không ai đến gần. Lúc trước địa bàn của bọn chúng bị Tây Bắc Liệt Diệm Tông, Trung Ương Sát Khí Tông, và gần đây là Đại La Phái, dựa vào sự ủng hộ của Bạch Khởi, liên tục quật khởi đồng thời nuốt chửng Tây Vực, thường đè ép liên tục, khiến tông phái không ngẩng đầu lên được. Bọn chúng đích thật là một Đấu khí Tông phái suy vong. Phụ hoàng nhắc đến bọn chúng làm gì? Chẳng lẽ Hoàng Cực Lệnh có quan hệ với Hoàng Cực Tông?

Lý Tầm Hoan không hiểu nổi, trong nhận thức của hắn, Hoàng Cực Tông chẳng qua chỉ là tông phái suy vong dựa vào uy thế tổ tiên, không đáng lo lắng.

- Tông phái suy vong? Ha ha...

Lý Tự Minh đối với chuyện này cười giễu cợt, hiển nhiên chẳng thêm ngó ngang tới thông tin này, sau đó xoay người chăm chú nhìn Lý Tầm Hoan, thấp giọng nói:

- Lão Tam. Con nhớ cho ta. Hoàng Cực Tông không phải là tông phái suy vong, Hoàng Cực Tông là do tổ tiên gia đình ta hơn nghìn năm trước tạo ra. Thực lực của bọn họ tuyệt đối không như con nghĩ. Nghìn năm trước Đại Đế chết bất đắc kỳ tử, trong lúc mưa gió bấp bênh, Nhị thế Hoàng Đế chỉ mới ba tuổi, hẳn có thể giữ vững triều chính, giữ lại Hoàng cung Ba Phạt Lợi Á, giữ lại Thành Hoa Hồng này, ngoại trừ sự ủng hộ của triều thần thế gia, càng quan trọng là bởi vì Hoàng Cực Tông này.

- Hoàng Cực Tông?!

Lý Tầm Hoan ngơ ngác.

- Đúng. Chính là Hoàng Cực Tông. Hoàng Cực Tông có vô số cường giả. Năm đó đã thâm bất khả trắc rồi. Tổ tiên Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên chiêu mộ cường giả các nơi, chiêu nạp mấy nghìn côi nhi, thành lập Hoàng Cực Tông, truyền đấu khí công pháp, làm thành ra Hoàng Cực Tông này. Lúc Đại Đế chết bất đắc kỳ tử, Hoàng Cực Tông đã đủ lông đủ cánh, vào lúc sóng gió Hoàng triều, đại sát bốn phương giữ vững

Hoàng triều. Lực lượng Hoàng Cực Tông căn bản không phải là lực lượng con có thể tưởng tượng được. Mấy năm nay tuy rằng Hoàng Cực Tông không có phát triển gì, xem như là suy vong, thực ra không phải là vậy. Mấy nghìn năm nay, mỗi năm Đế Quốc đều bí mật cung cấp lương lớn tiền tài và lương thực cho Hoàng Cực Tông, đồng thời mỗi năm tặng nơi đó năm nghìn cô nhi. Bây giờ lực lượng Hoàng Cực Tông đã lớn mạnh đến mức không thể tưởng tượng được. Theo ta biết, bọn họ ít nhất có một Đẩu Đế, mấy chục Đẩu Hoàng cường giả. Đây chỉ là điều ta biết, ta không biết có thể nhiều hơn...

Lý Tự Minh hai mắt lấp lánh có thần nói. Nhưng sau khó nói xong hần rõ ràng có chút cuồng nhiệt.

- Hoàng Cực Tông lợi hại như vậy? Vậy sao nhiều năm như vậy con chưa nghe qua? Phụ hoàng tại sao không điều động bọn họ? Nếu điều động bọn họ, như vậy chúng ta sẽ không bị động như vậy nữa, sớm đã có thể áp chế Bạch Khởi rồi, và chúng ta cũng không cần dựa vào Bạch Khởi để khoa trương, vào thời điểm An Đức Liệt còn sống cũng có thể dễ dàng đánh bại hần a? Tại sao Phụ hoàng không dùng bọn họ?

Hoàng Cực Tông cường đại khiến cho Lý Tầm Hoan rung động, càng khiến cho Lý Tầm Hoan vô cùng nghi hoặc. Hần rất hiếu kỳ là tại sao, lúc trước Lý Tự Minh không dùng những người này. Nếu sử dụng bọn họ, tin rằng Bất Diệt Hoàng Triều sớm đã hồi phục lại sự thống trị lãnh thổ trước đó, sớm đã tiêu diệt toàn địch nhân của mình rồi.

Lời của Lý Tầm Hoan khiến cho Lý Tự Minh và Bối Tát Ni nhìn nhau cười khổ, sau đó Lý Tự Minh chỉ có thể buồn tẻ nói:

- Không phải không muốn mà là không thể a.

- Tại sao? Bọn họ không phải là lực lượng tổ tiên để lại cho chúng ta sao? Sao lại không thể dùng?

Lý Tầm Hoan lần nữa hỏi, vấn đề này đã khiến hần có chút không thể lý giải rồi.

405. Chương 312: Tâm Nguyên Ngàn Năm (2)

- Không sai Hoàng Cực Tông là tổ tiên sáng lập không sai, phục vụ Hoàng triều Lý Gia cũng không sai. Nhưng bọn họ chỉ nghe lệnh một mình Đại Đế, về phần người khác, bọn họ chỉ là đảm bảo hỗ trợ Bất Diệt Hoàng Triều ba trăm năm, suốt đời bảo vệ Hoàng tộc trực hệ Lý Gia ta không bị người khác ám sát. Muốn điều động bọn họ là điều không thể, bọn họ căn bản không nghe mệnh lệnh của ta. Nếu có thể, ta đã sớm điều động bọn chúng rồi, còn đến phiên An Đức Liệt kia khuếch trương? Ta sao lại có thể để tên Bạch Khởi công nhiên công kích ta sống đến bây giờ? Muốn điều động Hoàng Cực Tông nhất định phải có Hoàng Cực Lệnh. Đây là quy tắc mà đám Hoàng Cực Tông tự cổ chí kim truyền lại, ai cũng không thay đổi được, cho nên ta mới nóng vội muốn tìm được Hoàng Cực Lệnh, nếu không con cho rằng tại sao ta điều động binh lực, và làm bí ẩn như thế?

Lý Tự Minh cười khổ nói.

Hoàng Cực Lệnh a Hoàng Cực Lệnh, đây là tâm bệnh trong lòng lịch đại Hoàng Đế Lý Gia. Có được nó có thể khống chế lực lượng vô cùng to lớn của Hoàng Cực Tông, không giống như bây giờ trơ mắt canh giữ giùm tòa bảo sơn, lại không cách nào sử dụng, đây mới khó chịu làm sao.

Nhưng bây giờ vẫn còn tốt là Lý Tự Minh đã tìm được nơi cất giữ Hoàng Cực Lệnh, lập tức có thể đạt được. Ma chú đây đưa với lịch đại Hoàng Đế nghìn năm này cuối cùng cũng sắp mở ra rồi. Nghĩ đến mình sắp có Hoàng Cực Lệnh, Lý Tự Minh nhin không được run run, hần quá phấn khởi rồi, phấn khởi đến nỗi không cách nào tự khống chế.

- Kiểm được rồi. Kiểm được rồi. Chúng tôi kiểm được rồi.

Một tiếng kêu hưng phấn đột ngột vang lên, giây tiếp theo một hán tử thân đầy tro bụi và bùn đất từ trong địa động Tàng Tú Cung Trung Ương đại diện phía dưới bò lên, về mặt phấn khởi nhìn Lý Tự Minh nói.

- Ở đâu?

Trong thoáng chốc, Lý Tự Minh, Bối Tát Ni, và Lý Tầm Hoan đều dời sự chú ý sang chỗ đó. Lý Tự Minh càng là bất thành linh hồn quang phản chiếu đứng dậy, vội nói.

- Ở đây, Bệ Hạ mời xem!

Nói xong tên hán tử kia đi qua, mở một hộp gấm màu đen ra. Cái hộp này là dùng gỗ tử đàn chế tạo, nghìn năm không mục nát. Tuy rằng phía trên đã toàn là đất cát và tro bụi nhưng vẫn có thể phân biệt được, đó chính là hộp đựng Hoàng Cực Lệnh mà trên bản đồ đã nói...

Lý Tự Minh đôi tay run rẩy nhận lấy cầm hộp tràn đầy đất cát, không cũng để ý đất cát và tro bụi, sau khi cẩn thận cầm lấy cái hộp đặt lên đùi, run rẩy mở cầm hộp ra. Giữa cầm hộp có một kim bài được đặc chế bằng kim khí, hai bên điêu long khắc phượng, ở giữa có khắc ba chữ màu vàng 'Hoàng Cực Lệnh'.

- Là nó. Chính là nó. Không sai, không sai đây chính là Hoàng Cực Lệnh!

Lý Tự Minh tay run run lệ rơi đầy mặt, vị Hoàng Đế của Đế Quốc này tại giai đoạn cuối cuộc đời của hắn cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện của mình, nhìn không được bật khóc trước mặt thủ hạ. Nghìn năm nay hai ước mơ lớn của Đế Quốc đã được hoàn thành dưới tay hắn, hồi phục quốc thổ trước đây của Đế Quốc, tìm lại Hoàng Cực Lệnh. Hai nguyện vọng lớn này là lịch đại Hoàng Đế mong ước, bây giờ hắn hoàn thành rồi, e rằng xuống dưới suối vàng gặp liệt tổ liệt tông Lý Gia, hắn cũng không thẹn với lương tâm.

Hưng phấn qua đi, Lý Tự Minh lau nước mắt trên khuôn mặt già nua, sau đó hướng ánh mắt về phía gã thủ hạ đang quỳ dưới đất kia. Lần nữa nét uy nghiêm của Hoàng Đế lại hiện lên trên mặt, nhắm mắt trầm lặng mà nói:

- Người làm không tồi! Còn bảo khổ kia đâu? Các người ở dưới chẳng lẽ không phát hiện bảo khổ sao?

- Phát hiện rồi, Bệ Hạ phát hiện một tòa bảo khổ. Nhưng trên đó không có vật gì khác, chỉ có một mặt của tấm bia đá. Chữ trên bia đá chẵn chít, chúng thần không hiểu đó là chữ gì. Trên Đại Lục từ trước đến giờ hình như chưa từng có chữ này, cho nên chúng thần chép lại, mời Bệ Hạ xem qua!

Tên thủ hạ sau khi nghe xong lời này, không dám giấu giếm lập tức dâng lên tấm vải trắng, trên đó quả nhiên có những chữ hình tứ diện chẵn chít như những lời y nói. Trên lịch sử Đại Lục chưa từng nghe nói qua, cho dù ba người trước mặt học phú ngũ xa cũng không xem hiểu tí tẹo nào.

Sau khi đưa mắt nhìn nhau, ba người thấy được sự mơ màng trong mắt đối phương. Sau đó Lý Tự Minh do dự một chút, sau khi gấp tấm vải trắng lại dẹp đi, nhàn nhạt nói:

- Đắp lại chỗ này, đừng để người khác biết. Tể Tướng ở đây giao lại cho người. Lão Tam chúng ta về thôi.

Nói xong hai người lần lượt rời khỏi. Tể Tướng Bối Tác Ni kêu gọi những người này đắp cái hố to lại, sau đó trải đá lên, xem ra mọi thứ đã trở về như lúc đầu. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Tể Tướng, sau đó ông đi ra ngoài. Một phút sau, một tiếng kêu thảm thiết từ Tàng Tú Cung truyền đến. Ngày thứ hai trong Hoàng cung truyền ra tin có thích khách đột nhập vào Hoàng cung, sau đó tàn sát hết tất cả mọi người ở Tàng Tú Cung.

Đối với mọi thứ đã xảy ra ở đây, tất cả mọi người đều không hề hay biết gì cả, ngoại trừ ba người Tể Tướng Bối Tác Ni và Lý Tầm Hoan, cùng với Lý Tự Minh, những người khác căn bản một chút cũng không biết.

Nhưng nếu tinh ý, sẽ phát hiện ra một chuyện đặc biệt khác thường, đó là sáng ngày thứ hai, Thái Tử Lý Tầm Hoan dẫn theo hơn trăm người tâm phúc của mình ra khỏi thành, đi về hướng Đông.

oOo

- Đại nhân. Sáng sớm nay nhận được tin tức Thái Tử Lý Tầm Hoan dẫn theo ba trăm lễ một người thân tín ra khỏi Đông môn, đi về hướng Hoàng Cực Tông rồi.

Lúc buổi sáng Bạch Khởi vừa mới ăn xong điểm tâm, Độc Cô Chiến Thiên đến bên cạnh Bạch Khởi, bẩm báo với Bạch Khởi những tin mà mình thu thập được.

Lúc này Bạch Khởi đang ở giữa đại sảnh trò chuyện với Hải Đường một lần nữa đến phủ của mình. Nghe thấy tin tức này, tinh quang trong mắt lóe lên, phân vân nói:

- Xem ra lão Hoàng Đế muốn hạ thủ với ta rồi, phái Thái Tử đi đến Hoàng Cực Tông. Nhưng ta rất hiểu kỳ a! Tuy rằng Hoàng Cực Tông rất khổng lồ, nhưng theo suy đoán của ta, Hoàng Đế không thể nào khống chế Hoàng Cực Tông, chẳng lẽ chuyện này lại có sự biến đổi mới gì?

Nói xong nhìn về phía Hải Đường, bây giờ thân phận Hải Đường có chút khó mà dự đoán rồi. Bạch Khởi cũng không cách nào phán đoán người nữ nhân từng qua một đêm với mình rốt cuộc đứng về phía mình hay về phía Hắc Ám Thần Điện. Nhưng có một chuyện Bạch Khởi có thể khẳng định, đó chính là Hải Đường tuyệt đối còn liên hệ với Hắc Ám Thần Điện, và biết rất nhiều chuyện mà mình không biết.

- Không sai. Theo tin tức của Hắc Ám Thần Điện chúng tôi, Bất Diệt Hoàng Triều và Hoàng Cực Tông có mối quan hệ rất mật thiết. Mỗi năm đều bí mật cung cấp lượng lớn tiền tài lương thực cho Hoàng Cực Tông, và Hoàng Cực Tông cũng phụ trách bảo vệ bọn họ. Hoàng Cực Tông là do Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên nghìn năm trước xây dựng lên, bây giờ đã truyền thừa nghìn năm. Năm đó rất là giỏi giang, âm thầm phát triển nhiều năm như vậy, e là càng thêm đáng sợ. Nhưng Bất Diệt Hoàng gia không thể nắm giữ bọn họ. Nghe nói nắm giữ Hoàng Cực Tông phải có Hoàng Cực Lệnh. Không có Hoàng Cực Lệnh cho dù là ai cũng đừng hòng hiệu lệnh Hoàng Cực Tông. Nhưng khi có được Hoàng Cực Lệnh, ai cũng có thể nắm giữ Hoàng Cực Tông. Đây là thiết luật, hơn nghìn năm nay, Lý Gia luôn không ngừng tìm kiếm Hoàng Cực Lệnh nhưng đáng tiếc là không có thu hoạch gì. Cho dù là Hắc Ám Thần Điện bọn muội cũng không có chút tài liệu nào. Nhưng bây giờ xem ra hai người bọn họ đã tìm thấy vật đó rồi.

Thấy ánh mắt Bạch Khởi hướng về phía mình, Hải Đường không giấu giếm gì, nói ra hết những thứ mà mình biết.

Đây vốn không phải là bí mật gì, chẳng qua là tồn tại xa xưa khó mà điều tra. Nhưng nếu như Bạch Khởi thật sự muốn biết, chỉ cần phái người tra xét kỹ càng là vẫn có thể điều tra ra manh mối. Cho nên đối với chuyện này không cần thiết phải giấu giếm gì cả, song phương đã là liên minh rồi, sao lại vì chuyện cỏn con này mà tổn thương tình cảm được?

- Hoàng Cực Lệnh? Hoàng Cực Tông? Ha ha. Xem ra vị Hoàng Đế Bệ Hạ của chúng ta đã tìm được Hoàng Cực Lệnh rồi, nếu không sẽ không vội vã như vậy phái Tam Hoàng tử đi phương đông tìm Hoàng Cực Tông? Tin tức sáng nay nói là nội viện Hoàng cung có thích khách hành thích, chém chết hơn trăm người. Ta cũng cảm thấy kỳ lạ rồi. Trong Thành Hoa Hồng này có thích khách nào mù quáng chạy đến Hoàng cung gây phiền phức? Hoàng cung tuy rằng suy yếu nhưng cường giả vô số, còn có hai vạn tinh nhuệ đóng trú. Hơn trăm người không phải cường giả đi Hoàng cung hành thích, đây không phải là tự tìm cái chết sau? Bây giờ nghĩ lại, là vị Hoàng Đế của chúng ta muốn che giấu, giết người diệt khẩu rồi. Ha ha. Thú vị, thật là ngày càng thú vị rồi.

Bạch Khởi khẽ cười nói, về phần Hoàng Cực Tông hẳn vốn không để trong mắt. Bây giờ lực lượng Bạch Khởi có thể nói ngang bằng rồi, lực lượng mà bây giờ Bạch Khởi nắm giữ có thể gọi là khủng bố, còn có một đám Hắc Ám Thần Điện bên cạnh giúp đỡ, thực lực bản thân đã đi vào Đấu Thánh cảnh giới, người Đại Lục chưa bao giờ nghe qua rồi. Người của Giáo Đình còn dám giết, chẳng lẽ lại sợ một Tông phái nhỏ nhoi?

406. Chương 313: Siêu Cấp Khôi Phục Thể (1)

Lý Tầm Hoan đi đến Hoàng Cực Tông, Hải Đường ở lại Bạch phủ! Tính toán kỹ một chút, Hoàng Cực Tông cách Đế Đô này khoảng năm trăm dặm, ra roi thúc ngựa cũng cần một ít thời gian. Đi lại cũng cần bảy tám ngày thời gian, nếu như ở lại Hoàng Cực Tông ít nhất cũng cần thời gian mười ngày, chớp mắt bốn năm ngày đã trôi qua rồi.

Bạch Khởi những ngày này cũng không trở về phương Bắc, cũng không ở Đế Đô thi triển quyền cước, thậm chí không rời khỏi phủ của mình. Trong ngày thường, đọc sách viết chữ, luyện luyện thư pháp, thỉnh thoảng chơi đùa với Khiếu Thiên. Có thể nói là cuộc sống tiêu điều tự tại, có một sở thích khác, rất là thoải mái. Bên cạnh Bạch Khởi còn có hai mỹ nhân bầu bạn, một người là Hải Đường, một người là Linh Nhi, thỉnh thoảng Lý Linh Lung cũng đến thăm hỏi. Tuy rằng mối quan hệ giữa Bạch Khởi và Lý Gia, khiến tình yêu hai người không có kết quả, nhưng Lý Linh Lung vẫn nhìn không được đến thăm Bạch Khởi. Ngày tháng của Bạch Khởi muốn hải lòng cỡ nào có hải lòng cỡ đó.

Nhưng Bạch Khởi không phải là mê muội mất cả ý chí, mà là Bạch Khởi đang đợi Lý Tầm Hoan, và người của Hoàng Cực Tông. Đồng thời Bạch Khởi cũng đang đợi người của Hắc Ám Thần Điện, nhằm tính thời gian cũng gần tới rồi. Những tiền tài mà Hắc Ám Thần Điện đáp ứng mình chắc cũng gần vận chuyển đến nơi rồi. Không chỉ tiền của Hắc Ám Thần Điện bọn họ, mà tiền của Hắc Đức Lan Gia Tộc ở phương Nam

chắc cũng gần đưa tới rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Khởi nóng lên. Tuy rằng ngoài miệng không nói gì cả, nhưng trong lòng nóng vội hơn bất kỳ người nào khác.

Nhưng có lúc nóng vội cũng không lợi ích gì, Bạch Khởi tuy rằng cấp bách hy vọng có thể tăng lực lượng của mình, có thể nhanh chóng lấy được kim tệ, nhưng Bạch Khởi càng hiểu rõ nếu mình không kiên nhẫn chờ đợi là không được.

Nhưng trời xanh không phụ lòng người, ngày hôm sau, Hắc Ám Thần Điện Âm La Lan lại tới phủ Bạch Khởi, đúng hẹn mà đến. Nhắm tính thời gian cách thời gian lần trước hẳn đáp ứng Bạch Khởi cũng vừa tròn nửa tháng. Xem ra người của Hắc Ám Thần Điện vẫn rất giữ chữ tín. Nghe nói Âm La Lan dẫn người tới, Bạch Khởi hai lời không nói vội bước ra, sau đó thấy Âm La Lan dẫn theo mười mấy người đến đại sảnh của phủ mình, bên hông mỗi người vác theo năm sáu cái túi, trên túi toàn là ma văn, vừa nhìn biết đây là Túi Không Gian.

Trên Đại Lục, Không Gian Giới Chỉ đã không còn cách nào chế tạo nữa, đó thuộc về công nghệ luyện kim thời Thượng cổ, đến nay sớm đã thất truyền rồi. Không Gian Giới Chỉ số lượng ít ỏi vô cùng. E rằng vào thời Văn minh Ma pháp Thượng cổ, Không Gian Giới Chỉ cũng đã là vật vô cùng xa hoa, sau này Chư thần Đại Chiến, Văn minh Ma pháp bị hủy diệt, Không Gian Giới Chỉ ngày càng ít ỏi hơn. Về phần Túi Không Gian thuộc về loại đồ dùng bình dân, lúc đầu chế tạo rất nhiều, cho dù là Văn minh Ma pháp bị hủy diệt, vẫn để lại không ít. Rất nhiều các Đế Quốc lớn và thế lực lớn đều có vật này, nhưng bởi vì không thể chế tạo mới nên giá cả cũng vẫn không rẻ.

Diện tích Túi Không Gian không phải là lớn lắm. Một Túi Không Gian bình thường khoảng mười thước vuông, mười mấy người này đem theo bốn mươi, năm mươi Túi Không Gian đến đây, hiển nhiên là đựng không ít kim tệ. Số tiền mà Hắc Ám Thần Điện đáp ứng mình đều ở đây rồi. Nhưng hôm nay Bạch Khởi cảm giác rõ sắc mặt của Âm La Lan dường như có chút khó coi, cũng không biết là vì nguyên nhân gì.

- Sao rồi? Đại nhân Chấp Chính Quan của ta, sắc mặt hôm nay của người không tốt lắm a, chẳng lẽ bởi vì hôm nay đến đưa tiền cho ta nên đau lòng?

Bạch Khởi từ phía sau đại sảnh đi ra, lúc thấy Âm La Lan nửa đùa giỡn nói.

- Tiền? Những kim tệ này? Các hạ, thứ Hắc Ám Thần Điện có là tiền. Chúng tôi không thiếu tiền, cũng sẽ không keo kiệt tiền. Bốn triệu kim tệ tuy rằng không nhỏ, nhưng đối với Hắc Ám Thần Điện mà nói không là gì cả. Ta đang giận đám ngụy quân tử của Quang Minh Thần Điện chết tiệt kia. Giáo Hoàng vĩ đại của chúng tôi, Âm Mai Khắc cũng thật sự tức giận rồi, đám khốn kiếp kia hiếp người thái quá rồi.

Âm La Lan sau khi nghe xong lời này, hừ lạnh một tiếng giận dữ nói, cũng không biết lão huynh này sao rồi, lại tức giận thành như vậy.

- Quang Minh Thần Điện bọn chúng sao rồi?

Bạch Khởi nhắm mắt lại hiểu kỳ hỏi.

Đạo oán của Hắc Ám Thần Điện và Quang Minh Thần Điện không phải là một ngày hai ngày, đến bây giờ đã dây dưa hơn vạn năm rồi. Nguyên nhân dây dưa trước kia cũng không rõ vì sao, ai đúng ai sai sớm đã không còn quan trọng, giữa hai tổ chức khổng lồ vốn không để tâm những thứ này, giữa bọn họ không có quan hệ khác nào, chỉ có thù hận khắc cốt ghi tâm, ngoài ra không có gì khác cả.

- Quang Minh Thần Điện bọn chúng chết tiệt khốn kiếp kia. Đột ngột điều động đại binh đánh bọn ta, khiến bọn ta trở tay không kịp, trong mấy ngày ngắn ngủi căn cứ điểm ở phương Tây và Trung Ương Đại Lục đều bị quân đội địa phương và Quang Minh Thần Điện công kích. Đại bộ phận bọn chúng chia ra xuất phát đến các quốc gia, xem ra muốn diệt sạch bọn ta. Trong mấy ngày ngắn ngủi này, Hắc Ám Thần Điện đã tổn thất hơn vạn người, còn có một số nhân vật quan trọng. Đương nhiên không phải là chủ yếu, chủ yếu là bọn ta không thể không rút hết binh mã ở phương Tây và Trung Ương Đại Lục. Những người quan trọng mà bọn ta đào tạo cũng đã bại lộ rồi, không thể không di dời theo bọn ta. Có thể nói đám Quang Minh Thần Điện khốn kiếp kia đã hủy diệt gần ba thành lực lượng của bọn ta ở phương Tây và Trung Ương Đại Lục. Giáo Hoàng Hắc Ám Bộ Hạ đã giận dữ rồi, cho nên lần này ta đến đây ngoại trừ việc đưa các kim tệ này cho người, còn một chuyện nhất định phải thương lượng với người.

Ám La Lan trầm giọng nói, lúc nói đến Quang Minh Giáo Đình, mọi người đều có thể cảm giác được sự cảm hận mãnh liệt từ lời nói của ông ta.

Chuyện mà Hắc Ám Thần Điện khiến mình thương lượng, Bạch Khởi lại không phải là thằng ngốc, dùng ngón chân chạm đầu thử nghĩ cũng biết tên Hắc La Lan này muốn nói gì rồi, cho nên Bạch Khởi giả ngây thơ sững người nói:

- Không biết Chắp Chính Quan các hạ muốn tìm ta bàn về chuyện gì? Có chuyện gì cứ nói ra được rồi, dù sao chúng ta cũng là đồng minh mà.

Đối với tâm tư của Bạch Khởi, Ám La Lan cũng hiểu rõ, dù sao Ám La Lan là người đã mấy trăm tuổi rồi, vả lại còn ở nơi Hắc Ám Thần Điện hay đấu đá với nhau. Bạch Khởi vừa mở miệng, trong lòng hắn đã có một suy đoán đại khái, cũng không vòng vo, trực tiếp nói với Bạch Khởi:

- Kì thật rất đơn giản. Bạch Khởi, Giáo Hoàng của chúng ta rất tức giận, ngài muốn sớm tiến hành kế hoạch của chúng ta. Hắc Ám Đế Quốc cần sớm thành lập, người phải bắt đầu rèn luyện lượng lớn sĩ binh, đồng thời trở thành Hoàng Đế Bất Diệt Hoàng Triều, xây dựng Hắc Ám Đế Quốc của chúng ta. Người của Hắc Ám Thần Điện bọn ta trong thời gian ngắn sẽ di chuyển từ phương Tây và Trung Ương Đại Lục đến Bất Diệt Hoàng Triều trợ giúp người.

- Hành động? Tăng cường lượng lớn quân bị? Cái này lúc trước chúng ta hình như không phải nói như vậy? Người biết ta cũng có chỗ khó xử.

Bạch Khởi cau mày nói, giai đoạn này lượng lớn quân bị chuẩn bị phát động, hiển nhiên không phù hợp với lợi ích của Bạch Khởi. Tuy rằng lúc nào phát động cũng không ảnh hưởng gì đến Bạch Khởi, Bạch Khởi đã chuẩn bị khuếch trương quân mã rồi. Nhưng tuy rằng Bạch Khởi đã chuẩn bị xong rồi, nhưng không cho hắn lợi ích, khiến hắn làm trái đại quy tắc trước đó là không thể nào.

Lời của Bạch Khởi còn chưa nói xong, Ám La Lan đã chặn lời nói của Bạch Khởi, trầm giọng nói:

- Mười tỉ kim tệ! Giáo Hoàng Bệ Hạ nói rồi, trong vòng ba tháng cung cấp cho người mười tỉ kim tệ, muốn người mở rộng thêm năm mươi Quân đoàn, cho đủ một trăm Quân đoàn. Nếu như có thể thêm một chút, Hắc Ám Thần Điện không tiếc tiền, hy vọng người có thể nhanh chóng mở rộng quân và hình thành lực chiến đấu. Và Hắc Ám Giáo Hoàng Bệ Hạ cũng mong người có thể nhanh chóng lấy được Bất Diệt Hoàng Triều, như vậy mới mở rộng sự hợp tác của chúng ta sau này.

- Mười tỉ kim tệ? Tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Bạch Khởi nhắm mắt một cái, trả lời một cách không do dự. Mười tỉ kim tệ để mở rộng một trăm Quân đoàn, nuôi dưỡng mười năm còn thừa. Lượng lớn kim tệ đưa đến trước mặt Bạch Khởi như thế, Bạch Khởi là thằng ngốc mới không nhận lời.

Đoán chừng trên Đại Lục này chỉ có Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện mới có đủ khả năng một lần lấy ra mười tỉ kim tệ. Nếu như đổi thành bất kỳ thế lực khác e rằng là Đại Đế Quốc cũng không có bản lĩnh này. Tiền của bọn họ quá nhiều rồi.

Đương nhiên mười tỉ kim tệ không phải là con số nhỏ, trong thoáng chốc lấy ra nhiều tiền như vậy cũng không phải dễ dàng gì, nhưng thông qua gây quỹ, bọn họ lấy ra số tiền này không thành vấn đề.

- Được, nếu đã như thế, vậy thì chuẩn bị nhanh đi, ta sẽ ở lại Đế Đô, địa chỉ của ta người biết rồi, sớm gặp lại!

Ám La Lan cũng không chút do dự, sau khi kêu thủ hạ của mình đi, để lại Túi Không Gian, lập tức xoay người rời khỏi.

407. Chương 313: Siêu Cấp Khôi Phục Thể (2)

Sau khi bọn họ rời khỏi, Bạch Khởi không do dự để những Túi Không Gian kia vào trong Cửu U Long Giới, sau đó đến hậu viên bên trong phòng mình. Nhìn xung quanh thấy không có ai mới, bắt đầu triển khai Tu Di Ảo Cảnh. Một giây sau Bạch Khởi đặt mình vào đám mây đen bao vây căn phòng. Cửu U nhắm nửa

con mắt bắt chéo chân ngồi trên Vương tọa, sau khi nhìn Bạch Khởi một cái, xoay lại ngồi thẳng người lên. Cười hì hì nói với Bạch Khởi:

- Tiểu tử, ngươi vừa phát tài rồi! Bốn triệu kim tệ, hắc hắc. Sao? Có muốn trực tiếp đổi hai Tinh, thăng tiến vào cấp bậc Ngũ Tinh Đấu Thánh không?

- Đừng vội, thực lực bây giờ của ta tạm thời đủ dùng, sau này còn có tiền liên tục đưa đến. Ta muốn xem có gì phù hợp với thể chất của ta không. Thân thể ta tuy rằng khá tốt rồi, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút yếu. Ta muốn đổi những cái huyết thống có thể tăng cường thân thể, hoặc là cách cải tiến thân thể, cho nên ta đến tìm ngươi.

Bạch Khởi lắc đầu nhẹ giọng cự tuyệt lời đề nghị của Cửu U.

Bây giờ thực lực của Bạch Khởi đã tạm thời đủ dùng rồi, Tam Tinh Đấu Thánh. Bạch Khởi vẫn chưa phát hiện ai lợi hại hơn mình, cho nên cũng không cần gấp đề thăng lực lượng của mình. Nhưng Bạch Khởi cảm thấy thân mình có chút yếu. Tuy rằng đã là Tam Tinh Đấu Thánh rồi, nhưng cơ thể của mình vẫn có chút mềm yếu, không thể sử dụng đấu khí để tự động hộ thân. Trong tình huống này, một cường giả sử dụng tinh cương trường kiếm đã có thể làm mình bị thương. Những tên sử dụng huyền thiết và Thần Khí chuẩn xác thì càng không cần nói nữa. Nếu mình không để ý, người bình thường thậm chí cũng có thể giết mình. Tuy rằng sau khi biến thân, lực lượng cơ thể sẽ được tăng cường lớn mạnh. Nhưng Bạch Khởi không phải lúc nào cũng biến thân được? Cho dù là như thế, cũng không phải là lớn mạnh lắm, cho nên Bạch Khởi muốn hoán đổi một công pháp cơ thể hoặc là đổi trực tiếp một thân hình cường tráng và huyết thống.

Về phần Cửu U ở đây có không, cái vấn đề này Bạch Khởi chưa nghĩ qua. Tên này tự xưng không gì là không thể, cũng không phải là thổi phồng lên. Ngay cả vũ khí hạt nhân ở đây cũng có thể đổi được, những vật trong khoa học viễn tưởng mà mình từng xem trước đây, hẳn cũng có thể đổi được. Tuy rằng mình chưa thấy vật mà mình cần đổi, điều này cũng không thể hiện là Cửu U không có, chỉ là mình chưa phát hiện mà thôi.

- Hắc hắc. Như vậy a? Vậy ngươi tự chọn? Hay là ta kiếm cho ngươi?

Cửu U hắc hắc cười, tham lam nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó phân vân nói.

- Ngươi kiếm cho ta đi, ta tự mình kiếm quá phiền phức, quá tốn thời gian. Vẫn là ngươi tìm nhanh hơn một chút. Vật ngươi tìm khiến cho ta an tâm, cũng rất thích hợp với ta.

Bạch Khởi nghĩ một chút nói ra quyết định của mình.

Đối với chuyện này, Cửu U dừng lại một chút, chỉ tay vào không trung. Một vật như màn ảnh xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, phía trên xuất hiện một tổ chi tiết, một bản danh sách xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, giống như danh sách huyết thống mà trước đây Bạch Khởi từng đọc, không ngừng xuất hiện.

Theo thứ tự là, Siêu Cấp Khôi Phục Thể, Thần Tộc Bất Tử Thân, Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể. Ba giai đoạn này bao gồm rất nhiều công dụng, phía dưới còn có sự giới thiệu tỉ mỉ.

Siêu Cấp Khôi Phục Thể, lực lượng cơ thể không tăng lên rõ ràng, có thể khiến cho người bị thương hồi phục trong chớp mắt. Hồi phục nhanh gấp mười lần đến hai mươi lần người thường. Hơn nữa thực lực càng cao tốc độ hồi phục càng nhanh. Đương nhiên nếu bị tổn thương đến chỗ hiểm như đầu, tim... tuy rằng có thể chữa trị, nhưng thời gian chữa trị e rằng rất là chậm. Hai bộ phận này rất quan trọng, hoàn toàn không thể nào chữa trị, một khi bị tổn thương sẽ chết là cái chắc.

Trên Siêu Cấp Khôi Phục Thể là Thần Tộc Bất Tử Thân. Cái này càng lợi hại, gần giống với Huyết Tộc Hoàng Đế, lực lượng cơ thể tăng gấp mười lần, tốc độ, phản ứng đều tăng gấp mười lần. Tùy theo thực lực tăng lên mà tăng lên theo, có lực hồi phục cực mạnh, có thể gây chi sống lại, bất kỳ vết thương nào trong thoáng chốc đều có thể hồi phục. Nhưng nếu bị người ta đánh thành từng mảnh thì cũng không thể khôi phục. Phải có Siêu Cấp Khôi Phục Thể mới có thể đổi cái này.

Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể phía sau thì biến thái rồi, không phải là biến thái mà là siêu cấp biến thái, giới thiệu của nó cũng chỉ có một hàng chữ: Vĩnh hằng bất diệt, Vạn tà bất xâm, Kiên bất khả tồi, Vĩnh sinh bất tử. Tuy rằng chỉ có mười sáu chữ, nhưng đã thể hiện lợi hại của Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể này, vật này cũng cần Thần Tộc Bất Tử Thân mới có thể lên cấp.

Ba thứ này không hề nghi ngờ là rất phù hợp với yêu cầu của Bạch Khởi. Yêu cầu của Siêu Cấp Khôi Phục Thể vốn không cao, bởi vì nó ngoại trừ lực hồi phục có chút biến thái cũng có thêm gì, cũng không phải là biến thái lắm, không cần bảo thạch, chỉ cần ba nghìn vạn Giao Dịch Điểm. Nhưng từ Thần Tộc Bất Tử Thân trở đi thì có chút biến thái rồi. Năm triệu Giao Dịch Điểm, một S cấp bảo thạch nhiệm vụ. Cuối cùng một Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung rồi, cần một trăm triệu Giao Dịch Điểm, cộng thêm một viên SS cấp bảo thạch nhiệm vụ, căn bản là không thể hoán đổi.

Điều kiện hoán đổi như vậy khiến Bạch Khởi nuốt một ngụm nước bọt, kim tệ còn được, một trăm triệu Giao Dịch Điểm, Bạch Khởi từ từ tích lũy vẫn có thể có được. Nhưng SS cấp bảo thạch nhiệm vụ phía sau kia thì có chút phiền phức rồi. Đùa gì vậy? Thần Tộc Bất Tử Thân kia Bạch Khởi còn có thể hoàn thành nhiệm vụ Thất Đại Phong Ấn kia, sau đó đến hoán đổi. Năm triệu kim tệ cũng có thể để dành, đến lúc đó đổi xong thì có thể đi rồi. Nhưng ở phía sau, ngoại trừ mình hoàn thành ba nhiệm vụ lớn không thể hoàn thành mới có thể nhận được phần thưởng SS cấp bảo thạch nhiệm vụ. Lúc đầu chưa xem phần thưởng, Bạch Khởi không biết, sau này mới thấy ba nhiệm vụ này đều là thưởng cho SS Cấp bảo thạch nhiệm vụ.

Bạch Khởi muốn nhận được SS cấp bảo thạch nhiệm vụ chỉ có thể lựa chọn ba nhiệm vụ này. Nhiệm vụ Diệt Sạch Thương Sinh, diệt sạch các sinh linh trên Đại Lục. Cái này Bạch Khởi chỉ cần dùng ngón chân chạm vào đầu mà nghĩ cũng có thể biết rồi, nhiệm vụ biến thái này quỷ mới đi hoàn thành. Giết hết người trên Đại Lục? Có thể sao? Trước là không nói Bạch Khởi có năng lực này hay không, nếu là có, Bạch Khởi cũng sẽ không làm như vậy a. Diệt sạch thương sinh a. Đó chính là giết sạch người thân của mình, thủ hạ, còn có người yêu của mình. Đây là nhiệm vụ quỷ mới đi làm.

Về phần tàn sát Chư thần đang say ngủ kia, nhiệm vụ này, không phải là Bạch Khởi tự ti, cũng không phải là Bạch Khởi xem thường mình, Bạch Khởi cũng tự nhận mình không có cái bản lĩnh này, có thể giết toàn bộ Chư thần đang say ngủ. Nếu Bạch Khởi có bản lĩnh này thì cần quái gì hoán đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể? Chư thần đang say ngủ có ai mà dễ đụng đến? Tuy rằng Bạch Khởi đã đạt được đến cấp Đầu Thánh, chẳng qua cũng chỉ đủ cho bọn họ nhét kẽ răng. Huống hồ Chư thần đang say ngủ cũng không phải là dễ tìm, nếu dễ dàng tìm được như vậy thì bọn họ đã sớm bị giết chết hết rồi, cái này không cần hỏi là bị bài trừ.

Về phần cuối cùng xây dựng Đế Quốc, cái này không phải là không được. Bây giờ Bạch Khởi đã có chút thực lực rồi, tuy rằng vẫn còn có chút yếu kém, nhưng dựa vào sự ủng hộ của Hắc Ám Thần Điện chắc cũng có thể đạt thành. Điều này khiến Bạch Khởi động lòng, dù sao mộng tưởng xây dựng Hắc Ám Đế Quốc của Hắc Ám Thần Điện cái này, nếu mình thành công chưa chắc không phải là chuyện tốt. Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể này lợi hại a, chỉ có thăng ngóc mới không muốn. Huống hồ chi, lời nói phía sau của Cửu U khiến Bạch Khởi động lòng. Vĩnh sinh bất tử. Đạt được Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể thì có thể vĩnh sinh bất tử, đây chính là điều Bạch Khởi muốn.

Cho nên sau khi suy nghĩ một hồi Bạch Khởi quyết định hướng về mục tiêu này mà phấn đấu. Mục tiêu là xây dựng một Đế Quốc lớn thống nhất cả Đại Lục. Hoàn thành nhiệm vụ xây dựng Đế Quốc, lúc đó mình có được Đại Vu thân thể và Đại Vu huyết thống, đồng thời còn có thể đạt được một tỉ Giao Dịch Điểm, đến lúc đó coi phù hợp hay không, nếu không thì từ bỏ Đại Vu huyết thống và Đại Vu thân thể, lấy một tỉ Giao Dịch Điểm và SS cấp bảo thạch thì được rồi, vậy đã đủ rồi.

Ba nhiệm vụ lớn không thể hoàn thành này không cần tiếp nhận nữa, Bạch Khởi chỉ cần hoàn thành, Cửu U tự động thưởng cho Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi không cần tiếp nhận nữa. Cũng không sợ nhiệm vụ thất bại sẽ trừ mình những gì, mình cũng không có gì đáng tổn thất, đương nhiên cũng không có áp lực. Bạch Khởi chỉ cần hướng về mục tiêu này mà phấn đấu. Hắn đã quyết định rồi, trước đối tu vi hai Tinh. Về phần Hắc Ám Thần Điện sẽ đưa tiền qua, để lại năm tỉ kim tệ, còn lại hoàn toàn lấy đi tăng cường quân bị. Mở rộng năm mươi Quân đoàn thêm một lần nữa, như vậy thì càng tốt. Nhưng khuyết điểm duy nhất là nếu như vậy Bạch Khởi lại trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là thực lực của Bạch Khởi có thể nâng cao là được rồi.

- Cửu U, đổi cho ta hai Tinh cấp bậc, thuận đường đổi Siêu Cấp Khôi Phục Thể.

Trong lòng quyết định như vậy lập tức tiến hành, đây chính là tính cách của Bạch Khởi. Một câu nói có thể

khiến Bạch Khởi đạt được Siêu Cấp Khôi Phục Thể, tăng đến Ngũ Tinh Đấu Thánh. Nhưng đáng tiếc, lại mất đi ba tỉ hai nghìn vạn kim tệ... Bạch Khởi còn có tám nghìn vạn kim tệ có thể sử dụng. Ngoài những cái này ra không còn gì khác nữa.

408. Chương 314: Thiên Kiếm Sơn Phương Bắc (1)

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong hai ngày này Bạch Khởi đang thích ứng với thân thể mới của mình. Siêu Cấp Khôi Phục Thể không phải là để kêu không, vết thương lớn đến mấy cũng chỉ cần vài phút là hồi phục lại như ban đầu. Một số vết thương nhỏ chỉ cần vài giây có thể hồi phục lại như ban đầu, hiệu quả đương nhiên là tốt đến nỗi không còn gì để tốt hơn.

Bạch Khởi còn phải tu luyện lực lượng của mình, nắm bắt chậm rãi. Tuy rằng nói lúc Cửu U giúp Bạch Khởi nâng cao lực lượng, đã cho năng lực tương ứng và lực nắm bắt và kinh nghiệm rồi, một lần giúp Bạch Khởi thăng đến cấp Ngũ Tinh Đấu Thánh hàng thật giá thật. Nhưng bản thân Bạch Khởi cũng cần tốn chút thời gian để thích ứng, đây cần một quá trình tuyệt đối không thể một chút mà thành.

Hôm nay Bạch Khởi đang ở trong sân, một mình một người lẳng lặng suy tưởng, hồi tưởng lại những thứ mà mình đang nắm giữ, vào đang muốn tổng hợp lại. Đột nhiên có một âm thanh vang lên trong sân bên cạnh Bạch Khởi. Chủ nhân của giọng nói này bá đạo và uy mãnh, tuy rằng có vẻ già nua nhưng tràn đầy trung khí:

- Ha ha ha. Tiếp chiêu!

Một tiếng cười ngắn ngủi, cùng với hai chữ ngắn gọn qua đi, chủ nhân của âm thanh kia lập tức từ trên nóc phủ trong sân nhảy xuống, mục tiêu nhắm vào Bạch Khởi, hai lời không nói, một đường kiếm khí bén nhọn xông trực tiếp vào thân thể của Bạch Khởi. Thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi cau mày một cái, giây tiếp theo đã phóng đến bên cạnh người kia, một tay nắm lấy cây kiếm lớn bên tay phải của đối phương, một tay đâm vào cổ đối phương, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta cần lưỡi.

- Làm sao có thể!

Người kia dưới sự khống chế của Bạch Khởi, nhịn không được kinh hãi la lên. Phải biết là mình là Đấu Đế cường giả a. Cửu Tinh Đấu Đế! Hắn sao có thể trong thoáng chốc bắt được mình? Đây quả thật không thể nào tưởng tượng nổi!

- Hừ. Không có gì là không thể. Không sai, ngươi là Cửu Tinh Đấu Đế, nhưng khoảng cách giữa ngươi và ta thật sự quá xa rồi. Chắc ngươi cũng biết còn có một cấp bậc nữa trên cấp bậc của ngươi chứ? Đấu Thánh cường giả hoàn toàn có thể coi thường Đấu Đế cường giả trở xuống. Đấu Thánh cường giả mỗi lần thắng một Tinh, thực lực sẽ tăng gấp mười lần. Ngươi... Căn bản không phải là đối thủ của ta.

Bạch Khởi không nói ra cấp bậc của mình, nhưng ít nhất đã nói cho đối phương biết rằng, mình là một Đấu Thánh cường giả, điều này đã đủ rồi.

Bạch Khởi hoàn toàn có năng lực giết chết đối phương, nhưng hắn không ra tay, bởi vì kiếm mà tay phải đối phương cầm là cây kiếm gỗ. Tuy rằng kiếm gỗ vẫn có thể giết người, nhưng Bạch Khởi cảm thấy, đối phương nếu đã biết mình là Đấu Đế cường giả, cầm một cây kiếm gỗ như vậy, đủ để chứng minh đối phương vốn không có ý định giết mình. Nếu không, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Phải biết rằng, cường giả có thể lấy cỏ cây trúc thạch làm kiếm, giết người đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng cũng phải coi là giết ai đã. Thực lực lúc trước mà mình thể hiện ra có rất nhiều người biết, người này nếu đã đến tìm mình không lý nào lại không biết, ít nhất thực lực của mình cũng ngang nhau với hắn, nhưng hắn lại dùng một cây kiếm gỗ? Đối phó với người yếu hơn mình đương nhiên không thành vấn đề, nhưng đồng cấp với mình, dùng cái này căn bản là tự tìm cái chết.

Cho nên Bạch Khởi có thể kết luận rằng đối phương không thật sự có ác ý, nên đã không lập tức xuống tay.

- Đấu Thánh? Thật không ngờ a. Không ngờ ngươi đã đạt đến bước này rồi. Bên ngoài đồn rằng ngươi là Đấu Đế cường giả, xem ra bọn chúng xem thường ngươi quá rồi. Chẳng trách đám ngục quân tử Giáo Đình kia toàn bộ chết dưới tay ngươi. Có thực lực như thế, bọn chúng không chết mới là lạ. Ha ha. Ta tên là

Độc Cô Bá. Chắc các hạ đã biết Độc Cô Gia? Tại hạ là Nhị Trưởng Lão của gia tộc Độc Cô Gia, là ông cố của Độc Cô Danh Dương.

Độc Cô Bá không hề sợ hãi, cũng không lui lại, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

Tay Bạch Khởi từ từ buông ra. Lúc nghe thấy tên đối phương, Bạch Khởi đã đoán được đối phương chắc có quan hệ với Độc Cô Gia, bây giờ nghe xong thân phận của đối phương đương nhiên không cần nói thêm gì nữa. Bạch Khởi với Độc Cô Chiến Thiên thân như huynh đệ, tuy rằng trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng thực ra là coi nhau như huynh đệ. Độc Cô Danh Dương là phụ thân của Độc Cô Chiến Thiên, là trưởng bối của mình. Trước mặt vị này là ông cố của Độc Cô Danh Dương, càng là trưởng bối của mình rồi. Đối với tên Độc Cô Danh Dương kia, Bạch Khởi không tôn kính gì mấy, nhưng chí ít cũng có hảo cảm. Tuy rằng tính cách của hắn khiến người ta không thể nào đối đãi như bậc trưởng bối, nhưng lòng Bạch Khởi là nghĩ như thế, về phần Độc Cô Bá đương nhiên càng là như thế rồi.

Thả Độc Cô Bá ra, Bạch Khởi giơ tay nói:

- Độc Cô tiên sinh mời ngồi. Không biết Độc Cô tiên sinh hôm nay đến tìm ta có chuyện gì? Điều gì không phải là người ngoài, chắc người cũng biết quan hệ giữa ta và Độc Cô Chiến Thiên như thế nào. Có chuyện gì cứ việc nói là được rồi. Nếu như muốn ta giúp đỡ, như vậy chuyện gì Bạch Khởi ta làm được tuyệt đối không chối từ.

- Hắc hắc, ta đến tìm người đương nhiên có chuyện, nói thật ta đến đây thử thăm thính coi người rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, xem coi người đạt đến giới hạn của Đấu Đế, chuẩn bị lên Đấu Thánh chưa. Nói thật, ta cũng phụng mệnh mà đến. Người tăng cấp quá nhanh rồi, tự cổ chí kim chưa có người nào tu luyện nhanh như người, chỉ trong vòng năm năm thôi người đã đạt được bước này, thật là quá khiến người ta khiếp sợ rồi, đương nhiên sẽ gây nên sự chú ý của nhiều người. Lão tổ tông nhà ta đương nhiên cũng chú ý tới người, cho nên kêu ta đến xem xem. Vốn là theo ý của Lão tổ tông, ta đến trước để thăm thính người, đợi người đạt đến cấp Đấu Thánh mới nói mục đích cho người biết. Nhưng xem ra bây giờ người đã đạt đến bước này rồi, ta nói cho người biết cũng không sao. Hắc hắc. Độc Cô Bá ta nay đã bốn trăm tuổi rồi, ta đạt được cấp Cửu Tinh Đấu Đế này cũng được năm mươi năm rồi. Năm mươi năm ta còn chưa đột phá được giới hạn này, mà người chỉ mới hai mươi tuổi. Hai mươi tuổi đã đột phá rồi, nói thật, ta thật sự có chút ghen tị với người.

Độc Cô Bá vô cùng cảm thán nói. Hắn dùng năm trăm năm mười năm mới đạt tới bước này, mà Bạch Khởi chỉ mới hai mươi tuổi đã đạt bước này. Năm trăm năm nay hắn đều có danh sư chỉ bảo, có sự quan tâm của trưởng bối gia tộc, nhưng vẫn không thành công, hắn không làm được, Bạch Khởi lại làm được, thật sự khiến hắn vô cùng cảm khái.

Nói thật trong lòng Độc Cô Bá rất là khó chịu. Nếu như trước lúc hắn đến nay biết Bạch Khởi có thể trong vòng mấy năm trong vòng thời gian có thể đạt đến bước này, đạt đến cảnh giới Đấu Thánh, đạt đến cảnh giới mà trong gia tộc ba nghìn năm nay ngoại trừ Lão tổ tông không người nào khác có thể đạt được, đạt đến cảnh giới mà vô số đệ tử của Độc Cô Gia phấn đấu cả cuộc đời mà không đạt được, trong lòng vị lão đại Độc Cô Bá này đương nhiên không dễ chịu chút nào.

Nhưng Độc Cô Bá vẫn không quên mục đích mình đến nay lần này là vì cái gì, Độc Cô Bá không quên sứ mệnh của mình.

- Lão tổ tông?

Bạch Khởi kinh ngạc nói. Đối với Độc Cô Gia, Bạch Khởi vốn không hiểu rõ mấy, chỉ biết đối phương rất lợi hại. Lúc này thấy Độc Cô Bá vị Cửu Tinh Đấu Đế này càng khẳng định, nhưng xem ra hắn không phải là lực lượng cao nhất tồn tại trong Độc Cô Gia, người thật sự lợi hại còn có người khác.

Nghĩ đến đây Bạch Khởi coi như đã hiểu vì sao Độc Cô Gia lại khuếch trương như thế, thậm chí ngay cả Giáo Đình cũng không để trong mắt, sau lưng người ta còn có người a, tuyệt đối là một nhân vật kinh thiên động địa muôn phần tài giỏi.

Thực lực của Lão tổ tông mà Độc Cô Bá nói, Bạch Khởi không biết như thế nào, nhưng có thể khẳng định là, tên Lão tổ tông của Độc Cô Gia này tuyệt đối rất lợi hại, lợi hại đến mức khiến người khác khiếp sợ. Đây mới là nguyên nhân mà bọn họ lại dám khuếch trương như vậy. Đương nhiên cũng không thể không

nói là, cường giả Độc Cô Gia quá nhiều rồi, tuy rằng thủ hạ của bọn họ không nhiều, nhưng quả thật có số lượng lớn cường giả.

- Không sai. Danh tiếng của Lão tổ tông nhà ta ta không nói tới, Lão tổ tông nhà ta ở Tổng Đàn Độc Cô Gia, Thiên Kiếm Sơn phương Bắc. Lão tổ tông biết có một nhân vật như ngươi, và quan hệ giữa ngươi với văn bối ta không tệ, đồng thời thiên tư tuyệt hảo như thế, cho nên ta qua đây xem xem. Nếu như ngươi thật sự đột phá ranh giới kia thì giúp ông ta mời ngươi đi một chuyến Thiên Kiếm Sơn phương Bắc. Nếu như chưa đạt được thì để ta ở đây đợi thêm mười năm, xem xem tu vi của ngươi. Nếu như sau mười năm ta rời khỏi mà ngươi đạt đến cảnh giới đó, ta vẫn giúp ông ta mời ngươi. Nhưng bây giờ xem ra, hình như ta không cần đợi mười năm rồi, ngươi đã đạt được cấp độ này rồi, các hạ. Có thể đi một chuyến Thiên Kiếm Sơn chứ?

Độc Cô Bá gật đầu nói, nói xong lẳng lặng nhìn Bạch Khởi. Nói thật hắn không biết Lão tổ tông mời Bạch Khởi sau khi đột phá Đấu Thánh đến Thiên Kiếm Sơn là vì lẽ gì, nhưng ít nhất cũng có một điều có thể khẳng định, đây tuyệt đối không có hại.

409. Chương 314: Thiên Kiếm Sơn Phương Bắc (2)

Đương nhiên không thể không nói là Độc Cô Bá xưng hô với Bạch Khởi có chút khác biệt. Độc Cô Bá nếu đã xưng Bạch Khởi là các hạ, xưng hô này tuy rằng có vẻ xa lạ, nhưng có thể thể hiện một chuyện là sự tôn kính của Độc Cô Bá đối với Bạch Khởi. Dù sao trên Đại Lục này cường giả vô số, Đấu Đế cường giả bề ngoài chỉ có mấy vị, nhưng phía trong không biết có bao nhiêu. Nhưng mà, Đấu Thánh cường giả mà Độc Cô Bá biết, tự cổ chí kim e rằng chỉ có một người Lão tổ tông của gia tộc mình.

Bây giờ lại thêm một tên tiểu Bạch Khởi, cho dù Độc Cô Bá hắn thân là trưởng bối, và là Cửu Tinh Đấu Đế cũng không thể không tỏ vẻ cung kính.

Trên Thiên n Đại Lục này không biết có bao nhiêu cường giả, bao gồm mình cũng muốn gặp mặt Lão tổ tông nữa. Chỉ cần có được nửa câu nói chỉ điểm của Lão nhân gia, như vậy tuyệt đối là có lợi không hại. Nói thật Độc Cô Bá có chút đổ kỵ với Bạch Khởi rồi, dù sao không phải là ai cũng có cơ hội gặp mặt Lão tổ tông, huống hồ chỉ bản thân hắn còn tự mình mời Bạch Khởi.

- Lão tổ tông? Rất lợi hại à?

Bạch Khởi phân vân hỏi, lúc hỏi vấn đề này Bạch Khởi tràn đầy vẻ tò mò.

- Hắc hắc, đâu chỉ lợi hại, có người nghe đến danh tiếng của Lão tổ tông ta đã sợ đến run lên rồi. Cho dù là Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện nghe thấy uy danh của Lão tổ tông ta cũng sợ. Thiên Kiếm Sơn phương Bắc Độc Cô Gia ta có thể ngang nhiên tung hoành thiên hạ, sừng sững không ngã là do có Lão tổ tông của ta ở đây. Cho dù là Quang Minh Giáo Đình thấy người của Độc Cô Gia ta cũng phải nể ba phần, vòng đường mà đi. Quang Minh Giáo Hoàng thấy Lão tổ tông nhà ta cũng phải hành lễ... người nói lợi hại không?

Độc Cô Bá cười hắc hắc, tràn đầy tự hào nói.

Nghe xong lời này, Bạch Khởi rung mình, theo cách nói của Độc Cô Bá. Vị Lão tổ tông của Độc Cô Gia này lợi hại đến cực điểm rồi. Ông ta đã mời, Bạch Khởi đương nhiên không thể bỏ lỡ, hai lời không nói, Bạch Khởi trầm ngâm chốc lát lập tức trả lời:

- Được, chuyện này ta nhận lời, đợi ta lo xong bên này, ta lập tức theo ngươi đi Thiên Kiếm Sơn.

- Ha ha. Tốt! Sảng khoái, ta ở tại Độc Cô Phủ trong Đế Đô này, có chuyện gì cứ đến tìm ta. Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, trước lúc đi đừng buông lỏng. Tuy rằng các hạ đã là Đấu Thánh cường giả rồi, nhưng Lão tổ tông nhà ta có thể ra tay để thử ngươi một phen. Vẫn là siêng năng tu luyện một chút tốt hơn, Lão tổ tông tuyệt đối lợi hại nhiều hơn so với ngươi nghĩ.

Độc Cô Bá cười ha ha một tiếng, xoay người biến mất bên cạnh Bạch Khởi.

Đợi sau khi Độc Cô Bá rời khỏi, Bạch Khởi ở đó trầm tư, chỉ sau chốc lát, hướng về phía ngoài sân hô:

- Người đâu, mời Hải Đường cô nương qua đây!

Vừa nãy lúc Độc Cô Bá tới trong sân này không có người, chuyện Bạch Khởi giao thủ với Độc Cô Bá cũng diễn ra trong chớp lát. Huống hồ ngày thường Bạch Khởi không thích bị làm phiền, những người hầu vệ sĩ đều ở bên ngoài. Một Ngũ Tinh Đấu Thánh giao thủ với một vị Cửu Tinh Đấu Đế không có gì đáng lo lắng, không thể xảy ra trường hợp kinh thiên động địa, chỉ là thời gian một tách trà cũng đã xong. Bởi vì khoảng cách rõ ràng là chênh lệch nhau quá xa. Về phần cuộc trò chuyện của hai người, nếu như bọn họ không muốn để người khác biết, e rằng người trong Bất Diệt Hoàng Triều này, không một người nào có bản lĩnh nghe thấy. Cho dù là đứng trước mặt Bạch Khởi và Độc Cô Bá e cũng là như thế. Dù sao thực lực của hai người bọn họ thật sự quá cao rồi, đã vượt qua cảnh giới thể tục.

- Hi hi. Đại nhân cuối cùng cũng nhớ đến ta rồi. Ngày thường không phải đều tìm Linh Nhi muội muội tới sao? Sao hôm nay đột ngột nhớ đến ta?

Không đến thời gian một nén nhang, Hải Đường đã lắc lắc eo đi tới trước mặt Bạch Khởi. Một bộ sa y màu hồng, tấm da thịt trắng như tuyết kia lúc ẩn lúc hiện, sau khi nhìn thấy Bạch Khởi, che miệng nũng nịu nói, một mùi thơm theo đó bay đến.

Nhìn Hải Đường một cái, Bạch Khởi không còn cách nào khác cười khở, phát tay để những người xung quanh lần lượt rời khỏi, Bạch Khởi nhìn Hải Đường đã ngồi ngay bên cạnh mình một cái, nhàn nhạt nói:

- Được rồi, không còn người ngoài, đừng gây náo loạn nữa, ta có chuyện đứng đắn muốn hỏi người.

Hải Đường sau khi nghe xong lời của Bạch Khởi, trước là sững người sau thu lại nụ cười trên mặt mình, nghiêm nghị nhìn Bạch Khởi một cái sau đó nói:

- Đại nhân, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng ra là được rồi, Hải Đường nhất định sẽ biết thì sẽ nói, nói là nói hết... Ta đã là người của đại nhân rồi, hỏi mấy câu thì nhầm nhò gì?

- Vậy ta hỏi người. Người biết Thiên Kiếm Sơn phương Bắc không?

Bạch Khởi tự động loại bỏ câu nói phía sau của Hải Đường, sau đó nghiêm nghị nói.

- Thiên Kiếm Sơn phương Bắc! Đại nhân sao ngài biết?!

Hải Đường nghe xong câu nói này sắc mặt biến đổi, âm thanh bắt đầu có chút run rẩy hỏi. Không khó có thể thấy Hải Đường đối với Thiên Kiếm Sơn phương Bắc vạn phần kiêng kỵ.

- Sao? Chẳng lẽ ta không thể biết?

Bạch Khởi không trả lời Hải Đường ngược lại hỏi như thế.

- đương nhiên không phải, chỉ là người biết tên Thiên Kiếm Sơn phương Bắc Kiếm này không nhiều, theo sự hiểu biết của ta về ngài, nơi đó ngài chắc là không biết a.

Hải Đường thấp giọng trả lời, dùng nụ cười che giấu sự hoảng hốt trên mặt mình.

- Như vậy a. Ngó! Xem ra người thật sự biết Thiên Kiếm Sơn rồi, vừa nãy người của Thiên Kiếm Sơn đến đây. Độc Cô Bá của Độc Cô Gia đến đây. Hẳn nhận lời mời của Lão tổ tông Độc Cô Gia, mời ta đi Thiên Kiếm Sơn một chuyến. Ta đối với Thiên Kiếm Sơn không mấy hiểu rõ, nên muốn hỏi qua người, sau đó mới suy nghĩ chuyện này.

Bạch Khởi mí mắt không hạ xuống, nhàn nhạt nói như thế.

- Đi! Nhất định phải đi, sự giúp đỡ của Lão tổ tông Độc Cô Gia đối với đại nhân quá lớn rồi, đại nhân nhất định phải đi. Có sự ủng hộ của hắn, ngay cả Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện cũng không dám đụng vào ngài. Trừ phi là Chư thần tỉnh lại, nếu không, ai đụng vào ngài chết là cái chắc!

Hải Đường nhin không được lập tức đứng dậy kích động muôn phần nói.

Nói thực Hải Đường bây giờ đứng về phe ai, đến bây giờ Bạch Khởi cũng không cách nào phân biệt rõ, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó là lời của Hải Đường không cần nghi ngờ là vì muốn tốt cho mình, ít nhất vào lúc này nàng ta đứng về phe mình.

- Thiên Kiếm Sơn rốt cuộc lợi hại cỡ nào?

Bạch Khởi sau khi nghe xong lời này hiểu kỳ hởi, đây chính là mục đích hấn mời Hải Đường đến. Đi thì nhất định phải đi, trước lúc Hải Đường đến hấn đã quyết định rồi, sở dĩ để Hải Đường đến là để thăm dò lai lịch của Thiên Kiếm Sơn.

- Ngó. Theo thực lực mà nói, Thiên Kiếm Sơn tuy là rất lợi hại, Độc Cô Gia người nào người nấy cũng là thiên tài. Nhưng thực lực tổng thể của Độc Cô Gia căn bản cũng không thể chống lại Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện, một trong hai nhà đã có thể tiêu diệt Thiên Kiếm Sơn. Nhưng Lão tổ tông của Độc Cô Gia quả thật quá lợi hại, có hấn ở đó, không ai dám đụng đến Thiên Kiếm Sơn, không ai dám đụng đến Độc Cô Gia. Dĩ nhiên là Quang Minh Thần Điện cũng không dám, tuy rằng bọn họ rất có mặt mũi. Từ trước đến giờ luôn nói là người sĩ nhục Thần Điện giết chết không tha, nhưng có một nhóm người là ngoại lệ, đó chính là người của Độc Cô Gia. Người của Độc Cô Gia mấy năm nay không ít người sát hại phần tử cận bã của Thần Điện, nhưng Quang Minh Thần Điện luôn tìm cơ để che giấu những chuyện này, cũng chưa từng kiếm Độc Cô Gia gây phiền phức. Đó chính là vì sự tồn tại của Lão tổ tông. Có lão nhân gia ở đó, Độc Cô Gia vững như Thái Sơn. Nếu lão nhân gia chịu chỉ dẫn ngài đảm bảo tuyệt đối là tốt chứ không hại, nếu như lão ủng hộ ngài, ai cũng không dám đụng đến ngài.

Hải Đường tràn đầy vẻ sùng bái nói.

- Lợi hại thế sao? Quang Minh Thần Điện không phải hiệu xưng là mạnh nhất Đại Lục sao? Bọn chúng chẳng lẽ hèn yếu như thế không dám thử? Dựa vào tính cách và thực lực của bọn chúng chắc đã từng ra tay qua? Và dĩ nhiên các đối thủ hấn chẳng lẽ không phải là các đối thủ khác của Độc Cô Gia?

Bạch Khởi nghe xong lời này hiểu kỳ nói.

- Dĩ nhiên không phải, vào lúc trước có một lần Quang Minh Thần Điện vây giết một đệ tử không có tiếng tăm của Độc Cô Gia, bốn tên Đấu Hoàng cường giả của Độc Cô Gia bước ra kết quả bị Đấu Đế của Quang Minh Thần Điện giết, lúc này trong thoáng chốc đã chọc giận vị kia, hai lời không nói một mình xông vào Thánh Sơn của Quang Minh Giáo Đình, tìm Quang Minh Giáo Đình tính sổ, có thể thấy Độc Cô Gia tự bênh vực mình cỡ nào rồi.

Hải Đường vẻ mặt cảm thán nói, người của Độc Cô Gia thật là hạnh phúc có một Lão tổ tông bao che, làm chuyện gì cũng được.

- Kết quả như thế nào?

Bạch Khởi nhin không được hỏi vấn đề này, Hải Đường chỉ nói đối phương đánh lên Thánh Sơn Giáo Đình, nhưng kết quả là điều Bạch Khởi quan tâm nhất, tuy rằng hấn cũng biết đối phương khẳng định là toàn thân trở về.

410. Chương 315: Phất Tay Giết Đấu Đế (1)

- Kết quả? Kết quả ngài tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi. Hai trăm vạn người đóng trú ở gần Thánh Sơn toàn bộ bị diệt, mười một tên Thánh Kỵ Sĩ bị giết chết tám tên, mười tám vị Hồng Y Đại Giáo Chủ bị tiêu diệt gần nửa, Giáo Hoàng đời trước bị người ta giết chết tại chỗ. Nghe nói vũ khí bí mật của Quang Minh Thần Điện cũng bị lão giết chết tại trận!

Ánh mắt Hải Đường cuồng nhiệt nhìn mọi thứ trước mặt, không khó nhận ra mức độ sùng bái của Hải Đường đối với vị cao thủ Thiên Kiếm Sơn phương Bắc kia.

Lời này khiến Bạch Khởi hít một hơi thật sâu, vị Thiên Kiếm Sơn phương Bắc này phải chẳng quá khủng bố rồi, mười Quân đoàn hai trăm vạn người a.

Tiêu diệt toàn bộ hai trăm vạn người, thế cũng bỏ đi, mười một tên Thánh Kỵ Sĩ chết hết tám tên. Thánh Kỵ Sĩ là sự tồn tại như thế nào? Đấu Đế cường giả. Tuy rằng Bạch Khởi cũng có thể giết bọn chúng, nhưng ở Thánh Sơn phải đối diện với biết bao Thánh Kỵ Sĩ có thể nghĩ mà biết. Về phần Hồng Y Đại Giáo Chủ thì càng khỏi phải nói, đám Quang Minh Thần Thuật này khó dây dưa a, cộng thêm một Giáo Hoàng đời trước thần bí khó lường. Giáo Hoàng có bao nhiêu thực lực Bạch Khởi không biết. Nhưng tuyệt đối khủng

bố, nếu không sao hẳn có thể ngồi vững trên Quang Minh Thần Điện rộng lớn kia? Tuy rằng bên ngoài đồn Quang Minh Giáo Hoàng là một Cửu Tinh Đẩu Đế, hồi trước Bạch Khởi còn tin, bởi vì lúc đó Bạch Khởi nghĩ Cửu Tinh Đẩu Đế là chí cao vô thượng rồi, nhưng bây giờ Bạch Khởi đương nhiên không nghĩ như thế nữa, Cửu Tinh Đẩu Đế hiển nhiên không đủ để khiến bọn cường giả kia khiếp sợ, cấp Đẩu Thánh đã được miêu tả sinh động rồi.

Có thể ở Thánh Sơn Giáo Đình giết chết Giáo Hoàng đời trước và nhiều cường giả như vậy, mức độ khủng bố của vị Thiên Kiếm Sơn kia có thể dùng ngón chân chạm đầu mà nghĩ cũng có thể biết rồi. Huống hồ chi, Hải Đường còn nói ra một vũ khí bí mật, tuy rằng Bạch Khởi không biết nó là gì. Nhưng vật đó khủng bố cỡ nào có thể nghĩ mà biết rồi. Thậm chí lợi hại hơn so với Giáo Hoàng.

- Vũ khí bí mật là gì?

Sau khi trầm ngâm hồi lâu, Bạch Khởi đột nhiên ngồi ở đó mở miệng hỏi.

- Thiên Sư. Theo ghi chép từ xưa của Hắc Ám Thần Điện, lúc Giáo Đình mới thành lập, từng có một vị Thập Nhị Dực Thiên Sư được sắp đặt đóng trú ở Thánh Sơn, đó chính là vũ khí bí mật mà Quang Minh Thần Điện tín nhiệm nhất, hơn cả sự tồn tại của các vị Thần bình thường. Từ xưa tương truyền lại, hẳn chỉ xuất hiện vào lúc Thánh Sơn Giáo Đình gặp phải tai họa diệt vong. Năm đó Giáo Hoàng đời trước bị tên Thiên Kiếm Sơn kia giết chết, cho nên căn cứ vào sự phỏng đoán của tiền bối Hắc Ám Thần Điện, vị Thập Nhị Dực Thiên Sư kia cũng ra tay rồi. Nhưng kết quả là bị vị Thiên Kiếm Sơn sau khi giết người xong, phiêu nhiên mà đi, suýt chút nữa khiến cho Giáo Đình diệt môn. Có thể nghĩ mà biết lão nhân gia là người khủng bố như thế nào rồi. Nói ra Hắc Ám Thần Điện chúng ta cũng nhờ hồng phúc của người kia, vào thời Giáo Hoàng đời trước, Hắc Ám Thần Điện bị Quang Minh Thần Điện áp chế khó mà phát triển, thế lực không ngừng thu hẹp, nếu như không phải người kia ra tay, Hắc Ám Thần Điện chúng ta đã nguy rồi. Đó chính là bởi vì người kia ra tay khiến cho Hắc Ám Thần Điện chúng ta có cơ hội phát triển, lần nữa quật khởi, nếu không bây giờ ngài đã không thấy được Hắc Ám Thần Điện rồi.

Hải Đường vẻ mặt sùng bái nói.

- Ngộ. Được rồi, ta biết rồi, người lui xuống đi, ta muốn yên lặng một chút.

Bạch Khởi phát tay để Hải Đường rời khỏi, bây giờ Bạch Khởi cần yên tĩnh một mình. Uy thế của vị Lão tổ tông ở Thiên Kiếm Sơn kia khiến Bạch Khởi khiếp sợ, thủ đoạn của lão rất là lợi hại thậm chí có thể sánh tới Sát Thần rồi. Vị Thần kia thực lực như thế nào, Bạch Khởi không biết. Nhưng có thể khẳng định là, tuyệt đối vượt qua mình, thực lực có thể hiệu xưng khủng bố. Tuy rằng không biết vị kia có thật sự là Sát Thần không, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, đó chính là lão đã thắng, cho dù không phải Sát Thần, ít nhất cũng là chiến thắng rồi. Người như vậy chẳng trách Hải Đường sùng bái như vậy. Người như vậy chẳng trách Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện đều không dám đụng đến. Có người như vậy làm hậu thuẫn chẳng trách Độc Cô Gia dám hoành hành thiên hạ, bọn họ có tư cách này!

Sau khi Hải Đường đi khỏi Bạch Khởi trầm tư hồi lâu, trong ánh mắt sâu thẳm bộc phát ra tia sáng cuồng nhiệt chưa từng có. Bạch Khởi cảm thấy làm người thì nên làm một người như Lão tổ tông của Độc Cô Gia, làm người làm đến trình độ đó mới coi là thành công. Ngược lại thiên hạ gì đó, quyền lực lớn mạnh gì đó, ở trước mặt người ta chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi, nếu người ta muốn, trong khoảng khắc có thể hủy diệt, đây mới là mục tiêu làm người cuối cùng.

Đương nhiên Bạch Khởi không từ bỏ quyền thế và lực lượng mà bây giờ mình đang có, bởi vì Bạch Khởi cần hoàn thành một trong ba nhiệm vụ lớn không thể hoàn thành, nhiệm vụ Diệt sạch thương sinh và Tàn sát Chư thần... Bạch Khởi không muốn rồi, bởi vì đó không thể nào hoàn thành. Cho nên Bạch Khởi phải hoàn thành nhiệm vụ thứ ba, không phải là vì một tỷ điểm thưởng, cũng không phải là vì Đại Vu huyết thống kia, Bạch Khởi vì đạt được SS Cấp bảo thạch nhiệm vụ. Chỉ có đạt được SS Cấp bảo thạch nhiệm vụ, Bạch Khởi mới có thể đạt được Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể mà mình mơ ước bấy lâu. Đạt được thứ đó, Bạch Khởi mới thật sự là không có gì để lo, mới có thể đạt đến trình độ như vị Lão tổ tông của Độc Cô Gia kia. Không. Phải là tốt hơn hẳn.

- Đại nhân, bên ngoài có người của Hoàng cung đem Thánh chỉ đến.

Trong lúc Bạch Khởi đang tịnh tâm suy nghĩ, Độc Cô Chiến Thiên từ bên ngoài bước vào, nhẹ nhàng đi

đến bên cạnh Bạch Khởi thấp giọng nói. Trong lúc Bạch Khởi trầm tư không ai dám làm phiền Bạch Khởi, ngoại trừ Độc Cô Chiến Thiên. Đương nhiên Độc Cô Chiến Thiên cũng không phải tùy tiện mà đến, sự việc cũng phân nặng nhẹ chậm nhanh, chuyện này đương nhiên không thể chậm trễ. Ít nhất vào lúc này Bạch Khởi còn không triệt để công bố thiên hạ muốn mưu phản, ít nhiều đã cho Lý Tự Minh một chút mặt mũi.

- Truyền Thánh chỉ? Để hấn đợi đó, một hồi ta sẽ tới.

Bị Độc Cô Chiến Thiên làm phiền, Bạch Khởi hoàn hồn lại, trước là sững người một cái, tiếp đó đứng dậy cau mày suy nghĩ chốc lát, đưa ra một đáp án như vậy.

Lời của Bạch Khởi khiến Độc Cô Chiến Thiên không có gì bất mãn, xoay người đi ra. Nếu như không phải nghĩ cho Bạch Khởi, tên chó má tổng quản Hoàng cung gì đó, Độc Cô Chiến Thiên ngay cả nhìn cũng thêm nhìn. Ngay cả Lý Tự Minh có đích thân tới đây đi nữa, Bạch Khởi không muốn gặp cũng là không gặp, huống hồ là một tên thái giám chết tiệt? Nếu Bạch Khởi đã nói như thế, hấn lập tức quay người làm theo.

Đại khái khoảng một canh giờ sau, vị lão thái giám kia đứng trước cửa, đầu đầy mồ hôi, hai chân run lên, bị ánh mặt trời gay gắt phơi đến nổi miệng khô, nhịn không được muốn ngã... lúc này Bạch Khởi mới từ trong phủ từ từ bước ra.

Vốn là đến đây truyền Thánh chỉ là một công việc tốt, đi đến nhà nào cũng được nghênh đón, không ngừng có lợi ích, một mực cung kính, khiến cho bọn thái giám trong thâm cung không những có thể cảm nhận quyền thế và khoái cảm, và còn lấy được lợi ích thực tế khó mà tưởng tượng. Vì vị trí này mà vô số người đánh nhau sứt đầu mẻ trán, bây giờ vị lão thái giám đến truyền Thánh chỉ kia mới phát hiện không phải đây là công việc tốt. Đứng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt một tiếng đồng hồ, hai chân run lên, trán đầy mồ hôi không nói, ngay cả ghế không cho ngồi cũng không nói, ngay cả nước không cho uống càng không nói, nhưng ngay cả cửa cũng không cho vào.. thì có chút quá đáng rồi.

Nếu là người khác hấn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, về tố cáo kẻ đó, khi quân phạm thượng. Nhưng lần này hấn biết mình không thể, bởi vì đây là phủ của Bạch Khởi. Tây Bắc Vương Bạch Khởi, là nhân vật ngay cả Hoàng Đế cũng không để trong mắt. Mình đi tố cáo hấn? Đùa gì vậy, Hoàng Đế có thể làm gì hấn nào? Sợ rằng lời này vừa nói ra Hoàng Đế mất hết thể diện sẽ một giây đập chết mình.

Cho nên hấn chỉ có thể đợi, bất kể hấn muốn hay không, hấn chỉ có thể đợi, đứng ở trước cửa với đám thủ hạ canh cổng. Bạch Khởi không ra, hấn chỉ có thể đợi, đợi đến Bạch Khởi ra mà thôi, ai bảo hấn là một nô tài.

- Hoàng Đế tìm ta có chuyện gì?

Bạch Khởi vừa bước ra cửa hỏi lão thái giám trước mặt một câu. Lão thái giám này cũng rất quen mặt, lần trước từng ghé qua nhà Bạch Khởi mấy lần. Bạch Khởi lúc đó còn tam quỳ cửu khấu trước mặt hấn, đương nhiên không phải là quỳ hấn, mà là quỳ Thánh chỉ của Hoàng Đế, nhưng bây giờ Bạch Khởi đã không còn là Bạch Khởi lúc trước nữa rồi. Bây giờ Bạch Khởi thấy Hoàng Đế còn không làm lễ, huống hồ chỉ đây chỉ là Thánh chỉ?

411. Chương 315: Phất Tay Giết Dấu Đế (2)

Gọn gàng linh hoạt, cũng không ướt át bẩn thỉu, khiến những ngôn từ mà lão thái giám đã chuẩn bị sẵn đều nuốt vào trong bụng, ngượng cười, khúm núm lấy lòng Bạch Khởi nói:

- Vương gia, Hoàng Đế mời ngài vào cung nghị sự, nói là để ngợi khen ngài lần trước có công cứu giá.

- Nga? Vậy sao? Hắc hắc. Ta biết rồi, về bẩm lại với Hoàng Đế, kêu hấn chờ đó, một lát ta sẽ tới.

Bạch Khởi nghe xong lời này lạnh cười một tiếng nhàn nhạt nói. Lời nói này e rằng trong Đế Đô chỉ có Bạch Khởi dám nói như thế thôi. Để Hoàng Đế đợi, đại nghịch bất đạo a.

- Ngạch. Vâng...

Lão thái giám nghe xong lời này phát khở, bắt đắ dĩ đắ. Nhưng hắ không thể truyền nguyên văn lời này đến Hoàng Đế. Tuy rằng Bạch Khởi nói như vậy, nhưng Bạch Khởi có thể nói như vậy, hắ không thể. Xem ra lần này về nên tự suy nghĩ một phen mới đượ.

Sau khi lão thái giám rời khỏi, Độc Cô Chiến Thiên đứng bên cạnh Bạch Khởi đi tới nói nhỏ vào tai Bạch Khởi:

- Đại nhân, ta thấy vị Hoàng Đế này không có ý tốt, có cần ta kêu người triệu tập quân mã cùng đi với người.

- Ha ha. Cái này ta biết, Chiến Thiên người không thích nhân tình thế sự, không thích quyền mưu lược cũng đều có thể nhìn ra, sao ta lại không nhìn ra chuyện này? Hừ hừ. Ban thưởng ta? Nếu như muốn ban thưởng ta, ở phương Bắc sớm đã ban thưởng rồi. Nếu như muốn ngợi khen ta, lúc ta dẹp yên sự nổi loạn của Lý Dũng nên ngợi khen ta rồi, còn phải đợi đến bây giờ sao? Xem ra Lý Tự Minh muốn động thủ với ta rồi, e là Lý Tầm Hoan đã từ Hoàng Cực Tông trở về, còn dẫn theo cường giả, cho nên Hoàng Đế Bệ Hạ chúng ta đợi không kịp nữa rồi. Muốn gọi ta vào cung sau đó diệt trừ ta? Hắc hắc. Bạch Khởi ta dễ giết vậy sao? Các người không cần đi theo, Bất Diệt Hoàng Triều này, người có thể giết ta đã không còn trên đời này nữa rồi. Nếu như muốn giết ta, các người ai cũng thể cản nổi. Những người mà các người cản nổi đều không làm ta bị thương đượ. Chuẩn bị ngựa và y phục, ta muốn xem xem tên Lý Tự Minh này chơi trò gì.

Bạch Khởi lạnh cười một tiếng, Độc Cô Chiến Thiên cũng thấy Lý Tự Minh có âm mưu rồi, việc làm của Lý Tự Minh không khỏi có chút nóng vội.

Không đến thời gian một nén nhang, Bạch Khởi đã thay bộ đồ Nguyên Soái màu đỏ, mặc đôi giày ủng, mặc một bộ quân phục cười lên lưng chiến mã, dẫn hơn mười tên vệ sĩ theo sau, thẳng tiến vào Hoàng cung. Trên đường đi không có trở ngại, Bạch Khởi đã đến trong đại điện Hoàng cung. Bạch Khởi một mình đi vào, bọn vệ sĩ đứng ở bên ngoài cung, sau khi thẳng tiến vào trong, hộ vệ hai bên liền đẩy cánh cửa lớn đã đóng kín ra.

Đi vào trong đại điện có vẻ mờ ảo, vị Bất Diệt Hoàng Triều Hoàng Đế Lý Tự Minh ngồi ở chiếc Long ngai màu vàng ở vị trí chính giữa. Tế Tướng Bối Tác Ni và Thái Tử Lý Tầm Hoan đứng ở bên trái bên phải của Lý Tự Minh, những nơi khác trống như nơi hoang dã.

Lúc bước vào đại điện này khóe miệng Lý Tầm Hoan hiện lên một tia cười lạnh. Ba tên Đẩu Đế cường giả, cộng thêm tám tên Đẩu Hoàng, toàn bộ ẩn mình xung quanh Hoàng điện này. Người khác không phát hiện, nhưng không có nghĩa là Bạch Khởi không phát hiện. Bạch Khởi có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của mười một người, chỉ là bọn chúng còn ngây thơ tưởng rằng mình chưa bị phát hiện?

Không để ý tới những người này, Bạch Khởi trực tiếp đi tới, nhìn vị Bất Diệt Hoàng Đế Lý Tự Minh một cái, ngang nhiên đứng ở vị trí trung tâm đại điện nhàn nhạt nói:

- Hoàng Đế tìm ta có việc gì, cứ việc nói là đượ rồi.

- Bạch Khởi to gan, người còn có phải là thần tử của Đế Quốc không? Thấy Phụ hoàng Bệ Hạ lại không quỳ? Chẳng lẽ người muốn khi quân phạm thượng sao?

Người xấu là do Lý Tầm Hoan đóng vai, lão thần Tế Tướng Bối Tác Ni đứng ở đó nhắm nửa con mắt không nhúc nhích.

Muốn giết Bạch Khởi, đương nhiên cũng cần một lí do. Khi quân phạm thượng, tội danh này không phải là nhỏ, kế hoạch đã bàn xong rồi, cường giả cũng sắp xếp xong rồi, e rằng bây giờ Bạch Khởi vào có tam quỳ cửu khấu gọi ba lần vạn tuế gia cũng trễ rồi, cho nên e rằng Bạch Khởi không cho bọn họ lý do này bọn họ cũng sẽ ra tay.

- Hắc hắc. Khi quân phạm thượng? Thái Tử Điện Hạ sau khi từ Ngọc Hoàng Sơn trở về khấu khí thay đổi rồi. Lại dám trước mặt chỉ trích ta? Xem ra hôm nay các người đã chuẩn bị động thủ với ta rồi? Nếu đã muốn động thủ, cần tìm nhiều lý do như vậy, muốn động thủ thì cứ việc động thủ là đượ rồi. Bạch Khởi ta từ trước tới giờ không biết sợ là gì, kêu những người mà các người che giấu ra đây. Ở đây không có người ngoài không cần chơi trò này.

Bạch Khởi lạnh cười một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào Lý Tầm Hoan.

Hôm nay Lý Tầm Hoan khiến Bạch Khởi trong lòng nguội lạnh đi hoàn toàn. Bạch Khởi vốn không nghĩ tới sẽ xuống tay với Lý Tầm Hoan, nhưng xem ra hôm nay Lý Tầm Hoan đã có sự lựa chọn rồi. Không phải hấn chết, là mình chết. Đối với vị đã từng là bằng hữu này, Bạch Khởi không thể không đưa ra sự lựa chọn. Kết quả cuối cùng của sự lựa chọn này là đoạn tuyệt. Đoạn tuyệt hoàn toàn, tiêu diệt hết những kẻ muốn giết mình.

Bạch Khởi không có vĩ đại như thế, vì tình cảm bạn bè mà hy sinh mình. Bạch Khởi không phải là thằng ngốc. Nếu Lý Tầm Hoan đã có lựa chọn, như vậy đã thấy rằng hấn đã không coi mình là bằng hữu nữa rồi. Nếu hấn đã muốn giết chết mình, mình đương nhiên không thể đứng ở đó đợi hấn giết. Bằng hữu tuy rằng rất quý, nhưng có lúc khi bằng hữu từ bỏ người hấn đã không còn là bằng hữu của người nữa, cũng không cần kiêng nể nhiều tình nghĩa này.

Lời của Bạch Khởi khiến sắc mặt ba người biến đổi, ánh mắt cay cú của Lý Tự Minh nhìn Bạch Khởi sau đó hừ lạnh nói:

- Nếu như người đã biết rồi, ta cũng không che giấu gì nữa, ra đây hết đi!

Giây tiếp theo ba vị Đấu Đế và tám vị Đấu Hoàng của Hoàng Cực Tông đang ẩn mình trong bóng tối lần lượt đi ra, giống như bướm bướm từ trái sang phải, từ trước đến sau bao vây thành một vòng tròn, bao vây Bạch Khởi ở giữa. Người nào người nấy tay cầm vũ khí lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, dường như lúc nào cũng chuẩn bị giết Bạch Khởi vậy. Chỉ đợi một câu nói của Hoàng Đế mà thôi.

- Ba vị Đấu Đế cường giả, tám vị Đấu Hoàng cường giả, Bạch Khởi hôm nay người mọc cánh cũng khó thoát rồi.

Lý Tầm Hoan lạnh lùng nói, hấn đã hạ quyết tâm giết Bạch Khởi, Bạch Khởi không chết quốc gia không yên, Hoàng vị của Lý Tầm Hoan hấn cũng ngồi không vững, cho nên chỉ có cách giết chết Bạch Khởi.

Bạch Khởi tự nhận mình là Đấu Đế cường giả. Ba vị Đấu Đế, tám vị Đấu Hoàng vây quanh công kích Bạch Khởi, Lý Tầm Hoan chắc chắn là rất bảo đảm, nếu không bọn họ sẽ không dám công khai lừa Bạch Khởi tới Hoàng cung. Trong Hoàng cung không có người ngoài, toàn bộ đều là thị vệ Hoàng gia và mười một tên cường giả, giết chết Bạch Khởi dư là cái chắc.

- Ha ha. Đây chính là chỗ dựa cuối cùng của Hoàng gia các người sao? Hắc hắc. Mười một tên cường giả, ba tên Đấu Đế, tám tên Đấu Hoàng. Quả là không tệ, cường giả Hoàng Cực Tông nhiều quá a, chẳng trách các người sau khi có được bọn chúng lại dám xuống tay với ta. Nhưng các người đã quá coi thường ta rồi!

Bạch Khởi cười ha ha một tiếng, hết sức tùy tiện.

- Hừ, ba chọi một, cùng là Đấu Đế, ta không tin Bạch Khởi người có thể chiến thắng bọn họ. Huống hồ chỉ còn có tám tên Đấu Hoàng lúc nào cũng có thể phối hợp. Bạch Khởi người chết chắc rồi. Những thứ này đều là do người tự chuốc lấy. Nếu như người chịu từ bỏ quyền lợi, ta còn nể tình người là bằng hữu lúc trước, ta bỏ qua cho người. Nhưng người quá đáng lắm rồi, người không chết Hoàng quyền khó vững, uy tính Hoàng gia sẽ không còn nữa, cho nên người nhất định phải chết.

Lý Tầm Hoan hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh băng nói.

- Vậy sao? Vậy thì thử đi!

Bạch Khởi không yếu thế, một giây sau bắt đầu động thủ. Một luồng đấu khí màu bạc phát ra từ thân Bạch Khởi, Bạch Khởi chỉ cần vẫy tay một cái, đấu khí màu bạc giống như một cây nguyệt nha phụt ra. Bạch Khởi xoay một vòng với tốc độ cực nhanh, khi người khác còn chưa kịp phản ứng, đám cường giả Hoàng Cực Tông kia lần lượt ngã xuống dưới đất, đầu mình hai nơi.

Quá trình này tuyệt đối không vượt quá một giây. Tốc độ nhanh đến nỗi khiến người khác cần lười. Khi bọn chúng kịp phản ứng lại, Bạch Khởi đã giải quyết hết những người này rồi. Những cường giả Hoàng Cực Tông kia ngay cả động tác còn chưa có cơ hội, đã chết dưới tay Bạch Khởi. Cấp Đấu Thánh được coi là thiên hạ vô địch, dưới cấp Đấu Thánh ngay cả cơ hội trở tay cũng không có.

Yên lặng. Yên lặng đáng sợ. Trong đại điện này tĩnh lặng đến nỗi có thể dọa người. Ngoại trừ Bạch Khởi, trong này chỉ còn có ba tiếng thở hổn hển, một tiếng đến từ Tể Tướng Bối Tác Ni, một tiếng đến từ Thái Tử Lý Tầm Hoan, còn một tiếng đến từ Hoàng Đế Lý Tự Minh. Ba người bất giác thở hổn hển sau khi Bạch Khởi động thủ, sau khi những cường giả của Hoàng Cực Tông ngã xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt không dám nói thêm nữa câu.

Lý Tầm Hoan hoàn toàn đứng sững người ở đó, khuôn mặt trắng bệch của Lý Tự Minh càng thêm trắng bệch. Tể Tướng Bối Tác Ni vẻ mặt âm trầm bất định không ngừng biến đổi. Xem ra tâm trạng của ba người này rất phức tạp. Đấu Đế a, Đấu Đế cường giả chí cao vô thượng. Ba tên Đấu Đế cường giả cộng thêm tám tên hiệu xưng là Đấu Hoàng cường giả trong thần thoại, trong chớp mắt đã bị giết sạch như thế.

Bạch Khởi, người rốt cuộc lợi hại đến mức nào?! Đấu Đế cường giả trong lúc vẫy tay đã bị người ta giết rồi. Điều này có chút khiến người khác không dám tin, đây đang nằm mơ sao? Ba người bất giác nghĩ, phát tay tàn sát Đấu Đế... đây chỉ là trong truyền thuyết.

412. Chương 316: Hành Thích Vua (1)

Thực lực vốn có không được coi là nhiều, có điều lại tạo ra hậu quả làm kinh sợ lòng người. Bởi vì một thân phận tiểu nhân đặt ở đó, thực lực của mười một người này đặt ở đó? Cái chết của họ có thể so với cái chết ngàn vạn, cái chết của bọn họ so với cái chết trăm vạn còn có sức chấn động hơn.

Ba người tồn tại đỉnh cao nhất của Bất Diệt Hoàng Triều ngồi ở đó, bọn họ đã từng nắm giữ sự sống chết của vô số người, lúc này trong lòng họ vô cùng bàng hoàng do dự, tràn ngập sự kinh hãi và khổ sở khó mà dùng lời nói để biểu đạt. Bọn họ trước nay chưa từng cảm thấy cái chết kề cận mình gần đến như vậy.

Nếu như bọn họ biết đám cường giả Hoàng Cực Tông này khi đối mặt với Bạch Khởi lại có kết quả như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không trở mặt với Bạch Khởi, nếu như bọn họ biết mình chắc chắn sẽ đối mặt với thất bại, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không trở mặt với Bạch Khởi, nếu bọn họ biết mình bị đẩy vào tuyệt cảnh như vậy, bọn họ thà chết cũng không làm như vậy.

Nhưng trên thế giới này không có ‘nếu như’ nhiều như vậy. Bọn họ đã làm, bọn họ đã hoàn toàn trở mặt với Bạch Khởi, đã chọc thủng lớp ngăn cách vốn đã mỏng như cánh ve giữa Đế Quốc và Bạch Khởi rồi. Sau khi chọc thủng lớp ngăn cách này, bọn họ đã không còn khả năng để quay đầu lại nữa rồi. Bọn họ không chết thì là Bạch Khởi chết, kết cục hình như sớm đã quyết định rồi, bất cứ ai cũng không có cách nào thay đổi.

Yên lặng đến đáng sợ. Trong căn phòng, bốn người nhìn nhau, thứ duy nhất không giống chính là trong ánh mắt Bạch Khởi chứa đầy sự khinh bỉ và coi thường, còn ba người còn lại, trong mắt lại tràn đầy sự sợ hãi.

- Bây giờ các người còn muốn giết ta không?

Bạch Khởi là người đầu tiên phá vỡ cái không khí yên lặng đó, nhẹ nhàng mở miệng nói. Ngữ khí đó đem đến cho người ta cảm giác giống như một con mèo đang đùa bỡn với ba con chuột đang kề cận cái chết, khiến cho người ta bị đè nặng vô cùng.

Bọn họ muốn giết Bạch Khởi không? Muốn, đương nhiên muốn, có điều bọn họ không có cái cơ hội này, bởi vì kết quả đã quyết định rồi, trước một thực lực tuyệt đối, bọn họ không có bất kỳ một khả năng phản kháng nào. Lời đến miệng nhưng bọn họ lại nói không ra, không hề nghi ngờ rằng Lý Tự Minh và Lý Tầm Hoan đều muốn nói ra lời này, nhưng đáng tiếc là cuối cùng bọn họ vẫn chưa có đủ can đảm.

Hoàng Đế Lý Tự Minh cho dù là sắp kề cận cái chết, sắp đi đến cuối của cuộc đời, trong khi thực sự đối mặt với cái chết cũng không có sự thản nhiên và dũng khí như trước đây. Dù sao cũng đều sợ chết, cho dù là Lý Tự Minh một đời kiêu hùng cũng không ngoại lệ.

Liếm đôi môi khô khốc của mình một chút, Tể Tướng Bối Tác Ni đứng bên cạnh Lý Tự Minh đột nhiên có động tĩnh. Hắn đi đến bên cạnh Lý Tầm Hoan, nhân lúc vị Thái Tử Điện Hạ này không chú ý, liền đâm vào tim đối phương từ phía sau. Khi hắn rút ra, máu tươi nóng hổi như suối nước phun chảy khắp người hắn.

Lý Tầm Hoan không ngờ kết quả lại như vậy, Bối Tát Ni lại ra tay giết hấn, khi sắp chết trừng to mắt, nhưng một lời cũng không nói hết rồi không cam tâm ngã xuống.

- Người người... Người... Bối Tát Ni, người dám giết con trai ta... Người, người dám phản bội ta!!

Lý Tự Minh gào thét âm ỉ lên, kéo cái thân thể yếu ớt đó đứng dậy, chỉ vào Bối Tát Ni nói. Hấn thế nào cũng không ngờ được rằng trong lúc nguy hiểm nhất, Gia chủ Lan Lăng Gia, thủ hạ thân tín nhất của mình, Tể Tướng Bối Tát Ni lại có thể phản bội mình, đích thân bất thành lình giết chết con trai mình ngay trước mặt mình.

- Xin lỗi, Bệ Hạ, tôi không còn lựa chọn nào khác. Các người không chết, ta sẽ không thể sống. Ta có thể chết, nhưng là Lan Lăng Gia không thể bị diệt. Vì Lan Lăng Gia, ta đành phải làm như vậy.

Bối Tát Ni neho mắt lại, lạnh lùng nói, ánh mắt vô cùng phức tạp. Có thể thấy, hấn cũng trải qua một sự đấu tranh mạnh mẽ mới đưa ra sự lựa chọn như vậy.

- Người...

Lý Tự Minh khi chưa nói hết câu thứ hai, con dao găm lóe sáng trong tay Bối Tát Ni đã xuyên qua cổ của hấn. Vị Hoàng Đế Bệ Hạ này của Bất Diệt Hoàng Triều, Lý Tự Minh, Đại Đế Lý Tự Minh, vị Hoàng Đế từng đưa Vương Quốc trở thành Đế Quốc, vị Hoàng Đế mở rộng lãnh thổ Đế Quốc của mình... lại hạ tấm màn che cuộc đời mình, trong thời khắc cuối cùng lại chết trong tay kẻ tín nhiệm nhất của mình.

Hoàng Đế và Thái Tử của Đế Quốc đều chết trong tay Tể Tướng, có thể nói đây là sự châm biếm lớn nhất từ trước tới nay trong lịch sử, thế nhưng điều này đã thực sự xảy ra rồi. Hơn nữa, còn xảy ra ngay trước mặt Bạch Khởi, tất cả đều là sự thực... máu tươi chính là sự chứng minh tốt nhất.

Đối với mọi chuyện xảy ra trước mắt, Bạch Khởi có thể ngăn cản, nhưng cuối cùng Bạch Khởi cũng không ra tay. Hấn và Đế Quốc đã đi đến biên giới vách đá, buộc phải xuất hiện trong tình trạng đối lập nhau. Hấn và Lý Tầm Hoan, còn cả Lý Tự Minh, hai bên chắc chắn một bên phải chết. Rõ ràng Bạch Khởi không cam tâm bỏ tay chịu trói, như vậy kẻ bị chết chỉ có thể là Lý Tự Minh và Lý Tầm Hoan.

Nói thật, để Bạch Khởi tự mình ra tay, nói thế nào vẫn có chút không đành lòng, bây giờ Tể Tướng đã làm thay mình rồi, đó đương nhiên là việc tốt, Bạch Khởi không có lý do để ngăn cản.

- Vi thần Bối Tát Ni tham kiến Bệ Hạ. Bệ Hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Vứt bỏ thanh chuỷ thủ còn dính đầy vết máu trong tay mình, Bối Tát Ni đi xuống cao đài, đến trước mặt Bạch Khởi, thần sắc bình tĩnh, quỳ xuống trước mặt Bạch Khởi, trầm giọng nói, tỏ vẻ thần phục của mình.

- Đứng lên đi, Tể Tướng đại nhân của ta. Người vẫn là Tể Tướng của người, Lan Lăng Gia ta sẽ không động đến. Bất luận là nói thế nào thì Bối Tát Tư cũng là bạn tốt của ta, hấn và Lý Tầm Hoan không giống nhau. Ta và Lý Tự Minh đã đến bên bờ vách đá, hơn nữa hấn đã lựa chọn phá hoại sự hữu nghị này, ta cũng bất lực. Có điều ta và Bối Tát Tư vẫn chưa đến mức như thế này, vì vậy ta sẽ không làm khó Lan Lăng Gia. Thực ra vừa rồi người cũng không cần phải làm như vậy. Ta biết, người cũng không nhẫn tâm giết chết Hoàng Đế và Thái Tử phải không...

Bạch Khởi đứng đó thở dài một hơi, thần sắc phức tạp nói.

Nói một cách thẳng thắn, Bạch Khởi cũng không có dã tâm làm Hoàng Đế. Trước kia có lẽ có, nhưng cùng với sự nâng cao thực lực của bản thân, dã tâm của Bạch Khởi trái lại càng nhỏ đi. Tu vi đến cấp bậc này của Bạch Khởi, có cái gì muốn mà không đạt được? Hà tất phải đi tranh giành quyền lực, lao tâm lao lực làm Hoàng Đế.

Chỉ tiếc, Bạch Khởi có sự theo đuổi của Bạch Khởi. Có những thứ Bạch Khởi buộc phải đạt được, ví dụ như thành lập Đại Đế Quốc lớn. Trong ba nhiệm vụ nặng nề hầu như không thể hoàn thành này, đây là nhiệm vụ duy nhất Bạch Khởi có thể làm được cho tới nay, cũng là mục tiêu phấn đấu cho tới nay. Nhưng cha con nhà Lý Gia lại chặn lại trước mặt Bạch Khởi hết lần này đến lần khác.

Thực ra, nếu bọn họ không làm như vậy, Bạch Khởi có lẽ sẽ chuyên quyền, có lẽ sẽ tùy ý khuếch trương, nhưng chỉ ít Hoàng quyền vẫn nằm trong tay bọn họ. Đợi sau khi Bạch Khởi hoàn thành tất cả những thứ này, thiên hạ vẫn là của Lý Gia, Đế Quốc vẫn là của Lý Gia, hơn nữa lại càng lớn mạnh hơn, càng phồn

vinh thịnh vượng hơn. Thế nhưng bọn họ không nhìn thấu điểm này, bọn họ nhìn không thấu, vì vậy bọn họ muốn giết Bạch Khởi.

Là chính tay bọn họ đã từng bước từng bước ép Bạch Khởi đến tình trạng như bây giờ, là chính bọn họ đã tự tay đẩy Bạch Khởi, người vốn đứng về phía mình, kiên định không thay đổi về phía vách đá đối lập, để mà đến bây giờ hai người bọn họ lại chết trong tay của Tể Tướng.

Đối với lời của Bạch Khởi, Bối Tát Ni không mở miệng nói gì. Thật ra hẳn dù sao cũng không muốn giết chết Lý Tầm Hoan và Lý Tự Minh, có điều hẳn đã không còn lựa chọn nào nữa rồi. Bạch Khởi và Lý Tự Minh ở vào hai phía đối lập, nếu có thể giết chết Bạch Khởi, hẳn đương nhiên không cần làm như vậy, thế nhưng bọn họ lại không thể, hơn nữa đã mất đi chỗ dựa cuối cùng của mình. Ngay cả cường giả Hoàng Cực Tông cũng chết trong tay Bạch Khởi dễ dàng như vậy, tính mạng ba người bọn họ cũng sẽ như vậy. Bối Tát Ni cũng không phải là rất sợ chết, nhưng hẳn lại sợ sau khi mình chết đi, Bạch Khởi sẽ làm khó Lan Lăng Gia.

Không... Không phải sợ, mà là hẳn cho rằng Bạch Khởi nhất định sẽ làm khó cho Lan Lăng Gia. Bất kỳ một Hoàng Đế nào cũng sẽ không cho phép kẻ đã từng là kẻ địch của mình tồn tại, đặc biệt là sự tồn tại giống như Lan Lăng Gia. Nếu như Bạch Khởi giết chết Lý Tự Minh và bản thân lên làm Hoàng Đế thì Lan Lăng Gia nhất định sẽ bị diệt trừ. Bối Tát Ni là thần tử trung thành nhất của Bất Diệt Hoàng Triều, thế nhưng trước tiên hẳn là Gia chủ của Lan Lăng Gia, sau đó mới là thần tử của Bất Diệt Hoàng Triều, vì gia tộc, hẳn nhất định phải có sự lựa chọn.

Mà sự lựa chọn của Bối Tát Ni rất rõ ràng, đó chính là giết chết Lý Tự Minh và Lý Tầm Hoan, lấy cái này làm vốn để đi nương nhờ vào Bạch Khởi, bảo toàn Lan Lăng Gia.

Bạch Khởi thần sắc phức tạp nhìn Tể Tướng một cái, cũng không nói gì, nhìn những thi thể bốn phía và cả hai người chết trên ngai vàng, cuối cùng Bạch Khởi vỗ vào vai Bối Tát Ni, ngữ khí có chút trầm trọng nói:

- Tể Tướng, người biết không? Nếu như bọn họ không ép ta, kết quả sẽ không như vậy.

- Ta biết! Có điều... Bộ Hạ, chuyện đã xảy ra rồi thì sẽ không thể thay đổi.

Bối Tát Ni rất nhanh tham gia vào vai diễn của Bạch Khởi, một mực cung kính nói. Sự phản bội của hẳn chứa đầy máu, nước mắt và sự bất đắc dĩ, nhưng lại không lộ ra vẻ vô sỉ và hèn hạ.

- Ừm, Tể Tướng, chuyện ở đây giao cho người, tạm thời... ta sẽ không làm Hoàng Đế. Ta cũng không muốn để người ta mượn cớ đặt điều, ta hy vọng người có thể khiến cho ta hài lòng.

413. Chương 316: Hành Thích Vua (2)

Bạch Khởi gật đầu, tuyệt không lo lắng, giao nhiệm vụ nặng nề này giao cho Tể Tướng Bối Tát Ni.

Bởi vì Bạch Khởi biết nếu Bối Tát Ni đã có sự lựa chọn như vậy thì hẳn sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ cho mình. Bối Tát Ni là một người thông minh, một người rất thông minh, người như vậy làm cho người ta bớt lo. Hẳn biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chuyện gì làm như thế nào cho tốt, chuyện gì làm không tốt như thế nào... có hẳn ở đây, Bạch Khởi căn bản không cần quá lo lắng.

Nói xong Bạch Khởi liền xoay người rời khỏi Hoàng cung, trong đại điện chỉ còn lại một mình Tể Tướng Bối Tát Ni. Nhìn những thi thể khắp trên mặt đất, Bối Tát Ni trong lòng cảm khái vô cùng, cuối cùng hẳn đã đi đến phía trước Lý Tự Minh, nhẹ nhàng quỳ xuống.

Sau khi Bạch Khởi rời khỏi, chiều ngày hôm đó trong Hoàng cung truyền đến tin tức, có một đám thích khách thân phận không rõ ràng đột nhập vào Hoàng cung, ám sát Hoàng Đế và Thái Tử. Hoàng Đế và Thái Tử đồng thời gặp nạn, mười một tên thích khách bị chém đầu. Trước khi chết, Hoàng Đế dặn dò Tể Tướng Bối Tát Ni truyền ngôi vị Hoàng Đế cho Thập Lục Hoàng tử Lý Kỳ, Tây Bắc Vương Bạch Khởi được thăng nhiệm Đế Quốc Nhiếp Chính Vương, toàn quyền xử lý tất cả mọi chuyện của Đế Quốc.

Hoàng Đế cùng Thái Tử đột nhiên qua đời, khiến cho không ít người nghi ngờ cho Bạch Khởi. Thánh chỉ cuối cùng càng làm cho người hoài nghi, thế nhưng mọi người lại tìm không ra một chút chứng cứ nào để chỉ ra Bạch Khởi. Huống chi Thánh chỉ cuối cùng vẫn là do người tín nhiệm, Tể Tướng trung thành nhất của

Hoàng Đế ban ra. Tuy vô số người nghi ngờ nhưng lại không tìm ra bất kỳ dấu vết nào. Bọn họ không tìm ra bất kỳ một lý do gì Tể Tướng và Bạch Khởi cấu kết với nhau, cuối cùng chỉ có thể cho rằng Hoàng Đế và Thái Tử bị giết chết, Bối Tát Ni tự biết mình không có cách nào làm cho Bạch Khởi sợ hãi, bắt buộc phải lựa chọn thỏa hiệp với Bạch Khởi, lấy vị trí Nhiếp Chính Vương để ngăn cản mơ ước tiến vào Hoàng cung của Bạch Khởi.

Rất nhiều người đều cho là như vậy, bọn họ cho rằng cái vị trí Nhiếp Chính Vương là sự thỏa hiệp của Tể Tướng với Bạch Khởi. Dù sao Thập Lục Hoàng tử cũng còn quá nhỏ. Thập Lục Hoàng tử năm nay mới chỉ ba tuổi, với độ tuổi lên ba thì hiểu cái gì? Có uy tín gì? Dựa vào cái gì để chống lại Bạch Khởi? Vì vậy Tể Tướng đành phải có quyết định như vậy để ổn định Bạch Khởi.

Nhưng cũng có không ít người nghi ngờ Tể Tướng và Bạch Khởi có cấu kết. Việc lên ngôi của Thập Lục Hoàng tử chẳng qua chỉ là một cái nguy trang mà thôi, Bạch Khởi nắm giữ thực quyền, mà sau đó e là còn muốn tiến sâu thêm một bước. Nhưng bọn họ cho dù trong lòng có suy đoán, nhưng không có ai dám nói ra. Lúc này nếu nói ra, cơ bản là đang tìm cái chết.

Tất cả mọi người trong Đế Đô đều giữ vẻ trầm mặc về vấn đề này. Số lượng lớn quân đội không ngừng điều động, Hoàng Gia Cận Vệ Quân đổi hết một loạt. Những người trước đây toàn bộ đều điều động đến phương Bắc, Hoàng cung do tình nhuệ phương Bắc tiếp nhận. Quân đội phương Nam cũng thay cho bộ đội đồn trú tại phương Bắc. Trước khi Tân Hoàng Đế lên ngôi, khoảng thời gian này binh mã toàn quốc bắt đầu điều động liên tục. Nhiếp Chính Vương Bạch Khởi với thân phận là Đế Quốc Tổng Đại Nguyên Soái từng bước nắm giữ binh mã ở các nơi. Năm mươi Quân đoàn với một ngàn vạn người của Đế Quốc toàn bộ đều rơi vào tay Bạch Khởi. Những người trung thành với Bạch Khởi đều lần lượt được đưa lên vị trí cao, tiến vào chính khu của Đế Quốc. Còn Vạn Lý Vân ở xa xôi nơi phương Bắc được điều về Đế Đô nhận chức Phó Tướng Đế Đô, cai quản Bộ Lại, Bộ Hình. A Lý được Bạch Khởi điều động từ dân thường trở thành Bộ Trưởng Tài Chính của Đế Quốc.

Tiêu Thiên Vũ trở thành Bắc phương Nguyên Soái của Đế Quốc, tiếp quản quân đội Bạch Khởi bố trí ở phương Bắc. Thần Thánh Ma pháp Liên Minh di chuyển đến Đế Đô, mang theo trăm vạn Ma pháp Học Đồ, còn có mười vạn Ma pháp Sư đến Thành Hoa Hồng Đế Đô, xây dựng Ma pháp Học Viện Đế Quốc và năm đại Ma pháp Học Viện: Thủy hệ, Hỏa Hệ, Mộc Hệ, Phong Hệ, Thổ Hệ ở đây, tổng số học sinh là một trăm vạn.

Hơn nữa không chỉ như vậy, Đế Quốc còn xây dựng Giảng Võ Đường Đế Đô, thu lại các loại đấu khí pháp quyết trong cả nước, bồi dưỡng những nhân tài trung thành với Đế Quốc, hay nói cách khác là trung thành với Bạch Khởi. Phía Nam Đế Quốc chính thức mở rộng về phía Vạn Tượng Sâm Lâm. Đế Quốc cho phép bất kỳ một chủng tộc nào định cư ở Đế Quốc, chỉ cần gia nhập quốc tịch Đế Quốc là được.

Đại Lục Bách Tộc trong Vạn Tượng Sâm Lâm đã có một số bộ phận tộc nhân bắt đầu dần dần tiến vào thế giới nhân loại, số lượng không nhiều, Bách Tộc cộng lại không quá mười vạn người. Mục tiêu của bọn họ chính là phương Nam Bất Diệt Hoàng Triều. Đương nhiên những người này chỉ là người đứng đầu trong đội dò đường, đợi sau khi bọn họ ổn định lại, Thượng cổ Bách Tộc trong Vạn Tượng Sâm Lâm mới lần lượt chạy tới Bất Diệt Hoàng Triều, gia nhập vào trong Đế Quốc. Đương nhiên quá trình này rất chậm chạp, cần phải mất năm năm thậm chí mười năm hoặc còn lâu hơn mới có thể tiến vào toàn bộ, có điều như vậy đã đủ rồi.

Ngoài ra Đế Quốc còn tuyên bố cho phép rất nhiều loại tín ngưỡng tồn tại. Rất nhiều giáo phái như Đại La Phái dần dần tiến vào, trăm vị Chư Thần trong tín ngưỡng của Thượng cổ Bách Tộc đều đã tiến vào Đế Quốc. Đương nhiên lực lượng chủ yếu nhất là đến từ Hắc Ám Thần Điện. Bọn họ lấy bộ mặt toàn tâm xuất hiện ở Bất Diệt Hoàng Triều, bắt đầu truyền tụng giáo nghĩa, thu nạp giáo đồ. Có điều đáng tiếc là mặc dù có chút hiệu quả, nhưng hiệu quả lại không lớn. Đại khái là do trước đây Hắc Ám Thần Điện đem đến cho mọi người ấn tượng không tốt.

Đương nhiên nguyên nhân cơ bản nhất là Đại Lục phương Đông xa rời tín ngưỡng, mọi người cơ bản không tín ngưỡng Chư Thần, điều bọn họ tín ngưỡng chỉ là bản thân, vì vậy tín ngưỡng khó mà truyền bá ở đây.

Tất cả những điều này đã trải qua mấy tháng mới hoàn thành. Từ sau khi lão Hoàng Đế Lý Tự Minh và Thái Tử Lý Tầm Hoan qua đời, Bạch Khởi đã từng bước lo liệu, mất khoảng nửa năm mới có thể hoàn

thành.

Đương nhiên trong thời gian này điều gây chú ý cho mọi người nhất không phải là sự tiến nhập của Đại Lục Bách Tộc, không phải là việc truyền bá đạo nghĩa của Hắc Ám Thần Điện, dù sao những thứ này không phải là nơi mà người ở Đại Lục phương Đông quan tâm. Thứ quan trọng nhất chính là Nhiếp Chính Vương Bạch Khởi tuyên bố mở rộng quân đội lên một trăm Quân đoàn với hai ngàn vạn người bắt đầu khuếch trương. Sự ủng hộ về tài chính đến từ Hắc Ám Thần Điện và bản thân quốc khố của Bất Diệt Hoàng Triều, một trăm Quân đoàn không ngừng mở rộng nhân mã, lần lượt đóng quân ở các nơi của Đế Quốc. Đặc biệt là ở phương Bắc đóng quân tròn năm mươi Quân đoàn, tuy nhiên trong đó có một nửa là tân binh. Có điều ý nghĩa trong đó đã rõ ràng không thể rõ ràng hơn nữa, một khi đợi đến lúc những binh sĩ này toàn bộ huấn luyện hoàn thành, kết quả có thể nghĩ là biết.

Một tỷ của Hắc Ám Thần Điện đã đến, quốc khố có tròn 0,6 tỷ kim tệ. Trong đó 0,5 tỷ đích thân Bạch Khởi lấy để dự trữ, dùng để đối lấy Thần Tộc Bất Tử Thân. Sau khi hoàn thành, còn lại một tỷ Bạch Khởi lấy để làm quân phí, 0,1 tỷ cho vào dự trữ quốc khố, không được đụng vào một xu. Còn về số tiền một tỷ bốn ngàn vạn kim tệ mà gia tộc Đức Hắc Lan gửi đến, cộng thêm bốn ngàn vạn kim tệ mà Bạch Khởi vốn có, Bạch Khởi làm cho thực lực của mình tiến thêm một bước, vào tầng lớp Lục Tinh Đấu Thánh. Sáu ngàn vạn kim tệ còn lại, Bạch Khởi mang bên mình để chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Bây giờ trên người Bạch Khởi có tròn năm ức sáu ngàn vạn kim tệ.

Sau khi hoàn thành tất cả việc cải cách, Bạch Khởi bọn họ chào đón một ngày vô cùng quan trọng. Đó chính là Tân Hoàng Đế lên ngôi, Tân Hoàng Đế cuối cùng đã chuẩn bị lên ngôi, dưới sự sắp xếp và thúc đẩy của Bạch Khởi, long trọng cử hành lễ lên ngôi của Hoàng Đế Bệ Hạ. Hơn nữa chính lệnh đầu tiên chính là ban hôn cho Bạch Khởi và Tam Công chúa Lý Linh Lung.

Linh Lung cũng không biết trong Hoàng cung đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết cái chết của Lý Tầm Hoan và Lý Tự Minh là do chuyện gì, cũng không có ai nói cho nàng biết, cũng không có ai dám nói cho nàng. Những ngày tháng buồn chán cuối cùng đã tìm được Bạch Khởi để bầu bạn, tình cảm của hai người cũng dâng lên nhanh chóng. Vì vậy khi Tân Hoàng Đế đăng cơ đã có một ý chỉ như vậy. Đương nhiên ý chỉ này ban ra theo ý của Bạch Khởi, có điều tuy ban hôn nhưng không tuyên bố ngày kết hôn, điều này phải xem sự lựa chọn của Bạch Khởi. Có điều ít nhất danh phận của hai người cũng đã quyết định rồi.

Sau khi làm xong tất cả, Bạch Khởi buông tất cả mọi chuyện bên mình xuống, giữ lại số lượng lớn cường giả và những Ma pháp Sư đó. Bạch Khởi chuẩn bị rời khỏi, đương nhiên không phải mãi mãi rời khỏi, mà là Bạch Khởi chuẩn bị đi đến Thiên Kiếm Sơn phương Bắc gặp mặt Lão tổ tông Độc Cô Gia. Đã kéo dài mấy tháng, cũng đã đến lúc gặp mặt, tất cả mọi chuyện ở Đế Quốc không cần Bạch Khởi lo lắng. Có Vạn Lý Vân, Bối Tật Ni, những người này sẽ làm vô cùng tốt.

Còn về quyền lực của mình, Bạch Khởi không lo lắng có người có thể cướp đi được. Vạn Lý Vân rất trung thành với mình, các tướng sĩ cũng rất trung thành với mình, hơn nữa mình còn có thực lực tuyệt đối có thể thay đổi tất cả. Các cường giả dị tộc đó, còn cả các Ma pháp Sư đều là sự bảo đảm lớn nhất. Dưới sự hướng dẫn của Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế, bọn họ đã lặng lẽ lên vào Đế Đô, bọn họ là vật chắn nhiếp tốt nhất... có bọn họ sẽ không có ai có thể tạo ra những cơn sóng lớn.

414. Chương 317: Vô Cực (1)

Sau khi bố trí ổn thỏa tất cả mọi việc, Bạch Khởi lặng lẽ ra biển, không đi đường bộ bởi vì như vậy quá rõ ràng. Bây giờ không phải trước đây, bây giờ người biết Bạch Khởi rất nhiều, có rất nhiều người đã từng nhìn thấy tướng mạo của Bạch Khởi, hình vẽ của mình hầu như tổ chức tình báo các nước đều có một bản. Tuy không để người bình thường biết, nhưng cơ quan tình báo các nước và người của các thế lực lớn cũng là nghe nhiều nên thuộc. Một khi Bạch Khởi đi đến phương Bắc, tin tức này lập tức sẽ bị lộ ra. Bạch Khởi không muốn việc mình đi đến Thiên Kiếm Sơn ở phương Bắc để cho mọi người đều biết, do đó cuối cùng vẫn lựa chọn đi đường thủy.

Bất Diệt Hoàng Triều nằm bên bờ biển phía Nam, việc buôn bán kinh doanh trên biển phát đạt. Mặc dù bị Hải Tộc liên tiếp gây phiền nhiễu, nhưng việc kinh doanh trên biển vẫn là một phần rất quan trọng trong thuế má của Đế Quốc. Kinh doanh trên biển của Đế Quốc trải rộng khắp Đại Lục, xuất phát từ phương

Nam có thể đến được cực Tây, xuất phát từ cảng phương Đông có thể đến được phương Bắc, ngồi thuyền từ Đế Đô có thể đi thẳng qua cảng phía Đông đi vào biển lớn.

Bạch Khởi từ Đế Đô xuất phát, ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ đến cảng Thanh Long tỉnh Lâm Hải ở phía Đông Đế Quốc.

Cảng Thanh Long là thành phố cảng biển lớn nhất Đế Quốc, vô cùng phồn vinh. Các thương nhân qua lại khắp nơi trên thế giới hội tụ tại đây, là một trong những nơi phồn vinh nhất của Đế Quốc. Ngoài cảng Chu Tước phía Nam Thành Hoa Hồng của Đế Quốc chính là cảng Thanh Long phương Đông này, là một cảng biển lớn nhất. Nơi này bỏ neo vô số thuyền bè, trong đó không thiếu đại thuyền từ nơi đây đi đến Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc.

Trước đó Độc Cô Bá đã trở về Thiên Kiếm Sơn phương Bắc. Trước khi đi đã nói với Bạch Khởi vị trí của Thiên Kiếm Sơn để Bạch Khởi tự mình đến đó. Sở dĩ hắn không đợi để dẫn Bạch Khởi, theo lời của Độc Cô Bá nói, đó chính là vì để trở về sớm báo tin tức này cho Lão tổ tông.

Cho nên Bạch Khởi chỉ có thể đi một mình, không dẫn theo bất kỳ người nào. Có thể nói là lần này là lần đầu tiên Bạch Khởi một mình ra khỏi cửa, che giấu thân phận, dọc đường du lịch, tâm trạng cũng không tệ. Thấy Đế Quốc phồn vinh phú cường, nhân dân giàu có sung sướng, trong lòng đương nhiên vui không tả xiết.

Thân phận của Bạch Khởi bây giờ là một tên dong binh lưu lạc, tự nhiên đổi một bộ trang phục bình thường, tại Dong Binh Công Hội đã tìm được một thương đoàn đi đến Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc, ứng tuyển trở thành hộ vệ, cùng đi theo sau thương đoàn đến phương Bắc.

Thương đội này cũng không lớn lắm, chỉ là một thương đoàn nhỏ, toàn đoàn trên dưới cũng chỉ có khoảng trăm người, thuê hai mươi dong binh hộ vệ thương đội, người ngựa không nhiều lắm. Dù sao trên biển, ngoài gặp phải hải tặc ra, rất ít cần dong binh bảo vệ. Trên biển lớn mệnh mông này rất khó gặp hải tặc, thuê những dong binh này chẳng qua chỉ là để phòng bất trắc. Thứ hai là cũng để sau khi đến được điểm đích, có một số thân thủ nhanh nhẹn canh chừng. Dù sao, đến phương Bắc, những người ngoại quốc đó trước sau không đáng tin cậy, trước đây đã từng xảy ra chuyện dong binh ngoại quốc âm mưu giết người cướp của.

Việc buôn bán trên biển thu hoạch rất dồi dào, những thương nhân kia cũng không để ý đến chút tiền thuê ít ỏi này.

Đi theo thương đội, Bạch Khởi bọn họ đi lên một chiếc thuyền lớn, và mấy thương đội cùng với không ít lũ khách đơn lẻ cùng vào thuyền lớn. Sau mấy ngày chuẩn bị, thuyền lớn đã xuất phát.

Buôn bán trên biển phát đạt, công nghệ đóng thuyền có thể nói là kinh thiên động địa, so với Bảo thuyền Trịnh Hòa năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Không cần nói đến thuyền lớn nhất, chỉ riêng chiếc thuyền Hải Long Hào mà bọn họ đang ngồi đã dài một trăm bảy mươi trượng, rộng ba mươi trượng, cao hai mươi lăm trượng, có năm tầng lầu thuyền thực sự, có gần một ngàn thủy thủ. Thuyền có thể chứa được hai ngàn du khách, hơn nữa có thể chuyên chở vô số hàng hóa, có thể nói là Cự Vô Phách trên biển.

Nhưng dù là như vậy, đại thuyền này ở Đế Quốc cũng không được coi là lớn nhất. Quân đoàn Thanh Long phương Đông của trấn thủ Hải Vực hộ vệ Đế Quốc, đại thuyền lợi hại nhất của bọn họ nghe nói còn lớn gấp bốn năm lần Hải Long Hào này. Đó mới thực sự là Cự Vô Phách trên biển, nó giống như một pháo đài di động đủ để tiêu diệt bất kỳ một kẻ địch nào.

Đi theo thương đội Hà Đế, Bạch Khởi bước lên thuyền lớn này, với thân phận là dong binh đã có được một căn phòng thuộc về mình. Đương nhiên không phải dong binh nào cũng có tư cách có phòng của riêng mình. Dù sao thuyền bè tuy lớn, nhưng xét cho cùng không gian cũng có hạn, vì vậy một dong binh thông thường đều là bảy tám người ngủ một phòng. Chỉ có Bạch Khởi đã hơi hơi biểu hiện thực lực của mình, cho nên chiếm được sự tôn kính của chủ nhân thương đội, vì vậy đã cấp cho một gian phòng riêng.

Hải Long Hào đã khởi hành, trong ngày cuối thu mát mẻ, từ cảng Thanh Long phương Đông khởi hành. Thực ra với thực lực của Bạch Khởi, dẫn theo Khiếu Thiên thì hoàn toàn có thể ngày đi vạn dặm, đi những nơi người thừa thốt, dọc đường chạy như điên, chỉ mấy ngày là đã có thể đến được Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc. Có điều, Bạch Khởi lại không muốn làm như vậy. Khó có cơ hội ra ngoài, đương nhiên muốn hưởng thụ một chút, sau này e là sẽ không có cơ hội như vậy nữa. Còn về Khiếu Thiên, Bạch Khởi lại để

nó trở về Tử Vong Khâu Lĩnh tiếp tục tu luyện. Dù sao theo lời Khiếu Thiên nói, ở Tử Vong Khâu Lĩnh có rất nhiều thứ tốt có thể giúp nó nâng cao thực lực, chỉ là ban đầu đi ra quá vội, chưa kịp ăn mà thôi, lần này đương nhiên là một cơ hội tốt.

Ngồi trên thuyền lâu, một mình Bạch Khởi nhìn ra biển rộng xa thẳm. Biển rộng mênh mông vô bờ đó đột nhiên khiến cho Bạch Khởi cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cho dù mình đã là Đẩu Thánh cường giả, nhưng trước biển rộng mênh mông vô bờ bến này, Bạch Khởi cảm thấy mình quá nhỏ, quá bé nhỏ, nhỏ bé đến mức không chịu nổi một đòn, giống như muối bỏ biển.

Trong khoang thuyền này, vô số người nhàn hạ không có việc gì làm, không ít người lựa chọn đánh bạc uống rượu để giải sầu, có người lại ở trên thuyền lâu kể lại những câu chuyện của mình làm trò tiêu khiển cho mọi người. Thuyền đi trên biển vô cùng khô khan, nếu không tìm chút chuyện gì đó cho mình để làm thì có lẽ sẽ vô cùng buồn chán.

Mà duy chỉ có Bạch Khởi ngồi một mình trên tầng năm thuyền lâu, nửa nằm nửa dựa vào đó, lặng lẽ nhìn biển rộng, nhìn sự trôi chảy của từng cơn sóng trong biển rộng...

- Huynh đệ! Một mình ngắm biển thật vô vị, chi bằng hai chúng ta hãy chuyện trò một chút?

Đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai Bạch Khởi, một người trẻ tuổi có mái tóc màu xanh nước biển xuất hiện đằng sau Bạch Khởi, lặng lẽ không tiếng động cứ như vậy xuất hiện.

Người này xuất hiện khiến cho Bạch Khởi trong lòng rung mình. Bạch Khởi là ai? Lục Tinh Đẩu Thánh, hoàn toàn xứng đáng là tuyệt đỉnh cường giả thế giới nhân loại. Người có thể thắng được Bạch Khởi trên thế giới này lác đác chẳng có mấy. Một người có thể lặng lẽ không tiếng động xuất hiện sau lưng Bạch Khởi, làm sao không khiến cho Bạch Khởi kinh ngạc? Trước đó Bạch Khởi không có cảm giác nào đối với người này.

Nhìn người trước mặt mình một cái, mái tóc màu xanh lam, con ngươi màu xanh ngọc, làn da trắng, khuôn mặt anh tuấn và mang theo một nụ cười ấm áp, dáng người cao to, quả nhiên xứng đáng với danh từ anh tuấn tiêu sái, so với Bạch Khởi không hề thua kém. Người này vừa xuất hiện đã khiến cho Bạch Khởi có cảm tình, còn về chuyện vừa rồi cũng không quan tâm, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, Bạch Khởi cũng không sợ.

- Muốn làm thì hãy làm đi, đã có thể gặp mặt ở đây cũng là có duyên, hàn huyên một chút không sao.

Bạch Khởi sau khi nhìn đối phương liền ngồi thẳng người, thản nhiên nói, khi nói, ánh mắt lại nhìn ra phía biển rộng xanh thẳm.

- Ha ha. Nói suông, chẳng phải là không có chút hứng thú nào sao? Chỗ này của ta có hai bình rượu ngon muốn chia sẻ với huynh đệ người.

Người đó khẽ mỉm cười, sau đó cũng ngồi xuống, còn cử động vừa rồi của Bạch Khởi hẳn coi như không nhìn thấy.

Bạch Khởi cũng không làm bộ, không nói thêm lời nào liền nhận bầu rượu của người tóc xanh đó, sau đó mở ra, lập tức hương thơm xông lên mặt. Nheo mắt hít một hơi thật sâu, điềm nhiên thưởng thức một ngụm, lập tức Bạch Khởi cao giọng nói:

- Rượu ngon, vào miệng ngọt ngọt, dư vị rất lâu a!

- Ha ha, gia phụ cất giữ, ta cũng chẳng qua chỉ là lấy ra mượn hoa hiến Phật mà thôi, lại để huynh đệ chê cười rồi. Huynh đệ nhìn biển cả mênh mông vô bờ, hùng vĩ gợn sóng, cho nên sinh lòng cảm khái?

Thanh niên đó cười ha ha, ngay sau đó cũng ngồi xuống, vô cùng cảm thán nói.

- Đúng vậy a, biển rộng mênh mông khiến cho người ta sinh lòng cảm khái, có cơ hội, thực sự muốn tiến sâu vào biển lớn tìm hiểu đến cùng, tìm hiểu thế giới dưới đáy biển, tìm hiểu Hải Tộc vô cùng phồn vinh như trong truyền thuyết...

Bạch Khởi nhìn bầu trời xanh rồi lại nhìn người bên cạnh mình, vô cùng cảm thán nói.

415. Chương 317: Vô Cực (2)

- Hải Tộc chưa chắc phồn vinh. Mặc dù lớn mạnh nhưng lại cũng đầy máu tanh. Bên ngoài đồn rằng thế giới dưới đáy biển giống như nhân gian tiên cảnh, nhưng ta không cho là như vậy, trái lại lại cảm thấy nhân gian phồn hoa này khiến cho người ta lưu luyến không muốn về. Nếu huynh đệ muốn đi xem thế giới dưới đáy biển một chút, cũng không phải là không thể, chỉ sợ huynh đệ sau khi thấy rồi sẽ cảm thấy thất vọng, ha ha.

Người thanh niên đó cười ha ha nói như vậy.

Nghe xong lời này, sắc mặt Bạch Khởi thay đổi, nhìn sang người thanh niên bên cạnh mình, thần sắc có chút kỳ lạ, trong lời có lời, Bạch Khởi sao có thể nghe không ra?

Người thanh niên đó sau khi thấy Bạch Khởi nhìn mình, cũng sững sờ, ngay sau đó cười ha hả chuyển chủ đề, chấp tay về phía Bạch Khởi nói:

- Huynh đệ, tại hạ Vô Cực, không biết xưng hô với các hạ như thế nào?

- Bạch Khởi.

Bạch Khởi cũng không giấu diếm điều gì, nói thẳng ra. Bạch Khởi không thích dùng tên giả, hoặc là không nói, hoặc là trực tiếp nói cho đối phương. Tên là để dùng, có gì mà phải giấu diếm.

- Bạch Khởi?Ồ, ha ha, Bạch Khởi huynh đệ có muốn xuống thế giới dưới đáy biển xem một chút không.

Vô Cực cười ha ha, tiến tới bên Bạch Khởi nói như vậy.

-Ồ, đương nhiên muốn. Nếu có cơ hội, ta cũng muốn đi xem một chút. Đặc biệt là Cung điện của Hải Thần, ta rất tò mò, hơn nữa còn có một tâm nguyện muốn giải quyết ở nơi đó, vì thế bất luận thế nào cũng muốn đi xem một chút.

Xem Bạch Khởi trầm ngâm chốc lát, sau đó trả lời như vậy.

- Ha ha, cơ hội nhất định sẽ có.

Vô Cực đứng thẳng người, chậm rãi nói, nói xong liền quay người rời khỏi. Đi được vài bước đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, sau khi nhìn Bạch Khởi một cái, tiếp tục nói:

- Bạch Khởi huynh đệ, ta xin cáo từ. Lần sau chúng ta sẽ gặp lại. Hãy tin ta, chuyện huynh muốn sẽ có cơ hội, không chỉ thế giới dưới đáy biển, còn cả Hải Thần Điện, huynh đều có cơ hội nhìn thấy.

Nói xong Vô Cực liền xoay người rời khỏi nơi này, một cái lắc mình liền biến mất trước mặt Bạch Khởi, giống như từ trước tới giờ hắn chưa từng xuất hiện. Điều này khiến cho Bạch Khởi đang nằm đó bất giác nhắm mắt, lắc lắc bình rượu trong tay mình, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vô Cực đến quá thần bí, Bạch Khởi cơ bản không biết lai lịch của đối phương, tuy nhiên có một điều có thể khẳng định, đó là chỉ cần dựa vào sự xuất hiện lặng lẽ không tiếng động vừa rồi của đối phương, và không có tiếng động lúc bỏ đi là đã có thể phán đoán ra thực lực của đối phương tuyệt đối không thua kém mình.

Nhưng nhân vật như vậy, Bạch Khởi lại chưa từng nghe nói tới. Đây là điều Bạch Khởi nghi ngờ nhất, theo như tình báo mà Bạch Khởi biết, trẻ tuổi như vậy mà đã lợi hại như thế, hơn nữa là người có hơi thở hoạt bát tự nhiên, mình tuyệt đối không thể không biết gì. Nhưng sự thật lại là như vậy, trong tình báo của mình cơ bản không có người này, mình cũng chưa từng nghe đến người này, đây là điểm khiến cho Bạch Khởi nghi hoặc nhất.

Sau khi suy tư hồi lâu, dự đoán không có kết quả, Bạch Khởi một mình quay người xuống lầu, muốn quay trở về phòng ngủ của mình. Khi đi tới hành lang, đột nhiên nghe thấy một trận ồn ào, Bạch Khởi bất giác nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Sau khi nhìn lại phát hiện ra chủ nhân của mình đang vẽ mặt khổ sở hô lớn với những kẻ hung thần ác sát, có điều tiếng hô lớn đó là sự la hét. Rõ ràng người đến không ít, mà bên cạnh đại hán đó còn có một nhóm người đang trên boong tàu tầng hai, bao vây chặt lấy đoàn người của chủ nhân của mình. Mười mấy dòng binh được thuê cùng với mình đều đứng trên boong tàu, không để cho đối phương uy phong bao nhiêu.

Đi thuyền trên biển khô khan vô vị, cuộc sống của mọi người vô cùng nhàm chán, tính khí táo bạo, dễ cáu giận, xảy ra xung đột cũng là chuyện thường xảy ra. Có điều chuyện hôm nay hình như không đơn giản như vậy, nếu như trước đây xảy ra chuyện như vậy đều do nhà tàu hòa giải. Dù sao việc đi biển như vậy, người có ưu thế nhất trên thuyền trước sau vẫn là Thuyền Trưởng. Giống như trên Hải Long Hào này có trên nghìn thủy thủ, đều là hán tử vạm vỡ thường xuyên phiêu bạt trên biển, người nào cũng mạnh mẽ tráng kiện. Một số người hộ vệ phụ trách an toàn lại càng là Đấu Giả có tu vi nhất định, bọn họ có quyền phát ngôn trên thuyền, bình thường gặp phải chuyện như vậy đều do bọn họ ra mặt giải quyết. Nhưng hôm nay xảy ra xung đột lại không thấy bóng dáng bọn họ, điều này khiến cho Bạch Khởi có chút nghi ngờ.

Thân hình Bạch Khởi khẽ khẽ chậm rãi đi tới. Thu tiền tài của người ta, tiêu diệt tai họa cho người ta, Bạch Khởi đã được đối phương thuê, đương nhiên cũng có chức trách bảo đảm cho đối phương vô ngại. Đây là vấn đề hành vi phẩm chất thường ngày, nếu là người nào khác, Bạch Khởi cũng mặc kệ, nhưng lần này xảy ra chuyện lại là chủ nhân của Bạch Khởi, Bạch Khởi không thể không quan tâm.

Đi gần tới nhóm người này đã nghe thấy đại hán đó cao giọng hét:

- Nói cho người biết, hôm nay thương hội các người phải nộp phí bảo vệ cho ta, nếu không thì đừng trách ta thủ đoạn vô tình, ném các người ra biển lớn. Bây giờ trong biển rộng mênh mông này không có ai có thể cứu các người. Chết là chết, chúng ta cần tài chứ không cần mạng, nhưng nếu các người không biết tốt xấu thì cũng đừng trách chúng ta.

Lời này khiến cho Bạch Khởi nhũn mảy, nghe khẩu khí của người này rõ ràng là không phải là lần đầu tiên làm những chuyện như vậy, điều này khiến cho Bạch Khởi trong lòng có chút không vui. Nhìn xung quanh bốn phía trên đầu thuyền, nhưng những thủy thủ lại không có bất kỳ một động tác nào, trong lòng Bạch Khởi đã hiểu. Có lẽ người này là cùng một nhóm với những thủy thủ đó, ở trên thuyền này lừa gạt lừa khách thương nhân. Chuyện như vậy trước đây đã từng nghe thấy, không ngờ lại để cho Bạch Khởi đụng phải.

Những người này lấy danh nghĩa là lừa khách để tiến vào, nhân thủ không ít, thông thường có khoảng mấy chục người, hơn nữa mỗi một người đều là cường giả tu luyện đấu khí, phần lớn là một số đoàn dong binh không thành khí. Có một số cường giả, nhưng cũng không đáng nói đến, không được quá trọng dụng. Có điều ức hiếp những thương nhân nhỏ bé lại không thành vấn đề, sau khi trấn áp một chút là sẽ ra tay. Nếu đối phương có cường giả để dựa vào thì bọn họ cũng sẽ không động thủ, chỉ tìm những người không có chỗ dựa để ra tay. Trên biển cả mênh mông này cũng là một việc kinh doanh tốt.

- Điều này, điều này, giá người muốn quá cao, thương đoàn của chúng ta không quá trăm người, hàng hóa cũng không coi là đáng giá, buôn bán trên biển tuy có chút thu nhập nhưng ba nghìn kim tệ không phải là quá nhiều rồi. Nếu như vậy chúng tôi sẽ không có lời lãi gì. Ngài xem... ngài xem có thể bớt đi một chút không? Ba trăm kim tệ thì thế nào?

Chủ nhân của Bạch Khởi là một thương nhân rất thật thà, tuy từ thật thà này dùng cho một người thương nhân trực lợi có chút không thích hợp lắm, nhưng sự thật là như vậy. Một người hiền lành, làm ăn cũng là chính trực... Bạch Khởi không quen thuộc lắm với ông ta nhưng lại biết chút ít.

- Ba trăm kim tệ? Mẹ nhà người, người tưởng lão tử là ăn xin à... Các huynh đệ, ra tay dạy cho tên này một bài học.

Đại hán đó nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi, tức giận quát lên, vừa nói vừa chỉ huy thủ hạ của mình ra tay. Đương nhiên bọn họ sẽ không giết người, thông thường Thuyền Trưởng cũng không cho phép bọn họ làm như vậy, có điều dạy cho đối phương một bài học thì lại có.

Một cái tát vang dội vang lên sau khi đại hán đó nói ra lời này. Bạch Khởi trong nháy mắt đã đến bên cạnh chủ nhân của mình, không nói thêm lời nào, liền thưởng cho tên kia một cái tát.

- Người...

Đại hán kia đột nhiên bị tát một cái, lập tức sững sờ. Có điều ngay sau đó tức thì sùi bọt mép, chỉ vào Bạch Khởi, tức giận nói. Lời vẫn chưa nói hết, chỉ thấy thân hình Bạch Khởi lại cử động, chỉ trong nháy mắt, mười mấy tên thuộc hạ của đại hán đó đã bay ra ngoài.

Bốp, bốp, bốp~~

Một trận tát vang dội theo đó vang lên, đại hán đó bị Bạch Khởi liên tục đánh ra mười mấy cái tát, miệng đầy hàm răng đều bị đánh rớt xuống đất, mà cả quá trình hoàn thành chỉ trong nháy mắt.

Tình cảnh như thế, những người có mặt bất luận là xem náo nhiệt hay là những hộ vệ của thương đội hoặc là chủ nhân của Bạch Khởi, và cả những người gây chuyện đều đã ngây người. Trường hợp như vậy lại không hiểu Bạch Khởi là một cường giả thì những người này đều chỉ là mấy thằng ngốc.

- Tiên sinh...

Chủ nhân của Bạch Khởi xông tới muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Bạch Khởi chặn lại, nhìn chủ nhân của mình một cái, Bạch Khởi lộ ra nụ cười thản nhiên, ngay sau đó nói:

- Chủ nhân, không cần nhiều lời, tất cả ta đều biết, chuyện này cứ giao cho ta xử lý là được rồi.

Nói xong lời này Bạch Khởi liền quay người lại, neho mắt lạnh lùng nói:

- Mọi chuyện chắc hẳn ngươi cũng nhìn rõ rồi, cút đi cho ta. Người này là chủ nhân của ta, sau này không được quấy rầy ông ta. Còn nữa... ngươi lừa gạt ai, lừa gạt bao nhiêu đều trả lại toàn bộ, nếu không ta nghĩ ta không ngại ném thêm mấy người xuống biển cho cá ăn. Hãy nhớ lấy, ta nói được là làm được.

- Vâng, vâng vâng.

Đại hán đó đầu dấm phản bác, người ở đây đều là những thuộc hạ lợi hại nhất của hắn, đều là cấp Đẩu Sĩ, còn có bốn Đẩu Sư và mình là một Đại Đẩu Sư, nhưng ngay đến động tác của đối phương cũng không nhìn rõ... Người thanh niên trước mắt này ít nhất là một Đẩu Linh cường giả, Đẩu Linh cường giả đầu phải là người mà mình có thể khiêu khích, trừ phi mình không muốn sống nữa. Trên biển cả mênh mông, nếu mình có chút làm nghịch, e là thực sự sẽ rơi vào biển cả, trở thành thức ăn cho cá tôm.

416. Chương 317: Con Trai Của Hải Thần (1).

Đúng lúc đó đột nhiên trên biển truyền đến mấy tiếng thở than, ngay sau đó trên mặt biển phía xa xuất hiện bốn năm thuyền lớn đi song song, chậm rãi hướng về phía thương thuyền. Khi bọn họ xuyên qua sương mù và xuất hiện trước mặt mọi người, bắt đầu tản ra theo bốn hướng, lần lượt đi vòng quanh gần thương thuyền này, mà lúc này kèn lệnh cảnh giới vang lên.

- Không hay rồi, là hải tặc! Tất cả mọi người cảnh giác! Nhanh! Nhanh lấy vũ khí!! Đám hải tặc này không có nhân tính! Rơi vào tay bọn chúng sẽ đầu lìa khỏi xác!

Thuyền Trưởng trên tầng năm thuyền lâu đột nhiên hét lớn, những thủy thủ đó cuống quýt bắt đầu hành động, người nào cũng bắt đầu la hét lên. Lúc này đã không còn khả năng chạy trốn, dù sao đây là thương thuyền chứ không phải chiến thuyền, thể tích lớn nhưng tốc độ không nhanh, cơ bản không có cách nào trốn thoát khỏi tay hải tặc, chỉ có liều chết một trận mới có một cơ hội sống!

Những người thường đi lại trên biển cũng không phải là những tên ngốc, nghe tiếng gọi của Thuyền Trưởng, sắc mặt người nào cũng biến đổi. Các hán tử lừa gạt vợ vét tài sản trước lúc đang bao vây người khác cũng cuống quýt rời khỏi, tìm kiếm vũ khí để chuẩn bị tác chiến. Còn mấy chục dong binh đi bên cạnh chủ nhân cũng như vậy, không nói thêm lời nào liền cầm lấy vũ khí đi lên boong thuyền. Những người khác như người già trẻ con rồi rít trốn trong thuyền.

Những người thường xuyên đi biển đều biết tính cách của bọn hải tặc này, một khi trên biển cả mênh mông đụng phải bọn hải tặc vô cùng hung ác này thì ngoài chết ra hầu như không có lựa chọn nào khác. Bọn hải tặc giết người uống máu còn chưa tính, cướp đoạt phụ nữ cũng bó tay, bọn cướp cũng sẽ làm những chuyện này, nhưng bọn hải tặc này còn đáng sợ hơn bọn cướp. Mục đích bọn cướp là tìm tài sản, lấy được tiền là sẽ thả người, nhìn thấy những cô gái xinh đẹp tuy cũng cướp đoạt, nhưng cũng không phải là quá nhiều, ít nhất bọn cướp cũng còn có đạo lý, bọn chúng còn ít nhiều hiểu ra một chút.

Nhưng hải tặc lại khác, bọn chúng cướp đoạt tất cả tài sản và phụ nữ, tùy ý ra tay giết người. Những điều này cũng thôi vậy, nhưng bọn chúng lại còn cướp đi tất cả lương thực và nước. Trên biển rộng mênh mông này, có nhiều người như vậy, ngoài chờ chết ra, hầu như không còn khả năng nào nữa. Chính bởi vì như vậy,

khi gặp phải hải tặc, hầu hết tất cả mọi người đều đành phải liều chết một trận, mà như vậy cũng làm cho tình hình xấu đi, hải tặc trên biển nhìn thấy người là giết và cướp đoạt tất cả.

Sau khi nghe thấy hải tặc đến, mọi người bỏ lại tất cả chuyện của mình, rồi rút kiếm vũ khí lên mũi thuyền, trong lúc thuyền từ từ khởi động, chuẩn bị quyết tử một trận với bọn kẻ xấu. Trên biển gặp hải tặc có lẽ đây là nguyên tắc duy nhất.

Thuyền hải tặc chậm rãi tiến gần, cuối cùng đã tiếp cận Hải Long Hào. Trên biển cả mênh mông, bốn chiếc thuyền hải tặc đều không lớn lắm, cộng lại cũng chưa bằng phân nửa Hải Long Hào, có điều lại không có ai dám coi nhẹ bốn chiếc thuyền hải tặc này, bởi vì trên chiếc thuyền này chứa đầy những tên hải tặc cực kỳ hung ác, kẻ nào cũng cầm vũ khí đầy thừng, lúc nào cũng chuẩn bị lên thuyền giết người.

- Ha ha. Người trên Hải Long Hào hãy nghe đây, Ta là Hồng Hồ Tử của Khô Lâu Hải Tặc Đoàn. Hãy giao phụ nữ và tài sản của các ngươi ra đây, và cả lương thực nữa, chúng ta có thể tha cho các ngươi, nếu như không giao ra thì đừng trách chúng ta, sau khi lên thuyền sẽ không sót một tên.

Một tên hải tặc râu dài đứng trên cột buồm cao giọng hét, âm thanh trung vang vọng, thông qua đầu khí lại phóng to lên hàng chục lần. Những người có mặt đều có thể nghe thấy rõ ràng, không khó phán đoán người này là một cường giả đầu khí, ít nhất là tu vi cấp Đầu Linh.

- Hồng Hồ Tử, ngươi đừng lừa chúng ta nữa, chúng ta sẽ không bị lừa đâu. Những người đi lại trên biển lớn này ai không biết bản chất của Khô Lâu Hải Tặc Đoàn các ngươi? Các ngươi sẽ bỏ qua cho chúng ta ư? Chỉ cần chúng ta dừng thuyền lại, các ngươi lập tức sẽ lên chém giết. Đến lúc đó chúng ta một người cũng đừng nghĩ đến sống sót! Nếu muốn đánh thì hãy đánh đi, trên Hải Long Hào chúng ta cũng có đến hơn nghìn thủy thủ, còn có hàng trăm hộ vệ thương đội, dù sao cũng không sợ bọn ngươi!

Thuyền Trưởng tức giận nói, có điều nghe giọng nói là biết hẳn vô cùng lo lắng, tuy nói rất tự tin nhưng giọng nói yếu ớt đó lại bán đứng hẳn.

- Hừ, cho sĩ diện mà không muốn sĩ diện, các huynh đệ, hãy giết hẳn cho ta.

Tên Hồng Hồ Tử đó nghe thấy lời này liền thu lại nụ cười, lạnh lùng hừ một tiếng quát lên. Một giây sau, vô số hải tặc rút dây thừng trong tay mình ra, móc câu dài rơi trên Hải Long Hào. Hàng trăm tên hải tặc đưa tay nhanh nhẹn, từ bốn phương tám hướng xông tới, còn bốn thuyền hải tặc cũng từ từ tiến gần, lần lượt tiến sát vào phía trước sau, trái phải của Hải Long Hào, đại chiến mở ra trong nháy mắt.

Tinh tinh tang tang~~

Một hồi tiếng kim loại giao nhau truyền đến. Những thủy thủ và hộ vệ trên thuyền đánh nhau với những tên hải tặc đó, trong chốc lát khắp nơi đều là chiến loạn. Cả quang cảnh trở nên hỗn loạn, lúc nào cũng có tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, ngoài ra còn có tiếng hét thê lương của vô số người.

Những thi thể tàn phế, phần còn lại của chân tay bị cụt gãy rơi khắp nơi, máu chảy lênh láng. Chốc chốc lại có người rơi xuống nước, một mặt biển rộng bị nhuộm máu đỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hồng Hồ Tử cũng không thể ngồi yên được, chuẩn bị động thủ. Đột nhiên một cơn sóng nước nổi lên, một xúc tua khổng lồ từ dưới biển vươn ra. Xúc tua dài hàng trăm trượng dâng lên một trận sóng biển, dâng lên bầu trời giống như Thông Thiên Thần Trụ khổng lồ, trong nháy mắt cuộn xoắn lại, rơi xuống chỗ mà Hồng Hồ Tử đang đứng. Thuyền hải tặc liền bị đánh vỡ vụn, những người trên thuyền đều bị rơi xuống nước.

Tình cảnh như vậy làm chấn động tất cả mọi người. Bất giác, tất cả mọi người đều bỏ cuộc. Bất luận là hải tặc hay là những hộ vệ trên thuyền đều dừng động tác của mình lại. Mọi người khựng hoảng cầm lấy vũ khí, vẻ mặt sợ hãi nhìn cảnh tượng xung quanh, tất cả mọi thứ xung quanh khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

- Trời ạ, là Viên Cổ Hải Thú.

Một lão thủy thủ vừa nhìn thấy liền hét lên, vũ khí trong tay rơi xuống đất, cả người cũng mềm nhũn, không bò dậy nổi.

Viễn Cổ Hải Thú là ác mộng của những người đi biển, bọn chúng còn đáng sợ hơn cả hải tặc. Hải tặc chí ít cũng là người, còn những con Viễn Cổ Hải Thú này lại là thú vật thực sự, hơn nữa thực lực mạnh mẽ, khiến cho người ta không có cách nào chống lại được. Những tên hải tặc đó gặp phải thứ này cũng chỉ có thể bó tay chịu chết chứ không còn cách nào khác.

Thứ gọi là Viễn Cổ Hải Thú chính là chỉ ma thú biến dị chủng đã sống trong biển từ thời Viễn cổ. Bọn chúng không những có một cơ thể khổng lồ mà con người không thể với tới và một lực lượng hung mãnh, thậm chí còn biết sử dụng Thủy hệ Ma pháp. Tuy bây giờ Ma pháp Nguyên tố bị phong ấn, Thủy hệ Ma pháp đã trở thành mây khói. Thế nhưng điều này lại không ảnh hưởng đến những Viễn Cổ Hải Thú này, thực lực của bọn họ mạnh mẽ đến mức làm người ta sợ hãi. Cho dù là thời Văn minh Ma pháp Thượng cổ hưng thịnh, bước chân của nhân loại bước đến bất kỳ một góc nào, nhưng đều vẫn không thể chinh phục được những Viễn Cổ Hải Thú này.

Ở trong biển những Hải Thú này là vô địch, bọn họ có thể so với Long Tộc, cho dù là Long Tộc cũng không muốn khiêu khích những bá chủ dưới nước này. Dù sao Long Tộc cũng không thể xuống nước, ở dưới nước bọn họ thực sự không thể địch nổi. Cho dù là Hải Tộc khổng lồ cũng sợ hãi những Hải Thú này, bọn chúng tuyệt đối khiến cho người ta kinh hồn khiếp vía.

May mà những Viễn Cổ Hải Thú này số lượng thưa thớt, khó có thể sinh sôi nảy nở, hơn nữa thời gian trưởng thành đều tính bằng vạn năm. Khi còn nhỏ gặp phải sự thù địch của các Hải Thú thông thường, sinh tồn rất khó khăn, vì vậy số lượng của Viễn Cổ Hải Thú cũng không nhiều, hơn nữa phần lớn đều sống trong biển sâu. Có thể nói là trăm năm khó gặp một lần, hình ảnh của bọn họ cũng chỉ xuất hiện trong Thần Thoại truyền miệng, và cả trong những bộ sách Viễn cổ, không ngờ hôm nay lại để cho Bạch Khởi bọn họ gặp phải.

Sau khi xúc tu khổng lồ đó xuất động, trên thuyền hải tặc chỉ có một mình Hồng Hồ Tử nhảy lên rồi núp ở Hải Long Hào, những hải tặc khác đều rơi xuống biển, nhưng lại không có cách nào để lên, còn ba thuyền hải tặc còn lại cũng không thể lo được, rất nhiều tên rồi rít quay lại mũi thuyền chuẩn bị chạy trốn.

Có điều đáng tiếc là Viễn Cổ Hải Thú lại không cho bọn họ cơ hội làm như vậy, khi ba thuyền lớn đó quay đầu, đột nhiên ba xúc tu lại xuất hiện.

Ầm ầm~~

Sau khi ba xúc tu cùng phát ra một tiếng vang lớn, ba thuyền hải tặc bị xúc tu khổng lồ quét ra từ chính giữa, cả thuyền bị vỡ vụn.

Cảnh tượng như vậy khiến cho sắc mặt Bạch Khởi biến đổi, chuẩn bị ra tay. Hắn thân là Đấu Thánh cường giả, đương nhiên là không sợ, có thể đi trên không, đừng nói là Viễn Cổ Hải Thú ngoài cơ thể khổng lồ ra thì không phải là đối thủ của Bạch Khởi, ngay cả so sánh sự lợi hại với Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng không sợ. Nhưng những người bình thường này sẽ chết chắc.

417. Chương 318: Con Trai Của Hải Thần (2).

Những tên hải tặc kia chết thì cũng thôi, dù sao cũng là tự làm tự chịu, nhưng còn những người này, có người già và trẻ con ở đó. Bọn họ chết, Bạch Khởi khó có thể yên lòng, vì vậy Bạch Khởi cũng không do dự tiến tới một bước, chuẩn bị ra tay. Nhưng đột nhiên lúc này một hình bóng xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, chính là Vô Cực, người vừa rồi nói chuyện với Bạch Khởi. Vô Cực nở nụ cười xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, cười nói:

- Bạch Khởi huynh đệ muốn ra tay phải không? Ta thấy hay là thôi đi, những Viễn Cổ Hải Thú dưới đó tuy hung mãnh nhưng tính cách vẫn được coi là ôn hòa, giết những hải tặc đó chẳng qua là vì bọn chúng có tội nên trả, nghĩ thấy sẽ không ra tay với Hải Long Hào. Huynh không cần lo lắng, cũng không cần phải động thủ, chẳng phải là huynh muốn xuống đáy biển xem một chút hay sao? Cơ hội ở ngay trước mắt, hà tất phải ra tay chứ?

Bạch Khởi không phải tên ngốc, nghe xong lời này, nếu Bạch Khởi vẫn không biết mối quan hệ giữa Vô Cực và Hải Thú thì Bạch Khởi quả là con heo. Sững sờ một chút, Bạch Khởi quay người về phía Vô Cực nói:

- Người là ai? Có quan hệ gì với Hải Thú?

- Ha ha. Ta là ai ư? Bạch huynh, hãy chờ một chút, tự nhiên sẽ biết, bây giờ không phải vội. Còn về Hải Thú, không giấu gì huynh, đó là do ta phái đến. Chúng luôn đi theo phía dưới Hải Long Hào, chỉ là không có ai biết mà thôi. Vừa rồi ta thấy những tên hải tặc này đáng ghét, cho nên mới phải bọn chúng ra tay tiêu diệt mà thôi, chứ không có ác ý gì.

Vô Cực khẽ cười nói, mái tóc màu xanh lam tung bay theo gió.

Nghe lời này Bạch Khởi cũng không nhiều lời, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn sự phát triển của sự việc, có điều cũng không buông lỏng sự phòng bị đối với Vô Cực, lúc nào cũng chuẩn bị để ra tay với Viễn Cổ Hải Thú. Mặc dù Bạch Khởi vẫn có chút thiện cảm với Vô Cực, nhưng sự đề phòng người khác không thể không có, phòng bị một chút cũng tốt.

Bạch Khởi không hành động, những Viễn Cổ Hải Thú đó lại bắt đầu bỏ đi. Cả thuyền bắt đầu lắc lư mạnh, Hải Long Hào to lớn không ngừng lắc lư trên biển là điều làm cho mọi người càng sợ hãi. Sắc mặt người nào cũng trắng bệch, bám chắc lấy thuyền, người nào cũng đứng ở đó tràn đầy sợ hãi. Bất luận là Thuyền Trưởng với giọng nói yếu ớt hay là tên đạo tặc Hồng Hồ Tử vừa rồi còn hung hãn đều có sắc mặt trắng bệch. Trước sức mạnh tuyệt đối, bọn họ không có nổi một chút sức lực phản kháng.

Rầm rầm~~

Sau khi tiếng nước ầm ầm qua đi, một cơ thể giống như một ngọn núi nhỏ từ dưới đáy biển dần dần dâng lên, nổi lên tại nơi cách Hải Long Hào khoảng năm trăm thước. Một cặp mắt khổng lồ mà băng lãnh xuất hiện trước mặt mọi người, một con bạch tuộc khổng lồ xuất hiện trên mặt biển.

Tuy bạch tuộc là một sinh vật rất bình thường ở biển, nhưng con bạch tuộc trước mắt rõ ràng không giống như vậy. Nó có thân thể giống như một ngọn núi nhỏ, tám xúc tu uy mãnh, mỗi một cái đều dài nghìn mét, thô to mấy trượng, nhìn thấy mà giật mình.

Sùng sục. Sùng sục

Mọi người trên thuyền đều nuốt nước bọt, không thể chịu được mà ngã xuống thuyền, không thể có một chút sự phản kháng. Một con bạch tuộc khổng lồ như vậy đủ để chứng minh thực lực của nó, tám xúc tu tùy ý chạm vào thuyền là đều có thể nhấn chìm xuống đáy biển.

Bọn họ muốn phản kháng, nhưng bọn họ không có dũng khí phản kháng. Bọn họ muốn đứng lên nhưng ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có, cơ thể dường như không nghe theo sự sai bảo. Dựa vào bọn họ làm sao có thể phản kháng, cũng không có cách nào nhúc nhích. Tất cả mọi người đều tuyệt vọng, một quái vật lớn như thế trước mặt, ngay cả muốn phản kháng, e là có lòng nhưng không đủ lực.

Bỗng nhiên con bạch tuộc đó động lên, xúc tu từ khắp nơi kéo lại thân thuyền dùng lực kéo toàn bộ cả người và thuyền Hải Long Hào vào biển. Toàn bộ Hải Long Hào trong nháy mắt đã bị nhấn chìm. Khi tất cả mọi người đều tuyệt vọng, khi Bạch Khởi muốn ra tay thì lại phát hiện ra Vô Cực vừa vung tay lên, trên Hải Long Hào đã hình thành một lá chắn mỏng màu xanh lam, trong chớp lát cả Hải Long Hào đã bị bao phủ vào trong, nước biển xung quanh không thể tràn vào chút nào.

- Ma pháp? Thủy hệ Ma pháp không phải là đã bị phong ấn sao? Làm sao người còn có thể dùng?

Bạch Khởi kinh hãi nói, với kiến thức của Bạch Khởi, đương nhiên có thể hiểu vừa rồi Vô Cực đã làm gì. Là Thủy hệ Ma pháp, hơn nữa thực lực tuyệt đối mạnh mẽ đến cực hạn, nếu không cũng sẽ không có uy thế như vậy.

Đương nhiên đây không phải là điều mà Bạch Khởi kinh hãi, thứ Bạch Khởi kinh hãi nhất chính là phong ấn Thủy hệ Ma pháp này vẫn tồn tại, Thủy nguyên tố chưa được phá giải, mà Vô Cực lại dùng Thủy hệ Ma pháp, đây mới là điều mà Bạch Khởi kinh hãi nhất.

Lần này, Vô Cực khẽ cười, cũng không nói nhiều, chỉ nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng bên cạnh Bạch Khởi. Bạch Khởi thấy Vô Cực không nói gì, cũng bất đắc dĩ, ngồi xuống theo. Còn những người trên thuyền lại không có ai hồi phục trở lại, người nào cũng sững sờ ở đó, không dám nhiều lời, chỉ ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt.

Qua khoảng ba khắc, khi mọi người trên thuyền đều đã quen với cảnh tượng trước mắt, khi bất lực tuyệt vọng đối mặt với hiện thực trước mắt, một thành phố khổng lồ dưới đáy biển xuất hiện trước mắt mọi người. Bên ngoài bức màn chắn màu xanh lam xuất hiện một tòa thành khổng lồ dưới đáy biển. Tòa thành dưới đáy biển này so với Thành Hoa Hồng cũng không hề thua kém, khí thế rộng rãi diện tích khổng lồ.

Mà ở bên trái tòa thành dưới đáy biển là một vòng sáng màu xanh lam nhỏ, bao quanh cung điện. Trong đó, một cung điện rộng rãi tọa lạc phía sau tòa thành dưới đáy biển, trên một ngọn núi cao dưới đáy biển, so với tòa thành dưới đáy biển cũng là lộ ra vẻ vô cùng tôn quý.

Ầm

Hải Long Hào xuyên qua bình chương màu lam, sau đó ầm ầm rơi xuống. Màn chắn Thủy hệ Ma pháp bao vây xung quanh Hải Long Hào tự động tan ra. Những người xung quanh lại lần nữa hoảng hốt lên, còn Viễn Cổ Hải Thú cũng dừng lại ở ngoài tòa thành dưới đáy biển, chỉ là sau khi dùng xúc tu chính xác đặt Hải Long Hào xuống liền bật ra, rời khỏi đi thẳng đến Cung điện.

- Bạch huynh. Đi theo ta, nơi này đương nhiên có người giám sát, yên tâm đi... những người này sẽ không có chuyện gì đâu.

Vô Cực khẽ mỉm cười, nói xong liền hóa thành một lưu quang rời khỏi. Bạch Khởi cũng do dự, nhìn đám người bên cạnh một chút, trong nháy mắt cùng đi ra ngoài.

- Điện Hạ. Chương Mặc đã hoàn thành sứ mệnh, xin cáo từ.

Khi Bạch Khởi và Vô Cực đến gần cung điện, bên ngoài vòng bảo hộ màu xanh lam trôi lơ lửng trên cung điện, Bạch tuộc cung kính hô lớn.

- Chương Mặc, người hãy đợi ở gần tòa thành dưới đáy biển, ta còn cần người giúp. Người hãy đừng rời khỏi sớm. Đi đi.

Vô Cực thần nhiên vung tay lên ra lệnh, Chương Mặc kia không dám nói nhiều, tám xúc tua bái kiến rồi lập tức biến mất trước mặt bọn Bạch Khởi đi ra xa.

- Điện Hạ? Người là ai?

Bạch Khởi nghe lời này liền cau mày. Sau khi Chương Mặc rời khỏi liền xoay người nhìn về phía Vô Cực, hẳn đã biết tên Vô Cực này có lẽ có quan hệ với thế giới dưới đáy biển, có quan hệ với Hải Tộc, mà địa vị của hắn cũng không thấp, chỉ là không biết Vô Cực này cụ thể là người như thế nào.

- Ta là người như thế nào? Ha ha, điều này đơn giản, Bạch huynh đệ đã muốn biết, thì ta nói cho huynh cũng không sao. Phía trước đó là cung điện của phụ thân ta, mà ta chính là chủ nhân của nơi này hiện nay, vị đó chính là cha ta!

Vô Cực cười ha hả, sau đó chỉ vào cung điện trước mặt và một pho tượng phía trước cung điện này.

Bạch Khởi nhìn theo hướng tay Vô Cực chỉ. Không nhìn không sao, vừa nhìn lập tức kinh ngạc, vẻ mặt kinh hãi nhìn Vô Cực, không kiềm chế được mà nhìn Vô Cực từ trên xuống dưới. Bởi vì pho tượng mà Vô Cực chỉ không phải ai khác, đó chính là Hải Thần!

- Người là con trai của Hải Thần?!

Bạch Khởi không nhịn được kinh hãi hô lên.

Hải Thần còn được gọi là Thủy Thần, nắm giữ biển cả rộng lớn và các Thủy nguyên tố giữa trời đất, tuyệt đối là một vị thần mạnh mẽ vô cùng, là một trong mười hai chủ thần. Thực lực thần thông đương nhiên không cần nói, là tín ngưỡng cao nhất của Hải Tộc. Địa vị dưới biển không biết cao gấp bao nhiêu lần so với Quang Minh Thần Điện. Thượng cổ Chư Thần hiện nay, ngoài người được người ta tín ngưỡng nhiều nhất có lẽ là Quang Minh Nữ Thần, được xưng tụng là cao nhất ra, có lẽ kế tiếp chính là vị Hải Thần này. Ngay cả Minh Thần và Hắc Ám Thần cũng có vẻ không bằng.

Vô Cực tự xưng là con trai của Hải Thần, hẳn là người như thế nào? Là Thần ư? Trong lòng Bạch Khởi không chịu được mà trào lên những con sóng lớn. Sự thật như vậy là quá mức tưởng tượng. Con trai của

Hải Thần lại xuất hiện ở đây, không ngờ Chư Thần trong truyền thuyết lại hiện thân, hơn nữa còn sống sờ sờ trước mặt mình.

- Ha ha. Chính là tại hạ!

Vô Cực cũng thú vị ha ha cười một tiếng, đương nhiên không ngượng mà nói, nhìn trong mắt Bạch Khởi xuất hiện thêm mấy phần nghiền ngẫm.

418. Chương 319: Thịnh Cầu Của Con Trai Của Hải Thần (1).

- Hải Thần! Các Chư Thần chẳng phải đã chìm vào giấc ngủ say rồi sao, người sao có thể vẫn còn ở trên nhân gian?

Bạch Khởi kinh ngạc nói. Chư Thần trong truyền thuyết đã chìm vào giấc ngủ say, bởi vì sự tổn hại và suy yếu mà Đại Chiến Thần Ma đem đến, đã tiến vào giấc ngủ say dài đến mấy vạn năm, cho đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại.

Chính bởi vì sự ngủ say của các Chư Thần mà nhân loại mới có thể đứng dậy, Văn minh Đấu khí mới có thể phát triển nhanh chóng. Mặc dù vẫn còn sự tồn tại lớn mạnh của Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện, nhưng chỉ ít loài người đã không bị khống chế bởi thứ gọi là Chư Thần, có được sự tự do tương đối. Ví dụ như Đại Lục phương Đông là như vậy, ở nơi này, Hoàng quyền cao hơn tất cả. Nhưng nếu như Chư Thần lại thức tỉnh lần nữa thì sự việc sẽ thay đổi đến mức khó mà đoán trước được. Dù sao Chư Thần trong truyền thuyết có thể nói là không có gì là không làm được.

- Ngủ say? Ha ha, người nói không sai, Chư Thần đều đã chìm vào giấc ngủ say. Bất luận là Cửu Thiên Chư Thần hay Thâm Uyên Ma Thần đều đã rơi vào giấc ngủ say dài mấy vạn năm. Bọn họ đều vẫn chưa tỉnh lại, có điều ta không nằm trong số đó, mặc dù Đại Chiến Thần Ma có phạm vi rất rộng, hầu như tất cả Thần Ma đều bị cuốn vào, có điều có một số người may mắn thoát khỏi chuyện đó nên vẫn còn tồn tại. Mặc dù thực lực cá thể không phải mạnh lắm, thuộc về loại nhược tiểu trong số các Chư Thần, nhưng đành phải nói rằng so với nhân loại, bọn họ vẫn lớn mạnh có chút đáng sợ. Tuy nhiên những người này luôn tuân theo những quy tắc mà Chư Thần định ra, chưa từng quấy nhiễu thế giới này. Người không biết không có nghĩa là bọn họ không tồn tại. Trên thực tế, bọn họ thực sự tồn tại, giống như ta đang ở trước mặt người vậy.

Vô Cực khẽ cười, nhìn Bạch Khởi thản nhiên nói, khi nói lời này, ánh mắt bất giác nhìn về phía đại dương xanh thẳm, dường như đã rơi vào hồi ức xưa kia.

- Là như vậy sao? Ta biết rồi, có điều người hao tâm tổn sức để đưa ta đến đây, e là không chỉ để nói với ta những thứ này? Không biết người có chuyện gì?

Bạch Khởi nghiêm mặt nói, đồng thời trong lòng bắt đầu suy đoán đối phương tại sao lại biết sự tồn tại của mình, là ngẫu nhiên đưa mình đến đây hay là cố ý, sự khác nhau trong đó là quá lớn.

- Ha ha, nói thật một câu, thực ra vốn dĩ ta không muốn là đưa người đến đây. Ta vốn chỉ muốn dạo chơi giải sầu ở thế giới nhân loại, trút ra hết những phiền muộn trong lòng thời gian gần đây. Có điều không ngờ là lại gặp người... Ha ha, một nhân loại thực lực không thua kém ta, thực sự là khiến cho ta rất hiếu kỳ. Bởi vậy ta mới đưa người đến đây, thứ nhất là bởi vì người nói là muốn đi đến thế giới dưới đáy biển xem một chút, thứ hai là vì thực lực của người, cho nên ta cần người giúp đỡ ta một tay.

Vô Cực, con của Hải Thần nhìn Bạch Khởi trước mặt, vừa cười vừa nói.

- Giúp việc gì?

Lời của Vô Cực khiến cho Bạch Khởi yên tâm lại một chút, ngay sau đó nhìn Vô Cực nói như vậy. Nói thật, Bạch Khởi rất tò mò, với thân phận của Vô Cực, và cả thực lực của Vô Cực rốt cuộc có chuyện gì cần mình giúp đỡ?

- Điều này, người đã từng nghe đến cái tên Hứa Đức Lạp chưa?

Do dự một chút, Vô Cực nhìn Bạch Khởi một cái, sau đó nói một câu như vậy.

- Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp? Chuyện này có liên quan đến hắn?

Bạch Khởi hít một hơi lạnh. Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, đó tuyệt đối là sự tồn tại vô cùng kinh khủng, nghe nói có thể chống lại Chư Thần. Theo sự hiểu biết của Bạch Khởi, Hứa Đức Lạp còn là kẻ duy nhất may mắn sống sót của Cửu Đầu Long Tộc, một trong Ma thú Bát Đại Hoàng Tộc, thực lực mạnh đến mức kinh thiên động địa. Hắn có chín cái đầu, hơn nữa, phía sau lưng còn có hai cánh, có thể bay lượn, có thể bơi lội, trời sinh đã có khả năng khống chế Cửu Đại Nguyên Tố, hầu như đều bắt từ, có năng lực tái sinh siêu cường. Thực lực quả là không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả Hải Thần năm đó cũng không thể giết chết Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, chỉ có thể phong ấn hắn mà thôi. Nghe nói mãi mãi trấn áp dưới đáy biển, nhưng vẫn chưa thể giết chết hắn, có thể thấy sức mạnh của hắn mạnh mẽ như thế nào.

Chính bởi vì như vậy, Bạch Khởi sau khi nghe thấy cái tên Hứa Đức Lạp liền bất giác hít một hơi lạnh. Hứa Đức Lạp là kẻ khó mà đối phó, nếu có liên quan đến hắn, Bạch Khởi chắc chắn sẽ phải suy nghĩ một chút. Lục Tinh Đấu Thánh tuy mạnh mẽ nhưng có lẽ cũng không phải là đối thủ của Hứa Đức Lạp.

- Ừm. Không sai, năm đó Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp làm loạn đại hải, phụ thân ta, Hải Thần Poseidon vĩ đại, năm đó đã đích thân ra tay đánh bại tên Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp hung tàn này, sau đó trấn áp hắn trong một sơn cốc dưới đáy biển cách đây không xa. Có điều, gần đây phong ấn đã có chút lỏng lẻo. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng hai năm là hắn có thể phá phong ấn mà ra ngoài. Vì thế, trước lúc đó phải giết chết Hứa Đức Lạp, hoặc là lại phong ấn hắn một lần nữa, nếu không thể giới đáy biển e là sẽ gặp phải nguy nan. Mặc dù Hải Tộc cường thịnh, có hơn tỷ chiến sĩ, và có các loại Viên Cổ Hải Thú giúp đỡ, đối phó với Hứa Đức Lạp tuy không dễ nhưng ít nhất có thể tự bảo vệ. Nhưng nếu như vậy sẽ buộc phải bị tổn thất nghiêm trọng. Là con trai của Hải Thần, ta có trách nhiệm đối phó với Hứa Đức Lạp. Có điều, với sức mạnh của ta sẽ không đủ để đối phó với Hứa Đức Lạp, nhưng nếu cộng thêm Bạch Khởi huynh đệ, hai người chúng ta hẳn là sẽ nắm chắc.

Con trai Hải Thần, Vô Cực nhìn Bạch Khởi một cái, thần sắc ngưng trọng nói.

Việc này là việc đại sự hàng đầu của thế giới đáy biển, hắn không thể không nghiêm túc, nếu Hứa Đức Lạp không bị tiêu diệt, e là thế giới đáy biển sẽ bị tàn phá nghiêm trọng.

- Hứa Đức Lạp phá phong ấn thoát ra tuy có chút nguy hại, nhưng kẻ gặp nguy hại hình như là Hải Tộc, không liên quan gì tới ta. Hắn quả thật không dễ đối phó. Đường như ta không có lý do gì để giúp người đối phó với Hứa Đức Lạp. Hơn nữa ta không cho rằng ta là đối thủ của Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp trong truyền thuyết.

Bạch Khởi không phải là tên ngốc, chỉ vì mấy câu nói của đối phương mà ngu ngốc đi liều mạng, đây vào cái gì chứ?

Chẳng lẽ dựa vào những thứ này, vào lời cái gã tóc màu xanh lam tự xưng là con của Hải Thần sao? Bạch Khởi không cảm thấy giúp đỡ con trai của Hải Thần trong truyền thuyết có lợi ích gì cho mình, nhiều nhất cũng chỉ là một việc vinh quang. Bạch Khởi không tin ngưỡng Chư Thần trong truyền thuyết, bọn họ dù thế nào cũng không liên quan đến mình.

- Điều này, lẽ nào Bạch Khởi huynh đệ không lo lắng đến mấy nghìn con người trên chiếc thuyền đó? Người phải biết rằng bọn họ đang ở trong thành dưới đáy biển của ta, nếu ta ra lệnh một tiếng, e là bọn họ lập tức sẽ thân xác không còn.

Vô Cực thần nhiên cười nói, vẻ mặt thì tươi cười, nhưng trên thực tế lại đang uy hiếp Bạch Khởi.

Nhưng đáng tiếc là điều mà Bạch Khởi không muốn gặp nhất chính là điều này. Uy hiếp kẻ khác còn có thể, uy hiếp Bạch Khởi ư? Năm mơ, hơn nữa, hắn uy hiếp Bạch Khởi rõ ràng là đã tìm nhầm thứ. Nếu thứ hắn tìm là Bạch Gia, hoặc là Linh Nhi, Bích Lợi Tư có lẽ còn có một chút khả năng, thế nhưng với mấy nghìn người không liên quan này muốn uy hiếp Bạch Khởi sao? E là năm mơ.

- Hừ, những người đó? Muốn giết thì cứ giết đi. Muốn dùng cái đó để uy hiếp ta sao? Có lẽ người đã tìm nhầm đối tượng rồi. Không sai, khi ở trên mặt biển, ta thực sự muốn giúp đỡ họ một tay. Có điều, Bạch Khởi ta cũng không phải là người vĩ đại. Vì bọn họ mà hy sinh bản thân? Nghĩ cũng không muốn nghĩ. Nói thiệt cho người biết, Bạch Khởi ta cũng là người dãi nắng dầm mưa, người chết trong tay ta không biết bao nhiêu. Cái gọi là từ bất chướng bình nghĩa bất chướng tài, Bạch Khởi ta thân là Đại Nguyên Soái bình

mã Đế Quốc, người chết đã thấy nhiều. Nếu bọn họ chết tại nơi này, cũng chỉ có thể nói là số mệnh bọn họ không tốt, lấy ra để uy hiếp ta e là không làm được, xin cáo từ.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi quay người muốn rời khỏi. Bây giờ tuy nơi này là đáy biển sâu, thực lực của Bạch Khởi ở đây có sự giảm sút, thậm chí thở ở nơi này cũng khó khăn, có điều, với thực lực của Bạch Khởi, muốn rời khỏi nơi này cũng không khó.

Thấy Bạch Khởi muốn đi, Vô Cực vừa rồi còn mang theo nụ cười tự tin, trong nháy mắt sắc mặt biến đổi. Hắn vốn đã phiền muộn vì chuyện Hứa Đức Lạp, bất lực không nghĩ ra cách nào mới lên bờ đi dạo giải sầu, khó khăn lắm mới gặp được Bạch Khởi, một người có thể giúp đỡ mình. Đương nhiên có chút suy tư, ra lệnh cho những tên Viên Cổ Hải Thú đó kéo Hải Long Hào, còn có cả mấy nghìn người bao gồm cả Bạch Khởi trên đó xuống đáy biển, hao tâm tổn sức là vì cái gì? Mấy nghìn người đó hẳn muốn đưa tới đây có tác dụng gì? Chẳng qua chỉ là hy vọng Bạch Khởi giúp đỡ mình mà thôi, nhưng bây giờ thấy Bạch Khởi không chịu phục, hơn nữa, nhìn bộ dạng lại đang rất tức giận, nói xong đã rời khỏi, hẳn đương nhiên lo lắng rồi.

- Đừng nóng vội, Bạch Khởi huynh đệ, coi như ta không đúng, vừa rồi ta cũng không có ý uy hiếp huynh, chỉ là đùa một chút mà thôi. Đừng nóng giận, chuyện này chúng ta có thể thương lượng mà, nếu huynh chịu giúp, Hải Tộc tuyệt đối sẽ không bạc đãi huynh!

Vô Cực vội vàng nói. Bạch Khởi chính là người duy nhất có thể giúp hắn mà hắn biết bây giờ, nếu không tóm được Bạch Khởi, hắn quả thực không còn cách nào.

Đương nhiên có lẽ vẫn còn một người, có điều người đó hẳn không mời được, bản thân chưa có bản lĩnh để uy hiếp người đó. Nếu đổi lại là cha của mình thì vẫn còn tương đương, nhưng mình vẫn là ở đâu mát thì ở đó sẽ tốt hơn. Mình không phải là đối thủ của người đó, chọc giận người đó, không chừng sẽ khiến cho mình bị chém vụn thành từng mảnh.

- Sẽ không bạc đãi ta? Ha ha, để cho ta nói thẳng, điều mà vừa rồi các hạ đã làm rất khó khiến cho ta tin tưởng các hạ.

419. Chương 319: Thịnh Cầu Của Con Trai Của Hải Thần (2).

Bạch Khởi đương nhiên có chút động lòng với chuyện này. Có tiền, có lợi ích ai mà không thích? Bạch Khởi cũng không ngoại lệ. Mặc dù số tiền ít ỏi hiện tại Bạch Khởi đã không nhìn trong mắt rồi, có điều sự giàu có của Hải Tộc mọi người đều biết, có thể kiếm được một chút đương nhiên khiến cho Bạch Khởi động lòng.

- Bạch huynh đệ muốn có thứ gì thì cứ nói ra, chỉ cần lần này huynh có thể giúp được ta, Hải Tộc của ta cũng không tiếc chút vốn. Hải Tộc cũng coi như giàu có, Bạch Khởi huynh đệ muốn thứ gì thì cứ nói ra, ta sẽ làm chủ toàn bộ, chỉ cần có thể tiêu diệt hoặc phong ấn lại tên Hứa Đức Lạp.

Mặc dù là con trai của Hải Thần, nhưng Vô Cực bây giờ cũng không tìm ra trợ thủ nào. Đại Chiến Thần Ma, Chư Thần đều rơi vào giấc ngủ say, vô số cường giả từ đó giảm đi đáng kể. Đại Chiến Thần Ma lan ra quá rộng, Hải Thần đều đã tham gia, các cường giả tuyệt đỉnh của Hải Tộc trong thời đại đó đều đã chết, bây giờ, người mà hắn có thể tìm được cũng chính là Bạch Khởi.

- Như vậy ư? Uhm... Ta có hai điều kiện, nếu như ngươi đồng ý, ta đương nhiên sẽ không thành vấn đề. Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì xin lỗi, những người đó ngươi muốn giết thì cứ giết. Ta phải cáo từ, chuyện của Hải Tộc ta lo không nổi. Hứa Đức Lạp ta cũng không có cách nào, ai bảo Hứa Đức Lạp quá lợi hại, hơn nữa Hải Tộc còn đối địch với chúng ta!

Bạch Khởi không nói rõ ràng ra mà chỉ đưa ra hai điều kiện.

Hai mắt của Vô Cực nhắm lại, nhìn Bạch Khởi trước mặt, trong lòng có chút tức giận. Nghĩ thấy hắn đường đường là con trai của Hải Thần, đi đến đâu chẳng phải là vạn người kính ngưỡng sao? Người của Hải Tộc, cho dù là Na Già Nữ Vương nhìn thấy hắn cũng phải ba quỳ chín vái. Thời đại Chư Thần, vô số Thiên Thần, Ma Thần nhìn thấy hắn đều phải nhượng bộ lui binh... Bây giờ thật hay, một nhân loại nhỏ bé, mình tìm hắn giúp đỡ đã đủ mất mặt rồi, còn xưng hô huynh đệ với hắn, thế nhưng bây giờ hắn lại dám quay đầu lại dọa dẫm mình? Điều này khiến cho Vô Cực vô cùng tức giận, trong lòng nổi lên một chút sát khí.

Có điều, Vô Cực rốt cuộc là con trai của Hải Thần, một chút lòng dạ vẫn phải có. Bây giờ không phải lúc trở mặt với Bạch Khởi, điểm này hắn hiểu rõ hơn ai hết. Hắn còn cần Bạch Khởi giúp đỡ, cho dù là sau khi đối phó với Hứa Đức Lạp thì sẽ phải đối phó với Bạch Khởi, thì cũng cần phải nhìn tình hình cụ thể lúc đó, nếu không nắm chắc chắn thì hắn sẽ không ra tay. Thời gian đối với Thần mà nói chẳng qua chỉ là một con số vô nghĩa. Sinh mạng vô tận của bản thân có thể chờ đợi, đó gọi là quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn, có cơ hội mình sẽ đích thân ra tay, nếu không có cơ hội thì cứ chờ đợi cũng được, đợi khi cha mình tỉnh giấc, đi tìm ông ấy làm phiền cũng không sao.

- Bạch Khởi huynh đệ có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần có thể đối phó với Hứa Đức Lạp, đừng nói là hai điều kiện, cho dù là mười, hai mươi điều kiện ta cũng chấp nhận.

Cẩn rằng một cái, Vô Cực lòng đã quyết nói vậy, nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng đã quyết định, hôm nay bất luận là phải đưa ra thứ gì cũng đều chấp nhận, nhưng sau đó nhất định sẽ phải đòi lại gấp mười lần, hai mươi lần. Một nhân loại lại dám vơ vét tài sản của mình, một con trai của Hải Thần, đây thực sự là sự khiêu khích đối với Chư Thần, là thiên đại nguyên tội, tuyệt đối không thể tha thứ.

Vô Cực đang nghĩ gì, Bạch Khởi thông qua ánh mắt và nét mặt của đối phương ít nhiều có thể nhìn ra một chút. Dù sao Bạch Khởi cũng là loại người từng trải trong nhân gian, người như thế nào chưa từng gặp? Cảnh tượng nào chưa từng thấy? Muốn nói đến lòng dạ, Vô Cực quả thực vẫn chưa bằng cái gã trong thế giới nhân loại đó. Chút tâm tư của hắn Bạch Khởi đương nhiên có thể nhìn ra đôi chút.

Có điều, Bạch Khởi cũng không để ý đến chuyện này. Chuyện bây giờ, bây giờ làm, có thể đạt được lợi ích là được rồi, những chuyện khác sau này hãy nói. Hắn cũng không lo lắng, đến lúc đó cẩn thận một chút, phòng bị Vô Cực là được rồi. Còn về những chỗ dựa sau lưng hắn, Bạch Khởi tin tưởng, đợi khi Chư Thần tỉnh lại, mình cũng có số tiền vốn để chống lại Hải Thần.

Nếu là trước đây chống lại Hải Thần, Bạch Khởi nghĩ cũng không dám nghĩ, có điều cùng với sự tăng lên của địa vị và thực lực, trong lòng Bạch Khởi rõ ràng đã xảy ra sự thay đổi. Nhìn từ góc độ Bạch Khởi hiện tại, cái được gọi là Chư Thần chẳng qua chỉ là người có thực lực mạnh hơn mình một chút mà thôi, Bạch Khởi sẽ có một ngày đuổi kịp bọn họ. Trong thời gian năm năm hắn đã có thể từ một người bình thường yếu đuối biến thành một Đấu Thánh cường giả đủ để tiêu ngạo Đại Lục, cho hắn thêm chút thời gian, hắn đương nhiên có thể chống lại cái gọi là Chư Thần.

- Ha ha, nếu người đã nói như vậy thì, yêu cầu của ta cũng không cao. Thứ nhất, ta cần một tỷ kim tệ, thế nào?

Bạch Khởi cười ha hả nói như vậy, vừa nói vừa nhìn về phía Vô Cực, có thể gọi là sư tử há miệng, một tỷ kim tệ tuyệt đối không phải là một con số nhỏ. Cho dù là đối với Hải Tộc giàu có và lớn mạnh mà nói cũng là như vậy.

- Một tỷ kim tệ, điều này ta có thể đồng ý với huynh!

Tiền đối với Chư Thần cơ bản chính là vật ở ngoài thân, bọn họ không có một chút khái niệm về điều này. Hưởng thụ đồ cung phụng, bọn họ cơ bản không hiểu được ý nghĩa của tiền bạc. Về điều này, Vô Cực cơ bản không để ý tới. Hơn nữa, kẻ thực sự đưa tiền ra không phải hắn, mà là Hải Tộc. Đối với hắn mà nói, cơ bản chính là điều vô nghĩa, nghe thấy Bạch Khởi muốn tiền, trong lòng ngoài sự khinh bỉ Bạch Khởi tham tiền tài ra, những thứ khác không có phản ứng gì.

Thấy Vô Cực dễ dàng chấp nhận số tiền lớn như vậy, Bạch Khởi rất kinh ngạc, có điều ngay sau đó đã hiểu, tên này thân là con trai của Hải Tộc, xưa nay chưa từng thiếu những thứ đó. Đối với hắn mà nói, tiền chẳng qua chỉ là một con số, một loại kim loại, kim tệ là thứ không đáng nhắc tới, cho nên hắn không để ý cũng là bình thường.

- Điều kiện thứ hai, ta muốn phá hủy thứ đó!

Bạch Khởi thấy đối phương chấp nhận dễ dàng như vậy cũng không do dự, chỉ thẳng vào bức tượng Hải Thần. Bạch Khởi đã xe nhẹ đường quen, trong Hải Thần Điện này, thứ trấn áp phong ấn Thủy nguyên tố này, có lẽ cũng chính là bức tượng Hải Thần này. Cho nên Bạch Khởi muốn phá hủy nó, điều này đối với Bạch Khởi là một việc rất quan trọng.

- Cái gì! Phá hủy tượng Hải Thần, điều này không thể, đây là tượng trưng cho phụ thân ta. Hơn nữa, người biết bên dưới đó là cái gì không? Người lại muốn phá hủy nó? Tuyệt đối không được, đổi điều kiện khác!

Lần này Vô Cực không giống như lần trước không có chút phản ứng gì, lần này, biểu hiện của Vô Cực tương đối kích động.

- đương nhiên ta biết, dưới đó là phong ấn Thủy nguyên tố. Nói thực, ta có chút quan hệ với Thủy hệ Ma pháp Sư trên Đại Lục, ta đồng ý với bọn họ phá bỏ Phong ấn Nguyên tố, mà nơi này chính là nơi phong ấn nguyên tố, ta đương nhiên phải đánh tan. Nếu các hạ không đồng ý thì ta cũng không có cách nào. Chuyện về Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp người hãy tự xử lý đi.

Bạch Khởi luôn rất ngang ngạnh, bây giờ Vô Cực có thỉnh cầu với mình, chứ không phải mình có thỉnh cầu với hắn, vì vậy Bạch Khởi cũng không sợ hắn không đồng ý.

- Người biết Phong ấn Thủy nguyên tố? Chẳng trách người muốn đến Hải Thần Điện. Có điều ở đây luôn là do ta trấn áp, hơn nữa, tòa thành dưới đáy biển của Hải Tộc ở gần đây, người muốn phá vỡ Phong ấn Nguyên tố cơ bản là không thể, ta cũng sẽ không đồng ý. Đổi cái khác đi.

Vô Cực cau mày nói.

Dù sao Hải Tộc cũng có cường giả, tuy không mạnh bằng Đấu Thánh cường giả Bạch Khởi này, nhưng Đấu Đế cường giả, Hải Tộc lớn như thế vẫn có, hẳn là không chỉ một người, ngoài ra cộng thêm Vô Cực, thực lực không biết ra sao, nếu như tùy tiện muốn phá bỏ phong ấn của Hải Thần, cơ bản là đang nằm mơ. Có điều, bây giờ Bạch Khởi lại có lòng tin, không cần phải băn khoăn quá nhiều như vậy.

- Không được! Ta và người đều là người hiểu chuyện, dứt khoát đầu vào đây. Nếu người chấp nhận hai điều kiện của ta, ta lập tức sẽ đi cùng người đối phó với tên Hứa Đức Lạp. Nếu không được thì thôi vậy, một tỷ kim tệ đó ta cũng không cần nữa, mọi người vẫy tay từ biệt. Hứa Đức Lạp người hãy tự đi đối phó. Có điều, đừng trách ta không nói trước, nếu Hứa Đức Lạp ra đây, Hải Thần Điện của người và cả bức tượng Hải Thần e là đều giữ không nổi, cái gì nhẹ cái gì nặng người hãy tự suy nghĩ đi.

Bạch Khởi thật độc ác, một câu nói đã phong kín lời nói, không để cho Vô Cực lui chút nào.

Vô Cực nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi, lúc đỏ lúc xanh. Sau khi biến hóa rất nhiều lần, cuối cùng đã bắt lực nhìn Bạch Khởi một cái, cắn răng, trầm giọng nói:

- Được. Ta chấp nhận.

420. Chương 320: Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp (1)

Thấy Vô Cực đồng ý với mình, Bạch Khởi cũng nghiêm túc, thân thể vừa chuyển, nắm tay đã mang theo đầu khí liền trực tiếp xông đến bức tượng Hải Thần cao đến trăm mét bên cạnh mình. Sau một quyền, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang ầm ầm, toàn bộ bức tượng Hải Thần đã ầm ầm đổ xuống. Ngay sau đó cả đáy biển cũng bắt đầu chấn động, vô số Thủy nguyên tố màu xanh lam từ nơi này phát ra, hình thành những bọt khí nước màu xanh lam bay lên mặt biển, tán phát khắp thế giới. Bạch Khởi biết, phong ấn Thủy nguyên tố cuối cùng đã được mở ra.

Kết thúc xong chuyện này, Bạch Khởi quay người nhìn Vô Cực, khẽ mỉm cười, vui vẻ nói:

- Tiền đâu? Tiền đưa tới đây, chúng ta lập tức sẽ xuất phát.

- Ừm, được, người đợi chút, ta sai người đưa đến cho huynh.

Vô Cực nói với Bạch Khởi một cách không có lời nào để nói nữa, dừng một chút, bất đắc dĩ nói. So với tượng Hải Thần và phong ấn Thủy nguyên tố, rõ ràng số tiền này Vô Cực vốn đã không để ý tới, thứ quan trọng nhất đã cho rồi, đừng nói đến chút tiền này.

Nói xong, Vô Cực liền xoay người lấy ra một hộp cầu thủy tinh màu xanh lam, thấp giọng nói mấy lời. Khoảng hai canh giờ sau, khi Bạch Khởi vẫn đứng cùng Vô Cực ở đó, mắt to nhìn mắt nhỏ, phía dưới Hải Thần Điện xuất hiện mấy nghìn cái bóng Hải Sư chiến sĩ cường tráng, mỗi người vác hai hòm lớn từ trong

tòa thành dưới đáy biển bên dưới đi ra. Trước mặt bọn họ có năm Na Già tộc nhân, dẫn đầu là một người có tám cánh, bốn người còn lại đều có sáu cánh, nhìn ngoại hình đều thuộc một dòng.

- Kính thưa Con trai của Hải Thần, thứ ngài cần, Hải Tộc chúng tôi đã chuẩn bị xong, bây giờ xin kính tặng ngài.

Na Già tám cánh dẫn đầu đó đi lên, khom người xuống, cung kính vạ phần nói. Nói xong liền hô gọi những Hải Sư chiến sĩ thân cao hơn hai mét, thể hình trắng kiết vô cùng, đặt những cái hòm trong tay mình xuống trước mặt Bạch Khởi, trên đất trống của Hải Thần Điện, đồng thời còn đặt xuống mười mấy Túi Không Gian.

Phải biết rằng, Hải Tộc không phải chủng tộc trên lục địa. Tuy bọn họ đã có lịch sử lâu đời, khi Văn minh Ma pháp hưng thịnh, bọn họ sớm đã tồn tại. Nhưng lúc đó quan hệ giữa nhân loại và Hải Tộc không phải là tốt lắm, Không Gian Giới Chỉ hay những thứ như Túi Không Gian này, bọn họ cơ bản không có cơ hội lấy được. Những Túi Không Gian này tuy không nhiều, chỉ có mười mấy cái, nhưng nghĩ thấy cũng là Hải Tộc bọn họ đã tích trữ rất lâu mới có được, thường ngày khó mà nhìn thấy một cái, cho nên chỉ có thể dùng cách chậm chạp nhất, sử dụng nhân lực để chuyển đến số kim tệ này.

Một tỷ kim tệ, lấy ra mười mấy Túi Không Gian, còn có mấy ngàn hòm lớn cùng đặt ở đó, sau khi đặt ở trên Hải Thần Điện, chồng chất như ngọn núi nhỏ, những người này mới lần lượt lui xuống. Điều này khiến cho Bạch Khởi bất giác có chút ngưỡng mộ Vô Cực. Cái gã này, Thần đúng là Thần, rốt cuộc cũng không giống con người. Dù là thân mình ở địa vị cao quý, tại Bất Diệt Hoàng Triều có thể nói là trên vạn người, nhưng nếu mình muốn có một tỷ kim tệ, e là cũng phải tốn rất nhiều tâm huyết, gian khổ tích góp từng tí một không biết bao nhiêu năm. Nhưng cái gã này chỉ đi lại lăm bắm một chút, những Hải Tộc đó lập tức đã đưa đến, đây chính là sự khác biệt.

Bạch Khởi vung tay lên thu lại toàn bộ số kim tệ đó, ngay sau đó liền xoay người lại nhìn Con trai của Hải Thần, Vô Cực, cười ha hả nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tìm tên Hứa Đức Lạp đó.

Trong nháy mắt Bạch Khởi đã có một tỷ năm trăm sáu mươi triệu kim tệ. Có lẽ Bạch Khởi bây giờ có thể nói là người giàu có nhất Đại Lục, đương nhiên không phải là tổ chức giàu có nhất. Dù sao vẫn còn có Hắc Âm Thần Điện và Quang Minh Thần Điện ở đó, bọn họ mới là người có nhiều tiền nhất.

Đã lấy được lợi ích từ người ta, Bạch Khởi liền biểu hiện dứt khoát đầu ra đấy. Có điều, Vô Cực sau khi nghe xong lời này liền tiện tay lấy ra một hạt châu màu xanh lam vút cho Bạch Khởi Khởi, sau đó hắng giọng nói:

- Cái này gọi là Tỳ Thủy Châu, tạm thời tặng người. Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp bị phong ấn trong vực sâu dưới đáy biển. Ta đương nhiên không sao cả, nhưng người tiến vào đó e là phải chịu sự hạn chế của nước biển, khó mà phát huy được thực lực tốt nhất. Có thứ này, người hãy mang theo nó khi ở trong biển, tuy không được coi là bảo bối gì nhưng ít nhất đối với nhân loại mà nói thì đây là thứ không thể tốt hơn được nữa. Người hãy giữ nó đi. Ngoài ra, Bạch Khởi huynh đệ có binh khí trấn thủ gì không? Nếu không có, chút nữa đi cùng ta vào trong Cung điện lựa chọn một thanh. Ở đó đều là thần binh lợi khí, đối phó với Hứa Đức Lạp vẫn có ích. Tuy tên đó giết không chết, nhưng ít nhất có thể phá bỏ tầng phòng ngự của hắn. Binh khí của thế giới nhân loại không thiếu những Thần Khí, nhưng những thứ khác đều không có tác dụng với Hứa Đức Lạp.

- Không thành vấn đề, ta biết phải làm như thế nào, người cứ yên tâm đi, binh khí trấn thủ ta có. Có điều, đến lúc đó ta và người phải phối hợp cho tốt... Dù sao tên Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp này rất lợi hại, ta không có lòng tin lắm. Có điều, người yên tâm, đã đồng ý với người, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó. Người không rời khỏi, ta cũng không rời khỏi.

Bạch Khởi sắc mặt ngưng trọng nói.

- Điều này người không cần lo lắng. Người là Đấng Thánh của nhân loại, ta cũng thuộc về thượng vị Thần. Người và ta phối hợp lại đối phó với tên Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp toàn thịnh đương nhiên không đánh lại được, nhưng tên Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp đang ở trong sự phong ấn của phụ thân ta, hơn nữa đã trải qua nhiều năm giam cầm tiêu hao như vậy, tuy phong ấn đã có chút buông lỏng, nhưng hiệu

quả vẫn còn, cộng thêm nguyên nhân bản thân hấn, ước chừng hấn chỉ có thể phát huy ba phần mười năng lực so với bình thường. Vì vậy người có thể yên tâm, hai người chúng ta liên thủ sẽ giành phần thắng. Nếu không ít nhất cũng có thể đả thương hấn, khiến cho hấn không thoát ra được, sau này sẽ ngủ say mấy trăm năm, hay ngàn năm nữa.

Vô Cực cũng không lo lắng lắm. Hứa Đức Lạp trong thời kỳ toàn thịnh kinh khủng đến mức làm cho người ta sợ hãi, nhưng Hứa Đức Lạp bây giờ ngay đến ba phần mười sức mạnh thời kỳ toàn thịnh cũng không phát huy ra nổi, đây cũng chính là nguyên nhân mà Vô Cực dám đối phó với Hứa Đức Lạp. Đương nhiên hấn đi một mình vẫn sợ không an toàn, vì vậy mới kéo thêm Bạch Khởi.

- Đã như vậy thì chúng ta đi thôi.

Bạch Khởi cũng không do dự, gật gật đầu cho thấy mình đã hiểu, sau đó cùng Vô Cực rời khỏi Hải Thần Điện này đi về phía đáy biển phong ấn cách tòa thành dưới đáy biển này không xa.

Trên đường, hai người không nói thêm điều gì, đều đi về phía trước với tốc độ nhanh nhất. Bạch Khởi dùng Tụ Thủy Châu, tốc độ cũng không chậm hơn Vô Cực bao nhiêu, một trước một sau đi về phía phong ấn Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp.

- Cửu U, ta muốn đổi cấp bậc, hãy giúp ta tăng lên, tăng lên cấp Cửu Tinh Đẩu Thánh.

Bạch Khởi theo sau Vô Cực, động tác khẩn trương tiến về phía trước. Có điều, trong lòng đã đang nói chuyện với Cửu U. Sắp đối mặt với kẻ địch lớn, Bạch Khởi quyết định hãy nâng cao thực lực bản thân một chút trước sẽ tốt hơn, nếu không e là không ổn.

Bất luận là dùng được hay không được, tóm lại chuẩn bị nhiều một chút vẫn tốt hơn.

- Được, không thành vấn đề, ha ha. Bấy ức kim tệ, Cửu Tinh Đẩu Thánh. Tiểu tử ngươi vẫn còn tám ức sáu ngàn vạn kim tệ. Có điều ta không thể tăng lên cho ngươi được nữa. Bởi vì lại tăng lên, thứ nhất, điểm giao dịch của ngươi không đủ, thứ hai, bây giờ ngươi đã ở vào đỉnh phong Đẩu Thánh, nhưng muốn tăng lên, ngươi sẽ phải tự mình tìm hiểu tăng đó. Nếu không, ta thậm chí không thể giúp ngươi tăng lên. Có điều, giá cả là hai tỷ, ngươi hãy tự xem mà làm. Nếu thực sự tìm hiểu không ra, thì ngươi hãy giữ một ít kim tệ tìm ta đổi nha, hoặc là ngươi đi giết nhiều người một chút, ha ha, hai trăm triệu người không nhiều.

Cửu U cuồng tiểu nói.

Lời này khiến cho Bạch Khởi trong lòng bất lực, thiếu chút nữa là muốn học máu. Hai tỷ điểm giao dịch? Tưởng rằng mình là Thần sao, thực sự có nhiều như vậy. Trừ phi mình cướp cả Quang Minh Giáo Đình, nếu không thì đừng có nghĩ. Cả Bất Diệt Hoàng Triều tất cả trên dưới e là cũng không có nhiều tiền như vậy. Cho dù là mình tịch thu của tất cả các quý tộc, có lẽ cũng vẫn thiếu.

Có điều, bất lực vẫn là bất lực, sự việc đã đến nước này rồi, Bạch Khởi cũng không có cách nào nói điều gì. Cái tên Cửu U đó cơ bản không có cách thương lượng. Muốn đột phá, hoặc là tự mình đi tìm hiểu, hoặc là mình từ từ tích góp điểm giao dịch. Nhưng ít nhất bây giờ đã là Cửu Tinh Đẩu Thánh rồi, xem ra có lẽ đã đủ dùng rồi. Nghĩ đến đây, Bạch Khởi cũng không nghĩ thêm nữa.

Sau khoảng một canh giờ, Bạch Khởi và Vô Cực cùng đi đến phía trước một rãnh biển. Rãnh biển lớn sâu không thấy đáy, từ bên trên nhìn xuống chỉ thấy cái khe khổng lồ trùng điệp vạn dặm. Phía bên dưới là một màn đen ngòm, không nhìn rõ cái gì. Những con cá xung quanh đều không dám từ đây vượt qua, một hơi thở giống như sự cuồng bạo điên cuồng không ngừng xoay tròn quanh rãnh biển này.

421. Chương 320: Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp (2)

- Bạch Khởi huynh đệ, đây chính là nơi phong ấn Hứa Đức Lạp. Ài, phong ấn này đã bị phá hỏng rồi, một bộ phận hơi thở Hứa Đức Lạp tán phát ra. Đã từ rất lâu, Hải Tộc không dám đến gần nơi này. Chúng ta đi thôi.

Nói xong, Vô Cực liền cùng Bạch Khởi đi xuống dưới.

- Rống!

Lúc này, một tiếng vang điếc tai nhức óc vang lên, tiếng hét của Hứa Đức Lạp to như tiếng sấm khiến cho người ta chấn động. Vô Cực và Bạch Khởi cùng nhìn một cái, sắc mặt đều thay đổi, nhưng ngay sau đó liền xông xuống.

Khi bọn họ tới đáy biển, một phong ấn khổng lồ xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Phong ấn này không giống với Nguyên tố Phong ấn, mà là một Ma Pháp Trận khổng lồ, ở trong rãnh biển đáy biển này hình thành Ngũ Mang Tinh bao phủ cả rãnh biển. Có điều, ở một góc của rãnh biển, trên cả núi đá khổng lồ đó lại có một lỗ hổng, núi đá khổng lồ đó không ngừng chấn động, giống như có thứ gì đó đang không ngừng va đập ở đó.

- Chính là chỗ đó! Từ khe hở kia chúng ta có thể tiến vào, có điều thể hình của Hứa Đức Lạp khổng lồ, hẳn lại không ra được. Đi thôi Bạch Khởi huynh đệ.

Vô Cực chỉ vào nơi đang bị va đập đó, sau đó xông vào trước. Bạch Khởi cũng không do dự đi theo sau vào cùng, hai người xuyên qua vết rách phong ấn đi xuống bên trong.

Phía dưới là một khu vực vô cùng rộng lớn, có chút khác biệt so với bên ngoài. Nước biển không lọt vào chút nào, giống như bị thứ gì đó cách trở. Còn phía dưới phong ấn này là một nơi lớn khoảng hơn trăm dặm vuông, bốn phía bị dãy núi vây quanh. Tuy không có ánh mặt trời, nhưng phía trên đầu lại không ngừng xoay tròn phong ấn, chiếu sáng giống như ánh mặt trời, chiếu sáng cả nơi phong ấn.

Ở chính giữa của nơi phong ấn là một cơ thể khổng lồ giống như ngọn núi nhỏ, cao đến mấy trăm mét, hai cánh hơn hai trăm mét và chín cái đầu rồng khổng lồ. Vừa nhìn là biết đó chính là đỉnh cấp Ma Thú trong truyền thuyết, Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, từng tàn sát bờ bãi trên biển rộng...

- Rống... Đáng ghét, cái tên Posedon ở đâu? Ta phải giết hắn!! Giết hắn! Ta phải giết cái tên khốn kiếp đó! Hai người các ngươi là ai! Lại dám đến đây!!

Khi Bạch Khởi và Vô Cực vừa tiến vào nơi phong ấn, Hứa Đức Lạp liền phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ, ngừng việc va đập với núi đá bốn phía lại, sau đó nhìn về phía Vô Cực và Bạch Khởi, hướng thẳng ánh mắt nhằm về phía bọn họ.

Chỉ từ mấy câu nói này, và hơi thở tàn sát bốn phía, không khó nhìn ra mức độ cuồng bạo của gã này. Không hổ là đỉnh phong Ma Thú hung danh hiển hách. Nếu đổi lại là một nhân loại đến nơi này, e là không chịu nổi hơi thở bạo ngược đó mà phát điên.

Bạch Khởi và Vô Cực hai mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào liền xông thẳng tới, mục tiêu thẳng về phía Hứa Đức Lạp. Trong tay Vô Cực xuất hiện một thanh tam xoa kích màu vàng, bên trên lóe ra ánh sáng màu thủy lam sắc, đương nhiên trên tay Bạch Khởi là mang theo tay Atula.

Tam xoa kích vàng trong tay Vô Cực phát ra ánh sáng màu xanh lam và Bạch Khởi từ hai phía bắt đầu tấn công. Tam xoa kích vừa vung lên, lập tức mấy chục đường thủy long liền nháy mắt xuất hiện, xông thẳng về phía Hứa Đức Lạp. Còn bản thân hắn đánh về phía một cái đầu phía bên trái của Hứa Đức Lạp. Tam xoa kích này công kích mạnh mẽ, cắm mạnh vào da thịt của Hứa Đức Lạp, chặt đứt một cái đầu của hắn rơi xuống đất.

Còn Bạch Khởi lại từ bên phải bắt đầu. Không hề nghi ngờ, sử dụng một chiêu Liệt Địa, một cái đầu của Hứa Đức Lạp bị nắm tay của Bạch Khởi mạnh mẽ xuyên qua, lập tức cái đầu rơi xuống đất. Hứa Đức Lạp trong cùng một lúc bị rơi xuống hai cái đầu, bất ngờ không đề phòng đã để cho Bạch Khởi và Vô Cực rảnh tay, phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Bảy cái đầu còn lại của hắn bắt đầu hành động, ba cái đầu đại diện cho Độc, Phong, Hỏa bộc phát ra quang mang ba màu công kích về phía Bạch Khởi. Còn Ma pháp bốn màu đại diện cho Thổ, Thủy, Mộc, Hủ thực công kích về phía Vô Cực.

Cuồng phong xen lẫn ngọn lửa, trong đó hàm chứa kịch độc, tam sắc quang mang xông thẳng đập vào mặt, Bạch Khởi không dám liều mạng, né tránh sự công kích này. Luồng công kích này va đập vào vách đá bên cạnh, tảng đá lớn ầm ầm đổ xuống. Một lỗ hổng dài trăm mét xuất hiện trên núi đó, nơi phía dưới phong ấn trong nháy mắt có một khe hở. Nhưng phong ấn này cũng theo đó mà dài lớn hơn mấy lần, lại bịt lại chỗ núi đá rơi xuống, gió thổi không lọt.

Còn Vô Cực bên này lại khó khăn hơn nhiều so với Bạch Khởi. Thủy Long do Thủy hệ Ma pháp hình

thành, công kích Vô Cực cũng không có gì. Hắn thân là con trai của Hải Thần đương nhiên không sợ thứ này. Nhưng thạch bích cứng rắn do năng lượng Thổ hệ hình thành xông về phía Vô Cực, khiến cho đường lui của Vô Cực bị phong kín. Vô Cực muốn né tránh nhưng lại bị xúc tua mang theo năng lượng Hủ Thực quần lấy. Trong nháy mắt, Vô Cực bị cố định lại, những mũi lao sắc nhọn và tua cuốn mang theo Hủ Thực để lại mấy chục cái lỗ trên người Vô Cực. Vô Cực đau đớn kêu gào, nếu không phải là Bạch Khởi phản ứng nhanh, qua đó giúp đỡ Vô Cực một tay thì e rằng hắn lại càng không chịu nổi.

Nhưng cho dù là như vậy, Vô Cực trong khoảng thời gian ngắn cũng máu chảy không ngừng khắp người, có thể gọi là huyết nhân. Còn Hứa Đức Lạp bên này sau khi đánh lui bọn Bạch Khởi lại không dừng công kích. Hai cái đầu rơi xuống trong nháy mắt đã hóa đá, mà hai cái đầu Hứa Đức Lạp bị chặt rụng lại mọc ra. Hứa Đức Lạp với biệt danh là ‘bất tử’ không thể chết dễ dàng như vậy.

Người ta nói rằng, Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp trừ phi có thể một lần đánh hắn thành tro bụi hoặc là chặt xuống đồng thời chín cái đầu của hắn, hơn nữa, trước khi hắn hồi phục sẽ đâm nát tim hắn, thì cũng đừng nghĩ đến chuyện giết chết hắn. Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, Hải Thần Posedon năm đó mới không có cách nào giết chết Hứa Đức Lạp. Không phải bởi vì sức mạnh không bằng Hứa Đức Lạp, mà là năng lực hồi phục của tên này quá biến thái, hầu như không chết.

- Đáng ghét! Đáng ghét! Hai tên khốn kiếp các ngươi! Ta phải giết các ngươi! Giết các ngươi!!

Hứa Đức Lạp điên cuồng hét lên. Chín cái đầu tán phát cửu sắc quang mang, đại diện cho sức mạnh khác nhau, Phong, Hỏa, Thủy, Thổ, Quang, Âm, Hủ Thực, Độc, chín loại năng lượng, bạo phát ra quang mang chín màu, từ miệng của Hứa Đức Lạp phun ra, không ngừng càn quét mặt đất bốn phía, truy sát Bạch Khởi và Vô Cực. Những nơi nó đi qua không một ngọn cỏ, trên mặt đất lưu lại vô số chỗ gồ ghề. Lực phá hoại đã không thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Vừa tách ra né tránh, Bạch Khởi vừa tức giận nói:

- Vô Cực, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi chẳng phải nói Hứa Đức Lạp suy yếu sao? Bây giờ ngay cả ba phần mười sức mạnh cũng không thể phát huy ra? Nhưng chưa đến ba phần mười của hắn đã kinh khủng như vậy?!

Bạch Khởi không phải tên ngốc, tốc độ của tên Hứa Đức Lạp chín đầu này hoàn toàn có thể so với tốc độ của Bạch Khởi, một Cửu Tinh Đấu Thánh. Hơn nữa giữa chúng tổ chức nghiêm ngặt, phối hợp chặt chẽ, năng lượng phát ra rất kinh khủng. Mặc dù Bạch Khởi cảm thấy năng lượng này cơ bản không thể giết chết mình, mình hoàn toàn có thể dùng đấu khí để ngăn cản, nhưng hai đường năng lượng này lại có chút kinh khủng, có lẽ ít nhất mình cũng bị thương.

- Ta cũng không biết a. Chết tiệt, Bạch Khởi huynh đệ, ta biết huynh còn nương tay. Có điều, bây giờ xem ra chúng ta không thể không động thủ rồi. Chúng ta liên thủ đối phó hắn, không cần giết chết hắn, điều đó là không thể, chúng ta bây giờ chưa có sức mạnh đó. Nhưng chặt đầu của hắn, Hứa Đức Lạp hắn có biệt danh là bất tử, nhưng điều này cũng có chừng mực. Đầu của hắn rơi xuống hết, hắn sẽ phải rơi vào thời gian ngủ say. Sau khi chiến đấu phải ngủ say tu dưỡng. Hôm nay ta mời huynh đến giúp, không cần xin giết hắn, chặt đứt mấy cái đầu của hắn là đủ rồi.

Vô Cực hăng giọng nói.

Khi nói, thần sắc biến đổi, lấy ra tam xoa kích màu vàng đỏ, trong nháy mắt biến to ra không ít, lại biến thành một người nửa người nửa cá, sức mạnh cũng tăng lên không biết bao nhiêu lần, chỉ ít cũng mạnh hơn vừa rồi rất nhiều. Tam xoa kích màu vàng cũng trở nên lớn theo trong tay, chặn lại hai đường công kích năng lượng của Hứa Đức Lạp. Vừa vung tay lên đã chém đứt ba cái đầu của Hứa Đức Lạp. Nhưng tiếc là trong giây phút này lại bị năng lượng đại diện cho Quang Minh và Hắc Ám đã đánh trúng cả người, cũng thấm thiết đau đớn liên tục. Trên cơ thể khổng lồ đó xuất hiện hai vết thương đỏ tươi, nhưng ngay sau đó lại hét to lên chém đứt một cái đầu nữa của đối phương.

Còn Bạch Khởi cũng không do dự, tung người nhảy lên, trên nắm tay bao quanh đấu khí màu bạc, hướng về phía Hứa Đức Lạp, một chiêu khiến cho ba cái đầu của Hứa Đức Lạp liên tiếp bị đánh nát. Khi họ vẫn muốn đang công, Hứa Đức Lạp đã lại mọc ra những cái đầu khác, giáng cho Bạch Khởi một đòn mạnh. Dự

vào tay Atula và đầu khí mạnh mẽ, Bạch Khởi chỉ bị đánh bay ra, trên người bị mấy vết thương nhỏ, nhưng trong nháy mắt đã hồi phục.

- Chết tiệt, ta phải giết hai tên khốn kiếp các ngươi!!

Hứa Đức Lạp liên tiếp bị chém rơi mấy cái đầu, lập tức nổi giận điên cuồng hét lên.

422. Chương 321: Băng Phong Thành (1)

Bất luận là Bạch Khởi hay là Vô Cực, hai người cũng đều không cho rằng Hứa Đức Lạp là kẻ rồi hơi không có việc gì đến gây chuyện, giờ đây lớn tiếng chỉ là để uy hiếp. Sau khi nghe thấy tiếng của Hứa Đức Lạp hai người vội tránh ra, thừa dịp đó lại dốc toàn lực ra tay, giải quyết hai cái đầu nữa của Hứa Đức Lạp. Chuyện này khiến Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp vốn dĩ đang trong cơn giận dữ đã thật sự điên cuồng, phát tiết.

Chín cái đầu, mười tám con mắt đã biến thành màu đỏ rực. Ba chiếc đầu trong đó đại diện cho sức mạnh Quang Minh, Hắc Ám và Hủ Thực đang quấn lại vào nhau, dồn dập phun trào ra một quang trụ to bằng cả một người. Sau đó ba chiếc đầu nhanh chóng chuyển động, từ xa nhìn trông giống như một chiếc cối xay gió lớn đang chuyển động. Ba chiếc đầu quấn vào nhau lập tức chuyển động nhanh chóng, ba luồng sức mạnh bất chợt dính vào nhau, rồi phun ra với một tốc độ cực nhanh. Ba màu năng lượng tạo ra một uy lực vang trời, xem ra Hứa Đức Lạp đã thật sự vô cùng giận dữ, chuẩn bị liều mạng với Bạch Khởi.

- Chết tiệt!

Bạch Khởi và Vô Cực hai người không dám chống đỡ trực diện, nhao nhác tránh ra. Họ không dám chống chọi lại bởi vì kết quả của việc chống chọi e rằng không chết cũng là bị tróc da, tan thành mảnh nhỏ thì không thể nào, nhưng nửa sống nửa chết thì không phải là đùa. Vì vậy cách lựa chọn thông minh của họ là lập tức tránh né.

Có điều đáng tiếc quang mang ba màu quấn vào nhau này không chỉ uy lực tăng vọt, tốc độ cũng theo đó tăng nhanh. Cho dù là tốc độ của Bạch Khởi và Vô Cực cũng khó mà tránh né. Có điều Hứa Đức Lạp hiển nhiên có lòng muốn truy cùng sát tận. Vô Cực đã chịu phần lớn đòn tấn công, Bạch Khởi ngược lại thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nếu không, cũng có người phải bận rộn rồi.

Vô Cực bị đòn công kích của Hứa Đức Lạp khiến cho chạy loạn lên, Bạch Khởi cũng không hề nhàn rỗi. Sáu chiếc đầu khác cũng nhắm vào Bạch Khởi, tuy rằng uy lực không lớn, có điều vẫn khiến Bạch Khởi phải bận rộn tay chân. Kiếp trước Bạch Khởi cũng đã xem qua phim ảnh, cảnh tượng hiện giờ khiến Bạch Khởi nhớ lại cảnh tượng bắn laser dữ dội trong những bộ phim điện ảnh viễn tưởng. Bạch Khởi dường như biến thân thành chiến sĩ tương lai, tránh khỏi từng đợt sóng công kích, mặt mũi giữ mạng mình.

Ầm~~

Đầu khí bùng phát khắp người Bạch Khởi, chặn lại đòn tấn công từ phần sức mạnh Hỏa diễm ăn mòn, cả người ngay lập tức lui về mấy trăm thước, đập mạnh vào vách đá, khước miệng rỉ ra một đường máu tươi. Có điều Bạch Khởi lại không hề dừng tấn công lại, với sức mạnh bật dậy lại trong giây phút bị đánh bay người dựa vào vách đá, chớp mắt lại xông tới, lao thẳng vào Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp. Quyền phong vừa chuyển, cả người như một khẩu đạn pháo xoay tít, lao vọt ra, tung ra một cú đấm mạnh thẳng vào người của Hứa Đức Lạp.

‘Khai thiên’ là thức thứ nhất trong Khai Thiên Thần Quyền, uy lực vô biên. Cái tên có thể nói là khai thiên phá địa, đương nhiên đây chỉ là một lời khoa trương, còn về uy lực thực chất không thể được như vậy, không đủ sức phá trời phá đất, nhưng uy lực thực tế lại cũng đủ khiến người khác kinh hồn bạt vía. Với sức mạnh Cửu Tinh Đầu Thánh của Bạch Khởi khi sử dụng nó lại càng kinh người. Sức mạnh của Bạch Khởi chớp mắt đã tăng sức mạnh tấn công lên mấy chục lần, uy lực của đòn tấn công ấy không cần nghĩ cũng biết.

Ầm ầm~~

Một tiếng nổ rầm trời, đòn tấn công của Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp chớp mắt đã biến mất. Thân hình khổng lồ như một ngọn núi nhỏ của Hứa Đức Lạp lại bị Bạch Khởi một quyền đấm bay xa ngoài nghìn

thước. Những chiếc vảy cứng không thể phá hủy của hắc lúc này cũng đã bị Bạch Khởi đánh cho trầy da tróc vảy. Hai chiếc đầu chính giữa cũng vì sức mạnh cuồng bạo của Bạch Khởi mà bị nứt toát, lan rộng ra.

Tình cảnh như vậy khiến Vô Cực vô cùng chấn động. Hắc nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng Bạch Khởi lại có thể có một sức mạnh khiến Hứa Đức Lạp phải xê dịch, lại còn đánh tróc vảy của đối phương. Phải biết rằng điểm yếu nhất của Hứa Đức Lạp là ở phần đầu, còn phần mạnh nhất, cứng chắc nhất của hắc, được gọi là không thể chấn động, ngay cả Thần Khí của Hải Thần, Tam Xoa Kích mình đang cầm trong tay cũng không thể nào phá được, chính là lớp vảy phòng ngự của Hứa Đức Lạp. Nhưng Bạch Khởi chỉ cần một nắm quyền là có thể đánh tróc vảy của hắc, tình cảnh như vậy làm sao có thể khiến cho Vô Cực không cảm thấy chấn động được?

Có điều còn may là Vô Cực rút cuộc cũng biết chút ẩn tình, không then là con trai của Hải Thần, kiến thức thông rộng, qua một lát sừng sốt chấn động lập tức đã nắm được cơ hội, một lần nữa lao lên trăm trượng, không nói không rằng Tam Xoa Kích màu vàng kim trong tay đã đâm xuống, kéo theo hai chiếc đầu của Hứa Đức Lạp xuống.

- Ta giết chết các ngươi!! Giết chết các ngươi!! Cho dù là phải hủy diệt cả thế giới này!! Ta cũng phải giết chết các ngươi!

Hứa Đức Lạp rơi vào trạng thái điên cuồng, những đòn tấn công liên hồi đã khiến Hứa Đức Lạp rơi vào trạng thái cuồng bạo. Hứa Đức Lạp lúc này đã thật sự rơi vào trạng thái điên loạn, chín cái đầu điên cuồng co quắp vào nhau, mang theo một sức mạnh khủng khiếp, bắt đầu không ngừng lan ra xung quanh. Đường như tất cả mọi thứ xung quanh đã bị cuốn vào trong, không ngừng ngừng tụ lại sức mạnh, chuẩn bị cho một đợt tấn công.

- Không hay rồi, Bạch Khởi huynh đệ mau đi thôi, tên này muốn liều mạng rồi, Cửu Đầu Liên Hoàn Kích, chúng ta không đỡ được đâu!

Vô Cực nhìn thấy các động tác của Hứa Đức Lạp rồi sắc mặt chợt biến, không nói nhiều lời lập tức xoay người bỏ chạy, có điều vẫn còn lòng tốt nhắc nhở Bạch Khởi.

Có điều lời này của hắc chẳng khác nào chưa nói gì. Bởi vì Bạch Khởi trước lúc đó đã chạy trước rồi. Cảm giác nhảy bèn của Bạch Khởi đã nhận thấy sức mạnh của Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp đã đột ngột tăng lên mấy lần. Hắc rõ ràng cảm nhận được sức mạnh ấy nếu mình bị chạm phải thì trong chớp mắt có thể giết chết mình, cho nên Bạch Khởi đã không nói không rằng xoay người bỏ chạy, mãi đến khi đến chỗ lỗ thủng của phong ấn.

Phùng phùng phùng~~

Trong khoảnh khắc Bạch Khởi và Vô Cực lao ra, tránh vào trên phong ấn thì nghe thấy một tiếng nổ vang rền. Cả phong ấn theo đó mà chấn động, lắc lư chao đảo như muốn đổ sụp, dường như lúc nào cũng có thể bị nứt vỡ. Vị trí lỗ thủng trên phong ấn có một đạo quang mang cửu sắc phóng vọt lên trời, đánh vỡ vách đá nghìn thước ở đáy biển, lao thẳng lên mặt biển. Dường như cả biển lớn đều bị chấn động dữ dội... Vị trí lỗ thủng phong ấn ấy cũng bị mở to ra mấy chục thước bên trái. Nhưng dù gì thì cơ thể của Hứa Đức Lạp không thể đi qua, thân thể hắc quá mức to lớn, hơn nữa không cách nào thu nhỏ người lại.

- Ưc ực...

Bạch Khởi bắt giác nuốt nước miếng, cười khổ nhìn Vô Cực, sắc mặt đang tái nhợt bên cạnh, vẻ mặt bất lực nói:

- E rằng hai chúng ta không phải là đối thủ của hắc, may mà chúng ta chạy nhanh nếu không thì đã chết ở bên trong rồi.

- Ta cũng không ngờ tên Hứa Đức Lạp này lại sử dụng Cửu Đầu Liên Hoàn Kích. Thứ này là tuyệt chiêu giữ mạng của hắc, sức mạnh của chín cái đầu hợp lại tạo ra một làn sóng tử vong. Ngay cả phụ thân ta năm xưa cũng không chống đỡ được. Nếu như không phải ông né tránh kịp thời, sợ là thân cũng mang trọng thương rồi. Ta vốn cho rằng Hứa Đức Lạp tiếp theo đây sẽ không trụ được bao lâu, đã không còn năng lực để sử dụng chiêu này, không ngờ hắc lại vẫn còn sức mạnh như vậy. May mà hai chúng ta chạy nhanh nếu không thì chết chắc rồi!

Vô Cực cười khỏ đáp, vốn dĩ hắn còn nghĩ muốn giết chết Hứa Đức Lạp, hoặc là phong ấn hắn, có điều hiện nay xem ra dường như không được như ý nguyện rồi.

- Vô Cực huynh đệ, thật xin lỗi! Chuyện lần này ta không thể giúp được rồi, ta đã tận lực rồi, nhưng không có cách nào làm bị thương được Hứa Đức Lạp. Chúng ta cộng lại nhiều nhất cũng chỉ để lại cho hắn chút thương thế nhỏ, hoàn toàn không thể nào giết được hắn.

Bạch Khởi nhún vai nói, nói một cách bất lực. Có điều đối với chuyện khác thì hắn lại không hề nhắc tới. Bất luận là chuyện này hắn có hoàn thành hay không, thì hắn cũng đã tận lực rồi. Theo ước định ban đầu, những ích lợi Bạch Khởi trước lúc không thể trả lại cho Vô Cực, huống hồ Bạch Khởi cho dù có tâm tư đó, e rằng cũng không còn sức.

- Chuyện này không liên quan đến ngươi. Là ta không điều tra rõ ràng! Có điều may mà lần này chúng ta cũng được tính là đánh trọng thương Hứa Đức Lạp rồi. Mất mấy cái đầu kia, ít nhất hắn phải tu dưỡng mấy chục năm nữa. Còn Cửu Đầu Liên Hoàn Kích ấy là tuyệt chiêu giữ mệnh của hắn, thường sẽ không sử dụng, nhưng một khi sử dụng đều sẽ tiêu hao tiềm lực sinh mệnh. Lần này sau khi sử dụng, hắn chỉ ít cũng phải nằm ngủ mấy trăm năm không thể lộ mặt ra ngoài. Đây cũng đủ để thời gian cho chúng ta rồi. Bạch Khởi huynh đệ, với thực lực hiện nay của ngươi, muốn sống mấy nghìn năm cũng không phải là vấn đề. Đến lúc đó chúng ta lại đến đối phó hắn cũng không muộn.

Vô Cực vỗ vai Bạch Khởi rồi nghiêm túc nói.

423. Chương 321: Băng Phong Thành (2)

Ý muốn lúc ban đầu của Vô Cực là sau khi cùng Bạch Khởi tiêu diệt được Hứa Đức Lạp rồi sẽ giết luôn Bạch Khởi. Có điều hiện tại xem ra cách nghĩ này không thể thực hiện được nữa. Thứ nhất Bạch Khởi không hề bị chút thương tích nào, ngược lại là bản thân mình thụ thương. Thứ hai Hứa Đức Lạp chưa chết cũng chưa bị tiếp tục phong ấn, chỉ là bị thương phải ngủ mê mà thôi. Minh vẫn cần Bạch Khởi giúp đỡ. Quỷ mới biết Phụ hoàng của mình lúc nào mới có thể tỉnh lại, còn Hứa Đức Lạp nếu như trước lúc đó lại xuất động thì vẫn cần Bạch Khởi giúp đỡ mới được. Bởi vậy Vô Cực đã thay đổi suy nghĩ, tạm thời phải lôi kéo Bạch Khởi.

- Uhm. Ta biết, như vậy để mấy năm nữa rồi tính vậy. Chuyện này cũng không thể gấp gáp trong một chốc một lát được.

Bạch Khởi gật đầu nói phải, có điều trong lòng lại có dự định khác. Hải Tộc giàu có thế nào, chuyện này Bạch Khởi cũng biết, thực lực Đầu Thánh hiện nay của mình có thể sống đến mấy nghìn năm không còn là vấn đề. Có chăng là thời gian đối phó với Hứa Đức Lạp cũng không cấp bách. Nếu như Vô Cực này thật sự muốn sau mấy trăm năm nữa lại đối phó Hứa Đức Lạp, vậy thì dễ, đưa tiền. Không đưa tiền Bạch Khởi cũng chẳng nhàn rồi gì mà lo chuyện của đám Hải Tộc nhà họ, dù gì quan hệ của Hải Tộc và con người cũng không thể nói là tốt đẹp gì.

- Uhm, vậy thì cứ quyết như vậy đi. Đúng rồi, Bạch Khởi huynh đệ, ta nhớ ngươi là người của Bất Diệt Hoàng Triều phải không? Ngươi còn nói ngươi là Nguyên Soái của Bất Diệt Hoàng Triều? Uhm, Lần này phải nhờ ngươi giúp đỡ, vậy thì nợ ngươi một ân tình. Từ nay về sau, giao dịch của Hải Tộc và Bất Diệt Hoàng Triều lại hồi phục. Phàm là thuyền bè của Bất Diệt Hoàng Triều chỉ cần là ở trên biển sẽ được Hải Tộc ta bảo vệ. Thế nào? Ngươi đi về cứ nói chuyện này cho Hoàng Đế nhân loại các người như vậy. Ta nghĩ có lẽ đây cũng có thể được tính là một phần công tích đấy.

Vô Cực gật đầu, trước khi đi còn không quên để lại cho Bạch Khởi một số lợi ích.

Phải biết rằng lợi ích lần này của Vô Cực là không hề nhỏ. Lúc trước vì An Đức Liệt mà việc giao dịch của Bất Diệt Hoàng Triều và Hải Tộc đã bị gián đoạn, khiến Bất Diệt Hoàng Triều mỗi năm bị tổn thất nguồn thu nhập hơn nghìn vạn kim tệ, lần này khôi phục lại, đồng nghĩa với việc Bất Diệt Hoàng Triều hàng năm lại có thêm được hơn nghìn vạn kim tệ, về lâu về dài thì sẽ là một con số không thể nào đếm được. Một năm một nghìn vạn, mười năm sẽ là một trăm triệu, một trăm năm sẽ là một tỷ. Hơn nữa không chỉ như vậy, lợi ích thật sự vẫn là sau đó giao dịch trên mặt biển của Bất Diệt Hoàng Triều sẽ được Hải Tộc bảo

vệ, vậy thì mức độ mậu dịch trên mặt biển sẽ lại tăng lên gấp mấy lần, thuế thu của Bất Diệt Hoàng Triều có thể tăng lên một nửa, món lợi này thật sự rất lớn. Điều này trong Hải Tộc e rằng ngay cả Na Già Nữ Vương cũng không có quyền lực như vậy, cũng chỉ có mình Vô Cực thôi. Con trai của Hải Thần có quyền này, dù gì thì lời nói của Na Già Nữ Vương cũng không ai dám phản bác, hay phản đối, nhưng ở trong biển rộng mênh mông kia ai dám có nửa câu phản đối Vô Cực?

Đại hải vô biên từ sau khi Hải Thần Posedon bị rơi vào trạng thái ngủ say, e rằng chuyện này người có quyền ra lệnh cũng là Vô Cực.

- Được. Cảm tạ! Sau này có chuyện xin cứ dặn dò. Những người trên Hải Long Hào, nếu người thả được thì thả họ đi, đưa họ lên mặt biển. Nếu như không muốn thả họ đi, phiền người để họ sống ở dưới đáy biển cũng được. Ta đi trước đây.

Bạch Khởi chấp tay lại, cũng không nói nhiều. Một điều tốt như vậy đã vào tay hắn, tuy rằng sau này có thể vẫn cần trả lại, có điều lợi ích trước mắt Bạch Khởi tuyệt đối không thể bỏ qua. Bạch Khởi hiện tại đã hòa thành một thể thống nhất với Bất Diệt Hoàng Triều, không còn phân biệt gì. Thu nhập phần vinh giàu có của Bất Diệt Hoàng Triều tăng thì có nghĩa của Bạch Khởi cũng tăng. Thu nhập càng cao thì lại đổi được càng nhiều Giao Dịch Điểm, để thực lực của Bạch Khởi tăng lên, đây là một quá trình tuần hoàn, bởi vậy Bạch Khởi không có dự định bỏ đi lợi ích của Vô Cực tặng cho.

Sau khi cáo từ Vô Cực, Bạch Khởi tung người lên mặt biển, rồi nhanh chóng bay thẳng lên trời đi về hướng Bắc. Với tốc độ không tưởng của Bạch Khởi thì không khó nhanh chóng đến đích, có điều làm như vậy sẽ khiến Bạch Khởi rất mệt mỏi. Nhưng Bạch Khởi không thể chậm trễ được nữa. Lúc trước Bạch Khởi còn nghĩ đi từ từ, có điều sau khi trải qua việc của Hứa Đức Lạp, Bạch Khởi cảm thấy thực lực của mình vẫn còn quá yếu. Bạch Khởi vô thức muốn đi đến chỗ Thiên Kiếm Sơn ở phương Bắc, gặp Lão tổ tông của Độc Cô Gia. Tuy rằng Bạch Khởi cảm thấy đối phương cũng sẽ không giúp được gì cho mình nhiều, dù gì mình đã là Cửu Tinh Đẩu Thánh. Tên Vô Cực được xưng là Thượng Vị Thần đó so với mình cũng chỉ giống như là tương đương... Người có thể giúp mình chỉ e rằng đã thành Thần rồi, vì vậy Bạch Khởi không hy vọng gì nhiều. Có điều Bạch Khởi vẫn quyết định đi xem thử. Mình phải đi một lần, đối với mình chỉ có điều tốt mà không có tổn thất gì. Nếu như mình đi có thể là có ích lợi vô cùng, nếu như mình không đi thì e rằng sau này lại hối hận không kịp.

Đã qua năm ngày, trong năm ngày ấy Bạch Khởi đã dốc toàn lực đi về phía trước. Lúc đói, khi mệt thì dừng chân ở một tiểu đảo. Dừng lại một lát, đợi khi mình bổ sung được thể lực lại tiếp tục đi. Vốn dĩ cần hơn ba tháng mới có thể hoàn thành lộ trình, Bạch Khởi chỉ cần cần năm ngày là có thể đến.

Bạch Khởi ở trên tầng cao chót vót, nhìn thấy một vùng đất trắng mênh mông. Bạch Khởi biết mình đã đến nơi mình muốn đi, Đế Quốc Băng Tuyết ở phương Bắc.

Đế Quốc Băng Tuyết phía Bắc là bá chủ của Đông Bắc Đại Lục, có một vùng đất rộng thênh thang, được xưng danh là Đại Lục Đệ Nhất Đế Quốc. Có điều đáng tiếc là phía Bắc vô cùng lạnh giá, bóng người thưa thớt, thường thì trăm dặm sẽ không thấy người. Diện tích đất đai của Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc tuy rằng rộng một cách đáng sợ, nếu so với Bất Diệt Hoàng Triều và Thiên Long vẫn còn lớn hơn đôi chút, có điều đáng tiếc là nhân khẩu của họ không nhiều, cũng chỉ có khoảng một trăm năm mươi triệu người. So với hai tỷ người của Bất Diệt Hoàng Triều và ba tỷ người của Đế Quốc Thiên Long thì vẫn gọi là thưa thớt. Có điều phương Bắc lạnh giá, dã thú hoành hành, người dân cũng vì vậy mà dùng cảm thiện chiến, đầu đầu cũng có luồng sức mạnh cực kỳ cường đại.

Như Đế Quốc Thiên Long được xưng là Đông phương Đại Lục Đệ Nhất Cường Quốc, hiện tại cũng không dám giao chiến với Bất Diệt Hoàng Triều. Nhưng mà Bạch Khởi biết rõ, bọn họ không giao chiến, không phải vì họ đang giao chiến với Đế Quốc Đức Lan, mà là vì Đế Quốc Băng Tuyết đang lăm le bày binh bố trận ở biên giới, từ đó cho thấy được sức mạnh của Đế Quốc Băng Tuyết.

Đường mà Bạch Khởi phải đi chính là phần Trung Ương của Đế Quốc Băng Tuyết, nơi có Thiên Kiếm Sơn phương Bắc rất nổi danh ở Đế Quốc Băng Tuyết. Bạch Khởi vội vã qua đó cũng không nghỉ ngơi gì, đội đầu gió tuyết đi về phía trước. Có lẽ đã qua thêm ba ngày đường, nhìn thấy một tòa thành, Bạch Khởi cảm thấy mình đã đi lạc mất, cho nên mới chán nản, đành phải đáp xuống vùng biên giới của thành phố ấy.

Bạch Khởi quyết định đi tìm một người nào đó, thuận đường nghỉ ngơi một lát, ngắm nhìn nhân tình thế

thái của Đế Quốc Băng Tuyết. Nếu như đã đến Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc thì cần phải tham quan một chút không phải sao? Hiện tại đã đến nơi này, đến cũng không thể nóng vội gì. Đợi mình nghỉ ngơi khỏe rồi, du ngoạn một lượt rồi tìm người đưa mình đi tìm Bắc phương Thiên Kiếm Sơn là được. Dù gì Thiên Kiếm Sơn này theo lời của Độc Cô Bá nói thì ở Đế Quốc Băng Tuyết này cũng rất nổi tiếng.

Sửa gọn lại mái tóc trắng trên đầu mình, Bạch Khởi thay một bộ võ phục màu đen, tiện tay cầm lấy một trường kiếm giắt bên hông, sau đó đi ra ngoài về hướng thành trì không xa. Bạch Khởi hiện tại đã đi trong băng tuyết, mái tóc dài màu ngân bạc, bộ võ phục màu đen và trường kiếm bên hông, thêm vào đó là khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, e rằng tất cả mọi người nhìn thấy Bạch Khởi trong lúc này đều cho rằng đây là một kiếm khách độc hành.

Kiểm khách độc hành ở Đại Lục Băng Tuyết phương Bắc này hoàn toàn không hiếm gặp. Có rất nhiều Đấu Giả thích đến Đại Lục Băng Tuyết phương Bắc này để rèn luyện bản thân. Thời tiết lạnh lẽo của nơi này cùng đám ma thú nhiều như ngả rạ đã trở thành nơi các Đấu Giả rèn luyện mình. Ở nơi này có thể khiến người ta tiến bộ rất nhanh, hàng năm có vô số Đấu Giả vào trong băng nguyên của Đế Quốc Băng Tuyết để tu luyện, với hy vọng có thể đạt được cảnh giới mới. Và hiển nhiên với bộ dạng này của Bạch Khởi rất dễ để người khác cho là một trong số các Đấu Giả kiếm khách độc hành muốn đi rèn luyện.

Thả bước đi đến cánh cổng lớn của thành trì. Phía trước cổng thành có mười mấy binh sĩ đang mặc những chiếc áo bông da thú cầm trường thương đứng ở đó run lập cập. Thời tiết lạnh giá khiến người ta cảm thấy có chút khó chịu. Những sĩ binh này không thể cho là cao thủ, chỉ có thể tính là những người bình thường. Thời tiết khắc nghiệt như vậy dĩ nhiên không thể nào chịu được. Có điều họ không trốn tránh, mặc cho ông trời có rơi xuống bao nhiêu tuyết, nhiệt độ có giảm xuống thế nào, có điều họ vẫn cầm lấy vũ khí để phòng vệ nơi cổng thành này.

Đương nhiên là tác phong của bọn họ có chút thư thái. Có điều chuyện này có thể hiểu được. Nơi đây là phần bụng của Đế Quốc Băng Tuyết, phía Tây là các đại Công Quốc nhỏ yếu, cùng những nước thành bang nhỏ bé. Bọn họ vốn dĩ không có gan để đi xâm phạm Đế Quốc Băng Tuyết này, cũng không có năng lực xuyên qua băng nguyên lạnh buốt kia. Còn phía Nam là Đế Quốc Thiên Long. Ở đó Đế Quốc Băng Tuyết đang bày binh bố trận, các nơi khác bốn bề giáp biển, một vùng băng dương, sao có thể có địch nhân? Họ thư thái như vậy cũng là lẽ thường tình.

‘Băng Phong Thành’

Ba chữ lớn ấy xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi bước vào trong thành liền tiện thể ngược đầu lên nhìn đã nhìn thấy ba chữ lớn ấy đang được che phủ bởi băng tuyết. Trong lòng rung động, Bạch Khởi nhìn mấy lần nữa, sau đó nhìn những binh sĩ xung quanh, rồi sau đó đi vào trong.

424. Chương 322: Hàn Tổ Thiên (1)

Trong Băng Phong Thành phương Bắc có một thiếu niên đang cầm kiếm sát không ngừng ở trong sân viện, vũ động trước một cọc gỗ. Mỗi lần tấn công đều để lại một vết kiếm trên thân cọc gỗ. Hơn nữa trong đất trời băng tuyết không ngừng lặp lại các động tác tương tự, cả người đầy vết sẹo. Một mình ở đó không ngừng vũ động trường kiếm trong tay, còn các vết sẹo đáng sợ trên người khiến người khác phải khiếp sợ.

Bên trái thân thiếu niên có một lão nhân lam lũ, đang khom người trong tay cầm một chiếc áo bông màu xám, đau khổ nhìn về người thiếu niên trẻ đang múa kiếm trước mặt, nhếch miệng như muốn nói gì đó, có điều cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng.

- Chín trăm chín mươi, chín trăm chín mốt, chín trăm chín hai...

Người thiếu niên ấy lớn tiếng đếm, không ngừng vũ động trường kiếm trong tay mình. Tuy rằng hắn đã mệt đến độ mồ hôi ướt ướt sau lưng, hơi thở nặng nề, nhưng vẫn không hề bỏ cuộc.

Cuối cùng đến một nghìn, người thiếu niên mới ngừng công kích, sau đó thở hổn hển đứng ở đó. Thanh đại kiếm trong tay tiện tay cầm xuống mặt đất đầy tuyết dày, xoay người lộ ra một cơ thịt rắn chắc, nhìn lão nhân một cái rồi thấp giọng nói:

- Cữu thúc, người nói ta tiếp tục như vậy đến lúc nào thì mới có thể báo thù?

- Chuyện này, Thiếu chủ... Thứ cho ta nói thẳng... Ài... Ngài bẩm sinh không thể nào luyện được Cửu Phu Kiếm Đạo, kinh mạch bế tắc khó có thể khai thông. Ngay cả khi mấy năm nay lão nô đã cố gắng toàn lực, mới có thể giúp người đã thông mạch đạo, nhưng tư chất của người đã được định hình rồi, muốn tiến bộ thêm thật sự là trăm sự nghìn sự khó khăn. Hiện tại người đã mười tám tuổi rồi, nhưng chỉ là một Thất Tinh Đấu Sĩ mà thôi, muốn báo thù thực chất là một chuyện không thể nào.

Lão nhân nghe xong câu này sắc mặt chợt biến, sắc mặt thay đổi vài lần rồi cuối cùng chỉ biết thở dài, thấp giọng nói như vậy, khi nói khuôn mặt lộ ra sự bất lực chán chường.

Người thiếu niên ấy nghe xong lời này, khuôn mặt nổi lên gân xanh gân gặt, hai tay bắt giắc vớ chặt vào nhau, nhìn lão nhân trước mặt rồi cuối cùng thở dài bất lực, cúi đầu xuống, lòng tràn đầy đau khổ nói:

- Chuyện này, Cửu thúc, sức mạnh hiện tại của ta cũng thực chất không có khả năng báo thù. Thế lực kẻ thù của chúng ta không phải là thứ mà chúng ta có thể chống chọi. Nếu như hắc muốn giết ta, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể rồi. Hắc tiện mồm nói một câu thì cũng có người sẽ chém ta ra làm tương. Hắc sợ dĩ không đối phó ta, chẳng qua là hắc xem thường ta mà thôi. Trong mắt hắc, ta chẳng qua chỉ là một tên phế vật vô dụng, cả đời này cũng không thể nào uy hiếp được hắc. Ngoài ra, hắc cũng là úy kỵ lão nhân gia người nên mới không động thủ với ta. Có điều, Cửu thúc, ta không cam tâm, ta không cam tâm mọi chuyện chỉ như vậy là xong. Những chuyện khác thì không nói, nhưng mối thù của cha mẹ ta lại không thể không báo. Chuyện khác ta có thể không cần, chỉ cần có người có thể giúp ta báo thù thì chuyện gì ta cũng tình nguyện làm.

Nói rồi hắc cúi thấp đầu xuống, ánh lửa phừng phừng trong mắt hắc không ngừng thiêu đốt. Không khó nhìn ra thù hận đã làm hắc hoàn toàn mất đi lý trí, cả người đã gần như trở nên điên loạn.

- Chuyện này, Thiếu chủ... Không phải là ta không giúp, mà quả thực là ta không có khả năng. Nếu như có thể báo thù, lão nô cũng sớm đã động thủ rồi. Người đó bản thân chính hắc cũng rất lợi hại, hơn nữa quyền thế địa vị của hắc đều ở đó, có vô số cao thủ hộ vệ xung quanh. Có nhiều người tận trung với hắc, muốn giết hắc thực chất là không thể nào. Trừ phi, ài, bỏ đi, đó cũng là chuyện không thể nào.

Cửu thúc nghe xong lời này liền lắc đầu chán nản nói, khóe miệng hiện ra một nụ cười chua chát.

- Cái gì? Trừ phi cái gì? Cửu thúc, người mau nói cho ta đi!

Thiếu niên đó nghe thấy lời này, thù hận trong mắt lập tức biến mất dạng, rảo bước đến bên Cửu thúc tóm chặt lấy cánh tay của ông gấp gáp hỏi.

- Trừ phi vị cao thủ trên Thiên Kiếm Sơn chịu xuống đây giúp đỡ, nếu không thì trong Đế Quốc Băng Tuyết này không có người nào có thể đối phó được người đó.

Cửu thúc cười khổ nói. Người đó rốt cuộc ai cũng biết, nhưng liệu vị cao thủ trên Thiên Kiếm Sơn có thể vì những người phạm bọn họ mà ra tay không?

- Thiên Kiếm Sơn!? Ô, Thiên Kiếm Sơn. Ha ha. Cửu thúc nói như vậy nghĩa là việc báo thù vô vọng rồi? Vị cao thủ đó trên Thiên Kiếm Sơn e rằng là cả đời ta đều không thể với tới. Muốn ông ấy xuống núi, cho dù là phụ thân ta khi còn tại thế cũng không thể làm được. Ài.

Người thiếu niên hiển nhiên cũng biết chuyện trên Thiên Kiếm Sơn, nghe xong lời này chỉ biết cười khổ một tiếng, tự giác biết rằng vô vọng, chán nản cúi đầu xoay người đi.

- Thiếu chủ, người...

Thần sắc lão nhân thay đổi vội hỏi.

- Không có gì, Cửu thúc, ta ra ngoài đi dạo, người đừng đi theo ta làm gì.

Người thiếu niên cười khổ một tiếng rồi nói, khi nói cũng đã khoác y phục của mình lên rồi đội gió tuyết đi ra bên ngoài. Lão nhân được gọi là Cửu thúc kia nghe thấy lời này chỉ biết cười khổ bất đắc dĩ lắc đầu rồi cùng đi theo ra ngoài, chớp mắt đã biến mất trong biển tuyết mênh mông. Nếu như Bạch Khởi ở đây chắc chắn sẽ không khó nhìn ra, lão nhân này là một cao thủ Đấu Vương đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước chân vào cánh cửa của Đấu Hoàng rồi.

Cùng lúc đó, Bạch Khởi đang lững thững bước trên phố. Tìm một quán ăn nổi tiếng ăn uống một bữa. Sau khi cơm no rượu say, hắn chuẩn bị xoay người rời đi, tìm người hỏi han một chút về vị trí của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc. Bỗng nghe thấy ở chỗ rẽ đầu con phố có một thanh niên đang đánh nhau cùng mấy người khác.

Người thanh niên kia chừng mười bảy mười tám tuổi, nhìn bộ dạng cũng khá anh tuấn, trong tay cầm một trường kiếm, đối đầu với bốn năm đại hán. Còn thực lực của những đại hán đó không phải rất cao, đều là cấp bậc Đấu Sĩ, có điều vẫn mạnh hơn chàng trai trẻ kia. Chàng trai trẻ cùng lắm cũng chỉ ở cấp bậc Thất Tinh Đấu Sĩ mà thôi, có thể nói là tư chất bình thường. Còn những đại hán kia lại là Bát Tinh Đấu Sĩ, trong đó có một người là Cửu Tinh. Bốn chọi một, kết quả như thế nào không cần nghĩ cũng biết. Còn phía sau người thanh niên ấy còn có một thiếu nữ áo quần tả tơi nhưng khá xinh đẹp. Người thiếu nữ ấy sắc mặt đang hoảng sợ nhìn mọi người xung quanh, nơm nớp lo lắng cho chàng trai trẻ kia, rồi sợ hãi nhìn về mấy tên đại hán. Nhìn cũng biết đây là một tình cảnh lỗi thời anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhìn thấy vậy Bạch Khởi mỉm cười, cũng không nói nhiều, sau khi thanh toán chuẩn bị rời đi. Những chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đã có quá nhiều rồi, có điều anh hùng cứu mỹ nhân cũng cần phải có thực lực khuynh trời mới cứu được, nếu không thì không những không cứu được ngược lại còn hại người. Có lúc ngay cả mình cũng bị cuốn vào, vậy thì anh hùng chẳng biến thành cẩu hùng hay sao. Còn đối với Bạch Khởi, người thiếu niên kia nếu như không có điều gì khác thường thì e rằng lần này hôm nay cũng có thừa bại rồi, người anh hùng này e rằng khó có thể làm được, chỉ có thể làm cẩu hùng thôi.

Có điều khi Bạch Khởi đang muốn bỏ đi, người thiếu niên và đám đại hán kia đã giao thủ, hiển nhiên hắn không phải là đối thủ, vừa xông lên đã bị người áp chế, thối lui không ngớt. Có điều mặc dù đã bị thương, trên người còn lưu lại vài vết thương nhỏ, hắn vẫn quật cường ngăn chặn lại đối phương. Khi đám đại hán tấn công thiếu nữ ấy, thậm chí hắn còn dùng lưng mình chặn một đao, tuy rằng bị thương không nặng, có điều máu vẫn tuôn ra không ngừng. Chuyện này khiến Bạch Khởi đầu tiên là sửng người, sau đó khóe miệng hiện ra một nụ cười, nhìn thấy một chàng trai như vậy, Bạch Khởi dường như đã nhớ lại mình của nhiều năm về trước.

Nhớ đến năm đó mình tại đầu đường ở Liễu Thành chống chọi lại với An Đức Lỗ cũng không phải là bộ dạng này hay sao? Người thiếu niên này khiến Bạch Khởi cảm thấy hắn rất giống rất giống với mình, vì vậy Bạch Khởi bỗng nhiên dừng bước lại muốn giúp hắn một tay.

Người thiếu niên kia đang giao thủ cùng một đại hán, một tiếng va chạm lớn đã thấy trường kiếm trong tay thiếu niên bay văng đi. Hơn nữa không nói không rằng đã giờ kiếm đâm thẳng vào ngực của người thiếu niên ấy.

Đình~~

Trước tình thế như mảnh treo chuông ấy, một âm thanh trong vang lên, hai ngón tay chặn trước mặt chàng trai trẻ. Bạch Khởi đã xuất hiện, mái tóc màu ngân bạc, khuôn mặt mỉm cười đứng bên cạnh người thanh niên ấy, chỉ dùng hai ngón tay kẹp gãy lấy trường kiếm của đối phương, sau đó tủm tỉm cười nhìn đại hán trước mặt đang há miệng tuôn ra vài chữ:

- Cút ngay...

Đại hán đó trông thấy tình hình như vậy chẳng nói chẳng rằng vứt bỏ vũ khí của mình xoay người chạy. Đùa chuyện gì vậy, mình là Cửu Tinh Đấu Sĩ a, là người lợi hại nhất trong đám người này, nhưng đối phương lại chỉ cần hai ngón tay đã nhẹ nhàng kẹp gãy thanh kiếm đầy đấu khí của mình. Còn mình ngay cả lúc hắn đến cũng không biết, có thể thấy rằng đối phương đáng sợ thế nào, nếu như ở lại thì đúng là bản thân tự tìm con đường chết rồi.

Phải biết rằng các Đại Đế Quốc tuy rằng đều có pháp luật riêng của mình, nhưng đối với năng lực ràng buộc Đấu Giả lại có hạn. Đấu Giả cấp bậc càng cao lại càng không chịu sự ràng buộc. Cao thủ cấp Đấu Vương cơ hồ đồng nghĩa với sự tồn tại của quốc pháp, còn cấp Đấu Hoàng, Đấu Đế thực chất chính là sự tồn tại vượt qua pháp luật, là chí cao vô thượng vượt lên mọi thứ pháp luật. Vì vậy chuyện giết người trên phố cơ hồ tất cả mọi người đều đã nhìn thấy quen thuộc. Đấu Giả thực chất rất khó để ước thúc, bởi vì sự tranh đấu giữa họ không có người nào đi lo liệu, chỉ cần không làm quá đáng là được rồi.

Đây cũng là tại sao mấy đại hán đó lại sợ hãi như vậy, bởi vì họ biết rằng mình nếu như chết ở trong tay đối phương thì e rằng cũng chỉ là chết uống.

- Cảm tạ ngài.

425. Chương 322: Hàn Tổ Thiên (2)

Người thanh niên thân đầy thương tích dìu cô gái bị ngã đứng dậy, rồi bước đến bên cạnh Bạch Khởi nhìn Bạch Khởi rồi cười khổ, cúi đầu thấp giọng nói. Có lẽ bộ dạng vừa rồi của mình trong mắt đích thực là mất mặt, hán ngượng ngùng đối mặt với Bạch Khởi.

- Không có gì, ta cứu người chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi, hơn nữa ta muốn hỏi thăm người một chuyện, cứ xem như là chi phí để ta cứu người đi.

Bạch Khởi nhẹ nhàng nói. Đến với đẳng cấp của Bạch Khởi, đối với chuyện như vậy thì tiện tay cũng có thể làm xong chuyện, đồng thời cũng không coi trọng nó.

- Có chuyện gì xin ngài cứ nói. Ngài đã cứu Hàn Tổ Thiên ta một mạng, đừng nói chỉ là một câu hỏi, dù muốn ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không từ.

Người thanh niên tên Hàn Tổ Thiên ấy nghe xong lời này liền chính sắc nói.

- Không có gì, ta muốn hỏi thăm người đến Thiên Kiếm Sơn đi thế nào.

Bạch Khởi nghe xong câu này chỉ mỉm cười, rồi nhàn nhạt nói.

Có điều câu nói của hán lại khiến cho Hàn Tổ Thiên sửng sờ. Hán nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng Bạch Khởi lại hỏi câu này. Vị trí của Thiên Kiếm Sơn ai ai cũng biết, nhưng cơ hồ không có ai có thể đi lên đó, lời nói của Bạch Khởi tràn đầy ý chứng tỏ Bạch Khởi là người từ nơi khác đến, nếu không thổ dân nơi này tuyệt đối sẽ không hỏi điều này.

Nhìn lại Bạch Khởi một lần, Hàn Tổ Thiên thần sắc trở lên phức tạp, do dự một lát rồi nói:

- Từ đây đi về phía Tây 800 dặm, có một đỉnh núi cao vút trong mây, nhìn từ trên xuống trông giống như một thanh trường kiếm. Ngọn núi ấy chính là Thiên Kiếm Sơn. Có điều ta khuyên ngài đừng nên đi đến đó. Thiên Kiếm Sơn không cho phép người ngoài vào, bất cứ người nào xâm nhập Thiên Kiếm Sơn đều phải chết. Cho dù là Hoàng Đế của Đế Quốc Băng Tuyết cũng không ngoại lệ.

- Bước vào Thiên Kiếm Sơn sẽ chết? Ha ha ha, cũng bá đạo thật, có khí phách. Ta thích... Có điều người yên tâm, ta được mời đến, sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì đâu.

Bạch Khởi cười ha hả rồi xoay người rời khỏi nơi đó, cũng không để ý đến Hàn Tổ Thiên sắc mặt đang kinh ngạc tột cùng.

Lời của Bạch Khởi giống như sấm nổ ngang tai của Hàn Tổ Thiên. Được mời đến? Bao nhiêu năm nay rồi chưa từng nghe thấy việc Thiên Kiếm Sơn mời khách đến. Cho dù là những cao thủ danh chấn một phương, mỗi lần có người đến đều là chấn động cả nước. Bởi vì người đến đều là những đại nhân vật siêu quần. Nghe nói chín năm trước, trước khi Hoàng Đế Đế Quốc Băng Tuyết đời trước kế vị đã đến một lần, Hắc Ám Giáo Hoàng sáu trăm năm trước cũng đến một lần, Hội Trưởng đời trước của Đấu Giả Công Hội một nghìn năm trước cũng được mời một lần. Mỗi người đều là những nhân vật đỉnh thiên lập địa, không ngờ Bạch Khởi trẻ như vậy mà được Thiên Kiếm Sơn mời đến. Chuyện này... chuyện này thật sự đúng là không thể tưởng tượng.

Trấn an người thiếu nữ bên cạnh, rồi tiễn nàng đi rồi, Hàn Tổ Thiên vẫn ở trong cơn chấn động, thần sắc phức tạp đứng giữa phố, ngay cả vết thương trên người cũng quên đi xử lý. Lúc này chỉ sửng sờ đứng ở đó, chợt một giọng nói vang lên bên tai của Hàn Tổ Thiên:

- Thiếu gia, người này thật không đơn giản a. Chắc chắn là một cao thủ, vừa rồi hán ra tay, đến bóng ảnh của hán ta cũng không nhìn thấy.

- Cái gì. Cừu thúc người xác định chứ?

Hàn Tổ Thiên nghe xong lời này cả người sững sốt, vẻ mặt kinh hãi nói. Bản thân mình không thể nhìn ra thì không đáng gì, nhưng ngay cả Cửu thúc cũng không nhìn ra? Đó là cảnh giới gì? Phải biết rằng Cửu thúc đã là Đấu Vương đỉnh phong, chỉ thiếu một bước nữa là có thể bước vào cánh cửa của Đấu Hoàng. Một Đấu Hoàng bình thường cũng chỉ mạnh hơn ông một chút, động tác của Đấu Hoàng cao cấp tuy rằng ông không thể phản kháng, nhưng chí ít vẫn còn có thể quan sát được. Nhưng khi người này động thủ, Cửu thúc lại nói ngay cả bóng của hắn cũng không thể nhìn thấy, điều này có nghĩa gì? Điều này có nghĩa đối phương chí ít cũng là cấp bậc Đấu Hoàng cao cấp, thậm chí có thể là một Đấu Đế cường giả. Nghĩ tới Đấu Đế cường giả, Hàn Tổ Thiên trong lòng chợt lung lay dao động.

Vị cao thủ ấy của Thiên Kiếm Sơn hẳn không thể nào mơ mộng đến, có nghĩ đến cũng vô dụng. Bản thân mình có mấy cân mấy lượng, Hàn Tổ Thiên cũng có thể tự biết, muốn mời vị cao thủ ấy trên Thiên Kiếm Sơn giúp mình cơ hồ là nằm mơ giữa ban ngày, chẳng bằng mình tự dựa vào bản thân. Đế Quốc Băng Tuyết không có người nào có thể diện lớn đủ để mời vị cao thủ ấy ra tay. Nhưng Bạch Khởi lại mang đến cho hắn hy vọng. Một Đấu Đế cường giả a, một Đấu Đế cường giả hoàn toàn có thể giúp mình báo thù. Chỉ cần hắn bằng lòng, chỉ cần hắn muốn làm thì đó là hoàn toàn có thể, chỉ cần hắn giúp mình giết người đó thì được rồi, bản thân mình sẽ tình nguyện trả bất cứ giá nào.

- Uhm. Ta xác định, chí ít cũng là một Đấu Hoàng cao cấp. Thậm chí có thể là một Đấu Đế cường giả.

Cửu thúc nói một cách chắc chắn, sắc mặt cũng trở lên khác lạ. Những điều mà Hàn Tổ Thiên nghĩ cũng chính là những thứ mà ông nghĩ, hai người này đã nghĩ đến việc cùng đi.

- Cửu thúc. Chúng ta đi tìm hắn, nhờ hắn giúp sức.

Hàn Tổ Thiên nghe xong lời này liền trầm giọng nói, sự phấn chấn lộ ra trong lời nói của hắn.

- Chờ một chút. Thiếu chủ chúng ta cần phải thương lượng một chút.

Chưa đợi Hàn Tổ Thiên có động tác nào thì Cửu thúc bên cạnh sắc mặt đã trở lên căng thẳng nói, ngăn chặn lại hành động của hắn.

- Sao vậy? Cửu thúc sao người lại ngăn ta lại làm gì? Chúng ta hiện tại không đi tìm hắn đợi lát nữa hắn sẽ đi mất đấy!

Hàn Tổ Thiên thần sắc gấp gáp nói, lúc nói sắc mặt cũng thay đổi. Khi nói chuyện với Cửu thúc còn thoáng lộ sự tức giận, có thể nhìn ra hắn đã muốn báo thù đến cực điểm. E rằng tất cả những chứng ngại ngăn cản lại việc hắn báo thù, ở lúc cần thiết hắn cũng sẽ diệt gọn không lưu tình.

- Thiếu chủ. Không phải ta ngăn ngại, chỉ là chúng ta lẽ nào cứ công nhiên đi như vậy sao? Phải biết rằng chúng ta và người đó không hề có bất cứ giao tình nào. Hắn không có lý do nào để giúp chúng ta. Ngài muốn hắn giúp chúng ta, chí ít cũng phải cho hắn một lý do để hắn giúp chúng ta. Chí ít chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào mới có thể lay động được đối phương. Có điều...

Cửu thúc nhìn Hàn Tổ Thiên phía trước mặt, dừng lại không tiếp tục nói thêm điều gì.

- Có điều cái gì?

Dù gì lòng báo thù của người thiếu niên này đã khiến Hàn Tổ Thiên không lo được nhiều như vậy, nhưng khi nghe thấy lời nói của Cửu thúc, vội vàng hỏi Cửu thúc.

- Có điều cho dù chúng ta nghĩ ra cách cũng khó có thể lay động được hắn, Đấu Đế cường giả đã vượt qua mọi giới hạn, thân phận cao quý như thế nào? Hơn nữa kẻ địch của chúng ta lại không dễ đối phó, muốn hắn giúp chúng ta chỉ sợ là không phải chuyện dễ dàng gì, ta chỉ sợ điều kiện của chúng ta vốn không thể lay động được đối phương, người ta thực chất sẽ không giúp chúng ta.

Cửu thúc cười khổ nói.

Lời nói này đã thức tỉnh Hàn Tổ Thiên. Hàn Tổ Thiên ngậy người tại chỗ, nhất thời vẻ mặt không ngừng thay đổi, thù hận đã tích đầy bao năm vẫn luôn đè nén tâm lý của hắn, giống như một ngọn núi vô hình đè lên hắn, khiến hắn không thể nào thở nổi. Hắn muốn báo thù nhưng sức mình lại không đủ. Hiện nay khó khăn lắm mới gặp được một người có thể giúp mình, một Đấu Đế cường giả dĩ nhiên hắn không muốn bỏ qua. Nhưng hắn cũng biết rằng những gì mà Cửu thúc nói không sai. Đấu Đế cường giả đã vượt qua mọi

giới hạn, những điều kiện bình thường không phải là những thứ có thể lay động được hắn, muốn lay động họ tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, thậm chí không dễ hơn với việc mình đích thân đi báo thù.

Nhưng có thù tất phải báo, người đó cần phải chết. Do dự một hồi lâu, Hàn Tổ Thiên cuối cùng đã có một sự quyết đoán trong lòng, nghiêng rằng thật chặt, vẻ mặt kiên định nói:

- Cữu thúc người không cần nói nữa, chúng ta đi tìm hắn thôi. Ta đã quyết định rồi, chỉ cần hắn báo thù cho chúng ta, tất cả mọi thứ đều là của hắn, sau khi báo thù những thứ có được ta đều cho hắn, bản thân ta cũng sẽ không tiếc làm nô bộc cả đời cho hắn.

- Cái gì! Nhưng mà Thiếu chủ, ngài là...

Cữu thúc nghe thấy lời này cả người rung động, vẻ mặt không dám tin nhìn Hàn Tổ Thiên trước mặt mình, hoang mang nói.

- Là cái gì? Không báo được thù, thân phận trước đây thì cũng chẳng là gì. Chỉ cần có thể báo thù ta không tiếc thứ gì. Đấu Đế cao quý, nhưng hắn cũng phải có dự định cho con cháu hắn sau này chứ, ta tin rằng nếu như ta làm như vậy có lẽ có thể lay động hắn!

Hàn Tổ Thiên trầm giọng nói, sau khi nói xong không lên tiếng mà mặt âm trầm đi về bên ngoài.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

426. Chương 323: Thái Tử Lưu Lạc (1)

Trong lòng đã quyết định, Hàn Tổ Thiên đã rời khỏi vị trí mình đang đứng, đi về hướng Tây tìm Bạch Khởi. Còn Cữu thúc đi theo sau hắn thì thần sắc phức tạp nhìn Hàn Tổ Thiên, rồi cười khổ bắt lực cùng Hàn Tổ Thiên đi tìm Bạch Khởi.

Hàn Tổ Thiên đi theo hướng Bạch Khởi biến mất bắt đầu hỏi thăm nơi hạ lạc của Bạch Khởi, chuyện này cũng không khó khăn gì. Bạch Khởi tướng mạo anh tuấn, mái tóc trắng đặc biệt lại độc hành, hơn nữa khí chất vượt xa người thường, muốn ở vùng trong Băng Phong Thành này tìm kiếm Bạch Khởi cũng không phải là một chuyện quá khó khăn. Rất nhanh sau đó, Hàn Tổ Thiên đã tìm được Bạch Khởi đang dùng bữa trong một lữ điếm của Băng Phong Thành.

Thoáng nhìn Hàn Tổ Thiên đang đi tới, Bạch Khởi neho mắt lại, nhìn đối phương một cái rồi tiếp tục ăn như không nhìn thấy ai. Người giống như vậy trên thế giới này có rất nhiều, họ có những nguyện vọng của bản thân, có những câu chuyện mà không ai được biết đến, có điều những thứ này không liên quan đến Bạch Khởi. Tu vi và địa vị hiện nay của Bạch Khởi đã quyết định cho hắn thuộc về một tầng lớp cao cao tại thượng, cúi xuống nhìn thiên hạ. Vừa rồi sở dĩ giúp Hàn Tổ Thiên cũng chẳng qua chỉ là bởi vì lòng cảm thương mà thôi. Có điều sau lúc đó, chàng thanh niên bình phàm này đã không còn gây được bất cứ sự chú ý nào với Bạch Khởi.

- Các hạ...

Hàn Tổ Thiên nhìn Bạch Khởi đang ngồi ở vị trí chính giữa ở lầu một lữ điếm, hít một hơi thật sau bước tới, nhìn Bạch Khởi cung kính nói.

Có điều đáng tiếc lời của hắn còn chưa nói xong đã bị Bạch Khởi ngắt lời, lạnh lùng nhìn đối phương một cái. Bạch Khởi mặt mày lạnh lẽo nói:

- Có chuyện gì cứ nói rồi đi đi, đừng phiền ta ăn cơm.

Dứt lời rồi không còn để ý đến Hàn Tổ Thiên đã cúi đầu ăn tiếp. Tuy rằng Bạch Khởi đã là tu vi cấp Đấu Thánh, có điều cơm thì vẫn phải ăn. Con người nào phải là gang thép gì, một bữa không ăn thì cũng hoa mày chóng mặt. Câu nói này cũng không phải tùy tiện nói ra. Bạch Khởi có thể nào cũng là con người, không phải thần thánh gì, ngày ba bữa ăn tuy rằng có thể ăn ít đi, nhưng rốt cuộc thì vẫn phải ăn.

- Các hạ, ta muốn nhờ ngài giúp đỡ ta.

Do dự một lát, Hàn Tổ Thiên không ngờ Bạch Khởi lại sẽ có bộ dạng này, có điều rất nhanh hắn đã thích ứng. Phàm là cao nhân đều có những tật riêng của mình, tính tình lạnh lùng cũng là chuyện có thể hiểu.

Có điều lời này chưa nói hết đã lại bị Bạch Khởi ngắt đoạn, nhìn Hàn Tổ Thiên trước mặt, Bạch Khởi sắc mặt không lộ ra chút biểu tình nào mà ngắt lời đối phương:

- Giúp người? Tại sao? Vừa rồi giúp người một tay chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Ta không cảm thấy người có chỗ nào đặc biệt cả. Hơn nữa ta cũng không cần thiết phải giúp người, người tìm người cao mình khác đi.

Nói rồi Bạch Khởi đứng dậy đi về hướng phòng mà mình đã thuê. Hàn Tổ Thiên thoáng ngậy người, sau đó lập tức vội theo lên, theo sát phía sau Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi bước vào phòng, hắn cũng đi theo vào.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ không giúp người, ta trước giờ đều không làm những chuyện gì tốt, ai cũng không ngoại lệ. Huống hồ ta và người không hề quen biết, ta cần gì phải giúp người? Bây giờ ra đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Bạch Khởi cau mày nhìn Hàn Tổ Thiên đi theo vào, hừ nhạt một tiếng rồi nói như vậy. Bạch Khởi ghét những người không thức thời. Đối với những người này Bạch Khởi trước giờ không hề khách khí, còn Hàn Tổ Thiên hiển nhiên là một người trong số đó.

Phịch...

Một tiếng nặng nề vang lên, Hàn Tổ Thiên chợt quỵ xuống đất, hướng thẳng Bạch Khởi cung kính vạn phần nói:

- Xin ngài hãy giúp ta, mối thù phụ mẫu không đội trời chung. Hàn Tổ Thiên ta bắt buộc phải báo thù này. Vì chuyện này ta bằng lòng trả giá tất cả, xin người hãy giúp ta.

- Trả giá tất cả? Dựa vào gì? Người có gì có thể cho ta? Chỉ dựa vào gã này sao?

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng ậm ờ nói, khi nói thoáng chốc biến mất ở bên cạnh Hàn Tổ Thiên. Một giây sau đó khi xuất hiện trở lại, trên tay nhắc một người, hiển nhiên chính là lão nô bộc Cửu thúc của Hàn Tổ Thiên.

- Cửu thúc!

Hàn Tổ Thiên cả kinh nói, vội vàng đứng bật dậy.

Thấy vậy Bạch Khởi cười lạnh khinh miệt, tiện tay nép lão nô bộc Cửu thúc ra, sau đó nói một cách vô tâm:

- Đây chính là chỗ dựa của người sao? Một Cửu Tinh Đấu Vương? Đối với người thường thì cũng là cao thủ không tồi, có điều đối với ta hần chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi. Thuộc hạ của ta cao thủ vô số, người lợi hại hơn hần cũng không ít, hần vẫn chưa đủ tư cách để ta nhìn đến lần thứ hai. Nếu như người chỉ có chút vốn nhỏ nhoi này, vậy thì mời đi đi, nếu còn đến đây ta sẽ thật sự không khách khí đâu, ta sẽ không để ý vì giết chết hai người.

Khi nói chuyện sát khí trên người Bạch Khởi bộc phát, sát ý ngút trời chớp mắt đã lan rộng khắp gian phòng. Hàn Tổ Thiên và lão nô bộc Cửu thúc nháy mắt sắc mặt chợt biến, cả người cùng run rẩy. Lần đầu tiên họ cảm thấy sự chết chóc lại gần kề như vậy, ngay cả bản thân cơ hồ cũng không có bất cứ năng lực phản kháng nào, họ có thể cảm giác rõ ràng cái chết đã rất gần với mình, rất gần...

Sợ hãi nhìn Bạch Khởi, Hàn Tổ Thiên nghiêng rằng, một lần nữa cung kính nói:

- Nếu như ngài chịu giúp ta. Ta tình nguyện trả giá tất cả, hiện tại ta không có gì, có điều nếu như ngài giúp ta, ta bảo đảm ngài sẽ có được tất cả những gì mà ngài không tưởng tượng nổi.

- Thứ gì mà ta không nghĩ tới được? Ha ha ha, người đừng có xem thường ta. Nói thực cho người biết, những thứ bình thường e rằng có mà có thể lay động ta. Ta cho người một cơ hội, lấy con bài bí mật của người ra đi. Nếu như người có thể khiến ta hài lòng, ta có thể giúp người một lần, có điều nếu như không khiến ta hài lòng. Người hãy tự động biến mất trước mặt ta đi, tránh để ta nhìn thấy mà tức giận.

Bạch Khởi ngồi xuống, hứng chí nhìn Hàn Tổ Thiên trước mặt. Bạch Khởi cũng muốn xem xem, tên này rốt cuộc dùng cái gì để lay động mình.

- Chuyện này...

Hàn Tổ Thiên và lão bộc Cửu thúc nhìn nhau một cái, Hàn Tổ Thiên lên tiếng đầu tiên:

- Phụ thân ta là Hàn Vân. Là Hoàng Đế đời trước của Đế Quốc Băng Tuyết. Còn ta là Thái Tử Hàn Tổ Thiên. Thúc thúc ta nhân lúc phụ thân ta lâm trọng bệnh, khi đó tuổi ta còn nhỏ mà ám sát phụ thân và mẫu hậu của ta, rồi đuổi ta đi, giả truyền chiếu thư tự lập mình làm Hoàng Đế, đuổi ta đến Băng Phong Thành này, kéo ta từ vị trí Thái Tử xuống làm thường dân. Nếu như không phải Cửu thúc bảo vệ ta thì e rằng ta hiện giờ cũng chết rồi, ta muốn ngài giúp ta báo thù Hàn Phong, giúp ta đoạt lại Hoàng vị, đến lúc đó ta nhất định sẽ toàn lực báo đáp ngài.

Với chuyện này Bạch Khởi chỉ cười nhạt không ngừng, cảm thông kẻ đứng trước mặt mình là một Thái Tử gặp nạn. Tuy rằng hắn nói như vậy, có điều tình hình cụ thể bên trong ai cũng không rõ, Bạch Khởi lại càng không biết. Đây chỉ là lời nói một phía của Hàn Tổ Thiên mà thôi, việc này Bạch Khởi không tin tưởng gì lắm, có điều lời của Hàn Tổ Thiên đã để Bạch Khởi có một suy nghĩ khác.

Hiện nay Bạch Khởi đang ở trên Đế Quốc Băng Tuyết, muốn đi Thiên Kiếm Sơn, theo lý mà nói chuyện này thật sự không có liên quan gì. Có điều con người ta không lo xa mà lo gần, Bạch Khởi tuy rằng quân lực mạnh mẽ, có điều trong tương lai không lâu sẽ phải đối mặt với cả Đại Lục. Còn có cả Quang Minh Giáo Đình, Hắc Ám Thần Điện... những thế lực khủng khiếp ấy. Lúc này cần phải gia tăng thực lực của mình, mục tiêu đầu tiên của Bạch Khởi chính là Đế Quốc Thiên Long. Còn Đế Quốc Băng Tuyết ở phía Bắc Đế Quốc Thiên Long, ở giữa là mấy chục Công Quốc nhỏ. Có điều những Công Quốc này không cần thiết phải nghĩ nhiều, phương Bắc chỉ có Đế Quốc Đức Lan là khác. Bạch Khởi muốn hoàn thành một trong ba nhiệm vụ lớn không thể hoàn thành, chính là thống nhất Đại Lục, thì cần phải sớm chuẩn bị. Nếu như có thể khống chế được Đế Quốc Băng Tuyết thì hiển nhiên là một lựa chọn không tồi.

Đế Quốc Băng Tuyết có mấy trăm vạn binh mã, binh cường mã tráng, dân phong dũng mãnh, đất đai rộng rãi lại dân cư thưa thớt, hùng cứ phương Bắc. Một khi Nam hạ lại là một lực lượng không nhỏ, nếu như mình khống chế Đế Quốc Băng Tuyết, Nam Bắc giáp công, chẳng bao lâu sau thì có thể tiêu diệt gọn Đế Quốc Đức Lan và Đế Quốc Thiên Long, thống nhất Đại Lục phương Đông sẽ trở nên đơn giản rất nhiều. Đến lúc đó có thể hợp sức Đông Tây tung hoành Đại Lục, dần dần thôn tính cả Đại Lục. Đây tuyệt đối là một kế hoạch hoàn hảo. Bởi vậy sau khi Bạch Khởi nghe xong lời này lòng đã dao động.

Đương nhiên động tâm thì động tâm, Bạch Khởi có tính toán riêng của mình. Tuy rằng hắn có khả năng một mình giết chết hết Hoàng thất của Đế Quốc Băng Tuyết, đỡ một người lên làm Hoàng Đế, nhưng nếu người này lại chẳng ra gì, không có năng lực và không có người ủng hộ, vậy thì cũng không thể nào được. Dù gì một mình tuy rằng có thể giết chết hết tầng lớp cao của Đế Quốc, nhưng lại không thể nào một mình khống chế một Đế Quốc lớn, sự khác biệt trong đó quá lớn.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

427. Chương 323: Thái Tử Lưu Lạc (2)

- Không ngờ ngươi lại là một Thái Tử gặp nạn. Có điều Thái Tử ta cũng gặp nhiều rồi, thứ ngươi có thể cho ta không nhiều. Cho dù là ngươi được làm Hoàng Đế của Đế Quốc Băng Tuyết, những thứ ngươi có cũng chẳng là gì trong mắt ta. Hơn nữa, cho dù ta giúp ngươi giết Hàn Phong, để ngươi làm Hoàng Đế, nhưng ngươi có năng lực ổn định giang sơn không? Đừng nói với ta, ngươi có, đó chỉ là do ngươi nghĩ mà thôi, nếu như ngươi từ nhỏ đã bị đuổi đi đến Băng Phong Thành, ta nghĩ đối với việc quản lý một quốc gia ngươi cũng không thể tỏ tường, hơn nữa không có ai ủng hộ ngươi. Ngươi dù được ta đưa lên làm Hoàng Đế thì cũng vô ích thôi. Cuối cùng cũng chỉ là lãng phí thời gian của ta mà thôi.

Bạch Khởi nhàn nhạt nói.

- Ta có. Tiểu hoàng thúc Hàn Cửu Không của ta hùng cứ kinh sư, đối với Phụ hoàng ta lại trung thành tận tâm, những năm này đều không ít lần chăm sóc cho ta, hơn nữa năm đó cũng có vô số đại thần tướng lĩnh trung thành với Phụ hoàng ta. Chỉ là Hàn Phong áp chế họ, dựa vào sự ủng hộ của Hàn Băng Tông phương Bắc mà áp chế họ. Rất nhiều người tận trung với Phụ hoàng ta đã chết, có điều nhiều người vẫn âm thầm chờ đợi cơ hội, tuy rằng họ ít liên lạc với ta, lúc đó cũng sẽ liên lạc với ta thôi. Có điều ta biết, chỉ cần Hàn Phong chết, ta lên cao hô hào họ nhất định sẽ tận trung với ta.

Hàn Tổ Thiên nghe thấy lời của Bạch Khởi không cần nghĩ ngợi gì, nhân thần như không nhìn lão bộc bên cạnh mình, buột miệng nói ra.

- Uhm. Như vậy a, nếu như vậy ta sẽ có thể giúp người một tay. Hàn Băng Tông phương Bắc cái gì, trong mắt ta hấn chẳng là gì. Ta tự tin ngoài người đó ở Thiên Kiếm Sơn ra thì không ai có thể ngăn cản ta. Giúp người giết Hàn Phong thì không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề là, ta có thể có được lợi ích gì? Quan cao hậu lộc? Tiền bạc mỹ nữ? Ha ha, những thứ đó ta không quan tâm. Nếu ta cần, lúc nào muốn thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Bạch Khởi trầm ngâm một lát khẽ cười nói.

- Chuyện này...

Hàn Tổ Thiên chần chờ một lát, nhìn Cửu thúc bên cạnh mình rồi nhìn Bạch Khởi, nghĩ đến thù hận của mình, sau đó cung kính nói:

- Nếu như ngài đồng ý giúp ta báo thù, Hàn Tổ Thiên ta nguyện ý ký khế ước với ngài, trở thành bộc nhân của ngài, cả đời không thay đổi. Đế Quốc Băng Tuyết sau này sẽ là của ngài, ta chỉ cần báo thù.

- Uhm. Thật không? Nếu như là vậy, vậy thì có thể thương lượng...

Thứ Bạch Khởi cần chính là câu nói này, Hàn Tổ Thiên vừa nói ra câu này, mắt của Bạch Khởi đã sáng lên, nhìn Hàn Tổ Thiên trước mặt mình mỉm cười nói như vậy.

- Các hạ. Hàn Băng Tông ta sợ rằng ngài không hiểu rõ hấn. Tuy rằng ngài rất lợi hại, về điểm này ta thừa nhận. Có điều Hàn Băng Tông có hai cao thủ Đấu Hoàng, mấy cao thủ Đấu Vương, hùng cứ ở phương Bắc nhiều năm. Là môn phái lớn nhất phương Bắc, cũng chấp chưởng cả Đế Quốc Băng Tuyết này. Nghe nói đám Hàn Băng Tông còn có Đấu Đế cường giả trấn thủ, ngài có nắm chắc không?

Có điều lúc này lại có người xen miệng vào, người này không ai khác chính là lão bộc Cửu thúc của Hàn Tổ Thiên. Có thể nhìn ra Cửu thúc tuy rằng thừa nhận sức mạnh tung hoành của Bạch Khởi, có điều với lực lượng của Hàn Băng Tông vẫn có sự úy kỵ, vì vậy hấn sợ.

- Hừ, mắt chó xem thường người, ở nơi này không có phần người nói!

Bạch Khởi phỉ tay đẩy lão bộc Cửu thúc ra ngoài, cả người ông ta đập mạnh vào tường, sau đó thổ ra một búng máu, cùng lúc đó đầu khí màu tím đậm trên người Bạch Khởi theo đó bạo phát ra.

- Đấu Đế đỉnh phong!

Bất luận là Hàn Tổ Thiên hay là lão bộc Cửu thúc vị đánh bay đi khi nhìn thấy đầu khí nổi lên trên người Bạch Khởi chớp mắt sắc mặt đã thay đổi, thấp giọng kinh hãi hô lên.

Đấu Đế đỉnh phong a, đây lại là một Đấu Đế đỉnh phong, là Đấu Đế đỉnh phong ngang hàng với Thú Hoàng và hai đại Giáo Hoàng trong truyền thuyết. Đây chính là một biểu tượng của sức mạnh. Hàn Băng Tông có Đấu Đế hay không mọi người đều không rõ. Tuy rằng Hàn Băng Tông theo lời đồn cũng có Đấu Đế, là cao thủ đã trở thành Đấu Đế hai trăm năm trước. Nhưng nói cho cùng có phải là thật không thì không ai biết. Nhưng cho dù là Đấu Đế thì cũng không chắc lợi hại bằng người đang đứng trước mặt, cùng là Đấu Đế đỉnh phong, vậy thì thắng thua chỉ phân đồng đều mà thôi.

Có một người như vậy giúp sức, chuyện báo thù dĩ nhiên không còn là vấn đề, chớp mắt sự nghi ngờ trong lòng hai người đã tiêu diệt hết.

- Còn đợi gì nữa, nếu muốn ta giúp người, vậy thì mau lấy máu nhận chủ đi.

Bạch Khởi nheo mắt thấp giọng nói, giọng điệu ra lệnh nhìn về Hàn Tổ Thiên.

Đối với mệnh lệnh của Bạch Khởi, Hàn Tổ Thiên cũng không phản bác, cũng không dám phản bác, lập tức gật đầu, sau đó cất ngón tay của mình vẽ một hình kỳ lạ xuống đất, sau đó nói lớn:

- Chư Thần tại thượng, dưới sự chứng kiến của Chư Thần, ta Hàn Tổ Thiên bằng lòng lập khế ước nô lệ với người trước mặt, trở thành bộc nhân trước mặt của người trước mặt, cả đời không thay đổi.

Lời nói vừa dứt, hình vẽ kỳ lạ trên đất bắt đầu chuyển động. Theo đó một giọt máu lại rơi ra từ tay của Hàn Tổ Thiên, bắn thẳng vào giữa hai chân mày của Bạch Khởi, giữa hai người đã tạo ra một mối liên hệ tinh thần kỳ diệu, từ nay Hàn Tổ Thiên không còn có thể phản kháng lại Bạch Khởi nữa lời, nếu như Bạch Khởi muốn có thể biết tất cả cách nghĩ của hắn, nếu như Bạch Khởi muốn, ý nghĩ nào cũng có thể giết chết hắn cách xa vạn lý.

Hàn Tổ Thiên sử dĩ sáng khoái như vậy, nguyên nhân rất đơn giản. Thân phận của Bạch Khởi khiến hắn tin tưởng Bạch Khởi vô điều kiện. Một Đẩu Đế đỉnh phong đương nhiên chắc chắn là lời đã nói ra nhất định sẽ làm, thân phận và địa vị của họ đại diện cho thực lực vô thượng, lời của họ là tuyệt đối có thể tin, huống hồ Hàn Tổ Thiên không cho rằng nếu như Bạch Khởi không giúp mình thì lại có thể có lợi ích gì từ mình.

Bản thân mình có mấy cân mấy lạng Hàn Tổ Thiên hiểu rất rõ, ngoài thân phận Thái Tử ra và sự quan tâm của các đại thần ra, những cái khác mình không có gì. Nếu như Hàn Phong không chết, mình ngồi lên Hoàng vị, bản thân cũng không hề bất cứ giá trị nào có thể nói, bởi vậy hắn đoán chắc rằng Bạch Khởi chắc chắn sẽ giúp mình.

Sau khi mọi việc hoàn thành, Bạch Khởi nhìn Hàn Tổ Thiên trước mặt, rồi thần sắc phức tạp nhìn lão bộc Cửu thúc của Hàn Tổ Thiên, ậm ừ nói:

- Hai người tạm thời ở lại trong Băng Phong Thành đi. Hoặc nếu như các người đồng ý, thì đi vào Băng Tuyết Thành đợi ta trước, ta còn có chuyện cần đi Thiên Kiếm Sơn. Vị cao thủ Thiên Kiếm Sơn mời ta qua đó. Cho nên ta cần đi đến đó trước rồi mới có thể giúp các người giết Hàn Phong, thời gian này các người chuẩn bị đi. Đặc biệt là Hàn Tổ Thiên người, ta không hy vọng sau khi ta giết chết Hàn Phong rồi để người ngồi lên Hoàng vị, nhưng người lại không thể ngồi vững đâu.

- Vâng, chủ nhân.

Hàn Tổ Thiên vội vàng nói, tuy rằng trong lòng có chút không hài lòng với việc Bạch Khởi không lập tức giúp mình báo thù, có điều hắn không dám nói nhiều. Dù gì Bạch Khởi hiện tại đã là chủ nhân của mình, tất cả của mình đều nằm trong tay của chủ nhân, một bộc nhân như mình không có tư cách nói nhiều, nghe xong lời chủ nhân sắp xếp rồi bước đi.

Hơn nữa câu nói sau của Bạch Khởi khiến Hàn Tổ Thiên càng không còn gì để nói, chuyện của mình được tính là gì? So với lời mời của vị cao thủ trên Thiên Kiếm Sơn phương Bắc, Hoàng Đế của Đế Quốc Băng Tuyết cũng không đáng nhắc đến, nếu như người đó muốn thì Đế Quốc Băng Tuyết này cũng sớm đã thay chủ rồi, chỉ cần một câu nói của người đó, Đế Quốc Băng Tuyết lập tức sẽ sụp đổ. Trong lòng người phương Bắc, Thiên Kiếm Sơn chính là Thần Sơn, vị cao thủ trên Thiên Kiếm Sơn chính là Thần sống, lời hắn nói là Thần dụ, khiến một Đế Quốc diệt vong chỉ là một câu nói mà thôi, ngay cả Hàn Băng Tông cũng không dám lộng hành.

Lời mời của người đó đối với người phương Bắc mà nói chắc chắn là một vinh dự cao nhất, chẳng khác nào thế giới nhân loại nhận được lời triệu hoán của Quang Minh Thần, là chuyện tuyệt đối không thể cãi lại. Vì vậy hắn không dám nói nhiều đến nửa câu, trong lòng cũng không có bất cứ bất mãn gì, ngược lại cho rằng chuyện này là đương nhiên.

Thấy vậy Bạch Khởi gật đầu, sau khi nghỉ ngơi một đêm, hôm sau đã tách khỏi hai chủ bộc Hàn Tổ Thiên, để họ đi về Băng Tuyết Thành, còn mình thì đi về Thiên Kiếm Sơn ở một hướng khác. Ba người từ đây chia ra làm việc, hơn nữa ước định đợi sau khi Bạch Khởi làm xong tất cả mọi chuyện thì đi đến Băng Tuyết Thành giải quyết chuyện của Hàn Tổ Thiên, ngoài ra còn phụ giúp Hàn Tổ Thiên lên làm Hoàng Đế. Còn những chuyện gần đây mà Hàn Tổ Thiên làm chính là lên vào Băng Tuyết Thành để liên lạc với những người tận trung với hắn, chuẩn bị tốt cho đại sự. Chỉ đợi Bạch Khởi đến giết Hàn Phong, đến lúc đó đại công cáo thành, có sự ủng hộ của Bạch Khởi, việc hắn lên làm Hoàng Đế có lẽ không có vấn đề gì. Đương nhiên

tiền đề là Bạch Khởi phải chắc chắn giết được Hàn Phong và người đứng sau hắn Hàn Băng Tông, có điều chuyện này đối với Bạch Khởi mà nói thì không có vấn đề gì lớn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

428. Chương 324: Độc Cô Cầu Bại (1)

Sau khi chia tay Hàn Tổ Thiên và Cửu thúc, Bạch Khởi phi thân bay về hướng Thiên Kiếm Sơn. Mất một buổi sáng, Bạch Khởi đã đến phụ cận của Thiên Kiếm Sơn, sở dĩ biết đây là Thiên Kiếm Sơn, nguyên nhân không có gì khác. Ngọn Thiên Kiếm Sơn này giống như một thanh kiếm lớn từ trên trời cắm thẳng xuống mặt đất rộng lớn. Hình dạng của đỉnh núi kỳ dị giống như một thanh bảo kiếm lớn, tuy rằng không thể cắm vút lên mây, có điều trong bình nguyên, Thiên Kiếm Sơn cao mấy vạn thước này vẫn thu hút một cách lạ thường. Tuyết trắng phủ đầy xung quanh, những cơn cuồng phong rít gao cũng không thể che lấp khí thế kinh người của Thiên Kiếm Sơn.

- Người đang đứng là ai? Lại dám xông vào cấm địa của Thiên Kiếm Sơn! Mau chóng lui đi, nếu không sẽ giết không tha!

Khi Bạch Khởi đến gần Thiên Kiếm Sơn, mấy cao thủ cấp Đấu Vương dồn dập hạ thân chặn lại đường đi của Bạch Khởi. Từng người lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, một cao thủ Đấu Hoàng trong số đó đã nói như vậy. Đám người họ có một điểm chung đó chính là người nào cũng đeo một thanh trường kiếm đen lớn sau lưng.

- Bạch Khởi, được mời đến!

Bạch Khởi ngạo nghễ nói, những người này tuy rằng đều là những cao thủ cấp Đấu Vương, Đấu Hoàng, có điều cũng không được Bạch Khởi coi là gì. Bởi vì thân phận của Bạch Khởi ở đó, những người này còn không có tư cách hỏi mình, có điều Bạch Khởi nói chuyện vẫn được coi là khách khí. Dù gì Độc Cô Gia đối với mình cũng không tệ, hơn nữa vị Lão tổ tông của Độc Cô Gia cũng không dễ dây vào.

- Thì là Bạch Khởi Nguyên Soái, không ngờ ngài lại đến nhanh như vậy! Lão tổ tông nhà ta đã truyền lời xuống, nói ngài mấy ngày sau sẽ tới, không ngờ nhanh vậy mà ngài đã tới rồi. Vẫn mong ngài hạ xuống nơi này rồi đi vào từ Bái Kiếm Đường. Đây là quy tắc của Độc Cô Gia, có gì đặc tội, vẫn mong ngài lượng thứ cho. Dù gì đây cũng là do Lão tổ tông định ra, trước lúc Lão nhân gia nói thì đám tử tôn chúng ta cũng không dám nói nhiều.

Người dẫn đầu hiển nhiên biết Bạch Khởi là ai, nói chuyện cực kỳ khách khí, vẫn giữ được sự tôn trọng tốt cùng.

- Được.

Đây gọi là nhập gia tùy tục, Bạch Khởi cũng không cần nói nhiều mà xoay người hạ đất, đến bên vị trí chân núi. Dưới chân núi có một con đường nhỏ, trải dài mấy vạn bậc thang thông thẳng lên đỉnh núi. Còn phía dưới Thiên Kiếm Sơn có vô số các tòa kiến trúc, kéo dài mấy chục dặm, giống như một thành thị nhỏ. Ở nơi này có mấy vạn đệ tử của Độc Cô Gia cắm chốt, những chuyện này đều là Bạch Khởi nghe người tên Độc Cô Minh Viễn bên cạnh mình giới thiệu cho mình nghe.

Còn trên chính giữa Thiên Kiếm Sơn, ngoài Lão tổ tông của Độc Cô Gia ở Kiếm Lư trên phần chuôi kiếm cao nhất ra, phía dưới chuôi kiếm, trên hai vùng đất bằng phẳng giống như hai đầu cán kiếm, là các cao thủ trực hệ và chi thứ của Độc Cô Gia sống ở đó. Ngoài những người là cấp Đấu Hoàng trở lên thì không ai được định cư trong đó. Tộc nhân của gia tộc Độc Cô, ngoài Đấu Vương của Độc Cô Gia rải rác khắp Đại Lục để tu luyện ra, cùng với những phân chi ở các thành phố lớn, tất cả những người khác toàn bộ đều định cư ở đây. Những cao thủ bên dưới đó đều không kém hơn cấp bậc Đấu Vương.

Vị trí trung ương con đường kéo dài này chính là Bái Kiếm Đường mà Độc Cô Minh Viễn nói. Đó là một tòa kiến trúc giống như thần miếu, còn chính giữa của Bái Kiếm Đường là một con đường xuyên thẳng lên đỉnh Thiên Kiếm Sơn.

- Ha ha. Các hạ cuối cùng đã đến rồi, Lão tổ tông đang đợi ngài. Mời, mời...

Khi Bạch Khởi đáp xuống thì Độc Cô Bá đã dẫn theo mấy trăm đệ tử của Độc Cô Gia đến nơi này nghênh tiếp. Nhìn thấy Bạch Khởi từ đằng xa, đã vang lên tiếng cười hào sảng, nói chuyện thân thiết rồi kéo Bạch Khởi lên phía trước, tỏ ra thân thiết lạ thường.

Với chuyện này Bạch Khởi cũng chỉ lặng lẽ gật đầu mỉm cười đáp lễ, cũng không nói nhiều chỉ đi theo bước chân của Độc Cô Minh Viễn đi về hướng Kiếm Lư trên đỉnh Thiên Kiếm Sơn phía xa.

Chậm rãi bước vào Bái Kiếm Đường, ngay trước mặt Bạch Khởi là một đại điện rộng, còn trong đại điện ngoài một con đường chính giữa ra, Bạch Khởi đã nhìn thấy góc bên phải đại đường là một thạch tượng của một người trung niên, tư thế phát ra một khí thế oai hùng, thân hình hùng tráng, khí độ bất phàm, nhìn bộ dạng đã biết người này hoàn toàn không hề đơn giản.

Còn bên phải của Bái Kiếm Đường là một cự thạch hình tròn, còn xung quanh cự thạch lại xếp năm thạch bia hình chữ nhật. Bên cạnh thạch bia có năm rãnh kiếm, mỗi rãnh kiếm là một trường kiếm khác nhau. Còn rãnh kiếm thứ năm lại trống trải không có thanh nào.

Nhìn phía trên cự thạch viết một hàng chữ:

- Sát tận cừu khấu, bại tận anh hùng, thiên hạ vô kháng thủ, không biết làm gì, đành ẩn cư thâm sơn cùng cốc, lấy tượng khắc làm bạn. Ô hô, cả đời chỉ cầu có một địch thủ mà không thể được. Cảm giác thật cô đơn hiu quạnh a.

Bạch Khởi nhìn thấy hàng chữ ấy thoáng ngây người, sau đó sắc mặt biến đổi. Hàng chữ Hán phồn thể chính quy này viết theo lối cổ, người khác có thể không biết, nhưng Bạch Khởi thì lại biết. Tuy rằng không biết viết, có điều hẳn lại biết đây là lối viết chữ triện, là một kiểu trong đại triện. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi tuy rằng thoáng sửng sốt, nhìn thế nào thì Bạch Khởi cũng thấy hàng chữ trước mắt này vô cùng quen thuộc, chỉ là nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc là ai nói.

Nhìn qua hàng chữ ấy, Bạch Khởi lại nhìn vào năm thạch bản. Bên cạnh miếng thạch bản đầu tiên đặt một trường kiếm sắc bén, cũng không biết là bằng chất liệu gì, trông ánh kiếm bóng loáng, không khó để nhìn ra đây là một thanh thần binh lợi khí, trên thạch bản bên cạnh viết một hàng chữ:

- Vô Danh Lợi Kiếm, Tinh cương cứng, khó có thể hủy, năm niên tráng đã cùng quần hùng Hà Sóc tranh phong.

Thạch bản thứ hai là một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm ánh lên màu tím. Phía trên bên cạnh có viết một hàng chữ:

- Tử Vi Nhuyễn Kiếm, ba mươi tuổi đã dùng, ngộ thương nghĩa sĩ, là điều không may, hối hận vô cùng, về sau không dùng nữa.

Thanh thứ ba Bạch Khởi đã nhìn thấy nhiều rồi, Huyền Thiết Trọng Kiếm. Tượng trưng cho Độc Cô Gia cơ hồ mỗi một cao thủ của Độc Cô Gia đều sử dụng chính thanh kiếm này, rất ít khi nhìn thấy họ sử dụng vũ khí khác. Tuy vừa rồi ở bên ngoài Bạch Khởi nhìn thấy không ít các văn bối của Độc Cô Gia sử dụng thanh Vô Danh Lợi Kiếm và Tử Vi Nhuyễn Kiếm, nhưng người có chút thành tựu tu luyện thì sẽ bắt đầu sử dụng Huyền Thiết Trọng Kiếm, chuyện này cơ hồ đã trở thành một ký hiệu độc môn của Độc Cô Gia, còn phía trên thạch bản ở bên cạnh đó cũng viết một hàng chữ:

- Trọng Kiếm Vô Phong, kiếm nặng khó dùng, trước bốn mươi tuổi cầm nó đi tung hoành thiên hạ.

Đến thanh thứ tư là một thanh kiếm gỗ, bình thường không có gì khác lạ, là thanh giống trong tay của Độc Cô Bá, chuyện này khiến Bạch Khởi nghĩ tới Độc Cô Bá, thân là cao thủ tuyệt đỉnh của Độc Cô Gia, vũ khí của Cửu Tinh Đẩu Đế này chính là kiếm gỗ. Lần cùng mình giao thủ đó chính là một thanh giống như Vô Danh Mộc Kiếm ở trên thạch bản kia, phía trên có một hàng chữ:

- Ngoài bốn mươi tuổi, không hạn chế bởi mọi vật, thảo mộc trúc thạch đều có thể dụng.

Rãnh kiếm thứ năm để không, phía trên thạch bản cũng có một hàng chữ:

- Từ đây tinh tu, dần đến cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm.

Xem xong những thứ này, Bạch Khởi ngậy người ở đó, hắn đã hoàn toàn sững sờ, nếu như nói lúc trước Bạch Khởi còn chút mơ hồ suy đoán, không xác định, nhưng sau khi Bạch Khởi nhìn thấy hàng chữ trên thạch bản của rãnh kiếm thứ năm rồi, Bạch Khởi đã hoàn toàn hiểu ra, hắn đã nhớ ra đây là câu nói của ai.

Độc Cô Cầu Bại! Là lời của Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại. Bạch Khởi đã nhớ ra những câu nói này. Thời đại mà Bạch Khởi sống khá xa với thời kỳ võ hiệp, võ công không hưng thịnh như khoa học, đây là thời đại mà Bạch Khởi sống. Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại trong mắt của Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một nhân vật bịa đặt ra mà thôi, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên là không sai rồi. Có lẽ thật sự là có người này, hơn nữa, rất có khả năng còn có quan hệ lớn đến vị Lão tổ tông của Độc Cô Gia này. Thậm chí Bạch Khởi suy đoán chưa biết chừng vị Lão tổ tông của Độc Cô Gia này chính là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại đã tung hoành thiên hạ vô địch thủ. Bởi vậy Bạch Khởi cảm thấy rất có khả năng. Dù gì trước lúc đó Bạch Khởi đã gặp một người Nhật Bản xuyên việt, giờ lại gặp một đại hiệp đời trước cũng không có gì là lạ. Xem ra, e rằng ở Thiên n Đại Lục này không chỉ có một mình mình, có điều mình khác với họ là Bạch Khởi là vì Cửu U mà đến, còn người Nhật Bản kia thì xuyên việt một cách khó hiểu, không biết Độc Cô Cầu Bại này là chuyện thế nào.

Thần tượng. Một thần tượng tuyệt đối! Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại chắc chắn là một sự tồn tại vô địch trong lòng của mỗi người có giấc mơ võ hiệp, sự kính ngưỡng của Bạch Khởi với ông có thể nói là như một dòng sông dài chảy liên miên bất tận. Lại giống như dòng sông Hoàng Hà chảy dài vô biên.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

429. Chương 324: Độc Cô Cầu Bại (2)

Về mặt của Bạch Khởi bất giác đã biến đổi, sắc mặt hơi đỏ nhìn về những hàng chữ trước mặt. Trán trán nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, nhân thần không động đậy.

- Sao rồi? Các hạ ngài biết những chữ này sao?

Sắc mặt của Độc Cô Bá kỳ dị nhìn Bạch Khởi trước mặt rồi bước tới gần thấp giọng nói.

- Biết a. Dĩ nhiên là biết rồi.

Bạch Khởi vô thức đáp.

- Cái gì! Những chữ Thiên Cổ Thần Văn này ngài cũng biết!

Lần này đến lượt Độc Cô Bá sững sốt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bạch Khởi trước mặt, nói một cách không dám tin.

- Thượng Cổ Thần Văn? Đây là chữ của quê hương ta, dĩ nhiên là ta biết rồi, sao lẽ nào lại có vấn đề sao?

Đại Lục Thiên n không thông hành chữ Hán, một loại chữ được sử dụng song song là một văn tự khác, còn chữ Hán thì không ai biết, chuyện này Bạch Khởi có thể hiểu.

- Đây là Thượng Cổ Thần Văn a, Lão tổ tông của ta ba nghìn năm trước đã lập văn bia này. Hai nghìn năm trước rải rác ở Đại Lục đã có những thần bia này ở các thành thị lớn, nhưng cuối cùng không ai biết đọc nó. Những văn bia đó dần dần bị phá hủy, hiện nay chỉ còn lại những thứ này thôi. Lão tổ tông của ta đã từng nói qua, phàm là những người hiểu được văn bia này, có nghĩa là hắn có một cơ duyên rất lớn, Lão tổ tông của ta nhất định phải đích thân gặp mặt, ban cho tuyệt học. Không ngờ. Không ngờ ngài lại biết nó. Mau. Mau cùng ta đi gặp Lão tổ tông nhà ta...

Độc Cô Bá kích động run người, kinh ngạc nhìn Bạch Khởi trước mặt mà nói như vậy, khi nói còn kéo Bạch Khởi nhanh chóng đi về hướng Kiếm Lư trên đỉnh Thiên Kiếm Sơn, cũng không còn để ý đến quy củ gì nữa, không đi con đường mòn ấy, mà bay thẳng lên phía trên.

Một lát sau, Bạch Khởi và Độc Cô Bá đã đến ngoài cửa của Kiếm Lư. Xuất hiện trước mắt Bạch Khởi là một gian nhà trúc. Trông vô cùng đơn sơ, bên cạnh gian nhà trúc cắm đầy các loại kiếm, nhìn trong phạm vi trăm thước toàn bộ đều trải kín các loại trường kiếm, gần Kiếm Lư cũng chính là ở cánh cửa hai thước mới thấy có chỗ trống cho người đứng mà thôi.

- Uhm, các người tới rồi à?

Khi Bạch Khởi và Độc Cô Bá đến gần Kiếm Lư, một giọng nói du dương vang lên từ trong Kiếm Lư, nghe giọng nói văng vẳng vang xa, bao hàm khí lực trong đó, chỉ nghe cùng biết chủ nhân của giọng nói này tuyệt đối không phải người thường.

- Lão tổ tông. Bạch Khởi được mời đến rồi, hơn nữa con vừa được biết Bạch Khởi các hạ cũng biết Thượng Cổ Thần Văn dưới núi, cho nên tự ý đưa hắn đến Kiếm Lư mà không để người chờ ở trong Thiên Kiếm Đường, xin người thứ lỗi cho.

Độc Cô Bá chấp tay khom người cung kính hồi báo, giọng nói khẽ run, đây là tâm nguyện bao năm của Lão tổ tông a, không ngờ trong lúc vô tình lại đã hoàn thành được rồi.

- Cái gì! Điều người nói là thật sao?

Người trong nhà rõ ràng cũng sửng sốt vì tin này, giọng nói cũng chút biến đổi. Có điều sau mấy chục giây lại hồi phục lại bình thường, lại dùng giọng điệu của trước đây, nhàn nhạt nói:

- Ta biết rồi, người xuống đi, Bạch Khởi tiểu huynh đệ xin mời vào.

Đối với lời của Lão tổ tông, Độc Cô Bá dĩ nhiên không dám không nghe, có điều nghe thấy Lão tổ tông lại gọi Bạch Khởi là tiểu huynh đệ, ngay lập tức sắc mặt hắn kinh dị lạ thường. Nghĩ rằng mình cũng đã hơn bốn trăm tuổi rồi, vẫn chỉ là tôn tử của tầng lớp tôn tử, cách Lão tổ tông không biết bao nhiêu đời. Tuy rằng mình không phải là người sống lâu nhất trong Độc Cô Gia, nhưng cho dù là người lớn tuổi nhất trong Độc Cô Gia cũng chỉ lớn hơn mình hơn trăm tuổi mà thôi. Lão tổ tông hai nghìn năm trước đã đứng đầu Độc Cô Gia, nếu so với lão nhân gia người, mình chẳng là gì, bối phận lại kém không biết bao nhiêu lần. Bao năm nay bất luận là ai đến gặp Lão tổ tông, cho dù là Quang Minh Giáo Hoàng hay là Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội, nhìn thấy Lão tổ tông của mình cũng phải gọi là tiền bối. Lão tổ tông cũng đối đãi họ như là văn bối... Nhưng Bạch Khởi bây giờ... Bạch Khởi đến người lại gọi hắn là tiểu huynh đệ, đây là một vinh dự lớn lao biết bao, đồng thời cũng chứng tỏ sự coi trọng của Lão tổ tông với Bạch Khởi. Nhất thời trong lòng Độc Cô Bá trở nên phức tạp, bắt đầu suy nghĩ, sau này e rằng mình phải gần gũi với Bạch Khởi hơn.

Bạch Khởi thấy đối phương gọi mình như vậy cũng không mơ hồ gì, trong lòng tuy có chút căng thẳng, nhìn lại thoáng kích động, có điều sau khi hít thở vài hơi thật sâu đã bình ổn lại cảm xúc của mình. Bạch Khởi bước vào trong Kiếm Lư, đẩy cánh cửa đơn sơ ra. Trước mặt Bạch Khởi là một người trung niên tóc đen, thân thể hùng tráng, đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Có điều vẫn có thể cảm giác được khí thế uy nghiêm của người này, khiến Bạch Khởi cảm giác giống như một thanh kiếm, một thanh kiếm vô hình sắc bén vô cùng, dường như lúc nào cũng có thể bạo phát ra, phá hủy mọi thứ ở thế gian này.

- Độc Cô tiền bối.

Bạch Khởi nhìn Độc Cô Cầu Bại trước mặt mình, vẫn giữ một sự tôn trọng nhất định. Dù gì người này không chỉ là đồng hương của mình, là tiền bối lớn hơn mình hàng trăm hàng nghìn tuổi. Đồng thời ở trên Đại Lục Thiên n này cũng là tiền bối của mình, là một cao thủ tuyệt đỉnh. Với người như vậy giữ một sự tôn trọng cũng không có gì mất mặt cả.

- Uhm, người đến rồi à? Uhm, vốn ta chỉ là nghe nói người khá thân với văn bối Độc Cô Gia nhà ta. Hơn nữa lại là thiên tài, tuổi nhỏ như vậy lại có thể đạt đến Đấu Đế, nên mới muốn mời người đến hàn huyên, thuận tiện cũng chỉ điểm cho người một chút. Không ngờ người lại vượt ngoài dự liệu của ta, lại bước vào cảnh giới Đấu Thánh rồi. Ha ha... Năm nay người mới chỉ hai mươi tuổi nhỉ, lại có thể có cảnh giới kinh người như vậy. Uhm. Nghĩ đến năm xưa ta bước vào cảnh giới Đấu Thánh cũng là lúc ba trăm tuổi, nếu so với người thì ta thật sự tụt ở sau rồi.

Độc Cô Cầu Bại mở mắt nhìn Bạch Khởi, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, sau khi nhìn Bạch Khởi do xét một hồi rồi mỉm cười nói như vậy.

Lời nói này khiến Bạch Khởi thoáng đỏ mặt. Người khác không rõ mình, chuyện của mình bản thân đương nhiên rõ nhất, Độc Cô Cầu Bại ba trăm tuổi đã đạt đến cảnh giới Đấu Thánh, nhưng đó là nhờ dựa vào

thiên bẩm của bản thân và khổ luyện mà thành, còn mình đạt được cấp bậc này, đều là nhờ Cửu U. Nói trắng ra chính là nhờ vào chỗ dựa mà đi lên, còn đối phương là một cao thủ thực chất.

Có điều lời thì như vậy, nhưng Cửu U là bí mật lớn nhất của mình, có đánh chết Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng không nói ra. Cho nên mặt chỉ đỏ rồi ứng tiếng, ngượng nghịu nói:

- Tiền bối quá khen rồi.

- Uhm, vốn ra là, sau khi ta nghe nói người đạt đến cấp bậc Đấu Thánh rồi, để người đến đây chẳng qua chỉ là vì muốn nói cho người kinh nghiệm của ta, thuận tiện xem thử có thể giúp người một tay không. Tuy rằng hiện tại người đã là cảnh giới Cửu Tinh Đấu Thánh, thực lực vượt qua dự đoán của ta. Có điều có thể nhìn ra người vẫn chưa bước đến được cảnh giới đột phá, cho nên lão già ta miễn cưỡng vẫn có thể giúp người một tay. Có điều, vừa rồi Bá nhi nói người hiểu được văn tự phía dưới? Chuyện này khiến ta hiếu kỳ đấy, người biết thật sao?

Độc Cô Cầu Bại có chút không xác định nhìn Bạch Khởi, nhàn nhạt nói.

- Tung hoành giang hồ hơn ba mươi năm, sát tận cừu khấu, bại tận anh hùng, thiên hạ vô kháng thủ, không biết làm gì, đành ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, lấy tượng khắc làm bạn. Ô hô, cuộc đời chỉ cầu có một địch thủ mà không được, thật cô đơn quạnh hiu. Độc Cô tiền bối không biết ta nói có đúng không? Tiền bối là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại?

Bạch Khởi nghe xong lời này bèn thận trọng nói.

Bỗng nhiên Độc Cô Cầu Bại đứng bật dậy, kiếm khí sắc bén đè nén khiến Bạch Khởi không thở nổi. Kiếm khí điên cuồng lan khắp Kiếm Lư, các trường kiếm bên ngoài nhao nhác rung động phát tiếng. Độc Cô Cầu Bại bước tới tóm lấy tay Bạch Khởi kích động nói:

- Người biết ta?

- Biết, dĩ nhiên là biết, tuy rằng ta và tiền bối cách nhau mấy nghìn năm, có điều ta lại biết tiền bối. Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, cho dù là hậu thế một nghìn năm sau như chúng ta, người vẫn là một truyền kỳ. Chỉ là không ngờ lại có thể gặp tiền bối ở đây, chứ triện ở dưới, dĩ nhiên ta cũng biết, bởi vì chúng ta đến từ cùng một nơi.

Bạch Khởi chấp tay nói.

- Ha ha ha... Ha ha ha... Không ngờ, thật không ngờ a. Độc Cô Cầu Bại ta, năm xưa vì truy cầu kiếm đạo đã phá toái hư không mà đến đây, đến thế giới này. Vốn cho rằng mình đã đến một Thần Giới vĩnh hằng trong truyền thuyết, nhưng không ngờ lại đến Thiên n Đại Lục này. Ba nghìn năm nay ta tìm khắp Đại Lục chỉ hy vọng tìm được người cùng chủng tộc, nhưng ngoài tên có dã tâm trùng trùng ở Bất Diệt Hoàng Triều nghìn năm trước ra thì ta không còn tìm thấy một người cùng chủng tộc nào nữa. Vốn dĩ ta muốn gặp tên đó của Bất Diệt Hoàng Triều, nhưng hắn mệnh bạc, chưa gặp hắn đã chết rồi. Hiện nay cuối cùng ta đã gặp được một người cùng chủng tộc, một người con cháu của Hoa Hạ a. Tốt quá, con người có bốn chuyện đáng mừng, sắp chết khác gặp cam lộ, tha hương gặp bạn cũ, đêm đông phòng hoa chúc, ngày kim bảng đề danh. Ha ha ha. Không ngờ ta lại có thể gặp một đồng hương ở đây. Độc Cô Cầu Bại ta đúng là sống không uống kiếp này a!

Độc Cô Cầu Bại nghe thấy lời này, đứng dậy cất một tràng cười cuồng tiếu, đến độ bộ râu đen trước ngực tung bay, cả người cao hứng dị thường, trong mắt thậm chí còn đôi chút ngấn ứa.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

430. Chương 325: Tứ Đại Đấu Thánh (1)

Sau khi cười một trận, Độc Cô Cầu Bại đã trở lại bình thường, nhìn Bạch Khởi rồi thân thiết kéo xuống ghế ngồi, nói chuyện về quê hương. Bạch Khởi cũng không giấu diếm gì, thời đại hai người sống khác nhau rất lớn, có điều chỉ ít là đồng hương nên họ nói chuyện rất vui vẻ.

Có điều khi hỏi đến làm thế nào đến đây, Bạch Khởi đã che giấu chỉ nói là mình không biết thế nào khi tỉnh lại đã ở đây rồi. Dù gì Cửu U là một bí mật lớn nhất, không thể nói cho người khác biết. Độc Cô Cầu Bại cũng không ngoại lệ, huống hồ so sánh với cường giả phá toái hư không, Bạch Khởi cũng không tiện nói nhiều.

Sau khi nói chuyện một hồi, Độc Cô Cầu Bại đã yên lặng, nhìn Bạch Khởi rồi trầm ngâm chốc lát nói:

- Không biết tiểu huynh đệ với việc Thần Ma, có cách nhìn thế nào?

- Thần Ma? Lúc trước ta cảm thấy họ là sự tồn tại trong thần thoại cao không với tới, thực chất chính là hư vô mờ ảo. Sau đó ta cảm thấy họ là một sự tồn tại chân thực, có điều thực lực lại mạnh đến mức khiến người ta không thể với tới. Nhưng hiện tại ta cảm thấy, kỳ thực Thần Ma cũng chẳng là chuyện gì, có điều vẫn mạnh hơn chúng ta một chút, nhưng họ vẫn có thể bị những người siêu việt hơn giết chết.

Sau khi nghĩ, Bạch Khởi mang những suy nghĩ trong lòng mình nói hết ra, tuy rằng Bạch Khởi nhất thời cũng không hiểu tại sao Độc Cô Cầu Bại là bất chợt hỏi câu hỏi này.

- Ha ha, đích thực là như vậy, cái gọi là Thần Ma chẳng qua chỉ là người mạnh hơn chúng ta một chút mà thôi. Những sự linh ngộ pháp tắc của họ rất mạnh, vì vậy mới được gọi là Thần Ma. Điều khiển một sức mạnh tự nhiên nào đó, đây chính là Thần Ma. Có điều họ chỉ là những người mạnh hơn chúng ta một chút mà thôi, không có gì là ghê gớm cả. Huống hồ đại đa số Thần Ma còn chẳng bằng chúng ta. Không phải Độc Cô Cầu Bại ta khoát lác, cái gọi là Thần Ma, ngoài Thập Nhị Chủ Thần ra, những kẻ khác còn không chịu nổi một đòn tấn công của ta.

Độc Cô Cầu Bại hừ nhạt, ngạo nghễ nói.

Lúc này Bạch Khởi mới nhớ ra người trước mặt mình nghe nói dường như còn đã từng giết Thần, Quang Minh Thần Điện vị Thập Nhị Dực Thiên Sứ nghe nói cũng là một thành viên thuộc Thần Tộc, cuối cùng vẫn không phải bị ông ấy giết sao?

- Độc Cô tiên bối, nghe nói người đã từng giết Thần, không biết chuyện này có thật không?

Bạch Khởi cẩn thận hỏi.

- Chuyện này? Hắc hắc, năm xưa chẳng qua ta chỉ là giết một Thập Nhị Dực Thiên Sứ mà thôi. Người biết cái gọi là Cửu Thiên Chư Thần và Thâm Uyên Ma Thần, sức mạnh của họ được phân định thế nào không? Người biết Thập Nhị Dực Thiên Sứ đó đồng nghĩa với cái gì không? Người biết Chư Thần hiện nay tại sao lại giấu mình không hiện thân không?

Độc Cô Cầu Bại ha hả cười, nói một cách thần bí.

Bạch Khởi cũng không phải không hiểu ý Độc Cô Cầu Bại, nói như vậy chính là để nói cho mình một bí mật, một bí mật mà không ai biết đến, bèn vội hỏi:

- Xin tiên bối chỉ giáo cho.

- Cái gọi là Cửu Thiên Chư Thần và Thần Ma, đều là Thần Tộc. Cả thế giới này vốn không có Thâm Uyên Ma Thần gì, chẳng qua là sau này vì ý tưởng của Chư Thần có xung đột, bởi vậy mà hình thành Cửu Thiên Chư Thần và Thâm Uyên Ma Thần hai bên trận doanh này. Hai bên xảy ra đại chiến, bên chiến thắng trở thành Cửu Thiên Chư Thần, bên chiến bại thì trở thành Thâm Uyên Ma Thần. Thần Ma Đại Chiến lần thứ nhất cũng là vì ý nghĩ của hai bên khác nhau mà xảy ra. Những cường giả mạnh nhất trong số họ được xưng là Thập Nhị Chủ Thần. Thập Nhị Chủ Thần, chính là Quang Minh Thần, Vận Mệnh Thần, Long Thần, Phong Thần, Hải Thần, Mộc Thần cũng chính là Sinh Mệnh Chi Thần. Còn Thâm Uyên Ma Thần chính là Chiến Thần điều khiển chiến tranh, Đại Địa Chi Thần, Hỏa Thần, Minh Thần, cùng Ma Thần Đại Hắc Thiên chấp chương việc sát phạt, hai bên phân làm hai trận doanh. Còn lại có những Chư Thần cao cấp khác đứng ở trung lập, Thú Thần, Tinh Linh Nữ Thần, Thái Thần Cự Thần,... Những vị Thần của các chủng tộc lớn mà mọi người quen thuộc đều là thuộc vào hàng ngũ Chư Thần cao cấp.

Độc Cô Cầu Bại chậm rãi nói.

Nói xong ngừng một lát, không đợi Bạch Khởi nói, ông lại tiếp tục nói:

- Thực lực của Chư Thần được phân định lần lượt là: Hạ Vị Thần, Trung Vị Thần, Thượng Vị Thần, Cao Đẳng Thần, Chủ Thần, Chí Cao Thần. Cái gọi là Chí Cao Thần chính là chỉ Sáng Thế Thần. Thập Nhị Chủ Thần đều là những cao thủ Đấu Thần cấp, còn Cao Đẳng Thần tương đương với cảnh giới của ta. Sức mạnh của Thượng Vị Thần tương đương với Lục Tinh Đấu Thánh và Cửu Tinh Đấu Thánh, Trung Vị Thần thì tương đương với Tam Tinh Đấu Thánh đến Ngũ Tinh Đấu Thánh, còn về Hạ Vị Thần chính là Nhất Tinh Đấu Thánh đến Tam Tinh Đấu Thánh, nói một cách nghiêm khắc thì tiểu huynh đệ ngươi đã thuộc trong hàng Thượng Vị Thần rồi.

- Cao Đẳng Thần? Đó là cảnh giới gì?

Bạch Khởi bắt giác hiếu kỳ hỏi.

- Cao Đẳng Thần? Hắc hắc, cái gọi là Cao Đẳng Thần, trong mắt ta chẳng qua chỉ là lên đến Cửu Tinh Đấu Thánh mà thôi, chỉ là tượng trưng cho việc sắp bước vào sơ cấp Đấu Thần mà thôi. Nhất Tinh Đấu Thần đến Tam Tinh Đấu Thần chính là Cao Đẳng Thần, từ Tam Tinh Đấu Thần đến Lục Tinh Đấu Thần là cấp bậc Chủ Thần, còn cao hơn nữa là Chí Cao Thần chính là Lục Tinh Đấu Thần đến Cửu Tinh Đấu Thần, thậm chí là có thể mạnh hơn. Chuyện này thì ta không thể biết rồi, năm đó Thượng Vị Thần mà ta giết, đã nói với ta rất nhiều. Có điều cấp bậc của hắn rất cuộc cũng chỉ đến đó, nên nhiều chuyện không phải là chuyện hắn có thể biết được. Đối với thực lực của Chủ Thần cũng chỉ là sự suy đoán của ta mà thôi. Có những Chủ Thần mạnh hơn, cũng có Chủ Thần yếu hơn, ta cũng không thể nào phán đoán. Chí Cao Thần cũng là do ta đoán, thực lực cụ thể thế nào ta cũng không rõ. Có điều theo lời của tên đó nói thì có lẽ đã đạt đến hàng Cao Đẳng Thần rồi, cũng chính là sự tồn tại của cấp Đấu Thần vượt qua Đấu Thánh mà ta đã nói.

Độc Cô Cầu Bại nghĩ một lát rồi đưa ra một đáp án.

- Tiền bối. Tại sao lại nói cho ta những điều này?

Bạch Khởi sau khi gạt đầu, bỗng nhiên hỏi một vấn đề không đầu không đuôi.

- Ha ha, ta nghe nói gần đây ngươi cùng đám người của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh đi lại rất thân? Hơn nữa họ gần đây lại khôi phục lại Ma Pháp! Uhm, nếu ta đoán không lầm, có lẽ là ngươi giúp họ đấy nhỉ?

Độc Cô Cầu Bại mỉm cười nhìn Bạch Khởi, sau đó hỏi một cách đầy hàm ý.

- Ô, là ta, tiền bối lẽ nào chuyện này có vấn đề sao ?

Bạch Khởi bất chợt cảm thấy tim đập như đánh trống. Vẻ mặt của Độc Cô Cầu Bại khiến Bạch Khởi cảm thấy chút kỳ quái, bất giác trong lòng tim đập thành thịch, một dự cảm không may đang bao trùm trong ý nghĩ của Bạch Khởi.

- Uhm, giúp họ dĩ nhiên là không sai, có điều có thể ngươi không biết, Thất Đại Phong Ấn là thứ mà Chư Thần để lại trên nhân gian. Sau Thần Ma Đại Chiến đã tiêu hao không ít sức mạnh, Chư Thần sợ con người có một ngày sẽ vì sức mạnh Ma Pháp lớn mạnh lên mà tấn công giết tận các Chư Thần đang ngủ say, cho nên họ đã tạo ra Thất Đại Phong Ấn, đã phong ấn tất cả nguyên tố Ma Pháp của thế giới này, lần lượt trấn định ở bảy nơi khác nhau. Đây chính là nguồn gốc của Thất Đại Phong Ấn. Có điều có người biết nguồn gốc của Thất Đại Phong Ấn này, nhưng lại không biết hậu quả khi mở phong ấn ra. Đương nhiên, sau khi mở Thất Đại Phong Ấn ra, nguyên tố Ma Pháp sẽ quay lại đất trời, Ma Pháp Sư cũng sẽ được chấn hưng, con người lại càng mạnh hơn. Nhưng, ai có thể biết được, kết quả khi mở Thất Đại Phong Ấn này ra là gì. Mở Thất Đại Phong Ấn này cũng đánh dấu sự trở lại của Chư Thần. Chư Thần sẽ từ trong giấc ngủ say lại giáng lâm ở thế giới này.

Độc Cô Cầu Bại cuồng nhiệt nói.

- Cái gì? Lại có chuyện như vậy sao!

Bạch Khởi sắc mặt chợt biến, trở nên khó coi chưa từng thấy. Thất Đại Phong Ấn là của Chư Thần tạo ra, mục đích chính là phong ấn Ma Pháp. Minh lại mở nó ra, chính là chứng tỏ mình đã đứng đối lập với Chư

Thần trên một mức độ nào đó. Sau khi họ tỉnh lại chỉ sợ rằng người đầu tiên muốn giết chính là mình. Sắc mặt của Bạch Khởi làm sao có thể dễ chịu được?

Tuy rằng thực lực hiện nay của Bạch Khởi không yếu. Nhưng ngay cả việc hấn đối phó với Độc Cô Cầu Bại còn không có chút cơ may thắng lợi nào, Độc Cô Cầu Bại chẳng qua chỉ tương đương với Cao Đăng Thần mà thôi, lợi hại hơn nữa còn có Chủ Thần. Những người này mới thật sự là khó dây vào, hơn nữa không chỉ có một người, mà lại có đến mười hai người. Đại ca Ma Thần Đại Hắc Thiên của mình cũng là một người trong số họ. Vận Mệnh Chi Thần nghe nói cũng đã chết rồi, nhưng ngoài hai người này ra cũng còn mười người, Bạch Khởi không cho rằng mình có thể thoát khỏi tay họ.

- Tiền bối đang nhắc nhở ta, để ta không mở phong ấn đó ra?

Bạch Khởi sau khi nghe được những lời này trầm ngâm trong chốc lát rồi do dự nói.

- Không! Sao có thể? Ha ha, lẽ nào ngươi cảm thấy ta lại sợ đám người đó sao? Ngược lại, ta muốn nói cho ngươi biết những chuyện này không phải để ngăn cản ngươi mở phong ấn, mà là để ngươi nhanh chóng mở phong ấn. Thiết nghĩ Độc Cô Cầu Bại ta cả đời chỉ cầu bại một lần, lúc trước ở quê nhà đã như vậy, hiện nay ở Đại Lục Thiên này cũng như vậy. Năm xưa ta xông lên Quang Minh Thánh Sơn. Đương nhiên là vì ta muốn trút giận cho đám con cháu của ta. Nhưng quan trọng hơn là ta muốn tìm một người chiến đấu với ta. Có điều thật đáng tiếc, nơi đó thật chẳng có ai, ngay cả Thập Nhị Dực Thiên Sứ kia, tên Thượng Vị Thần đó, trước mặt ta vẫn không chịu nổi một đòn. Ta muốn tìm một người có thể đánh bại ta, người có thể cho ta đánh một cách thoải mái, có điều thật đáng tiếc, đối thủ khó tìm, đối thủ khó tìm a!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

431. Chương 325: Tứ Đại Đẩu Thánh (2)

Độc Cô Cầu Bại mặt tràn đầy hào khí nói. Cả đời ông chỉ cầu bại một lần, đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không có người nào có thể thắng được ông. Thậm chí ngay cả một đối thủ cũng không tìm thấy, sự cô độc này người khác không thể hiểu được, người càng ở trên cao thì càng cô lạnh a.

- Chuyện này... Được, dù gì sớm muộn cũng đến, ta sẽ mở hết Phong ấn. Có điều tiền bối hãy đợi thêm một thời gian nữa, khi ta đem tất cả mọi thứ làm tốt rồi, sau đó mới có thể tiếp tục mở phong ấn.

Bạch Khởi nghiêng đầu đáp, nhìn bộ mặt cuồng nhiệt của Độc Cô Cầu Bại, Bạch Khởi thoáng chút cảm thán. Mặt khác đối với việc đối mặt Chủ Thần cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Việc mở phong ấn bắt buộc phải hoàn thành, bởi vậy Bạch Khởi quyết định bỏ đi tất cả tục thế, tích đủ tiền rồi mới tiếp tục mở phong ấn ra, cùng các Chủ Thần đánh một trận, xem ai lợi hại hơn ai.

- Hắc hắc, chuyện này, ngươi không cần lo cho ta. Độc Cô Cầu Bại ta cũng đã đợi ba nghìn năm rồi, đợi thêm một hai trăm năm nữa thì có sao? Ta chẳng qua chỉ là muốn cầu một đối thủ mà thôi, lại không thể hại ngươi. Trước khi ngươi chưa đạt đến cấp bậc của ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi mở phong ấn đâu, thậm chí còn ngăn cản ngươi mở phong ấn cuối cùng. Có điều ta tin, chuyện này không lâu nữa đâu, ngươi là người có thiên chất bẩm sinh nhất mà ta đã từng gặp. Để ngươi bước từ cảnh giới Đẩu Thánh lên Đẩu Thần cũng chỉ mất một thời gian nữa mà thôi, có lẽ chỉ cần vài năm cũng đã đạt đến rồi. Còn về chuyện tục thế ngươi cứ đi làm, ta sẽ đợi, hơn nữa thời gian này ta cũng cần phải bế quan một lần, chuẩn bị nghênh tiếp trận chiến trong tương lai.

Độc Cô Cầu Bại cười ha hả, khuôn mặt đầy sự phấn khích và cuồng nhiệt. Trong mắt hiện ra sự kỳ vọng.

- Đột phá? Chuyện này... Độc Cô tiền bối, nói thật, ta thực chất không hiểu thế nào để đột phá, hiện tại ta đã đến cực hạn, không biết tiếp tục phát triển theo hướng nào.

Bạch Khởi cười khổ nói, kỳ thực trong lòng hắn đã quyết, hắn hoàn toàn không biết mình nên đi theo hướng nào, hiện tại cảm ngộ cũng không kịp. Bạch Khởi quyết định dựa vào thực lực của mình để kiếm tiền rồi sau đó góp đủ hai tỷ Giao Dịch Điểm đổi lấy cấp bậc Đẩu Thần. Những cái khác không cần, Bạch Khởi hiện giờ đã có tám trăm sáu mươi triệu kim tệ, cũng chỉ là tám trăm sáu mươi triệu kim Giao Dịch Điểm.

Đương nhiên ở đây còn có một tiền đề sự giao dịch Thần Tộc Bất Tử Thân, cùng với những thứ khác, phần thiếu hụt hiện nay của Bạch Khởi là rất lớn.

Có điều dựa vào cảm ngộ thì Bạch Khởi không hy vọng gì, chỉ có thể thông qua Giao Dịch Điểm mà thôi. Vốn dĩ Bạch Khởi nhìn thấy kho tài phú của Hải Tộc có quá nhiều, muốn đi đánh cướp một phen, nhưng điều trở ngại chính là con trai của Hải Thần. Thực lực của hắn và mình không hơn kém bao nhiêu, mình không nắm chắc phần thắng, nếu như lại cộng thêm với các cao thủ của Hải Tộc, mình đi lừa gạt một lần thì e rằng không còn mảnh vải đi về. Bởi vậy Bạch Khởi lúc đầu ở đáy biển đã không có ý đó, nếu không theo tính cách của Bạch Khởi thì chuyện động thủ còn phải đợi đến hiện tại không?

- Uhm, đúng là chuyện đột phá không hề đơn giản, năm đó lão phu đến năm bốn trăm tuổi mới đạt đến cấp bậc của người. Sau đó muốn đột phá, cũng phải cần tĩnh tu hai trăm năm mới có thể đột phá. Nếu người muốn đột phá ở tầng cơ bản cũng không phải là chuyện dễ dàng. Có điều ta nói cho người biết một chuyện, sự khác biệt giữa Cao Đẳng Thần và Thượng Vị Thần, giữa Đấu Thần và Đấu Thánh chính là cái Đấu Thánh dùng chính là đấu khí bộc phát ra, với sự tấn công và tốc độ không thể chặn lại, còn cái Đấu Thần dùng chính là Linh Vực!

Độc Cô Cầu Bại gạt đầu, sự âu sầu của Bạch Khởi ông cũng đã gặp qua, dĩ nhiên có thể hiểu được.

- Linh Vực?

Bạch Khởi không hiểu hỏi.

- Không sai, Linh Vực! Cái gọi là Linh Vực chính là một nguyên tố hay một sức mạnh với một vật nào đó, hoặc nói là có một năng lực chấp chưởng một thứ pháp tắc nào đó mà hình thành Linh Vực. Chính là chỉ năng lực điều khiển một sức mạnh chí cao vô thượng nào đó. Chẳng hạn như ta, cái ta điều khiển chính là Linh Vực Kiếm Khí của bản thân ta. Trong Linh Vực này sẽ không có bất cứ người nào có thể vượt qua ta. Đây chính là Linh Vực của ta. Cái gọi là Linh Vực chính là người có một trình độ độc nhất vô nhị ở một phương diện nào đó, mà trong phạm vi đó không ai có thể vượt qua người. Đây chính là Linh Vực, còn trong Linh Vực của người nếu như không có người nào có thực lực tương đương, vậy thì người chính là vô địch. Nếu như sức mạnh tương đồng hoặc đối phương vượt qua người, vậy thì cái dựa vào chính là nắm quyền của ai lớn thì người đó thắng.

Độc Cô Cầu Bại không hề che giấu gì. Ông muốn để Bạch Khởi tăng thêm sức mạnh, nên chỉ cho Bạch Khởi một con đường sáng, chuyện này không có gì đáng giấu cả.

Độc Cô Cầu Bại ngoại trừ tìm kiếm đối thủ ra, ông còn muốn bồi dưỡng đối thủ, còn Bạch Khởi hiển nhiên là một trong những người mà Độc Cô Cầu Bại muốn bồi dưỡng. Đối với Độc Cô Cầu Bại, một thiên tài như Bạch Khởi nếu như được bồi dưỡng tốt thì tương lai chắc chắn sẽ là một đối thủ tốt cùng so cao thấp với mình, thậm chí là đánh bại mình, đó chính là điều ông muốn.

- Uhm, ta đã biết rồi, đa tạ tiên bối.

Bạch Khởi mặt mày như đã hiểu nói, kỳ thực trong lòng lại không ngừng cân nhắc. Có điều hắn lại không để ý. Nếu như đã quyết, Bạch Khởi dĩ nhiên cũng có con đường của mình. không cần người khác phải lo. Có điều vẫn nên có một sự tôn trọng nhất định với Độc Cô Cầu Bại.

- Uhm, người hiểu rồi thì tốt. Hy vọng sau khi người trở về có thể tĩnh tu, đến lúc người đột phá, tương lai cùng ta chiến đấu với Chư Thần. Thậm chí là trở thành đối thủ, vượt qua ta, đánh bại ta, vậy thì là tốt nhất, ha ha.

Độc Cô Cầu Bại cười ha hả nói.

- Uhm, vẫn bối không có năng lực đó đâu.

Bạch Khởi ngượng ngịu trả lời.

- Không có? Ha ha... Ta nói có là có, người không cần khiêm tốn đây. Những năm nay người đến chỗ ta cũng không ít, từng người tự xưng mình là thiên tài, tên tiểu tử Quang Minh Giáo Hoàng hiện nay cũng là thiên tài, hiện nay cũng đã nghìn tuổi rồi. Giáo Đình đã mất đi một Thập Nhị Dực Thiên Sứ, nhưng bản thân hắn lại không có sự đột phá nào, bước vào cấp bậc Đấu Thánh, rồi cũng chẳng đi được nữa. Hắc Ám

Giáo Hoàng đời trước cái tên đó, chắc chắn... cũng tự xưng mình là thiên tài. Đương nhiên, năm nay hắn tuổi còn lớn hơn lão tử. Hội Trưởng hiện nay của Đấu Giả Công Hội cũng chẳng đáng là gì, cũng thường thường mà thôi. Thái Thượng Trưởng Lão của họ thì đúng là thiên tài, có điều năm nay hắn cũng đã một nghìn tuổi rồi, thực lực tương đương người, nhưng người mới hai mươi, họ đã bao nhiêu tuổi rồi? Nếu người so với họ thì họ chẳng là gì, còn dám tự xưng là thiên tài? Những năm nay ta cũng đã chỉ dẫn họ mấy lần, hy vọng họ có thể đột phá, để có tư cách chiến đấu với ta. Có điều đáng tiếc họ không có ai thành công, chỉ có người, Bạch Khởi huynh đệ, ta thấy chỉ có người là có thể. Không, không phải là có thể, mà là người tuyệt đối có thể đột phá được mà chiến đấu với ta. Người đừng làm ta thất vọng nhé.

Độc Cô Cầu Bại vẻ mặt phấn khích nói.

Có điều lời của ông nói lại khiến Bạch Khởi toát mồ hôi, cảm giác những người có thể đến nơi này không người nào không mạnh, nhưng trong miệng của Độc Cô Cầu Bại lại người nào cũng không đáng, lời này e rằng cũng chỉ có Độc Cô Cầu Bại là dám nói vậy. Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội, Quang Minh Giáo Hoàng hiện nay, còn cả Hắc Ám Giáo Hoàng đời trước, những người này, nào có ai là đơn giản, nhưng đến trước mặt ông cũng không đáng một xu.

Có điều lời nói của ông lại để cho Bạch Khởi một đầu mối, cũng có sự đánh giá với thực lực của mình. Theo lời của Độc Cô Cầu Bại, thế giới nhân loại hiện nay, người lợi hại hơn hắn chỉ có một mình ông, còn thực lực tương đương với mình chỉ có ba người. Thái Thượng Trưởng Lão thần bí của Đấu Giả Công Hội, Quang Minh Giáo Hoàng hiện nay và Hắc Ám Giáo Hoàng đời trước. Những người này có thể đối chọi với mình, những người khác thì không phải đối thủ của mình. Có thể nói, mình và ba người họ chính là Tứ Đại Đấu Thánh, ngoài ra thì không còn một cao thủ Đấu Thánh nào nữa.

Nghĩ tới đây bất giác Bạch Khởi có lòng tin hơn trăm lần, đối với những chuyện mà mình sắp làm lại càng có tự tin hơn, sự lo lắng đang xoay tròn trong đầu lúc này cũng biến mất dạng. Chư Thần không xuất hiện, chỉ có Độc Cô Cầu Bại, và bốn người họ là lợi hại nhất, hơn nữa rốt cuộc ai thắng ai thua còn chưa nói chính xác được, lúc này Bạch Khởi muốn làm chuyện gì e rằng người khác không thể nào ngăn chặn được.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

432. Chương 326: Uy Lực Của Kiếm Ma (1)

- Đúng rồi, có một việc ta chút nữa quên mất. Trong số Thất Đại Phong Ấn mà người muốn mở, có một cái ở gần Thiên Kiếm Sơn phương Bắc... Để ta tiện tay mở giúp, người đỡ mất công.

Độc Cô Cầu Bại nhìn Bạch Khởi trước mắt một cái rồi cười nhẹ nói, làm đứt suy nghĩ của Bạch Khởi.

- Ở gần Đại Địa Chi Hạch?

Lần này đến lượt Bạch Khởi ngạc nhiên. Nói thật lòng khu vực của Thất Đại Phong Ấn không phải là chỗ khó tìm, chẳng qua trong đó có mấy chỗ bí mật người bình thường không có cánh nào tìm ra. Nếu như nói hai chỗ Đại Địa Chi Hạch và Hải Thần Điện đều là chỗ khó tìm, tuy Cửu U biết ở chỗ nào nhưng thằng cha này là một thằng chết vì tiền, không có Giao Dịch Điểm tuyệt đối không thèm chỉ. Sau khi Bạch Khởi xử lý Hải Thần Điện xong, chưa kịp đi hỏi địa điểm của Đại Địa Chi Hạch. Chính xác mà nói thì lịch trình của Bạch Khởi luôn luôn không cố định nên cũng không có tư tưởng và thời gian đi phá phong ấn của Đại Địa Chi Hạch. Vì chưa hỏi đến, nên hắn không ngờ rằng phong ấn này lại nằm gần Thiên Kiếm Sơn phương Bắc.

- Không sai, một nghìn năm trước ta đã phát hiện ra Đại Địa Chi Hạch này, trong một sơn cốc cách chỗ này một nghìn hai trăm dặm về hướng Bắc. Trong sơn cốc đó có Tượng thần của Đại Địa Chi Thần và mười mấy Đại Địa Ma Vật, một ít Nham Thạch Khôi Lỗi, còn có Độc Nhân Cự Nhân đều sinh sống ở gần đó. Xem dáng vẻ như phụ trách trông coi ở đó. Ta không đi sâu vào trong nhưng có thể phát hiện ra, hơn nữa xác định chỗ đó là một trong Tứ Đại Tuyệt Địa, Đại Địa Chi Hạch trong sử sách từng ghi lại.

- Chỗ đó nếu thật là Đại Địa Chi Hạch thì nên phá vỡ.

Bạch Khởi cười híp mắt nói. Nếu phá vỡ luân phong ấn tại Đại Địa Chi Hạch này, những phong ấn còn lại cũng không có nhiều, chỉ còn lại Hắc Ám Ma Vực và Quang Minh Thánh Vực. Hai chỗ này muốn tìm kỳ thực rất đơn giản, một ở chỗ Thánh Sơn Giáo Đình, còn một chỗ là Tổng đà Hắc Ám Thành của Hắc Ám Thần Điện, nơi sinh sống của Hắc Ám Giáo Hoàng.

Đối với hai phong ấn này, Bạch Khởi lại không vội. Dựa vào thân phận hợp tác với Hắc Ám Thần Điện của mình, sẽ có thể dễ dàng phá vỡ Hắc Ám phong ấn thôi. Nhưng mà phong ấn của Quang Minh Thánh Vực này không phải muốn phá vỡ là được. Cho dù muốn phá vỡ nó cũng phải đợi đến cuối cùng, đợi đến tiêu diệt hết lực lượng chống đối xung quanh mới chính thức giết đến trung tâm Giáo Đình. Khi gần thống nhất Đại Lục mới một lần nữa đi phá vỡ phong ấn này. Đến lúc đó, trước khi Chư Thần trở về, nếu mình có được Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể như trong truyền thuyết, thế thì vạn sự đại cát, còn sợ cái gọi là Chư Thần gì nữa chứ.

Đương nhiên đây là một quá trình lâu dài, hơn nữa lại không phải là dễ dàng như thế đã có thể hoàn thành. Nó cần phải chuẩn bị và nỗ lực trong thời gian dài.

Bạch Khởi tính toán qua loa một chút, kế hoạch mười năm có chút vội vàng, thậm chí yêu cầu càng vội hơn nữa. Chẳng qua đối với Bạch Khởi và Độc Cô Cầu Bại mà nói, thời gian mười năm không xem là dài. Đến bước này của Bạch Khởi hầu như đã tiếp cận Đẩu Thánh cường giả bất tử, có thể sống trên năm ngàn năm. Còn như Độc Cô Cầu Bại có thể sống bao lâu Bạch Khởi không thể biết được, dấu sao đẳng cấp của hắn cũng cao hơn Bạch Khởi rất nhiều.

- Được, đã như thế thì chúng ta đi phá vỡ Đại Địa Chi Hạch này.

Độc Cô Cầu Bại cười ha ha, toàn thân phát ra dấu khí màu vàng kim bay lên không trung. Xung quanh trăm mét Kiếm Lư, chứa hơn vạn thanh trường kiếm, khi Độc Cô Cầu Bại bay lên trong nháy mắt tiếng kêu, đồng loạt ào ào bay lên, nhanh chóng phóng lên không trung theo thân ảnh của Độc Cô Cầu Bại mà bay đi.

Vạn kiếm cùng bay khí thể như chẻ tre, khí thể này vô cùng kinh người. Bạch Khởi nhìn thấy tình cảnh như thế đã lặng người một chút lập tức cũng phát ra dấu khí màu bạc, liền bay theo sau bên cạnh Độc Cô Cầu Bại, hướng đến Đại Địa Chi Hạch được bao phủ bởi băng tuyết cách đây một nghìn hai trăm dặm về hướng Bắc.

Hai luồng quang mang lóe lên rồi biến mất. Các con cháu Độc Cô Gia nhón nháo rối loạn nhìn tình cảnh trước mắt lặng người đi, từng người đưa mắt nhìn hướng Độc Cô Cầu Bại và Bạch Khởi biến mất, trong lòng đầy sự ngưỡng mộ.

Cũng chỉ không đến nửa ngày hai người đã đến gần Đại Địa Chi Hạch mà Độc Cô Cầu Bại đã nói. Đây là khu vực biên cương phía Bắc Đại Lục quanh năm sương mù bay lượn. Ở đây mọi chỗ đều là băng tuyết núi cao tựa hồ như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ở đây gió mưa suốt ngày, nhưng lại có một phong cảnh đẹp như chốn thần tiên. Ở giữa là một thung lũng hình tròn rộng khoảng trăm dặm không chịu ảnh hưởng của gió mưa. Ở trung tâm của thung lũng có mấy trăm con Độc Nhân Cự Nhân sinh sống, còn có một ít Cự Đại Dã Thú không tên và những Nham Thạch Khô Lỗi đáng vẻ hung mãnh ở những ngọn núi nhỏ cao xung quanh, canh giữ bốn phía. Chính giữa là Tượng thần cao vút đến tận mây của Đại Địa Chi Thần, tọa lạc ở vị trí trung tâm nhất.

- Chỗ kia chính là Đại Địa Chi Hạch. Chúng ta xuống thôi. Người đi phá vỡ phong ấn đó, còn những đồ chướng mắt này để cho ta xử lý. Nhiều năm rồi không động thủ, cũng nên thư dãn chân tay một chút.

Những lời này làm Bạch Khởi sững sờ, vẫn chưa có phản ứng gì thì Độc Cô Cầu Bại đã động thủ, xuất ra một luồng kiếm khí mạnh mẽ. Hơn vạn thanh trường kiếm từ trên không trung trong nháy mắt chia thành bốn năm chục luồng kiếm ảnh, mỗi luồng đều có khoảng hai ba trăm thanh trường kiếm, mang theo sát khí làm cho mọi người kinh sợ chém xuống.

Vù, vù, vù, vù~~

Qua một trận kinh phong, những đường kiếm kia đi qua bên cạnh thân thể mấy chục tên Độc Nhân Cự Nhân và bốn tên Nham Thạch Khô Lỗi xung quanh đó. Toàn bộ quá trình này xảy ra không đến mười giây,

nó giống như vụn đường ánh sáng loé lên, làm những thanh trường kiếm này sớm tụ hợp lại một chỗ, tạo thành một vòng tròn, quấn quanh bốn năm vòng xung quanh Tượng thần của Đại Địa Chi Thần. Những Độc Nhân Cự Nhân ngã xuống bị thương đầy người, máu tươi tuôn ra giống như dòng nước, còn bốn tên Nham Thạch Khô Lỗi cũng vỡ ra thành vô số cục đá ào ào rơi xuống dưới đất.

Tình cảnh trước mắt như vậy, Bạch Khởi có nghĩ cũng chưa từng tưởng tượng qua. Cũng phải biết mỗi Độc Nhân Cự Nhân đều tương đương với Đấu Hoàng cường giả cao cấp. Thủ lĩnh Độc Nhân Cự Nhân Ông Văn Đại làn da đã ứng vàng, từ điểm này cho thấy hắn ta đang ở giai đoạn thăng cấp, thậm chí có thể đã hoàn tất thăng cấp rồi, trở thành Đấu Đế cường giả sơ cấp. Còn bốn Nham Thạch Khô Lỗi kia thì càng là bất phàm, mỗi tên đều có sức mạnh nhất định. Bạch Khởi tin rằng mình muốn đối phó bọn chúng cũng không có vấn đề gì, nhưng tiêu diệt gọn gàng sạch sẽ như thế thì tuyệt đối cũng không đơn giản như vậy. Từ đầu đến cuối Độc Cô Cầu Bại ngay cử động cũng không cử động một chút nào, chỉ vẩy tay phát ra một luồng kiếm khí mà thôi. Một đường kiếm kia cho thấy thực lực của Độc Cô Cầu Bại vô cùng khủng bố.

- Ha ha, còn đứng ngây ra đấy làm cái gì? Còn không đi phá Tượng thần sao? Ài... Vốn nghĩ rằng có thể thư dãn tay chân một lần, không ngờ những tiểu tử này lại yếu đến mức độ này, ngay cả tư cách để ta ra tay cũng không có. Cây cao thường phải đơn độc mà...

Độc Cô Cầu Bại đành lắc lắc đầu rồi cười thoải mái nhìn Bạch Khởi nói.

Bạch Khởi gật gật đầu sau đó biến thành một trận lưu quang.

Ầm ầm~~ Một quyền đánh trên Tượng thần, Tượng thần Đại Địa Chi Thần nổ tung mãnh liệt, toàn bộ Tượng thần trong nháy mắt biến thành một khối đất đá mãnh liệt rơi xuống.

Vốn nghĩ rằng những Thổ nguyên tố này sẽ giống như những nguyên tố phong ấn trước kia, phân tán ra khắp nơi. Nhưng làm cho Bạch Khởi không ngờ là tình hình lại không như thế. Những Thổ nguyên tố này lại không lập tức tán ra bốn phía trong không khí, cũng không rời khỏi Đại Địa Chi Hạch, mà nó dần dần ngưng tụ lại thành hình một người. Hình người cao khoảng bảy thước, tuy chưa hình thành diện mạo, chưa hoàn toàn hình thành, nhưng trong lúc này Bạch Khởi đã cảm giác được thân hình đó có sức mạnh vô cùng cường đại, trước mắt đã không yếu hơn mình.

- Hừm! Thú vị thật! Không ngờ Đại Địa Chi Thần lại có tâm tư với Phong ấn như vậy. Không giống như những kẻ khác chỉ là Phong ấn mà thôi, thằng cha này lại lưu lại một phân thân của hắn trong này a! Tuy chỉ là phân thân nhưng thực lực này đã gần như tiếp cận Cao Cấp Thần rồi. Chủ Thần đúng là Chủ Thần a, rốt cục cũng lợi hại một chút. Một cái phân thân đã có sức mạnh như vậy? Ha Ha. Ta thật sự hưng phấn, xem ra đội phong ấn mở ra, Độc Cô Cầu Bại ta cuối cùng có một nhóm đối thủ rồi. Ha ha, một nhóm đối thủ thực lực lớn mạnh... Nhưng có thể thắng được ta không?

Độc Cô Cầu Bại không biết từ lúc nào đã xuất hiện khoan thai bên cạnh Bạch Khởi, có hứng thú mang thêm một luồng cuồng nhiệt nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn nhìn cái phân thân này không ngừng thành hình, lại không có đi quấy nhiễu, hiển nhiên nó có ý đợi đối phương thành hình xong, có đầy đủ sức mạnh mới động thủ. Nếu không như thế, bây giờ động thủ thì phân thân đó sức mạnh tụ tập chưa hoàn chỉnh, thực lực sẽ giảm đi rất lớn.

Nếu đối là Bạch Khởi, thì chắc chắn trong điều kiện này lập tức xuất thủ, nhưng Độc Cô Cầu Bại lại không như thế. Trong lòng hắn mong muốn chính là đối thủ đủ dũng mãnh, vì thế hắn thậm chí không tiếc tất cả để đối thủ mình trước mắt, phân thân của Đại Địa Chi Thần hiển nhiên không yếu này, hình thành hoàn toàn. Đó chính là những gì Độc Cô Cầu Bại mong muốn. Hắn muốn cùng với phân thân Đại Địa Chi Thần trước mắt chiến đấu. Tuy đối với Độc Cô Cầu Bại mà nói, phân thân trước mắt này chẳng là nghĩa lý gì, nhưng hắn vẫn cố chấp muốn động thủ. Trên một ý nghĩa khác mà nói, Độc Cô Cầu Bại là một kẻ điên khùng, một kẻ hiếu chiến trở thành điên khùng.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

433. Chương 326: Uy Lực Của Kiếm Ma (2)

Sau mấy giây, phân thân Đại Địa Chi Thần cuối cùng xuất hiện, cơ thể phân thân to lớn có thể so với Thái Thần Cự Thần trong truyền thuyết. Toàn thân cao hơn nghìn mét, toàn bộ đều do Thổ nguyên tố ngưng tụ tạo thành, còn trên người mặc áo giáp do Thổ nguyên tố ngưng kết thành. Trong tay cầm thanh trường kiếm dài hơn năm trăm mét, khí thế kinh người, chỉ vẫy đầu tay đã phát ra luồng uy thế kinh thiên động địa.

Bạch Khởi rõ ràng cảm giác được phân thân này rõ ràng vượt qua mình, nếu như sử dụng toàn lực, thực lực của mình và nó cũng chỉ ngang nhau mà thôi.

Nhưng trên cơ thể to lớn đó lại có thêm giáp trụ do Thổ nguyên tố ngưng tụ kết thành, nổi tiếng kiên cố vững chắc, khiến cho sức mạnh của nó tăng thêm mấy bậc. Nếu mình cùng nó giao đấu, sợ rằng cho dù mình dùng Khai Thiên Thần Quyền thì thắng bại cũng khó mà nói được.

- Là ai? Là ai dám cả gan phá vỡ phong ấn của Đại Địa Chi Thần ta? Là ai! Là ai khiêu chiến quyền uy của Chư Thần!

Một âm thanh chất phác vang lên ở giữa thiên địa, mang theo uy nghiêm không gì sánh được. Tuy đây chỉ là một phân thân của Đại Địa Chi Thần, nhưng đã có bộ phận sức mạnh cường hãn của Đại Địa Chi Thần, bản thân đã có ý thức và Thần Trang do Thổ nguyên tố ngưng kết. Từ nó cũng có thể biết được, Đại Địa Chi Thần có sức mạnh hơn nó gấp mười lần càng đáng sợ đến mức nào. Thậm chí những chiêu thức và sức mạnh mà nó sử dụng chỉ là một phiên bản của Đại Địa Chi Thần mà thôi. Một phiên bản nhỏ bé như nó, tuy rằng sức mạnh có chỗ không được như bản thể nhưng còn các chỗ khác đều gần như tương đương.

- Là ta!

Bạch Khởi không nói gì, Độc Cô Cầu Bại ở kế bên lại gầm lên một tiếng, trong giây lát vạn thanh trường kiếm trên không trung chợt dâng lên, trực tiếp đâm thẳng tới chỗ phân thân của Đại Địa Chi Thần.

Leng keng, leng keng~~

Một trận âm thanh tiếng kim chúc va đập nhau kịch liệt theo đó vang lên. Hơn mấy vạn thanh trường kiếm mang theo kiếm khí mãnh liệt đâm vào trên giáp trụ của Cự nhân Thổ nguyên tố đó, có không ít thanh đâm sâu vào cơ thể nó, nhưng đáng tiếc là điều này không làm ảnh hưởng gì đến đối phương. Với thể tích khổng lồ của đối phương, công kích như vậy không có gì đáng phải suy nghĩ.

Ầm ầm~~

Thanh trường kiếm cự đại của Cự nhân vung lên, sau đó chém về hướng Bạch Khởi và Độc Cô Cầu Bại. Trong nháy mắt thanh kiếm khổng lồ đã rơi xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một vết cắt dài khoảng nghìn mét. Bạch Khởi thì trốn sang một bên, còn Độc Cô Cầu Bại thì hưng phấn dùng lưỡi liềm đôi môi đã khô nứt của mình, sau đó liền vẫy tay một cái. Hơn vạn thanh trường kiếm theo đó tung lên bay ra, cắm trên đỉnh một ngọn núi. Cắm ngang dọc chi chít, đầy rẫy trên ngọn núi đó.

- Ha ha... Tốt, tốt... Người cường đại như vậy mới đáng để ta động thủ. Được lắm!

Độc Cô Cầu Bại cười ha ha. Ngay sau đó, trong nháy mắt phóng đến trước mặt đối phương, đưa tay chỉ một cái. Một thanh trường kiếm khổng lồ do khí kiếm ngưng tụ từ trên trời bỏ xuống phân thân Thổ nguyên tố của Đại Địa Chi Thần kia, trong nháy mắt chặt đứt một cánh tay của đối phương.

- Á~~

Cự nhân Thổ nguyên tố kia cũng biết đau, kêu lên một tiếng bi thảm, nhưng cũng không có chảy máu. Cự nhân Thổ nguyên tố lại một lần nữa ngưng kết, sinh ra một cánh tay mới cầm thanh Cự kiếm kia hướng về Độc Cô Cầu Bại công kích.

- Hử, lại không chết à? Ha ha... Rất hay, rất hay...

Độc Cô Cầu Bại rất ngạc nhiên nhìn một cái, lập tức cười ha ha, cũng không né tránh mà trực tiếp chống đỡ Cự kiếm to lớn kia. Khi Cự kiếm đó đang rơi xuống, lại bị vô số kiếm khí vô hình trong chốc lát chặt mạnh

làm cho vỡ nát, khiến cho Cự nhân Thổ nguyên tố đó không thể không lần nữa ngưng tụ lại một thanh Cự kiếm mới.

- Ô. Không ngờ một phân thân lại có thể như thế. Tuy chưa có sức thực lực dũng mãnh như bản thể, nhưng ngoài cơ thể to lớn này ra, cộng thêm cơ thể Thổ nguyên tố gần như bất tử này thì lại có chút khó đối phó. Ha ha, nhưng ngươi đã cùng ta động thủ, vậy ta muốn thử xem rốt cuộc ngươi ngưng kết nhanh được bao nhiêu.

Độc Cô Cầu Bại phảng phất như nói cười với mình, âm thanh to lớn làm cho Bạch Khởi ở nơi rất xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Nói đến Bạch Khởi đang quan sát trận chiến ở nơi xa, khi nhìn thấy Cự nhân Thổ nguyên tố này bất giác đã nghĩ tới Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp dưới đáy biển kia. Gã này với tên kia đó đều rất khó đối phó. Thực sự mà nói thực lực của bọn chúng cũng không xem là mạnh, nhưng đặc tính bất tử này lại làm cho người ta đau đầu. Một kẻ thù lớn mạnh không đáng sợ, thật sự đáng sợ chính là những kẻ thù tựa hồ như không mạnh nhưng lại không chết. Đây mới là kẻ thù khó đối phó nhất. Rốt cuộc người đánh nhau như thế nào, đánh không chết phải đánh bao lâu? Người cuối cùng cũng sẽ kiệt sức.

Sau khi Độc Cô Cầu Bại cười xong, thanh trường kiếm vô hình ngưng tụ thành hai thanh trường kiếm kim quang sáng chói, sau đó không ngừng chém qua chém lại Cự nhân Thổ nguyên tố kia. Cánh tay Cự nhân Thổ nguyên tố không ngừng đứt ra, nhìn như là đã phá vỡ được phòng ngự của đối phương, nhưng đối phương lại thật giống như không chết vậy, rất nhanh đã hồi phục lại.

Lúc này Độc Cô Cầu Bại cũng không nói nhiều, khẽ cười, vẫy tay một cái. Mấy trăm thanh trường kiếm khổng lồ đồng thời trong chớp lát xuất hiện bốn phía xung quanh, chém giết Cự nhân Thổ nguyên tố kia vỡ nát thành mấy chục mảnh vụn.

Thời gian trôi qua chưa đến một giây, Cự nhân Thổ nguyên tố kia liền sụp đổ mãnh liệt. Đang lúc Bạch Khởi nghĩ là đã chiến thắng, thì Cự nhân Thổ nguyên tố kia lại lần nữa ngưng tụ lại, giống như không chết vậy, bị phá vỡ thành như vậy lại không bị thương gì.

- Chết tiệt, chết tiệt! Ngươi lại dám làm tổn thương phân thân của Đại Địa Chi Thần vĩ đại? Tội nhân này, nhân loại nhỏ bé này, ta phải giết ngươi để ngươi thấy được sự lợi hại của Đại Địa Chi Thần. Đồ nhân loại nhỏ bé như ngươi vĩnh viễn không giết nổi ta, còn ta phải giết ngươi, xóa bỏ linh hồn ngươi. Để nhân loại dám xúc phạm Chư Thần như ngươi nhận được trừng phạt!

Sau khi Cự nhân Thổ nguyên tố đó lần nữa ngưng kết xong bắt đầu gào thét lên.

- Hử, lại vẫn không chết. Hừm, thực lực không cao, nhưng đồ không chết này lại là một phiền phức nhỏ. Đối với đối thủ ngươi như vậy ta không có tâm tình chơi đùa với ngươi, mà ngươi quá dai dẳng, cho nên ngươi chết đi.

Độc Cô Cầu Bại rõ ràng không muốn dây dưa với gã này nữa, không có thực lực lại không chết rất làm người ta chán ghét. Cho dù bản thân là một Độc Cô Cầu Bại, đam mê chiến đấu đến cuồng nhiệt cũng có chút khó chịu.

- Xong!

Nói xong, trên người của Độc Cô Cầu Bại tung ra một luồng đẩu khí màu hoàng kim, trong chớp lát biến thành một thanh trường kiếm từ trên trời mạnh mẽ cắm thẳng vào trong đất, tạo hình vừa dài vừa xấu này nhìn qua tựa hồ có chút giống với hình dáng của ngọn Thiên Kiếm Sơn phương Bắc của Độc Cô Gia.

Trong chớp lát, thanh trường kiếm vàng kim kia đã đâm xuống.

Bùng~~

Sau một âm thanh to lớn vang lên, Cự nhân Thổ nguyên tố đó của Đại Địa Chi Thần liền biến thành hư ảo. Đại Địa Chi Hạch ở đây cũng bị uy thế vô biên của trường kiếm này đánh thành một cái động lớn sâu không thấy đáy, lan rộng bốn phía xung quanh đến khoảng trăm dặm. Tất cả sinh vật đều bị thổi đi sạch sẽ, trên mặt đất này đã không còn chút sự sống nào. Tất cả cây cối hoa quả và những động vật kia đều biến thành hư vô. Thung lũng này cũng rộng lớn ra gấp đôi, còn trung tâm của Đại Địa Chi Hạch lại là một cái

hắc động to lớn. Nếu Bạch Khởi không phản ứng nhanh, loáng một cái đã chạy ra ngoài, sợ rằng hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. Cho dù như thế, nhưng Bạch Khởi cũng đã người đầy bụi đất trông nhếch nhác kinh khủng.

Trước đây Bạch Khởi luôn tự tin rằng mình đã tiếp cận với biên giới vô địch, đến lúc này Bạch Khởi mới biết tình hình thì ra không đơn giản như vậy. Mình đã lợi hại nhưng vẫn có người so với mình càng lợi hại hơn. Người khác không nói, chỉ cần là người trước mắt mình, Độc Cô Cầu Bại này, đã không phải là kẻ mà mình có thể chống đối. Trước mặt hắn mình hiện ra nhỏ bé như vậy. Trước mặt hắn Bạch Khởi cảm thấy mình không có cách nào chiến thắng được.

Độc Cô Cầu Bại giống như một ngọn núi đặt trước mặt Bạch Khởi, làm cho người ta không có cách nào trèo lên được, đem đến cho người ta một cảm giác ngột thở.

- Lợi hại, thật lợi hại. Ta đã được coi là cường đại rồi, người này so với ta còn cường đại hơn nhiều. Xem ra ta còn một đoạn đường rất dài phải đi rồi, sợ rằng hiện tại trong các Cao Cấp Thần cũng khó tìm được đối thủ của người này. Sức mạnh của người này rất lợi hại, tuyệt đối vượt qua các Cao Cấp Thần bình thường. Thậm chí càng lợi hại hơn, sợ rằng cũng là đã đạt đến ngưỡng cửa của Chủ Thần, thêm một bước nữa là đã có thể tranh đấu với Chủ Thần rồi. Chẳng trách hắn lại tự tin như vậy. Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, quả nhiên không phải là nói khoác rồi. Đợi Thất Đại Phong Ấn phá vỡ hết, Chư Thần trở về, giữa trời đất này ai thắng ai bại sợ rằng chưa thể nói được.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

434. Chương 327: Trấn Đông Vương Hàn Cửu Không (1)

Phong ấn của Đại Địa Chi Hạch đã bị phá vỡ.

Bạch Khởi và Độc Cô Cầu Bại gặp nhau, cũng đã đến lúc phải chia tay rồi. Nhưng trước lúc đi, Bạch Khởi và Độc Cô Cầu Bại đã hẹn nhau, đợi đến khi Bạch Khởi mở được phong ấn cuối cùng sẽ cử người báo cho Độc Cô Cầu Bại biết. Đến lúc đó có lẽ Chư Thần cũng sẽ biết được bọn họ rốt cục lợi hại tới cỡ nào.

Rời khỏi Thiên Kiếm Sơn, mục đích kế tiếp của Bạch Khởi là thẳng tới Băng Tuyết Thành phương Bắc, nhưng Bạch Khởi lại không biết đường, may mà có người giúp đỡ.

Sau khi ở Thiên Kiếm Sơn mấy ngày, khi Bạch Khởi muốn rời đi, nói mình muốn đến Băng Tuyết Thành phương Bắc, con cháu của Độc Cô Gia cũng không có ý kiến phản đối. Dưới sự dẫn đầu của Độc Cô Bá, mang theo hai Đấu Đế cường giả hộ vệ, phía sau còn mang theo một nhóm Đấu Hoàng liền cùng với Bạch Khởi đến Băng Tuyết Thành phương Bắc.

Tất cả chuyện thế tục sớm đã không được Độc Cô Gia để ý tới. Đế Quốc Băng Tuyết tuy lớn mạnh nhưng mà trong mắt của Độc Cô Gia lại không xem ra gì. Bọn họ đi theo Bạch Khởi hoàn toàn là vì giúp Bạch Khởi một tay. Ảnh hưởng của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc đối với Đế Quốc Băng Tuyết cũng không phải là bình thường, ý chỉ của Thiên Kiếm Sơn truyền ra so với Thánh chỉ của Hoàng Đế còn cao hơn không biết bao nhiêu lần. Bạch Khởi sau khi tiêu diệt Hàn Băng Tông còn phải giúp đỡ Hàn Tổ Thiên làm Hoàng Đế, ngoài việc cần phải có người ủng hộ như những bọn đại thần thủ hạ của Hàn Tổ Thiên, nhưng đó cũng không phải là quan trọng nhất. Nếu có sự ủng hộ của Thiên Kiếm Sơn, Hàn Tổ Thiên mới có thể ngồi trên ngai vàng vững như Thái Sơn.

Hàn Tổ Thiên ngồi vững trên ngai vàng, điều đó đồng nghĩa với việc Bạch Khởi đã khống chế được Đế Quốc Băng Tuyết. Hơn nữa Hàn Tổ Thiên lại đã cùng Bạch Khởi ký một khế ước, trở thành thủ hạ trung thành của Bạch Khởi. Hàn Tổ Thiên nắm vững Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc, cũng giống như Bạch Khởi nắm vững Đế Quốc Băng Tuyết.

Cho nên mỹ ý của Độc Cô Bá, Bạch Khởi không hề cự tuyệt, chấp nhận tấm chân tình của Độc Cô Bá, liền mang theo Độc Cô Bá và một đám cường giả của Độc Cô Gia hướng đến Băng Tuyết Thành.

Bạch Khởi bây giờ giống như đang chơi cờ, còn Đại Lục này lại là bàn cờ. Bất Diệt Hoàng Triều chính là quân cờ quan trọng nhất trong tay Bạch Khởi, còn Đế Quốc Băng Tuyết phương Bắc lại là quân cờ thứ hai trong tay Bạch Khởi. Một quân có thể đủ để mình ăn hết những quân cờ trên bàn cờ phương Đông Đại Lục này. Cho nên Bạch Khởi lúc này tỏ ra đặc biệt coi trọng.

Dưới sự dẫn dắt của cường giả Độc Cô Gia, Bạch Khởi đến Băng Tuyết Thành, thành thị nằm ở phía Bắc Đế Quốc Băng Tuyết.

Đây là Đế Đô trăm năm của Đế Quốc, ở đây có các thương nhân đến từ các nơi của Đại Lục. Bọn họ đến mua sắm những vật phẩm lông da chỉ phương Bắc mới có, còn có các dạng, các loại khoáng thạch hiếm có. Ngoài ra còn có hàng loạt kẻ mạo hiểm, Đấu Giả, kẻ ẩn cư thần bí... Phương Bắc được băng tuyết bao phủ rất nhiều là nơi làm cho người ta say mê. Ở nơi đây không chỉ có thể tu luyện mà còn có thể là nơi vận khí tốt, còn có thể gặp được rất nhiều đồ mới thấy lần đầu. Nơi đất rộng được băng tuyết bao phủ kia có rất nhiều đồ không để người biết.

Cần phải biết phương Bắc tuy băng lạnh lại nguy hiểm, nhưng so với Tứ Đại Tuyết Địa của Đại Lục mà nói, nơi đây lại an toàn hơn rất nhiều. Còn Băng Tuyết Thành này là Đế Đô của Đế Quốc Băng Tuyết, hơn nữa là nơi cực lạnh cuối cùng mà nhân loại muốn đến. Nơi đây kể đến người đi, xe ngựa như nước lưu động không ngừng.

Còn bọn Bạch Khởi sau khi đến Băng Tuyết Thành, đi dò hỏi một lượt liền đến được Vương phủ của Trấn Đông Vương Hàn Cửu Không. Theo những gì Hàn Tổ Thiên nói thì Hàn Cửu Không là tiểu thúc thúc của hắn, từ nhỏ đã gần gũi với phụ thân hắn. Hiện nay cũng chỉ mới hai bảy, hai tám tuổi, mà đã nhận được vị trí Trấn Đông Vương tối cao. Nghe nói lúc đó đích thân phụ thân Hàn Tổ Thiên đã sắc phong và ban cho đất phong là mười tỉnh phương Đông, nhiều năm trở lại đây cũng chỉ có ung dung hưởng thụ. Ở trong Đế Đô này, ngay cả kẻ chiếm quyền làm Hoàng Đế là Hàn Phong cũng chưa từng động đến người em trai này. Tuy Hàn Phong cực kỳ không thích, thậm chí còn có chút ghét bỏ đứa em này.

Nhưng Hàn Cửu Không hòa nhã không kết oán với mọi người, nhân duyên rất tốt, hào phóng có tiếng. Bản thân tu vi cũng không qua Thất Tinh Đấu Linh, mặc dù cũng tính là không tồi, nhưng cũng không uy hiếp được Hàn Phong, cho nên Hàn Phong cũng không đối phó với Hàn Cửu Không, chỉ là để cho hắn một chức Trấn Đông Vương, ung dung tự tại quản lý mười tỉnh phương Đông. Quyền hành thì bị Hàn Phong từng bước thu hồi, do vậy Hàn Cửu Không đem theo mấy chục ái thiếp xinh đẹp nằm ở nhà hưởng thụ những ngày thanh nhàn, cũng không còn ra gây chuyện gì đáng kể. Vì thế Hàn Phong tạm thời cũng yên tâm, không chú ý đến sự tồn tại của Hàn Cửu Không.

Nhưng theo những gì Hàn Tổ Thiên nói thì những năm trở lại đây vị Tiểu Vương gia này lại luôn giúp đỡ hắn, hơn nữa còn bí mật cung cấp cho hắn biết nhiều chỗ tốt. Còn những đại thần đã từng trung thành với Hàn Vân năm xưa, bây giờ lại đều nghe theo Hàn Cửu Không, thông qua Hàn Cửu Không mà liên hệ với Hàn Tổ Thiên. Từ điểm này mà nói, Hàn Cửu Không này cũng không phải là đơn giản.

Trấn Đông Vương phủ cũng không phải là khó tìm, bọn Bạch Khởi cũng không cần phải tốn mất nhiều sức lực đã tìm ra. Địa điểm của Trấn Đông Vương phủ này, đi đến trước cửa cũng không có người cản đường. Bọn họ vệ ở cửa kia chỉ vội vàng chạy vào thông báo chứ không dám cản trở bọn Bạch Khởi, trái lại còn dẫn bọn Bạch Khởi vào trong phòng khách. Tất cả những chuyện này không phải là do Bạch Khởi có nhiều tiếng tăm, cũng không phải bọn họ đã nhận được thông báo từ trước của Hàn Cửu Không, mà nguyên nhân là sự có mặt của bọn Độc Cô Bá.

Ở phương Bắc này, có một đám người từng có mặt khắp nơi, cả ngày luôn đeo một thanh trọng kiếm màu đen. Huyền Thiết Trọng Kiếm tựa hồ như đã trở thành tiêu chí của đám người kiêu ngạo và lạnh lùng này. Đám người này thực lực lớn mạnh, đối với nhân gian không thèm để ý tới. Nhưng không có ai dám đụng đến bọn họ, ở phương Bắc cũng không có ai dám mạo phạm đến bọn họ. Đám người này chính là người của Độc Cô Gia ở phương Bắc, bọn họ đều là người của Thiên Kiếm Sơn.

Địa vị của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc đã trở thành một thứ đáng sợ, cho dù là Hoàng Đế gặp phải cũng phải lễ phép ba phần. Bọn họ đến Trấn Đông Vương phủ này cũng không có người dám cản nửa bước.

- Ha ha, Tiểu Vương có việc đến muộn mấy phút, mong các vị đại nhân rộng lượng bỏ qua!

Sau khi bọn Bạch Khởi ngồi xuống, một tiếng cười sảng khoái từ phía sau phòng khách truyền lại. Một người phong thái anh hùng nho nhã từ sau phòng khách đi ra, thân mặc một bộ trường bào màu tím, đem lại cho người ta một cảm giác ấm áp, trong đó phảng phất thái độ không tranh giành với đời, đem đến cho người ta cảm giác thư thái về thể xác và tinh thần.

- Không sao! Ta đến để tìm Hàn Tổ Thiên, hẳn ta đến đây chưa?

Người Độc Cô Gia theo sau Bạch Khởi, cũng không ngồi xuống mà khoanh hai tay, khép hờ đôi mắt, không nói không rằng đứng sau lưng Bạch Khởi. Sau khi Hàn Cửu Không đi ra, ngay nhìn cũng không thèm nhìn một cái, vẫn cứ đứng sừng sững bất động. Vị Tiểu Vương của Đế Quốc Băng Tuyết này đối với những người khác thì là người bề trên, nhưng trong mắt những người coi trọng thực lực của Độc Cô Gia này thì một Thất Tinh Đấu Linh nho nhỏ lại không đáng để bọn họ chú ý. Phàm là người thấp nhất có thể cùng theo Bạch Khởi đến đây đều là Tam Tinh Đấu Hoàng, trong đó không thiếu Đấu Hoàng cường giả và Đấu Đế cường giả. Một Đấu Linh làm sao có thể thu hút sự chú ý của bọn họ được?

Hàn Cửu Không nghe câu này mặt hơi biến sắc, nhìn Bạch Khởi trước mặt, sắc mặt ít nhiều có chút không tự nhiên. Chuyện Hàn Tổ Thiên đã đến ẩn náu trong Trấn Đông Vương phủ này là chuyện tuyệt mật, người ngoài cơ bản không thể nào biết được. Hơn nữa một khi để người khác biết, sợ rằng cũng khiến cho mình gặp rủi ro không nhỏ. Vị Nhị ca Hàn Phong kia, tính cách ác độ thế nào, không người nào có thể hiểu rõ hơn Hàn Cửu Không. Người đó chính là một kẻ mất hết tính người, một câu không tốt mình lập tức sẽ tan nát cửa nhà, mấy chục ái thiếp xinh đẹp trong nhà sợ rằng cũng phải bị chết theo.

- Dám hỏi các hạ có phải là người quen biết với Hàn Tổ Thiên không?

Đối phương rõ ràng là theo người của Thiên Kiếm Sơn mà đến. Hơn nữa nhìn cục diện hiện tại, người của Thiên Kiếm Sơn đều đứng sau lưng gã tuổi trẻ này... Thân phận như thế đã không phải là người tầm thường. Hàn Cửu Không bản thân tự biết không dám thất lễ, không có trả lời khẳng định nhưng cũng không giấu giếm gì cả, chỉ là lưỡng lự hỏi một câu như thế. Bởi vì trước đây hắn từng nghe Hàn Tổ Thiên nói đã tìm được cường giả có thể giúp mình báo thù. Cho nên hắn mới hiếu kỳ muốn biết có phải là những người trước mắt này không.

Nếu cường giả mà Hàn Tổ Thiên tìm đến giúp là những người của Thiên Kiếm Sơn trước mặt này, như vậy thì việc báo thù đã không là vấn đề rồi. Không nói cường giả của Thiên Kiếm Sơn đích thân xuất thủ, chỉ cần Thiên Kiếm Sơn nói một lời thì những người trong Đế Quốc Băng Tuyết này không ai dám nói lời từ chối!

- Ta? Ta là người Hàn Tổ Thiên tìm đến giúp đỡ. Hắn ở đâu?

Bạch Khởi khép hờ đôi mắt, nhìn Hàn Cửu Không một cái, nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Người trước mặt trong lúc này Bạch Khởi chưa thể phán đoán rốt cuộc là tốt hay xấu, nhưng nói chung đã để lại cho Bạch Khởi ấn tượng không tồi.

-Ồ. Thì ra là vậy. Hắn có ở đây! Người đâu, mau đến hậu viện mời Tổ Thiên đến đây!

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

435. Chương 327: Trấn Đông Vương Hàn Cửu Không (2)

Hàn Cửu Không nghe câu này đâu dám chậm trễ chút nào, ngay lập tức cho người đi tìm Hàn Tổ Thiên. Còn bản thân hắn thì cẩn thận từng chút một, ở lại cùng Bạch Khởi và người của Thiên Kiếm Sơn. Bản thân hắn là chủ nhà, lại là một Thân Vương nhưng khi tiếp khách lại vô cùng lễ độ cùng với tôn kính.

Khoảng sau nửa cây hương, Hàn Tổ Thiên và lão bộc Cửu thúc vội vàng vàng từ phía hậu viện đi ra. Sau khi nhìn thấy Bạch Khởi, hắn hơi sững sờ một chút, lập tức muốn tới bái hành lễ. Nhưng liếc nhìn Bạch Khởi và Hàn Cửu Không rồi lại nhìn đám người xung quanh, cuối cùng Hàn Tổ Thiên thấy Bạch Khởi ra hiệu trong mắt, liền không quỳ bái mà đi tới, cung kính chấp tay nói:

- Tiên sinh ngài đến rồi?

- Hừ. Đến rồi! Nói đi! Ta đây thích nhanh nhẹn dứt khoát. Bây giờ đi giết Hàn Phong, hay đợi đến tối nay cho người đi giết hẳn? Nếu các người cảm thấy chưa đến lúc, vậy thì tìm thời gian nào thích hợp cũng được.

Bạch Khởi gật gật đầu, sau đó điềm đạm nói ra một câu kinh động lòng người như vậy.

- Phốc... Ặc ặc...

Hàn Cửu Không đang uống trà, nhin không được liền phun toàn bộ nước trà trong miệng ra, theo đó ho lên hai tiếng dữ dội. Hắn đang ung dung tự tại, nghe được lời hành thích này, thầm nghĩ có lẽ cũng chỉ có Bạch Khởi mới dám nói ra là giết Hoàng Đế một cách nhẹ nhàng như vậy thôi. Đây đã là tội lớn giết vua, hơn nữa người muốn giết đường đường là Hoàng Đế một Đế Quốc, có thể ở trong miệng người ta bình thản như vậy, giống như tùy tiện giết lợn vậy.

Tình cảnh như vậy làm cho Hàn Cửu Không có chút thừa nhận không nổi, nhưng hắn gượng cười một tiếng, sau đó nhìn đám người phía sau Bạch Khởi, đang đeo trọng kiếm nhắm mắt dưỡng thần, thì hiển nhiên mới hiểu được rõ ràng. Có lẽ người khác không thể, nhưng có trấn thủ là cường giả Thiên Kiếm Sơn thì việc giết chết Hàn Phong chỉ là một câu nói? tùy lúc tùy nơi đều có thể ai dám đứng lên nói một từ không được.

Ngắm Hàn Cửu Không một cái, không để ý sắc mặt kích thích của đối phương, Bạch Khởi đưa ánh mắt nhìn Hàn Tổ Thiên trước mắt mình.

- Việc này... Ta đã nghĩ qua, trước mấy ngày Tiểu Vương gia cho ta biết đã sắp đến sinh thần của Hàn Phong rồi. Đại lễ sinh thần bốn mươi chỉ còn mấy ngày nữa là tới, ta nghĩ trong thời gian đó có thể động thủ. Mấy ngày còn lại cũng có thể để ta liên lạc một chút với các Đại thần trước đây, để sau khi giết Hàn Phong có thể ổn định triều cương. Mà nghe nói lúc đó các cường giả Hàn Băng Tông sẽ dốc toàn lực bảo vệ bên cạnh. Thậm chí Lão tổ tông ẩn thế của Hàn Băng Tông hình như lần này cũng sẽ xuất sơn giúp Hàn Phong để phô trương quốc uy. Nghe nói hắn còn mượn cơ hội này thể hiện một chút sức mạnh của mình, trấn áp lời lẽ phản đối trong Đế Quốc, đồng thời cũng muốn nhân cơ hội đó, tuyên thệ Nam chinh. Cho nên ta muốn lúc đó động thủ là tốt nhất...

Do dự một chút, Hàn Tổ Thiên lộ rõ vẻ đứng ngồi không yên, đem suy nghĩ trong lòng mình nói cho Bạch Khởi biết. Đối với Bạch Khởi trong lòng Hàn Tổ Thiên kính nể vô cùng, không dám có một chút nào làm trái lại. Lúc nói chuyện, lời nói cũng luôn cẩn thận từng chút một. Một phần là do tôn trọng Bạch Khởi, hai có lẽ là vì sức mạnh của kẻ ước, là nô bộc trước mặt chủ nhân ngay đến nói cũng không có sức mạnh.

- Như vậy à. Uhm... Tuy ta còn chuyện khác, nhưng nghĩ đến lúc đó cũng không sợ chậm trễ. Mấy ngày này các vị có bận chuyện gì không?

Bạch Khởi nghe lời này do dự một chút, liền gật gật đầu, sau đó nhìn mọi người Độc Cô Bá phía sau mình.

- Chúng ta không có việc gì, thời gian, mọi chuyện nhất thiết theo tiên sinh căn dặn!

Độc Cô Bá mạnh mẽ nói. Khi nói còn khẽ cúi người nghiêm nghị một chút trước mặt Bạch Khởi. Độc Cô Bá trước nay khi nói chuyện với Bạch Khởi vẫn luôn gọi tên hắn, nhưng sau khi Bạch Khởi đến Thiên Kiếm Sơn gặp Độc Cô Cầu Bại, được Độc Cô Cầu Bại xưng là tiểu huynh đệ thì từ đó quan hệ giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi.

Đối với Bạch Khởi hiện tại Độc Cô Bá kính nể sâu sắc và thán phục, hắn gọi là tiên sinh cũng không quá chút nào.

- Ồ, đã như vậy... Vậy người hãy sắp xếp nơi chốn đi. Chúng ta tạm thời ở lại mấy ngày, sau đó đi giết Hàn Phong, hỗ trợ người làm Hoàng Đế.

Sự việc cũng xem như xong rồi. Bạch Khởi gật gật đầu thản nhiên nói một câu. Hắn nói năng như vậy làm cho Hàn Cửu Không liên tục gượng cười. Trong Đế Quốc Băng Tuyết này sợ rằng cũng chỉ có nhân vật này dám nói những lời như vậy, nếu đổi là một người khác thử nói vậy không chết mới lạ.

Hàn Tổ Thiên vội vàng đưa mắt nhìn Hàn Cửu Không. Hàn Cửu Không không dám thất lễ liền đưa Bạch Khởi cùng mọi người đến hậu viện, sắp xếp ở trong một Lạc Viện hào hoa nhất. Còn những người vốn dĩ sống trong này đều bị Hàn Cửu Không đuổi đi hết, nhường chỗ cho người trên Thiên Kiếm Sơn đến ở. Cho

dù là sống trong tấm cung của Hoàng Đế thì cũng chỉ như thế thôi. Hàn Cửu Không sợ đến nỗi không dám nói ra nửa từ không, còn sợ mình tiếp đãi không chu đáo huống chỉ là làm khó.

Sắp xếp chỗ ở xong, một mình Bạch Khởi đi vào một gian phòng ở tầng ba Lạc Viện, ngồi xuống khoanh chân tĩnh tại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên trong lúc này Bạch Khởi nghĩ ra một sự việc, đó chính là mình đến lúc này vẫn chưa có vũ khí gì thuận tiện. Tuy có Khai Thiên Thần Quyền uy lực rất lớn, hơn nữa còn có tay của Atula, bản thân mình cũng có thể trở Song thủ vô địch, nhưng nếu không có một binh khí thuận tiện, hoàn toàn dựa vào nắm đấm có lẽ cũng không tốt cho lắm. Nghĩ như vậy, Bạch Khởi vẫn quyết định kiếm một thanh binh khí phù hợp.

Những người chế tạo binh khí bên ngoài kia, cho dù là vũ khí do thợ của Ải Nhân Tộc chế tạo, trong suy nghĩ của Bạch Khởi cũng chỉ là sản phẩm bình thường, cơ bản chưa đủ để thu hút sự chú ý của mình.

Có thể xứng đáng để Bạch Khởi sử dụng sợ rằng phải là Thần Khí mới được. Thần Khí trên thế giới này nếu là không tồi, đều là vũ khí của các Chủ Thần. Thần Khí mà các Chủ Thần bỏ đi, mình cũng không muốn dùng đến. Nghĩ rồi Bạch Khởi quyết định đi tìm Cửu U làm một cuộc giao dịch, cũng chỉ có Cửu U mới đáp ứng được vũ khí mà mình muốn.

Nghĩ tới đây, Bạch Khởi bất giác nhắm mắt lại, trong lòng tĩnh lặng:

- Tu Di Áo Cảnh!

Qua một chút, đúng lúc Bạch Khởi mở mắt ra, Cửu U đã lần nữa xuất hiện. Vẫn là hình dáng ngồi trên Vương tọa trôi bồng bềnh như trước đây, nhưng khí tức lại lộ ra kinh người khác thường, tuy sự thay đổi không rõ ràng, nhưng với khả năng tu luyện đến mức của Bạch Khởi có thể nhìn ra hơi thở của Cửu U càng ngày càng mạnh.

Dựa vào tình hình hiện tại mà nói, khí tức của Cửu U càng ngày càng mạnh hơn cũng không phải là việc xấu gì, nhưng Bạch Khởi lại luôn cảm giác điều này đối với mình mà nói thì không phải là việc tốt. Cũng không biết vì sao lại luôn có dự cảm không tốt như vậy, nói không ra lý do gì, luôn chỉ là có loại cảm giác này mà thôi.

- Thế nào, tiểu tử có chuyện gì sao? Tìm ta có việc gì?

Cửu U cười khà khà có chút lười nhác nói, thêm một giây nữa đã đến bên cạnh Bạch Khởi, đứng sát vai với Bạch Khởi.

- Chẳng có gì, chỉ là muốn tìm một vũ khí thích hợp mà thôi.

Bạch Khởi khẽ cười nhẹ nhàng nói. Dáng vẻ này của Cửu U, Bạch Khởi sớm đã quen, cũng cho là bình thường, không ngạc nhiên cái gì, vì cũng chẳng có cái gì đáng ngạc nhiên cả.

- Vũ khí thích hợp? Ồ... Chẳng phải tiểu tử Đại Hắc Thiên đó đã đem tay Atula cho ngươi rồi sao? Làm sao vẫn chưa đủ dùng vậy? Còn muốn tìm nữa à?

Cửu U nhìn Bạch Khởi rồi sờ mũi mình một cái không dứt khoát nói.

- Không sai. Ta tuy có tay của Atula tuy rất tốt, cũng rất hợp, nhưng rốt cuộc thì tay của Atula cũng chỉ là dùng để đánh quyền, tuy dùng tốt nhưng uy lực có hạn. Ta muốn có một vũ khí, một vũ khí thích hợp ta sử dụng.

Bạch Khởi thần sắc kiên định nói, hẳn đã luyện tập đến mức không chịu sự quấy nhiễu của ngoại lực, đặc biệt là gã Cửu U phiền nhiễu này.

- Vậy à? Uhm... Mười tám loại vũ khí Đao, Thương, Côn, Gậy... ngươi muốn dùng loại nào? Cứ việc nói ra, ta đây sẽ làm cho ngươi vừa lòng.

Cửu U không hề do dự chút nào, sau khi cười thoải mái với Bạch Khởi, liền nói như vậy.

- Cái này. Ta muốn kiếm một thanh đao thích hợp.

Bạch Khởi trầm tư suy nghĩ một chút rồi đưa ra một đáp án như vậy.

- Dao thích hợp với người? Kha kha, không phải ta đã nói, chỗ ta có không ít loại dao, người muốn dao như thế nào, phải nói một cách chính xác ra. Dao không giống nhau giá trị cũng không giống nhau. Chỗ ta đây lại có một thanh dao rất thích hợp với người, nhưng phải trả một quả A cấp Bảo thạch Nhiệm vụ, mười nghìn vạn Giao Dịch Điểm, không biết người muốn hay không. Muốn không?

Cửu U sờ quay hàm mình một chút rồi nhìn Bạch Khởi trước mặt.

- Người đã lâu không phân phối nhiệm vụ gì ngoài nhiệm vụ Thất Đại Phong Ấn cho ta rồi. Ta tạm thời không có cách nào hoàn thành các nhiệm vụ khác. Ta lại không có sẵn. Người nói ta tìm đâu ra A cấp Bảo thạch Nhiệm vụ đưa người? Người đùa ta à?

Bạch Khởi rất không vừa lòng nói. Không biết vì sao thời gian rất lâu rồi Cửu U đã không giao nhiệm vụ cho mình. Tuy không biết nguyên nhân ở đâu, nhưng chí ít thì mình không nhận được nhiệm vụ thật sự. Trăm vạn Giao Dịch Điểm, tuy con số to lớn đủ làm cho Bạch Khởi thở dài một hơi, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được. Chỉ là S cấp Bảo thạch Nhiệm vụ này thì Bạch Khởi không có. Bạch Khởi lại không có cách nào để có được. Cho nên Bạch Khởi rất không vừa lòng. Nguyên nhân ở chỗ Bạch Khởi cảm thấy thằng cha Cửu U này đang đùa mình.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

436. Chương 328: Hóa Huyết Thần Dao (1)

- Cái này cũng chưa hẳn không thể không có cách. Kha kha. Kỳ thực trước đây ta quên mất. Tiểu tử à! Không phải ta quên cho người biết, mà nói đúng thì cho người biết cũng chẳng làm được gì. Vì người không có nhiều Giao Dịch Điểm như vậy, cũng không thể lãng phí nhiều Giao Dịch Điểm như vậy để đổi lấy cái này. Nhưng bây giờ lại có thể cho người biết, ở chỗ ta một vạn Giao Dịch Điểm có thể đổi một C quả cấp Bảo thạch, trăm vạn Giao Dịch Điểm có thể đổi một quả B cấp Bảo thạch, một ức Giao Dịch Điểm có thể đổi một quả A cấp Bảo thạch, mười ức Giao Dịch Điểm có thể đổi một quả S cấp Bảo thạch, trăm ức Giao Dịch Điểm có thể đổi một quả SS cấp Bảo thạch, một vạn ức có thể đổi một quả SSS cấp Bảo thạch. Phía sau chúng ta không cần phải nói, tạm thời nói phía trước vậy, mười ức Giao Dịch Điểm đổi một quả A cấp Bảo thạch Nhiệm vụ, người đổi hay không?

Cửu U cười kha kha chớp chớp mắt rồi nói với Bạch Khởi như vậy.

Đối với những lời của Cửu U, Bạch Khởi không có phản ứng nhiều và không hài lòng. Cho dù Cửu U nói với Bạch Khởi những lời này trước đây thì Bạch Khởi sẽ không đổi. Nhưng bây giờ thì khác rồi, Cửu U nói với Bạch Khởi những lời này tự nhiên sẽ biết đi đổi điểm này chứa đầy sự ám ức.

Mười một ức Giao Dịch Điểm đổi một vũ khí làm cho Bạch Khởi có chút đau đầu. Một thanh vũ khí tốt mức độ nào mà đến giá một ức Giao Dịch Điểm, ngoài ra còn thêm một quả A cấp Bảo thạch Nhiệm vụ cũng đã đến mười ức Giao Dịch Điểm. Đắt quá, đắt đến mức kinh người.

Chắc chắn Bạch Khởi bây giờ không có nhiều tiền như vậy, muốn có nhiều tiền như vậy ngoài đi sử dụng tiền quốc khố Bất Diệt Hoàng Triều hoặc là vét một khoản của Đế Quốc Băng Tuyết này. Dù Hàn Phong này có thể nói là một Hoàng Đế chăm lo việc nước, Đế Quốc Băng Tuyết trong tay ông ta mười năm phồn vinh giàu mạnh. Nếu như quốc khố có đủ, muốn đến vét một khoản dự trữ không ít như thế, thì cũng không nên, Bạch Khởi cũng không làm. Chỉ có thể góp dần dần thôi.

Đương nhiên trước lúc đó Bạch Khởi muốn xem hàng trước. Bất kể Cửu U ba hoa chích chòe, nhưng Bạch Khởi chưa nhìn thấy đồ thì không thể đi gom mười một ức Giao Dịch Điểm để đổi vũ khí mà thậm chí mình chưa biết rốt cuộc là đồ như thế nào.

- Mười một ức, ta trước mắt chưa có nhiều như vậy. Nhưng ta có thể góp dần được, không thành vấn đề. Nhưng chí ít thì người cũng phải cho ta biết rốt cuộc người đưa cho ta thứ gì, nếu không thì làm sao ta yên tâm đi tích góp Giao Dịch Điểm.

Bạch Khởi nghe rồi nhú mày nói như vậy.

- Ha ha, yên tâm, khẳng định là đồ tốt, vậy ngươi tự mình xem đi.

Cửu U cười ha ha theo đó chỉ tay một cái, một màn hình phản quang xuất hiện trước mắt Bạch Khởi. Một thanh trường đao màu huyết dụ, cán đao đầu rồng xuất hiện trước mắt Bạch Khởi. Trên thân thanh trường đao màu huyết dụ này còn in các loại hoa văn thần kỳ quái dị, tán ra xung quanh huyết quang xem ra hung ác vô cùng.

Nhìn qua thanh đao này dài khoảng một mét hai, một mét ba, uy phong凛冽. Xem ra hình dáng không tồi, làm cho Bạch Khởi có chút mê mẩn. Nhưng máu chốt thu hút Bạch Khởi không phải là hoa văn. Nếu như nói tạo hình này chỉ làm cho Bạch Khởi có chút cảm khái, thì lời thuyết minh bên cạnh tiếp theo đã làm Bạch Khởi chấn động.

Thuyết minh bên cạnh này là bốn chữ lớn màu máu tươi ‘Hóa Huyết Thần Đao’. Nghe danh từ này, Bạch Khởi liền thở ra một hơi khí lạnh. Bạch Khởi cũng biết thứ này rất nổi tiếng, không phải là nổi tiếng bình thường mà là rất, rất cực kỳ nổi tiếng.

Trên màn hình giới thiệu tỉ mỉ:

- Hóa Huyết Thần Đao, Hậu Thiên ma bảo, hủy diệt thân xác, tuyệt diệt nguyên thần. Có thể nói là tuyệt phẩm song sát linh hồn lẫn thể xác, vô kiên bất tồi, đụng vào người thiêu đốt tinh huyết, giết người hút máu dần dần tăng trưởng.

Đây cũng nói cho Bạch Khởi biết, Hóa Huyết Thần Đao này ngoài vô kiên bất tồi, ngoài việc tổn thương thân thể lại còn tổn thương linh hồn nữa. Hơn nữa sau khi giết người sẽ hút huyết dịch và linh hồn của con người, có thể tự động phát triển lên. Tuy Bạch Khởi không biết người chết dưới đao này tinh huyết và linh hồn bị nó hấp thụ bao nhiêu, nhưng Bạch Khởi lại biết thứ này khủng bố tuyệt đối. Giết người càng nhiều thăng cấp càng nhanh, càng lợi hại. Thứ như vậy một khi trưởng thành cũng không thể hình dung ra nó sẽ đáng sợ như thế nào.

Bây giờ Bạch Khởi có chút hiểu ra vì sao Cửu U lại định giá Hóa Huyết Thần Đao này cao như vậy. Đối lại là mình thì chắc chắn sẽ định giá sẽ cao hơn nhiều. Nếu phải bỏ ra hai mươi ức mình cũng bằng lòng chứ không cần phải nói chỉ có mười một ức. Bạch Khởi nhìn thấy Hóa Huyết Thần Đao trong chốc lát đã quyết định, cho dù là tốn kém cũng quyết cầm bằng được Hóa Huyết Thần Đao này.

- Đao tốt! Ngươi yên tâm, thứ này ta nhất định lấy, ngươi đợi đó, ta sẽ lấy sớm.

Bạch Khởi khẳng định nói như vậy, cũng chưa có suy nghĩ muốn trả giá với Cửu U. Việc này cũng không phải Bạch Khởi không nghĩ đến mà là Bạch Khởi biết mình nói cũng không có tác dụng gì, Cửu U có lẽ không phải là kẻ dễ trả giá, có van nài cũng chỉ là công không.

- Ha ha. Được! Tiểu tử, ta đợi ngươi, nhưng đừng làm cho ta thất vọng.

Cửu U cười ha ha nói, quay lại trên chỗ vương tọa hư không kia, rồi tan biến bất vô âm tín. Bạch Khởi ở trong Tu Di Áo Cảnh này cũng tan biến bất vô âm tín, khi xuất hiện lại là đã ở trong căn phòng hào hoa tráng lệ.

Hít sâu một hơi, từ trong chấn động do Hóa Huyết Thần Đao mang đến tỉnh ra, Bạch Khởi đứng dậy đi ra ngoài.

oOo

Chẳng mấy chốc mấy ngày đã trôi qua, Băng Tuyết Thành bước vào cảnh không khí tưng bừng nhộn nhịp. Nguyên nhân là Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết đón sinh nhật lần thứ bốn mươi của mình. Tuy lần này không mời đại biểu các nước nhưng vẫn như cũ có không ít Công Quốc cỡ nhỏ phái Sứ thần của các nước lần lượt đến chúc mừng sinh nhật lần thứ bốn mươi của Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết. Cả nước trên dưới vui vẻ nhộn nhịp.

Ở đây thậm chí có cả Sứ thần đến từ Thiên Long và Đức Lan. Trong nhiều quốc gia như thế cũng có Sứ thần của hai Đế Quốc lớn này.

Toàn bộ Đế Quốc Băng Tuyết giăng đèn kết hoa. Trấn Đông Vương phủ cũng không ngoại lệ.

Trần Đông Vương Hàn Cửu Không, một thanh niên mạnh mẽ cùng mấy chục ái thiếp xinh đẹp trong nhà đem gấm vóc đỏ chót treo trên trước cửa Vương phủ, còn bọn Bạch Khởi thì trong mấy ngày này chuẩn bị theo Trần Đông Vương Hàn Cửu Không tiến vào Hoàng cung.

Hôm nay chính là ngày Hàn Tổ Thiên muốn giết chết Hàn Phong để lần nữa cướp lại địa vị của mình. Còn Bạch Khởi và người của Độc Cô Gia thì lại là người giúp đỡ tốt nhất của Hàn Tổ Thiên.

Đội xe đi theo Trần Đông Vương chậm chậm tiến đến Hoàng cung. Trần Đông Vương ở trong này cũng không có quyền lực mấy, nhưng lại là thân phận Vương gia, tiến vào Hoàng cung thì không có vấn đề gì, đem theo mấy chục người cũng không có người kiểm tra.

Dù sao thì mấy chục người trong Hoàng cung to lớn thế này cho dù là cường giả như mây cũng làm sao có thể gây ra sóng lớn được.

Trần Đông Vương lại không là người ngốc, bọn cường giả Hàn Băng Tông đều ở đây, nghe nói vị Lão tổ tông của Hàn Băng Tông đó cũng đã xuất núi. Vị đó có lẽ là Đấu Đế cường giả, trước mặt Đấu Đế cường giả ai dám gây ra sóng lớn.

Chưa có vấn đề gì tường tận, đám thị vệ Hoàng cung kia đã để đám người Bạch Khởi đi vào. Kỳ thực nếu bọn họ không cho vào thì cũng chẳng sao, như thế thì động thủ, trực tiếp giết mà vào. Bọn Bạch Khởi đến không phải làm thích khách mà là quang minh chính đại đến giết người. Làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là không thể đợi được tất cả mọi người tập trung đông đủ, trước mặt các đại thần và Sứ thần các nước giết Hàn Phong mà thôi, các chuyện khác không vấn đề gì.

Đám người Bạch Khởi theo sau Trần Đông Vương này đến bên cạnh chỗ ngồi sắp sẵn của Trần Đông Vương, từng người mặc áo choàng màu đen đứng sau Trần Đông Vương Hàn Cửu Không. Mười gã Đấu Vương, năm gã Đấu Hoàng còn có hai Đấu Đế, ngoài ra còn thêm Đấu Thánh Bạch Khởi, tổng cộng là mười tám người. Số người không nhiều nhưng lực lượng này lại đủ để tiêu diệt toàn bộ Băng Tuyết Thành.

Vì bảo vệ một Trần Đông Vương Hàn Cửu Không, mang theo mười mấy hộ vệ tiến vào Hoàng cung đứng sau mình như vậy cũng không có gì, đây vẫn là ở trong phạm vi quốc pháp cho phép, chỉ có điều Hàn Tổ Thiên cũng nguy trang, khoác áo choàng đen đi vào.

Hôm nay hẳn cũng là một nhân vật chính, đương nhiên không thể thiếu hẳn được.

Sau khi đám người của Hàn Cửu Không đến, Sứ thần và đại thần từ các ngả cũng chậm chậm lần lượt đến, trong đó có một người quen của Bạch Khởi.

Thiên Long Tứ Hoàng tử Triệu Vô Cực, gã này với tư cách là một đại biểu Sứ thần Thiên Long đến Đế Quốc Băng Tuyết lần này. Điều này làm Bạch Khởi không có ngờ tới. Nhìn thấy Triệu Vô Cực, khóe miệng Bạch Khởi lộ ra một nụ cười nhỏ.

Nếu như chút nữa hẳn nhìn thấy mình, cũng không biết hẳn sẽ biểu hiện như thế nào. Nhưng nghĩ tốt nhất là không nên đi đến chỗ đó.

- Hoàng Đế Bệ Hạ giá đáo!

Cùng với một âm thanh chói tai vang lên, khung cảnh hỗn tạp lúc đầu trong chốc lát yên lặng lắng xuống. Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết được một đám người vây quanh từ sau điện bước ra, ngồi ổn định trên Long ngai ở trung tâm. Tướng mạo tuổi tác hẳn khoảng bốn mươi, giữa trán vuông vẫn mang theo một luồng ánh mắt nham hiểm, nhìn lộ rõ khí thế uy nghiêm mãnh liệt.

- Băng Huyết Đấu Đế, Hàn Băng Tông, Hữu Tình đến.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

437. Chương 328: Hóa Huyết Thần Dao (2)

Hàn Phong vừa ngồi xuống, chưa đợi mọi người quỳ bái hành lễ liền nói trước như thế, làm tất cả mọi người xung quanh chấn động. Tuy trước đó bọn họ đã biết được tin Đấu Đế Hàn Băng Tông của Đế Quốc Băng Tuyết vốn ẩn cư đó hôm nay có khả năng sẽ xuất hiện làm mọi người kinh hoàng một chút, nhưng không ngờ là lại xuất hiện nhanh như vậy.

Nói rồi một lão già mi trắng được hai Đấu Hoàng Hàn Băng Tông vây quanh đỡ tay đi ra, dáng đi nhẹ nhàng mềm mại. Tuy nhịp bước không xem là chậm, nhưng mọi người xung quanh lại cảm giác ông ta đi rất chậm, loại khí thế đó làm cho mọi người thở không ra hơi.

Sau khi Băng Huyết Đấu Đế đi ra, không nói lời nào ngồi lên một chiếc ghế bên trái, địa vị ngang với Hàn Phong, nhưng không có ai bàn tán lời nào. Địa vị Đấu Đế như vậy ngồi bất cứ chỗ nào đều không quá đáng.

Trên lý luận ông ta thậm chí còn cao hơn Hàn Phong một bậc, ngồi ở đó thì chẳng có vấn đề gì.

- Các vị! Hoan nghênh mọi người hôm nay đến Đế Quốc Băng Tuyết chúc mừng sinh nhật lần thứ bốn mươi của ta. Điều này làm cho ta vừa cảm thấy vui mừng vừa lo sợ, sợ rằng không có phúc để hưởng thụ.

Hàn Phong ngồi chỗ đó khách khí nói với Sứ thần các nước và các đại thần.

Đây vốn dĩ chỉ là một lời khách khí và khiêm tốn. Nhưng lúc này lại có người đứng lên, trước ánh mắt rất ngạc nhiên của mọi người, đi lên vị trí chính giữa, nhìn Hàn Phong trước mặt lạnh lùng nói:

- Hàn Phong đã biết mình không có phúc hưởng còn ngồi đó làm gì? Mọi người ở đây đều đến chúc mừng sinh nhật Hoàng Đế Đế Quốc Băng Tuyết, chứ không phải là tặc tử mưu lật ngôi cướp vị Hàn Phong người!

Người nói đó trong nháy mắt cởi chiếc áo bào đen trên mình, lộ ra khuôn mặt thanh tú tươi trẻ. Người này chẳng phải ai khác, chính là Hàn Tổ Thiên. Còn vì sao hắn xuất hiện chỗ này, đó chính là Bạch Khởi điều khiển. Hàn Tổ Thiên muốn làm là một Hoàng Đế danh chính ngôn thuận. Tuy địa vị và thân phận của hắn đặt ở chỗ đó, nhưng chỉ ít cũng phải giết chết tên tặc tử loạn thần Hàn Phong này, để hắn không còn có thể nói được gì nữa.

- To gan! Người là ai? Lại dám ăn nói lung tung, người đâu, lôi ra chém đầu!

Hàn Phong phần nộ mãnh liệt vỗ tay xuống Long ngại, lạnh lùng nói.

Hắn không thể ngờ được trong sinh nhật lần thứ bốn mươi của mình, trước mặt bao nhiêu đại thần, Sứ thần các nước lại có người dám hỗn láo với mình trước đám đông như thế.

Hàn Phong luôn lạnh lợi hoạt bát, nhưng lại không ngờ nhận phải sự việc này. Chỉ nhìn thấy Hàn Tổ Thiên không nói lời nào khác, nắm chặt áo choàng của mình hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Ta xem ai dám! Ta là Thái Tử Hàn Tổ Thiên!

Câu đó làm đám hộ vệ trước điện kia vốn dĩ đang chuẩn bị xông lên, có chút do dự dừng lại không dám xông lên, chỉ đứng lặng ở đó. Lúc này Hàn Tổ Thiên lại không bỏ qua cơ hội này nói:

- Hàn Phong, người cướp ngôi mười năm, nhưng người nên nhớ rằng ta chưa có chết. Người năm đó mưu hại trong lúc Phụ hoàng ta trọng bệnh, sát hại mẫu thân ta, sau đó cướp ngôi sửa chiếu thư, tự lập làm Hoàng Đế. Người tưởng không ai biết sao? Hàn Tổ Thiên ta hôm nay đến để báo thù, ta muốn giết loại loạn thần tặc tử này!

Hàn Tổ Thiên đột nhiên xuất hiện làm cho sắc mặt Hàn Phong trong chốc lát biến thành kỳ dị, không biết nên nói như thế nào cho phải. Nhưng trong mắt hắn lại tỏa ra một luồng sát khí lạnh lùng, nhìn Hàn Tổ Thiên một cái hung ác, sau đó lạnh lùng nói:

- Người đâu, còn đứng lặng ra đó làm gì, đem nó ra ngoài giết cho ta! Năm đó Thái Tử chết sớm, ta kế vị tiếp theo, làm gì còn Thái Tử nào? Giết loại người ăn nói xằng bậy này cho ta! Hắn là loại mở mắt nói mò.

Trong triều thần lúc này ai không biết sự việc cướp ngôi năm đó của Hàn Phong? Thái Tử năm đó chưa có chết cũng có rất nhiều người biết. Hàn Tổ Thiên này không ít người nhận ra, vì hắn có đến chín phần giống Hoàng Đế trước kia. Hơn nữa mười năm trước Hàn Tổ Thiên đã tám tuổi, không ít người rất thân

thiết với hấn, tự biết Hàn Tổ Thiên trước mắt chính là Thái Tử. Nhưng không có ai dám phản bác, không có ai dám đứng lên nói gì, cũng chính vì vậy Hàn Phong mới dám đứng lên nói những lời như vậy.

- Đến giờ huynh vẫn chưa chịu thua sao Nhị ca? Những việc gì năm đó huynh làm, mọi người đều rõ. Năm đó tuy ta còn rất trẻ nhưng cũng biết. Còn về người trước mặt này chính là Hàn Tổ Thiên, đến ta cũng có thể khẳng định. Cho huynh biết, năm đó hấn ẩn cư trong Băng Phong Thành, huynh đối với bên ngoài tuyên bố hấn chết, nhưng rốt cuộc có chết hay không, trong lòng mọi người đều biết. Huynh không cần phải diễn kịch nữa. Làm Hoàng Đế mười năm rồi cũng nên thoái vị thôi. Hay là huynh muốn đi mai táng theo Tiên hoàng.

Hàn Cửu Không cũng không tỏ ra yếu thế, trong lúc này đứng dậy nói.

Kỳ thực theo tính cách của Hàn Cửu Không, hấn cũng không muốn làm đến cùng việc xấu này, chẳng qua lần này không giống bình thường, Hàn Tổ Thiên mời đến lại là người của Thiên Kiếm Sơn. Có người của Thiên Kiếm Sơn hộ vệ, hấn còn có gì để sợ? Hàn Phong phải thua rồi.

- Người... Lão Cửu! Không ngờ người lại dám nói những lời như vậy? Người như vậy là mưu phản người biết không? Người đâu, Trần Đông Vương Hàn Cửu Không và đám người này cấu kết mưu phản, bắt bọn họ lại và hạ chỉ tịch thu Trần Đông Vương phủ!

Sát khí giữa hai lông mày Hàn Phong càng nặng, nghe xong không nói thêm lời nào trực tiếp vỗ tay xuống bàn chuẩn bị động thủ, ngay cả Hàn Cửu Không cũng không bỏ qua.

Vù vù~~

Mấy chục thân ảnh từ sau lưng Hàn Phong xông ra. Một chục kiếm khách áo trắng bao quanh Hàn Cửu Không và Hàn Tổ Thiên ở giữa. Những người này cũng không phải là thị vệ của Hoàng cung mà là cường giả Hàn Băng Tông. Nhìn bọn họ từng người sát khí bùng bùng, nếu ở đây không phải là Hoàng cung sợ rằng đã động thủ từ lâu rồi.

Sự tình đã đến bước này Bạch Khởi tự nhiên cũng đã không đứng ở đó nữa, nếu không xuất hiện sợ rằng đầu và xác những người này không cầm về được. Hấn giữ áo choàng màu đen của mình, theo đó nói:

- Động thủ.

Một giây sau mười mấy cái áo choàng màu đen lần lượt bay lên đỉnh đại điện Hoàng cung này, mười mấy thân ảnh đeo Huyền Thiết Trọng Kiếm màu đen phía sau bắt đầu động thủ.

Xoạt, xoạt~~

Trong nháy mắt, nhưng âm thanh khó chịu vang lên, sau đó mấy chục người Hàn Băng Tông đó liền ngã trên mặt đất.

- Thiên Kiếm Sơn! Độc Cô Gia!

Tình cảnh kỳ quái như thế làm cho mọi người kinh động. Đặc biệt là khi đám người đeo trọng kiếm kia bỗng nhiên xuất hiện. Người có kiến thức lần lượt kinh sợ hét lên, bọn họ thế nào cũng không thể không nhận ra được, những người động thủ lại là Thiên Kiếm Sơn được nổi danh là Thần thoại phương Bắc!

Lúc này sắc mặt tất cả mọi người đều biến thành kỳ quái, không dám nói nửa lời. Ngay cả Hàn Phong cũng như vậy, hơi thở bất giác gấp rút, ánh mắt có chút lo lắng nhìn mọi người Độc Cô Bá trước mặt, sau đó lại nhìn Băng Huyết Đẩu Đế ngồi bên cạnh mình một cái.

- Chẳng lẽ người của Thiên Kiếm Sơn cũng đến can thiệp vào việc này sao? Việc các người vừa làm, ta xem như là nể mặt vị lão tiên bối Thiên Kiếm Sơn kia, bỏ qua cho một lần. Các người quay về đi, đây không phải là chỗ các người có thể làm việc xấu.

Băng Huyết Đẩu Đế kia kiêu ngạo nói. Tuy nhiên cũng chỉ là bề ngoài nói vậy, chứ Thiên Kiếm Sơn rốt cục có thực lực bao nhiêu, ông ta cũng không biết. Chỉ là từng nghe ông cha nói qua, Thiên Kiếm Sơn đã có Đẩu Đế cường giả, thậm chí người đó của Thiên Kiếm Sơn đã vượt qua tồn tại của Đẩu Đế, nếu không như thế thì cũng sống không được lâu đến như vậy. Phải biết sinh mệnh của Đẩu Đế có thể sống một ngàn năm, người đó khẳng định lợi hại hơn Đẩu Đế.

Nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại không thể dễ dàng như thế được, hần đường đường là một Đấu Đế phải chịu thua ngay tại trận. Hần vẫn khó chịu với đám thuộc hạ đã bị giết kia.

Càng hơn nữa, Hàn Phong này với Hàn Băng Tông có mối quan hệ sâu sắc, chính vì quan hệ của Hàn Phong, Hàn Băng Tông mới trở thành đại phái lớn nhất phương Bắc, đứng sau sự tồn tại của Thiên Kiếm Sơn. Nếu như không có sự ủng hộ của vị Hoàng Đế này, bọn họ không thể nào phát triển nhanh như vậy, do vậy bọn họ bắt buộc phải bảo vệ Hàn Phong.

- Kha kha. Không biết phải trái. Người không cần phải nể mặt Lão tổ tông nhà ta, Độc Cô Bá ta đã có thể giải quyết chuyện này rồi. Người chỉ là một Nhị Tinh Đấu Đế nhỏ bé cũng dám ở đây mà múa lưỡi? Không biết trời cao đất dày!

Độc Cô Bá lại không dành cho Băng Huyết Đấu Đế này một chút thể diện nào, cầm theo mộc kiếm của mình liền xông lên. Người của Độc Cô Gia trước giờ đều như vậy, áp đảo thẳng mặt tất cả mọi người. Ngoài việc người có đầy đủ thực lực khiến cho bọn họ thật sự khiếp sợ, nếu không thì phải chết là chắc.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

438. Chương 329: Yêu Cầu Của Hoàng Kim Thái Thân (1)

Nói xong Độc Cô Bá vung mộc kiếm trong tay lên, một luồng kiếm khí phát ra. Độc Cô Bá đặt mục tiêu tập trung trên người Băng Huyết Đấu Đế. Những cường giả đứng xung quanh cũng dần dần hành động, với mục tiêu trực tiếp là những người khác của Hàn Băng Tông. Sự uy nghiêm của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc không có gì có thể sánh được, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào tự ý khiêu khích. Dù cho đối phương là Đấu Đế cường giả cũng không được.

Hai người giao chiến, kẻ nào mạnh kẻ nào yếu đều có thể nhìn ra được. Nhị Tinh Đấu Đế muốn đánh với Cửu Tinh Đấu Đế đỉnh phong là cực kỳ khó khăn nhưng không phải là không thể. Nhưng cũng phải xem kẻ đối mặt là ai. Cửu Tinh Đấu Đế bình thường, Băng Huyết Đấu Đế tuy rằng không địch lại nhưng cũng có khả năng đào vong, nhưng khi đối mặt với đòn công kích trong thời gian dài, khi Độc Cô Bá sử dụng kiếm thuật như nước chảy mây trôi lại lộ rõ có chút lực bất tòng tâm.

Đấu Đế cường giả giao đấu uy thế khổng lồ. Hai người vừa mới tương giao, phạm vi xung quanh đó trong vòng mười thước trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, phẳng phất giống như bị lưỡi dao sắc bén hóa thành cuồng phong quét ngang qua vậy. Bốn, năm hộ vệ bị khí lưu của hai người khi va chạm giết chết. Còn nói về Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết thì sắc mặt biến đổi, vội vàng trốn sang một bên, không dám đụng vào sự rủi ro do hai đại Đấu Đế gây ra.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Bạch Khởi bất chợt nhíu mày. Đấu Đế cường giả giao chiến với nhau thật sự là rất khó gặp, nhưng hai người này giao thủ uy lực quá lớn, khó tránh khỏi gây ra thương vong cho những người vô tội. Đặc biệt là lúc này lại càng như vậy. Vì vậy Bạch Khởi sắc mặt biến đổi, lách mình đi ra, đứng chắn trước mặt của Độc Cô Bá, không đợi Độc Cô Bá phản ứng, đã dùng một quyền giải quyết Băng Huyết Đấu Đế, chỉ trong nháy mắt Băng Huyết Đấu Đế đã đầu rơi khỏi cổ.

Tất cả mọi người đều há to miệng không dám tin tất cả những gì trước mắt mình là sự thật. Một Đấu Đế cường giả, một Đấu Đế cường giả lại bị người ta giết chết như vậy. Chuyện này thật sự khiến người ta khó có thể tin được, tất cả mọi người đều không dám tin rằng tất cả những gì trước mắt mình là sự thật. Một Đấu Đế cường giả lại bị người ta dễ dàng giết chết như vậy...

Không riêng gì những người đứng quan sát trận chiến mà ngay cả cường giả của Độc Cô Gia cũng đều bị chấn động. Tất cả những người ở đây ngoại trừ Độc Cô Bá ra còn những người khác đều chưa từng thấy sức mạnh của Bạch Khởi bao giờ. Đối với bọn họ mà nói, Bạch Khởi mặc dù là thiên tài, mặc dù nghe nói rất lợi hại, nhưng mới bao nhiêu tuổi, sao có thể lợi hại đến mức dùng một chiêu đã giải quyết xong một Đấu Đế cường giả. Đây là tình cảnh gì vậy? Sợ là còn trực tiếp đuổi kịp theo Lão tổ tông.

Ban đầu khi bọn họ nhìn thấy Độc Cô Bá, Trưởng Lão của gia tộc, cường giả đứng thứ ba sau Lão tổ tông, đối với Bạch Khởi có đáng dấp vô cùng kính, còn có chút không hiểu, không rõ nhưng bây giờ bọn họ

đã biết nguyên nhân. Nếu đổi lại là bọn họ, khi đối mặt với cường giả như vậy e là còn càng cung kính hơn nữa.

- Giải quyết xong đám phế vật này, chúng ta đi xử lý việc chính.

Bạch Khởi vươn tay bắt lấy Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết đang đứng ở xa xa, sau đó lạnh giọng nói. Những cường giả của Độc Cô Gia cũng không nói nhiều, Đấu Đế khó chơi nhất đã bị giải quyết rồi, những kẻ khác đương nhiên không phải là vấn đề. Trong thời gian không quá một phút tất cả cường giả của Hàn Băng Tông, tổng cộng có hơn hai trăm bảy mươi người toàn bộ đã bị mười mấy người của Độc Cô Gia giết chết sạch sẽ. Trong Hoàng cung chỉ còn lại không khí tịch mịch, bất kể là các đại thần hay là Sứ thần các nước từ xa tới đều cảm như hén.

Tuyết vọng liếc nhìn Bạch Khởi, lại nhìn Hàn Tổ Thiên, Hàn Phong biết cái chết đã sắp đuổi đến mình rồi. Nếu không xuất hiện kỳ tích gì, bản thân nhất định sẽ chết. Nhưng hắn cũng không hy vọng sẽ xảy ra kỳ tích gì. Thiên Kiếm Sơn là nơi ở của Thần, nếu có kỳ tích gì cũng sẽ không nhằm vào Thiên Kiếm Sơn. Bản thân đắc tội với Thiên Kiếm Sơn, ở phương Bắc này không có ai có thể cứu được mình, kỳ tích căn bản không thể xuất hiện.

- Tại sao? Tại sao ngươi lại giúp hắn mà không phải ta? Ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi, hắn có thể cho ngươi cái gì, ta cũng có thể cho, tại sao ngươi phải lựa chọn giúp hắn chứ?

Hàn Phong có chút không cam lòng, dùng thanh âm khàn khàn của hắn nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, dốc hết toàn lực ra nói.

- Không... Ngươi sai rồi, cái hắn có thể cho, ngươi không cho được...

Bạch Khởi cười lạnh lùng rồi nói, sau đó hơi dùng lực trên tay. Hoàng Đế Hàn Phong của Đế Quốc Băng Tuyết đã vĩnh biệt với thế giới này, cả người dần dần ngã xuống.

Hàn Phong đã chết, Hàn Tổ Thiên dưới sự giúp đỡ cường thế của Thiên Kiếm Sơn, dưới sự ủng hộ của rất nhiều đại thần, cuối cùng cũng đã leo lên được Hoàng vị. Còn lúc này Bạch Khởi cũng không hề do dự, cầm lấy một nửa quốc khố dự trữ của Đế Quốc Băng Tuyết, tổng cộng là hai tỉ bốn ngàn vạn kim tệ, đổi lấy Hóa Huyết Thần Dao. Do đó bản thân từ kẻ giàu nhất trên thế giới trở thành kẻ nghèo hèn thân không một xu. Cái duy nhất còn nhiều chính là đẳng đẳng sát khí, Hóa Huyết Thần Dao huyết quang ngang dọc.

Những chuyện còn lại, Bạch Khởi cũng không phải quản nhiều, kết quả giao lại cho Hàn Tổ Thiên để hắn chinh đồn quân bị. Khi Bất Diệt Hoàng Triều tấn công Thiên Long thì Đế Quốc Băng Tuyết sẽ cùng tiến vào ăn tươi Thiên Long. Còn lại tạm thời Bạch Khởi cũng không sắp xếp gì, những chuyện trong nước của Đế Quốc Băng Tuyết vẫn nên để Hoàng Đế tự mình giải quyết thì tốt hơn.

Còn về vấn đề giúp Hàn Tổ Thiên ổn định Hoàng vị, lúc này cũng không cần Bạch Khởi phải lo lắng. Có Thiên Kiếm Sơn Độc Cô Gia ủng hộ, thì chính là có thể ngồi vững trên Hoàng vị phương Bắc, không cần nói đây chính là một Thái Tử danh chính ngôn thuận.

oOo

Sau đó Bạch Khởi rời khỏi phương Bắc, một đường hướng tới Tử Vong Khâu Lĩnh gần La Đức hành tỉnh mà đi. Đương nhiên lần này không phải là đi tìm phiền phức mà là vì muốn tìm Khiếu Thiên. Tên này đã ở Tử Vong Khâu Lĩnh được hai tháng rồi, cũng đến lúc rời đi với mình. Bản thân Bạch Khởi có lúc vẫn cần sự giúp đỡ của Khiếu Thiên. Dù sao thực lực của hắn mặc dù chỉ là cấp bậc Đấu Đế, nhưng... chiêu Thôn Thiên Thực Địa quả thật ngày càng biến hóa, đối phó với Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, thứ như vậy thật sự rất hữu dụng.

Bạch Khởi bây giờ đang thiếu tiền, rất thiếu tiền, cho nên Bạch Khởi muốn tìm cách nào đó để kiếm tiền. Phát động chiến tranh quả thật rất tốt, nhưng bây giờ hơn một trăm Quân đoàn của Bạch Khởi đang trong quá trình huấn luyện. Toàn bộ một trăm năm mươi Quân đoàn đều là tân binh, lực chiến đấu không đủ. Không có một năm huấn luyện căn bản không ra gì, cho nên bây giờ dựa vào bọn chúng phát động chiến tranh căn bản chỉ là vọng tưởng trong lòng mà thôi.

Quả thật Bạch Khởi rất lợi hại, cường giả dưới tay của Bạch Khởi cũng không thiếu nhưng nếu nói trông mong vào những cường giả này cùng với Bạch Khởi đi đánh thắng một trận chiến tranh không phải là vấn

đề, nhưng nếu hy vọng bọn họ chiếm lĩnh một Đế Quốc khổng lồ thì có chút vô nghĩa. Cho nên Bạch Khởi muốn phát động chiến tranh cướp đoạt tài nguyên các nước, như vậy ít nhất vẫn cần thời gian một năm. Mặc dù Bạch Khởi cũng có sốt ruột nhưng không chuẩn bị tốt mà hành động, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là bản thân mình. Cho nên Bạch Khởi nhất định phải nhẫn nại.

Nhưng Bạch Khởi rất cần tiền, Bạch Khởi muốn nâng cao thực lực của bản thân, hơn nữa còn có nhiều thứ cần phải đổi. Bạch Khởi cần một số tiền cực kỳ lớn, điều này không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể giải quyết được. Ở Hắc Âm Thần Điện có thể kiếm được một ít, nhưng Bạch Khởi không cảm thấy Hắc Âm Thần Điện có thể đầu tư cho mình được bao nhiêu. Bọn họ quả thật vẫn sẽ đưa, nhưng số lượng tuyệt đối không đủ để thoải mái Bạch Khởi, cho nên Bạch Khởi cần phải nghĩ ra cách khác.

Không thể nghi ngờ, Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp là một lựa chọn rất tốt. Trình độ giàu có của Hải Tộc ai cũng khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa Con trai Hải Thần, Vô Cực nắm giữ toàn bộ Hải Tộc, một câu nói của hắn có thể khiến Hải Tộc không hề oán hận một câu cống nạp hết tất cả số kim tệ đang có. Hải Tộc đã ẩn sâu dưới đáy biển hơn mười vạn năm, tất cả tài sản có được tuyệt đối không thể dùng trí tưởng tượng bình thường để tưởng tượng. Thậm chí ở một vài trình độ nào đó mà nói, sự giàu có của Hải Tộc thậm chí vượt qua cả Quang Minh Thần Điện và Hắc Âm Thần Điện. Cho nên Bạch Khởi chuẩn bị đi tới thế giới đáy biển, xỏ trá Vô Cực một phen, giúp hắn giải quyết Hứa Đức Lạp, tiện đường cũng tìm lợi ích cho mình.

Còn về muốn bao nhiêu, Bạch Khởi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng có ý kiến chuyện này nhất định có thể khẳng định. Nếu có thể giải quyết Hứa Đức Lạp, tin rằng cho dù phải trả bao nhiêu, Vô Cực cũng có thể chịu được. Tên này đối với tiền bạc hoàn toàn không có khái niệm gì hết. Theo hắn cho dù là phải lấy bốn, năm mươi tỷ kim tệ để giết chết Hứa Đức Lạp cũng đáng.

Nhưng trước đó, việc đầu tiên mà Bạch Khởi phải làm chính là tìm cho được Khiếu Thiên. Dù sao lần trước không có sự giúp đỡ của Khiếu Thiên, Hứa Đức Lạp nói thế nào nhiều lắm cũng chỉ tạo cho mình chút thương tổn mà thôi, cuối cùng vẫn phải chật vật bỏ trốn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

439. Chương 329: Yêu Cầu Của Hoàng Kim Thái Thần (2)

Thời gian khoảng chừng bốn ngày, Bạch Khởi từ trên không trung từ từ hạ xuống trên Tử Vong Khâu Lĩnh. Trên Tử Vong Khâu Lĩnh nằm lơ lửng giữa các đám mây, từ xa Bạch Khởi đã nhìn thấy những Thái Thần Nhất Tộc nhân đang chặn thả những động vật to lớn. Bạch Khởi xoay người từ trời hạ xuống, trực tiếp rơi xuống trên Thái Thần Thành, lặng lẽ nhìn tất cả mọi thứ trước mặt.

- Ồ... Người đã đến rồi à, không ngờ người lại tới nhanh như vậy, hơn nữa thực lực cũng đã tương đương với ta. Vào đi... Tên Khiếu Thiên cũng sắp ra, chúng ta vào nói chuyện...

Khi Bạch Khởi hạ xuống, một thanh âm hỗn hậu ở trong Thái Thần Thành vang ra. Tất cả Thái Thần bị một trận hoảng loạn, sau đó bình phục trở lại. Bởi vì bọn họ đã nhận ra chủ nhân của thanh âm này, là Tộc Trưởng của Thái Thần Nhất Tộc, Hoàng Kim Thái Thần Tọa Lạc Tư.

Mặc dù bọn họ không biết Tộc Trưởng của mình đang nói cái gì, nhưng có một điểm có thể khẳng định đó chính là Tộc Trưởng một khi đã lên tiếng, những chuyện còn lại không cần bọn họ hỏi nhiều làm gì. Thái Thần Nhất Tộc là chủng tộc có cấp bậc nghiêm túc, Hoàng Kim Thái Thần có quyền uy tuyệt đối, lời của hắn không có ai dám phản đối.

Bạch Khởi đầu tiên rất sững sốt, sau đó mỉm cười, không nói nhiều trực tiếp tiến vào, theo hướng Thần Điện trung tâm mà đi. Đã tới đây một lần, Bạch Khởi đương nhiên không phải là khách lạ, cho nên cứ trực tiếp tiến vào trong.

Khi Bạch Khởi vào tới phòng khách của Thần Điện, Hoàng Kim Thái Thần Tọa Lạc Tư đang ngồi trên Vương tọa ở chính giữa, thân hình cao ba thước vẫn lộ rõ vẻ khổng lồ vô cùng. Mặc dù hắn đã tận lực thu

nhỏ lại thể tích của mình, nhưng thân hình này ở thế giới nhân loại sợ là cũng khó tìm ra được người thứ hai cao hơn hẳn.

- Không biết Tộc Trưởng tìm ta muốn nói cái gì?

Bạch Khởi cũng không tỏ ra yếu kém, đứng ở đó nhàn nhạt nói. Bạch Khởi bây giờ đã không giống lúc trước, bây giờ Bạch Khởi có đủ tư cách để nói chuyện bình đẳng với Hoàng Kim Thái Thần đang ở trước mặt. Hai người giao thủ thắng bại khó đoán, nếu thêm vào Hóa Huyết Thần Dao, Bạch Khởi có bảy phần nắm chắc có thể tiêu diệt Hoàng Kim Thái Thần Tụ Lạc Tư.

Đương nhiên Bạch Khởi không nhất thiết phải ra tay, hai bên không những không phải là kẻ địch mà ngược lại ở một vài ý nghĩa nào đó lại có quan hệ bằng hữu, đồng minh. Đương nhiên giữa bọn họ không cần phải động dao động thương.

- Thật ra cũng không có gì, gần đây ta cảm thấy sự biến hóa của nguyên tố thiên địa, là do tay chân của người làm đúng không? Người định mở phong ấn nguyên tố? Ồ... Mặc dù Thái Thần Nhất Tộc ta không biết Ma pháp, nhưng đối với sự biến động của Ma pháp nguyên tố ta vẫn có thể cảm nhận được, hơn nữa tên tiểu tử Khiếu Thiên cũng quay về nói với ta một số chuyện của người, người còn định mở phong ấn Ma pháp đúng không?

Tụ Lạc Tư ngồi ở đó nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh nói, nhưng trong nhãn thần chợt lóe lên một quang mang phức tạp.

- Là ta. Không sai, hơn nữa Thất Đại Phong Ấn ta đã mở được năm cái rồi, còn có hai cái là Hắc Âm phong ấn và Quang Minh phong ấn là ta chưa mở mà thôi.

Bạch Khởi cũng không phủ nhận những lời này, những việc này không có gì phải phủ nhận. Ngược lại Bạch Khởi còn có chút hiếu kỳ, hiếu kỳ là tại sao lúc này Tụ Lạc Tư đột nhiên lại hỏi vấn đề này. Dù sao chuyện mở hay không mở Thất Đại Phong Ấn dường như không có quan hệ gì với Thái Thần Nhất Tộc, dù sao cái mà Thái Thần Nhất Tộc dựa vào chính là sức mạnh của đầu và nắm tay của bản thân, bọn họ từ trước đến nay đều không sử dụng bất kỳ Ma pháp ngu ngốc nào.

- Vậy sao? Thất Đại Phong Ấn người đã mở được năm cái? Ồ... người biết hậu quả khi mở phong ấn không?

Hoàng Kim Thái Thần Tụ Lạc Tư có chút ưu sầu khi nói.

- Ta biết, Chư Thần sẽ trở về. Sau khi ta mở toàn bộ Thất Đại Phong Ấn, Chư Thần đang chìm sâu trong giấc ngủ sẽ trở về đại địa. Hơn nữa mục tiêu đầu tiên của bọn họ nhất định là ta, tội nhân mở Thất Đại Phong Ấn của Chư Thần, khiến Ma pháp quay lại nhân gian...

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng nói. Lúc ở Thiên Kiếm Sơn, Độc Cô Cầu Bại đã nói với Bạch Khởi, đây cũng không phải là bí mật gì cả.

- Người biết sao? Ai nói cho người biết?

Tụ Lạc Tư nghe xong lời này đầu tiên rất sửng sốt, vội vàng hỏi.

- Thiên Kiếm Sơn, Độc Cô Cầu Bại! Hắn nói với ta. Hơn nữa hắn còn mời ta tiếp tục mở phong ấn, đến lúc đó sẽ có thể chiến đấu với Chư Thần.

Bạch Khởi ngạo nghễ nói, cũng không giấu diếm điều gì. Đối với Độc Cô Cầu Bại, Bạch Khởi có chút hiểu được. Với tính cách của ông ta sợ là Tứ Đại Tuyệt Địa toàn bộ đều đã đi qua, hơn nữa ông ta nhất định đã từng giao đấu với Tụ Lạc Tư.

- Là hắn sao? Ồ... ta biết là hắn mà. Nếu là lời nói của hắn thì cũng không có gì kỳ quái. Người đó luôn đi tìm đối thủ có thể đánh bại hắn, nhưng thực lực của hắn như vậy, trên thế giới này liệu có ai có thể là đối thủ của hắn? Nghĩ kỹ thì ngoại trừ mười hai Chủ Thần ra e là cũng không có ai có thể chống lại được hắn. Hắn muốn tiếp tục khiêu chiến, nhất định phải đối diện với Chư Thần. Nhưng... hắn có thực lực đó, còn người thì sao, tiểu tử. Mặc dù tốc độ nâng cao sức mạnh của người quả thật cực kỳ khó tin, chỉ trong thời gian mấy năm người đã có sức mạnh tương đương với ta, nhưng bây giờ người hình như vẫn chưa có tư cách tham dự vào trong quá trình chiến đấu đó? Mở phong ấn đối với người mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt.

Sau khi Tạt Lạc Tư liếc nhìn Bạch Khởi, liền nói những lời như vậy.

- Đúng... Mở phong ấn đối với ta bây giờ mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt, nhưng chuyện sau này ai biết sẽ thế nào chứ? Căn cứ vào kế hoạch của ta phải cần thời gian mấy năm ta mới mở hết được toàn bộ phong ấn, còn lúc này ta có thể trưởng thành đến mức nào, ai có thể nói được. Ít ra ta vẫn có tự tin là ta có thể đối đầu với Độc Cô Cầu Bại, thậm chí vượt qua ông ta... Đến lúc đó ta cũng có tư cách giao đấu với Chư Thần rồi.

Bạch Khởi nói khẳng định, mặc dù con đường này đều là dựa vào làm bừa mà đi, nhưng Bạch Khởi không cho rằng bản thân mình kém hơn so với người khác. Người khác có thể làm được, Bạch Khởi hẳn cũng có thể làm được. Độc Cô Cầu Bại dám khiêu chiến với Chư Thần, lẽ nào hắn lại không dám?

- Vậy sao? Đây chính là mục đích của ngươi sao?

Tạt Lạc Tư có chút kinh ngạc nhìn Bạch Khởi.

- Đúng, khả năng đây chính là mục đích cuối cùng của ta. Thật ra mục đích cuối cùng của ta là gì, ta cũng không rõ lắm. Nhưng bây giờ ta có một chuyện nhất định phải làm, hơn nữa không những cần sự giúp đỡ của Khiếu Thiên mà còn cần Thái Thần Nhất Tộc các người ra tay nữa.

Bạch Khởi nói.

- Chuyện gì? Mà còn cần chúng ta phải ra tay?

Chuyện này làm cho Tạt Lạc Tư rất hứng thú. Đối với chuyện của Bạch Khởi, hắn ít nhiều cũng có biết. Khiếu Thiên quay về cũng đã nói với hắn không ít, ví dụ như nói về chuyện Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh, và Thượng cổ Bách Tộc trung thành với Bạch Khởi. Có sức mạnh hỗ trợ như Hắc Ám Thần Điện, Tạt Lạc Tư vô cùng hoài nghi tại sao Bạch Khởi còn cần mình giúp làm cái gì. Lẽ nào những sức mạnh này còn không đủ, còn cần Thái Thần Nhất Tộc ra tay? Bạch Khởi rút cục là muốn làm cái gì?

- Bởi vì có chút nguyên nhân ta không thể không ra tay. Ta nhất định phải thống nhất Đại Lục, mà cần rất nhiều quân đội, song song đó cũng cần sức mạnh của những kẻ bên cạnh không cách nào chống lại được. Ta đã bắt tay vào xây dựng Quân đoàn liên hợp Bách Tộc, tạo ra đội quân tinh nhuệ trong những kẻ tinh nhuệ. Hắc Ám Thần Điện cũng phải quân tinh nhuệ giúp ta xây dựng hai Quân đoàn, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Mục tiêu của ta là toàn bộ Đại Lục, cho nên ta cần rất nhiều quân đội. Hơn nữa gần đây bọn Thú Nhân không chịu an phận, quân đội của ta vẫn chưa hình thành, cho nên lúc này ta hy vọng các người có thể giúp ta trấn thủ Thiết Bích Bảo.

Bạch Khởi nói ra yêu cầu của mình, một yêu cầu cũng không có gì là quá đáng.

Đối với chuyện này Tạt Lạc Tư cũng chưa lên tiếng trả lời nhưng cũng lặng lẽ đáp ứng. Giúp đỡ Thiết Bích Bảo ngăn chặn đám Thú Nhân đối với Thái Thần Nhất Tộc mà nói không phải là chuyện gì khó khăn. Mặc dù Thú Nhân số lượng rất nhiều, nhưng bọn chúng không phải là đối thủ của Thái Thần. Trong mắt của Thái Thần Nhất Tộc, bọn chúng không đáng được nhắc đến, ngược lại mục tiêu của Bạch Khởi khiến Tạt Lạc Tư có chút hiếu kỳ:

- Người muốn làm Hoàng Đế sao? Từ cổ chí kim đến nay chưa có quân chủ duy nhất nào trên Đại Lục?

- Không... Thật ra ta không muốn làm Hoàng Đế, cái ta muốn làm chỉ là trở thành kẻ mạnh nhất trên thế giới này mà thôi. Nhưng ta muốn đi trên con đường này nhất định phải đi qua một giao điểm, đó chính là thống nhất toàn bộ Đại Lục. Đương nhiên ta đồng ý cho Hắc Ám Thần Điện và các đại thế lực tự do truyền bá tín ngưỡng. Hứa hẹn cấp cho Thượng cổ Bách Tộc một không gian sinh sống phù hợp, mỗi chủng tộc đều có thể có lãnh địa của thuộc về mình, đây chính là hứa hẹn của ta, là hứa hẹn trả cho những chuyện ta nhất định phải làm.

Bạch Khởi trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói như vậy.

- Vậy sao? Cấp cho Bách Tộc Đại Lục một lãnh địa thuộc về mình, để họ quay trở lại Đại Lục, cho các đại tôn giáo cơ hội tự do truyền bá tôn giáo của mình. Ồ... vậy còn chúng ta thì sao? Người có thể cho Thái Thần cái gì? Lãnh địa hay là tự do tín ngưỡng?

Tạt Lạc Tư khẽ mỉm cười rồi nói.

- Người muốn cái gì?

Bạch Khởi không phải là kẻ ngốc, Táp Lạc Tư đã nói như vậy, biểu hiện rằng hắn không phải là không có yêu cầu. Hắn nhất định có yêu cầu, chỉ là Bạch Khởi vẫn chưa nghĩ ra con người Táp Lạc Tư rút cục muốn gì mà thôi.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

440. Chương 330: Dọa Nạt Hải Tộc (1)

- Thái Thần Cự Thần Khắc La Nhược Tư vĩ đại đã chết ở Thần Ma Đại Chiến! Quang Minh Nữ Thần bị ổi phản bội và hợp tác với Hắc Ám Thần, chặn đánh ông ta. Trong âm mưu đó cũng có mười hai Chủ Thần tham dự. Bọn họ sợ Thái Thần Cự Thần vĩ đại vượt qua bọn họ, vì thế đã âm mưu giết chết ông ta, nên tạo ra Thần Ma Đại Chiến làm một cái cớ mà thôi. Kỳ thực chẳng qua chỉ là suy nghĩ không giống nhau về chiến tranh. Hình như có rất ít Chư Thần chết đi. Chỉ có duy nhất ba người chết đi, đó là Vận Mệnh Chi Thần, Thái Thần Cự Thần và Ma Thần Đại Hắc Thiên. Đại Hắc Thiên là người quá xúi quẩy, còn Vận Mệnh Chi Thần bị chết đi, nguyên nhân là vì ông ta biết quá nhiều sự việc không nên biết, làm cho người ta cảm giác thấy hoảng sợ, bị Chư Thần đổ kị mà chết. Còn Thái Thần Cự Thần nguyên nhân lại là vì sức mạnh lớn lên nhanh quá, uy hiếp đến quyền uy của các Chủ Thần khác nên phải chết. Thù hận này Thái Thần Nhất Tộc sẽ không quên được. Người đã muốn khiêu chiến với Chư Thần, như vậy thì ta sẽ ủng hộ người, nhưng người phải đáp ứng ta một việc.

Táp Lạc Tư nhắm hờ đôi mắt nhìn lên trời, trong đôi mắt sâu xa đó bạo phát ra một luồng quang mang lạnh lùng.

- Việc gì hãy nói ra là được.

Bạch Khởi hình như cũng đoán ra gì rồi, nhưng yêu cầu của Táp Lạc Tư không xung đột với lợi ích của mình, cho nên Bạch Khởi quyết định sẽ đáp ứng.

- Hủy diệt Chư Thần, hủy diệt những gì gọi là Chư Thần, đặc biệt là Quang Minh Nữ Thần và Hắc Ám Thần. Ta không yêu cầu người giết tất cả mọi người, nhưng nếu người có đủ sức mạnh, hai người này người phải giết chết giúp ta. Chỉ cần như thế, ta có thể dẫn dắt Thái Thần Nhất Tộc trung thành với người. Như thế nào?

Táp Lạc Tư cũng rất rõ ràng, hắn nhìn hướng Bạch Khởi nói những lời như vậy

Đây không phải là Táp Lạc Tư tùy tiện. Bạch Khởi vượt qua thiên tài rồi, hai mươi tuổi, chỉ dùng có năm năm, đi hết lộ trình mà trên Đại Lục này nhiều người dùng cả đời không đi hết được. Thời gian năm năm, từ Đấu Sĩ lên đến đỉnh cao Đấu Thánh, tốc độ như vậy làm người ta kinh ngạc. Cho dù là Táp Lạc Tư một chút cũng không hoài nghi, nếu như Bạch Khởi mong muốn, tương lai hắn thậm chí có thể vượt qua Chư Thần, trở nên lớn mạnh hơn cả Chủ Thần. Nuốn giết chết Quang Minh Nữ Thần và Hắc Ám Thần không là vấn đề. Vì thế Táp Lạc Tư mới đưa ra yêu cầu này, hắn đã suy nghĩ kỹ càng rồi, chứ không phải qua loa đại khái.

- Yêu cầu này không vấn đề gì. Chúng ta có cùng một kẻ thù, ta nghĩ ta mở ra Thất Đại Phong Ấn là đã đập một chân mạnh mẽ lên mặt của Chủ Thần, xúc phạm tới quyền uy của bọn họ. Tin tưởng rằng cho dù ta không xem họ là kẻ thù thì họ cũng sẽ không tha cho ta. Nói như thế không thể không đánh một trận, nhưng trước lúc đó ta muốn yêu cầu hai việc.

Bạch Khởi nghe những lời này gật gật đầu, cơ bản không cần suy nghĩ phải từ chối, sự việc này hắn đã nhận làm.

- Ồ? Có việc gì nữa mau nói ra đi. Vì người đã đáp ứng, như thế thì Thái Thần Nhất Tộc ta tự nhiên sẽ trung thành với người. Tuy không có những nghi lễ tuyên thệ phiền phức, nhưng có Thái Thần Cự Thần Khắc La Nhược Tư ở trên, Táp Lạc Tư ta nói lời sẽ giữ lời. Từ nay toàn bộ Thái Thần Nhất Tộc sẽ là thuộc

hạ của người. Người muốn chúng ta làm những gì đều được. Vì báo thù cho Thái Thần Cự Thần, Thái Thần Nhất Tộc chúng ta không tiếc gì cả, không sợ diệt tộc cũng không oán hận.

Tập Lạc Tư nói nghiêm nghị.

- Thứ nhất, ta muốn Thái Thần Nhất Tộc chuyển đến gần Thiết Bích Bảo, chỗ đó giống như Tử Vong Khâu Lĩnh. Nhưng dựa vào Thiết Bích Bảo, lúc nào cũng có thể phòng ngự tấn công của Thú Nhân. Thú Nhân bây giờ rục rịch góc đầu dãy, nếu có các người ở đó, ta sẽ cảm thấy yên tâm rất nhiều, cũng có thể rảnh tay để xử lý những sự việc khác. Ngoài ra còn có một việc... Ta muốn người cùng đi Đông Hải với ta một chuyến, cùng với Khiếu Thiên đi đối phó một kẻ thù.

Bạch Khởi một hơi nói hết ra suy nghĩ của mình. Hắn đã quyết định đưa theo Tập Lạc Tư cùng hành động. Có Hoàng Kim Thái Thần ở bên, ngoài ra thêm Khiếu Thiên và mình, còn có Con trai Hải Thần Vô Cực, đội hình như vậy nếu vẫn không diệt được Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp đã bị thương trong phong ấn kia, bọn họ chắc sẽ đi tự sát tập thể.

- Kẻ thù? Người vẫn có kẻ thù sao? Là ai? Mà đến bây giờ người không có cách đối phó? Chẳng lẽ là Chủ Thần?

Tập Lạc Tư nhíu mày nói, thực lực bây giờ của Bạch Khởi hẳn cũng dự đoán được, không phải là so hơn thấp với mình, mà là so sánh đẳng cấp Cao Cấp Thần ở trên. Tuy còn kém một chút mới có thể bước vào hàng ngũ Cao Cấp Thần, nhưng đối với Bạch Khởi bây giờ tất cả đều không phải là đối thủ. Vậy đối thủ phải như thế nào? Cao Cấp Thần hay là Chủ Thần? Nhưng... Chẳng phải bọn họ đã ngủ say cả rồi sao? Làm sao lại xuất hiện? Trong lòng Tập Lạc Tư chứa đầy nghi hoặc.

- Có, đương nhiên có, hơn nữa lại là một gã rất lợi hại. Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, người có biết không?

Bạch Khởi cười nhẹ, sau đó nói vậy.

- Là hắn?Ồ. Thật thà mà nói, thực lực của ta và hắn ngang nhau, hoặc là có chút kém hơn. Nếu như là hắn, ta không phải là đối thủ. Chủ yếu là hắn hơi khó đối phó, hình như là không chết thì phải. Người và ta hợp sức cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn.

Tập Lạc Tư không hề giấu giếm. Đã từng sống không biết mấy vạn năm, đối với Hứa Đức Lạp thì hẳn tự nhiên cũng biết. Hơn nữa đối với thực lực của đối phương cũng hiểu biết cơ bản, hắn không có giấu giếm cái gì, thần nhiên thừa nhận mình không phải là đối thủ.

- Uhm, ta cũng biết hắn khó đối phó. Nhưng Hứa Đức Lạp đã bị phong ấn rồi, thực lực chỉ có thể phát huy khoảng ba phần thôi. Hơn nữa trước đây mấy ngày đã bị thương rồi, bây giờ đang trong lúc nghỉ ngơi dưỡng thần. Nếu như người, còn có ta, ngoài ra còn có Khiếu Thiên và Con trai Hải Thần Vô Cực. Người cảm thấy chúng ta có thể giết chết hắn không?

Bạch Khởi lần nữa chất vấn.

- Có thể! Nhất định có thể. Nếu như ta, người, thêm Vô Cực thì có bảy, tám phần thắng. Nhưng bây giờ có thêm Khiếu Thiên thì ta có thể cho người biết, chúng ta nắm chắc mười phần có thể đánh bại Hứa Đức Lạp. Thôn Thiên Thực Địa của Khiếu Thiên chính là khắc tinh của tên gia hỏa Hứa Đức Lạp này. Chẳng qua... Ta không ngờ người lại có mối liên hệ với Vô Cực. Người phải biết rằng hắn chính là con của Hải Thần Posedon, các người sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Bây giờ người lại hợp tác với hắn... Hơn nữa nếu để cho hắn biết sự tồn tại của Khiếu Thiên, sợ rằng sau này sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay.

Tập Lạc Tư chân thành nhắc nhở. Đương nhiên hắn đã thề trung thành với Bạch Khởi, trở thành thủ hạ của Bạch Khởi, như vậy có những việc không phải do hắn có thể quyết định, hắn chỉ là ở bên cạnh nhắc nhở mà thôi.

- Cái này... Ta tự biết, chúng ta sớm muộn cũng phải đối mặt với nhau. Nhưng trước lúc đó, trước lúc Chư Thần quay về, ta tin tưởng tên gia hỏa Vô Cực kia không dám làm loạn. Còn sau đó... Nếu ta mở ra Thất Đại Phong Ấn, khi Chư Thần quay về... Như thế thì xem như Vô Cực không còn hợp tác với ta nữa, ta vẫn như trước phải đứng đối đầu với Chư Thần. Đây là sự việc không thể xoay chuyển. Cho nên người cũng không phải suy nghĩ nhiều... Tất cả ta tự lo liệu lấy.

Chỉ là là Bạch Khởi nói ra như thế. Tất cả trong lòng hắn sớm đã có tính toán. Tất cả, tất cả hắn đều đã tính toán hết, nên không cần Tạp Lạc Tư mở miệng nói nhiều.

oOo

Sau khi bố trí các Thái Thân Cự Nhân lần lượt di chuyển, Bạch Khởi mang theo Khiếu Thiên, còn có Hoàng Kim Thái Thân Tạp Lạc Tư cao hơn ba mét kia, ba người cùng hướng duyên hải Đông Bộ đi tới. Ba người đều đi rất nhanh, đều bay lên không trung. Với tư cách là Hoàng Kim Thái Thân Tạp Lạc Tư đương nhiên nắm chắc năng lực phi hành, với thực lực của hắn, đây không là vấn đề gì. Còn Bạch Khởi thì không cần phải nói, hắn đã là một Cửu Tinh Đẩu Đế đương nhiên không kém hơn những gì đã nói.

Nhưng Khiếu Thiên thì lại không thể không nói tới một chút. Tiểu gia hỏa này, không biết dưới sự sắp xếp của Tạp Lạc Tư đã cần nuốt được thứ gì, thực lực bay vọt không hề nghi ngờ. Tiến vào cấp Đẩu Thánh cũng không nói làm gì, phía sau lưng hắn lại mọc ra hai đôi cánh chim, nhìn qua rất hung tợn đáng sợ. Cơ thể sau khi thu nhỏ lại cũng lớn đến hơn ba thước, cũng xem là một Ma thú khổng lồ.

Hai người một thú cũng không có mất nhiều thời gian, đã đến tới bờ Đông Hải. Bạch Khởi có Tỵ Thủy Châu, sau khi mở ra, trực tiếp bao phủ lấy Khiếu Thiên và Tạp Lạc Tư trong đó chui xuống đáy biển, trải qua một ngày đã đến Hải Thần Điện. Đẩu sao ở đây Bạch Khởi cũng đã đến qua một lần, với trí nhớ của Bạch Khởi, tìm đến Hải Thần Điện trong đại dương mênh mông này cũng không phải là một việc khó khăn.

oOo

- Ý, hắn làm sao lại đến nữa?

Vô Cực đang trong Hải Thần Điện cầm Hoàng Kim Tam Xoa Kích múa võ luyện tập. Khi nhìn thấy ba chấm đen từ xa tiến lại liền lặng người đi, sau đó tự nói với mình. Hắn có thể cảm nhận được khí tức đó là Bạch Khởi, chỉ là còn hai chấm kia thì không biết là gì.

Nhưng Vô Cực vẫn biểu hiện sự tôn kính nên có. Tuy Bạch Khởi cũng chỉ là một phạm nhân, nhưng sức mạnh của hắn tương đương với mình. Ở thời đại các Chư Thần đang ngủ say này, một Vô Cực nhỏ nhoi như hắn cũng không có chỗ dựa phía sau, đối với Bạch Khởi vẫn cần phải khách khí một chút. Thuận tay thu hồi Hoàng Kim Tam Xoa Kích lại, rồi liền đi đến chỗ bọn Bạch Khởi đang tiến tới, chấp tay nói:

- Bạch Khởi huynh đệ, huynh làm sao lại quay lại? Huynh vừa mới rời khỏi chưa đến một tháng mà? Thế nào, có việc gì cần ta giúp đỡ sao?

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

441. Chương 330: Dọa Nạt Hải Tộc (2)

Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng lúc nói Vô Cực lại hướng sự chú ý của mình về Tạp Lạc Tư và Khiếu Thiên. Thân thể của một người một thú này khiến hắn kinh ngạc. Hơn nữa Vô Cực cũng nhạy bén phát hiện đầu Ma Lang và lão già cường tráng này thực lực đều không dưới mình, vì thế càng khiến trong lòng hắn lo lắng, không biết lần này Bạch Khởi đến là để làm gì.

- Kỳ thực không có chuyện gì. Lần trước ta đáp ứng giúp người giết Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, nhưng ta chưa có làm được, cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn. Hôm nay việc riêng của ta đã xong rồi, cho nên lại đến. Lần này ta mang theo hai người bạn tốt để giúp đối phó với Hứa Đức Lạp. Hai người bọn họ thực lực đều không kém hơn ta, tin tưởng rằng nếu chúng ta liên hợp thì có thể giết được Hứa Đức Lạp.

Bạch Khởi sau khi nghe những lời đó, khẽ cười, nhẹ nhàng nói.

- Thật sao? Vậy thì tốt quá.

Vô Cực nghe vậy mắt liền sáng lên, nét mặt tươi cười, vui vẻ nói. Nhưng ngay sau đó chợt nghĩ ra cái gì, liền chau mày nói:

- Tên gia hỏa Hứa Đức Lạp đó thật khó đối phó. Đặc biệt là bắt diệt chi thể của hắn, thật làm cho người ta đau đầu. Các vị có cách tốt nào để đối phó không?

- Cái này... Không cần các hạ phải hao tâm. Lai lịch hai người bạn này của ta không tầm thường. Lai lịch của Khiếu Thiên rất thần bí, ta cũng không tiện nói ra. Nhưng vị bên cạnh ta đây sợ rằng người cũng đã nghe qua rồi, Hoàng Kim Thái Thân Tịch Lạc Tư!

Bạch Khởi cười kiêu ngạo. Bạch Khởi muốn nói ra thân phận của Tịch Lạc Tư là vì để sau này đàm phán tăng thêm một ít tiền bạc nữa, để cho Vô Cực biết mình đã đem đến là người như thế nào, giúp hắn đối phó Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp thêm phần tự tin. Hơn nữa cũng là vì có chỗ chuẩn bị cho việc đàm phán sau này.

- Đã vậy thì ta không nói nhiều nữa, Ha ha, có cách tiêu diệt Hứa Đức Lạp là tốt rồi. Vô Cực ta đại diện cho toàn bộ Hải Tộc cảm tạ ba vị.

Người ta không muốn nói nhiều, Vô Cực cũng không hỏi nhiều. Chỉ là hắn hiếu kỳ nhìn Khiếu Thiên hai người một cái. Trong lúc này thì cũng không thể nhìn ra được gì cả, cho dù tuổi tác của Vô Cực không phải là ít, nhưng cũng không xem là lớn, có những sự việc xảy ra trước lúc hắn ra đời thì hắn không thể rõ được.

- Cái này... Không vấn đề gì, nhưng có chút việc ta không biết có nên nói ra không.

Bạch Khởi do dự một chút, rồi nói những lời như thế.

Không biết vì sao, Vô Cực nghe xong những lời đó của Bạch Khởi, luôn có một loại dự cảm không tốt lắm. Nhưng rốt cục chỗ nào không tốt thì Vô Cực lại không nói ra được. Chỉ là Vô Cực cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất lo lắng, cũng rất sốt ruột. Nhưng cụ thể là vì sao thì hắn lại không biết. Mặc dù trong lòng có suy nghĩ lo lắng như vậy, nhưng mà trước mặt Bạch Khởi, Vô Cực vẫn bảo trì đủ sự lễ phép, mang theo nụ cười hào sảng nói:

- Có gì Bạch Khởi huynh đệ cứ nhanh chóng nói ra đi. Chúng ta là bằng hữu, chẳng cần giấu giếm cái gì. Nếu như có thể, Vô Cực ta nhất định đáp ứng.

Lời thì nói như vậy, nhưng khi làm thì phải xem việc thế nào mới quyết định, nếu không trong phạm vi mình có thể chấp nhận, có đánh chết Vô Cực thì hắn cũng sẽ không làm.

Bạch Khởi nghe xong câu này trong lòng cười khẩy, cũng không nói gì đi đến bên cạnh Vô Cực, nói khẽ với Vô Cực:

- Vô Cực huynh đệ mời sang bên này.

Nói rồi kéo Vô Cực sang một bên, sau đó thần bí nhìn Khiếu Thiên và Tịch Lạc Tư một cái, rồi nhẹ nói:

- Vô Cực huynh đệ, ta đã nhận được ý tốt của huynh tặng ta, chưa có giúp huynh giải quyết gã gia hỏa Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp kia, trong lòng ta cảm thấy hổ thẹn. Lần này ta mời tới hai người giúp sức chúng ta cùng giải quyết xong hắn. Nhưng... Cái này, ta tuy không muốn lợi ích gì ở huynh, nhưng hai người bạn này của ta... huynh cũng phải chú ý một chút. Huynh phải biết, hai người bọn họ, những người bình thường có lẽ không thể mời được. Giờ họ đến rồi, như thế khẳng định có mục đích khác, nên chúng ta phải chu đáo một chút, nếu không sợ rằng bọn họ đi làm mà không gắng sức, cuối cùng lại như cũ phải gây cánh mà quay lại.

Vô Cực nghe những lời này trong lòng cảm thấy đau xót. Lần trước để nhờ Bạch Khởi giúp đỡ, Vô Cực không chỉ tiêu hết mười ức kim tệ, hơn nữa còn để Bạch Khởi phá vỡ phong ấn của Hải Thần đối với Thủy nguyên tố nữa... Tưởng chừng như vậy đã là xuất ra nhiều máu rồi, ai ngờ lần này Bạch Khởi nói mình lại phải xuất máu thêm lần nữa... Hắn lúc đầu còn vui vẻ, nhưng nghe những lời sau đó liền không biết nên nói thế nào cho phải. Hắn biết lần này sợ rằng mình lại phải đổ nhiều máu hơn lần trước.

Chỉ là không biết hai người này rốt cục muốn những gì. Nhưng bất kể muốn cái gì, mình cũng đều phải xuất ra. Hứa Đức Lạp giống như một đám mây đen chụp xuống toàn bộ bầu trời Hải Tộc, làm mọi người khiếp sợ không thể chịu nổi một ngày. Tuy lần rồi đã làm bị thương Hứa Đức Lạp, khiến cho hắn không thể không ngủ say thêm trăm năm nữa. Nhưng Vô Cực vẫn còn có chút lo lắng, đó là nếu như Hứa Đức Lạp phá phong ấn mà ra, thì sẽ có hậu quả như thế nào.

Điều này luôn là điều hấn không dám tưởng tượng. Nếu một ngày Hứa Đức Lạp phá phong ấn mà ra, sợ rằng toàn bộ Hải Tộc đều phải theo đó mà hủy diệt. Hơn nữa không có sự bảo hộ của Hải Thần, có thể bản thân mình cũng sẽ bị tên gia hỏa Hứa Đức Lạp đó tiêu diệt. Cho nên Vô Cực rất lo lắng sự tình này. Bây giờ có một cách làm vất vả một lần, khỏe suốt đời đặt trước mặt mình, chỉ cần mình bỏ ra một chút vốn là có thể đạt được. Đương nhiên Vô Cực không thể nào bỏ qua.

Ba người Bạch Khởi xuất hiện giống như đem đến cho Vô Cực một đốm sáng nhỏ trong đêm tối, một mảnh ván trong nước lũ vậy, hấn cần phải nhanh chóng nắm lấy, tuyệt đối không thể để cơ hội trôi mất trước mắt. Vì thế sau khi do dự một chút, Vô Cực nghiêng chặt rằng khê nói với Bạch Khởi:

- Bạch Khởi huynh đệ, hai người bạn đó của huynh muốn gì, chỉ cần nói là được. Chỉ cần có thể tiêu diệt Hứa Đức Lạp, Hải Tộc ta không tiếc gì cả.

Bạch Khởi muốn chính là câu nói này, vì thế sau khi nghe câu nói đó Bạch Khởi liền cười ha ha, rồi vui mừng kéo cánh tay Vô Cực nói:

- Tốt! Không ngờ Vô Cực huynh đệ lại hào phóng như thế. Ta đã biết lần này ta đến không nhầm, hai người bạn đó của ta muốn cũng không nhiều. Cũng không muốn Thần Khí gì của huynh, cũng không muốn phá vỡ phong ấn gì của huynh. Hai người bạn của ta muốn chỉ là kim tệ, kim tệ màu vàng mà thôi. Hai người bọn họ không thích gì cả, chỉ thích mỗi thứ này. Ta tin tưởng Vô Cực huynh đệ sẽ không keo kiệt phải không.

Lời nói này làm Vô Cực lặng người một chút, sau đó liền cười ha ha, mặt đầy hào khí nói:

- Ta tưởng là cái gì, thì ra là kim tệ à? Hải Tộc ta giàu có cũng không thiếu một chút kim tệ đó. Muốn bao nhiêu Bạch Khởi huynh đệ hãy nói ra đi!

Không phải tiền của mình không đau lòng, Vô Cực tên gia hỏa này cơ bản không biết tầm quan trọng của kim tệ, cho nên cơ bản hấn không để ý đến. So với chỗ kim tệ đó thì hấn xem trọng hơn là các Thần Khí trong cung điện của Hải Tộc, hơn nữa còn là những phong ấn quý báu không dễ dàng xúc phạm kia. Còn những cái khác, hấn không để ý đến. Dù sao xuất ra cũng không phải là hấn, hơn nữa Hải Tộc lại rất giàu có.

- Không nhiều. Năm mươi ức kim tệ, thế nào?

Bạch Khởi cười khà khà, đến gần nói nhỏ.

Con số này Bạch Khởi đã cân nhắc một lượt rồi mới nói ra. Đương nhiên con số có thể tiến hành thương lượng. Bạch Khởi bây giờ như sư tử mở miệng lớn, nhưng lại có thể trả giá xuống một chút. Vô Cực rốt cuộc giàu có đến mức nào hấn cũng không rõ, nhưng tổng số bao nhiêu Bạch Khởi đã tính toán qua, Hải Tộc bây giờ có thể điều động được vốn tiền số lượng cũng là khoảng năm mươi ức kim tệ, thậm chí có thể còn ít hơn một chút. Vì thế Bạch Khởi mới đưa ra giá như thế.

- Năm mươi ức kim tệ? Cái này... Ồ, đợi ta một chút, để ta gọi Na Già Nữ Vương đến một chuyến, hỏi xem bà ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

Lần này Vô Cực không còn hào phóng như trước kia nữa, chỉ là không do dự một chút trả lời như vậy mà thôi. Lần này hấn rõ ràng học được thông minh một chút rồi, lại muốn gọi Na Già Nữ Vương tới hỏi trước xem thế nào. Rõ ràng từ sau lần trước, hấn cũng đã tìm hiểu xem rốt cuộc mười ức kim tệ có thể làm được những gì, rốt cuộc có giá trị bao nhiêu. Tuy hấn vẫn cứ như trước không để ý, nhưng chỉ ít lần này hấn cũng biết đau xót rồi.

Dù sao đó cũng là mười ức kim tệ a! Mười ức kim tệ, đủ để nuôi sống ngàn vạn người Hải Tộc trong hai mươi năm. Số tiền này hoàn toàn không ít, hơn nữa, lần này Bạch Khởi đưa ra con số rõ ràng không chỉ là mười ức kim tệ đơn giản như thế. Vì thế Vô Cực cũng có chút đau lòng, hấn muốn tìm Na Già Nữ Vương để thương lượng lại một lần.

Đương nhiên hấn không lập tức cự tuyệt, vì chuyện Hải Tộc mong muốn nhất chính là đối phó Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp. Đó mới đúng là nuôi ong tay áo, không giết hấn, Hải Tộc không thể bình an.

442. Chương 331: Thôn Thiên Thực Địa Lại Hiện Uy (1)

Vô Cực cho triệu gọi Na Già Nữ Vương, nhưng hơn nửa canh giờ Na Già Nữ Vương cùng các thuộc hạ của mình mới tới trước cửa Hải Thần Điện. Sau khi tham bái xong mới bước vào, chuyển động uyển chuyển như con rắn đi tới bên cạnh của Vô Cực, sau đó khom lưng cung kính nói:

- Na Già Nữ Vương Bích Liên tham kiến Điện Hạ.

-Ồ, người đến rồi à, lại đây với ta, ta có một số chuyện cần nói với người.

Vô Cực nhàn nhạt lên tiếng, sau đó triệu Na Già Nữ Vương Bích Liên tới bên cạnh để hỏi han.

Bạch Khởi cũng không để ý đến người đứng ở đó, liếc mắt nhìn vẻ mặt mù tịt, không biết gì của Tập Lạc Tư và ánh mắt giảo hoạt của Khiếu Thiên, sau đó tủm tỉm cười cũng không nói gì nhiều.

Sau chốc lát, Vô Cực lại đi tới, liếc mắt nhìn Bạch Khởi, sau đó trầm giọng nói:

- Bạch Khởi huynh đệ, vừa rồi ta đã nói qua với Bích Liên Na rồi, con số năm mươi ức kim tệ, Hải Tộc không có cách nào chấp nhận được. Chúng ta nhiều nhất cũng chỉ chấp nhận được hai mươi ức kim tệ mà thôi.

- Hai mươi ức? Quá ít, nếu là trước đó ta có thể sẽ đồng ý. Nhưng người biết đấy, Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp quá lợi hại, cả người và ta đều đã chứng kiến. Mặc dù lần này chúng ta tới ba người, thêm người nữa là bốn, lẽ ra mười phần cũng phải nắm chắc chín phần rồi nhưng tên đó vẫn phát cuồng lên như thế, hậu quả thiết tưởng không thể nào tưởng tượng nổi. Chúng ta đều là những người mạo hiểm, bất chấp sự nguy hiểm của sinh mạng mà đi như vậy. Hai mươi ức kim tệ quả thật là quá ít, tối thiểu cũng phải bốn mươi ức, tuyệt đối không thể ít hơn.

Con số năm mươi ức chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế, Bạch Khởi có thể nhượng bộ. Đây giống như việc kinh doanh vậy, có thể cò kè mặc cả, Vô Cực đã nói như vậy Bạch Khởi cũng phải cho đối phương một chút thể diện chứ.

- Bốn mươi ức? Con số này thật sự là quá nhiều, ta không thể có được. Không giấu gì người, quốc khố của Hải Tộc chỉ có hơn ba mươi ức kim tệ, hơn nữa còn phải chi tiêu cho cả một Hải Tộc to lớn. Đưa cho người hai mươi ức đã là không ít rồi, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể đưa thêm năm ức kim tệ mà thôi. Thế nào hả? Hai mươi lăm ức kim tệ đã là rất nhiều rồi. Nếu thêm nữa thì sẽ vượt qua phạm vi Hải Tộc có thể đáp ứng.

Vô Cực cau mày nói. Chuyện cò kè mặc cả hần không am hiểu lắm, đặc biệt là với thân phận của hần lại đi cò kè mặc cả với một phạm nhân lại càng khiến Vô Cực cảm thấy vô cùng mất mặt. Nếu không phải vì Hứa Đức Lạp giữ trò, nhất định phải tiêu diệt hần thì hần cũng không phí lời nhiều như vậy với Bạch Khởi.

- Còn có hơn ba mươi ức? mới đưa cho ta hai mươi lăm ức? Điều này không được. Ít nhất phải ba mươi ức. Vô Cực huynh đệ, đây đã là giá thấp nhất của ta rồi. Nếu người không đồng ý vậy thì khỏi phải bàn nữa. Coi như ta chưa đến, bây giờ chúng ta sẽ đi!

Bạch Khởi trầm giọng nói, nói xong làm bộ rời đi. Bây giờ Hải Tộc đang nóng lòng cầu cứu Bạch Khởi giúp đỡ để tiêu diệt Hứa Đức chứ không phải bản thân đang cầu cứu tiền của bọn chúng, cho nên Bạch Khởi cảm thấy không đáng.

- Chuyện này... Được! Ta đồng ý!

Vô Cực nghe xong lời này liền cắn răng, trầm giọng nói. Khi nói vẻ mặt có chút trắng bệch, hung hăng liếc nhìn Bạch Khởi, sau đó thu ánh mắt về. Nhưng ánh mắt dù chỉ hơi lóe lên rồi biến mất nhưng vẫn bị Bạch Khởi phát hiện.

Đối với chuyện này, Bạch Khởi chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, căn bản coi như không nhìn thấy gì. Bạch Khởi cũng biết trong lòng Vô Cực đại khái cũng hận mình đến chết, nhưng còn biết làm gì chứ? Với tình hình như vậy bây giờ hần hận mình cũng có ích gì. Lẽ nào hần dám động thủ với mình sao? Trừ phi hần cảm

thấy bản thân có thể đổi trắng thành đen nếu không thì hấn vẫn nên dẹp bỏ tư tưởng đó thì hơn. Cho dù phụ thân hấn từ trong giấc ngủ say thức dậy, tìm mình gây sự, Bạch Khởi cũng không lo lắng.

Bạch Khởi chưa mở Thất Đại Phong Ấn, nếu một ngày nào đó mở ra thì đó chính là chuẩn bị chống đối các Chư Thần, đã là đắc tội với toàn bộ, bây giờ đắc tội với Hải Tộc nặng hơn một chút thì có là gì? Lẽ nào còn sợ hấn sao?

- Cầm tiền trước đã, sau đó chúng ta đi tìm tên đó tính sổ.

Bạch Khởi cũng rất sảng khoái, không nói nhiều đưa ra một đáp án như vậy. Trước khi đi, Bạch Khởi quyết định phải đổi một chút trước để bản thân có được sự thăng cấp, tiến vào cấp độ Đấu Thần, như vậy mới có thể nắm chắc phần thắng khi đối phó với Hứa Đức Lạp.

Về mặt của Vô Cực tái đi, liếc mắt tức giận nhìn Bạch Khởi, nhưng cuối cùng vẫn phất tay ra hiệu kêu Na Già Nữ Vương Bạch Liên dẫn Bạch Khởi tới quốc khố của Hải Tộc, còn mình thì ở lại không đi. Đó chính là không nhìn thấy, tâm sẽ không loạn. Bây giờ hấn không hề muốn nhìn thấy Bạch Khởi nữa. Ngoài việc cảm thấy có chút đau lòng về số kim tệ đó, đồng thời còn có chút cảm giác mất mặt cho nên hấn không muốn cùng đi.

Bạch Khởi tiến vào trong quốc khố của Hải Tộc, không nói nhiều phất tay lên ba mươi ức kim tệ trước mặt Na Già Nữ Vương trong nháy mắt đã tiến vào trong Cửu U Long Giới. Trong quốc khố cũng không còn bao nhiêu tiền thừa nữa. Sau đó không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn số kim tệ ít ỏi còn lại của Na Già Nữ Vương, Bạch Khởi cùng Khiếu Thiên và Tạp Lạc Tư xoay người bỏ đi.

Cầm được số kim tệ, Bạch Khởi không nói nhiều, cũng không do dự trực tiếp đổi thành Giao Dịch Điểm. Bạch Khởi không thiếu ít tiền mà là thiếu cực kỳ nhiều tiền, thiếu Giao Dịch Điểm. Ba mươi ức Giao Dịch Điểm nếu là năm trước Bạch Khởi tuyệt đối thấy đó đã là con số ấn tượng rồi nhưng bây giờ Bạch Khởi lại thấy nó đang còn cách rất xa số lượng mà mình cần dùng.

Số Giao Dịch Điểm mà Bạch Khởi cần quá khổng lồ. Hấn muốn chống lại các Chư Thần tối thiểu phải có thực lực ngang bằng thậm chí là mạnh hơn đối phương và thực lực này chỉ có dùng tiền đổi mới có được. Không có một trăm tám mươi ức kim tệ thì đừng có nghĩ đến chuyện đó. Hơn nữa Bạch Khởi còn muốn đổi một thân thể mạnh hơn, ví dụ như loại Thần Tộc Bất Tử Thân. Những cái đó đều phải cần tiền, Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể cuối cùng mới được gọi là biến thái. Cần phải có một cái SS cấp Bảo thạch, hơn nữa cần một trăm ức Giao Dịch Điểm, khiến người ta nghe thấy có chút chóng mặt, những thứ này đều phải cần tiền.

Khi đi cùng Vô Cực tới trước nơi phong ấn Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp, Bạch Khởi lặng yên hoán đổi thực lực với Cửu U, nâng thực lực của mình lên tiêu chuẩn Nhất Tinh Đấu Thần. Lúc này lại còn thiếu một ít kim tệ nữa, vì muốn thăng lên một Tinh cần phải có mười hai ức kim tệ mới có thể nâng cao lên thành Nhị Tinh Đấu Thần. Bạch Khởi hiện tại chỉ có mười ức, cho nên không có bản lĩnh để thăng cấp lên cấp bậc đó.

Nhưng tạm thời cũng đủ dùng rồi, có Hóa Huyết Thần Dao trong tay, cộng thêm thực lực Nhất Tinh Đấu Thần, Bạch Khởi đã có tự tin đấu với Hứa Đức Lạp. Huống chi hấn còn có nhiều sự trợ giúp như vậy, Bạch Khởi đương nhiên không cần phải sợ hãi gì cả.

Theo chỗ hồng của phong ấn lần trước tiến vào, Bạch Khởi ba người một thú lần lượt tiến vào trong. Lỗ hồng này so với lần trước đã rộng hơn một chút, đủ để Tạp Lạc Tư và Khiếu Thiên tiến vào, hơn nữa còn rất rộng rãi thoải mái. Nếu giống như lần trước, khi hai người tiến vào đây thì e là có chút không thể.

Khi nhóm người Bạch Khởi tiến vào nơi phong ấn, trong nháy mắt cái đầu vốn ở đang nằm dài nghỉ ngơi của Hứa Đức Lạp ngẩng lên. Khi nhìn thấy bọn Bạch Khởi, tám cái đầu khác của hấn cũng theo đó ngẩng lên. Cả cơ thể trong nháy mắt đã đứng dậy, quát Bạch Khởi và Vô Cực:

- Khốn kiếp, lại là hai người các ngươi! Hai con bò sát các ngươi lại dám đến đây! Ta phải giết chết các ngươi!

Nói xong Hứa Đức Lạp cũng không chần chừ, trực tiếp động thủ. Bỗng nhiên giữa lúc đó toàn bộ chín cái đầu của hấn hoảng động, đưa ánh mắt nhìn về hướng Khiếu Thiên ở bên cạnh Bạch Khởi. Sau khi liếc nhìn

Khiếu Thiên nổi giận nói:

- Sao ngươi lại có khí tức của con trai ta? Ngươi đã làm gì nó rồi? Nó đang ở đâu?

- Cái gì! Con trai ngươi? Con trai ngươi là ai?

Khiếu Thiên có chút không hiểu gì, nhìn Hứa Đức Lạp ở trước mặt có chút khó hiểu hỏi.

- Con trai hần chính là Cửu Đầu Xà đã bị ngươi ăn thịt. Đó chính là sinh vật được sinh ra năm đó sau khi Hứa Đức Lạp và một đầu Đại Mãng Xà giao hợp.

Tạp Lạc Tư ở bên cạnh kiến thức rộng rãi, sau khi nghe thấy lời này liền thấp giọng nói. Đối với chuyện năm đó, Hoàng Kim Thái Thần Tạp Lạc Tư, người đã sống bao nhiêu năm đương nhiên có quyền lên tiếng.

- Cái gì! Ngươi dám ăn thịt con trai ta!

Hứa Đức Lạp nhất thời điên cuồng, tức giận nhìn Khiếu Thiên quát tháo ầm ĩ.

Còn sắc mặt của Khiếu Thiên cũng thay đổi, nghiêng người ra trước, nhe răng nhếch miệng bộ dạng giống như chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Mẫu thân của Khiếu Thiên bị Cửu Đầu Xà hại chết, mặc dù đã giết chết Cửu Đầu Xà nhưng Khiếu Thiên vẫn cảm thấy chưa đủ. Bây giờ phụ thân của cừu nhân có tới, Khiếu Thiên cũng sẽ không nường tay.

- Gàooo...

Khiếu Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, toàn thân biến đổi giống như một ngọn núi nhỏ, so với Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp cũng chỉ nhỏ hơn một chút. Trên móng vuốt xuất hiện hồng quang, hai mắt vẫn đỏ nhìn Hứa Đức Lạp đang ở trước mặt, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Trong lúc này phía bên Tạp Lạc Tư cũng không nói nhiều, nói xong liền biến đổi thành một thân ảnh to lớn khôi ngô thân cao khoảng trăm thước, trên người phát ra kim quang biểu hiện cho thân phận Hoàng Kim Thái Thần của hần. Ngoài ra trên người của Tạp Lạc Tư còn mặc áo giáp hoàng kim đặc thù của Hoàng Kim Thái Thần và tay cầm một thanh kim sắc cự kiếm. Xem ra giống như một Chiến Thần uy phong lẫm liệt, thân hình to lớn phẳng phát như có thể phá hủy tất cả.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

443. Chương 331: Thôn Thiên Thực Địa Lại Hiện Uy (2)

Một Hoàng Kim Thái Thần cộng thêm một Ma thú cường hãn không biết tên, Cửu Đầu Ma Long không phải là kẻ ngốc, đương nhiên có chút sợ hãi. Huống hồ ngoài hai người đó ra còn có Bạch Khởi và Vô Cực là hai tên rất khó chơi. Điều này khiến cho sắc mặt của Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp càng ngày càng khó coi. Nhưng hần có muốn lui cũng không thể lui. Ở đây trong không gian chật hẹp này hần chỉ có thể kiên trì ứng chiến, liều mạng mà chiến đấu, vì hần không có sự lựa chọn nào khác. Cũng may Hứa Đức Lạp rất tự tin về bản thân mình, hần tự tin mình không thể bị giết chết được. Dựa vào điểm này, hần cũng có thêm dũng khí để tiếp tục chiến đấu.

Ba thân ảnh khổng lồ đối mặt, điều này khiến cho Vô Cực vốn cũng có chút nôn nóng, cũng không nhẫn nại được nữa, thân hình biến hóa thành bộ dạng không nhỏ hơn Tạp Lạc Tư bao nhiêu. Trên người mặc áo giáp thủy lam sắc, cầm trong tay Hoàng Kim Tam Xoa Kích, Thần Khí của Hải Thần. Ba người từ ba phía bao vây Hứa Đức Lạp. Còn thân thể Bạch Khởi lại quá nhỏ bé, hầu như có thể bị người ta bỏ quên.

Nhưng ai cũng có thể biết được, trong số những người đang ở đây thật ra người lợi hại nhất không phải là ai khác mà chính là Bạch Khởi. Một con người bình thường nhưng lại có sức mạnh cường đại nhất trong tất cả những người ở đây.

- Động thủ!

Bạch Khởi thấp giọng hét. Tạp Lạc Tư đã giơ kiếm xông tới chém vào một cái đầu của Hứa Đức Lạp. Còn Khiếu Thiên càng dứt khoát hơn, nhảy lên, trực tiếp xoay người xông tới sau lưng của Hứa Đức Lạp. Một

đôi móng vuốt trong nháy mắt đã cào nát sau lưng đối phương, sau đó há miệng cắn vào đầu đối phương. Sau khi cắn mạnh một cái, đôi móng vuốt lại một lần nữa nhắm vào đầu đối phương.

Phía bên Vô Cực cũng rất nghiêm túc, thân thể thật sự của Hải Thần cũng lớn vô cùng, Hoàng Kim Tam Xoa Kích lại càng lợi hại, chỉ phát lên một lát, cái đầu yếu đuối của Hứa Đức Lạp lại rớt xuống hai cái. Sáu cái đầu rơi xuống đất, Bạch Khởi cũng theo đó mà ra tay, phát ra mãnh liệt đầu khí kim sắc, chém nát bảy hai cái đầu của đối phương. Khi chuẩn bị chém tiếp cái đầu thứ ba của đối phương thì mấy cái đầu của Hứa Đức Lạp lại mọc trở lại. Bất đắc dĩ Bạch Khởi chỉ có thể thu hồi lại đòn công kích sắp tới của mình.

- Khốn khiếp! Chết tiệt! Các ngươi lại dám làm ta bị thương, ta phải liều mạng với các ngươi!

Hứa Đức Lạp giận dữ hét, giữa lúc nói chín cái đầu của hắn đã liên hợp lại một chỗ không ngừng xoay tròn, tốc độ cực nhanh khiến kẻ khác phải lú lẫm. Xem ra hắn cũng biết thực lực của mấy người trước mặt mình đều không thua gì mình bây giờ. Nếu mình không sử dụng tuyệt chiêu, kéo lên một hồi rất có khả năng sẽ chết ở đây. Đây là điều mà Hứa Đức Lạp không thể nào chấp nhận được, vì vậy chín cái đầu của Hứa Đức Lạp mới chuyển động, bắt đầu thi triển Cửu Đầu Liên Hoàn Kích.

Mặc dù sau khi thi triển Cửu Đầu Liên Hoàn Kích, Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp phải chịu sự phản phệ rất lớn. Mỗi một lần sử dụng đều phải nghỉ ngơi trên trăm năm, nhưng lúc này hắn cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này nữa. Nếu không sử dụng, hắn sợ là sẽ bị mấy tên trước mặt bao vây công kích đến chết.

Sau một tiếng rống to, chín cái đầu của Hứa Đức Lạp từ từ chuyển động, chồng lên cùng một chỗ, một quang trụ khoảng chừng năm mươi mét từ trên trời giáng xuống, pha trộn các màu đỏ nhạt, vàng cam, vàng, lam, xanh, tím, trắng, đen xôn xao. Trong nháy mắt chín loại sức mạnh đan xen vào nhau, đầy khí thế tấn công tới.

Sắc mặt của mấy người đều biến đổi, Bạch Khởi chắn ở chính giữa, Hóa Huyết Thần Dao chặn đòn công kích của đối phương. Nhưng đáng tiếc đòn công kích của Cửu Đầu Ma Long không đơn giản như vậy. Bạch Khởi mặc dù phát ra đầu khí kim sắc, dựa vào Hóa Huyết Thần Dao, đã ngăn chặn được đòn công kích của đối thủ, nhưng cả người đều bị đánh bay đi, hung hăng rơi vào trong thạch bích bên cạnh, cả người rơi lún sâu mấy thước.

Ói ra một ngụm tiên huyết, Bạch Khởi chậm chậm lau khước miệng của mình, sau đó lại bò ra. Đòn công kích vừa rồi của Cửu Đầu Ma Long thực sự khiến Bạch Khởi có chút không chịu được.

Sau đòn công kích vừa rồi, thân thể Cửu Đầu Ma Long cũng yếu đi rất nhiều. Ba người một thú tức giận phân ra công kích, lại mang tới cho Cửu Đầu Ma Long không ít vết thương. Đặc biệt là Khiếu Thiên hai mắt càng đỏ vằn rống lên, với tốc độ nhanh như chớp đã để lại trên người của Cửu Đầu Ma Long hơn mười vết thương. Mỗi một vết đều sâu tới xương cốt, cho dù là lân giáp của Cửu Đầu Ma Long có cứng rắn đến đâu cũng không đủ ngăn chặn đòn công kích của Khiếu Thiên.

Tiên huyết như nước suối không ngừng chảy ra, chín cái đầu lại hợp thể một lần nữa.

- Chết tiệt, ta phải liều mạng với các ngươi!

Cửu Đầu Ma Long điên cuồng hét lên, hai cái cánh cực lớn sau lưng vốn từ trước đến giờ không chuyển động bắt đầu dương lên. Sự chuyển động của đôi cánh dẫn tới cuồng phong đưa Cửu Đầu Ma Long bay lên không trung, thân hình của Cửu Đầu Ma Long cũng bắt đầu phát ra ánh sáng.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt của Vô Cực vội biến đổi, vội vàng cấp thiết nói:

- Không hay rồi, Cửu Đầu Ma Long này thật là liều mạng, hắn lại dám sử dụng Hủy Diệt Thần Quang thiêu đốt sinh mệnh, mau đi thôi! Nếu không thì mấy người chúng ta sẽ chết hết.

Hủy Diệt Thần Quang thật sự Vô Cực cũng chưa gặp qua bao giờ, chỉ là nghe phụ thân Hải Thần của mình nói qua. Khi Cửu Đầu Ma Long tức giận, khi sinh mạng của bản thân bị uy hiếp có một tuyệt chiêu là thi triển Hủy Diệt Thần Quang, có thể tiêu diệt tất cả kẻ địch. Đương nhiên cái giá phải trả là một nửa lực sinh mệnh của hắn cũng bị thiêu đốt, sau khi sử dụng vô cùng yếu ớt, thực lực trong ngàn năm chỉ hạ xuống còn có một nửa. Chỉ khi nào phải bảo toàn tính mạng mới sử dụng đến tuyệt chiêu này.

Ban đầu khi đại chiến với Hải Thần, Cửu Đầu Ma Long đã sử dụng tuyệt chiêu này, kết quả hai người lưỡng bại câu thương. Nếu không phải thực lực của Hải Thần cao siêu hơn, hơn nữa sớm đã có chuẩn bị từ trước thì e là đã bị Cửu Đầu Ma Long giết chết tại chỗ rồi.

Hải Thần đã từng kể cho con trai mình về chuyện của Cửu Đầu Ma Long, một trong những sự tích huy hoàng nhất trong cuộc đời của hắn. Hắn cũng không giấu diếm chút nào chuyện về Hủy Diệt Thần Quang, thậm chí còn khuyếch đại lên mấy phần. Vì vậy khi Vô Cực nhìn thấy biểu hiện của Cửu Đầu Ma Long đã biết hắn sắp sử dụng Hủy Diệt Thần Quang.

- Khốn khiếp... ta phải giết hắn!

Nhưng đáng tiếc là, Tập Lạc Tư vẫn không có biểu hiện gì, nhưng Khiếu Thiên bên này nhìn thấy Bạch Khởi bị thương thì không nói nhiều, hai mắt đỏ lên, thân hình lớn lên mấy phần, sau đó nhìn chằm chằm vào Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp điên cuồng hét lên.

- Cửu đầu hợp nhất, Hủy Diệt Thần Quang!

Hứa Đức Lạp cũng không do dự, cả thân người bay lên cao, sau đó chín cái đầu sát vào nhau, trên không trung trong thời gian ngắn đã hợp thành một thể. Sau đó một luồng quang trụ màu đen đầy hỗn loạn mang theo khí tức hủy diệt tất cả từ trên trời giáng xuống, nhằm thẳng mục tiêu là Khiếu Thiên.

- Hồng~~ Thôn Thiên Thực Địa!

Khiếu Thiên cũng không tỏ ra thua kém. Cửu Đầu Ma Long có Hủy Diệt Thần Quang, hắn cũng có Thôn Thiên Thực Địa. Đây là một trong những Ma thú Bát Đại Hoàng Tộc thời Thượng cổ, ai cũng có tuyệt chiêu, nhưng Khiếu Nguyệt Thiên Lang lại chuyên môn khắc chế Cửu Đầu Ma Long. Hứa Đức Lạp dụng phải Khiếu Thiên cũng chỉ có thể nói do hắn không may.

Thân hình của Khiếu Thiên cao lớn lên mấy phần, ở vị trí cửa miệng xuất hiện một hắc cầu cực lớn, hơn nữa không ngừng mở rộng. Hủy Diệt Thần Quang toàn bộ đều bị hút vào, nhưng vẫn chưa hết, hắc cầu này còn trực tiếp hướng thẳng về trước, nhắm về phía Cửu Đầu Ma Long Hứa Đức Lạp. Trong nháy mắt hắc cầu đã bao vây Hứa Đức Lạp, mặc cho hắn có giấy dựa thế nào cũng không có cách nào thoát ra nổi, sau đó quả cầu màu đen này không ngừng thu nhỏ lại, lập tức bị Khiếu Thiên nuốt vào trong miệng.

Tình cảnh như vậy khiến cho Vô Cực ở bên cạnh vô cùng ngỡ ngàng, cả người chột rùng mình, sợ hãi liếc nhìn Khiếu Thiên. Hắn đang nghĩ tới Ma Lang trước mặt rút cục là thứ gì. Khiếu Nguyệt Thiên Lang trong truyền thuyết là thứ có thể thôn thực thiên địa... Nhân thân của Vô Cực nhìn về phía Khiếu Thiên giống như nhìn thấy quỷ vậy, không dám kim được lùi xa mấy bước. Hắn thật sự cảm thấy sợ hãi, sợ rằng ngay cả bản thân mình cũng bị Khiếu Thiên nuốt chửng, như vậy thì đúng là xong đời.

Nhưng sự lo lắng của hắn không kéo dài lâu, vì sau khi Khiếu Thiên nuốt chửng Hứa Đức Lạp, trên người bỗng phát ra một trận quang mang, sau đó lâm vào giấc ngủ mê mang. Năng lượng của Hứa Đức Lạp quá khổng lồ, với năng lực của Khiếu Thiên mặc dù sử dụng Thôn Thiên Thực Địa ăn tươi Hứa Đức Lạp nhưng cũng không thể tiêu hóa ngay lập tức, nên chìm vào giấc ngủ sâu. Đây cũng chính là do Hứa Đức Lạp đã bị phong ấn, lại bị thương từ sau lần trước, nếu hắn lợi hại hơn một chút, sau khi bị Khiếu Thiên ăn xong, Khiếu Thiên sợ là sẽ lập tức bạo thể mà chết. Dù sao tuy rằng Khiếu Nguyệt Thiên Lang có thể nuốt chửng tất cả, nhưng cũng có điểm giới hạn. Điểm giới hạn đó chính là những thứ mà hắn nuốt không thể có đẳng cấp cao hơn hắn quá nhiều, nếu quá nhiều thì hắn sẽ không chịu đựng nổi.

Bạch Khởi lúc này đã khôi phục lại, không nói nhiều nâng thân thể, của Khiếu Thiên đã thu nhỏ lại còn ba thước, chấp tay nói với Vô Cực:

- Chuyện đã xong rồi, chúng ta đi trước.

Nói xong cũng không chờ Vô Cực hé răng đã cùng Tập Lạc Tư cùng rời khỏi nơi đó, chỉ để lại Vô Cực với thân sắc phức tạp đang nhìn về hướng bọn Bạch Khởi rời đi, cuối cùng thở dài một hơi rồi thì thào tự nói:

- Khiếu Nguyệt Thiên Lang... Thật không ngờ... lại là Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Xem ra thế giới này lại không thái bình rồi. Phụ thân à, lúc nào thì người mới có thể tỉnh dậy từ giấc ngủ say. Nếu người không tỉnh lại sớm thì sợ là thế giới này rồi sẽ đại loạn.

444. Chương 332: Di Thư Của Bất Diệt Đại Đế (1)

Sau khi rời khỏi thế giới đáy biển, rời khỏi Hải Thần Điện, tiêu diệt Hứa Đức Lạp, Bạch Khởi kêu Tập Lạc Tư quay về trước còn mình khiêng Khiếu Thiên quay về Đế Đô Thành Hoa Hồng của Bất Diệt Hoàng Triều. Sau ba ngày tới Thành Hoa Hồng, Khiếu Thiên cũng từ từ tỉnh lại nhưng cũng phát sinh một chuyển biến nho nhỏ. Nói chính xác là Khiếu Thiên lại tiến hóa. Toàn bộ cơ thể hắn rút nhỏ lại mấy phần, chỉ còn hơn hai thước. Da lông vẫn có màu bạc như cũ, đôi cánh sau lưng trở nên có lực hơn, trên trán cũng xuất hiện một con mắt thứ ba. Đương nhiên Bạch Khởi cũng không biết con mắt thứ ba này có tác dụng gì, nhưng có thể khẳng định là tuyệt đối không tầm thường.

Mang theo Khiếu Thiên quay về Thành Hoa Hồng, sau mấy tháng trời, Bạch Khởi lần đầu tiên quay về Vương phủ của mình, vui vẻ gặp lại mấy người Linh Nhi, Hải Đường, Bích Lợi Tư và Ảnh Nguyệt. Ai cũng tụ họp lại, sắp xếp một bữa yến tiệc, cùng mọi người nói chuyện vui vẻ.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Bạch Khởi tỉnh dậy từ cơn say rượu, Độc Cô Chiến Thiên ở bên ngoài đã gõ cửa phòng. Sau ba tiếng ‘thùng thùng thùng’ nặng nề, Độc Cô Chiến Thiên đứng ở bên ngoài cung kính nói:

- Đại nhân, Tể Tướng Bối Tát Ni cầu kiến.

- Tể Tướng? Hắn tới đây làm gì? Kêu hắn tới phòng khách đợi ta.

Bạch Khởi nhíu mày, không hiểu Tể Tướng tới tìm mình có chuyện gì. Tên này là kẻ vô sự bất đẳng tam bảo điện. Mặc dù hắn đối với mình cũng không trung thành gì, nhưng ít nhất hắn cũng không dám chống đối lại mình. Đối với hắn, Bạch Khởi vẫn rất yên tâm, chỉ là không biết hắn đột nhiên tới thăm rút cục là vì cái gì. Phải biết rằng trước đó ngay cả khi Bạch Khởi ở Đế Đô, hắn cũng không thường xuyên tới tìm mình, ngược lại bản thân lại thường xuyên đi tìm hắn. Cho dù có chuyện gì cấp bách, hắn cũng tìm người khác thông báo cho mình. Nhưng lần này lại đích thân đến thăm, điều này khiến Bạch Khởi nhất thời thấy khó hiểu.

Nói thật trong khoảng thời gian này quốc gia giàu có, nhân dân no đủ, quân đội cường hãn, tứ phương thần phục. Bất Diệt Hoàng Triều quân uy hưng thịnh, tứ phương chấn phục, phía Nam việc viễn chinh Man Di đã sớm giành được thắng lợi. Phương Nam tập kết ba mươi Quân đoàn, năm Quân đoàn chủ lực, hai mươi lăm Quân đoàn tân binh, rèn đúc tân binh đánh bại kẻ địch, có thể nói là vận mệnh quốc gia hưng thịnh. Tây Vực chư quốc dưới áp lực của Đại La Phái đã chọn lựa sát nhập vào Bất Diệt Hoàng Triều, trở thành một hành tỉnh đời đời thần phục. Bất Diệt Hoàng Triều lại xuất binh ở phương Bắc, tiêu diệt bốn, năm Công Quốc, hầu như đánh trận nào cũng giành được thắng lợi. Phần lớn quân đội đều đang luyện tập, bất luận là Thiên Long của phương Bắc hay là Đức Lan cũng không dám trêu chọc Bất Diệt Hoàng Triều. Bây giờ có thể nói là thái bình hưng thế, căn bản không có chuyện gì khiến Bạch Khởi phải lo lắng. Bạch Khởi rất hiếu kỳ là tại sao lúc này Tể Tướng lại tới gặp mình, mình mới quay về ngày thứ hai hắn đã tới rồi?

Nhưng Tể Tướng dù sao cũng là một công thần, thống trị quốc gia không thể thiếu người như vậy. Huống hồ hắn còn là phụ thân của Bối Tác Tư, Bạch Khởi đương nhiên không thể không gặp, do dự một chút Bạch Khởi vẫn chỉnh trang lại y phục rồi đi ra ngoài.

Khi Bạch Khởi tới phòng khách, Bối Tát Ni đã ngồi nghiêm chỉnh đợi ở đó, nhìn thấy Bạch Khởi đi ra Bối Tát Ni vội vàng đứng lên, khom người nói với Bạch Khởi:

- Vi thần Bối Tát Ni tham kiến Điện Hạ, sáng sớm đã quấy rầy, xin Điện Hạ thứ lỗi.

Bạch Khởi thân là Nhiếp Chính Vương, gọi là Điện Hạ cũng đúng. Thật ra tất cả mọi người đều biết Bạch Khởi trên danh nghĩa mặc dù là Nhiếp Chính Vương, nhưng thật ra Bạch Khởi chính là Hoàng Đế của Bất Diệt Hoàng Triều, Tể Tướng đương nhiên phải thể hiện sự kính trọng, tôn kính.

- Ồ... Tể Tướng đại nhân không cần đa lễ, không biết lần này ngài tới là vì chuyện gì?

Bạch Khởi nói thẳng cũng không dài dòng, sau khi tìm một chỗ ngồi xuống, cầm lấy chén trà thơm mà người hầu đưa tới trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ, sau đó đưa ánh mắt nhìn về Tể Tướng đang đứng trước mặt mình.

Thần sắc của Tể Tướng ít nhiều có chút mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng đã hồi phục trở lại, đi tới trước mặt Bạch Khởi rồi lấy từ tay áo của mình một tấm khăn gấm màu vàng, hai tay cung kính đưa lên, sau đó cao giọng nói:

- Điện Hạ, đây là di vật do Tiên Đế Lý Tự Minh cất giấu, là di chiếu của Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên, do thủ hạ của vi thần gần đây phát hiện ra trong Ngự thư phòng, hôm nay xin giao cho Điện Hạ.

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó đón lấy khăn gấm, liếc nhìn đầu tiên rất ngẩn ngơ, sau đó nhìn về hướng Tể Tướng, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười nghiền ngẫm. Nếu trước đó Bạch Khởi vẫn chưa tin lời của Tể Tướng thì bây giờ Bạch Khởi lại hoàn toàn không tin, bởi vì chiếc khăn gấm này dùng chữ viết Hán tự, là chữ Hán giản thể. Ở đây ngoại trừ mình ra thì e là không có ai có thể xem hiểu.

Nhưng Tể Tướng vẫn một mực chắc chắn đây là di chiếu của Bất Diệt Hoàng Triều Hoàng Đế Lý Khiếu Thiên, hẳn dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy? Giải thích duy nhất chính là hẳn đã biết thứ này từ lâu, hơn nữa đã nhìn qua rồi, chỉ là chưa lấy ra mà thôi. Nhưng bây giờ lấy ra, xem ra sau khi hẳn đã nghiền ngẫm một phen sau đó mới chọn lựa lấy thứ này ra để tránh khỏi mang họa vào thân.

Tâm tư này của Tể Tướng Bạch Khởi đương nhiên có thể hiểu rõ, nhưng hẳn không vạch trần, chỉ dành cho Tể Tướng Bối Tát Ni một nụ cười thâm sâu ý nhị. Điều này khiến Bối Tát Ni toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng không dám nói gì nhiều, đầu tự giác cúi thấp xuống.

- Tể Tướng đại nhân, ngoại trừ cái này ra, người còn có chuyện gì khác không?

Liếc mắt nghiền ngẫm nhìn Tể Tướng, Bạch Khởi nhàn nhạt hỏi.

- Chuyện này... khởi bẩm Điện Hạ, vi thần còn có hai chuyện nữa, xin Điện Hạ định đoạt.

Bối Tát Ni cúi người lập tức nói.

- Được... nói đi.

Bạch Khởi chẳng hề để ý, cầm lấy chén trà trên bàn nhấp một ngụm, phảng phất như căn bản không hề để ý.

- Chuyện thứ nhất là Bắc phương Đại Nguyên Soái Tiêu Thiên Vũ nói là Thiên Long ở phương Bắc suy yếu, đại địch lâm đầu, ứng phó tiến công với Đế Quốc Đức Lan. Một năm trước đại chiến với Đế Quốc chúng ta càng đại thương cân cốt, cho đến giờ vẫn chưa hồi phục. Các tỉnh phía Nam Thiên Long binh lực trống không, có thể nhân dịp này tiến binh. Hẳn thỉnh cầu Điện Hạ ân chuẩn, cho hẳn xuất quân bốn trăm vạn tiến công Thiên Long.

Tể Tướng nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang ngồi trước mặt, sau đó đem chuyện này nói ra.

- Bốn trăm vạn quân tiến công Thiên Long?Ồ... xem ra lão đầu tử này không đợi được nữa rồi. Bốn trăm vạn binh mã, quân tinh nhuệ ở phương Bắc đều bị hẳn kéo đi cả rồi, vạn nhất thất bại thì làm thế nào? Để lại tân binh cũng không có tác dụng gì, chi bằng người hãy nói với hẳn, ta ân chuẩn cho hẳn xuất binh nghìn vạn, chỉ một lần lấy được Thiên Long cho ta. Quân tinh nhuệ của phương Bắc toàn bộ đều giao cho hẳn, tổng cộng là năm mươi Quân đoàn. Ta cấp thêm cho hẳn ba mươi Quân đoàn chủ lực, ngoài ra ta còn cho thêm hai mươi Quân đoàn tân binh. Khi đánh địch tiện đường luyện binh luôn cho ta, để những tên binh đó tập luyện với chiến tranh, rèn đúc bọn chúng thật tốt. Nhân dịp đó nuốt sống Thiên Long luôn cho ta, tiện đường kêu hẳn phái người liên hệ với người của Đế Quốc Băng Tuyết, hai lộ giáp công. Ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa ở Đế Quốc Băng Tuyết, hẳn cứ đi là được rồi.

Bạch Khởi suy nghĩ một lúc rồi đưa ra mệnh lệnh như vậy. Cho đến hiện tại Bất Diệt Hoàng Triều đã có một trăm năm mươi Quân đoàn, tổng cộng là ba mươi triệu người. Bạch Khởi đã hao tổn lương thảo kim tệ của Bất Diệt Hoàng Triều mới nuôi dưỡng ra được số lượng như vậy. Đương nhiên cũng không thể thiếu

sự ủng hộ của Hắc Ám Thần Điện. Tuy nhiên Hắc Ám Thần Điện chỉ biết là Bạch Khởi có đại khái từ tám mươi đến một trăm Quân đoàn, Còn Bạch Khởi lại có tới một trăm năm mươi Quân đoàn.

Một trăm năm mươi Quân đoàn, phía Nam bố trí ba mươi Quân đoàn, ngoài ra còn có hai mươi Quân đoàn đã dưới sự giúp đỡ của Đại La Phái đã lặng lẽ tiến công Tây Vực. Đương nhiên điều kiện là Bạch Khởi đồng ý với Đại La Phái, cho bọn họ quyền lợi truyền bá tín ngưỡng ở ranh giới của Bất Diệt Hoàng Triều. Đương nhiên củ cải và cái gậy, Bạch Khởi cũng không quên phái ba trăm Đẩu Hoàng cường giả và mấy Đẩu Đế cường giả cùng Tinh Linh Nữ Vương Cửu Tinh Đẩu Đế Tiên Đế tới Đại La Phái một chuyến. Dĩ nhiên các tông phái hùng bá ở Tây Vực cũng không dễ dàng chịu thỏa hiệp như vậy.

P phía Nam bố trí năm Quân đoàn, ở trung tâm Bạch Khởi đặt đại khái hai mươi Quân đoàn, phía Tây Bạch Khởi đặt mười Quân đoàn, phía Đông bố trí mười Quân đoàn, còn năm mươi Quân đoàn còn lại toàn bộ đều điều động tới phía Bắc. Trong đó thậm chí bao gồm cả mười Quân đoàn tinh nhuệ phương Bắc. Những người này chính là tất cả lực lượng của Bạch Khởi. Lần này Bạch Khởi hạ mệnh lệnh cho tất cả binh lực phương Bắc đều điều động ra tiền tuyến, đồng thời cũng không thể không điều động mấy ngàn dân phu các hành tỉnh phương Bắc đi cung ứng hỗ trợ.

- Chuyện này... vì thần sẽ lập tức truyền đạt lại cho Bắc phương Nguyên Soái. Nhưng Điện Hạ nếu làm như vậy không phải phương Bắc sẽ trống rỗng sao?

Bối Tát Ni lộ vẻ lo lắng nói, bất luận hấn đối với Bạch Khởi như thế nào, nhưng ít nhất đối với quốc gia hấn cũng là một trung thần.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

445. Chương 332: Di Thư Của Bất Diệt Đại Đế (2)

- Chuyện này à? Không có vấn đề gì. Tiêu Thiên Vũ không thể bại được, Thiên Long cũng không có nhiều binh lực ứng phó với hấn. Nhưng để phòng có chuyện bất trắc, điều động mười Quân đoàn trung tâm, năm Quân đoàn Tây Nam, mười Quân đoàn phương Đông, mười lăm Quân đoàn Phương Nam, tổng cộng là bốn mươi Quân đoàn toàn bộ điều tới phương Bắc cho ta. Bây giờ nội bộ Đế Quốc ổn định, bên trong chúng ta không cần nhiều Quân đoàn như vậy. Mục tiêu của chúng ta sớm muộn đều là phương Bắc, để bọn họ đi trước thích ứng một chút cũng tốt.

Bạch Khởi suy nghĩ một lát rồi đưa ra mệnh lệnh như vậy. Bốn mươi Quân đoàn tổng cộng là tám mươi vạn người toàn bộ đều được Bạch Khởi đưa tới phương Bắc.

- Vâng, vì thần biết rồi, ngoài ra còn có một chuyện xin ngài định đoạt, kết thúc chuyện này.

Tể Tướng Bối Tát Ni lại nghĩ tới chuyện khác cho nên lại mở miệng.

- Chuyện gì? Tể Tướng cứ một lần nói ra hết đi, cần gì phải lè mề như vậy? Cứ nói ra hết đi, ta nghe đây.

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó vung tay lên hào sảng nói.

- Chuyện này... bây giờ Bệ Hạ còn nhỏ tuổi, không gánh vác được trách nhiệm, hy vọng thoái vị nhường hiền, chuẩn bị giao lại Hoàng vị cho ngài. Trước khi ngài trở về đã ra Thánh chỉ, chỉ đợi ngài định đoạt.

Bối Tát Ni cẩn thận nói.

Bạch Khởi nghe xong lời này tâm thần khẽ lay động, liếc nhìn Tể Tướng Bối Tát Ni, sau đó trong lòng có chút tính toán. Chuyện này mới nhìn đã biết là do tự Tể Tướng ra tay. Đại khái là Tể Tướng sợ mình không thấy thỏa mãn với vị trí Nhiếp Chính Vương, cho nên mới nghĩ ra một cách lùi một bước để giữ yên đất nước, không để mình hủy diệt Lý Gia.

Đối với chuyện này, trong lòng Bạch Khởi có chút buồn cười. Từ trước đến nay hấn chưa từng nghĩ đến chuyện tiêu diệt Lý Gia, nhưng dù sao ngôi vị Hoàng Đế này hấn sớm muộn cũng phải có được. Nếu không thì danh không chính ngôn không thuận, sớm muộn sẽ dẫn đến biến cố. Hơn nữa những thủ hạ của mình, còn có những người đi theo mình và Hắc Ám Thần Điện đều hy vọng mình nhanh chóng lên ngôi Hoàng Đế,

như vậy bọn chúng mới có thể có được lợi ích một cách danh chính ngôn thuận. Bản thân cho dù không muốn thì e là cũng bị người khác thúc giục.

Chuyện đã tới bước này, Bạch Khởi cũng không còn lựa chọn nào khác, cho dù Bạch Khởi có muốn làm Nhiếp Chính Vương thì các thủ hạ của hắn cũng không đồng ý. Cho dù Bạch Khởi không muốn làm kẻ thù của Lý Gia thì đợi vị Tiểu Hoàng Đế lớn lên sợ là cũng sẽ diệt trừ mình. Nếu đã như vậy chi bằng ngồi lên Hoàng vị để đoạt lấy tâm tư của tất cả mọi người.

- Các vị văn võ đại thần, còn có các vị quý tộc nói thế nào?

Bạch Khởi hỏi một câu như vậy, bởi vì muốn ngồi lên Hoàng vị tuyệt đối không thể thiếu sự ủng hộ của các quý tộc và các đại thần. Đương nhiên Bạch Khởi cường thế như vậy hoàn toàn có thể bỏ qua cảm nhận của bọn họ, nhưng nếu làm như vậy rút cục chỉ gây ra tai họa tiềm ẩn mà thôi.

- Chuyện này... mọi người đương nhiên là ủng hộ ngài rồi. Quý tộc chúng tôi đương nhiên ủng hộ ngài, còn về các đại thần đã liên danh tiến cử ngài kế vị xưng Hoàng. Toàn bộ Đế Đô đều xem tin này là tin mừng, Bộ Hạ xin ngài hãy đáp ứng nguyện vọng của tất cả mọi người.

Tể Tướng chấp tay cung kính nói với Bạch Khởi, thậm chí ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

- Vậy sao? Được! Ta biết rồi... nếu đã như vậy... vậy thì người đi chuẩn bị đi. Không nên phô trương quá, đợi sau khi ta tiêu diệt xong Thiên Long hãy nói tới chuyện xưng Đế, người cứ chuẩn bị trước đi là được rồi.

Bạch Khởi nghe xong lời này gật gật đầu. Hắn đã quyết định, trước tiên phải tiến một bước trong việc tiêu diệt Thiên Long, xác lập công tích của mình, sau đó mới nói tới chuyện xưng Đế. Chuyện này mặc dù gấp gáp nhưng vẫn cần phải vững chắc hơn một chút thì tốt hơn.

- Vâng, vi thần xin cáo lui.

Bối Tát Ni nhìn thấy Bạch Khởi nói như vậy chính là đồng ý, vì vậy không nói thêm gì, chấp tay xin cáo lui.

Sau khi đợi Bối Tát Ni đi xong, Bạch Khởi sờ sờ cái mũi của mình sau đó nói:

- Một trăm năm mươi Quân đoàn à? Với thực lực của Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ, nuôi một số lượng như vậy rất tốn kém. Xem ra ta phải sớm đi tìm Hắc Ám Thần Điện nhờ bọn họ giúp cho ít tiền mới được. Ồ... ta cần lấy của bọn chúng năm mươi ức, không biết bọn họ còn có bao nhiêu. Ha ha, bất kể nhiều như vậy, nhưng dù sao bọn họ có bao nhiêu ta cũng cần bấy nhiêu. Chẳng phải bọn họ nói phải làm thế nào cũng để mình không thất vọng sao?

Nói xong Bạch Khởi cũng không nhớ tới những thứ đó nữa, chuyển sang nhìn di thư của Lý Khiếu Thiên, mặt trên có viết một đoạn, đại khái như thế này:

- Các tử tôn của ta, ta viết di thư này không phải vì để các người xem, cho nên các người có xem hay không cũng không liên quan đến ta. Thế tục tiểu tử cầm lấy thứ này, hơn nữa có thể xem hiểu, nói vậy người cũng đã xuyên việt rồi. Lão tử đã là người chết đã lâu, không biết người ở thời đại nào? Ồ, đúng rồi, ta không phải muốn ôn lại chuyện cũ với người. Người có thể cầm được thứ này ắt hẳn người cũng biết ta là người thế nào? Không sai, ta chính là Bất Diệt Đại Đế Lý Khiếu Thiên. Hôm nay là ngày sinh một trăm chín mươi tuổi của ta. Ta viết bức thư này chính là để người biết, cần phải đề phòng một vài thứ, ví dụ như cái gọi là Chư Thần. Bọn chúng nghe nói đều đã ngủ say rồi, thật ra có một số vẫn còn sống. Sức mạnh của bọn họ rất cường đại, lợi hại hơn ta nhiều. Mặc dù bây giờ ta đã là Cửu Tinh Đẩu Đế, nhưng những tên đó vẫn lợi hại hơn ta. Ồ không thể không nhắc nhở nếu người đụng phải bọn chúng nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận. Đừng học ta, chưa có bản lĩnh thì đừng nói đến cái gì là phản đối Chư Thần. Khi ta còn trẻ, tuổi thì ít nhưng quá cuồng vọng, đợi sau khi ta già rồi mới thấy hối hận nhưng đã muộn rồi. Ta cảm thấy ta không còn sống được mấy năm nữa, nếu người có cơ hội nhất định phải ghi nhớ giúp ta báo thù

- Kẻ thù của ta chính là Huyết Tộc gì đó. À... chính là hắn, Giáo Hoàng của Hắc Ám Thần Điện. Tên khốn khiếp đó, ta vẫn cho rằng hắn chỉ là Cửu Tinh Đẩu Đế và có thực lực tương đương với ta. Đáng tiếc là ta đã nhầm, hắn không phải như vậy. Hắn là nhân vật có cấp bậc lợi hại hơn Đẩu Đế rất nhiều, nghe nói là cấp Đẩu Thánh. Tên đó thật sự rất khủng khiếp. Nếu người tình cờ gặp hắn nhất định phải rất cẩn thận. Đúng rồi còn có Giáo Hoàng của Quang Minh Thần Điện cũng đáng sợ như vậy. Ta cảm thấy... trước đó ta

thật quá ngây thơ, ta vốn tưởng rằng ta có thể đối phó với bọn chúng, một cường giả cấp bậc Cửu Tinh Đẩu Đế, còn có quân đội mấy trăm vạn, và vô số thủ hạ sống chết vì ta. Nhưng sau này ta mới biết ta chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, xem trời bằng vung mà thôi. Thực lực của ta trước mặt đối phương căn bản không đáng nhắc đến, chẳng qua chỉ là một con kiến to mồm mà thôi. Bọn chúng đều có thể tiêu diệt ta. Hậu bối của ta, người phải cẩn thận. Nhớ rõ, đừng học ta, không có đủ thực lực tuyệt đối trước đó đừng mưu toan nhúng chàm tôn giáo, cũng đừng âm mưu làm chuyện gì không hiện thực.

- Bất kể là ai, chỉ cần người lấy được thứ này là đã chứng minh chúng ta có duyên với nhau. Ta tới nơi này cùng với một chiến nhẫn. Chiếc nhẫn đó rất thần kỳ, có thể đổi được mọi thứ. Ta không biết người có phải cũng như vậy không. Nếu là như vậy, phải tin ta, hậu bối của ta hãy cẩn thận. Nó tuyệt đối không phải đơn giản như vậy đâu, ta có thể cảm nhận được, đây là lời khuyên của người đã từng là bác sĩ tâm lý.

Cất lại chiến khăn gấm, trên khóe miệng của Bạch Khởi xuất hiện một nụ cười. Cái duy nhất mà Lý Khiếu Thiên nói có hữu dụng với mình đó chính là Giáo Hoàng của Hắc Ám Thần Điện. Hắc Ám Giáo Hoàng lại chính là người của Huyết Tộc, hơn nữa thực lực lại còn là cấp bậc Đẩu Thánh, điều này là thông tin hữu dụng với mình. Hừm... Mặc dù đã biết từ lâu lão già đó có cấp bậc Đẩu Thánh nhưng thân phận thật sự của hắn Bạch Khởi vẫn chưa biết, bây giờ cuối cùng cũng biết rồi. Xem ra đúng là một lão già khiến người ta đau đầu.

Về phần những cái khác đều là vô dụng, vì những người khác Bạch Khởi đều đã trêu chọc qua rồi, thậm chí ngay cả con trai Hải Thần mình cũng đã chọc qua, hơn nữa còn đối mặt chính diện với các Chư Thần. Bạch Khởi đã không còn để ý sợ dè gì nữa.

Đương nhiên còn một điểm thu hút sự chú ý của Bạch Khởi đó chính là câu nói cuối cùng của Lý Khiếu Thiên:

- Chiếc nhẫn đó, là chiếc nhẫn có thần kỳ có thể hoán đổi bất cứ thứ gì.

Những lời này thu hút sự chú ý của Bạch Khởi. Lý Khiếu Thiên nói nếu mình gặp phải chuyện như vậy nhất định phải cẩn thận. Xem ra chuyện này không đơn giản như vậy, nếu không thì Lý Khiếu Thiên sẽ không nói như vậy. Điều này khiến trái tim của Bạch Khởi bất giác co rút mấy cái, trong lòng nghĩ tới Cửu U. Không biết tại sao Bạch Khởi luôn cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, giống như người mà Lý Khiếu Thiên nói chính là mình.

Nhưng cái gã này cũng có thể tính là xui xẻo. Một trăm chín mươi tuổi, lại còn đạt được cấp bậc Cửu Tinh Đẩu Đế, có chiếc nhẫn thần kỳ và Cửu U mà không có bản lĩnh gì. Đúng là mất mặt. Đại khái là trong tiềm thức ông ta cũng không muốn sử dụng chiếc nhẫn đạt được quá nhiều thứ, cuối cùng ông ta chết đi, chết dưới lưỡi dao của kẻ thù. Nói ra cũng thật là đáng tiếc.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

446. Chương 333: Thiên Long Lão Tổ (1)

Bạch Khởi chinh đồn quân bị. Phần lớn binh mã dưới sự điều động của Bạch Khởi đã tiếp nhận sự chỉ huy của Tiêu Thiên Vũ, ngàn vạn đại quân dũng mãnh tiến vào trong lãnh thổ Thiên Long, triển khai đại chiến với Thiên Long. Cùng lúc đó bốn trăm vạn đại quân của Đế Quốc Băng Tuyết vốn đã đứng ngoài quan sát từ lâu cũng ào ào tiến vào trong cảnh giới Thiên Long. Cộng thêm Đế Quốc Đức Lan vốn đã đối địch với Thiên Long từ lâu. Trong nháy mắt toàn bộ Thiên Long đã lâm vào thế cực vô cùng nguy hiểm, giống như ba đại Đế Quốc đã liên thủ tiêu diệt Thiên Long. Đế Quốc Thiên Long trong thời gian ngắn không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể không ngừng co rút lại trận địa, vứt bỏ mười mấy hành tỉnh bên ngoài, đem binh lực tập trung ở phụ cận trung tâm Thiên Long mới ngăn cản được quân đội của tam đại Đế Quốc. Ở đó triển khai công kích, phòng thủ mãnh liệt, trong nháy mắt bên trong Thiên Long đã máu chảy thành sông, xác chất khắp nơi.

Hơn nữa cảm giác được quân lực cường đại tới từ Bất Diệt Hoàng Triều. Đế Quốc Băng Tuyết lại trưng binh thêm hai trăm vạn, điều tới Thiên Long, nâng binh lực của mình lên sáu trăm vạn. Còn Đế Quốc Đức

Lan cũng tăng binh thêm mấy trăm vạn, binh lực nâng cao lên khoảng năm trăm vạn. Bất Diệt Hoàng Triều binh mã ngàn vạn. Đế Quốc Thiên Long lại chỉ có sáu trăm vạn. Lấy sáu trăm vạn người để ngăn cản hai ngàn một trăm vạn binh mã, thiết nghĩ không cần nghĩ cũng biết kết quả như thế nào.

Hôm nay toàn bộ Thiên Long đã phải chịu áp lực cực đại, ở tiền tuyến ngày nào cũng có người chết. Ở hậu phương các quý tộc đại thần hoảng sợ không chịu nổi một ngày, giống như đã nhìn thấy được Đế Quốc khổng lồ này sắp rơi vào sụp đổ. Bọn họ bắt đầu thương lượng tìm đường rút lui cho mình. Thiên Long Thành to lớn như vậy, mặc dù không phải chịu cảnh chiến hỏa, chiến hỏa chỉ bạo phát ở vùng giáp ranh mà thôi, lộ trình vẫn cách xa Thiên Long Thành mấy trăm dặm, nhưng trong Thiên Long Thành lại đã bạo loạn. Vật giá tăng cao, tích trữ lương thảo, mua bán vô số gia sản, có một số thương nhân muốn bỏ trốn đã thu dọn hành trang, sắp xếp cho người nhà theo hướng Quang Minh Đế Quốc sau lưng Trung Tâm Đại Lục mà đi.

- Bộ Hạ, trong thành thương nhân đang ra sức nâng giá, lòng dân đại loạn, kẻ địch ba đường tiếp cận, đại quân ta khó có thể ngăn cản, xin Bộ Hạ hãy sớm ra quyết định!

Trong Hoàng cung của Thiên Long, các Đại quý tộc của Thiên Long và các đại thần tề tụ đông đúc, sắc mặt của ai cũng u sầu đứng ở đó. Tể Tướng của Thiên Long đứng ở vị trí chính giữa, đầu tiên mang vẻ ưu sầu nói như vậy.

- Chuyện này ta cũng biết. Không ngờ Thiên Long ta vẫn được gọi là Đệ Nhất Phương Đông, Đệ Nhị Đại Lục, ngàn năm qua chưa từng gặp địch thủ nào, không ngờ đến hôm nay lại rơi vào tình cảnh như vậy. Lãnh thổ rộng lớn của Thiên Long bị người ta xâm chiếm, trăm vạn binh sĩ chết tha hương, đây đều là lỗi lầm của ta. Triệu Hưng Long ta sao còn dám đối diện với các vị liệt tổ liệt tông. Lẽ nào Thiên Long hùng mạnh lại bị tiêu diệt trong tay ta sao? Các vị đại thần, ta tự hỏi hàng ngày ta đối đãi với các người cũng không bạc, bây giờ quốc gia nguy nan ai có cách gì thì nói ra đi. Chỉ cần có thể cứu nước cứu dân, Triệu Hưng Long ta sẽ ban thưởng Vương vị, sắc phong thành Thân Vương.

Triệu Hưng Long ngồi ở đó sắc mặt khổ sở nói, đưa ra một lời hứa cực lớn, đó là ban cho danh xưng Thân Vương.

Phong hiệu này thật sự khiến người ta phải rung động, nhưng vẫn không có ai đứng ra. Tình cảnh bây giờ như vậy, nếu muốn xoay chuyển tình thế, mấy người bọn họ không phải chỉ nói mấy câu là có thể giải quyết được. Danh hiệu Thân Vương quả thật rất hấp dẫn, nhưng vấn đề là bọn họ cũng không có bản lĩnh để có được phong hiệu này. Những người xung quanh đều để tay lên ngực tự hỏi, bản thân mình có cách gì để ngăn chặn được quân đội hơn hai ngàn vạn kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong đại điện đều chần chừ. Cả đám nhìn nhau, người này nhìn người kia, nhưng một hồi lâu vẫn không có ai dám nói ra nửa câu, trong đại điện rộng lớn như vậy chỉ còn lại những tiếng thở gấp gấp.

Tình cảnh như vậy khiến Triệu Hưng Long nhìn mà đau lòng, sau đó thở ra một hơi bất đắc dĩ. Hắn đã quyết định, nếu thật sự không được, bản thân chỉ có thể mặt dày làm một tử tôn bất hiếu mời Lão tổ tông xuất hiện để chủ trì đại cục. Mặc dù như vậy có thể sẽ khiến bản thân mất đi Hoàng vị, nhưng ít ra... ít ra Thiên Long vĩ đại có thể được bảo vệ.

- Bộ Hạ, vì thần có một lời không biết có nên nói ra hay không.

Đột nhiên đúng lúc Triệu Hưng Long đang thất vọng, có một người đứng lên. Người này không phải là ai khác mà chính là Binh Bộ Thương Thư của Thiên Long, Lý Tiêu Vân, Thiên Long danh tướng Nguyên Soái của Đế Quốc.

- Tiêu Vân, ngươi có cách gì? Mau nói! Lẽ nào ngươi nghĩ được cách gì khắc địch sao?

Triệu Hưng Long giống như đã tìm được thuốc quý cứu mạng, sắc mặt trong nháy mắt đã hoan hỉ, đứng lên vội vàng nói. Một câu nói cũng thu hút ánh mắt của tất cả các Vương công Đại thần, nhìn về hướng Lý Tiêu Vân, chờ đợi Lý Tiêu Vân nói tiếp. Bọn họ muốn xem xem danh tướng Đế Quốc bây giờ có thể nói ra những lời như thế nào.

- Chuyện này... cách đương nhiên là có. Mặc dù cách này không phải tốt lắm, nhưng trước mắt vi thần cũng chỉ có thể nghĩ ra cách này.

Lý Tiêu Vân trước ánh mắt chú ý của mọi người ít nhiều có chút xấu hổ, bởi vì cách của hắn không phải phá địch chi sách gì cả, mà là một cách chèo chống trong cơn nguy nan mà thôi.

- Cách gì, cứ nói đi đừng ngại!

Cứu mệnh đạo thảo bây giờ chính là một cái hạt hy vọng, Triệu Hưng Long bây giờ không thể từ bỏ. Bất luận là cách gì, còn hơn là ngồi đây chờ đợi, đợi binh mã ba nước với hơn hai ngàn vạn người sắp tới của giết mình.

- Chuyện này... chúng ta có thể nhờ Giáo Đình hỗ trợ, xác lập Giáo Đình thành Quốc Giáo, cho phép Giáo Đình tự do truyền bá tín ngưỡng, cho phép Giáo Đình tự do chiêu mộ hộ vệ quân đội, đồng thời lấy ra một phần quốc thuế cho Giáo Đình làm tài chính để đổi lấy việc Giáo Đình xuất binh. Thần nghĩ có thể đẩy lùi được binh mã ba nước, bảo vệ được cơ nghiệp của Thiên Long chúng ta.

Lý Tiêu Vân sắc mặt có chút ửng đỏ, thân là Nguyên Soái Đế Quốc, Binh Bộ Thượng Thư, nhưng lúc này lại không nghĩ ra sách lược nào đẩy lùi đối phương, ngược lại còn đưa ra một kế sách như vậy, có chút hơi mất mặt.

Đế Quốc Thiên Long từ trước đến nay luôn tôn trọng Hoàng Đế, Hoàng quyền có vị trí tối cao, nhưng bây giờ lại nhờ Giáo Đình giúp đỡ, quả thật có thể giúp giải vây nhưng hậu quả sau này thế nào không cần nghĩ cũng biết. Rất có khả năng hậu quả sẽ diễn biến thành Đế Quốc bị Giáo Đình khống chế, sau này cùng với Trung Tâm Đại Lục và Tây phương Đại Lục trở thành một thể, Quân quyền Thần thụ, Thần quyền cao hơn tất cả. Đế Quốc sẽ trở thành sản vật bị tôn giáo lãnh đạo, sự uy nghiêm của Hoàng Đế không còn lại gì. Đây tuyệt đối không phải là cách gì tốt.

- Hồ đồ! Sao có thể như vậy được? Với những điều kiện dẫn dụ Giáo Đình vào như vậy sợ là trước cửa đuổi hổ, sau lưng rước sói. Binh mã ba nước quả thật có thể lui nhưng sau mặt chúng ta phải đối phó với một kẻ khó chơi hơn là Quang Minh Thần Điện. Đây mà là cách sao? Đến lúc đó bọn chúng giở trò, thôn tính luôn Thiên Long thì ai chịu trách nhiệm? Đến lúc đó là Bệ Hạ lớn hay là Giáo Hoàng của bọn chúng lớn? Sau này Hoàng Đế thoái vị có phải cũng cần Giáo Hoàng sắc phong không? Lý Tiêu Vân người đang muốn cứu nước hay là bán nước?

Chưa đợi những người khác phát biểu ý kiến, mấy lão cự thần cổ chấp vội nhảy ra, chỉ vào mũi Lý Tiêu Vân mắng lớn.

Đối với chuyện này Lý Tiêu Vân chỉ cười đau khổ, không biết trả lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể cười đau khổ lấp bắp nói một câu:

- Trừ cách đó ra không còn cách nào khác. Binh mã của Thiên Long chúng ta không đủ sáu trăm vạn, còn liên quân ba nước lại vượt quá hai ngàn một trăm vạn. Hơn nữa trong đó không thiếu quân tinh nhuệ thành thạo chiến tranh. Bất Diệt Hoàng Triều lại có cường giả hộ vệ và số lượng lớn Ma Pháp Sư có uy lực có thể nói là kinh thiên động địa. Chúng ta khó có thể giành được thắng lợi, nếu không nhờ Giáo Đình xuất binh thì thật ra thần không nghĩ ra cách nào để có thể đối phó với bọn chúng.

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều trầm mặc, nguy nan đã đã đe dọa ngay trước mắt đất nước nhưng lại không có cách nào khác. Nhưng nếu là có những cách gì khác thì Lý Tiêu Vân hẳn cũng không nói ra chuyện nhờ Giáo Đình giúp đỡ như vậy. Nhưng Giáo Đình chính là con hổ ăn thịt người, về điều này tất cả mọi người đều hiểu rất rõ. Mời bọn chúng tiến vào e là tương lai hậu họa sẽ vô cùng.

- Đúng vậy, trừ cách đó ra cũng không còn cách nào khác. Nhưng Lý Nguyên Soái, làm sao người dám khẳng định Giáo Đình nhất định sẽ giúp chúng ta? Phải biết rằng liên quân ba nước có tới hơn hai ngàn vạn, binh mã Giáo Đình bao gồm cả Quang Minh Đế Quốc cũng chỉ có hơn hai ngàn vạn mà thôi. Vì chúng ta, Giáo Đình có đồng ý dốc hết lực lượng để quyết đấu một trận tử chiến với đối phương không?

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

447. Chương 333: Thiên Long Lão Tổ (2)

Tể Tướng mở miệng, mở miệng dưới sự chỉ thị của Hoàng Đế Triệu Hưng Long. Dù sao những lời này, đặc biệt là những lời liên quan đến chuyện bán nước cầu vinh, Hoàng Đế càng không tiện mở miệng. Vẫn nên do Tể Tướng đứng ra hỏi thì hay hơn. Đương nhiên về một số ý nghĩa nào đấy, Triệu Hưng Long đã nghiêng về chuyện mời Giáo Đình giúp đỡ.

- Chuyện này... Ta nghĩ là được. Các vị, Giáo Đình từ trước đến nay luôn có một mộng tưởng là muốn mang tín ngưỡng khuyếch trương ra toàn bộ Đại Lục, Đông Phương Đại Lục từ lâu đã là khu vực cấm tín ngưỡng của bọn họ. Bao nhiêu năm như vậy các nước liên thủ trấn áp Giáo Đình, bọn họ ở Đông Phương Đại Lục căn bản không có cách nào để phát triển. Đây là nỗi đau khổ từ lâu của Giáo Đình. Lần này chúng ta dành cho Giáo Đình một điều kiện hậu đãi như vậy, bọn họ đương nhiên phải động lòng rồi. Huống hồ Đông Phương Đại Lục mặc dù có vô số quốc gia, nhưng trải qua mấy năm tranh đoạt, ăn thịt lẫn nhau, rút cục cũng chỉ còn lại bốn Đại Đế Quốc là Đức Lan, Băng Tuyết, Bất Diệt Hoàng Triều và Thiên Long chúng ta. Lần này nếu Giáo Đình có thể giúp chúng ta, không những có thể đặt nền móng vững chắc ở Thiên Long mà còn đánh bại đối phương, đạt được quyền khống chế ở cả phương Đông, ta nghĩ bọn họ không thể không động lòng được. Đây chỉ là điều đầu tiên, điều quan trọng nhất là Bất Diệt Hoàng Triều. Thiên Long nhất định sẽ đối phó với Bất Diệt Hoàng Triều, tình hình Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ như thế nào tất cả mọi người có lẽ đều đã biết. Bây giờ Bạch Khởi cầm quyền, bất cứ lúc nào đều có thể đăng cơ xưng Đế cho nên Bất Diệt Hoàng Triều trên thực tế là của họ Bạch. Còn Bạch Khởi trước đó đã giết chết Thẩm Phán Trưởng của Giáo Đình, còn cả Hồng Y Đại Giáo Chủ và Quang Minh Võ Sĩ, sau đó còn giết chết hàng vạn Giáo Đình Tể Ty, dẫn Thượng cổ Bách Tộc quay về Đại Lục, hợp tác với Hắc Ám Thần Điện. Như vậy không phải là đã phạm vào điều kiêng kỵ của Giáo Đình hay sao? Lần này bọn họ tiến vào tấn công Thiên Long, Hắc Ám Thần Điện cũng ở sau lưng ủng hộ. Với tính cách của Giáo Đình, tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Tuyệt đối sẽ không để Hắc Ám Thần Điện quật khởi, vì vậy bọn họ nhất định sẽ ra tay. Cho nên chỉ cần chúng ta nhờ bọn họ giúp đỡ, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ chối, thậm chí còn mượn cơ hội này dốc toàn bộ lực lượng nhất cử diệt tận toàn bộ phương Đông!

Lý Tiêu Vân đứng ở đó, suy nghĩ một lát, đem tất cả suy nghĩ của mình nói ra toàn bộ.

Vắng vẻ... im lặng như tờ, nhưng sau đó một trận nghị luận lại bắt đầu. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, Lý Tiêu Vân nói có lý. Nếu Thiên Long mời Giáo Đình giúp đỡ, bọn họ tuyệt đối sẽ động thủ. Chỉ là bọn họ không muốn tiếp nhận hậu quả sau khi động thủ mà thôi.

Đối với những người ở đây mà nói, Hoàng Đế giống như một ngọn núi cao áp trên đầu bọn họ, điều này đã đủ khó chịu rồi. Nhưng tương lai còn phải chịu một thế lực lợi hại hơn là Giáo Đình, bọn họ sao có thể chịu được? Những người bọn họ đều không phải là tín đồ, đối với Giáo Đình ngược lại rất phản cảm, đương nhiên không muốn hoan nghênh bọn họ tiến vào.

Cho nên sau khi trải qua thời gian nghị luận ngắn ngủi, đại khái trong triều đình phân thành hai trận doanh. Một trận doanh kiên trì mời Giáo Đình giúp đỡ, một trận doanh kiên trì cố chấp không chịu. Hai bên bắt đầu tranh luận không ngớt, toàn bộ triều đình phảng phất như một cái chợ bán thức ăn ồn ào, người nói một câu, ta nói một câu, không dứt lời.

Triệu Hưng Long hung hăng vỗ vào Long tọa, trầm giọng quát:

- Được rồi, để cho ta yên tĩnh! Nhìn các người xem còn ra thể thống gì nữa? Loạn hết cả lên. Các người đang làm gì ở đây vậy! Chuyện này ta đương nhiên có quyết định. Các người không cần lo lắng, ta sẽ đi mời Lão tổ tông!

Nói xong không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xoay người rời khỏi nơi đó. Những kẻ đứng ở đó không rõ Bộ Hạ có ý gì, lẽ nào Hoàng Đế Bộ Hạ cũng hồ đồ rồi sao?

Nhưng trong ánh mắt của một bộ phận nhỏ đứng ở đó lại xuất hiện một tia quang mang. Đối với sự tồn tại của Lão tổ tông Thiên Long Hoàng thất, bọn họ có biết một ít. Đương nhiên những người này đều là những Đại quý tộc có lịch sử lâu đời. Ngoại trừ bọn họ, những người khác hầu như không biết Thiên Long Hoàng thất còn có một vị Lão tổ tông. Hoàng Đế đời thứ mười bảy của Thiên Long, Triệu Vân Phách đã

từng là một vị Hoàng Đế văn thao võ lược. Hoàng Đế Triệu Vân Phách đời thứ mười bảy đã giúp Thiên Long trở thành Đế Nhất Đế Quốc ở phương Đông, một Đấng Đế cường giả đã sống gần tám trăm năm.

Đây chính là cột trụ của Đế Quốc Thiên Long, bí mật lớn nhất của Hoàng thất Thiên Long. Ngoại trừ Tộc Trưởng gia tộc mấy Đại quý tộc ra hầu như không có ai biết chuyện này. Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ từ trước đến giờ không mở miệng được. Vì bọn họ biết Hoàng thất vẫn còn sức mạnh chưa dùng đến, đó là sự tồn tại của luồng sức mạnh khủng khiếp đến cực điểm.

Đương nhiên kết quả việc gặp mặt Triệu Vân Phách mang ý nghĩa là Triệu Hưng Long sẽ phải bước xuống khỏi vị trí Hoàng Đế. Khiến cho Đế Quốc Thiên Long vĩ đại bước tới tình cảnh này, không có cách nào chống lại, phải nhờ tới Lão tổ tông xuất mã, vậy thì dù cho Triệu Vân Phách không bắt hấn xuống đài, Triệu Hưng Long cũng xấu hổ không muốn ngồi trên vị trí Hoàng Đế. Cho nên vạn bất đắc dĩ lắm, Triệu Hưng Long cũng không muốn đi tìm Triệu Vân Phách. Nhưng bây giờ đã không còn sự lựa chọn, hắn đã không còn cách nào để giải quyết chuyện này. Chuyện liên quan đến sinh mệnh sống còn của Đế Quốc Thiên Long, cho nên Triệu Hưng Long chỉ có thể đi tìm Triệu Vân Phách, mời Lão nhân gia quyết định.

oOo

Trong một tòa biệt viện, trên một tòa giả sơn của hậu cung, Triệu Hưng Long cùng một đám nô tài đi tới. Đây là cấm địa của Hoàng cung, leo lên ngọn giả sơn này, sau đó quỳ xuống trước cửa biệt viện cao giọng hô:

- Tử tôn bất hiếu, Thiên Long Hoàng Đế đời thứ ba mươi tám, Triệu Hưng Long cầu kiến Lão tổ tông, mời Lão tổ tông ra gặp mặt.

Sau khi lời này vừa phát ra, trong sân truyền đến một thanh âm uy nghiêm mà già nua:

- Đây là cấm địa, không cho phép bất cứ ai tiến vào. Lẽ nào khi Phụ hoàng người truyền ngôi cho người không nói cho người biết, khi Đế Quốc Thiên Long chưa nguy nan thì không được phép tới đây sao?

- Chuyện này... Lão tổ tông, Thiên Long đã nguy cấp lắm rồi. Tam đại Đế Quốc hai ngàn vạn binh mã đã bao vây Thiên Long, Thiên Long ta đã bị bọn người lòng lang dạ thú đó bao vây, bất cứ lúc nào cũng có thể nước mất nhà tan. Tử tôn bất hiếu, mời ngài xuất diện làm chủ cho bọn tử tôn, bảo vệ Hoàng triều Triệu Gia chúng ta!

Triệu Hưng Long lại phủ phục trên đất, nước nở hô. Thân là Hoàng Đế hơn trăm tuổi, đã bao nhiêu năm hấn không rơi nước mắt, nhưng lúc này Triệu Hưng Long lại rơi lệ đầy mặt.

Thẳng thắn mà nói, Triệu Hưng Long dù sao cũng là một Hoàng Đế tốt, chăm lo việc nước, chinh đồn binh mã. Thiên Long lớn như vậy ở trong tay hấn càng ngày càng phồn vinh phát triển. Nếu không phải hấn đã tâm bưng bưng, muốn mở rộng bản đồ, ăn tươi nuốt sống Gia Lam Đế Quốc, nếu không phải hấn dụng phải Bạch Khởi, nếu không phải một Ma Pháp Cầm Chú tiêu diệt mấy trăm vạn quân tinh nhuệ, thì Triệu Hưng Long tuyệt đối sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy, Đế Quốc Thiên Long cũng không rơi vào nông nỗi này.

Lúc này trong lòng Triệu Hưng Long vô cùng hối hận, nhưng đã không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc cho Lão tổ tông xử trí, tiện đường cũng mời Lão tổ tông xuất sơn trọng chinh sơn hà.

- Cái gì! Tại sao có thể như vậy! Đế Quốc to lớn như vậy khi phụ thân người truyền lại cho người không phải vẫn phồn vinh thịnh vượng sao. Đế Quốc binh mã gần ngàn vạn, sao có thể rơi vào tình cảnh này. Người rút cục đã làm cái gì vậy hả? Cút đến chỗ ta nói rõ xem nào!

Triệu Vân Phách ở trong sau khi nghe xong lời này nhất thời tức giận hét lên, một luồng uy thế phóng lên trời, sau đó sủi thu nhất trảo. Trước mặt mọi người, Triệu Hưng Long đã bị Triệu Vân Phách bắt vào trong nhà tranh.

Run rẩy liếc nhìn Lão tổ tông Triệu Vân Phách đang ở trước mặt, nhìn Lão tổ tông Triệu Vân Phách vẫn không hề già nua thậm chí còn trẻ hơn cả mình mấy phần, Triệu Hưng Long đầu tiên rất sửng sốt, sau đó chảy nước mắt đem toàn bộ sự tình đã trải qua kể lại tất cả cho Lão tổ tông của mình nghe. Triệu Hưng Long đã chịu quá nhiều áp lực, trước mặt người khác không có cách nào phát tiết, cũng không thể phát tiết. Thân là Hoàng Đế hấn không thể để lộ sự yếu đuối của bản thân mình, nhưng trước mặt Triệu Vân Phách hấn đã không có cách nào kiềm chế được.

Sau khi nghe xong lời của Triệu Hưng Long, sắc mặt của Triệu Vân Phách biến đổi vô cùng khó coi, neho neho mắt nhìn trước mặt Triệu Hưng Long đang quỳ trước mặt nói:

- Nói thế bây giờ các người vẫn muốn nhờ Giáo Đình giúp đỡ sao?
- Đúng vậy, ngoại trừ cách đó ra, chúng con đã không còn cách nào khác.

Triệu Hưng Long sắc mặt u ám nói, nhưng đây cũng không phải là chuyện sáng sủa gì cả.

- Hừ... Người cũng đừng tự trách mình nữa. Xuất binh Gia Lam không sai, bại dưới Cẩm Chú thần bí của Ma Pháp Sư của Thần Thánh Ma Pháp Liên Minh cũng không sai. Mặc dù người có trách nhiệm nhưng đây cũng không phải là lỗi hoàn toàn của người. Có một số chuyện không phải người có thể làm được. Thiên Long Hoàng thất chúng ta vẫn còn một số chiêu bài, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc lấy ra. Người đi đi, đi nhờ người của Giáo Đình ra tay, làm theo nghị luận của thủ hạ người.

Triệu Vân Phách trầm ngâm, tinh quang trong mắt tăng vọt lên.

- Nhưng...

Triệu Hưng Long còn muốn thêm gì nữa nhưng đã bị Triệu Vân Phách cắt ngang, Triệu Vân Phách sắc mặt hào khí cười lạnh nói:

- Triệu Gia chúng ta không phải là những người dễ chọc vào. Người yên tâm, cho dù là Giáo Đình cũng đừng mơ tưởng đến chuyện chiếm được chút tiện nghi nào của chúng ta. Đến lúc đó người sẽ biết!

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

448. Chương 334: Cuồng Phong Thiên Hàng (1)

Triệu Hưng Long không biết Lão tổ tông nhà mình có chủ ý gì, cũng không biết chiêu bài mà lão nói là gì. Đã lợi hại đến mức này, lợi hại tới mức không để ý đến cả sự uy hiếp của Giáo Đình, Lão tổ tông đương nhiên sẽ mở miệng cuồng ngôn nói như vậy. Cho dù là Giáo Đình khi đối mặt với chiêu bài của Triệu Gia cũng không thể làm gì. Điều này khiến Triệu Hưng Long rất hiếu kỳ, nhưng hắn cũng không hỏi gì nhiều, vì hắn biết bản thân mình không có tư cách để hỏi những vấn đề đó.

Hắn chỉ biết ngày thứ hai Lão tổ tông đã bí mật rời khỏi Hoàng cung, theo như giao ước, ngày thứ hai bản thân mình sẽ đi tìm Giáo Đình giúp đỡ, còn về Lão tổ tông đi đâu, làm gì thì không có ai biết.

oOo

Một mặt hoan hỉ, một mặt sầu, Triệu Hưng Long rất vui mừng, nhưng về phía Bạch Khởi, sắc mặt ngược lại rất khó coi. Vì căn cứ theo lời bẩm báo của gian tể nội bộ của Thú Nhân Tộc Tân Ba Đạt, Thú Hoàng mới nhậm chức Thái Cách đã tập kết hai ngàn vạn Thú Nhân, chuẩn bị một trận đánh bại phòng tuyến của nhân loại, xâm nhập vào thế giới nhân loại. Còn mục tiêu mà bọn chúng chọn lựa chính là Thiết Bích Bảo, Đệ Nhất Hùng Quan của Bất Diệt Hoàng Triều, tiền tuyến đầu tiên ngăn cản Thú Nhân.

Cho đến giờ binh lực phương Bắc trống rỗng, ngàn vạn đại quân đã điều động tới tiền tuyến. Những người còn lại đều là tân binh chưa trải qua chiến trường bao giờ, hơn nữa số lượng cũng không nhiều. Binh mã như vậy thiết nghĩ muốn đối phó với Quân đoàn Thú Nhân khổng lồ dường như là không thể.

Bạch Khởi đang sắp phải đối mặt với cuộc khảo nghiệm nghiêm trọng này, cuộc khảo nghiệm này tuyệt đối không phải dễ dàng có thể vượt qua được. Mặc dù trước đó Bạch Khởi đã sắp xếp cho Thái Thân Nhất Tộc đến giúp đỡ, nhưng Thái Thân Nhất Tộc mặc dù lợi hại nhưng số lượng lại quá ít. Còn quân đội đóng quân xung quanh Thiết Bích Bảo ngoại trừ Thiết Bích Quân Đoàn và hai Quân đoàn phụ thuộc ra cũng không còn Quân đoàn nào khác. Sáu mươi vạn người thêm vào hơn ngàn Thái Thân muốn ngăn cản đại quân Thú Nhân hai ngàn vạn dừng mãi. Điều này... dường như là không thể.

Nhưng Bạch Khởi đã không còn sự lựa chọn. Đối diện với sự tiến công của Thú Nhân, hẳn chỉ có thể lựa chọn đích thân xuất thủ, tập trung binh mã, hỏa tốc điều động người vội vàng tới Thiết Bích Bảo. Bản thân cũng tự mình đi tọa trấn.

Trước khi đi, Bạch Khởi chỉ để lại một câu nói:

- Thiết Bích Bảo đã có ta, những cái khác không cần các người quan tâm. Tân binh đừng đưa vào chỗ chết, sáu mươi vạn là đủ rồi.

Đương nhiên những lời này người ngoài nghe tuyệt đối cảm thấy quá mạnh mẽ, nhưng Bạch Khởi có dự định của riêng mình. Hai ngàn vạn Thú Nhân mặc dù rất đáng sợ nhưng chỉ cần Thái Thủy Nhất Tộc giúp đỡ bảo vệ thành trì, những cái khác một mình Bạch Khởi có thể tự giải quyết. Một lần giết chết mấy vạn người bọn họ không phải là vấn đề gì khó khăn. Bạch Khởi không tin Thú Nhân Tộc bây giờ có người có thể ngăn cản được mình. Một này giết chết mười vạn Thú Nhân, hai ngày giết chết hai mươi vạn... Trừ phi Thú Nhân bọn chúng có thể công phá Thiết Bích Bảo tiến vào thế giới nhân loại, sau đó phân tán ra, còn không thì Bạch Khởi cũng không sợ gì cả.

oOo

Vào một ngày mùa hè nắng chói, gió mát. Trên bình nguyên Thú Nhân của phương Bắc, quân đội đông đúc và cuộn cuộn, chỉnh đốn chỉnh tề chậm rãi di động về trước, quân đội đông nghịt di chuyển tạo ra cảnh bụi mù khắp nơi. Ở chính giữa đoàn quân vô biên vô hạn đó là một đài cao, một đầu ngựa ba mươi sáu người cường tráng phân thành trước sau, khiêng đài cao này. Trên đài cao kim sắc, là một Sư nhân, tóc vàng thân cao trên hai mét năm, đầu đội vương miện, thân mặc chiến giáp, kim sắc cự kiếm đặt ở bên. Bốn, năm Hồ nữ xinh đẹp ma quái hầu hạ hai bên, lộ rõ phong quang vô cùng.

Ở hai bên đại kiệu còn có mấy trăm danh tướng thân mặc khôi giáp, cả đám khí chất cao ngất. Có Hồ Tộc, Lang Tộc, Hùng Tộc, Sư Tộc, Ngưu Tộc,... các tướng quân cường đại của các tộc bảo hộ xung quanh. Còn ở đằng trước toàn bộ đều là Sư Tộc tinh nhuệ, người nào cũng mặc áo giáp, khí thế ngất trời, chỉnh đốn nghiêm chỉnh tiến về phía trước.

- Phúc Khắc Tư, người nói xem chúng ta cần bao lâu nữa mới có thể đến được Thiết Bích Bảo?

Sư Tộc tóc vàng ngồi trên kiệu lớn tiện tay kéo một Hồ nữ bên cạnh ôm vào trong lòng rồi lười biếng hỏi tướng lĩnh của mình.

- Khởi bẩm Bệ Hạ, còn khoảng hai canh giờ nữa lực lượng tiên phong của chúng ta có thể đến được Thiết Bích Bảo.

Gã Hồ Tộc tướng lĩnh cung kính nói, trên mặt mang một vẻ tươi cười, nhưng tạo cho người ta một cảm giác giảo hoạt. Hồ Tộc trời sinh vốn như vậy, thông minh thì vẫn thông minh nhưng sự thông minh của bọn chúng ai cũng biết là sự giảo hoạt, cho dù biểu hiện của bọn chúng có nghiêm túc cũng không có cách nào che giấu được điều này.

Nhìn thoáng qua tên nam nhân Hồ Tộc xấu xí, Sư Tộc tóc vàng ngồi ở giữa lười biếng nói:

- Vậy sao? Nếu đã như vậy, vậy hãy kêu quân tiên phong của chúng ta chuẩn bị thật tốt, lấy Thiết Bích Bảo về cho ta. Thiết Bích Bảo có sáu mươi vạn người, quân tiên phong của chúng ta có bốn trăm vạn, hãy nói với quan chỉ huy tiền phương kêu hẳn lấy được Thiết Bích Bảo trước khi ta đến nếu không thì đừng quay về gặp ta.

- Vâng, thưa Bệ Hạ.

Tên Hồ Tộc không dám nhiều lời, lập tức nhận lệnh. Hồ Tộc vốn tức trí đa mưu nhưng đáng tiếc thực lực không đủ, chỉ có thể dựa vào người khác mà sinh tồn. Nói về sức mạnh, thế giới Hồ Tộc là bi thảm nhất. Trí tuệ của bọn chúng có thể cho bọn chúng quyền lợi nhất định, nhưng quyền lợi này lại có hạn. Nam nhân Hồ Tộc tướng mạo xấu xí, nhưng nữ nhân lại kiều mị không gì sánh được. Đường như tất cả Hồ nữ đều bị các chủng tộc cường hãn cướp được. Nam nhân Hồ Tộc chỉ có khi nối dõi tông đường mới có tư cách giao hợp với Hồ nữ, còn những lúc khác nữ nhân trong tộc đều không thuộc về bọn họ.

Tin tức này rất nhanh đã được truyền đi, bộ đội tiên phong của Thú Nhân Tộc đương nhiên chỉ có một đường tiên phong. Bộ đội tiên phong tổng cộng có bốn trăm vạn, đây chỉ là một bộ phận trong đó. Đi ở trước nhất, là ba mươi vạn Lang Kỳ Binh, hai mươi vạn Ngưu Đầu Nhân chiến sĩ, mười vạn Hồ Tộc chiến sĩ và mười vạn Hùng Tộc chiến sĩ hợp thành. Bọn chúng đều là quân tinh nhuệ, còn lại toàn bộ đều là Trư Tộc, Cầu Tộc, Miêu Tộc... mặc dù số lượng lên tới ba mươi vạn, nhưng thật ra lực chiến đấu rất thấp, thậm chí cũng không có vũ khí gì cả. Côn gỗ, rìu đá chính là vũ khí duy nhất của bọn chúng. Chỉ có một số ít kẻ gia cảnh giàu có hoặc là các tướng lĩnh mới có tư cách có vũ khí bằng sắt.

Thống soái phụ trách những Thú Nhân này là một Lang Tộc Nguyên Soái, tên của hắn là Sử Bất Hiển, là một danh tướng của Lang Tộc, nhận được sự coi trọng sâu sắc của Thú Hoàng Thái Cách.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, tên danh tướng này không nói nhiều ra lệnh cho toàn quân xuất phát. Sau hai canh giờ khi đại quân đông nghìn nghịt tới gần Thiết Bích Bảo, quân đội của Thiết Bích Bảo đã chuẩn bị xong xuôi. Chính xác mà nói trước khi bọn người này đến Thiết Bích Bảo đã chuẩn bị xong. Bởi vì một tháng trước, Nhiếp Chính Vương Bạch Khởi đã tới đây, đồng thời ngoài sáu trăm vạn hộ quân, còn mang theo bốn mươi vạn Tinh Linh Cung tiễn thủ, Đại Lục Bách Tộc liên quân sáu mươi vạn và bốn mươi vạn quân Đế Đô tinh nhuệ, tổng cộng hợp lại có hai trăm vạn người. Đồng thời gia cố lại toàn bộ Thiết Bích Bảo, điều động đủ lương thảo, vũ khí, cung tên, xây dựng phòng thủ. Thiết Bích Bảo phòng thủ kiên cố cho đến giờ có thể nói là cửa ngõ vạn người không thể khai thông

- Xoẹt... xoẹt... xoẹt...

Khi quân đội của Thú Nhân đến, trên đài cao Xuyên Vân Tiễn bay lên không trung. Quân đội bên trong Thiết Bích Bảo bắt đầu trào lên thành lầu, rất nhiều Tinh Linh Cung tiễn thủ lấy cung tiễn của mình ra trấn áp trên thành lầu. Đương nhiên ngoài ra Bạch Khởi còn mang tới tổng cộng hai vạn Phong Hệ Ma Pháp Sư, mặc dù số lượng không nhiều nhưng sự khủng khiếp của bọn họ không cần nói cũng biết.

Bạch Khởi vốn chuẩn bị điều động bọn Lão Liệt Hỏa tới, dù sao trình độ phá hoại của Hỏa Hệ Ma Pháp Sư thực sự khiến người ta thán phục. Nhưng Lão Liệt Hỏa đã bị Tiêu Thiên Vũ điều động đi đối phó với Thiên Long rồi, cho nên Bạch Khởi phải lựa chọn Phong Hệ Ma Pháp Sư Quân đoàn. Hai vạn Phong Hệ Ma Pháp Sư toàn bộ đều tới, mặc dù còn có mười hai vạn Phong Hệ Ma Pháp Học Đồ ở lại, trong đó đã có một số đã được thăng cấp lên Ma Pháp Sư nhưng dù sao thời gian tu vi của bọn họ cũng không dài. Bạch Khởi cũng không muốn để bọn họ tới đây. Chiến tranh giữa Thú Nhân và nhân loại thật sự quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết người. Bạch Khởi không hy vọng đưa những Ma Pháp Học Đồ yếu đuối này vào chỗ chết.

- Xông lên...

Khi các Thú Nhân tới gần Thiết Bích Bảo vạn thước, bắt đầu gào thét điên cuồng xông tới hướng Thiết Bích Bảo ở xa xa trước mặt. Cùng với tiếng gầm rú bia đỡ đạn của Thú Nhân Tộc cũng bắt đầu được ném tới. Cầu Tộc và Trư Tộc dẫn đầu, thân hình không khác với loài người bao nhiêu, về mặt sức mạnh thậm chí còn kém hơn người bình thường, gầm rú cầm côn gỗ, rìu đá xông tới.

Đây là một trong những chiêu thức của Thú Nhân, chiến thuật biển người. Tác dụng của những Cầu Tộc và Trư Tộc không phải là cái gì khác, mà tác dụng của bọn chúng nằm ở chỗ tiêu hao... Tiêu hao tinh lực của loài người, tiêu hao binh lực, cung tiễn, vũ khí phòng thủ của loài người. Bọn chúng dùng cơ thể và máu thịt của mình để tiêu hao con người.

.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

449. Chương 334: Cuồng Phong Thiên Hàng (2)

Chủng tộc của Thú Nhân rất phức tạp, số lượng đông đảo, trong đó Cầu Tộc, Trư Tộc sinh sôi nảy nở nhanh nhất, hầu như mỗi năm đều có ngàn vạn thậm chí trên tỷ nhân khẩu ra đời. Tốc độ sinh sôi của chủng tộc bọn chúng khiến người ta phải kinh ngạc nhưng diện tích bình nguyên thổ địa của Thú Nhân lại hoang vắng, thực vật căn bản không đủ để nuôi sống bao nhiêu Thú Nhân như vậy, cho nên Thú Nhân mỗi năm

đều khai chiến với con người. Một là vì muốn cướp đoạt nhân loại, hai là vì tiêu hao nhân khẩu. Cầu Tộc và Trư Tộc chính là bia đỡ đạn nổi tiếng của chúng.

Rất khó tưởng tượng trên trăm vạn Thú Nhân gầy gò cầm vũ khí là côn gổ, rìu đá lại có thể đánh vỡ tuyến phòng thủ của Thiết Bích Bảo. Nếu là một tướng lĩnh sáng suốt sẽ không chọn những kẻ này làm quân tiên phong. Nhưng đáng tiếc Thú Nhân lại làm như vậy. Cái bọn chúng cần chính là sự tiêu hao, cho dù là tiêu hao cung tiễn của loài người, giết chết một binh sĩ loài người cũng đáng giá, những tên này sống cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi.

Trên trăm vạn Thú Nhân tấn công thành đối lấy là trận mưa cung tên mãnh liệt của Tinh Linh Tộc, ngoài ra còn có hai mươi vạn cung tiễn thủ loài người. Sáu mươi vạn cung tiễn ở Thiết Bích Bảo dài đến vạn thước, xếp chặt tường thành. Một người bắn tên, một người lắp tên. Cho dù đã bắn chết mười mấy lượt tên cũng không ảnh hưởng gì đến thế tiến công của Thú Nhân, vẫn không chặn được phía trước ngã, phía sau lại xông lên của bọn Thú Nhân này. Bọn chúng dưới tiếng trống trận thúc giục vẫn điên cuồng tiến về phía trước, bất kể đồng bạn của mình ngã xuống nhưng bọn chúng vẫn không dừng bước chân, vẫn điên cuồng tiến về trước giống như có bất cứ chuyện gì cũng không dừng lại.

Tình cảnh như vậy khiến cho vô số chiến sĩ loài người đều chấn động. Bất luận là thực lực của Thú Nhân như thế nào, dũng khí của đám Thú Nhân này cũng không thể nào ngăn cản. Cho dù bọn chúng biết bản thân mình đang đi vào chỗ chết, bọn chúng vẫn ôm quyết tâm hy sinh đó xông tới. Mười mấy vạn cung tiễn thủ giết chết vô số Thú Nhân nhưng vẫn có gần mười vạn Thú Nhân xông tới vị trí cửa thành, dẫm đạp lên thi thể của đồng bạn, xông tới. Giống như không gặp bất cứ cản trở nào, cầm vũ khí thô sơ tấn công cửa thành, theo hướng thành lâu ở trên trèo lên.

Kết quả không cần nghĩ cũng biết, một trăm vạn Thú Nhân bia đỡ đạn này, dường như không tiêu hao một chút thực lực nào của Bạch Khởi. Mặc dù chết nhiều như vậy nhưng Thú Nhân cũng không thu dọn thi thể của đồng bạn mà bắt đầu tiến công quy mô lần thứ hai. Đương nhiên hiệu quả lần này tuyệt đối không giống như lần trước.

Lần này xuất binh là lực lượng quân tinh nhuệ của Thú Nhân, cũng không còn là bọn bia đỡ đạn như lần trước. Ngưu Đầu Nhân cầm rìu chiến, cần chùy chiến trước ngực thở hổn hển, chuẩn bị tiến công bất cứ lúc nào. Còn đám Hồ Tộc thì hùng hổ cầm chiến đao, thân thể có chút run rẩy. Lang Kỳ Bình thúc giục chiến lang của mình. Nhưng kẻ bị tấn công đầu tiên không phải là bọn chúng mà là Hùng Tộc. Với thân hình binh quân vượt quá ba mét, toàn thân của Hùng Tộc trở thành mục tiêu tấn công đầu tiên.

Hùng Nhân Trọng Bộ Binh là binh chủng nổi tiếng ở Đại Lục, có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong Đại Lục Trọng Bộ Binh. Thân hình binh quân vượt quá ba mét cầm chiến đao, tổ chức quân trận dưới sự yểm hộ hình thành tấm lá chắn rất cao, cắt đứt mọi cung tiễn bên ngoài bắn tới. Cung tiễn của con người dường như không thể nào tạo nên thương tích cho bọn chúng. Chỉ có một số Tinh Linh Cung tiễn thủ tinh nhuệ mới có thể bắn tên xuyên qua những khe nhỏ giữa đám Hùng Tộc này, giết chết đối phương, nhưng hiệu quả không rõ rệt, dù sao cung tiễn bình thường đối với đám Hùng Tộc cường hãn mà nói hầu như không có tác dụng gì, nhiều lắm cũng chỉ đau đớn một chút chứ không ảnh hưởng gì đến gân cốt.

Hùng Nhân Trọng Bộ Binh đã cắt đứt cung tiễn, dần dần tiến tới sát tường thành. Lúc này bọn chúng lại dẫm lên những thi thể của bọn Trư Tộc và Cầu Tộc, dần dần trèo lên tường thành, tiếp cận với thành lâu. Đương nhiên bọn chúng không chọn lựa tiến công, những vật dụng công thành thô sơ của đám Cầu Tộc để lại không đủ để đỡ thân hình cường tráng của đám chiến sĩ Hùng Tộc.

Bọn họ đã làm một hành động khiến người ta khiếp sợ, đám Hùng Tộc cường tráng này đứng vững trên vũ tiễn, cầm tấm chắn hợp thành quân trận sau đó chất thi thể của đám Cầu Tộc và Trư Tộc lên, dần chồng chất thành một đường dốc, sau đó dần dần tích lũy đồng thi thể này thành một đường dốc cao. Độ dốc này không ngừng được nâng cao, khi có đồng bạn tử vong cũng được thêm vào hàng ngũ của đồng chồng chất này.

Bây giờ Bạch Khởi mới nhìn rõ đám Thú Nhân này muốn làm gì. Bọn chúng muốn dùng thi thể chất chồng lên thành một thang mây, sau đó trực tiếp nhảy vào Thiết Bích Bảo.

Đối với cách làm của đám Thú Nhân, Bạch Khởi không biết nên nói cái gì nhưng cách làm của bọn chúng quả thật không sai, nhưng cách làm của bọn Thú Nhân bất luận nói thế nào cũng bị con người chỉ trích.

Rất nhiều binh sĩ Lang Tộc bắt đầu hành động, ba mươi vạn Lang Kỳ Binh gào thét từ xa xông tới. Bọn chúng không ngừng xông lên, không ngừng chất cao đồng thi thể, không những dùng thân thể của mình mà còn dùng những bùn đất chúng mang theo người

Những Thú Nhân này phảng phất như đã phát điên, không để ý đến chuyện sinh tử. Trải qua nửa ngày, sau cái giá phải trả của một trăm năm mươi vạn Thú Nhân, đồng thi thể chồng chất cao như núi đã dần dần được hình thành.

- Bọn Thú Nhân chết tiệt đó rút cục muốn làm gì đây? Chết một trăm năm mươi vạn Thú Nhân rồi, chỉ còn lại có năm mươi vạn. Ta thừa nhận Hồ Tộc, Lang Tộc, Ngưu Đầu Nhân Tộc và Hùng Nhân đều rất mạnh mẽ nhưng năm mươi vạn người muốn tiến vào khó tránh khỏi có chút tự đại.

Bạch Khởi lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mặt cau mày nói như vậy.

Nhưng sau đó Bạch Khởi biết đám Thú Nhân này muốn làm cái gì. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện rất đông Thú Nhân phi hành, ví dụ như Ưng Tộc, Lôi Điều Nhân... mặc dù số lượng không nhiều nhưng cũng phải hàng vạn. Còn trên mặt đất rất nhiều Lang Kỳ Binh đông nghìn nghịt cũng từ xa xông tới. Đội tiên phong thứ hai của Thú Nhân đã đến rồi, số lượng khủng khiếp khiến người ta chấn động.

Bọn chúng mới chính là quân chủ lực lần này, Lang Kỳ Binh vượt quá năm mươi vạn còn có mười vạn Hồ Tộc, hơn mười vạn Ngưu Đầu Nhân cùng mười vạn Hùng Tộc, đương nhiên không thiếu trăm vạn bọn Thú Nhân làm bia đỡ đạn...

Đây mới chính là đòn tiến công thật sự của Thú Nhân. Trước đó tất cả đều chỉ là làm nệm cho kẻ khác mà thôi. Chỉ vì dùng thi thể để làm chặn dèm cho những kẻ phía sau tiến lên, làm ván cầu để quân đội phía sau sát nhập vào thế giới nhân loại thành công.

Đương nhiên làm như vậy khả năng hy sinh rất lớn nhưng đối với Thú Nhân mà nói thì như vậy cũng đáng giá. Tam Đại Yếu Tắc ngăn trở Thú Nhân tiến nhập thế giới nhân loại bất luận là cái nào cũng đáng để Thú Nhân dùng mấy trăm vạn sinh mệnh đổi lấy. Tam Đại Yếu Tắc mấy ngàn năm qua đã không biết khiến bao nhiêu tiên bối Thú Nhân phải nuốt hận vào lòng... vì vậy bọn chúng có trả nhiều bao nhiêu cũng đáng.

- Chết tiệt, vốn không định sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ xem ra không còn cách nào khác, Ma Pháp Sư chuẩn bị, hãy cho bọn Thú Nhân này một bài học!

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng nói như vậy. Ma Pháp Cẩm Chú lại bắt đầu nổi lên. Hắn vốn đã chuẩn bị khi đám Thú Nhân tổ đông đủ toàn bộ mới dạy cho chúng một bài học nhưng bây giờ xem ra phải làm như vậy rồi.

Theo mệnh lệnh của Cự Phong Trưởng Lão, vô số Ma Pháp Sư bắt đầu ngâm xướng. Phong Hệ Ma Pháp Sư bắt đầu nhanh chóng tập kết lại. Tất cả năng lượng giữa trời đất đều bị bọn chúng lôi kéo, Phong nguyên tố trở nên cuồng bạo, nhưng chỉ nghe thấy các Ma Pháp Sư ngâm xướng:

- Những ngọn gió khắp nơi, hãy tập kết sức mạnh của các người hóa thành lưới kiếm sắc bén vô biên, tiêu diệt tất cả kẻ địch, tinh lọc thế giới tàn nhẫn này, đem máu tươi và thi thể mang đi, để lại không khí trong xanh, tinh lọc tất cả thế giới, hủy diệt tất cả những kẻ ngăn cản, tới đây, Cuồng Phong Thiên Hàng.

Trong nháy mắt sau khi ngâm xướng, Phong nguyên tố giữa trời đất bắt đầu ngưng kết lại, lấy trước cửa Thiết Bích Bảo làm trung tâm, một luồng gió theo đó nổi lên, uy lực không phải rất lớn nhưng không ngừng chuyển động. Sức mạnh của nó càng ngày càng lớn, những thi thể và cát bụi trên mặt đất đều bị cuốn đi, hướng về các Thú Nhân ở đằng xa mà đi. Khi rời khỏi cửa thành trăm mét long quyển phong vốn chỉ cao trăm mét đã hóa thành ngàn mét, trực tiếp vượt qua hơn mười dặm, hơn nữa còn không ngừng chuyển động trước cửa Thiết Bích Bảo, cuốn đi toàn bộ thi thể vào luồng gió đồng thời không ngừng di chuyển về phía trước.

.

450. Chương 335: Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (thượng) (1)

Long quyển phong không ngừng di động, mỗi lần di động đều trở nên mãnh liệt, cuốn bay tất cả, phàm là tất cả vật gì khi tới gần long quyển phong khổng lồ đều bị ngọn gió cuồng bạo này chém thành mảnh nhỏ, không để lại chút gì. Khi ngọn gió khổng lồ này tới trước mặt Quân đoàn Thú Nhân đã hóa thành long quyển phong trực tiếp vượt qua hàng vạn dặm, các tầng mây trên trời cũng trở nên u ám, mây đen phẳng phất giống như bị gió cuốn tới, hình thành nên một hắc động sâu hoắm không nhìn thấy đáy, xem ra vô cùng đáng sợ.

Cuồng phong dưới sự thao túng của con người không ngừng cường đại, cho dù khi tới gần Quân đoàn Thú Nhân cũng không dừng lại, kéo theo toàn bộ cuồng phong thảo nguyên, chỉ cần là người tới gần nhất định sẽ chết. Những Thú Nhân thể trạng cường tráng cũng không phải là ngoại lệ. Thân hình của Hùng Tộc kiên cố phẳng phất như có thể tiêu hủy tất cả, nhưng đối mặt với cuồng phong lại trở nên nhu nhược bất kham, chỉ nhẹ nhàng đung vào đã trở nên nát bầy.

- Mau mau lui lại! Lui lại!

Chuyện duy nhất Thú Nhân có thể làm bây giờ là lui lại rồi bỏ chạy, đây là chuyện duy nhất bọn chúng có thể làm trước mắt. Nhưng đáng tiếc tốc độ của bọn chúng quá chậm. Bất kể là tốc độ khi Thú Nhân chạy trốn còn nhanh hơn chiến mã của loài người nhưng tốc độ như vậy vẫn không thể cứu mạng bọn chúng.

Chỉ có một bộ phận Lang Kỵ Binh cao to vứt bỏ vũ khí và áo giáp của mình, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn. Với tốc độ như cuồng phong bình thường bắt đầu bỏ chạy trời chết. Những Lang Kỵ Sĩ đã từng là niềm tự hào của Thú Nhân Tộc, được gọi là những kẻ nhanh nhất ở Đại Lục lúc này cũng không thể không dùng tốc độ kinh hồn của mình để tìm đường sống.

Nhưng cho dù là tốc độ như gió vẫn không thể bảo hộ bọn họ, tốc độ của cuồng phong còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã khiến tất cả mọi thứ trước mặt đều nát bầy. Trên không trung huyết vũ chảy không ngừng nghỉ, còn có vô số bột phấn kim sắc do áo giáp hóa thành, khi cuồng phong dừng lại cũng không còn thứ gì khác.

-Ồ...

Những binh sĩ loài người và đại quân Bách Tộc được Bạch Khởi điều động tới nhìn thấy tình cảnh trước mặt không kìm được nuốt nước bọt, sợ hãi liếc nhìn những Ma Pháp Sư loài người ở bên cạnh, nhìn có vẻ như nhu nhược không có gì sánh được.

Ma pháp khủng khiếp vốn là chuyện bọn họ đã biết từ trước, nhưng không ngờ Ma pháp này lại khủng khiếp đến như vậy, uy lực cường đại lại huyết tinh vô cùng, đáng được gọi là vũ khí mang tính hủy diệt. Hàng vạn năm nay ở Đại Lục vẫn chưa xuất hiện Ma pháp như thế, bọn họ kinh sợ như vậy cũng là hợp lý. Đừng nói là bọn họ mà cho dù là các cường giả của Hắc Ám Thần Điện nắm chắc Hắc Ám Thần Thuật khi nhìn thấy tình cảnh này cũng phải chấn động. Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy trước Cẩm Chú của Phong Hệ những Hắc Ám Thần Thuật vốn được xem là tàn nhẫn mà bọn họ đã học được thật sự chẳng là cái gì.

Thủ đoạn của mình so với những Cẩm Chú mà Ma Pháp Sư sử dụng thật sự quá nhân từ.

Chiến tranh đã dừng lại, bộ đội tiên phong của Thú Nhân đã bị tiêu diệt toàn bộ. Không cần điều tra cũng biết không có cái gì có thể còn sống sót. Bên trong Thiết Bích Bảo đã triển khai một bữa yến tiệc chúc mừng nho nhỏ, mỗi một binh sĩ đều được phát cho một cân thịt nướng và một bình rượu có thể thay phiên nhau hưởng dụng.

Nhưng phần lớn mọi người đều không có tâm tình cũng như công phu uống rượu. Vì lúc này quân đội phía sau của Thú Nhân đã chậm rãi tiến đến. Mặc dù không tiến công nhưng vẫn tạo ra áp lực lớn lao cho loài người ở Thiết Bích Bảo. Một ngàn sáu trăm vạn Thú Nhân trong mấy ngày đã tập kết lại. Một doanh trưởng trải rộng miên man, quân trấn thủ có thể nhìn thấy được tất cả địa vực, trên thảo nguyên rộng lớn hầu như toàn bộ đều là doanh trưởng của Thú Nhân, ở đâu cũng là Thú Nhân khí thế hùng hổ lăm lăm cầm vũ khí.

Đối mặt với đại quân Thú Nhân khổng lồ này, những người ở bên trong Thiết Bích Bảo đều cảm thấy áp lực hình thành. Loại áp lực này vô hình đã bao trùm lên toàn bộ Thiết Bích Bảo, ai cũng có thể cảm thấy

được.

- Xem ra đám Thú Nhân này tạo cho các thủ hạ của người không ít áp lực.

Trên một ngọn núi cao xa xa bên ngoài Thiết Bích Bảo, trên Tử Vong Khâu Lĩnh cách mặt biển gần mấy vạn mét, Tập Lạc Tư nhìn Bạch Khởi đang ở bên cạnh mình nói.

- Không sao cả, trong trận chiến tranh này, thủ hạ của ta chỉ cần nhìn là được rồi.

Bạch Khởi mỉm cười, thần bí liếc nhìn Tập Lạc Tư sau đó đưa ra một đáp án như vậy.

Tạm thời Bạch Khởi vẫn chưa có cách nào đạt được Giao Dịch Điểm, nhưng Giao Dịch Điểm quá trọng yếu, trước mắt Bạch Khởi rất cần dự trữ một ít, vì vậy Bạch Khởi muốn tìm cách khác, ngoài cách lấy kim tệ đổi Giao Dịch Điểm ra thì còn có một cách chính là giết người.

Phải biết rằng Bạch Khởi giết người cũng có thể đổi được Giao Dịch Điểm, nhưng đáng tiếc người Bạch Khởi giết lại không nhiều. Nhiều trận chiến tranh như vậy cũng chỉ có mấy vạn người mà thôi, mấy vạn người đổi lấy mười mấy vạn Giao Dịch Điểm? Đối với Bạch Khởi mà nói căn bản chỉ như muối bỏ biển, Bạch Khởi thậm chí còn không ghi chép lại, từ trước đến giờ đều do Cửu U ghi lại.

Còn lần này Bạch Khởi thật sự thiếu rất nhiều Giao Dịch Điểm, lúc này hắn đang đưa ánh mắt nhìn về đám Thú Nhân đáng thương kia. Ai kêu bọn chúng quá nhiều, quá đông đúc, hơn nữa trời sinh tính tàn bạo, lại là những kẻ không cùng tộc với ta, giết bọn chúng cũng không có gì. Bạch Khởi cũng không có cảm giác áy náy gì cả, mặc dù đám Thú Nhân này số lượng khổng lồ, nhưng đối với Bạch Khởi mà nói cũng chẳng là gì. Đấu Thần cường giả sẽ không bị đồng cấp giết chết, đám Thú Nhân này nhiều lắm chẳng qua cũng chỉ là lũ kiến hôi mà thôi, mà lũ kiến hôi có nhiều thế nào cũng không thể cắn chết voi.

Cái mà Bạch Khởi phải làm chính là thỏa thích tàn sát một phen. Đây chính là việc Bạch Khởi phải làm trước mắt, đem đám Thú Nhân này giết chết toàn bộ, để tất cả bọn chúng chết trong tay mình. Còn quân đội ở dưới và trên Thiết Bích Bảo, Bạch Khởi kêu bọn họ tới chẳng qua chỉ là muốn luyện tập cho bọn họ. Bọn họ không nhất thiết phải là quân chủ lực đấu với Thú Nhân. Chỉ cần ngăn cản được Thú Nhân không để bọn chúng tiến vào thế giới nhân loại, để Bạch Khởi tranh thủ đủ thời gian tàn sát một phen là đủ rồi.

- Ô... ô... ô...

Mấy trăm Thú Nhân thân hình cao lớn thối kèn phát động chiến tranh. Quân đội Thú Nhân bắt đầu tập kết, sau đó chỉnh tề chậm rãi tiến bước về trước. Vẫn là phương pháp như trước, quân tiên phong của Thú Nhân vẫn là Trư Tộc. Đám Trư Tộc như bìa đỡ đạn hợp thành bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước, không khó nhìn ra Thú Nhân đã chuẩn bị dùng thi thể chồng chất tạo ra một thông đạo, sau đó san bằng toàn bộ Thiết Bích Bảo.

- Bệ Hạ, chiến tranh đã bắt đầu rồi, ngài xem, ngài có cần đi quan chiến không?

Trong doanh trường của Thú Nhân, trên đại kiệu do ba mươi sáu Ngưu Đầu Nhân khiêng, Thú Hoàng Thái Cách vẫn lười biếng ngồi ở đó, bên cạnh là mấy Hồ nữ cẩn thận hầu hạ. Tướng lĩnh của Hồ Tộc là Phúc Khắc Tư cẩn thận khom lưng trước mặt Thú Hoàng Thái Cách hỏi một câu như vậy.

- Quan chiến? Khốn khiếp, đương nhiên rồi. Phúc Khắc Tư chúng ta phải đi xem xem đám người nhỏ bé đó dựa vào cái gì để ngăn cản đại quân của chúng ta. Quân đội Thú Nhân bốn trăm vạn. Không nói đến những kẻ làm bìa đỡ đạn, nhưng ở đây vẫn còn gần trăm vạn chiến sĩ Hồ Tộc, Trư Tộc, Hùng Tộc, Ngưu Tộc. Bọn chúng đều là quân tinh nhuệ của Thú Nhân! Đáng tiếc, đáng tiếc là bọn chúng lại bị nhân loại nhỏ bé đó giết chết! Ai có thể nói cho ta, chuyện này là thế nào?

Thú Hoàng Thái Cách sắc mặt bất mãn gào lên, khi nói hắn đã không còn vẻ lười biếng vừa rồi, đứng lên lộ rõ đằng đằng sát khí, khiến các tướng lĩnh Thú Nhân xung quanh cảm như hén không dám hé răng.

- Chủ yếu là thành trì của Thiết Bích Bảo quá cao lớn, người của chúng ta muốn xông tới cần phải hy sinh vô số thi thể. Hơn nữa lần này bọn chúng có số lượng lớn cung tiễn thủ và Ma Pháp Sư, đặc biệt là những Ma Pháp Sư nhân loại. Bọn chúng là thiên địch của Thú Nhân chúng ta. Ban đầu Thú Nhân chúng ta sở dĩ bị trục xuất tới thảo nguyên hoang vu phương Bắc cũng bởi vì những tên Ma Pháp Sư nhân loại này. Người

của ta vốn tưởng chúng đã biến mất rồi, không ngờ lại xuất hiện trở lại, còn mang tới thương vong khó có thể bù đắp đối với các dũng sĩ cường tráng Thú Nhân chúng ta.

Phúc Khắc Tư giật mình, nhìn thấy các tướng lĩnh xung quanh đưa ánh mắt nhìn về phía mình, không dám do dự, dũng cảm đứng dậy nói.

Thật ra lúc này không có ai muốn đi ra nói, sợ là sẽ đụng phải sự giận dữ của Thái Cách. Phúc Khắc Tư đương nhiên cũng không muốn nhưng trong các tướng lĩnh xung quanh, toàn bộ đều là thủ lĩnh các chủng tộc cường đại: Hồ Tộc, Lang Tộc, Hùng Tộc, Ngưu Tộc, Hâu Tộc. Những chủng tộc này không có chủng tộc nào có thể dễ trêu chọc. Mặc dù nhân khẩu Hồ Tộc không nhiều hơn nữa trí tuệ hơn người nhưng đáng tiếc sức mạnh của chúng lại quá yếu. Có một câu nói, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất cứ âm mưu quỷ kế nào đều trở thành trò cười. Hồ Tộc chính là đang gặp phải tình cảnh như vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

451. Chương 335: Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (thượng) (2)

Phúc Khắc Tư xem ra trí tuệ của những tướng lĩnh Thú Nhân xung quanh đều không cao, thậm chí có thể nói là lũ xuẩn ngốc nhưng bọn chúng lại có sức mạnh cường đại. Đắc tội với bọn chúng, bọn chúng mặc dù sẽ không làm gì mình nhưng cuộc sống hàng ngày của Hồ Tộc cũng sẽ gặp khó khăn. Thân là Tộc Trưởng của Hồ Tộc, có nhiều lúc những cái mà Phúc Khắc Tư phải suy nghĩ quá nhiều.

Bốp~~

Thái Cách cũng không khách khí, đi tới nắm lấy Phúc Khắc Tư đang đứng bên đại kiệu lật ngược lại, đánh cho Phúc Khắc Tư xây xẩm mặt mày, sau đó Thái Cách đứng ở đó giận dữ hét:

- Khốn khiếp! Phúc Khắc Tư ngươi đang nói đùa với ta sao? Những tên Ma Pháp Sư đó mặc dù lợi hại nhưng có thể ngăn cản được bốn trăm vạn dũng sĩ Thú Nhân chúng ta sao? Nhất định là tên Sử Bất Hiển đáng chết, chỉ huy sai lầm, chứ không phải chiến sĩ Thú Tộc vĩ đại của chúng ta không giỏi. Người đầu, đừng đòi cho ta quan chiến, ta phải xem xem, xem cho rõ bọn loài người đó có bản lĩnh gì mà lại có thể tiêu diệt bốn trăm vạn quân chúng ta!

Nói xong trên bầu trời hơn mười Ưng Tộc từ trên trời bay xuống, nâng đại kiệu trong tay của Ngưu Đầu Nhân bay lên không trung, chỉ để lại đám tướng lĩnh Thú Nhân đang quay sang nhìn nhau. Cả đám thương hại và đùa cợt nhìn thoáng qua Phúc Khắc Tư, sau đó cười tọa kỵ của mình theo hướng tiền tuyến mà đi. Đai quan chiến sớm được thiết lập chính là mục đích của bọn chúng, Thú Hoàng Thái Cách cũng không biết đáp xuống chỗ nào.

Quân đội của Thú Nhân bắt đầu chậm rãi đẩy mạnh tiến công. Quân phòng thủ của Thiết Bích Bảo đã làm tốt việc chuẩn bị nghênh chiến, cầm chắc vũ khí của mình. Các Ma Pháp Sư cũng bắt đầu hồi phục, những cung tiễn thủ giương cao trường cung, chuẩn bị giết chết đám Thú Nhân dám đột phá thành trì bất cứ lúc nào. Còn lúc này trong nháy mắt của Bạch Khởi đang đứng trên Tử Vong Khâu Lĩnh hung quang chợt lóe lên, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh lùng nói:

- Tạp Lạc Tư, một lát nữa ngươi hãy giúp ta quan sát, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, các ngươi hãy ra tay, bây giờ chỉ cần xem ta biểu diễn là được rồi.

- Ha ha... Được, ngươi đi đi.

Tạp Lạc Tư cười ha ha, liếc mắt nhìn phía sau Bạch Khởi sớm đã chuẩn bị mấy trăm Ngân Thái Thủ mặc áo giáp, còn có mấy ngàn Thái Thủ Cự Nhân lớn nhỏ hợp thành một tổ, trên mặt xuất hiện nụ cười tự tin nói.

- Xoẹt...

Bạch Khởi trong nháy mắt từ trên trời bay xuống, vũng vàng hạ xuống trước mặt Quân đoàn Thú Nhân đang lũ lượt kéo tới, trong tay là thanh trường đao huyết hồng sắc, người mặc chiến giáp ngân sắc, phối hợp với mái tóc dài tới thắt lưng màu bạc, xem ra khiến người ta phải hướng nhìn.

Đám Thú Nhân xông tới đầu tiên rất sững sốt, sau đó cầm vũ khí tiếp tục tiến về trước. Chúng căn bản không đặt nhân loại nhỏ bé trong mắt mình, cho dù là cường giả của thế giới nhân loại đối với đám Thú Nhân mà nói cũng chẳng là gì. Một con người sao có thể ngăn cản được đại quân ngàn vạn? Cho dù là Đấu Đế cường giả nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi, số lượng mặc dù không bằng chất lượng nhưng có lúc số lượng khổng lồ khiêu khích cũng đủ để trấn áp tất cả.

- Bọn nhãi nhép Thú Nhân các ngươi chuẩn bị chết đi.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, sau đó Hóa Huyết Thần Đao trong tay phát ra đấu khí kim sắc. Đối phó với đám Thú Nhân này căn bản không cần kỹ xảo gì cả, bọn chúng chẳng qua chỉ là loại bia đỡ đạn rác rưởi nhất, đối phó với bọn chúng lẽ nào còn cần phải kỹ xảo gì sao? Một luồng đao mang dài khoảng hai trăm thước lóe lên bay lượn trong đám đông Thú Nhân dày đặc.

Rõ ràng chỉ là mới mở đầu, Hóa Huyết Thần Đao trong tay Bạch Khởi xoay tròn, chuyển động, đám Thú Nhân cách đó hai trăm thước còn may mắn tránh được còn lại toàn bộ đều bị Bạch Khởi bổ đôi, chết vô cùng thê thảm.

Đại quân Thú Nhân đông như hồng thủy vô cùng sững sốt. Sau đó hơn mười vạn Thú Nhân bắt đầu bao vây tấn công Bạch Khởi. Nhưng những kẻ trước mặt Bạch Khởi không đủ để Bạch Khởi phải quan tâm, lo lắng. Chỉ trong nháy mắt sau mấy trăm luồng đao quang đã giết chết sinh mạng của mấy vạn người.

- Xem! Mau xem! Đó không phải là Nguyên Soái đại nhân sao?

Ánh mắt sắc bén của một vài người đứng trên thành đã phát hiện ra, Bạch Khởi đứng trong đại quân như đứng ở chỗ không người. Bọn họ ở đó đều rất sững sờ, sau khi một tiếng kêu vang lên, tất cả mọi người bắt đầu nghị luận, đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi.

Không ai ngờ tình hình lại như vậy, bọn họ vốn đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị chiến đấu đến cùng, vì vậy bọn họ đã quyết tâm hy sinh. Dù sao hai trăm vạn người muốn ngăn cản hai ngàn vạn Thú Nhân căn bản như nằm mơ giữa ban ngày. Mặc dù trước đó bọn chúng đã tổn thất trăm vạn Thú Nhân nhưng bọn họ vẫn còn một ngàn sáu trăm vạn Thú Nhân. Một ngàn sáu trăm vạn Thú Nhân có thể làm gì?

Một ngàn sáu trăm vạn Thú Nhân nếu đột phá tiến vào thế giới nhân loại, có thể đủ để quét ngang toàn bộ Đông Phương Đại Lục, thậm chí có thể đủ can quét cả thế giới. Dù sao một chiến sĩ Thú Nhân bình thường cũng vẫn hơn ba con người gộp lại. Còn những chủng tộc cường hãn như Sư Tộc, Hồ Tộc, Lang Tộc, Báo Tộc, Hùng Tộc, Ngưu Tộc... một tên có thể đánh mười người. Đã không thể dùng sự khủng khiếp bình thường để hình dung rồi. Cho nên trước đó bọn họ đã hạ quyết tâm hy sinh, nhưng không ngờ chuyện này lại đột nhiên thay đổi như vậy, một mình Bạch Khởi chặn ở nơi đây, đánh với đại quân của Thú Nhân.

- Tất cả mọi người chuẩn bị cho ta, không thể chủ quan khinh địch. Kỵ binh lập tức hành động cứu viện đại nhân, ngoài ra tất cả cung tiễn thủ, Ma Pháp Sư chuẩn bị hết cho ta. Một khi đám Thú Nhân đó tới gần thì không cần niệm tình, hãy để bọn chúng biết sự lợi hại của chúng ta, để bọn chúng rút về với ông bà chúng!

Tướng lĩnh thủ thành nhìn thấy tình cảnh như vậy lập tức lạnh giọng quát, nói xong cũng đưa ánh mắt nhìn về vị trí của Bạch Khởi

Mặc dù hẳn cũng biết Bạch Khởi là Đấu Đế cường giả. Về điểm này toàn bộ Đông Phương Đại Lục không ai không biết, nhưng Đấu Đế cường giả mặc dù có thần thoại là bất bại nhưng cũng chưa từng nghe nói đến chuyện Đấu Đế cường giả có thể diệt trừ đại quân ngàn vạn người. Hơn nữa đối phương còn là bọn Thú Nhân vô cùng hung hãn cho nên hẳn không thể không chăm chú theo dõi sự biến hóa của chiến tranh. Nếu lúc đó có biến cố thì lập tức phát quân đội đi cứu viện cho Bạch Khởi. Đây mới là điều quan trọng nhất, cho dù có chết bao nhiêu người cũng không sao, chỉ cần Bạch Khởi còn sống, Thiết Bích Bảo có thể giữ lại được. Nhưng nếu mất Bạch Khởi, Thiết Bích Bảo sớm muộn cũng sẽ bị người ta lấy được.

Nguyên nhân vì uy tín của Bạch Khởi quá lớn. Hắn chính là linh hồn của đại quân Bất Diệt Hoàng Triều. Hắn không chết, chiến tranh sẽ tiếp tục, nhưng nếu hắn chết, các binh sĩ sẽ không còn ý chí chiến đấu.

Nhưng sự lo lắng của các tướng lĩnh cũng chỉ dư thừa, bọn Thú Nhân muốn bắt được Bạch Khởi giống như người si nói mộng, là chuyện không thể hoàn thành.

Hóa Huyết Thần Dao trong tay Bạch Khởi, dưới sự điều khiển của Bạch Khởi không ngừng bay lượn, không ngừng bộc phát ra đao mang, tung hoành khắp nơi. Thời gian mới nửa nén hương nhưng số Thú Nhân chết dưới đao của Bạch Khởi đã lên tới hơn mười vạn. Khắp nơi đều là thi thể, chỗ nào cũng có máu tươi. Điều này khiến quân tiên phong của Thú Nhân đặc biệt là những kẻ nhát gan sợ phiền phức như Trư Tộc khiếp sợ. Một số tên kéo thân hình mập mạp bắt đầu lùi về sau, chỉ có một số tên Cửu Tộc hung hãn không muốn sống vẫn tiếp tục xông lên, dùng tất cả vũ khí mà bọn chúng có thể sử dụng công kích Bạch Khởi

Nhưng đáng tiếc đòn công kích của bọn chúng đối với Bạch Khởi căn bản không có tác dụng gì, tất cả đòn công kích đều bị Bạch Khởi phóng đầu khí ngăn cản. Ngược lại đòn công kích của bọn chúng lại trêu tức đao mang của Bạch Khởi, sau một đao cả đám đều bị giết chết, thật sự rất khủng khiếp.

Cảnh tượng như vậy thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Không chỉ là quân trấn thủ bảo vệ trên tường thành của Thiết Bích Bảo, cũng không chỉ là đám Thái Thân Tộc Nhân đang lượn lờ trên những đám mây ở Tử Vong Khâu Lĩnh quan sát chiến trận, mà bên đám Thú Nhân cũng dần dần bị Bạch Khởi thu hút. Ánh mắt của tất cả đều dõi theo những động tác của Bạch Khởi mà chuyển động. Không có cách nào di động, tất cả bọn chúng chỉ có thể chăm chú nhìn Bạch Khởi nhưng có một điểm không giống là bất luận là quân trấn thủ Thiết Bích Bảo hay là đám Thái Thân Nhất Tộc nhân khi nhìn thấy tình cảnh này vẻ mặt đều tươi cười còn sắc mặt của đám Thú Nhân càng ngày càng khó coi.

Mặc dù nói quân đội đồ đệ của Thú Nhân Tộc đều là người của Trư Tộc, Cửu Tộc, hàng ngày bọn chúng cũng không có tác dụng gì, chỉ được đưa ra sử dụng làm bia đỡ đạn nhưng dù sao cũng là Thú Nhân, đều là tộc người của mình, nhìn thấy Bạch Khởi tùy ý tàn sát như vậy bọn chúng sao có thể cười đùa cho được.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

452. Chương 336: Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (hạ) (1)

- Chết tiệt, đây là loại người gì vậy? Cường giả của chúng ta lẽ nào chết hết cả rồi sao? Tại sao lại để một mình hắn ngăn chặn cả đại quân trăm vạn Thú Nhân của chúng ta? Bọn khốn khiếp Trư Tộc, Cửu Tộc các ngươi đang làm gì vậy? Lẽ nào bọn chúng đồng người như vậy chỉ vì bao vây tấn công một mình hắn sao? Bọn ngu xuẩn này! Địa Vực rộng lớn như vậy, sao hắn có thể ngăn cản bao nhiêu người? Mấy trăm vạn người bao vây tấn công hắn? Cho dù hắn lợi hại cũng chỉ giao thủ được với mấy trăm người mà thôi... Nhưng lũ xuẩn ngốc này lại đi bao vây một kẻ như vậy. Trong khi Thiết Bích Bảo to lớn như vậy thì không quan tâm, lẽ nào bọn chúng đã quên rồi sao, mục tiêu của chúng ta là gì? Khốn khiếp, mục tiêu của chúng ta không phải là giết chết một người, mục tiêu của chúng ta chính là đánh bại Thiết Bích Bảo. Mục tiêu của chúng ta là hủy diệt thế giới nhân loại chứ không phải ở đây giằng co với một người. Cường giả Thú Nhân chúng ta lẽ nào đã chết hết rồi sao? Lên cho ta! Giết chết tên đó cho ta, còn những kẻ khác tấn công thành cho ta, mau chiếm lấy Thiết Bích Bảo chết tiệt này cho ta.

Thú Hoàng Thái Cách nhìn thấy cảnh tượng như vậy trên đài quan chiến tức giận quát ầm lên.

Tính khí của vị Thú Hoàng Bệ Hạ này vốn không tốt, lúc này lại càng bị kích động nổi giận. Dù sao đối với Thái Cách mà nói, bản thân có những thủ hạ ngu xuẩn như heo như vượn, không phải là chuyện có thể khiến người ta vui vẻ, đặc biệt là lũ xuẩn ngốc này cho dù đã chết nhiều người như vậy nhưng lại chẳng làm được cái gì, càng khiến cho Thái Cách cảm thấy trên mặt mình không còn chút ánh sáng.

Phải biết rằng lần này Thái Cách sở dĩ viễn chinh thế giới nhân loại một là vì dã tâm của bản thân, điều thứ hai quan trọng hơn lần này Thái Cách tiến quân vào thế giới nhân loại là vì muốn xây dựng uy tín của bản thân mình, áp đảo những lời nói phản đối trong Thú Nhân Đế Quốc. Cho nên lần này Thái Cách không

thể nào dễ dàng thất bại, nếu không thì những lời phản đối hấn lại càng lớn, Hoàng vị của hấn sẽ không có cách nào giữ vững được, lần này hành động của hấn không thể dễ thất bại.

Hấn vốn tưởng rằng lần này viễn chinh nhân loại sẽ không có vấn đề gì. Đối với Thái Cách, nhân loại nhỏ bé, yếu ớt căn bản không phải là đối thủ của Thú Nhân. Thường thường mười mấy, hai mươi vạn Thú Nhân là đã đủ khiến quốc gia nhân loại hoang mang, kinh hãi rồi. Một, hai trăm vạn Thú Nhân đủ khiến quốc gia nhân loại chấn động... Lần này hấn dẫn tới Quân đoàn Thú Nhân hơn hai ngàn vạn, đủ để san bằng thế giới nhân loại. Con người yếu ớt căn bản không có năng lực để ngăn cản Quân đoàn Thú Nhân khổng lồ này.

Thế nhưng điều hấn không ngờ là một Thiết Bích Bảo nhỏ bé lại dám ngăn cản bước tiến của Quân đoàn Thú Nhân. Quân đội tiên phong hơn bốn trăm vạn người, bốn trăm vạn chiến sĩ Thú Tộc tinh nhuệ toàn bộ đã chết ở đây.

Sau đó rất nhiều quân đội đến, Quân đoàn Thú Nhân một ngàn sáu trăm vạn, còn có vô số Thú Tộc cường giả, nhưng lại bị một người ngăn cản giết chết mười mấy vạn. Bọn họ thậm chí ngay cả thành tường của Thiết Bích Bảo cũng chưa đụng đến đã chết như vậy, điều này khiến Thái Cách sao có thể không cảm tức cho được?

Thú Hoàng giận dữ, toàn bộ Thú Tộc đều chấn động. Rất nhiều binh sĩ sắp xếp quân trận chỉnh tề bắt đầu tiến về tiền phương, từ trước đến nay chưa từng có. Rất nhiều binh mã bao vây một mình Bạch Khởi, vây kích Bạch Khởi nhưng cũng có nhiều Thú Nhân bỏ qua Bạch Khởi tiến về Thiết Bích Bảo. Nơi đó... mới chính là chiến trường thật sự của bọn chúng.

Phần lớn Quân đoàn Thú Nhân, đặc biệt là Cửu Tộc và Trư Tộc, những kẻ được dùng làm bia đỡ đạn, toàn bộ đều được dùng để kiềm chế Bạch Khởi. Tác dụng của bọn chúng trên chiến trường không lớn, Thú Nhân tộc cũng vứt bỏ bọn chúng, dùng bọn chúng để kiềm chế Bạch Khởi. Lẽ nào dùng tinh nhuệ Hùng Nhân, Ngư Đầu Nhân để kiềm chế Bạch Khởi tốt hơn sao? Cho dù đều là chết, nhưng chết một cách rác rưởi như vậy không phải rất đau lòng sao.

Ngoài ra các Thú Nhân trên không trung cũng bắt đầu hành động. Những Thú Nhân như Ưng Tộc, Điểu Tộc, Ô Nha Tộc bắt đầu bay lên không trung, cầm vũ khí của mình xông tới Thiết Bích Bảo. Ở trong trận chiến tấn công thành này, phi cầm mới chính là lực lượng chủ yếu nhất. Dù sao những Thú Nhân ở dưới mặc dù lực chiến đấu lớn, nhưng trước khi leo lên được tường thành, bọn họ hầu như đã trở thành tấm bia sống di động. Sức mạnh cường đại cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể trở thành mục tiêu công kích mà thôi. Ngược lại những phi cầm mặc dù sức mạnh không lớn nhưng lúc này lại trở thành những sát thủ chí mạng nhất, vì bọn họ có thể mang sự nguy hiểm thật sự tới cho quân trấn thủ.

Trên không trung Thú Tộc đều cầm trường mâu cung tiễn nhắm về phía thiên không. Rất nhiều Thú Tộc lục địa cũng bắt đầu di chuyển, mục tiêu của bọn chúng chỉ có một nơi đó chính là Thiết Bích Bảo... Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt của những người đứng quan chiến trên Thiết Bích Bảo đều trở nên ngưng trọng.

- Cung tiễn thủ chuẩn bị, bắn toàn bộ bọn Thú Tộc này cho ta, Ma Pháp Sư chuẩn bị dạy cho bọn Thú Nhân khôn khiếp này một bài học!

Tướng lĩnh thủ thành nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt biến đổi, lập tức cao giọng quát.

Vèo, vèo, vèo...

Vừa dứt lời, những Tinh Linh Cung Tiễn Thủ đã cầm lấy trường cung nhắm về phía bầu trời bắn liên tiếp. Trong nháy mắt hơn ngàn Ưng Tộc từ trên trời rơi xuống, còn Cự Phong Trưởng Lão dẫn đầu Ma Pháp Sư cũng bắt đầu triển khai công kích nhằm vào đám Thú Nhân trên thiên không lẫn dưới mặt đất... Trong chớp mắt máu chảy thành sông, lại có thêm hơn vạn Thú Nhân vì thế mà tử vong.

Đương nhiên nơi này không phải là trọng điểm của chiến tranh, nơi trọng điểm vẫn là chỗ của Bạch Khởi. Hấn mới là trung tâm tác động tới toàn bộ chiến trường. Lúc này không riêng gì người của Cửu Tộc và Trư Tộc vây kích Bạch Khởi mà những cường giả của Thú Tộc cũng theo mệnh lệnh của Thú Hoàng Thái Cách đột ngột mọc lên từ mặt đất, trực tiếp xông tới hướng của Bạch Khởi đang ở phía xa. Mục tiêu của bọn chúng rất rõ ràng, không phải vì giúp đỡ Thú Nhân tấn công thành mà là vì giết chết Bạch Khởi...

Đương nhiên nói thật ra những cường giả Thú Nhân này không muốn động thủ. Bọn họ không biết đấu khí kim sắc trên người Bạch Khởi biểu hiện cho cái gì nhưng có thể khẳng định là sức mạnh của Bạch Khởi rất lớn, vô cùng lớn. Bọn họ không có lòng tin là sẽ đánh thắng Bạch Khởi... nhưng dưới sự thúc giục của Thú Hoàng Thái Cách, dưới áp lực vinh quang của Thú Tộc bọn họ không thể không kiên trì xông tới.

Thú Tộc cường giả lao tới có khoảng chừng hơn hai trăm, người nào ít nhất cũng là Đấu Vương cường giả, trong đó thậm chí bao gồm năm Đấu Hoàng và hai Nhị Tinh Đấu Đế, không khó nhìn ra những kẻ này chính là cường giả tinh hoa của quân viễn chinh lần này.

Những người này động thủ liền bao vây Bạch Khởi ở giữa, sau đó một Đấu Đế cường giả trong đó lạnh lùng nhìn Bạch Khởi rồi nói:

- Nhân loại kia, mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng hôm nay ngươi nhất định phải chết ở đây. Thú Tộc ta nhất định sẽ tiến công Thiết Bích Bảo, bước vào thế giới nhân loại... còn Đấu Đế Thú Tộc ta...

Hắn còn chưa nói xong đã bị Bạch Khởi ngắt ngang, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Không cần nói nhiều, kẻ sắp chết... ta không có hứng thú biết tên của hắn.

- Ngươi...

Sắc mặt của gã Đấu Đế Thú Tộc biến đổi tức giận quát lên, nhưng lời nói còn chưa nói xong, một giây sau hắn đã nhìn thấy trường đao hồng sắc, trong nháy mắt đã nhìn thấy Bạch Khởi ở trước mặt, bản thân thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị đối phương chém làm hai mảnh.

- Ấc ặc...

Sắc mặt của những kẻ đứng xung quanh đều trở nên trắng bệch đi, không biết nên nói cái gì mới được. Bọn họ biết Bạch Khởi rất lợi hại nhưng không ngờ Bạch Khởi lại lợi hại đến mức này. Đây là Đấu Đế cường giả, là người lợi hại nhất trong số bọn họ, là Kiếm Thánh Lang Tộc nổi danh lưng lầy của Thú Tộc, thế nhưng... thế nhưng chỉ trong một khoảng thời gian đối mặt ngắn ngủi, thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm thiết còn chưa phát ra đã bị Bạch Khởi giải quyết rồi, điều này... thật sự khiến người ta chấn động.

- Ha ha... một đám phế vật... chịu chết đi.

Bạch Khởi không muốn làm lỡ thời gian, mỉm cười tàn nhẫn sau đó bắt đầu động thủ. Nhất thời trên chiến trường xuất hiện tàn ảnh khắp cả bầu trời, khi tàn ảnh mất đi những Thú Tộc cường giả đều đã chết hết, cả đám không cam lòng ngã trên mặt đất.

- Hừ...

Bạch Khởi lại hừ lạnh một tiếng, sau đó xuất hiện trên Thiết Bích Bảo, gọi ra Hóa Huyết Thần Đao, ngưng kết quyền lực, đấu khí trực tiếp xuất ra một chiêu 'Khai Thiên'. Trong nháy mắt trên bầu trời xuất hiện một cái khe, lực không gian cuồn cuộn bạo khiến hơn mười vạn Ứng Tộc trên bầu trời đều bị tê tái, khắp bầu trời huyết vũ theo đó mà rơi xuống.

Không đợi các Thú Nhân phản hồi, hạ xuống mặt đất, một chiêu 'Liệt Địa' lại được triển khai. Trên mặt đất một đường rạch ngàn thước theo đó mà xuất hiện, vô số Thú Nhân không ngừng rơi vào trong đó, hàng vạn quân tinh nhuệ Thú Nhân rơi xuống phân thân, toàn bộ chiến trường vô cùng thê thảm...

- Chạy... chạy thôi... Trời ạ... hắn là ma quỷ... là ma quỷ đó!

Các Thú Nhân đều sợ hãi hét lên. Lúc này đám Thú Tộc nhất gan dẫn đầu bắt đầu chạy về hướng hậu phương. Sau câu nói này của bọn chúng, Lang Nhân, Hồ Tộc, Ngưu Đầu Nhân, Hùng Nhân đều theo đó thoái lui. Trong chớp mắt sau đó tất cả quân đội đều tản ra quay lại... giống như nước chảy ngược vậy...

453. Chương 336: Tuy Thiên Vạn Nhân Ngô Vãng Hĩ (hạ) (2)

- Khôn khiếp... Sao có thể như vậy được! Sao có thể như vậy! Đại Tể Ty! Đại Tể Ty! Dùng Thị Huyết Chú cho ta!

Thú Hoàng Thái Cách nhìn thấy trong nháy mắt có hơn trăm vạn người chết trong tay Bạch Khởi, nhất thời kinh hoảng, nhìn Bạch Khởi cầm Hóa Huyết Thần Dao không ngừng truy sát Thú Tộc, sắc mặt của Thú Hoàng Thái Cách biến đổi điên cuồng hết lên...

- Bộ Hạ...

Lau mồ hôi trên trán, Đại Tế Ty vội vàng bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh, mấy vạn Tát Mãn Tế Ty sớm đã chuẩn bị trận địa, sẵn sàng đón quân địch, xông lên viễn cổ chú ngữ tới từ Thú Nhân bộ lạc. Một lát sau một ký hiệu huyết sắc chọt từ trời giáng xuống, rơi lên trên người của tất cả Thú Nhân.

Những Thú Nhân nhất gan vốn đang hốt hoảng tìm cách chạy trốn đều dừng động tác của mình, lại xoay người, nhe răng, nhếch miệng, hai mắt đỏ rực nhìn về phía Bạch Khởi và Thiết Bích Bảo ở phía sau. Cả đám phát ra những tiếng rống tàn nhẫn, cầm lấy vũ khí lại xông tới lần nữa, hơn nữa bất luận là sức mạnh, tốc độ hay là phản ứng so với lần trước rõ ràng là lớn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Thị Huyết Chú là một loại chú ngữ của Thú Nhân Tát Mãn Tế Ty, vô cùng tà ác, có thể khiến những Thú Nhân cảm nhận được sức mạnh chú ngữ này rơi vào trạng thái cuồng bạo, vứt bỏ tất cả sự sợ hãi trong mắt, phảng phất như bị thôi miên chỉ biết dựa vào mệnh lệnh mà hành động, không có bất cứ đau đớn hay sợ hãi gì. Hơn nữa sức mạnh và tốc độ đều sẽ gia tăng, bộc phát bội phần tất cả thiên phú của mình, nhưng hậu quả cũng tương đối nghiêm trọng. Vì Thị Huyết Chú lấy sự tiêu hao sinh mệnh làm nền tảng, một lúc nào đó nếu tiêu hao quá nhiều lực sinh mệnh, cho dù chiến tranh kết thúc bọn chúng hồi phục lại không chết thì cũng tàn tật. Có nhiều người trực tiếp trong cơn cuồng bạo thiêu đốt tất cả lực sinh mệnh của bản thân mà chết đi, vạn bất đắc dĩ lắm Thú Nhân mới sử dụng loại chú ngữ này.

Thú Nhân là bộ tộc trời sinh không thể sử dụng Ma pháp, Tát Mãn Tế Ty chính là các Ma Pháp Sư tương đối của Thú Nhân, sức mạnh của bọn họ mặc dù không giống với Ma pháp nhưng cổ xưa hơn, hữu dụng hơn, đặc biệt là trên chiến trường thậm chí có lúc so với Ma Pháp Sư còn hữu ích hơn.

Trạng thái cuồng bạo của Thú Nhân lại bắt đầu rồi, rất nhiều tên bắt đầu vây kích Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi có cảm giác càng giết càng nhiều. Tam đại tuyệt thế, Liệt Địa, Phá Không, Khai Thiên, mỗi một chiêu khi xuất ra đều có thể tạo thành thương vong cho hàng vạn Thú Nhân. Trong biển người núi người, chiêu thức của Bạch Khởi có thể phát huy uy lực lớn nhất, với hạn độ lớn nhất giết chết kẻ địch, còn Hóa Huyết Thần Dao cũng không ngừng kêu lên, giết chết hết tên Thú Nhân này đến Thú Nhân khác, không ngừng tăng cường bản thân. Đến lúc sau khi máu của hơn trăm vạn Thú Nhân thấm ướt cả đao, cũng không cần Bạch Khởi thao tác, trực tiếp bay ra giết người, tuyệt đối khủng khiếp... Những nơi mà nó đi qua hầu như tất cả máu tươi và linh hồn Thú Nhân đều bị thiêu đốt, hóa thành thi thể khô quắt, có thể thấy Hóa Huyết Thần Dao rút cục kinh khủng như thế nào...

Vô số kẻ đang tiến công Bạch Khởi, với vô vàn phương pháp vây công Bạch Khởi, nhưng vẫn còn nhiều người bỏ qua Bạch Khởi tiến tới Thiết Bích Bảo. Bạch Khởi cũng không có cách nào phỏng chừng được nhiều như vậy, chỉ có thể tận lực phối hợp tác chiến, giết chết Thú Nhân. Nhưng Thú Nhân quá nhiều, giết cũng không giết hết. Thi thể của bọn Thú Nhân đã chất đống lên cao hơn mười thước, không ngừng tiếp cận với Thiết Bích Bảo cao trăm thước. Nếu không nghĩ ra cách gì thì e là bọn Thú Nhân này sẽ xông vào được bên trong Thiết Bích Bảo.

Mặc dù không có cách giết chết Bạch Khởi, thậm chí chỉ có thể để Bạch Khởi tùy ý không ngừng giết chết Thú Tộc, nhưng Thú Hoàng Thái Cách vẫn không dự định rời khỏi đó. Theo hắn thấy Bạch Khởi dù lợi hại cũng chỉ có một mình, chỉ cần Thú Tộc tiến vào Thiết Bích Bảo, tiến nhập vào thế giới nhân loại, vậy thì ngàn vạn Thú Nhân sẽ tản ra cướp đoạt. Bạch Khởi dù lợi hại cũng không có cách nào, dù sao hắn cũng chỉ có một mình, hắn lại là người không phải là Thần... không thể ngăn cản Thú Nhân được

Cho nên mục tiêu của Thái Cách lúc này chỉ có Thiết Bích Bảo, còn về những Thú Nhân bị Bạch Khởi giết chết Thái Cách cũng xem như không nhìn thấy, mắt không nhìn thấy tâm sẽ không loạn, coi như không nhìn thấy, hắn chỉ có chú ý đến chiến tranh Thiết Bích Bảo.

Không hề nghỉ ngơi, công phá Thiết Bích Bảo khó nhất chính là bức tường thành được chế tạo từ sắt thép. Bức tường thành này đã tiêu hao của Bất Diệt Hoàng Triều thời gian mấy trăm năm, dùng đá chuyên dụng lũy thế, dùng sắt thép đổ bê tông, thật sự là khó có thể đánh vỡ. Cho nên Thái Cách cắn răng một cái, trong mắt hung quang chọt lóe lên, lập tức quát Phúc Khắc Tư đang ở bên cạnh:

- Phúc Khắc Tư, phái Bỉ Mông ra cho ta!

- A... Bệ Hạ... ngài phải dùng đến Bỉ Mông Thánh Thú sao?

Phúc Khắc Tư ở bên này, cùng các Thú Tộc tướng lĩnh đứng xung quanh nghe xong lời này đều sửng sốt, sắc mặt biến đổi. Phải biết rằng Bỉ Mông Thánh Thú là thần tượng của Thú Tộc. Hiện nay toàn bộ Thú Tộc có không quá hai mươi con Bỉ Mông, những vật này đều là bảo vật của Thú Tộc. Lần này Thú Hoàng Thái Cách xuất chinh mang theo Bỉ Mông Thánh Thú, hy vọng bọn chúng có thể phát huy tác dụng vào lúc then chốt, nhưng không ngờ lại khiến bọn chúng xuất hiện trong tình hình này.

Phải biết rằng trước đây, vào thời kỳ Thượng cổ, Bỉ Mông Nhất Tộc mới là Hoàng giả chân chính của Thú Nhân. Lúc đó Sư Tộc chẳng qua cũng chỉ là thủ hạ của Bỉ Mông mà thôi. Nhưng Đại Chiến Thượng Cổ quá tàn khốc, Bỉ Mông Nhất Tộc tình thế cạn kiệt, chỉ còn thừa lại mười mấy Bỉ Mông Cự Thú, cho nên mới ẩn cư, để Sư Tộc lên lãnh đạo Thú Nhân. Nhưng địa vị của Bỉ Mông vẫn không thay đổi, Thú Tộc đều gọi là Thánh Thú...

Để Bỉ Mông đối diện với con người kinh khủng này, vạn nhất xảy ra sai lầm gì, ai dám đảm đương nổi? Dù có chết một trăm vạn Thú Nhân bình thường cũng không thể so sánh với Bỉ Mông Thánh Thú... đây là suy nghĩ của tất cả Thú Nhân.

- Bệ Hạ, người kia quá lợi hại, ngài điều động Bỉ Mông Thánh Thú, có thể sẽ không... Nếu Thánh Thú gặp nguy hiểm gì, chúng ta sẽ không đảm đương nổi, các Đại chủng tộc cũng sẽ vì vậy mà phản đối ngài, nếu thật sự không được chúng ta hãy lui binh...

Một tướng lĩnh của Thú Tộc cẩn thận nói. Lui binh là cách lựa chọn tốt nhất trước mắt, Thú Nhân mặc dù chỉ số thông minh không cao, nhưng cũng có thể nhìn ra, thế cục bây giờ đối với bọn họ rất bất lợi, dù sao Bạch Khởi cũng quá lợi hại.

- Gào...

Thái Cách rống lên một tiếng, giận dữ vọt tới, dùng một tay đánh vị tướng lĩnh vừa nói nát bấy, sau đó hai mắt đỏ vẫn lên nói:

- Không điều động Bỉ Mông Thánh Thú? Không điều động Bỉ Mông Thánh Thú chúng ta đi mở Thiết Bích Bảo kiều gì? Bỉ Mông Thánh Thú mặc dù thừa thớt nhưng cũng có hai mươi con, hơn nữa bọn chúng không phải dễ dàng bị giết chết như vậy được. Người đó rất lợi hại nhưng muốn giết chết Bỉ Mông Thánh Thú cũng không hề đơn giản. Huống hồ... bây giờ ta lui binh thì thế nào chứ? Sau khi ta lui binh quay về lẽ nào những kẻ đó sẽ phục ta sao? Thánh Thú có thương tổn bọn chúng bắt phục ta, nhưng nếu ta lui binh quay về bọn chúng có thể phục ta sao? Buồn cười! Người đâu... thối kèn lệnh lên cho ta, để Thánh Thú tiến công!

Thái Cách có chút điên cuồng quát lên, bây giờ hắn đã chìm trong cơn điên cuồng, bộ dạng dữ tợn như vậy khiến người ta phải kinh hãi. Vị Thú Hoàng này đã tiến tới biên giới của sự điên cuồng. Sự thương vong vượt quá tám trăm vạn Thú Nhân đã kích động thần kinh của hắn triệt để, vì thế hắn thậm chí không tiếc điều động Bỉ Mông Cự Thú.

Đối với mệnh lệnh của Thái Cách, phần lớn các tướng lĩnh đều cười bất đắc dĩ, cảm như hèn không dám nhiều lời. Phúc Khắc Tư cũng không thể không phái người thối kèn lệnh để hiệu triệu Bỉ Mông. Nhưng trong lòng hắn có chút trầm xuống, nếu như hôm nay Bỉ Mông có thương tổn, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Nếu những Bỉ Mông Thánh Thú này phải chịu thương hại gì, vậy thì bọn họ khó tránh khỏi bị trách phạt. Thế nhưng nếu hôm nay trong số những Bỉ Mông Thánh Thú này có kẻ chết thì hậu quả tuyệt đối vô cùng nghiêm trọng. Ngay cả Thú Hoàng Thái Cách công phá Thiết Bích Bảo, chiếm lĩnh toàn bộ thế giới nhân loại, nhưng nếu tạo ra cái chết của một con Bỉ Mông Thánh Thú thì sẽ bị các Đại gia tộc và các vị Trưởng Lão cùng nhau bãi miễn, vẫn sẽ bị các tộc thảo phạt. Trong đó thậm chí liên lụy cả Sư Tộc, những kẻ này nhất định sẽ chết...

Đơn giản không phải vì Bỉ Mông Thánh Thú vô cùng thừa thớt, mà là vì Bỉ Mông là Hoàng giả thật sự của Thú Nhân, là thủ lĩnh tinh thần chân chính, đã từng là bá chủ của vô số chủng tộc, ví dụ như Lang Tộc, Hồ Tộc, Hổ Tộc, Sư Tộc... trước đó đều thề trung thành đi theo Bỉ Mông. Sư Tộc cũng chỉ có sự chỉ định

quản lý của Bỉ Mông Nhất Tộc mà thôi. Kẻ tạo ra cái chết của Bỉ Mông chính là đã mắc tội lớn nhất, cho dù là Thú Hoàng cũng không ngoại lệ. Tội như vậy đối với các Đại chủng tộc và các Trưởng Lão của các bộ lạc Thú Nhân tộc mà nói, thân là nô bộc dĩ nhiên để chủ nhân viễn chinh đã là đại tội, tạo ra cái chết của chủ nhân càng không thể tha thứ, cho dù người đó là Thú Hoàng cũng không thể nhận sự tha thứ... Tương tự, bọn họ sẽ bãi miễn Thái Cách, thậm chí những người tham dự cùng đều sẽ bị giết chết, quy củ này mấy vạn năm qua cũng không có thay đổi gì.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

454. Chương 337: Hoàng Kim Bỉ Mông Vương (1)

Bỉ Mông Cự Thú... trong truyền thuyết là bá chủ lục địa. Thú Nhân tộc đã từng là người thống trị hơn mười vạn năm, là tượng trưng cho sức mạnh và uy vũ. Bỉ Mông Cự Thú thành niên có thân hình cao ba mươi thước, thể hình cường hãn vô cùng, khả năng chống lại Ma pháp siêu cường, sức mạnh và đao kiếm khó có thể làm bị thương da thịt. Sức mạnh cực đại này đủ để khai sơn liệt địa, và có thể sử dụng móng vuốt sắc bén để đánh nát tất cả. Đã từng là một trong hai đại bá chủ trên Đại Lục, có thể so sánh với sự tồn tại của Thái Thần Tộc. Sức mạnh của bọn họ khiến người ta khiếp sợ, tốc độ của bọn họ như cuồng phong, cho dù là Cự Long cũng không dám trêu chọc tới Bỉ Mông trên Đại Lục, cho dù là Thái Thần có lúc cũng phải nhượng bộ, bọn họ là tượng trưng cho sức mạnh, là cột trụ tinh thần của Thú Nhân...

Tiếng kèn lệnh lập tức được thổi lên, mang theo giai điệu làm động lòng người, không giống với tất cả hiệu lệnh trước đó, không giống với hiệu lệnh tấn công mà là một loại âm nhạc vô cùng đặc biệt, phát ra khí tức hỗn loạn của Thú Nhân mà lại thánh khiết vô cùng. Điều này khiến chiến trường bị thứ âm nhạc này hấp dẫn, những chiến sĩ Thú Nhân đang ở trong cơn cuồng bạo đều bị kèn lệnh thánh khiết này hấp dẫn.

Ầm ầm... ầm ầm~~

Những âm thanh cực lớn của những bước chân từ hướng hậu phương của doanh trại Thú Nhân vang lên. Hai mươi mấy thân ảnh cao to xuất hiện trước mặt đám Bạch Khởi, thân hình khổng lồ hoảng động chậm rãi từ hậu phương xông ra. Bỉ Mông Cự Thú có thân hình cao vượt quá ba mươi thước di chuyển thân hình khổng lồ của mình đi ra, mục tiêu chỉ thẳng về nơi tường thành.

- Chết tiệt, đây là cái gì?

Vô số Thú Nhân phủ phục trên mặt đất khi đám cự thú này đi quá, còn các tướng lĩnh và Thú Hoàng Thái Cách cũng không kìm được, đứng dậy hơi cúi người xuống hành lễ, nhìn những cự thú này chạy xuyên qua. Những người đứng trên tường thành và cường giả các tộc cũng không kìm được thấp giọng hỏi, hiển nhiên bọn họ vốn không biết về Bỉ Mông Cự Thú, vì từ rất lâu năm về trước trên Đại Lục, chủng tộc hung mãnh nhất này đã mai danh ẩn tích, chỉ sinh sống trong bình nguyên cấm địa của Thú Nhân.

Bỉ Mông có sức mạnh có thể so sánh với Cự Long, nhưng đáng tiếc đồng thời tỷ lệ sinh sản của chúng so với Cự Long càng thêm thưa thớt, lẽ ra bọn chúng có thể tập sát Cự Long nhưng, do số lượng nhân khẩu trước mặt thưa thớt nên không thể không chọn lựa ẩn cư. Vì để kéo dài chủng tộc, những Bỉ Mông này không thể không chọn lựa cách làm như vậy, thậm chí không tiếc từ bỏ việc từ bỏ Thú Tộc và địa vị bá chủ lục địa chí cao vô cùng.

- Bỉ Mông Cự Thú!Ồ!

Khi nhìn thấy Bỉ Mông xuất hiện, Tập Lạc Tư vốn đang ở trên Tử Vong Khâu Lĩnh lơ lửng giữa tầng mây nhìn mọi thứ trước mặt, khóe miệng chợt giật giật, sắc mặt theo đó cũng biến đổi. Ngay sau đó hắn cảm trường kiếm trên tay mình rồi hét lên với các Thái Thần đã được vũ trang đầy đủ sau lưng mình:

- Nhìn thấy chưa hả? Các con cháu của Thái Thần Tộc? Dưới kia chính là Bỉ Mông Tộc, kẻ thù truyền kiếp của Thái Thần chúng ta. Nhìn thấy chưa hả? Bọn chúng đã xuất hiện rồi, cho nên hãy cầm lấy vũ khí của các người, cùng với ta đi giết chúng, đánh bại Bỉ Mông, để tất cả mọi người đều có thể thấy... Rút cục là Thái Thần chúng ta lợi hại hay là bọn Bỉ Mông khôn khéo đó lợi hại!

Những Bỉ Mông Cự Thú này phảng phất như đã sớm có được sự chỉ dẫn của Thú Tộc, không đi đường đầu, đụng độ với Bạch Khởi mà bỏ qua Bạch Khởi, giao Bạch Khởi lại cho những chiến sĩ Thú Tộc điên cuồng. Còn những Bỉ Mông Cự Thú cùng với những Thú Nhân khác xông tới Thiết Bích Bảo phía sau người Bạch Khởi. Khi những Bỉ Mông khổng lồ này tiếp cận với Thiết Bích Bảo, trong nháy mắt đã bắt đầu cuồng bạo lên, tốc độ nhanh đến kinh người. Hơn hai mươi con Bỉ Mông điên cuồng, ngay cả đại địa cũng bắt đầu run rẩy, những nơi chúng đi qua không ngừng rung động.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, những tướng lĩnh trấn thủ thành đều bắt đầu hoảng loạn. Ngược lại Thú Hoàng Thái Cách đứng ở xa nhìn thấy cảnh tượng này khoe miệng chợt xuất hiện một nụ cười đắc thắng. Chỉ cần có thể đánh vỡ Thiết Bích Bảo, Đại quân Thú Nhân tiến vào thế giới nhân loại thì tất cả mọi thứ sẽ được giải quyết dễ dàng. Còn về phần Bạch Khởi đang ngăn cản ở trước mặt hẳn có thể ngăn chặn được bao nhiêu người chứ?

Nhưng đáng tiếc là Bạch Khởi chỉ quan tâm đến việc tàn sát của mình, cũng không quay về phòng thủ mà một mình ở đó tàn sát, đao khí tung hoành, đi qua chỗ nào vô số Thú Nhân cũng đều nuốt hận tại chỗ. Các Thú Nhân căn bản không có cách nào chống lại Bạch Khởi, chỉ có Bạch Khởi đơn phương tàn sát, hầu như không có gì phải nghi ngờ, những kẻ nào chỉ cần tiếp cận với Bạch Khởi nhất định sẽ chết. Bạch Khởi cũng vui vẻ tàn sát đám Thú Nhân, giết chết một Thú Nhân có thể có được mười Giao Dịch Điểm, nhiều Thú Nhân như vậy, số lượng bất tận, hầu như mỗi một chiêu đều có thể đổi được hàng vạn, hàng chục vạn Giao Dịch Điểm, việc này còn dễ hơn chuyện cướp đoạt của Hải Tộc, Bạch Khởi sao có thể không vui sao được?

Về phần Thiết Bích Bảo ở đằng sau, Bạch Khởi căn bản không quản làm gì, có những Thái Thân ở đó, cho dù là Bỉ Mông Cự Thú xông tới, muốn phá vỡ Thiết Bích Bảo cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Sát... Sát...

Một trận tiếng gầm rống bỗng nhiên vang lên, trong lúc này ngay cả những Bỉ Mông cũng bị thu hút. Tiếng hô kinh sợ như tiếng sấm vang lên khắp chiến trường. Một giây sau vô số cự thạch từ trên trời rơi xuống, những Độc Nhân Cự Nhân khổng lồ mang những cự thạch từ trên trời rơi xuống. Mỗi một lần rơi xuống lại có hơn mười thậm chí hơn trăm Thú Nhân tử vong. Còn những Thái Thân gầm rú cầm vũ khí từ trên Tử Vong Khâu Linh cách đó vạn thước xông tới, số lượng không phải nhiều lắm, cũng chỉ có hơn một trăm nhưng khí thế kinh người, so với đại quân hơn mười vạn cũng không thua kém gì... Không... chỉ có hơn chứ không kém.

Những Bỉ Mông Cự Thú vốn đang hướng về phía Thiết Bích Bảo trước mặt dừng liền cước bộ của mình, cả đám dừng lại, sau đó xoay người hướng về phía những Thái Thân, hai mắt đỏ rực, không nói nhiều nhảy dựng lên trăm thước, trực tiếp hướng về phía Tử Vong Khâu Linh, hơn hai mươi Bỉ Mông theo hướng của hơn trăm Thái Thân kia mà xông tới.

Cừu hận của Thái Thân Tộc và Bỉ Mông Tộc đã theo bọn chúng rất nhiều năm trước thời kỳ Thượng cổ. Lúc đó hai chủng tộc này đã trở thành kẻ thù của nhau, Bỉ Mông và Thái Thân đều được gọi là vua của lục địa, nhưng rốt cuộc ai mới là vua của lục địa? Vì danh hiệu này mà hai chủng tộc cường đại này đã chiến đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, từ lâu đã trở thành kẻ thù truyền đời. Cho nên cừu hận mới gặp đã đổ mắt, lúc này hai bên gặp nhau, ngay cả chiến tranh cũng quên luôn, bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Đối với chuyện này Bạch Khởi làm như không thấy, vẫn chuyên tâm tiến hành tàn sát như cũ. Liệt Địa, Phá Không, Khai Thiên, Huyết Ma Thủ, Hóa Huyết Thần Đao toàn bộ đều bắt đầu được sử dụng, bắt đầu toàn lực tàn sát, hầu như mỗi giây đều có hơn vạn Thú Nhân chết trong tay Bạch Khởi, còn bản thân hắn thì vui mừng vô cùng.

- Gào...

Sau một tiếng hét điên cuồng, Bỉ Mông đầu tiên nhảy dựng lên, xông về phía đám Thái Thân, ôm một tên Thái Thân trực tiếp lao xuống chân núi, sau đó đặt tên Thái Thân này xuống áp lên người, không do dự dữ tợn há rộng miệng hướng về phía đầu của tên Thái Thân này. Trong nháy mắt tên Thái Thân kêu thảm một tiếng, trên người máu thịt nát bấy, nếu không phải đồng bạn giúp đỡ, rất có khả năng tên Thái Thân này đã chết rồi.

Hai mươi mấy Bỉ Mông hầu như đều làm như vậy, cả đám vô cùng điên cuồng, thật sự muốn động thủ đoạt

mạng. Những Thái Thân này chỉ là những Thái Thân bình thường, khi đối diện với đám Bỉ Mông điên cuồng này quả nhiên có chút bất lực. Bình quân năm Thái Thân đối phó với một Bỉ Mông vẫn có thể giúp đỡ, giữa lúc tương hỗ tổn thương lẫn nhau, nhưng nếu một đối một thì e là Bỉ Mông có thể sẽ chiếm chiến thắng áp đảo những Thái Thân này.

Dù sao đây cũng chỉ là những Thái Thân bình thường, Bỉ Mông Cự Thú có thể so sánh với sự tồn tại của Thanh Đồng Thái Thân, những kẻ này khó đối phó cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu số lượng đông đúc vẫn có thể đối phó được.

- Khốn khiếp! ta phải giết các ngươi!

Sau khi một Thái Thân bị Bỉ Mông điên cuồng cắn chết, Táp Lạc Tư vốn đang đứng quan chiến, sắc mặt cũng trở nên khó coi, ngay lập tức từ trên Tử Vong Khâu Linh xông ra, không nói nhiều tuốt kiếm xuyên qua toàn bộ cơ thể của Bỉ Mông. Thái Thân Tộc nhân khẩu vốn thừa thớt, cho đến giờ chỉ còn thừa lại hơn trăm Thái Thân thuần tộc như vậy, mỗi một người chết đi đều khiến người trong tộc khó mà chấp nhận được, Táp Lạc Tư nhìn thấy tộc nhân của mình chết đi đương nhiên phải nổi giận.

- Gào...

Một tiếng rống vang lên, sau đó vang rền như tiếng sấm. Táp Lạc Tư động thủ giết chết một Bỉ Mông, cũng dẫn theo một sự bất mãn khác. Sau tiếng rống điên cuồng này, một giây sau một thân ảnh như lôi điện xuất hiện, trực tiếp bổ về phía Táp Lạc Tư. Tiếng rống vừa dứt hẳn đã điên cuồng bổ về phía Táp Lạc Tư, Táp Lạc Tư và tên Bỉ Mông này đối địch với nhau.

Con Bỉ Mông này so với những Bỉ Mông Cự Thú khác có chút không giống nhau. Cả người cao tới năm mươi thước, tầm tay khoảng hơn sáu mươi thước, toàn bộ cơ thể giống như một ngọn núi chuyển động, hơn nữa toàn thân còn được bao bọc bởi màu vàng kim, xem ra uy phong và thần tuấn, loáng thoáng có chút khí Hoàng giả, khi động thủ càng thêm khiếp sợ, cùng xông ra lộn nhào với Táp Lạc Tư.

Táp Lạc Tư hơi gặp khó khăn, sau khi tung một cước đá văng Hoàng Kim Bỉ Mông, cầm lấy vũ khí của mình xông tới, hai bên giao chiến kịch liệt. Hoàng Kim Bỉ Mông Vương dùng móng vuốt của mình để đối kháng với bảo kiếm của Hoàng Kim Thái Thân Táp Lạc Tư, không kém chút nào. Hai bộ móng vuốt uy lực vô cùng, sơn thạch khổng lồ cũng bị nó đánh cho nát bầy từ trời rơi xuống.

- Hừ... Hoàng Kim Bỉ Mông Vương... thật thú vị...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

455. Chương 337: Hoàng Kim Bỉ Mông Vương (2)

Bạch Khởi vốn đang ở đó tùy ý tàn sát, nhìn thấy tình cảnh như vậy nhất thời nhân thần sáng lên nhìn về phía Hoàng Kim Bỉ Mông Vương. Đây là thần vật trong truyền thuyết, là sự tồn tại có thể chống lại Hoàng Kim Thái Thân của Thái Thân Tộc, lực lượng lớn vô cùng, có thể nói là loại hình của lực bạt sơn hà, da thịt béo tốt, hầu như không có đòn công kích gì có thể tạo thành thương tổn gì cho nó. Đối với Ma pháp cũng có lực đối kháng cực cao, chính là Thú Hình Chiến Thần vô địch của Đại Lục. Có câu nói là có Hoàng Kim Bỉ Mông Vương thì trên Đại Lục không có thứ gì có thể cản được nó. Dù sao một bước nhảy của nó cũng có thể nhảy tới hơn hai trăm thước, móng vuốt huy vũ chính là tinh cương thành trì cũng có thể chém ra một đạo nứt đất, có nó trong tay muốn đột phá thành trì quả thật giống như lấy đồ trong túi.

Hơn nữa Hoàng Kim Bỉ Mông Vương là đồ đẳng tượng trưng của Thú Tộc. Nghe nói thời kỳ Thượng cổ, Bỉ Mông Nhất Tộc là Hoàng tộc chân chính, còn Hoàng Kim Sư Tộc chỉ là kẻ hầu của bọn họ, là nô bộc trung thành. Chỉ là nhân khẩu của Bỉ Mông thừa thớt cho nên mới để lại Hoàng vị, trở thành đỉnh cao tinh thần của Thú Tộc. Nhưng địa vị của bọn họ vẫn không có gì thay đổi, có quyền uy tuyệt đối trong Thú Tộc. Hoàng Kim Bỉ Mông Vương lại càng như vậy, hẳn chính là Vương giả chí cao vô cùng của Thú Tộc.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Kim Bỉ Mông Vương và Táp Lạc Tư quần nhau, Bạch Khởi cũng từ bỏ việc tàn sát đám Thú Nhân rác rưởi, đưa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Kim Bỉ Mông Vương. Nếu có thể thu phục được hắn, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng, tất cả vấn đề đều sẽ không còn là vấn đề nữa. Bạch Khởi có thể thu phục Thú Tộc một cách tuyệt đối, Thú Tộc không còn trở thành sự uy hiếp của

Bạch Khởi thậm chí còn trở thành lực lượng trợ lực cho Bạch Khởi chinh chiến thế giới. Dù sao Thú Tộc nhân khẩu có mười tỉ, hơn nữa toàn dân đều là binh sĩ, bọn họ tuyệt đối là chủng tộc sinh ra vì chiến tranh. Có bọn họ phối hợp với Quân đoàn nhân loại của mình, tuyệt đối có thể quét sạch thế giới này.

- Tạt Lạc Tư, tên này hãy giao lại cho ta, người đi ngăn cản đám Thú Nhân đó.

Bạch Khởi sau khi huy vũ giết chết hơn mấy vạn Thú Nhân, xông tới. Khi tới trước mặt của Hoàng Kim Thái Thần Tạt Lạc Tư liền chặn lại trước ngực của Tạt Lạc Tư, đưa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Kim Bĩ Mông Vương.

- Chuyện này... được rồi...

Tạt Lạc Tư mặc dù rất tha thiết muốn giải quyết Hoàng Kim Bĩ Mông Vương nhưng hắn đã hứa trung thành với Bạch Khởi, đối với cừu hận của Thái Thần Cự Thần, chuyện giết chết Hoàng Kim Bĩ Mông Vương đã trở nên nhỏ bé, cho nên hắn vẫn lựa chọn việc rời khỏi.

- Gào... gào...

Thế nhưng Hoàng Kim Bĩ Mông Vương lại có chút bất mãn, khi Tạt Lạc Tư rời đi trong nháy mắt đã nhảy về phía Tạt Lạc Tư. Bạch Khởi động thủ tung một quyền đánh vào trên móng vuốt của Hoàng Kim Bĩ Mông Vương. Hai bên va chạm, Hoàng Kim Bĩ Mông Vương bị Bạch Khởi đánh lùi vài trăm thước...

- Gào...

Lúc này Hoàng Kim Bĩ Mông Vương mới đưa ánh mắt nhìn về hướng Bạch Khởi, sắc mặt hơi biến đổi. Vừa rồi hắn căn bản không nhìn thẳng vào Bạch Khởi nhưng bây giờ hắn đã thay đổi suy nghĩ, hắn không rõ tại sao nhân loại nhỏ bé như vậy lại có thể khiến mình thối lui, điều này thật sự là không thể tưởng tượng

- Đừng gào nữa, Bĩ Mông cấp bậc như người có lẽ là biết nói tiếng Đại Lục chứ? Hà tất cứ phải gào rú như vậy ở đây, giống dã thú như vậy? Đối thủ của người là ta, Tạt Lạc Tư người đừng nghĩ đến nữa, trừ phi người có thể đánh bại được ta.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, Hóa Huyết Thần Dao trong tay hùng hực huyết quang, phát ra một tiếng nổ lớn.

Hôm nay Bạch Khởi là đặc ý nhất, giết chết vô số Thú Nhân, đạt được không ít Giao Dịch Điểm, đồng thời đặc ý nhất còn có Hóa Huyết Thần Dao, Hóa Huyết Thần Dao hôm nay đã giết chết bao nhiêu người, trở nên càng sắc bén, hơn nữa càng có thêm linh tính.

- Ta phải giết chết người...

Hoàng Kim Bĩ Mông Vương sau khi liếc nhìn Bạch Khởi, trong mắt liền xuất hiện hung quang hét lên.

- Giết ta? Được thôi, cũng phải xem xem người có bản lĩnh đó không, ta phải đánh cho người chịu phục mới thôi... Ta sẽ không giết chết người, ta cần người làm tọa kỵ cho ta, ha ha...

Bạch Khởi cười ha ha, cuồng ngạo nói. Giữa lúc nói cả người đã xông ra, một tay phá không giao thủ với Hoàng Kim Bĩ Mông Vương, trong nháy mắt đã tới phía sau của Hoàng Kim Bĩ Mông Vương, không nói nhiều tung quyền oanh kích lên cơ thể to lớn này, khiến cho hắn hung hăng nện trên thạch bích một cái, khi rơi xuống hơn mười tên Thú Nhân đáng thương còn chưa kịp tránh đã bị ép thành thịt nát.

- Gào...

Hoàng Kim Bĩ Mông Vương hai mắt huyết hồng nhìn về phía Bạch Khởi vọt tới, cơ thể khổng lồ hung hăng nhào vào trên thạch bích, trong nháy mắt đã bóp nát một khối lượng lớn sơn thạch khổng lồ, tại nơi vách núi chỉ để lại một vết trảo thật dài, nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì với Bạch Khởi, chỉ là bổ vào khoảng không mà thôi.

- Ha ha...

Bạch Khởi cười ha ha, Hóa Huyết Thần Dao trong tay trong nháy mắt đã chém một đao vào lưng của Hoàng Kim Bĩ Mông Vương, một đao sâu tới xương cốt, chém sau lưng Hoàng Kim Bĩ Mông Vương, từ đầu đến đuôi, toàn bộ phần lưng đều bị đứt bỏ, máu tươi chảy ra như suối, toàn bộ chiến trường đều bị chấn động.

- Gào...

Hoàng Kim Bửu Mông Vương hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất, cũng không có cách nào nhúc nhích. Nếu như không phải lực sinh mệnh của hắn mạnh mẽ thì lúc này e là đã chết tại đường trường rồi.

Tình cảnh như vậy khiến tất cả những người ở đây đều ngơ ngẩn, bất luận là Thái Thân hay là Bửu Mông, bất luận là Thú Nhân hay là con người, hay là những chủng tộc khác đều ngơ ngẩn. Hoàng Kim Bửu Mông Vương trong truyền thuyết lại bị Bạch Khởi dễ dàng chém đứt toàn bộ phần lưng ngã xuống như vậy, bọn họ sao có thể không kinh hãi cho được. Hầu như ngay trong nháy mắt nhìn thấy tình cảnh như vậy, Thú Hoàng Thái Cách như khụy xuống đất. Hoàng Kim Bửu Mông Vương lại gặp chuyện như vậy, những Thái Thượng Trưởng Lão của Thú Tộc tuyệt đối sẽ bất chấp tất cả để tứ mã phanh thây Thú Hoàng.

- Ăn nó đi.

Nhìn nhân thần cừu hận của Hoàng Kim Bửu Mông Vương, Bạch Khởi chỉ mỉm cười nói, nói xong liền lấy ra Cửu Chuyển Hồi Sinh Đan đưa cho Hoàng Kim Bửu Mông Vương, đưa vào trong miệng đối phương, cũng không quan tâm đối phương đồng ý hay không.

- Gào...

Hoàng Kim Bửu Mông Vương vốn nhìn Bạch Khởi với ánh mắt cừu hận, nhìn kẻ cướp đoạt tính mệnh của mình, nhưng một giây sau hắn lại phát hiện chuyện này không phải như hắn tưởng tượng. Cơ thể của hắn đã bắt đầu hồi phục lại, dùng mắt thường cũng có thể tốc độ hồi phục nhanh như thế nào, phần cơ thể vốn bị Bạch Khởi phá hủy đã bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng, thân thể trong nháy mắt đã hồi phục như đầu, thậm chí còn tốt hơn trạng thái lúc trước mấy phần.

Tình cảnh như vậy tất cả mọi người đều không nghĩ đến, bao gồm cả Hoàng Kim Bửu Mông Vương, hầu như tất cả mọi người đều không rõ tại sao Bạch Khởi phải cứu Hoàng Kim Bửu Mông Vương, rút cục là tại sao? Phải biết rằng trước đó bọn họ vẫn là kẻ thù, hơn nữa bọn họ cũng không rõ Hoàng Kim Bửu Mông bị trọng thương như vậy rút cục tại sao Bạch Khởi lại có thể khiến Hoàng Kim Bửu Mông Vương trong nháy mắt đã khôi phục như vậy.

- Thế nào còn muốn đối đầu với ta không? Nếu ngươi muốn tiếp tục đối đầu với ta, vậy thì ta cũng không khách khí.

Bạch Khởi bay lơ lửng trên không trung nhìn Hoàng Kim Bửu Mông Vương ở trước mặt mà nói. Hóa Huyết Thần Dao bên người bay lơ lửng bên cạnh Bạch Khởi, thậm chí không cần Bạch Khởi điều khiển chỉ cần một ý niệm trong đầu sẽ động thủ giết người.

Nhìn Bạch Khởi rồi lại nhìn Hóa Huyết Thần Dao, Hoàng Kim Bửu Mông có chút do dự, sau đó giống như nghĩ ra điều gì thần sắc phức tạp liếc nhìn Bạch Khởi, sau đó quỳ xuống cung kính hô:

- Chủ nhân...

Thanh âm của hai chữ này mặc dù không lớn nhưng khi tai của của tất cả mọi người nghe được giống như đều bị chấn động. Mọi người không ngờ tình cảnh này lại phát sinh biến hóa thành trò cười như vậy, Hoàng Kim Bửu Mông Vương lại kêu Bạch Khởi là chủ nhân... chuyện này... thật sự là khiến người ta không dám tin.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

456. Chương 338: Nói Chuyện Với Hắc Âm Giáo Hoàng (1)

Theo sự thần phục của Bửu Mông Cự Thú, chiến tranh cũng hạ màn. Hoàng Kim Bửu Mông Vương tượng trưng cho tinh thần của Thú Tộc đã chọn lựa đầu hàng, những Thú Nhân khác sao có thể tiếp tục ngoan cố chống lại chứ? Hiệu quả của Thị Huyết Chú biến mất, những Tắt Mãn Tế Ty cũng dừng động tác của mình, tàn dư của Quân đoàn Thú Nhân dần dần thoái lui. Trong trận đấu Thiết Bích Bảo, Thú Tộc đã tổn thất một vạn ba người, kết quả Thú Nhân cường giả tổn thất một ngàn năm trăm sáu mươi người, mặt đất phía trước của Thiết Bích Bảo đã bị máu tươi nhuộm đỏ, toàn bộ đại địa đều bị máu chảy ướt sũng.

Bạch Khởi vì vậy đã có được hai mươi tỉ sáu ngàn ba trăm vạn Giao Dịch Điểm. Sau khi có được số Giao Dịch Điểm này Bạch Khởi đã lựa chọn tạm thời tiêu hao mười hai tỉ Giao Dịch Điểm để đổi lấy một Tinh. Đây cũng là nguyên nhân khiến Bạch Khởi chỉ còn tám tỉ sáu ngàn vạn Giao Dịch Điểm. Nhưng Bạch Khởi

vì vậy mà thăng lên cấp bậc Nhị Tinh Đấu Thần cũng thấy đáng mừng. Cộng thêm Thập Nhị Vũ Dực, Bạch Khởi tuyệt đối có sức mạnh đạt tới Tam Tinh Đấu Thần, là sự tồn tại đỉnh cao có thể so sánh với Cao Cấp Thần, tiến thêm một bước trở thành cường giả có thể đối kháng lại Chủ Thần.

Nói nghiêm túc, trận chiến tranh này giúp Bạch Khởi rất nhiều, không có nhiều tổn thất, ngược lại có được toàn bộ Thú Tộc và hơn mười tỉ Giao Dịch Điểm, điều này khiến Bạch Khởi rất vui mừng. Trận chiến tranh này đã đẩy hắn lên đỉnh cao, đỉnh cao của thế giới nhân loại, đã có thể so với Độc Cô Cầu Bại của Thiên Kiếm Sơn.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Bạch Khởi và Thú Nhân ký kết một hiệp nghị, với rất nhiều lương thực và vũ khí, còn có vô số nhu yếu phẩm, đổi lấy vàng, bạc trắng phong phú dự trữ trên bình nguyên Thú Nhân, giải quyết vấn đề lương thực của bình nguyên Thú Nhân, đồng thời cũng giải quyết loại bỏ Thú Hoàng Thái Cách, để Tiểu Hoàng Tử dưới sự hộ tống của Tân Ba Đạt đưa tới trong đại quân Thú Nhân, dưới sự chứng kiến của Hoàng Kim Bì Mông Vương trở thành Thú Hoàng mới, có được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Khi kết thúc tất cả những việc này Bạch Khởi chọn lựa rời đi, để Tân Ba Đạt quay về quản lý những Thú Nhân này, mang theo những Bì Mông trở về, giải quyết chuyện nội bộ của Thú Nhân, đồng thời tập kết quân đội, chuẩn bị giúp sức cho Bạch Khởi tranh đoạt thiên hạ.

Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, Bạch Khởi không hẳn là người có dã tâm lắm, hắn không phải muốn làm một Hoàng Đế, cũng không phải nhất định muốn thống nhất Đại Lục. Hắn làm như vậy chẳng qua là vì theo đuổi việc nâng cao sức mạnh chí cao của bản thân mình mà thôi. Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể hiển nhiên là thứ mà Bạch Khởi muốn lấy, vì vậy Bạch Khởi không thể không nỗ lực một chút, có thể quy nạp tất cả sức mạnh để giúp sức cho mình. Thú Nhân vừa vặn cũng là một lực lượng không nhỏ cho nên Bạch Khởi thu nạp bọn chúng.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Bạch Khởi dẫn theo Khiếu Thiên vẫn chưa ra tay trong trận chiến tranh này, còn có Hoàng Kim Bì Mông Vương quay về Thành Hoa Hồng, còn có hơn mười vạn liên quân Đại Lục Bách Tộc. Bây giờ Thiết Bích Bảo đã vững như thái sơn, căn bản không cần quá nhiều người phòng thủ, cho nên Bạch Khởi mới điều động những liên quân này quay về, còn nói về Tịch Lạc Tư, bọn họ đã quay về nơi ở của mình ở trên Tử Vong Khâu Lĩnh.

Hoàng Kim Bì Mông Vương đi theo Bạch Khởi, đi cùng còn có mấy trăm Hồ nữ của Thú Tộc và hàng trăm tôi tớ của Sư Tộc. Bọn họ chịu trách nhiệm chăm sóc cho Hoàng Kim Bì Mông Vương, dù sao cuộc sống của Hoàng Kim Bì Mông Vương cũng rất xa hoa lãng phí, hơn nữa không dễ dàng hầu hạ, những người hầu hạ hắn đều là tinh nhuệ được tuyển chọn tỉ mỉ trong đám tinh nhuệ Thú Nhân.

Bạch Khởi dẫn theo Hoàng Kim Bì Mông Vương của Thú Nhân tộc quay về Đế Đô, nhận được sự chào đón của vô số người, dẫn tới chấn động cực lớn vì đây là thắng lợi đầu tiên của con người dành được khi đối diện với Thú Nhân sau bao nhiêu năm, hơn nữa là thắng lợi tuyệt đối, ngay cả Hoàng Kim Bì Mông Vương cũng bị thu phục. Điều này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, thắng lợi của trận chiến này thật sự đã khiến uy vọng của Bạch Khởi được đẩy lên đỉnh cao, lúc này toàn bộ thế giới nhân loại không có ai là không biết Bạch Khởi...

Ý của Tể Tướng Bối Tát Ni là mượn cơ hội này để Bạch Khởi lập tức đăng vị, nhưng đối với việc này Bạch Khởi vẫn giữ sự trầm mặc, kiên trì chờ sau khi đoạt được thiên hạ mới nói đến chuyện này, Bạch Khởi cho rằng bây giờ vẫn chưa phải là lúc.

Sau khi quay về Đế Đô gặp Tể Tướng, việc đầu tiên của Bạch Khởi chính là hẹn gặp Hắc Ám Chấp Sự Âm La Lan của Hắc Ám Thần Điện. Lần này trong chiến tranh Thú Nhân đã giành được thắng lợi đại quy mô, đồng thời quân đội ở tiền tuyến phương Bắc của Bất Diệt Hoàng Triều cũng đang có khí thế như chẻ tre. Toàn bộ hành động truyền giáo của Hắc Ám Thần Điện trong Bất Diệt Hoàng Triều đã bắt đầu, cũng dành được thành công không nhỏ, cho nên Bạch Khởi quyết định... lúc này phải đến đòi Hắc Ám Thần Điện một ít tiền, nếu không thì trong lòng Bạch Khởi khó mà yên ổn.

- Các hạ, nghe Hải Đường nói ngài có một vài chuyện muốn nói với tôi? Không biết các hạ muốn nói với tôi cái gì?

Trong Vương phủ của Bạch Khởi, Hắc Ám Chấp Sự Âm La Lan của Hắc Ám Thần Điện cúi đầu nhìn Bạch

Khởi đang ở trước mặt thấp giọng nói, lộ rõ vẻ cung kính vô cùng. Thực lực của Bạch Khởi siêu phát đến mức Âm La Lan không nhìn thấu được, bây giờ hắn đứng ở trước mặt Bạch Khởi chỉ có thể cảm nhận được một loại áp lực vô hình, loại áp lực này khiến hắn có chút không thở nổi, giống như hắn không muốn nhìn thấy Bạch Khởi.

- Không có gì? Hắc Âm Chấp Sự các hạ của ta, người nên biết rằng lần này chúng ta đã giành được thắng lợi không nhỏ ở Đông Bắc? Ta đã chinh phục được Thú Tộc, đồng thời quân đội của ta ở phương Bắc đang tiến công Thiên Long, cho đến giờ khí thế như chẻ tre. Nhưng... khi giành được những thành tích này, về phía ta cũng bị tổn thất trầm trọng, quân phí căng thẳng... người xem... phía Hắc Âm Thần Điện có phải nên...

Bạch Khởi liếc nhìn Âm La Lan đang ở trước mặt, giả vờ ưu sầu nói.

Âm La Lan nghe xong lời này khoe miệng có chút giật giật, hắn cũng không phải là kẻ ngốc, Bạch Khởi muốn cái gì sao hắn có thể không biết được? Nhưng Hắc Âm Thần Điện trước sau đã cung cấp cho Bạch Khởi ba mươi tỉ kim tệ, Hắc Âm Thần Điện có tiền nhưng cũng không thể để mặc cho Bạch Khởi cứ đòi hỏi như vậy. Nếu cứ như vậy Hắc Âm Thần Điện sớm muộn gì cũng bị Bạch Khởi lấy sạch kim tệ, điều này khiến Âm La Lan rất không bằng lòng, thậm chí Bạch Khởi lòng tham không đáy.

Nhưng lời này hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra trước mặt Bạch Khởi. Bạch Khởi lợi hại như thế nào Âm La Lan không biết nhưng Âm La Lan biết rõ rằng thực lực của Bạch Khởi cao hơn mình, nói không chừng còn cùng đẳng cấp với Giáo Hoàng thần bí, thậm chí có thể lợi hại hơn một chút, không nói đến bên cạnh có Hoàng Kim Bửu Mông Vương cao vượt năm mươi thước, cho dù mình có là Đấu Đế cũng phải nằm lại đây, cho nên Âm La Lan không dám nói gì.

Thế nhưng kêu Âm La Lan giao tiền ra như vậy hắn cũng có chút không cam tâm, cho nên lúc này Âm La Lan vẫn giữ sự trầm mặc, do dự hồi lâu không biết nên nói cái gì.

- Thế nào? Lễ nào Hắc Âm Thần Điện ngay cả một chút tiền cũng không bỏ ra được sao? Phải biết rằng quân đội của ta đang chiến đấu hăng hái ở tiền phương, bọn họ chính là vì hiệp nghị của chúng ta với Hắc Âm Thần Điện mà phấn đấu. Bọn họ đang chảy máu hy sinh, còn Hắc Âm Thần Điện các người ngồi không hưởng thành quả đã là rất tốt rồi, lễ nào bây giờ ngay cả chút quân phí mà các người cũng không muốn bỏ ra sao? Nếu là như vậy, ta thấy việc hợp tác giữa ta và Hắc Âm Thần Điện e là phải dừng lại rồi.

Bạch Khởi nhìn thấy Âm La Lan không nói gì, nhất thời hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy.

Nếu là trước đây Bạch Khởi còn kính nể Hắc Âm Thần Điện kia ba phần, nhưng bây giờ Bạch Khởi không để cho bọn chúng chút sĩ diện, đòi tiền người thì người phải trả. Bạch Khởi hoàn toàn đem bọn họ biến thành máy rút tiền, bây giờ Hắc Âm Thần Điện phải cầu lụy Bạch Khởi chứ không phải Bạch Khởi cầu lụy bọn họ. Bạch Khởi không sợ bọn họ, Chủ Thần không xuất hiện, ngoại trừ người ở Thiên Kiếm Sơn phương Bắc kia ra, Bạch Khởi tự hỏi trên thế giới này có ai là đối thủ của Bạch Khởi. Cho dù là Hắc Âm Giáo Hoàng dưới tay mình cũng chẳng là gì. Nếu Bạch Khởi muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể trừ diệt sạch sẽ nhân mã của Hắc Âm Thần Điện trong lãnh địa của Bát Diệt Hoàng Triều, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là Hắc Âm Thần Điện mà thôi.

- Chuyện này... đương nhiên là không phải, chỉ là gần đây tài chính của Hắc Âm Thần Điện có chút căng thẳng, ngài cũng biết Quang Minh Thần Điện bây giờ chèn ép chúng tôi ngày càng trầm trọng, tài chính của chúng tôi rất khó khăn. Chuyện này nhất thời tôi không thể quyết định, cần phải do Giáo Hoàng định đoạt, ngài xem... ngài có thể chờ đợi một chút không? Tôi sẽ đi thỉnh giáo Giáo Hoàng?

Âm La Lan thấp giọng nói, nói xong cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Bạch Khởi sợ Bạch Khởi nổi giận, một khi Bạch Khởi nổi giận Âm La Lan biết bản thân mình e là sẽ tiêu đời ở đây.

Nói thật ra, nếu là số lượng nhỏ, Âm La Lan cũng đồng ý nhưng hắn biết Bạch Khởi đã mở miệng, thì không phải một ngàn mấy trăm vạn kim tệ là có thể giải quyết được, tối thiểu cũng phải mấy tỉ thậm chí mấy chục tỉ kim tệ. Đã đưa cho Bạch Khởi ba mươi tỉ, cho nên chuyện này không phải hắn có thể quyết định được.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

457. Chương 338: Nói Chuyện Với Hắc Âm Giáo Hoàng (2)

- Hắc Âm Giáo Hoàng?Ồ... chuyện này cần Hắc Âm Giáo Hoàng định đoạt sao?Ồ, ta nghe nói Hắc Âm Thần Điện có một loại bí thuật có thể nói chuyện cách xa nhau, nếu là như vậy vậy thì trước mặt ta người hãy thỉnh giáo Hắc Âm Giáo Hoàng một chút là được rồi, nếu không được ta sẽ tự mình đi hỏi?

Bạch Khởi đứng dậy hơi khom lưng ra trước nói.

- Chuyện này...

Khóe miệng của Âm La Lan lại giật giật lần thứ hai, không biết nên nói thế nào, Thần Thuật của Hắc Âm Thần Điện quả thật tồn tại, không riêng gì Hắc Âm Thần Điện mà Quang Minh Thần Điện cũng có, nhưng đây là cơ mật tuyệt đối, sao Bạch Khởi lại biết được?

- Sao vậy, không được sao? Lẽ nào ngay cả cơ hội để ta gặp Hắc Âm Giáo Hoàng của các người nói chuyện một chút cũng không có sao?

Bạch Khởi nheo nheo mắt, có chút bất mãn nói, trong lúc nói một luồng sát khí lạnh lẽo đã tràn khắp gian phòng.

- Chuyện này... đương nhiên có thể.

Bạch Khởi tỏa ra sát khí khiến thân hình của Âm La Lan run lên, nhất thời có chút kinh hãi liếc nhìn Bạch Khởi, sau đó vội vàng trả lời. Hắn biết chuyện đến lúc này đã trở thành chuyện hắn không thể quyết định được rồi, hắn không thể không đồng ý, nếu hắn không đồng ý nói không chừng Bạch Khởi có lẽ sẽ trở mặt.

- Vậy còn chờ gì nữa? Mà còn chưa động thủ?

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng ngồi ở đó đưa mắt nói như vậy.

Đối với việc này Âm La Lan chỉ cười đau khổ một tiếng, sau đó lấy ra một thủy tinh cầu màu đen trong Túi Không Gian, rồi bắt đầu niệm một chuỗi chú ngữ. Khi kết thúc chú ngữ, thủy tinh cầu màu đen đã bay lơ lửng trên không trung, trên mặt thủy tinh cầu xuất hiện một đồ tượng, bắt đầu u ám, sau đó xuất hiện một lão giả uy nghiêm, đầu đội vương miện, trong mắt tràn đầy tinh quang, liếc nhìn Âm La Lan rồi nói:

- La Lan, người tìm ta có chuyện gì?

- Khởi bẩm Giáo Hoàng Bộ Hạ, Bạch Khởi các hạ của Bất Diệt Hoàng Triều muốn nói chuyện với ngài...

Âm La Lan biểu hiện tương đối cung kính, đầu tiên cười khổ một tiếng, sau đó cung kính nói như vậy, nhân thần dành cho Hắc Âm Giáo Hoàng tràn đầy bất đắc dĩ, như biểu đạt chuyện này không phải là hắn tự ý làm chủ mà là không còn cách nào mới làm như vậy.

Lạnh lùng liếc nhìn Âm La Lan, Hắc Âm Giáo Hoàng không nói gì, trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi nói:

- Được rồi, hắn đang ở đâu?

- Ta đang ở đây...

Bạch Khởi phát tay tỏa ra một luồng đầu khí chuyển động thủy tinh cầu về trước mặt mình, sau đó ngồi đó cười nói.

-Ồ... người trẻ tuổi, người chính là Bạch Khởi sao? Rất trẻ, tìm ta có chuyện gì?

Hắc Âm Giáo Hoàng nhìn thoáng qua Bạch Khởi, biểu hiện không thay đổi gì, chỉ là trên khóe miệng để lộ một nụ cười nhàn nhạt.

- Không có gì, biểu hiện của quân đội ta gần đây người cũng nhìn thấy rồi, chúng ta đang tiến công quy mô vào Thiên Long, hơn nữa thế như chẻ tre. Trước đó ta đã đánh bại Thú Nhân, giết chết một ngàn sáu trăm vạn tên, đánh bại Hoàng Kim Bỉ Mông Vương, bây giờ hắn đã trở thành tọa kỵ của ta, có thể nói là chiến tích vĩ đại. Nhưng đồng thời quân đội của ta cũng tổn thất không ít, bây giờ quân phí của ta rất căng thẳng, người biết đấy, ta phải nuôi bao nhiêu người, cho nên cần rất nhiều tiền. Ta muốn... Hắc Âm Thần Điện các người không phải có thể cung cấp cho ta một ít quân phí sao?

Bạch Khởi nói tản mạn, biểu hiện không ngạo mạn nhưng khi nói nhân thần của hắn không có bất kỳ sự cuồng vọng và gợn sóng nào, chỉ là chăm chú nhìn vào Hắc Ám Giáo Hoàng phẳng phất như đợi câu trả lời của hắn.

- Hoàng Kim Bửu Mông Vương trở thành tọa kỵ của người? Người nói có thật không?

Trên khuôn mặt cổ tình không dao động của Hắc Ám Giáo Hoàng xuất hiện một tia kinh hãi, nhưng lập tức biến mất, trong nhân thần nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt đầy tia kỳ dị liên tục hỏi.

- Đương nhiên, chuyện này còn có thể giả sao? Nếu người không tin thì có thể hỏi Ám La Lan, Hoàng Kim Bửu Mông Vương đang ở ngoài cửa. Ồ... nhưng cái này hình như không phải là trọng điểm, quân phí ta nói mới là trọng điểm. Người biết không, không có quân phí quân đội của ta rất khó hành động, mộng tưởng của Hắc Ám Đế Quốc sợ là cũng khó mà thành hiện thực.

Bạch Khởi cười ha ha, sau đó nói.

- Ồ... cho dù là như vậy, nhưng thanh niên trẻ tuổi, Hắc Ám Thần Điện gần đây cũng có chút căng thẳng. Đương nhiên... nếu người cần quân phí, ta có thể cho người. Người cần bao nhiêu bây giờ cứ nói đi, nhưng người phải đích thân tới Hắc Ám Thần Điện một chuyến. Bây giờ chúng ta không có đủ người để mang đến cho người. Bây giờ cuộc đấu tranh giữa chúng ta và Quang Minh Thần Điện ở Trung Ương Đại Lục đã tới lúc gay cấn rồi, bất cứ cường giả nào cũng đều là sức mạnh quý giá nhất, không dễ bị mất, cũng không thể phải bọn họ rời khỏi đó.

Hắc Ám Giáo Hoàng thần sắc phức tạp nói, cũng không biết đang có dự tính gì.

Phải biết rằng Hắc Ám Thần Điện có vô số cường giả, cho dù là đang giao chiến kịch liệt với Quang Minh Thần Điện cũng không đến nỗi ngay cả mười mấy người đi đưa tiền cũng không tìm được, hắn nói như vậy chỉ là vì để Bạch Khởi tới đó, còn mục đích là gì thì không biết.

Ý tứ của Hắc Ám Giáo Hoàng, Bạch Khởi có thể hiểu được, hắn cũng biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như Hắc Ám Giáo Hoàng nói. Nhưng không còn cách nào, hắn thật sự cần tiền, cần một món tiền rất lớn, bây giờ Hắc Ám Thần Điện là nơi duy nhất hắn có thể kiếm được, cũng là kẻ duy nhất có thể cung cấp cho Bạch Khởi một số tiền lớn, cho nên Bạch Khởi do dự một lát rồi vẫn chọn cách gặt đầu đồng ý.

- Được... không thành vấn đề, cứ đợi đi ta sẽ đến Hắc Ám Thần Điện, đến lúc đó chỉ cần kêu Ám La Lan nói với ta địa điểm là được, ta cần ba mươi tỉ kim tệ có được không?

Bạch Khởi gặt gặt đầu, trầm giọng nói.

- Ba mươi tỉ? Quá nhiều, bây giờ nhiều nhất ta chỉ có thể cung cấp cho người hai mươi tỉ. Hơn nữa ta phải nói với người, hai mươi tỉ cung cấp cho người, nhưng trước đó người thật sự đối kháng giao thủ với Giáo Đình. Trước khi người tấn công Trung Ương Đại Lục, Hắc Ám Thần Điện chúng ta cũng không có cách nào cung cấp thêm cho người một phân tiền viện trợ nào nữa.

Hắc Ám Giáo Hoàng cau mày đưa ra đáp án như vậy.

- Hai mươi tỉ? Được rồi, vậy cứ quyết định như vậy đi.

Bạch Khởi vốn chính là sư tử há miệng, ba mươi tỉ hắn cũng biết Hắc Ám Thần Điện sẽ không đưa, nhưng có thể đưa hai mươi tỉ là đã rất tốt rồi, hai mươi tỉ kim tệ đã là một số lượng không nhỏ. Hắc Ám Thần Điện dù sao cũng không phải là cái máy rút tiền thật sự, Bạch Khởi cũng không thể lòng tham không đáy vô dối đòi lấy, trừ phi Bạch Khởi có thể đánh bại Hắc Ám Thần Điện, chinh phục hoàn toàn bọn họ, nếu không thì trước khi thật sự giao thủ với Giáo Đình sợ là Bạch Khởi cũng không có được sự giúp đỡ nào của Hắc Ám Thần Điện nữa.

- Được, vậy cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ cho người chuẩn bị cho người, lúc nào người đến lấy cứ nói với Ám La Lan một tiếng là được.

Nói xong Hắc Ám Giáo Hoàng cắt đứt sự liên hệ, ảnh tượng biến mất trước mặt Bạch Khởi.

Đối với việc này Bạch Khởi mỉm cười không nói thêm gì, liếc mắt nhìn Ám La Lan đang ở trước mặt cười nói:

- Người có thể đi rồi, ta đã nói chuyện với Giáo Hoàng Bộ Hạ của các người, đợi người đưa bản đồ của Hắc Ám Thần Điện đến là được, tự ta sẽ đi.

- Được... vậy ta cáo lui.

Ám La Lan cười đau khổ một tiếng rồi cáo lui, lúc này hắn còn có thể nói gì nữa? Bây giờ hắn không có tư cách nói gì trước mặt Bạch Khởi rồi.

Sau khi chờ Ám La Lan đi xong Bạch Khởi ngồi ở đó một tay vuốt cằm, vừa suy nghĩ nghiền ngẫm về vấn đề này. Xem ra cần phải đến Trung Ương Đại Lục một chuyến, hơn nữa hắn còn nhớ ba năm trước bản thân hình như còn có ước định với Đấu Giả Công Hội, bây giờ nhớ ra cũng nên đi một chuyến. Một là để tham gia tỷ thí gì đấy của Trung Ương Đại Lục, người của Đấu Giả Công Hội cũng có liên hệ, tiện đường kiểm Thần Thánh Cự Long làm tọa kỵ, hai là tiện đường xem sức mạnh của Giáo Đình rút cục như thế nào. Ba là... chính là việc quan trọng nhất, đó chính là Bạch Khởi cần đi kiếm tiền, lấy tiền nâng cao sức mạnh của bản thân mới là nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt. Đường nhiên tiện đường còn phải xem xem việc mở phong ấn của Hắc Ám Thần Điện... Cứ như vậy đi, đợi có cơ hội hãy nói, bản thân bây giờ dù sao cũng chưa có đủ tiền để đối kháng với Chủ Thần.

oOo

Bạch Khởi cũng không biết lúc này sau khi Hắc Ám Giáo Hoàng cắt đứt liên lạc với Bạch Khởi, sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng vô cùng, ngồi trong phòng khách trống trải, trên vương tọa cao cao, sắc mặt có chút khinh địch nói:

- Bạch Khởi... Bạch Khởi... hừ... chỉ mong người đủ cường đại, nếu không thì khi người tới đây ta sẽ khiến cho người phải hối hận...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

458. Chương 339: Tới Trung Ương Đại Lục (1)

Hắc Ám Giáo Hoàng muốn cái gì, Bạch Khởi rất có thể không biết, hắn cũng không muốn biết những thứ đó. Bây giờ Bạch Khởi có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, hắn nhớ tới bản thân vẫn còn một số chuyện phải làm ví dụ như ba năm trước hắn đã từng tới Đấu Giả Công Hội tiến hành khảo hạch, đồng thời cũng đồng ý với hai người ở đó giúp bọn họ thắng trận thi đấu. Tọa kỵ Thần Thánh Cự Long lúc đó có lực hấp dẫn cực kỳ lớn đối với Bạch Khởi, nhưng bây giờ lực hấp dẫn này quả nhiên nhỏ đi rất nhiều, Thần Thánh Cự Long hiện tại đối với Bạch Khởi chẳng qua là một món đồ chơi mà thôi, một món đồ chơi không có giá trị, cần bản không đáng để trong mắt.

Nhưng Bạch Khởi là người không thích thất tín với người khác, huống hồ, lần này tới Trung Ương Đại Lục vẫn cần đi tới Hắc Ám Thành một chuyến, một là để phá vỡ Hắc Ám Phong ấn, hai là phải tìm được Hắc Ám Giáo Hoàng đòi tiền, vì vậy Bạch Khởi quyết định mượn cơ hội này đi tới Trung Ương Đại Lục một phen.

Rời khỏi Vương phủ, Bạch Khởi trực tiếp tới Đế Đô Đấu Giả Công Hội, xuyên qua phòng khách rộng lớn, trực tiếp tiến vào hậu viện của Đấu Giả Công Hội. Trước cửa có người muốn ngăn cản Bạch Khởi nhưng Bạch Khởi chỉ nói một câu:

- Ta tới tìm Hội Trưởng của các người.

Nói xong cũng không để ý đến hai người ở cửa muốn ngăn cản mình, trực tiếp lách người rồi đi vào. Hai thủ vệ ở cửa nhìn nhau, nhìn thoáng qua Bạch Khởi đang đi vào, lặng lẽ không nói gì. Tốc độ của Bạch Khởi đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ, thực lực mà đối phương biểu hiện ra cũng vượt quá phạm vi ngăn cản của bọn họ. Cường giả như vậy không phải là dạng mà bọn họ có thể ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn cách trầm mặc, yên lặng. Trách nhiệm làm hộ vệ bọn họ đã cố hết sức rồi, đối phương tìm Hội Trưởng thì cứ để hắn đi tìm, tin rằng Hội Trưởng đại nhân cũng sẽ không trách tội bọn họ, những hộ vệ nhỏ bé này.

- Ai... kẻ nào dám xâm phạm vào Đấu Giả Công Hội?

Khi Bạch Khởi bước vào trong sân, một thanh âm uy nghiêm theo đó vang lên. Hai bóng người xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, đó chính là Hội Trưởng và người được gọi là lão già điên mà Bạch Khởi đã gặp ba năm trước ở Đấu Giả Công Hội.

Sau khi hai người nhìn thấy người đến là Bạch Khởi thì vô cùng sửng sốt, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ vui mừng. Thật ra định ước ba năm trước bọn họ lâu nay vẫn không quên, chớp mắt thời gian đã đến, nhưng bọn họ cũng không dám đi quấy rầy Bạch Khởi. Bạch Khởi bây giờ đã không giống ngày xưa rồi, ngày xưa mặc dù Bạch Khởi quyền cao chức trọng, nhưng Đấu Giả Công Hội vẫn có tư cách mời Bạch Khởi. Dù sao Đấu Giả Công Hội tượng trưng của Đấu giả Đại Lục cũng có thực lực và địa vị cường đại, nhưng theo ngày tháng thực lực của Bạch Khởi không ngừng nâng cao, địa vị cũng không ngừng nâng cao, cho dù là hai người của Đấu Giả Công Hội cũng không dám tùy ý đi tìm Bạch Khởi. Gần đây lại có thêm thông tin Bạch Khởi thu Hoàng Kim Bửu Mông Vương làm tọa kỵ, bọn họ càng không dám làm càn.

Theo bọn họ thấy, Thần Thánh Cự Long mặc dù quý hiếm nhưng thứ này không thể sánh được với Hoàng Kim Bửu Mông Vương. Hoàng Kim Bửu Mông Vương là gì chứ? Đó chính là bá chủ của lục địa, là sự tồn tại được gọi là vô địch. Trên lục địa có thể tiêu diệt Cự Long, Bửu Mông đã là sự tồn tại không yếu hơn Cự Long. Hoàng Kim Bửu Mông Vương càng có thể so sánh với Long Hoàng, có tọa kỵ như vậy Bạch Khởi lẽ nào còn nhớ đến một Thần Thánh Cự Long nhỏ bé? Hơn nữa từ vài phương diện nào đó mà nói đó cũng là tượng trưng cho thực lực của Bạch Khởi, bọn họ càng không dám đi tìm Bạch Khởi. Mặc dù trong lòng bọn họ rất sốt ruột nhưng bọn họ cũng rất rõ bây giờ Bạch Khởi đã không phải là đối tượng bọn họ có thể đối đãi bình đẳng rồi..

- Là người? Nhiếp Chính Vương các hạ?

Sau khi lão già điên của Đấu Giả Công Hội nhìn thấy Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó há miệng nói, nhưng lời nói mới phát ra một nửa đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng sửa lại cách xưng hô, mang theo nửa phần cung kính nói, không phải vì địa vị của Bạch Khởi mà là vì thực lực của Bạch Khởi.

- Không sai, là ta, không ngờ hai vị vẫn còn nhớ ta, thật sự là không ngờ.

Bạch Khởi mỉm cười nói, khi nói góc mắt xuất hiện một vẻ tươi cười.

Hàm ý của Bạch Khởi đã được hai người nhận ra, nhất thời thở dài một hơi, khôi phục lại vẻ bình thường, Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội vẫn mang theo sự cẩn thận nói:

- Không biết Nhiếp Chính Vương các hạ tới chỗ chúng tôi có chuyện gì?

Đương nhiên mặc dù hẩn hời như vậy nhưng trong lòng đại khái đã đoán được, đương nhiên hẩn không dám nói ra, hẩn sợ sau khi nói ra vạn nhất không phải thì thật sự là quá mất mặt, cho nên vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, đây là kinh nghiệm tổng kết ra hơn trăm năm qua, con người vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

- Sao lại không biết chứ? Ồ... các người lẽ nào không nhớ ước định của chúng ta ba năm trước sao? Các người không nhớ nhưng ta vẫn nhớ, không phải nói phải tới Trung Ương Đại Lục tham gia thi đấu do Đấu Giả Công Hội tổ chức sao? Sao các người lại quên được chứ? Hay là trận thi đấu đã bị hủy bỏ rồi?

Bạch Khởi cười ha ha, hào sảng nói.

Lời nói của Bạch Khởi khiến hai người để lộ ra nụ cười, xấu hổ liếc nhìn Bạch Khởi, cười ha ha, ít nhiều có chút xấu hổ, đồng thời vì chuyện giữ lời của Bạch Khởi mà cảm thấy ít nhiều bội phục. Dù sao không phải ai cũng có thể làm được như Bạch Khởi. Một câu nói ba năm trước đến bây giờ vẫn còn nhớ, đồng thời với địa vị của Bạch Khởi như bây giờ mà vẫn có thể giữ lời hứa. Phải biết rằng Bạch Khởi hoàn toàn có thể không để ý đến bọn họ, nhưng hẩn vẫn tới, tới vào lúc hẩn đang bận rộn.

Thật ra Bạch Khởi cũng không phải là quá bận rộn. Dù sao thời gian này Bạch Khởi đã giải quyết xong vấn đề Thú Nhân. Trong nước vì thắng lợi chiến tranh mà càng ngày càng ổn định, cuộc sống dân chúng no đủ, an cư lạc nghiệp. Phương Bắc mặc dù vẫn còn chiến sự nhưng ba nước vây kích một nước, chiếm ưu thế tuyệt đối. Thế của Bất Diệt Hoàng Triều như chẻ tre, thắng lợi liên tiếp, Bạch Khởi còn có gì phải lo lắng nữa chứ? Cho dù là Bạch Khởi có ở lại Đế Đô bây giờ cũng không có tác dụng gì, cả ngày ngoài chuyện ăn uống chán chết ra cũng chẳng có chuyện gì khác đáng nói.

Cho nên Bạch Khởi mới muốn tới Trung Ương Đại Lục một chuyến, hai người có chút hiểu lầm nhưng đại khái phương hướng cũng không sai, Bạch Khởi thật sự là nói lời giữ lấy lời.

Sau một tiếng sừng sốt, lão già điên cười ha ha nói:

- Ta biết ngài nhất định sẽ giữ lời mà, còn hai chúng ta lo lắng nửa ngày trời. Bây giờ thì tốt rồi, có ngài tham gia vậy thì lần này Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta mười phần đã nắm chắc chín phần, nhất định sẽ dành được đệ nhất, ha ha...

- Đệ nhất? Ồ... cũng không chắc lắm đâu.

Bạch Khởi cũng cười nói. Còn về phần cái danh đệ nhất thanh niên cường giả, Bạch Khởi căn bản cũng không để ý, cũng không xem cái được gọi là thiên tài đặt trong mắt mình, rất có khí thế xem thường anh hào thiên hạ. Dù sao với tu vi của Bạch Khởi bây giờ phải biết rằng trên Đại Lục người có thể thắng được mình sợ là ngoại trừ Độc Cô Cầu Bại ở Thiên Kiếm Sơn ra, những người khác e là đều không phải là đối thủ của mình. bất luận là Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội hay là Hắc Ám Giáo Hoàng hay là Quang Minh Giáo Hoàng, Bạch Khởi tuyệt đối có thể nắm chắc chiến thắng bọn họ, điều này không thể nghi ngờ.

- Ha ha, ngài đang nói đùa à, có ngài ở đây, đệ nhất nhất định là của chúng ta. Ồ... nhưng lần này chúng ta vẫn chọn ra mấy thiên tài trong Bất Diệt Hoàng Triều, so với ngài căn bản không là gì cả, nhưng thật ra trong đám thanh niên cường giả cũng hiếm mà thấy được. Bọn chúng đang ở Diễn võ trường, chúng ta vốn đã chuẩn bị để bọn chúng thượng trường nhưng bây giờ xem ra bọn chúng đều chỉ làm nền cho ngài mà thôi. Nhưng đại hội quy định mỗi một Đế Quốc có thể tham gia với năm người, Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta vẫn quyết định có bốn người đó cùng tham gia với ngài. Mặc dù không thể dành đệ nhất, nhưng đệ nhị, đệ tam sống chết cũng phải dành được, nếu có thể bao quát cả ba danh hiệu thì càng tốt.

Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội đứng ở đó liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt cười ha ha.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

459. Chương 339: Tới Trung Ương Đại Lục (2)

Có Bạch Khởi tham gia hẳn tự tin mười phần, dù sao Bạch Khởi ba năm trước đã là Cửu Tinh Đấu Vương rồi, ba năm nay công tích vĩ đại không ngừng, thực lực có tiến triển nhảy vọt. Hắn đã hoàn toàn không đoán được Bạch Khởi lợi hại thế nào, thực lực như vậy nếu vẫn không thể dành được đệ nhất thì có chút không hợp ý trời.

- Ha ha... được, ai tham gia cùng ta cũng được, nhưng ta không muốn những người khác biết ta là ai, có được không? Tối thiểu là trước khi dự thi tạm thời không để người khác biết ta là ai, không biết như vậy có được không?

Bạch Khởi mỉm cười đưa ra một yêu cầu nhỏ.

- đương nhiên có thể... nhưng... ta cũng có một chuyện rất hiếu kỳ, hy vọng ngài có thể trả lời ta.

Phía bên lão già điên cũng cười ha ha, sau đó nói với Bạch Khởi đang ở trước mặt như vậy, đồng ý với Bạch Khởi nhưng đồng thời lại đưa ra một vấn đề khác.

- Có chuyện gì cứ nói ra đi.

Bạch Khởi cũng không keo kiệt, hào sảng nói.

- Cấp bậc của ngài bây giờ là gì?

Đây là vấn đề mà lão già điên quan tâm nhất, mặc dù hắn cũng biết thực lực của Bạch Khởi bây giờ đã vượt qua mình rồi, nhưng hắn vẫn không kìm được hỏi như vậy.

- Chuyện này... ta bây giờ à? Ồ... nói thế nào nhỉ, nếu kêu ta nói ra cấp bậc thì hình như rất khó nói, nhưng ta cũng tương đương với Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội.

Bạch Khởi trừng mắt có chút vui đùa nói.

- Sao...

Lời nói đùa của Bạch Khởi khiến cả hai người đều ngơ ngẩn cả người. Hai người lão già điên và Phân Hội Trưởng đều ngơ ngẩn, không nói ra câu nào. Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội là bí mật tuyệt đối, với thân phận của hai người họ cũng chỉ hơi biết chút ít mà thôi, biết sự tồn tại của Thái Thượng Trưởng Lão, cũng biết sự tồn tại này... là siêu việt hiện có trên hệ thống cấp bậc, nghe nói đã vượt qua sự tồn tại của Cửu Tinh Đấu Đế...

Thái Thượng Trưởng Lão trong lòng bọn họ đã giống như một vị thần rồi nhưng không ngờ Bạch Khởi lại nói ra một câu như vậy. Tương đương với Thái Thượng Trưởng Lão của chúng ta sao?

Một câu nói thật sự đã chấn động cả hai người, trong nhãn thần nhìn về hướng Bạch Khởi cũng tràn đầy phức tạp, ngơ ngẩn đứng ở đấy không biết nên nói cái gì, đại khái là quá chấn động.

Nhìn hai vị cường giả của Đấu Giả Công Hội đức cao vọng trọng có bộ dạng như vậy, Bạch Khởi có chút buồn cười, sau đó liếc nhìn người đang ở trước mặt, tăng hắng hai tiếng mới nói:

- Chuyện này... ta muốn gặp những người khác có được không?

Lời này vừa thốt ra, hai người đang ngơ ngẩn mới hồi phục lại tinh thần, sắc mặt lộ rõ sự xấu hổ liếc nhìn Bạch Khởi, vội vàng cung kính nói:

- Có thể, đương nhiên là được, ta lập tức dẫn ngài đi.

Hai người trước đây đối với Bạch Khởi duy nhất chỉ có chút kính nể, bây giờ biểu hiện vui lòng, vô cùng kính nể và phục tùng, thậm chí ngay cả xưng hô cũng thay đổi. Đại Lục Thiên n cường giả vi tôn, cường giả nhận được sự sùng bái của bất cứ người nào, cho dù là hai vị đại lão của Đấu Giả Công Hội cấp bậc Đấu Vương cũng không phải là ngoại lệ. Trong lòng bọn họ Bạch Khởi có thể so sánh với Thái Thượng Trưởng Lão vậy thì nhất định đáng để bọn họ tôn kính.

Đi theo hai vị đại lão của Đấu Giả Công Hội Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi bước vào Diễn võ trường của Đấu Giả Công Hội. Diễn võ trường là nơi mà hầu như mỗi Đại gia tộc hay là thế lực lớn nào đều có, vì lực phá hoại của Đấu giả quá lớn. Khi tập luyện rất khó thi triển, cho nên Diễn võ trường mới được sinh ra. Diễn võ trường bình thường đều được chế tạo từ sắt thép, để chống lại lực phá hoại của Đấu giả, để các Đấu giả có thể phát huy toàn lực, tiến bộ không ngừng. Giống như nơi này của Đấu Giả Công Hội, đặc biệt là Tổng Bộ của Đấu Giả Công Hội Bất Diệt Hoàng Triều, toàn bộ Diễn võ trường đều dùng huyền vũ thạch chế tạo thành, để chống lại sự huấn luyện của các Đấu Vương cường giả mà không bị bất cứ thương tổn nào, tuyệt đối tốt hơn những nơi khác của những nhà thế gia giàu có.

Sau khi đi theo hai người tiến vào Diễn võ trường, từ chỗ đi vào chật hẹp, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một Diễn võ trường rộng khoảng năm trăm mét vuông, ngoại trừ toàn bộ mặt đất của Diễn võ trường được lát một tầng đá cẩm thạch, những nơi khác toàn bộ đều được chế tạo từ huyền vũ thạch. Xem ra khí thế to lớn vô cùng, hơn nữa có thể cắt đứt tất cả khí tức bên ngoài, khiến người ở đây có thể tĩnh tâm tập luyện.

Thường ngày những người ở đây rất ít, phần lớn những người bên trong Đấu Giả Công Hội đều phải nộp ít nhiều hội phí mới được đến đây tập luyện, nhưng gần đây Đấu Giả Công Hội đã đóng cửa với bên ngoài, chính vì để năm thiên tài được tuyển chọn ở các nơi khắp nước có một chỗ tập luyện tốt hơn.

Khi Bạch Khởi bước vào đây, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là bốn nam một nữ, trên người họ đều phát ra những đầu khí khác nhau đang tập luyện ở đây. Người lợi hại nhất lại là một cô gái, xem bộ dạng khoảng chừng mười mấy tuổi, nhưng lại có thực lực cấp bậc Đấu Tông. Mặc dù chỉ là Nhất Tinh Đấu Tông nhưng so sánh với những người khác thật sự đã rất chấn động rồi. Tuổi còn trẻ như vậy đã có được thực lực này, tuyệt đối có thể được gọi hai chữ thiên tài. Còn những người khác đều là cường giả cấp bậc Đấu Linh, thuộc về Đấu Linh cấp cao. Người thấp nhất là một thanh niên tóc vàng khoảng chừng hai bốn, hai năm tuổi, xem ra béo tốt hơn Bạch Khởi, tương đối anh tuấn. Thực lực của hắn là Lục Tinh Đấu Linh, những người khác lợi hại hơn hắn một chút.

- Được rồi, các người dừng lại một chút, hôm nay ta sẽ giới thiệu một người đồng hành mới với các người. Hắn sẽ gia nhập vào hàng ngũ các người, năm ngày sau sẽ đại diện cho Phân hội Bất Diệt Hoàng Triều

chúng ta tham dự vào đại hội thanh niên cường giả Đại Lục lần này.

Sau khi tiến vào Diễn võ trường, Phân Hội Trưởng đứng ở đó vỗ vỗ tay, sau đó cao giọng quay sang hô lớn với mấy người đứng xung quanh.

Một câu nói khiến nơi này đang náo nhiệt vô cùng yên tĩnh trở lại. Năm người đang trong cơn say sưa huấn luyện đều dừng động tác trong tay mình, nhìn về hướng Bạch Khởi. Trong nhãn thần nhìn về hướng Bạch Khởi hàm chứa rất nhiều, có ganh ghét, có hiếu kỳ, có ngưỡng mộ, có hưng phấn, đương nhiên còn có sự thù hận, rất nhiều nhãn thần hàm chứa rất nhiều thứ từ năm người khác nhau. Xem ra bọn họ đối với chuyện Bạch Khởi đến đây cũng không hoan nghênh gì. Dù sao bọn họ cũng biết trận thi đấu lần này một Đế Quốc chỉ có thể có năm người tham gia, còn một Vương Quốc chỉ có thể có hai người, một Công quốc chỉ có thể có một người tham gia. Bọn họ ở đây đã đủ năm người rồi, bây giờ Bạch Khởi tới biểu thị cho một chuyện là trong năm người bọn họ sẽ có người bị Bạch Khởi thay thế, điều này đối với bọn họ mà nói đương nhiên không thể là tin tốt.

Ngoại trừ cô gái cấp bậc Đấu Tông liếc nhìn Bạch Khởi có chút hiếu kỳ ra rồi không nói gì cả, tiếp tục bắt đầu bài huấn luyện của mình, cầm thanh kiếm bắt đầu không ngừng tập luyện những động tác đơn giản ra thì những người khác ánh mắt đều không phải hữu hảo như vậy, chí ít là không đơn thuần như vậy.

- Một Đế Quốc chỉ có năm người, Hội Trưởng đại nhân, chúng tôi ở đây đã đủ rồi, hơn nữa chúng tôi có tự tin đoạt được thứ tự tốt, cho nên không cần người khác.

Thanh niên tóc vàng cung kính bước ra trước mặt Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội cung kính bội phần nói như vậy. Đương nhiên trong ngữ khí ít nhiều có chút kích động, dù sao hắn cũng biết trong năm người nếu Bạch Khởi tiến vào thì nhất định phải loại đi một người, mà khả năng hắn bị loại là cao lớn, vì bản thân hắn chính là người có thực lực yếu nhất trong những người này.

- Năm người? Đúng vậy nhưng trong số các người phải có một người bị loại, còn hắn không cần phải tỷ thí. Bản Tắt Lý, chính là người. Trong năm người thực lực của người yếu nhất, cho nên người phải rời khỏi đây. Rất xin lỗi, mặc dù ta cũng muốn để người tham gia, nhưng đáng tiếc... Tình hình bây giờ ta không thể không loại trừ người, vì người chiếm dụng hạn ngạch. Nếu có sáu người ta nhất định sẽ để người tham gia, nhưng đáng tiếc không được sáu người, chỉ được năm cho nên ta rất xin lỗi, người chỉ có thể thôi lui thôi.

Phân Hội Trưởng Đấu Giả Công Hội liếc nhìn thanh niên tóc vàng trước mặt mình nói, trong ngữ khí ít nhiều có chút không niềm tình, nhưng cũng không còn cách nào. Bạch Khởi gia nhập nhất định phải loại bớt một người, mà thực lực của thanh niên tóc vàng là yếu nhất cho nên chỉ có loại trừ hắn, không loại trừ hắn lẽ nào còn có khả năng loại bỏ Bạch Khởi.

- Cái gì! Điều này sao có thể! Hội Trưởng đại nhân ngài đang nói đùa sao? Ta đã trải qua bao nhiêu vòng sơ tuyển, trải qua mười lần tỷ thí mới được chọn đến đây. Còn người này không biết là ai, ngài đột nhiên vì hắn mà dễ dàng loại bỏ ta sao? Ta không phục... Ta thật sự không phục, Hội Trưởng đại nhân, ngài làm như vậy thật không công bằng!

Bản Tắt Lý nghe thấy lời này sắc mặt liền biến đổi, có chút kích động nói, trong nhãn thần nhìn về hướng Bạch Khởi tràn đầy sự thù hận. Hắn phải thiên tâm vạn khổ mới dành được cơ hội này, một ngày nào đó nếu thành công thì lập tức sẽ công thành danh toại trên Đại Lục, cho dù không thể thành công, chỉ cần có thể dành được danh tiếng, đối với Bản Tắt Lý cũng là đủ rồi. Vì tương lai sau này hắn tuyệt đối sẽ là người được các nước chọn lựa mời chào, vì cơ hội này hắn đã phấn đấu ba năm, nhưng vì sự xuất hiện của Bạch Khởi trong nháy mắt hắn đã bị loại bỏ, điều này khiến hắn sao có thể khâm phục được chứ?

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

460. Chương 340: Khiêu Chiến (1)

Những người khác ngoại trừ cô gái kia đều đưa mắt liếc nhìn nhau. Phải nói rằng bọn họ đã ở cùng với nhau trong một thời gian lâu như vậy, giữa bọn họ mặc dù không phải hòa thuận lắm, nhưng về cơ bản vẫn có cảm tình, tự nhiên Bạch Khởi muốn gạt bỏ một người trong số họ đi, bọn họ đương nhiên không muốn.

Sau khi liếc mắt nhìn nhau một thanh niên đầu bóng loáng, là Đấu Linh có tu vi khoảng chừng Bát Tinh đi ra, cúi người nói với Phân Hội Trưởng:

- Hội Trưởng đại nhân, chúng tôi cũng cảm thấy chuyện này thật sự có chút qua loa. Những người có thể đến đây đều là những người đã trải qua hơn chục trận chiến, là những thiên tài được tuyển chọn ra trong mấy trăm vạn Đấu giả khắp nơi trên cả nước, có thể đạt được bước này thật sự không hề dễ dàng. Nếu ngài tùy tiện gạt bỏ Bản Tắt Lý chúng tôi cũng thấy không phục.

Đối với chuyện này Bạch Khởi chỉ mỉm cười, Bạch Khởi căn bản không để ý đến bọn họ, chỉ là hiếu kỳ muốn xem xem những thiên tài của Bát Diệt Hoàng Triều rút cục là như thế nào mà thôi. Nhưng bây giờ xem ra tu vi của bọn họ mặc dù rất khá nhưng so với Độc Cô Chiến Thiên mà nói không đáng một xu. Dù sao Độc Cô Chiến Thiên mười sáu tuổi đã có tu vi Cửu Tinh Đấu Linh, mười bảy tuổi đã đột phá, tiến vào cấp bậc Đấu Tông, cho đến năm hai mươi tuổi bây giờ đã đường đường là một Đấu Vương cường giả, bọn họ so với Độc Cô Chiến Thiên căn bản chẳng là gì.

Đương nhiên nếu so sánh tốc độ của bọn họ với Ma Thần Đại Hắc Thiên bọn họ càng không đáng một xu. Ma Thần Đại Hắc Thiên bây giờ đã dùng thời gian ba năm để tu luyện thành tiêu chuẩn Bát Tinh Đấu Đế, tốc độ khiến người khác nhìn thấy phải ghen hòng. Cho dù là Bạch Khởi cũng phải chần chừ, không thể không thừa nhận là Đại Hắc Thiên là người có tốc độ tu luyện biến hóa nhất mà Bạch Khởi đã từng thấy, những kẻ được gọi là thiên tài này không đáng để xách giày cho Đại Hắc Thiên.

- Vậy người có ý gì?

Sắc mặt của Phân Hội Trưởng ít nhiều có chút khó coi, nếu là bình thường hẳn cũng có thể dung túng cho những thiên tài này, nhưng hôm nay thì khác, người hôm nay đến là Bạch Khởi. Bạch Khởi là ai chứ? Là một đại cường giả có tu vi thậm chí còn cao hơn cả Thái Thượng Trưởng Lão, về địa vị là Nhiếp Chính Vương của Bát Diệt Hoàng Triều, ai cũng biết Bạch Khởi chính là Hoàng Đế Bệ Hạ tương lai, nắm giữ hơn mười tỉ con dân Bát Diệt Hoàng Triều, nắm giữ sự sống chết của ngàn vạn đại quân. Hẳn có thể tới đây hoàn toàn là đã nể mặt Đấu Giả Công Hội, Đấu Giả Công Hội sao có thể mang phiền phức đến cho Bạch Khởi được chứ.

- Phải... ý của ta là đấu một trận công bằng, kẻ nào thắng thì làm vương.

Thanh niên đầu bóng loáng do dự một lát rồi nói ra như vậy. Mặc dù hẳn cũng nhận ra sắc mặt của Phân Hội Trưởng có vẻ không dễ coi cho lắm nhưng hẳn vẫn kiên trì nói ra.

Hầu hết những thiên tài này đều có một chứng bệnh, tự cho mình là thiên tài, địa vị rất cao, bọn họ không muốn cùng ở một chỗ với những người tầm thường. Cho dù là đối diện với Đại nhân vật như Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội, bọn họ vẫn rất khó vứt bỏ tư thái này, mặc dù biết không nên nói như vậy, nhưng vẫn không kìm được nói ra.

- Người...

Không riêng gì Phân Hội Trưởng mà thậm chí ngay cả lão già diên cũng không kìm được chỉ vào tên thanh niên đầu bóng loáng há miệng mắng to. Nếu là bình thường hẳn nhất định sẽ tán thưởng khí khái của tên thanh niên này, vì khi hắn còn trẻ cũng có bộ dạng như vậy. Nhưng bây giờ đang đối mặt với Bạch Khởi, hẳn đương nhiên không dám có tâm tư như vậy. Theo hắn thấy, tên thanh niên này không phải là cao ngạo, tự phụ mà là ngu ngốc, không biết tự lượng sức mình.

Nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị Bạch Khởi xua tay ngăn cản, Bạch Khởi mỉm cười đứng dậy, liếc nhìn thanh niên đầu bóng loáng đang ở trước mặt, sau đó hơi nghiêng ngả nói:

- Người nói đi, muốn tỷ thí như thế nào? Với ai?

- Với Bản Tắt Lý, người đương nhiên tỷ thí với Bản Tắt Lý, cho dù người muốn giành lấy vị trí của hắn vậy thì người phải chiến thắng thực lực của hắn, nếu không thì chúng ta sẽ không thừa nhận người.

Tên thanh niên ngạo nghễ nói như vậy, khi hắn nói những tên khác ở bên cạnh cũng gật đầu, xem ra bọn chúng đều có chung một suy nghĩ.

- Vậy sao?Ồ... Tới đây đi.

Bạch Khởi mỉm cười, liếc nhìn thanh niên tóc vàng Bản Sát Lý đang ở trước mặt, nhàn nhạt cười nói. Dù nói thế nào rút cục Bạch Khởi đã cướp vị trí của người ta, người ta mới khiêu chiến với mình, huống hồ với tu vi của mình cũng cảm thấy xấu hổ khi ức hiếp một người bạn nhỏ như vậy... Mặc dù... tuổi của tiểu bằng hữu kia còn lớn hơn Bạch Khởi, nhưng tu vi của hắn... trong mắt của Bạch Khởi giống như một đứa trẻ mới học đi vậy, không đáng nhắc đến.

Bản Sát Lý hừ lạnh một tiếng, sau đó đi ra, cầm lấy vũ khí của mình, cầm lấy trường kiếm nhắm thẳng vào Bạch Khởi, sau đó ngạo nghễ nói:

- Bản Sát Lý ta không ức hiếp người không có vũ khí trong tay, cầm lấy vũ khí của người, đấu một trận công bằng đi. Ta phải cho người biết rằng, người không nên đến đây, đây không phải là chỗ mà người có thể đến. Người... không có tư cách thay thế ta.

- Ha ha... đối phó với người không cần vũ khí.

Bạch Khởi cười khinh khỉnh nói, không vì lời nói của Bản Sát Lý mà tức giận, vì điều này Bạch Khởi thấy hoàn toàn không đáng để ý. Bản Sát Lý trước mắt giống như chỉ là một con kiến mà thôi, căn bản không thể tạo ra thương tổn gì cho con voi, thậm chí ngay cả khiến con voi chú ý hắn cũng không có tư cách.

- Cuồng vọng!

Bản Sát Lý biến sắc lạnh giọng nói, nói xong cũng không do dự, cầm vũ khí xông tới, trường kiếm trong tay mang theo dấu khí màu lục xông về hướng Bạch Khởi, mục tiêu chỉ thẳng vào vị trí trái tim của Bạch Khởi. Còn Bạch Khởi chỉ cười nhàn nhạt, sau đó vung tay lên. Cả người Bản Sát Lý được gọi là thiên tài Lục Tinh Đấu Linh bay đi, thậm chí Bạch Khởi còn không di chuyển chút nào khỏi vị trí của mình.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy trong mắt hai đại lão của Đấu Giả Công Hội chỉ hơi ngơ ngẩn, sau đó thờ ơ. Dù sao Bạch Khởi cũng là nhân vật có thể so sánh với Thái Thượng Trưởng Lão, đối phó với một Đấu Linh nhỏ bé đương nhiên chỉ cần phất tay một cái là được, đâu cần phải khó khăn gì? Như vậy há không phải là chuyện nhỏ xé ra to sao?

Nhưng mấy người xung quanh, những người vừa rồi mới yêu cầu Bản Sát Lý và Bạch Khởi tỷ thí, cái đám gọi là 'thiên tài' kia sắc mặt đều biến đổi, vẻ mặt kinh hãi nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, nhân thân như không dám tin nhìn về hướng Bạch Khởi. Cho dù là thiếu nữ đang cầm vũ khí huy vũ cũng không tìm được dừng lại động tác của mình, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt.

Những người này tự hỏi thực lực của mình có mạnh hơn Bản Sát Lý, nhưng phải nói rằng mạnh thì cũng có mạnh, nhưng không nhiều lắm. Mặc dù có thể đánh bại Bản Sát Lý, nhưng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. Đặc biệt là mấy nam nhân muốn đánh bại Bản Sát Lý tuyệt đối cũng phải khó khăn một phen, sao có thể dễ dàng như vậy được.

Nhìn thấy động tác của Bạch Khởi bọn họ không khỏi có chút sợ hãi nghĩ rằng:

- Nếu hắn muốn đối phó với mình há không phải cũng chỉ làm đơn giản như vậy là đã giải quyết được rồi sao?

Nghĩ tới đây nhân thân của bọn họ nhìn về hướng Bạch Khởi hoàn toàn biến đổi, cả đám trở nên kính nể vô cùng, không dám nói thêm nữa câu. Trong nhân thân nhìn về hướng Bạch Khởi chỉ có sự cuồng nhiệt và sùng bái, còn về phần Bản Sát Lý không có ai để ý đến hắn, kẻ yếu không đáng được đồng tình.

- Ha ha, Phân Hội Trưởng, ta đã xem qua những thiên tài này rồi, trong lòng ta đã có tính toán. Được rồi, ta còn có một vài chuyện cần phải quay về trước, các người đang bận, đợi năm ngày sau ta sẽ lại đến.

Bạch Khởi mỉm cười, nhàn nhạt nói, nói xong xoay người rời khỏi đó.

Nhưng lúc này một thanh âm đột nhiên vang lên phía sau Bạch Khởi, chủ nhân của thanh âm là thiếu nữ này giờ không mở miệng, thậm chí từ trước đến giờ cũng không liếc nhìn Bạch Khởi mà chỉ đứng ở đó không ngừng luyện tập, lúc này thiếu nữ này nói với thanh âm lộ rõ vẻ lạnh lùng:

- Chờ một chút...

- Sao hả? Còn có chuyện gì sao?

Bạch Khởi quay đầu lại mang theo nụ cười ảm áp nói, đối với bộ dạng lạnh lùng của thiếu nữ này, Bạch Khởi ít nhiều nhìn thấy một chút bóng dáng của Độc Cô Chiến Thiên trên người nàng, cho nên lộ rõ vẻ khoan dung. Hơn nữa... còn trẻ mà đã có thể đạt được đến tu vi như vậy, nàng ta đích thực là một thiên tài thật sự, chỉ ít so với mấy người bạn bên cạnh không biết mạnh hơn bao nhiêu.

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi... Lãnh Tình ta... muốn khiêu chiến với ngươi!

Thiếu nữ lạnh lùng nhìn Bạch Khởi, vươn trường kiếm đang cầm trong tay chỉ về phía Bạch Khởi, động tác này khiến đồng bạn của nàng ít nhiều có chút lo lắng, cũng có chút chờ đợi, nhưng lại khiến cho hai lão đại của Đấu Giả Công Hội bất giác nhíu mày.

Nếu như là Bàn Tắt Lý lúc này bọn họ không để ý lắm, thì bây giờ Lãnh Tình trước mặt ngược lại lại là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của bọn họ. Mặc dù không hy vọng nàng có thể chiếm được vị trí số một nhưng ít nhất nàng có tư cách tiến vào trước vị trí thứ ba. Dù sao với tuổi của nàng, với tu vi của nàng trên Đại Lục này tuyệt đối là là số một, huống hồ Lãnh Tình lại vô cùng nỗ lực, khiến người ta ngưỡng mộ.

Nhưng nàng khiêu chiến với Bạch Khởi có chút không lượng sức mình. Với tu vi của hai người cũng không dám có chút nửa phần bất kính trước mặt Bạch Khởi, thậm chí ngay cả tư cách để Bạch Khởi động thủ cũng không có, huống hồ là Lãnh Tình. Dù sao hai người bọn họ cũng là Cửu Tinh Đấu Vương, còn Lãnh Tình mặc dù là thiên tài, tiền đồ tương lai rất sáng lạn, nhưng bây giờ dù sao cũng chỉ là một Đấu Tông nhỏ bé mà thôi.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta, cho nên coi như xong đi.

Bạch Khởi cười lãnh đạm, đưa ra một đáp án khiến người ta không phải vừa ý nhưng cũng không thể không phục.

- Đúng vậy... Lãnh Tình quay về luyện tập đi, đừng hồ đồ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

461. Chương 340: Khiêu Chiến (2)

Phân Hội Trưởng cũng lập tức nói lời khuyên bảo, những người thân thiết trong đó đều có thể nhìn ra.

Nhưng đáng tiếc là lời nói của hai người lại không thể làm suy nghĩ của Lãnh Tình thay đổi. Sau khi Lãnh Tình nghe thấy lời này sắc mặt vẫn không thay đổi, phảng phất giống như không để ý đến lời nói của hai người, chỉ liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, sắc mặt vẫn lạnh lùng như vậy, ngữ khí tràn đầy sự kiên định nói:

- Không... mặc dù ta biết ta có thể không phải là đối thủ của ngươi nhưng ta vẫn muốn khiêu chiến với ngươi, muốn trở thành kẻ mạnh không thể sợ hãi, không thể lui bước, chỉ có không ngừng khiêu chiến với cường giả mới có thể có được tiến bộ, đây là lời sư phụ ta nói với ta.

Lời nói này khiến nụ cười trên mặt Bạch Khởi càng thêm rõ nét, liếc nhìn đánh giá tiểu cô nương trước mặt mình, lộ rõ vẻ hài hước nói:

- Ngươi có một sư phụ tốt, nhưng sư phụ ngươi lẽ nào không nói với ngươi, cho dù là khiêu chiến với kẻ mạnh cũng phải chọn người sao? Chứ không phải ngươi có thể khiêu chiến với tất cả mọi người...

Lời nói này khiến sắc mặt của Lãnh Tình biến đổi, trở nên khó coi. Đại khái đối với nàng mà nói, Bạch Khởi rõ ràng biểu lộ ý khinh thường nàng, điều này khiến tính cách phải mạnh hơn của Lãnh Tình ít nhiều có chút không chấp nhận được. Lạnh lùng liếc nhìn Bạch Khởi, sau đó cầm lấy trường kiếm trong tay mình nhắm thẳng về phía Bạch Khởi lạnh lùng nói:

- Đừng nói nhiều nữa, động thủ đi.

Nói xong không đợi Bạch Khởi phản ứng giống như một mũi tên nhọn, phi như bay nhằm thẳng về Bạch Khởi. Đối với việc này Bạch Khởi chỉ cười nhàn nhạt, vung tay lên, một luồng gió mạnh đã thổi bay trường kiếm trong tay Lãnh Tình xa mấy thước rơi xuống đất, sau khi cầm xuống rồi không chịu được bắt đầu lắc lư. Nhưng mặc dù Bạch Khởi vẫn thực hiện lại động tác đối phó với Bàn Tắt Lý vừa rồi, nhưng không nặng

tay, ít nhiều cũng có chút thương hoa tiếc ngọc. Mặc dù kiếm của Lãnh Tình bị đánh bay đi, nhưng người vẫn không mấy may bị chút thương tổn nào, chỉ là lùi về sau mấy bước.

Tình cảnh như vậy khiến Lãnh Tình ngơ ngẩn cả người, ngây ngô nhìn Bạch Khởi, vẻ mặt như không dám tin. Nàng không tin bản thân mình lại bại như vậy, bại một cách sạch sẽ không chút ướm át bẩn thỉu như vậy. Điều này khiến Lãnh Tình ít nhiều không chấp nhận được, ngơ ngẩn đứng đó, nhìn trường kiếm không ngừng hoảng động trên mặt đất, thì thào tự nói:

- Chuyện này... Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Trong lòng Lãnh Tình tự biết bản thân mình không bằng Bạch Khởi, nhưng dù sao đều còn trẻ tuổi, khoảng cách lẽ ra không nên quá lớn. Cho dù là không bằng Bạch Khởi nhưng ít nhất có thể duy trì một chút nhưng không ngờ kết quả lại không có gì khác biệt với Bán Tát Lý, hầu như không có năng lực phản kháng đã bị đánh bại rồi, bị đánh bại một cách đơn giản như vậy. Từ đầu đến đuôi thậm chí ngay cả y phục của đối phương cũng chưa đụng vào, kết quả như vậy thật sự nằm ngoài dự liệu của Lãnh Tình, khiến nàng trong lúc này không cách nào chấp nhận.

Liếc nhìn Lãnh Tình đang ở trước mặt, Bạch Khởi khẽ mỉm cười lắc lắc đầu, hẳn biết thiên tài mỹ nữ này sợ là cần phải có một khoảng thời gian mới có thể hồi phục lại được. Nếu nàng có thể thoát ra khỏi bóng ma của mình nhất định sẽ có được thành tích tốt hơn, nếu nàng không thể sợ là suốt đời này sẽ dừng lại ở đây, vĩnh viễn chìm đắm trong bóng ma của mình không có cách nào thoát ra được.

Mặc dù đây không phải là kết quả mà Bạch Khởi muốn thấy, nhưng không còn cách nào, người động thủ không phải là Bạch Khởi mà chính là nàng, nàng đã động thủ, không thể bắt Bạch Khởi đứng ở đó chịu đòn. Bạch Khởi không phải là người như vậy, cho dù đối phương là một cô gái hơn nữa là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng Bạch Khởi cũng không thể đứng ở đó đợi trường kiếm của đối phương đâm về hướng mình, để mình chảy máu.

Đạo lý như vậy hai đại lão của Đấu Giả Công Hội cũng rất hiểu, liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu dĩ cười đau khổ một tiếng. Kết quả này không phải là kết quả mà bọn họ muốn thấy nhưng đối diện với kết quả như vậy bọn họ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận sự thật này. Ai kêu người ở trước mặt bọn họ là Bạch Khởi chứ, là người mà bọn họ hoàn toàn không có cách nào chống đối, ngay cả bản thân bọn họ cũng chỉ có thể ngưỡng mộ, hướng hồ là cô gái nhỏ kia?

Bọn họ rất muốn giúp đỡ, nhưng đáng tiếc trong lòng mong muốn nhưng không đủ lực cũng không thể có cách nào.

- Ô... người cũng khá lắm, chỉ ít trong những người trẻ tuổi cũng rất giỏi rồi, nhưng khoảng cách giữa ta và người quá xa, vẫn nên dừng so sánh với ta thì tốt hơn. Ta là một dị số, thực lực của ta thật sự không tưởng tượng nổi. Người cứ coi như chúng ta từ trước đến nay chưa từng tỷ thí qua thì tốt hơn.

Bạch Khởi cũng muốn giúp đối phương một chút, lấy lại cho đối phương chút thể diện nhưng đáng tiếc cả người Lãnh Tình vẫn đang chìm trong sự chấn động, không nói câu nào, thậm chí lời nói của Bạch Khởi nàng cũng không nghe thấy, cả người chỉ nhìn trường kiếm đang không ngừng hoảng động.

Đối với chuyện này Bạch Khởi chỉ cười bắt đầu dĩ, dành cho hai người phía sau mình nụ cười xin lỗi, sau đó xoay người rời đi. Khi hắn vừa tới cửa đột nhiên nghĩ ra điều gì đó liền xoay đầu lại, nhìn gã thanh niên đầu bóng loáng ngốc nghếch đứng ở đó cao giọng nói:

- Có câu này ta quên chưa nói. Ta... căn bản không cần sự công nhận của các người!

Nói xong cũng không đợi câu trả lời xoay người rời đi, sau khi Bạch Khởi bước ra khỏi Diễn võ trường cứ theo hướng Vương phủ của mình mà đi. Nếu đã rời khỏi, phải tới Trung Ương Đại Lục trước, đương nhiên có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, ví dụ như sắp xếp triều chính, sắp xếp chiến sự phương Bắc, sắp xếp chuyện đột phá... đều cần Bạch Khởi tới quyết định. Ngoại trừ hắn ra thật sự không có ai có bản lĩnh và quyền lực để quyết định những chuyện này cho nên Bạch Khởi sốt ruột quay về xử lý hết những chuyện này. Ngoài ra hắn còn phải chuẩn bị một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày, còn có chuyện ăn uống. Dù sao Trung Ương Đại Lục xa như vậy muốn tới đó cũng phải mất thời gian mấy tháng, Bạch Khởi vẫn muốn chuẩn bị nhiều một chút, dù sao khó tránh khỏi không hợp với thủy thổ ở đó hoặc là có thứ gì Bạch Khởi muốn ăn mà không ăn được, có thể khó chịu vì vậy vẫn nên chuẩn bị một chút. Dù sao có không gian lớn vô hạn như

Cửu U, Bạch Khởi muốn mang theo cái gì mà chẳng được, cho dù là muốn mang toàn bộ Thành Hoa Hồng vào đó, chỉ cần là Bạch Khởi muốn thì cũng không phải là không thể làm được. Đương nhiên nếu Bạch Khởi làm như vậy sợ là phải trả cho Cửu U không ít Giao Dịch Điểm mới được...

Còn ở trong Diễn võ trường, hai đại lão của Đấu Giả Công Hội nhìn nhau thở dài, chán ghét nhìn thoáng qua Bàn Tát Lý rồi lại nhìn sang Lãnh Tình ở bên cạnh, lão già diên rút trường kiếm trên đất lên, sau đó giao lại vào tay của Lãnh Tình, thở dài rồi nói:

- Thất bại trong tay hắc, người không phải là bại. Hắc là một dị số... thất bại của người không đáng hổ thẹn, người cũng không nên chán ngán thất vọng quá.

- Đại nhân... ta thật sự kém cỏi vậy sao? Ở trước mặt hắc mà ngay cả một chiêu cũng không xuất ra được?

Trong không gian trống trải của Diễn võ trường chỉ có Lãnh Tình và hai lão đại của Đấu Giả Công Hội, những người khác đều đã đi cả rồi. Hôm nay bọn chúng đã chịu quá nhiều chấn động cần phải đi tiêu hóa một chút, cho nên khi lão già diên mở miệng đều đã rời đi.

- Ồ... Kém cỏi? Không... người không hề kém cỏi... chỉ là đối thủ của người quá lợi hại mà thôi. Trong đám bạn cùng tuổi với người, người là một thiên tài thật sự, hầu như không có ai có thể so sánh với người, ngoại trừ Độc Cô Chiến Thiên được gọi là Thần Quỷ Chờ Gặp năm đó, ngoài ra người là người có tư chất cao nhất mà ta từng gặp.

Phân Hội Trưởng an ủi Lãnh Tình.

- Vậy... tại sao ta vẫn bại bởi hắc?

Lãnh Tình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy sự khó hiểu.

Đối với chuyện này lão già diên và Phân Hội Trưởng đưa mắt nhìn nhau cười đau khổ, cuối cùng lão già diên cũng nói:

- Đừng nói là người, cho dù là ta và Phân Hội Trưởng có hợp lại cùng một chỗ ra tay với hắc, thì sợ là kết quả cũng không khác người là bao nhiêu. Cho nên... người không cần phải nổi giận, hắc là một người vô cùng đặc biệt, là một sự tồn tại đặc biệt.

- Vậy sao? Thật sự là như vậy sao? Ngay cả hai người cũng không phải là đối thủ của hắc sao? Hắc... rút cục lợi hại đến vậy sao?

Lãnh Tình nghe xong lời này thần sắc đã khôi phục lại vẻ linh động, nhìn về hướng cánh cửa mà Bạch Khởi biến mất, trong nhãn thần lóe lên một tia sáng đầy phức tạp, thì thào tự nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

462. Chương 341: Sát Thần Tóc Bạc (1)

Từ sau ngày đó Bạch Khởi theo đại đội nhân mã của Đấu Giả Công Hội Bất Diệt Hoàng Triều cùng tiến về Trung Ương Đại Lục, đến Đế Đô Quang Minh Thành của Quang Minh Đế Quốc. Tổng Bộ của Đấu Giả Công Hội nằm ở Đế Đô của Đế Quốc Đệ Nhất Đại Lục, ở vị trí chính giữa, chiếm lĩnh địa bàn của một trong ba khu vực trung tâm. Đối diện với họ chính là đầu mối cơ cấu của Quang Minh Giáo Đình nổi danh Đại Lục. Quang Minh Đế Quốc Đại Giáo Đình là thánh địa thứ hai của Giáo Đình ở Quang Minh thánh địa, nằm phía trên của Hoàng cung Quang Minh Đế Quốc.

Trải qua khoảng thời gian hơn hai tháng, Bạch Khởi cưỡi ngựa cùng khoảng hơn hai mươi người nhanh chóng tiến về trong Quang Minh Thành, lúc này ở đây đã tập hợp cường giả trẻ tuổi của các nơi trên thế giới. Các cao nhân của Tổng Hội Đấu Giả của các nơi cũng dần dần tới nơi này. Trong Quang Minh Thành thánh địa của Tổng Hội Đấu Giả, cường giả cấp Đấu Vương, Đấu Hoàng có thể gặp ở bất cứ đâu, cho dù là cấp bậc Đấu Tông nhưng đã trên năm mươi tuổi khi hành tẩu tới Quang Minh Thành cũng phải giữ ý tứ, bởi vì đó là chuyện vô cùng mất mặt.

Một tháng này, trong Quang Minh Thành có thể nói Đấu Vương, Đấu Hoàng nhiều vô kể. Đấu Hoàng cường giả đi lại khắp nơi, tiện đường tới trà lâu đụng phải một lão giả không chớp mắt thì rất có thể là Đấu Hoàng cường giả trong truyền thuyết. Lần này Đấu Giả Công Hội muốn tập hợp cường giả trẻ tuổi khắp nơi trên thế giới đồng thời cũng muốn chứng tỏ lực lượng của mình trước thế giới. Đấu Giả Công Hội không vô cớ là thế lực thứ ba của Đại Lục, mạnh hơn thế lực của các Đại Đế Quốc, sức mạnh rộng lớn của bọn họ khiến cho người ta có chút kinh sợ.

Trong ngày như thế này, cho dù là Hoàng thất nắm giữ Quang Minh Đế Quốc hay là Quang Minh Giáo Đình thường ngày vẫn đem tín ngưỡng và dị đoan treo trên miệng thì cũng an phận một cách kỳ lạ. Ai cũng không muốn đi trên chóc một thế lực khủng khiếp như Đấu Giả Công Hội vào lúc này, vì căn bản làm như vậy chính là tự mình đi tìm phiền phức cho mình. Toàn bộ lực lượng của Đấu Giả Công Hội đều tập trung tại đây, những cường giả này thậm chí có sức mạnh có thể phản kháng chính diện với Giáo Đình, vào lúc này trên chóc Đấu Giả Công Hội căn bản chính là muốn tìm đến cái chết.

- Đây chính là Quang Minh Thành sao? Ha... xem ra vẫn không bằng Thành Hoa Hồng của chúng ta.

Đứng ở vị trí cửa thành nhìn tường thành phủ đầy tuyết trắng nhưng vẫn lộ vẻ nguy nga của Quang Minh Thành, Bạch Khởi nhếch miệng nói như vậy. Thân là Đại Lục Đế Nhất Hùng Thành, Thành Hoa Hồng không thể thua kém Quang Minh Thành, khi so sánh với Quang Minh Thành của Đế Nhất Đế Quốc thì vẫn lớn hơn một chút, thậm chí dòng người cũng nhiều hơn một chút.

- Đúng vậy, Quang Minh Đế Quốc mặc dù nói là Đế Nhất Đế Quốc nhưng Đế Đô của bọn họ vẫn không bằng được Thành Hoa Hồng của Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta. Hơn nữa... ha ha... theo ta thấy Đế Nhất Đế Quốc của Đại Lục bây giờ nên là Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta chứ không phải là Quang Minh Đế Quốc gì đó.

Một người đứng bên cạnh Bạch Khởi, kẻ mà trước đó đã yêu cầu Bạch Khởi thể hiện thực lực đứng đầu của mình, cười ha ha rồi nói.

Người của phương Đông vốn không trung thành gì với tín ngưỡng, thật sự mà nói bọn họ tin rằng thực lực sẽ vượt qua tín ngưỡng. Thần gì chứ, đối với bọn họ mà nói đều là thứ hư vô mờ mịt, cái bọn họ coi trọng chính là thực lực. Đối với danh xưng Đế Nhất Đế Quốc của Quang Minh Đế Quốc, Bất Diệt Hoàng Triều trước đây chỉ là kẻ tôn trọng cấp thấp nhưng bây giờ người của Bất Diệt Hoàng Triều lại không thừa nhận như vậy. Bọn họ thấy Bất Diệt Hoàng Triều đã có thể so sánh với các Đế Nhất Đế Quốc có lịch sử nghìn năm của Đại Lục. Thậm chí ở một số trình độ Bất Diệt Hoàng Triều đã vượt qua cái gọi là Đế Nhất Đế Quốc, danh hiệu Đế Nhất Đế Quốc chẳng bao lâu nữa nhất định sẽ rơi vào Bất Diệt Hoàng Triều mà thôi.

- Ha ha, Bất Diệt Hoàng Triều? Bất Diệt Hoàng Triều chẳng qua chỉ là một quốc gia do một đám dị giáo đồ hợp thành mà thôi. Mặc dù tạm thời đạt được một số thành tích nhưng theo như ta thấy chẳng qua chỉ là do may mắn mà thôi, đó là vì không gặp phải quân đội của Quang Minh Đế Quốc chúng ta. Nếu gặp phải quân đội của Quang Minh Đế Quốc sợ là đã sớm phải tháo chạy rồi.

Đúng lúc đó, một âm thanh nghe rất chói tai vang lên, một thanh niên tóc vàng mắt xanh đi tới, liếc nhìn Bạch Khởi rồi nói như vậy. Nhìn sắc mặt hắn có vẻ không vui lắm, hơn nữa từ lời nói của hắn không khó để nhận ra đây là người của Quang Minh Đế Quốc, hơn nữa lại là người có một tình cảm mạnh mẽ với Quang Minh Đế Quốc.

Đối với người này, thanh niên Bạch Khởi chỉ nhìn liếc qua không nói gì nhiều, Phân Hội Trưởng cũng thấp giọng nói:

- Đây là Quang Minh Đế Quốc, mặc dù chúng ta là người của Bất Diệt Hoàng Triều nhưng bây giờ Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta và Quang Minh Đế Quốc không phải rất hòa hiệp cho lắm. Cho nên vẫn đừng nên gây chuyện thì hơn, chúng ta cũng phải đi báo cáo với Tổng Bộ Đấu Giả Công Hội, tạm thời không nên gây chuyện thì hơn.

Sắc mặt của mấy người khác mặc dù có chút không cam lòng nhưng cũng biết lời của Phân Hội Trưởng nói là thật, vào lúc này không thích hợp để gây chuyện với kẻ thù, cho nên cũng không nói nhiều mà cùng Phân Hội Trưởng theo hướng bên trong thành mà đi.

Nhưng hành vi như vậy của bọn Bạch Khởi lại làm cho đối phương tưởng rằng đó là minh chứng cho việc chịu thua, trên mặt tên thanh niên đó xuất hiện nụ cười chiến thắng liếc mắt nhìn mấy tên đồng bạn đứng cạnh, dương dương đắc ý nói:

- Thế nào hả? Muốn đi như vậy sao? Ta thấy các ngươi giống như đi tham gia tỷ thí với Đấu Giả Công Hội lần này? Ta nghĩ các ngươi nên quay về thì hơn, cuộc tỷ thí lần này nhất định người của Quang Minh Đế Quốc chúng ta sẽ dành phần thắng. Mấy cường giả trẻ tuổi của Quang Minh Đế Quốc chúng ta đều là cấp Đấu Tông, trong đó người kém nhất Tiểu Giới Lâm đại nhân cũng là một Nhất Tinh Đấu Tông, còn cao cấp nhất cũng đã đạt tới Bát Tinh Đấu Tông, đã tiếp cận tới cấp Đấu Hoàng, hơn nữa còn nhận được sự xem trọng của Trưởng Lão Quang Minh Thần Điện, tu học Quang Minh Thần Thuật. Các ngươi căn bản không đáng xách giày cho họ, hãy mau rút về Bất Diệt Hoàng Triều của các ngươi đi, nếu không đừng trách Phong Lâm đại nhân chúng ta động thủ, chỉ cần ta phát tay là đã có thể tiêu diệt được đám hợp chủng các ngươi rồi.

Về mặt của đám người Bạch Khởi từ từ biến đổi, thậm chí có chút kích động, khi tên kia còn chưa nói xong, Bạch Khởi đã phát tay chặn đứng lời nói của hắn, đánh bay tên tóc vàng ra xa, rơi xuống đất, ói ra máu rồi lịm đi dần.

Những tên đứng xung quanh nhìn thấy tình cảnh như vậy đều sửng sốt, vội vàng đỡ tên thanh niên đó, trong đó một tên không nhận được lớn tiếng nói:

- Các ngươi là ai? Báo tên đi, chúng ta sẽ không bỏ qua như vậy đâu.

- Tên ta? Các ngươi không đáng được biết. Nếu muốn báo thù thì cứ kêu người của các ngươi đến là được rồi, các ngươi chỉ cần biết ta là người của Bất Diệt Hoàng Triều.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong liền dẫn đầu nhóm rời khỏi nơi đó, theo hướng trong thành mà đi. Người bên cạnh nhìn nhau vài lần không nhiều lời cũng đi theo, còn về phần Phân Hội Trưởng và lão già điên hai người họ khi nhìn thấy ý cười nhạo trong mắt đối phương đã lập tức tiến vào trong thành rồi.

Nói thật nếu đối lại là người khác thì hai người bọn họ có lẽ còn có chút lo lắng nhưng người này lại là Bạch Khởi, bọn họ ngược lại không có chút lo lắng gì, thậm chí còn mong Bạch Khởi tận lực mà đi trên chọc một số tên phiền phức, tốt hơn là trước khi động thủ có thể đem những tên đáng chết đó giải quyết hết thì càng tốt. Bọn họ từ lâu đã thấy người của Quang Minh Thần Điện không thuận mắt rồi, chỉ là vẫn chưa có cơ hội để dạy cho chúng một bài học mà thôi. Từ trước đến giờ nhìn thấy đám cao ngạo hống hách đó chỉ có thể nhẫn nại mà thôi. Dù sao cũng không nên trên chọc đám người đó vì bọn chúng nhất định sẽ không cam tâm để người khác trên chọc mình. Dù sao cũng không nên chọc vào đám người của Quang Minh Thần Điện. Nhưng bây giờ không thể nữa, có ngọn núi như Bạch Khởi để dựa vào bọn họ còn sợ gì nữa chứ? Người của Quang Minh Đế Quốc có lợi hại thế nào thì có thể so sánh với Thái Thượng Trưởng Lão được sao? Ngay cả Giáo Hoàng bây giờ sợ là cũng khó mà chiếm được lợi ích gì từ trong tay của Thái Thượng Trưởng Lão.

Đoàn người của Bạch Khởi đã tiến vào bên trong Đế Đô của Quang Minh Đế Quốc, sau khi tới Tổng Bộ của Đấu Giả Công Hội báo danh đăng ký xong, bọn họ được Đấu Giả Công Hội sắp xếp chỗ ở. Là một trong những Đại Đế Quốc, đại diện cho Bất Diệt Hoàng Triều có một chỗ ở riêng độc lập của mình. Dù sao bất kể Quang Minh Thần Điện có thái độ gì với Bất Diệt Hoàng Triều, Giáo Đình có thái độ gì với Bất Diệt Hoàng Triều, thì Đấu Giả Công Hội vẫn bảo đảm cho họ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

463. Chương 341: Sát Thần Tóc Bạc (2)

Thành viên các nước trong Đại Lục Thiên n dần dần tiến vào Tổng Bộ của Đấu Giả Công Hội báo danh, đồng thời còn có những người trên thế giới tới để thám thính tin tức, đều là nhằm vào cuộc thi đấu cường giả trẻ tuổi lần này của Đại Lục. Trong đó bao gồm cả những thành phần cấp cao của các Đế Quốc, còn có một vài người Vương Quốc và phú thương của các nơi. Có một số người tới để xem cường giả, nhìn sự náo nhiệt, cũng có nhiều người tới đây với nhiều mục đích khác. Bọn họ tới đây là vì muốn tìm kiếm thiên tài, lôi kéo những người đó về nước mình. Dù sao đây cũng là cuộc tìm kiếm cường giả trẻ tuổi của Đại Lục,

ở đây nhất định là không thiếu những người giỏi, lôi kéo bọn họ về, tương lai sau này bọn họ sẽ trở thành cường giả trụ cột của nước mình.

Cho nên xung quanh Đấu Giả Công Hội không chỉ có các đội đại diện của các nước mà còn có rất nhiều nhân vật thế lực khác. Bọn họ lập tức quan sát nơi này để tìm kiếm những cường giả trẻ tuổi đến từ khắp nơi trên thế giới, điều tra bọn họ để thuận lợi lôi kéo về phía mình.

Bất Diệt Hoàng Triều trước đây chỉ là một Vương Quốc Ba Phạt Lợi Á nhỏ bé, cường giả lợi hại nhất cũng chỉ là cường giả cấp Đấu Hoàng mà thôi, cho nên trước đây bọn họ không nhận được sự coi trọng. Mấy năm gần đây mặc dù Bất Diệt Hoàng Triều bắt đầu phát triển cấp tốc, danh tiếng Bạch Khởi như thần thoại khiến toàn bộ Đại Lục phải khiếp sợ, danh tiếng của Đế Quốc Bất Diệt Hoàng Triều không ngừng được nâng cao trên thế giới, nhưng trong ấn tượng của rất nhiều người, Bất Diệt Hoàng Triều vẫn không có cường giả nào, cho nên bọn Bạch Khởi tới đây không nhận được sự coi trọng.

- Đại thiếu gia, chính là bọn họ, chính là tên tóc trắng đó, là hán đã đánh Nhị thiếu gia.

Khi bọn Bạch Khởi bước ra từ Đấu Giả Công Hội, một đám người xuất hiện trước mặt bọn Bạch Khởi, trong đó một tên mặc quần áo nô bộc chỉ vào Bạch Khởi đang đứng trước mặt nói.

Một tiếng thét chói lọi vang lên, sau tiếng hét những người xung quanh dần dần đưa mắt nhìn về phía đó. Vốn là ở nơi đó khá yên tĩnh, không ít người nhìn về phía Bạch Khởi và đám người đó lộ rõ là người của Quang Minh Đế Quốc.

- Các người chính là bọn đã đánh bị thương đệ đệ của ta? Còn nói là Quang Minh Đế Quốc chúng ta không bằng Bất Diệt Hoàng Triều?

Một tên tóc vàng đứng ở giữa có nhiều nét tương đồng với tên mà Bạch Khởi đánh bị thương, nhưng uy phong hơn mấy phần nói.

- À, người nói không sai, chính là ta, có vấn đề gì sao? Làm phiền người không có chuyện gì thì mau rút đi, chúng ta còn phải đi ăn cơm...

Bạch Khởi lạnh lùng liếc nhìn đối phương, lạnh lùng nói. Mục đích tới đây lần này của hắn không phải là thi đấu cường giả trẻ tuổi gì hết, cũng không phải vì Thần Thánh Cự Long gì cả, mặc dù bất luận là danh hiệu Đệ Nhất Cường Giả trẻ tuổi hay là Thần Thánh Cự Long có thể đem lại cho người ta những lợi ích không thể tưởng tượng được nhưng Bạch Khởi ngược lại cũng không xem trọng nó.

Lần này Bạch Khởi tới Quang Minh Đế Quốc, tới Trung Ương Đại Lục mục đích căn bản nhất vẫn là gây chuyện, hắn muốn tìm Quang Minh Giáo Đình để gây chuyện, gây sự với Quang Minh Đế Quốc, đồng thời còn muốn tới Hắc Ám Thần Điện tìm Hắc Ám Giáo Hoàng đòi tiền, thuận đường sẽ phá vỡ phong ấn của Hắc Ám Thành, những cái này chính là mục đích của Bạch Khởi. Còn về trận thi đấu lần này chẳng qua chỉ là mượn cớ mà thôi, mượn cớ để tới đây một cách quang minh chính đại, còn về làm thế nào để gây chuyện, ồ, nếu Bạch Khởi đã có ý định gây chuyện như vậy thì thiếu gì cớ để mượn.

- Ta là Tất Đức La của Thánh Thương Gia Tộc ở Quang Minh Đế Quốc!

Thanh niên khiêu chiến kia sau khi nghe Bạch Khởi nói liền biến sắc, đứng dậy, nắm thanh trường thương dưới tay, sau đó xông về phía Bạch Khởi đang đứng trước mặt, nói lớn.

Tiếng nói vừa dứt những người xung quanh bắt đầu bàn tán. Thánh Thương Gia Tộc? Không dám nói là tất cả mọi người đều biết nhưng trên Đại Lục rất nhiều người biết về sự tồn tại của gia tộc này. Đây chính là hậu duệ đời đầu tiên của Thánh Kỳ Sĩ Thánh Thương Long Bách Tư của Giáo Hoàng, sở dĩ bọn họ được gọi là Thánh Thương Gia Tộc chính là vì tổ tiên của bọn họ đã đạt được ân thưởng của Đệ Nhất Giáo Hoàng, đạt được danh hiệu tôn quý, trở thành một trong những gia tộc hiếm có có thể lấy chữ Thánh làm tên. Thánh Thương Gia Tộc hầu như mỗi một đời đều có tồn tại một, hai nhân vật thiên tài, hầu như cứ mấy trăm năm lại có một Đấu Đế cường giả. Dường như người của gia tộc bọn họ đến năm mươi tuổi lại có thể gia nhập Quang Minh Võ Sĩ Đoàn, hầu như mấy trăm năm đều có một Thánh Điện Kỳ Sĩ xuất hiện. Cường giả của gia tộc có vô số. Tất Đức La của Thánh Thương Gia Tộc chính là thiên tài đời này của Thánh Thương Gia Tộc, là một người trong đội đại diện của Quang Minh Đế Quốc, được xưng tụng là Đấu Đế cường giả của Thánh Thương Gia Tộc sau này. Mặc dù mới chỉ có hai mươi sáu tuổi nhưng đã có

thực lực của Bát Tinh Đẩu Tông, hầu như không có bất cứ nghi ngờ gì là trước ba mươi tuổi hẳn có thể đạt được cấp Đẩu Hoàng.

Nếu không phải Bản Lâm Hoàng Không của Quang Minh Đế Quốc xuất thế thì hầu như không có ai có thể trấn áp được hẳn. Có thể nói hẳn là một trong những ứng viên đạt giải quán quân năm nay. Mặc dù rất nhiều người cho rằng chuyện đệ nhất danh đã là chuyện của Bản Lâm Hoàng Không nhưng đối với đệ nhị danh hy vọng thành công nhất chính là Tất Đức La của Thánh Thương Gia Tộc.

Khi bắt đầu chỉ có một số ít người chú ý tới đây nhưng khi Tất Đức La cao giọng báo danh tính của mình ra, thì trong nháy mắt xung quanh đã trở nên yên tĩnh vô cùng, vô số người đưa ánh mắt nhìn về phía đó, hầu như tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía họ. Tất Đức La của Thánh Thương Gia Tộc ra tay nhất định là thu hút sự chú ý của bọn họ rồi.

- Ha ha...

Bạch Khởi nheo mắt lại, cười lãnh đạm, một giây sau Bạch Khởi đã phi thân bay ra, Hóa Huyết Thần Dao trong nháy mắt đã loáng lên, sau đó Bạch Khởi quay về vị trí của mình, xoay người bỏ đi. Động tác đó khiến tất cả mọi người đều kinh sợ, không biết rút cục đã xảy ra chuyện gì. Những đồng bạn của Bạch Khởi cũng vội vàng theo bước chân Bạch Khởi rời khỏi chỗ đó. Mặc dù bọn họ có chút chần chờ, thậm chí không biết rút cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ vẫn vô thức bước theo Bạch Khởi rời khỏi chỗ đó.

Không ít người nhìn thấy động tác của Bạch Khởi trong lòng nổi lên một chút khinh bỉ, bọn họ khinh bỉ hành động của Bạch Khởi, cho rằng Bạch Khởi sợ hãi, khiếp đảm. Nhưng sự khinh thường của bọn họ không duy trì được bao lâu, đã phát hiện ra Tất Đức La của Thánh Thương Gia Tộc từ từ ngã xuống, cơ thể bị phân ra làm hai, từ từ ngã xuống đất, những người ở đó không ai biết rút cục đã xảy ra chuyện gì.

- Điều, điều này sao có thể? Điều này là thật sao.

Những người đứng ở đó quan sát ngơ ngẩn một hồi, có một số người nuốt nước bọt như không dám tin vào những gì trước mắt.

Phải biết rằng đây chính là Bát Tinh Đẩu Tông, không phải Bát Tinh Đẩu Sĩ, sao có thể chém hẳn như chém rau như thế? Chỉ cần một đao đã giải quyết xong? Hơn nữa Bạch Khởi rút cục đã làm gì, hẳn rút cục là đã ra tay lúc nào, dĩ nhiên không ai phát hiện ra. Trong số đó không ít người là Đẩu Hoàng cường giả nhưng thậm chí không có ai nhìn thấy động tác của Bạch Khởi. Không ít người bắt đầu phán đoán trong lòng, Bạch Khởi rút cục là lợi hại như thế nào, sao có thể dễ dàng làm một chuyện như vậy, thật sự là khiến người ta không dám tin.

- Thiếu gia, thiếu gia! Chuyện, chuyện này...

Những kẻ đi theo Tất Đức La đều ngơ ngẩn cả người, rồi cuống quýt rống to lên, nhưng nhìn Tất Đức La đã bị phân thành hai mảnh, bọn họ không khóc ra nước mắt, tình cảnh trước mặt khiến người ta khó mà tưởng tượng. Một thiếu gia cao lớn, thiên tài của Thánh Thương Gia Tộc Bát Tinh Đẩu Tông Tất Đức La, niềm hy vọng của gia tộc sau này, bây giờ đã bị người ta dễ dàng phân làm hai mảnh. Hơn nữa lại đang ở cùng bọn họ, bọn họ đã không biết nên làm thế nào mới tốt, có thể tưởng tượng khi quay về nhà bọn họ sẽ phải chịu sự trừng phạt như thế nào, sợ là đến lúc đó sự sống đã là một hy vọng xa vời.

- Hẳn là ai? Lẽ nào hẳn không biết sự lợi hại của Thánh Thương Gia Tộc sao? Mà lại dám chém Tất Đức La giữa đường như thế? Lẽ nào hẳn không sợ Thánh Thương Gia Tộc báo thù sao?

Một người thấp giọng nói.

Lời nói của người đó vừa dứt thì lập tức có người trả lời:

- Ta cũng không biết hẳn là ai, trước đây chưa từng nghe qua có một cường giả như vậy, nhưng bọn chúng có vẻ là người của Bất Diệt Hoàng Triều. Người nên biết người của Bất Diệt Hoàng Triều vốn có mối quan hệ không tốt với Quang Minh Đế Quốc và Giáo Đình, hình như đã trở thành đối địch. Hẳn đã là người của Bất Diệt Hoàng Triều thì còn sợ gì Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc chứ. Thánh Thương Gia Tộc hẳn lại càng không sợ, nhưng đây lại là cảnh giới của Quang Minh Đế Quốc, vậy mà hẳn lại dám làm như vậy, thật sự không biết hẳn dựa vào cái gì.

- Ha ha, chuyện này ta cũng không biết nhưng nhìn đầu hần tóc bạc trắng, khiến ta nhớ ra một người. Ồ, hình như người đó là Nhiếp Chính Vương của Bất Diệt Hoàng Triều, uy chấn thiên hạ, Bạch Khởi.

Một người nhẹ nhẹ nói.

- Người nói hần là Bạch Khởi?

Người bên cạnh kinh hãi nói, uy danh của Bạch Khởi đối với bọn họ mà nói quả thật giống như sấm động vậy.

- Không biết nhưng ta biết hần giống như một Sát Thần tóc bạc, có phải là Bạch Khởi không thì ta không dám chắc. Nhưng có thể dễ dàng giải quyết Tất Đức La như vậy mà không sợ Thánh Thương Gia Tộc trả thù thì chắc chắn không phải là người đơn giản.

Người đó không trả lời mà chỉ nói như thế.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

464. Chương 342: Uy Chấn Thiên Hạ (1)

Uy danh của Sát Thần trong một ngày đã truyền khắp Đế Đô của Quang Minh Đế Quốc, hầu như tất cả mọi người đều biết sáng ngày hôm nay một thanh niên tóc trắng chỉ dùng có một chiêu đã chém Tất Đức La, Đấu Đế tương lai, thiên tài của Thánh Thương Gia Tộc, kẻ thừa kế của Thánh Thương Gia Tộc ra làm hai. Thông tin này đã khiến cho vô số người kinh sợ, thậm chí loáng thoáng đã có một số người bắt đầu phán đoán về thân phận của Bạch Khởi. Thông tin người thanh niên tóc trắng chính là Bạch Khởi của Bất Diệt Hoàng Triều cũng không biết từ miệng ai truyền đi, trong khoảng thời gian ngắn không ít người trong Quang Minh Thành bắt đầu suy đoán.

Khi mọi người đang từ từ phán đoán thì trong một tòa nhà cao cấp của khu Nam Đế Quốc, các cường giả của Thánh Thương Gia Tộc đang cùng nhau ngồi ở đây. Đương kim Tộc Trưởng của Thánh Thương Gia Tộc và các vị Trưởng Lão của gia tộc đang cùng ngồi. Còn đệ nhất cường giả đương thời của Thánh Thương Gia Tộc đang ngồi ở vị trí chính giữa, Đại Trưởng Lão của gia tộc, thân là một trong những Giáo Đình Thánh Điện Kỳ Sĩ Thánh Thương Phân Cách Lý Tư.

- Nói cho ta biết, chuyện này là thế nào? Tin đang lan truyền bên ngoài có phải là thật không? Tất Đức La bị một người chém làm hai mảnh?

Đại Trưởng Lão Thánh Thương Gia Tộc Phân Cách Lý Tư ngồi ở chính giữa lạnh lùng nhìn các vị Trưởng Lão gia tộc và Tộc Trưởng Thái Đức Lan ngồi xung quanh đang cảm như hén.

Cái chết của Tất Đức La đối với Thánh Thương Gia Tộc mà nói là một sự mất mát rất lớn. Một Đấu Đế tương lai mà lại bị người ta giết chết như vậy, không chỉ là đòn đả kích cực kỳ lớn đối với thực lực của gia tộc mà còn là đòn khiêu khích đối với Thánh Thương Gia Tộc, vì vậy Đại Trưởng Lão không khỏi tức giận.

- Chuyện này... là thật, hơn nữa những người ở đó đều không nhìn thấy hần ra tay như thế nào.

Tộc Trưởng Thái Đức Lan cười đau khổ rồi trả lời. Thân là phụ thân của Tất Đức La, hần ta là người đau khổ nhất, nhưng thân cũng là Tộc Trưởng của gia tộc nên hần ta không dám làm loạn. Dù sao thực lực mà Bạch Khởi biểu lộ ra ngoài đã vượt quá dự liệu của hần ta. Mặc dù hần ta là Đấu Hoàng cường giả, trong gia tộc cũng có người cấp Đấu Hoàng, nhưng không có ai dám bảo đảm có thể làm được như Bạch Khởi. Cho nên hần ta không dám làm loạn, vì thế thậm chí chỉ có thể phái người phi ngựa ra ngoại thành tới Thánh Vực cách đó ba trăm dặm để mời Đại Trưởng Lão quay về làm chủ. Chuyện này đã vượt quá phạm vi hần ta có thể khống chế.

- Ồ, vậy sao? Nếu là như vậy, vậy người đó thực sự không dễ đối phó, Tất Đức La đã là Bát Tinh Đấu Tông, muốn dễ dàng giết chết nó hơn nữa còn khiến cho những người ở đó không thể nhìn thấy động tác của mình, với thân thủ như vậy ít nhất phải là Đấu Hoàng cấp cao. Từ lúc nào mà trên Đại Lục lại xuất hiện một Đấu Hoàng cường giả trẻ tuổi như vậy chứ?

Phân Cách Lý Tư ngồi ở đó nheo mắt nói, nhãn thần có chút phức tạp, bắt đầu trầm ngâm, trong suy nghĩ của ông ta không ngờ trên Đại Lục lại có sự tồn tại của một cường giả như vậy.

Phải biết rằng trên Đại Lục thực lực đạt được đến cấp cao nhất định thì có thể ổn định được tướng mạo không thay đổi, cũng có thể làm mình trẻ lại. Nhưng điều đó cần phải có thực lực của cấp Đấu Đế, ngoài Đấu Đế ra căn bản không có cách nào thay đổi diện mạo bên ngoài của mình. Nhiều lần cũng chỉ làm bản thân trở nên trẻ hơn một chút mà thôi, nhưng nếu là Đấu Đế cường giả thì phải nghe đồn ở Đại Lục chứ. Nếu bọn họ muốn giấu thực lực tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay với một tiểu bối như vậy, cho nên hẳn khẳng định Bạch Khởi không phải là một Đấu Đế cường giả tu luyện nhiều năm, mà là một cường giả trẻ tuổi, chỉ có cường giả trẻ tuổi mới làm chuyện như vậy.

Những người xung quanh đều trầm lặng, khi Đại Trưởng Lão đang suy nghĩ, bọn họ không ai dám quấy rầy, chỉ có thể yên lặng chờ đợi, ngậm miệng lại đợi sau khi Đại Trưởng Lão mở miệng bọn họ mới dám nói.

Sau khi suy nghĩ một lát, Đại Trưởng Lão Phân Cách Lý Tư cuối cùng cũng mở miệng nói, sau khi dùng ánh mắt sắc bén nhìn quét qua khắp phòng mới mở miệng chậm rãi hỏi:

- Người đó là ai? Các người đã điều tra rõ ràng chưa?

- Chúng tôi đã điều tra rồi, đối phương là người mà Bất Diệt Hoàng Triều phái tới lần này để tham gia Đại hội Thiếu niên Cường giả Đại Lục, cụ thể là ai thì chúng tôi chưa điều tra ra. Vì cho dù là đồng bạn của hắn cũng không biết tên hắn rút cục là gì, nhưng nghe bên ngoài đồn hắn chính là Nhiếp Chính Vương Bạch Khởi của Bất Diệt Hoàng Triều.

Thái Đức Lan sau khi do dự một lát liền đưa ra đáp án như vậy.

- Bên ngoài đồn đại hắn là Bạch Khởi sao? Lẽ nào các người không có một tình báo nào của mình sao?

Đối với câu trả lời này Phân Cách Lý Tư quả nhiên có chút không hài lòng, nghe xong hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy. Nơi này là Quang Minh Đế Quốc, Thánh Thương Gia Tộc đã cầm quyền ở Quang Minh Thành mấy ngàn năm rồi, nhưng người của Thánh Thương Gia Tộc muốn điều tra một người lại không thu hoạch được gì, thậm chí ngay cả tên của đối phương cũng không biết. Đáp án như vậy sao có thể khiến Phân Cách Lý Tư hài lòng chứ?

- Căn cứ vào tin tình báo của chúng ta, tổng hợp những đánh giá, người này có chín phần là Bạch Khởi. Cường giả của Bất Diệt Hoàng Triều không nhiều, đặc biệt là cường giả trẻ tuổi thì lại càng ít, dù sao thực lực gia tộc và tông phái của bọn họ cũng không lớn. Hiện nay người có năng lực làm được chuyện này, ở Bất Diệt Hoàng Triều chỉ có hai người, một là Bạch Khởi, một là Độc Cô Chiến Thiên của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc Độc Cô Gia. Nhưng Độc Cô Chiến Thiên có tóc đen, người này lại tóc bạc, cho nên chúng tôi kết luận chắc chắn hắn chính là Bạch Khởi.

Thái Đức Lan do dự một chút rồi vội vàng nói như vậy, hắn sợ Đại Trưởng Lão tức giận thì không hay ho gì.

- Thật sự là Bạch Khởi sao? Nếu là Bạch Khởi vậy thì cũng không có gì là kỳ lạ. Một năm trước hắn đã có thể giết chết Ngũ Tinh Đấu Đế của Giáo Đình chúng ta, bây giờ hắn thật sự có thực lực làm được như vậy. Hải tử Tắt Đức La cũng xui xẻo mới đụng phải Bạch Khởi, nó chết cũng không oan uổng... nhưng Bạch Khởi tại sao không ngoan ngoãn ở Bất Diệt Hoàng Triều mà lại dám chạy tới Quang Minh Đế Quốc, hay là hắn muốn tìm cái chết. Giáo Hoàng Bệ Hạ đã rất bất mãn cực độ với Bạch Khởi, hành động của hắn khiến Giáo Hoàng Bệ Hạ vô cùng tức giận. Nhưng mà do khoảng cách xa xôi, hơn nữa gần đây nhất chúng ta đã tiêu diệt lực lượng của Hắc Ám Thần Điện ở Trung Ương Đại Lục và Tây phương Đại Lục, cho nên người của Giáo Đình chúng ta cũng rất căng thẳng. Một Đấu Đế căn bản không có cách nào giải quyết được Bạch Khởi, cho nên mới tạm thời để cho hắn làm loạn. Nhưng hắn lại chạy đến đây, đó chính là hắn muốn tìm đến cái chết, chuyện này không cần các người phải lo, ta sẽ giải quyết.

Phân Cách Lý Tư nheo mắt, cười lạnh một tiếng rồi nói.

- Đại Trưởng Lão, ngài...?

Thái Đức Lan có chút do dự lại có chút hưng phấn hỏi, Phân Cách Lý Tư có ý gì hắn đã có thể đại thể phán đoán được, sợ là vị Đại Trưởng Lão của Giáo Đình vẫn ẩn cư lâu nay lần này phải đích thân ra tay.

Nghe đến Đại Trưởng Lão của Thánh Điện Kỳ Sĩ đích thân ra tay, Thái Đức Lan vô cùng kích động, phải biết Đại Trưởng Lão là một Bát Tinh Đẩu Đế, Lão nhân gia cao cường như vậy đích thân ra tay thì sợ là ngay cả Bạch Khởi cũng không phải là đối thủ.

Nhưng hẳn đâu có biết vị Đại Trưởng Lão mặc dù nói là chuẩn bị động thủ, nhưng một mình ông ta cũng không chắc là sẽ giải quyết được Bạch Khởi, kêu ông ta đi tìm Bạch Khởi để tính sổ sợ là cũng không dám, chẳng qua là đi chuẩn bị báo cáo, tập hợp một số cường giả cùng bao vây tiêu diệt Bạch Khởi.

- Chuyện này người không cần phải quan tâm, đây không phải vấn đề người cần quan tâm, người chỉ cần biết chuyện này ta sẽ xử lý là được rồi. Sự tôn nghiêm của Thánh Thương Gia Tộc sẽ không dễ dàng bị người khác tùy tiện chà đạp đâu, cho dù là Bạch Khởi cũng không được. Ta sẽ xử lý chuyện này, các người đi đi.

Vị Đại Trưởng Lão ngồi ở đó sau khi nghe xong liền nói, tâm tư của bọn tử tôn ông ta sao có thể không biết được chứ? Chẳng qua chỉ là có một số chuyện ông ta không tiện nói ra miệng.

- Vâng.

Những người đứng xung quanh Đại Trưởng Lão không ai dám phản đối mang tâm tình kích động đi ra ngoài.

Sau khi toàn bộ bọn họ rời khỏi đó vị Đại Trưởng Lão ngồi ở đó mới từ từ đứng dậy, sau khi nhìn xung quanh phát hiện không có ai mới từ từ đi tới hậu đường, lấy ra một quả cầu thủy tinh. Ánh sáng lóe lên, đương kim Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc xuất hiện trước mặt của Phân Cách Lý Tư.

- Giáo Hoàng Bệ Hạ.

Phân Cách Lý Tư hơi cúi xuống thấp giọng nói, hành lễ đúng tiêu chuẩn.

- Đã trễ thế này, người có chuyện gì sao? Phân Cách Lý Tư, người nên biết, quấy rầy giấc ngủ của ta là một chuyện không hề lễ phép. Nếu người không có chuyện gì mà quấy rầy ta, ta sẽ tức giận đấy.

Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc mang vẻ mặt cười cười bình thản nói.

- Giáo Hoàng Bệ Hạ tôn kính, xin thứ lỗi cho thần mạo muội nhưng có một việc thần nhất định phải bẩm báo với người.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

465. Chương 342: Uy Chấn Thiên Hạ (2)

Phân Cách Lý Tư vô cùng cung kính nói, hẳn biết Giáo Hoàng Bệ Hạ chỉ trêu đùa mình một chút. Nhưng trong lòng hẳn vẫn có chút hổ thẹn, Giáo Hoàng đặc biệt là đối với đương kim Giáo Hoàng, Phân Cách Lý Tư từ hồi nhỏ đã vô cùng tôn kính, hẳn đối với Giáo Hoàng có một sự tôn kính từ sâu thẳm trong lòng, cho nên sau khi nghe Giáo Hoàng nói vậy, hẳn cảm thấy có chút hổ thẹn.

- Chuyện là thế này thưa Giáo Hoàng Bệ Hạ, hôm nay...

Phân Cách Lý Tư đem chuyện đã xảy ra hôm nay, không giấu diếm điều gì bẩm báo với Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc.

- Sau đó thế nào?

Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc cau mày chậm rãi nói, theo lý mà nói đây chẳng qua chỉ là chuyện nội bộ của Thánh Thương Gia Tộc, Giáo Hoàng rất hiếu kỳ là Phân Cách Lý Tư nói với mình chuyện này là có ý gì. Lẽ nào hẳn hy vọng mình sẽ giúp hắn đi tìm tên thanh niên phiền phức hôm nay báo thù sao? Phân Cách Lý Tư không phải người tùy tiện như vậy.

- Theo điều tra của chúng thần, người đó chín phần là Bạch Khởi của Bát Diệt Hoàng Triều, cho nên thần mới phải bẩm báo lên người, xin thứ lỗi cho sự đường đột của thần.

Phân Cách Lý Tư do dự một lát rồi trả lời. Nếu người đó không phải là Bạch Khởi thì tốt nhưng nếu người đó vạn nhất là Bạch Khởi thì hẳn không dám chắc đánh với Bạch Khởi mà không cần đến sự trợ giúp của

Giáo Đình. Cho dù là chỉ nắm chắc một phần thắng hẳn cũng không dám làm loạn, Giáo Đình cũng không thể bỏ qua cơ hội này.

- Là vậy sao? Có thể là Bạch Khởi à? Nếu là như vậy vậy thì Phân Cách Lý Tư lần này người đã làm rất tốt, ta rất vui. Người cứ yên tâm, ngày mai ta sẽ phái sáu vị Hồng Y Đại Giáo Chủ và năm mươi danh Hồng Y Giáo Chủ, cộng thêm năm mươi danh Quang Minh Võ Sĩ cùng năm danh Thánh Điện Kỵ Sĩ. Tổng cộng mười hai cường giả cấp Đấu Đế... Các người hãy liên thủ lại, ngoài ra còn có năm mươi danh Hồng Y Giáo Chủ và năm mươi danh Quang Minh Võ Sĩ, đối phó với Bạch Khởi căn bản không có vấn đề gì. Đây là lực lượng có thể điều động trong Thánh Vực của Giáo Đình chúng ta lúc này, người phải sử dụng cẩn thận. Ngoài ra hãy liên lạc với hai Đấu Đế cường giả của Quang Minh Đế Quốc, Bạch Khởi đã tới đây, hơn nữa còn khiêu khích Quang Minh Đế Quốc. Nói thế nào bọn họ cũng nên ra tay một phen, không thể chỉ ngồi nhìn, chuyện này không kêu bọn họ cũng sẽ ra tay. Như vậy các người sẽ nắm chắc phần thắng. Ta tin là Bạch Khởi không có cách nào để đối kháng lại các người, ta vốn còn bận tâm một chút đến Thiên Kiếm Sơn nhưng nếu Bạch Khởi đã tự mình vác xác tới đây khiêu khích thì cũng không trách được chúng ta. Ta tin là phía Thiên Kiếm Sơn cũng không nói được gì chúng ta, các người hãy ra tay hết sức đi.

Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc suy nghĩ một lát rồi trả lời như vậy.

- Vâng, Giáo Hoàng Bệ Hạ tôi biết nên làm thế nào.

Phân Cách Lý Tư cung kính nói, nói xong hình ảnh của Giáo Hoàng đã biến mất, còn trên mặt của Phân Cách Lý Tư xuất hiện một nụ cười tự tin, nói xong liền đi ra. Hắn phải liên lạc với hai Đấu Đế cường giả của Quang Minh Đế Quốc, bây giờ cũng là lúc bọn họ nên ra tay. Dù sao mối quan hệ giữa Quang Minh Đế Quốc và Bất Diệt Hoàng Triều cũng không tốt, bây giờ đã bắt đầu tập trung nhân mã, hai ngàn đại quân có thể xuất binh bất cứ lúc nào, tấn công Bất Diệt Hoàng Triều. Nếu có thể tiêu diệt được Bạch Khởi tin rằng họ cũng rất sẵn lòng, dù sao nó có thể khiến họ giảm thiểu tổn thất ít nhất.

oOo

Cùng lúc đó tại nơi Bạch Khởi ở xuất hiện một người trung niên tóc nâu, mặc quần áo bình thường, khí chất cao sang, đứng trước mặt Bạch Khởi, nhìn Bạch Khởi đánh giá. Còn hai người là lão già điên và Phân Hội Trưởng của Đấu Giả Công Hội đứng trước mặt người này lại lộ vẻ vô cùng tôn kính, không dám tới gần phạm vi của Bạch Khởi và người này, mà chỉ đứng lảng lảng cúi đầu từ xa chờ đợi.

- Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội?

Bạch Khởi cười ha ha, lộ rõ hàm răng trắng, nhìn lại Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội, không có gì là mất tự nhiên, biểu hiện thoải mái vô cùng.

- Không sai, là ta.Ồ, người biết ta sao?

Thái Thượng Trưởng Lão cười cười, bình thản nói, ngữ khí người bình thường tuyệt đối không thể nào so sánh được. Ông ta có thể đạt đến mức độ này không phải do ngẫu nhiên, thoát nhìn đã có nhìn ra ông ta không giống người bình thường, với thân phận thực lực như vậy vẫn tạo cho người ta cảm giác không kiêu ngạo mà trái lại khiến người ta cảm thấy bình dị, gần gũi, chẳng khác gì đại thúc trong nhà mình.

- Đương nhiên là ta biết, trước đây ta đã từng đi qua Thiên Kiếm Sơn phương Bắc, Độc Cô Cầu Bại tiền bối có nói với ta về ông, nhưng ta vẫn chưa biết danh tính, chỉ nghe qua mà thôi.

Bạch Khởi nghe xong lời này bèn mỉm cười, ngồi xuống nói, nói xong làm một động tác mời ngồi.

- Ta? Ta tên là Vũ Lý Tư. Không ngờ người lại từng đến Thiên Kiếm Sơn, chẳng trách ta không nhìn thấu được con người người. Nói vậy người cũng đã đột phá được điểm giới hạn rồi sao? Đã đạt đến Đấu Thánh cấp mấy rồi?

Wu Lý Tư cười cười, ngồi xuống nhàn nhạt có chút cuồng nhiệt nói. Dù sao Bạch Khởi còn trẻ như vậy mà đã đạt được cấp bậc Đấu Thánh, như vậy tiền đồ sau này vô cùng rộng mở, rất có khả năng trở thành một Độc Cô Cầu Bại thứ hai. Điều này Vũ Lý Tư sao có thể không coi trọng? Biểu hiện như vậy sao có thể không cuồng nhiệt cho được?

- Ha ha, Đấu Thánh sao?Ồ, cũng không khác mấy so với lời đánh giá mà nửa năm trước Độc Cô Cầu Bại tiên bối đã dành cho ta, ta không thể so với ngài được.

Bạch Khởi cười cười, ngao nghể nói, hắc quả thật có chút tự kiêu. Nhưng Bạch Khởi không nói thật, hắn đang ẩn giấu thực lực của bản thân, nhưng chỉ cần biểu hiện ra một chút thực lực cũng đủ để Bạch Khởi có tư cách coi thường thiên hạ rồi.

-Ồ, vậy sao? Không so được với ta sao? Ta đã bảy trăm tuổi rồi, người không xứng với ta sao? Xem ra người không chỉ đột phá được điểm giới hạn, thậm chí đã tiến đến gần cảnh giới của Thần rồi. A, thật sự là khiến người ta nể phục. Vưu Lý Tư ta cũng được xưng tụng là đệ nhất thiên tài ngàn năm mới có nhưng ta đã bảy trăm tuổi rồi, còn người mới hai mươi, ta căn bản không thể sánh được với người. Xem ra ta thật sự đã già rồi.

Vưu Lý Tư nói với chút cảm thán, nhãn thần nhìn Bạch Khởi đầy phức tạp, giống như bị Bạch Khởi cho một đòn đả kích vậy.

Còn Bạch Khởi chỉ mỉm cười không nói gì. Nói thật bây giờ Bạch Khởi cũng không biết mình nên nói những gì, lẽ nào nói với Vưu Lý Tư về sự tồn tại của Cửu U? Hay là nói với Vưu Lý Tư là mình không giỏi, bản thân hắn mới giỏi, nói rằng thiên tài như mình chỉ là giả thôi, bản thân hắn mới thật sự là thiên tài? Bạch Khởi có mặt dày đến mấy cũng không nói như vậy.

Bạch Khởi không nói gì, còn Vưu Lý Tư sau khi cảm thán nói tiếp:

- Vốn là hôm nay ta nghe nói người đắc tội với Thánh Thương Gia Tộc, ta chỉ là có chút hiếu kỳ, muốn tìm lão già điên hời một chút mà thôi nhưng không ngờ là biết được thực lực của người. Lúc đầu mới nghe ta cũng có chút chần chừ, cũng có chút không tin nhưng bây giờ gặp người ta đã tin rồi. Đánh giá của Độc Cô tiên bối quả không sai, xem ra người có thể so sánh với ta là thật, nếu là như vậy thì xem ra lo lắng trước đây của ta đã dư thừa rồi. Thánh Thương Gia Tộc mặc dù lợi hại nhưng cũng không làm gì được người, cho dù là Quang Minh Giáo Đình thì e là cũng không làm gì được người.

- Sao hả, bọn họ muốn làm gì à?

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi nói, biểu hiện không có gì là lo lắng, không sợ bọn chúng đến tìm mình gây chuyện, cũng không sợ hành động của bọn chúng, chỉ sợ bọn chúng nhần nại không động thủ thì lại mất vui. Tình hình bây giờ như vậy thật đúng với mong muốn đùa giỡn của Bạch Khởi.

- Không sai, người của Thánh Thương Gia Tộc đã bắt đầu điều tra về người, ta tin là thân phận của người sẽ nhanh chóng được biết thôi. Căn cứ vào phán đoán của ta, Giáo Đình sẽ ra tay đối phó với người. Nhưng cơ hội đích thân Giáo Hoàng ra tay sẽ không lớn, mà sẽ phái Hồng Y Đại Giáo Chủ và các Thánh Điện Kỳ Sĩ, cộng thêm hai Đấu Đế của Quang Minh Đế Quốc. Ta vốn là có chút lo lắng nên muốn đến xem thực lực của người, nhân tiện hỏi xem người có cần giúp đỡ không. Dù sao ta không hy vọng thiên tài trẻ tuổi năm nay lại chết trong tay Giáo Đình. Nhưng bây giờ xem ra lo lắng của ta đã dư thừa rồi. Ha ha, bọn họ có tới người cũng không sợ, ta còn nghĩ e là người còn đang chờ đợi bọn chúng nữa. Đám người đó lần này đành phải chịu thiệt vậy... ha ha.

Vưu Lý Tư cười cười rồi nói, dường như ông ta đã nhìn thấy bộ dạng tổn thất thảm khốc của nhóm người Giáo Đình, nghĩ đến đây ông ta có chút cao hứng. Dù sao mối quan hệ giữa Giáo Đình và Đấu Giả Công Hội cũng không tốt đẹp lắm.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

466. Chương 343: Uy Chấn Thiên Hạ (trung) (1)

Vưu Lý Tư rời đi rồi nhưng chuyện này không vì vậy mà giải quyết xong. Cái chết của Tắt Đức La của Thánh Thương Gia Tộc đã trở thành một cơn cuồng phong. Đại Trưởng Lão Phân Cách Lý Tư của Thánh Thương Gia Tộc đã bắt đầu hành động khắp nơi. Hai Đấu Đế của Quang Minh Đế Quốc cũng được Phân Cách Lý Tư thuyết phục gia nhập vào đội quân của ông ta, còn nhân mã trợ giúp Phân Cách Lý Tư của Quang Minh Giáo Đình cũng đến vào trưa ngày thứ hai. Nhưng những người của Giáo Đình có vẻ quá nổi

bật, sáu Hồng Y Đại Giáo Chủ, năm Thánh Điện Kỵ Sĩ, ngoài ra còn có ba mươi danh Hồng Y Giáo Chủ và ba mươi danh Quang Minh Võ Sĩ, với đội hình như vậy nhân mã mặc dù không phải rất nhiều nhưng những người này đều là những người rất lợi hại.

Những người này chỉ cần tùy tiện lấy ra một người đã vạn người tôn kính tiền hô hậu ủng. Thường ngày bọn họ rất ít khi xuất hiện tập thể, bởi vì hai người có cùng thân phận xuất hiện cùng ở một chỗ ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự tồn tại của đối phương, vì để tránh tình huống đó, tầng lớp cấp cao của Giáo Đình rất ít khi xuất hiện cùng nhau vào cùng một thời gian và cùng một địa điểm, tình cảnh như vậy thật sự rất ít gặp.

Mấy vị cấp cao của Giáo Đình đồng thời xuất hiện, tin tức này lập tức gây chấn động trong Quang Minh Thành, phàm là người có chút đầu óc đều biết chuyện này tuyệt đối không bình thường. Mặc dù bên phía Giáo Đình không có tuyên bố bất cứ thông tin gì, nhưng người thông minh một chút đều biết hôm nay sợ là sẽ có chuyện đại sự xảy ra, chuyện có thể khiến cho các vị cấp cao Giáo Đình xuất hiện cùng lúc như vậy tuyệt đối không đơn giản.

Thậm chí loáng thoáng có vài người bắt đầu suy đoán chuyện này có liên quan đến Bạch Khởi, dù sao thân phận của Bạch Khởi cũng bị người ta đoán ra đến chín phần, mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng thân phận này đã được miêu tả sinh động. Bạch Khởi là ai? Là Nhiếp Chính Vương của Bất Diệt Hoàng Triều, nắm chắc sẽ trở thành Hoàng Đế tương lai, là người phản đối số một của Giáo Đình, là trở ngại lớn nhất khi Giáo Đình tiến vào Đông Phương Đại Lục, là người duy nhất ngàn năm qua giết chết nhân vật cấp cao của Giáo Đình, là người duy nhất muốn trục xuất tín ngưỡng của Giáo Đình.

Với thân phận này cũng đủ đưa ra một vạn lý do để Giáo Đình có thể giết chết Bạch Khởi. Nhưng Bạch Khởi lại có địa vị cao quý, hơn nữa ở Đông Phương Đại Lục xa xôi, thực lực của Bạch Khởi lại rất mạnh. Chuyện gần đây nhất là chuyện của Giáo Đình và Hắc Ám Thần Điện đã gây xôn xao dư luận, hai thế lực lớn không ngừng ra tay, thương vong vô số, về phía Giáo Đình cũng tổn thất không ít cường giả, tạm thời không có cách nào chính đáng để đối phó với Bạch Khởi, nhưng Bạch Khởi lại chạy tới địa bàn của Quang Minh Giáo Đình, cộng thêm gần đây mối quan hệ giữa Quang Minh Thành, Đế Đô của Quang Minh Đế Quốc và Bất Diệt Hoàng Triều không được tốt, điều này chẳng khác gì Bạch Khởi đi tìm cái chết.

Nếu Bạch Khởi tự vác xác đến đây, đồng thời Bạch Khởi còn giết chết người thừa kế của Thánh Thương Gia Tộc, mà bọn họ còn làm ngơ thì sợ là uy tín của toàn bộ Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc sẽ bị mất sạch. Lần này bọn họ nhất định phải hành động, việc các cấp cao của Giáo Đình xuất hiện, cùng với sự xuất hiện của những Quang Minh Võ Sĩ và Hồng Y Giáo Chủ chính là minh chứng tốt nhất, chứng minh là Giáo Đình đã quyết định hạ thủ với Bạch Khởi. Trên Đại Lục trước đây sợ là cũng không có ai có tư cách như Bạch Khởi có thể khiến Giáo Đình phải huy động nhiều cường giả như vậy, những người khác từ trước đến giờ chưa từng nghe nói ai có tư cách như vậy. Dù sao Bạch Khởi bây giờ có thể nói là thanh danh hiển hách, danh tiếng khắp nơi, một Đấu Đế cường giả bình thường e cũng không phải là đối thủ, nếu không huy động nhiều người mới là lạ.

Sau khi các cường giả của Giáo Đình tiến vào Quang Minh Thành, hầu như tất cả mọi người đều đưa ánh mắt tập trung về phía xung quanh Bạch Khởi. Lúc này Bạch Khởi và Vưu Lý Tư đang ngồi trong Đấu Giả Công Hội, bên hàng liễu xanh lay động trong sân vườn, ngồi uống trà đối diện nhau lộ vẻ yên tĩnh vô cùng. Chuyện bên ngoài hoàn toàn không ảnh hưởng đến hai người bọn họ. Mặc dù... xung quanh sân vườn của Bạch Khởi đã tập trung cường giả của các nơi trên thế giới và các Đại thế lực trong Quang Minh Thành, còn có một số Sứ thần quý tộc của các đại Vương Quốc, Đế Quốc trên thế giới.

- Vừa rồi người của ta nói với ta, lần này Giáo Đình sẽ huy động nhân lực cực lớn. Hai Đấu Đế của Đế Quốc, sáu Đấu Đế cường giả của Giáo Đình, tổng cộng là tám Đấu Đế, ngoài ra còn có sáu Hồng Y Đại Giáo Chủ, ba mươi Quang Minh Võ Sĩ, ba mươi Hồng Y Giáo Chủ. Ha ha đã lâu rồi ta không gặp tình cảnh như vậy, xem ra Giáo Đình rất xem trọng ngươi, nhưng Giáo Hoàng Bỉ Đắc lại không đích thân đến, vậy thì sao có thể trị được ngươi? Sợ là những kẻ kia còn không đủ để xem.

Vưu Lý Tư liếc nhìn Bạch Khởi, cầm chén trà xanh ở trước mặt từ từ uống, không biết đó là loại trà gì, chỉ là lá trà phổ thông nhất mà trong nội bộ Đấu Giả Công Hội hay dùng, nhưng có hai người cùng uống trà thì cũng có chút thi vị.

- À, đúng vậy, Vưu Lý Tư Trưởng Lão, ta đang nghĩ xem hôm nay rút cục nên giữ lại bao nhiêu người cho ngài mới được chứ.

Bạch Khởi mỉm cười, quay lại trừng mắt nhìn Vưu Lý Tư cười xấu xa, như đem vấn đề này vớt cho Vưu Lý Tư.

-Ồ, chuyện này còn phải xem bản thân người thế nào, nhưng với cấp bậc của chúng ta thì trên thế giới này có bao nhiêu người có thể uy hiếp được chúng ta chứ. Chư Thần bắt xuất, ngoại trừ Độc Cô tiền bối của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc ra, mấy người chúng ta là lợi hại nhất. Ta nghĩ làm thế nào cũng không tin có người có thể ngăn cản được người. Cho dù là Thánh Bửu Đắc sợ là cũng khó mà giữ được người. Ha ha, lần này sợ là Giáo Đình sẽ phải đổ nhiều máu rồi. Không biết cái lão Thánh Bửu Đắc đó có biết toàn quân của mình sẽ bị tiêu diệt không, mà không có phản ứng gì. Nhưng ta nghĩ lúc này biểu hiện của hắn nhất định là rất đặc sắc.

Vưu Lý Tư cười ha ha rồi nói.

Lời nói lúc trước khiến Bạch Khởi cảm thấy con người Vưu Lý Tư có chút dối trá, giống như muốn đem quả bóng đá xuống sông, nhưng sau khi nghe xong những lời sau đó Bạch Khởi lại lặng người đi, lập tức cười ha ha rồi thấp giọng nói:

- Đã như vậy, vậy ta sẽ sắp xếp theo cách mà Vưu Lý Tư Trưởng Lão đã nói. Nói thật ta cũng muốn xem xem vị Giáo Hoàng Bệ Hạ truyền kỳ đó khi biết nhân mã của ông ta bị tiêu diệt sạch sẽ có biểu hiện như thế nào.

Mới nói xong chưa bao lâu, đại khái thời gian cũng mới hết nửa cây hương thì bức tường trong sân Đấu Giả Công Hội đã bị người ta phá vỡ. Sau một tiếng nổ lớn bức tường rất lớn bốn bên trong sân của Đấu Giả Công Hội đã bị phá vỡ ầm ầm sập xuống nát vụn, hình thành trong không trung một trận mưa bụi, lập tức bị một làn gió nhẹ thổi tung, biến mất vô hình vô ảnh trong không trung.

Để lộ ra trước mặt Bạch Khởi là bảy, tám mươi người, trong đó sáu vị Hồng Y Đại Giáo Chủ trên người mặc trường bào màu hồng, trên trường bào có mạ vàng xuất hiện chính diện trước mặt của Bạch Khởi. Ngoài ra bên cạnh họ còn có tám Đấu Đế cường giả mặc áo giáp màu vàng, còn phía sau bọn họ là ba mươi danh Quang Minh Võ Sĩ và ba mươi danh Hồng Y Giáo Chủ xếp hàng lần lượt đứng vững vàng bốn phía trong sân. Những người cuối cùng không phải là người của Giáo Đình mà là người của Đấu Giả Công Hội. Rất nhiều cường giả của Đấu Giả Công Hội đứng từ xa quan sát, ngoài bọn họ ra còn có gần năm sáu vạn người, bọn họ đều là những người nghe được thông tin này mà chạy tới xem, hơn nữa ngoại trừ bọn họ ra còn có vô số người đang tiếp tục kéo đến.

Phải biết rằng cuộc tranh đấu của Đấu Đế cường giả rất khó nhìn thấy được. Bình thường mà nói phải trăm năm may ra mới có cơ hội quan sát cường giả như vậy quyết đấu. Đối với con đường trưởng thành của bọn họ sau này có lợi ích rất lớn, cho nên hầu như những người biết tin đều dần dần kéo đến. Mặc dù bọn họ cũng biết cuộc quyết đấu của Đấu Đế cường giả sẽ tạo thành lực phá hủy vô cùng lớn, người quan sát khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, thực lực không cao rất có thể sẽ bị mất mạng tại chỗ nhưng bọn họ không nhần nại nổi mà phải chạy đến đây.

- Bạch Khởi, tên dị giáo đồ như ngươi dám ngang nhiên xuất hiện trong Quang Minh Thành, đồng thời còn khiêu khích Giáo Đình, công nhiên tập kích người thừa kế của Thánh Thương Gia Tộc của Giáo Đình, ta đại diện cho Giáo Đình đến bắt ngươi, nếu ngươi to gan dám phản kháng thì phụng mệnh của Giáo Hoàng Bệ Hạ, giết không tha!

Từ bức tường bao quanh sụp đổ, một giọng nói uy nghiêm vang lên, người mở miệng không phải là ai khác mà chính là Đại Trưởng Lão của Thánh Thương Gia Tộc, Thánh Điện Kỵ Sĩ của Giáo Đình Phân Cách Lý Tư.

Câu nói này khiến những người đang phán đoán đều lặng đi, biết được thân phận của Bạch Khởi vẫn khiến cho không ít người không khỏi chấn động. Mặc dù trước đó họ cũng đã phán đoán được thân phận của Bạch Khởi, nhưng khi thông tin này được xác thực họ vẫn không kim được phải ồ lên. Còn nói về mấy nhân vật thiên tài đi cùng Bạch Khởi mấy ngày nay cũng lặng đi. Mấy thiên tài thiếu niên của Bất Diệt Hoàng Triều

đại khái cũng không ngờ tình hình này lại như vậy, người mấy tháng nay đi cùng với họ không ngờ lại là thần tượng trong lòng họ, biểu tượng của Bất Diệt Hoàng Triều, Nhiếp Chính Vương Bạch Khởi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

467. Chương 343: Uy Chấn Thiên Hạ (trung) (2)

- Chẳng trách ta luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, người kém chúng ta mấy tuổi mà lợi hại như vậy, trước đây ta chưa từng nghe qua ở Đế Quốc có một thiên tài như vậy. Bây giờ mới biết chính là Nhiếp Chính Vương Lão nhân gia, nếu là ngài ấy thì cũng không có gì là kỳ lạ.

Gã nam nhân đầu bóng lưng đi cùng Bạch Khởi cảm thán nói.

-Ồ, đúng vậy, đúng vậy.

Mấy người khác đều la lên phụ họa, còn Lãnh Tinh không nói gì chỉ lẳng lẳng nhìn Bạch Khởi, nhãn thần vô cùng phức tạp, có sự mơ ước, có sự sùng bái, có sự ngưỡng mộ, có sự mê đắm... nhãn thần không chứa đủ, khó mà nói rõ.

Phân Cách Lý Tư bắt đầu chùng xuống. khi bắt đầu xuất phát, đám cường giả Giáo Đình và hai vị Đẩu Đế vốn khí thế bừng bừng, nhưng khi nhìn thấy Bạch Khởi, tất cả nhất thời đứng ở đó sững sờ, trong chốc lát không biết nên thế nào mới được. người khác không nhận ra Vũ Lý Tư, nhưng nơi này vốn thuộc về Đẩu Giả Công Hội, hơn nữa Giáo Đình vốn biết rất nhiều tin mật, Vũ Lý Tư ban đầu cũng từng có chút va chạm với Giáo Đình, và cũng từng giao đấu với Giáo Hoàng Bộ Hạ, với thân phận như vậy của ông ta ở đây ít nhiều cũng có một vài người nhận ra.

Quang Minh Giáo Đình là một tổ chức khổng lồ ở Đại Lục, là tôn giáo khổng lồ có quyền uy vô cùng tối cao, hầu như có sức mạnh có thể bắt bất cứ người nào chết cũng phải chết. Nhưng trên thế giới này vẫn có một vài người bọn họ không nên trêu chọc, hay nói cách khác là người không chịu bị trêu chọc, vừa vặn Vũ Lý Tư là một trong những người đó.

Nếu như đầu lĩnh của bọn họ là Quang Minh Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc thì bọn họ có lẽ cũng không sợ nhưng đầu lĩnh lần này lại là Phân Cách Lý Tư, vì vậy khí thế của bọn họ đã giảm một bậc bởi vì bọn họ căn bản không có tư cách đối thoại với Vũ Lý Tư, càng không có thực lực để so sánh với Vũ Lý Tư.

-Ồ, Vũ Lý Tư đại nhân, sao ngài lại ở đây?

Một vị Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình đã từng tiếp xúc với Vũ Lý Tư không phải chỉ một hai lần, mặc dù không thể nói là quan hệ bằng hữu nhưng ít ra cũng có thể nói chuyện được. Khi tất cả mọi người nhìn thấy Vũ Lý Tư thì chỉ biết im lặng đứng nhìn, ông ta đành phải cúi đầu đi tới hỏi.

Nhưng trong lòng ông ta hiểu rất rõ nếu hôm nay Vũ Lý Tư muốn ngăn cản bọn họ vậy thì hôm nay bọn họ có cùng bắt Bạch Khởi cũng không thể làm gì được Bạch Khởi. Nhiệm vụ của bọn họ hôm nay nhất định là sẽ thất bại, sự xuất hiện của Vũ Lý Tư khiến bọn họ không thể không lui quân, thậm chí giao đấu cũng không dám, chỉ cần Vũ Lý Tư mở miệng bọn họ sẽ lập tức rời khỏi nơi này, không dám ở lại lâu.

Nhưng nếu nơi này không phải trong Quang Minh Thành, nếu đây là vùng ngoại thành hoang sơ thì bọn họ đã không nói nhiều mà lập tức xoay người bỏ đi rồi, đáng tiếc nơi này lại là Quang Minh Thành. Chuyện bọn họ tới đây ít nhất có vạn người biết, hơn nữa thông tin này có thể rất nhanh chóng truyền khắp Quang Minh Thành. Cường giả các nơi đều đang chú ý đến nếu bọn họ vì sự có mặt của Vũ Lý Tư mà chọn lựa sự rút lui thì thể diện của Giáo Đình sẽ bị mất sạch, sau khi quay về Giáo Hoàng không giết bọn họ mới là lạ. Nhưng nếu động thủ thì bọn họ không phải là đối thủ của Vũ Lý Tư, cho nên trong giây lát những người của Giáo Đình lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu tiến tới thì bọn họ không phải là đối thủ của Vũ Lý Tư, rất có khả năng sẽ bị Vũ Lý Tư giết chết ở nơi này, thực lực của Vũ Lý Tư bọn họ biết rất rõ, động thủ với hắn chẳng khác gì đi vào chỗ chết. Nhưng nếu lui thì chuyện này sẽ gây chấn động Quang Minh Thành, nếu bọn họ lui quân thì Giáo Đình sẽ mất hết thể diện, hậu quả sau này bọn họ sẽ không cách nào chịu được.

Những cách khác như giết người bịt miệng bọn họ cũng đã nghĩ qua. Nếu là chỗ khác bọn họ thậm chí có thể tiêu hủy một tòa tiểu thành không thương tiếc để che giấu thất bại của Giáo Đình, nhưng ở đây thì không được. Đây là Đế Đô của Quang Minh Đế Quốc, Quang Minh Thành, đất đai rộng lớn, hơn nữa lại có dân số hơn tám triệu người. Ở đây lại có các quý tộc, cường giả các nơi và thiên tài của các nước trên thế giới, còn có rất nhiều gia tộc, đại thương nhân, đại phú hào có quan hệ mật thiết với Giáo Đình, Giáo Đình muốn diệt khẩu thì làm sao có thể giết chết toàn bộ bọn họ được chứ?

- Thế nào? Ta không thể ở đây sao? Ta và Bạch Khởi là bạn vong niên, nói không khách khí, hẳn vẫn gọi ta một tiếng lão ca ca.

Vưu Lý Tư bĩu môi hừ lạnh một tiếng, nói có chút bất mãn.

Câu nói này khiến tất cả những người đứng xung quanh đều ồ lên, bọn họ không biết Vưu Lý Tư là ai, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng nghe nói có người dám nói vô lễ như vậy với Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình. Phải biết rằng đó là người có địa vị cao nhất dưới Giáo Hoàng. Lời nói của Vưu Lý Tư rõ ràng không hề xem Hồng Y Đại Giáo Chủ ra gì, sao có thể không khiến người ta ồ lên được?

Đương nhiên những người biết thân phận của Vưu Lý Tư cũng không phải không có, ví dụ như những cường giả của Đấu Giả Công Hội. Phải biết rằng nơi này là Tổng Bộ của Đấu Giả Công Hội, luận về thực lực Đấu Giả Công Hội có thể kém hơn một chút nhưng kém cũng có mức giới hạn, sức mạnh của Đấu Giả Công Hội tại Quang Minh Thành e là không đơn giản như thế. Ngực khí của Vưu Lý Tư không hề hiền lành, trong đám đông đã có vài vị Đấu Đế cường giả từ từ xuất hiện, mặc dù bọn họ đã cố gắng trấn áp khí tức của mình nhưng Bạch Khởi vẫn có thể cảm nhận được. Có mấy cường giả của Đấu Giả Công Hội, sau khi nghe nói Thái Thượng Trưởng Lão của bọn họ chuẩn bị ra tay đã tìm đến đây. Nếu Vưu Lý Tư hạ lệnh một tiếng sợ là bọn họ sẽ lập tức động thủ, ngoại trừ bọn họ ra còn có mấy Đấu Hoàng cường giả cộng thêm mười mấy Đấu Vương đã chuẩn bị xong tất cả.

Mối quan hệ giữa Giáo Đình và Đấu Giả Công Hội vốn không tốt đẹp gì, chỉ là nước giếng không phạm đến nước sông mà thôi. Người của Giáo Đình không động đến bọn họ thì bọn họ cũng không động đến Giáo Đình, nhưng với bộ dạng bây giờ, người của Giáo Đình lại đang bao vây Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội, mặc dù chưa động thủ hơn nữa cho dù là động thủ bọn họ cũng không có khả năng thu được kết quả gì, nhưng vẫn khiến cho người của Đấu Giả Công Hội tức giận vì sự khiêu khích của Giáo Đình. Nếu không phải vì Vưu Lý Tư không hạ lệnh, thì bọn họ đã ra tay từ lâu rồi. Người ta sợ Giáo Đình, nhưng Đấu Giả Công Hội cũng không sợ.

- Chuyện này, đương nhiên không phải, chỉ là Giáo Hoàng Bệ Hạ của chúng tôi đã hạ lệnh, ngài...

Vị Hồng Y Đại Giáo Chủ nghe xong thì quay đầu nhìn về phía đồng bạn của mình cười đau khổ, nhưng lời nói ra lên tới miệng cũng không thể nào nói ra.

Hắn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ nói với Vưu Lý Tư rằng Lão nhân gia có thể ngồi ở đây, chẳng qua Giáo Hoàng của chúng tôi đã hạ lệnh giết chết vị huynh đệ của ngài, cho nên ngài hãy ngồi ở đây đừng động thủ để chúng tôi ra tay giết chết vị huynh đệ của ngài.

Hay là nói Lão nhân gia xin hãy giúp chúng tôi một tay, chúng tôi phải giết vị huynh đệ của ngài, ngài hãy trực tiếp giết vị huynh đệ của mình đi, đừng đắc tội với Giáo Đình của chúng tôi, mọi người đều vui vẻ, chúng tôi sẽ lập tức đi ngay?

Lời nói này dù thế nào hẳn cũng không thể nói ra miệng, nếu ngồi trước mặt Bạch Khởi không phải là Vưu Lý Tư mà là một Đấu Đế cường giả khác thì hẳn tuyệt đối dám nói như vậy nhưng vấn đề là ngồi đối diện với hắn lại là Vưu Lý Tư, Thái Thượng Trưởng Lão của Đấu Giả Công Hội, là người vượt qua cả sự tồn tại giới hạn của Đấu Đế, là người có sức mạnh tuyệt thế cùng đẳng cấp với Giáo Hoàng Bệ Hạ. Nói như vậy với ông ta thì không phải tìm đến cái chết là gì? Cho dù là Lão nhân gia không ra tay thì khi lời nói đó phát ra những người của Đấu Giả Công Hội e là sẽ lập tức gây bạo động, liều mạng với bọn họ vì sự khiêu khích dành cho sự tôn nghiêm của Đấu Giả Công Hội, Đấu Giả Công Hội không vì chuyện này mà liều mạng với Giáo Đình mới là lạ.

Đấu Giả Công Hội tồn tại thế nào chứ? Đó là tổ chức liên hợp Đấu Giả cả Đại Lục, là thánh địa trong lòng của tất cả Đấu Giả, là tổ chức cộng đồng vượt lên năm mươi triệu Đấu Giả, được xếp hàng thứ ba trên Đại

Lục, thực lực khủng khiếp khiến người ta khiếp sợ. So với Quang Minh Giáo Đình mà nói khả năng có thể không bằng nhưng nếu liên hợp với Hắc Ám Thần Điện thì thừa sức tiêu diệt Quang Minh Giáo Đình, vì vậy làm sao hắc dám mở miệng trêu chọc linh tinh chứ.

Sự tình đã đến nước này rồi, dám cường giả của Giáo Đình tiến cũng không được, lùi cũng không xong, trong chốc lát cứ đứng sững sờ ở đấy. Về mặt vô cùng xấu hổ, thậm chí bọn họ đã bắt đầu nghĩ đến phải thông báo cho Giáo Hoàng tự mình đến đây. Tình hình trước mắt khiến cho bọn họ không còn nghĩ được cách nào khác ngoài mời Giáo Hoàng trực tiếp tới đây.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

468. Chương 344: Uy Chấn Thiên Hạ (hạ) (1)

Về mặt của những người ở Giáo Đình không ngừng biến đổi. Những người đứng xung quanh xem chuyện này cũng bàn tán rôm rả, lúc này xung quanh đều rất lộn xộn nhưng vừa vặn Vũ Lý Tư đang ngồi ở đó lại mở miệng nói, thanh âm rất rõ ràng. Vũ Lý Tư liếc nhìn đám người của Giáo Đình đang đứng trước mặt rồi nói:

- Các người muốn động thủ với vị huynh đệ của ta sao?

- Chuyện này, chuyện này, chúng tôi không dám...

Mặc dù trong lòng bọn họ rất muốn nói ra nhưng lại không có ai dám nói, bao gồm cả Phân Cách Lý Tư của Thánh Thương Gia Tộc, nhận nhiệm vụ chỉ huy lần này cũng không dám nói một chữ, bọn họ vẫn chưa to gan đến mức dám nói như vậy.

- Ha, phải thì nói là phải, không phải thì nói không phải, nam nhân thì phải mạnh mẽ lên chứ, sao lại cứ có bộ dạng nhút nhát thế kia. Giáo Hoàng các người dạy các người như vậy sao? Nhìn bộ dạng của Giáo Đình các người càng ngày càng xuống dốc, chẳng ra sao cả, vừa rồi không phải các người còn rầm rộ kêu muốn giết vị huynh đệ này của ta sao, sao bây giờ lại câm như hến thế?

Vũ Lý Tư lạnh lùng nói, trong ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

Sau lời nói của Vũ Lý Tư, trong lòng các vị cường giả của Giáo Đình vô cùng đau khổ, ngoài miệng thì để lộ nụ cười đau khổ không biết nên nói những gì mới tốt, còn trong lòng bọn họ đang âm thầm nghĩ:

- Nếu không phải có Lão nhân gia ông ở đây thì chúng tôi có như vậy không? Chúng tôi đã ra tay từ lâu rồi.

Nhưng sau khi nói xong Vũ Lý Tư lại đứng dậy, nhìn đám cường giả của Giáo Đình đang đứng trước mặt chậm rãi nói:

- Các người muốn ra tay thì cố hết sức mà ra tay đi. Các người yên tâm chuyện hôm nay ta sẽ không nhúng tay vào. Vị tiểu huynh đệ của ta có nói hắc muốn tự mình giải quyết, nếu hắc đã muốn tự giải quyết thì lão ca ta cũng không muốn tranh giành với hắc. Các người muốn động thủ thì nhanh tay một chút. Nhưng... ta nói trước, một khi đã động thủ rồi thì đừng có hối hận.

- Lời ngài nói là thật sao? Thật sự là ngài sẽ không nhúng tay vào sao?

Phân Cách Lý Tư nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó vui mừng hỏi, điều mà hắc quan tâm chính là thái độ của Vũ Lý Tư, còn về phía Bạch Khởi, hắc không hề lo lắng gì cả. Mặc dù thật sự công nhận Bạch Khởi là một thiên tài, một thiên tài vạn năm khó gặp nhưng hắc vẫn cho rằng trình độ của Bạch Khởi vẫn chưa thật sự trưởng thành. Với sự tu luyện của Bạch Khởi, Phân Cách Lý Tư tin rằng nếu Vũ Lý Tư không nhúng tay vào thì với những cường giả như bọn họ cũng đủ để có thể trị được Bạch Khởi rồi.

- Cái gì, lẽ nào Lão nhân gia ta nói lời mà không giữ lấy lời sao? Các người cứ ra tay thả sức đi.

Vũ Lý Tư hừ lạnh một tiếng rồi nói, giữa lúc nói đã thi triển công phu bay ra bên ngoài vòng vây.

- Ha ha, Giáo Đình thật sự là một đám kém cỏi, đã muốn giết ta như vậy thì còn chần chừ gì nữa chứ? Thật sự là một chút tiền đồ cũng không có.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, ngồi ở đó không có bất kỳ động tác gì chỉ lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mặt, giống như không có gì khác bình thường, người của Giáo Đình hoàn toàn bị hấn quên lãng.

Thái độ của Bạch Khởi đã chọc giận những cường giả của Giáo Đình, bọn họ có thể nhẫn nại vô hạn với Vũ Lý Tư, vì cường giả như Vũ Lý Tư đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, còn đối với Bạch Khởi bọn họ hoàn toàn không có sự nhẫn nại như thế vì vậy vừa nghe xong nhất thời cả đám đã nổi trận lôi đình, đem oán khí bị trấn áp này giờ phát ra toàn bộ bên ngoài.

Chỉ thấy Phân Cách Lý Tư phát tay một cái hét lên giận dữ:

- Người đâu, bắt hấn lại cho ta!

Vừa nói xong đám người đó đã lập tức hành động, từ bốn phương tám hướng bao quanh vị trí chính giữa của Phân Cách Lý Tư. Ba mươi vị Hồng Y Đại Giáo Chủ bắt đầu cất tiếng hát, động tác phức tạp cộng thêm tiếng hát thấp giọng ở xung quanh hình thành nên một nhà tù trong suốt phong kín bao vây năm mươi mét xung quanh vị trí của Bạch Khởi, ngoài ra sáu vị Hồng Y Đại Giáo Chủ cũng bắt đầu cất tiếng hát:

- Quang Minh thần vĩ đại, mời ngài hãy giáng xuống sức mạnh Quang Minh, phong ấn không gian xung quanh, làm suy yếu dã tâm của kẻ địch, và chúc phúc cho cuộc chiến đấu của chúng tôi, xin hãy đem sức mạnh Quang Minh của thần thánh hóa thành gai bụi, đâm thẳng vào trong trái tim của kẻ thù tà ác, Quang Minh Kinh Cúc Trận!

Trong nháy mắt một nhà giam kiên cố bao vây Bạch Khởi ở giữa, sức mạnh của Quang Minh bao phủ xung quanh, hình thành nên một hình thức giam cầm, tất cả những người ở đó đều bị nhốt vào trong, mặt khác vô số bụi gai leo bắt đầu lao tới bên trong, bắt đầu sinh trưởng với tốc độ nhanh như nháy mắt, lóe ra thứ ánh sáng sắc bén như có thể đâm xuyên thủng mọi thứ.

- Lên!

Những Quang Minh Võ Sĩ đang bao vây xung quanh và tám cường giả Đấu Đế đều tiến vào trong, xông thẳng về phía Bạch Khởi. Những bụi gai phát sáng cũng bắt đầu động thủ tiến về phía Bạch Khởi, lúc này Bạch Khởi chỉ cười lạnh lùng, đầu khí màu bạc bắt đầu bao phủ toàn thân, những bụi gai phát sáng không thể làm hại Bạch Khởi một chút nào.

Đình đình đang đang~~

Hàng loạt tiếng nổ từ phía sau vang lên lúc này, nhưng e là không thể tạo thành tổn thương nào cho Bạch Khởi, Bạch Khởi đứng yên không hề động đậy, giống như không hề nhìn thấy hàng loạt bụi gai đang không ngừng xông thẳng đến mình.

- Sao lại có thể như thế? Cho dù là Đấu Đế cường giả thì cũng không thể ngăn cản được đòn tấn công như thế, sao hấn có thể làm được?

Một vị Hồng Y Đại Giáo Chủ không kìm được thấp giọng nói, mặc dù thanh âm không lớn nhưng những người ở đó đều là cường giả, đương nhiên có thể nghe thấy, một câu nói khiến tất cả những người có mặt ở đó nhìn Bạch Khởi tràn đầy kính nể.

- Nhìn kìa, đầu khí của hấn là màu bạc đó, đó là cái gì? Đầu khí của Đấu Đế cường giả không phải là màu tím sao? Sao lại còn có đầu khí màu bạc?

Những cường giả đứng xem bên cạnh không kìm được kêu to, đầu khí của Bạch Khởi đã vượt quá sự hiểu biết của bọn họ.

Bọn họ không biết điều đó đại diện cho cái gì, mặc dù bọn họ không biết nhưng các cường giả chân chính lại biết, Đấu Đế cường giả của Đấu Giả Công Hội nhìn thấy tình cảnh này đều biến đổi sắc mặt, thần sắc phức tạp vô cùng nhìn Bạch Khởi. Bọn họ biết đầu khí của Bạch Khởi đại diện cho điều gì, trước đây bọn họ cũng đã từng nhìn thấy Thái Thượng Trưởng Lão thi triển đầu khí màu bạc, điều đó thể hiện rằng người đó đã vượt qua được điểm cực hạn của Đấu Đế, tiến vào một cảnh giới khác.

Bọn họ vốn còn chút hoài nghi là tại sao Thái Thượng Trưởng Lão lại bỏ mặc Bạch Khởi, mặc dù nói Bạch Khởi là tiểu huynh đệ của mình nhưng lại kêu người của Giáo Đình thoải mái ra tay, điều này có chút không

giống với tác phong của Thái Thượng Trưởng Lão. Phải biết rằng năm xưa Thái Thượng Trưởng Lão đã vì lợi ích của Đấu Giả Công Hội mà tự mình động thủ, sát thương người của Giáo Đình, và đại chiến ba trăm hiệp với Giáo Hoàng Thánh Bỉ Đắc, đặt Đấu Giả Công Hội lên vị trí thứ ba của Đại Lục. Ông ta không có lý do để sợ những người này của Giáo Đình, bây giờ xem ra Thái Thượng Trưởng Lão đã tiên đoán được tình hình từ lâu rồi.

Nghĩ kỹ Thái Thượng Trưởng Lão là người thế nào chứ, làm thế nào để tồn tại? Bạch Khởi địa vị có cao tới đâu nhưng không có thực lực thì e là Thái Thượng Trưởng Lão cũng không thèm để mắt đến, một thanh niên mới khoảng hai mươi tuổi đã có thể khiến Thái Thượng Trưởng Lão gọi là huynh đệ, điều này cho thấy thực lực của Bạch Khởi không hề thua kém, kết quả bây giờ đã thấy rõ.

- Không được, khôn khiếp, sao tình báo không nói Bạch Khởi đã vượt qua điểm cực hạn, mau, mau rút! Chúng ta không thể đối phó nổi hắn đâu!

Phân Cách Lý Tư nhìn thấy đấu khí màu bạc bắt đầu có chút sững sờ, sau đó động tác nhanh chóng xông tới cùng mấy Đấu Đế cường giả, nhưng khi tiến tới bên cạnh Bạch Khởi, đột nhiên hắn mới nhớ ra đấu khí màu bạc tượng trưng cho cái gì nên nhất thời la lớn lên.

Nhưng đáng tiếc lúc này hắn có nói gì cũng đã thành chuyện vô bổ rồi, lúc này tất cả đã muộn, chỉ thấy Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Muốn bỏ chạy sao? Đâu có dễ như thế, đã tới rồi thì đừng bỏ đi như thế chứ!

Trong lúc nói Bạch Khởi đã ra tay, Hóa Huyết Thần Dao đeo bên hông đã được rút ra, mang theo huyết quang rời khỏi vỏ. Trong nháy mắt Bạch Khởi đã xông tới, không nói nhiều dùng đấu khí màu bạc tạo thành một đường đao bán nguyệt cắt vào hư không, trên trời lúc này đầy một màu huyết quang. Những cường giả của Giáo Đình còn có hai Đấu Đế cường giả của Quang Minh Đế Quốc trong nháy mắt đã bị Bạch Khởi xông tới sát bên, tám Đấu Đế cường giả chỉ trong nháy mắt đã bị Bạch Khởi một đao giết chết, toàn bộ quá trình không đến một giây.

Yên lặng, một sự yên lặng đáng sợ, tất cả mọi người đứng xung quanh đều nín thở, mấy vạn người không dám hé răng, không dám gây ra một tiếng động nào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rất nhiều người không nhìn thấy Bạch Khởi rút cục đã làm gì, bọn họ thậm chí không nhìn thấy động tác của Bạch Khởi chỉ nhìn thấy tám Đấu Đế cường giả phơi thây ở đấy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

469. Chương 344: Uy Chấn Thiên Hạ (hạ) (2)

Người nhìn thấy Bạch Khởi động thủ càng thêm kinh hãi, chính vì nhìn thấy nên bọn họ mới khiếp sợ. Những cường giả có thể miễn cưỡng nhìn thấy động tác của Bạch Khởi bất giác đưa tay lên ngực tự hỏi, nếu như bản thân mình gặp phải đòn công kích của Bạch Khởi thì kết quả sẽ như thế nào? Nhưng kết quả khiến cho bọn họ hồn kinh phách tán vì kết quả mà bọn họ cảm nhận được chính là nếu bản thân mình gặp phải đòn công kích như vậy thì chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

Nghĩ tới đây những người đứng xung quanh như nín thở, chăm chú nhìn Bạch Khởi, nhìn từng động tác của Bạch Khởi, bọn họ biết rằng chuyện này tuyệt đối sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy. Chuyện này còn lâu mới kết thúc, bên ngoài đồn đãi Bạch Khởi giết người không ghê tay, danh hiệu Sát Thần không phải là danh hào. Đám người của Giáo Đình đến tận cửa đòi giết Bạch Khởi, Bạch Khởi không có lý bỏ qua cho họ.

Quả nhiên sau khi Bạch Khởi giết chết tám gã Đấu Đế, sau khi Hóa Huyết Thần Dao kêu lên một tiếng, Bạch Khởi chăm chú cầm chuôi đao bắt đầu động thủ, cầm vũ khí xông ra, lao thẳng tới đám Hồng Y Đại Giáo Chủ của Giáo Đình, xung quanh còn có những Hồng Y Giáo Chủ và Quang Minh Võ Sĩ đang đứng xa xa.

Bạch Khởi ra tay đương nhiên là nhanh như sấm sét, động tác giống như cuồng phong, những người tới đây ngay cả tám Đấu Đế cường giả cũng đã ngã xuống, dần dần từ bỏ ý định chạy trốn cuối cùng. Lúc này không còn kịp nữa rồi.

- A a a a.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, trong nháy mắt đã truyền khắp sân. Trên bầu trời những cơn mưa máu không ngừng rơi xuống, những người này thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị Bạch Khởi chém giết.

Bạch Khởi không cần dùng đến một phút đã giết sạch toàn bộ đám người, chỉ để lại một người. Cái cổ của gã Hồng Y Đại Giáo Chủ bị một tay Bạch Khởi đè xuống, sắc mặt ngày càng đỏ bừng không nói được câu nào, chỉ không ngừng đâm đá lung tung nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì, đôi mắt nhỏ lệ không ngừng rơi xuống.

- Buông ra, cầu xin ngài hãy buông tay ra.

Hồng Y Đại Giáo Chủ dùng tiếng nói khàn khàn ứ nghẹn cầu xin Bạch Khởi, cầu mong Bạch Khởi có thể buông mình ra. Mặc dù ông ta cũng biết khả năng đó là rất ít nhưng ông ta không còn lựa chọn nào khác.

Khi đối diện với sự sống chết, Hồng Y Đại Giáo Chủ cuối cùng cũng vứt bỏ sự tôn nghiêm của mình, vứt bỏ tín ngưỡng của mình mà chọn cách hướng về Bạch Khởi cầu xin tha thứ. Bạch Khởi chỉ cười lạnh lùng, tiện tay đẩy hắn xuống đất, nhìn liếc qua vị Hồng Y Đại Giáo Chủ trước mặt, Bạch Khởi nheo mắt nói:

- Hôm nay ta không giết ngươi, nhưng ngươi phải quỳ xuống dập đầu trước mặt tất cả mọi người ở đây cho ta, ta mới mãn nguyện, thế nào hả?

- Được, được, ta dập đầu.

Vị Hồng Y Đại Giáo Chủ không nói nhiều quỳ xuống đất hướng về phía Bạch Khởi không ngừng dập đầu, cũng không quan tâm tới ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh. Thế diện của Giáo Đình lần này đã bị mất sạch rồi, nếu nói người của Giáo Đình trước khi động thủ đã bị Bạch Khởi giết sạch thì nhiều lắm cũng chỉ là do thực lực không cân bằng mà thôi, cũng không có gì, chỉ có thể nói là do Bạch Khởi quá mạnh, quá lợi hại... sự uy nghiêm cũng có chút tổn thương nhưng cũng không có gì. Nhưng vị Hồng Y Đại Giáo Chủ này lại quá tham sống sợ chết, lại quỳ xuống dập đầu với Bạch Khởi trước ánh mắt của bao nhiêu người khiến cho thế diện của Giáo Đình đã mất sạch.

Sở dĩ Bạch Khởi giết tất cả bọn chúng chỉ để lại duy nhất một người chính là vì vừa rồi Bạch Khởi nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của hắn, khi bắt đầu chiến đấu chỉ trốn ở phía sau đủ để chứng minh hắn là một kẻ tham sống sợ chết, cho nên Bạch Khởi mới chọn lựa hắn.

Quả nhiên vị Hồng Y Đại Giáo Chủ này không khiến cho Bạch Khởi thất vọng, thật sự vô sỉ như vậy, vì sự sống mà dập đầu trước mặt đám đông, hoàn toàn không để ý đến địa vị của mình, khiến Giáo Đình mất mặt.

Trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, vị Hồng Y Đại Giáo Chủ sau khi dập đầu khoảng một trăm cái, Bạch Khởi mới phát tay ra hiệu dừng lại, cười lạnh một tiếng rồi nói với vị Hồng Y Đại Giáo Chủ ở trước mặt:

- Được rồi, xem ra ngươi cũng có thành ý, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho ngươi.

- Đa tạ, cảm tạ ngài.

Vị Hồng Y Đại Giáo Chủ nghe thấy lời này vui mừng vô cùng sau khi dập đầu mấy cái liền đứng dậy xoay người hốt hoảng bỏ trốn, hắn không muốn ở thêm phút nào ở chỗ này.

Nhưng lúc này Bạch Khởi lại nheo mắt lại lạnh lùng nói:

- Đứng lại... đừng đi vội, ta còn chưa nói xong mà.

Vị Hồng Y Đại Giáo Chủ nghe xong vốn đã muốn bỏ chạy đành phải quay trở lại, vẻ mặt cầu xin nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt, biểu hiện khiêm tốn thấp giọng hỏi:

- Không biết Lão nhân gia ngài còn gì giao phó?

- Giao phó? Ô, giao phó thì không có, nhưng có một vài chuyện phải nói cho rõ ràng. Ta nói cho ngươi biết, lần này ta thả cho ngươi quay về chẳng qua là vì muốn ngươi giúp ta chuyển lời đến Giáo Hoàng. Nói với

hắn Bạch Khởi ta không phải là loại dễ trêu đùa, lần này ta chẳng qua chỉ giết tám vị Đẩu Đế, sáu vị Hồng Y Đại Giáo Chủ và một đám tạp ngư mà thôi, nhưng lần sau sẽ không đơn giản như thế đâu. Nếu Giáo Đình còn muốn khiêu khích ta, ta sẽ đích thân đến sát thương Giáo Đình, tiêu hủy Quang Minh Thánh Vực chó má của các người.

Bạch Khởi cao giọng nói để bảo đảm những người ở đây đều có thể nghe rõ.

Sau khi nghe xong, vị Hồng Y Đại Giáo Chủ không dám có chút bất mãn, vội vàng cúi đầu khom lưng trước mặt Bạch Khởi cung kính nói:

- Tôi nhất định sẽ chuyển lời, nhất định chuyển lời.

Nói xong liền quay người bỏ đi với tốc độ cực nhanh, Bạch Khởi tin là tốc độ của tên lửa tuyệt đối cũng không thể nào bằng được tốc độ của hắn, tốc độ bỏ chạy của hắn phải nói là quá nhanh, hai cái chân giống như hai bánh xe phi như bay khỏi đó.

Chạy như vậy sợ là cũng không bao giờ quay lại nữa, đương nhiên hắn cũng sẽ không quay lại Quang Minh Giáo Đình. Dựa vào những hành động mà hắn đã làm hôm nay nếu quay lại Quang Minh Giáo Đình thì hắn có chết một trăm lần cũng không đủ, sự tức giận của Giáo Hoàng không khiến hắn nát thành trăm mảnh mới lạ. Về điều này Bạch Khởi rất rõ, vị Hồng Y Đại Giáo Chủ đó còn rõ hơn, cho nên hắn sẽ không quay lại.

Nhưng Bạch Khởi lại không hề lo lắng về điều này, mục đích mà hắn cần đã đạt được rồi. Hắn làm nhục Giáo Đình như vậy là đủ rồi, còn về chuyện vừa nói, Bạch Khởi tin là cho dù tên Hồng Y Đại Giáo Chủ không nói, nhưng không bao lâu nữa sẽ truyền khắp Quang Minh Thành. Vị Giáo Hoàng Bộ Hạ của Thánh Vực nhất định đã có thể có được tin tức hôm nay, cũng không biết sau khi biết tin này xong, ông ta sẽ có biểu hiện gì.

Nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng là mục đích của Bạch Khởi đã đạt được rồi, hắn đã cảnh cáo Giáo Đình, đồng thời cũng biểu lộ sức mạnh của mình trước thế giới, hơn nữa còn uy hiếp Quang Minh Đế Quốc. Mặc dù gần đây Bạch Khởi không ở Bất Diệt Hoàng Triều nhưng đi lại cũng thấy rất nhiều, nghe nói cũng rất nhiều là gần đây Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc đã bắt đầu rục rịch, tập kết binh mã chuẩn bị lương thảo, đồng thời câu kết với Thiên Long làm bấy. Mặc dù bọn họ làm chuyện này rất bí mật nhưng Bạch Khởi cũng có thể nhìn ra được, cho nên lần này đến đây không chỉ là dạy cho Giáo Đình một bài học, đồng thời cũng là vì muốn cảnh báo bọn họ, khiến bọn họ biết rằng bản thân mình cũng không phải dễ bị trêu đùa. Nếu bọn họ dám làm loạn bao nhiêu đảm bảo là bọn họ sẽ càng chết sớm bấy nhiêu, nếu không thì Bạch Khởi sẽ dám giết chết toàn bộ Giáo Đình, để bọn họ biết hậu quả khi trêu chọc mình.

Chuyện ngày hôm nay trong nháy mắt Bạch Khởi tàn sát tám gã Đẩu Đế, còn có mười Đẩu Hoàng và sáu vị Hồng Y Đại Giáo Chủ và ba mươi Hồng Y Giáo Chủ cả vạn người đã chứng kiến. Tin tức này đã nhanh chóng lan ra khắp nơi, danh tiếng của Bạch Khởi một lần nữa lại chấn động cả Đại Lục.

Nếu nói thẳng ra chuyện lần trước Bạch Khởi tập kích Thú Nhân, mọi người chỉ cảm thấy Bạch Khởi lợi hại, Bạch Khởi có thể nói là uy danh thiên hạ, còn nói về chuyện bắt Hoàng Kim Bể Mông Vương làm tọa kỵ thì ít người chứng kiến, dù sao Bể Mông đã biến mất bao nhiêu năm, nếu Bể Mông thật sự còn tồn tại vậy tại sao đến bây giờ mới xuất hiện? Thú Nhân sớm đã vận dụng rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ? Nếu có Bể Mông trong tay, bọn họ đã đánh vào thế giới nhân loại từ lâu chứ hà tất phải đợi? Còn nói về chuyện Hoàng Kim Bể Mông Vương thì càng ít người thấy... nhưng chuyện Bạch Khởi tập kích Thú Nhân thật sự đã khiến hắn nổi danh thiên hạ.

Chuyện Bạch Khởi phát tay giết chết tám Đẩu Đế lần này sẽ khiến Bạch Khởi uy chấn thiên hạ, từ nay về sau danh tiếng của Bạch Khởi sẽ vang vọng khắp Đại Lục, được liệt vào hàng cường giả tuyệt thế hàng đầu của Đại Lục, không có ai không biết, không có ai không hiểu.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

470. Chương 345: Bi Ai Của Quang Minh Hoàng Đế (1)

- Ha ha, Bạch Khởi huynh đệ quả nhiên không khiến ta thất vọng. Lợi hại thật, chỉ cần một đao đã giải quyết xong tám gã Đẩu Đế, lão ca ta mặc dù tự phụ cũng không dám nhận là bản thân mình có thể giải quyết được tám gã Đẩu Đế đó đơn giản như vậy. Xem ra sự tu luyện của người đã cao hơn ta một bậc rồi, người có phải đã tìm thấy cảnh giới đó rồi không?

Bạch Khởi và Vưu Lý Tư ngồi đối diện với nhau trong một thư phòng của Đẩu Giả Công Hội. Vưu Lý Tư ngồi đó cười ha ha, nhìn Bạch Khởi đang ngồi trước mặt thấp giọng hỏi, khi nói trong nhãn thần lộ đầy vẻ ước ao và cảm thán.

Đạt được đỉnh cấp Cửu Tinh Đẩu Thánh đã một trăm năm mươi năm rồi nhưng Vưu Lý Tư cuối cùng vẫn chưa tìm được cảnh giới kia, muốn tiến thêm một bước cũng vô cùng khó khăn. Không riêng gì ông ta, mà lão gia hỏa Giáo Hoàng của Hắc Ám Thần Điện và Thánh Bửu Đế của Quang Minh Giáo Đình cũng như vậy. Còn người thanh niên trẻ tuổi trước mặt chưa tới hai mươi tuổi mà đã tìm được cảnh giới đó, Vưu Lý Tư sao có thể không ngưỡng mộ được? Sao có thể không cảm thán được?

Đương nhiên Vưu Lý Tư không hy vọng Bạch Khởi có thể gợi ý gì cho mình, trong một giới hạn nào đó mà nói thì việc đó vô cùng phức tạp. Mỗi người đều có con đường đi và cơ duyên khác nhau. Con đường mà người khác đã đi, ông ta không nhất định có thể đi được, Độc Cô tiền bối ở Thiên Kiếm Sơn đã từng gợi ý cho ông ta, nhưng đáng tiếc là đã bao nhiêu năm mà vẫn chưa tìm được con đường đó, cho nên ông ta cũng không nghĩ nhiều, sinh thời có thể đột phá được hay không còn phải xem vận đề cơ duyên của mỗi người.

- Không có gì, chẳng qua do may mắn mà thôi, chỉ đáng để lão ca chê cười.

Bạch Khởi ngồi ở đó cười ha ha, khiêm tốn nói.

- May mắn? Chà chà... bao nhiêu năm qua, không ít người đều thua ở hai chữ vận may. May mắn? Cũng không phải là một phúc phận gì, cũng không phải là một loại thực lực gì. Ta cũng muốn may mắn một lần nhưng đáng tiếc không có chuyện đó, lão đệ thật là may mắn. Sau Độc Cô tiền bối đệ là người thứ hai có thể tìm được cảnh giới tối cao của nhân loại, thật là khiến cho người ta ngưỡng mộ vô cùng. Đúng rồi, lần này người tới Trung Ương Đại Lục là vì Thần Thánh Cự Long đúng không? Nếu là như vậy, vậy ta sẽ trực tiếp đưa cho người là được, chuyện của Đẩu Giả Công Hội ta vẫn có thể làm chủ, hơn nữa với thực lực và tuổi tác của người, có tìm cả Đại Lục cũng không tìm ra người có thể phản đối người. Thế nào hả? Có muốn không?

Vưu Lý Tư ngồi ở đó cười ha ha rồi nói như vậy.

- Không, Thần Thánh Cự Long mặc dù rất quý giá nhưng đối với ta mà nói lại chẳng là gì. Ta đã có không ít thứ, Thần Thánh Cự Long có tặng cho ta cũng lãng phí mà thôi, hãy dành cho những người trẻ tuổi khác đi, cũng phải cho bọn họ một cơ hội chứ. Lần này ta tới đây ban đầu là vì muốn đáp ứng nguyện vọng của Phân Hội Trưởng Đẩu Giả Công Hội của Bất Diệt Hoàng Triều, bản thân không hề có bất cứ ham muốn nào với Thần Thánh Cự Long, nếu có thì thật lãng phí, huống hồ lần này ta tới đây là vì còn có một số chuyện khác cần phải xử lý, đâu có công sức mà mang thêm một tiểu Cự Long theo chơi nữa.

Bạch Khởi mỉm cười, lắc đầu cự tuyệt.

- Vậy sao? Thì ra là vậy, nếu đã như vậy, vậy được rồi, nhưng lão đệ rút cục người tới Trung Ương Đại Lục để làm gì? Đám người của Quang Minh Giáo Đình hầu như người đã giải quyết hết rồi, ta tin là tạm thời bọn chúng không dám chạy tới phá đám người nữa, chẳng lẽ còn có chuyện khác sao?

Vưu Lý Tư ngồi ở đó cười cười, hiểu kỳ hỏi.

- Chuyện này, đương nhiên là có một số chuyện, chuyện lần này giữa ta và Quang Minh Giáo Đình sợ là vẫn chưa kết thúc. Lần này ta đã khiến Giáo Đình mất mặt, Quang Minh Giáo Hoàng sẽ có không ít lý do để tìm ta tính chuyện, huống hồ lần này người của Quang Minh Đế Quốc cũng ra tay đối phó với ta, bất kể bọn họ đã dùng nguyên nhân gì để động thủ thì tóm lại bọn họ cũng đã hạ thủ với ta, cho nên ta ít nhiều cũng phải đòi lại một chút quyền lợi cho mình chứ, không phải sao?

Bạch Khởi ngồi ở đó sau khi nghe xong thì mỉm cười, nói một câu như vậy.

Lời nói này khiến Vưu Lý Tư đầu tiên sửng sốt, sau đó khẽ mỉm cười lắc đầu nói:

- Chà chà, thì ra là vậy, như vậy bây giờ xem ra Hoàng Đế Bệ Hạ của Quang Minh Đế Quốc chúng ta e là đã gặp xui xẻo rồi, không biết người sẽ đối phó với ông ấy như thế nào.

- Chuyện này Lão nhân gia cứ đợi rồi sẽ biết thôi.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười với vẻ thần bí, cũng không ngốc mà đem toàn bộ mọi chuyện nói ra.

- Như vậy ta sẽ đợi xem sao.

Vưu Lý Tư khẽ mỉm cười rồi nói như vậy, còn về chuyện Bạch Khởi cụ thể sẽ làm gì hẳn cũng không hỏi chi tiết, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết chuyện này Bạch Khởi nhất định sẽ không để đơn giản như vậy.

oOo

Buổi sáng ngày thứ hai, toàn bộ Quang Minh Đế Quốc thành vẫn chìm đắm trong chiến tích huy hoàng mà Bạch Khởi đại chiến tám đại Đẩu Đế và sáu Hồng Y Đại Giáo Chủ ngày hôm qua. Đầu đường cuối ngõ đều đang bàn luận chuyện này, mọi người đều nghị luận xôn xao, rất nhiều thanh niên đã tôn sùng Bạch Khởi như thần tượng, là người có sức mạnh vô địch mà mấy ngàn năm khó gặp, là người duy nhất dám khiêu chiến với Giáo Đình mấy vạn năm qua, Bạch Khởi có rất nhiều chuyện để người ta bàn tán.

Còn lúc này Bạch Khởi đang một mình đi về phía vị trí Hoàng cung của Quang Minh Đế Quốc, đi tới cửa Hoàng cung màu trắng của Quang Minh Đế Quốc, nhìn hai thủ vệ trước mặt, trên khóe miệng Bạch Khởi xuất hiện một nụ cười, rồi trực tiếp tiến vào trong.

- Đứng lại, người là ai? Đây là cấm địa Hoàng cung, mau rút đi, nếu không bọn ta sẽ giết chết người.

Khoảng mười hộ vệ bảo vệ cổng Hoàng cung cảm vũ khí của mình chặn trước mặt Bạch Khởi, trong đó một người có vẻ là thủ lĩnh lạnh lùng nói, khi nói vũ khí trong tay đã chuẩn bị tấn công Bạch Khởi, Bạch Khởi dám có bất cứ hành động khác thường nào sẽ lập tức bị xất nhỏ.

- Bạch Khởi! Tìm Hoàng Đế của các người!

Bạch Khởi chỉ lạnh lùng nói một câu như vậy rồi tiếp tục tiến về phía trước, cũng không thèm để ý đến mấy người bao vây mình.

Tiếng nói của Bạch Khởi không lớn nhưng hai chữ 'Bạch Khởi' giống như sấm động bên tai của mấy tên hộ vệ xung quanh, những binh sĩ phụ trách bảo vệ sau khi nghe Bạch Khởi báo danh tính của mình xong, tên nào cũng sợ hãi dạt sang hai bên. Bọn chúng không dám trêu chọc Bạch Khởi, người mà chỉ cần một cái phát tay đã giết chết tám Đẩu Đế cường giả, tiêu diệt một đám tiểu binh như bọn chúng căn bản chỉ cần một cái chỉ tay.

Hơn nữa bọn chúng cũng không cho rằng bản thân mình có thể ngăn cản được Bạch Khởi. Mặc dù phụ trách nơi này nhưng bọn chúng cũng phải suy nghĩ đến vấn đề thực lực, vấn đề bây giờ đang bày ra trước mắt là không ai trong số bọn chúng có thể ngăn cản được Bạch Khởi. Cuối cùng Bạch Khởi muốn làm gì thì làm, ai có thể bắt hắn làm gì được chứ? Bây giờ ngăn cản Bạch Khởi chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa để tìm cái chết. Những kẻ đứng ở đây đương nhiên là những kẻ vô cùng trung thành với Hoàng gia nhưng bọn chúng cũng không phải là kẻ ngốc, nếu biết rõ là dù có chết cũng không ngăn cản được đối phương thì bọn họ cũng sẽ không làm chuyện đưa mình vào chỗ chết.

Mấy trăm thị vệ bảo vệ cửa Hoàng cung cứ đứng nhìn Bạch Khởi đi nhanh như sao bay vào bên trong, cũng không dám ngăn cản, tất cả đứng nhìn nhau không biết nên làm thế nào mới tốt.

- Đại nhân, chúng ta, lẽ nào chúng ta cứ đứng nhìn hắn tiến vào như vậy sao?

Một binh sĩ nhìn về phía Bạch Khởi đang tiến vào, sắc mặt có chút cổ quái thấp giọng hỏi người tướng lĩnh bên cạnh. Phải biết rằng thân làm thủ vệ Hoàng cung mà lại để cho người ta tiến vào Hoàng cung thì chẳng khác gì mắc tội chết.

- Vậy chúng ta có thể làm gì được chứ? Ngăn hắn sao? Hay là giết hắn? Các người ai có thể ngăn cản được chứ? Giết hắn ư? Kẻ nào làm được đứng dậy cho ta! Đó là Bạch Khởi, là Sát Thần Bạch Khởi, ai trong chúng ta có thể ngăn cản được hắn? Ta có bản lĩnh gì chứ, có thể lợi hại bằng tám Đẩu Đế cường giả sao?

Hay là hấn dùng một dao giết tất cả chúng ta? Những người như chúng ta buộc lại một chỗ cũng không đủ để người ta dắt rặng, chứ đừng nói là chạy đến làm mất mặt người ta.

Vị tướng lĩnh đứng ở đó cười gượng hai tiếng, nói với vẻ mặt bất đắc dĩ. Hấn thật sự muốn ngăn cản Bạch Khởi, ngăn cản được Bạch Khởi tuyệt đối có thể thăng quan tiến chức, nhưng hấn không có bản lĩnh đó, thuần túy chỉ vì hữu tâm vô lực.

Bạch Khởi cứ từng bước từng bước tiến vào Hoàng cung trong ánh mắt cúi thấp của mấy vạn cấm vệ quân Hoàng cung, tiện tay túm lấy một tên thái giám thấp giọng hỏi:

- Hoàng Đế của các người ở đâu?

- Á, ở đại điện.

Tên thái giám không dám giấu diếm, trong nháy mắt bị Bạch Khởi túm lại đã thất kinh hồn vía, không dám phản kháng chút nào, chỉ có thể nói với vẻ mặt cầu xin, cả đám thị vệ đứng hai bên nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng không dám làm gì ngoài đứng nhìn.

- Được, người ngoan lắm...

Vỗ vờ vào mặt đối phương, Bạch Khởi mỉm cười rồi đi sang bên cạnh, nhằm hướng chính điện Hoàng cung mà đi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

471. Chương 345: Bi Ai Của Quang Minh Hoàng Đế (2)

Lúc này Hoàng Đế của Quang Minh Đế Quốc Tác Luân Sâm đang ngồi trên Vương tọa, vẻ mặt âu sầu thảo luận với các đại quan về chuyện Bạch Khởi giết chết các cường giả Giáo Đình và hai Đẩu Đế cường giả của bốn quốc ngày hôm qua. Tiện thể bọn họ cũng đang thương lượng làm thế nào để liên kết với Giáo Đình xuất binh tiến vào Đông Phương Đại Lục, cứu Đế Quốc Thiên Long, giúp đỡ bọn họ hủy diệt quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều và nhân cơ hội đó tiến vào phương Đông. Vốn là chuyện này đã được Quang Minh Đế Quốc xác định rồi, quân đội phần lớn đã bắt đầu tập trung, binh mã lương thực đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn đợi Hoàng Đế hạ lệnh thì sẽ bắt đầu tấn công, nhưng bây giờ bọn họ lại gặp một vấn đề cần phải suy nghĩ nghiêm trọng hơn nhiều.

Bạch Khởi đã tiến vào Quang Minh Thành, hơn nữa hôm qua hấn đã thông qua chuyện giết chết tám Đẩu Đế cường giả và sáu Hồng Y Đại Giáo Chủ để phô trương thực lực của mình. Các đại thần quý tộc của Quang Minh Đế Quốc ở đây không hề nghi ngờ là nếu Bạch Khởi muốn thì có thể trực tiếp tiến vào Hoàng cung giết chết Hoàng Đế và một số người của mình sạch sẽ, có sự uy hiếp như vậy tồn tại bọn họ nào dám làm loạn chứ? Sợ là chỉ cần bên đó hạ lệnh thì một giây sau đầu của mình đã rơi xuống đất rồi.

Sở dĩ vì một vài vấn đề này nên bọn họ vẫn muốn thương thảo kỹ một chút về việc Đế Quốc mở rộng biên cương, nhưng cũng có tiền đề là một số người có lệnh có hưởng dụng thành quả này không? Nếu vì thành quả này mà mất đi cái đầu của mình thì tin rằng không có ai ở đây đồng ý.

- Các vị, các người xem nên làm thế xử lý thế nào với chuyện đối phó với Bạch Khởi và Bất Diệt Hoàng Triều? Xuất binh hay là không xuất binh? Còn chuyện ngày hôm qua hai Đẩu Đế của Đế Quốc chúng ta đối phó với Bạch Khởi, các người xem chúng ta có phải đi biểu đạt ý xin lỗi hấn không.

Tác Luân Sâm ngồi trên Long ngai đau khổ nhìn các Vương công Đại thần trước mặt nói.

Lời nói này là sự thật, thân là Hoàng Đế của một Đế Quốc, nói như vậy thật sự không phải là chuyện gì hay ho, nhưng Tác Luân Sâm không thể không nói, ai kêu ông ta là Hoàng Đế của Quang Minh Đế Quốc chứ, ông ta không nói ra thì ai dám nhiều lời?

Nhưng đối với vấn đề của Tác Luân Sâm, tất cả mọi người đều giữ im lặng, nhân thần đang nhìn Hoàng Đế Bệ Hạ của bọn họ dần dần nhìn sang chỗ khác hoặc là nhìn xuống đất. Chuyện tấn công Bạch Khởi và Bất Diệt Hoàng Triều là do Giáo Đình định ra, mặc dù nói Quang Minh Đế Quốc là Đế Nhất Đế Quốc, nhưng dù sao vẫn là quốc gia mà Thần quyền vẫn bao trùm lên Hoàng quyền. Ở đây, địa vị của Hoàng Đế

mãi mãi không cao bằng một Hồng Y Đại Giáo Chủ, các binh sĩ mặc dù cũng phục tùng Hoàng Đế nhưng càng trung thành hơn với Giáo Hoàng. Ở quốc gia như vậy, ai dám phản đối quyết định của Giáo Đình chứ? Nhưng quyết định không phản đối Giáo Đình, kiên trì theo ý nguyện xuất binh thì bọn họ cũng sẽ rơi đầu, cho nên tất cả đều giữ im lặng, không phải vì bọn họ muốn như vậy mà là vì bọn họ không biết bản thân mình nên nói những gì mới tốt.

- Bệ Hạ, Bệ Hạ, không hay rồi, không hay rồi...

Đột nhiên một tiếng thét chói tai truyền đến, một thái giám hốt hoảng rớt từ ngoài cửa chạy vào, vẻ mặt kinh hãi nhìn Hoàng Đế Tác Luân Sâm của Quang Minh Đế Quốc ở trước mặt cao giọng kêu lên.

- Sao vậy? Có chuyện gì không hay? Tên cầu nô tài đáng chết nhà ngươi hét lên như vậy thì còn ra thể thống gì nữa? Người đầu mang hấn ra ngoài đánh hấn hai mươi trượng cho ta! Không bấm báo gì cả!

Tâm tình của Tác Luân Sâm vốn đã không tốt rồi, vốn đang có bộ dạng phiền muộn trong lòng. Biểu hiện của đám Vương công Đại thần chỉ khiến Tác Luân Sâm muốn đem tất cả bọn họ đi giết hết nhưng không có cách nào. Hấn biết mình không thể làm loạn, chỉ có thể giữ một cục tức nghẹn trong lòng, muốn tìm cơ hội để phát ra một phen, nhưng lúc này tên thái giám không muốn sống này lại xuất hiện trước mặt Tác Luân Sâm, Tác Luân Sâm đương nhiên không thể bỏ qua.

- Bệ Hạ, Bệ Hạ, thật sự là xảy ra đại sự rồi.

Tên thái giám sau khi nghe xong liền kêu lên nhưng những lời của hấn nói bây giờ đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng lời của hấn còn chưa nói ra đã nghe thấy một tiếng ‘rầm’, cánh cửa lớn làm bằng gỗ của đại điện đã bị một người đá vỡ, Bạch Khởi cứ thế từ bên ngoài tiến vào trong.

- Người là ai? Người đầu, thị vệ đầu? Các người chết hết rồi sao? Mau, mau bắt hấn lại cho ta!

Bạch Khởi đột nhiên tiến vào khiến tất cả mọi người đều kinh hãi, Tác Luân Sâm đang ngồi trên Long ngai hét lên.

Nhưng đáng tiếc điều đó chỉ làm Tác Luân Sâm thêm thất vọng mà thôi, cả đám thị vệ không hề có phản ứng gì, mặc dù Hoàng Đế có kêu to thế nào cũng không hề có phản ứng. Mặc dù Tác Luân Sâm có thể từ vị trí của mình nhìn thấy những tên thị vệ, nhưng tất cả bọn chúng đều sợ hãi rụt rè không dám lại gần chu vi đại điện, điều này khiến nổi thất vọng vô cùng trong lòng Tác Luân Sâm càng thêm kinh khủng.

- Ta sao? Ta là Bạch Khởi. Không biết Bệ Hạ có nhận ra ta không?

Bạch Khởi đứng ở đó lạnh lùng nói, khi nói kèm theo cả nụ cười mang bộ dạng đùa cợt. Tác Luân Sâm sao có thể không nhận ra Bạch Khởi? Sao có thể không biết Bạch Khởi là ai chứ?

- Người, sao có thể là người, người tới đây làm gì?

Tác Luân Sâm sau khi nghe xong liền nuốt nước bọt, vô thức tiến về sau, còn những Vương công Đại thần của Quang Minh Đế Quốc đang đứng xung quanh đại điện cũng từ từ lùi xuống, từng một người tiến về gần vị trí xung quanh Long ngai của Tác Luân Sâm.

- Ha ha, xem các người kia, việc gì mà phải sợ hãi thế chứ? Nói thế nào người cũng là vua của một nước, các Vương công Đại thần của Đế Nhất Đế Quốc có thể xuất hiện ở đây đều không phải là những người quyền cao chức trọng sao, là những người nắm giữ sinh mạng của bách tính sao? Sao lại nhát gan như thế chứ?

Bạch Khởi cười cười liếc mắt nhìn các vị Vương công quý tộc của Quang Minh Đế Quốc đang ở trước mặt.

Lời nói của Bạch Khởi khiến sắc mặt của tất cả đỏ bừng lên, không biết phản bác thế nào, xấu hổ nhìn Bạch Khởi. Một lúc sau cũng không nói câu gì, bọn họ thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, vì những gì Bạch Khởi nói đều là sự thật.

Đương nhiên bọn họ không phải không muốn phản bác nhưng nghĩ đến sự cách biệt về thực lực giữa mình và Bạch Khởi, cuối cùng do dự một lát rồi vẫn chọn sự im lặng. Tình hình bây giờ không có gì tốt hơn sự im lặng, nếu không chẳng lẽ bọn họ không giữ im lặng mà xông tới cho Bạch Khởi một trận sao? Có thể không? Bọn họ không phải là kẻ ngốc.

- Thế nào? Các vị không nói tức là đồng ý đúng không?

Bạch Khởi lại cười cười.

- Bạch Khởi, tại sao lần này ngươi lại tới đây? Ngươi muốn làm gì chứ? Chúng ta biết chúng ta không phải là đối thủ của ngươi, ngươi muốn làm gì thì mau nói rồi đi đi.

Nhìn các đại thần và các vương cung quý tộc của mình đang sợ hãi, cuối cùng Tác Luân Sâm cười đau khổ nhìn Bạch Khởi đang đứng trước mặt rồi nói.

- Tại sao ta tới đây sao? Ha ha, Bộ Hạ trí nhớ của người không phải rất tốt sao, chuyện hôm qua các người liên hợp với Quang Minh Giáo Đình đối phó với ta, ta nghĩ người không quên nhanh vậy đấy chứ? Lẽ nào trí nhớ của người đã kém đến mức này rồi sao? Nếu là như vậy... Ha ha... ta thấy hay là người đừng làm Hoàng Đế nữa, cái chết của hai vị Đẩu Đế người còn không nhớ thì người còn có thể nhớ được cái gì nữa?

Bạch Khởi cười lạnh lùng rồi nói, một giây sau Bạch Khởi đã xuất hiện trước mặt Tác Luân Sâm, chỉ cần một tay đã bắt được Tác Luân Sâm đang ngồi trên Long ngai.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì chứ?

Tác Luân Sâm sợ hãi liếc nhìn Bạch Khởi hỏi như vậy, lúc này hẳn hy vọng bao nhiêu là các thủ hạ của mình sẽ không màng đến sống chết chạy tới giúp hắn, nhưng Tác Luân Sâm đã thất vọng vì những tên thị vệ thì câm như hến, còn các đại thần thì trốn mỗi người một bên, căn bản không có ai để ý đến sự sống chết của hắn.

Tác Luân Sâm trong lòng vô cùng bi thương, mặt cắt không còn giọt máu liếc mắt nhìn Bạch Khởi, đôi môi không ngừng run run, nhưng không nói ra được câu nào. Bởi vì hắn không biết nên nói cái gì, hắn không cảm thấy bây giờ mình có tư cách gì để đàm phán với Bạch Khởi. Cho dù bây giờ mình là Hoàng Đế của Quang Minh Đế Quốc, cho dù mình đã thống trị khoảng mười tỉ con dân, nhưng trước mặt Bạch Khởi vẫn chỉ là một kẻ nhỏ bé bất lực mà thôi, thậm chí ngay cả tư cách đàm phán cũng không có.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

472. Chương 346: Vụ Bắt Cóc Kinh Thiên (1)

- Muốn làm gì à? Thật ra cũng không có gì, ta nghe nói Quang Minh Đế Quốc có rất nhiều tiền, trong quốc khố của quý quốc kim tệ chất cao như núi. Ngươi cũng biết là Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ đang không ngừng mở rộng thêm quân đội, thật sự rất nghèo, cho nên muốn hỏi mượn các người ít tiền dùng. Ta nghĩ Hoàng Đế Bộ Hạ cũng không để ý đâu.

Sau khi Bạch Khởi nghe xong liền cười ha ha, nói với vẻ dữ tợn, khi nói tiến đến gần sát Tác Luân Sâm, đè lên người hắn.

Cướp đoạt, cướp đoạt trắng trợn, Tác Luân Sâm không phải là kẻ ngốc đương nhiên có thể nhìn ra được, nhưng khổ nỗi đối mặt với loại cướp đoạt trắng trợn như vậy, hắn lại không có cách nào phản kháng, run run liếc nhìn Bạch Khởi ở trước mặt, Tác Luân Sâm nói với chút run rẩy:

- Ngươi cần bao nhiêu?

Khi hắn nói ra lời này đã chuẩn bị nhận một đao của Bạch Khởi rồi, mặc dù hắn không muốn nhưng chuyện này dường như hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác.

- Bao nhiêu? Cái này chưa nói được, vậy các người có bao nhiêu.

Bạch Khởi cười cười, bình thản nói.

Lời nói của Bạch Khởi khiến sắc mặt của những người đứng xung quanh trắng bệch, không biết nên nói gì. Trong lòng bọn họ đang ra sức mắng chửi kẻ có lòng dạ hiểm độc như Bạch Khởi đồng thời cũng bắt đầu do dự. Không sai, đúng là Quang Minh Đế Quốc có tiền, rất nhiều tiền. Thân là quốc gia duy nhất ở Trung Ương Đại Lục, phía sau lại có sự giúp đỡ của Giáo Đình, Quang Minh Đế Quốc ngàn năm qua chưa từng trải qua một trận chiến tranh nào, hơn nữa vị trí địa lý lại ưu việt, là nơi giao nhau của đông tây, kinh

tế phồn vinh, nhân dân giàu có, quốc gia đương nhiên là phồn thịnh rồi. Mặc dù mỗi năm đều phải giao cho Giáo Đình một món tiền lớn nhưng sự giàu có của Quang Minh Đế Quốc vẫn khiến người ta khiếp sợ. Không dám nói nhiều, trong ngân khố cũng phải có đến mười tỉ kim tệ.

Thế nhưng những cái đó đều là nền tảng của Quang Minh Đế Quốc, là cái mà Quang Minh Đế Quốc dựa vào. Chính nhờ sự chống đỡ của số kim tệ đó mà Quang Minh Đế Quốc mới có thể tiếp tục phồn vinh, nếu không có sự chống đỡ của đó, quỹ mới biết nguy cơ mà Quang Minh Đế Quốc phải đối mặt là gì. Lời của Bạch Khởi đã rất rõ ràng, hẳn chuẩn bị cướp sạch toàn bộ kim tệ của Quang Minh Đế Quốc.

- Người, người muốn cướp sạch tiền của chúng ta sao? Không được, tuyệt đối không được, nếu làm như vậy Đế Quốc sẽ bị tiêu diệt, cho dù người có giết chết ta, ta cũng sẽ không cho người.

Lần này Tác Luân Sâm có vẻ rất kiên quyết, nghe xong lời này ngữ khí vô cùng kiên định nói không chút do dự. Về sợ hãi vừa rồi đã biến mất, xem ra lúc này Tác Luân Sâm mới thật sự phù hợp với thân phận của một vị Hoàng Đế Đế Nhất Đế Quốc.

Lấy chân đạp Tác Luân Sâm ra, Bạch Khởi cười lạnh lùng nói:

- Cho các người mười giây suy nghĩ, ta tin ở đây người biết quốc ngổ của các người ở đâu tuyệt đối không chỉ có một mình Hoàng Đế của các người. Nói cho ta biết ta có thể tha cho các người, còn nếu không hôm nay ta sẽ giết tất cả các người.

- Chuyện này...

Các quý tộc đại thần đứng xung quanh đều ngơ ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói gì, im lặng một lát rồi nhìn về hướng lão giả có chút mập mập đứng ở giữa đợi câu trả lời của ông ta.

Ánh mắt của Bạch Khởi cũng theo đám đông nhìn về phía lão giả đợi câu trả lời, cuối cùng lão giả đó đưa ánh mắt nhìn tất cả xung quanh, lại nhìn về phía Hoàng Đế Tác Luân Sâm, bất đắc dĩ cười đau khổ rồi nói:

- Bệ Hạ, xin lỗi, thần không thể không nghĩ cho gia tộc của mình. Nếu hôm nay thần không nói ra nhất định sẽ phải chịu sự căm thù của tất cả quý tộc, lúc đó gia tộc của thần sẽ bị hủy diệt, cho nên xin lỗi Bệ Hạ.

Nói xong cũng không liếc mắt nhìn Tác Luân Sâm, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi, trầm giọng nói:

- Quốc khố của Đế Quốc nằm ở dưới Hoàng cung.

Bạch Khởi nghe xong mỉm cười, Hóa Huyết Thần Dao trong tay bắt đầu mở đường, cầm thanh thần đao trực tiếp đâm xuống đất. Mặt đất bị Bạch Khởi đánh vỡ tan, trên mặt đất xuất hiện một thông đạo, dưới thông đạo đó là kim khố khổng lồ. Khi Bạch Khởi từ từ bước xuống, xuất hiện trước mặt Bạch Khởi là một tòa kim tệ chất cao như núi.

Không nói nhiều Bạch Khởi trực tiếp thu dọn, một giây sau tiếng nói của Cửu U vang lên:

- Tiểu tử, sáu tỉ ba trăm bốn mươi triệu, ngoài ra trước đây người còn có tám trăm sáu mươi triệu, tổng cộng là bảy tỉ hai trăm triệu.

- Vậy sao? Bảy tỉ hai trăm triệu? Cửu U người hãy đổi thành cấp bậc Tứ Tinh Đấu Thần, chỗ còn lại cứ để dành cho ta là được rồi.

Bạch Khởi đại thể tính toán một chút, thăng lên Tứ Tinh Đấu Thần cần phải có hai tỉ bảy trăm triệu kim tệ, nếu như vậy vẫn có thể thừa lại bốn tỉ ba trăm triệu kim tệ, số tiền này không phải Bạch Khởi không muốn dùng. Nếu sử dụng Bạch Khởi hoàn toàn có thể thăng lên làm Đỉnh cấp Chủ Thần, nhưng Bạch Khởi vẫn muốn lựa chọn đổi thành Thần Tộc Bất Tử Thân, sau đó trực tiếp đổi thành Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, thứ đó mới là thứ thật sự đáng giá. Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể mới nghe đã biết là thật sự mạnh hơn nhiều lần so với bản thân thăng cấp lên cấp bậc Chủ Thần.

Sau này Bạch Khởi có thể đổi được thứ đó, bất diệt vĩnh hằng, sống mãi không chết, bất cứ thứ gì cũng không thể nào lợi hại bằng. Trừ phi là tự mình hại mình, còn nếu không, có được cơ thể này, sau này sẽ mãi mãi bất diệt, đối với thứ này Bạch Khởi đương nhiên rất thích. Hẳn cho rằng thứ đó hơn Chủ Thần,

thậm chí so với Chí Cao Thần cũng tốt hơn nhiều. Nhưng muốn đổi được cái đó cần phải có SS Cấp bảo thạch và trăm tỉ Giao Dịch Điểm, đắt hơn rất nhiều. SS cấp bảo thạch Bạch Khởi có thể từ từ kiếm được, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Thống Nhất Đại Lục có thể có được, nhưng một trăm tỉ Giao Dịch Điểm bây giờ Bạch Khởi phải bắt đầu tích góp, nhưng đến lúc đó nhất định là rất lâu.

Căn cứ theo kế hoạch của Bạch Khởi, Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể nhất định phải đổi được, vì vậy bây giờ phải bắt đầu tích góp tiền, đợi sau khi bản thân mở được sáu Phong ấn thì tạm thời sẽ khoan hãy mở phong ấn thứ bảy, chỉ giữ lại một cái, vì Thất Đại Phong Ấn một ngày nào đó được mở hết ra thì Chư Thần sẽ sống lại, đó không phải là cảnh tượng mà Bạch Khởi muốn thấy. Cho nên lúc này quyết định đầu tiên là thống nhất toàn bộ Đại Lục, để thu được SS cấp Bảo thạch, sau đó mở tiếp phong ấn thứ bảy trực tiếp đổi lấy Thần Tộc Bất Tử Thân, sau đó trực tiếp đổi thành Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể. Chỉ cần hoàn thành tất cả kế hoạch này, việc hoán đổi chẳng qua chỉ cần mấy giây là có thể hoàn thành, đến lúc đó Chư Thần chó má cũng chẳng là gì trong mắt Bạch Khởi.

Thu nạp kim tệ, đổi thành Giao Dịch Điểm, khi Bạch Khởi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một khí tức thần thánh mang khí phách uy nghiêm bao trùm lên toàn bộ bầu trời Quang Minh Thành, sau đó trực tiếp lao về phía Hoàng cung. Điều này khiến Bạch Khởi đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì mỉm cười. Hắn biết có người cuối cùng cũng không ngồi yên được nên phải đến tìm mình.

Bạch Khởi đạp chân phi thẳng lên khoảng không, một lão giả thân mặc trường bào màu trắng, đội vương miện viên vàng trên đỉnh đầu, tay cầm Quyền trượng xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm quát:

- Kể dĩ giáo Bạch Khởi, ta đại diện cho Quang Minh Thần đến phán quyết ngươi.
- Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch?

Sau khi Bạch Khởi đưa ánh mắt nhìn Thánh Lộ Dịch từ trên xuống dưới, mới thốt ra một câu như vậy.

- Không sai, chính là bản Giáo Hoàng, kể dĩ giáo Bạch Khởi hãy nhận phán quyết của Quang Minh Thần.

Thánh Lộ Dịch cao giọng nói, giữa lúc đang nói Quyền trượng trong tay đã vung lên, một chùm tia sáng bay về phía Bạch Khởi.

Bạch Khởi không nói gì đẩy Hóa Huyết Thần Dao bay ra, ầm ầm chặn đòn công kích đến từ Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch, sau đó lạnh giọng nói:

- Đừng dùng những đòn thế hù dọa này nữa. Nếu ngươi cho rằng những thứ này có thể làm tổn hại đến ta, vậy ngươi hãy lập tức đi chết đi. Hãy tung tuyệt chiêu của mình ra thì có lẽ ngươi sẽ sống lâu hơn một chút.

Bạch Khởi nói vậy nhưng biểu hiện của Giáo Hoàng vẫn không thay đổi, ông ta cũng không hy vọng đòn công kích như vậy có thể làm tổn thương Bạch Khởi, chẳng qua đó chỉ là một đòn thử nhỏ bé mà thôi, sau khi nghe xong lời Bạch Khởi nói sắc mặt chợt biến sắc, sau đó cao giọng nói:

- Đừng phí lời nữa, nơi này không phải địa điểm để giao đấu, nếu ngươi đồng ý thì hãy theo ta.

Nói xong liền quay người biến mất, Bạch Khởi không hề do dự bám theo sau Giáo Hoàng. Sau khi hai người họ bay trên không trung khoảng mười mấy phút, Bạch Khởi và Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch cùng tới một đỉnh núi trổng trải ở ngoài Quang Minh Thành, hai người họ mới dừng bước, dừng lại trên không trung.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

473. Chương 346: Vụ Bắt Cóc Kinh Thiên (2)

Nhìn Thánh Lộ Dịch đang ở trước mặt, Bạch Khởi cười lạnh lùng rồi nói:

- Sao vậy, ngươi sợ ở trong thành sẽ để lộ bí mật của mình sao? Nên kêu ta tới đây để chuẩn bị hạ thủ ở nơi này sao? Ha, đã như vậy thì ngươi có chiêu thức gì cứ lấy hết ra đi, nhưng hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.

- Kể dĩ giáo Bạch Khởi, ta vốn là không muốn sử dụng chiêu này, nhưng bây giờ xem ra người không kém gì ta. Mặc dù người là một kẻ dĩ giáo hèn mọn nhưng người đã khiến ta có tư cách thi triển sức mạnh của Quang Minh Thần... Đến đi!

Nhân thần của Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch đầy lạnh lùng nói, sau khi nói xong toàn thân phát ra một hào quang thánh khiết, sau đó diện mạo của ông ta biến thành trẻ lại, chỉ trong giây lát đã khôi phục lại hình dáng khuôn mặt trên dưới hai mươi tuổi. Phía sau lưng xuất hiện mười hai cánh màu trắng, bay lơ lửng trên không trung, lộ ra cơ thể cường tráng.

- Thập Nhị Dực Thiên Sứ sao? Ô, Thập Nhị Dực Thiên Sứ của Giáo Đình không phải đã bị Độc Cô tiên bối giết chết rồi sao? Sao vẫn còn ở đây? Lẽ nào hẳn chính là Thập Nhị Dực Thiên Sứ, hẳn chưa chết sao?

Bạch Khởi neho mắt thấp giọng thì thào nói, bỗng nhiên hẳn nghĩ tới điều gì đó, nhìn về hướng Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch ở trước mặt cao giọng nói.

- Ha ha, không sai. Ta chính là Thập Nhị Dực Thiên Sứ trấn thủ ở Giáo Đình, Thánh Bử Đắc. Ta chưa chết, mặc dù Độc Cô Cầu Bại đã đánh bại ta, thậm chí có thể giết chết ta, nhưng hẳn không biết, thân là Thập Nhị Dực Thiên Sứ, ta vốn là do Huyết mạch của Quang Minh Thần sinh ra. Chỉ cần Quang Minh Thần không chết, thì ta sẽ mãi mãi không chết. Hẳn giết chết ta nhưng sau khi hẳn bỏ đi ta đã sống lại, chỉ là lúc đó Giáo Hoàng tiền nhiệm của Giáo Đình chết, Giáo Đình nhất thời bạo loạn, thân là người bảo vệ cho sự tồn tại của tín ngưỡng Giáo Đình, ta hóa thân thành Thánh Lộ Dịch, trở thành Giáo Hoàng mới. Còn người là người duy nhất ngàn năm qua biết được bí mật này.

Thánh Lộ Dịch cao giọng nói, trên mặt lộ vẻ cuồng ngạo, nhân thần của Bạch Khởi nhìn về hướng đó giống như nhìn thấy một người đã chết vậy.

- Ngoài ra nói cho người biết tên thật của ta là Thánh Bử Đắc, là Giáo Hoàng đầu tiên của Giáo Đình. Ha ha, tiểu tử có phải người cảm thấy rất kỳ lạ không. So với cái tên của ta mà Vưu Lý Tư đã nói cho người, khi hẳn hỏi ta là Thánh Bử Đắc, người cũng cảm thấy kỳ lạ... Ô, bây giờ ta nói cho người biết, ban đầu Giáo Đình chính là do ta sáng lập. Mặc dù mấy năm gần đây Giáo Hoàng liên tiếp thay đổi, nhưng ta vẫn sống trong Giáo Đình, vì vậy tên gọi vốn có của ta là Thánh Bử Đắc chứ không phải là Thánh Lộ Dịch gì cả.

- Ha, đừng kiêu ngạo như thế, Độc Cô Cầu Bại tiên bối có thể giết chết người thì ta cũng có thể, một vị Thần thì hình như không nên kiêu ngạo như người, lẽ nào người không biết!

Bạch Khởi lạnh lùng trả lời, một vị Thần cấp bậc Thập Nhị Dực Thiên Sứ, Bạch Khởi cũng chẳng thêm để mắt đến.

- Ngược lại, nếu là ta trước đây thì người tuyệt đối có thể giết chết ta, nhưng bây giờ không như vậy nữa. Ta đã dung hợp với Thánh Vật do Quang Minh Thần ban thưởng năm đó, chính thức tiến vào hàng ngũ của Cao Cấp Thần, người căn bản không phải là đối thủ của ta. Cho dù là Độc Cô Cầu Bại đến ta cũng tin là mình có thể đánh bại hẳn! Hôm nay ta nói cho người những bí mật này, chính là để an ủi người trước khi chết, còn người tuyệt đối cũng không có khả năng đem bí mật này nói ra, vì ta sắp sửa giết chết người. Về điểm này ta tuyệt đối sẽ dành được phần thắng.

Thánh Bử Đắc cuồng ngạo nói, kiêu ngạo mới là bản tính thật sự của hẳn. Bạch Khởi không nói gì, giữa lúc hẳn đang nói trong nháy mắt đã di chuyển đến bên Thánh Bử Đắc, chỉ cần một tay tóm lấy cổ đối phương, Hóa Huyết Thần Dao chỉ dùng một đao đã giải quyết sạch sẽ mười hai cánh trắng sau lưng đối phương, toàn bộ quá trình không đầy ba giây.

- A, điều này sao có thể! Sao có thể như vậy! Sao người lại có kỹ năng di chuyển như vậy, sao người lại có!

Thánh Bử Đắc sau khi hét thảm một tiếng cao giọng kêu lên, cũng không quan tâm đến vết thương đang chảy máu đầm đìa, mà chỉ nhìn Bạch Khởi với vẻ mặt không cam tâm.

- Không có gì là không thể, vì ta đã đạt được đến cấp bậc của Chủ Thần, người căn bản không phải là đối thủ của ta. Hơn nữa ta phải nói cho người biết, tu vi của người nói thể nào cũng chỉ là một Nhất Tinh Đấu Thần mà thôi. Mặc dù người đã dung hợp với cái gọi là Thánh Vật, tiến vào hàng ngũ Cao Đẳng Thần, nhưng người vẫn là một tên rác rưởi nhất trong Cao Đẳng Thần. Người còn âm mưu đánh bại Độc Cô Cầu Bại? Ha ha, người còn kém xa lắm.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng rồi nói, nói xong trực tiếp chặt đứt hai cánh tay của Giáo Hoàng, rồi dùng thủ pháp đặc biệt niêm phong sức mạnh của đối phương.

- Không, điều đó là không thể! Tuyệt đối không thể.

Thánh Bử Đắc điên cuồng gào lên, hẳn không tin tất cả những chuyện trước mắt đều là thật, hẳn thật sự không tin sự thực xảy ra trước mắt, nhưng hẳn cũng không thể không tin.

- Nói nhiều vô ích, người nói là không có khả năng sao, tốt nhất người hãy cầm mồi lại cho ta, nếu không lão tử sẽ giết người.

Bạch Khởi cau mày quát, nhưng lời nói của hẳn thật sự rất hữu dụng, Thánh Bử Đắc lập tức ngậm miệng lại không dám nói nửa câu, xem ra con người ai cũng sợ chết, Thánh Bử Đắc cũng không phải là kẻ ngoại lệ...

Nhưng có thể hẳn không phải là một người sợ chết, mà còn có một lý do khác nữa khiến hẳn ngậm miệng lại. Điều này có thể nhìn thấy rõ trong nhãn thần phức tạp của hẳn, nhưng bất kể là nguyên nhân gì, ít ra bây giờ có một điểm có thể khẳng định chắc chắn đó chính là Giáo Hoàng Thánh Bử Đắc trước mắt đã trở thành một món ăn trước mặt Bạch Khởi, có thể tùy tiện ăn bất cứ lúc nào, hơn nữa là muốn ăn thế nào thì ăn thế ấy, cần bản không hề có chút do dự.

- Người muốn làm gì?

Thánh Bử Đắc sau khi yên lặng đã khôi phục lại mấy phần khí chất của Giáo Hoàng, mặc dù hai tay đều đã bị phá vỡ, nhưng hẳn không hề lo lắng, Quang Minh Thần Thuật am hiểu nhất chính là trị liệu, chỉ cần Bạch Khởi không giết hẳn thì hẳn có thể phục rất nhanh.

- Không muốn làm gì cả, giết người cũng chẳng để làm gì, ta muốn đem một phế vật như người lợi dụng một chút thôi.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói, nói xong liền túm lấy Thánh Bử Đắc theo hướng Giáo Đình Thánh Vực mà đi.

oOo

Đại khái khoảng hai phút, Bạch Khởi xuất hiện trên bầu trời của Giáo Đình Thánh Vực. Khi hẳn dẫn Thánh Bử Đắc thân đầy máu xuất hiện trên trời, Giáo Đình Thánh Vực lập tức nhốn nháo cả lên, tiếng chuông cảnh báo ầm ầm vang lên trên Thánh Sơn, các tu sĩ khổ luyện chạy khỏi phòng mình, nhìn lên bầu trời.

Nhân mã của Tế Ty Quân đoàn và Quang Minh Quân đoàn dần dần rút vũ khí của mình ra nhắm về phía Bạch Khởi

- Trời ạ, là Giáo Hoàng Bệ Hạ... Chết tiệt, sao có thể lại là Giáo Hoàng Bệ Hạ. Bạch Khởi đã bắt được Giáo Hoàng Bệ Hạ.

Thân là chủ trì công việc tình báo của Giáo Đình, từ trước đến giờ chưa từng rời khỏi Giáo Đình Thánh Vực, Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lạc sau khi nhìn thấy Thánh Bử Đắc trong tay của Bạch Khởi, nhất thời kinh hãi kêu lên. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng Mễ Lạc vẫn có thể nhìn Giáo Hoàng Bệ Hạ rất rõ, loại khí chất kia, diện mạo kia Mễ Lạc suốt đời cũng không quên.

- Điều này sao có thể? Giáo Hoàng Bệ Hạ bị bắt sao?

Các cường giả của Giáo Đình sau khi nghe xong nhất thời đều kinh hoàng, từng người một đều cuống quýt cầm vũ khí của mình nhắm đối phó với Bạch Khởi. Những cường giả Giáo Đình có thể phi hành rầm rập mấy trăm người phi thẳng lên trời. Mặc dù bọn họ cũng biết bản thân không thể tạo được thương tổn gì cho Bạch Khởi nhưng một số tín đồ cuồng nhiệt cũng không nghĩ nhiều như vậy, Bạch Khởi đã bắt giữ Giáo Hoàng, bọn họ nhất định phải cứu Giáo Hoàng.

- Bạch Khởi, người muốn làm gì? Mau buông Giáo Hoàng Bệ Hạ ra, nếu không thì chúng ta sẽ không khách khí đâu!

Mễ Lặc từ trên không trung cao giọng hét, những cường giả Giáo Đình khác một là bị Bạch Khởi giết chết, hai là đã được phái đi đối phó với Hắc Ám Thần Điện, bây giờ ở đây người có địa vị cao nhất chính là Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lặc, còn tất cả những người khác chỉ như thiên lôi, Mễ Lặc sai đâu đánh đó.

- Không khách khí? Hồng Y Đại Giáo Chủ, người đang đùa đấy à? Các người dựa vào cái gì mà không khách khí với ta? Chỉ dựa vào đám người các người sao? Ô, lẽ ra người nên nói câu này phải là ta... Ha ha... thật là buồn cười, muốn không khách khí với ta sao? Các người dám không?

Bạch Khởi lạnh lùng cười rồi nói.

Lời nói này khiến sắc mặt của Mễ Lặc đỏ bừng, trong giây lát bỗng nghẹn lời không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể cố gắng nói một câu:

- Người muốn làm gì?

- Làm gì? Không có gì, chỉ là bây giờ ta đã bắt cóc Giáo Hoàng của các người, các người muốn chuộc người về thì hãy đưa tiền cho ta. Bất Diệt Hoàng Triều rất nghèo, ta thiếu tiền!

Bạch Khởi ngạo mạn nói, trong lời nói đầy vẻ khinh thường, hơi hợm nhưng lại như tiếng kêu trong không trung khiến các cường giả suýt chút nữa rơi xuống đất. Vị Hồng Y Đại Giáo Chủ trợn mắt nhìn Bạch Khởi, dù thế nào bọn họ cũng không ngờ rằng Bạch Khởi lại nói một câu khiến cho người ta phải học máu như vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

474. Chương 347: Bộ Xương Khô Cướp Đường (1)

Lời nói của Bạch Khởi khiến cho sắc mặt của người Giáo Đình xám ngắt, hai đôi mắt như chết lặng đi, không nói được lời nào. Nếu có thể bọn họ tuyệt đối sẽ không do dự chém chết Bạch Khởi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ bọn họ không có năng lực đó, cho nên đối với chuyện này bọn họ chỉ có thể lựa chọn sự nhẫn nại, chứ không lẽ bọn họ có thể không quan tâm đến sự sống chết của Giáo Hoàng Bộ Hạ hay sao? Bọn họ không thể làm vậy được.

Cho nên đành phải cắn răng, sắc mặt của Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lặc không ngừng biến đổi, sau khi biến đổi khoảng mười lần, cuối cùng cười đau khổ một tiếng, trả lời hần học:

- Người muốn bao nhiêu?

- Không nhiều lắm, năm mươi tỉ.

Bạch Khởi trừng mắt, vừa cười vừa nói, khi nói phảng phất như đó không phải là năm mươi tỉ kim tệ mà chỉ là năm mươi đồng thôi vậy.

- Cái gì! Người nói cái gì! Năm mươi tỉ kim tệ? Người có biết đó là bao nhiêu không? Năm mươi tỉ kim tệ, kim khố Giáo Đình không có nhiều tiền như vậy!

Đại chủ giáo Mễ Lặc kinh hãi thốt lên, hẳn không biết nên nói thế nào với Bạch Khởi, năm mươi tỉ kim tệ không phải là một con số nhỏ, cho dù là Giáo Đình trong một thời gian ngắn cũng khó mà có được nhiều tiền như vậy.

- Sao, không có tiền sao? Không có tiền vậy thì ta đành phải giết chết Giáo Hoàng của các người. Cái đầu của Giáo Hoàng đổi lấy năm mươi tỉ kim tệ, mặc dù ta có hơi thiệt, nhưng cũng không sao cả. Nếu các người không có tiền, vậy thì ta chỉ có thể giết chết ông ta thôi.

Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, khi nhắc tới Giáo Hoàng tinh thần có chút uể oải, giống như đã muốn động thủ rồi.

Nhìn thấy động tác của Bạch Khởi, Mễ Lặc nhất thời kinh hãi kêu lên:

- Không, đừng! Ngàn vạn lần đừng làm vậy! Không phải ta nói không đưa! Chỉ là, chỉ là có thể đưa ít hơn một chút không, kim khố của Giáo Đình thật sự không có nhiều tiền như vậy!

- Ta không quan tâm các ngươi có ít hay nhiều, ta cho các ngươi thời gian một ngày, ta không tin một Đế Quốc Huy Hoàng có sáu mươi tỉ kim tệ mà Giáo Đình các ngươi lại không có gì? Hắc Ám Thần Điện có thể cho ta năm mươi tỉ, lẽ nào Quang Minh Giáo Đình các ngươi lại không có? Ta cảnh cáo cho các ngươi biết, tính mạng Giáo Hoàng của các ngươi đang nằm trong tay ta, nếu không muốn ông ta chết thì tốt nhất là hãy nghe lời, đừng để ta phải tức giận!

Bạch Khởi lạnh lùng nói. Phải biết rằng nếu nói Quang Minh Giáo Đình không có tiền thì không riêng gì Bạch Khởi mà e là toàn bộ Đại Lục này cũng không có ai tin. Quang Minh Giáo Đình có tiền, hơn nữa lại vô cùng giàu có, điều này thì cả Đại Lục ai cũng biết.

Lời nói của Bạch Khởi khiến cho trong lòng Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lặc đau khổ vô cùng, hắn đã nói thì sẽ làm thật. Nếu là người khác có thể không để ý đến sự sống chết của Giáo Hoàng, nhưng Mễ Lặc tuyệt đối không như vậy. Vì hắn là người được Giáo Hoàng đích thân nuôi dưỡng, hơn nữa còn được Giáo Hoàng đề bạt lên làm Hồng Y Đại Giáo Chủ. Đối với Giáo Hoàng trung thành vô cùng, sự sống chết của Giáo Hoàng đang ở trước mắt sao hắn có thể không để ý được chứ?

Nhưng sự thật là Giáo Đình cũng không có đủ tiền, Giáo Đình phải cung cấp nuôi dưỡng quân đội gần hai mươi triệu người, sự tiêu hao của bọn họ mỗi ngày đều là những con số vô cùng lớn. Hơn nữa tầng lớp cấp cao của Giáo Đình sinh hoạt rất xa hoa, lãng phí. Tình hình tham ô, lãng phí rất nghiêm trọng, mặc dù Giáo Đình giàu có nhưng những con số thật sự lại quá nhiều, hơn nữa kinh phí cho quân đội lại khổng lồ, cho nên trong kim khố của Giáo Đình không có nhiều tiền như vậy. Đương nhiên Giáo Đình đã cấm rẽ ở Đại Lục bao nhiêu năm, không thể không bằng Quang Minh Đế Quốc. Giáo Đình vẫn có tiền nằm ở các chi nhánh ở các Đại Đế Quốc. Chi nhánh ở các Đại Đế Quốc có không ít tiền, tám thân của những Hồng Y Đại Giáo Chủ có ai không đáng giá ngàn vạn? Những cái đấy đều là tiền, nhưng vấn đề là trong kim khố của Giáo Đình bây giờ không có nhiều tiền như vậy, chỉ có bốn mươi tỉ, còn thiếu mười tỉ kim tệ.

- Được, được, người hãy đợi đi, ngàn vạn lần đừng làm tổn hại đến Giáo Hoàng Bệ Hạ, ta sẽ tập hợp đủ tiền cho người.

Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lặc nói với chút hoảng sợ, sau đó lập tức la lớn lên:

- Người đâu, ban bố chiếu lệnh trong nội bộ Giáo Đình, tất cả tầng lớp cấp cao, tất cả binh sĩ phải lấy toàn bộ kim tệ tích lũy của mình đóng góp cho kim khố Giáo Đình, nhất định phải gom đủ năm mươi tỉ kim tệ, cho bọn họ thời hạn một ngày, nếu ai phạm vì giấu diếm của cải cho riêng mình sẽ giết chết không tha!

Xem ra vị Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lặc vì muốn cứu Giáo Hoàng thật sự không tiếc gì cả nên mới như vậy

Sau khi nói xong vị Hồng Y Đại Giáo Chủ bay lơ lửng trước mặt Bạch Khởi, còn những người khác theo lời của Mễ Lặc dần dần hành động. Sau khi do dự trong chốc lát, những người của Giáo Đình từ từ lấy tài sản của mình ra. Chưa đến buổi trưa, một ngọn núi tiền xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, ngoài ra kim tệ trong bảo khố của Giáo Đình cũng được lấy ra, nhìn những núi tiền ở trước mặt, mặc dù không xem kỹ nhưng Bạch Khởi biết số tiền này không hề ít.

- Ha ha, các ngươi hãy nhận lại lão gia hỏa của các ngươi đi, ta cũng không cần ông ta nữa rồi!

Bạch Khởi mỉm cười, sau đó ném Giáo Hoàng rơi xuống trước mặt Mễ Lặc, rồi tiện thể phất tay khiến hai núi vàng trước mặt Bạch Khởi biến mất, tiến vào Long Giới trong tay của Bạch Khởi.

- Ha ha, cảm ơn số kim tệ của các ngươi, ta đi đây!

Sau khi Bạch Khởi thu dọn xong đồng kim tệ cười ha ha, rồi hóa thành một cơn gió biến mất ở Thánh Vực Giáo Đình, nhưng lúc này cũng không có ai để ý đến hắn, vì tất cả mọi người đều đang bao vây trước mặt Giáo Hoàng.

Bất kể lúc trước bọn họ suy nghĩ thế nào, bất kể lúc trước bọn họ có muốn thả Giáo Hoàng ra hay không, nhưng bây giờ Giáo Hoàng đã quay về, ngài đã được tự do, tất cả mọi người đều từ từ tiến tới trước mặt Giáo Hoàng, bao vây xung quanh Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch, hỏi han ân cần.

- Giáo Hoàng Bệ Hạ, ngài không sao chứ!

Mễ Lặc hỏi với vẻ tha thiết.

- Không, không sao. Tên khốn khiếp Bạch Khởi, chuyện này ta sẽ không bỏ qua đâu. Tuyệt đối là không! Tuyệt đối không!

Giáo Hoàng nằm ở đó được Mễ Lạc từ từ đỡ đứng dậy, nói với vẻ mặt tức tối, khi nói biểu hiện ngày càng trở nên dữ tợn, không khó để nhận ra điều đó.

Giáo Hoàng Thánh Lộ Dịch lần này đã trở thành trò chơi cho Bạch Khởi. Bạch Khởi đã hạ nhục Giáo Hoàng Đến tận cùng, đồng thời Giáo Hoàng còn trở thành đối tượng bị bắt cóc, chà đạp toàn bộ Giáo Đình, sự uy nghiêm của Giáo Đình đã bị chà đạp đến tận cùng. Giáo Hoàng căm thù hấn cũng là bình thường, nếu Giáo Hoàng không hận hấn thì mới là kỳ quái. Năm đó Độc Cô Cầu Bại cũng đã từng làm chuyện như vậy, nhưng Độc Cô Cầu Bại chắc chắn đã làm rất tinh tế, không giống như Bạch Khởi đã làm, là sự sỉ nhục tận cùng, điều này sao có thể khiến Giáo Đình và Giáo Hoàng sao có thể chấp nhận được chứ?

Hắn đã thật sự chọc giận Giáo Hoàng, đưa Giáo Hoàng đến đỉnh điểm của sự điên cuồng, lúc này Giáo Hoàng đã gần như điên loạn.

- Giáo Hoàng Bệ Hạ, chuyện Bạch Khởi chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng bây giờ xin ngài hãy dưỡng thương cho tốt đã rồi hãy tính đến chuyện đi đối phó với Bạch Khởi sau này.

Mễ Lạc cười đau khổ rồi nói một câu an ủi. Đối phó với Bạch Khởi sao? Nói dễ vậy sao? Người lợi hại nhất của Giáo Đình là Giáo Hoàng cũng bị đánh bại, bị người ta dễ dàng đánh bại, Giáo Đình còn có sức mạnh gì để có thể đối phó với Bạch Khởi đây?

Nhưng lời này Mễ Lạc đương nhiên không thể nói ra, nếu nói ra sợ là sẽ tạo thành một sự đả kích khủng khiếp cho Giáo Hoàng.

- Ta biết, ta nhất định sẽ dưỡng thương cho tốt, hơn nữa ta nhất định cũng sẽ tìm Bạch Khởi báo thù.

Giáo Hoàng lạnh lùng nói với một đám người đang đi cùng Giáo Hoàng về phía Hoàng cung, vừa đi vừa nghĩ:

- Vốn là ta không muốn mời hắn xuất hiện, nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác. Bạch Khởi, là do người tự tìm đến, đừng cho rằng người đã tiến vào hàng ngũ Chủ Thần thì ta không có cách nào làm gì người. Người cứ đợi đấy mà xem, đợi ta dưỡng thương xong, sẽ đi mời một người đang ngủ say tỉnh dậy. Đến lúc đó, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết.

Giáo Hoàng nghĩ gì không ai biết, ông ta cũng không định để người nào biết. Còn Bạch Khởi đã rời khỏi Thánh Vực của Giáo Đình, theo hướng của Hắc Ám Thành ở phía xa mà đi. Vốn là Bạch Khởi muốn phá vỡ phong ấn của Thánh Vực nhưng nghĩ kỹ vẫn chưa quyết định. Quyết định đánh vỡ phong ấn của Hắc Ám Thành là tốt nhất, dù sao sau khi phong ấn của Hắc Ám Thành bị phá vỡ đối với bản thân lại càng có lợi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

475. Chương 347: Bộ Xương Khô Cướp Đường (2)

Phải biết rằng phong ấn của Quang Minh và Hắc Ám về mặt ý nghĩa mà nói chính là biểu thị cho nguyên tố Ma pháp. Ngoài thủ hạ của mình là Ma Pháp Sư cần Ma pháp nguyên tố ra thì Hắc Ám Thần Điện bình thường cũng không phải là một lực lượng nhỏ, mặc dù tương lai bọn họ có thể trở thành kẻ địch, nhưng ít nhất giai đoạn này bọn họ vẫn là minh hữu. Bất luận những kẻ tu luyện Hắc Ám Thần Thuật hay là những kẻ tu luyện Quang Minh Thần Thuật, trên thực tế đều là Ma Pháp Sư có sức mạnh tương đương đáng kể. Một ngày nào đó khi bọn họ có được sức mạnh nguyên tố thì có thể đột phá, cho nên Bạch Khởi đánh vỡ phong ấn Quang Minh đó là làm tăng thêm sức mạnh cho Giáo Đình. Giáo Đình là kẻ thù của Bạch Khởi, Bạch Khởi đương nhiên sẽ không làm như vậy, nếu đã như vậy chỉ bằng đánh vỡ Phong ấn Hắc Ám thì tốt hơn.

Nơi ở của Hắc Ám Thành ở Trung Ương Đại Lục không phải là một nơi bí mật gì. Nó nằm ở trong ngọn núi A Nhĩ Bối của Trung Ương Đại Lục. Ở vị trí trung tâm của ngọn núi A Nhĩ Bối, một tòa thành to lớn màu đen, xung quanh có vô số sinh vật hắc ám sinh sống, trong phạm vi ngàn dặm đều bị thế lực Hắc Ám

bao trùm. Nơi này là cấm vực của nhân loại, là nơi sỉ nhục của Quang Minh Giáo Đình, vì đây đồng thời cũng là tổng đàn của Hắc Ám Thần Điện. Nhưng nơi này xây dựng nên một thể phòng ngự tấn công rất lớn, một tường thành vô tận kéo dài không hết trải rộng toàn bộ dải đất ở giữa sơn vực A Nhĩ Sơn. Ở đó có trăm vạn đại quân của Hắc Ám Thần Điện trú quân, đồng thời cũng có Đấu Đế cường giả của Hắc Ám Thần Điện, nơi này dễ phòng ngự khó tấn công, hơn nữa có cường giả như vậy của Hắc Ám Thần Điện tọa trấn bao nhiêu năm rồi. Quang Minh Giáo Đình không chỉ một lần muốn tấn công nơi này nhưng đáng tiếc từ trước đến giờ chưa bao giờ thành công. Không phải bọn họ không muốn có được thành công, mà là bọn họ không có cách nào dành được thắng lợi. Ở nơi này đã lưu lại ngàn vạn xương cốt của đại quân Giáo Đình, máu tươi thấm ướt cả vùng này, ngoài cái tên A Nhĩ Bối Sơn ra, nơi này còn được gọi là Huyết Sắc Thánh Sơn, đây là tên gọi của thể lực Hắc Ám với A Nhĩ Bối Sơn, bởi vậy có thể thấy sự nguy hiểm của nơi này.

Mục tiêu của Bạch Khởi chính là nơi này, ngọn Huyết Sắc Thánh Sơn. Còn tại sao lại đến nơi này thì mục đích đương nhiên chính là tìm Hắc Ám Giáo Hoàng đòi tiền. Tiễn đường cũng là muốn phá vỡ Phong ấn Hắc Ám.

- Cửu U, hiện ta ta có bao nhiêu Giao Dịch Điểm?

Bạch Khởi đang phi hành không chột ngừng lại, trong lòng mặc niệm hỏi Cửu U

- Ha ha, không ít đâu. Tiểu tử gần đây người đã phát tài rồi, số lượng Giao Dịch Điểm của người tăng như tên bay, một trăm lẻ năm tỉ Giao Dịch Điểm, còn có hơn một trăm sáu mươi vạn kim tệ, ta sẽ giữ lại cho người không đổi, để cho người tiền tiêu vật. Một trăm lẻ năm Giao Dịch Điểm, ha ha, có thể đưa người lên hàng ngũ của Chí Cao Thần, thế nào hả có muốn đổi không?

Tiếng nói của Cửu U lại vang lên, khi nói hần đã bắt đầu có ý cổ động Bạch Khởi.

- Không, tạm thời ta không cần, ta muốn đổi đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể. Người biết mà, thứ đó không phải tốt hơn sao? Ít nhất về vấn đề thực lực, bây giờ ta đã là Tứ Tinh Đấu Thần, tạm thời không có kẻ địch nào, cho nên cũng không cần, ta sẽ từ từ tích góp kim tệ, rồi đổi đổi cũng không muộn. Người xem lần này ta tới Hắc Ám Thần Điện không phải muốn lấy tiền sao? Đổi ta tìm ông ta lấy tiền, trực tiếp đổi là được rồi.

Bạch Khởi từ chối yêu cầu của Cửu U, mặc dù trực tiếp đổi thành Chí Cao Thần là một chọn lựa rất tốt nhưng Bạch Khởi vẫn bị mê hoặc, hần muốn đổi thành thể Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, nên tạm thời lựa chọn không đổi. Ít nhất đầu tiên phải gom đủ tiền đã, miễn đến lúc đó có điều kiện đổi, nếu không sẽ trở tay không kịp. Cho nên Bạch Khởi vẫn muốn giữ quan điểm của mình, đầu tiên phải đổi thể Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể.

Hiện tại có thể nói Bạch Khởi cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, những kẻ có thể uy hiếp nỗi Bạch Khởi càng lúc càng ít đi. Có lẽ chỉ có Độc Cô Cầu Bại ở Thiên Kiếm Sơn là có thể, nhưng dù sao Độc Cô Cầu Bại với Bạch Khởi là bạn chứ không phải thù, cho nên Bạch Khởi cũng không phải lo lắng nhiều, vì vậy đầu tiên mới nói là muốn đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể.

- Ô, hay là người hãy nâng cấp thực lực của mình trước đã, Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể người có thể có sau, thực lực mới là quan trọng.

Cửu U tiếp tục khuyên Bạch Khởi.

- Không, tạm thời không cần.

Bạch Khởi vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình, nói xong rồi không để ý đến Cửu U nữa. Từ sau khi Bạch Khởi đọc được thư của Lý Khiếu Thiên để lại, không biết là tại sao, trong lòng có chút phòng bị khó hiểu đối với Cửu U. Những đề nghị của Cửu U hần đều vô ý bác bỏ, mặc dù có lúc những lời Cửu U nói thật sự đúng, nhưng Bạch Khởi vẫn chọn lựa phủ quyết đề nghị của Cửu U. Nguyên nhân cụ thể Bạch Khởi cũng không rõ, đương nhiên nó cũng liên quan đến chút hoài nghi trong lòng Bạch Khởi đối với Cửu U.

Bạch Khởi cự tuyệt đề nghị của mình, Cửu U cũng không nói gì... Hần cứ thẳng hướng về Huyết Sắc Thánh Sơn A Nhĩ Bối Sơn ở xa xa mà đi. Khoảng thời gian hai ngày, Bạch Khởi cuối cùng cũng đến gần A Nhĩ Bối Sơn, sau khi tìm một con đường nhỏ giữa núi, Bạch Khởi mới theo hướng Hắc Ám Thành ở trung tâm

của A Nhĩ Bối Sơn mà đi. Người của Hắc Ám Tộc đến A Nhĩ Bối Sơn bất luận là tu luyện có cao đến đâu đều không thể phi hành lên mà nhất định phải đi bộ lên Hắc Ám Thành ở phía trước. Điều này thể hiện sự cung kính và sùng bái đối với Hắc Ám Thành, vì Hắc Ám Thành đã từng là hành cung nơi Hắc Ám Thần ở, vì vậy Hắc Ám Thành còn được gọi là Thánh Thành, có địa vị tương đương với Thánh Vực của Giáo Đình, thậm chí là cao hơn. Ở đây cấm tất cả các cường giả phi hành lên không, vì làm như vậy sẽ được coi là coi rẻ nơi ở của Hắc Ám Thần, sẽ phải chịu sự công kích và căm thù của Hắc Ám Tộc.

Mặc dù Bạch Khởi không phải là tín đồ, thậm chí còn không tôn trọng Hắc Ám Thần gì đó. Bạch Khởi và Ma Thần Đại Hắc Thiên gọi nhau là huynh đệ, nói ra thì cũng có mối quan hệ như vậy với Hắc Ám Thần, hơn nữa bất luận về thực lực và địa vị, Hắc Ám Thần đều không đáng để Bạch Khởi đối đãi, chứ đừng nói đến hành cung của hắn. Nhưng lần này Bạch Khởi đến lấy tiền, không phải đánh nhau, dù sao nói thế nào cũng là đồng minh của Hắc Ám Thần Điện, đương nhiên không nên làm quá đáng quá kéo hai bên không thêm nhìn mặt nhau.

Nhưng nếu sau khi hai bên trở mặt với nhau, tình hình không biết sẽ như thế nào, đến lúc đó Bạch Khởi cũng sẽ không khách khí, hắn không ngại đem Hắc Ám Giáo Hoàng ra làm trò đùa, khiến ông ta cũng phải cảm nhận thể nghiệm mà Quang Minh Giáo Hoàng đã phải chịu.

- Không ngờ lại có con người đến nơi này... Ha ha, nhân loại không có khí hắc ám... Ha ha, thật là khó gặp. Ta rất bội phục, con người, ta phải ăn thịt mi, ha ha ha.

Bỗng nhiên một âm thanh quái dị xuất hiện bên tai của Bạch Khởi, một bộ xương khô màu đen xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, vẻ mặt dữ tợn nói, máu và thịt trên người hắn vẫn chưa rơi ra hết, nhìn vô cùng hung dữ.

Sự xuất hiện của bộ xương khô khiến Bạch Khởi đầu tiên sửng sốt, sau đó trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười. Trong Hắc Ám Thần Điện cũng có sự tồn tại của Vong Linh Pháp Sư. Những Vong Linh Pháp Sư là những kẻ sót lại sau khi Vong Linh Đại Chiến xảy ra, mặc dù lúc đó bọn chúng là kẻ thù của thế giới nhưng sau này lại được Hắc Ám Thần Điện thu nạp, vì vậy bọn chúng có được một nơi có thể sống. Phần lớn bọn chúng đều ở xung quanh Huyết Sắc Thánh Sơn, vì nơi này là nơi tu luyện tốt nhất của chúng. Nơi này có ngàn vạn xương cốt của vong linh, tuyệt đối là nơi tốt nhất để Vong Linh Pháp Sư tu luyện, đương nhiên cũng có một số Vong Linh Pháp Sư lưu lạc tới Đại Lục. Những người này tuyệt đối là đối tượng mà Giáo Đình muốn giết đầu tiên.

Bộ xương khô không có trí tuệ, cũng không thể nói, điều này là ai cũng biết. Dù sao đây cũng là vong linh thấp nhất, thực lực của nó có hạn. Mặc dù nói bộ xương khô màu đen xem ra có chút khác biệt, nhưng sức mạnh của chúng vẫn không có gì mạnh hơn, hơn nữa càng không thể có ý thức tự chủ, như vậy việc nó xuất hiện ở đây chứng minh rằng nhất định có người ở phía sau thao túng. Bạch Khởi mặc dù không phải là Vong Linh Pháp Sư nhưng vẫn biết điều này rất rõ.

Không cần nghĩ cũng biết ở đây có người thao túng bộ xương khô này, Bạch Khởi rất tò mò xem rút cục đó là ai. Mặc dù còn có thể khiến bộ xương khô nói, thì đây cũng là chuyện hơi đặc biệt, nhưng với ngữ khí này, còn có trình độ này Bạch Khởi không dám khen tặng. Mục đích của đối phương Bạch Khởi cũng đã đoán được, nhưng có thể khẳng định là người này chỉ xem Bạch Khởi là một con người bình thường.

Nhưng nghĩ kỹ cũng là do sự ẩn giấu khí thế của mình, sợ là Hắc Ám Giáo Hoàng đứng ở trước mặt mình cũng không thể phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, chứ đừng nói đến là một Vong Linh Pháp Sư nhỏ bé, trong lòng Bạch Khởi có chút cười thầm.

Vốn với góc độ như vậy, Bạch Khởi căn bản rất lười phản ứng, chỉ cần Bạch Khởi nhắm mắt lại, triển khai thần thức, trong phạm vi trăm dặm không có ai có thể thoát khỏi tay hắn, hắn có thể trực tiếp tiêu diệt, sau đó trực tiếp đi đến Hắc Ám Thành, nhưng trong lòng Bạch Khởi lại quyết định chơi đùa một lát, giả vờ sợ sệt nói:

- Người, người muốn làm gì?

- Cạc cạc? Làm gì à? Đương nhiên là ăn ngươi rồi. Ha ha, tế phẩm thịt non nhất định rất là ngon. Nhưng nghĩ lại ngươi cũng là do không biết nên mới bước vào Huyết Sắc Thánh Sơn này, tạm thời ta sẽ tha mạng cho ngươi, lấy tất cả tiền của ngươi ra, sau đó đi đi.

Bộ xương khô cười cạc cạc, sau đó hô to lộ vẻ hào sảng, nhân từ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

476. Chương 348: Pháp Sư Tuyệt Sắc (1)

Bạch Khởi nghe xong lời này có vẻ không chịu nổi kẻ đang ở trước mặt. Tên này quả nhiên muốn cướp của mình, điều này khiến Bạch Khởi có chút không chịu được, tên này lẽ nào là một tên mất trí sao? Muốn đánh mình mà cũng không nhìn rõ người sao? Kẻ thao túng bộ xương này hành động không cần nghĩ cũng biết là nhất định không phải nhân vật lợi hại gì, người như vậy mình chỉ cần phát tay là có thể diệt trừ, cho dù hấn ở xa đến đâu, vậy mà lại dám đến đòi cướp của mình?

Bản thân vừa mới đến cướp Quang Minh Giáo Hoàng, không ngờ bây giờ lại bị một bộ xương khô cướp lại? Điều này nếu truyền đi sợ là sẽ bị người ta chê cười.

- Náo loạn cả ngày, cảm hứng đã bị người cướp sạch rồi, thật là mất hứng.

Bạch Khởi vung tay lên, sau khi đánh tan bộ xương khô tiếp tục tiến về phía trước, căn bản không để ý đến bộ xương khô đó mà cứ thế trực tiếp đạp lên đi qua. Còn về Vong Linh Pháp Sư đứng đằng sau, Bạch Khởi cũng không để ý, có thể làm ra chuyện như vậy nghĩ kỹ cũng chỉ có thể là một nhân vật tầm thường thôi, hấn không đáng để Bạch Khởi phải tính toán. Nếu làm như vậy thì sẽ làm giảm giá trị của bản thân vì vậy tạm thời tha cho hấn.

Mặc dù Bạch Khởi chưa từng tự mình đi qua Hắc Ám Thần Điện nhưng ít nhiều cũng biết một điều đó là đây là một nơi ăn thịt người. Nữ nhân muốn trèo lên chỉ có thể hy sinh nhan sắc, còn nam nhân muốn trèo lên ắt phải đánh đổi sự tôn nghiêm và có đủ lợi ích. Người nào muốn tu luyện Thần Thuật cao thâm, Vong linh Ma pháp cao sâu, muốn có được địa vị cao hơn thì phải bỏ tiền... Đối với những chuyện này, trước đây Bạch Khởi cũng đã có nghe qua, cho nên nói cho cùng tên này chẳng qua là một kẻ đáng thương sống trong thời loạn lạc mà thôi, là một kẻ thật sự đáng thương cho nên Bạch Khởi mới không tính toán với hấn.

Nhưng đáng tiếc là Bạch Khởi không tính toán với đối phương, nhưng kẻ đứng đằng sau lại tính toán với Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi vừa mới đi được chục bước thì đột nhiên có một bóng người từ phía sau Bạch Khởi nhảy ra, chỉ vào Bạch Khởi kêu lớn:

- Người, người đứng lại cho ta! Tên khốn khiếp nhà ngươi! Ngươi lại dám giết chết Tiểu Hắc của ta! Ngươi mau bồi thường cho ta! Nếu không thì ngươi không xong với ta đâu!

Thanh âm vừa vang lên rất ngọt ngào nhưng lại có chút phẫn nộ, thật sự rất khó tưởng tượng đây là thanh âm của một Vong Linh Pháp Sư. Điều này khiến Bạch Khởi đầu tiên sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn người ở đằng sau. Một thiếu nữ da trắng, tóc vàng, có đôi mắt màu xanh thẫm, cao gầy xuất hiện trước mặt Bạch Khởi. Thân thể đầy đặn vô cùng, đường cong lả lướt, tuyệt đối là dạng có thể khiến người ta phải thêm nhỏ dãi. Bạch Khởi nhìn thấy bất giác cũng có chút sửng sốt, nữ nhân trước mặt tuyệt đối có thể nói là một giai nhân tuyệt sắc.

Sau khi Bạch Khởi ngẩn nhìn một hồi lâu bỗng nhiên nghi ngờ không biết có phải mình nhìn nhầm người không. Thiếu nữ trước mặt xem ra chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi mà lại là một Vong Linh Pháp Sư sao? Điều này khiến Bạch Khởi có chút không dám tin. Phải biết rằng trong ấn tượng của mọi người, Vong linh Ma Pháp Sư đều là những kẻ da bọc xương, xấu xí vô cùng. Một Vong Linh Pháp Sư trưởng thành như vậy thật sự khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Khi Bạch Khởi đang há mồm như muốn xác nhận lại thân phận của đối phương thì ngược lại đối phương lại mở miệng nói:

- Oa, đẹp trai quá. Thật là đẹp trai, từ trước đến giờ ta chưa từng gặp một nam nhân anh tuấn như vậy, vừa rồi sao ta có thể không nhìn rõ chứ? Ô, nhưng bây giờ nhận ra cũng không muộn. Ha ha, tiểu tử ta không bắt ngươi bồi bồi thường cho ta, ta cũng không giết ngươi nữa, ta quyết định từ nay về sau ngươi phải là nam nhân của ta.

Vong Linh Pháp Sư tuyệt sắc xông tới ôm lấy cổ Bạch Khởi, vẻ mặt đầy hưng phấn nói, tình cảnh như vậy khiến Bạch Khởi ít nhiều có chút cảm giác hoa mắt chóng đầu, hẳn vẫn chưa rõ rốt cục đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng với kết quả như vậy hẳn chỉ có thể biểu thị nụ cười bất đắc dĩ. Cơ thể nở nang của thiếu nữ không ngừng áp sát xung quanh mình, cảm giác này nam nhân nào mà không thích. Nhưng chuyện này thật sự có hơi đột ngột, đầu tiên là muốn cướp của mình, sau đó còn muốn giết mình, bây giờ lại giống như mê mẩn mình, sự tình biến hóa có chút quá nhanh.

- A, người có thể bỏ ra trước được không.

Bạch Khởi cười đau khổ, đẩy cơ thể của Vong Linh Pháp Sư tuyệt sắc giống như bạch tuộc đang quấn lấy mình ra.

- Tuấn nam, người muốn làm thế nào? A, lẽ nào người muốn ở đây sao? Đây là lần đầu của người ta đấy. Ta không chịu như vậy đâu, chỉ bằng chúng ta hãy quay về, đến phòng của ta ở Hắc Ám Thành... Nhưng nếu người thật sự muốn làm ở đây thì ta cũng không ngại, nhưng người nhất định phải nhẹ nhàng một chút.

Tiểu Pháp sư tuyệt sắc bị đẩy ra, vẻ mặt đầy si mê nói, khi nói vẫn có chút thẹn thùng nhìn Bạch Khởi. Điều này khiến cho Bạch Khởi nhất thời điên đầu, không biết chuyện này rốt cục là như thế nào?

Theo lý mà nói một nữ nhân xinh đẹp như vậy ở Hắc Ám Thần Điện là nơi những kẻ ham sắc nhiều hơn cả sao trên trời, sao có thể không bị ai xâm phạm một hai lần? Sao nàng có thể giữ được tấm thân trinh tiết của mình? Thực lực của nàng cũng không phải là cao, huống hồ cơ thể xinh đẹp như vậy, hơn nữa Hắc Ám Thần Điện cũng không thiếu những nam nhân đẹp trai. Mặc dù người của Hắc Ám Thần Điện ít nhiều đều có mùi vị u ám nhưng tuấn nam vẫn có... Một cô gái nhan sắc như vậy, sao có thể ở đây si mê mình? Điều này khiến Bạch Khởi có chút hồ nghi.

- Hắc Ám Thành cũng có rất nhiều nam nhân đẹp trai, cô đừng tìm ta, ta chịu không nổi đâu.

Bạch Khởi cười đau khổ nói, nói xong quay người rời đi. Tướng mạo của nữ nhân này quả thật rất đẹp khiến cho người ta như mù mịt đầu óc nhưng trong đầu giống như vẫn có chút gì đó nhắc nhở bản thân. Hơn nữa từ trước đến giờ Bạch Khởi không tin chuyện lúc này lại có một món quà tuyệt vời từ trên trời rơi xuống như vậy, cẩn thận một chút vẫn hơn. Mặc dù với thực lực của hắn khiến hắn có thể tự tin đối mặt với tất cả âm mưu của kẻ thù.

- Lũ bọn chúng sao? Chỉ khiến ta xem thường, một lũ xấu xí, tâm địa độc ác, chỉ có người là dễ nhìn. Ta rất thích người như người.

Thiếu nữ nghe xong liền sờ lên miệng một cái, sau đó nói như vậy, nói xong nhàn nhã nhìn về phía Bạch Khởi đầy vẻ si mê.

- Người quen biết rất nhiều người ở Hắc Ám Thành sao? Ồ, với thực lực của người, sao có thể sống đến bây giờ?

Bạch Khởi hoài nghi hỏi, nói thật trong Hắc Ám Thành mặc dù nói là cấm nội đấu, nhưng đó là trong nội bộ của Hắc Ám Thành. Chỉ cần là ngoài Hắc Ám Thành, ở xung quanh Huyết Sắc Thánh Sơn thì không ai quan tâm đến nhiều làm gì. Đó chính là tôn trọng thực lực của kẻ mạnh, chỉ cần có thực lực, người muốn làm gì cũng được. Chỉ cần có thực lực, người có thể làm tất cả mọi chuyện mà người muốn. Những chuyện giết người, cường gian không hề ít. Đương nhiên nữ nhân của Hắc Ám Thần Điện đa số đều đã quen rồi, trừ phi là Thánh Nữ và các Thánh Nữ Dự Bị ra, hầu như không còn cô gái trinh tiết nào.

- Đương nhiên là ta quen rất nhiều người, thực lực của ta như thế nào chứ? Ồ... Ta nói cho người biết, Ngải Mệ Lệ ta rất lợi hại đó, đám người đó cả ngày đều bị Tiểu Hắc của ta đánh cho tới tấp mất mũi. Ta thân là đệ tử của Thiết Long, Vong Linh Thánh Ma Di Sư, một trong ba đại Hắc Ám Tế Tự của Hắc Ám Thần Điện, ta rất là lợi hại đó. Người đừng xem thường ta, nếu không phải người là nam nhân ta xem trọng, ta cũng sẽ đánh cho người tới tấp...

Gương mặt tuyệt sắc của nàng vẫn không thay đổi, nhưng khi nói xong rõ ràng đã thay đổi giọng điệu.

Chỉ cần mấy câu ngắn ngủi, Bạch Khởi cũng đại khái hiểu được, tu vi của nữ nhân này thật sự không cao, hơn nữa bản thân cũng không gặp chuyện gì ghê gớm, mặc dù sống ở Hắc Ám Thành nhưng rõ ràng lại rất thuần khiết, rất trong sáng, cũng không hề bị người của Hắc Ám Thành xâm phạm. Sở dĩ có kết quả như vậy, lý do rất đơn giản đó là cô ta có sư phụ rất tài giỏi, Vong Linh Thanh Dị Sư? Tam đại Hắc Ám Tế Tự? Chỉ cần nghe hai cái tên này cũng biết sư phụ của cô ta rất lợi hại. Hơn nữa sư phụ cô ta nhất định rất yêu chiều cô ta, cho nên mới không có ai dám có chủ ý với cô ta.

- Nàng là đệ tử của Vong Linh Thánh Ma Dị Sư sao? Vậy tại sao nàng còn phải đi cướp?

Bạch Khởi tiếp tục hỏi.

- Ngạch... Bản thân gia rất thích một cái Túi Không Gian, nhưng tiền sư phụ cho ta, ta đã tiêu hết rồi. Ta nghe đám người đó nói ở đây có thể cướp tiền của người bình thường, thu hoạch tốt, có thể có được rất nhiều tiền. Cho nên, cho nên nhân gia mới tới đây.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

477. Chương 348: Pháp Sư Tuyệt Sắc (2)

Pháp sư tuyệt sắc Ngải Mệ Lệ nói với chút xấu hổ, khi nói sắc mặt có chút đỏ bừng lên.

Còn Bạch Khởi không biểu thì gì, cũng không quan tâm đến tướng mạo tuyệt sắc của tiểu Vong Linh Pháp Sư ở trước mặt, mà chỉ theo hướng Hắc Ám Thành mà đi.

- Người muốn đi đâu?

Nhìn thấy sự lợi hại của Bạch Khởi, tiểu Vong Linh Pháp Sư đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng đuổi theo, vội vàng hỏi.

- Còn có thể đi đâu chứ? Đã đến đây rồi tất nhiên là tới Hắc Ám Thành rồi.

Bạch Khởi nghe xong lời này cảm thấy chỉ số thông minh của pháp sư tuyệt sắc này có chút vấn đề, liền tiếp tục đi về phía trước.

- Hả, Hắc Ám Thành? Người chắc chứ? Không được, người tới đó làm gì?!

Tuyệt sắc tiểu pháp sư tiếp tục hỏi, ít nhiều tạo cho người ta cảm giác khó chịu.

- Ta đi tìm Hắc Ám Giáo Hoàng.

Bạch Khởi tức giận trả lời.

- Người tới tìm Hắc Ám Giáo Hoàng sao? Người tìm Hắc Ám Giáo Hoàng làm gì? Hắc Ám Thành là nơi rất nguy hiểm, ở nơi này rất bài xích con người, người đi vào sẽ rất nguy hiểm, hay là người đừng vào đó thì hơn. Đương nhiên nếu người vẫn muốn đi, ta cũng có thể dẫn người đi. Đi với ta không có ai dám làm gì người đâu, hơn nữa Hắc Ám Giáo Hoàng rất khó gặp, ta cũng chưa gặp bao giờ. Nhưng ta có thể nhờ sư phụ của ta giúp, sư phụ của ta rất thương ta. Nếu ta xin ông ấy, ông ấy nhất định sẽ giúp. Thật ra ta cũng không muốn đi nhờ sư phụ giúp đâu, nhưng ai kêu người là nam nhân của ta chứ. Ha ha, ta sẽ giúp người, thế nào hả?

Vong Linh Pháp Sư tuyệt sắc sau khi nghe xong thì chớp chớp mắt, cười hi hi nói với Bạch Khởi đang ở trước mặt mình.

- Không cần, ta có thể tự đi.

Bạch Khởi nói với chút bất đắc dĩ, nói xong cũng không để ý đến tiểu pháp sư tuyệt sắc bên cạnh nữa mà cứ thế tiến về phía trước.

Còn tiểu pháp sư cứ lú lú theo bên cạnh Bạch Khởi, không ngừng nói cái gì đó, nhưng Bạch Khởi vẫn không nói thêm gì. Bởi vì Bạch Khởi phát hiện nữ nhân trước mặt thật sự rất phiền phức, hẳn không nói gì mà cô ta đã nói nhiều như vậy, nếu hẳn nói thì còn không biết sẽ thành thế nào. Hơn nữa còn cứ nói đi nói lại Bạch Khởi là nam nhân của cô ta, khiến Bạch Khởi rất đau đầu.

Đương nhiên là một nam nhân bình thường, khi đối mặt với một tuyệt sắc như vậy, cũng giống như Bạch Khởi đều bất giác nảy sinh một tâm tư như vậy, nhưng Bạch Khởi vẫn có thể khống chế được cảm xúc của mình.

- Đứng lại! Người là ai!

Khi Bạch Khởi đang tiến bước về phía Hắc Ám Thành ở trước mặt thì nhất thời có người chắn ngang trước mặt Bạch Khởi, mười tên Hắc Ám Kỵ Sĩ chắn trước mặt Bạch Khởi lạnh lùng nói.

- Hắc là phu quân của ta, mau tránh ra hết cho ta!

Tiểu pháp sư Ngải Mẹ Lệ từ đằng sau đi ra cao giọng nói, nói xong những người xung quanh đều dần dần tránh ra. Những người đứng xung quanh quả nhiên đều đã nhận ra Ngải Mẹ Lệ, sau khi nghe xong tự nhiên đều tránh ra. Xem ra trong Hắc Ám Thành Ngải Mẹ Lệ cũng là một nhân vật quan trọng, đương nhiên đồng thời cũng có không ít ánh mắt hân học nhìn về hướng Bạch Khởi.

Không khó nhận ra Ngải Mẹ Lệ là người rất nổi tiếng trong Hắc Ám Thành, hơn nữa còn rất được yêu thích. Khi nghe nàng nói Bạch Khởi là phu quân của nàng, nhất thời có nhiều ánh mắt căm thù nhìn về phía Bạch Khởi, nếu không phải vì Ngải Mẹ Lệ đang ở đó thì e là bây giờ đã có người muốn giết Bạch Khởi.

Một nơi như Hắc Ám Thành, thực lực cao là tất cả, bất kể bọn họ không động thủ trước mặt Ngải Mẹ Lệ, nhưng xem ra nhất định có không ít người muốn tìm Bạch Khởi gây chuyện.

Sau khi nhìn thấy đám người đó tránh ra, Ngải Mẹ Lệ nhìn Bạch Khởi nở một nụ cười kiêu ngạo, bộ dạng giống như đang muốn nói với Bạch Khởi rằng:

- Thấy chưa, ta rất lợi hại, bọn họ đều sợ ta.

Nhưng Bạch Khởi chỉ khẽ lắc đầu mỉm cười, hắc cũng không nghĩ tới chuyện của Ngải Mẹ Lệ, sau khi cười cười, quay người cao giọng nói với mấy tên thủ vệ quân của Hắc Ám Thành:

- Ta tên là Bạch Khởi, ta muốn tìm Hắc Ám Giáo Hoàng.

Lời nói vừa thốt ra, những kẻ đứng xung quanh đều rối rít lên. Bạch Khởi là ai? Mấy năm gần đây là khách rất nổi tiếng ở Hắc Ám Thần Điện, dù sao tương lai cũng là Hoàng Đế của Hắc Ám Đế Quốc. Chuyện này không chỉ lan truyền trong nội bộ của Hắc Ám Thần Điện mà còn lan truyền ra cả bên ngoài, rất nhiều người biết Bạch Khởi là người có thể nói là ngang hàng với Giáo Hoàng. Đương nhiên trên danh nghĩa là như vậy, nhưng có rất nhiều người xem Bạch Khởi chẳng qua chỉ là con rối của Hắc Ám Giáo Hoàng, của Hắc Ám Thần Điện mà thôi, ban đầu có rất ít người để ý đến Bạch Khởi.

Nhưng khi Bạch Khởi bắt đầu chém chết tầng lớp cấp cao của Quang Minh Thần Điện thì không ít người bắt đầu bàn luận về Bạch Khởi. Khi Bạch Khởi chiến thắng Thú Nhân, thu phục Hoàng Kim Bì Mông Vương, rất nhiều người bắt đầu kinh ngạc về thực lực của Bạch Khởi, có một số thậm chí đã bắt đầu sùng bái Bạch Khởi.

Tất cả những hành động, lời nói của Bạch Khởi ở Quang Minh Thành đều được người của Hắc Ám Thần Điện truyền về với tốc độ nhanh nhất. Toàn bộ Hắc Ám Thành như điên cuồng lên. Bạch Khởi thật quá lợi hại, chém chết tám Đẩu Đế, sáu Hồng Y Đại Giáo Chủ, với thực lực như vậy thật khiến người ta bị chấn động. Bất giác tất cả mọi người đều đưa Bạch Khởi lên vị trí ngang hàng với Hắc Ám Giáo Hoàng, là Hắc Ám Hoàng Đế tương lai.

Nếu nói thẳng ra chuyện Bạch Khởi chém chết tám Đẩu Đế khiến người ta chấn động, khiến người ta giết mình, nhưng khiến người ta sùng bái thì lại là chuyện Bạch Khởi bắt cóc Quang Minh Giáo Hoàng, vơ vét tài sản của Quang Minh Giáo Đình khiến tất cả mọi người như điên cuồng, đưa uy danh của Bạch Khởi lên vị trí tối cao. Mặc dù không nói thẳng ra nhưng trong lòng không ít người đã nghĩ thực lực của Bạch Khởi e là thậm chí đã vượt qua cả Hắc Ám Giáo Hoàng.

Dù sao Hắc Ám Giáo Hoàng cũng là người chỉ đạo Hắc Ám Thần Điện chiến đấu với Quang Minh Thần Điện, cũng đã giao đấu rất nhiều lần với Quang Minh Giáo Hoàng nhưng giỏi lắm cũng chỉ thủ hòa mà thôi, có lúc thậm chí đã bị trấn áp. Nhưng Bạch Khởi lại trái lại, dễ dàng bắt cóc Quang Minh Giáo Hoàng trở lại, vơ vét tài sản của Giáo Đình, như vậy có thể thấy sự lợi hại của Bạch Khởi như thế nào.

Sau khi nghe Bạch Khởi báo danh xong, những tên Hắc Ám Kỵ Sĩ làm nhiệm vụ bảo vệ đứng xung quanh đầu tiên sững sờ, sau đó lập tức quỳ rạp xuống đất, hô lớn:

- Tham kiến Bộ Hạ.

Bọn họ gọi như thế cũng có căn cứ, theo sự truyền của Hắc Ám Thần Điện thì bọn họ đã đạt được hiệp ước với Bạch Khởi, Bạch Khởi trung thành với Hắc Ám Thần Điện, giúp đỡ Hắc Ám Thần Điện thành lập một Hắc Ám Đế Quốc trường tồn. Bạch Khởi trở thành Hoàng Đế của Hắc Ám Đế Quốc, địa vị ngang bằng với Giáo Hoàng. Chuyện này tất cả mọi người đều biết, những tên Hắc Ám Kỵ Sĩ này tương lai cũng sẽ sống trong Hắc Ám Đế Quốc đó, vì vậy bọn chúng xưng hô Bạch Khởi là Bộ Hạ cũng là chuyện bình thường.

Những tên vừa rồi còn dùng ánh mắt thù địch nhìn Bạch Khởi, chỉ muốn đợi sau khi Ngải Mẹ Lệ và Bạch Khởi chia tay thì giết chết Bạch Khởi nhất thời cúi đầu quỳ rạp xuống đất, trong lòng bắt đầu run rẩy, còn dám đùa giỡn gì nữa chứ. Đây là Bạch Khởi, Hắc Ám Hoàng Đế Bạch Khởi, là chúa tể của Hắc Ám Đế Quốc sau này. Có thể bắt giữ Quang Minh Giáo Hoàng, chỉ cần phát tay đã giết chết tám đại nhân vật Đấu Đế, bản thân sao dám nghĩ đối chọi với hắn, điều này chẳng khác gì đi tìm cái chết.

- Oa, người là Hoàng Đế à? Oa, thật tốt quá, vậy ta há chẳng phải là Hoàng Hậu sao? Hay là Hoàng Phi? Trời ạ, thật là hạnh phúc quá, tuyệt vời quá, người quả thật không hổ là người đàn ông mà Ngải Mẹ Lệ ta đã chọn, ta yêu người chết đi được.

Sau khi Ngải Mẹ Lệ nghe xong liền hưng phấn nói, đôi mắt đầy si mê nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, giống như gặp được vị bạch mã Hoàng tử của mình. Còn về phần Bạch Khởi, từ phản ứng của nàng không khó nhìn ra, cô nương háo sắc, thần kinh có vấn đề này không biết Bạch Khởi là người thế nào.

Lời nói của Ngải Mẹ Lệ khiến những người xung quanh nhất thời thẹn thùng, vẻ mặt kỳ quái nhìn Bạch Khởi và Ngải Mẹ Lệ, sau đó vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng bắt đầu tính toán. Cô nương này thường ngày rất mơ mơ màng màng, nhưng là một Vong Linh Pháp Sư có vẻ đẹp trời cho, sợ là sau này bản thân không còn cơ hội nữa. Bọn họ vốn cho rằng lão sư của nàng mấy năm nữa sẽ tới giới hạn tuổi tác, đến lúc đó bọn họ có thể có cơ hội ra tay, nhưng bây giờ xem ra, tình hình không còn như vậy nữa. Lão sư của nàng không còn khỏe nữa, nhưng nàng mặc dù mơ mơ màng màng, hơn nữa rất thuần chất, còn có chút ngốc nghếch đáng yêu lại tìm được một người lợi hại như vậy để dựa vào, ai còn dám để ý đến nàng nữa chứ? Trừ phi là kẻ không muốn sống, sợ là ngay cả Hắc Ám Giáo Hoàng vĩ đại muốn động vào Ngải Mẹ Lệ cũng phải suy nghĩ kỹ càng. Dù sao sau lưng nàng bây giờ là nam nhân được xưng tụng là Sát Thần, Hoàng Đế của Hắc Ám Đế Quốc Bạch Khởi, nhân vật có thể bắt cóc Quang Minh Giáo Hoàng.

Bạch Khởi cười đau khổ nhưng không nói gì nhiều, hắn cũng không biết nên nói thế nào với Ngải Mẹ Lệ. Huống hồ bản thân có quan hệ với nàng bây giờ mà nói không hẳn là chuyện xấu, cũng sẽ không liên lụy đến nàng, ngược lại còn mang lại lợi ích cho nàng. Bạch Khởi thật ra cũng rất thích tiểu nha đầu này, mặc dù sự điên rồ của nàng khiến người ta có chút e ngại, nhưng cảm giác vẫn là rất tuyệt. Cho nên Bạch Khởi không nói gì, mà chỉ đưa ánh mắt nhìn về phía thủ lĩnh của đám Hắc Ám Kỵ Sĩ, lạnh lùng hỏi:

- Hắc Ám Giáo Hoàng ở đâu? Ta muốn gặp hắn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

478. Chương 349: Vạn Niên Hấp Huyết Quỷ (1)

- Giáo Hoàng Bộ Hạ đang ở trong Thánh Điện, bây giờ tiểu nhân sẽ đưa ngài vào Giáo Hoàng Điện trước.

Thủ vệ sau khi nghe xong liền biến đổi sắc mặt, vội vàng cung kính nói. Đối với vị quân chủ tương lai của Hắc Ám Đế Quốc, bọn họ không dám làm trái điều gì, chỉ có thể ra sức lấy lòng. Tự ý mang người ngoài vào Giáo Hoàng Điện đã là làm trái lại với thể chế nhưng bọn họ vẫn không nói như vậy.

- Vậy sao? Vậy dẫn ta đi được rồi, bây giờ ta phải gặp hắn.

Bạch Khởi bây giờ đã gom đủ số kim tệ để đổi lấy Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, nhưng hắn vẫn chưa có thêm tiền để tiến hành nâng cấp cấp bậc của mình. Mặc dù Bạch Khởi đã nói, phải đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể

trước, nhưng không đủ để đổi tu vi, trong lòng Bạch Khởi vẫn có chút không thoải mái. Cho nên hắn vẫn rất cần một món kim tệ lớn, Hắc Ám Giáo Hoàng đã đồng ý đưa cho Bạch Khởi số tiền đó, thật là vừa vặn, cái Bạch Khởi cần bây giờ nhất chính là cái này, vì vậy Bạch Khởi hy vọng có thể nhanh chóng gặp Hắc Ám Giáo Hoàng...

- Vâng.

Tên Hắc Ám Kỵ Sĩ canh gác ngoài cửa không dám nói thêm gì, vội vàng dẫn Bạch Khởi rời khỏi đó theo hướng Giáo Hoàng Điện đằng xa mà đi. Ngải Mệ Lệ cũng đi theo Bạch Khởi đến cửa Giáo Hoàng Điện.

Nhưng khi đến cửa Giáo Hoàng Điện, Ngải Mệ Lệ dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, vội kéo tay Bạch Khởi nũng nịu nói:

- Chàng à, chàng hãy đi gặp Giáo Hoàng Bệ Hạ trước đi, ta phải đi nói cho sư phụ của ta đã, sau đó ta sẽ cùng đi với chàng.

Nói xong không đợi Bạch Khởi phản ứng đã xoay người chạy đi, để lại Bạch Khởi đứng đó với vẻ mặt bất đắc dĩ và nụ cười đau khổ, lắc lắc đầu, sau đó khí thế tiến về hướng Hắc Ám Thành mà đi. Hắc Ám Thành nằm ở vị trí chính giữa của Huyết Sắc Thánh Sơn, là một tòa cung điện cao chót vót, thẳng tắp chân trời. Ở giữa Hắc Ám Thành là một loạt thành tường, trong thành tường này mới là Hắc Ám Thành. Theo cầu treo đi vào, khi tiến vào trong thành khoảng vài trăm mét, cái đập vào mắt đầu tiên không phải là thứ gì khác mà là một pho tượng màu đen. Một pho tượng Hắc Ám Thần màu đen, toàn thân đều dùng ngọc thạch tạo thành, cao khoảng năm mươi mét, nằm ở vị trí chính giữa trong thành. Khi nhìn thấy pho tượng, Bạch Khởi đầu tiên là sững sờ, sau đó bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười, mặc dù không nhìn rõ, nhưng Bạch Khởi có thể thoáng cảm nhận được, pho tượng màu đen này chính là nơi phong ấn Hắc Ám.

Nhưng Bạch Khởi không nói thêm gì, mà chỉ tiến về phía trước, theo sau Hắc Ám Kỵ Sĩ tiến về nội điện Hắc Ám Thành ở giữa.

Nơi này là đầu mối cơ cấu của Hắc Ám Thần Điện, ở đây ngoại trừ tầng lớp cao cấp chân chính của Hắc Ám Thần Điện, Giáo Hoàng Bệ Hạ không cho phép bất cứ người nào vào, còn Giáo Hoàng Điện của Giáo Hoàng nằm ở trong phòng khách của nơi này. Từ ngoài cửa đi vào, hai bên cửa lớn, cường giả của Hắc Ám Thần Điện đã đứng đầy. Sau khi nhìn thấy Bạch Khởi đều lần lượt hành lễ, hiển nhiên trước đó bọn họ đã được người đến thông báo, đã biết là Bạch Khởi đã đến nơi này, cho nên khi nhìn thấy Bạch Khởi đều khom lưng hành lễ. Mặc dù vì vấn đề chức vụ và nhiệm vụ bây giờ bọn họ không thể quỳ xuống nhưng vẫn hành lễ để biểu thị sự tôn trọng của mình với Bạch Khởi.

- Bệ Hạ, Giáo Hoàng Bệ Hạ ở đây.

Tên Hắc Ám Kỵ Sĩ dẫn Bạch Khởi đi hết sức dốc lòng với Bạch Khởi, khi tới cửa Giáo Hoàng Điện, liền dừng bước, trước mặt chính là Giáo Hoàng Điện. Căn bản không cần hắn dẫn đường, hơn nữa với thân phận của hắn không đủ để có thể tùy tiện làm như vậy. Nói về thực lực, chế độ của Hắc Ám Thần Điện cũng nghiêm khắc hơn so với Quang Minh Giáo Đình. Ở đây người nào có thân phận của người ấy, với thân phận đó nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì đều có quy định nghiêm khắc, ai cũng không thể làm gì vượt rào, bằng không ắt sẽ phải chết.

- Ta biết rồi.

Bạch Khởi gật gật đầu rồi tiến vào bên trong. Khi Bạch Khởi đi tới cửa, có hai người cao hơn người bình thường mấy lần, Độc Nhân Cự Nhân to lớn khoảng mười mấy mét ra mở cửa phòng, mở cánh cửa lớn làm từ đá tảng ra cho Bạch Khởi. Xuất hiện trước mặt Bạch Khởi chính là cung điện màu đen, bên trong có tấm thảm đỏ tươi như máu, còn có ánh sáng màu lam nhấp nháy.

Những Độc Nhân Cự Nhân to lớn xuất hiện ở đó, Bạch Khởi không có chút gì kinh ngạc, vì Hắc Ám Thần Điện về mặt ý nghĩa nào đó là nơi xem việc tập hợp kẻ mạnh là quan trọng, có tôn chỉ vô giáo. Ở đây bất cứ chủng tộc nào chỉ cần gia nhập vào Hắc Ám Thần Điện, thề trung thành với Hắc Ám Thần thì có thể gia nhập Hắc Ám Thần Điện, có được sự che chở của Hắc Ám Thần Điện. Ở đây ngoài Độc Nhân Cự Nhân được con người gọi là thứ tà ác tồn tại trên đường thì còn có Hắc Ám Kỵ Sĩ, Vu Yếu, Vong Linh Pháp Sư, vân vân và rất nhiều những thứ khác. Chỉ cần là chủng tộc bị con người bài xích thì sẽ được thu nạp vào Hắc Ám Thần Điện, vì vậy sự xuất hiện của bọn họ không làm cho Bạch Khởi kinh ngạc.

Khi Bạch Khởi tiến vào cung điện, cánh cửa lớn phía sau ầm ầm đóng lại, chính diện với Bạch Khởi là một thanh niên anh tuấn xem ra khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, vẻ mặt tươi cười ngồi trên Vương tọa màu đen đối diện với Bạch Khởi, vẻ mặt cười cười nhìn Bạch Khởi nói:

- Người đến rồi sao?

- Đúng vậy, ta tới rồi.

Nhìn người đang đội vương miện trước mặt Bạch Khởi nói, Bạch Khởi chỉ cần dùng ngón chân cái nghĩ cũng biết người này là ai. Ngoại trừ Hắc Âm Giáo Hoàng còn ai dám ngồi ở vị trí đó? Ngoại trừ Hắc Âm Giáo Hoàng còn ai dám nói với Bạch Khởi như vậy? Tối thiểu trong Hắc Âm Thần Điện bây giờ, trong Huyết Sắc Thánh Sơn này, ngoại trừ Hắc Âm Giáo Hoàng còn ai dám gọi mình trực tiếp như vậy.

- Nghe nói hai ngày trước người đã đến Quang Minh Giáo Đình? Còn phát sinh xung đột với Quang Minh Giáo Hoàng?

Hắc Âm Giáo Hoàng nói tiếp.

- Đúng vậy, ta đã tới đó một chuyến. Tên Thánh Bửu Đắc đó dám trêu chọc ta. Ha ha, cho nên không còn cách nào ta chỉ có thể dạy cho hắn vài điều, cắt bỏ hai cánh tay của hắn, tiện đường đưa tên đó tới Giáo Đình để kiếm ít tiền. Người cũng biết đó, bây giờ ta rất thiếu tiền.

Bạch Khởi nheo mắt cười nói, nói xong tìm một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống với thái độ không có gì là cung kính.

Hắc Âm Giáo Hoàng liếc nhìn Bạch Khởi với sắc mặt cổ quái, sau đó thở phào một tiếng rồi nói:

- Người nếu đã biết tên thật của hắn, xem ra chuyện này là thật rồi, người đã đến được cảnh giới đó rồi sao?

- Không sai, vừa mới đạt được.

Bạch Khởi cười rồi nói. Nếu là người bên cạnh ở đây nhất định không hiểu hai người họ đang nói chuyện gì, nhưng nghe trong lỗ tai của Hắc Âm Giáo Hoàng đã không phải bình thường khiến người ta kinh ngạc rồi.

- Đúng vậy, một Thiên sứ... Ha ha, thật ra ta thật sự rất hiếu kỳ, Giáo Hoàng hiện nay của Quang Minh Giáo Đình lại là Giáo Hoàng đời thứ nhất, hơn nữa không phải là con người, mà là một Thập Nhị Dực Thiên Sứ. Vậy còn người thì sao? Người là ai? Trước đây ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng sau khi ta gặp Quang Minh Giáo Hoàng bắt đầu đã nghĩ đến, người có thể đối kháng với Quang Minh Giáo Hoàng nghìn năm qua... Vậy Hắc Âm Giáo Hoàng người là ai?

Bạch Khởi nghe xong hiếu kỳ hỏi.

- Ta? Ha ha, trong Vạn Tượng Sâm Lâm không phải người đã từng gặp một Thân Vương của Tộc ta rồi sao? Người nói xem ta là ai?

Hắc Âm Giáo Hoàng cười cười rồi nói.

- Hấp Huyết Quỷ?

Bạch Khởi nheo mắt trầm giọng nói. Đối với chủng tộc Hấp Huyết Quỷ Bạch Khởi vốn không có cảm tình gì. Bọn chúng chuyên dựa vào chuyện hút máu người mà sống, đồng thời đem tất cả mọi người làm lương thực của chủng tộc. Bạch Khởi thật sự rất khó có thể phát sinh cảm tình với bọn chúng.

- Ô, người nên gọi ta là Huyết Tộc, ta không thích gọi là Hấp Huyết Quỷ. Hơn nữa đối với một lão Huyết Tộc đã sống vạn năm như ta mà gọi như vậy rất là không lễ phép.

Hắc Âm Giáo Hoàng lạnh lùng nói, ít nhiều có chút không hài lòng, nhưng không dám làm gì quá đáng. Dù sao hắn biết Bạch Khởi có thể đánh bại Quang Minh Giáo Hoàng vậy thì hoàn toàn có thể đánh bại sức mạnh của mình, vì vậy hắn không dám làm loạn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

479. Chương 349: Vạn Niên Hấp Huyết Quỷ (2)

- Không lẽ phép? Hôm nay ta tới không phải để đàm luận với ngươi cái gì lẽ phép, cái gì không lẽ phép. Hơn nữa hành động của ngươi khiến ta không cảm thấy ngươi lỗi lạc hơn Quang Minh Giáo Hoàng bao nhiêu. Ngươi cũng giống như Quang Minh Giáo Hoàng thôi, lừa dối vô số người, nắm giữ quyền lực vạn năm qua. Lấy đủ loại thân phận để nắm giữ quyền lực từ đời này đến đời khác, đánh lừa những kẻ trung thành với các ngươi. Cách làm như vậy khiến người ta phải tôn kính các ngươi, đương nhiên đó là tự do của các ngươi, cũng là năng lực của các ngươi. Các ngươi muốn làm gì đó là chuyện của các ngươi, ta không có quyền can thiệp, nhưng ta cũng không quan tâm. Ta tới đây là muốn lấy tiền của ngươi. Theo sự giao dịch của chúng ta, Hắc Ám Thần Điện các ngươi sẽ cung cấp kim tệ cho ta, ta giúp các ngươi lên làm Quốc Giáo. Chúng ta đồng đẳng với nhau, ta muốn làm gì là quyền tự do của ta, các ngươi không có quyền yêu cầu ta làm gì, tiền của ta chuẩn bị đủ rồi chứ?

Sau khi nghe xong Bạch Khởi khẽ nhếch lông mày, thờ ơ nói.

Đối với chuyện này Hắc Ám Giáo Hoàng chỉ cười, cười một tiếng nhìn Bạch Khởi rồi nói:

- Tiền ta đã chuẩn bị đủ rồi, hai mươi tỉ kim tệ. Ngươi nói rất đúng, quan hệ giữa chúng ta là quan hệ giao dịch, hợp tác. Ta không có quyền yêu cầu ngươi làm gì, lời của ngươi ta rất thích, là giao dịch đơn thuần, không có cái gì khác. Như vậy rất tốt, tối thiểu cũng không dối trá như Quang Minh Thần Điện, không biết lúc nào sẽ bị người đâm lén sau lưng. Ngược lại hợp tác với một người như ngươi ta rất an tâm. Nhưng có một chuyện ta phải nhắc nhở cho ngươi biết đó chính là ngươi đã xâm phạm đến quyền uy của Giáo Hoàng ở Quang Minh Giáo Đình. Là tín đồ của Hắc Ám Thần, ta là kẻ thù của Quang Minh Thần, ta có thể làm bất cứ chuyện gì để chống lại Quang Minh Giáo Đình. Nhưng ngươi thì không, ngươi không thể làm như vậy, ngươi sỉ nhục Quang Minh Giáo Hoàng, sỉ nhục Quang Minh Thần cũng chính là sỉ nhục Chư Thần, ngươi sẽ gặp nguy hiểm.

- Gặp nguy hiểm? Ngươi nói vậy là có ý gì?

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó nheo mắt nhìn Hắc Ám Giáo Hoàng đang ở trước mặt với chút khó hiểu. Bạch Khởi có chút không hiểu rõ khi Hắc Ám Giáo Hoàng nói như vậy rút cục là có ý gì.

- Đây vốn là một bí mật, chỉ có ta và Quang Minh Giáo Hoàng biết bí mật này. Nhưng ngươi đã là minh hữu của chúng ta, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết. Thăng thần mà nói Huyết Tộc của chúng ta là chủng tộc đã bị các Chư Thần vứt bỏ. Khi nguy nan nhất, khi chúng ta rơi vào nhân gian, Hắc Ám Thần đã tới tìm ta. Trước giấc ngủ say, hắn đã tới tìm ta, kêu ta thành lập Hắc Ám Thần Điện để giúp hắn tuyên truyền tín ngưỡng của mình, để hắn có đủ sức mạnh tín ngưỡng, nâng cấp tu vi của bản thân, đồng thời nhanh chóng khôi phục. Còn Huyết Tộc chúng ta có thể lấy danh nghĩa của hắn để sinh tồn trên Đại Lục. Vì vậy ta đã đồng ý thành lập Hắc Ám Thần Điện, đem Hắc Ám Thần trở thành tín ngưỡng của Huyết Tộc, nhưng thật ra Huyết Tộc chúng ta vẫn không thể nào trung thành với hắn. Trong lòng chúng ta chỉ có thủy tổ Huyết Tộc Cai Ấn vĩ đại mới là tín ngưỡng của chúng ta. Nhưng không còn cách nào khác, chúng ta vì sự sinh tồn chỉ có thể đồng ý. Lúc đó Hắc Ám Thần cũng nói cho ta một bí mật, một bí mật cuối cùng.

Dừng lại một lát, Hắc Ám Giáo Hoàng nói đến đây bèn dừng lại để chỉnh lại ngôn ngữ, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi một cái tiếp tục nói:

- Hắc Ám Thần hạ giới, Chư Thần vì đại chiến rơi vào giấc ngủ say, cần phải ngủ một giấc dài mới có thể khôi phục. Nhưng bọn họ lại sợ có người vượt qua được cực hạn, uy hiếp tín ngưỡng của toàn bộ Chư Thần, cắt đứt tín ngưỡng của bọn họ, hấp thu lực tín ngưỡng vượt qua bọn họ, cho nên bọn họ đã lấy toàn bộ sức mạnh đang trọng thương của mình hợp lại làm một Chủ Thần để liên hợp trị liệu. Mặc dù không có khôi phục toàn bộ thương thể của đối phương nhưng cũng khôi phục được chín phần. Vị Chủ Thần mặc dù vẫn trong giấc ngủ say nhưng có thể đánh thức dậy. Khi có người uy hiếp sự tồn tại của các Chư Thần thì hắn có thể tỉnh dậy. Bí mật này vốn có rất nhiều người biết. Thú Thần Đại Tể Ty của Thú Tộc, Tinh Linh Nữ Vương, Hỏa Diễm Sư Thần, Con trai Hải Thần, Long Hoàng Long Tộc đều biết. Những người này ban đầu chính là tín ngưỡng lưu lại của các Đại Chủ Thần nhưng theo dòng chảy của lịch sử, bọn họ đều đã biến mất. Chỉ có ta và Quang Minh Giáo Hoàng, Thánh Bửu Đắc là còn biết. Ngươi đã đột phá được giới hạn, nên ngươi sẽ trở thành đối tượng chịu sự công kích của Chủ Thần còn sót lại. Một ngày nào đó khi Thánh Bửu

Đắc đánh thức đối phương thì chắc chắn người sẽ chết, vì người đó là kẻ có lực chiến đấu mạnh nhất trong các Chư Thần.

- Vì sao khi ta vượt qua được giới hạn thì phải bị giết chết? Ô, người ở Thiên Kiếm Sơn không phải cũng vượt qua được sao? Tại sao ông ta không bị tiêu diệt?

Bạch Khởi neho neho mắt nói, đối với lời nói của Hắc Âm Giáo Hoàng hắn chưa dám tin. Dù sao một nhân vật như vậy, một lão nhân như vậy, lời nói ra đều nửa thật nửa giả, Bạch Khởi cũng không dám tin nhiều quá, nếu không bị người ta bán đứng cũng không biết.

- Chuyện này... Ô. Người nói không sai, trên thế giới này không chỉ có một mình người là vượt qua được giới hạn. Độc Cô Cầu Bại của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc thật sự đã vượt qua được, hơn nữa còn vượt qua rất nhiều, chỉ kém một bước là có thể tiến vào hàng ngũ Chủ Thần. Còn ta và Thánh Bử Đắc mặc dù không vượt qua nhưng đã mở được cánh cửa, tùy thời có khả năng siêu việt, Vưu Lý Tư của Đẩu Giả Công Hội cũng như vậy. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ lần này người đã sỉ nhục Thánh Bử Đắc quá lớn, người thật sự đã chọc giận hắn. Nếu ta là hắn, ta cũng sẽ điên lên, ta sẽ không tiếc tất cả để đối phó với người, cho dù có chết ta cũng muốn người phải chết. Thằng thần mà nói trước đây chúng ta không thức tỉnh người đó không phải vì chúng ta không thể, chỉ vì chúng ta không muốn. Người biết đấy, ta và Thánh Bử Đắc là hai người quyền lực nhất trên thế giới này. Hai người chúng ta chính là hai người mạnh nhất còn tồn tại. Mặc dù người ở Thiên Kiếm Sơn lợi hại hơn chúng ta, trấn áp được chúng ta, nhưng hắn không thể nào ra khỏi cửa. Mặc lần trước hắn ra tay, giết rất nhiều người của Giáo Đình, nhưng hắn cũng không làm chuyện gì quá đáng, không giống như người sỉ nhục thể diện của Thánh Bử Đắc trước mặt đám đông, còn bắt cóc hắn, như vậy là sỉ nhục hắn. Lần này người đã thật sự chọc giận hắn. Chúng ta không đi đánh thức người đó không phải vì không thể mà là không muốn có người tác uy tác quái trên đầu chúng ta. Việc tỉnh Thần thì dễ, nhất Thần mới khó. Một ngày nào đó khi hắn thức tỉnh, chúng ta không có năng lực trực xuất hắn, nhất định sẽ bị áp bức. Cho nên bắt đắc dĩ lắm mới phải làm như vậy, nhưng lần này người đã ép Thánh Bử Đắc không thể không làm như vậy. Ta cũng không biết người làm như vậy là tốt hay xấu.

Hắc Âm Giáo Hoàng cười đau khổ rồi nói với vẻ bất đắc dĩ.

Rất nhiều bí mật Bạch Khởi không biết, người ngoài cũng không biết, cái bọn họ nhìn thấy chỉ là hiện tượng bên ngoài, nhưng bí mật thật sự chỉ có ít người biết, và Hắc Âm Giáo Hoàng chính là một trong số đó, đối với cách làm của Bạch Khởi, hắn hiển nhiên không tán đồng.

- Người kia là ai?

Bạch Khởi neho neho mắt hỏi.

- Chiến Thần Vô Song.

Hắc Âm Giáo Hoàng nói với chút đau khổ, Chiến Tranh Chi Thần, Vô Song, là một trong các Chủ Thần, có sức mạnh tuyệt đối, nhưng nghe nói lực chiến đấu đủ để sánh ngang với Hắc Âm Thần và Quang Minh Thần. Tính cách táo bạo, đồng thời cai quản chiến tranh, rất ít người tin ngưỡng hắn, mới khiến thực lực của hắn đứng sau hai người, nhưng lực chiến đấu của hắn đối với con người mà nói lúc nào cũng rất mạnh. Hơn nữa với tính cách táo bạo của hắn, rất khó hầu hạ, Hắc Âm Giáo Hoàng không hy vọng hắn giáng xuống nhân gian.

- Bây giờ người nói với ta những điều này để làm gì?

Bạch Khởi nghe xong bèn hỏi, hắn không biết bây giờ Giáo Hoàng nói cho mình những điều này để làm gì? Lê nào những lời này bây giờ nói ra còn có ý nghĩa sao? Ông ta không phải nên nghĩ nhiều hơn việc làm thế nào để đối phó với vị Chiến Thần Vô Song đó sao?

- Lý do bây giờ ta nói với người là vì ta cần người đi cùng ta để ngăn cản Thánh Bử Đắc thức tỉnh người đó. Không giấu gì người, người đã làm tổn thương Thánh Bử Đắc, sau khi tin người sỉ nhục hắn truyền đi, ta đã lệnh cho người bí mật quan sát toàn bộ Quang Minh Giáo Đình, bí mật theo dõi hành tung của Thánh Bử Đắc. Khi phát hiện ra điều gì lập tức về báo cho ta. Hiện tại ta đã nhận được tin là hắn đã bí mật xuất phát, và điểm đến của hắn chính là nơi Chiến Thần đại nhân đang say ngủ ở Đông Phương Đại Lục. Cho nên hai người chúng ta nếu không muốn Chiến Thần đó thức tỉnh thì chúng ta phải đi ngăn cản Thánh Bử Đắc trước. Chuyện này ta cần sự giúp đỡ của người. Người nên biết thực lực của ta và hắn hơn kém nhau

không bao nhiêu. Nếu hấn thật sự liều mạng làm như vậy thì ta rất khó ngăn cản hấn, cho nên cần người giúp sức, nếu người giúp ta, chúng ta sẽ giết Thánh Bử Đắc thì có thể ngăn cản hấn rồi.

Hắc Ám Giáo Hoàng thốt ra một câu như vậy. Không khó nhìn ra hấn đã suy nghĩ rất kĩ mới thốt ra câu đó.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

480. Chương 350: Chiến Thần Vô Song (1)

- Ngăn cản hấn xong có thể lấy tiền chứ.

Bạch Khởi nghe xong lời này thì hỏi. Dưới sự giải thích của Hắc Ám Giáo Hoàng, Bạch Khởi nói ra một câu như vậy không khiến người ta giật mình.

Hắc Ám Giáo Hoàng suất chút nữa ngã lặn từ trên Vương tọa màu đen của mình xuống, liếc mắt nhìn Bạch Khởi, có chút choáng váng. Làm thế nào hấn cũng không nghĩ rằng mình nói ra một vấn đề trang nghiêm như vậy, nhưng tên này cuối cùng vẫn chỉ là muốn đòi tiền mình. Đối với chuyện này Hắc Ám Giáo Hoàng có chút kích động muốn bóp chết Bạch Khởi, nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nại vì hấn cần sự giúp đỡ của Bạch Khởi. Bản thân hấn không có cách nào ngăn cản được Quang Minh Giáo Hoàng Thánh Bử Đắc, hấn cần sự giúp đỡ của Bạch Khởi cho nên không thể không nhẫn nại. Đương nhiên nếu là bình thường hấn cũng nhẫn nại như vậy vì hấn không phải là đối thủ của Bạch Khởi, trừ phi hấn cũng điên cuồng như Thánh Bử Đắc, vì một chút tức giận nhất thời mà phải chịu cảnh bị Chiến Thần tàn bạo kia trấn áp suốt đời.

- Tiền đã chuẩn bị đủ rồi, người có thể lấy đi bất cứ lúc nào, ta đã kêu người để trên lầu hai.

Hắc Ám Giáo Hoàng sầm mắt lại, nói với vẻ bất đắc dĩ với Bạch Khởi.

- Hai mươi tỉ này đương nhiên ta phải lấy, nhưng đó là trước đây, người đã nhờ ta giúp vậy người không thể không cho ta một chút lợi ích. Hãy đưa cho ta thêm hai mươi tỉ nữa, thế nào hả?

Bạch Khởi nheo nheo mắt, cười ha ha, nhìn Hắc Ám Giáo Hoàng đang ở trước mặt nói với vẻ vô sỉ cực độ.

- Người nghĩ Hắc Ám Thần Điện là cái gì? Là Kim khố sao? Ta làm sao có nhiều tiền như vậy? Hơn nữa chuyện này cũng liên quan đến người. Người phải biết rằng, một ngày nào đó khi Chiến Thần Vô Song sống lại, nhiều lắm cũng chỉ có một người trấn áp ta, nhiều lắm là thế lực Hắc Ám Thần Điện của ta bị suy yếu, nhưng ta sẽ không gặp nguy hiểm gì, còn nếu là người, người sẽ chết!

Hắc Ám Giáo Hoàng lần này đã tức giận thật sự, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cách làm của Bạch Khởi thật sự là khiến người ta quá hận, lúc này là lúc nào mà còn nói như vậy, hơn nữa còn xảo trá như vậy.

- Ta mặc kệ, cùng lắm thì chết. Dù thế nào người cũng đưa tiền đi, nếu ta cầm được hai mươi tỉ, thì sẽ quay người đi, người tự đi tìm Thánh Bử Đắc đi, rút cục muốn thế nào tự người hãy chọn đi. Người phải biết Chiến Thần Vô Song một ngày nào đó khi hấn sống lại, mặc dù người không chết nhưng người chắc chắn sẽ phải chịu sự chèn ép, cả đời bị người ta áp chế mà không nói gì được. Hơn nữa sự tồn thất của Hắc Ám Thần Điện cũng sẽ không có cách nào tưởng tượng được. Đưa ta thêm hai mươi tỉ, hay là để Chiến Thần Vô Song sống lại, người hãy chọn đi.

Bạch Khởi nói với vẻ rất thờ ơ.

Thật ra hấn cũng không phải là không để ý, chẳng qua Bạch Khởi làm như vậy là có lý do của mình. Hấn hỏi Hắc Ám Giáo Hoàng thêm hai mươi tỉ, tổng cộng là bốn mươi tỉ, có bốn mươi tỉ Bạch Khởi hoàn toàn có thể đổi được hai cấp, đồng thời còn có thể đủ Giao Dịch Điểm hơn chín tỉ kim tệ, tiến vào hàng ngũ của Lục Tinh Đấu Thần, là cấp cao nhất của Chủ Thần. Lúc đó đừng nói là Thánh Bử Đắc mà ngay cả Chiến Thần Vô Song sống lại, Bạch Khởi cũng không quan tâm. Hấn căn bản không cần phải sợ vì sức mạnh của hai người nhiều nhất là tương đương nhau. Đương nhiên tên kia tiến lên cảnh giới này không biết bao nhiêu năm, có vô số kỹ thuật chiến đấu, còn có vô số Thần Khí của Chiến Thần, có thể càng lợi hại hơn, thậm chí có thể dễ dàng đánh bại Bạch Khởi, nhưng Bạch Khởi cũng không phải không có quân bài của mình. Hắc Ám Thập Nhị Vũ Dực một ngày nào đó khi được mở ra thì cũng không sợ Chiến Thần Vô Song, cho nên Bạch Khởi mới làm chuyện như vậy.

Lời nói của Bạch Khởi khiến Hắc Âm Giáo Hoàng thật sự không biết nói gì, người cần tiền không cần mạng hẳn thật sự chưa từng gặp qua, đặc biệt là Bạch Khởi phải đối diện với Chiến Thần Vô Song nhưng hẳn lại không có chút gì căng thẳng, cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn nhân cơ hội này để đe dọa mình, điều này khiến Hắc Âm Giáo Hoàng không biết nói gì.

Liếc mắt nhìn Bạch Khởi với vẻ tàn bạo, Hắc Âm Giáo Hoàng lạnh lùng nói:

- Tiền, ta không có nhiều tiền như vậy, sự tiêu hao của Hắc Âm Thần Điện gần đây rất lớn, chúng ta đã tiêu một số tiền rất lớn, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể đưa cho người ba mươi tỉ, còn nhiều hơn thì không có, người đi thì đi, không đi thì thôi, nếu thật sự không đi thì ta nhận!

- Ba mươi tỉ? Không được, giá cuối cùng, ba mươi một tỉ kim tệ. Tiền đối với ta là một thứ thật sự hữu dụng. Người đưa thì đưa, không đưa thì không đưa, nếu không thì không còn cách nào khác, ta không thể đi. Nếu thật sự không có tiền thì hãy kêu người đi gom cho ta là được rồi. Hắc Âm Thần Điện nhiều người như vậy góp một chút tiền có gì là khó khăn. Quang Minh Thần Điện có thể góp được mười mấy tỉ kim tệ, Hắc Âm Thần Điện các người góp một tỉ kim tệ thì có gì là khó chứ!

Bạch Khởi suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chấp thuận đề nghị này, nhưng dưới ba mươi một tỉ kim tệ nhất định là không được, Bạch Khởi muốn ba mươi một tỉ kim tệ, đây là cái giá thấp nhất của Bạch Khởi.

- Được!

Hắc Âm Giáo Hoàng đành bất đắc dĩ đồng ý, sau nửa giờ ba mươi một tỉ kim tệ đã xuất hiện trước mặt Hắc Âm Giáo Hoàng trên lầu hai, Bạch Khởi không nghĩ ngợi nhiều vội vàng cất đi.

Bạch Khởi kêu Cửu U đổi cho mình lên cảnh giới Lục Tinh Đấu Thần, Hắc Âm Giáo Hoàng ở bên cạnh sau khi nhìn thấy Bạch Khởi thu dọn số kim tệ đó xong, nhìn thoáng qua Cửu U trên tay Bạch Khởi, sắc mặt ít nhiều có chút cổ quái. Dù sao một vật như vậy rất hiếm gặp, nhưng hẳn cũng không nghĩ nhiều. Không Gian Giới Chỉ mặc dù rất quý hiếm nhưng hẳn cũng có gặp qua rồi, cũng không cảm thấy hiếm lạ. Bây giờ vấn đề mà hắn quan tâm nhất chính là Chiến Thần Vô Song, cho nên sau khi nhìn thấy Bạch Khởi thu dọn kim tệ xong liền vội vàng hỏi:

- Thế nào hả? Tiền người đã cầm rồi, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ, nếu không Thánh Bỉ Đắc thật sự sẽ thả Chiến Thần Vô Song ra, lúc đó thì thật sự phiền phức.

- Được, chúng ta đi.

Bạch Khởi cũng không phải là kẻ nuốt lời, hướng hồ chuyện này cũng liên quan đến sinh mệnh của mình, cho nên trong lòng không hề do dự, cũng không có yêu cầu nào khác mà đồng ý luôn, cùng với Hắc Âm Giáo Hoàng hai người biến thành một luồng ánh sáng biến mất trong phòng, theo hướng Đông mà đi.

oOo

Cùng với Hắc Âm Giáo Hoàng sau hai ngày đi đường cuối cùng bọn họ cũng tới một ngọn núi ở Đông Phương Đại Lục. Vị trí này nằm trong cảnh giới của Gia Lam Đế Quốc, điều này khiến Bạch Khởi đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhớ ra gã tiểu Nhật Nản trước đó, Sơn Bản Long Nhất, nhất thời nhớ tới chuyện Sơn Bản Long Nhất nói về mộ của Chư Thần. Bây giờ xem ra rất có khả năng vị Chiến Thần Vô Song đó được giữ ở đây, và nơi này cũng không phải là Chư Thần mộ nào, nói chính xác hơn đây là nơi Chư Thần đang ngủ say. Chỉ là có một gã Thần đang ngủ say ở đây mà thôi.

Sắc mặt của Bạch Khởi trở nên quái dị nhưng lại không nói gì nhiều, chỉ cùng với Hắc Âm Giáo Hoàng tiến vào trong núi. Bạch Khởi không biết đường, Hắc Âm Giáo Hoàng thì biết cho nên đi theo hẳn thật là tốt.

- Ở chỗ này.

Hắc Âm Giáo Hoàng chỉ tay lên một sơn động, thấp giọng nói với Bạch Khởi, nhưng khi lời nói này vừa phát ra thì đột nhiên trong không trung một trận khí tiêu điều truyền đến, khí thế uy nghiêm khắp trời, điều này khiến cho sắc mặt của Bạch Khởi và Hắc Âm Giáo Hoàng đều biến đổi.

- Không hay rồi, tên Thánh Bỉ Đắc đáng chết đã đánh thức Chiến Thần Vô Song rồi, đáng chết, sao hắn lại nhanh như vậy chứ, chúng ta đi mau thôi!

Hắc Ám Giáo Hoàng biến sắc cao giọng kêu lên, nói xong liền xoay người chạy đi.

Nhưng đáng tiếc lúc này có chạy thì cũng đã quá muộn, khi hắn phản ứng muốn rời khỏi nơi này thì một giây sau Quang Minh Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc và một thanh niên anh tuấn đồng tử kim sắc, tay cầm trường thương, thân mặc áo giáp vàng khoảng chừng hơn hai mươi tuổi xuất hiện trước mặt Bạch Khởi và Hắc Ám Giáo Hoàng, ngăn cản đường đi của hai người họ.

- Chiến Thần Điện Hạ, người tóc trắng trước mặt chính là Bạch Khởi. Hắn chính là người đã vượt qua giới hạn, đồng thời cũng sỉ nhục người của Chư Thần. Người bên cạnh hắn chính là Hắc Ám Giáo Hoàng, ta vốn cho rằng hắn không có vấn đề gì nhưng bây giờ xem ra hắn cũng có vấn đề tương tự. Nơi ngủ say của ngài chỉ có mấy người chúng ta biết, những người khác đều chết cả rồi, bây giờ chỉ có tôi và hắn biết. Không ngờ hắn lại liên hợp với Bạch Khởi, xem ra bọn chúng cùng tới đây là muốn ngăn cản tôi đánh thức ngài.

481. Chương 350: Chiến Thần Vô Song (2)

Quang Minh Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc đứng bên cạnh Chiến Thần, cung kính vô cùng.

Lời nói này khiến cho Hắc Ám Giáo Hoàng biến đổi sắc mặt, vẻ mặt lập tức đỏ bừng lên, do dự một lát, sắc mặt lại biến đổi, trong nháy mắt đã đứng trước mặt Chiến Thần Vô Song, cao giọng kêu lớn:

- Đại nhân, ngài không biết đâu, ta bị Bạch Khởi bắt đến đây, ngài cũng biết ta không phải là đối thủ của hắn, cho nên ta bị bắt ép. Ngài phải tin ta, ta và hắn là kẻ thù, ta dẫn hắn đến chỉ là muốn thức tỉnh ngài thôi

- Người tưởng là ta sẽ tin lời người sao? Hấp Huyết Quỷ ghê tởm, sinh vật dơ bẩn, người âm mưu lừa dối Chiến Thần vĩ đại như ta sao?

Chiến Thần sau khi nghe xong hừ lạnh một tiếng rồi nói, xem ra hắn cũng không phải là kẻ ngốc, không phải kẻ dễ dàng bị lừa gạt.

- Ta...

Hắc Ám Giáo Hoàng vẫn còn muốn nói gì nữa nhưng đáng tiếc chưa nói xong Chiến Thần Vô Song không nói nhiều, trường thương đang cầm trong tay tỏa kim sắc vọt tới, trực tiếp lao về bổ đôi Hắc Ám Giáo Hoàng, làm cho hắn nát bấy. Xem ra là một kẻ ra tay với thủ đoạn rất độc ác, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho mà trực tiếp giết chết Hắc Ám Giáo Hoàng.

Tình cảnh như vậy khiến cho Quang Minh Giáo Hoàng choáng váng cả người, hắn quả nhiên bị chấn động mạnh, trong lòng càng thêm tin tưởng Chiến Thần Vô Song, nhìn về phía Bạch Khởi trong mắt đầy vẻ căm hận điên cuồng, còn có một tia giễu cợt.

Nhưng đối với thực lực của Chiến Thần Vô Song, Bạch Khởi cũng không có gì quá kinh ngạc. Hắn cũng là cường giả cấp bậc Chủ Thần, đương nhiên biết cấp bậc Chủ Thần muốn đối phó với người yếu hơn chẳng là gì, chỉ cần phát tay đã có thể giải quyết. Chỉ sợ là kẻ kia có là Cao Đẳng Thần có lực chiến đấu cực mạnh cũng không phải là ngoại lệ, chứ đừng nói đến Hắc Ám Giáo Hoàng là một Cửu Tinh Đấu Thánh, ngay cả Cao Đẳng Thần cũng không đạt được.

Bạch Khởi chỉ cười cười, cũng không có phản ứng gì lớn, điều này khiến cho Chiến Thần Vô Song đầu tiên sửng sốt, sau đó hừ lạnh một tiếng nói:

- Nhân loại nhỏ bé các ngươi gặp ta mà không thấy sợ hãi sao? Hay lắm, chẳng trách ngươi có thể đột phá được giới hạn. Ta nghe nói ngươi mới hai mươi tuổi? Nhân loại hai mươi tuổi, ngươi phải mất bao nhiêu năm mới đạt đến cảnh giới đó? Ta nghĩ không nhiều lắm, trong thời gian ta ngủ chưa đủ giấc ngươi đã có thể đạt đến sự tồn tại như bây giờ, nếu ta cứ để mặc ngươi như vậy e là tương lai ngươi sẽ càng nguy hiểm. Xem ra ta không thể không giải quyết ngươi, nếu không ngươi sẽ thật sự uy hiếp đến các Chư Thần!

- Ha ha, giải quyết ta? Ta thừa nhận là ngươi rất lợi hại, nhưng muốn giết ta sao? Sợ là chuyện không dễ dàng gì đâu!

Bạch Khởi cười rử rượi, sau đó không nói nhiều rút Hóa Huyết Thần Dao ra. Đối với một đối thủ như Chiến Thần Vô Song, Bạch Khởi không dám khinh địch, thực lực hai bên không hơn kém nhau bao nhiêu, hơn nữa đối phương có thể còn mạnh hơn mình, hắn không dám chủ quan qua loa, chủ quan khinh địch có thể sẽ hại chính mình.

- Khốn khiếp! Người dám nói như vậy với ta sao? Nhân loại hèn mọn các người lại dám nói với ta như vậy! Ta phải giết người!

Chiến Thần Vô Song tương đối không hài lòng với thái độ của Bạch Khởi, tức điên lên, sau đó dùng đầu khí màu vàng kim lao thẳng tới Bạch Khởi. Là một Chiến Thần, hắn không nắm giữ lực lượng và pháp tắc gì nhưng lực chiến đấu của hắn thì đúng là độc nhất vô nhị.

Sau khi Hóa Huyết Thần Dao trong tay Bạch Khởi và Kim sắc trường thương của Chiến Thần Vô Song đụng độ nhau, cả hai người đều tự thối lui, nhưng Bạch Khởi lùi mười bước thì Chiến Thần Vô Song lùi một bước trên không trung.

- Điều này sao có thể! Người lại đạt được nền tảng Chư Thần, hơn nữa còn là Chư Thần cấp cao!

Chiến Thần Vô Song nhìn thấy tình cảnh như vậy nhất thời kinh ngạc. Trái lại với sự trầm tĩnh của Bạch Khởi, hắn có vẻ tương đối không bình tĩnh, hắn cũng là từ một người bình thường từng bước, từng bước tu luyện lên, đương nhiên biết muốn tu luyện được cấp bậc như Bạch Khởi khó khăn như thế nào. Từ một sinh linh đầu tiên, hắn từng bước tu luyện được đến bước này, muốn làm được cũng phải tốn thời gian cả vạn năm. Nhưng theo tin tức thì người ở trước mặt chỉ mới hai mươi tuổi, sự tu luyện của hắn nhiều lắm cũng chỉ mười lăm năm mà thôi, thời gian mười lăm năm mà đã có thể đối kháng với mình. Nếu hắn cứ tiếp tục trưởng thành như vậy thì kết quả không biết sẽ thế nào, hắn thật sự không dám nghĩ.

Lúc này trong lòng Chiến Thần Vô Song chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết chết Bạch Khởi, phải tiêu diệt triệt để Bạch Khởi. Bất luận thế nào không tiếc gì cả phải giết chết người đang ở trước mặt, nếu không thì đợi hắn trưởng thành sẽ như thế nào chứ? Hắn chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù của Chư Thần, hắn chắc chắn không thể tiếp tục sống như vậy.

- Khốn khiếp! Người phải chết!

Chiến Thần Vô Song không nói nhiều mà trực tiếp xông tới, trường thương trong tay hóa thành thương ảnh đầy trời, trong nháy mắt vọt tới, từ xung quanh mười phân thân bắt đầu công kích Bạch Khởi. Vô số tàn ảnh theo Chiến Thần xuất hiện với tốc độ khó tưởng tượng, trực tiếp xông về phía Bạch Khởi.

Đình, đình~~

Một trận tiếng vang ầm ầm truyền đến, vang vọng khắp nơi. Bạch Khởi và Chiến Thần Vô Song đối chiến, Quang Minh Giáo Hoàng ở xa xa hốt hoảng bỏ chạy. Thậm chí hắn không dám ở gần chỗ đấy, khí lưu tranh đấu của hai người khiến hắn không cách nào chịu nổi. Núi non xung quanh bắt đầu đổ nát, trên mặt đất xuất hiện vô số lỗ thủng, khắp nơi đều ngổn ngang. Trận chiến của hai người mặc dù không tạo nên thương tổn gì cho đối phương, nhưng tất cả mọi thứ xung quanh đều bị họ phá nát hết, mọi thứ trong trăm dặm đều bị hóa thành bình địa, không biết có bao nhiêu sinh linh đã chết trong trận giao chiến giữa hai người.

Hai người giao thủ, rõ ràng là Bạch Khởi vẫn chịu thiệt thòi hơn một chút. Về sức mạnh, hắn không bằng Chiến Thần Vô Song, chỉ có thể miễn cưỡng thấp hơn, đồng thời chỉ có thể giao thủ với đối phương mà thôi. Bất luận là tốc độ, sức mạnh, hay là phản ứng đều yếu hơn một chút, đương nhiên vẫn có thể cầm cự. Bất luận nói thế nào Bạch Khởi cũng là một Lục Tinh Đấu Thần, thuộc về Chủ Thần cấp cao, có thể đối kháng với Chiến Thần Vô Song cũng không có gì lạ.

- Khốn khiếp, người thật sự là rất mạnh, nhưng điều này khiến ta càng không thể không giết người, cho nên người phải chết! Diệt Sát Chi Thương!

Sau khi Chiến Thần Vô Song tránh ra liền cao giọng nói, giữa lúc đang nói trường thương kim sắc đã xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, mang theo sát khí dài khoảng trăm dặm, trực tiếp xông về phía Bạch Khởi.

Nghe xong lời này sắc mặt Bạch Khởi vội biến sắc, vội vàng đỡ đòn, nhưng vẫn bị đầu khí của trường thương hóa thành công kích, gạt lực tiến về phía Bạch Khởi. Bạch Khởi dùng Hóa Huyết Thần Dao phản kháng, chỉ phản kháng nhưng cả người đã bị đẩy lùi ngàn mét, ngã xuống đất, ói ra một ngụm máu.

- Khốn khiếp, lần này xem ra không thể không lấy con bài cuối cùng ra rồi, tên Chiến Thần này thật khó đối phó.

Sau khi Bạch Khởi ới ra một ngụm máu liền nghĩ đến điều này, còn Chiến Thần Vô Song tiếp tục triển khai công kích, không nói nhiều xông về phía Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi vội vàng chống đỡ, lập tức tránh ra, trong nháy mắt triển khai mười hai cánh chim màu đen sau lưng. Sức mạnh của Bạch Khởi trong nháy mắt đã nâng lên mười hai lần, khí thế cả người đều thay đổi, mang khí thế Hắc Ám, có chút cảm giác âm u, lạnh lẽo, nhưng về sức mạnh không nghi ngờ gì là đã được nâng cao lên rất nhiều.

- Cái gì! Điều này sao có thể! Hắc Ám Thiên Sứ? Điều này sao có thể chứ, sao lại có Hắc Ám Thiên Sứ lợi hại như vậy?!

Nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt của Chiến Thần Vô Song vội biến đổi, thấp giọng nói. Hắc Ám Thiên Sứ là gì, hắn đương nhiên biết rất rõ, là một trong các Chư Thần. Hồi đầu khi tạo ra đám tôi tớ Thần tộc, hắn cũng ở đây. Hắc Ám Thần đã lợi dụng việc tham dự Sáng Thế Pháp Tắc và sức mạnh Hắc Ám để nặn ra Hắc Ám Thiên Sứ đối địch với Quang Minh Thiên Sứ. Nhưng chủng tộc này mặc dù mạnh mẽ, nhưng khi Đại Chiến Chư Thần đã bị hủy diệt cùng với Thiên Sứ Tộc, một người còn sống cũng không có, không giống như Thiên Sứ Tộc vẫn còn một người sống sót. Chủng tộc này thật sự đã bị tuyệt chủng rồi.

Thế nhưng bây giờ lại có một Hắc Ám Thập Nhị Dực Thiên Sứ còn sống xuất hiện trước mặt hắn, Chiến Thần Vô Song sao có thể không kinh ngạc cho được? Phải biết rằng Hắc Ám Thiên Sứ đặc biệt là Hắc Ám Thập Nhị Dực Thiên Sứ sau khi hóa thân sức mạnh có thể nâng lên gấp mười hai lần.

Vừa rồi Bạch Khởi chỉ là yếu hơn mình một chút, mặc dù không phải là nhiều nhưng bản thân có thể nắm chắc được việc giết chết đối phương. Nhưng bây giờ ngay cả một chút chắc chắn cũng không có, nhiều lắm cũng chỉ có thể dựa vào trường thương và áo giáp của bản thân để chống lại đối phương, nhưng tuyệt đối không thể nào thắng được.

- Không sai, cái người nhìn thấy chính là Hắc Ám Thiên Sứ, cũng không có gì là không thể. Ta đã hóa sinh trước mặt người, bây giờ người còn muốn chiến đấu nữa không?

Bạch Khởi lạnh lùng nói, hắn không dám chắc có thể đánh thắng Chiến Thần Vô Song. Hắn không biết đối phương rút cục còn giấu quân bài nào nữa không, cho nên hắn không dám động thủ tùy tiện. Trước áp lực như vậy Bạch Khởi không muốn động thủ, cũng không muốn đoạt mạng đối phương, nhân thần của đối phương cũng nói cho hắn biết, đối phương cũng có cách nghĩ như vậy, cho nên hắn mới nói như vậy.

Lời nói của Bạch Khởi khiến cho sắc mặt Chiến Thần Vô Song biến đổi trong nháy mắt, không nói được gì, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, đại khái hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

482. Chương 351: Âm Mưu Của Chiến Thần (1)

Nếu là lúc bình thường Chiến Thần Vô Song tuyệt đối sẽ không do dự mà giết chết Bạch Khởi, nhưng bây giờ thì không thể, thực lực của Bạch Khởi khiến Chiến Thần Vô Song có chút kiêng nể, hắn không dám trêu chọc Bạch Khởi. Mặc dù hắn có bộ quần áo Chiến Thần được gọi là vô kiên bất tồi có thể nâng cấp thực lực của hắn lên không ít, nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện giết Bạch Khởi. Thực lực của Bạch Khởi trước đó chỉ kém hơn Chiến Thần Vô Song một chút, bây giờ sau khi biến thân thành Thập Nhị Dực thực lực chỉ mạnh hơn chứ không yếu đi, muốn âm mưu đánh bại hắn, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Hơn nữa thắng thần mà nói kẻ tên là Bạch Khởi đang ở trước mặt khiến cho Chiến Thần Vô Song cảm thấy có chút áp lực, có cảm giác sợ hãi cái chết. Hắn không phải là kẻ ngốc, thân là Chiến Thần, hắn đã đối mặt với vô số lần chiến đấu nhưng những người thật sự có thể uy hiếp được tính mạng của hắn cũng chỉ có mấy người, và Bạch Khởi rõ ràng là một trong số đó.

Từ không đến có, hắn đã trải qua thời gian mười vạn năm, mười vạn năm mới đạt đến cảnh giới như bây giờ. Mặc dù sau này hắn không hề tiến thêm bước nào, nhưng hắn đã không còn theo đuổi cái gọi là

cảnh giới Chí Cao Thần hư vô, mờ mịt. Dù sao cảnh giới đó, không phải chỉ cần người có thực lực, có sự kiên nhẫn là có thể đạt được, mà còn phải có may mắn. Có lúc không có đủ may mắn cũng không còn cách nào, hắn đã không còn là kẻ mạnh không ngừng khiêu chiến trước đây để âm mưu thăng cấp Chiến Thần của mình. Hắn đã thay đổi, hắn đã trở nên quý trọng sinh mạng của bản thân mình, trở nên quý trọng thành quả của mình. Hắn đã không còn là Chiến Thần dũng cảm, cái gì cũng không sợ trước đây nữa. Sống càng lâu khiến hắn càng sợ chết, hắn sợ chết vì vậy hắn đã mặc kệ đối mặt, đối mặt với cuộc chiến đấu có thể chết, hắn thật sự có chút khiếp đảm.

Quang Minh Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc đứng bên cạnh vẻ mặt mê man nhìn Bạch Khởi và Chiến Thần Vô Song đang ở trước mặt. Mặc dù hắn cũng muốn xen vào, muốn nói một hai câu gì đấy khiến Bạch Khởi phải chết nhưng hắn không dám nói. Dù sao cuộc chiến đấu của hai người đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Cuộc giao đấu của hai kẻ mạnh tuyệt thế không cho phép người nào có thực lực yếu hơn xen vào. Điều này hắn biết rất rõ, cũng giống như cuộc chiến đấu giữa hắn và Hắc Ám Giáo Hoàng từ ban đầu đã không cho phép người khác xen vào. Những kẻ có thực lực không đồng đẳng, thậm chí ngay cả tư cách để nói cũng không có.

Mặc dù biết rất rõ điều đó, nhưng vì sự cừu hận với Bạch Khởi, vì Bạch Khởi đã dành cho Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc sự sỉ nhục lớn lao, khiến hắn có chút điên cuồng. Não bộ cũng trở nên không tỉnh táo, nhìn thấy Bạch Khởi nở nụ cười trên mặt, không biết tại sao Giáo Hoàng lại nổi điên lên, não bộ cũng có chút choáng váng, tự nhiên hết vang lên:

- Chiến Thần Bệ Hạ, sao ngài còn chưa động thủ? Tên ấy chính là kẻ dị giáo, ngài mau giết chết hắn đi!

Lời nói này phát ra Bạch Khởi không có phản ứng gì, ngược lại Chiến Thần Vô Song lại biến đổi sắc mặt, hung dữ quét ánh mắt về phía Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc. Trong nháy mắt toàn thân của Giáo Hoàng đã bị đánh bật ra xa mấy trăm mét, sau đó rơi xuống đất, tạo ra một lỗ thủng trên mặt đất. Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc sau khi liên tiếp ối ra mấy ngụm máu mới ổn định lại được cơ thể, kinh hãi nhìn Chiến Thần Vô Song. Lúc này mới nghe Chiến Thần Vô Song hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Ta phải làm gì không đến lượt ngươi xen vào, thứ hèn mọn nhà ngươi đừng tưởng rằng ngươi là người đại diện trên nhân gian của Quang Minh Thần thì có thể sai khiến ta. Đừng nói là ngươi, mà ngay cả Quang Minh Thần cũng không dám nói với ta như vậy, vậy mà ngươi lại định làm gì chứ? Tốt nhất là câm mồm lại cho ta, lần này ta chỉ dạy ngươi một bài học, lần sau ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

Lời này vừa thốt ra, Giáo Hoàng lập tức ngậm miệng không dám nói thêm nữa câu. Từ lâu đã nghe nói Chiến Thần Vô Song tính tình tàn bạo, không gì có thể sánh được, ban đầu hắn còn không tin lắm nhưng bây giờ sau khi tự mình trải qua thì hắn đã tin. Hắn biết nếu mình thật sự dám nói nữa thì bản thân nhất định sẽ chết, vì vậy hắn không dám nói thêm gì.

Sau khi giải quyết xong Quang Minh Giáo Hoàng, Chiến Thần Vô Song đứng trên không trung, lẳng lặng đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi, quan sát Bạch Khởi từ trên xuống dưới một hồi lâu. Áo giáp kim sắc dưới ánh sáng mặt trời tỏa ra ánh sáng sáng lạn, trường thương nắm chặt trong tay ngược lại không có bất cứ động thủ nào, một hồi lâu Chiến Thần Vô Song mới từ từ mở miệng nói:

- Nhân loại kia, ta không thể không nói ngươi rất mạnh, rất lợi hại, mới hai mươi tuổi mà đã có thể đạt đến cảnh giới này, tuyệt đối là đã hơn ta. Phải biết rằng theo những gì Giáo Hoàng nói về thế giới nhân loại, ngươi chỉ là một con người bình thường, mặc dù ngươi có dòng máu của Hắc Ám Thiên Sứ, nhưng ngươi vẫn là một người bình thường. Huyết thống của Hắc Ám Thiên Sứ mặc dù không phải là huyết thống cao cấp lắm, nhưng ngươi lại có thể đạt được sự tu luyện như vậy trong hai mươi năm, có thể đối kháng với ta, không thể không nói ngươi thật sự khiến ngươi ta bội phục. Bây giờ ta đã không còn dám chắc là có thể giết chết được ngươi.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Bạch Khởi từ chối cho ý kiến mà chỉ nói như vậy. Hắn đã ít nhiều nhìn ra được, tên nam nhân tóc vàng, đồng tử màu vàng, mặc áo giáp vàng, cầm trường thương màu vàng đã không muốn tranh đấu với mình, nhưng hắn không dám khẳng định chắc chắn cho nên mới nói như vậy.

Đương nhiên từ lời nói của Bạch Khởi cũng không khó nhìn ra Bạch Khởi cũng không muốn tiếp tục đánh nữa, thực lực của hai người xấp xỉ nhau, thật sự nếu phải đánh nhất định sẽ dẫn đến cục diện cả hai bên đều bị thương. Kết quả như vậy bất luận là đối với Bạch Khởi hay là đối với Chiến Thần Vô Song mà nói đều không phải là kết quả mà bọn họ muốn có.

Thấy Bạch Khởi chuyển lại quả bóng cho mình, sắc mặt của Chiến Thần Vô Song ít nhiều có chút khó coi. Thân là Chủ Thần kêu hấn chủ động cầu hòa có chút khó coi cho hấn. Vừa rồi hấn nói như vậy thật sự chính là muốn nói với Bạch Khởi, kêu Bạch Khởi chủ động một chút, kêu Bạch Khởi cầu hòa với mình, bản thân cũng sẽ thuận thể mượn cớ đem chuyện này của hai người giải quyết hòa bình, nhưng khổ nỗi là Bạch Khởi lại không chủ động nhận lỗi với mình, chủ động cầu hòa. Điều này khiến Chiến Thần Vô Song ít nhiều có chút xấu hổ.

Nhưng Bạch Khởi không nói câu đó hấn cũng không thể động thủ thật sự với Bạch Khởi, làm như vậy thật sự không đáng. Kết quả là do dự một lát, sau khi sắc diện thay đổi mấy lần, Chiến Thần Vô Song cuối cùng bất đắc dĩ bị ép phải mở miệng nói:

- Nếu đã như vậy, người cũng không đánh thắng ta, mà ta muốn đánh thắng người cũng rất khó khăn, kết quả cuối cùng rất có khả năng là cả hai bên đều bị thương tổn, nếu như vậy đối với ta và người đều không có ích lợi gì cả. Ta vốn là người không thích những chuyện bất lợi, cho nên trận chiến đấu này chúng ta hãy ngừng tay đi thế nào hả?

- Được, đương nhiên là được, giữa chúng ta căn bản không có thù oán gì, không đáng để liều mạng. Huống hồ thực lực của ta và người tương đương nhau, nếu thật sự phải động thủ thì không có ai có kết quả tốt cả, chỉ bằng như vậy đi, đối với ai cũng có lợi.

Người ta đã chủ động cầu hòa, Bạch Khởi đương nhiên cũng không có lý do truy đuổi cướp mạng vị Chiến Thần Vô Song này đến cùng, thuận theo lời của Chiến Thần Vô Song tiếp tục nói như vậy.

Khi Chiến Thần Vô Song còn định nói gì đó, Bạch Khởi đã gơ tay nói:

- Nếu không còn chuyện gì, vậy ta đi trước đây.

Nói xong không để đối phương có cơ hội nói gì nữa, xoay người rời khỏi nơi đó. Bạch Khởi vốn đã quyết định sẽ quay về trong nước trước, nhưng nghĩ đi nghĩ lại hấn vẫn không làm như vậy, mà đưa ánh mắt nhìn về hướng chiến trường Thiên Long ở phía xa. Khoảng cách giữa hai nơi gần như bằng nhau, nhưng Bạch Khởi đã chọn đến chiến trường Thiên Long, vì trong nước trước mắt chưa có chuyện gì, hấn quay về cũng chẳng có gì để làm, chỉ bằng đi tới chiến trường Thiên Long giải quyết vấn đề ở đó thì tốt hơn. Phải biết rằng chiến tranh ở chiến trường Thiên Long đã kéo dài nửa năm rồi, đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong, thật là hao tổn tâm sức. Người Thiên Long chống lại quá mức ngoan cường, trong thời gian ngắn ngủi nửa năm Thiên Long đã trưng dụng ngàn vạn binh mã, binh mã tam quốc chém giết binh mã Thiên Long tám trăm vạn thì tự họ cũng tổn thất ngàn vạn. Ví dụ như bây giờ binh mã của Thiên Long là tám trăm vạn, binh mã của tam quốc hơn ngàn vạn, ở Bất Diệt Hoàng Triều còn có hơn bốn mươi vạn nữa, trong sự tổn thất của Quân đoàn hơn ngàn vạn thì Bất Diệt Hoàng Triều cũng chiếm hơn hai trăm vạn rồi, mặc dù không nhiều, nhưng Bạch Khởi không thể cứ để tiếp tục giằng co như vậy.

Mục tiêu của Bạch Khởi không đơn thuần chỉ là một Thiên Long nhỏ bé mà là toàn bộ đông Đại Lục, toàn bộ thế giới, cho nên Bạch Khởi không thể đem binh mã trói chân ở Thiên Long, để họ không ngừng bị tiêu hao ở đây. Điều này không phù hợp với lợi ích của Bạch Khởi vì vậy Bạch Khởi quyết định tự mình đi đến đó một chuyến, giải quyết triệt để Đế Quốc Thiên Long, thuận thể sẽ chiếm đoạt luôn Đế Quốc Đức Lan, sáp nhập Đế Quốc Băng Tuyết, đem toàn bộ các tiểu quốc xung quanh và toàn bộ Đông Đại Lục nhét vào trong túi mình.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

483. Chương 351: Âm Mưu Của Chiến Thần (2)

Chuyện này vốn cần phải có một khoảng thời gian tối thiểu nhất cũng phải tốn mười năm, thậm chí là lâu hơn. Bạch Khởi trước đó cũng đã chuẩn bị đầy đủ, hấn có đủ nhẫn nại để hoàn thành chuyện này, trước

đó bất luận là Hắc Âm Thần Điện hay là Quang Minh Thần Điện, mặc dù thực lực hùng hậu nhưng cũng không thể nào uy hiếp được Bạch Khởi, Bạch Khởi cũng không quan tâm. Nhưng đến bây giờ khi Chiến Thần Vô Song xuất hiện khiến Bạch Khởi có chút cảm giác lo lắng, thực lực của hai người tương đương nhau, Chiến Thần Vô Song lại có sức chiến đấu hùng hậu đáng kinh ngạc, nếu cộng thêm Quang Minh Đế Quốc và Quang Minh Giáo Đình và Tây phương Đại Lục, như vậy khi hai bên đụng độ thì người chịu thiệt vẫn là Bạch Khởi.

Dù sao sức mạnh của Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc cũng đã cách xa Bất Diệt Hoàng Triều, còn có các đại quốc gia của Tây phương Đại Lục gia tăng thêm sức mạnh, Bất Diệt Hoàng Triều tuyệt đối không thể phản kháng được. Trước đó bọn họ bị Bạch Khởi trấn áp không phải vì bọn họ không mạnh mà là vì bọn họ không có cường giả có thể đối kháng với Bạch Khởi, nhưng với sự xuất hiện của Chiến Thần Vô Song đã khiến bọn họ có được một cường giả như vậy. Về mặt ý nghĩa mà nói, Trung Tâm Đại Lục và Tây phương Đại Lục đã nằm ở ưu thế tuyệt đối, Chiến Thần Vô Song chỉ cần quay về tập hợp lực lượng quay đầu đối phó với Bạch Khởi thì thủ hạ của Bạch Khởi sợ là không đấu được. Vì vậy Bạch Khởi có chút lo lắng, hẳn hy vọng có thể mau chóng giải quyết vấn đề của Thiên Long, giải quyết Thiên Long sẽ tạo thế để chiếm đoạt toàn bộ Đông Phương Đại Lục, như vậy mới có thể đối kháng được với Chiến Thần Vô Song, đối kháng với những thế lực khác, như vậy mới có thể hoàn thành giấc mơ của Bạch Khởi.

Sức thu hút của Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể đối với Bạch Khởi thật sự là rất lớn, hẳn không thể không nỗ lực một chút, hẳn không thể không thống nhất toàn bộ Đại Lục, vì có làm như vậy mới có thể đạt được Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, như vậy Bạch Khởi càng cần phải nỗ lực gấp mấy lần, chuyện này trước đây vốn đã có thể định đoạt rồi. Bạch Khởi có ưu thế tuyệt đối và sức mạnh vượt quá sức tưởng tượng để thống nhất toàn bộ Đại Lục, nhưng bây giờ không còn như vậy. Bây giờ Chiến Thần Vô Song lại trở thành vật cản của Bạch Khởi, hẳn khiến Bạch Khởi không thể không lo lắng, cũng không dám lơ là chút nào, vì chỉ cần lơ là một chút cũng có thể tạo thành thất bại sau này. Đây là tình huống Bạch Khởi không cho phép xảy ra.

oOo

Bạch Khởi rời đi rồi, Chiến Thần Vô Song vẫn chưa bỏ đi, nhìn về hướng Bạch Khởi rời đi, trên vẻ mặt của Chiến Thần Vô Song ít nhiều có chút lo lắng, vẻ mặt trở nên rất khó coi, đứng trên cao thì thào nói:

- Nhân loại hèn mọn, ngươi lại khiến cho Chiến Thần vĩ đại như ta phải cầu hòa ngươi, đúng là sỉ nhục, vô cùng sỉ nhục, là sự khiêu khích với Chư Thần. Chuyện này ta sẽ ghi nhớ, đáng chết. Nếu không phải vì ta không muốn phá vỡ phong ấn Quang Minh đáng chết để người khác tỉnh lại thì bây giờ ngươi đã chết rồi. Đồ con kiến nhỏ bé như ngươi mặc dù có sức mạnh có thể đối kháng với ta, nhưng ngươi lại không có bản lĩnh chống lại các Chư Thần. Nhưng ta không muốn những người đó sống lại chĩa mũi nhọn vào ta, cho nên ngươi cứ đợi đi, ta nhất định sẽ phá vỡ phong ấn, cam tâm nhìn những người khác cũng nhau thất cổ ngươi.

Sau khi nói xong, sắc mặt thay đổi mấy lần rồi trở lại bình thường, sau đó lại quay lại biểu hiện lạnh lùng, cao ngạo như trước, xoay người biến mất trong không trung, một giây sau đã đến trước mặt Giáo Hoàng, kéo đối phương từ dưới đất lên, nhìn liếc qua Giáo Hoàng đang ở trước mặt, lạnh lùng nói:

- Ngươi thật sự yếu như vậy sao? Mới chỉ một lát mà ngươi đã trở thành bộ dạng thế này, thật là mất mặt.

Đối với những lời này Giáo Hoàng chỉ cười đau khổ, hẳn thật sự yếu như vậy sao? Có lẽ, đối với những người như Chiến Thần Vô Song và Bạch Khởi mà nói hẳn thật sự yếu không tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả một đòn công kích cũng không đỡ được, nhưng đối với Đại Lục mà nói hẳn tuyệt đối là một cường giả tuyệt thế. Trên thế giới này chỉ có thể có ba người đánh thắng hẳn là Bạch Khởi, Chiến Thần Vô Song và Độc Cô Cầu Bại của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc, những kẻ khác tuyệt đối không thể nào đánh thắng hẳn. Hẳn rất mạnh, đặc biệt là sau cái chết của Hắc Âm Giáo Hoàng.

Nếu như lời này là do người khác nói ra thì Giáo Hoàng sẽ không do dự mà giết chết hẳn, nhưng lời này lại do Chiến Thần Vô Song nói ra, Giáo Hoàng Thánh Bì Đắc thật sự không còn lời nào để nói, vì đối với Chiến Thần Vô Song mà nói, tình hình thật sự là như vậy.

Đối với biểu hiện của Giáo Hoàng, Chiến Thần Vô Song chỉ nhìn thoáng qua một cách miệt thị rồi nói:

- Được rồi, ngươi yếu thì cũng đã yếu rồi, dù sao ngươi cũng không thể giúp ta đối phó với Bạch Khởi, đối phó với nhân loại nhỏ bé là đủ rồi. Ta quyết định đem Quang Minh Giáo Đình đổi thành Chiến Thần Điện,

đem Quang Minh Thánh Vực đổi thành Chiến Thần Thánh Vực, người không có ý kiến gì chứ?

Ý kiến? Đương nhiên là có rồi, Quang Minh Giáo Đình là do hấn khổ tâm kinh qua mấy vạn năm mới hình thành được, mới đem thế lực của Quang Minh Giáo Đình trải rộng khắp cả thế giới. Chiến Thần Vô Song chỉ dùng một câu nói đã cướp đi Quang Minh Giáo Đình, khiến hấn thay đổi địa vị, sao hấn có thể đồng ý được chứ? Nhưng không còn cách nào khác, tình thế thuộc về kẻ mạnh, hấn biết nếu mình chỉ cần nói thêm một từ thì chỉ một giây sau, vị Chiến Thần tàn bạo này sẽ bóp nát đầu hấn, sau đó tung hoành toàn bộ Giáo Đình, đến lúc đó bản thân chết rồi, thì còn có thể thay đổi được chuyện gì nữa. Cuộc mua bán mất mát như vậy, Giáo Hoàng đương nhiên sẽ không làm, vì vậy Giáo Hoàng chỉ cười đau khổ, bất đắc dĩ gật gật đầu, rút cục cũng phải đồng ý chuyện này.

- Ô, người cũng thông minh đấy, nhưng ngoài ra ta cần người tập trung sức mạnh của Đại Lục. Không phải người nói thế lực của Bạch Khởi nằm ở phương Đông sao? Vậy thì ta cần người tập trung toàn bộ lực lượng của Tây phương Đại Lục và Trung Tâm Đại Lục để đối phó với Bạch Khởi, điều này đối với người không có vấn đề gì chứ? Đương nhiên người cứ yên tâm, phàm là kẻ nào dám ngăn cản người, ta sẽ tiêu diệt hấn, về điều này thì người không cần phải lo lắng.

Chiến Thần Vô Song đưa ra yêu cầu thứ hai của mình, nhưng sợ là Quang Minh Giáo Hoàng cũng không cách nào tiếp nhận được yêu cầu này của hấn. Dù cho Quang Minh Giáo Hoàng một liều thuốc an thần, dù cho có Chiến Thần Vô Song ra tay, nhưng tất cả đều dễ như trở bàn tay. Trên thế giới này ngoại trừ Bạch Khởi ra hấn tin là không có ai có thể đối kháng được với Chiến Thần Vô Song.

- Chuyện này ta biết rồi, ta có thể làm, nhưng vẫn còn có một chút bất an, hơn nữa ta sợ.

Quang Minh Giáo Hoàng cẩn thận nói, trước đó hấn đã phải chịu một đòn, đương nhiên không hề đồ nói linh tinh, khi nói lộ rõ về cẩn thận lạ thường. Dù sao tính khí của vị Chiến Thần Điện Hạ này cũng không thể nói là tốt, lúc nào cũng có thể nổi điên lên với mình.

- Sợ cái gì?

Chiến Thần Vô Song cau mày lộ vẻ bất mãn hỏi.

- Ngạc, ta sợ Bạch Khởi bất mãn, đối phó với chúng ta, nếu như vậy chúng ta phải làm thế nào?

Giáo Hoàng cẩn thận nói, đương nhiên khi hấn nói ra, trong lòng rút cục đang nghĩ những gì thì mọi người cũng tự đoán được, cũng không biết hấn thật sự lo lắng vấn đề này hay là một cách biến tướng để Chiến Thần đi tiêu diệt Bạch Khởi.

Nghe xong cái tên Bạch Khởi, vẻ mặt của Chiến Thần Vô Song ít nhiều có chút không tự nhiên. Sau khi nhìn qua Giáo Hoàng đang ở trước mặt một chút để xác định chắc chắn trong nhãn thần của hấn không có ý tứ trào phúng mình, Chiến Thần Vô Song mới chậm rãi mở miệng nói với vẻ mặt có chút hung ác:

- Có phải người có chút bất mãn với chuyện vừa rồi ta thả hấn đi?

- Không, không có, tuyệt đối không có, Chiến Thần Điện Hạ ngài nhất định phải tin tôi.

Toàn thân của Quang Minh Giáo Hoàng bị chấn động vội vàng cao giọng nói, hấn sợ thật sợ, hấn sợ vị Chiến Thần này cho rằng mình có gì bất mãn sẽ trực tiếp tiêu diệt mình, như vậy thì thật là oan uổng quá.

- Không có gì, người bất mãn cũng là chuyện bình thường thôi, ta không thể không thừa nhận Bạch Khởi rất lợi hại, hấn còn trẻ như vậy mà đã có sức mạnh tương đương với ta, ta muốn giết chết hấn thật sự là có chút khó khăn, thậm chí rất có khả năng lưỡng bại câu thương. Đó chính là nguyên nhân vì sao vừa rồi ta thả hấn đi, nhưng người cứ yên tâm, ta để Bạch Khởi đi nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu. Người cứ làm tốt chuyện ta giao phó là được rồi, ta tin là Bạch Khởi tạm thời chưa dám trêu chọc chúng ta đâu, còn về chuyện sau này người không cần phải lo lắng. Ta đương nhiên có cách đối phó với Bạch Khởi, cái này không phải vấn đề người cần quan tâm.

Chiến Thần Vô Song rộng lượng phát tay, sau đó lạnh lùng nói, giữa lúc nói đưa ánh mắt lạnh lẽo, oán độc nhìn về phía xa xa, cũng không biết bây giờ vị Chiến Thần Điện Hạ này rút cục đang suy nghĩ những gì, nhưng có một chuyện có thể chắc chắn chính là Chiến Thần Vô Song e là còn có cách gì khác, có con bài chưa lật để sau này lấy ra đối phó với Bạch Khởi.

484. Chương 352: Thiên Long Chi Vương (1)

Trung Tâm Đại Lục, Tây phương Đại Lục vì sự xuất hiện của Chiến Thần Vô Song, Giáo Hoàng Thánh Bửu Đắc thay đổi Giáo Đình, đã làm dấy lên một cơn bão táp, toàn bộ Đại Lục vì chuyện này mà chấn động. Nhưng mặt khác, Bạch Khởi cũng đã tới tiền tuyến của Thiên Long. Lúc này đang ngồi trong lều lớn của trung đoàn, Bắc phương Nguyên Soái Tiêu Thiên Vũ đang cung kính ngồi trước mặt Bạch Khởi, khoảng trên mười vị tướng lĩnh là Quân đoàn trưởng lần lượt ngồi cung kính hai bên nghe Bạch Khởi nói.

- Các vị, mấy ngày gần đây ta cũng không ở triều đình, vừa tới tiền tuyến có một số chuyện ta cũng không hiểu rõ lắm, ai có thể nói cho ta biết tình hình chiến sự bây giờ thế nào rồi không?

Bạch Khởi trên người mặc chiến giáp màu trắng, ngồi ở vị trí chính giữa trung tâm quân trường, bên hông đeo Họa Huyết Thần Dao có vỏ đao màu vàng, lặng lẽ nhìn một đám tướng lĩnh xung quanh cao giọng nói, trong giọng nói đầy uy lực dũng mãnh.

- Khởi bẩm Nhiếp Chính Vương Điện Hạ, quân đội của chúng ta hiện tại đã trải qua nửa năm chiến tranh, Thiên Long đã sắp đến lúc sức cùng lực kiệt, cho đến bây giờ Thiên Long vẫn còn lại tám trăm vạn người. So với hồi đầu chiến tranh còn nhiều hơn một chút, nhưng đây đã là toàn bộ lực lượng binh mã mà Thiên Long có thể điều động trước mắt. Bây giờ Thiên Long đã không thể điều động binh mã lần nữa từ hậu phương. Hơn nữa quân đội của họ bây giờ đa số đều là tân binh, lực chiến đấu không mạnh, tập trung ở xung quanh Thiên Long Thành. Liên quân ba nước đã tiến đến gần nơi này, sẽ vây chặt xung quanh Thiên Long Thành, nhưng trong Thiên Long Thành có rất nhiều cường giả, hơn nữa tài nguyên dự trữ rất phong phú. Bây giờ chúng ta đang ở giai đoạn giằng co, muốn chiến thắng Thiên Long thật sự không hề dễ dàng, không thể một sớm một chiều là hoàn thành được. Nhưng chúng thần tin là chiến thắng bọn họ chỉ là vấn đề thời gian. Nếu chúng ta không tiếc tất cả, dốc toàn bộ sức mạnh thì có thể nội trong năm ngày chúng ta có thể nắm được Thiên Long Thành. Phía sau Thiên Long Thành, vùng đất Tây phương của Thiên Long sẽ lộ ra trước mặt chúng ta. Nơi đó đã không còn thừa lại bao nhiêu quân đội, chúng ta có thể dễ dàng đoạt được nơi đó.

Người nói là Tiêu Thiên Vũ, hần bước ra, sau khi hành lễ với Bạch Khởi thì đem tình hình chiến trường thuật lại cho Bạch Khởi nghe, thân làm chủ soái của quân đội hần chắc chắn là người có quyền phát ngôn nhất.

- Vậy à, nếu là như vậy, vậy thì không cần gấp gáp, ta không hy vọng nhân mã bị tổn thất quá nhiều. Ở đây đều không phải là người ngoài, ta cũng quang minh chính đại nói cho các người biết, cái mà Bạch Khởi ta muốn không phải là một Thiên Long nhỏ bé, cái ta muốn chính là toàn bộ Đông Phương Đại Lục và toàn bộ thế giới, cho nên ta không hy vọng binh mã của chúng ta bị tổn thất quá nhiều.

Bạch Khởi lạnh lùng nói. Tuy rằng ngữ khí rất bình thản, nhưng lại khiến cho sắc mặt của những người ở đây thay đổi, toàn thân như bị chấn động. Mặc dù bọn họ sớm đã dự đoán được nhưng không có ai nghĩ kết quả lại như vậy, ai cũng không ngờ dã tâm của Bạch Khởi lại lớn như vậy, cái hần muốn không phải chỉ là Thiên Long, thậm chí không dừng ở Đông Phương Đại Lục mà là toàn bộ thế giới.

Đương nhiên mặc dù trong lòng chấn động nhưng trong lòng các vị tướng lĩnh ngoài sự chấn động ra sự vui sướng còn nhiều hơn, vì lời nói của Bạch Khởi biểu thị tương lai sau này bọn họ sẽ phải đối mặt với nhiều cuộc chiến tranh, mỗi người bọn họ đều có thể thống lĩnh một phương, đều có khả năng vang danh thiên hạ. Đó là điều bọn họ muốn nhất, nhưng cũng có một số người không kim được phải nhíu mày. Dù sao mộng tưởng của Bạch Khởi mặc dù rất tốt nhưng khó tránh khỏi có chút viển vông, không thực tế. Bây giờ Bất Diệt Hoàng Triều của bọn họ mặc dù rất mạnh nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể đi chiếm đoạt toàn bộ thế giới. Không nói đến Quang Minh Đế Quốc ở Trung Ương Đại Lục, không nói đến các quốc gia liên minh ở Tây phương Đại Lục, còn có Đế Quốc Băng Tuyết và Đế Quốc Đức Lan là hai chướng ngại vật, bọn họ mà liên hợp lại thì e là Bất Diệt Hoàng Triều cũng khó mà đối phó được.

- Các vị, có thể các vị cho rằng ta có chút cuồng vọng nhưng ta phải nói rằng, những lời ta nói đều là sự thật, đây chính là mục tiêu của ta, hơn nữa còn đang trong quá trình thực hiện. Thiên Long chỉ là bước đầu

tiên, ta muốn các vị chuẩn bị thật tốt, đợi sau khi chiến thắng được Thiên Long sẽ lập tức đối phó với Đế Quốc Đức Lan, còn về phần Đế Quốc Băng Tuyết các vị có thể yên tâm. Ta chỉ nói một câu, hiện giờ toàn bộ Đế Quốc Băng Tuyết đã nằm trong sự khống chế của ta, nếu ta muốn thì bây giờ Đế Quốc Băng Tuyết có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Cho nên không nói khoa trương, chỉ cần chúng ta giải quyết được Thiên Long, toàn bộ Đế Quốc Đức Lan sẽ nằm trên bàn ăn mà thôi, chúng ta muốn ăn lúc nào thì ăn, muốn tiêu diệt bất cứ lúc nào cũng có thể được, chỉ cần chúng ta muốn mà thôi!

Biểu hiện của mọi người đương nhiên đều nằm trong mắt Bạch Khởi, cho nên mới nói ra những câu như vậy.

Điều này khiến cho lòng tin của tất cả tướng lĩnh tăng lên nhiều, tất cả bọn họ như đã nóng lòng muốn hành động. Bọn họ dường như đã nhìn thấy ánh sáng thắng lợi đang diễn ra trước mắt mình. Điều này khiến tất cả các tướng lĩnh đều không kìm được mà hoan hô lên. Đương nhiên đồng thời cũng có sự chấn động sâu sắc đối với sức mạnh của Bạch Khởi, đã chiếm đoạt Đế Quốc Băng Tuyết một cách dễ dàng, thực lực như vậy khiến người ta thật sự chấn động.

Vài ngày sau, đại quân ba nước lại bắt đầu tiến công, tiến tới gần chân Thiên Long Thành. Còn trên thành, Thiên Long Hoàng Đế Triệu Hưng Long ngồi ở đó với vẻ mặt u sầu mang theo các Vương công Đại thần đứng trên tầng thành cao ngất dưới sự bảo vệ của các cường giả binh sĩ nhìn chiến trường thảm liệt phía dưới.

Trên chiến trường binh sĩ hai bên đã triển khai thế chiến đấu đến cùng. Mặc dù người Thiên Long liều mạng chống lại, nhưng đã lộ rõ sự suy yếu, điều này khiến vẻ mặt của các đại thần đứng xung quanh đều khó coi, người này nhìn người kia, biểu hiện u sầu, trong lòng cũng không kìm được một tiếng kêu nhỏ, bắt đầu suy nghĩ xem sau khi Thiên Long thất bại thì mình nên làm gì.

Từ tình hình chiến trận trước mắt mà nhìn, Đế Quốc Thiên Long mặc dù vẫn đang chống đỡ, nhưng đã sắp đến mức suy yếu rồi, chuyện thất bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Người trên chiến trường đều có gia đình, có người thân, bọn họ đương nhiên không thể không vì bản thân, vì người nhà mà suy nghĩ đến sự trung thành với Đế Quốc, trung thành với Đế Quốc mà mất mạng lại là một chuyện khác.

- Tể Tướng, nếu tiếp tục như vậy binh sĩ của chúng ta còn có thể duy trì được bao lâu?

Ngồi trên lầu cao giữa thành, dưới sự bảo hộ của mọi người, Thiên Long Hoàng Đế Triệu Hưng Long ngồi ở đó quan sát chiến trường ít nhiều có chút hoang mang. Mặc dù Lão tổ tông đã nói qua với mình, ông ta tự nhiên có cách xử lý chuyện này nhưng hắn vẫn có chút lo lắng. Dù sao Lão tổ tông cũng đã biến mất nửa năm rồi, nửa năm rồi vẫn chưa xuất hiện, điều này khiến hắn sao có thể không lo lắng được chứ?

Tình hình ban đầu mặc dù rất tốt, Lão tổ tông kêu mình trước hết hãy mời người của Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc đến trợ giúp cho Thiên Long một chuyến. Sau đó đợi ông ta quay về giải quyết chuyện này, nhưng bây giờ Bạch Khởi đang gây náo loạn ở Trung Ương Đại Lục như vậy, bắt giữ Giáo Hoàng, hạ nhục Giáo Đình, cưỡng đoạt quốc khố của Quang Minh Đế Quốc, những chuyện này xảy ra, bên đó có muốn giúp mình thì cũng hữu tâm vô . Hai mươi triệu đại quân vốn đã chờ lệnh xuất phát, chỉ cần có lệnh sẽ lập tức hành quân lạng lẽ, không một tiếng động. Cho đến giờ Thiên Long đã không còn lực lượng bên ngoài để dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình và lời hứa của Lão tổ tông mà thôi.

- Bệ Hạ, chiến đấu mấy ngày nữa chúng ta sẽ tổn hao trăm vạn binh mã, còn có bảy trăm vạn người, nhưng binh mã của chúng ta đã sức cùng lực kiệt. Mặc dù vật tư trong thành của chúng ta có thể đủ để duy trì thời gian hai năm, nhưng binh sĩ của chúng ta sợ là không trụ nổi, cho nên thần phán đoán nếu không có hy vọng mới thì chúng ta nhiều nhất chỉ có thể duy trì được thời gian ngắn, sau một tháng kết quả thế nào thần không nói.

Tể Tướng suy nghĩ một lát, đứng ở đó nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ban đầu Nguyên Soái Đế Quốc là Lý Tiêu Vân đề nghị Giáo Đình và Quang Minh Đế Quốc xuất binh, nhưng bây giờ Quang Minh Đế Quốc và Giáo Đình ngược lại lại đang phải bảo vệ cho bản thân họ, cắt đứt mọi niềm hy vọng của cả Đế Quốc, bây giờ người mà bọn họ có thể dựa vào chỉ có thể là chính bản thân bọn họ mà thôi.

Lời này tạo ra sự chấn động không nhỏ, mặc dù rất nhiều người biết nếu tiếp tục như vậy thì chuyện thất bại của Thiên Long là chuyện chắc chắn, nhưng không ai ngờ chuyện này lại xảy ra nhanh như vậy. Bảy

trăm vạn đại quân khiến không ít người lo lắng, bọn họ cho rằng ít nhất vẫn còn có thể duy trì được thời gian một năm, nhưng không ai ngờ chỉ có thể duy trì thời gian một tháng, điều này khiến cho không ít triều thần quý tộc kinh hãi.

- Yên tĩnh! Hay để cho ta yên tĩnh!

Nhìn thấy cảnh lộn xộn đó, nhìn xuống phía dưới mọi người đều mang vẻ mặt hốt hoảng, Triệu Hưng Long có chút không kìm được, nhất thời vỗ vào long y của mình tức giận hét lên.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

485. Chương 352: Thiên Long Chi Vương (2)

Tiếng hét quả thật có chút hiệu quả, sự uy nghiêm của Hoàng Đế khiến bọn họ tạm thời không dám làm càn, từng người một cảm như hèn đứng ở đó. Trên vẻ mặt mặc dù không biểu hiện gì, nhưng trong lòng bất đầu có sự tính toán nên làm thế nào, thậm chí không ít người đã xuất hiện ý nghĩ muốn dựa vào Bất Diệt Hoàng Triều.

- Đại Nguyên Soái Lý Tiêu Vân, bây giờ ngươi còn có cách nào khác không?

Triệu Hưng Long đưa ánh mắt nhìn về hướng Lý Tiêu Vân, bây giờ niềm hy vọng của hắn cũng chỉ đặt ở vị Đại Nguyên Soái của Đế Quốc. Dù sao cách hắn nghĩ ra lần trước mặc dù có chút cực đoan nhưng lại cũng là một cách ít nhất có thể đối kháng với Bất Diệt Hoàng Triều, mặc dù bây giờ xem ra đã thất bại, nhưng Triệu Hưng Long vẫn hy vọng hắn có thể nghĩ ra cách gì khác.

Nhưng đáng tiếc câu trả lời của Lý Tiêu Vân với Hoàng Đế không phải là cách mà là một tiếng cười đau khổ, do dự đứng dậy, Lý Tiêu Vân ấp úng nói:

- Bệ Hạ, bây giờ thần cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đi từng bước thôi, thần không nghĩ rằng Bạch Khởi lại lợi hại đến mức này. Tầm vị Đẩu Đế mà chỉ cần một chiêu đã giết sạch, thậm chí còn bắt cóc Giáo Hoàng Bệ Hạ, đột nhập vào Hoàng cung của Quang Minh Đế Quốc, khiến toàn bộ Quang Minh Đế Quốc và Giáo Đình loạn cả lên, không giúp đỡ được cho chính họ nói gì đến giúp đỡ cho chúng ta. Quân đội giúp đỡ chúng ta cũng hành quân lạng lẹ không thể xuất trận. Bây giờ thần cũng nghĩ không còn cách nào khác, chúng ta ngoại trừ cách hy sinh để trấn thủ đã không còn cách nào nữa, chỉ hy vọng mối liên kết giữa ba nước không còn kiên cố như vậy. Với rất nhiều thương vong trước mắt, làm loạn đầu trận tuyến bọn họ, sau đó lui binh, ngoài ra thần cũng không nghĩ ra cách nào khác.

- Tự làm loạn đầu trận tuyến, tự mình lui binh? Đại Nguyên Soái nghĩ ra cách rất hay, nhưng tam quốc vì để chiếm đoạt được Thiên Long đã hy sinh bao nhiêu người, đang thấy thành công trước mắt, lúc này lui binh có khả năng không? Đại Nguyên Soái khó tránh khỏi có chút hoang tưởng không?

Lời này vừa nói ra một vị Đại quý tộc không kìm được đứng lên hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ trào phúng. Dù sao một vị Đại Nguyên Soái của Đế Quốc lại nói ra những lời trông chờ vào số trời như vậy thật sự không có gì là cao minh cả, cũng rất dễ khiến người ta khinh thường.

- Bệ Hạ, hiện tại chúng ta đã không còn cách nào khác, chi bằng, chi bằng...

Một vị quý tộc do dự đứng lên, quỳ rạp xuống đất cao giọng nói, nhưng sau đó hắn lại không tiếp tục nói nữa.

Không phải vì hắn không muốn tiếp tục nói mà là vì Triệu Hưng Long đã cao giọng quát cắt đứt lời nói của hắn:

- Chi bằng cái gì! Ngươi nói cho ta! Chi bằng cái gì!?

Dưới sự uy nghiêm của Hoàng Đế và áp lực của Bệ Hạ, sắc mặt của tên quý tộc có chút trắng bệch, không nói được câu nào. Nhưng đáng tiếc Triệu Hưng Long bây giờ ngoài sự cường hãn và áp chế ra, uy nghiêm của Hoàng Đế đã rơi xuống cực hạn. Tên quý tộc đó không dám nói nhưng có người dám nói, một Đại quý tộc có thân phận cao quý hơn đứng ra chấp tay cao giọng nói:

- Bệ Hạ, chuyện đã đến bước này, có tiếp tục kháng cự cũng chỉ là hao tài tổn của, thương vong vô số, chúng ta đã không còn khả năng chiến thắng, chỉ bằng nhân cơ hội chúng ta vẫn còn binh mã, vẫn còn thực lực thì hãy đàm phán cầu hòa với bọn chúng thì tốt hơn. Thật sự không được thì xin Bệ Hạ hãy thoái vị, chúng ta đầu hàng Bất Diệt Hoàng Triều còn hơn.

Lời kia vừa thốt ra đã nhận được sự tán đồng của các quý tộc, cả đám đều phụ họa nói:

- Xin Bệ Hạ hãy thoái vị để đầu hàng.

Những quý tộc này đều đã quen với cuộc sống an nhàn, khi đánh giặc không có bọn họ, khi ban thưởng thì bọn họ lại xông ra trước tiên. Khi đất nước hiệu triệu không có bọn họ, khi ăn hối lộ trái pháp luật, khi ức hiếp dân chúng lại có bọn họ. Cuộc sống hủ hóa của bọn họ đã quen với cảnh an nhàn, bọn họ khiếp sợ cái chết, khiếp sợ mất đi tất cả, cho nên bọn họ mới nói ra những lời như vậy, vì đây là cách tốt nhất để bảo đảm an toàn tài sản và địa vị của bọn họ.

- Khốn khiếp! Các người nói cái gì! Các người muốn làm gì! Các người đang ép ta thoái vị sao! Đế Quốc nuôi dưỡng các người, Đế Quốc mang đến cho các người không ít lợi ích? Các người báo đáp Đế Quốc như vậy sao?

Nghe xong những lời này Triệu Hưng Long vội biến sắc, cao giọng quát, biểu hiện có chút dữ tợn, không khó nhìn ra Triệu Hưng Long bây giờ thật sự đã ở vào biên giới của sự bộc phát, hẳn thật sự đã tức giận, bị những quý tộc vô tình vô nghĩa này làm cho thật sự điên giận.

Trong đài cao trên thành lầu lúc này, không khí như hạ xuống cực điểm, có cảm giác căng thẳng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tạo thành một cục diện máu chảy thành sông, những quý tộc bất kể sự uy hiếp của Hoàng Đế cũng không chịu nhượng bộ, còn Hoàng Đế cũng không chịu thoái vị, Trong lúc này bầu không khí căng co như nổi lên.

Sự uy nghiêm của Hoàng Đế là chí cao vô thượng, điều này đương nhiên không cần nói nhiều, nhưng những quý tộc này là nền tảng của Đế Quốc. Bọn họ nắm giữ tám mươi phần trăm tài sản của Đế Quốc, bảy mươi phần trăm quân đội, còn có thổ địa rộng lớn, bọn họ có quyền thế cực nhiều. Nếu chỉ một người đương nhiên không dám làm phản lại Hoàng Đế, nhưng nếu tất cả quý tộc liên hợp lại, thì cho dù là Hoàng Đế cũng phải nhượng bộ bọn họ không ít. Nói không ngoa nếu tất cả các quý tộc này liên hợp lại như vậy tuyệt đối có tư cách và bản lĩnh đối kháng với Hoàng Đế, thậm chí có thể tiến tới bước bãi miễn Hoàng Đế.

Bọn họ vệ đứng hai bên đối mặt với tình hình như vậy cũng không dám làm loạn, tình hình trước mắt đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn chúng. Mặc dù rất trung thành với Hoàng Đế, nhưng vẫn không dám làm loạn, bao gồm cả Hoàng Đế trong đó.

- Khi quân phạm thượng! Mưu toan phản quốc, đáng chết!

Đúng lúc này đột nhiên một thanh âm như tiếng sấm vang tới. Một bóng người từ bên ngoài vọt tới, lão giả trên người mặc áo xám không nói nhiều, trực tiếp đem đầu của kẻ bên cạnh bổ xuống, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống đất, mở miệng nói khiến các Đại quý tộc đang bắt Hoàng Đế thoái vị như chết đứng.

Tình huống này khiến tất cả mọi người ở đây đều chấn động, những quý tộc đầu tiên là kinh hãi một phen, sau đó cả đám đều tức giận, đúng lúc đang chuẩn bị phản kháng thì đột nhiên nhìn thấy Hoàng Đế Triệu Hưng Long từ Long ngai chạy xuống, cuống quýt quỳ rạp xuống đất bên cạnh lão giả cao giọng hô lớn:

- Tôn nhân tham kiến Lão tổ tông.

Câu nói này khiến tất cả quý tộc đều câm lặng. Sự tồn tại của vị Lão tổ tông này không phải là bí mật gì, rất nhiều gia tộc quý tộc trong Đế Quốc đều biết đến sự tồn tại này, thậm chí rất nhiều gia tộc có mối liên hệ không thể nào phân cách với vị lão giả này. Tổ tiên của bọn họ đều là nô tài của người này trước đây, chứ đừng nói gì đến bọn họ. Nếu đối lại là người khác giết Đại quý tộc thì sợ là Hoàng Đế Triệu Hưng Long sẽ tự mình ra tay, bọn họ cũng sẽ dám phản kháng, nhưng người trước mặt lại là Triệu Văn Phách. Người đã làm Hoàng Đế Bệ Hạ không biết bao nhiêu năm của Đế Quốc này, chủ nhân của tổ tông bọn họ. Bọn họ nào dám có chút phản kháng nào? Mặc dù trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, nhưng lại không dám nói ra, mà chỉ cung kính quỳ xuống hành lễ.

- n.

Triệu Vân Phách chỉ nhàn nhận ân một tiếng, sau đó quay đầu, vẻ mặt lạnh lùng nhìn quét xung quanh, mở miệng lạnh lùng nói:

- Ai muốn ép tử tôn của ta thoái vị? Đứng ra cho ta xem.

Câu nói khiến không khí ở đó lạnh như tờ, không dám nói thêm nửa câu, cả đám đều ngậm miệng mình lại, cung kính quỳ xuống đất, cúi thấp đầu sợ Triệu Vân Phách nhìn thấy mình có chỗ nào bất mãn sẽ giải quyết ngay cả mình, cho nên bọn họ đều ngậm hết miệng lại.

- Ha, các người đã không có gì bất mãn, vậy thì câm miệng lại hết cho ta, các người bắt tử tôn của ta thoái vị? Bọn người tham sống sợ chết các người, các người không sợ Bất Diệt Hoàng Triều và Đế Quốc Băng Tuyết sao? Các người có gì phải sợ? Chuyện này không cần các người phải lo lắng, ta đã đến rồi đương nhiên ta sẽ có cách giải quyết.

Triệu Vân Phách hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Lão tổ tông, thời gian này ngài không ở đây nên có thể không biết. Thời gian trước Bạch Khởi đã một mình tiến vào Giáo Đình bắt cóc Giáo Hoàng, cướp bóc Giáo Đình, một mình hấn một chiêu giết chết tám Đẩu Đế cường giả, đồng thời còn đột nhập vào Hoàng cung của Quang Minh Đế Quốc, cướp bóc ngân khố của Quang Minh Đế Quốc, hấn... không hề dễ đối phó.

Triệu Hưng Long cẩn thận nói, hấn nói câu này một là muốn nhắc nhở Lão tổ tông Triệu Vân Phách, hai là cũng vì muốn thăm dò xem Lão tổ tông lần này rút cục có đối phó được Bạch Khởi không.

- Cái gì? Hấn lợi hại như vậy sao?

Triệu Vân Phách đầu tiên là sửng sốt cả kinh kêu lên, nhưng nói xong sắc mặt liền thay đổi, trầm ngâm một lát như đang suy nghĩ điều gì, sau đó vẻ mặt tràn đầy tự tin nói:

- Chuyện này các người không cần quan tâm, mặc dù Bạch Khởi rất lợi hại, nhưng lần này ta có con bài chưa lật, cũng không hề yếu, Bạch Khởi dù có lợi hại cũng không thể là đối thủ của bọn họ, có bọn họ ở đây, Bạch Khởi chẳng qua cũng chỉ là đồ bỏ.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

486. Chương 353: Long Uy Chấn Thiên (1)

Mọi người không rõ sự tự tin của Triệu Vân Phách từ đâu tới, khuôn mặt của cả đám có chút hoang mang. Trong ý thức của bọn họ, Giáo Hoàng chính là người lợi hại nhất, Đẩu Đế là người lớn mạnh nhất, nhưng Giáo Hoàng lại bị Bạch Khởi bắt giữ, tám Đẩu Đế Bạch Khởi chỉ dùng một đao đã giải quyết hết tất cả. Sức mạnh này đã không phải là thứ có thể tồn tại trong nhân gian, Bạch Khởi đã thật sự vượt tới cảnh giới của Thần. Về mặt ý nghĩa nào đó mà nói sức mạnh của Bạch Khởi trong mắt bọn họ cảm nhận đã tương đương với Thần. Mặc dù bọn họ và Bạch Khởi đối lập trận doanh, nhưng không thể không thừa nhận trong mắt rất nhiều người sức mạnh của Bạch Khởi đã có thể so sánh với Chư Thần.

Còn nói về Triệu Vân Phách, đối với lão Hoàng Đế có cấp Đẩu Đế, bọn họ đều biết sự tồn tại của ông ta, mặc dù là một bí mật đối với nhân gian, nhưng đối với các quý tộc mà nói thì lại biết rất rõ. Một Đẩu Đế cường giả, quả thật lợi hại vô cùng, thuộc về sự tồn tại đỉnh cao của sự nghiệp Đại Lục, nhưng vấn đề nằm ở chỗ kẻ thù của ông ta là Bạch Khởi. Nếu là người khác ông ta có phần nào tự tin như vậy, đương nhiên không ai cảm thấy kỳ lạ, nhưng bây giờ ông ta ngược lại vẫn rất tự tin thì không thể không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Đối với sự hiếu kỳ và biểu hiện kỳ quái của mọi người, Triệu Vân Phách đã sớm nhìn thấy một chút, hừ lạnh một tiếng, sau đó cao giọng nói:

- Các người đều thấy rất kỳ quái đúng không? Đã như vậy thì các người hãy theo ta ra ngoài xem. Ta tin là viện quân của chúng ta có thể đến được rất nhanh.

Lời nói này khiến những người đứng xung quanh đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều hướng ra ngoài xem, nhìn thấy vẫn là cảnh chiến trường thảm khốc, vẫn là cảnh chém giết vong mạng của binh sĩ hai bên. Thiên Long

quân mặc quân phục màu tím và Băng Tuyết quân mặc quân phục màu trắng, Đức Lan quân mặc quân phục màu nâu, đại quân Bất Diệt Hoàng Triều mặc quân phục màu hồng đang đan xen vào nhau, triển khai cảnh chém giết. Chiến tranh thảm khốc dị thường, nhưng viện quân mà Triệu Vân Phách nói bọn họ lại không nhìn thấy.

Đúng lúc bọn họ muốn mở miệng hỏi thì đột nhiên từ đằng xa truyền tới một tiếng kêu lớn:

- Xem, mau xem đó là cái gì!

Sau tiếng hô lớn đó là vô số tiếng hô lớn khác, tất cả mọi người đều dừng tay, mấy vạn người hò hét, điều này khiến toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh lại, từng người một ngẩng đầu nhìn về hướng bầu trời hướng Đông, chiến tranh đã dừng lại. Điều này khiến các quý tộc đại thần của Đế Quốc Thiên Long cũng không kìm được đưa mắt nhìn về hướng Đông.

Trên bầu trời hướng Đông lúc này, tại nơi cách xa vạn dặm, một bầy chim khổng lồ đông nghịt bay tới, tốc độ cực nhanh khiến người ta lú lẫm. Nhưng sau một hai phút, những thân ảnh khổng lồ có thể nhìn thấy rõ ràng trên bầu trời, căn bản không phải là chim lớn gì, mà chính là những đầu Cự Long. Nhìn bộ dạng rậm rạp thì chỉ ít cũng có hơn nghìn con, và cái đầu lĩnh chính là Cự Long màu vàng toàn thân đầy lân giáp kim sắc.

Đối với Cự Long, không có ai lại biết rõ hơn Đế Quốc Thiên Long. Đế Quốc Thiên Long có Thiên Long Kỳ Sĩ Đoàn độc nhất vô nhị trên Đại Lục, bọn họ có số lượng lớn Phi Long và Địa Long. Theo truyền thuyết đây là vì vị Hoàng Đế khai quốc của Đế Quốc Thiên Long có mối quan hệ với Long Tộc cho nên mới có được những Địa Long và Phi Long này, còn những Cự Long, người thông minh vừa nhìn đã biết không phải là Phi Long bình thường rồi.

Phi Long bình thường đại khái có sức mạnh cấp Đấu Linh, thân dài chỉ khoảng mười thước, nhưng những con Cự Long này thì con nhỏ nhất cũng phải dài ngoài hai mươi, ba mươi thước, một loạt có thân hình đạt đến cực điểm, còn mấy con lớn nhất cũng ngoài năm mươi thước. Hoàng Kim Cự Long ở giữa phải có thân hình ngoài trăm thước, thể tích như vậy tuyệt đối không phải là Cự Long, mà là chủng tộc Thần Thánh Cự Long khổng lồ đã mất tích không biết bao nhiêu năm trên Đại Lục, có sức mạnh vô địch.

Sức mạnh của Cự Long bình thường có thể so sánh với Ngũ Tinh Đấu Hoàng, thêm vào đó là Ma pháp Long ngữ lợi hại và năng lực phi hành có thể so sánh với Đấu Hoàng cường giả. Thậm chí Đấu Hoàng cấp cao chưa chắc có thể đánh bại một Cự Long trưởng thành, dù sao lân giáp của bọn chúng rất cứng, hơn nữa sức khôi phục siêu mạnh, lại có thể phi hành cực cao cực nhanh, thật sự là rất khó chơi.

Và Hoàng Kim Cự Long càng được biết đến là vật chủng mạnh nhất trên Đại Lục, Hoàng Kim Long Vương có thể so sánh với sự tồn tại của Chư Thần, trình độ lợi hại không cần nói cũng biết. Bây giờ những người của Đế Quốc Thiên Long đã biết rõ sự tự tin của vị lão Hoàng Đế từ đâu mà đến, có sự giúp đỡ của Long Tộc thì ông ta thật sự có bản lĩnh tự tin, cho dù là Bạch Khởi có lợi hại đến đâu khi đối mặt với Long Tộc hùng mạnh e là cũng phải tránh né vài phần.

- Các vị, bây giờ đã nhìn rõ rồi chứ? Không phải Triệu Vân Phách ta phóng tên không đích, theo như ta thấy Bạch Khởi cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Trước mặt của Long Tộc bất cứ người nào cũng không có cách nào ngăn cản được long uy của bọn họ, chứ đừng nói đến Ma pháp Long ngữ có uy lực khổng lồ. Vì sự phục hồi của nguyên tố thiên địa đã có thể sử dụng rồi, bọn họ tuyệt đối có thể đánh thắng bất cứ kẻ thù nào của chúng ta.

Triệu Vân Phách vô cùng hào khí nói.

- Chuyện này... sao có thể như vậy? Lão tổ tông ngài mới được cường giả Long Tộc sao? Bọn họ không phải đã ẩn cư rồi sao? Sao lại còn xuất hiện?

Triệu Hưng Long đứng bên cạnh Triệu Vân Phách nhìn Long Tộc trước mặt cách đó mấy nghìn thước không có cách nào giữ được sự trấn tĩnh, ngây ngô hỏi, khi nói thậm chí còn nói lắp, chẳng có gì là sự uy nghiêm của Hoàng Đế?

Đương nhiên không riêng gì hắn mà những người ở đây bất kể là những quý tộc đại thần của Đế Quốc Thiên Long hay là liên quân ba nước bên ngoài, bây giờ e là không có ai có biểu hiện khác Triệu Hưng Long. Bọn

họ đều trợn tròn mắt, dù sao Long Tộc đã biến mất mấy ngàn năm rồi, nhưng truyền thuyết vô địch của bọn họ lại vẫn đang tồn tại trước mặt.

- Ha ha, thời kỳ đầu Hoàng Đế Bộ Hạ khai quốc của chúng ta đã có chút giao tình với Long Tộc, đã cứu Tộc Trưởng Long Tộc một mạng, cho nên Long Tộc đồng ý bảo vệ Đế Quốc Thiên Long của chúng ta, bảo đảm cho Thiên Long chúng ta không bị tiêu diệt. Khi Thiên Long gặp nguy hiểm gì có thể cầu cứu bọn họ.

Triệu Vân Phách nghe xong lời này thì tự hào nói ra một tin tức khiến người ta kinh ngạc. Câu nói này khiến tất cả mọi người đứng xung quanh đều bình tĩnh lại. Thiên Long có Long Tộc bảo hộ, thì còn sợ gì người khác nữa chứ? Có sự bảo hộ của Long Tộc thì e là Thiên Long thật sự sẽ tồn tại thiên thu vạn đời, vĩnh thế vô ưu. Nghĩ đến đây nét mặt của tất cả bọn họ đều lộ rõ vẻ hưng phấn vô cùng, còn về những gì không thoải mái vừa rồi đã bị bọn họ vứt lại sau lưng rồi.

- Rống.

Trên bầu trời Thiên Long tề ngâm, một con Hoàng Kim Cự Long trong nháy mắt đã rơi xuống trên thành lầu biến hóa thành một người trung niên anh tuấn thân hình cao khoảng hai thước, vững vàng đứng ở chính giữa thành lầu, đối mặt trực diện với Triệu Vân Phách.

- Vân Phách tiểu tử, những kẻ bên ngoài chính là kẻ địch của các người đúng không?

Hoàng Kim Cự Long đã chuyển hóa thành người, cũng chính là Tộc Trưởng Hoàng Kim Long Vương của Long Tộc cao giọng nói, gọi Triệu Vân Phách là tiểu tử. Điều này khiến cho người ta cảm giác quái dị vô cùng, nhưng những người ở đây lại đều tiếp nhận câu nói này. Dù sao người trước mặt cũng là Long Vương. Hoàng Kim Long Vương, người không biết là đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, gọi Triệu Vân Phách là tiểu tử cũng là chuyện bình thường, mặc dù Triệu Vân Phách cũng đã sống hơn tám trăm năm rồi.

- Đúng vậy, Long Vương tôn kính, những kẻ mặc y phục màu trắng, màu hồng, màu nâu đều là kẻ thù của chúng tôi, còn những người mặc y phục màu tím là người của chúng tôi, xin ngài và các chiến sĩ Long Tộc vĩ đại hãy giúp chúng tôi. Đế Quốc Thiên Long đã đến bước ngoặt cuối cùng rồi, xin ngài hãy tiêu diệt bọn họ.

Triệu Vân Phách đứng ở đó sau khi nghe được lời này vội vàng cung kính nói.

- Ta biết rồi, Vân Phách tiểu tử, người không cần lo lắng, những kẻ nhỏ bé, yếu ớt này các chiến sĩ của Long Tộc chúng ta có thể dễ dàng giải quyết.

Hoàng Kim Long Vương sau khi nghe câu này liền cao giọng kêu một tiếng dài, dùng Long ngữ truyền đạt mệnh lệnh. Bầy Cự Long thể hình cực lớn từ từ rơi xuống, biểu thị cho thất hệ Long Vương của bảy loại sức mạnh, biến hóa thành bảy nam nhân, có già có trẻ, có người trung niên nhưng mỗi người đều lộ rõ khí thế mạnh mẽ, đứng ở bên cạnh Hoàng Kim Long Vương. Đó chính là Thất Đại Long Vương nổi danh hậu thế của Long Tộc.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

487. Chương 353: Long Uy Chấn Thiên (2)

Không nên xem thường bọn họ, bọn họ đều là đầu lĩnh của một hệ Cự Long, thân là Long Vương các hệ, thực lực của bọn họ tuyệt đối có thể so sánh với Đấu Đế cấp cao, thậm chí là cường giả Đấu Thánh. Còn thực lực của Hoàng Kim Long Vương lại càng kinh khủng, tuyệt đối là Đấu Thánh cao cấp, mặc dù không có tiến vào Đấu Thần cấp nhưng nói về lực chiến đấu, ông ta tuyệt đối còn mạnh hơn Giáo Hoàng một phần. Hai người Hắc Ám Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Hoàng liên thủ lại mới có thể ngang hàng với ông ta, thậm chí còn không bằng. Dù sao Long Tộc thật sự là một chủng tộc thực lực đồng đẳng vô cùng đặc biệt, bọn họ có thể một mình đấu với từ ba đến năm cường giả nhân tộc đồng cấp.

Những Cự Long này bắt đầu hạ lệnh hành động, cả đám bay lên, vô số long khí từ trời giáng xuống, hình thành nên một trụ hỏa diễm vô cùng xán lạn, quét qua toàn bộ chiến trường, mấy nghìn Cự Long trong nháy mắt đã giết chết trăm vạn người, đồng thời còn không ngừng tàn sát trong đó.

Những con Cự Long thích thú bay lượn khắp nơi, thỏa thích tàn sát những người trên chiến trường. Những người này thậm chí ngay cả năng lực phản kháng cũng chưa có đã bị long khí cực nóng thiêu chết. Binh sĩ của Thiên Long ban đầu rất sung sướng, sau đó điên cuồng hoan hô, còn liên quân ba nước đua nhau chạy trốn chết, trăm vạn thi thể trong nháy mắt đã bị đốt sạch.

Nhưng những Cự Long này vẫn không dừng đòn công kích, mà không ngừng truy kích, phân thành ba đường theo hướng quân doanh của ba nước mà đi, xem ra bọn Cự Long này đã nhận được mệnh lệnh chuẩn bị truy giết đến cùng.

- Nhiều năm trôi qua như vậy, mà thế giới nhân loại vẫn chưa có cường giả gì, những binh sĩ bình thường lại càng yếu ớt, đáng tiếc là Long Tộc chúng ta thật sự quá ít, nếu không thì thế giới này há có chỗ cho nhân tộc làm chủ?

Hắc Ám Long Vương nhìn thấy tình cảnh như vậy, cảm thán nói, khi nói trong nhãn thần ánh lên sự tàn nhẫn và hung hãn. Hắc Ám Long Tộc vốn là một chủng tộc vô cùng hiếu chiến, đối với cảnh máu tanh trước mặt bọn họ vô cùng thích thú, nhìn thấy binh sĩ nhân loại không ngừng giãy dụa trên mặt đất, nhìn thấy biểu hiện thống khổ khấp khểnh của họ, Hắc Ám Long Vương cảm thấy rất thích thú, rất hưng phấn.

Đương nhiên lời nói của hắn rất đắc tội với con người, Triệu Vân Phách ít nhiều có chút nộ cười thống khổ xấu hổ, nhưng cũng không nói gì nhiều, những người đứng xung quanh mặc dù cũng sợ uy thế của Long Tộc không dám nói nhiều, nhưng trong lòng vốn đã chửi thầm từ lâu.

- Ha ha, ngài không nên tự đại quá, tôi nói cho ngài biết, nhân loại mặc dù rất yếu ớt, nhưng thế giới nhân loại cũng có cường giả, chỉ là chưa xuất hiện ở đây mà thôi...

Quang Minh Long Vương hừ lạnh một tiếng, đứng ở đó lập tức nói như vậy. Mối quan hệ giữa hắn và Hắc Ám Long Vương vốn không tốt, có thể nguyên nhân vì thuộc tính tương khắc, mối quan hệ giữa hai bọn họ trời sinh đã có chút đối địch, mặc dù vì sự áp chế của Hoàng Kim Long Vương, hai người họ không dám liều mạng tử đấu, nhưng bình thường vẫn có chút tranh đấu tồn tại.

- Thế giới nhân loại còn có cường giả sao? Ha ha, chuyện lạ khó tin trong thiên hạ, sao ta lại không biết? Trong những con kiến nhỏ bé, yếu ớt đó cũng có cường giả sao?

Hắc Ám Long Vương nghe thấy lời này thì cao hứng cười nói.

Nhưng sau đó nhìn thấy vẻ xấu hổ của Triệu Vân Phách, dường như nghĩ ra điều gì liền cười ha ha nói:

- Đương nhiên Vân Phách tiểu tử, thực lực của ngươi cũng rất khá, nhưng ngươi so với các chiến sĩ của Long Tộc chúng ta mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng so với chúng ta vẫn còn cách xa lắm.

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa. Ta biết thế giới nhân loại vẫn có cường giả, mặc dù không có ở đây nhưng hai kẻ là Hắc Ám Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Hoàng của thế giới nhân loại thật sự rất khó chơi. Ta cũng không nắm chắc sẽ thắng bọn chúng, cho nên các ngươi cũng đừng tự đại quá, mặc dù bọn chúng không phải là đối thủ của ta, nhưng đối phó với bọn chúng không hề dễ đâu.

Hoàng Kim Long Vương có chút không nhẫn nại cắt đứt lời nói của thủ hạ. Đương nhiên lời nói này chủ yếu là nhằm vào Hắc Ám Long Vương. Dù sao lời nói của hắn thật sự rất khó nghe. Hắc Ám Long Vương quả nhiên không hiểu rõ về hai vị Giáo Hoàng cho nên mới nói như vậy nhưng sau khi nghe lời lời đánh giá của Hoàng Kim Long Vương ngược lại lại càng vội vàng muốn hành động. Long Tộc đều là những kẻ hiếu chiến vì vậy lần này bọn họ mới tới đây đông như vậy. Thật ra việc Long Tộc giúp đỡ Thiên Long giải quyết chiến tranh lần này căn bản không cần bao nhiêu người. Tám đến mười Cự Long đã đủ rồi, nhiều nhất là thêm một Long Vương mà thôi. Cho nên lần này nhiều người tới như vậy hoàn toàn là vì Long Tộc quá hiếu chiến, hơn nữa mấy vạn năm qua đều không có chiến tranh, bọn họ thèm khát chiến tranh, cho nên mới xông ra một đám như vậy. Hoàng Kim Long Vương đã không ngăn cản được cuối cùng đành phải dẫn theo nhiều người đến. Cho nên Hắc Ám Long Vương khi nghe tới có đối thủ lợi hại mới hưng phấn lên như vậy.

- Đương nhiên, nhưng ngươi không phải đối thủ, ta khuyên ngươi vẫn nên quên đi thì hơn, đợi lúc nào ngươi có thể đồng thời đánh bại sáu vị Long Vương khác thì hãy nói đến chuyện khiêu chiến với bọn họ.

Hoàng Kim Long Vương liếc mắt nhìn Hắc Ám Long Vương. Những tâm tư của hắc hoàng Kim Long Vương vẫn biết, Long Tộc đều là những kẻ thích nói thẳng, sáng khoái rất nhanh, cũng không có tâm nhân gì mà trực tiếp thể hiện thẳng ra.

- Chuyện này...

Hắc Ám Long Vương nhất thời như cầm đuốc, trong các hệ Long Vương đơn lẻ hẳn là số một, nhưng số một này đặt song song, Quang Minh Long Vương và hẳn có thể nói tương đương nhau, còn những Long Vương khác vẫn yếu hơn một chút, nhưng cũng không cách biệt xa lắm, muốn đánh thắng sáu người bọn họ cũng không chắc chắn.

Thấy Hắc Ám Long Vương như cứng lưỡi, Hoàng Kim Long Vương không nói gì nhiều thêm, chỉ đưa ánh mắt nhìn về phương xa, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, mình lúc nào có thể đụng được cường giả, giao chiến với hẳn một phen để thúc đẩy sự tiến hóa của mình?

Phải biết rằng Long Tộc trước đây không có vương vị... Hoàng Kim Long Vương, vị trí này được gọi là Long Hoàng, mà Long Hoàng chính là vị trí của Tam Đầu Hoàng Kim Long. Hoàng Kim Long Vương chính là hậu thế của Tam Đầu Hoàng Kim Long, nhưng vì Long Hoàng tiền nhiệm chết trận, Long Tộc như rấn mất đầu, Hoàng Kim Long Tộc mặc dù thế lực mạnh mẽ thống lĩnh Long Tộc nhưng vẫn không có ai có thể đột phá tiến hóa, xưng là Tam Đầu Hoàng Kim Long. Cho nên vị trí Long Hoàng vẫn bỏ trống, chỉ có Hoàng Kim Long Vương của Hoàng Kim Long Tộc thay thế vị trí tạm thời của Long Hoàng, nhưng hẳn không thể được gọi là Long Hoàng, chỉ có thể gọi là Hoàng Kim Long Vương. Đây cũng là nỗi đau khổ ở mãi trong lòng của Hoàng Kim Long Tộc và Hoàng Kim Long Vương, hẳn lúc nào cũng khao khát có thể đột phá nhưng bao nhiêu năm qua vẫn chưa có tiến triển gì.

- Chuyện này, thật ra... trong số kẻ địch của chúng ta lần này, có một người tên là Bạch Khởi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Vân Phách vẫn muốn đem chuyện của Bạch Khởi nói ra, dù sao Bạch Khởi cũng là kẻ địch cực mạnh, vẫn nên nói ra chiến tích và sức mạnh của hắn để các cường giả Long Tộc sớm chuẩn bị thì tốt hơn, tránh đến lúc đó trở tay không kịp, tổn thất nhân thủ. Long Tộc trách tội không nói làm gì, đối với bản thân hẳn cũng không có lợi ích gì.

Nhưng đáng tiếc là Triệu Vân Phách còn chưa nói xong, bên ngoài đã xuất hiện một động tĩnh mới, khiến hẳn không thể không đem những lời mình vốn chuẩn bị thật tốt để nói ra toàn bộ nuốt ngược lại vào bụng, cũng không nói ra, cả người như nghẹn lời, nuốt một hơi những lời nói đó xuống dưới.

Bởi vì bên ngoài truyền đến là tiếng rống gào thảm khốc, một luồng đầu khí kim sắc từ trong quân doanh của Bất Diệt Hoàng Triều bộc phát ra, trong nháy mắt đã bao trùm cả bầu trời ngàn thước, những con Cự Long đang thỏa thích phun trào long khí màu hồng truy sát những binh sĩ của Bất Diệt Hoàng Triều từ trong không trung bị chém thành hai nửa, từ trên trời hung hăng rơi xuống.

Tình cảnh như vậy tất cả mọi người đều không ngờ tới, những người của Long Tộc vốn đang truy sát binh sĩ các nước ở đây sau tiếng rống kêu thảm thiết, từ từ dừng những động tác của mình, theo nơi phát ra tiếng Cự Long kêu thảm thiết mà đi, cả đám đầu tiên là sưng sốt, sau đó bùng phát phần nộ theo hướng rống kêu mà đi.

Phải biết rằng Long Tộc là chủng tộc vô cùng đoàn kết, mặc dù nội bộ cũng có phân tranh, nhưng vì nhân khẩu rất thưa thớt, Long Tộc đối với mỗi người trong tộc đều có sự coi trọng dị thường. Một người chết đi cũng đủ để tạo ra một cơn bão nổi với cả tộc. Một Xích Long chiến sĩ chết đi cũng đủ để chọc giận toàn bộ Long Tộc, khiến bọn họ vứt bỏ việc tranh đấu trong tay mà theo phương hướng của Bất Diệt Hoàng Triều xông tới.

Các Long Vương đang ở trên đài nhìn xuống sắc mặt cũng biến đổi, cả đám nhìn về hướng quân doanh của Bất Diệt Hoàng Triều ở đằng xa, Xích Long Vương càng phần nộ quát:

- Ai, thật ra là ai, dám giết tộc nhân của ta! Ta phải giết chết mi!

Nói xong liền xông ra, hóa thành Cự Long hồng sắc khoảng hơn năm mươi thước, theo hướng quân doanh của Bất Diệt Hoàng Triều mà đi. Xích Long bạo ngược, nổi danh thiên hạ, so với Hắc Long còn táo bạo hơn. Tộc nhân chết đi, Xích Long Vương đương nhiên không thể nhẫn nại mà phải xông ra.

Còn mấy Long Vương khác cũng không có động tĩnh gì, mà chỉ đưa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Kim Long Vương. Sắc mặt của Hoàng Kim Long Vương khó coi vô cùng, cái chết của tộc nhân khiến trong lòng hắn rất khó chịu, sau đó nhìn về hướng Triệu Vân Phách trầm giọng hỏi:

- Vân Phách tiểu tử, người đó là ai? Người biết không?

- Người đó chính là Bạch Khởi, là cường giả lợi hại nhất trước mắt của nhân tộc chúng ta. Ta vừa mới muốn nhắc đến hắn, kết quả chưa nói hắn đã ra tay rồi, thật sự khiến ta không ngờ tới, đối với cái chết của Long Tộc ta rất xin lỗi.

Triệu Vân Phách cười đau khổ vội vàng xin lỗi, hắn vừa mới muốn nói, kết quả chưa nói ra thì Long Tộc đã chết rồi, điều này khiến Triệu Vân Phách thật sự không biết nói thế nào. Long Tộc rất coi trọng tộc nhân, lần này bản thân có thể biến tướng khiến tộc nhân chết đi một người, ai biết bọn họ có phản ứng như thế nào.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

488. Chương 354: Vung Đao Với Đồ Long (1)

- Bạch Khởi? Người đó rất lợi hại sao?

Hoàng Kim Long Vương ngược lại không phản nộ, cũng không nói câu gì bất mãn, biểu hiện không thay đổi nhưng trong nhân thân ít nhiều có chút hưng phấn và chờ đợi, chéch đầu xuống.

Không thể phủ nhận cái chết của tộc nhân khiến Hoàng Kim Long Vương rất đau lòng. Long Tộc nhân khẩu rất thưa thớt, tỷ lệ sinh sản lại thấp, mỗi một người trong Long Tộc đều quý giá vô cùng. Hồi đầu Long Tộc bọn họ rút lui khỏi vũ đài của Đại Lục cũng là vì số lượng tộc nhân quá ít, khiến bọn họ căn bản không có vốn người để tiếp tục tranh giành trên Đại Lục, cũng không muốn lưu lại trên Đại Lục. Vì vậy việc tổn thất bất cứ tộc nhân nào cũng đều là điều mà Long Tộc không thể nào chấp nhận được, nghĩ ngợi lấy lại sức mấy vạn năm qua Long Tộc bây giờ cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi, mỗi một người chết đi đều khiến cho Hoàng Kim Long Vương rất thương tâm.

Thế nhưng một phương diện khác là Hoàng Kim Long Vương khao khát đột phá, hắn khao khát gặp được đối thủ mạnh, chỉ có chiến đấu với đối thủ mạnh mới có thể đột phá được lực chiến đấu của bản thân, mới có thể giúp bản thân đạt được sự tiến hóa, trở thành Tam Đầu Hoàng Kim Long chân chính, trở thành Long Hoàng, chứ không phải là một Hoàng Kim Long Vương cho nên khi nhắc tới Bạch Khởi nhân thân của hắn mới trở nên như vậy.

- Rất lợi hại, chỉ cần một chiêu đã giải quyết tám Đầu Đế của nhân loại chúng tôi. Quang Minh Giáo Hoàng sinh thời còn bị bắt tới Quang Minh Giáo Đình, cướp bóc Quang Minh Giáo Đình, đã không thể dùng sự lợi hại bình thường mà hình dung ra hắn được rồi. Hắn tuyệt đối có thể xem là là cường giả số một của thế giới nhân loại.

Sau khi nghe xong lời này Triệu Vân Phách lắp bắp nói, mặc dù hắn không muốn thổi phồng Bạch Khởi nhưng hắn cũng không giấu diếm điều gì, chỉ là đem những chuyện mà mình biết nói ra. Hơn nữa từ thực lực Bạch Khởi biểu hiện ra, hắn tuyệt đối có thể được xem là cường giả số một của nhân loại

- Vậy sao? Vậy xem ra ta đã gặp được một đối thủ tốt rồi.

Hoàng Kim Long Vương có chút hưng phấn nói.

- Dù sao cũng chỉ là con người mà thôi, cường giả của thế giới nhân loại, theo ta thấy cũng chẳng qua như vậy thôi. Long Vương người đừng động thủ trước, để ta đi xem thử hắn!

Hắc Ám Long Vương nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng xông ra, xem ra hắn muốn giao đấu với Bạch Khởi trước.

Mấy Long Vương khác cũng ngạc nhiên, lập tức xông ra, bọn họ là muốn đi giúp đỡ, bọn họ không nghĩ nhiều như Hắc Ám Long Vương, tâm tư chi tiết, nghe xong lời của Triệu Vân Phách vội vàng xông ra, lo sợ Hắc Ám Long Vương gặp phải chuyện gì nguy hiểm. Mặc dù bọn họ vốn cũng không thích lão ta, nhưng

dù sao mỗi người tộc nhân đối với Long Tộc mà nói đều vô cùng quan trọng, chứ đừng nói đến là một Long Vương, nhất định không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Các người cứ đợi được rồi, ta sẽ đi xem sao.

Không giống như mấy Long Vương kia lần lượt biến thân xông ra, Hoàng Kim Long Vương vẫn giữ hình dáng con người bay ra ngoài, trước khi đi còn nói với bọn Triệu Vân Phách một câu như vậy.

Xích Long Vương cũng xông ra. Những Cự Long bên này đông nghìn nghịt cũng xông ra, cả đám đang trong cơn giận dữ, muốn san bằng quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều thành bình địa. Những binh sĩ bắt đầu khựng hoảng lên, đương nhiên binh sĩ của hai nước còn lại thở phào nhẹ nhõm, thà anh chết còn hơn để tôi chết. Những người của Bất Diệt Hoàng Triều chết còn tốt hơn là bọn chúng chết.

Nhìn thấy một đám Cự Long đông nghìn nghịt gào thét xông tới, các tướng lĩnh và binh sĩ có chút hoảng sợ, nhưng Bạch Khởi vẫn cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt phóng lên trời, không nói nhiều Hóa Huyết Thần Dao trong tay mang khí đao huyết sắc, triển khai tàn sát, hơn mười đao khí tung hoành ngang dọc, mười mấy con Cự Long lập tức rơi xuống. Những con Cự Long này bị Bạch Khởi tàn nhẫn chém thành hai mảnh, từ trên trời rơi xuống. Tình cảnh như vậy ai cũng không ngờ tới, những con Cự Long cường đại trước mặt Bạch Khởi đột nhiên lại như không có sức lực gì, cứ như vậy bị tàn sát.

Khắp bầu trời long huyết rơi xuống, những binh sĩ ở dưới đều chìm trong long huyết. Các binh sĩ của Bất Diệt Hoàng Triều bắt đầu hoan hô, sự sợ hãi và khiếp sợ đã nhường theo cường thế của Bạch Khởi mà biến mất, bọn họ không sợ những loài bò sát cực lớn này?

- Ha, không biết lượng sức, tới đây, giết không tha.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, triển khai tàn sát. Cả đám Cự Long ngã xuống. Xích Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, kéo thân thể khổng lồ xông về hướng của Bạch Khởi, nhưng đáng tiếc bên trong lại là một đao khí cực lớn, trong nháy mắt từ giữa Xích Long Vương chém ra, cái chết của vị Long Vương này cũng không khác gì với cái chết của con Cự Long đầu tiên, từ từ rơi xuống.

Tình cảnh như vậy khiến cho Long Tộc càng thêm phẫn nộ, nhưng đồng thời với sự phẫn nộ là đầy sự kinh hãi. Hơn mười con Cự Long và một vị Long Vương rơi xuống khiến bọn họ khiếp sợ. Bạch Khởi ở trước mặt khiến bọn họ bỗng nhiên phát hiện bản thân cho dù có thân thể và lân giáp cường hãn căn bản chỉ cần một đòn, người ta một đao giải quyết một người, còn đơn giản hơn thái rau, điều này sao bọn họ có thể không sợ hãi được?

Sáu Long Vương khác bao gồm cả Hắc Ám Long Vương hung hăng đều dừng bước, dừng lại trên không trung không dám tiến bước. Cái chết của Xích Long Vương khiến bọn họ khiếp sợ, hơn ngàn Cự Long đều kêu to lui về phía sau, bọn chúng không dám xung kích, trong đó thậm chí bao gồm cả Hắc Ám Long Vương. Hắc căn bản rất xem thường nhân loại nhưng cái chết của Xích Long Vương khiến hắc biết rằng, con người trước mặt tuyệt đối không phải là người mà mình có thể coi thường. Hắc quá mạnh, mạnh đến mức khiến người ta phải khiếp sợ, thậm chí so với Hoàng Kim Long Vương còn đáng sợ hơn mấy phần, sự tồn tại như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà bọn họ có thể đối phó được.

Hoàng Kim Long Vương vốn có sắc mặt bình thường nhưng sau khi hơn mười tộc nhân và Xích Long Vương bị Bạch Khởi chém chết bắt đầu biến thân. Một Cự Long kim sắc thân dài trăm thước xuất hiện trước mặt của Bạch Khởi, vẻ mặt tràn đầy sự tức giận nhìn Bạch Khởi.

- Con người kia, mi dám giết chết Long Tộc chúng ta, người dám chém giết một Long Vương! Ta vốn còn muốn giữ lại cho người cái mạng nhưng bây giờ ta nhất định phải giết chết người! Kẻ nào dám khiêu khích sự tôn nghiêm của Long Tộc thì nhất định phải chết!

Hoàng Kim Long Vương vô cùng tức giận nói. Cái chết của hơn mười người Long Tộc và một Long Vương đã kích động hắc, khiến hắc cực kỳ phẫn nộ.

- Ha ha, Giết ta? Dựa vào người sao?

Bạch Khởi nói với thái độ khinh khỉnh, nói xong liền thu Hóa Huyết Thần Dao lại. Hóa Huyết Thần Dao quá sắc sắc bén, giết chết Hoàng Kim Long Tộc ở trước mắt cũng không có vấn đề gì nhưng Bạch Khởi

không định làm như vậy. Hắn định dùng quả đấm hung hăng của mình dạy cho tên cuồng vọng tự đại này một bài học. Hắn thật sự cho rằng bản thân hắn là vô địch sao? Long Tộc có gì đặc biệt hơn người chứ?

Hai đại chủng tộc tranh bá với Long Tộc là Thái Thần, Bỉ Mông, sự lợi hại không có gì so sánh được, nhưng bây giờ không phải đã trung thành với mình sao? Hoàng Kim Long Vương rất lợi hại sao? Hoàng Kim Thái Thần, Hoàng Kim Bỉ Mông Vương thì sao? Bọn họ không lợi hại sao? Không phải vẫn thành thật nghe lời mình sao? Hoàng Kim Bỉ Mông Vương bây giờ chẳng phải là tọa của mình sao. Hoàng Kim Long Vương thì có gì giỏi chứ, Bạch Khởi ghét nhất cái khí thế ngạo mạn của hắn, tự cho mình là tài giỏi lắm.

Trước đó Chiến Thần Vô Song đối với mình không phải cũng ngạo mạn lắm sao? Nhưng đến bước cuối cùng hắn không phải cũng phải thỏa hiệp với mình sao? Chiến Thần Vô Song là người thế nào chứ? Là một trong mười Chủ Thần cùng đẳng cấp với Long Thần, hắn cũng phải khuất phục mình, một Hoàng Kim Long Vương nhỏ bé như ngươi còn dám kêu gào gì chứ? Bạch Khởi đương nhiên dự định dạy cho hắn một bài học.

- Cuồng vọng! Ngươi giết chết người của Long Tộc vĩ đại mà còn dám cuồng vọng như vậy! Ta phải giết chết ngươi, báo thù cho người của Long Tộc!

Hoàng Kim Long Vương nổi giận quát lên.

- Phi, Sinh mệnh của Long Tộc các ngươi quý giá lắm sao? Các ngươi giết chết hơn mười vạn binh sĩ của ta, cái chết của bọn họ ai chịu trách nhiệm? Ngươi đã nói như vậy, vậy thì ta sẽ cho ngươi toại nguyện, hôm nay ta phải khiến tất cả Long Tộc các ngươi chết ở đây để đền mạng cho các binh sĩ của ta!

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy, nói ra không hề do dự, không nói nhiều mà trực tiếp động thủ.

- Âm âm~~

Một quyền đánh ra, thân hình cao lớn của Hoàng Kim Long Vương đã bị Bạch Khởi hung hăng nện xuống đất, rơi xuống trên chiến trường đầy máu tươi của ngàn binh sĩ Thiên Long bị giết chết hôm nay, nhưng vẫn chưa dừng ở đó, Bạch Khởi không thể dễ dàng đơn giản dùng một chiêu giải quyết người này.

Chỉ thấy sau hành động vừa rồi, Bạch Khởi trực tiếp vọt xuống phía dưới, bắt được kẻ nghịch tặc Hoàng Kim Long Vương, sau đó túm lấy tung lên trời, nhân ảnh cũng xuất hiện phía dưới thân thể của Hoàng Kim Long Vương, liên tiếp đánh ra bốn mươi, năm mươi quyền không dứt. Đánh cho Hoàng Kim Long Vương liên tiếp kêu thảm thiết, sau đó dùng một quyền oanh kích Hoàng Kim Long Vương vào trong thành Thiên Long, tạo nên một trận khói bụi. Cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, tuyệt nhiên không ứ đọng chút nào, trong nháy mắt đã hoàn thành. Hoàng Kim Long Vương hung hăng rơi xuống đất, gãy dựa mấy cái, ói ra mấy ngụm máu tươi rồi không biết gì nữa.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

489. Chương 354: Vung Đao Với Đồ Long (2)

Chấn động... thật sự chấn động! Hoàng Kim Long Vương lại bị giải quyết đơn giản như vậy, nó thật sự là sự chấn động với tất cả mọi người, ai mà ngờ kết quả lại như vậy. Kết quả như vậy khiến người ta không cách nào chấp nhận, cũng không thể nào tưởng tượng được, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, sững sờ đứng đó, cả chiến trường trở nên lặng ngắt không có một tiếng động.

- Bây giờ... tới lượt các ngươi!

Bạch Khởi xoay người hừ lạnh một tiếng, nhìn về hướng các Long Tộc khác, Hoàng Kim Long Vương vẫn chưa chết. Bạch Khởi biết, nhưng Bạch Khởi vẫn không tiếp tục hạ thủ, hắn đã mất đi lực chiến đấu, Bạch Khởi muốn giết hắn, lúc nào cũng có thể, nhưng bây giờ Bạch Khởi cái mà Bạch Khởi muốn làm chính là giết sạch những tên Long Tộc đang ở trước mặt, giết sạch sẽ, quét sạch sự tôn nghiêm của Long Tộc, để bọn chúng biết rằng con người không phải là loại mà ai cũng có thể coi rẻ được.

Các Long Tộc xung quanh nghe thấy lời này đều lùi về phía sau, về mặt khiếp sợ nhìn Bạch Khởi trong đó bao gồm cả sáu vị Long Vương còn lại. Sắc mặt cả đám đều rất khó coi, có kẻ thậm chí đã không kìm được thấp giọng run rẩy hô:

- Long Thần bảo vệ, Long Thần phù hộ.

Nhưng bọn họ lại không biết bây giờ cho dù là Long Thần của bọn họ đích thân đến cũng không thể cứu mạng bọn họ. Trước mặt Bạch Khởi bọn họ nhất định phải chết, cho dù Long Thần có tới cũng không ngăn cản nổi Bạch Khởi, huống hồ bây giờ Long Thần còn đang chìm trong giấc ngủ say.

- Giết.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, nói xong khí tàn sát bao trùm khắp nơi, từng luồng đầu khí kim sắc pha lẫn huyết sắc phóng lên trời, trải rộng toàn bộ không trung, trong nháy mắt cả bầu trời đã bị đầu khí này bao trùm, phẳng phất như mặt trời đã bị che khuất. Khắp cả không trung đều truyền tới những tiếng kêu thảm khốc của vô số Cự Long, hơn ngàn con Cự Long dần dần rơi xuống, cả đám thân thể đã bị đầu khí chém ngang, chết ngay tại chỗ từ trên trời từ từ rơi xuống.

- Chuyện này... sao có thể như vậy chứ!

Mấy Long Vương của Long Tộc cũng đều bị thương nhưng đòn công kích trên diện rộng không giết chết được bọn họ, chỉ có thể khiến bọn họ bị thương mà thôi, nhưng mấy Long Vương vẫn bị cảnh tượng trước mặt làm cho vô cùng chấn động. Bọn họ không dám tin... điều này... là sự thật, cả ngàn Long Tộc đã chết như vậy, toàn bộ quá trình không vượt quá mười giây. Sức mạnh của hơn ngàn Long Tộc đủ để có thể tiêu hủy toàn bộ mấy Đế Quốc, trong nháy mắt đã bị giết sạch sẽ, tình cảnh như vậy khiến sao bọn họ có thể nào chấp nhận được?

- Không có gì là không thể, tiếp theo chính là các ngươi đấy.

Đáp lại bọn họ chính là thanh âm lạnh lùng của Bạch Khởi, không biết từ lúc nào Bạch Khởi đã xuất hiện phía sau bọn họ lạnh lùng nói với bọn họ, giữa lúc nói đã một luồng đao khí lập tức bạo phát ra, Hắc Âm Long Vương, Quang Minh Long Vương trong nháy mắt bị giết chết.

Mấy Long Vương khác cũng không quan tâm nhiều như vậy, bọn họ đã nhìn ra, bọn họ căn bản không có tư cách chống lại Bạch Khởi, thậm chí ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, chỉ cần Bạch Khởi ra tay thì bọn họ sẽ chết ngay lập tức. Tình cảnh như vậy cho dù là Long Tộc có thiện chiến đến đâu cũng không dám chiến đấu, cho dù bọn họ thường xuyên đem sự tôn nghiêm của Long Tộc treo trên miệng cũng không dám nói thêm gì, xoay người bỏ chạy, phân thành bốn hướng, bắt đầu vội vàng chạy trốn.

Bọn họ biết bây giờ không phải lúc để chơi đùa nữa, bọn họ nhất định phải chạy trốn, bất kể ai chết cũng phải chạy, tối thiểu nhất cũng phải có một người còn sống nếu không thì Long Tộc thật sự sẽ hết đời. Phải biết rằng nơi tụ tập của Long Tộc ở Long Đảo ngoài biển, ở đó có rất nhiều động vật biển cổ đại tồn tại, bọn chúng đều là kẻ thù của Long Tộc. Thường ngày Long Tộc sử nhục Hải Thú và Hải Tộc, có cừu hận rất lớn đối với bọn họ, nhưng vì sự lớn mạnh của Long Tộc cho nên những kẻ này căn bản không dám tìm Long Tộc gây chuyện, Long Đảo thái bình vô sự.

Thế nhưng lần này Hoàng Kim Long Vương mang theo tất cả chiến lực của Long Tộc, trong Long Đảo chỉ có mấy trăm tiểu long nhỏ và mười mấy rồng mẹ đang đợi sinh sản, chiến sĩ Long Tộc bảo hộ không đủ ba mươi người, một ngày nào đó thông tin bọn họ bị giết truyền đi, lập tức sẽ có người nhân cơ hội tiêu diệt Long Đảo, cho nên bọn họ không thể chết, ít nhất cũng phải có một người còn sống, chỉ cần một người còn sống thì có thể quay về Long Đảo bảo vệ Long Đảo, tối thiểu ít nhất không để cho Long Tộc bị hủy diệt. Còn về Hoàng Kim Long Vương mặc dù bọn họ cũng muốn cứu nhưng bọn họ lại rất hiểu rõ là mình không có năng lực đó.

Đáng tiếc suy nghĩ thì rất hay nhưng hiện thực lại luôn tàn khốc, mặc dù mấy Long Vương đều có chuẩn bị tinh thần hy sinh, nhưng không ai ngờ rằng toàn quân lại bị tiêu diệt toàn bộ. Bọn họ không có cách nào chạy trốn khỏi tay Bạch Khởi, đối với việc chạy trốn của các Long Vương, Bạch Khởi không truy kích mà chỉ phóng ra bốn luồng đầu khí. Trong nháy mắt bốn tiếng rồng kêu thảm thiết đã vọng tới, bốn Long Vương đều ngã xuống.

- A... ta phải giết người.

Hoàng Kim Long Vương điên giận hét lên, thân hình lại biến hóa lớn gấp đôi, ở vị trí của hai bên đầu cũng mọc thêm ra hai cái đầu. Hắn thật sự đã tiến hóa. Khi hàng ngàn Long Tộc và Thất Đại Long Vương chết đi, chịu sự đả kích quá lớn, cuối cùng đã tiến hóa, tiến hóa trở thành Tam Đầu Hoàng Kim Long, bây giờ hắn có thể được gọi là Long Hoàng rồi.

Sau khi tiến hóa Tam Đầu Hoàng Kim Long, trong nháy mắt đã vọt lên trời tới trước mặt của Bạch Khởi, tức giận rống lên xông tới chỗ của Bạch Khởi. Hắn đã hao tâm tổn sức, vất vả vô cùng để nghĩ cách tiến hóa, nhưng chuyện đồng thời với sự tiến hóa lại là Long Tộc hầu như bị hủy diệt. Cái giá phải trả này thật sự quá đắt, sự kích thích này quá lớn khiến Tam Đầu Hoàng Kim Long đã điên cuồng, bây giờ hắn không còn suy nghĩ nào khác ngoài suy nghĩ chính là giết chết Bạch Khởi, giết chết con người khốn kiếp ở trước mặt, hủy diệt nhân loại ở đây, giết chết tất cả mọi người!

Trong đó thậm chí bao gồm cả những người của Đế Quốc Thiên Long, bao gồm cả kẻ đáng chết Triệu Vân Phách, vì nếu không phải do Đế Quốc Thiên Long, nếu không phải vì Triệu Vân Phách thì Long Tộc của bọn chúng căn bản sẽ không đến đây, cũng sẽ không gặp phải cảnh như vậy, khiến toàn bộ Long Tộc hầu như chết sạch, dường như tất cả những thanh niên Long Tộc đều đã chết sạch, đây là điều mà hắn không thể nào tiếp nhận được, hắn phải khiến tất cả mọi người ở đây phải trả giá.

- Không biết lượng sức mình.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, sau đó Hóa Huyết Thần Dao lập tức bạo trưởng, trong nháy mắt đã xông tới Tam Đầu Hoàng Kim Long, một luồng đao khí khoảng hai ngàn mét lập tức lóe ra, trực tiếp từ giữa người Tam Đầu Hoàng Kim Long xẻ ra, thân thể khổng lồ của Hoàng Kim Long rơi xuống, dữ dội nện xuống mặt đất.

Quả thật Tam Đầu Hoàng Kim Long thật sự rất lợi hại, đã đạt đến đỉnh cao của thế giới, thậm chí tiến vào cảnh giới của sơ cấp Cao Cấp Thần, nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của Bạch Khởi. Với sức mạnh tuyệt đối trước mắt, Tam Đầu Hoàng Kim Long điên giận bạo phát vẫn không thể thay đổi được sự phần nộ của hắn mà chỉ khiến bản thân chết nhanh hơn mà thôi.

Cảnh tượng như vậy khiến tất cả mọi người đều chấn động, đại quân nhân loại hơn ngàn vạn đang quan sát bất luận là ở quốc gia nào đều cực kỳ chấn động. Sự cường đại của Bạch Khởi khiến bọn họ đã không có cách nào hình dung được, sự sùng bái của bọn họ dành cho Bạch Khởi không gì có thể so sánh được. Lúc này Bạch Khởi trong lòng bọn họ chính là Thần, vị Thần bất khả chiến bại. Bất luận là quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều hay là Đế Quốc Băng Tuyết, hay là Đế Quốc Đức Lan và đại quân của Đế Quốc Thiên Long, Bạch Khởi cũng là vị Thần không thể nào đánh thắng, bọn họ vô cùng sùng bái và kính nể Bạch Khởi.

- Ha! Quân đội của Bất Diệt Hoàng Triều nghe ta đây! Tất cả mọi người thu dọn xác rỗng, tắm rửa long huyết, đem những kẻ của Long Tộc nướng lên làm thức ăn hết cho ta.

Bạch Khởi đứng trên không trung cao giọng nói, thanh âm như tiếng sấm rền khiến tất cả mọi người đều chấn động, đồng thời nội dung của lời nói này cũng khiến tất cả mọi người hoan hỉ.

Phải biết rằng thịt và máu rỗng đều là bảo bối, Long huyết có thể làm người ta tu luyện nhanh hơn, có thể khiến người ta phòng tránh được bách bệnh, có thể khiến cơ thể con người mạnh hơn nhiều lần. Thịt rỗng có thể kéo dài tuổi thọ, những thứ này tuyệt đối đều là bảo bối, cả người con rỗng chỗ nào cũng quý, đội quân của Bất Diệt Hoàng Triều bây giờ đúng là lời to.

Sau này bọn họ đại khái không cần gọi là quân Bất Diệt Hoàng Triều gì nữa, bọn họ có thể đổi tên, gọi là Long huyết Quân đoàn. Sau khi hơn triệu người tắm máu rỗng, ăn thịt rỗng e là mỗi người đều có tu vi tiến nhanh, thậm chí hơn bất kỳ Quân đoàn tinh nhuệ nào trên thế giới.

Lúc này đội quân của Bất Diệt Hoàng Triều trong nhân thần đầy ngưỡng mộ của những kẻ khác rống lên, bắt đầu hành động. Còn trên thành lâu của Đế Quốc Thiên Long, tất cả mọi người đều sững sờ đứng nhìn trước mặt. Điều này khiến tất cả bọn họ không dám tin, lát sau Lão tổ tông Triệu Vân Phách của Đế Quốc Thiên Long thở dài bất đắc dĩ, đau khổ cười nói:

- Đầu hàng đi, đầu hàng Bất Diệt Hoàng Triều, chúng ta không có bản lĩnh chống lại rồi, Bạch Khởi không phải là người mà chúng ta có thể chống lại.

Nói xong lão Hoàng Đế cũng không để ý đến ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, vẻ mặt sầu thảm rời khỏi chỗ đó, biến mất trước mặt đám đông, chỉ để lại vẻ mặt cổ hủ cho Hoàng Đế Triệu Hưng Long của Thiên Long. Lần này Thiên Long đã thật sự tận thế rồi, từ nay về sau cũng không còn Đế Quốc Thiên Long gì nữa...

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

490. Chương 355: Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương (1)

Trận chiến kết thúc, sự cường thế của Bạch Khởi đã giết chết hơn ngàn người Long Tộc, chém giết Tam Đầu Hoàng Kim Long, chiến tranh kết thúc. Sau khi nhận thức được sức mạng khủng khiếp của Bạch Khởi không có ai dám can đảm chống lại Bạch Khởi, chống lại Bất Diệt Hoàng Triều và tam quốc liên quân bao vây tấn công Thiên Long Thành. Đế Quốc Thiên Long thật sự đầu hàng Bạch Khởi, cho đến lúc này toàn bộ Đế Quốc Thiên Long đều rơi về tay của Bạch Khởi. Sau đó Bạch Khởi lại cường thế thu nạp Đế Quốc Băng Tuyết, trong nháy mắt đánh bại quân đội của Đế Quốc Đức Lan, chinh đồn tập hợp lại binh mã không ngừng tiến công đột kích vào Đế Quốc Đức Lan, còn một mình Bạch Khởi quay về trong Đế Đô.

Sau khi quay về Đế Đô Thành Hoa Hồng, Bạch Khởi không quay về nhà, mà lại trực tiếp xông vào Tể Tướng phủ đệ, tìm Tể Tướng Bối Tát Ni đang nghiên cứu chuyện quốc sự trong thư phòng, lách mình xuất hiện bên cạnh người của Bối Tát Ni. Sự xuất hiện đột ngột của Bạch Khởi khiến Bối Tát Ni giật mình, suýt chút nữa không kịp được chạy ra hô to có thích khách đột kích. Nhưng sau khi hắn phát hiện người trước mặt là Bạch Khởi mới từ từ thở phào một cái, biểu hiện không thất kinh như lúc ban đầu, vội vàng hành lễ nói:

- Tham kiến Nhiếp Chính Vương Điện Hạ.

- Không cần phiền phức như vậy... Ở đây không có người ngoài, người không cần phải hành lễ, hôm nay ta tới tìm ngươi là có chuyện muốn bàn bạc với ngươi.

Bạch Khởi phát tay ngồi lên chiếc ghế gỗ bên cạnh, sau đó nhìn Bối Tát Ni đang ở trước mặt cao giọng nói.

- Điện Hạ có chuyện gì xin cứ hết sức giao phó.

Bối Tát Ni không dám có ý gì khác, vội vàng chấp tay nói với Bạch Khởi. Hắn không biết vị đại nhân xuất quỷ nhập thần này tìm mình có chuyện gì, nhưng có một chuyện có thể khẳng định chắc chắn chính là hắn đã tới tìm mình, nhất định là có quyết định gì trọng đại, nếu không thì vị Nhiếp Chính Vương này sẽ không tùy tiện bước vào phòng mình như vậy.

- Ta tới nói cho ngươi, thời gian bây giờ không còn nhiều nữa, ta cũng nên lên ngôi chính thức rồi.

Bạch Khởi nheo mắt nhìn Bối Tát Ni đang ở trước mặt cười nói.

Lời nói này khiến Bối Tát Ni đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẻ mặt thay đổi, vội vàng trả lời:

- Bệ Hạ xin cứ yên tâm, thần biết nên làm thế nào, nhất định sẽ không để Bệ Hạ thất vọng. Thần sẽ nhanh chóng tập hợp các quý tộc đại thần lại để hoàn thành chuyện này.

Bạch Khởi mặc dù không nói thẳng ra nhưng trong lòng Bối Tát Ni rất hiểu rõ ý tứ của Bạch Khởi cho nên vội vàng trả lời, thậm chí ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. Đương nhiên không thể tránh khỏi trong lòng Bối Tát Ni vẫn còn có chút cảm thán, hắn biết có một số chuyện cuối cùng vẫn không tránh khỏi chỉ là không ngờ chuyện này lại đến đột ngột như vậy.

- Ha ha, ta biết rồi, có câu nói này của ngươi ta yên tâm rồi, tất cả mọi chuyện ta giao lại cho ngươi xử lý. Đúng rồi, gần đây trong nước có chuyện gì không?

Bạch Khởi mỉm cười đứng lên vỗ vỗ vào vai Bối Tát Ni cười nói.

- Chuyện này... không có, trong nước nhân dân giàu có, quốc lực lớn mạnh, mặc dù sự tiêu hao của tiền tuyến chiến tranh vô cùng lớn, nhưng chúng ta trong cuộc chiến tranh nửa năm ở Thiên Long cũng thắng

được không ít của cải, có thể cung ứng cho chiến trường tiền tuyến, chuyện này không cần Bệ Hạ phải lo lắng.

Bối Tát Ni cung kính nói, đối với chuyện ở tiền tuyến hẳn cũng không rõ lắm, dù sao chuyện Bạch Khởi giết chết Long Tộc, đồng thời chiếm lĩnh Thiên Long, chuyển sang tấn công Đế Quốc Đức Lan chỉ mới xảy ra mấy ngày trước. Mặc dù tiền tuyến đã phá vỡ thiên lý khoải mã chạy thẳng về Đế Đô đem tin này báo cho Bộ Thống Soái và Tể Tướng, nhưng Thiên Long Thành cách đây hơn triệu dặm cho dù là thiên lý khoải mã cũng phải cần lộ trình tới mười ngày mới tới nơi. Bối Tát Ni đương nhiên không biết tiền tuyến đã xảy ra chuyện gì.

- Ô... sau này người không cần phải lo lắng về chuyện của tiền tuyến, trước đó ta đã tới ngoài thành Thiên Long một lần, tiện đường giải quyết luôn Thiên Long rồi. Bây giờ Đế Quốc Thiên Long đã không còn tồn tại nữa, thổ địa của Đế Quốc Thiên Long đã bị chúng ta thu nhận toàn bộ rồi. Đồng thời ta cũng tới Đế Quốc Băng Tuyết một chuyến nói với Hoàng Đế ở đó về chuyện xác nhập của Thiên Long. Binh sĩ Đế Quốc Băng Tuyết ở tiền tuyến đã nhập vào với chúng ta, còn nội bộ của Đế Quốc Băng Tuyết cũng bắt đầu thanh tẩy rồi. Có sự ủng hộ của Thiên Kiếm Sơn phương Bắc ta tin là chỉ cần mấy ngày Đế Quốc Băng Tuyết có thể xác nhập với Bất Diệt Hoàng Triều chúng ta, cùng tiếp nhận Thiên Long. Ở Đông Phương Đại Lục bây giờ chúng ta chỉ còn lại một kẻ địch là Đế Quốc Đức Lan, quân đội chúng ta dưới sự thống lĩnh của Tiêu Thiên Vũ đã bắt đầu tiến vào cảnh nội của Đế Quốc Đức Lan rồi, chuyện này người không cần phải lo lắng quá nhiều.

- Cái gì! Thiên Long và Băng Tuyết đã bị Bệ Hạ nắm được rồi sao?

Bối Tát Ni kinh hãi như không tin nổi kêu lên, kết quả này hẳn thật sự không ngờ tới.

- A... được rồi, tất cả mọi chuyện người cứ xử lý đi, ta chỉ muốn nói với người một tiếng mà thôi, ta về trước đây.

Vỗ vò vào vai của Bối Tát Ni, Bạch Khởi cười cười rồi nói, cũng không để ý đến Bối Tát Ni mà trực tiếp xoay người đi ra.

oOo

Thắng lợi lần này, Bạch Khởi khen thưởng cho ba quân, đồng thời vận chuyển một khối lượng lớn tiền về trong nước, nhưng thân là thống lĩnh Đế Quốc và là người nắm quyền thực tế Bạch Khởi vẫn giữ lại cho mình một phần, đại khái khoảng mười bảy tỉ kim tệ. Món tiền này chiếm bảy mươi phần trăm quốc khố của Thiên Long, dù sao Thiên Long mặc dù giàu có, hơn nữa nghìn năm qua vẫn được gọi là Đông phương Đệ Nhất Đế Quốc, là quốc gia giàu có nhất, số lượng dự trữ trong quốc khố của bọn họ làm người ta kinh ngạc. Theo lý mà nói không ít hơn Quang Minh Đế Quốc, nhưng đáng tiếc mấy năm gần đây Đế Quốc Thiên Long liên tiếp chiến tranh, dân tình hao tài tốn của, tổn thất không biết bao nhiêu kim tệ. Điều này khiến cho tiền của còn lại của cả Thiên Long cũng chỉ có hơn hai mươi tỉ kim tệ mà thôi. Bạch Khởi thoảng cái đã nắm lấy bảy phần của cải, thật sự không ít, nhưng không có cách nào, cái Bạch Khởi bức thiết cần chính là thăng cấp, đạt được cảnh giới của Thất Tinh Đấu Thần, như vậy Bạch Khởi mới có thể nắm chắc phần thắng khi đối phó với Chiến Thần Vô Song. Phải biết rằng sự xuất hiện của Chiến Thần Vô Song đã tăng thêm không ít áp lực cho Bạch Khởi, mặc dù số kim tệ này đối với Đế Quốc mà nói có tác dụng nhiều hơn, nhưng Bạch Khởi không thể không tư lợi tham ô số kim tệ này.

Bạch Khởi quay về Vương phủ của mình, bắt đầu cuộc sống tạm thời vô tư vô lự của mình, còn Bối Tát Ni lại bắt đầu bận rộn, liên lạc với các quý tộc đại thần, câu thông với Hoàng tộc, để Bạch Khởi lên ngôi. Những chuyện này đều là chuyện Bối Tát Ni không thể đùa giỡn. Bạch Khởi đăng cơ trở thành Hoàng Đế, mặc dù đối với rất nhiều người mà nói là một chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, là chuyện nhất định phải làm, nhưng trong đó vẫn còn rất nhiều chi tiết rườm rà rất cần Tể Tướng Bối Tát Ni kiêm nhiệm các quý tộc đi điều đình bố trí.

Bây giờ không có người nào có thể ngăn cản được bước chân của Bạch Khởi, chỉ cần là chuyện Bạch Khởi muốn làm, bây giờ toàn bộ Bất Diệt Hoàng Triều không có ai có thể ngăn cản, nhưng Bối Tát Ni lại không hy vọng xảy ra quá nhiều chuyện đổ máu, vì vậy lão Tể Tướng này cần không ngừng đi điều đình bố trí, rất nhiều chuyện cần ông ta đích thân ra tay mới có thể sắp xếp, vì vậy có thể nói là bận tới mảy mòi.

Ngoài ra còn một phương diện mà hần cần phải làm đó là phát thiệp mời, mời các vị quý tộc, các nhân vật nổi tiếng đặc biệt là Hoàng thất đến. Những chi tiết này không thể thiếu được, Bạch Khởi đành cơ tức vị nói ra là một chuyện rất đơn giản, nhưng những chuyện dính dáng đến cần phải làm lại rất nhiều, rất nhiều. Chuyện này cần phải có khoảng thời gian dài mấy tháng mới có thể hoàn thành.

Chiến tranh phương Bắc vẫn tiếp tục, rất nhiều quân đội Bất Diệt Hoàng Triều thế như chẻ tre tiến vào Đế Quốc Đức Lan. Đế Quốc Đức Lan căn bản không có cách nào chống lại, sau lưng lại có Đế Quốc Băng Tuyết, hai mặt giáp công, Đế Quốc Đức Lan cũng không thể nào còn con bài cuối cùng nào chưa lật, thiết nghĩ không mất nhiều thời gian là có thể chiếm được.

o0o

Tây phương Đại Lục gió nổi mây phun, Chiến Thần Điện âm âm thành lập, toàn bộ Quang Minh Giáo Đình thay đổi môn đình, bắt đầu thờ phụng Chiến Thần. Quang Minh Đế Quốc và mười quốc gia của Tây phương Đại Lục được tổng hợp lại liên kết thành một thể, trở thành Đế Quốc Chiến Thần cường đại. Còn toàn bộ Hắc Ám Thần Điện lui khỏi hai nơi, tiến nhập phương Đông vì đã mất đi thủ lĩnh Hắc Ám Giáo Hoàng, đánh mất hoàn toàn tư cách bình đẳng với Bạch Khởi, trở thành một giáo phái nhỏ bé ở Bất Diệt Hoàng Triều dưới tay Bạch Khởi. Tổng Bộ của bọn họ cũng từ Huyết Sắc Thánh Sơn chuyển về địa bàn vốn thuộc về Thiên Long, địa vị của Hắc Ám Thần Điện đã hoàn toàn biến mất.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

491. Chương 355: Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương (2)

Thời gian mấy tháng, Bách Tộc Đại Lục đã bắt đầu hành động quy mô tiến nhập toàn bộ Đông Phương Đại Lục, được Bạch Khởi phân thành nơi tập hợp của các tộc. Còn để hồi báo bọn họ cũng cung cấp cho Bạch Khởi đội quân hơn mười triệu người, thêm vào đó Thú Nhân còn cung cấp quân đội hai mươi triệu, cùng với quân đội mà Bạch Khởi vốn có cộng thêm quân đội của Đế Quốc Băng Tuyết, Bạch Khởi có trong tay quân đội vượt hơn bốn mươi lăm triệu người. Trong đó thậm chí bao gồm cả Quân đoàn Long huyết được tẩm máu rồng trên chiến trường Thiên Long, thực lực cường đại có thể nói không có gì sánh được. So với cái gọi là quân đội tám mươi triệu của Chiến Thần Đế Quốc mà nói thì lớn mạnh hơn rất nhiều. Dù sao Chiến Thần Đế Quốc trên danh nghĩa mặc dù quân đội có tám mươi triệu người, nhưng không cùng hệ thống, trong lúc hỗ trợ cũng không ăn ý, thậm chí còn xảy ra va chạm. Bọn họ đều là một đám ô hợp, nội bộ bất ổn, nếu so sánh thì quân đội của Bạch Khởi vẫn là lớn mạnh hơn một chút.

Cho đến hôm nay Đại Lục đã hình thành nên hai thế lực, một là Bất Diệt Hoàng Triều do Bạch Khởi dẫn đầu, cái còn lại chính là Chiến Thần Điện do Chiến Thần Vô Song dẫn đầu. Ngay cả khi Chiến Thần Đế Quốc giữa lúc tương hỗ vì sự hèn ước ngầm và điều kiềng kị của Chiến Thần Vô Song và Bạch Khởi cho nên không động thủ, nhưng người ta có thể thấy rõ ràng tương lai không lâu nữa, hai bên sợ là sẽ xảy ra đại chiến bạo phát từ trước đến nay chưa từng có trong lịch sử, bây giờ thật ra chỉ còn vấn đề thời gian nữa thôi.

o0o

Đảo mất mấy tháng đã trôi qua, ngày Bạch Khởi kế vị càng ngày càng gần, còn thời gian hơn một tháng nữa sẽ đến ngày Bạch Khởi kế vị. Trong ngày này toàn bộ Thành Hoa Hồng sẽ trở nên náo nhiệt vô cùng, Sứ thần của Chiến Thần Đế Quốc cũng tới, quý tộc các nơi đều tới, các Đại quý tộc cũng lần lượt đến, chỉ còn đợi Bạch Khởi kế vị để chúc mừng thôi.

Trong một ngày như vậy, ở Hải Vực Phương Nam xa xôi, một người thân mặc áo giáp kim sắc, tay cầm trường thương kim sắc, ngồi trên chiến xa kim sắc do bốn đầu Hỏa Diễm Thần Câu kéo, đập khoảng không mà đi xé toang bầu trời hướng về phía biển sâu Phương Nam mà đi.

Nếu Bạch Khởi ở đây thì nhất định sẽ nhận ra thanh niên này, thanh niên này không phải là ai khác mà chính là Chiến Thần Vô Song. Lúc này hần đang đứng trên chiến xa hoa lệ đưa mắt nhìn về phía trước, theo hướng biển sâu Phương Nam mà đi, không lâu sau đó hần đã tới một hòn đảo nhỏ. Nói là tiểu đảo nhưng đó chỉ là tương đối, tương đối so với lãnh địa rộng lớn khủng khiếp của Đại Lục Thiên n. Nơi này đích thực là một tiểu đảo, nhưng tiểu đảo như vậy cũng chiếm diện tích mấy trăm dặm vuông.

Khi Chiến Thần Vô Song tiến vào hòn đảo nhỏ này, sức nóng do Hỏa Diễm Thần Câu phát ra khiến chim muông xung quanh đều chạy tứ tán, còn Chiến Thần Vô Song lại không hề để ý mà trực tiếp theo hướng vị trí chính giữa của miệng núi lửa mà đi. Miệng núi lửa này cao khoảng trăm mét, sâu rộng khoảng ngàn mét. Chiến Thần Vô Song từ trên chiến xa nhảy xuống, sau đó đi tới. Hỏa Diễm Thần Câu thân là Cửu Giai Ma Thú, hét lên một tiếng, phảng phất cảm thấy có cái gì đó, bay nhanh thoát khỏi nơi này, chạy tới chỗ bên ngoài vạn dặm, lẳng lặng nhìn xuống Chiến Thần Vô Song ở phía dưới.

Chiến Thần Vô Song dường như đã sớm có chuẩn bị tâm lý, không có chút gì kinh ngạc, trực tiếp theo hướng sơn động màu đen mà đi. Mặc dù ánh sáng u ám nhưng vẫn có thể nhìn thấy ở đây chồng chất vô số của cải, dưới đất khắp nơi đều là hoàng kim, nhìn giống như một tòa kim sơn. Nếu Bạch Khởi ở đây thì phỏng chừng sẽ chết vì ghen tị vì số lượng tài sản kim tệ ở đây tuyệt đối vượt qua con số hơn mười tỉ, thậm chí hơn trăm tỉ, đủ để Bạch Khởi có thể có được sự thăng cấp cực hạn nhất.

- Ồ... Chiến Thần Vô Song? Không ngờ người lại sống lại, ồ... những người khác cũng sắp rồi, nhưng người nên rời khỏi đây, đây là đất tư nhân, mà ta lại thích sự yên tĩnh, không thích người khác đến quấy rầy ta.

Sau khi Chiến Thần Vô Song tiến vào sơn động màu đen khoảng vài trăm mét, một thanh âm giống như tiếng sấm vang lên bên tai Chiến Thần Vô Song, sau đó hai quả cầu hình tròn kim sắc khổng lồ xuất hiện ở nơi trước mặt Chiến Thần Vô Song khoảng trăm mét.

- Ta biết nhưng ngày hôm nay ta có một số chuyện cần người giúp, cho nên ta không thể không tới.

Ngữ khí của Chiến Thần Vô Song với đối phương không hề tức giận mà chỉ mỉm cười, sau đó mở miệng nói. Chiến Thần Vô Song mở miệng nhờ vả thật sự là chuyện cực kỳ hiếm gặp, mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng có thể khẳng định đối phương nhất định là nhân vật không đơn giản.

- Cần ta giúp? Vì sao ta phải giúp người? Người đi đi! Ở chỗ của ta không hoan nghênh người ngoài, đặc biệt là những Chủ Thần các người. Ta thích sự yên tĩnh, không thích tham dự vào chuyện tranh đấu của các người, ta khuyên người nên rời khỏi chỗ này, nếu không đừng trách ta không khách khí với người.

Chủ nhân của thanh âm không như tưởng tượng trực tiếp từ chối, hơn nữa khẩu khí thái độ lại vô cùng ngạo mạn.

- Vốn ta cũng vì chuyện làm thế nào để thuyết phục người mà cảm thấy phát sầu, con người như người thật sự rất khó thuyết phục, ta nghĩ chuyện muốn nhờ người giúp cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên ta mới mất một thời gian nghĩ cách thuyết phục người liên thủ với ta đối phó với một người, nhưng bây giờ ta nghĩ không cần nữa rồi vì ta mới nhận được một tin tức, sau khi nghe tin này ta đảm bảo người sẽ liên thủ với ta đối phó với người này.

Chiến Thần Vô Song tràn đầy tự tin nói.

- Ha... ta không cần phải liên thủ với bất cứ ai, nếu ta muốn đối phó với một người thì cho dù là người ta cũng có bản lĩnh giết chết người, ta không cần phải hợp tác với người, cũng không phụ thuộc vào việc hợp tác với người. Hơn nữa ta không cho rằng có chuyện gì đó có thể thuyết phục ta giúp người, tình cảm của ta dành cho thế giới này đã chết rồi. Ta không muốn rời khỏi cuộc sống yên bình nơi này, cho nên người hãy đi đi, hãy nhớ kĩ, đây là lần cảnh cáo cuối cùng của ta, nếu người dám can đảm nói nữa ở đây thì ta sẽ giết chết người!

Thanh âm của chủ nhân biểu hiện tính cách chủ nhân có vẻ rất táo bạo, cũng không giới nhẫn nại, không đợi Chiến Thần Vô Song nói xong đã cắt đứt cơ hội nói tiếp của đối phương, cho một đáp án như vậy.

Không cần nghĩ cũng biết nếu đổi lại là một người khác, Chiến Thần Vô Song tuyệt đối đã vô cùng tức giận rồi, bắt đầu động thủ rồi. Dù sao tính khí của vị Chiến Thần này cũng không tốt, nhưng Chiến Thần Vô Song ngược lại rất ôn hòa với chủ nhân của thanh âm trước mặt, nghe xong lời này cũng không tức giận, chỉ mỉm cười xoay người rồi đi, nhưng sau khi đi ra khỏi cửa động đột nhiên hần đứng lại, cao giọng nói:

- Người đã không muốn biết chuyện Long Tộc bị hủy diệt, vậy thì ta sẽ đi nhưng người đừng yêu cầu ta đứng lại.

- Cái gì! Người đứng lại đó cho ta! Người nói cái gì!

Chủ nhân của thanh âm không có cách nào giữ được bình tĩnh và khí thế vừa rồi, sau khi nghe xong lời này thanh âm nâng cao lên tám độ, cao giọng quát. Ngay sau đó toàn bộ sơn động bắt đầu rung động. Một thân hình không lồ từ trong sơn động vọt vàng vọt ra, rõ ràng là một Cự Long siêu khổng lồ, hơn nữa sau lưng còn có mười hai cánh, đồng thời cặp mắt có màu kim sắc, vừa rồi khối hình cầu kim sắc khổng lồ ấy chính là đôi mắt của hắn.

Nhìn thân hình Cự Long Long Tộc cao hơn ngàn mét, Chiến Thần Vô Song đứng ở cổng sơn động, mỉm cười, nhìn Cự Long trước mặt rồi nói:

- Ta còn tưởng ngươi thật sự không quan tâm đến gì nữa chứ, không ngờ ngươi vẫn quan tâm đến Long Tộc, rút cục thì Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, đệ đệ bảo bối của Long Thần, người sáng lập của Long Tộc... Ha ha, ngươi vẫn còn quan tâm đến Long Tộc hơn ca ca ngươi. Nói thật ban đầu khi nghe nói ngươi không muốn làm Long Thần, mà để ca ca ngươi làm, hoàn toàn là vì muốn âm thầm bảo vệ Long Tộc, không muốn liên lụy đến Đại Chiến Chư Thần, ta ban đầu vẫn không tin nhưng bây giờ xem ra quả nhiên là như vậy.

- Khốn khiếp, đồ khốn khiếp nhà ngươi đừng nhiều lời nữa, cẩn thận không ta xé nát ngươi. Mau nói cho ta biết Long Tộc thế nào rồi!

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương sau khi nghe xong lời này thì tức giận quát, toàn bộ sơn cốc đều bị chấn động lắc lư, xem ra hắn vô cùng quan tâm đến Long Tộc.

- Chuyện này... Long Tộc thời gian trước xuất hiện trong lãnh địa của Đế Quốc Thiên Long ở Đại Lục Thiên n, nghe nói là vì Đế Quốc Thiên Long đã từng giúp đỡ Long Tộc, cho nên bọn họ tới giúp Đế Quốc Thiên Long đối phó với kẻ địch. Nhưng kết quả bọn họ lại đụng phải Bạch Khởi của Bất Diệt Hoàng Triều, Bạch Khởi giết chết Thất Đại Long Vương của Long Tộc, đồng thời ngay cả Tam Đầu Hoàng Kim Long cũng bị giết, Long Tộc hơn ngàn người đều bị giết sạch không còn một ai. Mất đi Cự Long thành niên bảo hộ, Long Tộc cũng bị Hải Thú tiêu diệt. Bây giờ Long Tộc đã không còn tồn tại rồi, hơn nữa nghe nói lúc đó Bạch Khởi còn hạ lệnh cho binh sĩ thủ hạ tắm máu rồng, ăn thịt rồng, có được không ít lợi ích, tạo ra Long Huyết Quân Đoàn. Ha ha...

Chiến Thần Vô Song cười ha ha rồi nói, khi nói đều dùng hết sức để kích động kẻ đang ở trước mặt, nhưng hắn không nói vòng vo mà trực tiếp đem tất cả mọi chuyện nói ra. Vì hắn biết tính khí của kẻ trước mặt mình không tốt, rất không tốt, so với mình còn bạo phát hơn chục lần, nếu nói không tốt hắn thật sự có thể liều mạng với mình.

Đối với nụ cười của Chiến Thần Vô Song, Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương không để ý, ngược lại phần nộ quát:

- Là ai? Bạch Khởi rốt cục là ai? Chủ Thần mới phong sao? Đáng chết, ta phải giết hắn, giết chết hắn!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

492. Chương 356: Đại Lễ Nhường Ngôi Ngoài Ý Muốn (1)

- Sao... Chư Thần sao? Nếu là một trong những Chư Thần thì ta cũng không cần phải chạy đến đây nhờ người cùng đối phó với hắn, nói chính xác hắn chỉ là một con người, một con người khoảng hai mươi tuổi có Huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ.

Chiến Thần Vô Song sắc mặt ứng đỏ, có chút đau khổ khi nói điều này. Chuyện này khi nói ra hắn cũng cảm thấy xấu hổ, dường dường là một Chiến Thần vậy mà lại mời người khác liên thủ với mình để đối phó với một con người, hơn nữa con người này chỉ có hai mươi tuổi, thật sự là một chuyện không lấy gì làm tự hào.

Nhưng khi đã liên thủ hợp tác thì hắn cũng không thể giấu diếm, có một số chuyện vẫn nên nói ra rõ ràng thì tốt hơn. Dù sao tính khí của cái gã trước mặt cũng rất nóng nảy, thân là Long Tộc ngay cả Long Thần cũng không thềm để trong mắt, từ đó có thể thấy tính cách của hắn như thế nào. Mặc dù Long Thần là ca ca song sinh của hắn nhưng hắn vẫn không khách khí, huống hồ là mình?

- Điều này sao có thể chứ? Hai mươi tuổi? Cho dù là Chủ Thần phục sinh cũng không thể nhanh như vậy! Sao có thể chứ! Chiến Thần Vô Song người nhầm lẫn rồi!

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương cũng không bắt đầu im lặng mà cả kinh kêu lên, tinh thần phần nộ đã bị chuyện kinh chấn động nhân tâm này làm cho bình tĩnh lại, di chuyển sự chú ý.

- Không nhầm lẫn, thế nào lại nhầm lẫn được? Ta ngược lại còn muốn tình nguyện nhầm lẫn nữa kìa, nhưng sự thật lẽ nào người cho rằng chuyện này rất đáng tự hào sao? Ta lại đem những lời nói dối như vậy để lừa gạt người sao?

Chiến Thần Vô Song có chút hờn giận nói.

- Ta không quan tâm đến những chuyện đó, người hãy dẫn ta đến đó chúng ta giết chết hắn! Bất kể hắn lợi hại thế nào chúng ta liên thủ lại nhất định có thể giết chết hắn, hai người chúng ta cho dù là Minh Thần đi nữa cũng có thể đối phó được, chứ đừng nói chỉ là một con người!

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương trong nháy mắt đã hóa thành một người trung niên uy vũ, trên người mặc quần áo hoa lệ xuất hiện bên cạnh Chiến Thần Vô Song tức giận quát.

Nói xong hai người rời khỏi hòn đảo đơn độc phương Nam theo hướng Đại Lục Thiên n mà đi.

oOo

Thấm thoát một tháng đã trôi qua, hai người Chiến Thần Vô Song và Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương không biết tại sao lại không có bất cứ hành động nào, giữ thái độ bình ổn trước tất cả mọi việc, còn ngày mà Bạch Khởi chính thức đăng cơ kế vị đã đến.

Vào ngày hôm nay trong Thành Hoa Hồng của Bất Diệt Hoàng Triều các nhà các hộ đều giăng đèn kết hoa, tơi lụa màu hồng tươi treo đầy thành trì, ở khắp nơi đều có cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt. Hôm nay đối với tất cả mọi người ở Bất Diệt Hoàng Triều mà nói chính là một ngày vô cùng đặc biệt, vì hôm nay là ngày mà Tân Hoàng Đế Bạch Khởi đăng cơ.

Bạch Khởi đối với tất cả mọi người ở Bất Diệt Hoàng Triều mà nói là anh hùng, là anh hùng thật sự, nhận được sự sùng bái của tất cả mọi người, đặc biệt là sự ủng hộ của quân đội. Những năm gần đây vì Bất Diệt Hoàng Triều mở rộng lãnh thổ, chiến thắng vô số kẻ thù, làm cho người của Bất Diệt Hoàng Triều có địa vị vượt quá sự tưởng tượng. Điều này khiến toàn bộ Đế Quốc đều bị chấn động. Với chiến tích của hắn, nếu nói là muốn làm Hoàng Đế thì tuyệt đối sẽ không có ai phản đối, vì ai cũng biết bây giờ lãnh của Bất Diệt Hoàng Triều ở Đông phương Đại Lục thì chín phần đều là do Bạch Khởi một mình chiếm được, hắn muốn làm Hoàng Đế đương nhiên không có ai phản đối.

Vào ngày này Bạch Khởi sẽ ngồi trên Long ngai chính giữa Hoàng cung, tiếp nhận sự chúc mừng của các Sứ thần các nước, còn có các Đại quý tộc, tiếp nhận lễ nhường ngôi của Tiểu Hoàng Đế.

Theo đó một giọng nói bén nhọn của thái giám vang lên:

- Đại điển nhường ngôi bắt đầu, Tân Hoàng đăng cơ.

Bạch Khởi thân mặc long bào kim sắc từ ngoài đại điện Hoàng cung bước vào, bước đi đĩnh đạc, từng bước mạnh mẽ. Dưới sự hướng dẫn của các vị Đại quý tộc và đại thần cùng Sứ thần các tộc, Bạch Khởi từ bên ngoài từ từ bước vào, đi đến phía dưới sân rồng ở giữa. Vị Tiểu Hoàng Đế ngồi trên Long ngai ít nhiều có chút căng thẳng, mỉm cười vội vàng đứng dậy, thi lễ với Bạch Khởi đang ở trước mặt, rồi từ từ đi tới đem Vương miện được chế tạo mới hoàn toàn đội lên đầu Bạch Khởi, sau đó mời Bạch Khởi ngồi lên Long ngai, đồng thời bản thân cũng quỳ xuống trước mặt Bạch Khởi.

- Tham kiến Bệ Hạ.

Tể Tướng là người đầu tiên đứng dậy, quỳ xuống đất, sau đó tất cả mọi người đều quỳ xuống cao giọng hô vang với Bạch Khởi.

- Ha ha ha... Các vị đứng lên đi.

Bạch Khởi cười ha ha, sang sảng nói, trước đó hắn vốn không nghĩ đến chuyện ngồi ở vị trí này, nhưng chuyện đã đến nước này, vậy thì phải kể vị thôi. Bạch Khởi cũng không muốn bản thân mình cực khổ đi

đánh giữ biên cương rồi lại giao cho người khác, bản thân không cần nhưng bọn tử tôn của mình lúc nào cũng cần thiết, vì vậy hắn mới ngồi ở vị trí này.

Những người xung quanh nghe xong lời nói của Bạch Khởi đều dần dần đứng dậy, còn lão thái giám đứng khúm núm bên cạnh sau khi đưa mắt nhìn Bạch Khởi, nhận được cái gật đầu biểu thị của Bạch Khởi, liền đứng lên cao giọng hô:

- Tân Hoàng đăng cơ, các vị xin dâng tặng lễ vật.

- Bệ Hạ, chín trăm sáu mươi vị quý tộc lớn nhỏ Phương Nam vì Bệ Hạ mà dâng tặng: ba vạn nô lệ, mười vạn mẫu ruộng, năm mươi vạn binh giáp, hai mươi vạn con chiến mã, kim tệ một tỉ chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn.

Một lão quý tộc bước ra trước, quỳ xuống đất cao giọng hô như vậy. Hắn đại diện cho các Đại quý tộc Phương Nam, cho nên không dâng tặng hai tỉ kim tệ chỉ là vì muốn có con số may mắn mà thôi. Đương nhiên bọn chúng không thiếu kim tệ như vậy, các Đại quý tộc Phương Nam có rất nhiều tiền.

Các quý tộc Phương Nam đứng dậy, các quý tộc phương Bắc cũng không tỏ ra yếu kém. Tân Hoàng đăng cơ, bọn họ không thể để Tân Hoàng xem thường được, huống hồ các quý tộc phương Bắc không thuần túy như các quý tộc Phương Nam, đều là di lưu của Bất Diệt Hoàng Triều, trong đó thậm chí bao gồm cả quý tộc của Thiên Long, quý tộc của Đế Quốc Băng Tuyết và quý tộc của Gia Lam Đế Quốc. Đương nhiên còn có một số quý tộc phương Bắc của Bất Diệt Hoàng Triều, số lượng khổng lồ, nhưng không phải trực hệ. Bọn họ rất sợ Bạch Khởi xem thường bọn họ, cho nên lần này chuẩn bị rất kỹ càng mới đến, chỉ thấy Tế Tướng Bối Tát Ni đại diện cho các quý tộc phương Bắc đứng dậy, quỳ xuống đất cao giọng hô:

- Bệ Hạ, các đại hành tỉnh phương Bắc, bốn ngàn sáu trăm tám mươi tư quý tộc, liên danh tới dâng lễ vật cho Bệ Hạ, trân châu ba ngàn, mỹ nữ ba vạn, chiến mã năm mươi vạn, nô lệ trăm vạn, kim tệ chín tỉ chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn.

Con số như vậy rõ ràng đã lấn át các quý tộc Phương Nam, khiến sắc mặt của các quý tộc Phương Nam ít nhiều có chút khó coi, nhưng tại nơi như thế này không có ai dám làm gì.

- Tinh Linh Tộc, đưa tới trăm tên tinh linh xạ thủ, một hạt giống Sinh Mệnh Chi Thụ.

Sứ thần của Tinh Linh Tộc không phải là người khác, mà chính là Tinh Linh Nữ Vương Tiên Đế xinh đẹp hoa lệ đích thân tới, nàng chậm rãi đi ra cúi đầu hành lễ với Bạch Khởi rồi nói như vậy.

- Thái Thần Nhất Tộc, đưa tới một hạt Thái Thần Chi Tâm.

Hoàng Kim Thái Thần Tập Lạc Tư hóa thân ba thước, cao giọng nói, mặc dù chỉ là một câu nói đơn giản nhưng không ai dám xem thường lễ vật mà bọn họ mang tới. Thái Thần Chi Tâm thật sự quý giá không có gì sánh được, đặt ở trên một con rối hoàn toàn có thể tạo thành một Cương Thiết Thái Thần, cho người uống có thể đủ để tạo thành một Thái Thần Nhất Tộc chiến sĩ, sự lợi hại không cần nghĩ cũng biết.

- Thú Tộc đưa tới ba nghìn Hồ Nữ.

Người đại diện cho Thú Tộc tới là Tân Ba Đạt, vẻ mặt của hắn ửng đỏ, đứng ra nói một câu ấp úng rồi thối lui, dù sao so với những người khác lễ vật của Thú Tộc cũng có chút keo kiệt, hắn xấu hổ không nói gì nhiều, nhưng không có cách nào khác, ai bảo Thú Tộc nghèo.

- Hải Tộc đưa tới một viên Hải Thần Chi Châu, năm nghìn trân châu...

- Hắc Âm Thần Điện đưa tới...

Các đại chủng tộc đều dần dần đưa ra các lễ vật của mình, mỗi thứ đều rất đáng quý, đương nhiên có một vài thứ có chút rẻ tiền được đưa tới không phải thứ đắt giá, ví dụ như Thú Tộc, bọn họ chính là biểu thị cho sự nghèo khó, nhưng ba nghìn Hồ Nữ này cũng khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Sau khi tất cả các tộc tới đến lượt của Chiến Thần Đế Quốc. Sứ thần của Chiến Thần Đế Quốc lần này vẫn là một người quen cũ, Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lạc của Quang Minh Giáo Đình trước đây, cho đến bây giờ lại là Hồng Y Đại Tế Ty của Chiến Thần Điện.

Sau khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về phía mình, Mễ Lặc không thay đổi vẻ trầm ổn bước ra, chậm rãi đứng ở chính giữa đại điện, sau khi lẳng lẳng liếc nhìn Bạch Khởi cao giọng nói:

- Chiến Thần Đế Quốc mang tới một câu nói.

Câu nói này vừa thốt ra đã khiến sắc mặt của những người đứng xung quanh thay đổi, mối quan hệ của Bất Diệt Hoàng Triều và Chiến Thần Đế Quốc hiện nay ai cũng biết, Đế Quốc Đức Lan bị tiêu diệt cũng là chuyện trong một hai tháng gần đây. Bất Diệt Hoàng Triều thống lĩnh Đông phương Đại Lục, còn Chiến Thần Đế Quốc chiếm lĩnh Tây phương Đại Lục và Trung Tâm Đại Lục. Giữa hai bên sớm muộn cũng có một trận chiến, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ. Giữa Bất Diệt Hoàng Triều và Chiến Thần Đế Quốc đã bảo đảm sự khắc chế, nhưng bây giờ thì xong rồi. Lễ vật mà Mễ Lặc đem tới lại là một câu nói, điều này khó tránh khỏi có chút ức hiếp người quá đáng? Có một số người thậm chí đã bắt đầu dự đoán xem có phải Chiến Thần Đế Quốc muốn bắt đầu khiêu chiến không.

- Nói cái gì, nói đi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

493. Chương 356: Đại Lễ Nhường Ngôi Ngoài Ý Muốn (2)

Bạch Khởi ngồi ở đó neho mắt nhìn Mễ Lặc đang ở trước mặt, một chút khí áp khiến Mễ Lặc có chút cảm giác không muốn ngẩng đầu lên, mặc dù Bạch Khởi không tức giận, cũng không biểu hiện ra sát khí, nhưng chỉ cần một ánh mắt đã khiến Mễ Lặc có cảm giác không chịu được rồi.

Chiến Thần Điện Hạ kêu chúng tôi nói:

- Bạch Khởi, cái chết của người chính là hôm nay.

Mễ Lặc nói ra một câu như vậy, nhất thời xung quanh trở nên âm ỉ, ai cũng không ngờ Mễ Lặc đột nhiên vào lúc này ngày hôm nay lại nói ra một câu như vậy, đây rõ ràng là một lời tuyên chiến.

- Giết hắn! Giết hắn! Bệ Hạ, xin giết hắn!

Trong nháy mắt đám đông bị kích động, ở đây đều là người của Bạch Khởi, chỉ có Mễ Lặc là người ngoài. Bọn họ đương nhiên nhắm vào Mễ Lặc, huống hồ lời nói của Mễ Lặc không khác gì lời tuyên chiến, hơn nữa là sự sỉ nhục đối với Bất Diệt Hoàng Triều. Vào lúc Bạch Khởi đang cơ mà lại nói như vậy với Bạch Khởi không phải muốn chết hay sao?

- Vậy sao?Ồ, xem ra hắn đã nắm chắc phần thắng tuyệt đối thì phải?

Bạch Khởi nghe xong lời này không nổi giận mà ngược lại còn cười rồi nói, nếu là trước đó Bạch Khởi còn sợ mình không phải là đối thủ của Chiến Thần Vô Song, sau đó thăng lên một cấp, Bạch Khởi đã hoàn toàn không sợ nữa, bây giờ Chiến Thần dám động thủ với Bạch Khởi, bản thân Bạch Khởi cũng dám tiêu diệt hắn!

Vừa nói xong thì một luồng uy thế tràn ngập toàn bộ Thành Hoa Hồng, Bạch Khởi nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhất thời biến sắc cao giọng nói:

- Hãy chờ ta, để ta ra ngoài giải quyết hắn!

Nói xong liền biến mất khỏi đại điện, chỉ để lại ánh mắt của các cường giả các chủng tộc của Bất Diệt Hoàng Triều nhìn về hướng của Mễ Lặc. Nhân thân đó giống như có thể giết chết Mễ Lặc bất cứ lúc nào, khiến Mễ Lặc có chút sợ hãi.

Một giây sau Bạch Khởi đã tới bên ngoài Thành Hoa Hồng, lúc này xuất hiện trên bầu trời ngoại trừ Chiến Thần Vô Song đang đứng trên chiến xa do Hỏa Diễm Thần Câu kéo, còn có một người khác, không thể nói đó là một người vì khi Bạch Khởi tới trong nháy mắt người đó đã biến thành Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương thân dài nghìn thước.

- Bạch Khởi, người đã đến rồi à? Hôm nay ta tặng người một câu nói như vậy người có hài lòng không?

Nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, Chiến Thần Vô Song cũng không vội động thủ, chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Khởi với nụ cười trên môi rồi nói như vậy. Còn Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương nóng nảy đứng bên cạnh những bắp thịt đang run rẩy trên không trung, nhìn Bạch Khởi ở trước mặt như đang quan sát điều gì.

Quả thật vị Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương này thực lực cao cường, hơn nữa tính tình nóng nảy, nhưng nóng nảy thế nào hắn vẫn không phải là kẻ ngốc. Trước đó Chiến Thần Vô Song đã nói qua về sự lợi hại của Bạch Khởi, hắn cũng không thể tùy tiện động thủ, trước tiên phải quan sát kỹ mới được, cho nên hắn mặc dù hận không thể không lập tức giết chết Bạch Khởi nhưng vẫn không động thủ ngay. Đường nhiên còn có một nguyên nhân khác, chính là hắn đang tận dụng hết khả năng phong kín vị trí đường lui của Bạch Khởi, vì với cấp độ này của bọn hắn, nếu đối thủ muốn bỏ chạy bọn họ sẽ không có cách nào chặn lại, trừ phi có sự ra tay của bốn đến năm cường giả đồng cấp, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ngăn cản được.

- Người rất tự tin nói hôm nay là ngày giỗ của ta, lần trước không có giao đấu với ta, bây giờ lại muốn động thủ rồi sao? Đây chính là trợ thủ của người à?

Bạch Khởi cười ha ha, nhìn thoáng qua Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương đang đứng bên cạnh sau đó nói như vậy. Lời nói này khiến sắc mặt của Chiến Thần Vô Song và Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương bất giác ửng đỏ lên, với thân phận của hai bọn họ vây kích Bạch Khởi ở đây cũng không phải là chuyện gì quang minh lỗi lạc, cũng không phải là chuyện đáng tự hào.

- Ta không phải trợ thủ của hắn, ta và hắn không có quan hệ gì cả, nhưng lần này ta phải giết chết người, vì người đã tàn sát Long Tộc của ta!

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương cao giọng quát, thanh âm cực lớn có thể khiến người ở cách xa trăm mét cũng có thể nghe rất rõ.

-Ồ... Ta biết người là Long Tộc, không ngờ Long Tộc lại có một cường giả như người, hai người thật đúng là biết chọn ngày, vào lúc này lại tới tìm ta gây chuyện sao? Ha ha, được rồi, chúng ta tới chỗ khác đánh, các người cứ yên tâm đi với ta đến nơi khác, ta sẽ không bỏ chạy đâu. Hôm nay cũng đúng lúc ta đang muốn tìm các người tính sổ, chỉ là không muốn hủy hoại Đế Đô của ta mà thôi, nếu ta thật sự muốn chạy thì hai người các người cũng không ngăn nổi đâu.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy.

Lời nói này khiến hai người liếc nhau, sau đó gật gật đầu, mặc dù theo ý của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương sẽ trực tiếp hủy diệt Thành Hoa Hồng, nhưng nếu làm như vậy khó tránh khỏi Bạch Khởi nhân cơ hội mà bỏ chạy. Mục tiêu của bọn họ là Bạch Khởi chứ không phải những người thường, đối phó với bọn họ không hề đáng ngại, chỉ cần Bạch Khởi chết, bọn họ không phải muốn làm gì thì làm sao? Cho nên mục tiêu hàng đầu của bọn họ bây giờ là giết chết Bạch Khởi, chứ không phải chuyện gì khác.

Nhìn thấy hai người đồng ý, Bạch Khởi không nói nhiều mà chỉ lách mình theo hướng biển mà đi. Mục tiêu của Bạch Khởi chính là dẫn dụ hai người này ra biển sau đó đối phó với bọn họ. Dù sao trên Đại Lục này, đặc biệt là ở Đông Phương Đại Lục, ở đâu cũng là địa bàn của Bạch Khởi, hắn đương nhiên không muốn địa bàn của mình vì chiến đấu mà phải chịu tổn thương gì, dù sao lực chiến đấu của cấp độ hai người họ dường như có thể tiêu hủy cả trời đất, nếu chiến đấu trên địa bàn của mình thì không biết sẽ phải chết bao nhiêu người, điều này không phải là thứ mà Bạch Khởi muốn nhìn thấy.

Trong nháy mắt ba người đã tới biển rộng vô biên, Bạch Khởi dừng bước đầu tiên, sau đó vững vàng đứng trong không trung, hai người còn lại từ từ dừng lại hai bên của Bạch Khởi, vây Bạch Khởi ở giữa.

Chỉ thấy Chiến Thần Kim Thương trong tay của Chiến Thần Vô Song nhắm vào Bạch Khởi sau đó Chiến Thần Vô Song cao giọng nói:

- Bạch Khởi được rồi, chính là ở đây hôm nay ta nhất định phải khiến người mất mạng dưới Chiến Thần Kim Thương của ta!

- Ta phải xé nát người, con người như người dám to gan hủy diệt Long Tộc của ta, giết chết vô số tử tôn của ta.

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương tức giận quát, nói xong liền giơ mấy cái móng vuốt sắc bén lên uy vũ mấy cái, xem ra khí thế hùng hổ vô cùng.

- Một người muốn giết ta, một người muốn xé xác ta? Hai người các ngươi có khẩu khí thật lớn, nhưng ta sợ các ngươi không có bản lĩnh đó.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói, mặc dù biểu hiện tự tin nhưng từ việc Bạch Khởi triển khai ra mười hai đôi cánh đen và Hóa Huyết Thần Dao mà xem thì bây giờ Bạch Khởi cũng rất căng thẳng. Dù sao Bạch Khởi cũng chỉ hơn bọn họ một chút, đối phó với một người thì thừa nhưng đối phó với hai người thì có chút phiền phức.

Dù sao hai người trước mặt cũng không hề đơn giản, Chiến Thần Vô Song đương nhiên không cần phải nói. Bạch Khởi giao thủ với hắn mấy cái đã biết rằng nếu mình không biến thân thì thực lực bây giờ chỉ có thể hơi áp chế được hắn, thậm chí còn có khả năng bị hắn áp chế ngược lại, còn về thân hình và khí thế của người bên cạnh cũng đủ để khiến người ta kinh sợ. Hơn nữa có thể được Chiến Thần Vô Song tìm về, đồng thời biểu hiện sự tự tin như vậy, thực lực không cần nghĩ cũng biết, thậm chí khả năng còn trên Chiến Thần Vô Song. Đối mặt với hai người này Bạch Khởi ngay cả có tự tin cũng phải suy nghĩ kỹ càng.

- Ha ha, đừng phí lời nữa, động thủ đi.

Chiến Thần Vô Song đã không muốn phí lời với Bạch Khởi, bây giờ việc hắn muốn làm nhất chính là giết chết Bạch Khởi, còn những cái khác hắn căn bản không nghĩ tới. Chiến Thần Thương kim sắc cử động trong tay, trực tiếp xông về phía Bạch Khởi, sau đó một thanh trường thương cực lớn nhắm vào vị trí trái tim của Bạch Khởi mà đâm.

- Long Vương Chi Nộ...

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, một luồng long viêm cực lớn từ trong miệng của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương phun trào ra. Long Viêm kim sắc trực tiếp lao thẳng tới Bạch Khởi, mục tiêu công kích của hai bên đều là Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Bạch Khởi liền lắc mình rời khỏi chỗ đó, tránh né đòn công kích của hai người. Nhưng đáng tiếc là hắn vừa mới tránh khỏi, vị trí hắn vốn ở đã phát sinh một vụ nổ cực đại, và vụ nổ này vẫn chưa kết thúc, một long trảo cực lớn từ trên trời giáng xuống trực tiếp nhắm vào hậu tâm của Bạch Khởi, một cây trường thương nhắm vào tiền tâm của Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh đó sắc mặt của Bạch Khởi khẽ biến đổi, Hóa Huyết Thần Dao trong tay liền chống đỡ với trường thương kim sắc ở trước mặt và dùng một quyền thì oanh kích long trảo, nhưng đáng tiếc là đòn công kích của trường thương mặc dù ngăn được nhưng sức mạnh của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương lại quá khủng khiếp. Đối kích với hắn, Bạch Khởi bị đánh cho tận đáy biển, mặc dù không có nguy hiểm gì nhưng lực công kích này thật sự có chút làm người ta kinh hãi.

- Chết tiệt, hai kẻ khôn khiếp, liên thủ công kích thật là khó chơi, xem ra phải giải quyết một người trước mới được, sức mạnh của rồng rất lớn, nhưng thể tích cũng lớn, tuy rằng tốc độ không chậm nhưng rất dễ công kích, mục tiêu là hắn quá lớn, chính là phải giải quyết hắn trước mới có thể đánh bại Chiến Thần Vô Song, nếu không thì mình sẽ bị hai kẻ này giết chết không chừng!

Trong lòng Bạch Khởi suy nghĩ, nghĩ xong liền từ mặt biển lao thẳng tới Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

494. Chương 357: Đánh Bại Long Vương, Chiến Thần (1)

Bạch Khởi nhảy lên, trực tiếp nhảy thẳng lên lưng của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, sử dụng Hóa Huyết Thần Dao, tạo ra một lỗ hổng trên người của đối phương. Cột máu tươi từ đó không ngừng phun chảy. Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương rên la thảm thiết, mười hai cái cánh không ngừng phe phẩy, xem ra Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương lúc này lộ rõ vẻ đau đớn vô cùng.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Chiến Thần Vô Song đại biến sắc, vội vàng chuyển động trường thương trong tay, nhằm đúng mục tiêu là sau lưng của Bạch Khởi hung hăng đâm tới, trường thương kim sắc trong tay hóa thành trăm mét, mang theo sát khí thâm lương lao thẳng tới Bạch Khởi.

Nói thật ra, nếu có thể, Chiến Thần Vô Song tuyệt đối không ngại để cho Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương bị Bạch Khởi giết chết, kết quả tốt nhất là hai người đánh bị thương lẫn nhau rồi cùng chết, kết quả như vậy tuyệt đối là điều mà Chiến Thần Vô Song muốn nhất. Dù sao hắn cũng không có cảm tình gì với Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, mặc dù hai người là đồng minh, nhưng mối quan hệ giữa hai người lại không tốt.

Hơn nữa tính tình của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương lại nóng nảy, cứ thường xuyên kêu Chiến Thần Vô Song lúc đánh lúc giết, điều này đương nhiên khiến Chiến Thần Vô Song không vui rồi. Dù sao tính tình của Chiến Thần Vô Song cũng hung hăng, nóng nảy giống như vậy. Nếu không phải vì phải cùng Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương liên hợp lại đối phó với Bạch Khởi thì với tính khí của hắn đã sớm tính toán ra tay với Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương rồi.

Tình hình hiện tại như vậy hắn đương nhiên phải giúp rồi, dù sao thực lực của Bạch Khởi cũng đã được nâng cao, về điều này Chiến Thần Vô Song có thể cảm nhận được cho nên hắn phải dốc hết năng lực của mình giúp Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương. Bây giờ Bạch Khởi mới là kẻ thù lớn nhất, còn Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương sau này đối phó hắn cũng không muộn, đầu tiên cứ phải tiêu diệt Bạch Khởi trước đã.

Trường thương kim sắc trong tay hướng về Bạch Khởi đang ở trên lưng của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương mà xông tới, trực tiếp muốn giết chết Bạch Khởi. Lúc này sắc mặt của Bạch Khởi chợt biến đổi, sau đó lắc mình chuyển sang một bên, trường thương kim sắc khổng lồ vững vàng đâm vào lưng của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương. Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương đau đớn hét lên một tiếng hét dài, tức giận quát:

- Chiến Thần Vô Song, ngươi mất trí rồi sao, đau chết ta rồi! Đợi giết xong Bạch Khởi, ta nhất định phải xé xác ngươi!

Lời nói này khiến sắc mặt của Chiến Thần Vô Song càng khó coi, u ám liếc nhìn Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương không nói gì, chỉ tiếp tục ra tay với Bạch Khởi. Hắn cũng nhận ra, mục tiêu công kích chủ yếu của Bạch Khởi lúc này tạm thời không phải là mình. Bây giờ mình hoàn toàn có thể dốc hết sức lực công kích Bạch Khởi, trước khi giải quyết Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, Bạch Khởi sẽ không động thủ với mình.

Nhìn ra điểm này Chiến Thần Vô Song tự nhiên không kiêng nể gì cả ra sức công kích Bạch Khởi, có khối thịt lớn là Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương hậu thuẫn, hắn có thể yên tâm triển khai tất cả thể tiến công.

Đối với việc này sắc mặt của Bạch Khởi vẫn bình thường, phảng phất giống như đã sớm dự liệu được kết quả sẽ như vậy, vừa né tránh đòn công kích của Chiến Thần Vô Song, vừa tiếp tục triển khai đòn công kích với Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương. Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương có thể hình cực lớn, không thể không thừa nhận là thân hình dài khoảng ngàn mét của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương trong lúc hỗn loạn có ưu thế tuyệt đối. Về lực phá hoại, Chiến Thần Vô Song và Bạch Khởi có hợp lại cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, vào lúc một mình, đặc biệt là khi đối mặt với một người như Bạch Khởi, thân hình khổng lồ của hắn lại trở thành tấm bia rõ ràng nhất. Bạch Khởi muốn công kích thể nào cũng được, hắn không có cách nào để phản ứng kịp thời. Mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng thể hình của hắn thật sự là quá lớn, muốn né tránh căn bản là điều không thể, cho nên sau khi giao tranh mấy cái, hắn đã bị thương không ít.

- Chết tiệt! Ta phải giết chết ngươi! Nhân loại hèn mọn nhà ngươi lại dám làm bị thương thân thể của ta, ta nhất định phải giết chết ngươi! Nhất định phải giết chết ngươi!

Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương bay lơ lửng trên không, toàn thân đầy vết thương nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt tức giận quát, nói xong con ngươi kim sắc đã bắt đầu lóe ra ánh sáng.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt của Chiến Thần Vô Song vội biến đổi, chửi nhỏ một tiếng:

- Tên khốn khiếp điên khùng này.

Sau khi nói xong Chiến Thần Vô Song dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chỗ đó cách vạn mét, quả nhiên hắn đã biết Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương rút cục đang chuẩn bị làm cái gì, cho nên hắn mới né tránh nhanh như vậy. Còn về phía Bạch Khởi sau khi nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng sửng sốt, nhưng vẫn không tránh kịp, Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương đã điên cuồng xông lên, sau đó toàn thân trên dưới phát ra kim sắc, trong con người kim sắc tỏa ra hai luồng ánh sáng, trực tiếp xông thẳng tới Bạch Khởi.

Bạch Khởi vội vàng né tránh, nhưng vẫn có chút không kịp, bên vai trái bị luồng ánh sáng chiếu xạ toàn bộ, da mặt bị lột bỏ một nửa, toàn bộ xương thịt bên trái đã bị trộn lẫn, nếu không phải Bạch Khởi tránh kịp thì sợ là lúc này Bạch Khởi đã chết rồi.

Sau khi tránh được đòn công kích này, hai luồng ánh sáng kim sắc giống như hai luồng quang trụ từ trời giáng xuống đáy biển, mặt biển nhất thời sôi trào lên, phẳng phất giống như bị đốt cháy trong nồi chảo vậy, vô số sinh linh nhất thời bị giết chết, hơn nữa Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương vẫn không dừng đòn công kích, tiếp tục truy sát Bạch Khởi. Luồng ánh sáng nhanh chóng quét qua người của Bạch Khởi, phóng thẳng lên trời, nếu không phải Bạch Khởi nhanh chân né tránh thì nhất định đã chết.

Lúc này Bạch Khởi đang hốt hoảng né tránh, dựa vào tốc độ cường giả không ngừng né tránh đòn công kích của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, Chiến Thần Vô Song đứng bên kia cười ha ha nói:

- Thế nào hả Bạch Khởi không dễ chịu đúng không? Đây là kỹ năng thiên phú của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương đấy. Hủy Diệt Thần Quang, phạm là người nào bị nó quét qua nhất định sẽ chết, ngay cả ta cũng không dám phản kháng. Mười hai Chủ Thần nhìn thấy luồng sáng này phải xoay người bỏ chạy, thứ này đối với Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương mà nói tổn thương vô cùng, vạn bất đắc dĩ lắm hắn mới phải sử dụng, xem ra người đã thật sự chọc giận hắn rồi.

Bên này Bạch Khởi đang hốt hoảng chạy trốn, bên kia Chiến Thần Vô Song có chút hả hê nhìn mọi thứ ở trước mặt, điều này khiến cho trong lòng Bạch Khởi có chút bất đắc dĩ không nói nên lời, vừa né tránh khắp nơi, Bạch Khởi không ngừng tìm cơ hội phản kháng tiến công, nhưng đáng tiếc mỗi lần tới gần đều phải quay lại, dường như không thể tới gần Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương nửa mét, hơn nữa mấy lần còn bị thương. Nếu không phải Bạch Khởi có thể lực khôi phục cực nhanh, khi bị thương có thể hồi phục nhanh thì e là bây giờ Bạch Khởi đã bị thương khắp tứ chi rồi.

- Khốn khiếp, tên này thật sự khó chơi, nếu không thể phá được luồng ánh sáng này thì sớm muộn gì ta cũng sẽ bị giết chết, cũng không biết tên này có thể duy trì bao lâu, nếu là một lát còn được, chứ hắn có thể duy trì một ngày rưỡi thì ta xong đời thật luôn.

Trong lòng Bạch Khởi đang thầm chửi rủa, vừa suy nghĩ vừa liều mạng né tránh đòn công kích của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, không ngừng né tránh đòn công kích của đối phương đồng thời tìm cơ hội để ra tay với đối phương.

Nhưng đáng tiếc chu toàn một hồi, Bạch Khởi đã bị áp chế hoàn toàn, căn bản không có cơ hội thứ hai làm bị thương Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương. Mặc dù luồng ánh sáng đã yếu đi một chút so với ban đầu, xem ra cũng có thể không thể duy trì được quá lâu, nhưng Bạch Khởi cũng không thể duy trì lâu, toàn thân không ngừng bị thương, cũng sắp tiến tới điểm cực hạn rồi.

Đúng vào lúc này đột nhiên ở ven biển cách đó vạn dặm một luồng ánh sáng ngân sắc từ xa bay nhanh tới. Một giây sau, một tiếng hét thật lớn vang khắp trời, Khiếu Thiên thân hình giống như một ngọn núi lớn thành linh xuất hiện trên đường ven biển. Khiếu Thiên này cũng không nương tay, biết tình hình cấp bách, sau khi điên cuồng hét lên một tiếng vội vàng bắt đầu sử dụng Thôn Thiên Thực Địa, một quả cầu màu đen từ xa xông thẳng lên không trung.

Trong nháy mắt quang cầu màu đen tiến gần tới Hủy Diệt Thần Quang của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, đột nhiên kỳ tích xảy ra khi quả cầu màu đen nuốt chửng toàn bộ, bất luận là Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương bắn ra bao nhiêu luồng ánh sáng, hắc ám quang cầu giống như không cự tuyệt đều nuốt chửng toàn bộ.

- Chết tiệt! Sao lại có Khiếu Nguyệt Thiên Lang? Hủy Diệt Thần Quang cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Thôn Thiên Thực Địa, khốn khiếp, sao thứ như vậy lại xuất hiện ở đây vào lúc này chứ?

Chiến Thần Vô Song ở đằng xa nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt biến đổi, thì thào tự nói.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

495. Chương 357: Đánh Bại Long Vương, Chiến Thần (2)

Phải biết rằng thiên địa Ma thú phần lớn đều có vật bảo mệnh của mình, hơn nữa uy lực cường đại không tầm thường, giống như Cửu Đầu Ma Long có thân thể gần như bất tử, hay như Hoàng Đô có thần lực dời non lấp biển. Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương có tuyệt chiêu Hủy Diệt Thần Quang... đều ở trong phạm trù này. Nhưng những Ma thú này mặc dù lợi hại nhưng trời xanh rất công bằng, ban cho bọn họ sức mạnh cực lớn đồng thời cũng sắp xếp những đối thủ cho bọn họ. Khắc tinh của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương chính là kẻ có thể nuốt chửng tất cả Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Hủy Diệt Thần Quang ở trước mặt của Thôn Thiên Thực Địa hoàn toàn không có sức mạnh gì, cứ như thể bị nuốt chửng.

Chiến Thần Vô Song muốn nhân cơ hội này ra tay giúp Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương giết chết Khiếu Thiên, dù sao hai người bọn họ cũng là đồng minh, hơn nữa kẻ thù chung của bọn họ đều là Bạch Khởi, hẳn ra tay giúp đỡ cũng là chuyện bình thường. Mặc dù vị Chiến Thần đại nhân này không phải là kẻ trí giả ngu, nhưng đạo lý môi hở răng lạnh hẳn vẫn rất rõ, cho nên hắn động thủ.

Nhưng khi hắn vừa muốn ra tay thì phía Bạch Khởi lại đã ra tay trước một bước, nhân lúc Hủy Diệt Thần Quang bị Thôn Thiên Thực Địa nuốt chửng, Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương tâm thần bất ổn, Bạch Khởi nhất thời cầm Hóa Huyết Thần Dao xông tới, không nói nhiều dùng toàn lực ra tay với Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương đang ở trước mặt. Tất cả khí lực của Bạch Khởi đều tập trung vào sức mạnh huyết khí của Hóa Huyết Thần Dao trực tiếp bổ về phía của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương.

Theo đó một tiếng rống hét thảm thiết kêu lên, đầu của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương thành linh từ khoảng không rơi xuống. Khiếu Thiên bên này đột nhiên há miệng nuốt chửng Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương.

Tình cảnh như vậy khiến Chiến Thần Vô Song nhất thời kinh hãi, một mình Bạch Khởi đã đủ khủng khiếp rồi, đơn đả độc đấu hẳn cũng không phải là đối thủ. Bây giờ lại thêm Khiếu Nguyệt Thiên Lang có thể nuốt chửng Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, sao hắn còn dám ứng chiến? Nhìn thấy tình cảnh như vậy hắn lập tức dừng lại động tác vốn nhằm vào Khiếu Thiên, nhất thời lắc mình hóa thành một luồng ánh sáng bỏ chạy về hướng phía xa, hẳn đã không muốn tái chiến rồi. Bây giờ chuyện mà hắn cần phải làm chính là bỏ chạy, lấy tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy khỏi đây, rời xa khỏi hai người này.

- Muốn chạy sao? Đã đến rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đi dễ như vậy chứ, không để lại cái gì sao có thể đi được?

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, sau đó xông tới, Hóa Huyết Thần Dao trong tay lập tức phát ra một luồng dao khí trực tiếp xông thẳng tới sau lưng của Chiến Thần Vô Song.

Chiến Thần Vô Song thảm thiết kêu lên một tiếng, ới ra một ngụm máu nhưng vẫn không giảm bớt tốc độ, trái lại còn nhanh hơn mấy phần, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một luồng ánh sáng kim sắc biến mất trước mặt Bạch Khởi. Bạch Khởi có muốn đuổi theo cũng không kịp, chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm rú từ xa của Chiến Thần Vô Song:

- Bạch Khởi, ngươi hãy đợi đấy, ta với ngươi còn chưa xong đâu.

Đối với việc này Bạch Khởi chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì nhiều, ngược lại rơi xuống nhìn Khiếu Thiên. Người khác không rõ nhưng Bạch Khởi lại hiểu rõ nhất. Sức mạnh của Khiếu Thiên mặc dù rất mạnh, nhưng căn bản không đủ để nuốt chửng Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương, dù sao đó cũng là một cường giả cấp bậc Chủ Thần. Khiếu Thiên nuốt chửng hắn rất nguy hiểm, lúc này hẳn cũng không thể để mặc một mình Khiếu Thiên. Lúc này là lúc yếu ớt nhất của Khiếu Thiên, nhờ may có đòn công kích thì Khiếu Thiên nhất định sẽ chết thảm.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Bạch Khởi không truy kích Chiến Thần Vô Song, kẻ bỏ lại tai họa rời khỏi đây, con người này, muốn giết hẳn lúc nào cũng có thể nhưng Khiếu Thiên lại không thể có tổn thương gì, nếu không thì Bạch Khởi sẽ không an lòng.

Vầng vàng hạ xuống Bạch Khởi phát hiện trên người Khiếu Thiên phát ra luồng ánh sáng ngân sắc, biến thành hình dạng một con người, nằm trên đất, xem bộ dạng hình như đang chìm vào giấc ngủ say. Bạch Khởi không nói nhiều nâng Khiếu Thiên lên rời khỏi chỗ đó quay về Đế Đô.

Quay về trong Đế Đô, đại diện kế vị của Bạch Khởi lại tiếp tục. Chiến Thần Điện Đại Tế Ty tiền Hồng Y Đại Giáo Chủ Mễ Lạc đã bị xử tử, Bạch Khởi thuận lợi ngồi lên Hoàng Đế, sau đó không nói nhiều tuyên bố chiêu mộ binh mã cả nước, tiến công Chiến Thần Đế Quốc. Đại Lục Bách Tộc liên quân, binh mã các nơi từ Sa Hải Đế Quốc liên hợp với Tây Vực tổng cộng có mười lăm triệu người tiến công Chiến Thần Đế Quốc. Long Huyết Quân Đoàn của Bạch Khởi và phần lớn bộ phận chủ lực sau khi giải quyết chiến sự Đức Lan xong, xuất binh hai mươi triệu tiến công trung tâm của Chiến Thần Đế Quốc.

Đế Quốc Băng Tuyết ở phương Bắc liên hợp với hai triệu Thú Nhân, tổng cộng là ba triệu người, từ Tây phương Đại Lục tiến công vào Trung Tâm Đại Lục, tranh thủ nắm lấy toàn bộ hậu phương của Chiến Thần Đế Quốc, sau đó triển khai đại chiến ở Trung Tâm Đại Lục, tiêu hủy hoàn toàn Chiến Thần Đế Quốc, thống nhất Đại Lục.

Lời đề nghị như vậy nhận được sự tán thành của tất cả mọi người, dù sao vừa rồi Chiến Thần Vô Song truy sát Bạch Khởi, chuyện này tất cả mọi người đều đã biết, cuối cùng Bạch Khởi cứ bình yên mà về. Mặc dù Bạch Khởi không nói kết quả thế nào, nhưng phần lớn mọi người cho rằng, Bạch Khởi đã bình yên quay về, nói vậy Chiến Thần Vô Song đã thua rồi, cho dù không chết cũng không có tư cách ngăn cản Bất Diệt Hoàng Triều, cho nên đối với đề nghị này không có ai ngăn cản. Ngược lại ai cũng hào hứng muốn tham chiến nhanh chóng, trong đó thậm chí bao gồm cả người của Bách Tộc Đại Lục và người của Hắc Ám Thần Điện. Bọn họ đều muốn nhân cơ hội này thể hiện một chút trước mặt Bạch Khởi, như vậy Bạch Khởi mới có thể ngày càng đánh giá cao bọn họ.

Đã có quyết định, thủ hạ của Bạch Khởi bắt đầu hành động. Khối lượng vũ khí khổng lồ của toàn bộ Bất Diệt Hoàng Triều theo mệnh lệnh bắt đầu chuyển đến, chồng chất như núi, các loại vật tư theo các con đường khác nhau tập trung tại một chỗ. Quốc gia vì trận chiến lần này đã động viên toàn bộ vật tư dự trữ, thậm chí còn có quý tộc và dân thường vì trận chiến thống nhất Đại Lục mà hiến tặng cho Bạch Khởi đồ tích trữ của mình, toàn bộ cảnh nội của Bất Diệt Hoàng Triều đều hoan hỉ, mọi người đều rất chờ đợi đại chiến tới nhanh.

Cùng lúc đó, khi cả nước đang vô cùng bận rộn, Bạch Khởi cũng tiến hành hôn lễ của mình. Theo hôn ước ban đầu Bạch Khởi lấy Linh Nhi, Linh Nhi trở thành Hoàng Hậu. Còn Ảnh Nguyệt, Bích Lợi Tư, Hải Đường, những người này Bạch Khởi cũng thu nhận cả, đương nhiên còn có Vong Linh Pháp Sư tuyệt sắc Mã Mệ Lệ, dưới sự đề cử mạnh mẽ của Hắc Ám Thần Điện, Bạch Khởi cũng thu nạp vào hậu cung.

Khoảng chừng sau nửa năm chiến tranh bắt đầu tiến hành hùng hực khí thế, phần lớn quân đội đã bắt đầu được điều động. Chiến tranh đã thật sự khai hỏa, đại quân bắt đầu tuyên thệ xuất chinh, chính thức tiến công về hướng Chiến Thần Đế Quốc. Đương nhiên động thủ đầu tiên là nhân mã của hai đường nam bắc. Còn về vương bài quân đội của Bạch Khởi vừa mới bình định xong Đế Quốc Đức Lan, và một vài tiểu quốc hoàn thành thống nhất Đông phương Đại Lục, chính thức tập kết binh mã, sau khi nghỉ ngơi, chỉnh đốn và chuẩn bị đã xuất binh tiến về Chiến Thần Đế Quốc, khai chiến chính diện với Chiến Thần Đế Quốc.

Trong khi tất cả mọi thứ đều đang hùng hực khí thế tiến hành thì Bạch Khởi bình yên trong Hoàng cung, đợi sau khi quân đội tập kết hoàn thành, Bạch Khởi sẽ đích thân thống lĩnh binh mã trung tâm xuất chinh.

oOo

Còn lúc này trên một hòn đảo nhỏ của Hải Vực một thanh niên tóc màu kim, đồng tử màu kim, mặc y phục chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt có chút dữ tợn nắm chặt nắm tay thì thào tự nói:

- Bạch Khởi khốn kiếp, ngươi lại dám làm vậy với ta, làm tổn thương Chiến Thần Vô Song vĩ đại là ta, ta với ngươi chưa xong đâu.

Nói xong sắc mặt của hắn lại biến đổi có chút kinh sợ tiếp tục nói:

- Tên Bạch Khởi này rút cục là đã dùng loại vũ khí gì, Chiến Thần Thánh Giáp của ta có thể ngăn cản bất cứ đòn công kích nào, nhưng vũ khí của hắn lại có đầu khí xuyên thủng qua áo giáp của ta làm bị thương

thân thể của ta, tên đáng chết, nếu ta không chạy nhanh, tiêu hao tinh huyết để đào tẩu thì sợ là đã chết ở đó rồi.

Nói xong Chiến Thần Vô Song biểu hiện dữ tợn, hung hăng nói:

- Tên khốn khiếp Bạch Khởi, nhân loại nhỏ bé mà nguy hiểm nhà ngươi, ngươi lại có thể làm tổn thương ta, lại suýt chút nữa giết chết ta? Chuyện này ta không để yên đâu, ngươi hãy đợi đấy, chuyện ta và ngươi chưa xong đâu, mặc dù ta không muốn thức tỉnh hắn dậy để đối phó với ngươi nhưng ta đã không còn cách nào khác để giết chết ngươi. Đừng cho rằng ngươi đánh bại được ta, giết chết Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương thì trên thế giới này không còn ai có thể làm gì được ngươi, trên thế giới này nhất định còn có người có thể giết chết ngươi!

Nói xong Chiến Thần Vô Song liền từ trong sơn động đi ra ngoài, mặc áo giáp Chiến Thần kim sắc và trang phục Chiến Thần, cầm lấy trường thương rồi ngồi trên hoàng kim chiến xa do Hỏa Diễm Thần Câu kéo hướng về phía Tây phương của Đại Lục phá không mà đi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

496. Chương 358: Cực Lạc Tịnh Thổ (1)

Chiến Thần Vô Song cười trên chiến xa do Hỏa Diễm Thần Câu kéo trực tiếp vượt qua Đại Lục, tới đỉnh đầu phía Tây của Đại Lục, thậm chí đi qua cả Chiến Thần Đế Quốc nhưng cũng không dừng lại chút nào. Chiến tranh của thế giới nhân loại đã bắt đầu tiến hành rồi, đối với điều này Chiến Thần Vô Song mặc dù không biết, nhưng hắn vẫn có thể đoán được. Sau khi đối phó với mình, Bạch Khởi nhất định sẽ đối phó với toàn bộ Chiến Thần Đế Quốc và thủ hạ Chiến Thần Điện mà mình vừa mới thành lập nhưng hắn vẫn không quan tâm nhiều đến những chuyện này.

Trong mắt của Chiến Thần Vô Song, nhân loại nhỏ bé chém giết lẫn nhau căn bản không hề có gì đáng để ý, chiến tranh giữa bọn họ chẳng qua chỉ là trận đánh nhau giữa các con kiến. Người thu hút sự chú ý thật sự chỉ có một, đó chính là Bạch Khởi. Có thể còn có những thứ khác như Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhưng cũng không đáng nhắc đến, chỉ cần giết chết được Bạch Khởi vậy thì tất cả phân tranh tự nhiên có thể dẹp yên, nhân loại nhỏ bé lẽ nào dám phản kháng lại các Chư Thần sao? Cho dù bọn họ có muốn cũng không có năng lực mà làm.

Cho nên hiện tại mục tiêu quan trọng của Chiến Thần Vô Song không phải là cái khác mà chính là giết chết Bạch Khởi. Đây là nỗi đau khổ trong lòng của Chiến Thần Vô Song, là chuyện nhất định phải làm, chỉ cần giải quyết được chuyện này, tất cả vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa. Chiến Thần Điện không cần xây dựng lại, Chiến Thần Đế Quốc cũng không cần xây dựng lại, chỉ cần giết chết được Bạch Khởi, tất cả mọi thứ đều có thể trở lại như cũ.

Bây giờ trước mặt Chiến Thần Vô Song chỉ có hai con đường, một là quay về phá vỡ Quang Minh phong ấn, phong ấn của Quang Minh Thánh Vực người khác không rõ nhưng Chiến Thần Vô Song lại rất rõ, việc phong ấn ban đầu mặc dù hắn không có tham gia, nhưng vị trí cụ thể và cách đánh vỡ hắn lại rất hiểu rõ, giữa mười hai Chủ Thần không có bí mật gì quá lớn, chuyện này hắn biết.

Đương nhiên nếu hắn lựa chọn con đường này, đánh thức chín vị còn lại trong mười hai Chủ Thần, bọn họ liên thủ có thể dễ dàng giết chết Bạch Khởi và Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Chuyện này không có gì là khó, dù sao thực lực của Bạch Khởi đối phó với hai vị Chủ Thần đã có chút khó khăn rồi, nếu đối phó với ba nhất định sẽ chết. Còn Khiếu Nguyệt Thiên Lang có thể đối phó với một vị Chủ Thần thì cũng coi như nó có bản lĩnh lớn rồi. Bọn họ có chín người, thêm Chiến Thần Vô Song nữa là mười người, bọn họ liên thủ Bạch Khởi nhất định sẽ chết.

Nhưng Chiến Thần Vô Song không muốn làm như vậy, thả chín Chư Thần khác ra thật sự là một lựa chọn rất hay, có thể giết chết được Bạch Khởi nhưng chuyện này cũng ảnh hưởng rất lớn đến lợi ích tương lai của hắn. Đại Lục lớn như vậy, mười vị Chủ Thần phân phối thế nào? Cái gọi là ‘một vị hòa thượng có cái ăn, ba vị hòa thượng không có nước uống’ chính là đạo lý như vậy. Mọi người cần phần lớn lực tín ngưỡng để đề cao bản thân mình, nhưng Đại Lục lớn như vậy, lại nhiều người như vậy, nếu thật sự phải chia cho mười người, hắn có thể được chia bao nhiêu chứ?

Đây không phải là tình cảnh mà Chiến Thần Vô Song muốn nhìn thấy, cho nên hắn lựa chọn con đường còn lại, hắn quyết định tới Tây phương tìm một người, tìm người đó xuất hiện giúp đỡ, mặc dù nói như vậy cũng đồng dạng phải đối phó với rất nhiều thứ, nhưng nếu so sánh với việc đánh thức chín vị Chủ Thần dậy thì còn tốt hơn nhiều.

Chiến xa do Hỏa Diễm Thần Câu kéo xuyên qua nơi Quang Minh che phủ, tới một sơn cốc u ám bí mật, sau khi xuyên qua sơn cốc tới một vùng âm u phía trên Đại Lục, phía sau sơn cốc này lại là một vùng bị mây đen bao trùm, che khuất ánh sáng, chỗ nào cũng tiêu điều xác xơ và tỏa ra luồng khí hôi hám, nơi này nằm ở tận cùng của Tây phương Đại Lục.

Nếu có người nhìn thấy nơi này nhất định sẽ giật mình kêu to:

- Vong Linh Đế Quốc.

Đúng vậy, nơi này chính là Vong Linh Đế Quốc, là thế giới Tử Linh. Nơi này chỉ có hai loài sinh vật, một là sinh vật đã chết và một loại là Vong Linh Pháp Sư, ở đây bất cứ thứ gì còn sống đều không thể tồn tại, trừ phi là đem sinh mạng của mình dâng tặng cho các Vong Linh Pháp Sư của Minh Vương.

Xuyên qua vùng hư không của Vong Linh Đế Quốc, Hỏa Diễm Thần Câu của Chiến Thần ở trên trời để lại một luồng ánh sáng, dẫn đến sự khủng hoảng của Vong Linh Đế Quốc. Tất nhiên Vong Linh Pháp Sư đều khấn trương lên vì ánh sáng của hỏa cầu là kẻ thù của Tử Linh. Trong Vong Linh Đế Quốc ngoại trừ quỷ hỏa u lam, thậm chí ngay cả ánh mặt trời cũng không có cách nào xuất hiện, nhưng lúc này đột nhiên lại có một luồng ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, sao có thể không khiến bọn chúng hoảng sợ cho được?

Vô số Vong Linh Pháp Sư thao túng các bộ xương rồng, còn có xương cốt của Phi hành Ma thú bay lên trời, truy tung luồng ánh sáng kia. Khi nhìn thấy luồng ánh sáng này chiếu vào Vong Linh Chi Thành, bọn họ bắt đầu khấn trương xoay quanh bầu trời của Vong Linh Chi Thành, chỉ đợi các Đại Tế Ty trong Vong Linh Chi Thành, còn có các Tử Linh Kỵ Sĩ hiệu triệu sẽ lập tức bao vây kẻ tấn công.

Cho nên không dám tùy tiện bao vây kẻ địch, đó là vì ở Vong Linh Đế Quốc có quy định và đẳng cấp rất nghiêm ngặt. Vong Linh Chi Thành là thành mà Vong Linh Chi Vương ở. Ở đây không cho phép bất cứ ai tiến vào, ngoại trừ là Tử Linh Kỵ Sĩ và Tử Linh Tế Ty hoặc là Vong Linh Ma Dị Sư ra còn không không cho phép bất cứ ai vào, cho dù đó là những Vong Linh Pháp Sư có thể thao túng Cốt Long cũng không thể tiến vào nơi này.

Hỏa Diễm Thần Câu chậm rãi hạ xuống trước trung tâm Tử Linh Điện, vầng vàng đứng ở vị trí trung tâm của Tử Linh Điện, trong nháy mắt khi nó rơi xuống hàng ngàn Tử Linh Kỵ Sĩ đều cảm vũ khí mặc áo giáp nặng xông ra, trong đó tên Tử Linh Kỵ Sĩ thủ lĩnh toàn thân giấu trong áo giáp chỉ để lộ ra nhãn thần u lam chậm rãi nói:

- Người là ai? Sao lại dám tới xâm phạm vào Vong Linh Đế Quốc.

Tên Tử Linh Kỵ Sĩ này có thể là vì đã chết lâu rồi, thanh âm có chút khàn khàn cứng ngắt, rất lâu mà vẫn không nói, nên tạo cho người ta cảm giác hắn rất khó nói nên tiếng.

- Ta? Ha ha, ta tới tìm Vong Linh Đế Vương, hắn đang ở đâu? Còn không kêu hắn mau ra đây gặp ta!

Chiến Thần Vô Song cười ha ha, sau đó cao giọng nói, căn bản không phản ứng với lời nói của tên thủ lĩnh Tử Linh Kỵ Sĩ, phảng phất như bỏ qua không nhìn thấy đối phương vậy.

- Giết...

Những Tử Linh Kỵ Sĩ đã không còn quy củ gì nữa, người đã không nghe lời ta, ta sẽ giết người, thôn tính linh hồn của người. Đây chính là quy củ của Vong Linh Đế Quốc. Những Tử Linh Kỵ Sĩ nghe thấy lời này lập tức triển khai công kích với Chiến Thần Vô Song.

- Dừng tay...

Bỗng nhiên một thanh âm hơi khàn khàn lại vừa du dương từ đó vang lên, một người trung niên thân cao khoảng ba mét bộ dạng có chút cứng ngắt từ trong Tử Linh Điện đi ra, trên người hắn là bộ áo giáp do bạch cốt tạo thành, trên đầu đội một vương miện u ám, đi ra hạ lệnh như vậy.

Những Tử Linh Kỳ Sĩ nghe xong lời này liền lập tức dừng tay, sau đó lần lượt lui bước như thủy triều, ngay sau đó đã lập tức biến mất vô hình vô ảnh.

- Chiến Thần Điện Hạ, không biết ngài tới Vong Linh Đế Quốc của ta làm gì? Hồi đầu mười hai vị Chủ Thần các ngài đã lập khế ước với chủ nhân của ta là Minh Vương Cáp Định Tư các hạ, các ngài không thể xâm nhập Vong Linh Đế Quốc, cho dù ngài là Chủ Thần cũng không được, đây là chỗ của chúng tôi.

Vong Linh Đế Vương đi tới, sau khi hơi cúi người với Chiến Thần Vô Song chậm rãi nói như vậy.

- Yên tâm đi, lần này ta tới đây không phải vì muốn gây chuyện với các ngươi, ta có chuyện cần tới Cực Lạc Tịnh Thổ tìm Minh Vương Cáp Định Tư thương lượng, người giúp ta tới Cực Lạc Tịnh Thổ thông báo trước cho hần, ta phải đích thân đến.

Chiến Thần Vô Song sau khi nghe xong lời này thì cao giọng nói.

Phải biết rằng Cực Lạc Tịnh Thổ chính là cái gọi là Minh Giới, nhưng Cực Lạc Tịnh Thổ là Minh Giới nhưng Minh Giới lại không phải là Cực Lạc Tịnh Thổ. Nói chính xác thì Cực Lạc Tịnh Thổ là một nơi của Minh Giới, là nơi mà Minh Vương ở, được gọi là nơi vong hồn vĩnh hằng an nhạ, yên vui, cho nên được gọi là Cực Lạc Tịnh Thổ.

Vì vậy Chiến Thần Vô Song phải đích thân chạy tới đây để nhờ Vong Linh Đế Vương mở cửa của Cực Lạc Tịnh Thổ cũng là có nguyên nhân. Phải biết rằng trước đây nhân gian Đại Lục vốn thông với Minh Giới, có một thông đạo nối giữa Minh Giới và nhân gian, nhưng thông đạo này sau này vì mười hai vị Chủ Thần bất mãn với Minh Vương, giữa họ có một vài mâu thuẫn vì vậy đã bị mười hai Chủ Thần liên thủ tăng cường mười hai loại sức mạnh phong ấn, phong bế triệt để. Nơi này căn bản không có cách nào tiến vào, trừ phi người đồng thời công kích sức mạnh của mười hai vị Chủ Thần, nếu không có muốn ra cũng không được, cho dù có sự cường hãn giống như Minh Vương có thể đối phó được với bốn, năm nhân vật Chủ Thần thì không có cách nào thông qua nơi này tiến vào nhân gian.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

497. Chương 358: Cực Lạc Tịnh Thổ (2)

Minh Giới vốn đã bị phong ấn, nhưng mấy vạn năm trước khi Vong Linh Thánh Ma Đạo Sư làm một cuộc thí nghiệm, tình cờ lại mở được một cái khe, để một số người của Minh Giới có thể tiến vào nhân gian. Vì vậy dẫn đến Thiên Tai Vong Linh, sau này mười hai Chủ Thần liên thủ phong ấn cái khe này lại một lần nữa, mới khiến người của Minh Giới không có cách nào tự do ra vào, đồng thời liên thủ khiến Minh Vương lúc đó phải vội vàng quay về Minh Giới Cực Lạc Tịnh Thổ, từ đó mới có thể khiến Thiên Tai Vong Linh lúc đó dừng lại. Nhưng phong ấn này do còn thiếu sức mạnh sát phạt của Ma Thần Đại Hắc Thiên và sức mạnh của Vận Mệnh Chi Thần cho nên vẫn chưa hoàn thành, trong Vong Linh giới vẫn có một số kẻ có thực lực rất mạnh có thể thông qua nơi này tự do thông hành, đồng thời còn có thể đem theo người xuyên qua nơi này tới Minh Giới và nhân gian.

Cho nên Chiến Thần Vô Song mới tìm Vong Linh Đế Vương để kêu hần mang mình tới Minh Giới. Đương nhiên với sức mạnh của Chiến Thần Vô Song từ bên ngoài có thể phá hư phong ấn, nhưng nếu không thỏa thuận trước với Minh Vương chuyện này hần sẽ không để chuyện này xảy ra, cho nên hần mới tìm Vong Linh Đế Vương.

Nghe xong lời này Vong Linh Đế Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó hơi cúi người xuống nói:

- Xin lỗi Chiến Thần đại nhân, chuyện này tôi không dám tùy ý quyết định, tôi phải đi xin chỉ thị của Minh Vương Bộ Hạ.

- Được...

Chiến Thần Vô Song khẽ gật đầu nói, nói xong nhắm mắt lại lẳng lặng chờ đợi, hần cũng biết địa vị của Vong Linh Đế Vương ở Minh Giới cũng không cao lắm, có một số chuyện hần vẫn không thể tự mình quyết định, cho nên hần mới chậm rãi chờ đợi, nửa năm còn đợi được chẳng lẽ đợi thêm một chút lại không được sao? Chiến Thần Vô Song tin rằng Minh Vương nhất định sẽ gặp mình, vì hần bức thiết mong muốn được

rời khỏi Minh Giới, cái nơi quỷ địa dịch kia, mặc dù hẳn ở Minh Giới xưng hùng xưng bá, nhưng nơi này ngoại trừ là Tử thi và Vong linh ra còn ai cũng không thích. Nơi đó sao có thể so sánh với thế giới phồn hoa tràn ngập ánh sáng của Đại Lục Thiên n chứ?

Quả nhiên chỉ trong chớp lát Vong Linh Đế Vương đã từ trong đó bước ra, lộ rõ vẻ cung kính khúm núm nói với Chiến Thần Vô Song:

- Chiến Thần đại nhân mời ngài đi với tôi... Minh Vương Bệ Hạ của chúng tôi đã đồng ý gặp ngài.

Nói xong Vong Linh Đế Vương đã phát tay mở một cái khe, đi vào đó trước, Chiến Thần Vô Song cũng nhanh chóng trực tiếp đi vào theo, sau khi xuyên qua hắc động bọn họ tới thế giới u ám. Trên thế giới này ở đâu cũng có linh hồn dạt trôi, còn có xương khô chất cao như núi, dòng sông do máu tươi tạo ra không ngừng chuyển động, trong đó có vô số oan hồn kêu khóc, nhìn thấy tình cảnh như vậy, Chiến Thần Vô Song bất giác có chút u sầu trong lòng nhưng rất nhanh hẳn đã điều chỉnh lại trạng thái của mình, sắc mặt không đổi cùng Vong Linh Đế Vương tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ chớp lát Chiến Thần Vô Song đã tới một nơi bị che phủ ánh sáng, diện tích khoảng chừng một trăm dặm vuông, vị trí vào cổng có hàng trăm cường giả Minh Giới trấn thủ, tại đây trên đền thờ ở giữa còn viết bốn chữ:

- Cực Lạc Tịnh Thổ.

Cái gọi là Cực Lạc Tịnh Thổ chính là hành cung của Minh Vương, đối với chuyện này Chiến Thần Vô Song đã đi tìm hiểu, liếc mắt nhìn thoáng qua như chỗ không người bước vào, người bên cạnh cũng không dám ngăn cản, từ từ tránh ra. Xem ra trước đó bọn họ đã nhận được tin tức về Chiến Thần Vô Song, không dám ngăn cản, nếu không thì dựa vào tính cách của chiến sĩ Minh Giới sợ là Chư Thần có đến bọn họ cũng càng ngăn cản, nếu không giết chết bọn họ đừng có ai nghĩ đến chuyện sẽ tiến vào Cực Lạc Tịnh Thổ.

- Ha ha, Chiến Thần lão huynh chúng ta đã bao lâu rồi không gặp nhau? Tám vạn năm hay là bảy vạn năm? Ta đã không nhớ rõ nữa rồi.

Khi Chiến Thần Vô Song vừa mới bước vào Cực Lạc Tịnh Thổ, nhìn thấy cảnh tượng chim hót hoa thơm trước mặt, đang chần động thì đột nhiên một thanh âm hào sảng vang lên bên tai của Chiến Thần Vô Song. Điều này khiến Chiến Thần Vô Song đầu tiên là sửng sốt, sau đó xoay đầu nhìn thấy một bộ trưởng bào màu đen, Minh Vương khoảng chừng bốn mươi tuổi nở một nụ cười bước ra.

Phải biết rằng Minh Vương xưa này đều nổi danh là âm ngoan bá đạo. Trước đó khi Chiến Thần Vô Song nhìn thấy tên này, hẳn luôn có vẻ mặt lạnh giá không biểu lộ gì, đột nhiên lúc này lại xuất hiện với biểu hiện như vậy khiến Chiến Thần Vô Song không có cách nào thích ứng. Cho dù hẳn hiểu rõ, đại khái là vị Minh Vương này ở Minh Giới thời gian lâu quá, muốn đi khỏi đây nhưng đáng tiếc lại không có cách nào, nghe nói có mình đến, biết là cơ hội đến rồi, cho nên mới biểu hiện như vậy.

Nói đúng ra, Minh Giới vô cùng đơn điệu, ở đâu cũng là linh hồn tử thi, là người đương nhiên không chịu nổi. Minh Vương bị giữ ở đây đã mấy vạn năm đương nhiên là muốn ra ngoài, nhưng phong ấn đã bị các Chủ Thần liên thủ phong bế, mặc dù từ ngoài Chiến Thần Vô Song có thể công phá, nhưng ở trong muốn công kích thì với thực lực của Minh Vương cũng không có cách nào lay động. Mà cái khe đó cường giả đi qua nhiều lắm cũng chỉ là những kẻ có cấp bậc Đấu Đế, muốn đánh vỡ phong ấn căn bản là kẻ ngốc nói nhảm, cho nên hẳn muốn ra ngoài vẫn phải dựa vào mình.

Nghĩ tới đây tâm tình của Chiến Thần Vô Song rất tốt, vốn trong lòng hẳn ít nhiều có chút bồn chồn với chuyện này, nhưng bây giờ nhìn thấy biểu hiện của Minh Vương tâm tình của Chiến Thần Vô Song ổn định hơn rất nhiều, hẳn cảm thấy đối với chuyện mình sắp nói càng nắm chắc hơn

- Đúng vậy, hơn tám vạn năm không gặp Minh Vương rồi, nói ra chúng ta cũng là quen biết đã lâu, hôm nay ta tới muốn mang đến cho người một chuyện tốt, đồng thời cũng nhờ lão ca giúp đỡ.

Chiến Thần Vô Song mỉm cười rồi nói như vậy.

- Ô? Đem tới cho ta một chuyện tốt à? Còn muốn ta giúp đỡ?

Minh Vương là loại người gì chứ? Nghe thấy lời này trong lòng đã vô cùng hào hứng, nhất thời mỉm cười, từ chối cho ý kiến, nhìn thoáng qua Chiến Thần Vô Song đang ở trước mắt tự định giá rồi cười nói:

- Đi, ở đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào trong hãy nói. Ngài chưa bao giờ tới Minh Giới đúng không. Mặc dù Minh Giới lạnh lẽo, nhưng Minh Vương Thần Điện của lão ca ta lại không lạnh lẽo, hôm nay người hãy đi xem với ta.

Nói xong Minh Vương Cấp Địch Tư kéo theo Chiến Thần Vô Song về phía tòa Thần Điện màu đen ở vị trí chính giữa. Thần Điện màu đen này cao khoảng trăm mét, khí thế rộng rãi, trên mặt có vô số điêu khắc tinh xảo, xung quanh Thần Điện này có vô số nữ tử xinh đẹp, mặc dù bọn họ vẫn thiếu chút sinh khí, mới nhìn đã biết là người chết, nhưng chỉ cần không quan sát kỹ vẫn không nhận ra điều gì cả. Hơn nữa rất nhiều người còn xinh đẹp hơn các cô gái ở thế giới nhân loại, dù sao những nữ nhân có thể tới đây đều là những mỹ nữ do Minh Vương tuyển chọn, nữ nhân ở đây có thể gọi là quốc sắc thiên hương.

Nhưng bây giờ Chiến Thần Vô Song cũng không có tâm tình mà thưởng thức những mỹ nữ ở Minh Giới, cho nên sau khi liếc nhìn một chút cũng không nhìn nữa mà cùng với Minh Vương tiến vào trong cung điện. Hai người vừa ngồi xuống Minh Vương lập tức đã kêu người bắt đầu bày yến tiệc, sau đó ngồi ở đó liếc nhìn Chiến Thần Vô Song mỉm cười rồi nói:

- Vừa rồi Chiến Thần nói mang đến cho ta một chuyện tốt, không biết là chuyện gì?

- Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là thả người ra ngoài mà thôi. Ta có thể giúp người mở phong ấn bên ngoài, để người có thể tự do ra vào nhân gian và Minh Giới, thủ hạ của người cũng có thể từ khe đất này đi ra, không biết chuyện này có phải chuyện tốt không?

Chiến Thần Vô Song không do dự nói, một câu nói giống như miếng mồi tung ra đầu tiên.

Lời nói này khiến nhân thần của Cấp Địch Tư sáng ngời, quan sát tỉ mỉ Chiến Thần Vô Song, sau đó suy tư trong giây lát, trên mặt cũng không biểu hiện quá vui vẻ, ngược lại còn trầm ngâm, cuối cùng hỏi:

- Người vừa mới nói muốn nhờ ta giúp đỡ? Nói vậy lần này người tới đây là muốn làm một cuộc trao đổi với ta? Đã như vậy thì người hãy nói rõ ra đi, người muốn ta giúp gì mới chịu mở phong ấn?

Sự thăng thần của Minh Vương trước đây Chiến Thần Vô Song cũng đã từng lĩnh giáo qua, lần này cũng không có gì quá mức kinh ngạc, chỉ mỉm cười rồi nói:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn nhờ người giúp ta giết một người mà thôi.

- Người nào? Chiến Thần Vô Song nhà người cũng không đối phó nổi sao?

Minh Vương cũng không vội vàng đồng ý, ngược lại còn tiếp tục hỏi. Hắn không phải là người dễ kích động, không dễ dàng đồng ý Chiến Thần Vô Song. Hắn phải hỏi cụ thể là chuyện gì mới có thể quyết định được, huống hồ thực lực của Chiến Thần Vô Song hắn cũng biết, mặc dù không bằng mình nhưng là thân là một trong mười hai Chủ Thần đã có thể nói là một trong những người mạnh nhất thế giới này rồi. Người thế nào mà ngay cả hắn cũng không giết nổi mà phải nhờ đến mình?

- ... Là một con người.

Chiến Thần Vô Song có chút xấu hổ nói, sắc mặt có chút ửng đỏ, dù sao thân đường đường là một Chiến Thần mà lại không phải là đối thủ của một con người, còn phải nhờ người khác giúp đỡ thật sự không phải là chuyện gì đáng tự hào. Nếu không phải bây giờ không có cách nào, bản thân mình không phải là đối thủ của Bạch Khởi thì tuyệt đối sẽ không đi khắp nơi nhờ người giúp đỡ, thậm chí chạy tới Minh Giới để tìm Minh Vương giúp đỡ mình.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

498. Chương 359: Phong Vân Nổi Dậy (1)

- Cái gì! Sao có thể như thế! Lại là một con người sao? Người không phải đang nói đùa ta đấy chứ.

Minh Vương Cáp Định Tư nghe xong lời này sắc mặt liền thay đổi cao giọng hô, đáp án như vậy ngay cả người lão luyện thành thực như Minh Vương cũng không dám tin, không giữ được sự bình tĩnh. Sắc mặt thay đổi vô cùng khó coi, cũng không biết hẳn cụ thể đang suy nghĩ những gì, nhưng nhìn nhân thần của Chiến Thần Vô Song ngược lại lại lộ rõ vẻ xấu hổ vô cùng.

- Chuyện này... người cảm thấy ta có thể nói đùa với người được sao?

Chiến Thần Vô Song mặt tràn đầy đau khổ nói, nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng ưu sầu vô cùng, vì Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương cũng hỏi như vậy, lẽ nào lời nói của bản thân lại không đáng tin như vậy sao? Hay là thông tin này quá đả kích khiến người ta không dám tin?

Suy tư một chút Chiến Thần Vô Song cũng hiểu ra rằng, sợ là nếu đổi lại là mình, Minh Vương bỗng nhiên chạy tới nói với mình hẳn không đánh bại được một con người, bây giờ cần phải cầu xin sự giúp đỡ của mình, bản thân cũng sẽ không tin như vậy, nhưng đáng tiếc đây lại là sự thật, mặc kệ người khác có tin hay không thì nó cũng đều là sự thật.

- Người cảm thấy... ta có thể đem vấn đề ra này lừa gạt người sao?

Sắc mặt của Chiến Thần Vô Song rất khó coi, đối với nghi vấn của Minh Vương hắn quả thật có chút bất mãn vì thân là Chủ Thần, nói bản thân mình bị một con người đánh bại đã là một chuyện rất mất mặt rồi, bản thân hắn khi nói ra hẳn cũng không dám tin nữa. Chiến Thần cảm thấy mình phải chịu sự sỉ nhục, sắc mặt đương nhiên không dễ coi rồi.

- Ô... xin lỗi... ha ha... thật sự rất xin lỗi. Chỉ là người biết đầy thông tin này khiến người ta quá chấn động, rất khó tưởng tượng một con người lại có thể đánh bại được người, chuyện nhân loại đánh bại Chủ Thần như vậy từ trước đến nay thật sự chưa từng có.

Minh Vương cười gượng gạo hai tiếng có chút xấu hổ nói.

- Đúng vậy, từ trước đến giờ chuyện này chưa từng xảy ra, con người tên là Bạch Khởi đó thật sự là rất lợi hại. Hắn chỉ mới hai mươi tuổi thôi nhưng hắn đã có sức mạnh có thể đối kháng với ta, hơn nữa còn có thể gia tăng thực lực nhanh kinh khủng. Lần đầu tiên ta gặp hắn là tám tháng trước, lúc đó sức mạnh của hắn và ta tương đương nhau, nhưng hắn có huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ, sau khi biến thân sức mạnh đã vượt qua trên ta. Nửa năm trước khi ta và hắn giao đấu, hắn đã có thể khống chế được hoàn toàn sức mạnh của ta, thậm chí ta cảm thấy khoảng cách của hắn với người đã không còn quá xa. Phải biết rằng nửa năm trước ta và Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương của Nam Hải cùng nhau liên thủ đối phó với hắn, thậm chí lão long ngay cả Hủy Diệt Thần Quang cũng đã sử dụng, kết quả lão long vẫn bị hắn giết chết, ta thì bị trọng thương. Nếu không phải ta nhanh chân chạy thoát thì e là đã chết ở đó rồi. Con người đó tuyệt đối không thể để hắn tùy ý phát triển, nếu không thì cả ta và người sẽ phải chịu sự áp chế của hắn.

Sắc mặt của Chiến Thần Vô Song ngưng trọng lại nói như vậy, hắn biết Minh Vương không phải là người dễ dàng bị lời nói này lay động, muốn kích động hắn chỉ có thể dùng lợi nhuận, ngoài ra còn phải tạo đủ áp lực cho hắn. Hắn tin Minh Vương cũng không muốn một mình Bạch Khởi trưởng thành như vậy, vì sự trưởng thành của Bạch Khởi sẽ tạo ra sự uy hiếp đối với hắn.

Quả nhiên, Minh Vương sau khi nghe xong lời này vội biến sắc mặt, neho neho mắt, nhìn Chiến Thần Vô Song đang ở trước mặt sắc mặt không ngừng thay đổi, một lát Minh Vương mới hỏi vấn đề mà hắn quan tâm nhất:

- Tại sao người không thức tỉnh mấy người kia? Mặc dù tên Bạch Khởi mà người nói bây giờ rất lợi hại, nhưng nếu người thức tỉnh mấy người khác đương nhiên có thể đối phó với hắn. Huống hồ hai gã Quang Minh Thần và Hắc Ám Thần nắm rất chắc tín ngưỡng nhân gian, đặc biệt là Quang Minh Thần. Theo tính toán thực lực bây giờ có thể tương đương với ta, thậm chí vượt qua cả ta, người thức tỉnh bọn họ để đối phó với người tên là Bạch Khởi đó đương nhiên không có vấn đề, nhưng tại sao người không thức tỉnh bọn họ, ngược lại lại đến tìm ta? Tại sao như vậy?

- Tại sao à? Nguyên nhân rất đơn giản, ta đương nhiên biết thức tỉnh mấy người kia dậy đối phó với Bạch Khởi nhất định có thể nắm chắc phần thắng, giết chết hắn không phải là chuyện gì khó khăn, nhưng người biết Đại Lục lớn như vậy, nếu thức tỉnh những người khác vậy thì ta làm sao có thể mở rộng được tín ngưỡng

của ta. Nói thật ra ta không muốn đem Đại Lục rộng lớn như vậy đem giao cho người khác, hoặc là tranh phần với nhiều người, cho nên ta mới không thức tỉnh bọn họ mà lại tới tìm người.

Chiến Thần Vô Song không có chút giấu diếm thẳng thắn nói ra, dù sao muốn hợp tác với nhau hẳn đương nhiên không nên giấu diếm quá nhiều.

Hơn nữa chủ đề này cũng không có gì đáng giấu diếm, mặc dù vị Minh Vương không hỏi nhiều, nhưng xem ra hẳn cũng có thể phán đoán được chút ít, người ta đã có thể đoán ra, mình hà tất phải giấu diếm làm gì?

- Vậy à, ha ha, vậy người sợ bọn họ cướp tín ngưỡng trên Đại Lục của người, lẽ nào người không sợ ta cướp sao?

Minh Vương cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến nói.

- Sợ? Đương nhiên là sợ rồi, nhưng người cũng biết trên nhân gian sao có thể thích người. Ngoài những Vong Linh Pháp Sư hầu như không có ai tín ngưỡng người, nghĩ ra muốn thành lập tín ngưỡng trên nhân gian đối với người không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt là đối với những người vô cùng khiếp sợ cái chết thì phát sinh lực tín ngưỡng đối với người lại càng khó, cho nên ta không sợ người. Hơn nữa ngay cả người muốn chia một bộ phận nhân khẩu lãnh thổ, thì cũng không phải là không thể. Hai người chia nhau thì vẫn tốt hơn là mười người chia, không phải sao?

Chiến Thần Vô Song thể hiện rõ chủ ý, vẻ mặt thay đổi trầm giọng nói như vậy. Theo cách nhìn của hẳn thật sự là như vậy, Đại Lục này rộng lớn như vậy, nhân khẩu cũng nhiều như vậy, hai người chia nhau so với mười người chia thì lợi hơn rất nhiều, rất nhiều.

Chiến Thần Vô Song trầm giọng nói, hẳn đã hạ quyết tâm.

- Mỗi người một nửa?

Minh Vương Cáp Dịch Tư nghe xong lời này nhãn thần nhất thời sáng ngời, liếc nhìn Chiến Thần Vô Song đang ở trước mặt từ chối cho ý kiến nói như vậy.

- Mỗi người một nửa, nhưng ta có một yêu cầu!

Chiến Thần Vô Song gật gật đầu, nói đồng ý nhưng hẳn vẫn có yêu cầu khác, nếu Minh Vương không đồng ý hẳn cũng không hợp tác với Minh Vương nữa, dù sao tên Minh Vương này cũng không phải dễ đối phó, so với Bạch Khởi còn hung ác hơn, sức mạnh cũng cường đại hơn.

- Có yêu cầu gì nói ra nghe xem nào?

Minh Vương đối với yêu cầu của Chiến Thần Vô Song có chút bất mãn, nhưng vẫn không có hành động phản đối gì mà trầm giọng nói. Hẳn muốn xem xem Chiến Thần Vô Song muốn đưa ra ý kiến như thế nào

- Thật ra cũng không có gì nhưng sức mạnh của Minh Vương nhà người hơn ta rất nhiều, ta không phải là đối thủ của người, vạn nhất sau khi đối phó với Bạch Khởi xong, người muốn tiện đường giải quyết luôn ta thì ta phải làm thế nào? Người hoàn toàn có thể ngăn cản ta thức tỉnh những người khác, cho nên ta không muốn sau khi giải quyết xong Bạch Khởi lại bị người giải quyết, vì vậy ta muốn đàm phán với người một chút.

Chiến Thần Vô Song ngồi ở đó mỉm cười đưa ra yêu cầu như vậy. Thật ra điều mà hẳn lo lắng cũng không phải không có căn cứ, lo lắng như vậy hoàn toàn là nghĩ cho bản thân mình, là người thì ai cũng có lo lắng như vậy, Chiến Thần Vô Song cũng không phải ngoại lệ.

- Ồ... như vậy à, ta biết rồi, ta có thể thề với Sáng Thế Thần, sau khi giải quyết Bạch Khởi xong ta và người mỗi người một nửa Đại Lục, ta tuyệt đối sẽ không hại người, thế nào hả?

Minh Vương ngồi ở đó sau khi nghe xong liền mỉm cười nói như vậy

- Nếu là như vậy vậy thì cũng không còn vấn đề gì nữa, ta sẽ đi mở phong ấn.

Chiến Thần Vô Song cười ha ha đứng lên, cuộc giao dịch của hai người đã hoàn thành như vậy.

Không lâu sau Chiến Thần Vô Song mở phong ấn khe nứt của Minh Giới với nhân gian, Minh Vương dẫn đầu các cường giả của Minh Giới lần lượt tới nhân gian.

Trong khoảng thời gian này trên Đại Lục gió nổi mây phun, Quân Đoàn Minh Giới bắt đầu tiến vào nhân gian, Minh Vương mặc dù không lập tức triển khai tiến công, nhưng đã bắt đầu chậm rãi tập kết về phương hướng của nhân loại.

Cùng lúc đó Bạch Khởi đã triển khai tiến công đại quy mô. Có Bạch Khởi tự mình ra trận, đối phương lại không có đối thủ nào. Bên Bạch Khởi đã bắt đầu triển khai tàn sát đại quy mô không chút kiêng nể. Quân đội của Bạch Khởi khí thế như chẻ tre chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, đã thống nhất toàn bộ Đại Lục. Nhiệm vụ của Cửu U cũng hoàn thành, SS cấp bảo thạch cũng đã về tay.

Vào một ngày, thanh âm lạnh lẽo của Cửu U vang bên tai Bạch Khởi, nói với Bạch Khởi nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, nhiệm vụ Thống Nhất Đại Lục kết thúc, đồng thời cũng có được Huyết thống Đại Vu và Đại Vu Tinh Huyết, khi đó còn thêm vào một tỉ Giao Dịch Điểm, bên ngoài doanh trại của Bạch Khởi đột nhiên truyền đến hai luồng khí thể cường đại khiến người ta có chút kinh hãi.

Bạch Khởi vốn đang có vẻ mặt tươi cười trong nháy mắt đã biến đổi sắc mặt, tâm tình vốn đang rất tốt cũng biến mất vô hình vô ảnh, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm. Liếc nhìn các tướng lĩnh xung quanh đang uống rượu chúc mừng thắng lợi của chiến tranh, Bạch Khởi lắc mình đi ra ngoài doanh trường, theo phương hướng xuất hiện hai luồng khí thể mà đi. Trong đó một luồng sức mạnh Bạch Khởi rất quen thuộc, người đó không phải là ai khác mà chính là Chiến Thần Vô Song.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

499. Chương 359: Phong Vân Nổi Dậy (2)

- Khốn khiếp, không giải quyết tên này đúng là một sai lầm, lần này không biết hắn lại tìm ai đến, sức mạnh cảm giác rất âm u lạnh lẽo, hơn nữa thực lực kinh người, trước đây ta đã được thăng cấp lên một Tinh đã đạt được cấp bậc Bát Tinh Đấu Thần, cụ thể chỉ kém vị trí Chí Cao Thần một bậc, nhưng người này lại có sức mạnh tương đương với ta, cũng không biết tên Chiến Thần Vô Song này rút cục lại tìm người như thế nào đến. Nhưng may mà còn có Huyết thống Đại Vu và Huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ, sức mạnh của ta đã tăng lên rất nhiều, thân thể càng ngày càng vững chắc. Hai người bọn họ ngay cả liên thủ cùng nhau, ta cũng vẫn còn cơ hội chiến thắng, chỉ là không biết người kia có chiêu thức biến hóa gì không, nếu không có thì tốt, nếu có thì ta e là mình sẽ tiêu đời.

Bạch Khởi vừa suy nghĩ như vậy trong lòng, vừa theo hướng ngược lại của hai luồng khí thể mà đi.

Hắn không muốn khai chiến trong quân doanh vì hắn cảm thấy sức mạnh của đối phương, một ngày nào đó nếu bản thân và bọn chúng đánh nhau ở đây thì những thủ hạ của mình sợ là sẽ chết sạch. Cảnh tượng này không phải là điều mà Bạch Khởi muốn thấy, cho nên Bạch Khởi lựa chọn bỏ chạy, theo hướng ngược lại mà đi, theo hướng Giáo Đình Thánh Vực mà mình đã chiếm lĩnh mà đi. Trong lòng Bạch Khởi đã có quyết định, dù sao bây giờ Bạch Khởi cũng có đủ tiền, hơn nữa đã hoàn thành nhiệm vụ, có đủ bảo thạch, nếu thật sự không chống đỡ được sẽ đi phá vỡ Quang Minh ấn đối Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể. Như vậy bản thân sẽ có thể nắm chắc chiến thắng khi đối phó với bất cứ người nào.

Thật ra sau khi vừa nghe thấy thanh âm này, Bạch Khởi đã có suy nghĩ, quyết định một lần đi phá vỡ Quang Minh phong ấn, đánh thức Chư Thần để giải quyết bọn chúng hết một lần, nhưng đáng tiếc là Bạch Khởi mặc dù có suy nghĩ như vậy nhưng khi vẫn chưa kịp đi làm thì đã cảm thấy có hai luồng sức mạnh tồn tại, bọn họ đến quả thật đúng lúc.

Thật ra Minh Vương Cấp Dịch Tư và Chiến Thần Vô Song cũng không phải cố ý chọn lựa lúc này, bọn họ vốn không dự định đợi đến lúc này mới đối phó với Bạch Khởi. Trước đó Chiến Thần Vô Song đã sốt ruột bắt đầu thúc giục Minh Vương ra tay nhưng Minh Vương muốn đợi việc tập trung chính đồn của Quân Đoàn Minh Giới của mình hoàn thành, sau đó dùng một hơi chiếm lĩnh toàn bộ Đại Lục rồi mới động thủ. Dù sao Minh Vương cũng đã thề với Sáng Thế Pháp Tắc, nhưng Chiến Thần thì không như vậy. Minh Vương cũng đang đề phòng Chiến Thần. Phải biết rằng mười hai Chủ Thần không phải thứ tốt đẹp gì, nếu không phải bị ép thì Minh Vương sẽ không hợp tác với Chiến Thần. Hắn sợ Chiến Thần sẽ âm thầm hãm hại mình, cho nên mới muốn đợi Quân Đoàn Minh Giới của mình động thủ, chỉ cần đại quân Minh Giới chiếm được Đại Lục, thì sẽ đem nửa Đại Lục biến thành Minh Giới.

Cho dù là mười hai vị Chủ Thần ra tay cũng không thể thay đổi gì. Ngay cả có thể đánh bị thương, nhưng bọn họ cũng không có năng lực tung hỏa nử thế giới này, đó chính là dự định của Minh Vương, vì vậy hấn mới kéo dài thời gian mãi mà vẫn chưa chịu động thủ.

Nhưng đáng tiếc Quân Đoàn Minh Giới của Minh Vương chưa chuẩn bị đầy đủ, phía bên Bạch Khởi đã chiếm lĩnh triệt để toàn bộ Đại Lục. Phàm là nơi nào có người ở đều bị Bạch Khởi chiếm lĩnh. Bách Tộc Đại Lục cũng trung thành với Bạch Khởi, Bạch Khởi đã hoàn thành việc thống nhất Đại Lục. Điều này khiến cho Minh Vương và Chiến Thần Vô Song có chút gấp gáp, dưới sự thúc giục và bảo đảm của Chiến Thần Vô Song, hai người bọn họ cuối cùng cũng ra tay với Bạch Khởi. Lúc này bọn họ tìm Bạch Khởi chẳng qua là vừa vắn mà thôi, chứ thật ra không phải có ý.

- Không hay rồi, tên Bạch Khởi đó bỏ chạy rồi, chúng ta mau đuổi theo!

Với cấp bậc của bọn họ muốn cảm ứng với khí lực của đối phương không phải là chuyện gì khó khăn. Chiến Thần Vô Song cảm ứng thấy Bạch Khởi bắt đầu bỏ chạy, nhất thời kinh hãi kêu lên, nói xong vội vàng đuổi theo

Minh Vương còn lưu luyến nhìn quân doanh của nhân loại kéo dài liên miên trên mặt đất, trong lòng có chút nuối tiếc, những thứ này đều là linh hồn thượng hạng, nếu luyện chế tốt thì tương lai có thể trở thành Quân đoàn chủ lực của Minh Giới, những thứ như vậy mà phải bỏ qua hấn thật sự có chút không cam tâm, nhưng Minh Vương vẫn phân biệt rõ ràng chuyện nào nặng nhẹ, chuyện nào cấp bách hơn, hấn kiên quyết không để ý đến nữa mà đuổi theo Bạch Khởi.

Tư chất và bản lĩnh của Bạch Khởi, hấn cũng đã được Chiến Thần Vô Song nói qua, một con người tuổi còn trẻ mà đã có trình độ như vậy, nếu để hấn bỏ trốn, đợi mười mấy năm nữa có quỷ mới biết hấn sẽ lợi hại nhiều như thế nào, giữ lại một người như vậy tuyệt đối hậu họa vô cùng.

Cho nên hấn không do dự, trực tiếp cùng với Chiến Thần Vô Song hai người bọn họ bắt đầu truy kích Bạch Khởi. Ba người, một người trước, hai người sau không ngừng truy đuổi, tốc độ của Bạch Khởi cực kỳ nhanh, cho dù hai người bọn họ có muốn đuổi theo cũng không phải tức khắc có thể bắt kịp được, cho nên bọn họ bắt đầu thi chạy đường dài. Hai người không ngừng truy kích Bạch Khởi, còn Bạch Khởi cũng không ngừng bỏ chạy, ba người không giữ lại mà thả ra khí tức, khiến toàn bộ Đại Lục đều bị chấn động.

- Ồ... xem ra vị huynh đệ của ta có chút phiền phức rồi. Ha ha. Mặc dù bây giờ ta còn chưa hồi phục đến thời kỳ toàn thịnh nhưng đã miễn cưỡng có thể tác chiến rồi. Tên Minh Vương này thật sự rất phiền phức, nhưng Chiến Thần Vô Song ta vẫn có thể ngăn cản được. Vị huynh đệ của ta và ta đã có Khế Ước Đồng Sinh Cộng Tử, mặc dù ta bây giờ không phải là đối thủ của Chiến Thần Vô Song nhưng vẫn không thể không ra tay. Không thể đánh bại hấn, ít nhất có thể tạm thời ngăn cản hấn, nếu không thì vị huynh đệ của ta sẽ chết, đến lúc đó ta e là cũng không thể sống được.

Ma Thần Đại Hắc Thiên đang ngồi tu luyện trong Huyết Sắc Thánh Sơn cảm nhận được sức mạnh khổng lồ chuyển động trong không trung, bỗng nhiên mở mắt, thì thào tự nói, trong nháy mắt đã đứng dậy, hai tay phát ra luồng ánh sáng huyết sắc. Trước đó Bạch Khởi đã đem cánh tay của Atula giao lại cho Đại Hắc Thiên, bây giờ Đại Hắc Thiên mặc dù vẫn chưa đến thời kỳ hồi phục hoàn toàn sức mạnh nhưng ít nhất đã có thể hồi phục được khoảng bảy phần sức mạnh, nói thì giống như chỉ có bảy nhưng thật ra đã vô cùng mạnh rồi.

Mặc dù không phải là đối thủ của Chiến Thần nhưng vẫn là một Chủ Thần khó đánh bại.

Theo lệ cũ làm người của Ma Thần Đại Hắc Thiên, những chuyện như vậy hấn căn bản sẽ không nhúng tay vào, nhưng người này là Bạch Khởi hấn không thể không ra tay, vì hấn và Bạch Khởi đều đã lập ra Khế Ước Đồng Sinh Cộng Tử trước Sáng Thế Pháp Tắc, ai cũng có thể chết nhưng Bạch Khởi thì không thể. Nếu Bạch Khởi chết đi, Đại Hắc Thiên cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống, trừ phi hấn có sức mạnh của Sáng Thế Pháp Tắc mới được. Nhưng hấn có không? Đáp án đương nhiên là không có, cho nên Ma Thần Đại Hắc Thiên phải liều mạng dốc toàn lực xông ra, bảo đảm sự an toàn cho Bạch Khởi. Ít nhất không thể để Bạch Khởi chết được, đây chính là vì Bạch Khởi đồng thời cũng là vì bản thân hấn.

Nói xong Ma Thần Đại Hắc Thiên hóa thành một luồng huyết quang theo hướng nguồn năng lượng của ba người tỏa ra bắt đầu xông tới, cảm nhận được sức mạnh của Bạch Khởi hấn cũng biết đại khái chuyện chọn

lựa tới vị trí của Bạch Khởi trước không phải là là vấn đề.

Mặt khác trên Thiên Kiếm Sơn phương Bắc, Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, cũng đột nhiên mở mắt ra, trong nhãn thần lóe lên một tinh quang, sau đó chiến ý xông thiên bốc lên, toàn bộ bầu trời đều phong vân biến hóa, một trường kiếm khổng lồ được hình thành trên trời, phẳng phất như mang uy thế vô tận, có thể hủy diệt tất cả.

- Ha ha, cuối cùng cũng có người đáng để ta ra tay rồi, hơn nữa còn không phải là một mà là ba, ta vừa mới đột phá đến cấp bậc Chủ Thần, đúng lúc có thể đem bọn chúng ra thử. Sức mạnh của ba kẻ này đều rất mạnh, trong đó có một người ta có thể cảm nhận rõ ràng được là Bạch Khởi, hai kẻ còn lại là ai, ta cũng không rõ... Nhưng điều này không quan trọng, điều quan trọng là bọn chúng đủ mạnh, đủ để ta toàn lực ra tay, thậm chí bọn chúng đã vượt qua cả ta, nói không chừng có thể đánh bại ta.Ồ, bao nhiêu năm rồi, cường giả tịch mịch ta muốn có một người có thể đánh bại ta, ta đã đợi bao nhiêu năm rồi?Ồ, bây giờ đã xuất hiện rồi, vậy thì các người đừng nghĩ đến chuyện bỏ chạy!

Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại có chút cuồng vọng nói, nói xong hóa thành một luồng ánh sáng cũng theo hướng của ba người bọn Bạch Khởi mà đuổi theo.

Đương nhiên khí thế ngất trời không thể ngăn được của ba người bọn họ, các cường giả của Đại Lục đều có thể cảm nhận được, những người trên cấp bậc Đấu Đế đều có thể cảm giác chuẩn xác được ba luồng khí thế này, nhưng không có ai dám ngăn cản, cũng không có ai dám quan sát, cuộc giao chiến với cấp bậc như vậy đã không phải là chuyện mà bọn họ có thể nhúng tay vào.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

500. Chương 360: Thánh Vực Đại Chiến (thượng) (1)

Bọn họ đuổi nhau đại khái mất thời gian một ngày, khi Bạch Khởi tới gần nơi từng là Giáo Đình, cuối cùng hắn cũng dừng bước, vững vàng hạ xuống trên bầu trời Thánh Vực. Hắn không chuẩn bị tiếp tục chạy nữa, đến chỗ này có thể yên tâm giao chiến với bọn họ. Bản thân hoàn toàn không cần phải chạy, đánh thì đánh, ngoài ra hắn còn có thể trực tiếp tiêu hủy Thánh Vực này, phá vỡ Quang Minh phong ấn, khi sắp chết chỉ cần trong một khắc hoán chuyển Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể thì có thể có được thắng lợi. Ở đây Bạch Khởi giống như đã có được tư cách bất bại rồi, cho nên hắn mới dừng bước, chuyển sang chuẩn bị giao chiến với hai người đã đuổi theo mình cả một ngày trời.

Khi Bạch Khởi vừa ổn định thân hình thì một giây sau hai người Chiến Thần Vô Song và Minh Vương Cấp Dịch Tư trong nháy mắt cũng xuất hiện hai bên Bạch Khởi. Minh Vương vẻ mặt lạnh lùng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, neho mắt bắt đầu quan sát đánh giá Bạch Khởi. Thẳng thắn mà nói hắn không thể không thừa nhận Bạch Khởi rất lợi hại. Bạch Khởi là con người lợi hại nhất mà hắn từng gặp, hơn nữa tài năng của Bạch Khởi còn khiến bản thân hắn cũng cảm thấy hổ thẹn. Nếu Bạch Khởi không đi nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến bản thân hắn cảm thấy kinh hãi, bản thân mình cũng không truy sát hắn. Dù sao Bạch Khởi và Chiến Thần Vô Song có thù chứ không phải là có thù với Minh Vương Cấp Dịch Tư hắn.

Nhưng tài năng của Bạch Khởi thật sự quá khủng khiếp, điều này khiến Cấp Dịch Tư có chút sợ hãi, cho nên hắn không thể để Bạch Khởi thật sự trưởng thành rồi mới giết chết Bạch Khởi nếu không thì Cấp Dịch Tư sợ là sẽ không được sống yên ổn.

Ngược lại với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Minh Vương Cấp Dịch Tư, Chiến Thần Vô Song đứng ở đó lại lộ rõ vẻ cuồng ngạo, nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt cười lạnh một tiếng, sau đó nói với vẻ hơi đùa cợt:

- Chạy sao, sao ngươi lại không chạy nữa?

- Chạy ư? Ta không cần, ta không muốn chiến đấu với các người ở Tây phương không phải vì Bạch Khởi ta sợ các người, mà là vì ta không muốn làm bị thương các binh sĩ của ta. Nhưng ở đây thì ta không cần phải ngại rồi. Nơi này không có ai cả, mấy trăm dặm xung quanh đều trống trải, tất cả mọi người ở đây đều đã bị ta xua đi, ở đây ta có thể thoải mái giao đấu với các người, đương nhiên không cần phải chạy nữa.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm liếc mắt nhìn Chiến Thần Vô Song, mà đưa ánh mắt nhìn về hướng của Minh Vương Cáp Dịch Tư. Xem ra người Bạch Khởi thật sự chú ý đến chỉ có Cáp Dịch Tư mà thôi còn Chiến Thần Vô Song đã là quá khứ rồi.

Nếu như lần trước Bạch Khởi còn có chút kiêng nể đối với Chiến Thần Vô Song thì bây giờ con người này Bạch Khởi căn bản không hề xem trọng. Hắn đã không còn tư cách giao thủ với mình, quả thật hắn rất lợi hại hơn nữa đòn công kích của hắn có thể làm thương tổn mình, nhưng kẻ thù quan trọng nhất bây giờ lại không phải hắn mà là người trung niên mặc áo đen trước mặt. Bạch Khởi có thể cảm nhận rõ ràng được sự nguy hiểm của đối phương, thậm chí người đó so với bản thân Bạch Khởi bây giờ còn lợi hại hơn mấy phần, khí tức trên người hắn khiến Bạch Khởi cảm thấy rất khó chịu.

- Người...

Chiến Thần Vô Song tức giận nói, nhìn thấy Bạch Khởi ngay cả liếc mắt nhìn mình cũng không nhìn, hai mắt vội bốc hỏa, há miệng mắng to, nhưng Bạch Khởi vẫn không mở miệng, liếc nhìn Minh Vương Cáp Dịch Tư đang ở trước mặt Bạch Khởi nheo mắt nói:

- Lần này ngươi mới là kẻ địch của ta, trước khi chúng ta chiến đấu, hãy nói cho ta biết tên của ngươi.

- Ha ha. Đối với những kẻ yếu hơn từ trước đến giờ ta chưa từng nói cho bọn chúng biết tên của ta, nhưng con người trẻ tuổi kia, ta không thể không nói ngươi là một kẻ rất mạnh, cho nên ta có thể nói cho ngươi biết tên của ta. Ta tên là Cáp Dịch Tư, mọi người đều gọi ta là Minh Vương.

Cáp Dịch Tư cười ha ha, tự báo tên mình, mặc dù hắn đã hạ quyết tâm giết chết Bạch Khởi nhưng một tài năng như Bạch Khởi thật sự rất đáng được tôn trọng, cho nên hắn mới nói ra tên họ của mình.

- Minh Vương Cáp Dịch Tư? Ta với ngươi hình như không có thù oán gì, tại sao ngươi phải đối phó với ta?

Bạch Khởi từ chối cho ý kiến, hỏi tiếp, nếu có thể khuyên Cáp Dịch Tư thôi lui đương nhiên rất tốt, có thể giảm bớt không ít phiền phức, mặc dù Bạch Khởi cũng biết khả năng này cực kỳ bé nhỏ.

- Đúng vậy, hai người chúng ta vốn không có thù hận gì cả, thậm chí trước đây ta căn bản không biết ngươi, nhưng ta nghe Chiến Thần Vô Song nói về ngươi, một người còn trẻ như ngươi mà đã có tu vi như vậy, tương lai tiền đồ còn phát triển thế nào, ngươi quá nguy hiểm, không nên tồn tại trên thế giới này. Huống chi Chiến Thần Vô Song đã đáp ứng một số điều kiện của ta khiến ta không có cách nào cự tuyệt, cho nên ta mới tới đối phó với ngươi... Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta chiến đấu thôi, bây giờ có nói gì cũng không có ý nghĩa gì rồi.

Minh Vương Cáp Dịch Tư cười ha ha, nói như vậy, nói xong trường thương màu đen đã xuất hiện trong tay của Cáp Dịch Tư. Nghĩ kỹ thì đây chính là vũ khí của hắn, Vong Linh Cốt Mâu, một vũ khí vô cùng tà ác, theo truyền thuyết những người nào bị nó xuyên thấu không có ai có thể sống sót. Tất cả sức mạnh đều bị nó nuốt chửng, nó có tính chất như Hóa Huyết Thần Dao, đương nhiên nó không mạnh như Hóa Huyết Thần Dao.

Vong Linh Cốt Mâu giết chết người nhiều nhất cũng chỉ có thể hấp thụ một phần trăm sức mạnh, nhưng Hóa Huyết Thần Dao lại có thể hấp thụ tuyệt đối toàn bộ sức mạnh, cái nào mạnh cái nào yếu rõ như ban ngày. Nhưng thứ này ở trong tay của Minh Vương không biết đã bao nhiêu lâu rồi, không biết đã giết bao nhiêu người, là Ma Khí có sức mạnh mạnh mẽ, còn Hóa Huyết Thần Dao mặc dù lợi hại nhưng thời gian theo Bạch Khởi lại quá ngắn, uy lực có hạn, hai người bọn họ so sánh thật sự không hơn kém nhau là mấy.

- Đúng vậy, bây giờ có nói gì cũng không còn ý nghĩa gì nữa, các ngươi đã đến rồi, vậy thì ra tay đi, cùng lên một lượt đi!

Bạch Khởi đưa Hóa Huyết Thần Dao ra trước ngực, lạnh lùng nói, một luồng khí thể theo đó tăng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào hai người trước mặt, trong nhãn thần lộ vẻ khinh bỉ và anh dũng.

- Chờ một chút!

Bỗng nhiên một thanh âm vang lên trước mặt ba người, một giây sau một bóng người từ đằng xa phóng tới. Ma Thân Đại Hắc Thiên thành linh xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi.

- Đại Hắc Thiên, sao lại là ngươi!

Minh Vương Cáp Định Tư và Chiến Thần Vô Song nhìn thấy tình cảnh như vậy nhất thời kinh hãi hết lớn, bọn họ không ngờ Ma Thần Đại Hắc Thiên đã biến mất trong truyền thuyết lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa còn xuất hiện ở đây, trước mặt Bạch Khởi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Chiến Thần Vô Song có chút sững sờ nhưng Minh Vương lại nheo mắt, bắt giác thối lui vài bước và giữ khoảng cách nhất định với Chiến Thần. Hắn vốn rất đề phòng với mười hai Chủ Thần, căn bản không tin Chiến Thần Vô Song, lúc này Ma Thần Đại Hắc Thiên đột nhiên xuất hiện, nếu lại có thêm mấy người khác tới, thêm cả Bạch Khởi thì hôm nay Minh Vương này rất có thể sẽ tiêu đời ở đây, đối với điều này hắn không thể không đề phòng.

- Ha ha... tại sao không thể là ta? Sao hử Chiến Thần Vô Song, ngươi cho rằng ta thật sự đã chết sao? Cùng là Chủ Thần ngươi lại tưởng rằng ta có thể chết dễ dàng như vậy sao? Nói ra hai chúng ta còn có một món nợ chưa tính sổ, năm đó nếu không phải ngươi và tên xú nữ nhân Quang Minh Thần liên thủ công kích ta, thì sao ta có thể rơi vào tình cảnh linh hồn sót lại như vậy. Nếu không phải huynh đệ Bạch Khởi của ta tình cờ giúp ta thì bây giờ ta vẫn chỉ là một vong hồn mà thôi. Ngươi khiến ta bị giam cầm ở đó mấy vạn năm, hôm nay ta nhất định phải đòi lại món nợ này!

Ma Thần Đại Hắc Thiên nghe xong lời này thì hừ lạnh một tiếng rồi nói.

- Nói như vậy ngươi là đối thủ của chúng ta?

Chiến Thần Vô Song nheo mắt nói. Ma Thần Đại Hắc Thiên thật sự rất khó chơi, Chiến Thần Vô Song không phải đối thủ của hắn, nhưng bây giờ không phải là thời kỳ toàn thịnh của hắn. Vừa rồi Chiến Thần Vô Song đã len lén nhìn qua, thực lực của Ma Thần Đại Hắc Thiên bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn chưa phải là đối thủ của mình, cho nên thái độ của hắn lại ương ngạnh trở lại.

- Đương nhiên, mặc dù bây giờ ta vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, không phải là đối thủ của ngươi nhưng hôm nay ta nhất định phải ngăn cản ngươi, chưa nói đến tình cảm huynh đệ của ta và Bạch Khởi, và Khế Ước Đồng Sinh Cộng Tử của hai chúng ta, ta không thể để ngươi làm hắn thương tổn chút gì!

Ma Thần Đại Hắc Thiên lạnh giọng nói.

- Ha ha... Khế Ước Đồng Sinh Cộng Tử? Nói như vậy chỉ cần giết chết ngươi, như vậy Bạch Khởi cũng sẽ chết đúng không?

Chiến Thần Vô Song sau khi nghe thấy lời này nhãn thần sáng ngời nhất thời có chút cao hứng nói. Bạch Khởi không dễ đối phó, nhưng Ma Thần Đại Hắc Thiên lại rất dễ đối phó, mặc dù cũng rất mạnh nhưng hắn có đủ tự tin có thể đối phó được với Ma Thần Đại Hắc Thiên.

- Không... kẻ địch của ngươi là ta, không phải hắn!

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

501. Chương 360: Thánh Vực Đại Chiến (thượng) (2)

Đột nhiên một thanh âm từ trên trời giáng xuống, một giây sau một bóng người chắn trước mặt của Ma Thần Đại Hắc Thiên, đưa ánh mắt nhìn về hướng của Chiến Thần Vô Song. Người này không phải là ai khác mà chính là Lão tổ tông của Thiên Kiếm Sơn, Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại. Mặc dù thực lực của lão chỉ có cấp bậc Tứ Tinh Đấu Thần, cũng chỉ mới tiến vào cảnh giới Chủ Thần nhưng khí thế này của lão so với Chiến Thần Vô Song mà nói chỉ mạnh không yếu.

- Cái gì! Cái tên này, hắn là kẻ thù của ta...

Ma Thần Đại Hắc Thiên nhìn thấy có người cướp kẻ địch của mình nhất thời sắc mặt có chút ửng đỏ, có chút phẫn nộ nói. Mặc dù hắn cũng biết lúc này người xuất hiện ở đây đối phó với Chiến Thần Vô Song nhất định có liên quan đến Bạch Khởi, nhưng đã từng là một trong số các Chủ Thần, Ma Thần Đại Hắc Thiên cũng có sự tôn nghiêm của mình, thực lực của hắn mặc dù có chút tổn thương, nhưng hắn cũng không muốn người khác thay mình xuất trận.

- Đại ca... huynh hãy đợi trước đi, Độc Cô tiền bối với ta vốn là bằng hữu lâu năm, đương nhiên ông ấy cũng không phải muốn giúp gì huynh, ông ấy làm như vậy ta có thể hiểu. Độc Cô tiền bối có một tâm nguyện, đó chính là muốn thất bại một lần trong đời. Ông ấy ngăn cản huynh là muốn giao đấu với Chiến Thần Vô Song, hy vọng huynh đừng để ý.

Chưa đợi Đại Hắc Thiên nói xong, Bạch Khởi đã mở miệng nói.

Nghe xong lời này Độc Cô Cầu Bại quay đầu lại liếc nhìn Ma Thần Đại Hắc Thiên lập tức nói:

- Xin lỗi, ta đã đợi ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm nay ta chỉ hy vọng có người có thể công kích ta, cơ hội này ta nhất định phải có được.

Đối với chuyện này Ma Thần Đại Hắc Thiên cũng bất đắc dĩ đồng ý, cũng không phản đối gì. Dù sao nếu không cần hắn cũng không muốn liều mạng với Chiến Thần Vô Song lúc này. Thực lực của hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nếu có đánh thì người chịu thiệt nhất định sẽ là hắn. Bây giờ có người muốn thay hắn xông lên hắn đương nhiên đồng ý, hơn nữa người này xem ra cũng rất mạnh.

- Chỉ cầu một lần thất bại? Ha ha ha, được, hôm nay ta sẽ công kích ngươi, giết chết ngươi, để ngươi biết sức mạnh của Chiến Thần ta.

Chiến Thần Vô Song tức giận nói, người này mới nhìn đã biết là con người. Những kẻ nhân loại này thật là càng ngày càng quá đáng, một mình Bạch Khởi dám phản kháng lại Chư Thần cũng đủ rồi, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện thêm một kẻ khiêu chiến với mình. Điều này khiến Chiến Thần Vô Song rất tức giận, hắn đã quyết định giải quyết kẻ vương bận trước mặt, sau đó giết chết Ma Thần Đại Hắc Thiên, cuối cùng đối phó với Bạch Khởi.

- Làm ta thất bại? Vậy cũng phải xem xem ngươi có bản lĩnh đó không?

Độc Cô Cầu Bại lạnh lùng nói, giữa lúc nói đã vung tay lên, vô số thanh kiếm khí ngưng kết lại tạo thành trường kiếm trải rộng khắp cả bầu trời. Sau khi Độc Cô Cầu Bại chỉ một ngón tay, vô số kiếm khí đều nhắm về phía Chiến Thần Vô Song. Chiến Thần Vô Song vẫn còn chưa phản ứng đã bị vô số kiếm khí bao vây.

- Âm âm...

Vô số kiếm khí xông về phía Chiến Thần Vô Song, phát nổ trên người Chiến Thần Vô Song, đồng thời còn truyền đến thanh âm đinh đinh đang đang, tạo cho người ta cảm giác kim thiết giao nhau. Chiến Thần Vô Song bị vô số kiếm khí cường đại này công kích trên mặt đất, mặt đất cũng bị kiếm khí quét ngang một lượt. Kiếm khí này phẳng phất như quả bom được ném xuống từ máy bay chở bom vậy, khiến tất cả bình địa vạn dặm xung quanh đều bị san bằng. Mỗi một tác đất đều bị cuộn tung lên, trên mặt đất tạo nên một trận khói bụi.

- Chuyện... chuyện này sao có thể chứ! Tên này ngươi lại dám dẫm thương ta, ta phải giết chết ngươi!

Chiến Thần Vô Song tức giận rống lên, một giây sau hắn đã xuất hiện trước mặt Độc Cô Cầu Bại. Chiến giáp hoàng kim sắc trên người đã bao trùm toàn bộ cơ thể, đồng thời cũng che kín toàn bộ phần đầu. Trường thương trong tay chỉ về hướng của Độc Cô Cầu Bại lớn tiếng nói.

Nhưng Độc Cô Cầu Bại chỉ hừ lạnh một tiếng khinh bỉ nói:

- Đúng là thùng rỗng kêu to, nếu không phải nhờ khôi giáp của ngươi thì vừa rồi ngươi đã bị thương rồi, ta tiện tay xuất chiêu một đòn ngươi đã chết vật như vậy, vậy mà còn muốn công kích ta? Hy vọng ngươi có thể lấy ra toàn bộ thực lực, nếu không thì nguyện vọng của ta lại thất bại rồi, như vậy ta sẽ rất tức giận, thậm chí giết chết ngươi!

Nói xong Độc Cô Cầu Bại hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ nhắm về hướng Chiến Thần Vô Song xông tới, trường kiếm khổng lồ đột ngột va chạm với trường thương của Chiến Thần Vô Song. Hai người bọn họ tự lùi ra sau một bước, nhưng Độc Cô Cầu Bại vẫn không bị thương, chỉ hơi mỉm cười, tiếp tục bắt đầu triển khai công kích. Vô số trường kiếm trôi bập bênh bên cạnh Độc Cô Cầu Bại, tỏa ra sát khí kinh người bắt đầu triển khai đòn công kích đối với Chiến Thần Vô Song.

- Ngạc nhiên thật, tên này không ngờ lại lợi hại như vậy, bây giờ nhân loại càng ngày càng không dễ chọc rồi. Vị huynh đệ Bạch Khởi của ta đã là một nhân vật lợi hại như vậy, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một người thế này, xem ra sau này ta không thể xem thường con người rồi.

Ma Thần Đại Hắc Thiên thấp giọng cảm thán, nói xong hẩn vội tránh xa khỏi đó mấy vạn dặm, hẩn không muốn bị liên lụy trong cuộc giao chiến này, một ngày nào đó dính dáng trong đó sợ là sẽ không sống yên ổn.

- Xem ra đồng bạn của người rất lợi hại, Chiến Thần Vô Song lần này lại phiền phức rồi.

Minh Vương Cáp Định Tư khẽ cười rồi nói, nói xong đã rút Vong Linh Cốt Mâu ra đối phó với Bạch Khởi, ý tứ đã hết sức rõ ràng.

- Đúng vậy, bằng hữu của ta rất lợi hại nhưng ta so với hẩn còn mạnh hơn, cho nên đối thủ của ta là người. Nếu như đã không còn chuyện gì vướng bận vậy thì chúng ta có thể công bình đánh một trận rồi, ta vẫn muốn xem xem Minh Vương Cáp Định Tư khủng khiếp vạn phần trong truyền thuyết rút cục lợi hại như thế nào.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, Hóa Huyết Thần Dao đưa ra trước ngực, cũng chuẩn bị bắt đầu động thủ.

- Ha ha, ta lợi hại hay là không lợi hại, người cứ đợi rồi sẽ biết, nhưng ta phải nói cho người biết một điều, cho dù vừa rồi ta cũng chuẩn bị cùng với Chiến Thần Vô Song cùng đối phó với người, nhưng bây giờ đối phó với người chỉ cần một mình ta là đủ rồi.

Minh Vương Cáp Định Tư tự phụ nói, thực sự cho dù vừa rồi hẩn cũng định cùng Chiến Thần Vô Song đối phó với Bạch Khởi, Chiến Thần Vô Song có thể không nể mặt đánh ẩu Bạch Khởi nhưng Minh Vương hẩn tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy.

Được xem là vị Thần mạnh nhất, là người có lực chiến đấu cường đại nhất trong các Chư Thần, mặc dù nằm ngoài mười hai Chủ Thần nhưng không phải vì thực lực của hẩn không đủ mà là vì hẩn không thuộc về hàng ngũ mười hai Chủ Thần. Xét về trình độ mà nói hẩn không xem trọng mười hai Chủ Thần, cảm thấy bọn họ không ngồi bằng với bản thân mình, cho nên hẩn không phải là một trong mười hai Chủ Thần nhưng thực lực cường đại của hẩn thì không còn gì phải nghi ngờ.

Nếu hẩn và Chiến Thần Vô Song cùng vây kích Bạch Khởi vậy thì hẩn thật sự đã mất mặt rồi. Hẩn không làm những chuyện như vậy, cho dù hẩn có khó khăn, hẩn cũng không muốn cùng người khác vây kích một người. Hơn nữa hẩn có sự tự tin tuyệt đối, bản thân có thể đánh bại Bạch Khởi, không cần người khác nhúng tay vào, Minh Vương Cáp Định Tư hẩn là vô địch.

- Vậy sao? Đã như vậy thì đừng phí lời nữa, động thủ đi!

Bạch Khởi cũng rất nghiêm túc, cười lạnh một tiếng, sau đó lập tức bắt đầu động thủ. Bây giờ Minh Vương nói cái gì đều không có ý nghĩa. Minh Vương nghĩ thế nào là chuyện của hẩn nhưng bây giờ hai người là kẻ thù không phải bằng hữu, bản thân đương nhiên chỉ muốn tiêu diệt hẩn, Bạch Khởi không cần biết đến những cái khác, chỉ cần biết điều này là đủ rồi.

Cho nên lúc này Bạch Khởi ra tay, ra tay như sấm động gió thổi, Hóa Huyết Thần Dao trong tay trong nháy mắt đã bộc phát ra một trận hồng quang, hướng về phía Minh Vương Cáp Định Tư mà bổ tới. Mười hai cánh sau lưng cũng theo đó mà dựng lên, sức mạnh và tốc độ của Bạch Khởi bỗng nhiên được nâng cao lên mười hai lần, trực tiếp bổ về Minh Vương Cáp Định Tư.

- Định đang.

Minh Vương Cáp Định Tư trở tay không kịp vội vàng dùng Vong Linh Cốt Mâu chống đỡ, hẩn cũng không dám dùng cơ thể của mình chống lại Hóa Huyết Thần Dao vì hẩn cảm nhận rõ ràng được vũ khí này trong tay Bạch Khởi có năng lực phá hoại cơ thể của mình, cho nên hẩn không dám để Hóa Huyết Thần Dao tiếp cận.

Sau khi hai người giao chiến một lúc, dần dần lui về sau, Bạch Khởi thối lui khoảng mười mấy bước rồi mới dừng cơ thể lại, còn Minh Vương Cáp Định Tư cũng không khác Bạch Khởi là mấy, cũng nhanh chóng rơi xuống đất rồi mới ổn định thân hình của mình.

- Nguy hiểm thật, nếu rơi xuống đất thì thật là mất mặt.

Minh Vương Cáp Định Tư nghĩ thầm trong lòng nhưng điều này không ảnh hưởng đến động tác của hắn. sau khi rơi xuống tốc độ phản hồi cao hơn, hướng về phía Bạch Khởi mà công kích. Vong Linh Cốt Mâu mang theo sát khí phá thiên, hóa thành huyết hồng sắc, có khoảng trăm tia lớn nhỏ trực tiếp nhắm về ngực Bạch Khởi mà đâm tới. Bạch Khởi lắc mình tránh khỏi đòn công kích, một luồng đao khí trực tiếp bổ về phía Minh Vương Cáp Định Tư.

Đòn công kích như vậy đương nhiên không thể tạo ra thương tổn gì cho đối phương, khi bắt đầu công kích chỉ mang tính thăm dò, bất luận là Minh Vương Cáp Định Tư hay là Bạch Khởi đều không hiểu rõ về sức mạnh của đối phương. Mặc dù chỉ biết đại khái, nhưng cụ thể vẫn chưa nắm rõ, cho nên bắt đầu bọn họ chỉ đơn giản thăm dò một chút, sau đó mới ra tay thật sự nhưng sự thăm dò đơn giản lại tạo thành hậu quả khiến hai người choáng váng, không biết sau khi giao đấu thật sự sẽ tạo thành tình cảnh như thế nào.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

502. Chương 361: Thánh Vực Đại Chiến (hạ) (1)

Minh Vương Cáp Định Tư và Bạch Khởi công kích lẫn nhau, trải qua cuộc giao tranh thử trong thời gian ngắn bắt đầu chiến đấu chính diện. Vong Linh Cốt Mâu trong tay Cáp Định Tư bắt đầu tỏa ra mùi vị tiên huyết, khí tức phức tạp khủng khiếp khó mà nói rõ, bắt đầu triển khai tiến công về phía Bạch Khởi. Mỗi một lần tiến công đều có vô số vong linh hét chói tai, hàng chục vạn oan hồn tùy ý bay lượn trên không trung. Mục tiêu của bọn chúng không phải ai khác mà chỉ có một người, người đó chính là Bạch Khởi, vô số oan hồn có chấn động cực độ đối với tâm linh của con người, những linh hồn có biểu hiện dữ tợn trên mặt đủ để làm người ta khiếp sợ, cường giả căn bản không ngăn cản nổi bất kỳ đòn công kích nào trong đó.

Nhưng đối với Bạch Khởi ngược lại lại không có ảnh hưởng gì lớn, Vong Linh Cốt Mâu tỏa ra khí tức tà ác mặc dù rất lợi hại nhưng đều bị Hóa Huyết Thần Đao ngăn cản. Mạn thiên huyết quang chiếu sáng cả bầu trời nhưng phạm khi Minh Vương công kích các oan hồn đều bị Huyết quang của Hóa Huyết Thần Đao nuốt chửng ngay cả một dư lượng cũng không được lưu lại. Điều này khiến Minh Vương Cáp Định Tư có chút bất đắc dĩ.

Nhưng đồng thời với bất đắc dĩ mặt hắn cũng tràn đầy sự hưng phấn. Phải biết rằng Minh Vương là người có thực lực cao nhất trong số các Chư Thần, không biết bao nhiêu năm rồi, đã rất lâu rồi không có người nào có khả năng đối địch với Minh Vương xuất hiện. Quang Minh Thần thu hút vô số lực tín ngưỡng có thể giao thủ với Minh Vương Cáp Định Tư bất quá cũng chỉ là gần có khả năng đó mà thôi. Kể đó hiện giờ đang chìm trong giấc ngủ say, Minh Vương đã rất lâu không gặp được đối thủ, những kẻ khác không xứng để Minh Vương ra tay, ngay cả kẻ được gọi là Chiến Thần Vô Song trong mắt Minh Vương Cáp Định Tư cũng không có tư cách động thủ với hắn, cho nên Minh Vương Cáp Định Tư có lúc cũng có chút cảm giác đơn điệu, buồn tẻ.

Cường giả vắng vẻ, là cảm giác của những kẻ đã đạt đến đỉnh cao, những kẻ nào nằm ở trạng thái vô địch đều sản sinh ra. Có vài người còn rất mãnh liệt, giống như Độc Cô Cầu Bại, cường liệt không có gì sánh được, mưu đồ tìm được một đối thủ, thậm chí người đó cho dù bản thân có bị đánh bại cũng không quan tâm. Còn Minh Vương thì không như vậy, tạp niệm của hắn quá nhiều, về mặt ý nghĩa nào đó mà nói hắn cũng không phải là người tập luyện thuần túy. Ngoại trừ sức mạnh đỉnh cao mà hắn theo đuổi còn có rất nhiều thứ khác phân tán lực chú ý của hắn. Khát vọng của hắn đối với đối thủ không rõ ràng như Độc Cô Cầu Bại, cũng không điên cuồng như vậy, nhưng điều đó không biểu hiện là hắn không hy vọng gặp được một đối thủ có thể đấu một trận với mình, khiến mình phải phát huy toàn lực, cảm giác không thể dốc toàn lực ra tay có lúc không thoải mái lắm, vì vậy sau khi Minh Vương nhìn thấy thực lực của Bạch Khởi nhãn thần phát ra sáng ngời, hắn đã xem Bạch Khởi như đối thủ chân chính.

- Ha ha, có một điều đó là đã rất nhiều năm rồi, không ngờ hôm nay lại đột nhiên xuất hiện một nhân vật như ngươi, khiến người ta thật sự kinh ngạc. Tới đây, để ta xem ngươi rút cục lợi hại như thế nào.

Minh Vương Cáp Định Tư bay lơ lửng trên không trung điên cuồng cười nói, vẻ điên cuồng trong nhãn thần ai cũng có thể nhìn ra được, xem ra hắn đã thật sự xem Bạch Khởi là đối thủ đáng chờ đợi của mình.

- Muốn thử ta sao? Được, tới đi. Xem xem là Minh Vương Cáp Định Tư người lợi hại, hay là Bạch Khởi ta lợi hại.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, sau đó Hóa Huyết Thần Dao trong tay trong nháy mắt hóa lớn mấy chục lần, một luồng dao quang thể lương từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi xuống, hung hãn rơi xuống trước mặt Bạch Khởi. Trong nháy mắt trường dao lớn trăm trượng hung hăng bổ trên người Cáp Định Tư.

Cáp Định Tư không dám chủ quan, vội vàng nắm lấy Vong Linh Cốt Mâu ngăn cản đòn công kích của Bạch Khởi. Với nhãn giới của hắn không khó để nhìn ra tính công kích trong đòn công kích này. Nếu như có chút vô ý, cho dù bản thân không chết cũng bị trọng thương, cho nên hắn vội vàng chống lại.

Cường giả so chiêu không có đòn công kích rườm rà, chỉ có công kích sắc bén nhất, trực tiếp nhất, mục đích không phải vì cái gì khác mà là vì muốn giết chết đối phương một cách triệt để. Đây chính là mục tiêu của bọn họ, những động tác võ thuật đẹp mắt hầu như không có tác dụng, điều chủ yếu nhất chính là giết chết đối phương, với tốc độ nhanh nhất, cách thức trực tiếp nhất giết chết đối phương đó mới chính là cường giả chân chính.

Cho nên thường thường cường giả so chiêu thắng bại đều chỉ trong nháy mắt, đương nhiên nếu thực lực không hơn kém nhau mấy phần thì chỉ cần tiêu hao một chút thời gian. Ví dụ như Bạch Khởi bây giờ nếu giao thủ với Chiến Thần Vô Song thì e là Chiến Thần Vô Song ngay cả một chiêu của Bạch Khởi cũng không đỡ nổi, mặc dù không đến nỗi bị giết nhưng một chiêu cũng có thể khiến người hắn bị trọng thương. Nội trong mười chiêu nếu hắn không có tuyệt chiêu gì để trấn giải thì Bạch Khởi hoàn toàn có thể giết chết hắn, hắn có chút không giống với Minh Vương Cáp Định Tư, nếu không thể tìm được điểm yếu của đối phương ghi nhớ trong lòng thì cuộc chiến đấu của hai người sẽ tương đối lê mê, kéo dài rất lâu cuối cùng thậm chí có thể diễn biến thành hai người lưỡng bại câu thương, cuối cùng chiến đấu vô hiệu, hai người đều lợi hại như nhau.

Đương nhiên kết quả như vậy không thể xuất hiện, bất luận là Cáp Định Tư cũng vậy Bạch Khởi cũng vậy, đều không tiếc tất cả để giết chết đối phương. Bạch Khởi không thể bỏ qua Cáp Định Tư vì Bạch Khởi không xác định chắc chắn con người này có phải cũng có thân bằng hảo hữu gì không, nếu hắn gọi bằng hữu đến thì Bạch Khởi thật sự không phải là đối thủ của hắn. Ngược lại Cáp Định Tư càng không thể bỏ qua Bạch Khởi, Bạch Khởi nhất định phải chết, nếu không thì cuộc sống của hắn khó mà yên bình vì nếu cho Bạch Khởi sống thêm mấy năm nữa có quỷ mới biết hắn sẽ trưởng thành đến mức nào. Hai mươi tuổi đã có thành tựu như vậy, nếu thêm mấy năm nữa thì thế nào chứ? Thêm mấy năm nữa hắn còn giết chết được Bạch Khởi hay không? Cho nên ngay cả khi hắn bị trọng thương toàn thân, cho dù vì vậy mà phải ngủ vùi mấy ngàn năm thì hắn cũng phải giết chết Bạch Khởi.

Cả hai người đều chưa chết chưa ngưng vì vậy giữa hai người không thể xuất hiện tình cảnh lưỡng bại câu thương, chỉ có một người giết chết người còn lại, kết cục trong hai người chỉ có một người có thể sống mà thôi.

- Đỉnh đang.

Sau một tiếng vang thanh thúy, Cáp Định Tư thối lui mấy bước, sau đó vẻ mặt biến đổi, sau đó trực tiếp công kích về phía Bạch Khởi, hai người công kích lẫn nhau trên không trung, giao tranh một hồi tới lui lui cũng đã hơn mười hiệp.

Cáp Định Tư khẽ lắc người, sau đó nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt lạnh lùng nói:

- Đáng chết, xem ra muốn dùng cách bình thường bắt người là điều không thể, vậy thì trực tiếp giết chết người là tốt nhất, nếu có thể chết dưới tay ta người cũng nên cảm thấy vinh hạnh.

Nói xong Cáp Định Tư ổn định lại thân hình, sau đó Vong Linh Cốt Mâu trong tay vung lên trực tiếp va chạm với Bạch Khởi, khiến Bạch Khởi phải thối lui nửa bước. Cáp Định Tư đứng vững trên không trung, sau đó nhắm hai mắt, từ vị trí giữa trán, thỉnh thoảng một con mắt mở ra, ánh sáng màu đen từ trên trời giáng xuống bao phủ toàn bộ không gian. Những người đứng xung quanh đều có cảm giác không thở được, nội trong phạm vi trăm mét xung quanh, tất cả mọi thứ đều cảm thấy một áp lực vô hình. Ánh sáng màu đen nuốt chửng tất cả, phẳng phất như muốn giết sạch tất cả mọi thứ, khủng khiếp vô cùng.

Bên kia Chiến Thần Vô Song và Độc Cô Cầu Bại đang giao thủ cũng bị khí tức này bao phủ, động tác của hai người chậm lại mấy phần, Chiến Thần Vô Song vốn đang chật vật bất kham nhìn thấy tình cảnh như vậy sắc mặt biến đổi cao giọng nói với Độc Cô Cầu Bại:

- Đừng đánh ở đây nữa, chúng ta đi chỗ khác.

Nói xong liền xoay người đi, cũng không để ý đến Độc Cô Cầu Bại. Còn Độc Cô Cầu Bại đầu tiên rất sửng sốt, sau đó cuồng nhiệt nhìn thoáng qua Bạch Khởi và Minh Vương Cáp Địch Tư, cũng không nói gì nhiều, trực tiếp bắt đầu truy kích Chiến Thần Vô Song. Sức mạnh của Chiến Thần Vô Song khiến hắn cảm thấy có chút khiêu chiến, hắn có thể vui sướng thoải mái phát huy. Còn nói về Minh Vương Cáp Địch Tư và Bạch Khởi, sức mạnh còn mạnh hơn nhiều nhưng mục tiêu của Độc Cô Cầu Bại bây giờ không phải là hai người bọn họ mà là Chiến Thần Vô Song. Trước khi thật sự đánh bại và đồng thời giết chết Chiến Thần Vô Song, Độc Cô Cầu Bại sẽ không khiêu chiến Minh Vương Cáp Địch Tư và Bạch Khởi. Mặc dù hắn rất cuồng nhiệt, rất cầu bại, nhưng càng không thể bị giết chết. Sức mạnh của hai người bọn họ bây giờ không phải là thứ hắn có thể công kích, muốn công kích hai người bọn họ, nhất định phải đợi sau khi đột phá được.

Nhưng cho dù như vậy Độc Cô Cầu Bại vẫn cảm thấy rất cao hứng trong lòng, vì hắn đã tìm được mục tiêu, hắn biết sau khi mình chiến thắng được Chiến Thần Vô Song, nếu có được sự đột phá nên đối mặt với đối thủ như thế nào. Hắn biết mục tiêu phấn đấu, điều này khiến tâm tình ngũ yên mấy nghìn năm của Độc Cô Cầu Bại đột nhiên sống dậy.

- Khốn khiếp, huynh đệ ngươi hãy cẩn thận, đây chính là Tử Vong Không Gian của Tử Vong Chi Quang, vô cùng lợi hại, thả ra trong nháy mắt có thể giết chết tất cả sinh linh trong phạm vi không gian này, hơn nữa tập trung sức mạnh của sinh linh để đối phó với kẻ địch. Trong không gian này sức mạnh của Minh Vương sẽ tăng lên năm lần, còn ngươi sẽ bị suy yếu đi năm lần, ngươi phải cẩn thận.

Ma Thần Đại Hắc Thiên đứng ở xa quan sát cao giọng hô, sau khi nói xong một giây sau cũng biến mất trước mặt Bạch Khởi, xem ra hắn cũng không muốn ở lại trong Tử Vong Không Gian này vì ở trong Tử Vong Không Gian này chẳng khác nào biến mình thành miếng thịt trên thớt, để mặc cho người ta băm chém.

- Tử Vong Không Gian sao? Ồ... ta biết rồi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

503. Chương 361: Thánh Vực Đại Chiến (hạ) (2)

Sắc mặt của Bạch Khởi trở nên ngưng trọng lại, thực lực của hắn và Minh Vương vốn tương đương nhau, ai cũng không làm gì được ai, nhưng lúc này Minh Vương sử dụng sức mạnh Tử Vong Không Gian trong nháy mắt sức mạnh đã nâng cao lên hơn năm lần, còn thực lực của mình trong sức mạnh của Tử Vong Không Gian lại giảm xuống năm lần, điều này khiến Bạch Khởi cảm giác áp lực bức bách vô cùng. Dưới hoàn cảnh này nếu vô ý bất cứ lúc nào cũng có thể bị mất mạng.

Nhưng có lẽ không nên nói là mất mạng bởi vì người nắm giữ hoàng tuyền đang ở ngay trước mặt, chết trong tay hắn sợ là không phải hồn phi phách tán thì cũng vĩnh viễn không được siêu sinh, cho nên Bạch Khởi mới trở nên trầm trọng như vậy.

- Sao vậy, ngươi sợ rồi sao?

Minh Vương Cáp Địch Tư cười ha ha khê liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói như vậy. Trong nhãn thần tràn đầy sự đùa cợt, Minh Vương Cáp Địch Tư bây giờ đang tràn đầy tự tin, Tử Vong Không Gian từ trước đến nay đều là lợi thế lớn nhất của hắn. Từ trước đến nay hắn sử dụng, một là thứ này sát hại mọi thứ có trong phạm vi của nó, hơn nữa sử dụng Tử Vong Không Gian không phải không hạn chế, Tử Vong Không Gian đối với Minh Vương mà nói cho dù là hắn sử dụng cũng có thời gian hạn chế. Thời gian quá lâu sẽ khiến Minh Vương Cáp Địch Tư toàn thân không có cách nào chịu đựng được, kết quả cuối cùng chỉ có thể là cơ thể của hắn bị tan vỡ, hơn nữa bình thường sau khi sử dụng đều trở nên yếu ớt lạ thường, thời gian mở không gian này chỉ có mười phút mà thôi.

Cũng chính là trong mười phút Minh Vương Cáp Dịch Tư nhất định phải giải quyết xong Bạch Khởi, nếu không thì bất cứ lúc nào cơ thể cũng có thể gặp nguy hiểm vô cùng, vì mất đi Tử Vong Không Gian, Minh Vương Cáp Dịch Tư sẽ trở nên yếu ớt vô cùng, mặc dù không đến nỗi ai cũng có thể giết chết nhưng kẻ vừa bỏ chạy khỏi đây Ma Thần Đại Hắc Thiên cũng có bản lĩnh để làm được chuyện đó.

Nhưng thời gian sử dụng càng ít, nguy hiểm mà Minh Vương phải chịu càng ít. Ba phút, nếu nội trong ba phút Minh Vương Cáp Dịch Tư có thể giải quyết Bạch Khởi vậy thì sẽ không phải chịu bất cứ nguy hiểm gì, nhưng nếu vượt qua giai đoạn này cơ thể của hắn sẽ phải chịu thương tổn.

Nhưng thời gian ba phút đối với Minh Vương Cáp Dịch Tư mà nói cũng đã là đủ rồi, hắn không tin sức mạnh của đối phương kém hơn mình mười lần như Bạch Khởi vẫn có thể phản kháng trước mặt mình, vì vậy mới nói nhiều như vậy, nếu hắn không nắm chắc phần thắng tuyệt đối, hắn đã lập tức động thủ rồi, căn bản không lãng phí chút thời gian nào.

- Sợ sao? Không, ta không sợ, mặc dù ngươi đã làm suy yếu sức mạnh của ta, tăng cường sức mạnh bản thân, nhưng muốn giết chết Bạch Khởi ta không phải dễ dàng như vậy đâu.

Bạch Khởi lạnh lùng nói, hắn chính là người không chịu thua như vậy, huống hồ hắn cũng có chiêu bài của mình. Quang Minh Thần tượng ở dưới chính là con bài chưa lật cuối cùng của Bạch Khởi, nếu thật sự vạn bất đắc dĩ Bạch Khởi sẽ đánh vỡ Quang Minh phong ấn, trêu chọc Chư Thần đang ngủ say. Thức tỉnh Chư Thần đang ngủ say không phải trông chờ bọn họ có thể giúp đỡ mình mà là hoàn thành nhiệm vụ từ Cửu U, hoán đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, giết chết Minh Vương, sau đó Bạch Khởi còn muốn đối diện với các Chư Thần, những người đó Bạch Khởi đều cần phải đối mặt. Nhưng Bạch Khởi không hy vọng dựa vào Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể để chiến thắng Minh Vương Cáp Dịch Tư. Đó chỉ là lựa chọn cuối cùng, Bạch Khởi muốn dựa vào bản lĩnh của mình để giết chết Cáp Dịch Tư. Bởi vì một ngày nào đó khi hoán đổi, Bạch Khởi sẽ trở thành vô địch, như vậy thì quá đơn điệu, hơn nữa sau này còn có thể không có sự đột phá nữa cho nên Bạch Khởi muốn trước đó có thể rèn luyện bản thân, đây chính là mục đích chỉ định cho bản thân mình, và Minh Vương Cáp Dịch Tư chính là lựa chọn rất tốt.

- Vậy sao? Ngươi thật là cuồng ngạo, đến bước này rồi còn ương ngạnh như vậy, vậy thì ta sẽ khiến ngươi nhận thức được sức mạnh của ta.

Minh Vương Cáp Dịch Tư lúc này trở nên có chút lạnh lùng cuồng vọng thậm chí có chút tự đại, vì hắn cảm thấy bản thân mình bây giờ là vô địch. Khi Minh Vương Cáp Dịch Tư mở ra Tử Vong Không Gian hắn đã là vô địch tuyệt đối, từ trước đến nay chưa thất bại bao giờ, Cáp Dịch Tư tin rằng lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Giữa lúc nói Minh Vương Cáp Dịch Tư sắc mặt biến sắc, vung tay lên hít sâu một hơi, Tử Vong Không Gian bắt đầu nhảy chuyển động, một luồng sát khí trải rộng toàn bộ không gian, một loại uy áp khó mà tưởng tượng bắt đầu xuất hiện, vô số vong linh chỉ lực hỗn loạn quét sạch toàn bộ không gian. Bạch Khởi cũng bị công kích, nhưng những đòn công kích này mặc dù rất mạnh vẫn tạm thời chưa làm tổn thương được Bạch Khởi vì sức mạnh của Bạch Khởi dường như đã tương đương với Minh Vương Cáp Dịch Tư, mặc dù bây giờ bị suy yếu nhưng sức mạnh của Tử Vong Không Gian vẫn không có cách nào làm tổn thương đến Bạch Khởi.

Nhưng không làm thương tổn đến Bạch Khởi không có nghĩa là luồng sức mạnh này không làm thương tổn đến người khác. Luồng sức mạnh này trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ Tử Vong Không Gian, vô số oan hồn từ dưới đất bay lên mang theo những tiếng kêu thê lương, thảm thiết đều bị Minh Vương Cáp Dịch Tư hút vào trong người. Nguồn gốc của những hồn phách này Bạch Khởi không cần nghĩ cũng biết đó chính là tất cả hồn phách sinh vật trong phạm vi mấy trăm mét ở đây tụ hội thành, chính là tất cả sinh vật vừa rồi trong nháy mắt đã bị Minh Vương hủy diệt trong vòng mấy trăm mét.

Đối với tất cả mọi thứ trước mặt Bạch Khởi không có bất cứ động tác gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn, hắn muốn ngăn cản nhưng tốc độ hấp thu của Minh Vương quá nhanh, hơn nữa lúc này hành động của hắn trầm trọng vô cùng, giống như có thứ gì hạn chế hắn khiến hắn không có cách nào phải phản ứng làm như vậy. Khi Bạch Khởi cuối cùng có thể giải thoát được sự ràng buộc thì Minh Vương Cáp Dịch Tư đã hoàn thành việc hấp thu.

Một giây sau Minh Vương Cáp Dịch Tư đã hoàn thành việc hấp thu xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi, điều

này khiến Bạch Khởi rất sửng sốt, nắm tay của đối phương đã hung hăng nện trên người Bạch Khởi, Bạch Khởi còn chưa kịp phản ứng đã bị bay ngược ra ngoài.

- Điều này sao có thể? Tốc độ của hấn sao có thể nhanh như vậy?

Trong lòng Bạch Khởi hò hét nghĩ đến nhưng đáng tiếc là Bạch Khởi hầu như trở tay không kịp. Khi Bạch Khởi nghĩ đến vấn đề này Minh Vương Cáp Dịch Tư đã không khách khí tới sau lưng Bạch Khởi, tung một trận truy cùng đánh tuyệt, hầu như trong nháy mắt Minh Vương Cáp Dịch Tư đã tấn công về phía mấy trăm quyền, đánh Bạch Khởi kêu la thảm thiết, toàn thân chỗ nào cũng đều bị thương tổn.

Đòn cuối cùng Bạch Khởi bị Minh Vương Cáp Dịch Tư hung hăng nện một quyền ở vị trí trước ngực, xương cốt đều bị gãy rời, toàn thân từ trên trời hung hăng rơi xuống đất, khiến trên mặt đất tạo ra một hố sâu cực lớn. Hố sâu này sâu khoảng mấy chục thước, bao trùm các nơi trên toàn Thánh Vực, trên bề mặt hình thành nên những vết nứt chằng chịt như mạng nhện, còn Bạch Khởi ói ra một ngụm máu tươi rơi xuống đất.

- Ha ha, bay thế nào hả? Cảm giác như thế nào? Người có phải cảm thấy tay không còn sức lực nào nữa không, người đã bị yếu đi năm lần, ta được tăng cường lên năm lần, cộng lại năm lần với năm lần xem ra giống như khoảng cách mười lần. Nhưng trong đó khoảng cách thật sự rút cục là lớn bao nhiêu, nghĩ kỹ thì người cũng cảm nhận được đúng không? Ha ha... tuyệt đối không phải là một chút khoảng cách đơn giản, khoảng cách thật sự giữa ta và người bây giờ quá lớn, ta có thể giết chết người bất cứ lúc nào. Bây giờ trong Tử Vong Không Gian ta giết chết người bây giờ chẳng có gì khác so với việc nghiền nát một con kiến.

Minh Vương Cáp Dịch Tư đứng trên không trung kiêu ngạo cười nói.

Dáng dấp của hấn bây giờ, Bạch Khởi xem ra là điển hình của loại tiểu nhân đắc chí, trong lòng Bạch Khởi sức mạnh của loại khí chất này vốn cũng không hơn kém mấy phần nhưng bây giờ vì Tử Vong Không Gian mờ mờ ảo ảo này mà bản thân trở nên bị động như vậy, bị người ta xem như một con kiến. Điều này thật sự khiến Bạch Khởi có chút không cách nào chấp nhận được, thật sự muốn quang minh chính đại đánh cho hấn một trận nhưng bây giờ tình hình này Bạch Khởi ngay cả khả năng trở mình cũng không có.

Trong lòng Bạch Khởi bây giờ vô cùng hối hận, Bạch Khởi bây giờ mới cảm thấy khi bản thân không trực tiếp thừa cơ hành động nhân lúc Minh Vương không chuẩn bị trực tiếp phá vỡ Quang Minh phong ấn đúng là tốt hơn nhiều, trực tiếp hoán đổi Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, xem tên này còn có thể kiêu ngạo trước mặt mình? Nhưng hấn không ngờ Tử Vong Không Gian lại khiến khoảng cách giữa mình và Minh Vương Cáp Dịch Tư lớn như vậy, khoảng cách lớn như vậy bản thân có muốn hành động trước mặt hấn thì sợ là cũng rất khó khăn.

Liếc mắt nhìn phong ấn Quang Minh, Bạch Khởi muốn hành động nhưng không dám làm loạn, vì hấn biết nếu mình làm không tốt mục đích của mình sẽ bị Minh Vương phát hiện. Nếu như vậy Bạch Khởi sợ là sẽ không còn cơ hội để phá vỡ thần tượng, phá vỡ Quang Minh phong ấn.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

504. Chương 362: Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể (1)

Cho nên Bạch Khởi bây giờ chính là có tâm tình muốn đánh vỡ Quang Minh phong ấn, cũng là lòng muốn làm nhưng sức lực không đủ, hấn không thể trực tiếp xông tới đánh vỡ phong ấn vì tốc độ của hấn so với Minh Vương Cáp Dịch Tư bây giờ mà nói thật sự là quá chậm, đối phương nếu phát hiện ra mưu đồ của hấn, hấn nhất định sẽ không còn cơ hội nào nữa cho nên hấn chỉ có thể đợi, chỉ có thể đánh cược.

Hấn cược là Cáp Dịch Tư sẽ không nhanh chóng giết chết mình như vậy, xem biểu hiện của Cáp Dịch Tư, Bạch Khởi biết hấn sẽ không giết mình ngay lập tức mà sẽ trêu đùa mình một trận, như vậy là đủ rồi. Nếu Cáp Dịch Tư làm như vậy, vậy thì Bạch Khởi hoàn toàn có cơ hội để rơi xuống bên cạnh Quang Minh phong ấn, chỉ cần rơi xuống đó, khi đối phương chưa kịp phản ứng sẽ trực tiếp phá vỡ Quang Minh phong ấn. Lúc đó Bạch Khởi sẽ có năng lực đối phó với Minh Vương Cáp Dịch Tư.

- Đau, rất đau... không ngờ sức mạnh của người lại nâng cao tới mức này, năm lần cộng thêm năm lần quả nhiên không phải chỉ đơn giản mười lần như vậy, khoảng cách sức mạnh của ta và người bây giờ thật sự rất xa... Nhưng người muốn giết chết ta cũng không đơn giản như vậy đâu.

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng rồi nói như vậy, sau đó hít sâu một hơi miễn cưỡng đứng lên. Hóa Huyết Thần Dao trong tay lại rơi xuống bên cạnh Bạch Khởi, Bạch Khởi nói xong hét lớn một tiếng, Hóa Huyết Thần Dao hấp thu đầu khí của Bạch Khởi phát ra một trận dao quang trùng thiên trực tiếp nhằm về phía Minh Vương Cáp Định Tư.

- Âm.

Thân người Cáp Định Tư lắc một cái tránh đòn công kích của Bạch Khởi, sau đó trong nháy mắt xuất hiện sau người Bạch Khởi chỉ dùng một tay đặt lên vai của Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, lắc lắc đầu nói với vẻ tràn đầy giễu cợt:

- Đòn công kích như vậy mà cũng muốn giết chết ta, người cũng quá xem thường ta rồi?... Tốc độ của người quá chậm, hơn nữa công lực, tốc độ cũng không đủ, để ta dạy cho người thế nào là đòn công kích thật sự.

Giữa lúc nói Minh Vương Cáp Định Tư đã nhấc hẳn Bạch Khởi lên trong nháy mắt dùng một quyền oanh kích Bạch Khởi, xương cốt Bạch Khởi phía sau lưng cũng theo đó mà gãy theo, nếu không phải tốc độ hồi phục cơ thể của Bạch Khởi nhanh hơn người bình thường rất nhiều, rất nhiều lần thì sợ là đòn công kích vừa rồi của Minh Vương đã khiến Bạch Khởi hoàn toàn mất đi lực chiến đấu. Nhưng cho dù như vậy Bạch Khởi vẫn bị Minh Vương Cáp Định Tư đánh bay đi mấy trăm thước, hung hăng rơi xuống đất, cả người giống như chiếc dù bay, va chạm với mặt đất tạo nên một tầng vết rách.

Minh Vương Cáp Định Tư không chú ý tới Bạch Khởi sau khi hắn bị oanh kích đã văng văng rơi xuống gần Quang Minh Thần tượng, mặc dù còn có một khoảng cách nhất định nhưng chỉ có mấy thước, còn vị trí của Minh Vương Cáp Định Tư lại cách xa Bạch Khởi mấy trăm thước, khoảng cách như vậy nếu Bạch Khởi không tiếc tất cả phá hủy Thần tượng thì cũng không thể không thành công.

- Vũ khí khá lắm, không biết tại sao ta cảm thấy trường đao của người thậm chí còn lợi hại hơn Vong Linh Cốt Mâu của ta, nghĩ kỹ thì cũng là một Thần Khí cực phẩm, thứ như vậy trên thế giới này thật sự không dễ gặp. Vong Linh Cốt Mâu của ta từ khi Minh Giới ra đời đã thấy xuất hiện rồi, nhưng trường đao của người ta cũng không biết lai lịch của nó như thế nào nhưng cảm thấy thật sự rất lợi hại. Ha ha, không ngờ hôm nay ta không những có thể giết chết một kẻ địch như người mà còn có thể có được thứ binh khí tốt như vậy. Thứ vũ khí này nếu rơi vào tay ta thì tuyệt đối còn có uy lực mạnh hơn so với trong tay người nhiều lần.

Minh Vương Cáp Định Tư cười ha ha, nói xong cầm lấy Hóa Huyết Thần Dao mà Bạch Khởi vừa làm rơi, cảm thán nói như vậy, nhưng đúng là Hóa Huyết Thần Dao lợi hại hơn Vong Linh Cốt Mâu nhiều lần. Nếu ở trong tay Minh Vương sợ là uy lực có thể tăng cường thêm nhiều, dù sao so với Bạch Khởi mà nói Minh Vương Cáp Định Tư mới là tâm ngoan thủ độc chân chính. Nếu hắn phát hiện ra năng lực của Hóa Huyết Thần Dao sau này nói không chừng sẽ tàn sát toàn bộ nhân loại, điều này không cần phải nghi ngờ gì nữa, hắn có năng lực cũng như tuyệt đối có can đảm để làm ra những chuyện như vậy.

- Ha ha ha, muốn đánh bại ta? Người đang nằm mơ đấy à.

Bạch Khởi đứng ở đó có chút yếu ớt nói như vậy, nói xong phải lùi lại mấy bước mới giữ vững được thân hình.

- Ha ha, đánh bại người là nằm mơ sao? Nhân loại quả nhiên là chủng tộc nhỏ bé mà vô tri. Mặc dù sức mạnh của người đã rất cường đại, thậm chí bức bách ta không thể không sử dụng Tử Vong Không Gian để đối phó với người nhưng người vẫn vô sỉ như trước. Cái đầu của người rất không tốt, lẽ nào bây giờ người còn nhìn không ra sao? Với thực lực của người bây giờ dựa vào cái gì mà đối phó với ta? Chỉ cần ta muốn, thậm chí ta không cần động thủ, sức mạnh của một ý niệm trong Tử Vong Không Gian có thể trực tiếp giết chết người.

Minh Vương Cáp Định Tư lắc lắc đầu, vẻ mặt khinh bỉ nói. Theo như hắn thấy Bạch Khởi bây giờ đúng là không biết lượng sức mình. Hắn căn bản không nhìn rõ chuyện đang xảy ra, lẽ nào đến bây giờ hắn vẫn không nhìn ra hay sao, hắn căn bản không phải là đối thủ của mình?

- Ta... ta không tin.

Bạch Khởi tức giận nói, nói xong liền bước tới một bước nhưng lại thối lui hai bước, cả thân hình đều lảo đảo trên mặt đất.

- Ha ha ha, không tin? Vậy thì để ta thử xem sao? Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết chết ngươi ngay, thời gian của ta vẫn còn rất nhiều, ta sẽ từ từ chơi đùa với ngươi.

Minh Vương Cáp Dịch Tư nhìn thấy tình cảnh như vậy cười điên cuồng, theo như hắn thấy Bạch Khởi chính là mèo què sắp chết, còn hắn muốn trước khi Bạch Khởi chết dần vặt Bạch Khởi một chút, để Bạch Khởi nhận thức được khoảng cách căn bản về thực lực của hắn và bản thân mình, khiến hắn khi chết chỉ có sự khiếp sợ và bị thống, không có bộ dạng bất phục như vậy.

Bộ dạng này hắn thật sự rất không thích cho nên hắn mới điều động sức mạnh nhưng không phải vì muốn giết chết Bạch Khởi mà là vì đả kích Bạch Khởi, khiến hắn sợ hãi triệt để, chịu thua hoàn toàn, sau đó đem Bạch Khởi giết chết.

Nói xong một luồng khí màu đen xuất hiện bên cạnh Bạch Khởi. Theo ý chí của Cáp Dịch Tư triển khai công kích với Bạch Khởi, bình thần đánh một đòn trực tiếp đánh bay Bạch Khởi ra ngoài, sau đó vững vàng rơi xuống bên cạnh thần tượng Quang Minh, nếu không phải Quang Minh Thần tượng ngăn cản cho thì e là Bạch Khởi còn bị đòn công kích này đánh bay càng xa hơn.

- Ha ha, cảm ơn ngươi.

Bạch Khởi lại khó khăn đứng dậy, trên khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạ thường nói như vậy.

- Cái gì?!

Lời nói của Bạch Khởi khiến Cáp Dịch Tư đầu tiên rất sửng sốt, không biết tại sao Bạch Khởi lại nói như vậy, điều này khiến Cáp Dịch Tư nhất thời không biết phản ứng như thế nào nhưng sau đó hắn đã biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Về phía Bạch Khởi trong nháy mắt đã xoay người, sau đó đánh một quyền oanh kích lên Quang Minh Thần tượng sau lưng mình, trong nháy mắt sức mạnh Quang Minh tùy ý thoát ra, tình cảnh như vậy khiến Cáp Dịch Tư ngơ ngẩn cả người.

Sau khi sửng sốt một hồi lâu hắn mới phản ứng, cao giọng hô:

- Khốn khiếp, tên khốn khiếp nhà ngươi, ngươi lại dám đánh vỡ phong ấn, ta phải giết chết ngươi!

Lúc này hắn mới ý thức được Bạch Khởi muốn làm gì. Bạch Khởi mở phong ấn, mở Thất Đại Phong Ấn thức tỉnh các Chủ Thần đang chìm trong giấc ngủ say, kết quả như vậy Minh Vương Cáp Dịch Tư hoàn toàn không ngờ đến, cũng là tình cảnh mà hắn không muốn nhìn thấy nhất. Thập đại Chủ Thần rút cục lợi hại nhiều như thế nào, chỉ có Cáp Dịch Tư mới rõ hơn ai hết. Năng lực chiến đấu của bọn họ thắng thần mà nói không có ai có thể so sánh với Cáp Dịch Tư, cho dù là Cáp Dịch Tư không triển khai Tử Vong Không Gian, trong bọn họ cũng không có ai là đối thủ của Cáp Dịch Tư hoặc là người hấp thu vô số lực tín ngưỡng như Hắc Ám Thần và Quang Minh Thần có thể so sánh với Cáp Dịch Tư nhưng một ngày nào đó nếu Cáp Dịch Tư mở Tử Vong Không Gian thì bọn họ cũng không phải là đối thủ. Nhưng nếu mấy người bọn họ liên thủ lại thì khả dĩ có thể đối phó được với Cáp Dịch Tư. Năng lực của Cáp Dịch Tư nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó được với ba Chủ Thần vì mỗi một Chủ Thần đều có tuyệt kỹ sở trường nhất của mình, một khi đã thi triển uy lực mặc dù không bằng Tử Vong Không Gian nhưng cũng rất mạnh ví dụ như Hủy Diệt Thần Quang của Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương chính là thứ khủng khiếp không gì so sánh được, cho dù là trong Tử Vong Không Gian Cáp Dịch Tư cũng không dám tùy tiện phản kháng, ngoại trừ chạy trốn thì không còn làm gì khác được. Vô Địch Chiến Đấu Thể của Chiến Thần... đều là những thứ tương đối đáng sợ. Mấy Chủ Thần liên thủ thì hắn không phải là đối thủ.

Cho nên Cáp Dịch Tư sợ nhất là các Chủ Thần sống lại, một ngày nào đó các Chủ Thần sống lại đối phó với Bạch Khởi là chuyện nhất định sẽ xảy ra, nhưng bọn họ cũng sẽ liên thủ khu trục bản thân mình, còn mình đã sử dụng Tử Vong Không Gian, ngoại trừ mang theo cái đuôi đào tẩu cũng không làm gì khác được, nhưng nếu như vậy Quân Đoàn Minh Giới của mình nhất định sẽ bị các Chủ Thần hủy diệt. Khe nứt của Minh Giới một lần nữa sẽ bị phong ấn, bản thân không chỉ không có được nửa Đại Lục, thậm chí còn phải

quay về Minh Giới vốn tràn đầy những linh hồn phiêu dăng tanh tử. Đây không phải là tình cảnh mà Cáp Địch Tư muốn nhìn thấy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

505. Chương 362: Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể (2)

Bạch Khởi mở phong ấn thức tỉnh Chư Thần, điều này khiến Minh Vương Cáp Địch Tư vô cùng phẫn nộ, hắn vốn không muốn giết chết Bạch Khởi nhanh như vậy nhưng bây giờ hắn quyết định động thủ giết chết con người đáng chết này. Cho dù có chết cũng phải kéo theo mình, nhân loại đúng là chủng tộc tà ác nhất, không giết chết hắn Minh Vương cũng không yên tâm quay về.

Nhưng Minh Vương Cáp Địch Tư cũng không biết cơ thể của Bạch Khởi bây giờ cũng đang bắt đầu phát sinh biến hóa, khi Cáp Địch Tư đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Khởi, toàn bộ cơ thể của Bạch Khởi đã bị vô số quang hoa không biết tên gì vây quanh.

Khi Bạch Khởi đánh vỡ Quang Minh Thần tượng, khi năng lượng Quang Minh sống lại, bên tai của Bạch Khởi chợt vang lên thanh âm lạnh lùng của Cửu U:

- Nhiệm vụ Thất Đại Phong Ấn hoàn thành, đạt được một viên SS cấp bảo thạch, Nguyên Tố Thông Linh Thể, đồng thời tự thân bắt đầu dung hợp.

Nghe xong thanh âm này trong nháy mắt Bạch Khởi vội vàng hét lên:

- Cửu U, không cần những thứ này, hãy đổi cho ta Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, nhanh!

Bạch Khởi đưa ra mệnh lệnh này, kẻ tham lam như Cửu U đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Cơ thể của Bạch Khởi lập tức bị luồng quang mang này bao vây, cả người đều bị luồng ánh sáng bao vây, Thần Tộc Bất Tử Thân trong nháy mắt đã hoán đổi hoàn thành, Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể và Nguyên Tố Thông Linh Thể bắt đầu dung hợp.

- Âm âm...

Cáp Địch Tư đang cầm Vong Linh Cốt Mâu tấn công Bạch Khởi đang bị đám quang hoa bao vây bên trong nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì. Sau khi thanh âm cực lớn vang lên, hai nơi luồng năng lượng giao nhau, đất đai đều bị cày nát, nhưng Bạch Khởi đang ở trong luồng ánh sáng đó vẫn không hề bị thương tổn.

- Ô... người cũng thật là, đòn công kích như vậy mà người muốn giết chết ta sao? Người cũng xem thường ta quá.

Đột nhiên một thanh âm vang lên bên tai của Cáp Địch Tư, một giây sau quang hoa biến mất, Bạch Khởi đứng lên, xuất hiện phía sau Cáp Địch Tư, vẻ mặt tươi cười nhìn Minh Vương Cáp Địch Tư đang ở trước mặt.

- Chuyện... chuyện này sao có thể chứ?

Minh Vương Cáp Địch Tư vẻ mặt như không dám tin ngoái đầu nhìn Bạch Khởi đang ở phía sau, dù thế nào hắn cũng không dám tin tất cả mọi thứ trước mặt là thật. Tốc độ của Bạch Khởi đột nhiên lại nhanh như vậy, vừa rồi Bạch Khởi còn bị mình hung hăng đánh cho không có cách nào kháng cự, bây giờ khi mình hoàn toàn chưa kịp phản ứng đã tới phía sau mình, điều này khiến hắn không dám tin.

- Không có gì là không có khả năng!

Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói, nói xong nắm lấy vai của Cáp Địch Tư trực tiếp quăng đối phương ra xa, nhưng trên mặt đất trong nháy mắt Bạch Khởi đã kéo ra một cánh tay của đối phương, xem ra cũng không khác gì với việc cày nát đất đai, Bạch Khởi căn bản không hề lãng phí một chút khí lực nào.

- A...!

Minh Vương Cáp Địch Tư kêu la thảm thiết bay ngược ra ngoài, cả người rơi xuống đất, máu tươi như nước suối phun đầy ra đất.

- Thế nào hả? Minh Vương đại nhân của ta, bị người ta quăng như gà con như thế cảm giác có thích không? Người có phải rất thích hưởng thụ cảm giác như vậy không?

Một giây sau Bạch Khởi xuất hiện bên cạnh Minh Vương Cáp Định Tư, dẫm lên người đối phương. Tất cả những thứ vừa rồi Minh Vương Cáp Định Tư làm với Bạch Khởi, bây giờ Bạch Khởi tìm được cơ hội đương nhiên phải trả lại tất cả.

- Người, sao người có thể, sao người có thể trở nên lợi hại như vậy? Nơi này là Tử Vong Không Gian của ta, sức mạnh của người ở đây sẽ bị suy yếu đi năm lần, còn ta sẽ tăng cường thêm năm lần, người không thể lợi hại như vậy được! Cho dù người là Chủ Thần, nhưng lẽ nào người đã đột phá? Đạt đến cảnh giới của Chí Cao Thần?

Minh Vương Cáp Định Tư khiếp sợ hoang mang nói. Hắn đương nhiên không biết sự tồn tại của Cửu U, theo hắn thấy Bạch Khởi đột nhiên lợi hại như vậy đó là vì Bạch Khởi vừa rồi trong quá trình bị mình công kích đã đột nhiên đột phá, đột phá tới cảnh giới của Chí Cao Thần, vì vậy mới trở nên lợi hại như vậy.

Nghĩ tới đây Minh Vương Cáp Định Tư hối hận muốn chết, chỉ hận không thể đập vỡ cái đầu của mình. Nếu vừa rồi hắn dứt khoát một chút, quyết định không dằn vặt Bạch Khởi, không mưu đồ dả kích Bạch Khởi để thể hiện sức mạnh của bản thân thì cũng sẽ không xuất hiện tình trạng như vậy, bây giờ hối hận thì tất cả đều đã muộn.

- Ha ha, mặc dù không phải nhưng cũng sai biệt lắm, người có thể cho rằng như vậy, người có thể cảm thấy ta là cấp bậc Chí Cao Thần nhưng theo ta thấy, ta so với cái gọi là Chí Cao Thần của các người còn lợi hại hơn rất nhiều, rất nhiều. Nhưng những thứ này đều không còn ý nghĩa gì nữa vì đằng nào người cũng phải chết. Nhưng trước khi người chết ta phải nói cho người biết một bí mật, ta còn phải cảm ơn người nữa chứ.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, ngồi xuống, bình thần nói như vậy. Khi nói về mặt tràn đầy sự đùa cợt, bây giờ hắn đang làm lại những chuyện mà vừa rồi Minh Vương Cáp Định Tư vừa làm với hắn.

- Cảm ơn ta?

Minh Vương sợ hãi hỏi, thanh âm có chút run rẩy, hắn không rõ lời Bạch Khởi nói là có ý gì, nhưng trong tiềm thức của hắn cảm thấy đây không phải là lời nói hàm ý tốt, nhưng lại không tìm được bật lên câu hỏi này.

- Ha ha, đúng vậy, cảm ơn người. Cảm ơn người vừa rồi đã đối đãi với ta như vậy, người có biết không? Tất cả mọi thứ vừa rồi đều là do ta cố ý. Nếu không phải vì người cuồng vọng tự đại, nếu người bắt đầu giết chết ta, hoặc là sau đó không cho ta cơ hội thì ta căn bản không thể đột phá, nói thật với người tất cả mọi thứ ta vừa làm vừa rồi đều là biểu diễn. Mặc dù ta không bằng người, nhưng sau đòn công kích đầu tiên của người, ta đã biết chỗ thất bại của ta cho nên ta phải đột phá nhưng ta muốn đột phá nhất định phải phá vỡ Quang Minh phong ấn nhưng tốc độ của người quá nhanh, ta căn bản không ngăn được người. Nếu bị người phát hiện thì một chút cơ hội ta cũng sẽ không có, nhưng người không phát hiện. Người tưởng rằng ta đang không còn cơ hội phản kháng, người cho rằng cơ thể của ta thật sự đã yếu đến mức ngay cả chiến đấu cũng đứng không vững phải thối lui?Ồ... ta phải nói cho người biết là tất cả mọi thứ vừa rồi đều là giả. Tất cả đều là vì muốn người nhìn thấy, khiến người cảm thấy ta không phải là đối thủ của người, ta đã không xong rồi, thuận lợi cho ta mở Quang Minh phong ấn. Thế nào hả Minh Vương đại nhân của ta, người nghe xong lời này có phải là rất hối hận không? Hối hận vì vừa rồi không giết chết ta?

Bạch Khởi cười ha ha, sau đó nói như vậy.

- Ta... vừa rồi ta thật sự nên giết chết người!

Minh Vương Cáp Định Tư trừng mắt tức giận nói, bây giờ trong lòng hắn thật sự rất hối hận, rất hối hận vì vừa rồi mình quá cuồng vọng và tự đại. Nếu có cơ hội lần nữa hắn nhất định sẽ không làm như vậy, hắn nên lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết Bạch Khởi, giết chết Bạch Khởi một cách triệt để, giải quyết tất cả hậu họa sau này.

Nhưng đáng tiếc là hắn không làm như vậy, vì hắn không làm như vậy cho nên hắn không có cơ hội tiếp tục làm như vậy. Hắn biết Bạch Khởi sẽ không bỏ qua cho mình, trừ phi Sáng Thế Thần tái hiện, giết chết Bạch Khởi nếu không thì hôm nay mình nhất định sẽ chết.

Nhưng Sáng Thế Thần sao có thể xuất hiện được chứ? Sáng Thế Thần sau khi sáng tạo ra thế giới này đã chết, bây giờ hắn cũng không thể hồi sinh lại, giết chết Bạch Khởi chỉ bằng một câu nói suông. Bây giờ trên thế giới này ai cũng có thể giết chết Bạch Khởi, trong Tử Vong Không Gian này, trên thế giới này sức mạnh của mình là cường đại nhất mà cũng không phải là đối thủ của Bạch Khởi thì còn có ai có thể uy hiếp được Bạch Khởi chứ?

Nghĩ tới điều này trong lòng Minh Vương Cáp Dịch Tư vô cùng lạnh lẽo.

- Đúng vậy, người hối hận, đáng tiếc là người không còn cơ hội nữa.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, bình thần nói, giữa lúc nói đột nhiên tung một quyền oanh kích trên đầu của Minh Vương Cáp Dịch Tư, trong nháy mắt đầu của đối phương đã bị đánh nát bấy, toàn bộ cái đầu đều phát nổ, huyết tương bắt đầu phun ra khắp nơi, nhưng không có giọt nào rơi trên người của Bạch Khởi.

Minh Vương Cáp Dịch Tư đã chết, một đời kiêu hùng cuối cùng cũng ngã xuống. Người đứng đầu Minh Giới, đã từng là người cường đại nhất trên thế giới này thậm chí vượt qua sự tồn tại độc lập của mười hai Chủ Thần, đồng thời uy hiếp sự an toàn của toàn bộ thế giới, khiến mười hai Chủ Thần không thể không liên thủ đối trận. Minh Vương Cáp Dịch Tư đã chết như vậy, một cái chết đơn giản trong tay Bạch Khởi, cái chết thậm chí có chút uất ức, vì hắn ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có đã bị Bạch Khởi giết chết rồi. Đây là sự thật là không ai dám tin, nhưng Bạch Khởi lại làm được. Khi Bạch Khởi giết chết Cáp Dịch Tư, Tử Vong Không Gian cũng theo đó biến mất, bầu trời sáng rực trong xanh trở lại. Những thứ vốn bị Tử Vong Không Gian chặn lại không thể giải phóng lực Quang Minh đi trong nháy mắt cũng biến thành quang trụ xông lên tận trời, tiêu tán trong khoảng không, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

506. Chương 363: Hoàng Hôn Của Chư Thần (1)

Bầu trời trong xanh, tươi sáng trở lại. Cuộc chiến đấu giữa Độc Cô Cầu Bại và Chiến Thần Vô Song theo đó cũng kết thúc. Chiến Thần triển khai tuyệt chiêu của hắn là Vô Dịch Chiến Đấu Thể nhưng đáng tiếc vẫn bị kiếm khí của Độc Cô Cầu Bại bá đạo xuyên qua, cả thân thể đều hóa thành tro bụi.

Sau khi mọi thứ kết thúc Bạch Khởi chậm rãi hạ xuống, lẳng lặng đứng trên lãnh địa Thánh Vực, lẳng lặng chờ đợi, lẳng lặng đứng ở đó không hề nhúc nhích. Còn Ma Thần Đại Hắc Thiên và Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại ở đằng xa đã cũng quay lại nơi Bạch Khởi đang ở, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt. Hai người không hỏi gì cả, chuyện xảy ra bọn họ rõ hơn ai hết cho nên cần bản không cần phải hỏi gì nhiều, vì trước đó bọn họ đã biết hậu quả Bạch Khởi mở Thất Đại Phong Ấn là gì, chín vị Chư Thần đang ngủ say sẽ sống lại.

Mà việc đầu tiên sau khi chín đại Chủ Thần từ giấc ngủ say tỉnh dậy cần phải làm chính là tiêu diệt Bạch Khởi. Đây là điều không cần phải nghi ngờ gì nữa vì chín vị Chư Thần không thể bỏ qua cho Bạch Khởi khi hắn đã mở phong ấn Chư Thần, người quang minh chính đại khiêu chiến với quyền uy của các Chư Thần. Huống hồ trước đó Bạch Khởi vừa giết chết Minh Vương, đồng thời Chiến Thần Vô Song cũng vì hắn mà chết. Các vị Chủ Thần này mặc dù giữa họ không mấy hòa thuận nhưng khi đối diện với kẻ thù thường thường trở nên đoàn kết nhất trí lạ kỳ, cho nên Bạch Khởi nhất định sẽ bị các Chủ Thần công kích.

- Huynh đệ mặc dù vừa rồi ngươi mới đấu một trận với Minh Vương Cáp Dịch Tư, mặc dù giết chết hắn nhưng ngươi cũng đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, chín tên Chủ Thần ngoài ý muốn đó một lát nữa sẽ thức tỉnh, sau đó bọn chúng sẽ tới đây. Đây là nơi đánh vỡ phong ấn cuối cùng, một lát nữa khi bọn chúng tới nhất định sẽ không dễ đối phó. Người thấy chúng ta có phải nên rời khỏi đây trước hay không. Chín tên đó cũng không hòa thuận gì lắm, đợi một vài ngày chuyện này yên ắng trở lại, chúng ta lại công kích bọn chúng?

Ma Thần Đại Hắc Thiên tiến đến bên cạnh Bạch Khởi thấp giọng nói. Hắn cũng không có thiện cảm gì với chín đại Chủ Thần, mặc dù hắn đã từng là một trong các Chư Thần nhưng dù sao đó cũng là chuyện quá khứ rồi không phải sao?

- Chuyện này không cần phải sợ, mặc dù tiêu hao không ít nhưng ta vẫn có thể đối phó được, chỉ là không biết hai người như thế nào?

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, khuôn mặt bình thản nói. Nếu là trước đó Bạch Khởi tuyệt đối sẽ nghe theo lời của Ma Thần Đại Hắc Thiên. Dù sao câu nói này cũng rất hay, nhấn nhay một thời gian chờ gió êm sóng lặng, lui một bước tiến đồ sáng lạng. Đối diện với chín vị đại Chủ Thần đương nhiên nên nhượng bộ lui binh, tránh đâm đầu vào gió lớn, sau đó công kích từng người bọn họ. Đây chính là cách chính xác nhất, nhưng bây giờ Bạch Khởi lại không làm như vậy vì hắn có đủ thực lực, có đủ bản lĩnh để giết chết bọn họ, cho dù bọn họ có cùng tới, Bạch Khởi cũng không sợ.

Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, cái gì gọi là Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể chứ? Cái gọi là Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể chính là vĩnh hằng bất diệt, vô pháp tiêu hủy. Cho dù người nào đó công kích sắc bén, uy vũ, uy lực tự hải, có thể hủy thiên diệt địa, người có thể tiêu hủy toàn bộ vũ trụ nhưng cũng không có cách nào tiêu hủy được thân thể của Bạch Khởi. Thân thể của Bạch Khởi ngoại trừ bản thân hắn ra, bất cứ thứ gì, bất cứ vật thể nào, bất cứ đòn công kích nào cũng không có cách nào tạo thành một chút thương tổn đối với hắn, đây chính là Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể, là tượng trưng cho sự vô địch.

Cho nên Bạch Khởi căn bản không cần phải sợ, vì không có ai có thể thương tổn được hắn, hắn tại sao phải sợ, chỉ có hắn giết người, chứ không có ai có thể giết hắn. Bạch Khởi bây giờ chính là đang ở trong tình huống như vậy.

- Ta? Vẫn có thể, nếu những tên giống như Chiến Thần đến, mặc dù có hơi khó khăn nhưng ta tự tin có thể đối phó được.

Độc Cô Cầu Bại sau khi nghe xong lời này trầm giọng nói, khi nói trong nhãn thần tràn đầy ánh sáng hưng phấn, ai cũng có thể nhìn thấy rất rõ. Xem ra hắn đối với việc chiến đấu có sự cuồng nhiệt vượt quá người bình thường, đặc biệt là khi phải đối diện với những đối thủ cường hãn, đối thủ càng cường đại càng khiến hắn cảm thấy hưng phấn.

-Ồ... Còn phần ta, người khác ta không đối phó được vì dù sao bây giờ ta vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng ta tự tin loại màu mè như Thú Thần ta vẫn có thể đối phó được, nhưng huynh đệ hai người chúng ta đối phó với hai người, vậy thì vẫn còn bảy người, lẽ nào người phải đối phó toàn bộ sao?

Ma Thần Đại Hắc Thiên bĩu môi, liếc nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói như vậy, trong nhãn thần nhìn về phía Bạch Khởi tràn đầy sự quái dị.

- Không, ta lại cảm thấy hai người các người nên tránh đi, một mình ta đủ đối phó với chín người bọn chúng.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, liếc nhìn Ma Thần Đại Hắc Thiên đang ở trước mặt và Độc Cô Cầu Bại đang ở bên cạnh đưa ra một đáp án như vậy.

- Cái gì! Người nói cái gì? Một mình người đối phó với chín người bọn chúng? Huynh đệ người có tính nhảm không vậy?!

Ma Thần Đại Hắc Thiên sau khi nghe xong lời này nhãn thần nhìn về phía Bạch Khởi trở nên quái dị vô cùng. Mặc dù Bạch Khởi lợi hại nhưng cũng không thể không biết chín đại Chủ Thần rất lợi hại, Minh Vương Cấp Địch Tư nhiều lắm cũng chỉ đối phó được với ba người, nhiều hơn một người hắn cũng phải xoay người bỏ chạy, còn Bạch Khởi lại dám nói sẽ đối phó với chín người, điều này khó tránh khỏi có chút không thể.

- Đúng vậy, một người đối phó chín người thì sao chứ? Có vấn đề gì sao? Ha ha, cứ yên tâm đi đi, ta đã dám nói như vậy, vậy thì ta cũng nắm đủ chắc chắn phần thắng khi đối phó với bọn họ, nếu không thì ta cũng không làm như vậy.

Bạch Khởi khẽ mỉm cười, nhìn Ma Thần Đại Hắc Thiên đang ở trước mặt nói như vậy, nói xong còn trừng mắt, không khó nhìn ra vẻ tự tin vô cùng mà Bạch Khởi để lộ ra.

Chỉ là Đại Hắc Thiên và Độc Cô Cầu Bại có chút hiếu kỳ, sự tự tin của Bạch Khởi rút cục tới từ đâu? Là cái gì đã khiến hắn tự tin như vậy? Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau liền nói:

- Được rồi... nếu đã như vậy, vậy thì hai người chúng ta nên đứng ngoài quan sát thì tốt hơn, tất cả mọi chuyện người hãy tự mình giải quyết, nhưng nếu không được...

- Ồ...

Bạch Khởi vừa cười vừa nói, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phương xa.

Ở xa xa sau khi Quang Minh phong ấn bị đánh nát, năng lượng Quang Minh xuất hiện biến thành quang trụ xông lên tận trời. Ngoài ra mấy phong ấn bị Bạch Khởi mở ra cũng dần dần bạo khởi, ánh sáng bảy sắc vọt thẳng lên trời, hình thành nên bảy loại màu sắc, giao hòa vào nhau trên không trung, sau đó chậm rãi hình thành nên một vòng xoáy. Với xoáy nước làm trung tâm, các tầng mây trên không trung đều bị luồng ánh sáng cường đại này bao trùm. Toàn bộ Đại Lục đều nhìn thấy cảnh tượng này.

Vô số người quỳ xuống đất bắt đầu thành tâm cầu nguyện, bọn họ cho rằng đây là gợi ý của các Chư Thần trên trời dành cho. Mặc dù Bạch Khởi đã thống nhất Đại Lục nhưng hắn cũng không căm tức ngưỡng, vì vậy vẫn có rất nhiều người tin phụng các Chư Thần.

- Là ai? Là ai đã khuấy rầy giấc ngủ của chúng ta, phá vỡ phong ấn của chúng ta, khiêu chiến với quyền uy của thần?

Trên bầu trời Thánh Vực từng tòa Thần Điện từ trên trời giáng xuống, chín tòa Thần Điện phân biệt xuất hiện ở chín phương vị, một thanh âm tràn đầy uy nghiêm và tang thương theo đó vang lên.

Đối với chuyện này bên khố miệng Bạch Khởi chỉ xuất hiện một nụ cười lạnh lùng, còn sắc mặt của Ma Thần Đại Hắc Thiên và Độc Cô Cầu Bại đều biến đổi, lùi xuống một bước. Bọn họ biết tương lai không lâu nữa, có thể là sau mấy phút cũng có thể là sau mấy giây cuộc chiến đấu giữa Bạch Khởi và chín đại Chủ Thần sẽ xảy ra, và bọn họ nhất định phải rời xa khỏi chỗ này, không tham dự vào trong trận chiến đấu, chỉ có như vậy mới có thể công kích đối phương xuất kỳ bất ý, giúp đỡ cho Bạch Khởi.

- Là ta, tên ta là Bạch Khởi.

Bạch Khởi cao giọng nói, thanh âm vang lên vang xa mấy vạn dặm, trong không khí do năng lượng chấn động cường đại của Bạch Khởi thanh âm trở nên đặc biệt lớn, mấy vạn dặm xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng. Thậm chí bao gồm tất cả mọi người trong Đế Đô Quang Minh Thành của Quang Minh Đế Quốc đều có thể nghe thấy rõ thanh âm của Bạch Khởi. Đương nhiên người trên chín tòa Thần Điện đang bay lơ lửng trên bầu trời cũng có thể nghe thấy thanh âm của Bạch Khởi hơn nữa còn vô cùng lớn.

Lời của Bạch Khởi vừa dứt chín thân ảnh đã từ trong chín tòa Thần Điện phân biệt bước ra. Quang Minh Nữ Thần, Hắc Ám Thần, Thú Thần, Long Thần, Sinh Mệnh Chi Thần cũng là Mộc Thần, Hải Thần, Hỏa Thần, Đại Địa Chi Thần và Phong Thần cũng lần lượt đi ra. Hình tượng của chín người xuất hiện trước mặt Bạch Khởi, lộ rõ vẻ cao lớn không có gì sánh được, đồng thời từ chín phương bao vây Bạch Khởi ở vị trí chính giữa, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Khởi như vậy.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

507. Chương 363: Hoàng Hôn Của Chư Thần (2)

- Con người kia, là người đã mở phong ấn do các Chư Thần chúng ta thiết lập?

Quang Minh Nữ Thần đứng ở vị trí chính giữa hừ không nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt lạnh nhạt nói, khí tức của thần thánh không ngừng tỏa ra bên ngoài cơ thể, tạo cho người ta một cảm giác thánh khiết không gì sánh được.

Nếu là người khác nhìn thấy cảnh tượng này nhất định sẽ chấn động, khiếp sợ vô cùng, bị năng lượng do Quang Minh Nữ Thần phát ra khuất phục, không nói chỉ phủ phục trên đất, tối thiểu cũng lập tức có thái độ tốt hơn rất nhiều. Nhưng Bạch Khởi đối với vị Quang Minh Nữ Thần này lại không có cảm giác gì, sờ sờ cái mũi của mình sau đó cười lạnh một tiếng ngạo nghễ nói:

- Là ta.

- Người cũng biết đây là hành vi xâm phạm quyền uy của Chư Thần chứ? Con người, người biết đây là tội lớn thế nào không? Người xúc phạm quyền uy của Chư Thần, người giải thoát năng lượng phong ấn Chư Thần, đây chính là khiêu khích Chư Thần.

Sắc mặt của Quang Minh Nữ Thần khẽ biến đổi, sau đó có chút nghiêm khắc nói với Bạch Khởi như vậy, khí thế từ trên cao giáng xuống vừa nhìn đã thấy.

- Biết, chuyện này ta đương nhiên biết, sở dĩ ta mở phong ấn chính là vì muốn các người ra ngoài, ha ha.

Bạch Khởi nghe xong lời này sắc mặt không biến đổi, cười ha ha, sau đó nói với Quang Minh Nữ Thần đang ở trước mặt, từ biểu hiện của hắn cũng không khó nhìn ra Bạch Khởi căn bản không đem Quang Minh Nữ Thần thậm chí là chín vị Chư Thần đặt trong mắt mình.

- To gan!

Hắc Ám Thần nghe xong lời này sắc mặt biến đổi lập tức giận dữ hét lên, chín vị Chư Thần bên cạnh cũng nhìn Bạch Khởi với ánh mắt tức giận.

Mắt nhìn đã muốn động thủ, sắc mặt của Quang Minh Nữ Thần cũng không thể nói là đẹp, nhưng nàng vẫn trấn áp sự tức giận mạnh mẽ trong lòng mình. Đây là thói quen của nàng, mỗi một lần đều hỏi kẻ địch đến mức á khẩu sau đó mới động thủ, cho nên sau khi các Chư Thần rống lên tức giận nàng vẫn hỏi:

- Con người kia, người lại dám khiêu chiến các Chư Thần sao? Người có biết hậu quả không?

- Hậu quả? Ha ha... hậu quả chính là các người chết, còn ta sống. Cái gọi là Chư Thần sẽ bị ta tàn sát sạch sẽ, đó chính là hậu quả!

Bạch Khởi cười ha ha, hoàn toàn không đặt chín vị Chư Thần xung quanh trong mắt mình, vẻ mặt tràn đầy cuồng vọng nói. Điều bộ tự tin đó khiến cho người ta vô cùng bội phục. Độc Cô Cầu Bại và Ma Thần Đại Hắc Thiên đứng tránh ở góc tối cách đó xa xa sau khi nghe thấy lời này đều không kìm được đưa mắt liếc nhìn nhau, mồm lắp ba lắp bắp.

- Ô... ta còn tưởng ta đã đủ cuồng ngạo rồi, không ngờ có người còn cuồng ngạo hơn ta, so với vị tiểu huynh đệ Bạch Khởi, những năm qua ta thật sự đã sống như chó vậy.

Nhìn Bạch Khởi từ xa xa, Độc Cô Cầu Bại cười đau khổ rồi nói, vừa nói vừa không kìm được lắc lắc đầu, trong ngôn ngữ tràn đầy sự cảm thán vô hạn.

- Ai nói không phải chứ, Ma Thần Đại Hắc Thiên ta vốn được xem là người cuồng ngạo nhất trong mười hai Chư Thần, nhưng so với vị huynh đệ của ta, ta chỉ như một cái đuôi chó mà thôi. Thân là con người mà lại dám coi rẻ Chư Thần, hơn nữa trước mặt chín vị Chư Thần còn tự tuyên bố sẽ giết chết hết thấy bọn họ. Chuyện này e là chỉ có vị huynh đệ của ta mới có thể làm được thôi, những người khác sợ rằng còn không dám nghĩ đến.

Ma Thần Đại Hắc Thiên cũng cười đau khổ nói.

- Con người cuồng vọng kia, ta phải giết chết người!

Thú Thần là người táo bạo nhất, không nói nhiều cảm vũ khí xông tới.

Thân hình hóa cao trăm trượng, biến thành Ma thú lớn nhất mà Bạch Khởi từ trước đến giờ chưa từng thấy, triển khai công kích về phía Bạch Khởi. Một quyền tung ra đất ở vị trí Bạch Khởi đang ở đã bị đánh nát vụn, trên mặt đất bị Thú Thần oanh kích tạo ra một hố sâu cực đại.

- Dã thú vẫn nóng nảy như vậy, so với tên Chiến Thần kia còn nóng nảy hơn nhiều, nếu cứ như vậy, ta còn chưa động thủ hắn đã giết chết con người kia rồi thì cũng thật là...

Hải Thần Poseidon cười hắc hắc, nói với chút u ám.

- Đúng vậy, tương đối táo bạo, nhưng nhân loại kia cũng thật là có ý tứ, đã cuồng vọng như vậy, dám đối đầu với chúng ta như vậy, còn dám mở miệng cuồng ngôn nói muốn giết chết chúng ta? Kết quả bị tên Thú Thần đó dùng một quyền tiêu diệt. Tên đó bây giờ vẫn thật là... Thật ra không nên giết hắn, chúng ta nên

bất hần sống không bằng chết mới hay, nếu không thì sau này há không phải ai cũng dám coi rẻ chúng ta sao?

Hắc Ám Thần lạnh lùng trả lời, bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười giễu cợt.

Nhưng sau khi lời nói của hần vừa rời khỏi miệng thì sắc mặt trong nháy mắt đã biến đổi, kinh hãi hét lên:

- Sao có thể như vậy!

Nguyên nhân khiến hần như vậy là vì lúc này Bạch Khởi đột nhiên lại xuất hiện, xuất hiện phía sau người của Thú Thần. Những người khác hoàn toàn không phát hiện ra động tác của Bạch Khởi. Bọn họ thậm chí vừa rồi còn cho rằng Bạch Khởi đã chết, cho nên bỗng nhiên Bạch Khởi xuất hiện khiến tất cả bọn họ đều vì vậy mà chấn động

Sau khi xuất hiện Bạch Khởi lạnh lùng liếc mắt nhìn quét qua chín vị Chủ Thần, sau đó dùng tốc độ nhanh bay vọt tới bên cạnh Thú Thần, một đòn oanh kích vào sau người Thú Thần. Thân hình của Thú Thần trong nháy mắt đã bị sức mạnh cường hãn của Bạch Khởi làm cho đổ nát. Sau một tiếng nổ ầm ầm, toàn bộ thân hình của hần đều nổ tung, biến thành nát bấy. Trên bầu trời ngoại trừ một tầng huyết vụ kim sắc ra thì không còn thứ gì khác.

- Yếu... thật sự là quá yếu, cái gọi là Chủ Thần chỉ có chút thực lực như vậy thôi sao? Ồ... theo như ta thấy ngay cả tư cách khiến ta động thủ cũng không có, tên Thú Thần này tính tình nóng nảy nhất nhưng thực lực cũng kém nhất. Bất luận là Chiến Thần Vô Song hay là Minh Vương Cáp Định Tư hay là Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương khi chết trong tay ta đều mạnh hơn hần rất nhiều.

Bạch Khởi dừng lại trên không trung cười mỉm nhìn tám vị Chủ Thần còn lại ở trước mặt nói như vậy. Bộ dạng này giống như một mèo bắt chuột vậy, ở trên cao, tùy ý chơi đùa.

Lời nói của hần đều khiến cho sắc mặt của tám vị Chủ Thần dần dần biến đổi, trở nên càng ngày càng khó coi, không dám phân tán ra mà hợp lại thành một chỗ, lẳng lặng nhìn Bạch Khởi. Trong nhãn thần lộ ra một tia nhìn sợ hãi. Phải biết rằng bất luận là Chiến Thần Vô Song hay là Thập Nhị Dực Kim Nhân Long Vương của Nam Hải đều là những cường giả đỉnh cao, Chủ Thần cường hãn nhất. Hai người bọn họ so với đám người này cũng chỉ kém ba người là Long Thần, Hắc Ám Thần, Quang Minh Thần còn mạnh những người khác. Nhưng bọn họ lại chết trong tay Bạch Khởi, như vậy đã có chút không tin nổi rồi, đã khiến người ta sợ hãi rồi. Bây giờ bỗng nhiên Bạch Khởi lại nói, Minh Vương Cáp Định Tư chết trong tay hần, thông tin này khó tránh khỏi có chút khiến người ta chấn động, khiến người ta không có cách nào tiếp nhận được.

Phải biết rằng Minh Vương Cáp Định Tư được công nhận là đệ nhất cường giả, trong các Chư Thần là người cường đại nhất. Về điều này bọn họ mặc dù không muốn thừa nhận nhưng nó vẫn là sự thật. Cáp Định Tư có thể một mình đấu ba cường giả Chủ Thần, thậm chí là nhiều hơn, nhưng bây giờ ngay cả Cáp Định Tư cũng chết trong tay đối phương. Như vậy có thể thấy Bạch Khởi đã tiến tới bước cường đại như thế nào?

Bất giác tất cả mọi người bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề này, hơn nữa với tốc độ xuất quỷ nhập thần vừa rồi của Bạch Khởi và đòn công kích cường đại, sắc mặt của những người xung quanh đều trở nên rất khó coi, bọn họ không dám tùy ý ra tay. Bọn họ biết nếu mình tùy ý ra tay kết quả có thể sẽ rơi vào tình cảnh như Thú Thần. Đối diện với đối thủ như vậy, bọn họ không thể đơn độc chiến đấu, cho dù là phải vứt bỏ sự tôn nghiêm của Chủ Thần, lựa chọn sách lược bao vây tấn công cũng rất tốt. Dù sao bọn họ không phải muốn chuyện như vậy. Trước đó bọn họ đã dùng cách này đối phó với Cáp Định Tư, lần này chẳng qua chỉ là đối người khác mà thôi.

- Sao vậy? Các người sợ rồi sao? Ha ha ha, bảy vị Chư Chí Cao Thần mà cũng sợ hãi sao? Ồ... đây đúng là thiên hạ kỳ văn. Nếu để cho tin đồn của các người biết được cũng không biết bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào. Được rồi, nếu các người đã sợ hãi như vậy, vậy thì ta sẽ cho các người một cơ hội để các người có cơ hội lật ngược tình thế thế nào hả?

Bạch Khởi tủm tủm cười nói.

Tám vị Chủ Thần mặc dù không nói gì nhưng từng người một đều đưa nhãn thần nhìn về phía Bạch Khởi, trong nhãn thần tràn đầy sự hiếu kỳ, hiển nhiên bọn họ cũng muốn nghe xem Bạch Khởi dành cho bọn họ

cơ hội gì. Đương nhiên không thể tránh khỏi có chút đề phòng, bọn họ cũng sợ Bạch Khởi hãm hại bọn họ. Dù sao mối quan hệ giữa Bạch Khởi và bọn họ cũng là kẻ thù, không có lý do cho bọn họ cơ hội mà không giết chết bọn họ.

- Thế nào hả? Rất kỳ lạ sao? Thật ra cũng không có gì, ta rất hiếu kỳ với con bài cuối cùng của các ngươi. Các ngươi quá yếu, hoàn toàn khiến cho ta không có chút hứng thú, cho nên ta quyết định ta đứng ở đây, đợi các ngươi công kích. Các ngươi cứ lấy hết những chiêu bài của mình ra đi, triển khai công kích với ta, ta không ra tay, cũng không di động, để ta xem xem rút cục các ngươi lợi hại như thế nào.

Sau khi Bạch Khởi liếc nhìn phản ứng của bọn họ liền cười nói như vậy, nói ra một câu kinh thế hãi tục.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

508. Chương 364: Đại Kết Cục (1)

Các vị Chủ Thần đưa mắt liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự hưng phấn trong mắt, sau đó Quang Minh Nữ Thần đứng ở đó mở miệng ra nói trước tiên:

- Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cũng đồng ý.

- Không hay rồi. Chết tiệt, vị huynh đệ của ta sao lại nghĩ ra chuyện như vậy chứ? Ta phải ngăn cản hần, đáng chết. Mười hai Chủ Thần có hạng nhất tuyệt kỹ, chính là đem tuyệt chiêu của mười hai người kết hợp lại hình thành Diệt Thế Thần Quang, phá hủy tất cả vật thể. Bây giờ bọn họ mặc dù chỉ có tám người, nhưng kết hợp sức mạnh của tám người cùng một chỗ cũng đủ để phá hủy mọi thứ trong phạm vi mấy ngàn dặm. Tất cả vật thể trong đó đều sẽ bị phá hủy, vị huynh đệ của ta dù có lợi hại thế nào cũng không thể đánh nổi.

Ma Thần Đại Hắc Thiên nhìn thấy tình cảnh như vậy vội vàng nhảy dựng lên, kích động nói.

Nhưng đáng tiếc hần lại bị Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại ở bên cạnh nắm lấy cổ tay, chỉ thấy Độc Cô Cầu Bại lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không cần, ta nghĩ Bạch Khởi huynh đệ đã làm như vậy hần nhất định là có lý do của mình, mặc dù ta tiếp xúc với hần không nhiều nhưng cũng biết hần không phải là người lỗ mãng. Ngươi và hần đã tiếp xúc với nhau lâu như vậy lẽ nào ngươi còn không biết sao? Hần đã làm như vậy, vậy thì ta nghĩ hần nhất định nắm chắc phần thắng, cho nên chúng ta không nên cản trở hần thì hơn, bây giờ chúng ta đừng gây thêm phiền phức cho hần.

-Ồ... Không ngờ Ma Thần Đại Hắc Thiên ta lại suy yếu đến bước này, dĩ nhiên trận chiến của người khác cũng không có cách nào tiếp cận, nói ra thật là châm chọc.

Ma Thần Đại Hắc Thiên nghe xong lời này trầm ngâm một lát, sau đó cười đau khổ rồi nói như vậy.

- Ta không phải cũng như vậy sao? Độc Cô Cầu Bại ta nhất sinh cầu bại, tự phụ bản thân mình vô địch thiên hạ, ngay cả một kẻ địch cũng không tìm thấy, cho đến giờ lại chỉ có thể né tránh sang bên cạnh để quan sát chiến trận, ngay cả tư cách nhúng tay vào cũng không có, điều này thật sự quá châm chọc.

Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại cười đau khổ một tiếng sau đó nói như vậy.

Lúc này trong lòng hai người tràn ngập sự cảm thán vô hạn, trong giây lát không biết nên nói những gì mới tốt, hai người bình thường là tuyệt thế cường giả, bây giờ lại chỉ có thể đứng một bên quan sát, đôn đả kích này thật sự quá lớn.

Nhưng hai người ở đây cảm thán như vậy thì tám đại Chủ Thần bên kia cũng không nhàn rồi, bọn họ tập hợp lại một chỗ, cả đám đem sức mạnh của mình kết hợp lại trên người Quang Minh Thần. Trên người Quang Minh Thần trong nháy mắt phát ra bất sắc quang mang, trong giây lát quang mang bất sắc tăng vọt lên, sau đó dung hợp lại một chỗ, một luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống.

Không giống với Tử Vong Không Gian của Minh Vương và càng không giống Hủy Diệt Chi Quang, luồng quang mang này trực tiếp nhắm thẳng vào chỗ của Bạch Khởi, trong nháy mắt sản sinh ra bạo tạc. Toàn

bộ đại địa đều bị xói tung lên. Dòng khí lưu cường đại khiến Độc Cô Cầu Bại và Ma Thần Đại Hắc Thiên ở ngoài mấy vạn mét cũng bị ném thẳng xuống đất, hung hăng rơi thẳng xuống đất, bị hất văng cách đó mấy dặm. Diệt Thế Thần Quang cường đại này có thể tạo thành khí lưu cường đại tiêu hủy mọi thứ trong phạm vi mấy trăm thước. Quang Minh Thành rộng lớn như vậy trong nháy mắt đã biến mất vô hình vô ảnh, bị luồng sức mạnh cường đại này hóa thành tro bụi.

Còn ở vị trí Bạch Khởi đứng xuất hiện một đại động sâu hun hút không nhìn thấy đáy, đại động này khoảng chừng trăm mét, từ trên trời thoát nhìn không nhìn thấy đáy, không biết rút cục sâu bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng phải vài dặm.

Còn Bạch Khởi cũng biến mất vô hình vô ảnh, nhìn thấy tình cảnh như vậy tám đại Chủ Thần liếc mắt nhìn nhau, khi đang cười lớn chúc mừng thắng lợi thì Bạch Khởi lại đột ngột xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Sức mạnh không tệ, đủ để giải cứu cho ta, nhưng bản lĩnh của các ngươi cũng chỉ giới hạn như vậy thôi sao? Ồ, nếu là như vậy, Vậy thì... Các ngươi hãy đi chết đi.

Bạch Khởi nghe xong lời này khẽ mỉm cười, nói với vẻ giễu cợt, sau khi nói sắc mặt chợt biến đổi, trở nên lạnh lẽo vô cùng, sau đó vọt tới, trực tiếp xông tới trước mặt tám đại Chủ Thần, không nói nhiều một quyền xuyên thấu cơ thể hai người Long Thần và Hắc Ám Thần.

Khi hai người bọn họ không cam tâm ngã xuống, Bạch Khởi lại xoay người lại, chân sau đảo qua giết chết Mộc Thần và Đại Địa Chi Thần. Hải Thần Posedon nhìn thấy tình cảnh như vậy muốn bỏ chạy nhưng đáng tiếc đã bị Bạch Khởi chặt đứt cổ, Phong Thần, Hỏa Thần liên thủ xuất kích nhưng đã bị Bạch Khởi dễ dàng quét sạch trực tiếp giết chết hai người.

Chỉ để lại một mình Quang Minh Nữ Thần run rẩy đứng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt, cũng không còn khí tức cao ngạo như vừa rồi, cũng không có sự thánh khiết và uy nghiêm, cái còn lại chỉ là một vẻ mặt khiếp sợ, dùng thanh âm run rẩy nói với Bạch Khởi:

- Đừng, đừng giết ta, đừng giết ta, ta biết lỗi rồi, cầu xin ngươi hãy tha cho ta, hãy tha cho ta, ta nguyện sẽ làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần ngươi tha cho ta!

Lúc này Quang Minh Nữ Thần cũng không còn khí tức như trước, cô ta cũng không còn là một Chủ Thần cao ngạo mà chỉ là một nữ nhân bình thường bị cái chết uy hiếp. Ngoại trừ việc cầu xin Bạch Khởi ra cô ta cũng không thể làm được bất cứ chuyện gì, sức mạnh cường đại của nàng trước mặt Bạch Khởi bỗng rõ ràng nhu nhược như vậy, bất kham như vậy

- Ngươi muốn sống sao? Ồ... cũng không phải không thể nhưng...

Bạch Khởi nghe xong lời này đầu tiên là sửng sốt, sau đó liếc nhìn dung mạo tuyệt sắc của Quang Minh Nữ Thần ở trước mặt đột nhiên trong đầu nổi lên một ý niệm tà ác, cho nên mới nói ra một câu như vậy.

- Nhưng cái gì? Cái gì ta cũng có thể đáp ứng, chỉ cần ngươi tha cho ta!

Quang Minh Nữ Thần đã sống mấy vạn năm lúc này lại hoa dung thất sắc, kinh hãi kêu lên như vậy, khi nói xong sắc mặt cả người đã biến đổi, trong nhãn thần tràn đầy ánh sáng hy vọng. Sống càng lâu càng sợ chết, điều này tuyệt đối không sai chỗ nào. Từ trước đến nay Quang Minh Nữ Thần chưa lần nào bị uy hiếp sinh mạng đột nhiên cảm thấy cái chết sắp đến, nàng không biết nên làm thế nào. Vì vậy để có được sự sống nàng nguyện bỏ ra tất cả.

- Ồ... bây giờ ta đang thiếu một nữ nô, nếu như ngươi đồng ý thì với Sáng Thế Pháp Tắc trở thành nữ nô cho ta, ta có thể suy nghĩ đến chuyện không giết ngươi.

Bạch Khởi đột nhiên nói ra một câu như vậy.

- Được... ta đồng ý.

Sắc mặt của Quang Minh Nữ Thần trong nháy mắt chợt trở nên nhợt nhạt, vô sắc, sau đó trên khuôn mặt nhợt nhạt lại xuất hiện một chút hồng hào. Nàng sống lâu như vậy đương nhiên biết lời nói của Bạch Khởi có ý nghĩa gì, mặc dù nàng luôn thủ thân như ngọc, nhưng điều đó không có ý nghĩa cái gì nàng cũng không biết, việc muốn kéo dài sinh mệnh đã khiến nàng gặp rất nhiều, rất nhiều thứ cho nên nàng rất rõ làm nữ

nô có ý nghĩa gì. Nhưng đến tình cảnh này, khi phải đối diện với sự uy hiếp của cái chết, nàng có muốn hay không cũng phải đồng ý.

- Quang Minh Nữ Thần ta xin thẻ với đấng Sáng Thế Pháp Tắc, ta đồng ý trung thành với người trước mặt, trở thành nô bộc của hân, suốt đời không thay đổi.

Khi Quang Minh Nữ Thần vừa mới thẻ xong thì bên tai Bạch Khởi ngoài ra lại xuất hiện một thanh âm khác.

- Ha ha, tiểu tử, diễm phúc của ngươi đúng là không bao giờ cạn, ngươi lại dám thu nhận một Nữ Thần làm nữ nô, ha ha... cảm giác không tệ. Thế nào hả có muốn đổi những thứ khác không, ví dụ như một vài công cụ đặc biệt, ở đây ta có thể tận lực đáp ứng, bảo đảm ngươi sẽ mãn nguyện.

Thanh âm của Cửu U vang lên bên tai Bạch Khởi, mang theo cả cảm giác đùa cợt.

Thanh âm của Cửu U đột nhiên xuất hiện khiến Bạch Khởi đầu tiên rất sửng sốt, sau đó vẻ mặt biến đổi, liếc nhìn Quang Minh Nữ Thần đang ở trước mặt sau đó lại liếc nhìn thoáng qua Ma Thần Đại Hắc Thiên và Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, khẽ gật đầu với hai người bọn họ, sau đó nói với Quang Minh Nữ Thần:

- Ngươi hãy ở đây, đừng đi đâu cả, ta đi nói một tiếng với hai lão ca giúp ta một chút.

Nói xong một mình Bạch Khởi biến mất trước mặt mọi người, một giây sau Bạch Khởi đã xuất hiện ở vị trí cạnh biển, lẳng lặng đứng ở đó, nói với Cửu U đang ở trong tim mình:

- Cửu U, bây giờ ở đây không có người nào khác, ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện một chút.

Một giây sau Bạch Khởi xuất hiện ở trong Tu Di Ảo Cảnh, Cửu U vẫn đang ngồi trên Vương tọa với một nụ cười tà dị lẳng lặng nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt. Bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười khó hiểu, sau khi liếc nhìn Bạch Khởi lập tức đứng dậy, nhiệt tình nói:

- Ha ha... Bạch Khởi ngươi tìm ta có chuyện gì muốn nói?Ồ... chi bằng hãy xem các thứ của ta ở đây trước đi? Ngươi xem ta đưa cho ngươi những thứ gì này, một Giao Dịch Điểm thì thế nào? Chỉ cần một kim tệ, một Giao Dịch Điểm, phàm là những thứ ngươi muốn có ta đều có thể cho ngươi, thế nào hả? Đây là phần thưởng ta dành cho ngươi trên giao tình bao nhiêu năm qua của chúng ta, sau khi ngươi dành được thắng lợi, ngươi cũng không nên bỏ qua.

Quyển 3: Sát Phạt Nhân Sinh

509. Chương 364: Đại Kết Cục (2)

- Vậy sao? Vậy ta phải cảm ơn ngươi nhưng ta không cần.

Bạch Khởi cười lạnh nhạt rồi nói.

- Vì sao? Điều kiện tốt như vậy mà ngươi lại không cần? Phải biết rằng đây chính là đại hào phóng a! Ngươi phải biết rằng, điều này rất có lợi cho ngươi, sao ngươi có thể không cần? Lẽ nào ngươi không muốn một bộ chiến giáp sao? Hay là Hóa Huyết Thần Dao đổi thành một thứ lợi hại hơn? Hay là ngươi muốn mỹ nữ gì đó. Muốn quay trở lại thế giới trước đây. Ta đều có thể đáp ứng cho ngươi đầy đủ, chỉ cần một Giao Dịch Điểm, ngươi còn do dự cái gì?

Cửu U nghe thấy lời của Bạch Khởi có chút sốt ruột nói như vậy.

- Do dự? Không, ta không do dự, ta thật sự không cần, có được Vĩnh Hằng Bất Diệt Thể ta thấy đã đủ rồi. Hơn nữa lâu nay trong lòng ta luôn có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Cửu U, bây giờ ta nghĩ cũng đã đến lúc rồi, kẻ địch của ta cũng đã bị ta tiêu diệt. Sức mạnh của ta cũng đã đủ rồi, cho nên ta không cần hoán đổi gì nữa cả, vì vậy ta muốn đem vấn đề trong lòng mình nói ra.

Bạch Khởi nheo nheo mắt nhìn trước mặt, lộ rõ vẻ lãnh đạm nói như vậy.

Bên khóe miệng của Cửu U vì vậy mà giật giật mấy cái, sau đó nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

- Không có gì, ta chỉ muốn hỏi ngươi, tại sao ta luôn cảm thấy ngươi trăm phương nghìn kế bắt ta phải tiêu hao một Giao Dịch Điểm cuối cùng cho ngươi, điều này là vì sao.

Bạch Khởi nhàn nhạt nói.

- Có sao? Ta có như vậy sao? Ta thấy ngươi hiểu lắm rồi, ta mới không có. Ta chỉ là muốn tốt cho ngươi mà thôi.

Cửu U đối với lời nói của Bạch Khởi không hề nghĩ ngợi, lập tức thề thốt phủ nhận, nhưng khi nói trong nhãn thần của hắn có chút lóe lên.

Đối với chuyện này Bạch Khởi lắc lắc đầu, hít một tiếng nói rằng:

- Vậy sao? Ngươi nói là ngươi không có? Vậy thì ta hỏi ngươi, từ nay về sau ta cũng không bao giờ đổi bất cứ thứ gì từ ngươi nữa, dù cho một Giao Dịch Điểm cũng không đổi thì ngươi sẽ làm thế nào?

- Cái gì! Ngươi không thể làm như vậy! Bạch Khởi, ngươi nghe ta nói, cho dù ngươi không đổi bất cứ Giao Dịch Điểm nào, ngươi cũng cần phải đổi một lần, chỉ cần một điểm, sự tiêu hao này đối với ngươi có là gì. Chỉ là một kim tệ mà thôi. Ngươi là Hoàng Đế của Đại Lục này, ngươi có vô số kim tệ còn ta chỉ cần một kim tệ, một Giao Dịch Điểm, ngươi hãy nghĩ đến giao tình của chúng ta mà giúp ta một lần này có được không hả? Ngươi hãy hứa cho việc bao nhiêu năm qua ta đã giúp ngươi nâng cao thực lực! Một Giao Dịch Điểm! Chỉ cần một Giao Dịch Điểm mà thôi.

Cửu U nghe xong lời này sắc mặt liền biến đổi, trở nên cấp thiết không có gì sánh được nhìn Bạch Khởi đang ở trước mặt nói, thanh âm khi nói có chút run rẩy.

- Không, một Giao Dịch Điểm ta cũng sẽ không đổi cho ngươi, ngươi biết tại sao không? Trong di thư của Lý Khiếu Thiên cũng nói ta phải cẩn thận với giới chỉ, hơn nữa bản thân ta đối với ngươi cũng có chút hoài nghi, ta nghĩ tới nghĩ lui ngươi có phải cũng bị hắn đoán được rồi không?

Bạch Khởi chậm rãi nói.

- Khốn kiếp... sao cái tên đó có thể khốn kiếp như thế. Hắn lại phát hiện ra bí mật của ta, đã thế lại còn viết ra, giới chỉ khốn kiếp cầm cố sức mạnh tinh thần của ta, mặc dù ta không có cái gì không biết, chuyện của kẻ Lý Khiếu Thiên, nếu hắn không muốn ta cũng không có cách nào biết được, ngươi lại nhìn thấy cuốn di thư khốn kiếp đó? Sao có thể như vậy!

Cửu U có chút điên cuồng nói.

- Quả nhiên, ngươi vẫn là có vấn đề, Cửu U à, hãy nói cho ta lai lịch của ngươi, ta chính xác nói với ngươi, ta sẽ không hoán đổi một Giao Dịch Điểm nào nữa, cho nên nếu ngươi muốn hãy nói cho ta, chứng minh mối tương giao một thời chúng ta đã làm. Nếu ngươi không muốn vậy thì coi như xong.

Bạch Khởi thở dài một tiếng rồi nói như vậy, nói xong liền biến mất vô hình trong Tu Di Áo Giới huyền ảo.

- Ha ha ha... ha ha ha... Không ngờ, không ngờ đến cuối cùng lại bị ngươi phát hiện, chỉ thiếu một chút nữa, nhưng đã bị ngươi quan sát ra vấn đề. Ha ha ha... một Giao Dịch Điểm Điểm, một Giao Dịch Điểm, không ngờ ta lại thua vì một đồng kim tệ mà thôi. Nguyên Thủy Thiên Ma ta mà lại bại bởi một Giao Dịch Điểm, lẽ nào đây chính là vận mệnh sao?

Cửu U biến đổi sắc mặt có chút điên cuồng quát lên, khi nói biểu hiện khắp người đều trở nên dữ tợn vô cùng.

- Nguyên Thủy Thiên Ma?

Bạch Khởi không ý thức được điều này, nhìn về Cửu U đang có chút điên cuồng ở trước mặt, mặc dù không rõ điều này có ý nghĩa gì, nhưng chữ này cũng đủ khiến người ta liên tưởng rất nhiều.

- Không sai, ta chính là Nguyên Thủy Thiên Ma. Ngươi nên biết rằng ban đầu khi thế giới này ra đời, trong vũ trụ có hai đấng Thiên Sinh Thần Đế? Hai người Thiên Sinh Thần Đế này một người tên là Nguyên Thủy Thiên Tôn, một người tên là Nguyên Thủy Thiên Ma. Hai người này đều có sức mạnh cường đại nhất trong vũ trụ, bọn họ đại diện cho bốn nguyên của tất cả sức mạnh sinh mệnh. Nguyên Thủy Thiên Tôn phụ trách sáng tạo ra tất cả sinh mệnh, vũ trụ, vật chúng. Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều là do hắn sáng tạo,

còn ta Nguyên Thủy Thiên Ma chính là phụ trách tiêu diệt, ta phụ trách tiêu hủy tất cả. Phàm là những thứ có thể thấy được ta đều phải tiêu hủy, lúc đó ta chính là người mạnh nhất.

Hai người chúng ta là huynh đệ, mối quan hệ giữa chúng ta vốn vẫn rất tốt đẹp nhưng tên Nguyên Thủy Thiên Tôn khốn kiếp ấy vì chuyện ta tiêu hủy một thế giới nhỏ bé do hắn sáng tạo ra mà lại dám trở mặt với ta. Hắn lại dám trở mặt với ta người có biết không? Ta và hắn đã xảy ra trận đại chiến! Trận chiến đó đánh đến mức thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Vô số vũ trụ và thế giới đã bị hai chúng ta tiêu hủy, cuối cùng hai chúng ta đấu một trận vô cùng kịch liệt ở đầu vũ trụ.

Nói tới đây sắc mặt Cửu U có chút biến đổi, sau đó vô cùng dữ tợn nói tiếp:

- Tên khốn kiếp đó vốn không phải là đối thủ của ta, sức mạnh của chúng ta hơn kém nhau không nhiều, hơn nữa khắc chế lẫn nhau, hắn căn bản không có cách nào giết chết được ta, thậm chí đánh bại ta! Nhưng tên ấy lại bất chấp tất cả triển khai công kích với ta. Hắn dám bất chấp tất cả phong ấn ta, dù cho vì vậy bản thân hắn cũng bị thương tổn, nhưng hắn vẫn phong ấn ta. Hắn đã phong ấn ta, phong ấn ta vào trong một chiếc nhẫn nhỏ bé, còn ta trở thành linh hồn trong chiếc nhẫn này. Chiếc nhẫn này đáp ứng bất cứ tất cả nguyện vọng nào của con người, để đổi lấy Giao Dịch Điểm trong tay họ. Khi Giao Dịch Điểm trong tay ai đó đạt đến số lượng mà hắn quy định thì mới có thể thoát ra ngoài. Khốn kiếp, ta đường đường là Nguyên Thủy Thiên Ma, hắn lại dám đối đãi với ta như vậy? Lại dám khiến ta phải làm linh hồn trong chiếc nhẫn nhỏ bé này để đáp ứng những nguyện vọng của con người? Đáng giận hơn là nhiều năm qua ta đã gặp được vô số người, nhưng không có ai có thể giúp ta thoát ra ngoài, bọn chúng không phải đột tử hay yếu mệnh. Bao nhiêu năm qua không có con người nào có đạt được yêu cầu, còn người, Bạch Khởi, người là người duy nhất, nhưng tại sao! Tại sao người lại làm như vậy với ta? Lẽ nào người giải thoát cho ta ra ngoài không phải tốt sao? Tại sao!

Cửu U có chút điên cuồng nói, khi nói biểu hiện càng trở nên dữ tợn hơn, đáng đáp cả người đều khiến ta kinh sợ.

Liếc nhìn Cửu U đang điên cuồng trước mặt, tâm tình của Bạch Khởi ngược lại lại rất bình tĩnh. Không hiểu về Cửu U nên Bạch Khởi còn có chút do dự, nhưng xem ra bây giờ Bạch Khởi đã biết tuyệt đối không thể thả kẻ đang ở trước mặt ra ngoài. Nếu không thì kết quả có quỷ mới biết thế nào. Tên này đã quá điên cuồng rồi, tận cùng điên cuồng, hơn nữa hắn còn có sức mạnh khủng khiếp. Nếu thả hắn ra ngoài kết quả như thế nào Bạch Khởi không dám tưởng tượng. Nói không chừng thế giới này có thể vì hắn mà bị phá hủy, bản thân cũng có thể bị hắn giết chết. Dù sao tất cả sức mạnh của Bạch Khởi đều bắt nguồn từ Cửu U, cho nên Bạch Khởi tuyệt đối không thể thả người này ra ngoài.

- Xin lỗi Cửu U, mặc dù ta không muốn nhưng ta không thể không nói, ta không thể đáp ứng người, ta không thể thả người ra ngoài, người quá điên cuồng!

Bạch Khởi thở dài một hơi rồi nói như vậy, một giây sau Tu Di Áo Giới trong ý thức của Bạch Khởi biến mất.

Bạch Khởi đứng bên bờ biển, lẳng lặng nhìn hải cảnh ở xa xa, sau đó liếc nhìn chiếc nhẫn Cửu U trong tay mình và tiếng hét điên cuồng của Cửu U bên tai mình. Bạch Khởi thở dài một hơi, sau đó cắn răng chặt đứt ngón tay của mình, gỡ cả Cửu U Long Giới và ngón tay của mình xuống, nhìn chân trời ở tít nơi xa, vung tay lên, mở toang một khe hở trong khoảng không, rồi đem chiếc nhẫn và ngón tay của mình vút đi, vút vào khe nứt trong hư không đó, nhìn khe nứt đó chậm chậm khép lại, Bạch Khởi thở dài một hơi rồi nói:

- Tất cả đều là duyên phận.

Nói xong không hề để ý đến mọi thứ ở đây, xoay người rời đi. Hắn phải bắt đầu lại cuộc sống mới. Một cuộc sống mà vô số người ngưỡng mộ, ước ao. Vết tích chính xác về sự tồn tại của Cửu U chính là ngón tay bị cắt mất một đoạn của Bạch Khởi.

~ oOo ~

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-u-long-gioi>